ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ

ΑΡΧΙΕΠ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ ΠΑΝΤΑ.

SANCTI PATRIS NOSTRI

JOANNIS CHRYSOSTOMI

ARCHIEPISCOPI CONSTANTINOPOLITANI

OPERA OMNIA

QUÆ EXSTANT,

VEL QUÆ EJUS NOMINE CIRCUMFERUNTUR,

Ad MSS. Codices Gallicanos, Vaticanos, Anglicanos, Germanicosque; necnon ad Savilianam & Frontonianam Editiones castigata, innumeris aucta: nova Interpretatione ubi opus erat, Præfationibus, Monitis, Notis, variis Lectionibus illustrata, nova Sancti Doctoris vita, Appendicibus, Onomastico, & copiosissimis Indicibus locupletata.

Opera & studio D. BERNARDI DE MONTFAUCON, *Monachi Ordinis Sancti Benedicti, e Congregatione S. Mauri, opem ferentibus aliis ex eodem Sodalitio Monachis.*

TOMUS QUARTUS.

PARISIIS,

Sumtibus CAROLI ROBUSTEL, sub signo Palmæ. JOANNIS & JOSEPHI BARBOU, sub signo Ciconiarum. GUILLELMI DESPREZ Typog. Regii, JOANNIS DESESSARTZ, sub signis S. Prosperi, & trium Virtutum. via Jacobæâ.

M. DCC. XXI.

CUM PRIVILEGIO REGIS.

PRÆFATIO
IN QUARTUM TOMUM OPERUM S. JOANNIS CHRYSOSTOMI.

JAM attigimus Commentaria ſeu Homilias S. Joannis Chryſoſtomi in Scripturam ſacram, quæ jure vel commentaria vel conciones vocari poſſunt, quia in illis interpretis ſimul & Chriſtianæ diſciplinæ doctoris agit officium. Præeunt autem cæteris Homiliæ in Geneſim, quæ numero ſexaginta ſeptem totum librum abſolvunt. His ſubjiciuntur ſermones novem in Geneſim, aliquot, ut videtur, annis editi antequam totum librum interpretaretur. Hos excipiunt Homiliæ quinque in Annam matrem Samuelis, quæ olim ſex fuere, ſed una earum interiit. Agmen claudunt tres Homiliæ in Davidem & Saülem. In hæc autem omnia quædam hic obſervanda ſunt.

§ I.

De numero Homiliarum in Geneſim & Antiochiæ-ne an Conſtantinopoli, habitæ fuerint.

De homiliis hiſce non pauca diſſerit Photius, quæ in poſtremo tomo una cum aliis ex eodem ſcriptore excerptis publicabuntur: interim vero hæc annotanda ſunt; Photium nempe ſexaginta & unam homilias in Geneſim ſe vidiſſe teſtificari: ne autem errorem in numero ineſſe putemus, addit eas ſe habuiſſe tribus voluminibus τεύχεσι comprehenſas, quorum unum viginti homilias habebat, ſecundum ſexdecim, tertium viginti quinque; unde id neceſſario conſequitur, vel illas quas numero 67. hodie habemus homilias, olim in pauciores diviſas fuiſſe, vel Photii exemplar non omnes in Geneſim homilias complexum fuiſſe. Hoc poſtremum libentius credam: etenim omnes quas ſexaginta ſeptem numero habemus homiliæ ſuo gaudent exordio & fine, incipientis ac deſinentis notam præferentibus. Ex iis autem Photius viginti ſeptem in Quadrageſima habitas dicit; cum tamen in hodiernis omnibus exemplaribus triginta duæ in Quadrageſima habitæ ferantur; ac proinde certum eſt in duobus primis Photiani exemplaris tomis, quinque homilias defuiſſe; niſi tamen id ex diviſionis diverſitate prodierit, quod ægre admiſerim. Idem vero Photius ſubdubitare videtur Antiochiæ-ne an Conſtantinopoli hæ homiliæ habitæ fuerint. Savilius autem Photii uſus auctoritate ſic ſententiam expromit ſuam: *De loco & tempore aſſentior Photii conjecturis, habitas eſſe Conſtantinopoli, quod vel phraſis ipſa indicat, ut ipſe loquitur,* ἐπὶ τὸ ταπεινότερον ἀπευλωγμένη, *ut ſunt pleraque ejus ſcripta Conſtantinopolitana Antiochenis minus accurata; & auctor* ἀνώνυμος *vitæ Chryſoſtomi cap. 36. hunc librum in Geneſin ponit inter excepta* ὑπὸ ταχυγράφων, *& annis epiſcopatus ſui ſecundo & quarto, hoc eſt annis Chriſti 399. & 401.*

At κριτήριον hujuſmodi inde ſumtum, quod quæ Antiochiæ edidit Chryſoſtomus accuratiora ſint iis, quæ Conſtantinopoli, admodum fallax eſt, ut fatetur ipſe Savilius in notis p. 227. Hic vero prorſus falſum ſtatuimus eſſe: nam hæ in Geneſim homi-

liæ, quæ minus accurato, quam aliæ in utrumque testamentum, stylo conscriptæ sunt, Antiochiæ certissime habitæ fuere. Hujus rei argumentum perspicuum suppeditat Chrysostomus initio homiliæ 33. in Genesim p. 331. Nam causam aperiens cur homiliarum in Genesim cursum post trigesimam secundam interpellavisset, hæc ait: ἡ γὰρ τῆς ἁγίας ἑορτῆς παρουσία τὴν ἀκολουθίαν ἡμῖν διέκοψεν. οὐδὲ γὰρ ἦν εὔλογον τὸν σταυρὸν ἡμᾶς ἑορτάζοντας τοῦ δεσπότου περὶ ἑτέρων ἡμῖν τὴν διδασκαλίαν γίνεσθαι· ἀλλ' ἐχρῆν καθ' ἕκαστον καιρὸν τὴν ἁρμόττουσαν ὑμῖν παρατιθέναι τράπεζαν. διὰ τοῦτο ἡνίκα ἡ τῆς παραδόσεως ἔφθασεν ἡμέρα, τὴν ἀκολουθίαν διατεμόντες τῆς διδασκαλίας, τοῦ κατεπείγοντος γενόμενοι, ἐπὶ τὸν προδότην τὴν γλῶτταν ἐπαφήκαμεν, καὶ πάλιν τὰ κατὰ τὸν σταυρὸν ὑμῖν εἰς μέσον προεθήκαμεν. εἶτα ἀναστάσεως ἡμέρας καταλαβούσης, ἀναγκαῖον ἦν τὰ περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ δεσπότου διδάξαι τὴν ὑμετέραν ἀγάπην· καὶ πάλιν ἐν ταῖς ἐφεξῆς ἡμέραις τῆς ἀναστάσεως τὴν ἀπόδειξιν ὑμῖν παρασχεῖν διὰ τῶν μετὰ ταῦτα γεγενημένων θαυμάτων, ὅτε καὶ τῶν πράξεων τῶν ἀποστόλων ἐπιλαβόμενοι, ἐκεῖθεν ὑμῖν συνεχῆ τὴν ἑστίασιν παρεθήκαμεν, πολλὴν τὴν παραίνεσιν καθ' ἑκάστην πρὸς τοὺς νεωστὶ τῆς χάριτος ἀξιωθέντας ποιησάμενοι; hoc est: *Nam sanctæ festivitatis adventus seriem nobis interpellavit. Neque enim par erat, ut dum crucem Domini celebraremus, de aliis sermonem vobis afferremus. Mensa autem vobis apponenda erat suis congrua temporibus. Et idcirco quando venit dies traditionis, continua doctrinæ serie resecta, præsentibus quæ urgebant nos accommodantes, in proditorem linguam laxavimus: deinde de Cruce aliqua in medium protulimus. Postea, illucescente resurrectionis die, necessarium erat ut de resurrectione Domini caritatem vestram doceremus: & sequentibus diebus, per ea miracula quæ tunc facta sunt, resurrectionis demonstratio iterum afferenda erat: quando etiam Apostolorum acta explanare cœpimus, inde vobis continua apponentes convivia, & crebris quotidianisque admonitionibus eos, qui nuper baptismi gratiam acceperant, exhortantes.*

Homiliarum ergo in Genesim, quas in Quadragesima habuerat, cursum interpellavit, ut in hebdomada sancta de Juda & de Cruce ageret, ac continenter de resurrectione, moxque de Actis Apostolorum, intermixtis admonitionibus ad eos qui nuper baptismi gratiam acceperant. Homilia vero secunda de Juda proditore Tom. II. p. 386. his verbis incipit, ἐβουλόμην τῆς κατὰ τὸν πατριάρχην πάλιν ὑποθέσεως ἅψασθαι, *Volebam de Patriarcha rursus sermonem habere*; hoc est de Abrahamo, de quo in trigesima secunda in Genesim homilia sermonem habuerat, post quam homiliam, ipso narrante, ab illo argumento abstinuit aliquantum, ut supra memoratas conciones haberet. Homiliam porro de Cruce quam supra memorat an habeamus incertum est; nescimus enim an ea alterutra sit earum quas secundo tomo edidimus. Homilia vero de resurrectione quam edidimus tomo secundo p. 437. quæ hunc titulum habet, *contra Ebriosos & de Resurrectione*; illa, inquam, homilia eadem ipsa est quæ memoratur supra in loco illo, ex trigesima secunda in Genesim excerpto, quod sic evidenter probatur. In hac de resurrectione homilia, ubi de ebrietate multa edisserit, hæc ait num. 1. *Abstineamus ab ebrietate: non dico, abstineamus a vino, sed, ab ebrietate abstineamus; non vinum efficit ebrietatem: est enim Dei creatura, Dei porro creatura nihil efficit mali, sed voluntas mala efficit ebrietatem.* Hæc autem verba mire consonant cum illis concionis primæ in principium Actorum p. 52. tertii Tomi num. 2. *Non sunt igitur malum divitiæ, sed illegitimus earum usus est malum: & sicut nuper de ebrietate verba faciens, non vinum accusabam, quippe cum omnis creatura Dei bona sit, quæ cum gratiarum actione percipitur; sed malum usum &c.* Hæc itaque concio, ut illud, *nuper*, indicat, habita fuit paucis diebus post illam contra ebriosos & de resurrectione, id quod mirifice consonat cum illo supra allato loco ex homilia 33. in Genesim; *postea illucescente resurrectionis die, necessarium erat ut de resurrectione Domini caritatem vestram doceremus: & sequentibus diebus per ea miracula, quæ tunc facta sunt, resurrectionis demonstratio iterum afferenda erat: quando etiam Apostolorum acta explanare cœpimus, inde vobis continua apponentes convivia, & crebris continuisque admonitionibus eos, qui nuper baptismi gratiam acceperant, exhortantes.* Inde vero quædam necessario inferenda videntur, nempe homiliam illam contra ebriosos & de resurrectione eodem anno habitam fuisse quo dicta est homilia de Juda proditore, triduoque post illam: alias quoque sequentibus diebus de resurrectione dictas fuisse quæ jam non extant; atque eadem serie homilias de Actis Apostolorum, sive de principio Actorum, quæ paucis post resurrectionem diebus haberi cœptæ sunt. Inde etiam planum est homilias in acta, non esse illud opus in omnia Apostolorum Acta, quod in aliquo ex sequentibus tomis

edetur, quodque ad conciones Constantinopolitanas referendum est; nam illæ conciones annum fere integrum occuparunt; hæ autem decem numero tempore a Pascha ad Ascensionem intercurrente habitæ sunt. Alioquin vero idipsum clare testificatur Chrysostomus homilia eadem prima in principium Actorum num. 3. ubi hæc legimus: *Superioribus diebus apud vos de Apostolicis verbis, deque Evangelicis disseruimus, cum de Juda verba faceremus: disseruimus & de propheticis. Hodierno die volumus de Actis Apostolorum verba facere &c.* Advertas etiam velim in prima & tertia homilia in principium Actorum haberi admonitionem ad illos qui nuper baptismi gratiam acceperant, ut dicitur in loco supra allato ex trigesima tertia homilia in Genesim: Perspicuum igitur est homilias in Genesim, de Juda proditore, & in Acta sive in principium Actorum una serie eodemque anno habitas fuisse. Hæ porro homiliæ in Acta decem numero fuere, nempe quinque in principium Actorum, quarum secundæ maxima pars interiit. Quatuor item homiliæ de mutatione nominum in hac serie ponendæ, quia argumentum, ut videre est, sumitur ex libro Actorum, licet enim in quarta illud primæ ad Corinthios *Paulus vocatus &c.* explicet, argumentum tamen priorum concionum ibi passim prosequitur. His homiliis adjungendus sermo ille nonus in Genesim, ultimus nempe eorum sermonum, qui post 67. homilias priores locantur, quique ad illarum in Acta homiliarum seriem ideo pertinere potest, ut videas in Monito ad eumdem p. 687. Decem itaque homilias in Acta tunc habitas dicere possumus.

Exploratum ergo est, ut diximus, illas homilias eodem quo illas in Genesim anno, eademque in urbe, habitas fuisse. Antiochiæ vero an Constantinopoli habitæ fuerint, non est quod perquiramus; quando in secundæ homiliæ in principium Actorum exordio, perinde atque in titulo dicitur eam ἐν τῇ παλαιᾷ, in Palæa seu in veteri Ecclesia habitam fuisse: quæ Palæa celebris Antiochena Ecclesia erat, ut nemo nescit. Id quod etiam probatur ex initio homiliæ duodecimæ in Genesim, ubi ait se cursum homiliarum in hunc scripturæ librum interpellasse, ut eos commonefaceret, qui aberant a caula Christi, & Judæos sectabantur, id est, Judæorum jejunium jejunabant, nam in Quadragesima & jejunii tempore hi sermones sunt habiti. Hujusmodi autem morbo laborabant quidam Antiochenorum, adversus quos etiam concionem habuit Chrysostomus anno 386. cui titulus: *Adversus eos qui Judæorum jejunium jejunant.* Quamobrem cum de Constantinopolitanis nihil hujusmodi scriptum occurrat uspiam; hinc sequitur Antiochiæ has conciones dictas fuisse, quod ex supradictis jam liquido comprobatum est.

§ II.

Quo anno Homiliæ in Genesim habitæ sint.

Restat ut quæramus de anno quo hæ homiliæ in Genesim sunt habitæ: Qua in re nos omnino hærere fatemur. Circa hanc quæstionem operose edisserit vir sagacissimus, omniumque longe accuratissimus Tillemontius, cujus verba latine translata referre ne pigeat.

Quod spectat annum, quo hæ homiliæ sunt habitæ, nonnisi conjectura dicere possumus. Illas Chrysostomus habere cœpit Dominica jejunium præcedente, ut per Quadragesimam idem argumentum, ut verisimile est, tractaret: Secunda enim die sequenti, feria scilicet secunda & prima die jejunii, dicta fuit; tertia, feria tertia; quarta, die insequenti. Sicque reliquas continenter singulis diebus habitas fuisse credere est, licet id non significet Chrysostomus; nisi forte ex occasione quadam aliud argumentum tractandum occurreret. Certum quippe est populum quotidie in Ecclesiam convenisse, Chrysostomumque singulis diebus concionatum esse. Eodem etiam in Genesim argumento pergebat Sabbato & Dominica, licet iis diebus non jejunaretur: nam undecima homilia in horum alterutro die habita fuit. Homiliæ quinta, sexta, septima, octava, nona continenter suis quæque diebus habitæ fuerunt. Neque dicere possis eas ad quinque dies jejunii secundæ hebdomadis pertinere, nam decima in die jejunii dicta fuit, (& in hebdomada quinque tantum jejunii dies erant,) *& undecima Sabbato ejusdem secundæ hebdomadis pronunciata est. Si ergo homiliæ in Genesim singulis diebus una serie habitæ fuerint, id quod circa sex saltem priores omnino verisimile est, sexta utique feria sexta primæ hebdomadis Quadragesimæ pronunciata fuerit.*

In sexta homilia Chrysostomus queritur Antiochenos, nulla quotidianarum adhortationum, nulla quadragesimalis pœnitentiæ ratione habita, Circi ludis interfuisse. Hi haud dubie Circenses ludi eadem ipsa die celebrati fuerant, nam in Quadragesima vespertino tempore conciones habebantur: unde consequi videtur hunc annum esse aut 395. aut 396. Kalendarium enim Romanum ludos nullos assignat initio mensis Martii. Ludi quippe Gotthici, qui a quarta Februarii ad nonam habebantur, non hic a Chrysostomo commemorantur. Verum ludi adhuc assignantur undecima Februarii, quæ anno 395. concurrit cum feria sexta primæ hebdomadis Quadragesimæ, quia Pascha istius anni incidit in vigesimam septimam Martii. Annotantur etiam ludi ad ultimam Februarii, id quod ad annum 396. pertinere potest, quo, cum Pascha incideret in decimam tertiam Aprilis, vigesima nona Februarii concurrebat cum feria sexta primæ hebdomadis Quadragesimæ. Ex istis vero duobus annis anteferendum ducimus annum 395. quia putamus Chrysostomum anno 396. homilias de pœnitentia habuisse. Quibus ita constitutis, ludi Circenses illi, de quibus queritur Chrysostomus homilia 41. quæ tribus post Pentecosten hebdomadibus habita est; (id est forte Sabbato 4. Junii, si vere sit annus 395.) illi fortasse erunt qui ad primum istius mensis diem notantur. Verum hæc non ut rem exploratam & certam damus: cum maxime ignoremus utrum hoc Kalendarium tunc temporis Antiochiæ in usu esset, nec sciamus utrum ludi omnes Circensium cursus exhiberent. Poterant item ludi celebrari non consueto ordine. Imo etiam ludi annotantur ad duodecimum diem Februarii perinde atque ad undecimum; ita ut cum Chrysostomus absterret eos qui Circo adfuerant, ne in par erratum incidant, videatur monere debuisse, sequenti die exploratum fore num monitis suis obtemperassent. Verum ii forte ludi qui duodecimo die celebrabantur non erant Circenses, nam ibi Kalendarium non notam præfert C̄m. XXIIII. id est commissuræ XXIV. quæ videtur mihi esse nota ludorum Circensium. Illa quoque nota C̄m. XXIIII. & C̄m. XII. occurrit ad nonam, vigesimam quintam, & vigesimam septimam Februarii: verum hi dies ne per totum quidem tempus quo presbyter fuit Chrysostomus in feriam sextam primæ hebdomadis Quadragesimæ incidunt. Illa nota C̄m. ad ultimam Februarii non ponitur, quo etiam excluditur annus 396.

Alio item argumento abducimur ne anni 395. quem assignamus, notas esse certas putemus: quod videlicet non omnino exploratum sit sextam homiliam feria sexta habitam fuisse. Cum enim undecima Sabbato secundæ hebdomadis haud dubie dicta fuerit, ex tredecim præcedentibus diebus, incipiendo a Dominica ante Quadragesimam, in qua prima homilia habita fuit, tres certissime dies, aut concione vacui fuere, aut conciones habuere ad aliud argumentum pertinentes, vel si ejusdem argumenti fuerint, certe jam deperditas. Atqui tres illi dies nonnisi ante quintam, vel decimam vel undecimam statui possunt quia aliæ omnes continenter & una dierum serie dictæ sunt. Ex hisce porro tribus unus saltem inter decimam & undecimam constituendus: qui enim pransi decimæ adfuerant, non feriam sextam, ut credere est delegerant, ut jejunium solverent.

Hactenus Tillemontius: ubi observes quanto labore ac studio, uti solet, illas temporis notas sit persequutus; quantaque prudentia a judicio absolute ferendo abstineat. Contra illam vero sententiam quam ille hærens & subdubitans amplectitur; alii & fortasse majores possunt scrupuli proferri. Kalendarium enim illud Romanum Constantini magni anno 325. ut fertur in titulo editum, & a Petavio publicatum in Uranologio p. 112. incertum est an idem manserit ad usque finem sæculi quarti; imo certum videtur in multis saltem mutatum fuisse: nam secundum profanæ plurium deorum religionis ritum concinnatum est totum; qui impii ritus demum sub Theodosio magno sublati sunt. Ad hæc certum videtur urbes illas orbis præcipuas, qualis erat Antiochia, suos, aut aliquos saltem sibi proprios, habuisse ritus, quantum ad ludos & alia in Kalendariis adscribi solita, quo posito quid possumus ex Kalendario Romano circa Antiochenos ritus statuere? Quod vero dicitur, querimoniam Chrysostomi initio homiliæ sextæ, non spectare ludos Gotthicos; id certe divinando dici videtur, quis enim scit an in ludis Gotthicis, saltem in eorum quibusdam, cursus equorum adhiberetur: at contra hujusmodi cursus totus est Chrysostomus in homilia sexta. Demum tabulas Paschales, queis hæ omnes conjecturæ nituntur, aliquando fallaces esse probavimus in Monito ad homilias contra Judæos Tom. I. Nec tam perspicue scimus utrum circa celebrationem Paschæ ritum Alexandrinum servarent Antiocheni. Iis omnibus itaque perpensis fateamur necesse

est,

est, incertum prorsus esse quo anno hos in Genesim sermones Antiochiæ habuerit Chrysostomus. Id unum sine dubio dicimus, magnam eorum partem in Quadragesima habitam fuisse; illamque Quadragesimam non esse anni 386. in qua octo ab his diversos sermones habuit; neque anni 387. quam pene totam in deploranda Antiochenorum ob eversas statuas calamitate absumsit.

§. III.

De stylo Chrysostomi in his in Genesim Homiliis.

Photius cap. 172. de stylo Chrysostomi in his homiliis loquens, ait ejus dictionem istiusmodi esse, ut in iis observetur consueta Chrysostomo claritas, puritas, splendor & copia dicendi, sententiarum frequentia, & aptissimarum similitudinum abundantia; sed eas remissiore & humiliore dicendi genere scriptas; tantumque homiliis seu Commentariis in Acta stylo inferiores, quantum illa in Acta Commentaria inferiora sunt Commentariis in Epistolas Pauli, & in Psalterium. Ac revera hæ homiliæ, licet magnam ubertatem, itemque solitam Chrysostomi inventionis felicitatem præ se ferant, non tamen pari studio accurationeque concinnatæ videntur. Hic sæpe animadvertas longissimas texi periodos, quæ parentheses alias super alias inductas tam frequenter exhibeant, ut principii oblitus Orator sententiam imperfectam relinquat, & aliquando verbum ad σύνταξιν necessarium prætermittat. Neque vero id mirum tibi videatur si perpendas periodos illas aliquando ita extendi, vix ut in pagina una absolvantur; in pagina, inquam, ex nostris, quæ longæ latæque admodum sunt. Hinc inferas Oratorem nostrum hæc concionantem non ita semper paratum meditatumque ad concionem venisse; sed multa ex tempore, ut menti sese offerebant, dixisse.

Si causam porro quæras, perpendas velim, ipsum in hac Quadragesima ad usque hebdomadis sanctæ dimidium non modo illas triginta duas priores in Genesim homilias habuisse; sed etiam alias identidem memoratas, quæ suadente quapiam temporis occasione homiliarum in Genesim cursum interpellabant; & fortasse alias quoque habuisse ab se non commemoratas; ita ut quotidie ferme & quidem longissime concionatus sit. Id autem a viro præsertim qui per totum annum par fere concionandi officium exsequebatur, non posse sine extemporali declamatione, saltem identidem repetita, præstari fateamur necesse est. In extemporali autem declamatione, ubi ingenium tanta pollens inventione, nova semper oranti suppeditat, quid mirum si nonnunquam contra præceptiones grammaticas peccetur, & si minor ἀκρίβεια in syntaxi occurrat. Non ingratum vero lectori fore existimo, si illarum in Genesim homiliarum per Quadragesimam habitarum ordinem, & quanto elapso temporis spatio alia aliam sequuta sit, hic perscribam; id quod etiam Tillemontius fecit.

Prima igitur homilia dicta fuit Dominico die antequam Quadragesimale jejunium iniretur; secunda die sequenti, quo jejunium incipiebatur; tertia & quarta in feriis tertia & quarta: hæ continenter singulis diebus dictæ sunt. Incertum vero est utrum inter quartam & quintam aliqua dies intercesserit aut concione vacua, aut ad aliud concionandi argumentum deputata; ut ut est, quinta, sexta, septima, octava & nona homiliæ continenter singulis sibi succedentibus diebus dictæ sunt, partim in prima, partim in secunda Quadragesimæ hebdomade; decima etiam in secunda hebdomade, aut feria quinta, aut sexta; undecima in Sabbato secundæ hebdomadis. Duodecima habita est post aliam vel alias, quæ ad diversum a Genesi argumentum spectabant. Inter duodecimam quoque & decimam tertiam, vel unus vel plures dies interfuerunt. Decima quarta habita est die decimam tertiam insequente: decima quinta similiter sequente die; decima sexta die item sequente: Decima septima uno vel pluribus post decimam sextam diebus. Decimam septimam decima octava, nulla die interposita, sequuta est; Decima nona an continenter habita sit ignoratur; similiterque vigesima, quam diebus sequentibus, nullo interposito die exceperunt vigesima-prima, vigesima-secunda, vigesima-tertia, vigesima-quarta Brevique interposito spatio continuis diebus vigesima-quinta, vigesima-sexta, vigesima-septima, vigesima-octava. Vigesima-nona an post vigesimam

octavam, nulla interposita die, habita sit, ignoratur. Trigesima, cum magnam hebdomadem attigisset, ut ipse Chrysostomus ait; trigesima-prima, & trigesima-secunda, iis hebdomadis sanctæ diebus qui feriam quintam *in Cœna Domini* præcedunt.

§. IV.

De Editione LXX. Interpretum qua usus est Chrysostomus, a communi aliquando diversa.

Diversas ævo Chrysostomi fuisse editiones τῶν O. atque in diversis Ecclesiis non easdem usurpari narrat Hieronymus Chrysostomo æqualis. *Alexandria*, inquit præfatione in libros Paralipomenon, *& Ægyptus in LXX. suis Hesychium laudat auctorem; Constantinopolis usque Antiochiam Luciani Martyris exemplaria probat; mediæ inter has provinciæ Palæstinos codices legunt, quos ab Origene elaboratos Eusebius & Pamphilus vulgaverunt: totusque orbis hac inter se contraria varietate compugnat.* Et in epistola ad Augustinum, quæ est in postrema editione 74. εἰρωνικῶς loquens ait: *Vis amator esse verus LXX. Interpretum, non legas ea, quæ sub Asteriscis sunt: imo rade de voluminibus, ut veterum te fautorem probes. Quod si feceris, omnium Ecclesiarum Bibliothecas damnare cogeris. Vix enim unus aut alter inveniatur liber, qui ista non habeat.* Ex his locis colligitur longe diversas inter se fuisse LXX. Interpretum editiones; illamque diversitatem peti debere ex variis Interpretum locis, nempe Aquilæ, Symmachi, Theodotionis & aliorum, quæ loca Origenes inseruerat in textum τῶν O. cum asteriscis id indicantibus. Quæ aliarum versionum particulæ in exemplaribus multis remanserunt, in aliis plures, in aliis pauciores. Præter illam diversitatis causam, aliæ haud dubie fuerunt, uti solet in libris toties descriptis, toties emendatis. Indeque est quod non raro videmus a scriptoribus Græcis, & nonnunquam a Patribus, in primis vero a librariis, qui exemplaria τῶν O. descripserunt, Editionem τῶν O. commemorari & cum textu suo comparari, qui tamen textus est etiam τῶν O. sed multis admixtis varietatibus. Id etiam apud Chrysostomum observes, maxime vero Commentariis in Psalmos, ubi postquam sui exemplaris lectionem attulit, aliam nonnunquam affert quasi ex septuaginta Interpretibus; ita ut primo conspectu videatur exemplar quo utebatur Chrysostomus aliud esse, etsi exemplar illud non aliam quam editionem τῶν O. haberet; sed ob supra memoratas causas in multis diversam ab ea quæ in Hexaplari editione ab Origene posita fuerat. De his si plura desideres, consule præliminaria nostra in Hexapla Origenis.

Ut ad rem veniamus, exemplar Chrysostomi in Genesim in non paucis differt ab editione τῶν O. vulgata, quæ omnium manibus circumfertur, quamque editionem Romanam appellamus; etsi non tantam diversitatem hic animadvertamus, quantam homiliis in Psalmos. Varietatum autem exempla quædam hic afferre libet: minuscula certe discrimina si afferremus, longissimam texeremus Præfationem, atque supervacuum laborem nullo fructu susciperemus: nam discrimina illa leviora, ut pleraque ex Antiochena illa τῶν O. editione manarunt; ita multa alia librariorum vitio a Chrysostomi tempore inducta; non pauca etiam ex Oratore ipso vel memoriter loquente, vel scripturæ seriem ad suam concinnante orta sunt. Satis ergo nobis erit ex præcipuis varietatibus nonnullas ad exemplum & specimen tantum afferre. Cap. 4. Gen. v. 6. LXX. habent, καὶ ἐλυπήθη Κάϊν λίαν, καὶ συνέπεσε τῷ προσώπῳ αὐτοῦ. *Et contristatus est Caïn valde, & concidit vultu suo.* Ubi Chrysostomus active. καὶ ἐλύπησε Κάϊν λίαν, καὶ συνέπεσε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ: *Et tristitia afficit Caïn valde; & concidit vultus ejus.* Tristitia affecit, supple, *Deus*, qui modo loquebatur. Alii autem interpretes, *iratus est*, verterunt illud ויחר. Cap. 5. v. 2. hæc verba; καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς, *& benedixit eos*, quæ in LXX. habentur, & ex Hebraïco expressa sunt, in Chrysostomi exemplari non exstabant; nec dici potest illa prætermissa fuisse vel a librariis vel a Chrysostomo orante: nam quater vel quinquies repetuntur, & Chrysostomus qui hæc minutatim explicat, non prætermissurus erat illam benedictionem, si in exemplari suo adfuisset. Aliæ identidem occurrunt variæ lectiones; sed ut plurimum leves. Genus autem varietatis aliud non raro reperitur: interpunctionis videlicet discrimen, quod tute, candide lector, inter legendum animadvertes.

Sunt & alia in quibus Chrysostomus Scripturæ textum ad seriem suam concin-

navit, ut mos eſt concionatoribus, ut verbi cauſa p. 400. locus hic cap. 17. v. 12. παιδίον ὀκτὼ ἡμερῶν περιτμηθήσεται ὑμῖν, καὶ οἰκογενὴς καὶ ἀργυρώνητος, καὶ πάντες ἁπαξαπλῶς, ὡς εἰπεῖν, οἱ συνόντες ὑμῖν τὸ σημεῖον τοῦτο δέξονται. καὶ ὅστις οὐ περιτμηθήσεται τῇ ἡμέρᾳ τῇ διατεταγμένῃ, ἐξολοθρευθήσεται. Hîc certe multa mutavit Chryſoſtomus, atque ſcripturæ ſeriem in breviorem formam redegit, neque putandum eſt ſic in ejus exemplari ſcriptum fuiſſe.

Inſignis eſt locus p. 579. ex capite 35. verſu 16. ubi LXX. habent, ἐγένετο δὲ ἡνίκα ἤγγισεν εἰς Χαβραθὰ τοῦ ἐλθεῖν εἰς τὴν Ἐφραθᾶ. Chryſoſtomus vero ſic habet, ὅτε ἤγγισε τοῦ εἰσελθεῖν εἰς τὴν Ἐφραθᾶ, omiſſa voce Χαβραθᾶ, quæ viros doctos hactenus torſit. Ego vero non auſim dicere in exemplari S. Chryſoſtomi non fuiſſe; probabile quippe eſt illum eam, quod non intelligeretur, omiſiſſe. Vide quæ de hac voce diximus in Hexaplis noſtris. Cætera iis obſervanda relinquimus, qui varietates Biblicas ex profeſſo tractant.

§. V.

Quid ſit centeſima *a Chryſoſtomo memorata.*

Homilia 4. in Geneſim b. 9. Chryſoſtomus de Chriſto loquens ait: οὐδὲ γὰρ καθάπερ ἐνταῦθα ἑκατοστὴν μόνον ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀλλὰ ἑκατονταπλασίονα τῶν διδομένων. i. *Neque enim, quemadmodum hic, centeſimam ſolum promittit, ſed centuplo plura datis.* Centeſima varie accipiebatur: erat quippe centeſima auctionum, videlicet rerum in auctione venditarum centeſima pars, quæ ærario publico vel fiſco cedebat: Erat quoque centeſima rerum venalium quæ exigebatur: itemque centeſima genus tributi. Demumque centeſima uſuræ genus ἑκατοστὴ Græcis, quâ qui in fœnus accipiebant, ſingulis menſibus centeſimam partem ſolverent; ita ut centum menſibus ſortem æquarent. Hoc vero poſtremum genus ἑκατοστῆς, ſive centeſimæ hic intelligit Chryſoſtomus, ut optime conjecit Savilius. Hic enim agitur de centeſima quæ promittitur; id quod de hac ſolum, non vero de ſupradictis intelligi poteſt. ἑκατοστὴ vero illa frequens apud Græcos erat. Hac de re vide Joh. Fredericum Gronovium de pecunia veteri lib. 3. cap. 13.

§. VI.

De magna Hebdomade, de die κυρίᾳ *quæ eſt Dominica Paſchæ, & de horis inæqualibus.*

Quam nos ſanctam & majorem hebdomadem vocamus, quæ eſt Quadrageſimæ ultima, eam Antiocheni aliique magnam hebdomadem vocabant: qua de re hunc inſignem Chryſoſtomi p. 294. locum afferimus. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἡμᾶς προσήκει, ἐπειδὴ εἰς τὴν μεγάλην ταύτην ἑβδομάδα ἐφθάσαμεν τῇ τοῦ θεοῦ χάριτι, νῦν μάλιστα καὶ τὸν νηστείας τὸν δρόμον ἐπιτεῖναι, καὶ τὰς εὐχὰς εὐτονωτέρας ποιεῖσθαι, καὶ πολλὴν καὶ ἀκριβῆ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ἡμαρτημένων ἐπιδείξασθαι, καὶ τὴν περὶ τὰς ἀγαθὰς πράξεις ἐργασίαν, ἐλεημοσύνην δαψιλῆ, ἐπιείκειαν, πρᾳότητα, τὴν ἄλλην ἅπασαν ἀρετὴν, ἵνα μετὰ τούτων τῶν κατορθωμάτων εἰς τὴν κυρίαν φθάσαντες ἡμέραν τῆς παρὰ τοῦ δεσπότου φιλοτιμίας ἀπολαύσωμεν. μεγάλην δὲ καλοῦμεν τὴν ἑβδομάδα, οὐκ ἐπειδὴ πλέον ἔχει τὸ μῆκος τῶν ὡρῶν· καὶ γάρ εἰσιν ἕτεραι πολλῷ μείζους ὥρας ἔχουσαι· οὐδὲ ἐπειδὴ πλείους ἡμέρας ἔχει· καὶ γὰρ ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς καὶ ταύτῃ καὶ ταῖς ἄλλαις πάσαις· τίνος οὖν ἕνεκεν μεγάλην ταύτην καλοῦμεν; ἐπειδὴ μεγάλα τινὰ καὶ ἀπόρρητα τυγχάνει τὰ ὑπάρξαντα ἡμῖν ἐν αὐτῇ ἀγαθά. Id eſt, *Eodem modo quia in magnam hanc hebdomadem Dei gratia pervenimus, nunc maxime jejunii curſus nobis intendendus, & ferventiores fundendæ preces, faciendaque diligens & pura peccatorum confeſſio, & in bonis operibus ſedulitas exhibenda, eleemoſyna larga, æquitas, manſuetudo, aliæque virtutes: ut talibus ornati operibus, ubi in diem Dominicam venerimus, Domini liberalitate fruamur. Magnam autem vocamus hebdomadem, non quod longiores in ea ſint horæ: ſunt enim aliæ quæ multo majores horas habent; neque quod plures dies habeat: eſt enim idem numerus in hac aliiſque omnibus. Quare ergo illam vocamus magnam? Quia in illa magna quædam & ineffabilia bona contigerunt nobis.* Hic κυρίαν ἡμέραν vocat Chryſoſtomus diem ſanctum Paſchæ, ac ſi diceret ἡμέραν ἡμερῶν κυρίαν, *diem dominam dierum*; quam vocabant etiam κυρίαν ἡμέραν, vel κυριακὴν ἡμέραν, *diem Domini*, Dominicam diem, & κυριακὴν μεγάλην, *magnam Dominicam*: Secus quam putavit vetus interpres, qui εἰς τὴν κυρίαν ἡμέραν vertit *in die Judicii*. Nam præterquam quod vel his

ipſe locus, & alius ubi hæc vox eodem uſu reperitur, ſuadent hic de die Paſchæ agi; ſic etiam vocatur Paſcha in vita manuſcripta S. Theodoſii Cœnobiarchæ, ἑορτὴ ἦν καὶ ἑορτῶν ἡ προεόρτη καὶ κυρία, αὐτό φημι τὸ πάσχα: & in vita manuſcripta S. Danielis Stylitæ: ἡμέρα μὲν ἦν κυρία τῶν ἡμερῶν, *dies erat domina dierum*, id eſt haud dubie Paſcha.

Horas autem majores & minores neceſſario veteres admittebant, qui diem in duodecim & noctem in totidem partes ſeu horas diviſerant; unde ſequebatur eas hyberno tempore minores, æſtivo autem majores eſſe; unde Martialis l. 12. Epigr. 1. horam æſtivam ſic commemorat,

Hora nec æſtiva eſt, nec tibi tota perit.

Virgilius autem

Jam nox hybernas bis quinque peregerat horas.

Unde pateat, quam incertus quamque inſtabilis eſſet clepshydrarum uſus, cum eadem ipſa clepshydra vix ad paucos dies poſſet utcumque horæ ſpatium indicare. Sic intelligendus itaque eſt Chryſoſtomus cum ait, in hebdomada majore loquens, eſſe dies qui horas majores haberent, quam ii in quibus tunc concionabatur; quod idipſum erat ac ſi dixiſſet, ineunte vere breviores eſſe diei horas, quam in æſtate.

Circa ſermones novem illos in Geneſim, qui ſecundum ſexaginta ſeptem homilias in hoc tomo locantur, ſatis diximus in Monito ante illos ſermones poſito; itemque in Monito quod nono ſermoni præmittitur.

§. VII.

De tempore quo habiti ſunt ſermones in Annam aliique hos præcedentes.

Uſu & experientia compertum eſt ex diuturna tractatione ſæpe aliquid notitiæ accedere, & quæ primo conſpectu non percipiebantur, frequentius repetita perquiſitione tandem explorata evadere. Id nobis accidit dum ſermones in Annam accuratius tractaremus: in illis enim temporis quædam notæ occurrunt, quæ non ad ipſorum modo, ſed etiam ad aliorum quæ præceſſerant ordinem conſtituendum opportuna ſunt. De iis quidem aliquantum diſſeruimus in Monito ad ſermones in Annam, & nonnulla quæ in ſecundi tomi præfatione cum Tillemontio ſecus poſueramus, emendare conati ſumus. Verum res eſt majoris momenti, quam ut paucis poſſit verbis declarari. Ad hæc vero tanta eſt Tillemontii, quem tunc ſequuti ſumus, apud nos auctoritas; ut nonniſi accuratiſſima præmiſſa rerum perquiſitione ab eo debeamus & a noſtra pariter priſtina ſententia diſcedere. Locus ille Chryſoſtomi unde verus & temporum & concionum ordo deprehenditur, eſt in ſermone primo de Anna, ubi paulo poſt initium ille ſic loquitur: ὑμεῖς μὲν γὰρ ἴσως ἐπιλέλησθε, διὰ τὸ μεταξὺ πολλὰς γεγενῆσθαι διαλέξεις ἡμῖν, καὶ ὑπὲρ ἑτέρων πραγμάτων. καὶ γὰρ ἐλθόντος τοῦ πατρὸς ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἀποδημίας, ἀναγκαῖον ἦν τὰ κατὰ τὸ στρατόπεδον συμβάντα ἅπαντα εἰπεῖν, καὶ μετὰ ταῦτα πρὸς Ἕλληνας ἀποτείνεσθαι, ὥστε τούτους ἀπὸ τῆς συμφορᾶς βελτίους γενομένους, καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς αὐτομολήσαντας πλάνης, μετ' ἀκριβείας ῥιζῶσαι, καὶ διδάξαι οἵου μὲν ἀπηλλάγησαν σκότους, οἵῳ δὲ προσέδραμον ἀληθείας φωτί. μετ' ἐκεῖνο πάλιν, πολλὰς ἡμέρας τῆς τῶν μαρτύρων ἀπελαύσαμεν πανηγύρεως, καὶ ἄκαιρον ἦν ἐν τάφοις μαρτύρων διατρίβοντας, τῶν τοῖς μάρτυσι πρεπόντων ἐγκωμίων ἀμοίρους ἀπελθεῖν. ταῦτα τὰ ἐγκώμια διεδέξατο πάλιν ἡ περὶ τῶν ὅρκων παραίνεσις. ἐπειδὴ γὰρ τὴν ἀγροικίαν ἅπασαν τῆς πόλεως εἴδομεν ἐπιβᾶσαν. ἐβουλήθημεν, αὐτοῖς δόντες ἐφόδια ταῦτα, οὕτως αὐτοὺς ἐκπέμψαι παρ' ἡμῶν ἅπαντας. hoc eſt: *Vos enim fortaſſe eorum eſtis obliti, eo quod multos interea ſermones, & de aliis rebus, nos habuerimus. Nam reverſo a longinqua peregrinatione Patre noſtro, neceſſarium fuit omnia commemorare, quæ in comitatu acciderant: ac deinde cum Gentilibus diſputare, ut hos vi calamitatis ad meliorem frugem revocatos, qui, deſerto Gentilium errore, ſeſe ad nos contulerant, pro virili confirmaremus, ac doceremus, quantis tenebris liberati, ad tantam lucem veritatis accurriſſent. Poſt illa rurſum multis diebus Martyrum feſtivitate potiti ſumus, neque tempori conveniens fuiſſet eos qui in ſepulcris Martyrum verſarentur, earum laudum quæ Martyribus debentur, exſortes diſcedere*

cedere. Successit his ad abstinendum a juramentis cohortatio : Cum enim totam rusticorum nationem in urbem ingressam cerneremus, hos illo instructos a nobis viatico censuimus dimittendos.

Hæc omnia diligenter attendenda sunt : paucis enim Chrysostomus sat longam concionum seriem texit, atque ita loquitur, ut facile sit a vero tramite aberrare, nisi magna cautio adhibeatur. *Vos enim fortasse eorum estis obliti*, inquit, eorum scilicet quæ in Quadragesima concionatus erat, de illis enim agit in toto primæ in Annam concionis exordio : atque Quadragesimam ita proxime elapsam crederes, si ejus dicta ut primo conspectu intelligenda videntur exciperes, ut putares eum de hesterno die loqui, etsi longum effluxisset temporis intervallum, hebdomades nempe quinque a Paschate, ut mox videbitur. Pergit Chrysostomus : *Nam reverso a longinqua illa peregrinatione patre nostro, necessarium fuit omnia commemorare quæ in comitatu acciderant.* Hic certissime notat homiliam XXI. ad populum Antiochenum tom. 2. p. 213. quæ est tota de reditu Flaviani, deque reconciliata Theodosii Imperatoris cum Antiochenis gratia. Hanc cum Tillemontio putamus dictam fuisse ipso die Resurrectionis Dominicæ anno 387. Illud enim initio Chrysostomus significat cum dicit, *Benedictus Deus, qui hanc vobiscum sacram solemnitatem cum gaudio & lætitia multa hodie* σήμερον *celebrare dignatus est.* Pergit Chrysostomus : *ac deinde cum Gentilibus disputare* [*oportuit*] *ut hos vi calamitatis ad meliorem frugem revocatos, qui deserto Gentilium errore sese ad nos contulerant, pro virili confirmaremus ac doceremus, quantis tenebris liberati, ad tantam lucem veritatis accurrissent.* Nempe diebus post paschalem solennitatem sequentibus, Gentiles illos confirmare conatus est, qui ex calamitate Antiochenis, tam Gentilibus quam Christianis, ob eversas statuas illata, ad meliorem frugem revocati, ad Christianam fidem accesserant, an autem una an pluribus concionibus id egerit, incertum. Sed sive unam, sive plures, omnia amisimus. Verum hanc jacturam utcumque sarcit Chrysostomus, qui ea quæ ad Gentiles dixerat in hac homilia, nec brevi sermone repetit : subjungit postea Chrysostomus. *Post illa rursum multis diebus sanctorum festivitate potiti sumus, neque tempori conveniens fuisset eos qui in sepulcris Martyrum versarentur, earum laudum, quæ Martyribus debentur, exsortes discedere. Successit his ad abstinendum a juramentis cohortatio : cum enim totam rusticorum nationem in urbem ingressam cerneremns, hos illo instructos a nobis viatico censuimus dimittendos.* Hæc vero confer, sodes, cum homilia XIX. ad populum Antiochenum tom. 2. p. 188. cui homiliæ titulus est : τῇ κυριακῇ τῆς ἐπισωζομένης πρὸς τοὺς ἀπὸ τῆς χώρας, καὶ περὶ τοῦ μὴ ὀμνύειν, hoc est, *Dominica servatæ, ad homines agros colentes, & de vitando juramento* ; & hanc ipsam homiliam ad rusticos qui supra memorantur habitam fuisse fateberis ; contra quam ego, Tillemontio adstipulatus, in Præfatione secundi tomi statueram, ubi Dominicam Passionis eam esse quæ in titulo τῆς ἐπισωζομένης vocatur, opinari me cum tanto viro testificatus sum. Non esse autem Dominicam Passionis, sed aliam multis post Pascha diebus occurrentem, jam certum indubitatumque videtur ; atque adeo hæc homilia non est ultra inter Quadragesimales conferenda. Omnia hic quadrant, homilia enim ad rusticos in primo sermone de Anna supra memorata post festa Martyrum celebrata est, & contra juramenta erat : hæc quoque homilia XIX. ad rusticos habita est, post festa Martyrum & contra juramenta. Quod autem Tillemontius duas fuisse homilias crediderit ; hoc inde evenit, quod putaverit eos rusticos qui in sermone de Anna memorantur ex infima plebe fuisse ; illos autem qui in homilia XIX. fuisse Episcopos, aut presbyteros ex longinqua regione venientes. Episcopos certe fuisse vix crediderim, presbyteros autem saltem quosdam eorum fuisse vix negari potest : illud enim prorsus indicare videntur hæc verba : τούτων ἕκαστον ἰδοῖς ἄν, νῦν μὲν ζευγνῦντα βόας ἀροτῆρας καὶ ἄροτρον ἕλκοντα, καὶ βαθεῖαν αὔλακα κατατέμνοντα, νῦν δὲ ἐπὶ τὸ ἱερὸν ἀναβαίνοντα βῆμα, καὶ τὰς ψυχὰς ἀροτριῶντα τῶν ὑπηκόων· νῦν μὲν δρεπάνῃ τὰς ἀκάνθας ἐκτέμνοντα τῆς γῆς, νῦν δὲ λόγῳ τὰς ἁμαρτίας ἐκκαθαίροντα τῶν ψυχῶν. i. *Horum quemque cerneres nunc quidem boves jugantem aratorios, aratrum trahentem, & profundum scindentem sulcum ; nunc autem sacrum ascendentem suggestum, & subditorum animas arantem : nunc quidem agri spinas excidentem falce ; nunc vero sermone ex animis peccata extergentem.* Infra vero dicit : *Apud hos non sunt mulieres luxuriantes, nec vestimentorum ornatus, nec colores & fuci, sed omnis hujusmodi morum corruptio pulsa est : unde facilius quoque subditum sibi populum in modestiam deducunt.*

His certe perpensis, horum saltem partem maximam presbyteros fuisse fatendum est; nam episcopos fuisse tunc colonos & rusticos vix crediderim. Verum etsi presbyteri fuerint, etsi etiam episcopi, hi tamen omnino rustici erant, arantes, armenta curantes, sarculo terram sarrientes, aliaque vilissima agri ministeria exercentes, vili veste utentes; iique magno numero, ut per totum homiliæ decimæ nonæ initium videre est. Hi autem quinam alii sunt, quam ii de quibus sermone in Annam dicit, ἐπειδὴ γὰρ τὴν ἀγροικίαν ἅπασαν τῆς πόλεως εἴδομεν ἐπιβᾶσαν, *cum enim totam illam rusticorum vel agricolarum gentem in urbem ingressam cerneremus*? quid aliud significat illa ἀγροικία ἅπασα, quam οἱ ἐν ἀγροικίᾳ ζῶντες; ita enim vocantur in homilia XIX?

Jam hinc certe manifestum mihi quidem est, eamdem utrobique homiliam memorari, quæ ad agricolas habita sit, quæ anno 387. quæ post diuturnam plurimorum martyrum celebritatem, quæ de juramentis, quæ item multis post pascha diebus dicta fuerit: nam hoc quoque necessario adjiciendum, ut mox videbitur.

Verum est quod fortasse objiciatur: in homilia quippe decima-nona ait Chrysostomus, se dum Martyrum festi dies celebrarentur ægrum decubuisse; at in homilia prima in Annam nulla morbi mentio, imo videtur Chrysostomus tunc temporis vel de martyribus conciones habuisse, vel saltem habere potuisse, unde inferatur illum tunc non ægritudine laborasse; utque difficultatis ratio plenior evadat utriusque homiliæ verba referenda sunt: in homilia itaque ad Antiochenos decima nona sic orditur: *Epulis sanctorum Martyrum excepti estis his præteritis diebus, spirituali celebritate repleti exsultastis honestis exsultationibus: vidistis aperta latera, & ilia concisa, cruorem undique defluentem, infinitas tormentorum species: humanam vidistis naturam supernaturalia præstantem, & coronas sanguine contextas, pulcram saltastis choream, in omnem partem civitatis hoc præclaro duce vos circumagente*, τοῦ καλοῦ τούτου περιάγοντος ὑμᾶς στρατηγοῦ. *Sed nos vel invitos infirmitas domi manere cogebat. Tamen etsi solennitati non interfuimus, voluptatem participavimus: etsi de concione fructum non cepimus, vobiscum tamen lætitiam communem habuimus. . . . . propterea & domi sedens gaudebam vobiscum, & morbo nondum solutus surrexi, & cucurri ad vos ut desiderabiles facies vestras intuerer*; deinde vero de agricolarum adventu, in quorum gratiam hanc concionem contra juramenta habuit, multis edisserit; homilia autem prima in Annam hæc habet: *Postea rursum multis diebus Sanctorum festivitate potiti sumus, neque tempori conveniens fuisset eos, qui in sepulcris Martyrum versarentur, earum laudum, quæ Martyribus debentur, exsortes discedere. Successit his ad abstinendum a juramentis cohortatio: cum enim totam rusticorum turbam* τὴν ἀγροικίαν ἅπασαν *in urbem ingressam cerneremus, hos illo a nobis instructos viatico censuimus dimittendos.* Hic sane primo conspectu videtur de duplici festivitatum Martyrum serie agi, quorum priori non adfuit Chrysostomus, quod ægritudine laboraret; in posteriori vero vel adfuit, & concionatus est, vel etiamsi non concionatus sit; non morbus certe in causa fuit cur non concionaretur; alioquin morbi excusationem attulisset, & hanc rationem dedisset, cur materiam concionis quam paraverat ad tantum tempus distulisset.

Verum si quis Chrysostomi morem probe teneat, non mirabitur eum hic morbum non tangere & eam causam silere, tum quia rem admodum recentem, ac nemini non notam ne cogitabat quidem commemorare; tum quia in præcedenti concione quæ ad rusticos seu agricolas erat, quæque priorem de Anna præcessit, morbum suum commemoraverat, neque id in hac concione repetere voluit. Certe ille non nos, qui tot sæculorum curriculo post illam concionem vivimus, alloquitur, ut minutatim omnia ignorantibus aperiat; sed Antiochenos qui nuperrime hæc gesta viderant, nec ampliori notitia opus habebant. Alioquin vero hæc festa Martyrum quæ in diversis urbis partibus celebrabantur, impedimento semper fuissent, quo minus de hac materia, quam in prima de Anna oratione se paravisse dicit, concionaretur; non enim poterat, etiamsi bona valetudine fuisset, in festis Martyrum in diversis Antiochiæ partibus celebrari solitis, aliud quam Martyrum ipsorum argumentum tractare: ex duobus ergo impedimentis morbum hic reticuit, Martyrumque memoriam in medium adduxit.

At cur in his diutius moramur? quando aliunde certum est concionem illam decimam-nonam non potuisse Dominica Passionis haberi, ut ego pridem cum Tille-

montio existimaveram: nam si illo die habita fuisset, festa illa Martyrum quæ longa serie per omnem partem civitatis, πανταχοῦ τῆς πόλεως, celebrabantur, incidissent illo anno in hebdomadem vel in hebdomades Dominicam passionis præcedentes: in hac quippe concione illa ut jam omnino elapsa commemorat. Illa ergo Martyrum festa in media Quadragesima celebrata fuissent τοῦ καλοῦ τούτου στρατηγοῦ ὑμᾶς περιαγόντος, hoc præclaro duce, scilicet Flaviano episcopo, Antiochenos tunc ducente. Atqui certissimum est tunc Flavianum episcopum Constantinopoli fuisse, nec rediisse nisi uno duobusve ante Pascha ejusdem anni diebus: qui ergo potuit Antiochenos ad festa Martyrum per diversas urbis partes tunc celebrata circumducere. Quod si quis contra verisimilitudinem omnem negaverit hunc καλὸν στρατηγὸν fuisse Flavianum episcopum; is certe non negabit tunc temporis, cum scilicet festa Martyrum per urbem celebrarentur, Joannem Chrysostomum ægrum domi mansisse: illud enim ipse dicit in concionis exordio. At quomodo potuit in media illa Quadragesima æger domi manere, qui per totam Quadragesimam Antiochenos dira ob eversas Imperatorum statuas patientes, & graviora exspectantes consolabatur, ac continuis concionibus rem eamdem tractabat; ita ut etiam una ex postremis concionibus, ut ibidem fertur, decem ante Pascha diebus dicta fuerit?

His omnibus perpensis, certum indubitatumque videtur homiliam illam quæ decima-nona ad Antiochenos fertur, post Pascha anni 387. habitam fuisse. Illam præcessere Martyrum festivitates, quibus peractis, ad rusticos sive agricolas, qui in urbem advenerant, hanc concionem de juramentis habuit. Similiterque in homilia prima de Anna post peractas multas Martyrum festivitates ad rusticos concionem de juramentis habuit. Quis non videat eamdem ad rusticos de juramentis habitam homiliam utrobique commemorari? Quis nos ultra ferret, si his omnibus sic accurate examinatis eamdem rerum seriem in Quadragesima, eamdem quoque post Pascha constitueremus, Martyrum festos dies multos continuos, adventum rusticorum, & concionem de juramentis ad illos habitam? Annon illa earumdem rerum repetitio tam proxime facta quid absonum & a verisimilitudine alienum præ se fert? Ille itaque ordo tenendus est qui in homilia prima de Anna enunciatur, ut agmen ducat homilia de reditu Flaviani, quæ in die sancto Paschæ habita fuit; deinde sequatur concio, sive conciones, si quidem plures habitæ fuerint, ad Gentiles qui vi calamitatis Antiochenæ ad meliorem reducti frugem, Christianæ fidei nomen dederant; sub hæc festa Martyrum *multis diebus, in omnem civitatis partem* πανταχοῦ τῆς πόλεως celebratæ sunt, domi manente ægritudinis causa Chrysostomo; demum die Dominica τῆς ἐπισωζομένης dicta fuit homilia illa ad rusticos de juramentis, quæ inter homilias quadragesimales jacet & decima-nona numeratur: quæque loco movenda esse suadetur ex supradictis.

Jam quærendum restat quænam sit illa Dominica τῆς ἐπισωζομένης, quæ in titulo decimæ-nonæ ad Antiochenos homiliæ memoratur, ex illa enim perquisitione fortasse novum argumentum ad eadem quæ superius probanda emerget. Dixeram in Præfatione ad tomum secundum, & quidem post Tillemontium, videri mihi Dominicam illam τῆς ἐπισωζομένης *servatæ*, esse Dominicam Passionis, quæ quindecim ante Pascha diebus celebratur. Id quod nulla alia permotus ratione dixi, quam quia hæc homilia inter Quadragesimales semper locum habuit, tam in manuscriptis, quam in editis; & cum in Dominica habita fuisse testificetur vetus inscriptio, nullam aliam putabam Dominicam ad hanc concionem quadrare posse, quam Dominicam Passionis: & eadem de causa puto Tillemontium in eadem ipsa Dominica dictam eam fuisse existimasse. Savilius autem illam Dominicam esse eam, quam in Albis vocant, significavit: ac licet non tam longe a vero aberret, quam ego aberravi, ex præjudicata id tantum opinione dixisse putandus est. Leo Allatius vero *de Dominicis & hebdomadibus Græcorum* p. 1460. hæc habet: *Ascensio quoque Domini apud Cappadoces,* ἐπισωζομένη, Episozomene *dicebatur. Erat adnotatum in manuscripto codice Gregorii Nysseni:* τῷ ἐπιχωρίῳ τῶν Καππαδοκῶν ἔθει ἐπισωζομένη λέγεται ἡ ἀνάληψις τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Vernaculo Cappadocum usu Episozomene dicitur Ascensio D. N. J. C. *Legiturque inter Andriantas Chrysostomi homilia,* τῇ κυριακῇ τῆς ἐπισωζομένης, Dominica Episozomenes. *Latinis hæc Dominica est quinta post Pascha.* Hactenus Leo Allatius, qui in quæstio-

nem, quam agitamus, nullo modo ingressus, non potuit ex præjudicata opinione loqui. Si in hac autem Dominica habitam ad rusticos de juramentis concionem ponamus, & illam Dominicam τῆς ἐπισωζομένης, ut fert ipse titulus, esse Dominicam quintam post Pascha statuamus, omnia quadrabunt. Post habitam enim in die Paschæ homiliam de reditu Flaviani, Chrysostomus concionem unam vel plures habuerit ad Gentiles, hinc in morbum inciderit, domique æger manserit, dum *multis diebus, & in omnem civitatis partem festa Martyrum celebrarentur*; demumque instaurata utcumque valetudine, nondumque solutis morbis reliquiis, hanc ad rusticos seu agricolas concionem habuerit, Dominica quinta post Pascha, quæ ascensionem præcedit, posteaque sermones in Annam continenter dixerit illo ordine, quo diximus in Monito ad eosdem.

§. VIII.

De μεσοπεντηκοστῇ, quæ vox perperam irrepserat in sermonem quintum de Anna.

In concione quinta de Anna ait paulopost initium Chrysostomus, εἰ γὰρ καὶ ἡ πεντηκοστὴ παρῆλθεν, ἀλλ' ἡ ἑορτὴ οὐ παρῆλθε. *Etsi enim Pentecoste præteriit, festum tamen non præteriit.* Ita habent Fronto Ducæus & Savilius, ita mss. omnes habent. Verum pagina sequenti, quæ nunc est 741. b. 6. Ducæus & Savilius sic ediderant, ὥσπερ γὰρ τῆς μεσοπεντηκοστῆς παρούσης ἄκαιρον ἦν, ἀφέντας λέγειν περὶ τῶν δοθέντων ἡμῖν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἀγαθῶν, τῆς ἀκολουθίας τῆς προτέρας ἔχεσθαι· οὕτω νῦν τῆς μεσοπεντηκοστῆς παρελθούσης, εἰς καιρὸν τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἱστορίας ἀναληψόμεθα ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν Ἄνναν ὑποθέσεως ἐχόμενον. i. *Quemadmodum enim in Mesopentecoste, intempestivum fuisset, omissa beneficiorum per id tempus in nos collatorum commemoratione, inceptum antea contextum continuare; ita nunc exacta Mesopentecoste, opportune historiam prosequemur, pristinum de Anna argumentum tractaturi.* Qui locus mirum quantum V. Cl. Tillemontium torsit; & jure quidem: nam cur postquam initio Pentecosten ut jam præteritam commemoraverat; id de eadem solennitate loquens exactam Mesopentecosten vocet, ac si idem essent πεντηκοστὴ & μεσοπεντηκοστή; Igitur mss. omnium auctoritate fulti, duorum videlicet Regiorum & unius Colbertini, quos solos habuimus conferendos, μεσοπεντηκοστὴν in πεντηκοστὴν mutavimus. Mesopentecoste autem hebdomas erat, quæ incipiebat feria quarta Paschæ, & desinebat feria quarta hebdomadis sequentis, quæ erat vigilia Ascensionis. Celebrabatur autem in honorem magnarum duarum festivitatum, Paschatis scilicet & Pentecostes, ideoque in medio ambarum posita, utrasque quasi colligabat, inquit Synaxarium. Qua de re plura vide apud Leonem Allatium *de Dominicis* & hebdomadibus Græcorum p. 1459.

Circa homilias de Davide & Saüle satis sunt ea, quæ in Monito ipsis præmisso paucis diximus.

INDEX

OPERUM S. JOANNIS CHRYSOSTOMI, QUÆ IN QUARTO TOMO CONTINENTUR.

IN Genesim Homiliæ sexaginta septem. p. 1. In Savil. Tom. I. p. 1. in Morel. T. II. p. 1.

In Genesim Sermones octo. p. 645. Savil. Tom. V. p. 1. Morel. Tom. II. p. 725.

In Genesim Sermo nonus. p. 687. Savil. Tom. V. p. 31. Morel. Tom. II. p. 773.

De Anna Sermones quinque. p. 699. Savil. Tom. V. p. 50. Morel. Tom. II. p. 784.

De Davide & Saule Homiliæ tres. p. 747. In Savil. prima Tomo VIII. p. 10. secunda & tertia Tom. V. p. 83. Morel. Tom. II. p. 841.

B.vmart le fils del. A.Herisset Sculp.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ

ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως

ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΠΑΡΑΙΝΕΤΙΚΟΣ
εἰς τὴν εἴσοδον τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς.

SANCTI PATRIS NOSTRI

JOANNIS

CHRYSOSTOMI

Archiepiſcopi Conſtantinopolitani

SERMO ADMONITORIUS,
ſub initium ſanctæ Quadrageſimæ.

HOMILIA PRIMA.

Χαίρω, καὶ εὐφραίνομαι ὁρῶν σήμερον τὴν τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαν τῷ πλήθει τῶν οἰκείων τέκνων κοσμουμένην, καὶ μετὰ πολλῆς τῆς περιχαρείας ἅπαντας ὑμᾶς συνδεδραμηκότας. ὅταν γὰρ ἀποβλέψω πρὸς τὰ φαιδρὰ ὑμῶν πρόσωπα, τεκμήριον μέγιστον ποιοῦμαι τῆς κατὰ ψυχὴν ὑμῶν ἡδονῆς· καθάπερ καὶ σοφός τις ἔλεγε· καρδίας εὐφραινομένης θάλλει πρόσωπον. διά τοι τοῦτο καὶ αὐτὸς μετὰ πλείονος τῆς προθυμίας ἀνέστην σήμερον, ὁμοῦ καὶ τῆς εὐφροσύνης [a] ὑμῖν κοινωνήσων ταύτης τῆς πνευματικῆς, καὶ μηνυτὴς ὑμῖν γενέσθαι βουλόμενος τῆς παρουσίας τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς, τοῦ φαρμάκου λέγω τῶν ἡμετέρων ψυχῶν. καθάπερ γὰρ πατὴρ φιλόστοργος ὁ κοινὸς ἁπάντων ἡμῶν δεσπότης, βουλόμενος ἡμᾶς ἀπονίψασθαι τὰ [b] ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ ἡμῖν ἡμαρτημένα, καὶ διὰ τῆς ἁγίας νηστείας ἐπενόησεν ἡμῖν θεραπείαν. μηδεὶς τοίνυν γινέσθω κατηφής, μηδεὶς στυγνὸς φαινέσθω, ἀλλὰ σκιρτάτω, καὶ χαιρέτω, καὶ δοξαζέτω τὸν κηδεμόνα τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, τὸν ταύτην ἡμῖν τὴν ἀρίστην τεμόντα ὁδόν, καὶ μετὰ πολλῆς [c] τῆς περιχαρείας ὑποδεχέσθω ταύτης τὴν

A GAUDEO & lætor videns hodie Eccleſiam Dei, filiorum ſuorum multitudine ornari, voſque omnes multa cum jucunditate concurriſſe. Nam cum alacres vultus veſtros intueor, voluptatis quæ in animabus veſtris eſt, conjecturam capio maximam: quemadmodum & Sapiens quiſpiam dicebat, *Corde lætante viret facies.* Prov. 15. 13. Eapropter & ipſe hodie ingenti alacritate ſurrexi, una vobiſcum lætitiæ illius ſpiritualis particeps futurus, & volens adventus ſanctæ Quadrageſimæ, remedii,
B inquam, animarum noſtrarum, vobis annunciator eſſe. Communis enim noſtrum omnium Dominus, veluti pater filios amans, cupiens ea quæ unquam peccaverimus abluere, hanc nobis per ſanctum jejunium curationem adinvenit. Nullus igitur mœſtus, nullus triſtis appareat, ſed omnes exſultent & gaudeant, ac gloriam referant in animarum noſtrarum curatorem, qui hanc optimam nobis aperuit viam, & illius adventum magna cum alacritate accipiant.

[a] Quatuor mſſ. ὑμῶν κοινωνήσων.

[b] Colbertin unus ἐν παντὶ χρόνῳ forte melius. Infra quatuor mſſ. μηδὲ στυγνός. Savilius autem hac notat, *Plures libri habent* μηδεὶς φαινέσθω στυγνός. *Et ita legit interpres.*

[c] Reg. unus, τῆς προθυμίας ὑποδεχέσθω. προθυμία, hoc ſenſu uſitata vox. Mox circa verbum ἐγκαλυπτέσθωσαν hæc notat Savilius, ἐγκαλύπτεσθαι pro αἰσχύνεσθαι *huic noſtro familiare & Heſychio ſynonyma ſunt, quia quos alicujus rei pudet, ſolent faciem obnubere. Hom.* 18. *ſequenti apparet majus aliquid eſſe* ἐγκαλύπτεσθαι, quam αἰσχύνεσθαι, οὐ μόνον ἐγκαλύπτεσθαι ὀφείλομεν, ἀλλὰ καὶ αἰσχύνεσθαι.

Confundantur Gentiles, pudore se abdant Judæi, videntes nostram caritatem hilari studio illius adventum salutantem ac excipientem, discantque per experientiam, quantum inter nos sit & ipsos intervallum. Et illi quidem ferias & festa nominent ebrietatem, omnemque aliam intemperantiam, ac turpitudines, quas verisimile est eos inde contrahere: at Ecclesia Dei, ea quæ illis adversa sunt, nempe jejunium, ventris despectum, & omnes alias virtutes illius comites, ferias appellet. Hæ enim veræ feriæ sunt, ubi animarum salus, ubi pax & concordia est, ubi omnis hujus vitæ apparatus abigitur; ubi clamor, & tumultus, & coquorum discursus, & pecudum mactationes e medio tolluntur: quies vero omnis, & tranquillitas, & caritas, & gaudium, & pax, & mansuetudo, & innumera bona pro illis in usu sunt. De illo igitur pauca, obsecro, caritati vestræ colloquamur, idque primum rogemus, ut sermones illos nostros placide suscipiatis, quo domum, fructum quemdam insignem assequuti, redeatis. Neque enim temere & frustra huc convenimus, ut unus quidem loquatur, alius vero quæ dicuntur plausibus excipiat, & sic hinc excedamus: sed ut & nos frugiferum quiddam, & saluti vestræ conducibile loquamur, & vos lucro e dictis nostris accepto, & amplæ utilitatis fructum nacti, hinc exeatis. Ecclesia sane officina quædam est medicinæ spiritualis; & eos qui huc veniunt, oportet non ante domum redire, quam ubi congrua remedia acceperint, illaque suis vulneribus adhibuerint. Nam quomodo audire solum, & operibus nihil præstare, nihil profuturum sit, audi beatum Paulum dicentem; *Non enim auditores legis justi sunt apud Deum, sed legis factores justificabuntur.* Et Christus concionando dicebat: *Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum cælorum, sed qui facit voluntatem Patris mei qui in cælis est.* Igitur scientes, dilecti, nullam utilitatem ex auditu esse, nisi bona opera sequantur, ne simus auditores dumtaxat, sed etiam factores, quo ipsa opera sermones sequentia multæ nobis fiduciæ sint occasio. Proinde explicitis vestræ mentis sinibus, sermones de jejunio suscipite. Et quemadmodum castam quamdam & ingenuam sponsam ducturi, thalamis undique tapetibus ornatis, domoque tota purgata, & ingressu omnibus inhonestis ancillis interdicto, in cubiculum illam introducunt: pari modo vellem etiam vos expurgata mente vestra, vale-

Concionum verus finis & usus.

Rom. 2. 13.

Matt. 7. 21.

A παρουσίαν. αἰσχυνέσθωσαν Ἕλληνες, ἐγκαλυπτέσθωσαν Ἰουδαῖοι ὁρῶντες ἡμῶν τὴν ἀγάπην ἱλαρᾷ τῇ προθυμίᾳ τὴν ταύτης παρουσίαν ἀσπαζομένους, καὶ μανθανέτωσαν διὰ τῆς τῶν πραγμάτων πείρας, ὅσον τὸ μέσον ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν. καὶ ἐκεῖνοι μὲν ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις ὀνομαζέτωσαν τὴν μέθην, καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν ἀκολασίαν, καὶ τὰς ἀσχημοσύνας, ἃς εἰκὸς ἐντεῦθεν αὐτοὺς ἐπισύρεσθαι· ἡ δὲ τοῦ θεοῦ ἐκκλησία ἀπεναντίας ἐκείνοις, τὴν νηστείαν, τὴν τῆς γαστρὸς ὑπεροψίαν, καὶ τὴν ἑπομένην ταύτῃ πᾶσαν ἀρετὴν ἑορτὴν ὀνομαζέτω. αὕτη [a] γὰρ ἀληθὴς ἑορτὴ, ἔνθα ψυχῶν σωτηρία, ἔνθα εἰρήνη καὶ ὁμόνοια, ἔνθα βιωτικὴ πᾶσα φαντασία ἀπελήλαται· ὅπου B κραυγὴ καὶ θόρυβος, καὶ μαγείρων δρόμοι, καὶ τῶν ἀλόγων σφαγαὶ ἐκποδών· ἠρεμία δὲ πᾶσα καὶ γαλήνη καὶ ἀγάπη, καὶ χαρὰ, καὶ εἰρήνη, καὶ πρᾳότης, [b] καὶ μυρία ἀγαθὰ ἀντ᾽ ἐκείνων πολιτεύεται. φέρε οὖν, παρακαλῶ, μικρὰ περὶ ταύτης διαλεχθῶμεν πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ἐκεῖνο πρότερον παρακαλέσαντες ὑμᾶς, μετὰ πολλῆς ἡσυχίας δέξασθαι τοὺς ἡμετέρους λόγους, ἵνα καρπωσάμενοί τι γενναῖον, ἐντεῦθεν οἴκαδε ἀναχωρήσητε. οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς καὶ εἰκῆ ἐνταῦθα [c] σύνιμεν, ἵνα ὁ μὲν εἴπῃ, ὁ δὲ κροτήσῃ ἁπλῶς τὰ λεγόμενα, καὶ οὕτως ἐντεῦθεν ἐξέλθωμεν· ἀλλ᾽ ἵνα καὶ ἡμεῖς χρήσιμόν C τι καὶ τῶν συνεχόντων τὴν σωτηρίαν τὴν [d] ὑμετέραν φθεγξώμεθα, καὶ ὑμεῖς κερδάναντες ἐκ τῶν λεγομένων, καὶ πολλὴν τὴν ὠφέλειαν καρπωσάμενοι, οὕτως ἐντεῦθεν ἐξέλθητε. ἰατρεῖον γάρ ἐστι πνευματικὸν ἡ ἐκκλησία, καὶ δεῖ τοὺς ἐνταῦθα παραγενομένους κατάλληλα τὰ φάρμακα λαμβάνοντας, καὶ τοῖς οἰκείοις τραύμασιν ἐπιτιθέντας, οὕτως ἐπανιέναι. ὅτι γὰρ ἡ ἀκρόασις μόνη ἄνευ τῆς διὰ τῶν ἔργων ἐπιδείξεως [e] οὐδὲν ὀνήσει, ἄκουε τοῦ μακαρίου Παύλου λέγοντος· οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ θεῷ, ἀλλ᾽ οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου D δικαιωθήσονται. καὶ ὁ Χριστὸς δὲ δημηγορῶν ἔλεγεν· οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, κύριε, κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ᾽ ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. εἰδότες τοίνυν, ἀγαπητοὶ, [f] ὡς οὐδὲν ἡμῖν ἔσται πλέον ἐκ τῆς ἀκροάσεως, εἰ μὴ ἕποιτο καὶ ἡ διὰ τῶν ἔργων πλήρωσις, μὴ μόνον ἀκροαταὶ γινώμεθα, ἀλλὰ καὶ ποιηταὶ, ἵνα τὰ ἔργα τοῖς λόγοις ἑπόμενα, πολλῆς ἡμῖν παῤῥησίας ὑπόθεσις γένηται. ἁπλώσαντες τοίνυν τοὺς κόλπους τῆς διανοίας, οὕτω δέξασθε τοὺς περὶ τῆς νηστείας λόγους. καὶ καθάπερ οἱ σώφρονά τινα [g] καὶ κοσμίαν ἐλευθέραν μέλλοντες ἀγαγέσθαι, πάν- E τοθεν παραπετάσμασι καλλωπίσαντες τὰς παστάδας, καὶ ἐκκαθάραντες τὴν οἰκίαν ἅπασαν, καὶ πάσαις ταῖς ἠμελημέναις θεραπαινίσιν ἄβατον ποιήσαντες, [h] οὕτω ταύτην εἰς τὰς παστάδας εἰσάγουσι· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὑμᾶς βούλομαι ἐκκαθάραντας ὑμῶν τὸν λογισμὸν,

a Quatuor mss. γὰρ ἀληθὴς ἑορτὴ, ἔνθα ψυχῶν σωτηρία, bene omissis articulis, qui in prius editis habentur sic, ἡ ἀληθὴς ἑορτὴ, ἔνθα τῶν ψυχῶν. Coislinianus, ἔνθα γὰρ ἡ ἀληθῶς ἑορτὴ, ἔνθα ψυχῶν.

b Reg. unus & Coislin. & aliquot alii mss. καὶ τὰ μυρία.

c Edit. Morel. συνῆμεν male. Multi mss. σύνεισμεν. Savil. & unus codex σύνιμεν.

d Coislin. & tres alii ἡμετέραν, & sic Savil.

e Regii quidam & Coislin. οὐδὲν ὀνίνησιν, & sic Savil. in margine; interpres legit ὀνήσει, & sic habetur in Morel. & aliquot mss.

f Reg. & Coislin. ὡς οὐδέν ἐστι πλέον. Infra Colbert. unus ἐκπληρώσεως, non male.

g Reg. unus καὶ κοσμίαν καὶ ἐλευθέραν. In editis καὶ ante ἐλευθέραν deest. Infra Coislin. περιπετάσμασι. Mox παστάδας. Vox apud Chrysostomum non infrequens. Savil. ἡ γαμικὴ παστὰς, cubiculum nuptiale sive thalamus.

h Coislin. οὕτω τοίνυν ταύτην.

A [a] καὶ τῇ τρυφῇ, [a] καὶ τῇ λοιπῇ ἀδηφαγίᾳ πολλὰ χαίρειν εἰπόντας, οὕτω τὴν μητέρα τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, καὶ τῆς σωφροσύνης, καὶ τῆς ἄλλης ἁπάσης ἀρετῆς διδάσκαλον, τὴν νηστείαν λέγω, ἡπλωμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξασθαι· ἵνα καὶ ὑμεῖς πλείονος ἀπολαύσητε τῆς ἡδονῆς, [b] καὶ αὐτὴ τὴν οἰκείαν καὶ κατάλληλον ὑμῖν ἰατρείαν παράσχηται. εἰ γὰρ οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες, ἐπειδὰν μέλλωσι φάρμακα διδόναι τοῖς βουλομένοις τὸν σεσηπότα καὶ διεφθαρμένον χυμὸν ἐκκαθᾶραι, κελεύουσι τῆς σωματικῆς ταύτης τροφῆς [c] ἀπέχεσθαι, ὥστε μὴ κώλυμα γενέσθαι τῇ τοῦ φαρμάκου δυνάμει· ἀλλ' ἐνεργῆσαι, καὶ τὸ οἰκεῖον ἔργον ἐπιδείξασθαι· B πολλῷ μᾶλλον ἡμᾶς προσήκει τὸ πνευματικὸν τοῦτο φάρμακον μέλλοντας [d] ὑποδέχεσθαι τὴν ἐκ τῆς νηστείας ὠφέλειαν, λέγω δὴ τὸ τῆς διαίτης, ἐκκαθᾶραι ἡμῶν τὸν λογισμὸν, καὶ κουφοτέραν ἐργάσασθαι τὴν διάνοιαν· ἵνα μὴ ὑπὸ τῆς μέθης καταβαπτισθεῖσα, ἄχρηστον καὶ ἀνόνητον ἡμῖν κατασκευάσῃ τὴν ἐκ ταύτης ὠφέλειαν.

Καὶ οἶδα μὲν ὅτι τοὺς πολλοὺς ξενίζει τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα σήμερον· ἀλλὰ παρακαλῶ μὴ τῇ συνηθείᾳ ἁπλῶς δουλεύωμεν, ἀλλὰ λογισμῷ τὰ καθ' ἑαυτοὺς οἰκονομῶμεν. μὴ γὰρ ἔσται τι κέρδος ἡμῖν ἀπὸ τῆς ἡμερινῆς ἀδηφαγίας, καὶ τῆς πολλῆς μέθης; C καὶ τί λέγω κέρδος; ἀλλὰ καὶ πολλὴ ἡ ζημία, καὶ ἡ βλάβη ἀφόρητος. ὅταν γὰρ καταβαπτισθῇ ὑπὸ τῆς πολλῆς οἰνοποσίας ὁ λογισμὸς, εὐθέως ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων ἀποκρούεται τὸ ἀπὸ τῆς νηστείας κέρδος. [e] τί γὰρ ἀηδέστερον, εἰπέ μοι, τί δὲ ἀσχημονέστερον, ὅταν μέχρι μεσονυκτίου τὸν ἄκρατον σπῶντες, ὑπὸ τὴν ἕω τῆς ἀκτῖνος τῆς ἡλιακῆς ἀνισχούσης, ὡς πρόσφατον τοῦ οἴνου ἐμφορηθέντες οὕτως ἀποπνέωσι, καὶ ἀηδεῖς μὲν φαίνονται τοῖς συντυγχάνουσιν, εὐκαταφρόνητοι δὲ τοῖς οἰκέταις, καὶ καταγελῶνται παρὰ πάντων τῶν ὁπωσοῦν τὸ δέον συνορώντων, καὶ πρὸ D τούτων ἁπάντων, ὅταν διὰ τὴν πολλὴν ταύτην ἀκρασίαν, καὶ τὴν ἀμετρίαν τὴν ἄκαιρον, καὶ ἀνόνητον, καὶ τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησιν ἐπισπῶνται; οἱ γὰρ μέθυσοι, φησὶ, βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι. τί οὖν ἂν τούτων ἀθλιώτερον γένοιτ' ἂν, τῶν διὰ βραχεῖαν καὶ ἐπιβλαβῆ ἡδονὴν τῶν τῆς βασιλείας προθύρων ἐκβαλλομένων; ἀλλὰ μὴ γένοιτό τινα τῶν ἐνταῦθα συνειλεγμένων τούτῳ ἁλῶναι τῷ πάθει· ἀλλὰ μετὰ πάσης φιλοσοφίας καὶ σωφροσύνης, καὶ τὴν τήμερον ἡμέραν ἑστιασαμένους, καὶ τοῦ χειμῶνος καὶ τῆς ζάλης, ἣν ἡ μέθη ἐργάζεσθαι πέφυκεν, ἐλευθερωθέντας εἰς τὸν λιμένα καταντῆσαι τῶν E ἡμετέρων ψυχῶν, τὴν νηστείαν λέγω, ἵνα μετὰ δαψιλείας τὰ ἀπὸ ταύτης δυνηθῶμεν καρπώσασθαι ἀγαθά. ὥσπερ γὰρ ἡ ἀδηφαγία μυρίων κακῶν αἰτία καὶ πρόξενος τῷ τῶν ἀνθρώπων γίνεται γένει· οὕτω καὶ ἡ νηστεία καὶ ἡ τῆς γαστρὸς ὑπεροψία τῶν ἀφάτων ἡμῖν [f] ἀγαθῶν ἀεὶ αἰτία γέγονε. πλάσας γὰρ ἐξ ἀρχῆς τὸν ἄνθρωπον

A que deliciis & voracitati dicto, matrem omnium bonorum, & pudicitiæ, aliarumque virtutum omnium magiſtram, jejunium, inquam, explicitis veſtræ mentis ſinibus ſuſcipere, ut & vos majori fruamini voluptate, & illud congruentem vobis ſuam medicinam conferat. Nam ſi medici pharmaca dare volentes, ut putridum & corruptum humorem expurgent, a corporali hoc cibo abſtinere præcipiunt, ita ut pharmaci efficaciæ non ſit obſtaculum, ſed rari, ſuamque vim illud poſſit oſtendere: multo magis nobis ſpirituale hoc reme- B dium, hoc eſt, utilitatem quæ ex jejunio eſt, ſuſcepturis, tenuitate victus noſtram mentem expurgare, & leviorem reddere convenit, ut ne ebrietate demerſa, utilitatem, quæ ex illo provenit, adimat.

2. Porro ſcio quidem fore ut multis ea quæ hodie a nobis dicenda ſunt, mira videantur: ſed, obſecro, ne conſuetudini temere ſerviamus, ſed ratione res noſtras C inſtituamus. Numquid enim lucri quidpiam ex quotidiana crapula, jugique ebrietate nobis accedit? Et quid dico lucrum? imo multum damnum & jactura intolerabilis inde exſpectatur. Cum primum enim mens vinolentia multa fuerit obruta, ſtatim & in ipſo initio utilitas quæ a jejunio eſt, repellitur. Quid enim inſuavius, dic obſecro, quid item turpius, quam cum uſque ad mediam noctem meracum ſorbentes, ſub auroram, Solis jubare oriente, vinum quaſi recens ingeſtum ſpirant, & occurrentibus quidem injucundi, miniſtris vero deſpiciendi apparent; & D deridentur ab omnibus, qui modo quid deceat vel leviter intelligunt; & præ omnibus illis, quando propter nimiam illam & immodicam intempeſtivamque ac inutilem intemperantiam, in ſe divinam provocant indignationem? *Ebrioſi* enim, inquit, *regnum Dei non poſſidebunt*. 1. Cor. 5. 11. Quid igitur illis miſerius fuerit, qui ob parvam & pernicioſam voluptatem, a regni veſtibulis ejiciuntur? Abſit autem ut quis ex iis qui hîc convenerunt, hoc morbo implicitus ſit: ſed utinam omni cum frugalitate & continentia, etiam hoc die convivati, & a tempeſtate ac procella, quam ebrie- E tas generare ſolet, liberati, in portum animarum noſtrarum, jejunium, inquam, appellere contingat, ut multa cum ubertate illius bona conſequi poſſimus. Enimvero ſicut crapula humano generi innumerorum malorum cauſa eſt & fomes, ita etiam jejunium ventriſque neglectus omnium nobis bonorum ſemper cauſa fuit. Nam Deus cum ab initio hominem con-

a Tres mſſ. καὶ τῇ πολλῇ ἀδηφαγίᾳ. Coiſlin. καὶ τῇ ἄλλῃ ἀδηφαγίᾳ. Savil. ἀδδηφαγίᾳ, quæ vox utroque ſcribitur modo. Infra Coiſlin. καὶ τῆς λοιπῆς ἁπάσης ἀρετῆς.

b Coiſlin. καὶ αὐτὴν τὴν οἰκείαν κατάλληλον.

c Sic Reg. unus, Coiſlin. & Savil. in margine. At Savil. in textu & rel. ἀπέχεσθαι. Unus διαχέεσθαι.

d Hic multum variant exemplaria. Morel. ὑποδέχεσθαι τὴν ἐκ τῆς νηστείας ὠφέλειαν, λέγω δὴ τὸ τῆς διαίτης. Savil. & aliquot mſſ. ὑποδέχεσθαι τὴν τῆς νηστείας ὠφέλειαν λέγω, λιτότητι διαίτης ἐκκαθᾶραι. Coiſlin. δέχεσθαι. Reg. unus ὑποδέξασθαι, cætera ut Savil.

e Coiſlin. τί γὰρ ἀναιδέστερον. Ibidem legendum ſuſpicabatur, teſte Savilio, Andreas Dounæus, ἢ ὅταν; ſed utrovis modo bene habet.

f Quatuor mſſ. Ἀγαθῶν αἰτία γίνεται.

didisset, & sciret eum hoc remedio ad animæ salutem multum habere opus, statim & in principio hoc mandatum primo parenti dedit, dicens:
Gen. 2, 16. *De omni ligno quod est in paradiso, comedendo comedes, de ligno autem scientiæ boni & mali, ne comedatis de ipso.* Jam dicere, hoc comede, hoc ne comedas, jejunii figura erat. Porro cum hoc mandatum servare oportuisset, hoc tamen ille non fecit: sed ventris intemperantia victus, & transgressionem operatus, ad mortem condemnatus est. Quoniam enim malignus ille dæmon, & nostri generis inimicus vidit primum parentem in paradiso versantem, vitamque illam miseriæ expertem, & eum qui corpori sic annexus erat, tamquam angelum super terram agere, volens illum supplantare & dejicere, ampliorum promissionum spe, illum etiam iis quæ in manibus habebat, spoliavit. Tantum est malum non se continere intra proprios limites, sed majoribus inhiare. Et istuc ipsum Sapiens quidam
Sap. 2. 24. declarans dicebat: *Invidia autem diaboli mors intravit in mundum.* Vides, dilecte, quomodo ab initio statim ex crapula mors ingressum habuit? Considera autem iterum & post hæc divinam scripturam subinde delicias incusantem ac dicentem ali-
Exod. 32. 6. cubi: *Sedit populus manducare & bibere, &*
Deut. 32. 15. *surrexerunt ludere.* Alibi vero: *Et comedit, & bibit, & impinguatus est, & incrassatus, & recalcitravit dilectus.* Quin & Sodomorum incolæ indeprecabilem illam iram cum ex aliis malis, tum hinc sibi accersiverunt. Audi enim Prophetam dicentem:
Ezech. 16. 49. *Hæc iniquitas Sodomorum, quod in satietate panum lasciviebant.* Morbus enim ille, quasi radix & fons quidam malorum omnium est.

3. Vidisti crapulæ nocumentum? vide
Exod. 24. 18 & 31. 17. etiam jejunii præclara facinora. Quadraginta dies cum jejunasset magnus Moses, legis tabulas accipere potuit: & quoniam ut descendit, vidit populi iniquitatem, quas cum tanto studio, & assiduitate, accipere potuit, eas abjectas contrivit, absurdum esse censens, ebrium & prævaricatorem populum leges a Domino conditas
Exod. 34. 28 accipere: quapropter denuo quadraginta dierum jejunio opus habuit admirandus ille Propheta, ut tabulas propter ipsorum iniquitatem contritas, iterum superne receptas deportaret. Totidem dierum jeju-
3. Reg. 19. 8. nium & magnus Helias transegit, vitataque mortis tyrannide, & curru igneo quasi in cælum raptus, etiam usque in hanc diem mortem non expertus est. Vir quoque desideriorum, peracto multorum dierum jejunio, admirandam illam visionem nactus est, & leonum furorem compescuit in oviumque mansuetudinem vertit, non naturam commutans, sed feritate manente
Jone 3. 7. appetitum mutatum cohibens. Hoc jejunio & Ninivitæ usi, sententiam Domini revo-

Jejunium exemplo sanctorum commendatur.

a Coislin. δι' ἀκρασίαν γὰρ τ.
b Reg. unus τοῦτο γάρ τι.

A ὁ θεὸς, καὶ εἰδὼς, ὅτι τούτου αὐτῷ μάλιστα δεῖ τοῦ φαρμάκου πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς σωτηρίαν, εὐθέως καὶ ἐκ προοιμίων τῷ πρωτοπλάστῳ ταύτην δέδωκε τὴν ἐντολὴν εἰπών· ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φαγῇ· ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ. Τὸ δὲ λέγειν, τόδε φάγε, καὶ τόδε μὴ φάγῃς, νηστείας ἦν εἰκών. ἀλλὰ δέον φυλάξαι τὴν ἐντολὴν, τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίησε, [a] δι' ἀκρασίαν δὲ τῆς γαστρὸς ἡττηθεὶς, καὶ τὴν παρακοὴν ἐργασάμενος, θανάτῳ κατεδικάζετο. ἐπειδὴ γὰρ εἶδεν ὁ πονηρὸς δαίμων ἐκεῖνος, καὶ ἐχθρὸς τῆς φύσεως τῆς ἡμετέρας, τὴν ἐν
B τῷ παραδείσῳ διαγωγὴν τοῦ πρωτοπλάστου, καὶ τὸν ἀταλαίπωρον βίον ἐκεῖνον, καὶ ὅτι καθάπερ ἄγγελος, οὕτω σώματι συμπεπλεγμένος διῆγεν ἐπὶ τῆς γῆς· βουλόμενος αὐτὸν ὑποσκελίσαι καὶ καταβαλεῖν ἐλπίδι μειζόνων ὑποσχέσεων, καὶ τῶν ἐν χερσὶν ἐξέβαλε. Τοσοῦτόν ἐστι τὸ μὴ μένειν ἐπὶ τῶν οἰκείων ὅρων, ἀλλὰ τῶν μειζόνων ἐφίεσθαι. καὶ τοῦτο αὐτὸ δηλῶν σοφός τις ἔλεγε· φθόνῳ δὲ διαβόλου θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον. εἶδες, ἀγαπητὲ, πῶς ἐκ προοιμίων ἐξ ἀδηφαγίας ὁ θάνατος τὴν εἴσοδον ἔσχεν; σκόπει δὲ πάλιν καὶ μετὰ ταῦτα τὴν θείαν γραφὴν κατηγοροῦσαν συνεχῶς τῆς τρυφῆς, καὶ λέγου-
C σαν, ποτὲ μὲν, ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαγεῖν, καὶ πιεῖν, καὶ ἀνέστησαν παίζειν. ἄλλοτε δὲ, ἔφαγε, καὶ ἔπιε καὶ ἐλιπάνθη, καὶ ἐπαχύνθη, καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος. καὶ οἱ τὰ Σόδομα δὲ οἰκοῦντες μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν, ἐντεῦθεν τὴν ἀπαραίτητον ὀργὴν ἐκείνην ἐπεσπάσαντο. ἄκουσον γὰρ τοῦ προφήτου λέγοντος· [b] τοῦτο δὲ ἀνόμημα Σοδόμων, ὅτι ἐν πλησμονῇ ἄρτων ἐσπατάλων. καθάπερ γὰρ πηγή τις καὶ ῥίζα τυγχάνει τῶν κακῶν ἁπάντων.

Εἶδες τῆς ἀδηφαγίας τὴν βλάβην; ὅρα μοι πάλιν
D τῆς νηστείας [c] τὰ κατορθώματα. τεσσαράκοντα ἡμερῶν νηστείαν ἐπιδειξάμενος ὁ μέγας Μωσῆς, τῆς νομοθεσίας τὰς πλάκας λαβεῖν ἠδυνήθη, καὶ ἐπειδὴ κατελθὼν εἶδε τοῦ λαοῦ τὴν παρανομίαν, ἃς μετὰ τοσαύτης προσεδρείας λαβεῖν ἴσχυσε, ταύτας ῥίψας συνέκλασεν, ἄτοπον εἶναι λογισάμενος, μεθύοντα λαὸν καὶ παρανομοῦντα νομοθεσίαν δεσπότου δέξασθαι. διὸ καὶ ἑτέρων πάλιν τεσσαράκοντα ἡμερῶν νηστείας ἐδεήθη ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος προφήτης, ἵνα δυνηθῇ τὰς διὰ τὴν παρανομίαν αὐτῶν [d] συντριβείσας πλάκας, πάλιν ἄνωθεν δεξάμενος κατενεγκεῖν. καὶ ὁ μέγας δὲ Ἠλίας τοσού-
E των ἡμερῶν νηστείαν ἐπεδείξατο, καὶ τὴν τοῦ θανάτου τυραννίδα διαφυγὼν, καὶ μετὰ πυρίνου ἅρματος ὡς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθὼν, καὶ οὐδέπω καὶ τήμερον θανάτου πεῖραν λαβών. καὶ ὁ ἀνὴρ δὲ τῶν ἐπιθυμιῶν πολλῶν ἡμερῶν νηστείαν ἐπιδειξάμενος, οὕτως ἠξιώθη τῆς θαυμαστῆς ἐκείνης ὀπτασίας, ὃς καὶ τῶν λεόντων τὸν θυμὸν ἐχαλίνωσε, καὶ εἰς προβάτων ἡμερότητα μετέστησεν, οὐ τὴν φύσιν μεταβαλὼν, ἀλλὰ τῆς θηριωδίας μενούσης τὴν προαίρεσιν ἀμείψας. ταύτῃ καὶ Νινευῖται χρησάμενοι

c Reg. νηστείας τὸ κατόρθωμα.
d Sic Savil. & omnes pene mss. Morel. mendose συντρίψαι πλάκας.

τὴν ἀπόφασιν ἀνεκαλέσαντο τοῦ δεσπότου, μετὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ τῶν ἀλόγων γένος ταύτην ἐπιδείξασθαι παρασκευάσαντες, καὶ οὕτως ἀποστάντες ἕκαστος ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἐπιτηδευμάτων, εἰς φιλανθρωπίαν ἐξεκαλέσαντο τὸν τῶν ἁπάντων δεσπότην. καὶ τί περὶ τοὺς δούλους ἐπιστρέφομαι; καὶ γὰρ ἔχομεν καὶ ἑτέρους πολλοὺς ἀριθμῆσαι, καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ καὶ ἐν τῇ καινῇ διὰ ταύτης εὐδοκιμήσαντας, δέον ἐπὶ τὸν κοινὸν ἁπάντων ἡμῶν δεσπότην ἐλθεῖν. ὁ γὰρ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ αὐτὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν νηστείαν ἐπιδειξάμενος, οὕτω τῆς πρὸς τὸν διάβολον ἥψατο πάλης, πᾶσιν ἡμῖν ὑπογραμμὸν διδοὺς, ὥστε διὰ ταύτης καθοπλίζεσθαι, καὶ τὴν ἐντεῦθεν ἰσχὺν προσλαβόντας οὕτω παρατάττεσθαι εἰς τὴν πρὸς ἐκεῖνον μάχην. ἀλλ' ἐνταῦθα ἴσως ἔροιτό τις ἂν τῶν ὀξὺ βλεπόντων, καὶ διεγηγερμένων τὴν διάνοιαν· τίνος ἕνεκεν τὰς αὐτὰς τοῖς δούλοις ἡμέρας ὁ δεσπότης νηστεύων φαίνεται, καὶ οὐχ ὑπερηκόντισε τὸν ἀριθμόν. οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῇ τοῦτο γεγένηται, ἀλλὰ καὶ τοῦτο σοφῶς καὶ κατὰ τὴν ἄφατον αὐτοῦ φιλανθρωπίαν. ἵνα γὰρ μὴ νομισθῇ δοκήσει παραγεγενῆσθαι, καὶ μὴ ἀνειληφέναι σάρκα, ἢ ἔξω τῆς φύσεως εἶναι τῆς ἀνθρωπίνης, διὰ τοῦτο τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν νηστεύει, καὶ οὐ προστίθησι ταῖς ἡμέραις, ὥστε ἐπιστομίσαι τὴν ἀναισχυντεῖν βουλομένων τὴν φιλονεικίαν. εἰ γὰρ καὶ τούτου γεγενημένου εἰσὶν ἔτι καὶ νῦν τινες ταῦτα τολμῶντες φθέγγεσθαι, εἰ μὴ τῇ οἰκείᾳ προγνώσει ταύτην αὐτῶν ἐξέκοψε τὴν ἀφορμὴν, τί οὐκ ἂν ἐπεχείρησαν εἰπεῖν; διὰ τοῦτο οὐκ ἀνέχεται πλείους ἡμέρας νηστεῦσαι, ἀλλὰ τοσαύτας ὅσας οἱ δοῦλοι· ἵνα δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἡμᾶς παιδεύσῃ, ὅτι τὴν αὐτὴν σάρκα καὶ αὐτὸς περιέκειτο καὶ οὐκ ἔξω τῆς φύσεως τῆς ἡμετέρας ὑπῆρχεν.

Ἀλλ' ὅτι μὲν μεγάλη τῆς νηστείας ἡ ἰσχὺς, καὶ πολὺ τὸ ἐκ ταύτης κέρδος τῇ ψυχῇ προσγινόμενον, καὶ ἐκ τῶν δούλων καὶ ἐκ τοῦ δεσπότου δῆλον ἡμῖν γεγένηται· παρακαλῶ οὖν τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, εἰδότας αὐτῆς τὸ κέρδος μὴ διὰ ῥαθυμίαν ἀπώσασθαι τὴν ἐκ ταύτης ὠφέλειαν, μηδὲ δυσχεραίνειν πρὸς τὴν ταύτης παρουσίαν, ἀλλὰ χαίρειν, καὶ ἀγάλλεσθαι κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον. ὅσῳ γὰρ ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, τοσούτῳ ὁ ἔσω ἀνακαινοῦται. νηστεία γὰρ τῆς ψυχῆς ἐστι τροφὴ, καὶ καθάπερ αὕτη ἡ σωματικὴ τροφὴ πιαίνει τὸ σῶμα, οὕτω καὶ ἡ νηστεία τὴν ψυχὴν εὐτονωτέραν ἐργάζεται, κοῦφον αὐτῇ τὸ πτερὸν κατασκευάζει, μετάρσιον αὐτὴν ποιεῖ, τὰ ἄνω φαντάζεσθαι προξενεῖ, ἀνωτέραν αὐτὴν τῶν ἡδονῶν [a] καὶ τῶν ἡδέων τοῦ παρόντος βίου ἀπεργαζομένη. καὶ καθάπερ τὰ κοῦφα τῶν πλοίων ὀξύτερον τὰ πελάγη διαπερᾷ, τὰ δὲ πολλῷ τῷ φόρτῳ βαρούμενα ὑποβρύχια γίνεται· οὕτως ἡ μὲν νηστεία [b] κουφότερον ἐργαζομένη τὸν λογισμὸν, παρασκευάζει μετ' εὐκολίας τὸ πέλαγος τοῦ παρόντος βίου διαπερᾷν, καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἐπτοῆσθαι, καὶ μηδὲν ἡγεῖσθαι τὰ παρόντα, ἀλλὰ σκιᾶς καὶ ὀνειράτων οὐδαμινέστερον αὐτὰ παρατρέχειν. ἡ δὲ μέθη καὶ ἡ

A carunt, efficientes ut tam jumenta quam homines illud susciperent, & sic abscedentes unusquisque a malis studiis, ad clementiam universorum Dominum provocarent. Et quid circa servos ulterius versor? etenim possemus & alios plurimos commemorare & in veteri, & in novo testamento per jejunium celebratos; verum operæpretium est, ut ad communem nostri omnium Dominum veniamus. Dominus enim noster JESUS CHRISTUS & ipse quadraginta dierum præmisso jejunio, sic certamen contra diabolum aggressus est, om- *Matt. 4. 2.*
B nibusque nobis exemplum dedit, ut per illud armemur, & ex illo robur sumamus, ut ad pugnam contra diabolum instruamur. At hîc fortassis rogaverit quispiam eorum qui acutius vident, & excitatiore animo sunt: Quare totidem, quot servi, dies Dominus jejunare conspicitur, & numerum illum non transgreditur? Non hoc temere, neque frustra, imo vero sapienter & pro ineffabili illius benignitate factum est: nempe ne existimetur apparenter tantum advenisse, & non assumsisse carnem, vel extra humanam esse naturam, propter hoc illum ipsum numerum jejunat,
C neque alios his diebus adjicit, sic volens contentiosorum impudentiam frenare. Nam si rebus ita gestis, quidam etiamnum ista loqui audent, nisi horum præscius hanc illis ansam ademisset, quid non dicere aggressuri erant? Ideo noluit plures dies jejunare, sed totidem, quot servi: ut re ipsa nos erudiat, se eadem qua nos carne amictum, & a natura nostra extraneum non fuisse.

4. Cæterum quoniam a nobis demonstratum est, quam magna sit jejunii vis, & quam multiplex ex illo utilitas, idque
D exemplo servorum ac Domini est ostensum; ideo obsecro caritatem vestram, ut scientes quantum ex illo sit lucrum, ne utilitatem tantam, quæ ex illo paratur, per desidiam repellatis: neque contristemini propter illius adventum, sed gaudeatis & exsultetis secundum beatum Paulum, dicentem: *Quanto externus noster homo corrumpitur, tanto internus renovatur.* Jejunium enim animæ nostræ alimentum est: & sicut corporalis iste cibus impinguat corpus, ita & jejunium animam habiliorem efficit *2. Cor. 4. 16.*
E & valentiorem, leves ei pennas parat, ut in sublime feratur, & summa contemplari queat, voluptatibusque & omnibus quæ in hoc mundo habentur suavia, ipsa sit superior. Et quemadmodum leviores naves maria velocius transeunt, contra multis oneribus gravatæ submerguntur: ita jejunium quidem leviorem reddens mentem, efficit ut facilius hujus vitæ pelagus transmittat, & in cælum, ac cælestia suspiciat, & nihili faciat præsentia, sed ut umbras, & somnia diffugere censeat. Verum ebrietas

a Καὶ τῶν ἡδέων, hæc desunt in Coislin.

b Quatuor mss. κοῦφον. Infra, τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἐπτοῆσθαι. Savil. ἐπτοῆσθαι, immensa cupiditate pene ad stuporem affici, impense deditos esse, *in bonam partem frequens Chrysostomo, licet frequentius in malam, sic Homil. in Gen. 23.* πρὸς τὴν ἀληθῆ δόξαν ἐπτοημένους, *& passim alibi.*

A & crapula degravans mentem, & impinguans corpus, captivam facit animam, undique illam oppugnans, neque sinit rationis judicium firmum consistere, sed impellit ut in præceps feratur, & omnia contra propriam salutem operetur. Igitur, dilecti, ne segniter instituamus ea quæ ad salutem nostram attinent; sed scientes quanta mala hinc nasci soleant, fugiamus damnum quod ex illa provenit. Neque enim in nova lege solum, ubi majus veræ philosophiæ studium, majora certamina, magni sudores, multa bravia, & ineffabiles coronæ, deliciis nobis interdicitur, sed etiam in veteri, quando Judæi adhuc umbræ assidebant, & lucernæ erant affixi, & velut pueri qui lacte nutriuntur, sic paulatim educabantur, neque tunc permittebantur deliciis vacare. Et ne existimetis nos temere delicias accusantes ista dicere, audite Prophetam sic loquentem: *Væ iis qui veniunt ad diem malum, dormientes in lectis eburneis, & lascivientes in stratis suis, comedentes hœdos ex gregibus, & vitulos ex medio armentorum lactentes, bibentes defæcatum vinum, & preciosis unguentis uncti, quasi stantia hæc arbitrati sunt, & non quasi fugientia.* Vidistis quantam accusationem contra delicias afferat Propheta, idque cum Judæis differens, stupidis, ingratis, & quotidie ventri deditis? Considerate enim verborum diligentiam: cum enim illorum vituperasset crapulam & immodicam temulentiam, tunc subdidit: *Quasi stantia arbitrati sunt, & non quasi fugientia:* tantum non ostendens, gutturis & labiorum tenus esse fruendi voluptatem, & ultra non progredi. At voluptas quidem brevis est, ac temporaria, dolor autem perpetuus & fine carens. Et hæc, inquit, cum experientia didicerint, quasi stantia arbitrati sunt omnia, & manentia, & non quasi fugientia, hoc est, avolantia, & ne ad momentum quidem permanentia. Talia enim sunt omnia humana & carnalia: nondum recte advenerunt, & avolarunt: Istiusmodi sunt deliciæ, istiusmodi humana gloria & potentia, istiusmodi divitiæ, istiusmodi universa hujus vitæ prosperitas, nihil firmum habens, nihil subsistens, nihil fixum; sed magis quam fluminum fluenta prætercurrit, nudosque ac solos relinquit eos qui illis inhiant. Atqui spiritualia non sunt talia, sed secus ac diverso modo habent, quam illa: sunt enim firma, immobilia, vicissitudinem non accipientia, ad omne sæculum se extendentia. Quantæ igitur non fuerit dementiæ nutantia cum immobilibus commutare: temporalia cum iis quæ in sæculum duratura sunt; perpetuo manentia cum iis quæ avolant; & ea quæ nobis illic grave supplicium paritura sunt, cum iis quæ in futuro sæcu-

Amos 6. 3.

Fluxa humanarum rerum natura.

A ἀδηφαγία βαρύνουσα τὸν λογισμὸν, καὶ πιαίνουσα τὴν σάρκα, αἰχμάλωτον ἐργάζεται τὴν ψυχὴν, πανταχόθεν αὐτὴν πολιορκοῦσα, καὶ οὐκ ἀφιεῖσα τοῦ λογισμοῦ τὸ κριτήριον ἐῤῥωμένον ἔχειν, κατὰ κρημνῶν φέρεσθαι παρασκευάζει, καὶ κατὰ τῆς οἰκείας σωτηρίας ἅπαντα ἐργάζεσθαι. μὴ δὴ ῥαθύμως οἰκονομῶμεν, ἀγαπητοὶ, τὰ κατὰ τὴν σωτηρίαν τὴν ἡμετέραν· ἀλλ' εἰδότες ὅσα κακὰ ἐντεῦθεν τίκτεται, φεύγωμεν τὴν ἐξ αὐτῆς βλάβην. οὐδὲ γὰρ ἐν τῇ καινῇ μόνον, ἔνθα πλείων ἡ ἐπίτασις τῆς φιλοσοφίας, καὶ μείζονα τὰ σκάμματα, καὶ μεγάλοι οἱ ἱδρῶτες, καὶ πολλὰ τὰ βραβεῖα, καὶ ἄφατοι οἱ στέ- B φανοι, τὰ τῆς τρυφῆς ἀπηγόρευται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς, ἡνίκα ἔτι τῇ σκιᾷ προσεκάθηντο, καὶ τῷ λύχνῳ ἦσαν προσηλωμένοι, καὶ καθάπερ παιδία γαλακτοτροφούμενα, οὕτω κατὰ μικρὸν ἐνήγοντο, οὐδὲ τότε ἠφίεντο τρυφᾷν. καὶ ἵνα μὴ νομίσητε ἁπλῶς ἡμᾶς κατηγοροῦντας τῆς τρυφῆς ταῦτα λέγειν, ἀκούσατε τοῦ προφήτου λέγοντος· καὶ οἱ ἐρχόμενοι εἰς ἡμέραν κακὴν, οἱ καθεύδοντες ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων, καὶ κατασπαταλῶντες ἐπὶ ταῖς στρωμναῖς αὐτῶν· οἱ ἐσθίοντες ἐρίφους ἐκ ποιμνίων, καὶ μοσχάρια ἐκ μέσου βουκολίων γαλαθηνά· οἱ πίνοντες τὸν διϋλισμένον οἶνον καὶ τὰ C πρῶτα μύρα χριόμενοι, ὡς ἑστῶτα ἐλογίσαντο, καὶ οὐχ ὡς φεύγοντα· εἴδετε πόσην κατηγορίαν ἐποιήσατο τῆς τρυφῆς ὁ προφήτης, καὶ ταῦτα Ἰουδαίοις διαλεγόμενος τοῖς ἀναισθήτοις, τοῖς ἀγνώμοσι, τοῖς καθ' ἑκάστην ἡμέραν γαστριζομένοις; σκοπεῖτε γὰρ τῶν ῥημάτων τὴν ἀκρίβειαν· διαβαλὼν αὐτῶν τὴν ἀδηφαγίαν καὶ τὴν πολλὴν ἐκ τοῦ οἴνου μέθην, τότε ἐπήγαγεν ὡς ἑστῶτα ἐλογίσαντο, καὶ οὐχ ὡς φεύγοντα, μονονουχὶ δεικνὺς, ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος καὶ τῶν χειλέων ἐστὶν ἡ ἀπόλαυσις, D καὶ [a] περαιτέρω οὐ πρόεισιν. ἀλλ' ἡ μὲν ἡδονὴ βραχεῖα καὶ πρόσκαιρος, ἡ δὲ ὀδύνη διηνεκὴς, καὶ πέρας οὐκ ἔχουσα. καὶ ταῦτά, φησι, διὰ τῆς πείρας μαθόντες ὡς ἑστῶτα ὅλα ἐλογίσαντο καὶ μένοντα, καὶ οὐχ ὡς φεύγοντα, τουτέστιν, ἀφιπτάμενα, καὶ οὐδὲ τὸ τυχὸν παραμένοντα. τοιαῦτα γὰρ ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα καὶ τὰ σαρκικά· οὔπω παρεγένοντο, καὶ ἀπέπτη· τοιοῦτον ἡ τρυφὴ, τοιοῦτον ἡ δόξα ἡ ἀνθρωπίνη καὶ ἡ δυναστεία· τοιοῦτον ὁ πλοῦτος· τοιοῦτον ἡ εὐημερία πᾶσα τοῦ παρόντος βίου, οὐδὲν βέβαιον ἔχουσα, οὐδὲν στάσιμον, οὐδὲν πάγιον, ἀλλὰ ποταμίων ῥευμάτων μᾶλλον παρατρέχει, καὶ ἐρήμους, E [b] καὶ γυμνοὺς καταλιμπάνει τοὺς περὶ ταῦτα ἐπτοημένους. ἀλλὰ τὰ πνευματικὰ οὐ τοιαῦτα, ἀλλ' ἀπεναντίας τούτοις, βέβαια καὶ ἀκίνητα, μεταβολὴν οὐκ ἐπιδεχόμενα, [c] παντὶ τῷ αἰῶνι παρεκτεινόμενα. πόσης οὖν οὐκ ἂν εἴη παραφροσύνης τῶν ἀκινήτων τὰ σαλευόμενα ἀνταλλάττεσθαι, τῶν διαιωνιζόντων τὰ πρόσκαιρα, τῶν ἀφιπταμένων τὰ διηνεκῶς μένοντα, τῶν πολλὴν ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι τὴν ἀπόλαυσιν προξενούντων,

a Coislin. περαίτερον. Infra, ὅλα post ἑστῶτα deest in mss. aliquot & in Coislin.

b Coislin. καὶ γυμνοὺς ἡμᾶς ἀποκαθίστησιν, ἀλλὰ τὰ πνευματικά.

c Hæc, παντὶ τῷ αἰῶνι παρεκτεινόμενα, desunt in Coislin. & in Regiis duobus. Infra τῶν ἀφιπταμένων τὰ διηνεκῶς μένοντα. Savil. τὰ ἀφιπτάμενα τῶν διηνεκῶς μενόντων. *Hæc autem notat Savil. In hoc loco restituendo sequuti sumus auctoritatem manuscripti Constantinopolitani contra cæteros omnes & interpretem, qui constanter legunt τῶν ἀφιπταμένων τὰ διηνεκῶς μένοντα, perversa omnino & perturbata orationis structura: cui tamen similes alias apud hunc nostrum esse scies. Vide infra Homilia 31. paulo ante finem, & in epistolam ad Coloss.* Sed cum hæc insolita & inversa dicendi ratio aliis apud Chrysostomum exemplis nitatur, noluimus eam contra fidem tot exemplarium mutare.

a τὴν πολλὴν τὴν κόλασιν ἡμῖν [a] ἐκεῖ κατασκευάζοντα; Ταῦτα δὴ πάντα ἐννοοῦντες, ἀγαπητοὶ, καὶ πολὺν τῆς ἡμετέρας σωτηρίας ποιούμενοι λόγον, καταφρονήσωμεν τῆς τρυφῆς τῆς ἀνονήτου καὶ ἐπιβλαβοῦς· ἀσπασώμεθα τὴν νηστείαν, καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν φιλοσοφίαν, καὶ τοῦ βίου πολλὴν τὴν μεταβολὴν ἐπιδειξώμεθα, καὶ καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν πρὸς τὴν τῶν ἀγαθῶν ἔργων πρᾶξιν ἐπειγώμεθα· ἵνα τὸν καιρὸν ἅπαντα τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς, τὴν πνευματικὴν ἐμπορίαν ἐμπορευσάμενοι, καὶ πολὺν τὸν πλοῦτον συναγαγόντες τῆς ἀρετῆς, οὕτω καταξιωθῶμεν καὶ
b [b] εἰς τὴν κυρίαν ἡμέραν παραγενέσθαι, καὶ μετὰ παῤῥησίας τῇ φρικτῇ καὶ πνευματικῇ τραπέζῃ προσελθεῖν, καὶ τῶν ἀποῤῥήτων ἐκείνων καὶ ἀθανάτων ἀγαθῶν μετασχεῖν μετὰ καθαροῦ τοῦ συνειδότος, καὶ τῆς ἐκεῖθεν πληρωθῆναι χάριτος, εὐχαῖς καὶ πρεσβείαις τῶν εὐαρεστησάντων αὐτῷ Χριστῷ τῷ φιλανθρώπῳ Θεῷ ἡμῶν, μεθ᾽ οὗ τῷ Πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

A lo felicitatem summam afferunt? Hæc, obsecro, omnia considerantes, dilecti, magnamque salutis nostræ curam habentes, aspernemur delicias & inutiles & perniciosas; amplexemur jejunium, omnemque aliam philosophiam, & magnam vitæ exhibeamus mutationem, ac quotidie ad agenda bona opera festinemus: ut cum per omne tempus sanctæ Quadragesimæ, spirituales merces negotiati fuerimus, & multas virtutum divitias congesserimus, sic mereamur & ad sanctum Domini diem pervenire, & cum fiducia ad tremendam & spiritualem mensam accedere, participesque fieri cum pura conscientia ineffabilium B illorum & immortalium bonorum, ac impleri ea quæ illinc provenit gratia, precibus & intercessione eorum, qui placuerunt ipsi Christo clementi Deo nostro, cum quo Patri ac Spiritui sancto gloria, imperium, honor nunc & semper, & in sæcula sæculorum, amen.

ΟΜΙΛΙΑ β΄.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς κτίσεως· ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν
c οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. [c]

ΠΟΛΛΗΣ σήμερον πληροῦμαι τῆς ἡδονῆς, ὁρῶν ὑμῶν τὰ ποθεινὰ πρόσωπα. καὶ γὰρ οὐχ οὕτω πατέρες φιλόστοργοι χαίρουσι, καὶ εὐφραίνονται τῶν παίδων
d αὐτοὺς πανταχόθεν κυκλούντων, καὶ [d] διὰ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας καὶ τῆς ἄλλης θεραπείας πολλὴν τὴν ἡδονὴν παρεχόντων, ὡς ἐγὼ νῦν χαίρω καὶ εὐφραίνομαι, ὁρῶν ὑμῶν τὴν πνευματικὴν ταύτην σύνοδον μετὰ τοσαύτης εὐκοσμίας ἐνταῦθα παραγενομένην, καὶ ἀκμάζοντα τὸν πόθον ἔχουσαν περὶ τὴν ἀκρόασιν τῶν θείων λογίων, καὶ τῆς σαρκικῆς τροφῆς ὑπεριδόντας, καὶ πρὸς τὴν πνευματικὴν ἑστίασιν ἐπειγομένους, καὶ δι᾽ αὐτῶν τῶν ἔργων τὸ τοῦ Κυρίου λόγιον δεικνύντας τὸ λέγον· Οὐκ ἐπ᾽ ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ᾽ ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος Θεοῦ. Φέρε οὖν καὶ ἡμεῖς μιμησώμεθα τοὺς γηπόνους· καὶ καθάπερ ἐκεῖνοι, ἐπειδὰν ἴδωσι τὴν ἄρουραν ἐκκεκαθαρμένην, καὶ τῆς ἀπὸ τῶν βοτανῶν λύμης ἀπηλλαγμένην, μετὰ πολλῆς τῆς δαψιλείας τὰ σπέρματα καταβάλλουσι· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἡμεῖς, ἐπειδὴ τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι νῦν ἡμῖν ἡ ἄρουρα αὕτη ἡ πνευματικὴ καθαρεύει τῶν διενοχλούντων παθῶν, τῆς τρυφῆς ἐκποδὼν γεγενημένης, καὶ οὐδαμοῦ ζάλη οὐδὲ χειμὼν ἐν τοῖς λογισμοῖς, ἀλλὰ γαλήνη καὶ πολλὴ ἡ
e ἡσυχία [e] τῆς διανοίας ἐπτερωμένης, καὶ πρὸς αὐτὸν, ὡς εἰπεῖν, τὸν οὐρανὸν πεταμένης, καὶ τὰ πνευματικὰ πρὸ τῶν σαρκικῶν φανταζομένης· μικρά τινα διαλεχθῶμεν πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, καὶ λεπτοτέρων σήμερον κατατολμήσωμεν νοημάτων, τὰ ἀπὸ τῶν θείων γραφῶν παραθέντες ὑμῖν διδάγματα. εἰ γὰρ μὴ νῦν τοῦτο ποιήσαιμεν, ὅτε νηστεία καὶ γαστρὸς ὑπεροψία, καὶ τοσαύτη τῶν ὀρθῶν λογισμῶν ἡ γαλήνη, πότε δυνησόμεθα ταῦτα

HOMILIA II.

In creationis principium. In principio fecit Deus cælum & terram. Gen. 1. 1.

C 1. VESTROS ego hodie amabiles intuens vultus, ingenti voluptate impleor. Etenim ne patres quidem filiorum amantes tantum gaudent ac lætantur circumstantibus illis, & alio quodam decore ministerioque voluptatem sibi afferentibus, quantum ego nunc gaudeo & lætor, quia video vestrum spiritualem hunc cœtum tam compositis ornatisque moribus hîc adesse, & immodico audiendi eloquia divina desiderio flagrare, contemtisque carnalibus epulis, ad spirituale convivium contendere,
D & re ipsa comprobare dictum illud Domini: *Non in pane solo vivet homo, sed in omni* Matt. 4. 4.
verbo quod egreditur per os Dei. Agedum & nos quoque agricolas imitemur: ac quemadmodum illi sicubi agrum repurgatum, & ab herbarum nocumentis liberum viderint, ubertim seminant: ita quoniam nunc spirituale hoc nostrum arvum, Dei gratia, purum est ab affectionibus quæ interturbare solebant, sublatum quoque est e medio voluptatis studium, & nusquam procella, nusquam tempestas cogitationum; sed tran-
E quillitas & magna quies mentis, quæ spiritualia præ carnalibus animo concipit, & quasi assumtis alis usque in cælum ipsum, ut ita dicam, subvolat; paucis hodie apud caritatem vestram disseramus, & appositis scripturæ divinæ dogmatibus, subtiliora hodie adire sensa tentemus. Nam si nunc hoc non fecerimus, cum jejunium est & gulæ contemtus, & tanta bonarum cogitationum serenitas: quando talia vestræ caritati ap-

a Duo mss. & Coislin. ἐκεῖ παρασκευάζοντα. Mox Coislin. ἀγαπητοὶ πολλὴν τῆς σωτηρίας ποιούμενοι φροντίδα καταφρ-

b Εἰς τὴν κυρίαν ἡμέραν. Hic κυρία ἡμέρα quasi κυρίου ἡμέρα, est Domini dies, hoc est sanctum Pascha. Id quod plenius explicatur hom. II.

c Coislinianus addit, ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος.

d Coislin. διὰ τῆς εὐκοσμίας recte. Savil. καὶ διὰ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας, καὶ διὰ πάσης θεραπείας.

e Duo mss. τῆς διανοίας ἐπαιρομένης.

ponere poterimus? an cum aderunt deliciæ, comessationes, & magna desidia? Quin tunc neque ipsi, ut par est, hoc faciemus, neque vos aliquid eorum quæ dicentur, quasi a tenebris quibusdam a cogitationum procella submersi excipere poteritis. Nunc autem tempus hoc, si quod aliud, hisce disciplinis maxime idoneum est: quando serva jam non insurgit adversus dominam, sed libenter fert habenas, facile persuadetur, multam præ se fert obedientiam, incompositos carnis motus compescit, & intra suos manet terminos. Jejunium enim est animarum nostrarum tranquillitas, senum decor, adolescentum pædagogus, continentium magister, quod omnem ætatem & sexum quasi diademate quodam ornat. Nusquam hodie tumultus, vel clamor, vel carnium concisiones, vel coquorum discursus: sed omnia illa abierunt, & hæc civitas honestam quamdam, continentem, & sobriam matronam imitatur. Unde cum mecum cogito repentinam mutationem hodie factam & repeto memoria hesterni diei perturbationem, admiror & obstupesco jejunii vires & potentiam, quomodo in singulorum conscientias ingressum, transformaverit cogitationes, expurgaverit mentem, non magistratuum tantum, sed & privatorum: non liberorum tantum, sed & servorum: non virorum tantum, sed & mulierum; non divitum tantum, sed & pauperum; non eorum tantum qui græcam linguam edocti sunt, sed & barbarorum. Sed quid dico magistratuum & privatorum? etiam ejus qui diadema gestat, similiter ut aliorum, conscientiam ad hanc obedientiam inflexit. Nec hodie ullum discrimen inter mensam divitis & pauperis: sed ubique frugalis victus est, alienus a luxu & apparatu, majorique hodie voluptate ad mensam tenuem quique accedunt, quam pridem cum multa delicata edulia, multumque vinum meracum proponebantur.

Quadragesimæ tempus aptum concionibus.

2. Vidistis, dilecti, ex ipsis præludiis jejunii virtutem & potentiam? idcirco & ipse majori hodie alacritate, quam antea, sermones aggredior: sciens me in pingui profundoque arvo seminaturum, quod nobis multifarios fructus pro seminibus concreditis protinus reddere poterit. Discamus igitur, si placet, quid velint sibi verba beati Mosis hodie lecta. Sed attendite, obsecro, diligenter his quæ a nobis dicuntur. Non enim nostra in medium afferimus, sed illa ipsa quæ nobis divina gratia in vestram concesserit utilitatem. Quæ autem hæc sunt? *In principio fecit Deus cælum & terram.* Merito hîc dubitatur, quam ob causam beatus iste Propheta, qui etiam ipse multis sæculis post creationem mundi vixit, hæc nobis exponat. Sane non temere hoc agit, nec frustra. Etenim Deus humani generis conditor, ab initio per seipsum hominibus

παραθεῖναι τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ; ὅτε τρυφὴ καὶ ἀδηφαγία καὶ πολλὴ ἡ ῥαθυμία; ἀλλὰ τότε οὔτε αὐτοὶ τοῦτο δεόντως ποιήσομεν, οὔτε ὑμεῖς δυνήσεσθε καθάπερ ὑπὸ ἀχλύος τινὸς τῆς τῶν λογισμῶν ζάλης καταβαπτιζόμενοι δέξασθαί τι τῶν λεγομένων. νῦν δὲ, εἰ καί ποτε ἄλλοτε, καιρὸς τῶν τοιούτων διδαγμάτων, ὅτε οὐκ ἔτι κατεξανίσταται τῆς κυρίας ἡ δούλη· ἀλλ᾽ εὐήνιος γινομένη πολλὴν τὴν πειθὼ καὶ τὴν ὑπακοὴν ἐπιδείκνυται, τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκὸς καταστορέσασα, καὶ ἐπὶ τῶν οἰκείων ὅρων μένουσα· νηστεία γάρ ἐστιν ἡ γαλήνη τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, ἡ τῶν γεγηρακότων εὐκοσμία, ἡ τῶν νέων παιδαγωγὸς, ἡ τῶν σωφρονούντων διδάσκαλος, ἡ πᾶσαν ἡλικίαν καὶ φύσιν καθάπερ διαδήματί τινι κατακοσμοῦσα. οὐδαμοῦ σήμερον θόρυβος, οὐδὲ κραυγὴ, οὐδὲ κρεῶν κατακοπαὶ, οὐδὲ μαγείρων δρόμοι· ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἀπελήλαται, καὶ εὐσχήμονά τινα καὶ κοσμίαν καὶ σώφρονα ἐλευθέραν ἡ πόλις ἡμῖν μιμεῖται νῦν. ὅταν γὰρ ἐννοήσω τὴν ἀθρόαν μεταβολὴν τὴν σήμερον γεγενημένην, καὶ λογίσωμαι τῆς χθεσινῆς ἡμέρας τὴν ἀκαταστασίαν, θαυμάζω, καὶ ἐκπλήττομαι τῆς νηστείας τὴν ἰσχὺν, ὅπως εἰς τὴν ἑκάστου συνείδησιν εἰσελθοῦσα μετέπλασε τὸν λογισμὸν, ἐξεκάθαρε τὴν διάνοιαν, οὐκ ἀρχόντων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδιωτῶν· οὐκ ἐλευθέρων, ἀλλὰ καὶ δούλων· οὐκ ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ γυναικῶν· οὐ πλουσίων, ἀλλὰ καὶ πενήτων· οὐ τῶν τὴν Ἑλλάδα γλῶτταν πεπαιδευμένων, ἀλλὰ καὶ βαρβάρων. καὶ τί λέγω ἀρχόντων [a] καὶ ἰδιωτῶν; καὶ αὐτοῦ τοῦ τὸ διάδημα περικειμένου τὸ συνειδὸς ὁμοίως τοῖς λοιποῖς πρὸς τὴν ταύτης ὑπακοὴν μετέστησε. καὶ οὐκ ἔστι σήμερον διαφορὰν ἰδεῖν τῆς τοῦ πλουσίου τραπέζης, καὶ τῆς τοῦ πένητος· ἀλλὰ πανταχοῦ λιτὴ ἡ δίαιτα, ἀπηλλαγμένη κόμπου καὶ φαντασίας, καὶ μετὰ πλείονος τῆς ἡδονῆς σήμερον τῇ εὐτελείᾳ τῆς τραπέζης προσέρχονται, ἢ ὅτε πολλὰ αὐτοῖς τὰ καρυκεύματα παρέκειτο, καὶ πολὺς ὁ ἄκρατος.

Εἴδετε ἀγαπητοὶ ἐξ αὐτῶν τῶν προοιμίων τῆς νηστείας τὴν ἰσχύν; διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς μετὰ πλείονος σήμερον τῆς προθυμίας, ἢ πρότερον, τῶν πρὸς ὑμᾶς ἅπτομαι λόγων, εἰδὼς ὅτι εἰς λιπαρὰν καὶ [b] βαθύγεων ἄρουραν καταβάλλω τὰ σπέρματα, δυναμένην πολλαπλασίους ἡμῖν ταχέως ἀποδοῦναι τῶν καταβαλλομένων τοὺς καρπούς. καταμάθωμεν τοίνυν, εἰ δοκεῖ, τῶν σήμερον ἡμῖν ἀναγνωσθέντων ἐκ τοῦ μακαρίου Μωσέως λόγων τὴν δύναμιν. ἀλλὰ προσέχετε παρακαλῶ μετὰ ἀκριβείας τοῖς παρ᾽ ἡμῶν λεγομένοις. οὐ γὰρ τὰ ἡμέτερα λέγομεν, ἀλλ᾽ ἅπερ ἂν ἡ τοῦ θεοῦ χάρις [c] παράσχῃ διὰ τὴν ὠφέλειαν τὴν ὑμετέραν. τίνα δὲ ταῦτά ἐστιν; Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. ἄξιον ἐνταῦθα διαπορῆσαι, τίνος ἕνεκεν ὁ μακάριος οὗτος προφήτης, μετὰ πολλὰς ὕστερον γενεὰς γενόμενος, ταῦτα ἡμῖν ἐκτίθεται. οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ εἰκῇ· ἐπειδὴ γὰρ ἐξ ἀρχῆς πλάσας τὸν ἄνθρωπον ὁ θεὸς, δι᾽ ἑαυτοῦ διελέγετο τοῖς ἀνθρώποις,

a Coislin. καὶ ἰδιωτῶν, καὶ τῶν ἄλλων; καὶ αὐτοῦ. Infra Reg. unus. καὶ οὐκ ἔστι σήμερον διαφορά τις, non male.
b Regius unus βαθύγαιον, alius codex βαθύγειον, alius βαθύγονον.

c Coislin. παράσχοι διὰ τὴν ὑμῶν ὠφέλειαν, forte melius. Alii item habent παράσχοι.

A ὡς ἀνθρώποις ἀκοῦσαι δυνατὸν ἦν. οὕτω γὰρ πρὸς τὸν Ἀδὰμ ἦλθεν· οὕτως τῷ Κάϊν ἐπετίμησεν· οὕτως τῷ Νῶε διελέχθη· οὕτως ἐπεξενώθη τῷ Ἀβραάμ. ὅτε δὲ εἰς πολλὴν κακίαν ἐξώκειλε πᾶσα ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις, οὐδὲ οὕτω τέλεον ἀπεστράφη τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ὁ τῶν ἁπάντων δημιουργός· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἀνάξιοι λοιπὸν γεγόνασι τῆς ὁμιλίας τῆς αὐτοῦ, βουλόμενος πάλιν ἀνανεώσασθαι τὴν πρὸς αὐτοὺς φιλίαν, καθάπερ ἀνθρώποις μακρὰν ἀφεστῶσι γράμματα πέμπει, πρὸς ἑαυτὸν ἐφελκόμενος πᾶσαν τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν. καὶ ταῦτα τὰ γράμματα ἔπεμψε μὲν ὁ θεὸς, ἐκόμισε δὲ Μωσῆς. τί οὖν λέγει τὰ γράμματα; ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. σκόπει τοῦ θαυμαστοῦ τούτου προφήτου, ἀγαπητὲ, καὶ ἐν τούτῳ τὸ ἐξαίρετον. B οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι προφῆται πάντες ἢ τὰ μετὰ πολὺν ἐσόμενα χρόνον εἶπον, ἢ τὰ κατ᾽ αὐτὸν μέλλοντα συμβήσεσθαι τὸν καιρόν· ὁ δὲ μακάριος οὗτος μετὰ πολλὰς γενεὰς γενόμενος, [a] ὑπὸ τῆς ἄνωθεν δεξιᾶς ὁδηγούμενος ἐκεῖνα εἰπεῖν κατηξιώθη, ἃ περὶ τῆς αὐτοῦ γενέσεως ὑπὸ τοῦ τῶν ἁπάντων ἐδημιουργήθη δεσπότου. διὰ τοῦτο καὶ οὕτως ἤρξατο λέγων· ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· μονονουχὶ πρὸς ἅπαντας ἡμᾶς λαμπρᾷ βοῶν C τῇ φωνῇ, καὶ λέγων· μὴ γὰρ παρὰ ἀνθρώπου διδασκόμενος ταῦτα φθέγγομαι; [b] ὁ ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι αὐτὰ παραγαγὼν, οὗτος καὶ τὴν ἐμὴν γλῶτταν πρὸς τὴν τούτων ἐξήγησιν παρώρμησεν. ὡς οὖν οὐκέτι παρὰ Μωσέως ταῦτα ἀκούοντες, ἀλλὰ παρ᾽ αὐτοῦ τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ διὰ τῆς τοῦ Μωσέως γλώττης, οὕτω τοῖς λεγομένοις προσέχωμεν παρακαλῶ, καὶ πολλὰ χαίρειν τοῖς ἡμετέροις λογισμοῖς εἰπόντες· λογισμοὶ γὰρ, φησιν, ἀνθρώπων δειλοὶ, καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν. μετὰ πολλῆς τῆς εὐγνωμοσύνης δεχώμεθα τὰ λεγόμενα, μὴ ὑπερβαίνοντες τὸ οἰκεῖον μέτρον, μηδὲ τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς περιεργαζόμενοι· ὅπερ πεπόνθασιν οἱ τῆς D ἀληθείας ἐχθροὶ, βουληθέντες τοῖς οἰκείοις λογισμοῖς ἐπιτρέψαι τὸ πᾶν, καὶ οὐκ ἐννοήσαντες ὅτι ἀδύνατον [c] τὴν ἀνθρωπείαν φύσιν τὴν τοῦ θεοῦ δημιουργίαν περιεργάζεσθαι. καὶ τί λέγω τὴν τοῦ θεοῦ δημιουργίαν; ἀλλ᾽ οὐδὲ ἀνθρώπου τέχνην τοῦ ὁμογενοῦς ἡμῖν περιεργάζεσθαι δυνατόν; εἰπὲ γάρ μοι, πῶς ἀπὸ τῆς μεταλλικῆς τέχνης χρυσίου συνίσταται φύσις; ἢ πῶς τῆς ὑέλου ἡ καθαρότης ἀπὸ ψάμμου γίνεται; ἀλλ᾽ οὐκ ἂν ἔχοις εἰπεῖν. εἰ τοίνυν ταῦτα τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κείμενα, καὶ ἅπερ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν σοφία ἀνθρωπίνη ἐργάζεται, [d] καταμαθεῖν οὐ δυνατὸν, τὰ ἀπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργηθέντα περιεργάζῃ, ἄνθρωπε; καὶ ποίας ἂν τύ- E χοις συγγνώμης; τίνος δὲ ἀπολογίας οὕτω μεμηνὼς, καὶ τὰ ὑπὲρ τὴν σαυτοῦ φύσιν φανταζόμενος; τὸ γὰρ λέγειν ἐξ ὑποκειμένης ὕλης τὰ ὄντα γεγενῆσθαι, καὶ μὴ ὁμολογεῖν ὅτι ἐξ οὐκ ὄντων αὐτὰ παρήγαγεν ὁ τῶν ἁπάντων δημιουργὸς, τῆς ἐσχάτης παραφροσύνης ἂν εἴη σημεῖον. ἐμφράττων τοίνυν τῶν ἀγνωμόνων τὰ στόματα ὁ μακάριος οὗτος προφήτης, μέλλων ἄρχεσθαι

loquebatur, eo quo homines poterant audire modo. Sic enim ad Adam venit: sic Cain increpavit: sic cum Noe loquutus est: sic apud Abraham hospitatus est. At ubi in malitiam magnam omne hominum genus prorupit, neque tunc sese totum ab hominum genere avertit opifex omnium: sed quia sua familiaritate postea indigni facti fuerunt, iterum suam erga illos amicitiam innovare volens, quasi longe absentibus literas mittit, conciliaturus sibi universam hominum naturam. Et has quidem literas dedit Deus, attulit autem Moses. Quid igitur dicunt hæ literæ? *In principio fecit Deus cælum & terram.* Gen. 1, 1. Considera in hoc, carissime, quam admirabilis & eximius sit iste Propheta. Alii enim omnes Prophetæ ea dixerunt, vel quæ multis postea temporibus futura erant, vel quæ statim eventura essent: beatus autem iste, natus cum jam multa mundi transissent sæcula, ducem sortitus supernam dexteram, dignus est habitus, ut illa nobis diceret, quæ ante ortum suum omnium Dominus formaverat. Idcirco his incipit verbis: *In principio fecit Deus cælum & terram:* quasi ad omnes nos clara voce clamet, & dicat: Num ab hominibus doceor, ut hæc loquar? Is ipse qui hæc cum non essent, fecit, ut essent, linguam meam ad isthæc enarranda impulit. Igitur obsecro, ita auscultemus, ita nostris ratiociniis longum vale dicamus, quasi hæc non jam a Mose, sed per linguam Mosis ab ipso universorum Deo audiamus. *Ratiocinia* enim *hominum timida sunt*, inquit, *& incertæ cogitationes eorum.* Grato admodum animo accipiamus quæ dicuntur, ne progrediamur ultra quam fert mensuræ nostræ tenuitas, neve curiosius quæ supra nos sunt indagemus: id quod veritatis hostibus evenit, qui voluerunt propriis ratiociniis universa expendere, non cogitantes impossibile esse humanæ naturæ Dei opificium penitus explorare. Quid, inquam, Dei opificium, cum neque hominis, qui nobis natura cognatus est, artes penitus indagari possint? Dic enim, quæso, quomodo per metallicam artem auri natura conflatur? vel quomodo vitri puritas ex arena efficitur? Verum non habes quæ dicas. Si igitur hæc quæ ante oculos sunt posita, & quæ per Dei benignitatem humana operatur sapientia, intelligi nequeunt; quæ a Deo ipso facta sunt, curiositate tua inquires, homo? Quam assequêris veniam? qua te tueberis defensione, ita insaniens, ut quæ supra naturæ tuæ captum sunt, speculeris? Dicere enim ea quæ sunt, ex subjecta materia esse facta, & non confiteri, omnium opificem ea ex nihilo creavisse, desipientiæ extremæ signum fuerit. Beatus itaque Propheta iste, obturando insipientium ora,

[a] Coislin. ὑπὸ τῆς ἄνωθεν ἐξουσίας ὁδηγ-
[b] Coisl. ὁ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος. Alii, ὁ ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος. Pergit Coislin. εἰς τὸ εἶναι ταῦτα πάντα παραγαγὼν, non male.
[c] Coislin. τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει.

[d] Aliquot mss. καταλαβεῖν οὐ δυνατόν. Mox πῶς ante τὰ, quod erat in Morel. deest in Coislin. & Savil. & in omnibus aliis pene manuscriptis ideoque expunctum fuit.

auspicaturus librum, sic cœpit: *In principio fecit Deus cælum & terram.* Cum igitur audis, *fecit*, nihil aliud ultra curiosius quære: sed humum spectans, dictis fidem habe. Nam Deus est qui omnia facit, & in aliam formam mutat, ac secundum voluntatem suam omnia apte convertit. Et vide quantum nostræ parvitati se attemperat: nihil de invisibilibus virtutibus disserit, neque dicit, In principio fecit Deus Angelos, vel Archangelos. Non simpliciter, neque temere hanc nobis doctrinæ viam paravit. Quia enim Judæis loquebatur, qui toti præsentibus rebus inhiabant, neque spirituale quidquam animo concipere valebant, eos a sensibilibus ad cognoscendum universi opificem inducit, ut ex creaturis fabricatorem mundi discentes, adorarent creatorem omnium, & non in creaturis ipsis permanerent & quiescerent. Nam cum licet hæc ita facta sint, non intermiserint ex creaturis deos facere, & divinum honorem fœdissimis brutis exhibere; in quam non amentiam incidissent, nisi tanta erga eos attemperatione fuisset usus?

Ex creaturis creator agnoscitur.

3. Nec mireris, dilecte, quod Moyses hac via incesserit, qui in principio, & in præludiis, crassioribus loquutus est Judæis: quandoquidem Paulus quoque tempore gratiæ, cum tantum prædicationis esset incrementum, disputaturus cum Atheniensibus, a visibilibus doctrinam cœpit his verbis: *Deus qui fecit mundum, & omnia quæ in eo sunt; hic cæli & terræ cum sit Dominus, non in manufactis habitat templis, nec humanis manibus colitur.* Quia enim talem eis competere sciebat doctrinam, hanc docendi viam arripuit. Ad eos enim qui suam suscipiebant doctrinam, a spiritu ita dirigebatur, & eos ita docebat. Et ut scias hujus rei causam fuisse personarum varietatem, & auditorum crassitudinem, audi illum ipsum: ad Colossenses enim epistolam scribens, non hac ambulat via, sed aliter cum eis loquitur, & dicit: *Quia in ipso creata sunt omnia, quæ in cælis sunt, & quæ in terra, visibilia & invisibilia, sive throni, sive dominationes, sive principatus, sive potestates, omnia per illum, & in illum creata sunt.* Joannes autem tonitrui filius clamabat, dicens: *Omnia per ipsum facta sunt, & sine ipso factum est nihil.* At non sic Moses, & merito: nec enim erat consentaneum, ut solido pascerentur cibo, quibus adhuc lactis alimonia opus erat. Nam quemadmodum ludimagistri pueris, qui a parentibus ipsis commendantur erudiendi, prima tradunt elementa: quos pueros qui ab illis postea suscipiunt, sublimioribus & perfectioribus doctrinis imbuunt: ita & beatus Moses, & doctor gentium, ac filius tonitrui fecerunt. Nam Moses quidem cum primus omnium instituendam suscepisset humanam naturam, docuit auditores prima elementa. Joannes autem & Paulus iis quos a Mose

Act.17.24.

Coloss.1.16.

Joan.1.3.

A τοῦ βιβλίου οὕτως ἤρξατο· ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. ὅταν οὖν ἀκούσῃς δὲ, ἐποίησε, [a] μηδὲν ἕτερον περιεργάζου, ἀλλὰ κάτω κύπτων, πίστευε τῷ λεχθέντι. θεὸς γάρ ἐστιν ὁ πάντα ποιῶν καὶ μετασκευάζων, καὶ πρὸς δὲ αὐτοῦ βούλημα τὰ πάντα μεταῤῥυθμίζων. καὶ ὅρα τῆς συγκαταβάσεως τὴν ὑπερβολήν· οὐδὲν περὶ τῶν ἀοράτων δυνάμεων διαλέγεται, [b] οὐδὲ λέγει, ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τοὺς ἀγγέλους, ἢ τοὺς ἀρχαγγέλους· οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ εἰκῆ ταύτην ἡμῖν ἔτεμε τὴν διδασκαλίας τὴν ὁδόν. ἐπειδὴ γὰρ Ἰουδαίοις διελέγετο τοῖς περὶ τὰ παρόντα ἐπτοημένοις, καὶ οὐδὲν νοητὸν φαντασθῆναι
B δυναμένοις, ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν τέως αὐτοὺς ἀνάγει πρὸς τὸν τῶν ὅλων δημιουργὸν, ἵνα ἐκ τῶν δημιουργημάτων τὸν τεχνίτην τοῦ παντὸς καταμαθόντες προσκυνήσωσι τὸν ἐργασάμενον, καὶ μὴ ἐναπομείνωσι τοῖς κτίσμασιν. εἰ γὰρ καὶ τούτου γινομένου οὐκ ἐπαύσαντο τὰ κτίσματα θεοποιοῦντες, καὶ περὶ τὰ ἀτιμότατα τῶν ἀλόγων δὲ σέβας ἐπιδεικνύμενοι, ποῦ οὐκ ἂν μανίας ἐξώκειλαν, εἰ μὴ τοσαύτῃ τῇ συγκαταβάσει ἐχρήσατο;

Καὶ μὴ ξενισθῇς, ἀγαπητὲ, εἰ Μωσῆς ταύτην [c] ἔρχεται τὴν ὁδὸν, ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν προοιμίοις τοῖς παχυτέ-
C ροις Ἰουδαίοις διαλεγόμενος, ὅπου γε καὶ ὁ Παῦλος ἐν τῇ χάριτι, ἡνίκα τοσαύτη ἡ ἐπίδοσις γέγονε τοῦ κηρύγματος, μέλλων τοῖς ἐν Ἀθήναις διαλέγεσθαι, ἀπὸ τῶν ὁρωμένων ποιεῖται πρὸς αὐτοὺς τὴν διδασκαλίαν οὕτω λέγων· ὁ θεὸς ὁ ποιήσας τὸν κόσμον, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, οὗτος οὐρανοῦ καὶ γῆς κύριος ὑπάρχων, οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων θεραπεύεται. ἐπειδὴ γὰρ ᾔδει ταύτην αὐτοῖς κατάλληλον οὖσαν τὴν διδασκαλίαν, ταύτην ἦλθε τὴν ὁδόν. πρὸς γὰρ τοὺς δεχομένους τὰ παρ᾽ αὐτοῦ διδάγματα, οὕτως ὑπὸ τοῦ πνεύματος ὁδηγούμενος καὶ τὴν διδασκαλίαν ἐποιεῖτο. καὶ ἵνα μάθῃς, ὅτι ἡ τῶν προσώπων διαφορὰ καὶ
D ἡ τῶν ἀκουόντων παχύτης τούτου αἰτία γίνεται, ἄκουε αὐτοῦ, ἡνίκα πρὸς Κολοσσαεῖς ἐπέστελλε, μηκέτι ταύτην ἐρχομένου τὴν ὁδὸν, ἀλλ᾽ ἑτέρως αὐτοῖς διαλεγομένου καὶ λέγοντος, ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαὶ, εἴτε ἐξουσίαι, τὰ πάντα δι᾽ αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἐκτίσθη. καὶ Ἰωάννης δὲ ὁ τῆς βροντῆς υἱὸς ἐβόα λέγων· πάντα δι᾽ αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἕν. ἀλλ᾽ οὐχ ὁ Μωσῆς οὕτως· εἰκότως· οὐδὲ γὰρ ἦν εὔλογον τοῖς ἔτι γαλακτοτροφεῖσθαι δεομένοις στερεᾶς μεταδοῦναι τροφῆς. καθά-
E περ γὰρ οἱ διδάσκαλοι οἱ παρὰ τῶν [d] γονέων τὰ παιδία δεχόμενοι τὰ πρῶτα στοιχεῖα αὐτοῖς παραδιδόασιν· οἱ δὲ παρ᾽ ἐκείνων τὰ παιδία λαμβάνοντες, τὰ τελειότερα τῶν μαθημάτων αὐτοῖς ἐντιθοῦσι· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὁ μακάριος Μωσῆς, καὶ ὁ τῶν ἐθνῶν διδάσκαλος, καὶ ὁ τῆς βροντῆς υἱὸς πεποιήκασιν. ὁ μὲν γὰρ ἐκ προοιμίων παραλαβὼν τὴν φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην, τὰ πρῶτα στοιχεῖα τοὺς ἀκούοντας ἐπαίδευσεν· οὗτοι δὲ παρὰ Μωσέως

a Regius unus μὴ ἕτερον.
b Coislin. οὐδὲ γὰρ λέγει.
c Sic Coislin. & sex alii & Savil. In edit. Morel. ταύτην ἔτρεχε τήν.
d Savil. & multi mss. τῶν πατέρων. Morel. τῶν μητέρων, Coislin. τῶν γονέων, recte.

σέως [a] παραλαβόντες, λοιπὸν τὰ τελειότερα παρέδωσαν. τέως οὖν ἐμάθομεν τῆς συγκαταβάσεως τὴν αἰτίαν, καὶ ὅτι πνεύματι φθεγγόμενος καταλλήλως τοῖς ἀκούουσιν, ἅπαντα ἐξετίθετο, πάσας ὁμοῦ τὰς δίκην ζιζανίων ἐπιφυομένας αἱρέσεις τῇ ἐκκλησίᾳ κάτωθεν ἀνασπῶν διὰ τοῦ εἰπεῖν· ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. κἂν γὰρ Μανιχαῖος προσέλθῃ λέγων τὴν ὕλην προϋπάρχειν· κἂν Μαρκίων, κἂν Οὐαλεντῖνος, κἂν Ἑλλήνων παῖδες, λέγε [b] πρὸς αὐτούς· ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. ἀλλ' οὐ πιστεύει τῇ γραφῇ. ἀποστράφηθι λοιπὸν αὐτὸν ὡς μαινόμενον καὶ ἐξεστηκότα. ὁ γὰρ τῷ δημιουργῷ τῶν ὅλων ἀπιστῶν, ὡς καὶ ψεῦδος τῆς ἀληθείας καταγινώσκων, ποίας ἂν τύχοι συγγνώμης ποτέ; πεπλασμένον ἔχουσιν ἐκεῖνοι [c] τὸ χρῶμα, καὶ ἐπιεικείας πρόσωπον ὑποδυόμενοι, κρύπτουσιν ἐν τῇ δορᾷ τοῦ προβάτου τὸν λύκον. ἀλλὰ σὺ μὴ ἀπατηθῇς, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα μίσησον αὐτὸν, ὅτι πρὸς μέν σε τὸν ὁμόδουλον ἐπιείκειαν ὑποκρίνεται, πρὸς δὲ τὸν τῶν ὅλων [d] δεσπότην θεὸν τὸν πόλεμον ἤρατο, καὶ κατὰ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας τρέχων οὐκ αἰσθάνεται. ἡμεῖς δὲ τῆς πέτρας ἐχώμεθα τῆς ἀῤῥαγοῦς, καὶ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν πάλιν ἐπανέλθωμεν· ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. ὅρα καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ τῆς δημιουργίας τρόπου τὴν θείαν φύσιν διαλάμπουσαν, ὡς ἀπεναντίας τῇ ἀνθρωπίνῃ συνηθείᾳ τὴν δημιουργίαν ποιεῖται, πρότερον τὸν οὐρανὸν τείνας, καὶ τότε τὴν [e] γῆν ὑποστορέσας· πρότερον τὸν ὄροφον, καὶ τότε τὸν θεμέλιον. τίς εἶδε; τίς ἤκουσεν; ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς ἀνθρωπίνης δημιουργίας οὐκ ἂν τοῦτο γένοιτ' ἄν ποτε. ὅταν δὲ ὁ θεὸς κελεύῃ, πάντα τῷ βουλήματι αὐτοῦ εἴκει καὶ παραχωρεῖ. μὴ τοίνυν ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ τὰ τοῦ θεοῦ ἔργα περιεργαζώμεθα· ἀλλ' ἐκ τῶν ἔργων ὁδηγούμενοι, θαυμάζωμεν τὸν τεχνίτην. τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ, φησὶν, ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται.

Εἰ δὲ ἐπιμένοιεν οἱ τῆς ἀληθείας ἐχθροὶ λέγοντες, ἀδύνατον εἶναι ἐξ οὐκ ὄντων τι παραχθῆναι, ἐρώμεθα αὐτούς· ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς ἐπλάσθη, ἢ ἑτέρωθέν ποθεν; πάντως ἐροῦσιν, ὅτι ἐκ γῆς, καὶ συνομολογήσουσιν. εἰπάτωσαν οὖν ἡμῖν, πῶς ἐκ γῆς σαρκὸς ἐγένετο φύσις· ἀπὸ γῆς γὰρ πηλὸς, καὶ πλίνθος, καὶ κέραμος, καὶ ὄστρακον ἂν γένοιτο· πῶς οὖν σαρκὸς ἐγένετο φύσις; πῶς ὀστᾶ καὶ νεῦρα καὶ ἀρτηρίαι καὶ πιμελὴ καὶ δέρμα καὶ ὄνυχες καὶ τρίχες, καὶ ἐκ μιᾶς ὑποκειμένης ὕλης διαφόρων οὐσιῶν ποιότητες; [f] ἀλλ' οὐκ ἂν δυνηθεῖεν πρὸς ταῦτα διᾶραι στόμα ποτέ. τί δὲ λέγω περὶ τοῦ σώματος τοῦ ἡμετέρου; περὶ τοῦ ἄρτου, οὗ καθ' ἑκάστην ἡμέραν σιτούμεθα, εἰπάτωσαν ἡμῖν, πῶς μονοειδὴς ὢν μεταβάλλεται εἰς αἷμα καὶ φλέγμα καὶ χολὴν, καὶ διαφόρους χυμούς. καὶ [g] ὁ μὲν σιτόχρους πολλάκις ἐστί· τὸ δὲ αἷμα

A acceperant, postea perfectiora tradidere. Igitur jam didicimus, quare ita se attemperaverit ad nostram tenuitatem, & eum Spiritu sancto loquentem, prout auditoribus congruebat, omnia exposuisse: simulque ille omnes hæreses, quæ sicut zizania pullulaturæ erant in Ecclesia, eradicat per hoc quod dicit: *In principio fecit Deus cælum & terram.* Unde si Manichæus ad te accesserit, dicens materiam præexsistere, si Marcion, si Valentinus, si Gentiles, dic illis: *In principio fecit Deus cælum & terram.* Sed quid, si non credit ille scripturæ? Tu posthac ipsum averseris, velut furibundum & mente

Manichæus, Marcion, & Valentinus dicebant materiam ante creatum mundum exstitisse.

B captum. Nam qui omnium opifici non credit, & veritatem mendacii arguit, qua unquam dignandus est venia? Habet ille fucatum colorem, & mansuetorum personas induit, tegitque sub ovilla pelle lupum. Sed tu ne decipiaris, imo hac ipsa de causa illum magis exosum habe, quod mansuetudinem quidem erga te conservum simul &, contra Dominum autem universorum Deum bellum gerat, & neque seipsum salutem suam prodere animadvertat. Cæterum nos firmam teneamus petram, & ad principium iterum regrediamur: *In principio fecit Deus cælum & terram.* Attende nunc,
C quomodo ex ipso opificii modo divinæ naturæ dignitas enitescat; quomodo Deus præter humanum morem, suum perficiens ædificium, prius cælum extendat, postea & terram substernat: prius culmen, & postea fundamentum. Quis tale quid vidit? quis audivit? In hominum sane operibus nihil tale unquam fuerit: sed jubente Deo, voluntati ejus parent & cedunt omnia. Ne igitur humanis rationibus divina opera curiosius excutiamus, sed ex operibus manuducti, admiremur artificem. *Nam* Rom. 1. 20.
D *invisibilia ejus*, inquit, *ex creatione mundi, dum per opera intelliguntur, pervidentur.*

4. Quod si veritatis hostes adhuc dicunt, non posse ex nihilo aliquid fieri: interrogemus eos; primus-ne homo ex terra formatus est; an forte aliunde? omnino dicent ac fatebuntur, quod ex terra. Dicant igitur nobis, quomodo ex terra facta sit natura carnis. Ex terra enim lutum, & lateres, & figulinum vas, & testa fieri solet: quomodo ergo natura carnis facta est? quomodo ossa, & nervi, & arteriæ, & adeps, & cutis, & ungues, &
E capilli, & ex una subjacente materia diversarum substantiarum qualitates? Sed ad hæc ne mutire quidem poterunt. Quid autem dico de corpore nostro? dicant nobis de pane, quo quotidie reficimur, quomodo, cum unius speciei sit, transmutatur in sanguinem, & pituitam, & bilem, & in varios humores. Et panis quidem sæpe habet colorem frumenti, sanguis autem

Contra eos qui dicebant terram ex subjecta materia factam.

a Colb. unus λαβόντες.
b De Manichæi, Marcionis & Valentini opinione circa mundi primordia, vide Epiphanium ad singulos. Ibid. sic Coislin & Savil. Alii vero πρὸς αὐτούς.
c Coislin. τὸ σῶμα.
d Sic Savil. recte, in Morel. δεσπότην ὅλον. mss. pene omnes nostri, δεσπότην ὄν.. ubi ὂν ex ΘΝ θεὸν factum est. Duo tamen codices, θεόν.
e Coislin. γῆν ὑποστερεώσας.
f Savil. & septem mss. ἀλλ' οὐκ ἂν. Morel. καὶ οὐκ ἂν.
g Ο μὲν σιτόχρους, πολλάκις ἐστὶν, ὁ δὲ λευκός. τὸ δὲ αἷμα. Sic Coislinianus, cujus lectio non spernenda.

ruber vel niger est. Si igitur hæc, quæ quotidie ante oculos versantur, nunquam nobis dicere poterunt; difficilius de aliis Dei opificiis digna loquentur. Quod si post tantam demonstrationum copiam, adhuc suam contentionem roborare volunt; neque nos desistemus sæpe eadem ipsis objicere, dicentes: *In principio fecit Deus cælum & terram.* Hoc enim unicum verbum sufficit nobis ad subvertendas omnes adversariorum turres, & ad revellenda ab ipsis fundamentis humana ratiocinia: atque si vellent vel sero a sua contentione desistere, possent per hoc in veritatis viam manuduci. *Terra autem invisibilis erat, & incomposita.* Cujus gratia, dic, quæso, cælum clarum & perfectum creavit; terram autem informem effecit? Neque hoc temere factum: sed ut cum didiceris meliorem creationis partem ab eo formatam & absolutam, nihil postea dubites, neque putes id ex potestatis imbecillitate factum. Ad hæc, & alia ratione informem terram creavit; quia enim ipsa est nutrix, & mater nostra, & ex ea facti sumus, atque educamur, ipsaque nostra patria est, & commune sepulcrum: reditus enim noster ad eam rursus est; & quia variis per eam bonis fruimur; ideo ut ne homines ob usus necessitatem, plus quam dignum est eam colerent, ostendit primum rudem & informem: ut ne beneficia terræ, telluris naturæ imputes; sed ei tribuas, qui illam ex nihilo ut esset, creavit, propter hoc ait: *Terra autem erat invisibilis & incomposita.* Forte statim & ab initio mentem vestram subtilioribus sententiis nimium torsimus, ideo hîc sermonem sistere par est. Rogamus autem caritatem vestram, ut dictorum sitis memores, & semper hæc memoria teneatis: atque una cum sensibili mensa, cum hinc abieritis, apponite & spiritualem mensam. Dicat vir aliqua eorum, quæ nunc hîc sunt dicta: audiat mulier, discant pueri, discant & domestici, fiatque domus ecclesia, ut effugetur diabolus, in fugam vertatur malus ille dæmon, & inimicus salutis nostræ: requiescat autem ibi Spiritus sancti gratia, & omnis pax & concordia muniat inhabitantes. Nam si eorum quæ jam dicta sunt, memores fueritis, & majore studio ea quæ posthac seminaturi sumus, susceperitis, nos quoque majori studio atque ubertate dicemus, quæ nobis suppeditabit gratia Dei, si germinare viderimus ea quæ nunc a nobis dicta sunt. Quandoquidem & agricola cum viderit semina nasci, majore alacritate

Terra patria nostra est, & commune sepulcrum.

Moralis exhortatio.

A πυῤῥὸν ἢ μέλαν. εἰ τοίνυν ταῦτα τὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὁρώμενα εἰπεῖν ἡμῖν οὐκ ἂν δύναιντό ποτε, σχολῇ γ' ἂν εἴποιεν περὶ τῶν ἄλλων τῶν θεοῦ δημιουργημάτων. ἀλλ' εἰ καὶ μετὰ τοσαύτην τῶν ἀποδείξεων περιουσίαν, ἐπιμένοιεν τὴν οἰκείαν φιλονεικίαν κρατύνειν βουλόμενοι, ἡμεῖς μηδὲ οὕτω παυσόμεθα τὰ αὐτὰ πάλιν πρὸς αὐτοὺς λέγοντες· ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. τοῦτο γὰρ ἱκανὸν μόνον τὸ ῥῆμα πάντας τῶν ἐναντίων τοὺς πύργους καταβαλεῖν, καὶ πάντας τοὺς ἀνθρωπίνους λογισμοὺς ἐξ αὐτῶν τῶν βάθρων ἀνασπάσαι, καὶ εἰ βουληθεῖεν ὀψέ ποτε τῆς φιλονεικίας ἀποσχέσθαι, πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας ὁδὸν αὐτοὺς χειραγωγῆσαι δυνήσεται. ἡ δὲ γῆ ἦν, φησιν, ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος. τίνος ἕνεκεν, εἰπέ μοι, τὸν μὲν οὐρανὸν φαιδρὸν καὶ ἀπηρτισμένον παρήγαγε, τὴν δὲ γῆν ἀμόρφωτον ἔδειξεν; οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ τοῦτο πεποίηκεν, ἀλλ' ἵνα ἐν τῷ βελτίονι μέρει τῆς κτίσεως μαθὼν αὐτοῦ τὴν δημιουργίαν, μηδὲν ἀμφιβάλλῃς λοιπὸν, μηδὲ νομίσῃς δι' ἀσθένειαν δυνάμεως τοῦτο γενέσθαι. ἄλλως τε καὶ δι' ἕτερον τρόπον ἀμόρφωτον αὐτὴν παρήγαγεν. ἐπειδὴ γὰρ αὐτὴ καὶ τροφὸς καὶ μήτηρ ἡμῶν ἐστι, καὶ ἐξ αὐτῆς καὶ γεγόναμεν καὶ τρεφόμεθα, καὶ αὐτὴ ἡμῖν καὶ πατρὶς καὶ κοινὸς τάφος γίνεται, καὶ πρὸς αὐτὴν πάλιν ἐπάνοδος, καὶ τῶν μυρίων ἀγαθῶν δι' αὐτῆς ἀπολαύομεν· ἵνα μὴ διὰ τὸ τῆς χρείας ἀναγκαῖον ὑπὲρ τὴν ἀξίαν αὐτὴν [a] τιμήσωσι τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, δείκνυσί σοι [a] αὐτὴν πρότερον ἀμόρφωτον καὶ ἀδιατύπωτον· ἵνα μὴ τῇ φύσει τῆς γῆς τὰς ἐξ αὐτῆς εὐεργεσίας λογίσῃ, ἀλλὰ τῷ ταύτην ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγόντι. διὰ τοῦτό φησιν· ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος. τάχα εὐθὺς καὶ ἐκ προοιμίων κατετείναμεν ὑμῶν τὴν διάνοιαν τοῖς λεπτοτέροις νοήμασι· διὸ προσήκει μέχρι τούτου στῆσαι τὸν λόγον, [b] παρακαλέσαντας ὑμῶν τὴν ἀγάπην μεμνῆσθαι τῶν εἰρημένων, καὶ ἀεὶ τούτων ἔναυλον ἔχειν τὴν μνήμην, καὶ μετὰ τῆς αἰσθητῆς τραπέζης, ἐπειδὰν ἐντεῦθεν ἐξέλθητε, παρατίθετε καὶ τὴν πνευματικὴν τράπεζαν· καὶ λεγέτω μέν τινα τῶν ἐνταῦθα λεχθέντων ὁ ἀνήρ· ἀκουέτω δὲ ἡ γυνὴ, μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ παῖδες, διδασκέσθωσαν δὲ καὶ οἱ οἰκέται, καὶ ἐκκλησία λοιπὸν γενέσθω ἡ οἰκία, ἵνα φυγαδεύηται μὲν ὁ διάβολος καὶ δραπετεύῃ ὁ πονηρὸς δαίμων ἐκεῖνος, καὶ ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας· ἐπαναπαύηται δὲ αὐτόθι ἡ τοῦ ἁγίου πνεύματος χάρις, καὶ πᾶσα εἰρήνη καὶ ὁμόνοια [c] περιτειχίζῃ τοὺς ἐνοικοῦντας. [c] ἐὰν γὰρ τῶν ἤδη πρότερον ῥηθέντων μνημονεύητε, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα καταβαλλόμενα προθυμότερον δέξησθε, καὶ ἡμεῖς μετὰ πλείονος [d] τῆς προθυμίας καὶ τῆς δαψιλείας [d] ἐροῦμεν τὰ ὑπὸ τῆς τοῦ θεοῦ χάριτος χορηγούμενα, ἐπειδὰν ἴδωμεν τῶν ἤδη καταβληθέντων τὴν βλάστην. ἐπεὶ καὶ γηπόνος ὅταν ἴδῃ τὰ σπέρματα φυόμενα, μετὰ πολ-

a Unus, τιμήσῃ.

b Regii, παρακαλέσαντες, & sic posuit Savilius, qui hanc notam habet: *Omnes quos inspeximus libri consentiunt, etiam Regii Lutetiæ. Grammatica quidem ratio postulat παρακαλέσαντας: sed tot passim occurrunt in hoc politissimo scriptore, in hoc quidem genere σολοικοφανῆ, ut nihil contra librorum consensum innovandum censeam.* At Morel. & aliquot mss. παρακαλέσαντας habent.

c Savil. περιτειχίζῃ, alii περιτειχίζηται, & sic habet Morel.

d Sic Savil. in aliis τῆς προθυμίας deest.

λῆς τῆς προθυμίας περισκοπῶν τὰς ἀρούρας, ἑτοίμως καὶ ἕτερα καταβάλλειν ἐπείγεται.

Ἵν' οὖν προθυμοτέρους ἡμᾶς ἐργάσησθε, τῶν ἤδη ῥηθέντων ἀσφαλῆ τὴν φυλακὴν ἐπιδείξασθε, καὶ μετὰ τῶν ὀρθῶν δογμάτων περὶ τὴν τοῦ βίου ἐπιμέλειαν πολλὴν ποιήσασθε τὴν σπουδήν. λαμψάτω γάρ, φησι, τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τὰ καλὰ ἔργα ὑμῶν, καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἵνα καὶ ὁ βίος συμφωνῇ τοῖς δόγμασι, καὶ τὰ δόγματα κηρύττῃ τὸν βίον. πίστις γὰρ χωρὶς ἔργων νεκρά ἐστι, καὶ ἔργα χωρὶς πίστεως νεκρά ἐστι. κἂν γὰρ δόγματα ἔχωμεν ὑγιῆ, βίου δὲ ἀμελῶμεν, οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος ἔσται τῶν δογμάτων· πάλιν ἂν βίου μὲν ἐπιμελώμεθα, περὶ τὰ δόγματα δὲ χωλεύωμεν, οὐδὲ οὕτως ἔσται τι κέρδος ἡμῖν. διὸ προσήκει ἑκατέρωθεν ἡμῖν τὴν οἰκοδομὴν ταύτην τὴν πνευματικὴν συνεσφίγχθαι· πᾶς γάρ, φησιν, ὁ ἀκούων μου τοὺς λόγους τούτους καὶ ποιῶν αὐτούς, ὁμοιωθήσεται ἀνδρὶ φρονίμῳ. ὅρα πῶς οὐ μόνον ἀκούειν ἡμᾶς βούλεται, ἀλλὰ καὶ ποιεῖν, καὶ διὰ τῶν ἔργων ἐπιδείκνυσθαι τὴν ὑπακοήν, καὶ τοῦτον μὲν φρόνιμον ἐκάλεσε, τὸν τὰ ἔργα τοῖς λόγοις ἀκόλουθα ἐπιδεικνύμενον· τὸν δὲ μέχρι τῶν λόγων ἱστάμενον, μωρὸν ὠνόμασεν, εἰκότως. ὁ γὰρ τοιοῦτος, φησιν, ἐπὶ τὴν ἄμμον τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ᾠκοδόμησε· διὸ οὐδὲ τὴν προσβολὴν τῶν ἀνέμων ἐνεγκεῖν ἠδυνήθη, ἀλλὰ ταχέως κατέπεσε. τοιαῦται γὰρ αἱ ῥάθυμοι ψυχαί, καὶ μὴ ἐπὶ τῆς πέτρας τῆς πνευματικῆς ἐστηριγμέναι· οὐ γὰρ περὶ οἰκοδομῆς νῦν ὁ λόγος καὶ οἰκίας, ἀλλὰ περὶ ψυχῶν ἐστι τὸ εἰρημένον, τῶν καὶ ἀπὸ τοῦ τυχόντος πειρασμοῦ σάλον ὑπομενουσῶν. τῷ γὰρ ὀνόματι τῶν ἀνέμων καὶ τῆς βροχῆς καὶ τῶν ποταμῶν, τῶν πειρασμῶν ἡμῖν τὴν ἐπαγωγὴν ᾐνίξατο. ὁ γὰρ στερρὸς καὶ ἐγρηγορὼς καὶ νήφων ταύτῃ μᾶλλον ἰσχυρότερος γίνεται. καὶ ὅσῳ τὰ τῆς θλίψεως ἐπιτείνεται, τοσούτῳ καὶ τὰ τῆς ἀνδρείας αὔξεται· ὁ δὲ ῥάθυμος καὶ ἀναπεπτωκώς, κἂν βραχεῖά τις αὔρα πειρασμοῦ προσπέσῃ, εὐθέως σαλεύεται καὶ καταπίπτει, οὐ παρὰ τὴν τῶν πειρασμῶν φύσιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν τῆς προαιρέσεως ἀσθένειαν. διὸ χρὴ νήφειν καὶ ἐγρηγορέναι, καὶ πρὸς πάντα παρεσκευασμένους εἶναι· ἵνα καὶ ἐν τῇ ἀνέσει συγκεκροτημένοι ὦμεν, καὶ ἐν ταῖς ἐπαγομέναις θλίψεσι νήφωμεν, καὶ πολλὴν τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπιδειξώμεθα, διηνεκῶς τὴν εὐχαριστίαν ἀναπέμποντες τῷ φιλανθρώπῳ θεῷ. ἂν οὕτω τὰ καθ' ἑαυτοὺς οἰκονομῶμεν, πολλῆς ἀπολαυσόμεθα τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς, καὶ οὕτω δυνησόμεθα καὶ τὸν παρόντα βίον ἀσφαλῶς διαπερᾶν, καὶ πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωὴν πολλὴν ἑαυτοῖς προαποτίθεσθαι τὴν παρρησίαν. ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

arva considerat & excolit, atque alia serere gestit.

5. Ut igitur alacriores nos reddatis, jam dictorum certam custodiam demonstrate, & cum rectæ fidei dogmatibus vitam quoque vestram diligenter curate. *Luceat* enim, (Matt.5.16) inquit, *lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, & glorificent patrem vestrum, qui in cælis est*: ut & vita consonet fidei dogmatibus, & dogmata prædicent vitam. *Fides* enim *sine operibus mortua est*, (Jac. 2. 26) & opera sine fide mortua sunt. Nam licet sanam teneamus doctrinam, si vitam negligamus, nihil nobis proderit doctrina. Rursus, si vitæ curam diligentem gesserimus, in fidei autem placitis claudicaverimus, neque sic nobis aliquid lucri fuerit. Ideo convenit utrinque ædificium hoc nostrum spirituale communiri. *Omnis* enim, (Matt.7.24) inquit, *qui audit hos sermones meos, & facit eos, assimilabitur viro prudenti.* Vide quomodo non solum audire nos velit, sed etiam facere & operibus obedientiam exhibere: hunc prudentem vocavit, qui operibus sermones subsequentibus conspicuus sit: qui vero tantum ad sermones pervenit, & non ad opera, eum stultum vocavit: merito certe: quia ille domum suam super (Matt.7.26) arenam ædificavit; propterea neque ventorum vim ferre potuit, sed statim corruit. Tales enim sunt desides animæ, non solidatæ super firmam petram spiritualem. Non enim de ædificio, & de domo nunc est sermo: sed de anima, quæ a tentatione quavis quatitur. Nam venti, pluviæ, & fluviorum nominibus, tentationes nobis subindicavit. Atenim qui constans, vigil, & sobrius est, hac ratione firmior evadit: & quanto majores intentantur afflictiones, tanto ejus virilitas & fortitudo magis augentur. Deses autem & supinus, si vel tenuis quædam tentationum aura afflarit, statim vacillat, & animo concidit, non ob naturam tentationum, sed ob voluntatis infirmitatem. Quocirca oportet sobrios esse, & vigiles, & ad omnia præparatos: ut & in prosperitate modesti ac non effusi, & in afflictionibus quæ nobis infliguntur, sobrii & prudentes, perpetuas gratias referamus benigno Deo. Si sic res nostras instituerimus, multum gratiæ divinæ assequemur: poterimusque præsentem vitam secure transmittere, & in futura vita magnæ fiduciæ opes reponere: quam nobis omnibus assequi contingat, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri simul & sancto Spiritui gloria, imperium, honor nunc & semper, & in sæcula sæculorum, amen.

A

HOMILIA III.

Gen. 1. 1. *De iis quæ ſequuntur hæc verba*, In principio fecit Deus cælum & terram *uſque ad illud*, Et factum eſt veſperum, & factum eſt mane dies unus. Gen. 1. 5.

1. THESAURO cuipiam comparatur divinarum ſcripturarum lectio: nam ſicut ex illo quiſquis vel fruſtulum carpere valet, multas ſibi parat divitias: ita & in ſacra ſcriptura, etiam in brevi dictione ingentem ſententiarum vim, & immenſas divitias invenire licet. Et non ſolum theſauro ſimilia ſunt divina eloquia, ſed fonti quoque, largis perennibuſque ſcaturienti fluentis: id quod ex rebus ipſis heri omnes didicimus. Nam ut proœmia libri Geneſeos incepimus, in explanando hoc dicto, *In principio fecit Deus cælum & terram*, totum tradendæ doctrinæ deſtinatum tempus inſumſimus, & neque ſic totum expedire valuimus. Magna enim eſt hujus theſauri abundantia, & larga fontis hujus ſpiritualis fluenta. Nec mireris, cariſſime, ſi nobis hoc accidat: etiam qui ante nos fuere, pro viribus ſuis aquas inde hauſerunt: & ſimiliter qui poſt nos futuri ſunt, idem attentabunt, neque ſic totum evacuare poterunt: ſed magis interim augeſcunt fluenta, & creſcunt alvei. Hæc enim ſpiritualium fluminum natura eſt, ut eo magis ſcaturiant, & accreſcat ſpiritualis gratia, quo quis magis inde haurire ſtudet.
Joan. 7. 38. Propter hoc & Chriſtus dicebat: *Si quis ſitit, veniat ad me, & bibat. Qui credit in me, ſicut dixit ſcriptura, flumina de ventre ejus fluent aquæ viventis*: quibus verbis horum fluentorum abundantiam nobis indicat. Quoniam igitur ſpiritualium fluentorum natura talis eſt, age afferamus omnes mentis noſtræ vaſa, ut impletis illis domum redeamus. Nam quando videt gratia ſpiritus fervens deſiderium, & vigilem mentem, tunc & gratiam ſuam opulentam liberalius largitur. Abducamus igitur nos ab omnibus hujus vitæ curis, & reſectis iis quæ cogitationes noſtras velut ſpinæ ſuffocant, ad ſpiritualium deſiderium mentem noſtram totam transferamus, ut magno inde reportato lucro, & ingenti utilitate percepta, ita hinc recedamus. Cæterum ut vobis manifeſtior ſit ſermo, pauca quædam ex heſternis dictis in memoriam caritati veſtræ referemus, ut ſic iis quæ heri dicta ſunt, hæc nunc dicenda quaſi in unum corpus conjungamus. Oſtendimus enim heri, ut meminiſtis, quomodo beatus Moſes enarrans nobis horum viſibilium elementorum creationem & opificium, dixerit: *In principio fecit Deus cælum & terram: terra autem erat inviſibi-*

ΟΜΙΛ. γʹ.

Εἰς τὰ ὑπόλοιπα τοῦ, Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ἕως τοῦ, Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωῒ ἡμέρα μία.

ΘΗΣΑΥΡΩ τινὶ προσέοικεν ἡ τῶν θείων γραφῶν ἀνάγνωσις. καθάπερ γὰρ ἐκεῖθεν τις κἂν μικρὸν ψῆγμα λαβεῖν δυνηθείη, πολὺν ἑαυτῷ τὸν
B πλοῦτον ἐργάζεται· οὕτω δὴ καὶ ἐπὶ τῆς θείας γραφῆς, καὶ ἐν βραχείᾳ λέξει πολλήν ἐστιν εὑρεῖν τῶν νοημάτων τὴν δύναμιν, καὶ ἄφατον τὸν πλοῦτον. καὶ οὐ θησαυρὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ πηγὴν μιμεῖται τὰ θεῖα λόγια, δαψιλῆ τὰ νάματα ἀναβλύζουσαν, καὶ πολλὴν ἔχουσαν τὴν ἐπιρροήν, καὶ τοῦτο δι' αὐτῶν τῶν ἔργων χθὲς ἅπαντες μεμαθήκαμεν. τῶν γὰρ προοιμίων ἀρξάμενοι τοῦ τῆς κτίσεως βιβλίου εἰς τὸ, Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, πᾶσαν τὴν διδασκαλίαν ἐτελειώσαμεν, καὶ οὐδὲ οὕτως τὸ πᾶν [a] καταλαβεῖν ἰσχύσαμεν. πολλὴ γὰρ ἐστι τοῦ θησαυροῦ ἡ περιουσία, καὶ τῶν ναμάτων τῆς
C πηγῆς ταύτης τῆς πνευματικῆς ἡ δαψίλεια. καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἰ ἡμεῖς τοῦτο πεπόνθαμεν· καὶ οἱ πρὸ ἡμῶν κατὰ δύναμιν τὴν ἑαυτῶν τὰ ἐντεῦθεν νάματα ἐξήντλησαν, καὶ οἱ μεθ' ἡμᾶς πάλιν τοῦτο ποιῆσαι ἐπιχειρήσουσι, καὶ οὐδὲ οὕτω κενῶσαι δυνήσονται τὸ πᾶν· ἀλλ' αὔξεται τὰ τῆς ἐπιρροῆς, καὶ ἐπιδίδωσι τὰ νάματα. τοιαύτη γὰρ τῶν ναμάτων τῶν πνευματικῶν ἡ φύσις· ὅσῳ ἄν τις μετὰ δαψιλείας τὰ ἐντεῦθεν ἀρύσασθαι βουληθῇ νάματα, τοσούτῳ μᾶλλον ἀναβλύζει, καὶ ἐπιδίδωσιν ἡ χάρις ἡ πνευματική. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγεν, ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με, καὶ πινέτω. ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφὴ, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας
D αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος· τὸ δαψιλὲς τῶν ναμάτων ἡμῖν ἐμφαίνων. ἐπεὶ οὖν τοιαύτη τῶν ναμάτων τῶν πνευματικῶν ἡ φύσις, φέρε ἕκαστος ἡμῶν τὰ ἀγγεῖα τῆς διανοίας μετὰ δαψιλείας προσενέγκωμεν, [b] ἵνα πληρώσαντες αὐτὰ, οὕτως ἐπανέλθωμεν. ὅταν γὰρ ἴδῃ ἡ τοῦ πνεύματος χάρις πόθον ζέοντα, καὶ διεγηγερμένην διάνοιαν, πλουσίαν τὴν παρ' ἑαυτῆς δωρεῖται χάριν. ἀποστήσαντες τοίνυν ἑαυτοὺς πάντων τῶν βιωτικῶν, καὶ τὰς φροντίδας τὰς ἀκανθῶν δίκην συμπνίγειν δυναμένας, τὸν ἡμέτερον [c] λογισμὸν ἐκτέμνοντες, ὅλην ἑαυτῶν τὴν διάνοιαν μεταστήσωμεν εἰς τὴν τῶν πνευματικῶν ἐπιθυ-
E μίαν· ἵνα πολλὴν ἐντεῦθεν δεξάμενοι τὴν ὠφέλειαν, καὶ κερδάναντές τι μέγα καὶ γενναῖον, οὕτως ἐξέλθωμεν. ἀλλ' ἵνα σαφέστερος ὑμῖν ὁ λόγος γένηται, μικρὰ τῶν χθὲς εἰρημένων ὑπομνήσωμεν τὴν ὑμετέραν ἀγάπην· ἵν' οὕτω καθάπερ σῶμα ἓν, καὶ τὰ σήμερον μέλλοντα ῥηθήσεσθαι συνάψωμεν τοῖς χθὲς εἰρημένοις. ἐδείκνυμεν γὰρ χθὲς, καθάπερ μέμνησθε, πῶς ὁ μακάριος Μωϋσῆς διηγούμενος ἡμῖν τὴν στοιχείων τούτων τῶν ὁρωμένων τὴν δημιουργίαν ἔλεγεν, ὅτι ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν

a Coiſlin. & Savil. in textu, καταλαβεῖν recte. Morel. & Savil in marg. καταβαλεῖν.

b Coiſlin. ἵνα ἀναπληρώσαντες.

c Morel. & Savil. in textu, λογισμὸν ἐξελόντες. Reg. & Savil. in marg λογισμὸν ἐκτέμνοντες, quam lectionem retinendam duximus. Coiſlin. λογισμοὶ ἐξέχοντες. Infra Coiſlin. τὴν ὠφέλειαν καὶ τῆς ψυχῆς σωτηρίαν, καὶ κερδ-

γῆν· ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος· [a] καὶ ἐδιδάσκομεν ὑμᾶς τὴν αἰτίαν τίνος ἕνεκεν καὶ διὰ τί οὕτω τὴν γῆν παρήγαγεν ἀμόρφωτον καὶ ἀδιατύπωτον, καὶ οἶμαι ὑμᾶς ἅπαντα μετὰ ἀκριβείας κατέχειν· ἀναγκαῖον οὖν σήμερον τοῖς ἀκολούθως εἰρημένοις ἐπεξελθεῖν. ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν· ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, διδάσκει ἡμᾶς ἀκριβῶς, πόθεν ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, φάσκων· καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ
b πνεῦμα θεοῦ ἐπεφέρετο [b] ἐπάνω τοῦ ὕδατος. σκόπει μοι ἐνταῦθα τοῦ μακαρίου προφήτου τὸ ἀπέριττον, καὶ ὅπως οὐ πάντα κατὰ μέρος διηγεῖται τὰ δημιουργηθέντα· ἀλλὰ τὰ συνεκτικώτατα τῶν στοιχείων ἡμᾶς διδάξας, καὶ οὐρανοῦ καὶ γῆς μνημονεύσας, τὰ ἄλλα παραλιμπάνει. οὐδαμοῦ γὰρ εἰπὼν τῶν ὑδάτων τὴν δημιουργίαν, φησί· καὶ σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ πνεῦμα θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. τοῦτο γὰρ ἦν τὸ καλύπτον τῆς γῆς τὸ πρόσωπον, τὸ σκότος λέγω, καὶ ἡ ἄβυσσος τῶν ὑδάτων. ἐμάθομεν ἐντεῦθεν, ὅτι ἅπαν τὸ ὁρώμενον ἄβυσσος ἦν ὑδάτων σκότῳ κεκαλυμμένη, καὶ ἐδεῖτο τοῦ σοφοῦ δημιουργοῦ, ὥστε πᾶσαν ταύτην τὴν ἀμορφίαν ἐξελεῖν, καὶ εἰς εὐκοσμίαν τινὰ τὰ πάντα ἀγαγεῖν. καὶ σκότος, φησὶν, ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, καὶ πνεῦμα θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπά-
c νω τοῦ ὕδατος. τί βούλεται [c] τοῦτο τὸ εἰρημένον; πνεῦμά φησι, θεοῦ, ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. ἐμοὶ δοκεῖ τοῦτο σημαίνειν, ὅτι ἐνέργειά τις ζωτικὴ προσῆν τοῖς ὕδασι, καὶ οὐκ ἦν ἁπλῶς ὕδωρ ἑστὼς καὶ ἀκίνητον, ἀλλὰ κινούμενον, καὶ ζωτικήν τινα δύναμιν ἔχον. τὸ γὰρ ἀκίνητον πάντη ἄχρηστον· τὸ δὲ κινούμενον, πρὸς πολλὰ ἐπιτήδειον.

Ἵν' οὖν διδάξῃ ἡμᾶς, ὅτι τὸ ὕδωρ τοῦτο τὸ πολὺ καὶ ἀμήχανον, τινὰ δύναμιν ἔχει ζωτικὴν, διὰ τοῦτό φησι· καὶ πνεῦμα θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος. τοῦτο δὲ οὐχ ἁπλῶς προλαβοῦσα λέγει ἡ θεία γραφή· ἀλλ' ἐπειδὴ προϊοῦσα μέλλει διηγεῖσθαι ἡμῖν, ὅτι καὶ ζῶα ἐκ τούτων τῶν ὑδάτων κατὰ πρόσταγμα τοῦ τῶν ἁπάντων δημιουργοῦ παρήχθη, διὰ τοῦτο ἐντεῦθεν ἤδη διδάσκει τὸν ἀκροατὴν, ὅτι οὐχ ἁπλῶς ὕδωρ ἦν συνεστὸς, ἀλλὰ
d κινούμενον, καὶ διατρέχον, καὶ τὰ πάντα [d] ἐπικλύζον. ἐπεὶ οὖν πολλὴ κατεκέχυτο παντὸς τοῦ ὁρωμένου ἡ ἀμορφία, προσέταξεν ὁ ἀριστοτέχνης θεὸς, καὶ τὰ τῆς ἀμορφίας διεσκεδάσθη, καὶ τὸ κάλλος τοῦτο τὸ ἀμήχανον τοῦ φωτὸς τοῦ ὁρωμένου παραχθὲν, τό τε σκότος ἀπήλασε τὸ
e αἰσθητὸν, καὶ τὰ πάντα [e] κατηύγασε. καὶ εἶπε, φησὶν, ὁ θεὸς, γενηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς. εἶπε, καὶ ἐγένετο· ἐκέλευσε, καὶ τὸ μὲν σκότος ἐφυγαδεύθη, τὸ δὲ φῶς παρήχθη. εἶδες δύναμιν ἄφατον; ἀλλ' οἱ τῇ πλάνῃ προκατειλημμένοι οὐ προσέχοντες τῇ ἀκολουθίᾳ τῶν εἰρημένων, οὐδὲ ἀκούοντες τοῦ μακαρίου Μωϋσέως λέγοντος· ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· καὶ τότε ἐπάγοντος· ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύα-

A *lis & incomposita:* & vos causam docuimus, quare Deus terram informem, & nullis figuris expolitam creaverit; quæ, opinor, omnia mente tenetis: necessarium est igitur nos ad ea quæ sequuntur hodie progredi. Nam postquam dixit, *Terra autem erat invisibilis ac incomposita*, nos accurrate docet, unde invisibilis esset & inculta, dicens: *Et tenebræ erant super abyssum, & spiritus Dei superferebatur super aquam.* Vide hîc, quam nihil superflui admisceat beatus Propheta, &
B quomodo non omnia particulatim narret, quæ creata sunt: sed cum docuerit nos de cælo & terra, quæ plurima in se continent elementa, prætermittat alia. Nam cum de aquarum opificio nihildum dixisset, ait: *Et tenebræ erant super abyssum, & spiritus Dei superferebatur super aquam.* Hæc enim tegebant faciem terræ; de tenebris loquor & abysso aquarum. Hinc didicimus, omne quod videbatur, fuisse abyssum aquarum tenebris velatam, & opus habuisse sapiente opifice, qui omnem hanc informitatem discutere, & ornatum aliquem in omnia posset induce-
C re. *Et tenebræ*, inquit, *super abyssum, & spiritus Dei superferebatur super aquam.* Quid sibi vult quod dicit: *Et spiritus Dei superferebatur super aquam?* Mihi videtur hoc significare, fuisse in aquis efficacem quamdam & vitalem operationem, nec fuisse simpliciter aquam stantem & immobilem; sed mobilem, & vitalem quamdam vim habentem. Nam quod immobile, omnino inutile est; quod vero movetur, ad multa conducit.

2. Ut igitur doceret nos beatus ille Propheta aquam illam magnam & ineffabilem habere vim quamdam vitalem, dicit: *Et Spiritus Dei superferebatur super aquam.* Id-
D que non absque ratione scriptura divina præveniendo dicit: sed eo quod postea dictura sit nobis, animalia ex aquis istis ex præcepto Dei omnium conditoris producta fuisse, propterea auditorem hîc nunc docet non sine causa aquam illam constitisse, sed ut moveretur, discurreret, & omnia allueret. Quandoquidem igitur diffusa erat magna universi visibilis informitas, præcepto suo Deus, optimus ille artifex, deformitatem illam depulit; & immensa lucis visibilis pulcritudo producta tenebras fugavit sensibiles, illustravitque
E omnia. 3. *Et dixit*, inquit, *Deus, fiat lux; & facta est lux.* Dixit, & facta est: mandavit, & tenebræ quidem fugatæ sunt, lux autem producta. Vides ineffabilem potentiam? Verum qui errore præoccupati sunt, non attendentes dictorum consequentiam, neque audientes beatum Mosem dicentem: *In principio fecit Deus cælum & terram*; & mox subdentem: *Terra autem erat invisibilis & incomposita*, eo

a Sic Savil. & aliquot mss. recte, atque ita legendum esse liquet. Morel. καὶ ἐδίδασκε μὲν ὑμᾶς. Reg. unus καὶ ἐδίδασκε μὲν ἡμᾶς. Coislin. καὶ ἐδίδασκον τὴν αἰτίαν.
b Coislin. ἐπάνω τῆς ἀβύσσου, repetitum mendose.

c Τί βούλεται τοῦτο τὸ εἰρημένον. Sic Morel. & omnes fere mss. Savil. τί βούλεται ὅ φησι.
d Savil. & mss. plurimi καὶ τὰ πάντα ἐπικλύζον. Morel. ἐπιβλύζον.
e Coislin. male, παρήγαγεν.

quod tenebris & aquis esset obtecta; sic enim visum fuit Domino ab initio eam producere; dicunt antea fuisse subjectam materiam, & tenebras præexstitisse. Quid hac amentia pejus? Audis Deum in principio fecisse cælum & terram, & ex nihilo quæ sunt facta fuisse, & dicis prius exstitisse materiam? Quis eorum qui mentem habent, tantam ferret insaniam? Numquid homo est opifex ille, ut opus habeat subjecto aliquo ad demonstrandam suam artem? Deus est cui omnia cedunt, qui verbo & præcepto suo omnia condidit. Attende enim, dicit solum, & producta est lux, & abscesserunt tenebræ. 4. *Et distinxit Deus inter lucem & inter tenebras.* Quid est, *distinxit*? unicuique locum proprium distribuit, congruensque tempus definivit. Et postquam hoc factum est, tunc suum cuique vocabulum indidit. *Vocavit* enim, inquit, *Deus lucem diem: & tenebras vocavit noctem.* Vidisti optimam distinctionem, & admirable opificium, quod omnem rationem transcendit, uno verbo & præcepto factum? Vidisti quantum se nostrorum ingeniorum parvitati attemperaverit beatus ille Propheta, imo benignus Deus per Prophetæ linguam erudiendo omne hominum genus; ut sciat eorum quæ facta sunt ordinem, quis universi sit opifex, & quomodo unumquodque productum sit? Quoniam enim adhuc imbecillius erat humanum genus, quam ut perfectiora capere posset; propterea pro auditorum imbecillitate, Prophetæ linguam movens Spiritus sanctus in hunc modum nobis omnia edisserebat. Et ut discas illum ob mentis nostræ imbecillitatem hoc enarrationis temperamento fuisse usum, vide quomodo tonitrui filius, cum jam hominum genus ad virtutem profecisset, non jam hac via ingrediatur, sed in sublimiorem eruditionem auditorem subducat. Nam
Joan. 1. 1. ut dixit; *In principio erat verbum, & verbum erat apud Deum, & Deus erat verbum*; mox subjicit: *Erat lux vera, quæ illuminat omnem hominem venientem in mundum.* Nam quemadmodum hoc loco lux ista sensibilis præcepto Domini producta, tenebras illas visibiles abscondit: sic & lux mentalis tenebras errorum effugavit, & ad veritatem errabundos manuduxit.

3. Suscipiamus ergo gratissimo animo illa a divinis scripturis documenta, & ne adversemur veritati, neque in tenebris maneamus: sed ad lucem properemus, operemurque digna luce & die,
Rom. 13. 13. sicut & Paulus admonet dicens: *Sicut in die honeste ambulemus*, & ne operemur opera tenebrarum. *Et vocavit*, inquit, *Deus lucem diem, & tenebras vocavit noctem.* Sed quod ferme nos præterierat,

A στος, διὰ τὸ σκότῳ καὶ τοῖς ὕδασι κεκαλύφθαι· οὕτω γὰρ ἔδοξε τῷ δεσπότῃ ἐξ ἀρχῆς αὐτὴν παραγαγεῖν· φασὶν ὅτι προϋπέκειτο ἡ ὕλη, καὶ τὸ σκότος προϋπῆρχε. Τί ταύτης τῆς ἀνοίας χεῖρον γένοιτ' ἄν; ἀκούεις ὅτι ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ ὅτι ἐξ οὐκ ὄντων ἐγένετο [a] τὰ ὄντα, καὶ λέγεις ὅτι προϋπῆρχεν ἡ ὕλη; καὶ τίς ἀνάσχοιτο τοσαύτης παραφροσύνης τῶν νοῦν ἐχόντων; μὴ γὰρ ἄνθρωπός ἐστιν ὁ δημιουργῶν, ἵνα δεηθῇ τινος ὑποκειμένου, καὶ οὕτω τὰ τῆς τέχνης ἐπιδείξηται; θεός ἐστιν, ᾧ πάντα εἴκει, λόγῳ καὶ προστάγματι δημιουργῶν. ὅρα γὰρ, εἶπε μόνον, καὶ παρήχθη τὸ φῶς, καὶ παρεχώρησε τὸ σκότος. καὶ διεχώρισεν ὁ θεὸς ἀναμέσον
B τοῦ φωτὸς, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκότους. τί ἐστι, διεχώρισεν; ἑκάστῳ ἰδίαν χώραν ἀπένειμε, κατάλληλον καιρὸν ἀφώρισε. καὶ ἐπειδὴ τοῦτο γέγονε, τότε λοιπὸν ἑκάστῳ τὴν ἁρμόζουσαν προσηγορίαν ἐπιτίθησιν. ἐκάλεσε γὰρ, φησιν, ὁ θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε νύκτα. εἶδες διαίρεσιν ἀρίστην, καὶ [b] δημιουργίαν θαυμαστὴν, καὶ πάντα λόγον ὑπερβαίνουσαν, λόγῳ μόνῳ καὶ ἐπιτάγματι γινομένην; εἶδες πόσῃ τῇ συγκαταβάσει ὁ μακάριος οὗτος προφήτης ἐχρήσατο, μᾶλλον δὲ ὁ φιλάνθρωπος θεὸς διὰ τῆς τοῦ προφήτου γλώττης παιδεύων τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, εἰδέναι τῶν γινομένων τὴν τά-
C ξιν, καὶ τίς ὁ τοῦ παντὸς δημιουργὸς, καὶ ὅπως ἕκαστον παρήχθη; ἐπειδὴ γὰρ ἔτι ἀτελέστερον διέκειτο τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ οὐκ ἠδύνατο τῶν τελειοτέρων συνιέναι τὴν κατανόησιν, διὰ τοῦτο πρὸς τὴν τῶν ἀκουόντων ἀσθένειαν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τὴν τοῦ προφήτου γλῶτταν κινῆσαν οὕτως ἅπαντα ἡμῖν διαλέγεται. καὶ ἵνα μάθῃς ὅτι διὰ τὸ ἀτελὲς τῆς ἡμετέρας διανοίας ταύτῃ ἐχρήσατο τῇ συγκαταβάσει τῆς διηγήσεως, ὅρα τὸν τῆς βροντῆς υἱὸν, ὅτε πρὸς ἀρετὴν ἐπέδωκε τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, οὐκέτι ταύτην ἐρχόμενον τὴν ὁδὸν, ἀλλ' ἐπὶ τὴν ὑψηλοτέραν διδασκαλίαν ἄγοντα τοὺς ἀκροωμένους.
D εἰπὼν γὰρ, ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεὸν, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος, ἐπήγαγεν· ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. καθάπερ γὰρ ἐνταῦθα τὸ φῶς τοῦτο τὸ αἰσθητὸν, τῷ προστάγματι τοῦ δεσπότου παραχθὲν, τὸ σκότος τοῦτο τὸ ὁρώμενον ἀπέκρυψεν· οὕτω καὶ τὸ νοητὸν φῶς τῆς πλάνης τὸ σκότος ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοὺς πλανωμένους ἐχειραγώγησε.

Δεξώμεθα οὖν μετὰ πολλῆς τῆς εὐγνωμοσύνης τὰ πα-
E ρὰ τῆς θείας γραφῆς διδάγματα, [c] καὶ μὴ ἀντιβλέπωμεν τῇ ἀληθείᾳ, μηδὲ τῷ σκότει παραμένωμεν, ἀλλὰ πρὸς τὸ φῶς ἐπειγώμεθα, καὶ ἄξια τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἡμέρας διαπραττώμεθα ἔργα, καθάπερ καὶ Παῦλος παραινεῖ λέγων· ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, καὶ μὴ ἐργαζώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκότους. καὶ ἐκάλεσε, φησιν, ὁ θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε νύκτα. ἀλλ' ὃ μικροῦ ἡμᾶς παρέδραμεν,

a Coislin. τὰ πάντα.

b Coislin. δημιουργίαν θαυμάσιαν, male. Paulopost Colbert. λόγῳ μόνον καὶ ἐπιτάγματι.

c Καὶ μὴ ἀντιβλέπωμεν τῇ ἀληθείᾳ. Savil. ἀντιβλέπειν, ut etiam ἀντοφθαλμεῖν, non semel apud *Polybium est* ἀντιστῆναι *resistere. Sic etiam infra Homil.* 21. *ante medium.* Reg. unus & Colb. unus τῷ σκότῳ. Coislin. solus τῷ σκότει παραδράμωμεν. Savil. & Morel. ut in textu. Paulopost in Reg. uno ἔργα deest.

ἀναγκαῖον

A ἀναγκαῖον τοῦτο ἐπαναλαβεῖν πάλιν. ἐπειδὴ γὰρ εἶπε, γενηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς, ἐπήγαγε· καὶ εἶδεν ὁ θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλόν. θέα μοι, ἀγαπητὲ, ἐνταῦθα, πόση ἡ συγκατάβασις τῶν ῥημάτων· τί οὖν, πρὶν ἢ γενέσθαι οὐκ ᾔδει, ὅτι καλὸν, ἀλλὰ μετὰ τὸ παραχθῆναι ἡ ὄψις ἔδειξε τῷ δημιουργῷ τὸ κάλλος τοῦ παραχθέντος; καὶ τίς ἂν εἴποι τοῦτο τῶν νοῦν ἐχόντων; εἰ γὰρ ἄνθρωπος τέχνῃ τινὶ ἐργαζόμενος, καὶ πρὶν ἢ [a] κατασκευάσῃ τὸ ὑπ' αὐτοῦ δημιουργούμενον, καὶ πρὶν ἢ μορφώσῃ, εἶδε τὴν χρείαν, εἰς ἣν συντελεῖ τὸ ὑπ' αὐτοῦ γινόμενον· πολλῷ μᾶλλον ὁ τῶν ἁπάντων δημιουργὸς, ὁ λόγῳ τὰ πάντα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν, ᾔδει B καὶ πρὸ τοῦ δημιουργηθῆναι τὸ φῶς, ὅτι καλόν. τίνος οὖν ἕνεκεν ταύτῃ τῇ λέξει ἐχρήσατο; πρὸς τὴν συνήθειαν τὴν ἀνθρωπίνην συγκαταβαίνων ἅπαντα φθέγγεται ὁ μακάριος οὗτος προφήτης. καὶ καθάπερ οἱ ἄνθρωποι [b] ἐπειδάν τι μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιμελείας ἐργάσωνται, καὶ τέλος ἐπιθῶσι τοῖς οἰκείοις καμάτοις, τότε ἐκ τῆς δοκιμασίας καὶ τὸν ἔπαινον προσάγουσι τοῖς ὑπ' αὐτῶν γινομένοις· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἡ θεία γραφὴ, νῦν συγκατιοῦσα τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ἀκοῆς τῆς ἡμετέρας φησί· καὶ εἶδεν ὁ θεὸς τὸ φῶς, ὅτι καλὸν, καὶ τότε ἐπήγαγε· καὶ διεχώρισεν ὁ θεὸς ἀναμέσον τοῦ φωτὸς, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκότους, καὶ ἐκάλεσεν ὁ θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν, καὶ τὸ σκότος ἐκάλεσε νύκτα, C καὶ ἰδίαν τινὰ χώραν ἀπένειμεν ἑκάστῳ, ὅρους τινὰς ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων ἑκάστῳ πηγνὺς, ὥστε εἰς τὸ διηνεκὲς τούτους ἀπαραποδίστους διαφυλάττειν. καὶ τοῦτο ἔξεστι συνιδεῖν ἑκάστῳ τῶν εὖ φρονούντων, πῶς ἐξ ἐκείνου μέχρι τοῦ παρόντος οὔτε τὸ φῶς ὑπερέβη τοὺς οἰκείους ὅρους, οὔτε τὸ σκότος τὴν οἰκείαν τάξιν παρῆλθε, σύγχυσίν τινα καὶ ἀταξίαν ἐργασάμενον. καὶ γὰρ ἱκανὸν καὶ τοῦτο μόνον τοῖς ἀγνωμονεῖν βουλομένοις πρὸς τὴν πειθὼ, καὶ τὴν ὑπακοὴν τῶν παρὰ τῆς θείας γραφῆς λεγομένων [c] ἀναγαγεῖν, ὥστε μιμήσασθαι κἂν τῶν στοιχείων τὴν τάξιν, τῶν ἀπαραπόδιστον τηρούντων τὸν δρόμον, καὶ μὴ D ὑπερβαίνειν τὰ οἰκεῖα μέτρα, ἀλλ' ἐπιγινώσκειν τὴν οἰκείαν φύσιν. εἶτα ἐπειδὴ ἑκάστῳ τὴν προσηγορίαν ἐπέθηκεν, ἀμφότερα εἰς τὸ αὐτὸ συναγαγών φησι· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωῒ ἡμέρα μία. τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ τέλος τῆς νυκτὸς μίαν ἐμφαίνων ὠνόμασεν· ἵνα τάξιν τινὰ καὶ ἀκολουθίαν ὁρίσῃ τοῖς ὁρωμένοις, καὶ μηδεμία σύγχυσις ᾖ. ἀλλ' εἰδέναι ἔχομεν διδασκόμενοι παρὰ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, διὰ τῆς τοῦ μακαρίου τούτου προφήτου γλώττης, τίνα μὲν κατὰ τὴν E πρώτην ἐδημιουργήθη ἡμέραν, τίνα δὲ ἐν ταῖς ἄλλαις. [d] καὶ τοῦτο δὲ αὐτὸ τῆς τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ ἐστι [d] συγκαταβάσεως. οὐ γὰρ ἠπόρει ἡ παντοδύναμος αὐτοῦ χεὶρ, καὶ ἡ ἄπειρος σοφία, καὶ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τὰ πάντα παραγαγεῖν. τί δὲ λέγω ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ; καὶ ἐν ἀκαριαίᾳ ῥοπῇ. [e] ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ διὰ τὴν ἑαυτοῦ χρείαν [e] παρήγα-

A necessarium fuerit iterum repetere. Nam postquam dixerat, *fiat lux*, *& facta est lux*, subjunxit: *Et vidit Deus lucem, quod bona esset.* Vide quæso hîc, dilecte, quam temperata verborum ratio. Quid igitur, an priusquam fieret lux, nesciebat eam bonam futuram; sed postquam *producta fuit, ex aspectu primum opifex pulcritudinem & bonitatem ejus productæ percepit? Et quis sanæ mentis tale quidpiam dixerit? Nam si homo qui aliquid per artem operatur, priusquam fabricetur quod vult facere, & priusquam efformet, scit usum ejus quod elaborare sta- B tuit: quanto magis omnium opifex, qui verbo omnia ex nihilo ut essent produxit, sciebat antequam lucem faceret, eam esse bonam? Quare ergo hac dictione usus est? Demittit se, & secundum humanam consuetudinem hæc omnia loquitur beatus ille Propheta. Et quemadmodum homines cum aliquid magno studio elaboraverint, & finem laboribus suis imposuerint, tunc tandem per experientiam & probationem opus laudibus extollunt: ita & divina scriptura nunc cum se ad nostrarum aurium infirmitatem demisit, & dixit: *Et vidit Deus lucem, quod* C *bona esset*, tunc subjecit: *Et distinxit Deus inter lucem, & inter tenebras: & vocavit Deus lucem, diem, & tenebras vocavit noctem*, & suam cuique regionem distribuit: nam ab initio cuique suos terminos præfixit quos perpetuo absque impedimento custodiret: id quod cuilibet, qui recte sapiat, contueri licet, quomodo ex eo tempore usque in præsens, neque lux terminos suos transgressa sit, neque tenebræ suum ordinem præterierint, confusione & perturbatione quadam introducta. Sane hoc unum ingratis illis sufficere deberet, ut crederent & obedirent D iis quæ a divina scriptura dicta sunt: ita ut vel elementa imitantes, quæ cursum inoffensum perpetuo servant, dimensos terminos suos non prætergrediantur, sed agnoscant propriam naturam. Exin postquam utrique suum nomen dedit, utrumque in unum copulans dicit, 5. *Et factum est vespere, & factum est mane dies unus.* Finem diei & finem noctis unum expresse nominavit, ut ordinem aliquem & consequentiam statueret visibilium, nullaque fieret confusio. Verum discamus oportet E a Spiritu sancto per linguam beati hujus Prophetæ, quæ primo die condita sunt, & quæ aliis. Nam & istuc ipsum clementem Deum sese attemperantem exhibet. Neque enim inops erat omnipotens illius manus, & infinita sapientia, ut non posset uno die producere omnia. Quid dico, uno die? & simplici momento poterat. Sed quandoquidem res non ob

a Savil. κατασκευάζῃ.

b Reg. unus & Coislin. ἐπειδάν τινα.

c Duo mss. & Savil. ἀναγαγεῖν, & in marg. ἀγαγεῖν. Ibidem paulo superius Andreas Dounæus, referente Savilio, legendum putabat τοὺς μὴ ἀγνωμονεῖν βουλομένους. Boisius vero, τοῖς μὴ ἀγνωμονεῖν βουλομένοις.

Ibid. Reg. & Coislin. στοιχείων τῶν ἀπαραπόδιστον τὸν δρόμον τηρούντων. Mox Reg. unus τὴν ἰδίαν φύσιν.

d Coislin. συγκαταβάσεως, καὶ γὰρ οὐκ εἶχε.

e Savil. & Morel. & aliquot mss. παρήγαγέ τι τῶν ὄντων: Coislin. & alii, παρήγαγε τὰ ὄντα. Colb. παρήγαγε τὰ πάντα.

Cur Deus non omnia simul uno die produxerit.

suam utilitatem produxit ; neque enim ulla re opus habet ; sed ob suam benignitatem & bonitatem condidit omnia. Idcirco successione quadam & per partes condidit, & doctrinam nobis manifestam de rebus conditis per linguam beati hujus Prophetæ tradidit, ut hæc accurate docti, non incidamus in eorum sententiam qui humanis ratiociniis moventur. Si namque, his illo modo peractis, non desunt qui fortuito res omnes factas esse afferant, si non tam attemperata docendi ratione nos dignatus esset ; quid non fuissent ausi, qui adversus salutem suam quæque & dicere & facere student ?

4. Quid enim miserius & insipientius iis, qui talia dicere attentant, & affirmant res fortuito fieri, fraudantque omnem creationem divina providentia ? Quo pacto enim rationi consentaneum fuerit, dic oro, tanta elementa, & tantum ornatum absque aliquo moderatore & omnia conservante gubernari ? Et navis nunquam poterit absque gubernatore maris fluctus permeare ; milesque nihil strenuum & egregium absque prætoris ductu & auspiciis gerit ; & domus constare nequit, nisi adsit qui eam administret : mundus autem hic immensus, & elementorum illorum ornatus, fortuito & temere ferri poterit, nullo exsistente qui omnia possit moderari, & qui per suam sapientiam ea contineat & conservet ? Verum quid ulterius contendimus illis probare ea, quæ & cæcis, ut in proverbio est, perspicua sunt ? Attamen ne omittamus proponere eis doctrinam scripturarum, sed omne impendamus studium, ut ab errore liberati, ad veritatem reducantur. Nam licet adhuc præoccupati erroribus sint, ejusdem tamen, cujus nos, generis sunt : & par est ut magnam eorum curam habeamus, nunquam torpescentes, sed diligentia summa facientes ea quæ in nobis sunt, utilem illis medicinam adhibeamus, ut saltem tandem aliquando ad veram sanitatem redeant. Nihil enim ita curat Deus, ut animarum salutem. Id clamat Paulus, dicens : *qui vult omnes homines salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire.* Et iterum Deus ipse ait : *Nolo mortem peccatoris, sed ut convertatur, & vivat.* Propter hoc etiam naturam hanc omnem produxit, & nos formavit, non ut pereamus, neque ut in supplicium nos mittat ; sed ut salvos faciat ; & ab errore liberatis, regno frui nobis concedat. Hoc enim nobis præparavit, non nunc postquam facti su-

Contra eos qui omnia fortuito fieri dicunt.

1. Tim. 2. 4.

Ezech. 18. 23.

A γένεσιν τῶν ὄντων· οὐδενὸς γὰρ δεῖται ἀνενδεὴς ὤν· ἀλλὰ φιλανθρωπίᾳ τινὶ, καὶ ἀγαθότητι τὰ πάντα ἐτεκτήνατο. διὰ τοῦτο κατὰ μέρος δημιουργεῖ, καὶ διδασκαλίαν ἡμῖν σαφῆ τῶν γινομένων παραδίδωσι διὰ τῆς τοῦ μακαρίου προφήτου γλώττης· ἵνα μαθόντες ἀκριβῶς μὴ περιπέσωμεν τοῖς ἐξ ἀνθρωπίνων λογισμῶν κινουμένοις. εἰ γὰρ καὶ τούτων οὕτω γεγενημένων, εἰσί τινες οἱ αὐτόματα λέγοντες γεγενῆσθαι πάντα τὰ ὄντα· εἰ μὴ τοσαύτῃ ἐχρήσατο τῇ συγκαταβάσει καὶ διδασκαλίᾳ, τί οὐκ ἂν ἐτόλμησαν οἱ κατὰ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας ἅπαντα καὶ λέγειν καὶ πράττειν σπουδάζοντες.

B

Τί γὰρ ἂν εἴη ἀθλιώτερον καὶ ἀνοητότερον τῶν ταῦτα λέγειν ἐπιχειρούντων, καὶ αὐτόματα φασκόντων γεγενῆσθαι τὰ ὄντα, καὶ τῆς τοῦ θεοῦ προνοίας ἀποστερούντων τὴν πᾶσαν δημιουργίαν ; πῶς γὰρ ἂν ἔχοι λόγον, εἰπέ μοι, τὰ τοσαῦτα στοιχεῖα, καὶ τὴν τοσαύτην διακόσμησιν ἄνευ τινὸς τοῦ κυβερνῶντος καὶ τὰ πάντα [a] κρατοῦντος ἡνιοχεῖσθαι ; καὶ ναῦς μὲν οὐκ ἄν ποτε δυνηθείη κυβερνήτου χωρὶς τὰ τῆς θαλάττης κύματα διαδραμεῖν, οὐδὲ στρατιώτης ἐργάζεσθαί τι γενναῖον μὴ τοῦ στρατηγοῦντος ἐφεστῶτος, οὐδὲ οἰκία συνεστάναι μὴ τοῦ a

C [b] ταύτην οἰκονομοῦντος προεστῶτος· ὁ δὲ ἄπειρος οὗτος κόσμος, καὶ ἡ τῶν στοιχείων τούτων διακόσμησις ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε φέρεσθαι ἠδύνατο, μή τινος ὄντος τοῦ ἡνιοχεῖν τὰ πάντα δυναμένου, καὶ κατὰ τὴν οἰκείαν [c] σοφίαν συνέχοντος καὶ διαβαστάζοντος ἅπαντα τὰ ὁρώμενα ; ἀλλὰ τί περαιτέρω φιλονεικοῦμεν ταῦτα δεικνύειν ἐκείνοις, ἃ, κατὰ τὴν παροιμίαν, καὶ τυφλοῖς δῆλα καθέστηκεν ; ὅμως μὴ διαλιμπάνωμεν προστιθέντες αὐτοῖς τὰ ἀπὸ τῆς γραφῆς διδάγματα, καὶ πᾶσαν ποιούμενοι σπουδὴν, ὥστε καὶ τῆς πλάνης αὐτοὺς ἀπαλλάξαι, καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπαναγαγεῖν. [d] εἰ γὰρ καὶ ἔτι τῇ b c d

D πλάνῃ εἰσὶ προκατειλημμένοι, ἀλλ' ὅμως ὁμογενεῖς τυγχάνουσι, καὶ προσήκει πολλὴν αὐτῶν ποιεῖσθαι τὴν πρόνοιαν, καὶ μηδέποτε ναρκᾶν, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς [e] τῆς ἐπιμελείας τὰ παρ' ἑαυτῶν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ κατάλληλον αὐτοῖς ἰατρείαν παρέχειν· ἵνα ὀψέ γοῦν ποτε πρὸς τὴν ἀληθῆ ὑγίειαν ἐπανέλθωσιν. οὐδὲν γὰρ οὕτω τῷ θεῷ περισπούδαστον, ὡς ψυχῆς σωτηρία. καὶ βοᾷ Παῦλος λέγων, ὁ θέλων πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν· καὶ πάλιν αὐτὸς ὁ θεός φησιν· οὐ θελήσει θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν. διὰ γὰρ τοῦτο e

E καὶ τὴν κτίσιν ταύτην ἅπασαν παρήγαγε, καὶ ἡμᾶς ἐδημιούργησεν, οὐχ ἵνα ἀπολώμεθα, οὐδὲ ἵνα εἰς κόλασιν ἡμᾶς παραπέμψῃ, ἀλλ' ἵνα σώσῃ, καὶ τῆς πλάνης ἐλευθερώσας τῆς βασιλείας τὴν ἀπόλαυσιν ἡμῖν δωρήσηται. ταύτην γὰρ ἡμῖν καὶ ἡτοίμασεν, [f] οὐ νῦν μετὰ τὸ f

a Savil. & maxima pars manuscriptorum. διακρατοῦντος. Morel. & alii κρατοῦντος. Mox Morel. χωρὶς ταύτης βαλτ male. Alii ut in textu.

b Unus Colbertinus codex οἰκονομοῦντος. Alii omnes cum editi, tum mss. οἰκοδομοῦντος. Sed veram esse lectionem Colbertini codicis existimo. Secundum aliam vero lectionem non potest sententia quadrare. Num dicatur non posse domum consistere, nisi adsit qui illam construat ? Hic de domo jam structa agitur, ubi nullus ultra architectus desideratur. Quamobrem vetus interpres, qui οἰκοδομοῦντος legerat, ut aliquem sensum eliceret ita vertit : *Et domus non exstruitur, nisi sit qui ædificet*, quasi vero συνεστάναι exstruere significaret. Sensus ergo est, *nec domus consistere potest, nisi adsit qui illam administret.*

c Duo mss. σοφίαν ἔχοντος.

d Unus εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ τῇ. Alius, εἰ γὰρ καὶ ἐν τῇ.

e Quatuor mss. ἐπιμελείας recte, atque ita legit interpres. Editi ἐπιεικείας.

f Hæc, οὐ νῦν μετὰ τὸ γενέσθαι, possunt duplici intelligi sensu, vel postquam factum & constitutum est regnum, vel postquam nos facti sumus : quem postremum puto verum esse sensum.

γενέσθαι, ἀλλὰ πρὸ καταβολῆς κόσμου, καθὼς αὐτός φησι, δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. ὅρα φιλανθρωπίαν δεσπότου, ὅπως καὶ πρὸ τῆς δημιουργίας, καὶ πρὶν ἢ παραγαγεῖν τὸν ἄνθρωπον τὰ μυρία αὐτῷ ἀγαθὰ ηὐτρέπισε, δεικνὺς ὅσην πρόνοιαν ποιεῖται τοῦ γένους τοῦ ἡμετέρου, καὶ ὅτι πάντας βούλεται σωθῆναι. Τοιοῦτον τοίνυν ἔχοντες δεσπότην, οὕτω φιλάνθρωπον, οὕτως ἀγαθὸν, οὕτως ἥμερον, καὶ τῆς οἰκείας σωτηρίας φροντίζωμεν, καὶ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἡμετέρων. τοῦτο γὰρ ἡμῖν καὶ σωτηρίας ὑπόθεσις γενήσεται, ὅταν μὴ ὑπὲρ ἑαυτῶν μόνον σπουδάζωμεν, ἀλλ' ὅταν καὶ τὸν πλησίον ὠφελῶμεν, καὶ πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας ὁδὸν χειραγωγῶμεν. καὶ ἵνα μάθῃς, ὅσον ἐστὶν ἀγαθὸν τὸ δυνηθῆναι μετὰ τῆς οἰκείας σωτηρίας καὶ ἕτερον κερδᾶναι, ἄκουσον ἐκ προσώπου τοῦ θεοῦ λέγοντος, τοῦ προφήτου· ὁ ἐξάγων τίμιον ἐξ ἀναξίου, ὡς στόμα μου ἔσται. τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ὁ ἐκ τῆς πλάνης πρὸς τὴν ἀλήθειάν φησι χειραγωγῶν, ἢ ἀπὸ τῆς κακίας πρὸς ἀρετὴν ὁδηγῶν τὸν πλησίον, κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἐμὲ μιμεῖται. καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς δι' οὐδὲν ἕτερον, θεὸς ὢν, τὴν ἡμετέραν ὑπέδυ σάρκα, καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους γέγονεν ἄνθρωπος. καὶ τί λέγω τὴν ἡμετέραν ὑπέδυ σάρκα, καὶ τὰ ἄλλα πάντα τὰ ἀνθρώπινα ὑπέμεινεν, ὅπου γε καὶ τὸν σταυρὸν κατεδέξατο, ἵνα ἡμᾶς τοὺς ὑπὸ ἁμαρτιῶν προσδεδομένους τῆς κατάρας ἐλευθερώσῃ; καὶ βοᾷ τοῦτο Παῦλος λέγων· Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα. εἰ τοίνυν αὐτὸς θεὸς ὢν καὶ τῆς οὐσίας ἐκείνης τῆς ἀπορρήτου τυγχάνων, διὰ φιλανθρωπίαν ἄφατον ταῦτα ἅπαντα κατεδέξατο δι' ἡμᾶς, καὶ τὴν σωτηρίαν τὴν ἡμετέραν, τί οὐκ ἂν εἴημεν αὐτοὶ δίκαιοι περὶ τοὺς ὁμογενεῖς ἐπιδείξασθαι, καὶ τὰ μέλη τὰ ἡμέτερα, ὥστε καὶ τῆς φάρυγγος [a] αὐτοὺς ἐξαρπάσαι τοῦ διαβόλου, καὶ πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς ὁδὸν χειραγωγῆσαι; ὅσῳ γὰρ ψυχὴ σώματος κρείττων, τοσούτῳ τῶν χρήμασι βοηθούντων τοῖς δεομένοις, οὗτοι μειζόνων ἀξιοῦνται τῶν ἀμοιβῶν, οἱ διὰ τῆς παραινέσεως, καὶ τῆς συνεχοῦς διδασκαλίας τοὺς ῥαθύμους καὶ ἀναπεπτωκότας ἀνάγοντες ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, καὶ δεικνύντες τὸ μὲν κακίας τὸ δυσειδὲς, τὸ δὲ κατὰ θεὸν ἀρετῆς [b] τὴν πολλὴν εὐμορφίαν.

Ταῦτα τοίνυν ἅπαντα εἰδότες, πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων τῶν βιωτικῶν, περὶ τῆς κατὰ ψυχὴν σωτηρίας διαλεγώμεθα τοῖς πλησίον, εἰς ταύτην αὐτοὺς ἐνάγοντες τὴν μέριμναν. ἀγαπητὸν γὰρ, ἀγαπητὸν, συνεχῶς ταῦτα ἐνηχουμένην τὴν ψυχὴν δυνηθῆναι ἀνενεγκεῖν ἐκ τῆς ἀβύσσου τῶν κακῶν τῶν ἐν τῷ μέσῳ στρεφομένων, καὶ περιγενέσθαι τῆς τῶν παθῶν ἐπαναστάσεως, ἅπερ διηνεκῶς πολιορκεῖ τὴν ἡμετέραν ψυχήν. καὶ διὰ τοῦτο χρεία ἡμῖν πολλῆς τῆς ἀγρυπνίας, ἐπειδὴ καὶ διηνεκὴς ἡμῖν ἐστιν ὁ πόλεμος, καὶ ἀνακωχὴν οὐδέ ποτε ἔχων. διὸ καὶ Παῦλος ἔλεγεν Ἐφεσίοις γράφων· οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς

A mus, sed ante jacta fundamenta mundi, sicut ipse dicit: *Venite benedicti patris mei, in hereditatem accipite præparatum vobis regnum ante constitutionem mundi.* (Matt. 25. 34.) Vide benignitatem Domini, quomodo antequam formaretur mundus, & produceretur homo, infinita ipsi bona præparaverit: ostendens quantam nostri generis providentiam gerat, & se omnium salutem velle. Talem igitur habentes dominum, tam misericordem, tam benignum, tam mansuetum, cum nostræ, tum fratrum nostrorum salutis curam geramus Nam & hoc (Non nostram solum, sed & aliorum salutem curare debemus.)
B nostræ salutis argumentum erit & occasio, si non solum pro nobis ipsis soliciti, sed & proximo utiles fuerimus, & ipsum ad viam veritatis deducamus. Et ut discas quantum bonum sit cum nostra aliorum etiam salutem lucrari, audi Prophetam ex persona Dei dicentem: *Qui educit preciosum a vili, quasi os meum erit.* (Jer. 15. 19.) Quid hoc est? Qui ab errore ad veritatem, ait, manuduxerit, vel a peccato ad virtutem proximum induxerit, pro virili parte humana me imitatur. Etenim ipse cum Deus sit, propter nihil aliud nostram induit
C carnem, & propter humani generis salutem factus est homo. Sed quid ego nostram illum induisse carnem dico, cæteraque omnia sustinuisse humana; quando etiam crucem suscepit, ut nos peccato obnoxios a maledicto liberaret? Et hoc quoque Paulus clamat, dicens: *Christus nos redemit a maledicto legis, factus pro nobis maledictum.* (Gal. 3. 13.) Si igitur ipse, qui Deus est & ineffabilis essentiæ, ob benignitatem ineffabilem hæc omnia propter nos & propter salutem nostram suscepit: quid non a nobis æquum est præstare erga eos,
D qui cognati sunt ac membra nostra, ut ereptos eos ex diaboli faucibus, in viam virtutis inducamus? Nam ut anima corpore præstantior est: ita iis qui indigentibus pecunias & facultates suppeditant, majoribus præmiis digni sunt ii, qui admonendo & continue docendo in viam rectam supinos & desides inducunt, monstrando eis & vitiorum deformitatem, & divinæ virtutis pulcritudinem.

5. Hæc igitur omnia cum sciamus, præ omnibus aliis hujus vitæ curis, de salute (Moralis exhortatio.)
E animæ proximos alloquamur, eamdem illis solicitudinem ingerentes. Optabile enim, optabile plane, ut anima cui hæc continuo inculcantur, possit reduci ex abysso malorum, in quorum medio versamur, & compescere affectuum, qui perpetuo animam nostram infestant, rebellionem. Idcirco nobis opus est magna vigilantia, quoniam & continuum nobis est bellum, & induciæ nullæ: ideoque Paulus dicebat Ephesiis scribens: *Non est nobis colluctatio adversus sanguinem & carnem: sed adversus* (Ephes. 6. 12.)

a Sic Savil. Reg. & Coislin. Morel. αὐτοῦ.
b Quinque mss. τὴν πολλὴν εὐωδίαν. Infra Coislin. τῆς κατὰ ψυχὴν | ἀρετῆς

principatus, adversus potestates, adversus mundi dominos, rectores tenebrarum sæculi hujus, adversus spirituales nequitias in cælestibus. Ne existimetis, ait, vulgare nobis certamen proponi: non adversus ejusdem generis adversarios nobis est certamen, neque ex æquo exercitus noster instructus est. Nos enim qui corporibus sumus annexi, in acie collocati sumus, ut cum incorporeis virtutibus confligamus. Sed ne timeatis: nam licet inæqualis sit pugna, magna tamen armorum nostrorum virtus est. Subjungit enim hæc, quasi diceret: quoniam novistis hostium naturam, ne animo concidatis, ne torpescatis ad pugnam; sed propter hoc suscipite armaturam Dei, ut

Ephes. 6. 11. possitis resistere insidiis diaboli. Multæ enim ejus sunt insidiæ, hoc est viæ, per quas negligentiores supplantare nititur: quas diligenter cognoscere operæpretium est, ita ut effugiamus ejus conatus, & nullum ipsi ingressum permittamus. Quin & linguæ diligens habenda est custodia, & oculi muniendi sunt, & mens purganda, & perpetuo ad pugnam paratos esse convenit, quasi fera aliqua nos invadat, & lædere conetur. Propter quod cælestis illa anima, doctor gentium, lingua orbis, nihil non agens pro salute discipulorum, postquam dixit, *Accipite armaturam Dei*; iterum subjicit, & nos undique muniens, & in-

Ibidem. victos faciens, sic dicit: *State igitur accincti lumbis vestris in veritate, & induti thoracem fidei, & calceati pedes vestros in præ-*

Ibidem. *paratione evangelii pacis. In omnibus assumite scutum fidei, in quo possitis omnia tela illius ignita exstinguere, & galeam salutaris accipite, & gladium spiritus, quod est verbum Dei.* Vidisti quomodo omnium membra muniverit; & quasi in prælium egressuros primum zona cingat, quo expeditiores simus ad cursum: dein induat nos thorace, ne a jaculis vulneremur, sed & pedes munivit, & undique armavit fide. Hæc, ait, hæc ignita tela hostis exstinguere poterit. Quænam autem sunt tela diaboli? malæ concupiscentiæ, immundæ cogitationes, perniciosi affectus, furor, invidentia, invidia, ira, odium, pecuniæ concupiscentia, & cætera omnis ignavia. Hæc, ait, omnia exstinguere poterit gladius spiritus. Et quid dico, exstinguere? etiam ipsum hostis caput amputare valebit. Vidisti quomodo roboravit discipulos? Quomodo eos antea cera molliores, ferro fortiores effecit? Quoniam enim nobis bellum est, non adversus carnem & sanguinem, sed adversus incorporeas virtutes; ideo neque carnalibus nos armis munivit, sed arma nostra omnia spiritualia sunt, sic radiantia, ut eorum fulgorem dæmon ille malus ferre nequeat.

A τὰς ἀρχὰς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις. μὴ νομίσητε, φησὶ, τὸν τυχόντα ἡμῖν προκεῖσθαι ἀγῶνα· οὐ πρὸς ὁμογενεῖς ἡμῖν ἐστιν ἡ πάλη, οὐδὲ ἐξ ἴσης ἡμῖν ἐστι τὰ τῆς παρατάξεως. καὶ γὰρ σώματι συμπεπλεγμένοι, ταῖς ἀσωμάτοις παλαίειν δυνάμεσι προστετάγμεθα, ἀλλὰ μὴ δείσητε· εἰ γὰρ καὶ ἀνώμαλος ἡ μάχη, ἀλλὰ μεγάλη τῶν ὅπλων τῶν ἡμετέρων ἡ δύναμις· ἐπήγαγε γὰρ μονονουχὶ λέγων, ἐπειδὴ ἔγνωτε τῶν πολεμίων τὴν φύσιν, μὴ καταπέσητε, μηδὲ ναρκήσητε πρὸς τὴν πάλην· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς

B στῆναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου. [a] πολλαὶ γὰρ αἱ τούτου μεθοδεῖαι, τουτ' ἔστιν ὁδοὶ, δι' ὧν ὑποσκελίζειν ἐπιχειρεῖ τοὺς ῥαθυμοτέρους, καὶ δεῖ ταύτας ἀκριβῶς ἐπίστασθαι, ὥστε διαφυγεῖν αὐτοῦ τὰς λαβὰς, καὶ μηδεμίαν αὐτῷ παρείσδυσιν ἀφιέναι· ἀλλὰ καὶ γλώττης ἀκρίβειαν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ ὀφθαλμῶν ἀσφάλειαν, καὶ διανοίας καθαρότητα, καὶ διηνεκῶς ἐναγώνιον εἶναι, καθάπερ θηρίου τινὸς ἐπιόντος, καὶ λυμήνασθαι ἡμῖν ἐπιχειροῦντος. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ἡ οὐρανομήκης ἐκείνη ψυχὴ, ὁ τῶν ἐθνῶν διδάσκαλος, ἡ γλῶττα τῆς οἰκουμένης, ὁ ὑπὲρ τῆς τῶν μαθητευομένων σωτηρίας ἅπαντα

C πραγματευόμενος εἰπὼν, ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, πάλιν ἐπήγαγε, πάντοθεν ἡμᾶς περιφράττων, καὶ ἀχειρώτους ἐργαζόμενος, οὕτω λέγων· στῆτε οὖν περιεζωσμένοι τὴν ὀσφὺν ὑμῶν ἐν ἀληθείᾳ, καὶ ἐνδυσάμενοι [b] τὸν θώρακα τῆς πίστεως, καὶ ὑποδησάμενοι τοὺς πόδας ἐν ἑτοιμασίᾳ τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, ἐπὶ πᾶσιν ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, ἐν ᾧ δυνήσεσθε πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεπυρωμένα σβέσαι, καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου δέξασθε, καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος, ὅ ἐστι ῥῆμα Θεοῦ. εἶδες πάντα τὰ μέλη ὅπως περιέφραξε, καὶ καθάπερ τις εἰς πόλεμόν τινα

D μέλλων ἐξαγαγεῖν, οὕτω πρῶτον μὲν τῇ ζώνῃ ἠσφαλίσατο, ὥστε εὔκολον εἶναι ἡμῖν τὸν δρόμον, ἔπειτα τὸν θώρακα ἐνέδυσεν, ἵνα μὴ ὑπὸ τῶν βελῶν πληττώμεθα; καὶ τοὺς πόδας ἠσφαλίσατο, καὶ πανταχόθεν τῇ πίστει περιέφραξεν· αὕτη γὰρ αὕτη φησὶ καὶ τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεπυρωμένα σβέσαι δυνήσεται· τίνα δέ ἐστι τοῦ διαβόλου τὰ βέλη, αἱ πονηραὶ ἐπιθυμίαι, οἱ ἀκάθαρτοι λογισμοὶ, τὰ πάθη τὰ ὀλέθρια, θυμὸς, βασκανία, φθόνος, ὀργὴ, μῖσος, χρημάτων ἐπιθυμία, καὶ ἡ ἄλλη ἅπασα ῥαθυμία. ταῦτα, φησιν, ἅπαντα

E σβέσαι δυνήσεται ἡ μάχαιρα τοῦ πνεύματος. καὶ τί λέγω σβέσαι; καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτὴν τοῦ πολεμίου ἀποτεμεῖν δυνήσεται. εἶδες πῶς ἐνεύρωσε τοὺς μαθητευομένους; πῶς κηροῦ μαλακωτέρους ὄντας σιδήρου στερροτέρους εἰργάσατο; ἐπειδὴ γὰρ ἡμῖν οὐ πρὸς αἷμα καὶ σάρκα ὁ πόλεμος, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀσωμάτους δυνάμεις, διὰ τοῦτο οὐδὲ τὰ ὅπλα ἡμῖν σαρκικὰ περιέθηκεν, ἀλλὰ πάντα πνευματικὰ, καὶ οὕτως ἀποστίλβοντα, ὥστε μηδὲ τὴν ἐκ τούτων αἴγλην ἐνεγκεῖν δύνασθαι τὸν πονηρὸν ἐκεῖνον δαίμονα.

a Coislin. εἰσὶ γάρ.

b Coislin. τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης.

A Τοιαῦτα τοίνυν ὅπλα ἐνδεδυμένοι μὴ φρίττωμεν τὴν πάλην, μηδὲ τὴν συμπλοκὴν φεύγωμεν, ἀλλὰ μηδὲ ῥαθυμῶμεν. ὥσπερ γὰρ νηφόντων ἡμῶν οὐκ ἄν ποτε περιγένοιτο ὁ πονηρὸς δαίμων ἐκεῖνος τῆς τῶν ὅπλων [a] δυνάμεως, ἐὰν βουλώμεθα ἄκυρα αὐτοῦ ποιῆσαι τὰ μηχανήματα· οὕτως ἐὰν ῥαθυμῶμεν, οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος ἔσται, τοῦ πολεμίου τῆς ἡμετέρας σωτηρίας διηνεκῶς ἐγρηγορότος, καὶ πάντα κατὰ τῆς σωτηρίας ἡμῶν διαπραττομένου. πανταχόθεν τοίνυν ὁπλίζωμεν ἑαυτοὺς, καὶ ῥημάτων φειδόμενοι, καὶ πραγμάτων ἀπεχόμενοι τῶν βλάπτειν ἡμᾶς δυναμένων, καὶ μετὰ τῆς ἀποχῆς τῶν βρωμάτων, καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, καὶ τὴν περὶ τοὺς πένητας B δαψίλειαν [b] ἐπιδεικνυώμεθα, εἰδότες ὅση τῆς περὶ τούτους θεραπείας ἡμῖν κείσεται ἡ ἀνταπόδοσις. ὁ γὰρ ἐλεῶν, φησὶ, πτωχὸν, δανείζει θεῷ. ὅρα δανείου φύσιν ξένην καὶ παράδοξον· ἕτερός ἐστιν ὁ λαμβάνων, καὶ ἕτερος ὁ τῷ δανείῳ ἑαυτὸν ὑπεύθυνον καθιστὰς, καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλ' ὅτι ἐπὶ τούτου τοῦ δανείου οὐκ ἔστιν ἀγνωμοσύνην ὑποστῆναι, οὐδὲ ἑτέραν τινὰ ζημίαν. οὐδὲ γὰρ καθάπερ ἐνταῦθα ἑκατοστὴν μόνον [c] ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀλλὰ ἑκατονταπλασίονα τῶν διδομένων, καὶ οὐδὲ μέχρι τούτου ἵσταται, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν τῷ παρόντι, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι δὲ ζωὴν αἰώνιον. καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ παρόντος C βίου εἴ τις ἡμῖν ὑπέσχετο διπλασίονα μόνον τῶν διδομένων ὑφ' ἡμῶν παρέχειν, προθύμως ἂν ἅπασαν ἡμῶν τὴν ὕπαρξιν προσηκάμεθα, ὅπου πολλὴ πολλάκις ἡ ἀγνωμοσύνη, πολλαὶ τῶν πλεονεκτούντων αἱ ὑπερβολαί. καὶ γὰρ καὶ τῶν σφόδρα γνησίων πολλοὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ δανεισθὲν τοῖς δεδωκόσι παρέχουσιν, ἢ δι' ἀγνωμοσύνην τοῦτο ὑπομείναντες, ἢ καὶ πολλάκις ὑπὸ πενίας κωλυθέντες. ἐπὶ δὲ τοῦ τῶν ἁπάντων δεσπότου, οὐδὲν τούτων ἔστι λογίσασθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ δάνειον ἀκέραιον μένει, καὶ ὑπὲρ τῶν καταβαλλομένων ἑκατονταπλασίονα D παρέχειν ὑπισχνεῖται [d] μετὰ τοῦτο καὶ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ζωὴν ἡμῖν ταμιεύεται. τίς οὖν ἡμῖν λοιπὸν ἀπολογία λείπεται μὴ σπεύδουσι καὶ ἐπειγομένοις ἀντὶ τῶν ὀλίγων ἑκατονταπλασίονα λαβεῖν, καὶ ἀντὶ τῶν παρόντων τὰ μέλλοντα, καὶ ἀντὶ τῶν προσκαίρων τὰ αἰώνια· ἀλλ' ἡδέως θύραις καὶ μοχλοῖς ἐναποκλείουσι τὰ χρήματα, καὶ οὐ βουλομένοις αὐτὰ νῦν παρέχεσθαι τοῖς δεομένοις τὰ ἁπλῶς καὶ εἰκῇ κείμενα, ἵνα ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι τῆς παρ' αὐτῶν προστασίας ἀπολαύσωμεν; ποιήσατε γὰρ ὑμῖν φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας, ἵνα ὅταν ἐκλείπητε, δέξωνται ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους αὐτῶν σκηνάς. καὶ οἶδα, ὅτι πολλοὶ οὐ μόνον οὐ προσίενται τὰ παρ' ἡμῶν E λεγόμενα, ἀλλὰ καὶ ὡς λῆρόν τινα καὶ μῦθον ἀκούοντες, [e] οὐ προσέχουσι τοῖς ἡμετέροις λόγοις· ἀλλ' ἐγὼ καὶ διὰ τοῦτο δάκνομαι, καὶ ὀδυνῶμαι, ὅτι οὔτε τῶν πραγμάτων ἡ πεῖρα, οὔτε ἡ τοσαύτη τοῦ θεοῦ ὑπόσχεσις, οὔτε ὁ φόβος τῶν μελλόντων, οὔτε αἱ καθ' ἑκάστην ἡμέραν παρ' ἡμῶν παραινέσεις τῶν τοιούτων καθικέσθαι [f] ἠ-

A Talibus igitur armis induti, ne horreamus pugnam, ne fugiamus congressum; sed neque ignavi simus. Nam sicut, nobis vigilantibus, malignus dæmon nunquam armorum nostrorum virtuti prævalebit, si voluerimus irritas facere ejus machinationes: sic si desides fuerimus, nulla nobis utilitas erit; quandoquidem inimicus salutis nostræ nunquam dormitat, & omnia, quæ saluti nostræ obsunt, operatur. Undique igitur armemus nos ipsos, & a verbis temperemus, & ab operibus abstineamus, quæ nos lædere possunt; & B cum abstinentia a cibis, tum aliarum virtutum, tum liberalitatis in pauperes specimen exhibeamus: scientes quanta nobis merces ob curam illis exhibitam reposita sit. Nam, *qui miseretur*, ait, *pauperi*, *fœneratur Deo*. Vide usuræ raram naturam, & admirabilem: alius est qui accipit, & alius qui se dando fœnori obnoxium facit; neque hoc solum spectandum, sed etiam quod in hoc usuræ genere neque ingratum animum, neque ullum aliud damnum experiamur. Neque enim quemadmodum hîc centesimam solum promittit, sed centuplo plura datis, nec solum centuplo plura, C sed hæc dantur in præsenti vita; in futuro autem vita æterna: & in præsenti quidem vita, si quis nobis solum duplicia polliceretur pro iis quæ a nobis dantur, parati essemus illi omnem nostram substantiam offerre; tametsi sæpe multi ingrati sint, multæque sint avarorum fraudes. Etenim plurimi qui probi habentur, debitum non solvunt, vel quod ingrati sint, vel sæpe inopia prohibente. Circa Dominum autem omnium nihil hujusmodi suspicandum; sed & capitalis summa in tuto est, & centuplum hîc promittitur dantibus, & in futu- D rum vita æterna nobis reservatur. Quæ igitur nobis defensio erit, si negligentes fuerimus, & non festinaverimus centupla pro paucis accipere, & pro præsentibus futura; & pro temporalibus æterna; sed placide pecunias januis & vectibus incluserimus, & indigentibus non expenderimus ea quæ ibi nullo usu & temere jacent, ut in futuro sæculo eorum subsidia inveniamus? *Facite*, inquit, *vobis amicos ex mammona iniquitatis: ut cum defeceritis, recipiant vos in æterna tabernacula.* Scio, multos non E modo non adstipulari iis, quæ a nobis nunc sunt dicta, sed etiam ea ut delirium & fabulam audientes, verbis nostris minime esse attentos. Unde ego crucior & doleo, quod neque rerum experientia, neque tantæ Dei promissiones, neque timor futurorum, neque quotidianæ admonitiones nostræ apud tales quidquam proficiant. Non

Prov. 19. 17. — Luc 16. 9.

[a] Sic quinque mss. & Savil. In Morel autem ita legebatur, δυνάμεως, ἀλλ' ἐὰν βουλώμεθα, καὶ ἄκυρα αὐτοῦ ποιήσομεν τά.
[b] Colbert & Coislin. ἐπιδεχνύμεθα.
[c] Reg. & Coislin. ὑπισχνεῖται δώσειν. Alii, δώσειν. Ibid. ἑκατοστὴν. Savil. *Alludit ad usuræ genus usitatissimum priscis temporibus, quod centesima dicebatur, quod centum mensibus sortem æquaret.*

[d] Savil. & sex mss. μετὰ τοῦτο καὶ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ζωὴν ἡμῖν ταμιεύεται. Morel. μετὰ τοῦ καὶ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ζωὴν ἡμῖν ἐνταμιεύεσθαι.
[e] Reg. unus οὐ προσέχουσι. Coislin. οὔπω προσδέχονται.
[f] Omnes mss. & Savil. ἠδυνήθη. Morel. ἠδυνήθησαν, & ita restituendum ex conjectura notat Savilius

tamen ceſſabo, etiam ſic, ab hoc dando conſilio, donec eos frequentia monitorum ſuperatos, attentos atque vigilantes reddidero, atquê ex crapula & ebrietate, quam in obtenebratam illorum mentem aviditas pecuniarum invexit, eruere valuero. Scio enim, ſcio fore ut per gratiam Dei, ſermonum noſtrorum frequentia, & jejunii ſtudium ipſos vel ſero a difficili hoc morbo liberare, perfectæque ſanitati reſtituere poſſit, ut & ipſi a ſuppliciis, quæ eis parata ſunt, liberentur, & nos a triſtitia eruamur, & pro omnibus gloriam referamus Deo Patri, & Filio, & Spiritui ſancto, nunc & ſemper, & in ſæcula ſæculorum. Amen.

HOMILIA IV.

Gen. 1. 6. Dixit quoque Deus: Fiat firmamentum in medio aquæ, & dividat inter aquam & aquam: & factum eſt ita.

1. VIDENS ego, dilectiſſimi, alacrem & quotidianum veſtrum conventum, magnam percipio voluptatem, & clementi Deo gloriam de profectu veſtro referendi finem non facio. Nam ſicut eſurire, corporalis ſanitatis indicium eſt; ita & ſtudio magno audire divina eloquia, bonæ animi valetudinis certiſſimum eſt argumentum. Ideo & Dominus noſter Jeſus Chriſtus in ſuis beatitudinibus, quas
Matt. 5. 6. in monte protulit, dicebat: *Beati qui eſuriunt & ſitiunt juſtitiam, quoniam ipſi ſaturabuntur.* Quis igitur digne vos laudare valeat, qui ſemel ab omnium Domino beatitudinem accepiſtis, & ab eo infinita bona exſpectatis? Is enim Domini noſtri mos eſt, ut quoties videt animam aliquam multo deſiderio, ſtudioque maximo ſpiritualibus inhiantem, liberaliter illam gratia & opulentis donis ſuis locupletet. Unde & ego in veſtram utilitatem & ædificationem exſpecto, ut uberior & nobis doctrinæ ſermo concedatur. Propter vos enim, & propter veſtrum profectum, omnem hunc laborem toleramus: ut & vos citius ad ipſum virtutis faſtigium aſcendatis, futuri vitæ divinæ magiſtri omnibus qui vos reſpiciunt: & nobis major dicendi fiducia accedat, qui videmus non in vanum, nec fruſtra nos laborare; ſed quotidie ſemen hoc ſpirituale in vobis creſcere: neque ſicut in Evangelio ſeminanti evenit, ita & nobis contingere. Ibi enim una tantum pars ſalva fuit, tres pe-
Matt. 13. 4. rierunt. Quia ſemen quod ſecus viam cecidit, ſine fructu manſit: & quod inter ſpinas, ſuffocatum eſt: quod autem in petram, in ſuperficie manens, fructum af-

A δυνήθησαν, καὶ οὐ παύσομαι οὐδὲ οὕτω τῆς τοιαύτης συμβουλῆς, μέχρις ἂν τῇ πολλῇ συνεχείᾳ περιγενέσθαι δυνηθῶ, καὶ εἰς νῆψιν αὐτοὺς ἀγαγεῖν, καὶ ἐκ τοῦ κάρου καὶ τῆς μέθης, ἣν ἡ τῶν χρημάτων ἐπιθυμία ἤνεγκε σκοτώσασα τὸν λογισμὸν, ἀνενεγκεῖν. οἶδα γὰρ, οἶδα, ὅτι μετὰ τὴν τοῦ θεοῦ χάριν, καὶ ἡ τῶν ἡμετέρων λόγων συνέχεια, καὶ ἡ παρὰ τῆς νηστείας ἐπιμέλεια δυνήσεται αὐτοὺς ὀψὲ γοῦν ποτε ἀπαλλάξαι τοῦ χαλεποῦ τούτου νοσήματος, καὶ εἰς τελείαν ὑγίειαν ἐπαναγαγεῖν, ἵνα καὶ αὐτοὶ τῆς ἐπηρτημένης τοῖς τοιούτοις τιμωρίας ἐλευθερωθῶσι, καὶ ἡμεῖς τῆς ἀθυμίας ἀπαλλαγῶμεν, καὶ
B ὑπὲρ ἁπάντων δόξαν ἀναπέμψωμεν, τῷ πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

ΟΜΙΛ. δ'.

Καὶ εἶπεν ὁ θεός· γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀνὰ μέσον ὕδατος καὶ ὕδατος, καὶ ἐγένετο οὕτως.

ΟΡΩΝ ὑμῶν, ἀγαπητοὶ, τὴν μετὰ προθυμίας καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐνταῦθα σύνελευσιν,
C μεγάλην καρποῦμαι τὴν ἡδονὴν, καὶ οὐ παύομαι δοξάζων τὸν φιλάνθρωπον θεὸν ἐπὶ τῇ προκοπῇ τῇ ὑμετέρᾳ. ὥσπερ γὰρ τὸ πεινῆν σωματικῆς εὐεξίας ἐστὶ σημεῖον· οὕτω καὶ τὸ περὶ τὴν ἀκρόασιν τῶν θείων λογίων ἐσπουδακέναι, τῆς κατὰ ψυχὴν ὑγιείας τεκμήριον ἄν τις μέγιστον ποιήσαιτο. διὸ καὶ ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τοῖς μακαρισμοῖς ἐκείνοις, τοῖς ἐπὶ τοῦ ὄρους γεγενημένοις ἔλεγε· μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται. τίς ἂν οὖν ὑμᾶς κατ' ἀξίαν ἐπαινέσαι δυνηθείη, τοὺς ἅπαξ παρὰ τοῦ τῶν ἁπάντων δεσπότου τὸν μακαρισμὸν δεξα-
D μένους, καὶ τὰ μυρία προσδοκῶντας παρ' αὐτοῦ ἀγαθά; τοιοῦτος γὰρ ὁ ἡμέτερος δεσπότης· ὅταν ἴδῃ ψυχὴν πολλῷ τῷ πόθῳ καὶ ἐπιτεταμένῃ τῇ προθυμίᾳ τοῖς πνευματικοῖς προσιοῦσαν, ἐπιδαψιλεύεται τὴν χάριν, [a] καὶ πλουσίας παρ' ἑαυτοῦ χαρίζεται τὰς δωρεάς. ὅθεν a
προσδοκῶ καὶ ἡμῖν διὰ τὴν ὑμετέραν ὠφέλειαν πλείονα παρασχεθήσεσθαι τὸν τῆς διδασκαλίας λόγον εἰς οἰκοδομὴν τῆς ὑμετέρας ἀγάπης. δι' ὑμᾶς γὰρ καὶ τὴν προκοπὴν τὴν ὑμετέραν ἅπαντα τοῦτον τὸν πόνον ὑπομένομεν, ὥστε καὶ ὑμᾶς πρὸς αὐτὴν τῆς ἀρετῆς τὴν κορυφὴν θᾶττον ἀναδραμεῖν, καὶ πᾶσι τοῖς εἰς ὑμᾶς ὁρῶσι διδασκάλους γε-
E νέσθαι τῆς κατὰ θεὸν πολιτείας, καὶ ἡμᾶς πλείονος ἀπολαύειν τῆς παῤῥησίας, ὁρῶντας οὐ μάτην, οὐδὲ εἰκῇ πονουμένους ἡμᾶς, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν αὐξανόμενον τοῦτον τὸν σπόρον τὸν πνευματικὸν, καὶ μὴ καθάπερ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ ἐπὶ τοῦ σπείροντος γέγονεν, οὕτω καὶ [b] ἐφ' ἡμῶν συμβῆναι. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἓν μέρος διεσώθη, b
καὶ τὰ τρία παραπόλετο. τὸ μὲν γὰρ τῶν σπερμάτων τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν καταβληθὲν, ἄκαρπον ἔμεινε. τὸ δὲ ὑπὸ τῶν ἀκανθῶν ἀπεπνίγη, ἕτερον δὲ εἰς τὰς πέτρας καταβληθὲν, καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μεῖναν οὐδένα καρπὸν

a Coislin. πλουσίως τὰς παρ' ἑαυτῷ χαρίζεται δωρεάς· ὅθεν προσδοκῶμεν καὶ ἡμῖν διὰ τὴν ὑμετέραν.

b Reg. unus ἐφ' ἡμᾶς. Infra ſeptem mſſ. & Savil. τὸ μὲν γὰρ τῶν σπερμάτων. Morel. τὸ μὲν γὰρ σπέρμα.

ἐνεγκεῖν ἠδυνήθη, ἐνταῦθα δὲ διὰ τὴν τοῦ Θεοῦ χάριν A [a] προσδοκῶμεν ἅπαντα τὸν σπόρον εἰς τὴν καλὴν γῆν καταβεβλῆσθαι, καὶ τοὺς μὲν ποιεῖν ἑκατὸν, τοὺς δὲ ἑξήκοντα, τοὺς δὲ τριάκοντα. τοῦτο ἡμῶν τὴν προθυμίαν αὔξει, τοῦτο τὴν διάνοιαν διεγείρει, τὸ εἰδέναι, ὅτι οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῆ τοὺς λόγους προϊέμεθα, ἀλλ' ὅτι νηφούσαις ταῖς ἀκοαῖς καὶ συντεταμένῃ τῇ διανοίᾳ τὰ παρ' ἡμῶν δέχεσθε. καὶ ταῦτα οὐ κολακεύων ὑμῶν τὴν ἀγάπην λέγω, ἀλλὰ στοχαζόμενος τὴν προθυμίαν ἐκ τῶν χθὲς [b] ἡμῖν εἰρημένων. ἑώρων γὰρ ἅπαντας ἐκκρεμαμένους περὶ τὴν διδασκαλίαν, καὶ πάντα ποιοῦντας, ὥστε μηδὲ τὸ τυχὸν ὑμᾶς τῶν λεγομένων παραδραμεῖν· ἄλλως δὲ καὶ ἡ τῶν κρότων συνέχεια μεγίστη ἀπόδειξις ἐγένετο τοῦ μεθ' ἡδονῆς ὑμᾶς δέχεσθαι τὰ λεγόμενα· ὁ δὲ μεθ' ἡδονῆς ἀκούων τινῶν λεγομένων, δῆλον ὅτι καὶ ἐμπήγνυσιν αὐτὰ τῇ διανοίᾳ, καὶ ἀνεξάλειπτα ἐργάζεται τῷ πλάτει τῆς διανοίας ἐναποτιθέμενος. τίς ἂν οὖν πρὸς ἀξίαν [c] ὑμᾶς ἐπαινέσειε, καὶ ἡμᾶς μακαρίσειεν, ὅτι εἰς ὦτα λέγομεν ἀκουόντων; μακάριος γάρ, φησιν, ὁ λέγων εἰς ὦτα ἀκουόντων. τοῦτο νηστείας τὸ κατόρθωμα· τοῦτο τὸ φάρμακον τὴν σωτηρίαν τῶν ἡμετέρων ψυχῶν εἰργάσατο. εἰ δὲ ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων τοσαύτην τὴν ἰσχὺν ἐπεδείξατο, προϊουσῶν τῶν ἡμερῶν C πόσην [d] χρὴ προσδοκῆσαι τὴν ὠφέλειαν προσγίνεσθαι; μόνον ὑμᾶς, παρακαλῶ, μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε, καὶ μηδεμίαν πάροδον δότε τῷ ἐχθρῷ τῆς σωτηρίας τῆς ὑμετέρας. ὁρῶν γὰρ ὑμῶν νῦν τὸν πλοῦτον τὸν πνευματικὸν μέμηνε, καὶ ἀγριαίνει, καὶ καθάπερ λέων ὠρυόμενος περιέρχεται ζητῶν τίνα καταπίῃ. ἀλλ' ἐὰν νήφωμεν, οὐδενὸς περιέσται διὰ τὴν τοῦ Θεοῦ χάριν.

Τοιαῦτα γὰρ ἡμῶν τὰ ὅπλα τὰ πνευματικὰ, ἅπερ ἡμᾶς ἐνέδυσεν [e] ἡ τοῦ πνεύματος χάρις, καθάπερ χθὲς ἐδιδάξαμεν τὴν ὑμετέραν ἀγάπην. ἂν τοίνυν τούτοις D διηνεκῶς ὦμεν πεφραγμένοι πάντα τὰ μέλη, οὐδὲν τῶν ὑπ' ἐκείνου ἀφιεμένων βελῶν καθικέσθαι ἡμῶν δυνήσεται· ἀλλ' ἄκυρα πρὸς αὐτὸν ἐπανήξει· ἀδάμαντος γὰρ ἡμᾶς στερροτέρους ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις κατεσκεύασε, καὶ πάντῃ ἀναλώτους, ἐὰν βουλώμεθα. ὥσπερ οὖν ὁ ἀδάμαντα παίων ἐκεῖνον μὲν ἔβλαψεν οὐδὲν, ἑαυτοῦ δὲ τὴν ἰσχὺν καθεῖλε, καὶ ὁ πρὸς κέντρα λακτίζων, τοὺς οἰκείους αἱμάσσει πόδας· οὕτω δὴ καὶ ἐφ' ἡμῶν ἔσται καὶ τοῦ πολεμίου τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, ἐὰν τοῖς ὅπλοις τοῖς δεδομένοις ἡμῖν παρὰ τῆς τοῦ πνεύματος χάριτος ἑαυτοὺς διηνεκῶς φράττωμεν. τοσαύτη γὰρ τούτων ἡ δύναμις, E ὡς μηδὲ τὴν ἐξ αὐτῶν ἀστραπὴν ὑφίστασθαι τὸν πολέμιον, ἀλλ' ἀποτυφλοῦσθαι τὰς ὄψεις ἐκ τῆς αὐγῆς [f] τῆς ἐκεῖθεν ἐκπεμπομένης. τούτοις, παρακαλῶ, τοῖς ὅπλοις διαπαντὸς ἑαυτοὺς τειχίζοντες, οὕτω καὶ εἰς ἀγορὰν ἐμβάλλωμεν, καὶ φίλοις συγγενώμεθα, καὶ πράγματα μεταχειρίζωμεν. καὶ τί λέγω εἰς ἀγορὰν; καὶ εἰς ἐκκλησίαν ἀπαντῶντες ταῦτα ἔχωμεν ἡμῖν περικεί-

ferre nequivit: hîc in gratia Dei ſpes eſt, fore, ut cum omne in terram bonam ceciderit, alii reddant fructum centuplum, alii ſexageſimum, alii trigeſimum. Hoc noſtram alacritatem fovet, hoc mentem excitat, quod ſciamus non in vanum, nec fruſtra ſermones nos facere: ſed arrectis auribus, & intenta mente dicta noſtra accipi. Atque hæc non adulando caritati veſtræ dico, ſed conjecto alacritatem ex iis quæ heri a nobis dicta ſunt. Videbam enim vos omnes avidos doctrinæ ab ore meo pendentes, & omnia facientes, ne quid vos dictorum præteriret. B Præterea continui plauſus maxime teſtabantur, vos dicta magna voluptate ſuſcipere. Qui autem aliquid volupe audit, certum eſt illud profunde in animo figere: ibique altius reponens, facit ne eradi delerive queat. Quis igitur digne vos laudare, & nos beatos prædicare poſſet, qui in aures loquimur audientium? *Beatus* enim, ait, *qui loquitur in aures audientium.* Eccli. 25. 12. Hoc præclarum opus jejunio acceptum refero, hoc remedium ſalutem operatum eſt animarum noſtrarum. Quod ſi ab initio ſtatim tantum nobis robur oſtendit, procedentibus diebus quanta exſpectanda utilitas affutura? unum hoc vos obſecro, in timore & tremore ſalutem veſtram operemini, & nullum aditum concedite inimico ſalutis veſtræ. Nam videns nunc ſpirituales veſtras divitias, inſanit & ferocit, & ſicut leo rugiens circumit, quærens quem devoret. 1. Pet. 5. 8. Verum ſi ſobrii fuerimus, nulli prævalebit per gratiam Dei.

2. Talia enim ſunt arma noſtra ſpiritualia, quibus nos induit ſpiritus gratia, ſicut heri caritatem veſtram docuimus. Si igitur his continuo membra noſtra munierimus, nulla tela ab illo emiſſa ad nos pertingere poterunt, ſed irrita ad ipſum reditura ſunt. Adamante enim ſolidiores Dei gratia nos efficit, & ſi volumus, omnino invictos. Itaque ſicut qui adamantem tundit, nihil adamanti nocet, ſed ſeipſum fatigat, & robur ſuum imminuit; & qui contra ſtimulos calcitrat, ſuos pedes cruentat; in hunc modum res ſe habent noſtræ cum ſalutis noſtræ adverſario, ſi armis, quæ nobis Spiritus ſancti gratia exhibet, continuo nos muniamus. Tanta enim illorum virtus eſt, ut radios inde fulgurantes adverſarius ſuſtinere non poſſit, ſed illis oculi ejus excæcentur. His, quæſo, armis ſemper nos muniamus, & ſic muniti in forum nos conferamus; ſic apud amicos ſimus, ſic opera aggrediamur: & quid dico in forum? etiam in Eccleſiam pergentes, in-

[a] Coiſlin. προσδοκῶμεν ἅπαντες.
[b] Reg. unus & Coiſlin. χθὲς παρ' ἡμῶν εἰρ-
[c] Savil. & tres mſſ. καὶ ὑμᾶς μακαρίσειεν, καὶ ἡμᾶς ἐκθαυμάσειεν.
[d] Sic Savil. & multi mſſ. In Morel. προσδοκῆσαι deerat.
[e] Sic Savil. & omnes fere mſſ. atque ita legit interpres. Morel. ἡ τοῦ πατρός.
[f] Sex mſſ. & Savil. τῆς ἐντεῦθεν. Morel. τῆς ἐκεῖθεν. Paulopoſt Coiſlin τὰ πράγματα διαχειριζώμεθα. Savil. μεταχειριζώμεθα.

ſtructi illis ſimus, & domum redeuntes, & dormientes, & evigilantes, neque unquam per totam vitam noſtram illa deponamus; commigrant enim nobiſcum, & ad illam vitam magnum fiduciæ nobis argumentum ſunt. Non enim ſicut ſenſibilia arma corpus gravant: ſed levius reddunt, & expeditius, ac ſublimius, roburque augent. Tantum curæ ſit, ut ipſa quotidie abſtergamus, ita ut fulgida ſint, & radiis excæcent oculos maligni dæmonis, omnia contra ſalutem noſtram machinantis. Age, quoniam ſatis vos armis inſtruximus, conſuetam nunc vobis menſam apponamus, & ea quæ heſternam lectionem ſequuntur, deinceps caritati veſtræ proponamus, rurſum admirabilem illum convivii exhibitorem beatum Moſem, magnum Prophetam, bonæ hujus doctrinæ ducem facientes. Videamus igitur quænam ſint ea quæ hodie nos docere vult, & diligenter dictis ejus attendamus. Non enim ſua virtute loquitur, ſed quæcumque illi Spiritus ſancti gratia inſonat, ea per ſuam linguam, docendo humanum genus, profert. Conſummato igitur de die primo ſermone, poſtquam formata luce dixit: *Factum eſt veſpere, & factum eſt mane dies unus*; iterum dicit: *Dixitque Deus: Fiat firmamentum in medio aquæ, & ſit diſtinguens inter aquam & aquam.* Attende hîc, cariſſime, doctrinæ conſequentiam. Quoniam enim antea nobis dixit, poſt cæli & terræ creationem: *Terra autem erat inviſibilis & incompoſita*: & cauſam appoſuit, propter hoc fuiſſe inviſibilem, quia tenebris & aquis obtegebatur: omnia enim erant aqua & tenebræ, & nihil præterea: & poſtea præcepto Domini productam eſſe lucem factamque diſtinctionem lucis & tenebrarum; ita ut illa diei appellationem acceperit, hæc vero noctis: iterum nos docere vult, eum ſicut tenebras ſeparavit producta luce, & utriſque congruum vocabulum indidit; ita & multitudinem aquarum præcepto ſegregare.

3. Et vide ineffabilem potentiam, quæ omnem humanam excedit rationem. Nam ſolum jubet, & accedit aliud elementorum, & aliud decedit. *Dixitque*, ait, *Deus: Fiat firmamentum in medio aquæ, & ſit diſtinguens inter aquam & aquam.* Quid eſt, *Fiat firmamentum?* Quaſi quis dicat humana lingua: Fiat paries quidam & ſeptum in medio dividens & ſeparationem inducens. Et ut diſcas magnam elementorum obedientiam, excellentemque virtutem opificis, ait: *Et factum eſt ita.* Dixit ſolum, & opus ſequutum eſt. 7. *Et fecit*, ait, *Deus firmamentum, & diviſit Deus inter aquam, quæ erat ſub firmamento, & inter aquam quæ erat ſuper firmamentum.* Facto firmamento, inquit, juſſit aquas alias ſub fir-

A μένα, καὶ οἴκαδε ἐπανιόντες καὶ καθεύδοντες, καὶ διανιστάμενοι, καὶ μηδέποτε αὐτὰ [a] ἀποθώμεθα παρὰ πᾶσαν ἡμῶν τὴν ζωήν· ἄπεισι γὰρ μεθ' ἡμῶν, καὶ τῆς ἐκεῖ παῤῥησίας ὑπόθεσις ἡμῖν μεγίστη γίνεται. οὐδὲ γὰρ ὁμοίως τοῖς αἰσθητοῖς ὅπλοις βαρύνει τὸ σῶμα, ἀλλὰ μᾶλλον κουφίζει, καὶ μετάρσιον ἐργάζεται, καὶ τὴν ἰσχὺν ἐπιτείνει, μόνον ἐὰν αὐτὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀποσμήχωμεν, ὥστε λαμπρὰ φαινόμενα διὰ τῆς οἰκείας ἀστραπῆς πηροῦν τὰς ὄψεις τοῦ πονηροῦ δαίμονος, πάντα κατὰ τῆς σω-
B τηρίας τῆς ἡμετέρας μηχανωμένου. φέρε δὴ λοιπὸν ἐπειδὴ ἱκανῶς ὑμᾶς καθωπλίσαμεν, τὴν συνήθη παραθῶμεν ὑμῖν τράπεζαν, καὶ τὰ ἀκόλουθα τῶν χθὲς ἡμῖν εἰρημένων προθῶμεν ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, πάλιν τὸν θαυμάσιον ἑστιάτορα τὸν μακάριον Μωϋσέα, τὸν μέγαν προφήτην τῆς καλῆς ταύτης διδασκαλίας ἡγεμόνα ποιησάμενοι. ἴδωμεν οὖν τίνα ἐστὶν, ἃ καὶ σήμερον ἡμᾶς διδάξαι βούλεται, καὶ προσέχωμεν ἀκριβῶς τοῖς παρ' αὐτοῦ λεγομένοις. οὐδὲ γὰρ οἰκείᾳ δυνάμει φθέγγεται, ἀλλ' ἅπερ ἂν ἡ τοῦ πνεύματος χάρις ἐνηχήσῃ, ταῦτα διὰ τῆς οἰκείας προφέρει γλώττης διδά-
C σκων τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν. ἀπαρτίσας τοίνυν τὸν περὶ τῆς πρώτης ἡμέρας λόγον, καὶ εἰπὼν μετὰ τὴν τοῦ φωτὸς δημιουργίαν, ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία, πάλιν φησί· καὶ εἶπεν ὁ θεός· γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀναμέσον ὕδατος καὶ ὕδατος. σκόπει μοι ἐνταῦθα, ἀγαπητὲ, διδασκαλίας ἀκολουθίαν. ἐπειδὴ γὰρ προλαβὼν ἡμῖν εἶπε μετὰ τὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς δημιουργίαν, ὅτι ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, καὶ τὴν αἰτίαν προσέθηκεν, ὅτι διὰ τοῦτο ἦν ἀόρατος, διὰ τὸ καλύπτεσθαι ὑπὸ τοῦ σκότους, καὶ τῶν ὑδάτων. ὕδωρ γὰρ
D ἦν τὸ πᾶν, καὶ σκότος, καὶ οὐδὲν ἕτερον· εἶτα τοῦ δεσπότου προστάξαντος, παρήχθη τὸ φῶς, καὶ [b] διαχωρισμὸς γέγονε φωτὸς καὶ σκότους, καὶ τὸ μὲν τὴν τῆς ἡμέρας προσηγορίαν ἔλαβε, τὸ δὲ τὴν τῆς νυκτὸς ἐδέξατο· πάλιν ἡμᾶς διδάξαι βούλεται, ὅτι ὥσπερ τὸ σκότος διεῖλε τὸ φῶς παραγαγὼν, καὶ ἑκάστῳ τὴν ἁρμόζουσαν προσηγορίαν ἐπέθηκεν, οὕτω καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων προστάγματι διαιρεῖ.

Καὶ ὅρα δύναμιν ἄφατον, καὶ πάντα ἀνθρώπινον λογισμὸν ὑπερβαίνουσαν. κελεύει γὰρ μόνον, καὶ τὸ μὲν [c] παράγεται τῶν στοιχείων, τὸ δὲ παραχωρεῖ. καὶ εἶπε, φησιν, ὁ θεὸς, γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος,
E καὶ ἔστω διαχωρίζον ἀναμέσον ὕδατος, καὶ ὕδατος. τί ἐστι, γενηθήτω στερέωμα; ὡς ἂν εἴποι τις γλώττῃ ἀνθρωπίνῃ, τειχίον τι καὶ διάφραγμα διαιροῦν μεταξὺ, καὶ χωρισμὸν ἐργαζόμενον. καὶ ἵνα μάθῃς τὴν πολλὴν ὑπακοὴν τῶν στοιχείων, καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν δύναμιν τοῦ δημιουργοῦ, φησί· καὶ ἐγένετο οὕτως. εἶπε μόνον, καὶ τὸ ἔργον ἠκολούθησε. καὶ ἐποίησε, φησιν, ὁ θεὸς τὸ στερέωμα, καὶ διεχώρισεν ὁ θεὸς ἀναμέσον τοῦ ὕδατος, ὃ ἦν ὑποκάτω τοῦ στερεώματος, καὶ ἀναμέσον τοῦ ὕδατος τοῦ ἐπάνω τοῦ στερεώματος. γενομένου, φησὶ, τοῦ στερεώματος τὰ μὲν τῶν ὑδά-

a Savil. & Reg. ἀποθώμεθα παρὰ πᾶσαν ἡμῶν τὴν ζωήν· ἄπεισι γὰρ μεθ' ἡμῶν καὶ τῆς ἐκεῖ παῤῥησίας recte. In Morel. hæc a Typographicis operis permixta fuere.

b Savil. διαχωρισμὸς ἐγένετο. Octo mſſ. διαχωρισμὸς γέγονε. Morel. διαχωρισμὸς ἦν.

c Unus, παραγίνεται.

των,

των, προσέταξεν [a] ὑπὸ τοῦ στερεώματος φέρεσθαι, τὰ δὲ ὑπὲρ τῶν νώτων εἶναι τοῦ στερεώματος. Ἀλλὰ τί ἄν τις εἴποι τοῦτο εἶναι τὸ στερέωμα; ὕδωρ πεπηγὸς, ἀλλ' ἀέρα τινὰ συνεστραμμένον, ἀλλ' ἑτέραν τινὰ οὐσίαν; οὐκ ἄν τις ἁπλῶς τῶν εὖ φρονούντων διϊσχυρίσαιτο. ἀλλὰ προσήκει πολλῇ τῇ εὐγνωμοσύνῃ κεχρημένους δέχεσθαι τὰ λεγόμενα, καὶ μὴ περαιτέρω τῆς οἰκείας φύσεως ὑπερβαίνοντας διερευνᾶσθαι τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, ἀλλὰ τοῦτο μόνον εἰδέναι καὶ κατέχειν παρ' ἑαυτοῖς, ὅτι τῷ προστάγματι τοῦ δεσπότου παρήχθη τὸ στερέωμα τὸν χωρισμὸν τῶν ὑδάτων ἐργαζόμενον, καὶ τὰ μὲν κάτω κατέχον, τὰ δὲ ἄνω μετέωρα ὑπὲρ τῶν οἰκείων νώτων φέρειν δυνάμενον. Καὶ ἐκάλεσε, φησιν, ὁ Θεὸς τὸ στερέωμα οὐρανόν. ὅρα πῶς τῇ αὐτῇ ἀκολουθίᾳ καὶ νῦν ἐχρήσατο ἡ θεία γραφή· καθάπερ εἶπε χθὲς, γενηθήτω φῶς, καὶ μετὰ τὸ παραχθῆναι, τότε ἐπήγαγεν, ἔστω διαχωρίζον ἀναμέσον τοῦ φωτὸς, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκότους, καὶ οὕτως τὸ φῶς ἡμέραν ἐκάλεσεν: οὕτω καὶ σήμερον εἶπε· γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος. εἶτα καθάπερ ἐπὶ τοῦ φωτὸς, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐδίδαξεν ἡμᾶς τὴν χρείαν τοῦ στερεώματος, ὥστε διαχωρίζειν, φησὶν, ἀναμέσον ὕδατος καὶ ὕδατος. καὶ ὅτε αὐτοῦ τὴν χρείαν φανερὰν ἡμῖν κατέστησε, τότε καθάπερ τῷ φωτὶ τὴν ὀνομασίαν προσέθηκεν, οὕτω καὶ τῷ στερεώματι τὴν προσηγορίαν ἐπέθηκεν. Καὶ ἐκάλεσε, φησὶ, τὸ στερέωμα οὐρανὸν, τοῦτο τὸ ὁρώμενον. Καὶ πῶς, φησὶ, τινὲς βούλονται λέγειν πολλοὺς οὐρανοὺς γεγενῆσθαι; οὐκ ἀπὸ τῆς θείας γραφῆς ταῦτα διδασκόμενοι, ἀλλ' ἐξ οἰκείων λογισμῶν ὁρμώμενοι. ὁ γὰρ μακάριος Μωϋσῆς οὐδὲν τούτων πλέον ἡμᾶς διδάσκει. εἰπὼν γὰρ, ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· εἶτα τὴν αἰτίαν διδάξας δι' ἣν ἀόρατος ἐτύγχανεν ἡ γῆ, ὑπὸ τοῦ σκότους καὶ τῶν ὑδάτων τῆς ἀβύσσου καλυπτομένη, μετὰ τὴν τοῦ φωτὸς δημιουργίαν, τάξει τινὶ καὶ ἀκολουθίᾳ χρώμενός φησι· Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, γενηθήτω στερέωμα. εἶτα τὴν χρείαν αὐτοῦ τούτου τοῦ στερεώματος μετὰ ἀκριβείας διδάξας, καὶ εἰπὼν, ὥστε διαχωρίζειν ἀναμέσον ὕδατος καὶ ὕδατος, αὐτὸ τοῦτο τὸ στερέωμα οὐρανὸν ἐκάλεσε τὸ τῶν ὑδάτων χωρισμὸν ἐργασάμενον. τίς ἂν οὖν λοιπὸν μετὰ τὴν τοσαύτην διδασκαλίαν ἀνάσχοιτο τῶν ἁπλῶς ἐξ οἰκείας διανοίας φθέγγεσθαι βουλομένων, καὶ ἀπεναντίας τῇ θείᾳ γραφῇ πολλοὺς οὐρανοὺς λέγειν ἐπιχειρούντων; ἀλλ' ἰδοὺ, φησιν, ὁ μακάριος Δαυῒδ ὕμνον ἀναφέρων τῷ Θεῷ ἔφησεν· αἰνεῖτε αὐτὸν οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν. μὴ θορυβηθῇς, ἀγαπητὲ, μηδὲ νομίσῃς τὴν ἁγίαν γραφὴν ἐναντία ἑαυτῇ λέγειν ποτέ· ἀλλὰ μάνθανε τὴν ἀλήθειαν τῶν εἰρημένων, καὶ κατέχων [b] τὴν ἀκριβῆ ταύτης διδασκαλίαν, ἀπόφραξον τὰς ἀκοὰς τοῖς ἀπεναντίας ταύτῃ φθεγγομένοις.

Τί δέ ἐστιν, ὃ βούλομαι εἰπεῖν, ἀκούσατε μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς, ἵνα μὴ εὐκόλως παρασαλεύησθε ὑπὸ τῶν τὰ παριστάμενα λέγειν βουλομένων. πᾶσαι αἱ θεῖαι βίβλοι τῆς παλαιᾶς διαθήκης [c] τῇ Ἑβραίων γλώττῃ ἐξ

A mamentum ferri, alias autem supra dorsum esse firmamenti. Sed quid tandem esse dicemus hoc firmamentum? aquam-ne densatam, vel aërem quemdam convolutum, vel aliam substantiam? Nemo prudentium hoc temere asseveraverit. Oportet enim magna modestia & grato animo ea quæ dicuntur a nobis accipi, & non ultra naturam nostram progredi, & scrutari quæ supra nos sunt; sed hoc solum scire & tenere apud nos, præcepto Domini productum esse firmamentum, in separationem aquarum, quod valeat alias sub se continere, alias vero sursum in dorso suo ferre B sublimes. 8. *Et vocavit*, ait, *Deus firmamentum cælum.* Vide quomodo eadem consequentia etiam nunc divina scriptura usa est. Nam sicut dixit heri, *Fiat lux*; & postquam producta fuit, tunc subjecit: *Sit distinguens inter lucem & inter tenebras*, & sic lucem diem vocavit: ita & hodie dixit: *Fiat firmamentum in medio aquæ.* Dein sicut de luce dixerat, ita & hic docuit nos usum firmamenti, *ut dividat*, ait, *inter aquam & aquam.* Et postquam hunc ejus usum declaravit, tunc sicut luci nomen dedit, ita & firmamento suum nomen imposuit. *Et vocavit*, ait, *firmamentum* C *cælum*, hoc quod videtur. Et quomodo, inquies, volunt aliqui, factos multos cælos? Non ex divina scriptura hoc didicerunt; sed ex suis ratiociniis hoc inferunt. Beatus autem Moses nihil his amplius docet: nam ut dixit, *In principio fecit Deus cælum & terram:* & dein causam docuit quare terra esset invisibilis, nempe quod obtecta a tenebris & aquis abyssi; post formationem lucis, ordine & consequentia quadam utens, inquit: *Et dixit Deus, Fiat firmamentum.* Deinde postquam docuit diligenter usum istius firmamenti, & D dixit, *ut distingueret inter aquam & aquam*, istuc ipsum firmamentum quod aquarum separationem faciebat, cælum vocavit. Quis igitur post tantam doctrinam feret eos qui ex sua mente loqui, & contra divinam scripturam multos cælos dicere audent? At inquiunt: Ecce beatus David laudem Deo offerens, dixit: *Laudate eum cæli cælorum.* Ne turberis, dilecte, neque putes sacram scripturam sibiipsi alicubi contrariam: sed disce potius dictorum veritatem, & tenens diligenter illius doctrinam, obtura aures illi contraria dicen- E tibus.

Firmamentum quid sit, vix sciri potest.

Multos cælos esse non putat B. Chrysostomus.

Psal. 148. 4.

4. Et quid hoc sit, quod dicere volo, audite magna attentione, ut ne facile moveamini a volentibus quidquid in mentem venerit dicere. Omnes divini libri veteris testamenti Hebræorum lingua ab

[a] Septem mss. & Savil. ὑπὸ τὸ στερέωμα φέρεσθαι.
[b] Coislin. τὴν ἀκρίβειαν ταύτης τῆς διδασκαλίας. Infra τὰ παριστάμενα, quidquid in mentem venerit. Hoc usu etiam alibi.

[c] Reg. unus τῇ Ἑβραΐδι γλώττῃ. Ptolemæus de quo hic loquitur Chrysostomus, Philadelphus fuisse dicitur in Historia Aristeæ, cujus fidem cæteraque omnia ad versionem τῶν Ο' perti-

initio fuere compositi, & in hoc nobiscum consenserint omnes. Non multis autem annis ante adventum Christi, rex quidam Ptolemæus in colligendis libris admodum studiosus, multis aliis diversisque coactis, operæpretium putavit hos etiam libros colligere. Ea de causa quosdam Judæorum Jerosolymitanorum accivit, qui eos in Græcam linguam verterent: quod etiam perfectum & absolutum fuit. Factum autem est hoc divinæ dispensationis opus, ut non solum Hebraïcæ linguæ periti, sed & omnes qui totum orbem inhabitant, ex eis utilitatem perciperent. Quodque admirabile ac stupendum est, qui illud egit, non Judæorum religionem sectabatur, sed idolorum cultui deditus erat, & ipsis contraria sentiebat. Hoc enim modo se habent omnia quæ a Domino nostro dispensantur, ut per adversarios semper crescant veritatis præcepta. Hæc autem non temere vestræ caritati narraverim, sed ut scire possitis, non hac lingua, nostra, inquam, sed Hebraïca, fuisse hos libros compositos. Dicunt igitur qui linguæ ejus apprime gnari sunt, Cæli nomen plurali numero ab Hebræis vocari, quod confitentur etiam qui Syrorum linguam sciunt. Et nemo ea lingua dicit cælum, sed cæli. Atque idcirco sic dictum est a beato Davide, *Cæli cælorum:* non quod multi sint cæli; non enim hoc nos docuit beatus Moses; sed quia mos est linguæ Hebraïcæ unam rem nominare plurali numero: quia si multi essent, non omisisset Spiritus sanctus per linguam beati hujusce Prophetæ, & aliorum formationem nos docere. Hæc diligenter retinete, obsecro, ut possitis obstruere ora eorum qui contraria ecclesiasticis doctrinis afferunt, & in tuto videatis virtutem eorum quæ in scriptura continentur. Nam idcirco frequenter hic convenitis, & nos uberiorem doctrinam communicamus, *ut parati sitis omni poscenti vos rationem reddere.* Sed ad consequentia redeamus, si placet. *Et vocavit*, ait, *Deus firmamentum cælum. Et vidit Deus, quod esset bonum.* Attende quantum his verbis humanæ se attemperet infirmitati. Nam sicut de luce dixit: *Vidit quod esset bona:* ita & nunc de cælo dicit, hoc est, de firmamento: *Et vidit*, inquit, Deus, *quod esset bonum:* docens nos per istud immensam pulcritudinem ejus. Quis enim non obstupesceret atque miraretur quod firmamentum tanto tempore vigentem servet pulcritudinem, & quod quantum progreditur tempus, tantum augeatur & pulcritudo?

Ptolemæus convocat LXX. Interpretes.

Hebraïcæ linguæ idiotismus.

1. Pet. 3. 15.

A ἀρχῆς ἦσαν συντεθειμέναι, καὶ τοῦτο πάντες ἂν ἡμῖν συνομολογήσαιμεν. οὐ πρὸ πολλῶν δὲ ἐτῶν τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, βασιλεύς τις Πτολεμαῖος περὶ τὴν τῶν βιβλίων συναγωγὴν πολλήν τινα σπουδὴν ποιησάμενος, καὶ πολλὰ ἕτερα συναγαγὼν καὶ διάφορα, ἔγνω δεῖν καὶ ταύτας τὰς βίβλους συναγαγεῖν. μεταπεμψάμενος οὖν τινας τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις Ἰουδαίων μεταβαλεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶτταν· καὶ δὴ τοῦτο εἰς ἔργον αὐτῷ ἐξενήνεκται. ἐγένετο δὲ καὶ τοῦτο τῆς τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας ἔργον, ὥστε μὴ μόνον τοὺς τὴν Ἑβραίων γλῶτταν [a] ἠσκημένους, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς τὴν οἰκουμένην οἰ-

B κοῦντας τὴν ἐξ αὐτῶν ὠφέλειαν καρπώσασθαι. καὶ τὸ δὴ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, ὅτι οὐ τῶν τὰ Ἰουδαϊκὰ φρονούντων τις τὴν σπουδὴν ταύτην ἐποιήσατο, ἀλλ' ἀνὴρ τοῖς εἰδώλοις προσεστηκὼς, καὶ ἀπεναντίας τῇ θρησκείᾳ διακείμενος. τοιαῦτα γάρ ἐστιν ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ δεσπότου τοῦ ἡμετέρου οἰκονομούμενα, ἀεὶ διὰ τῶν ἐναντίων αὔξει τὰ τῆς ἀληθείας προστάγματα. ταῦτα δὲ οὐχ ἁπλῶς διηγησάμην ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, ἀλλ' ἵνα εἰδέναι ἔχητε, ὅτι οὐ ταύτῃ τῇ γλώττῃ, τῇ ἡμετέρᾳ λέγω, ἀλλὰ τῇ Ἑβραΐδι ἦσαν συντεθειμέναι. λέγουσι τοίνυν οἱ τὴν γλῶτταν ἐκείνην ἀκριβῶς [b] ἠσκημένοι, τὸ τοῦ οὐρανοῦ ὄνομα πληθυντικῶς καλεῖσθαι πα-

C ρὰ τοῖς Ἑβραίοις, καὶ τοῦτο καὶ οἱ τὴν Σύρων γλῶτταν ἐπιστάμενοι συνομολογοῦσι. καὶ οὐκ ἄν τις εἴποι, τῇ γλώττῃ, φησὶ, τῇ παρ' αὐτοῖς, ὁ οὐρανὸς, ἀλλ' οἱ οὐρανοί. διὰ τοῦτο τοίνυν οὕτως εἴρηται τὸ ὑπὸ τοῦ μακαρίου Δαυὶδ εἰρημένον, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, οὐχ ἐπειδὴ πολλοί εἰσιν οἱ οὐρανοὶ, οὐδὲ γὰρ τοῦτο ἡμᾶς ἐδίδαξεν ὁ μακάριος Μωϋσῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ σύνηθες τῇ γλώττῃ τῶν Ἑβραίων οὕτως ὀνομάζειν τοῦ τὴν ἑνὸς προσηγορίαν πληθυντικῶς· ἐπεὶ εἰ πολλοὶ ἦσαν, οὐκ ἂν παρέλειπε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον μὴ διὰ τῆς γλώττης τοῦ μακαρίου τούτου προφήτου διδάξαι ἡμᾶς καὶ τὴν ἄλ-

D λων τὴν δημιουργίαν. ταῦτα ἀκριβῶς κατέχετε παρακαλῶ, ἵνα δύνησθε ἐπιστομίζειν τοὺς ἐναντία τῇ ἐκκλησίᾳ δόγματα [c] ἐπεισφέρειν βουλομένους, καὶ εἰδῆτε μετ' ἀσφαλείας τῶν ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς κειμένων τὴν δύναμιν. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ συνεχῶς ἐνταῦθα παραγίνεσθε, καὶ ἡμεῖς πυκνότερον τὴν πρὸς ὑμᾶς διδασκαλίαν ποιούμεθα, ἵνα παρεσκευασμένοι ἦτε παντὶ τῷ αἰτοῦντι [d] ὑμᾶς διδόναι λόγον. ἀλλ' ἐπὶ τὴν

E ἀκολουθίαν ἐπανέλθωμεν, εἰ δοκεῖ. καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς, φησὶ, τὸ στερέωμα οὐρανὸν, καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλόν. σκόπει πόση τῶν ῥημάτων ἡ συγκατάβασις διὰ τὴν ἀσθένειαν τὴν ἀνθρωπίνην. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τοῦ φωτὸς εἶπεν, εἶδεν ὅτι καλὸν, οὕτω καὶ νῦν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ἤτοι τοῦ στερεώματος, καὶ εἶδεν, φησιν, ὁ Θεὸς ὅτι καλόν· διδάσκων ἡμᾶς διὰ τούτου τὸ κάλλος αὐτοῦ τὸ ἀμήχανον. τίς γὰρ οὐκ ἂν ἐκπλαγείη καὶ θαυμάσειεν; ὅτι ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ἀκμαῖον διετήρησε τὸ κάλλος, καὶ ὅσῳ πρόεισιν ὁ χρόνος, τοσούτῳ καὶ τὸ κάλλος ἐπι-

nentia exploravimus in Præliminaribus ad Hexapla Origenis cap. 3. ubi vide sis.

a Ita octo mss. & Savil. Morel. vero κεκλημένους.

b Iidem ἠσκημένοι. Morel. κεκλημένοι. Infra duo mss. Savil. in marg. τὴν Σύρων γλῶτταν. Cælorum nomen hebraïce שמים.

Unicum Cælum admittit Chrysostomus & respondet argumento ex psalmis deducto, quo plures comprobari videntur cæli; sed tacet Paulum raptum usque ad tertium cælum.

c Aliquot Mss. ἐπεισφέρειν. Savil ἐπιφέρειν. Morel. εἰσφέρειν.

d Savil. ὑμᾶς διδόναι λόγον. In Morel. διδόναι deest.

τείνεται; τί γὰρ ὡραιότερον γένοιτ' ἂν τοῦ παρὰ τοῦ δημιουργοῦ τὸν ἔπαινον δεξαμένου; εἰ γὰρ ἡμεῖς ἀνθρώπου ἔργον ὁρῶντες ἀπηρτισμένον, θαυμάζομεν τὸ σχῆμα, τὴν θέσιν, τὸ κάλλος, τὴν ἀναλογίαν, τὸν ῥυθμὸν, τὰ ἄλλα ἅπαντα, [a] τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργηθὲν πῶς ἄν τις κατ' ἀξίαν ἐπαινέσειε, καὶ μάλιστα ὅταν καὶ αὐτοῦ τοῦ δεσπότου τὸν ἔπαινον δέξηται. τοῦτο γὰρ διὰ τὴν ἡμετέραν συγκατάβασιν εἴρηται, καὶ ὄψει αὐτὸν ἐφ' ἑκάστου τῶν γινομένων τοῦτο λέγοντα, καὶ προαναιροῦντα τὴν τόλμαν τῶν μετὰ ταῦτα μελλόντων τὴν οἰκείαν γλῶσσαν ἀκονᾷν κατὰ τῆς τοῦ θεοῦ δημιουργίας, καὶ λεγόντων, διὰ τί τὸ καὶ τὸ γέγονε; [b] τοὺς ταῦτα τοίνυν ἐπιχειροῦντας λέγειν προανατέλλων φησί· καὶ εἶδεν ὁ θεὸς ὅτι καλόν. ὅταν δὲ ἀκούσῃς, ὅτι εἶδεν ὁ θεὸς, καὶ ἐπῄνεσε, θεοπρεπῶς νόει τὸ ῥηθὲν, καὶ ὡς εἰκὸς ἐπὶ θεοῦ. ὁ γὰρ παραγαγὼν, καὶ πρὶν ἢ δημιουργήσῃ, ἠπίστατο τοῦ δημιουργουμένου τὸ κάλλος· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀνθρώπους ἡμᾶς ὄντας, καὶ τοσαύτῃ ἀσθενείᾳ [c] περιβεβλημένους οὐκ ἐνῆν ἑτέρως ἀκοῦσαι· διὰ τοῦτο παρεσκεύασε τοῦ μακαρίου προφήτου τὴν γλῶτταν, τῇ παχύτητι τούτων χρήσασθαι τῶν ῥημάτων πρὸς διδασκαλίαν τῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως.

A Quid enim speciosius eo, quod laudem ab ipso opifice accepit? Nam si nos hominis opus videntes absolutum, admiramur figuram, situm, pulcritudinem, proportionem, elegantiam, aliaque omnia; quod factum est a Deo quis digne laudarit, præsertim cum ab ipso Domino laudem accepit? Hæc enim dicta ita sunt, ut se attemperaret nostræ fragilitati: videbisque hoc per singulas creaturas dici, & ita multis antea sæculis profligari ausum eorum, qui linguam suam acuturi erant contra opificium Dei, & dicturi: B Quare hoc & hoc factum est? Talia igitur dicturos ante comprimit, dicens: *Et vidit Deus quod esset bonum.* Quando autem audis, vidit Deus, & laudavit: intellige dictum, prout dignum est de Deo loqui. Nam qui produxit, etiam priusquam formaret, sciebat formandæ rei pulcritudinem. Sed quia nos homines tanta sumus imbecillitate circumdati, aliter hoc intelligere non potuimus: ideo sic direxit beati Prophetæ linguam, ut ad erudiendum humanum genus, tanta verborum uteretur crassitudine.

Deum videre quipiam quid sit.

Ὅταν τοίνυν ἀνατείνῃς τὸ ὄμμα, καὶ θεάσῃ τοῦ οὐρανοῦ τὸ κάλλος, τὸ μέγεθος, τὴν χρείαν, τότε ἐντεῦθεν ἐπὶ τὸν δημιουργὸν ἀνάδραμε, καθάπερ σοφός τις ἔλεγεν· ἐκ γὰρ μεγέθους καὶ καλλονῆς κτισμάτων, ἀναλόγως ὁ γενεσιουργὸς θεωρεῖται. καὶ σκόπει τοῦ δεσπότου σου τὴν δύναμιν, ὅση τίς ἐστι, καὶ ἐκ τῆς τῶν στοιχείων τούτων δημιουργίας. ὁ γὰρ εὐγνώμονα ψυχὴν ἔχων, εἰ βουληθείη καθ' ἕκαστον τῶν ὁρωμένων διερευνᾶσθαι· καὶ τί λέγω καθ' ἕκαστον [d] τῶν γινομένων; τὴν οἰκείαν μόνον διάπλασιν ἐὰν ἀκριβῶς βουληθῇ διασκέψασθαι, ὄψεται καὶ διὰ τῶν μικρῶν τούτων τὴν ἄφατον καὶ ἀνεκδιήγητον τοῦ θεοῦ δύναμιν. Εἰ δὲ τὰ ὁρώμενα ἱκανὰ διδάξαι τὸ μέγεθος τῆς τοῦ δημιουργοῦ δυνάμεως, ἐὰν καὶ ἐπὶ τὰς ἀοράτους δυνάμεις ἔλθῃς, καὶ τὸν λογισμὸν ἀνατείνῃς ἐπὶ τὰς τῶν ἀγγέλων στρατιὰς, τῶν ἀρχαγγέλων, τῶν ἄνω δυνάμεων, τῶν θρόνων, τῶν κυριοτήτων, τῶν ἀρχῶν, τῶν ἐξουσιῶν, τῶν Χερουβὶμ, τῶν Σεραφὶμ, ποία διάνοια, ποῖος λόγος ἀρκέσει ἐξειπεῖν τὴν μεγαλοσύνην αὐτοῦ [e] τὴν ἀνεκδιήγητον; εἰ γὰρ Δαυὶδ ὁ μακάριος προφήτης τῶν ὁρωμένων τὴν διακόσμησιν καταμαθὼν ἐβόα λέγων, ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας· ἀνὴρ τοσούτου πνεύματος ἠξιωμένος, καὶ τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας αὐτοῦ μαθεῖν καταξιωθεὶς, τί ἂν εἴποιμεν ἡμεῖς, οἱ γῆ καὶ σποδὸς ὄντες, καὶ διηνεκῶς ὀφείλοντες κάτω κύπτειν, καὶ ἐκπλήττεσθαι τὴν τοῦ ἁπάντων δεσπότου τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν; καὶ τί λέγω τὸν προφήτην; ὁ γὰρ μακάριος Παῦλος, ἡ οὐρανομήκης ἐκείνη ψυχὴ, ὁ σῶμα περικείμενος, καὶ ταῖς ἀσωμάτοις δυνάμεσιν ἁμιλλώμενος, ὁ ἐν γῇ βαδίζων,

C 5. Quando igitur sublevas oculos, & spectas cæli pulcritudinem, magnitudinem, utilitatem: tunc inde ad opificem ascende, sicut & sapiens quidam dicebat: *Ex magnitudine & pulcritudine creaturarum, universi conditor per proportionem consideratur.* Sap. 13. 5. Et vide etiam ex horum elementorum formatione, quanta sit Domini tui virtus. Nam cui sagax & probus est animus, si voluerit singula visibilia scrutari; & quid dico, singula quæ facta sunt? suam solam formationem si accurate voluerit considerare, videbit ex parvis illis immensam & ineffabilem Dei potentiam. D Quod si visibilia sola sufficiunt nobis ad docendam potentiæ conditoris magnitudinem, si & ad invisibiles veneris virtutes, & mentem extenderis ad Angelorum exercitus, Archangelorum, supernarum virtutum, thronorum, dominationum, principatuum, potestatum, Cherubim, Seraphim: quæ mens, qui sermo poterit enarrare magnificentiam ejus ineffabilem? Nam si beatus Propheta David, cum dispositionem visibilium considerasset, exclamabat dicens: *Quam magnificata sunt opera tua, Domine! omnia in sapientia fecisti:* Ps. 103. 24. E si, inquam, vir tanto spiritu præditus, & dignus habitus, cui incerta & occulta sapientiæ divinæ manifestarentur, sic exclamabat: quid diceremus nos qui terra & cinis sumus, & debemus continuo vultum submittere, & obstupescere universorum Domini ineffabilem benignitatem? Et quid dico Prophetam? Beatus ipse Paulus, anima illa ad cælos usque sublimis, corpore circumdatus, & cum incorporeis virtutibus certans, in ter-

[a] Coislin. τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ δημιουργηθέντα.
[b] Tres mss. & Coislin. τοὺς ταῦτα νῦν ἐπιχειρεῖν λέγοντας προανατέλλων..... ὅταν δὲ ἀκούσῃς.
[c] Coislin. περικειμένους.
[d] Reg. unus τῶν ὁρωμένων.
[e] Sic Savil. & Coislin. Morel. vero ἀδιήγητον.

ra ambulans, & animi studio cælum peragrans, cum in unam partem dispensationum Dei incideret; de Judæis & Gentilibus loquor, quod illi quidem ejecti, hi autem in locum illorum introducti fuissent; & secum dubitaret, & internorum oculorum vertigine laboraret, exclamavit dicens: *O altitudo divitiarum & sapientiæ, & scientiæ Dei, quam inscrutabilia sunt judicia ejus, & investigabiles viæ ejus!* Sed hic libenter rogarim eos, qui de generatione Filii Dei curiosius exquirunt, & sancti Spiritus dignitatem auferre tentant: unde vobis, obsecro, tantæ audaciæ temeritas? a qua temeritate in tantam ruistis insaniam? Nam si Paulus ille tantus & talis judicia ejus, hoc est, dispensationes & gubernationes, inscrutabilia esse dicit: & non dicit incomprehensibilia, sed inscrutabilia, ita ut scrutari ea nemo possit, & investigabiles dicit vias ejus; iterum idem dicens, vias mandata vocans & præcepta; quomodo vos substantiam ipsam unigeniti curiosius explorare, & Spiritus sancti dignitatem, quantum in vobis est, imminuere audetis? Videte, dilectissimi, quantum malum sit non diligenter attendere ad ea quæ in divinis scripturis sunt contenta. Hi enim si cum sagaci & proba mente doctrinam divinæ scripturæ accepissent, & non sua ex proprio ratiocinio excogitassent, neutiquam in tantam venissent amentiam. At nos neque sic cessemus divinæ scripturæ testimonia ipsis objicere, & aures nostras ad pestilentes eorum doctrinas obsepire.

Rom. 11. 33.

Contra Anomœos.

6. Sed nescio quomodo iterum ab impetu orationis in hæc evecti sumus, & a contextu excidimus, ideo iterum ad priora redeat sermo. *Et vocavit*, ait, *Deus firmamentum cælum, & vidit Deus quod esset bonum. Et factum est vespere, & factum est mane dies secundus.* Appellatione indita firmamento, & laudato opere, finem imposuit diei secundo, & dixit: *Et factum est vespere, & factum est mane dies secundus.* Vidisti quanta diligentia nos docet, finem lucis vesperam vocans, & finem noctis mane, & totum illud diem: ut ne erremus nos, neque putemus vesperam, finem esse diei: sed manifeste sciamus utriusque spatium unum diem implere? Et vespere finem lucis recte quis dixerit, mane autem, hoc est, finem noctis, complementum diei? Hoc enim vult divina scriptura manifestare dicens: *Et factum est vesperum, & factum est mane dies secundus.* Forte prolixius sermonem extendimus, non data opera, sed ab ipsa, ut dixerit quispiam, verborum consequentia, quasi rapido quodam amne vi abstracti. Vosque hujus rei causa estis, qui magna cum voluptate dicta nostra auditis. Nihil enim sic excitare potest dicentem, & sententiarum magnam copiam illi afferre, ut auditorum alacritas. Et sicut su-

A καὶ τῇ προθυμίᾳ τὸν οὐρανὸν περιπολῶν, εἰς μέρος ἕν τι τῶν οἰκονομιῶν τοῦ θεοῦ ἐμπεσών· τὸ κατὰ Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας λέγω, καὶ πῶς οἱ μὲν ἐξεβλήθησαν, οἱ δὲ ἀντεισήχθησαν· καὶ διαπορήσας, καὶ ἰλιγγιάσας ἀνέκραξε μέγα βοῶν, καὶ λέγων, ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως θεοῦ, ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ, καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ. ἀλλ' ἐνταῦθα ἡδέως ἐροίμην τοὺς τὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ θεοῦ γέννησιν περιεργάζεσθαι τολμῶντας, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος τὴν ἀξίαν καθαιρεῖν ἐπιχειροῦντας· πόθεν ὑμῖν, εἰπέ μοι, ἡ τοσαύτης τόλμης ἡ προπέτεια; ἀπὸ ποίας [a] παροινίας εἰς τοσοῦτον B μανίας ἐξωκείλατε; εἰ γὰρ Παῦλος ὁ τοσοῦτος, καὶ τηλικοῦτος, τὰ κρίματα αὐτοῦ, τουτ' ἔστι, τὰς οἰκονομίας, τὰς διοικήσεις ἀνεξερεύνητά φησιν εἶναι, καὶ οὐκ εἶπεν ἀκατάληπτα, ἀλλ' ἀνεξερεύνητα, ὥστε μηδὲ ἔρευναν [b] ἐπιδέξασθαι, καὶ ἀνεξιχνίαστοι, φησιν, αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ. πάλιν τὸ αὐτὸ λέγων, ὁδοὺς τὰ προστάγματα καλῶν καὶ τὰς ἐντολάς, πῶς ὑμεῖς αὐτὴν τὴν οὐσίαν τοῦ μονογενοῦς περιεργάζεσθαι τολμᾶτε, καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος τὴν ἀξίαν ἐλαττοῦν τό γε καθ' ὑμᾶς; ὁρᾶτε, ἀγαπητοί, ὅσον ἐστὶ κακὸν τὸ μὴ προσέχειν μετὰ ἀκριβείας τοῖς ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ κειμένοις. οὗτοι C γὰρ εἰ τὰ ἀπὸ τῆς θείας γραφῆς διδάγματα μετ' εὐγνωμοσύνης ἐδέχοντο, καὶ μὴ τὰ ἀπὸ τῶν οἰκείων λογισμῶν εἰσέφερον, οὐκ ἂν εἰς τοσαύτην ἄνοιαν [c] ἐτράπησαν. ἀλλ' ἡμεῖς μηδὲ οὕτω παυσώμεθα τὰ ἀπὸ τῆς θείας γραφῆς αὐτοῖς ἐνηχοῦντες, καὶ τὰς ἑαυτῶν ἀκοὰς ἀποτειχίζοντες τοῖς ὀλεθρίοις αὐτῶν διδάγμασιν.

Ἀλλ' οὐκ οἶδα πῶς πάλιν ὑπὸ τῆς ῥύμης τοῦ λόγου εἰς ταῦτα ἐξενεχθέντες, τῆς ἀκολουθίας ἐξεπέσαμεν· διὸ πάλιν [d] ἐπαναγάγωμεν τὸν λόγον ἐπὶ τὰ πρότερα. καὶ ἐκάλεσε, D φησιν, ὁ θεὸς τὸ στερέωμα οὐρανόν, καὶ εἶδεν ὁ θεός, ὅτι καλόν, καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωῒ ἡμέρα δευτέρα. ἐπιθεὶς τὴν προσηγορίαν τῷ στερεώματι, καὶ ἐπαινέσας τὸ γεγονός, τέλος ἐπέθηκε τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ, καί φησι· καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωῒ ἡμέρα δευτέρα. εἶδες πῶς μετὰ ἀκριβείας ἡμᾶς διδάσκει τὸ μὲν τέλος τοῦ φωτὸς ἑσπέραν καλῶν, τὸ δὲ τέλος τῆς νυκτὸς πρωΐαν, καὶ ἡμέραν τὸ πᾶν προσαγορεύων, ὥστε μὴ πλανᾶσθαι ἡμᾶς, μηδὲ νομίζειν τὴν ἑσπέραν τέλος εἶναι τῆς ἡμέρας, ἀλλ' εἰδέναι σαφῶς ὅτι ἀμφοτέρων τὸ μῆκος μίαν ἡμέραν πληροῖ; καὶ ἡ μὲν ἑσπέρα τέλος τοῦ φωτὸς ἂν δικαίως E λέγοιτο, ὁ δὲ ὄρθρος, τουτ' ἔστι, τὸ τέλος τῆς νυκτὸς πλήρωμα τῆς ἡμέρας. τοῦτο γὰρ βούλεται δηλοῦν ἡ θεία γραφὴ φάσκουσα, καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωῒ ἡμέρα δευτέρα. τάχα εἰς πολὺ μῆκος τὸν λόγον ἐξετείναμεν, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς, ὡς ἂν εἴποι τις, τῆς τῶν λόγων ἀκολουθίας, καθάπερ ὑπὸ χειμάρρου [e] τινὸς σφοδροτάτου παρασυρέντες. καὶ τούτου δὲ ὑμεῖς αἴτιοι, οἱ μεθ' ἡδονῆς ἀκούοντες τῶν παρ' ἡμῶν λεγομένων. οὐδὲν γὰρ οὕτω διεγείρειν δύναται τὸν λέγοντα, καὶ εἰς πλείονα εὐπορίαν ἀγαγεῖν νοημάτων, ὡς ἡ τῶν ἀκροατῶν προθυμία. καὶ

a Coislin. παροινίας. Alii παρανοίας.

b Reg. unus & Colbert. unus ἐπιδείξασθαι. Hæretici qui substantiam Unigeniti curiosius explorabant, & Spiritus sancti dignitatem minuebant Anomœi erant, & Macedoniani. Contra Anomœos multas orationes habuit Chrysostomus Antiochiæ & Constantinopoli.

c Reg. unus διετράπησαν.

d Savil. & aliquot mss. ἐπαναγαγεῖν. Coislin. & Colb. unus, ἐπανάγειν. Morel. ἐπάξειν.

e Quinque mss. τινὸς σφόδρα παρασυρ-

ὥσπερ οἱ ἀναπεπτωκότες καὶ ῥάθυμοι ἀκροαταὶ καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον ὀκνηρότερον [a] ἀπεργάζονται· οὕτως ὑμεῖς διὰ τὴν τοῦ θεοῦ χάριν, κἂν αὐτῶν τῶν λίθων ὦμεν ἀφωνότεροι, ἱκανοὶ τυγχάνετε τὴν ἡμετέραν νωθείαν διεγεῖραι, καὶ τὸν ὕπνον ἀποτινάξαι, καὶ βιάσασθαι εἰπεῖν τι τῶν ὑμῖν χρησίμων, καὶ εἰς τὴν ὑμετέραν οἰκοδομὴν συντεινόντων. ἐπεὶ οὖν τοιοῦτοι τυγχάνετε θεοδίδακτοι ὄντες, δυνάμενοι κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον καὶ ἄλλους νουθετεῖν, φέρε παρακαλέσωμεν ὑμᾶς, εἰ καί ποτε ἄλλοτε, κατὰ τὸν τῆς νηστείας καιρὸν, πολλὴν τῆς ἀρετῆς τὴν κατὰ θεὸν πρόνοιαν ποιήσασθαι, καὶ μὴ προσκορὴς ὑμῖν ὁ λόγος γένηται, εἰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑμῖν περὶ τῶν αὐτῶν διαλεγόμεθα· τὰ αὐτὰ γὰρ λέγειν ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀκνηρὸν κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον, ὑμῖν δὲ ἀσφαλές. δεῖται γὰρ ἡμῶν ἡ ψυχὴ ῥάθυμος οὖσα συνεχοῦς τῆς ὑπομνήσεως. καὶ καθάπερ τὸ σῶμα τοῦτο καθ' ἑκάστην ἡμέραν δεῖται τῆς σωματικῆς τροφῆς, ὥστε μὴ εἰς πολλὴν ἀσθένειαν ἐμπεσὸν [b] ἀνενέργητον κεῖσθαι· οὕτω δὴ καὶ ἡ ψυχὴ χρῄζει τῆς πνευματικῆς τροφῆς καὶ τῆς ἀρίστης πολιτείας, ὥστε ἐν συνηθείᾳ τινὶ τῶν καλῶν γινομένην αὐτὴν, ἀχείρωτον λοιπὸν καταστῆναι ταῖς ἐπιβουλαῖς τοῦ πονηροῦ.

Καθ' ἑκάστην τοίνυν τὴν ἡμέραν ταύτης τὴν ἰσχὺν περιεργαζώμεθα, καὶ ἑαυτοὺς διερευνώμενοι μηδέποτε διαλείπωμεν· καὶ λογοθέσιον ἑαυτοῖς ποιῶμεν, καὶ τῶν εἰσαγομένων καὶ τῶν ἐξαγομένων, τί μὲν χρησίμως ἐφθεγξάμεθα, τί δὲ ἀργὸν ῥῆμα προηνέγκαμεν, καὶ πάλιν, τί μὲν τῶν ἐπωφελῶν διὰ τῆς ἀκοῆς εἰς τὴν ψυχὴν εἰσηγάγομεν, τί δὲ τῶν βλάπτειν δυναμένων πάλιν εἰς ταύτην εἰσηνέγκαμεν. καὶ τῇ μὲν γλώττῃ κανόνας τινὰς καὶ ὅρους ἐπιθῶμεν, ὥστε πρότερον [c] διαμαρυκᾶσθαι τὰ ῥήματα, καὶ οὕτω προφέρειν τοὺς λόγους· τὴν δὲ διάνοιαν παιδεύωμεν μηδὲν προΐεσθαι τῶν βλαβερῶν· ἀλλὰ κἂν ἔξωθέν τι ἐπεισφέρηται τοιοῦτον, τοῦτο ὡς περιττὸν καὶ βλάπτειν δυνάμενον ἀποσείεσθαι, κἂν ἔνδοθεν τίκτηται, ταχέως αὐτὸ φυγαδεύειν τῷ εὐσεβεῖ λογισμῷ, καὶ μὴ νομίζωμεν τὴν ἀσιτίαν μόνον τὴν μέχρι τῆς ἑσπέρας ἀρκεῖν ἡμῖν πρὸς σωτηρίαν. εἰ γὰρ Ἰουδαίοις τοῖς ἀγνώμοσιν ἔλεγεν ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης διὰ τοῦ προφήτου· ἰδοὺ ἔτη ἑβδομήκοντα, μὴ νηστείαν νενηστεύκατέ μοι; καὶ ἐὰν φάγητε καὶ πίνητε, οὐχ ὑμεῖς ἐσθίετε καὶ πίνετε; τάδε λέγει κύριος παντοκράτωρ· κρίμα δίκαιον κρίνατε, καὶ ἔλεον καὶ οἰκτιρμὸν ποιεῖτε ἕκαστος μετὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ, καὶ χήραν καὶ ὀρφανὸν καὶ προσήλυτον καὶ πένητα μὴ καταδυναστεύητε, καὶ κακίαν ἕκαστος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ μὴ μνησικακῆτε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν. εἰ τοίνυν ἐκείνοις τοῖς ἐπὶ τῇ σκιᾷ παρακαθημένοις, καὶ τῷ σκότῳ τῆς πλάνης προσηλωμένοις, οὐδὲν ὄφελος ἀπὸ τῆς νηστείας μόνης ἐγίνετο, μὴ ταῦτα κατωρθωκόσι, καὶ τὴν κακίαν τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἐκ τῆς καρδίας ἐξορίσασι, ποίαν ἕξομεν ἡμεῖς ἀπολογίαν οἱ τὰ μείζονα ἀπαιτούμενοι, καὶ οὐ ταῦτα

A pini & desides auditores etiam multum eloquio valentem reddunt segniorem: ita vos per Dei gratiam, etiamsi muti essemus plus quam lapides, possetis nostrum stuporem emendare, & somnolentiam discutere, cogereque ut dicamus ea quæ vobis conducunt, & ad vestram institutionem pertinent. Quoniam igitur tales estis, utpote a Deo docti, & secundum beatum Paulum, potestis alios admonere: age, obsecramus vos, ut si per quod aliud, maxime per jejunii tempus, magnam bene vivendi curam geratis: nec fiat vobis sermo fastidiosus, si quotidie de eisdem loquamur. Eadem enim dicere mihi quidem non grave, secundum beatum Paulum, vobis autem tutum. Opus enim habet anima nostra, segnis cum sit, continua admonitione. Et sicut corpus hoc quotidie opus habet corporali alimento, ut ne in magnam ægritudinem incidens, nihil facere possit: ita & anima opus habet spirituali cibo, & optima vitæ ratione, ut in consuetudinem aliquam bonorum perveniens, invicta sit, & resistere possit maligni hostis insidiis.

Rom. 15. 14. — Philip. 3. 1.

7. Quotidie igitur ejus virtutem operose curemus, & nos ipsos examinantes, nunquam deficiamus. Rationarium quoque nobis conficiamus eorum quæ accipimus, & eorum quæ expendimus: quidnam utiliter & bene loquuti simus, & quod otiosum verbum protulerimus: Et iterum, quid utile per aures in animam intromiserimus, & quid, quod detrimentum afferre possit. Præterea & linguæ regulas aliquas & canones ponamus, ita ut prius ruminentur & ponderentur verba, & postea proferantur sermones. Mentem vero ita instituamus, ut ne quid damnosum promat: & si forte aliquid tale forinsecus inferatur, id statim ut superfluum & perniciosum amoveamus: & si intrinsecus nascatur, statim pia cogitatione illud fugemus, & ne existimemus inediam usque ad vesperam ad salutem nobis sufficere. Nam si perversis Judæis dicebat benignus Dominus per Prophetam: *Ecce anni septuaginta: numquid jejunavistis mihi jejunium? Et si comederitis & biberitis, nonne vos comeditis & bibitis? Hæc dicit Dominus omnipotens: Judicium justum judicate, misericordiam & miserationem faciat unusquisque cum proximo suo: & viduam & orphanum & advenam & pauperem non opprimatis: & malum unusquisque vestrûm erga fratrem suum non cogitet in cordibus suis.* Si igitur illis qui in umbra sedebant, & tenebris errorum affixi erant, nihil proderat solum jejunium, cum hæc bona opera non facerent, & e corde malum erga proximum non eliminarent, qualem habituri nos sumus defensionem, a quibus majora exiguntur: & non solum hæc facere jube-

Moralis exhortatio. — Zach. 7. 5. — Judæis jejunium non proderat.

[a] Savil. & quatuor mss. ἀπεργάζονται. Morel. ἐργάζονται. Mox iidem ὦμεν ταπεινότεροι, ἱκανοί. Paulopost Morel. νωθείαν. Savil. & alii νωθείαν. Coislin. νωθίαν.

[b] Coislin. ἀνενέργητον μεῖναι.

[c] Savil. διαμηρυκᾶσθαι. Coislin. διαμαρυκᾶσθαι τὸν λόγον ..... τοὺς λογισμούς. Ibid. Savil. legendum putat προσίεσθαι, quæ vox melius, quam προΐεσθαι quadrare videtur; sed reclamant omnia exemplaria. Mox, τοῦτο ὡς περιττὸν, &c. Savilium sequimur, & sic legit interpres. Morel. ταῦτα ὡς περιττὰ, &c.

mur, sed & inimicos diligere, & eos demereri? quid dico, demereri? imo etiam pro ipsis Dominum precari, & orare ut salutis illorum curam gerat? Hoc enim nobis potissimum in die illo terribili patrocinabitur, & redemtio maxima erit peccatorum nostrorum, si sic affecti fuerimus adversus inimicos nostros. Licet enim magnum sit, & arduum præceptum; si tamen præmium cogites repositum strenue id exsequentibus, nihil omnino videbitur, etiamsi valde arduum sit. Quodnam est hoc? *Si hoc feceritis*, ait, *similes eritis patri vestro, qui in cælis est.* Et ut manifestius hunc sermonem nobis declaret, subdidit, *quia solem suum oriri facit super malos & bonos, & pluit super justos & injustos.* Imitaris enim, inquit, pro humanis viribus Deum. Nam sicut ille non solum justis, sed & iis qui mala operantur, *solem oriri facit*: & pluviam & imbres annuos non bonis solum suppeditat, sed & improbis: sic & tu si non solum diligentes te diligis, sed etiam inimicos, pro virili Dominum tuum imitaris. Vidisti quomodo in supremum culmen eduxit eum qui hanc operari valet virtutem? Verumtamen ne difficultatem rei solum cogites, dilecte, sed prius supputa tecum, quanto honore dignandus sis: & hæc honoris occasio leve tibi faciat quidquid grave est & onerosum. Annon pro beneficio habendum, quod occasio tibi præbeatur dum inimico benefacis; ut aperiantur tibi januæ fiduciæ veniendi ad Deum, & redimendi peccata tua? At forte inimicum ulcisci, & eum qui malis te afficit, paribus vel majoribus plecti vis? Et quid inde commodi, cum neque tu aliquid inde utilitatis habiturus sis, sed propter hoc sis pœnas daturus apud horrendum illud tribunal, ut qui leges tanti judicis obliteraveris & infregeris? Dic, oro, si rex aliquis terrenus legem posuisset, ut vel inimicorum nostrorum curam geramus, vel morte puniamur; annon metu mortis corporalis omnes accurrerent ad implendam legem? Quanta igitur criminatione dignus fuerit is, qui ob corporalem mortem, quam alioqui naturæ necessitas afferet, omnia amplecti paratus; proposita autem pœna mortis, quæ nullam invenerit consolationem, minus curat legem ab universorum Domino latam?

Luc. 6. 27.

Matt. 5. 45.

Quantum bonum sit inimicorum dilectio.

8. Sed mei oblitus sum, dum hæc loquor iis, qui nec benefacientibus parem gratiam rependunt. Quis igitur posthac e supplicio illo nos eripiet, quando non solum ab hoc mandato longe distamus, sed neque ea facimus quæ Publicani? *Si enim diligitis diligentes vos*, ait, *quid magni facitis? nonne & Publicani hoc idem faciunt?* Cum igitur neque hoc a nobis fiat, quæ

Matt. 5. 46.

A μόνον ποιεῖν κελευόμενοι, ἀλλὰ καὶ ἐχθροὺς ἀγαπᾷν, καὶ εὐεργετεῖν προστεταγμένοι; καὶ τί λέγω, εὐεργετεῖν; εὔχεσθαι μὲν οὖν ὑπὲρ αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην παρακαλεῖν, καὶ ἱκετεύειν εἰς τὴν ὑπὲρ τούτων κηδεμονίαν· τοῦτο γὰρ ἡμῶν μάλιστα πάντων ἐν ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ προστήσεται ἡμέρᾳ, καὶ δαπάνη μεγίστη ἔσται τῶν ἡμῖν ἡμαρτημένων, ἐὰν οὕτω πρὸς τοὺς ἐχθρωδῶς πρὸς ἡμᾶς ἔχοντας διακείμεθα. εἰ γὰρ καὶ μέγα ἐστὶ σφόδρα τὸ ἐπίταγμα, ἀλλ' ἐὰν τὸ ἔπαθλον ἐννοήσῃς τὸ κείμενον τοῖς τοῦτο κατορθοῦσιν, οὐδὲν ὅλως φανεῖται, κἂν σφόδρα μέγα ᾖ. τί δὲ τοῦτό ἐστιν; ἐὰν τοῦτο ποιήσητε, φησιν, ὅμοιοι ἔσεσθε τοῦ πατρὸς ὑμῶν, τοῦ ἐν τοῖς B οὐρανοῖς. καὶ ἵνα σαφέστερον ἡμῖν τὸν λόγον ποιήσῃ, ἐπήγαγεν, ὅτι τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθούς, καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους, καὶ ἀδίκους. μιμῇ γάρ, φησι, κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην τὸν θεόν. καθάπερ γὰρ ἐκεῖνος οὐ δικαίοις μόνον τὸν ἥλιον ἀνατέλλει, ἀλλὰ καὶ τοῖς τὰ πονηρὰ ἐργαζομένοις, καὶ τὸν ὑετόν, καὶ τοὺς ἐτησίους ὄμβρους, οὐ τοῖς ἀγαθοῖς μόνον χορηγεῖ, ἀλλὰ καὶ τοῖς πονηροῖς, οὕτω καὶ σὺ ἐὰν μὴ μόνον τοὺς ἀγαπῶντας ἀγαπᾷς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐχθρωδῶς πρός σε διακειμένους, κατὰ τὴν δύναμιν τὴν σὴν τὸν δεσπότην μιμῇ τὸν σόν. εἶδες πῶς εἰς τὴν ἀνωτάτω κορυφὴν ἀνήγαγε τὸν ταύτην κατορ- C θοῦν δυνάμενον τὴν ἀρετήν; ἀλλὰ μὴ τὸ δυσχερὲς μόνον ἐννόει [a] τοῦ πράγματος, ἀγαπητέ, ἀλλὰ πρότερον ἀναλογίζου κατὰ σαυτόν, ὅσης μέλλεις ἀξιοῦσθαι τῆς τιμῆς, καὶ ἡ τῆς τιμῆς ὑπόθεσις, τὸ βαρὺ καὶ φορτικὸν κοῦφόν σοι κατασκευαζέτω. οὐ γὰρ ὀφείλεις χάριν εἰδέναι, ὅτι ἀφορμὴν εὑρίσκεις διὰ τῆς εἰς τὸν ἐχθρὸν εὐεργεσίας ἀνοιγῆναί σοι τῆς πρὸς τὸν θεὸν παῤῥησίας τὰς θύρας, καὶ τῶν ἡμαρτημένων σοι τὴν δαπάνην ἐργάσασθαι; ἀλλ' ἴσως ἐπιθυμεῖς ἀμύνασθαι τὸν ἐχθρόν, καὶ τὸν κακῶς σε διαθέντα τοῖς ἴσοις περιβαλεῖν ἢ καὶ μείζοσι; καὶ τί πλέον D ἐκ τούτου ἔσται, ὅταν μετὰ τοῦ μηδὲ ὄνησίν σοι τινὰ γίνεσθαι, καὶ εὐθύνας μέλλεις ὑπὲρ τούτου ὑπέχειν ἐν τῷ φοβερῷ ἐκείνῳ δικαστηρίῳ, ὡς τοὺς ὑπ' αὐτοῦ τεθέντας νόμους παραχαράξας; εἰπὲ γάρ μοι, εἰ βασιλεύς τις τῶν ἐπὶ γῆς νόμον τοιοῦτον ἔθηκεν, ὥστε τοὺς ἐχθροὺς θεραπεύειν, ἢ θάνατον εἶναι τὴν τιμωρίαν, οὐκ ἂν διὰ τὸν φόβον τοῦ σωματικοῦ τούτου θανάτου πάντες ἐπέδραμον εἰς τὴν τοῦ νόμου ἐκπλήρωσιν; πόσης οὖν οὐκ ἂν εἴη κατηγορίας ἄξιον, διὰ μὲν τὸν σωματικὸν θάνατον, ὃν καὶ ἄνευ τούτου τὸ τῆς φύσεως ἡμῖν χρέος πάντως [b] ἐπάγει, πάντα καταδέχεσθαι ποιεῖν, διὰ δὲ τὸν θάνατον, ἔνθα E παραμυθίαν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν, ἔλαττον φροντίζειν τοῦ ὑπὸ τοῦ τῶν ἁπάντων δεσπότου κειμένου νόμου.

Ἀλλὰ γὰρ ἔλαθον ἐμαυτὸν ταῦτα διαλεγόμενος τοῖς οὐδὲ πρὸς τοὺς ἀγαπῶντας τὴν ἴσην ἀγάπην ἐπιδεικνυμένοις. τίς οὖν ἡμᾶς λοιπὸν ἐξαιρήσεται τῆς κολάσεως ἐκείνης, ὅταν μὴ μόνον ἐκείνης τῆς ἐντολῆς ὦμεν μακρὰν ἀπῳκισμένοι, ἀλλὰ μηδὲ τὰ αὐτὰ τοῖς τελώναις πράττωμεν; ἐὰν γὰρ ἀγαπήσητε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, φησι, τί μέγα ποιεῖτε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσιν; ὅταν οὖν μηδὲ τοῦτο παρ' ἡμῶν γένηται, ποία συ-

a Omnes fere, τοῦ πράγματος. Alii, τοῦ προστάγματος.

b Sic Savil. & mss. Morel. ἐπάγει.

σωτηρίας ἡμῖν ἐλπίς; διὸ παρακαλῶ [a] μὴ γινώμεθα ἀσπλαγχνοι, ἀλλὰ δαμάσωμεν ἡμῶν τὸν λογισμὸν, καὶ πρῶτον μὲν παιδεύσωμεν νικᾷν τὸν πλησίον ἐν τῇ ἀγάπῃ, καὶ κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι ὑπερέχοντας ἑαυτῶν, καὶ μὴ ἀνέχεσθαι ἐλαττοῦσθαι, ἀλλὰ νικᾷν, καὶ μὴ ὑπερβάλλεσθαι, ἀλλὰ καὶ πλείονα ἐπιδείκνυσθαι, καὶ θερμοτέραν τὴν [b] περὶ τοὺς ἀγαπῶντας διάθεσιν. τοῦτο γάρ ἐστιν ὃ μάλιστα συνέχει καὶ συγκροτεῖ τὴν ζωὴν τὴν ἡμετέραν, καὶ τούτῳ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν θηρίων διεστήκαμεν, τῷ δύνασθαι, εἰ βουληθείημεν, τὴν προσήκουσαν ἡμῖν τάξιν διατηρεῖν, καὶ πολλὴν τὴν περὶ τοὺς πλησίον ὁμόνοιαν ἐπιδείκνυσθαι. ἔπειτα δὲ ἄγχειν τὸν λογισμὸν, καὶ τὸ ἀτίθασσον τοῦτο θηρίον, τὸν θυμὸν λέγω, καταξαίνειν, καὶ τὸν ἀγῶνα αὐτῷ τοῦ φοβεροῦ κριτηρίου ἐφιστᾷν, καὶ παιδεύειν, ὅτι εἰ ὑπόσχοιτο πρὸς τοὺς ἐχθροὺς σπείσασθαι, μεγάλων τεύξεται τῶν ἀγαθῶν· εἰ δὲ ἔτι φιλονεικοίη, πολλὴν ὑποστήσεται δίκην. οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς καὶ εἰκῇ δαπανᾷν ἡμᾶς τὸν χρόνον [c] προσήκει, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ὥραν πρὸ ὀφθαλμῶν λαμβάνειν τὸ τοῦ κυρίου κριτήριον· καὶ τίνα μέν ἐστι τὰ πολλὴν ἡμῖν τὴν παῤῥησίαν προξενοῦν δυνάμενα, τίνα δὲ τὰ τὴν κόλασιν ἐπιτείνοντα. καὶ οὕτω ταῦτα στρέφοντες ἐν τοῖς ἡμετέροις λογισμοῖς [d] περιγινώμεθα τῶν παθῶν, καταστέλλωμεν ἡμῶν τὰ τῆς σαρκὸς σκιρτήματα, καὶ νεκρώσωμεν ἡμῶν, κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον, τὰ μέλη τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν, θυμὸν, πλεονεξίαν, κενοδοξίαν, βασκανίαν. ἐὰν τούτοις τοῖς πάθεσι νεκροὺς ἑαυτοὺς κατασκευάσωμεν, ὡς μὴ δύνασθαι ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖν, δυνησόμεθα τὸν καρπὸν τοῦ πνεύματος δέξασθαι, [e] ὅς ἐστιν ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθοσύνη, πίστις, πρᾳότης, ἐγκράτεια. αὕτη τοῦ Χριστιανοῦ πρὸς τὸν ἄπιστον ἔστω ἡ διαφορά· ταῦτα ἡμῶν ἔστω τὰ γνωρίσματα, μὴ τῇ προσηγορίᾳ μόνον ἐγκαλλωπιζώμεθα, μηδὲ τῷ σχήματι μέγα φρονῶμεν, μᾶλλον δὲ μηδὲ, εἰ ταῦτα κτησαίμεθα ἅπερ ἀπηριθμησάμην, μέγα φρονήσωμέν [f] ποτε, ἀλλὰ καὶ τότε μᾶλλον ἑαυτοὺς συστείλωμεν. ὅταν γὰρ πάντα ποιήσητέ φησι, λέγετε, ὅτι ἀχρεῖοι δοῦλοί ἐσμεν. ἐὰν οὕτω μεμεριμνημένοι τυγχάνωμεν, καὶ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας φροντίζωμεν, δυνησόμεθα καὶ ἑαυτοὺς τὰ μέγιστα ὠφελεῖν, καὶ κολάσεως τῆς μελλούσης ἐξαρπάζειν, καὶ τοῖς εἰς ἡμᾶς ὁρῶσι διδάσκαλοι γίνεσθαι τῶν συμφερόντων· ἵνα μετὰ ἀκριβείας τὸν παρόντα διανύσαντες βίον, καταξιωθῶμεν [g] τῆς ἐν τῷ μέλλοντι φιλανθρωπίας, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ δόξα, κράτος, τιμὴ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

A salutis nostræ spes? Ideo oro, ne simus immisericordes, sed nostras cogitationes domemus, & primum quidem discamus vincere proximum caritate, & secundum beatum Apostolum, alium singuli se honore præstantiorem arbitrantes, in hoc vinci non feramus, sed vincamus & superemus, sed & majorem & ferventiorem erga diligentes affectum demonstremus. Hoc enim maxime omnium vitam nostram continet & conservat, & hoc a brutis ferisque distamus, quod possimus, si voluerimus, congruentem nobis conservare ordinem, B & magnam cum proximis concordiam exhibere: deinde vero cogitationem nostram coërcere, ac truculentam illam feram, iram dico, lancinare, ac tremendi illius tribunalis horrorem ipsi repræsentare, illamque docere, si adduci possit ut inimicis reconcilietur, fore ut bonis ingentibus cumuletur; sin autem in contentione perseveret, gravi supplicio puniatur. Neque enim temere & inutiliter tempus expendere nos oportet, sed singulis diebus & horis ante oculos nostros proponere Domini judicium; & quæ sint ea quæ magnam nobis fiduciam afferre queant, quænam item quæ pœnam C inferant. Atque hæc ita versantes in nostris cogitationibus, superemus affectus, compescamus carnis lascivias, & *mortificemus*, secundum beatum Paulum, *membra nostra quæ sunt super terram*, *fornicationem*, *immunditiam*, *mollitiem*, *concupiscentiam malam*, furorem, avaritiam, vanam gloriam, invidentiam. Quod si his affectionibus nos mortuos reddiderimus, ita ut in nobis nihil operari valeant, poterimus accipere fructus Spiritus, qui sunt, *caritas*, *gaudium*, *pax*, *longanimitas*, *benignitas*, *bonitas*, *fides*, *mansuetudo*, *continentia*. Hoc Christiani ab D infideli discrimen sit: his signaculis internoscamur, ne sola appellatione ornemur, neque habitu externo inflemur & superbiamus, imo licet possideremus omnia, quæ nunc enumeravi, ne superbiamus unquam, imo magis nos humiliemus. Nam, *cum omnia feceritis*, ait, *dicite: Servi inutiles sumus*. Si ita soliciti nostram salutem curaverimus, poterimus & nobis ipsis prodesse plurimum, & a futuro supplicio eripi, & iis qui nos viderint, magistri esse rerum utilium: ut diligenter exacta hac vita, assequamur eam, quæ in futuro sæculo erit, benignita- E tem, quam nobis omnibus concedat gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri gloria, imperium, honor in sæcula sæculorum. Amen.

Philip. 2. 3. — Coloss. 3. 5. — Galat. 5. 22. — Luc. 17. 10.

a Hic multum variant exemplaria. Savil. & Colb. unus μὴ γενώμεθα ῥᾴθυμοι περὶ τὴν τήρησιν τῶν ἐντολῶν, ἀλλὰ δαμάσωμεν. Coislin. μὴ γενώμεθα τελωνῶν ὅμοιοι, ἀλλ. Morel. μὴ γενώμεθα ἄσπλαγχνοι, ἀλλά.
b Reg. unus, ἐπὶ τούς. Mox idem Reg. & Savil. in margine, συγκρατεῖ τὴν ζωήν. Infra Savil. & mss. ἐπιδείκνυσθαι. Morel. δείκνυσθαι.
c Savil. & quatuor mss. προσήκει. Morel. & alii, προσήκει.
d Savil. & mss. περιγινώμεθα. Morel. περιγινώμεθα.
e Savil. & Reg. unus ὅ ἐστι.
f Reg. unus πώποτε, non male.

g Sic Savil. & Reg. Morel. vero, τῆς αἰωνίου φιλανθρωπίας. Conclusio homiliæ in mss. & Savil. variat pro more. Hæc autem apposite notat Savilius: *Mira est ubique in clausulis homiliarum inconstantia in codd. mss. ideoque eas non semel a scribis potius, quam ab auctoris cerebro enatas putavi: ut non inscite mihi fecisse videantur Veronen. edit. Chrysostomi in epist. Paulinas auctores, qui cum ventum est ad illa solemnia verba, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ, reliqua pro lectoris arbitrio explenda relinquunt.*

A

HOMILIA V.

Gen. 1. 9. *Et dixit Deus : Congregetur aqua quæ sub cælo est, in congregationem unam, & appareat arida.*

1. AGE & hodie ex beati Moseos verbis convivium instruamus vestræ caritati, & quæ a Domino die tertio facta sint, diligenter consideremus. Nam si ii qui in aurifodinis laborant, ubi venas quasdam ramenta præ se ferentes conspicati fuerint, a fodiendo non desistunt, donec quæ obstant amoverint, & in profundum descendentes, opes inde magnas perceperint: multo magis nos non auri ramenta inquirentes, sed inenarrabilem thesaurum inventuros sperantes, decet quotidie illum investigare, ut multis spiritualibus divitiis inde collectis, domum redeamus. Nam illic quidem divitiæ sensibiles dominis suis frequenter multorum periculorum causa fuerunt, & ante pericula brevem voluptatem præbentes illis, statim avolarunt, vel sycophantis insidiantibus, vel furibus, vel latronibus parietes effringentibus, vel custodibus famulis surripientibus, & fuga elabentibus. Hîc autem nihil tale suspicari licet: diripi enim spiritualis iste thesaurus nequit, & ubi in promtuariis mentis nostræ reconditus fuerit, ab omnibus insidiis est securus: modo non per ignaviam locum demus ei qui illum nobis auferre cupit. Quandoquidem inimicus noster, malignus, inquam, dæmon, cum videt quempiam spirituales collegisse divitias, furit & dentibus fremit, multumque vigilat, ut opportunum tempus captet, quo furari queat aliquid ex intus reconditis. Nullum autem commodum illi tempus est, præterquam dum nos ignavi sumus: ideo perpetua nobis vigilantia opus est ad excludendas illius incursiones. Nam eos quos viderit admodum sobrios & vigiles, cum semel atque iterum aggressus, irritum conatum videt, relinquit tandem pudore affectus, gnarus se nihil proficere, si in custodia perstiterimus. Proinde cum sciamus per totam hanc vitam nobis certandum esse, sic nos armemus, quasi præsentem semper habeamus inimicum, qui absque intermissione observet, num aliquando vel parum dormitantes, insidiandi occasionem ei præbeamus. Non vides pecuniosos illos, cum hostium metuunt incursionem, quanta scilicet cura res suas custodiant? nam alii seris & repagulis januas muniunt, ut eas in tuto collocent: alii in terram abscondunt, ita ut ne-

Scriptura cum aurifodinis comparatur.

ΟΜΙΛ. ε'.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρά.

ΦΕΡΕ καὶ σήμερον ἐκ τῶν τοῦ μακαρίου Μωϋσέως ῥημάτων τὴν ἑστίασιν παραθῶμεν ὑμῶν τῇ ἀγάπῃ, καὶ τὰ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν παρὰ τοῦ δεσπότου δημιουργηθέντα κατοπτεύσωμεν μετ' ἀκριβείας. [a] εἰ γὰρ οἱ τὴν χρυσῖτιν γῆν ἀνορύττοντες, ἔνθα ἂν ἴδωσι φλέβας τινὰς ψήγματα ἐχούσας, οὐ πρότερον ἀφίστανται, B μέχρις ἂν ἀναμοχλεύσαντες, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ βάθος κατελθόντες πολλὴν τὴν εὐπορίαν ἐκεῖθεν καρπώσωνται· πολλῷ μᾶλλον ἡμᾶς προσήκει οὐ ψήγματα χρυσίου μέλλοντας διερευνᾶσθαι, ἀλλὰ θησαυρὸν ἄφατον εὑρίσκειν προσδοκῶντας καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοῦτον ἀνιχνεύειν, ἵνα πολὺν τὸν πλοῦτον τῆς περιουσίας τῆς πνευματικῆς ἐντεῦθεν καρπωσάμενοι, οὕτως οἴκαδε ἐπανέλθωμεν. ἐκεῖ μὲν γὰρ ὁ πλοῦτος ὁ αἰσθητὸς πολλάκις καὶ κινδύνους ἔτεκε τοῖς αὐτὸν κτησαμένοις, καὶ πρὸ τῶν κινδύνων δὲ βραχεῖαν τὴν ἡδονὴν παρέχων ἀθρόον C ἀπέπτη, ἢ συκοφαντῶν ἐπιθεμένων, ἢ λῃστῶν, ἢ τοιχωρύχων, ἢ τῶν οἰκετῶν τῶν φυλαττόντων ὑφελομένων, καὶ δραπετευσάντων. ἐνταῦθα δὲ [b] οὐδέν ἐστι τοιοῦτον ὑφικέσθαι· ἀνάλωτος γάρ ἐστιν ὁ πνευματικὸς οὗτος θησαυρὸς, καὶ ἐπειδὰν εἰς τὰ ταμεῖα τῆς διανοίας τῆς ἡμετέρας ἐναποτεθῇ, ἀχείρωτος γίνεται πάσαις ταῖς ἐπιβουλαῖς, μόνον ἐὰν ἡμεῖς μὴ ῥαθυμήσαντες χώραν δῶμεν τῷ τοῦτον ἡμῶν ἀφελέσθαι ἐπιθυμοῦντι. ὁ γὰρ ἐχθρὸς ὁ ἡμέτερος, ὁ πονηρὸς λέγω διάβολος, ἐπειδὰν ἴδῃ πλοῦτον πνευματικὸν συλλεγέντα, μέμηνε καὶ θήγει τοὺς ὀδόντας, καὶ πολλὴν τὴν ἀγρυπνίαν [c] ἐπιδεί- D κνυται, ὥστε καιρὸν ἐπιτήδειον εὑρεῖν, καὶ ὑφελέσθαι τι τῶν ἔνδον ἡμῖν ἀποκειμένων. οὐδεὶς δὲ ἐκείνῳ καιρὸς ἐπιτήδειος, εἰ μὴ μόνον ἡ ῥαθυμία ἡ ἡμετέρα· διὸ προσήκει διηνεκῶς ἡμᾶς ἐγρηγορέναι, καὶ ἀποτειχίζειν ἐκείνῳ τὰς ἐφόδους. ἐὰν γὰρ ἴδῃ νήφοντας, καὶ πολλὴν τὴν ἀγρυπνίαν ἐπιδεικνυμένους, ἐπειδὰν ἅπαξ καὶ δεύτερον ἐπιθέμενος θεάσηται, ὡς ἀνονήτοις ἐπιχειρεῖ, ἄπεισι λοιπὸν καταισχυνθεὶς, εἰδὼς ὅτι οὐδὲν αὐτῷ πλέον ἔσται, ἡμῶν πολλὴν τὴν φυλακὴν ἐπιδεικνυμένων. ὡς οὖν εἰδότες, ὅτι πάντα τὸν παρόντα βίον ἐναγώνιοι τυγχάνειν ὀφείλομεν, οὕτως ἑαυτοὺς καθοπλίζω- E μεν, ὡσανεὶ παρεστῶτα τὸν ἐχθρὸν ἔχοντες, καὶ ἀδιαλείπτως ἐπιτηροῦντα, μή πού τι μικρὸν ἀπονυστάξαντες ἀφορμὴν ἐπιθέσεως αὐτῷ παράσχωμεν. οὐχ ὁρᾷς τοὺς πολλὰ χρήματα κεκτημένους, ἐπειδὰν ἔφοδον προσδοκῶσι πολεμίων, πόσην πρόνοιαν ἐπὶ τὴν τούτων φυλακὴν ἐπιδείκνυνται; οἱ μὲν θύραις καὶ μοχλοῖς ἐναποκλείοντες, καὶ πᾶσαν ἀσφάλειαν ἐπιδεικνύμενοι· οἱ δὲ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν γῆν κατορύττοντες, ὥστε δυνηθῆναι

a Εἰ γὰρ οἱ τὴν χρυσῖτιν γῆν. Hinc desumtum est initium Homiliæ illius quæ inter spuria S. Athanasii opuscula circumfertur, & quam edidimus Tomo II. operum Athanasii p. 404. Ejus initium est, ὥσπερ οἱ τὴν χρυσῖτιν γῆν μεταλλεύειν.

b Morel. οὐδέν ἐστι τοιοῦτον ὑφίστασθαι Savil. in marg. ὑπιδέσθαι, in textu vero, οὐδέν ἐστι τοιοῦτον παθεῖν. Plures mss. ὑφικέσθαι.

c Savil. & mss. ἐπιδείκνυται. Morel. ἐνδείκνυται.

πάντας

A πάντας λαθεῖν· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἡμᾶς προσήκει τὸν πλοῦτον [a] τῆς ἀρετῆς συναγαγόντας μετὰ πολλῆς φυλάττειν τοῦτον τῆς ἀκριβείας, καὶ μὴ προτιθέναι ὑπὸ τοῖς τῶν ἁπάντων ὀφθαλμοῖς, ἀλλ' ἐν τῷ ἀσφαλεστάτῳ τῆς διανοίας ταμείῳ τοῦτον κατακρύπτειν, καὶ πάσας τὰς ἐφόδους ἀποτειχίζειν τῶν τοῦτον ὑφελέσθαι ἐσπουδακότων, ἵνα ἀνάλωτον αὐτὸν διαφυλάξαντες, δυνηθῶμεν τῆς ζωῆς μεθιστάμενοι ἐφόδιά τινα ἔχειν πρὸς τὴν [b] ἐντεῦθεν ἀποδημίαν. Ὥσπερ γὰρ οἱ ἐπὶ τῆς ξένης τυγχάνοντες, ἐπειδὰν μέλλωσιν εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανιέναι πατρίδα, ἀπὸ πολλοῦ τοῦ χρόνου κατὰ μικρὸν σπεύδουσι, καὶ ἐπείγονται συναγαγεῖν τοσαῦτα τὰ ἐφόδια, B ὅσα πρὸς τὸ τῆς ὁδοῦ μῆκος ἀρκεῖν αὐτοῖς δυνήσεται, ἵνα μὴ λάθωσιν ἑαυτοὺς λιμῷ παραδιδόντες, κατὰ τὸ αὐτὸ ἀκόλουθον καὶ ἡμᾶς καθάπερ [c] ἐπὶ ξένης ἐνταῦθα τυγχάνοντας· ξένοι γὰρ πάντες καὶ παρεπίδημοί ἐσμεν· ἐνταῦθα ἤδη σκοπεῖν καὶ προαποτίθεσθαι ἑαυτοῖς τὰ διὰ τῆς ἀρετῆς τῆς πνευματικῆς ἐφόδια. ἵν' ὅταν προστάξῃ ὁ δεσπότης εἰς τὴν οἰκείαν ἡμᾶς πατρίδα ἐπανελθεῖν, ἐμπαρεσκευασμένοι ὦμεν, καὶ τὰ μὲν μεθ' ἑαυτῶν ἀποκομίσωμεν, τὰ δὲ προπέμψαντες ὦμεν, τοιαύτη γὰρ τῶν ἐφοδίων τούτων ἡ φύσις, ἅπερ ἂν διὰ τῆς τῶν ἀγαθῶν τούτων πράξεων ἐργασίας θελήσωμεν ἑαυτοῖς προαποθέσθαι, προφθάσαντα ἡμᾶς ἐκεῖ τὰς C θύρας ἡμῖν ἀνοίγνυσι τῆς παῤῥησίας τῆς πρὸς τὸν δεσπότην, καὶ τὴν εἴσοδον προευτρεπίζει, ὥστε μετὰ πάσης ἀδείας εἰσελθεῖν, καὶ πολλὴν εὑρεῖν παρὰ τῷ δικαστῇ τὴν εὔνοιαν.

Καὶ ἵνα μάθῃς, ἀγαπητὲ, ὅτι ταῦτα τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, ἐννόει μοι, ὅτι ὁ τὴν ἐλεημοσύνην μετὰ δαψιλείας ἐργαζόμενος καὶ ἐνταῦθα ἀγαθῷ συνειδότι τρεφόμενος διατελεῖ, καὶ ἐπειδὰν ἐντεῦθεν μεταστῇ, πολλὴν εὑρίσκει παρὰ τῷ δικαστῇ τὴν φιλανθρωπίαν, καὶ τῶν μακαρίων ἐκείνων ῥημάτων ἀκούσεται μετὰ τῶν λοιπῶν· Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ὅτι ἐπείνασα καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· D Τὸ αὐτὸ δὴ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν γινόμενον εὕροι τις ἄν. οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἐξομολογήσεως τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ ἐπὶ τῶν εὐχῶν τῶν μετὰ ἐκτενείας γινομένων συμβήσεται. ὅταν γὰρ ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ διὰ τῆς ἐξομολογήσεως ἀπονίψασθαι τὰ πεπλημμελημένα δυνηθῶμεν, καὶ τὴν συγχώρησιν [d] εὑρέσθαι παρὰ τοῦ δεσπότου, ἄπιμεν ἐκεῖ καθαροὶ τῶν ἁμαρτημάτων, καὶ πολλὴν εὑρήσομεν τὴν παῤῥησίαν ἡμῖν δωρουμένην. οὐδὲ γὰρ οἷόν τε λοιπὸν εὑρεῖν τινα παραμυθίαν ἐκεῖ τὸν μὴ ἐν τῷ παρόντι βίῳ ἀπονιψάμενον τὰ ἡμαρτημένα. ἐν γὰρ τῷ ᾅδῃ, φησὶ, τίς ἐξομολογήσεταί σοι, καὶ εἰκότως. οὗτος γάρ ἐστιν ὁ τῶν σκαμμάτων καιρὸς, καὶ τῶν ἀγώνων καὶ τῶν παλαισμάτων, E ἐκεῖνος δὲ τῶν στεφάνων, καὶ τῶν ἀμοιβῶν καὶ τῶν βραβείων. ἀγωνισώμεθα τοίνυν ὡς ἔτι ἐν τῷ σταδίῳ διάγοντες, ἵνα [e] ἐν τῷ καιρῷ καθ' ὃν δεῖ [e] τὸν στέφανον κομίσασθαι καὶ τῶν καμάτων τὰς ἀμοιβὰς, μὴ γενώμεθα τῶν καταισχυνομένων, ἀλλὰ τῶν μετὰ παῤῥησίας τὸν στέφανον ἐπὶ τῆς

[a] Alii, τῶν ἀρετῶν.
[b] In tribus mss. ἐντεῦθεν est supra ante ζωῆς.
[c] Quinque mss. & Savil. ἐπὶ ξένης ἐνταῦθα τυγχάνοντας. In Morel. ἐνταῦθα deest. Infra iidem, ἐντεῦθεν ἤδη.
[d] Omnes fere εὑρέσθαι, præter Morel.
[e] Reg. unus, τὸν στέφανον ἀναδήσασθαι.

mo scire possit ubi lateant. Eadem diligentia & nos collectam virtutum gazam custodire par est, & non ante omnium oculos proponere, sed in tutissimo mentis promtuario reponere, & omnes rapere volentis insidias excludere: ut cum a prædone tutam eam servaverimus, sit nobis viaticum ad futuram vitam hinc migrantibus. Etenim sicut ii qui in terra aliena sunt, quando in patriam suam redire cupiunt, multo tempore paulatim student & curant tantum corradere viatici, quantum ad viæ longitudinem eis sufficere queat, ut ne incuria fame seipsos perdant: ita sane facere & nos oportet, quia peregrini hîc sumus & advenæ, ut provideamus & reponamus nobis spiritualium virtutum viatica: ut quando præceperit nobis Dominus in nostram redire patriam, parati simus, & alia quidem nobiscum afferamus, alia autem jam præmissa habeamus. Horum enim viaticorum talis natura est, ut ea quæ per bonorum operationem voluerimus ante nos præmittere, cum illuc nos prævenerint, januas nobis aperiant fiduciæ ad Dominum & introitum facilem, & absque pavore, & magnam apud judicem benevolentiam concilient.

Viaticum virtutum ad vitam futuram.

2. Et ut discas, dilecte, hæc in hunc se modum habere, collige hinc, quod qui liberaliter eleemosynam impertit, & hic cum bona conscientia versatur; ubi hinc translatus fuerit, magnam apud judicem misericordiam inveniat, atque beata illa verba cum cæteris audiat: *Venite benedicti Patris mei, accipite in hereditatem regnum, quod vobis præparatum est a constitutione mundi: quia esurivi, & dedistis mihi manducare.* Idipsum certe & in aliis virtutibus contingere invenias. Sic & in confessione peccatorum, & in assiduitate fervoreque precationum eventurum est. Quando enim in præsenti vita per confessionem peccata abluere, & remissionem a Domino assequi potuerimus; abibimus illuc a peccatis puri, & magnam, quæ tunc nobis donabitur, fiduciam inveniemus. Neque enim fieri potest ut is, qui in præsenti vita peccata non abluerit, postea consolationem aliquam illic inventurus sit: *In inferno* enim, ait, *quis confitebitur tibi?* & merito: hoc enim est stadiorum tempus, & conflictuum, & certaminum: illud vero coronarum, mercedis, & præmiorum. Proinde certemus dum adhuc in stadio versamur, ne tempore, quo coronæ & laborum præmia sumuntur, inter eos simus, qui pudore afficientur, sed inter eos qui cum fiducia

Matt. 25. 34.

Confessio peccatorum

Psal. 6. 5.

capitibus coronas excipient. Hoc prooemio apud caritatem vestram non temere, neque in vanum utimur: sed quotidie de bonis operibus vos admonere cupimus, ut perfecti, consummati, virtutibusque prædita vita spectabiles facti, sitis irreprehensibiles & sinceri, immaculati filii Dei: & luceatis sicut luminaria in mundo, sermonem vitæ habentes in nostri gloriationem in die Christi: ut vel solo aspectu iis prodesse possitis qui vobiscum versantur, ut vestræ spiritualis fragrantiæ, vestræque optimæ vitæ rationis ex vestris colloquiis fiant participes. Etenim sicut improborum consuetudo familiaribus suis multum nocet, quemadmodum beatus Paulus inquit: *Corrumpunt bonos mores colloquia prava*: sic & bonorum familiaritas una versantibus maxima commoda affert. Quamobrem benignus Dominus noster inter malos permisit bonos vivere, ut improbi lucrum aliquod habeant ex ea consuetudine, nec semper in sua permaneant malitia: sed bonos continuo ante oculos spectantes, aliquid utilitatis ex eorum capiant familiaritate. Tanta enim virtutis potentia est, ut revereantur & multum laudent eam, etiam qui illa carent; sicut & vitium etiam ab iis qui mali sunt, subinde accusatur & carpitur. Adeo vitium omnibus est manifestum & perspicuum, neque ullum unquam facile reperias qui libere malum se esse profiteatur: sed quod mirum est, ipsimet ea quæ operibus facere attentant, verbis mala esse fatentur, ac plerisque occulta esse vellent. Quod & ipsum divinæ misericordiæ est, quæ hominum generi concessit, ut unicuique nostrum insitum sit incorruptum judicium conscientiæ, quod accurate potest a malo bonum discernere, idque potissimum omnem nobis defensionem tollit, quod non per ignorantiam in peccata incidamus, sed per animæ desidiam, & virtutis contemtum.

1. Cor. 15. 33.

3. Hæc singulis horis nostro versemus animo, magnam salutis nostræ habentes solicitudinem, ne prætereunte tempore, ignorantes, nobis ipsis maximum inferamus damnum. Sed prooemiorum satis: audiamus autem, si placet, quæ & hodie nos docere vult Spiritus sancti gratia per beati Mosis linguam. *Et dixit*, inquit, *Deus: Congregetur aqua, quæ sub cælo est, in congregationem unam, & appareat arida. Et factum est ita.* Vide hic, obsecro, dilecte, ordinem & consequentiam optimam, quia dixerat in principio: *Terra erat invisibilis & incomposita*, eo quod tenebris & aquis obtegeretur: & deinde præcepit die secundo, ut esset firmamentum, & aquarum separationem fecit, vocavitque firmamentum cælum; nunc iterum docet nos, se die tertio præcepisse aquæ, quæ sub cælo, hoc est, fir-

A κεφαλῆς δεχομένων. Ταῦτα οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ μάτην προοιμιαζόμεθα ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, ἀλλὰ βουλόμενοι καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς ὑπόμνησιν ὑμᾶς ἀγαγεῖν τῶν ἀγαθῶν πράξεων, ἵνα τέλειοι καὶ ἀπηρτισμένοι τυγχάνοντες, καὶ κατὰ τὴν τῆς πολιτείας ἀρετὴν διαλάμποντες, γένησθε ἄμεμπτοι καὶ ἀκέραιοι, τέκνα Θεοῦ ἀμώμητα, καὶ φανήσησθε ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ, λόγον ζωῆς ἐπέχοντες, εἰς καύχημα ἡμέτερον, εἰς ἡμέραν Χριστοῦ, ἵνα καὶ μόνον φαινόμενοι ὠφελῆτε τοὺς ὑμῖν συγγινομένους, καὶ τῆς προσούσης ὑμῖν εὐωδίας τῆς πνευματικῆς, καὶ τῆς ἀρίστης πολιτείας μεταλαμβάνωσιν οἱ κοινωνοῦντες ὑμῖν τῆς διαλέξεως. B ὥσπερ γὰρ ἡ τῶν φαύλων συνουσία καταβλάπτειν εἴωθε τοὺς [a] ἀναμιγνυμένους, καθάπερ καὶ ὁ μακάριος Παῦλός φησι, φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί· οὕτω καὶ ἡ τῶν ἀγαθῶν συνουσία τὰ μέγιστα ὀνίνησι τοὺς πλησιάζοντας. διὰ τοῦτο καὶ ὁ φιλάνθρωπος ἡμῶν δεσπότης συνεχώρησεν ἀναμεμίχθαι τοὺς ἀγαθοὺς τοῖς πονηροῖς, ἵνα κερδαίνωσί τι ἐκ τῆς συνουσίας, καὶ μὴ ἐναπομένωσι διηνεκῶς τῇ πονηρίᾳ, ἀλλὰ συνεχῆ ὑπόμνησιν ἔχοντες τὴν ἐκείνων θέαν, καρπώσωνταί τι πλέον ἐκ τῆς τούτων συνουσίας. τοσαύτη γὰρ τῆς ἀρετῆς ἡ ἰσχὺς, ὡς καὶ τοὺς μὴ μετιόντας αὐτὴν σφόδρα αὐτὴν αἰδεῖσθαι, καὶ πολὺν τὸν ὑπὲρ αὐτῆς ἔπαινον διεξιέναι· C τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἡ κακία πάλιν καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν μετιόντων αὐτὴν διηνεκῶς βάλλεται ταῖς κατηγορίαις. οὕτως ἐστὶ πᾶσι δήλη καὶ καταφανὴς, καὶ οὐδένα εὑρήσεις ποτὲ ταχέως ἐπὶ ταύτῃ παῤῥησιαζόμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμαστὸν, ὅτι ἃ διὰ τῶν ἔργων πράττειν ἐπιχειροῦσι, πολλάκις τοῖς λόγοις κακίζουσι, καὶ λανθάνειν τοὺς πολλοὺς βούλονται. καὶ τοῦτο δὲ τῆς τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας, ἣν περὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἐπεδείξατο, τὸ ἑκάστῳ ἡμῶν [b] ἐπιθεῖναι κριτήριον ἀδέκαστον τὸ συνειδὸς, ἔχον ἀκριβῆ τὴν διάγνωσιν τῶν καλῶν καὶ τῶν οὐ τοιούτων. D ὃ δὴ μάλιστα καὶ πάσης ἡμᾶς ἀπολογίας ἀποστερῆσαι δυνήσεται, οὐ δι' ἄγνοιαν προσπταίοντας τοῖς ἁμαρτήμασιν, ἀλλὰ διὰ ῥαθυμίαν ψυχῆς καὶ ἀμέλειαν τῆς ἀρετῆς.

Ταῦτα καθ' ἑκάστην ὥραν στρέφοντες παρ' ἑαυτοῖς, πολλὴν ποιώμεθα τὴν μέριμναν ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, ἵνα μὴ τοῦ χρόνου παρατρέχοντος, λάθωμεν ἑαυτοὺς τὰ μέγιστα ζημιοῦντες. ἀλλὰ τῶν μὲν προοιμίων ἅλις· ἀκούσωμεν δὲ εἰ δοκεῖ τίνα ἐστὶν, ἃ καὶ σήμερον ἡμᾶς διδάξαι βούλεται ἡ τοῦ πνεύματος χάρις διὰ τῆς τοῦ Μωϋσέως γλώττης, καὶ εἶπε, φησιν, ὁ Θεὸς, Συναχθήτω τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς συναγωγὴν μίαν, καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρὰ, καὶ ἐγένετο οὕτω. E βλέπε μοι, ἀγαπητὲ, ἐνταῦθα τάξιν καὶ ἀκολουθίαν ἀρίστην. ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν ἐν ἀρχῇ, ὅτι ἦν ἡ γῆ ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος, [c] τῷ καὶ τῷ σκότῳ καὶ τοῖς ὕδασι καλύπτεσθαι· εἶτα τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ τὸ στερέωμα κελεύσας γενέσθαι τὸν χωρισμὸν τῶν ὑδάτων εἰργάσατο, καλέσας τὸ στερέωμα οὐρανόν· νῦν πάλιν διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω

a Sic plurimi mss. Morel. habet συναναμιγνυμένους.
b Savil. & aliquot mss. ἐνθεῖναι. Morel & alii ἐπιθεῖναι. Infra Reg. unus & Coislin. προσπταίοντες.
c Sic multi mss. In Morelli editione τῷ primum deerat.

A τοῦ οὐρανοῦ ἤτοι τοῦ στερεώματος προσέταξεν εἰς μίαν συναγωγὴν [a] συνελθὸν χώραν παραχεῖν, καὶ ὀφθῆναι τὴν ξηράν. καὶ ἐγένετο οὕτως. ἐπειδὴ γὰρ ἅπαντα ὑδάτων ἐπεπλήρωτο, κελεύει εἰς μίαν συναγωγὴν ὑδάτων τὸ πλῆθος συνελθεῖν, ἵνα οὕτως ὀφθῇ ἡ ξηρά. σκόπει πῶς κατὰ μικρὸν ἡμῖν τὴν διακόσμησιν καὶ τὴν εὐμορφίαν αὐτῆς παραδείκνυσι. καὶ ἐγένετο, φησὶν, οὕτω. πῶς; ὡς προσέταξεν ὁ δεσπότης. εἶπε μόνον, καὶ τὸ ἔργον ἠκολούθησε. τοῦτο γὰρ ἴδιον θεοῦ, τὸ κατὰ τὸ ἑαυτοῦ βούλημα τὰ δημιουργήματα ἡνιοχεῖν. καὶ συνήχθη, φησὶ, τὸ ὕδωρ τὸ ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς [b] αὐτῶν, καὶ ὤφθη ἡ ξηρά. B καθάπερ ἐπὶ τοῦ φωτὸς, σκότους ὄντος πανταχοῦ, ἐκέλευσε παραχθῆναι τὸ φῶς, καὶ διαχωρισμὸν εἰργάσατο τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους, [c] ὥστε τὸ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀποκληρῶσαι, τὸ δὲ τῇ νυκτί· καὶ ἐπὶ τῶν ὑδάτων πάλιν τὸ στερέωμα παραγαγὼν τὰ μὲν τὴν ἄνω χώραν ἐπέχειν ἐκέλευσε, τὰ δὲ ὑπὸ τὸ στερέωμα εἶναι· οὕτω καὶ νῦν, αὐτὰ ταῦτα τὰ ὕδατα, τὰ ὑποκάτω τοῦ στερεώματος προστάττει εἰς μίαν συναγωγὴν συνδραμεῖν, ἵνα φανῇ ἡ ξηρὰ, καὶ τότε καὶ ταύτῃ τὸ οἰκεῖον ἐπιθῇ ὄνομα, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους. συνήχθη γὰρ, φησὶ, τὰ ὕδατα εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν, καὶ ὤφθη ἡ ξηρὰ, καὶ ἐκάλεσεν ὁ θεὸς τὴν ξηρὰν γῆν. C εἶδες, ἀγαπητὲ, πῶς ἀόρατον οὖσαν καὶ ἀκατασκεύαστον καθάπερ ὑπὸ παραπετάσμασί τισι καλυπτομένην τοῖς ὕδασιν [d] ἀπαμφιάσας, ὡς εἰπεῖν, δείκνυσιν ἡμῖν αὐτῆς τέως τὸ πρόσωπον, ἐπιθεὶς αὐτῇ τὴν οἰκείαν προσηγορίαν; καὶ τὰ συστήματά, φησι, τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε θαλάσσας. ἰδοὺ καὶ τὰ ὕδατα ἔλαβε τὴν οἰκείαν προσηγορίαν. καθάπερ γάρ τις τεχνίτης ἄριστος ἐπειδὰν μέλλῃ κατασκευάζειν τι σκεῦος διὰ τῆς οἰκείας ἐπιστήμης, οὐ πρότερον τούτῳ τὴν οἰκείαν προσηγορίαν ἐπιτίθησι, μέχρις ἂν τὸ τέλος ἐπιθῇ τῷ κατασκευαζομένῳ· D οὕτω δὴ καὶ ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης οὐ πρότερον τὰς προσηγορίας τοῖς στοιχείοις ἐπιτίθησι, μέχρις ἂν εἰς τὴν οἰκείαν χώραν τῷ οἰκείῳ προστάγματι ἐναποθῆται. ἐπεὶ οὖν ἐδέξατο καὶ ἡ γῆ τὴν ἑαυτῆς προσηγορίαν, καὶ πρὸς τὴν οἰκείαν μορφὴν ἐπανῆλθε, καὶ τὰ ὕδατα συναχθέντα, πάλιν [e] τῆς οἰκείας ὀνομασίας ἠξιώθη, ἐκάλεσε γὰρ, φησὶ, τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων θαλάσσας, καὶ ἐπήγαγε πάλιν, καὶ εἶδεν ὁ θεὸς ὅτι καλόν. ἐπειδὴ γὰρ ἀσθενὴς οὖσα τῶν ἀνθρώπων ἡ φύσις, οὐκ ἤρκει πρὸς ἀξίαν ἐπαινέσαι τὰ τοῦ θεοῦ δημιουργήματα; προλαβοῦσα ἡ θεία γραφὴ τὸν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ δημιουργοῦ ἔπαινον ἡμᾶς διδάσκει.

Ὅταν τοίνυν μάθῃς, ὅτι καὶ αὐτῷ τῷ παραγαγόντι καλὰ ὤφθη τὰ γεγενημένα, μεῖζον μὲν ἕξεις τὸ E θαῦμα, οὐδὲν δὲ πλέον εἰς ἔπαινον [f] καὶ ἐγκωμίου λόγον εἰσενεγκεῖν δυνήσῃ. τοιοῦτον γὰρ ἔχεις δεσπότην τοιαῦτα ἐργαζόμενον, ἃ μηδὲ τὸν παρ' ἡμῶν ἔπαινον δέξασθαι δύναται. πῶς γὰρ ἂν δυνηθείη ἀνθρωπίνη φύσις θεοῦ ἔργα κατ' ἀξίαν ἐπαινέσαι, [g] ἢ ὑμνῆσαι;

mamento, ut in unam congregationem conveniret, & locum daret, atque appareret arida: & factum est ita. Quia enim omnia impleta erant aquis, jussit in unam congregationem aquarum multitudinem concedere, ut sic appareret arida. Vide quomodo paulatim illius nobis pulcritudinem & ornatum ostendit. *Et factum est*, ait, *ita*: quomodo? sicut præceperat Dominus. Dixit solum, & opus subsequutum est. Hoc enim peculiare Dei est, ut secundum voluntatem suam creaturas moderetur. *Et congregata est*, inquit, *aqua quæ sub cælo, in congregationes suas, & apparuit arida.* Quemadmodum de luce dictum est, quod cum essent ubique tenebræ, jusserit produci lucem, & separationem fecerit lucis ac tenebrarum, & hanc tribuerit diei, istas vero nocti; similiter dictum est, quod cum produxit firmamentum, aquarum alias superiorem locum occupare, alias autem sub firmamento esse jusserit: sic & nunc illas ipsas aquas, quæ sub firmamento erant, in unam congregationem jubet coïre, ut appareat arida, & tunc huic etiam suum nomen imponat; sicut de luce & tenebris dictum est. *Congregatæ enim sunt*, ait, *aquæ quæ sub cælo erant, in congregationes suas, & apparuit arida: & vocavit Deus aridam terram.* Vidisti, dilecte, quomodo Deus terram, quæ invisibilis erat & incomposita, & aquis quasi velaminibus quibusdam obtegebatur, despoliavit, ut sic dicam, & faciem illius nobis monstravit, proprio etiam nomine imposito? *Et congregationes*, ait, *aquarum vocavit maria.* Ecce & aquæ nomen suum sortitæ sunt. Nam quemadmodum optimus artifex arte sua vas aliquod facturus, non antea illi nomen imponit, donec absolvat: ita & benignus Dominus nomina elementis non antea imponit, donec ea in propriis locis suo præcepto ponat. Igitur postquam terra nomen suum accepit, & ad propriam formam pervenit, etiam aquæ congregatæ proprio vocabulo nominatæ sunt. *Vocavit* enim, ait, *congregationes aquarum maria*: Subdidit iterum: *Et vidit Deus quod bonum.* Nam quia humana natura imbecillis est, & opera Dei digne laudare non poterat, præoccupans divina scriptura acceptam ab ipso opifice laudem nos docet.

4. Igitur quando discis, ipsi conditori creaturas bonas visas esse, majorem quidem in modum admireris necesse est; nihil tamen ad laudem & encomium amplius afferre poteris. Talem enim sortitus es dominum, qui ejusmodi opera facit, quæ a nobis neque laudari satis possunt. Quomodo enim unquam opus Dei pro dignitate laudare posset humana natura? Cæ-

a Reg unus εἰσελθὸν, Coislin. συνελθὸν χώραν. Ibid. καὶ ante ὀφθῆναι deest in Savil.

b Unus, αὐτοῦ.

c Ὥστε abest a Savil. & ab aliquot mss. qui postea habent, ἀποκληρώσας.

d Alii, ἐπαμφιάσας. Vera lectio ἀπαμφιάσας, quod est, ἀποδύσας, Hesych.

e Mss. plurimi & Savil. τῆς ἰδίας ὀνομ- Mox post θαλάσσας, omnes præter Morel. καὶ ἐπήγαγε πάλιν, καὶ εἶδεν.

f Coislin ἐγκωμίων.

g Ἢ ὑμνῆσαι deest in plurimis mss. & in Savil. Infra ἡμῖν post φανερὰν deerat in Morel. sed in cæteris habetur. Mox locum correximus ex iisdem exemplaribus. Morel. perperam habebat, τὴν προσηγορίαν εὐμορφίαν.

terum per ea quæ ſubjunguntur, conſidera ineffabilem Dei egregii artificis ſapientiam: poſtquam enim nobis apertam terræ faciem monſtravit, conſequenter ſuo præcepto decentem ei concedit ſpeciem, & ſeminum varietate ejus adornat faciem. 11. *Et dixit*, ait, *Deus: Germinet terra herbam fœni, ſeminans ſemen ſecundum genus & ſimilitudinem: & lignum frugiferum, faciens fructum, cujus ſemen in ſemetipſo ſecundum ſimilitudinem, ſecundum genus ſuper terram. Et factum eſt ita.* Quid eſt illud: *& factum eſt ita?* Præcepit, inquit, Dominus, & ſtatim terra ſuos partus maturans, ad ſeminum germen ſeipſam adornavit. 12. *Et protulit terra herbam fœni*, inquit, *ſeminans ſemen ſecundum genus, & ſecundum ſimilitudinem: & lignum frugiferum faciens fructum, cujus ſemen ſuum in ipſo ſecundum genus ſuper terram.* Hic animadverte, dilecte, quomodo verbo Domini omnia facta ſunt ſuper terram. Non enim erat homo qui operaretur, non aratrum, non boum cooperatio, non aliud ejuſmodi ſtudium: ſed ſolum audivit præceptum, & ſtatim quod ſuum erat fecit. Ex quo diſcimus, etiam nunc neque curam agricolarum, neque laborem, neque alias in colendis agris ærumnas, fructuum nobis proventum promere; ſed ante hæc omnia verbum Dei, quod ab initio ad terram factum eſt. Quin & futuram ingratam hominum mentem corrigens divina ſcriptura, diligenter omnia nobis ſecundum ordinem factorum narrat, ut compeſcat temeritatem & deliramenta eorum qui figmenta ſua venditant & dicere audent, ſolis cooperatione ad fructuum proventum opus eſſe. Sunt & alii, qui hæc aſtris aliquibus adſcribere nituntur. Propterea docet nos Spiritus ſanctus, ante formationem horum elementorum ſermoni & præcepto Dei obtemperantem tellurem omnia ſemina edidiſſe, nullo alio ad cooperationem opus habentem. Sufficiebat enim ei pro omnibus verbum illud: *Germinet terra herbam fœni.* Quocirca divinæ ſcripturæ veſtigia ſequamur, neque feramus eos qui adverſa illis temere blaterant. Nam etiamſi homines terram operentur, & jumentorum auxilio fruantur, & magnam terræ curam habeant, etſi magna ſit cæli temperies, & omnia alia concurrant; niſi nutus Domini accedat, omnia alia fruſtra & in vanum cedent: & nihil proficiet quivis labor & ſudor, niſi manus Domini ſuperne adjuvet, & perfectionem his rebus tribuat. Quis non obſtupeſceret & admiraretur, cogitans quomodo verbum Domini illud, *germinet terra herbam fœni*, in ipſa viſcera terræ deſcendat, & quaſi admirabili quodam peplo, terræ faciem variis floribus adornet? Videreque erat ſubito terram,

Erant qui aſtris terræ regimen adſcriberent.

A ποτε; καὶ θέα μοι λοιπὸν ἐνταῦθα διὰ τῶν ἐπαγομένων τοῦ εὐμηχάνου θεοῦ τὴν ἄφατον σοφίαν. ἐπειδὴ γὰρ φανερὸν ἡμῖν τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ἔδειξεν, λοιπὸν τῷ οἰκείῳ προστάγματι τὴν προσήκουσαν εὐμορφίαν αὐτῇ χαρίζεται, καλλωπίζων αὐτῆς τὸ πρόσωπον τῇ ποικιλίᾳ τῶν σπερμάτων. καὶ εἶπε, φησιν, ὁ θεὸς, Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπεῖρον σπέρμα κατὰ γένος, καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ καθ' ὁμοιότητα κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐγένετο οὕτως. τί ἐστι τὸ, καὶ ἐγένετο οὕτως; προσέταξε, φησιν, ὁ δεσπότης, καὶ εὐθέως ἡ γῆ

B τὰς οἰκείας ὠδῖνας [a] διεγείρουσα, πρὸς τὴν τῶν σπερμάτων βλάστην ἑαυτὴν ηὐτρέπισε. καὶ ἐξήνεγκε, φησιν, ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, σπεῖρον σπέρμα κατὰ γένος, καὶ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ξύλον κάρπιμον ποιοῦν καρπὸν, οὗ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ κατὰ γένος ἐπὶ τῆς γῆς. ἐννόει μοι ἐνταῦθα, ἀγαπητὲ, πῶς τῷ ῥήματι τοῦ δεσπότου τὰ πάντα ἐγένετο τῇ γῇ· οὔτε γὰρ ἄνθρωπος ἦν ὁ ἐργαζόμενος, οὐκ ἄροτρον, οὐ βοῶν συνεργία, οὐκ ἄλλη τις περὶ αὐτὴν ἐπιμέλεια, ἀλλὰ μόνον ἤκουσε τοῦ ἐπιτάγματος, καὶ εὐθέως τὰ παρ' ἑαυτῆς ἐπεδείξατο. ἐκ τούτου μανθάνομεν, ὅτι καὶ νῦν οὐ τῶν γηπόνων ἡ ἐπι-

C μέλεια, οὐδὲ ὁ πόνος, καὶ ἡ λοιπὴ ταλαιπωρία ἡ κατὰ τὴν γεωργίαν γινομένη τῶν καρπῶν ἡμῖν τὴν φορὰν χαρίζεται, ἀλλὰ πρὸ τούτων ἁπάντων τὸ τοῦ θεοῦ ῥῆμα τὸ ἐξ ἀρχῆς πρὸς αὐτὴν γενόμενον. ἄλλως τε δὲ καὶ τὴν μετὰ ταῦτα ἀγνωμοσύνην τῶν ἀνθρώπων διορθουμένη ἡ θεία γραφὴ, ἀκριβῶς ἡμῖν ἅπαντα διηγεῖται κατὰ τὴν τάξιν τῶν γεγονότων, ἵνα ἀναστείλῃ τῶν μάτην φθεγγομένων τὰς ἀπὸ τῶν [b] οἰκείων λογισμῶν ληρῳδίας τῶν λέγειν ἐπιχειρούντων, ὅτι τῆς τοῦ ἡλίου συνεργίας δεῖ πρὸς τὴν τῶν καρπῶν τελεσφόρησιν. εἰσὶ δέ [c] τινες οἳ καὶ τῶν ἄστρων τισὶ ταῦτα ἐπιγράφειν ἐπιχειροῦσι. διὰ τοῦ-

D το διδάσκει ἡμᾶς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὅτι πρὸ τῆς τῶν στοιχείων τούτων δημιουργίας, τῷ λόγῳ αὐτοῦ καὶ τῷ προστάγματι εἴκουσα ἡ γῆ πάντα τὰ σπέρματα [d] ἐκδίδωσιν, οὐδενὸς ἑτέρου δεηθεῖσα πρὸς συνεργίαν. ἤρκεσε γὰρ αὐτῇ ἀντὶ πάντων τὸ ῥῆμα ἐκεῖνο τὸ λέγον· Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου. κατακολουθοῦντες τοίνυν τῇ θείᾳ γραφῇ, μηδέποτε ἀνεχώμεθα τῶν ἁπλῶς τὰ παριστάμενα λεγόντων. κἂν γὰρ ἄνθρωποι τὴν γῆν ἐργάζωνται· κἂν τὴν ἀπὸ τῶν ἀλόγων συνεργίαν ἔχωσι, καὶ πολλὴν τῇ γῇ ἐπιμέλειαν ἐπιδείξωνται, κἂν ἀέρων εὐκρασία γένηται, καὶ πάντα τὰ ἄλλα συνδράμῃ, εἰ μὴ τὸ νεῦμα τοῦ δεσπότου γένοιτο, πάντα εἰκῇ καὶ μάτην, καὶ οὐδὲν ἔσται πλέον τῶν πολλῶν πόνων, καὶ καμάτων, μὴ τῆς ἄνωθεν χειρὸς συνεφαπτομένης, καὶ τὴν τελεσφόρησιν χαριζομένης τοῖς γινομένοις. τίς οὐκ ἂν ἐκπλαγείη καὶ θαυμάσειεν ἐννοῶν, ὅπως τοῦ δεσπότου τὸ ῥῆμα τὸ λέγον, Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, εἰς αὐτὰς τῆς γῆς τὰς λαγόνας κατελθὸν, καθάπερ πέπλῳ τινὶ θαυμαστῷ, οὕτω τῇ τῶν ἀνθῶν ποικιλίᾳ τῆς γῆς τὸ πρόσωπον κατεκόσμησε; καὶ ἦν ἰδεῖν ἀθρόον τὴν πρό-

a Savil. & aliquot mſſ. διεγείρασα.
b Sic omnia exemplaria præter Morel. in quo οἰκείων deeſt. Mox in aliis omnibus, συνεργίας δεῖ.

c Quidam mſſ. τινες ἔτι καὶ, male.
d Savil. & Coiſl n. aliique mſſ. ἐκδίδωσι. Morel. ἐπιδίδωσι. Ibid. Savil. καὶ οὐδὲν ἔσται τι πλεῖον τῶν πολλῶν μόχθων καὶ καμάτων, id quod habetur infra.

τερον ἄμορφον καὶ ἀκατασκεύαστον τοσοῦτον δεξαμένην τὸ κάλλος, ὡς μικροῦ δεῖν ἁμιλλᾶσθαι τῷ οὐρανῷ. καθάπερ γὰρ ἐκεῖνος μετ᾽ οὐ πολὺ μέλλει κοσμεῖσθαι τῇ τῶν ἄστρων ποικιλίᾳ, οὕτω καὶ αὐτὴ τῇ διαφορᾷ τῶν ἀνθῶν οὕτως ἐκαλλωπίσατο, ὡς καὶ τὸν δημιουργὸν εἰς ἔπαινον [a] ἄγειν. εἶδε γάρ, φησιν, ὁ θεός, ὅτι καλόν.

Εἶδες πῶς καθ᾽ ἕκαστον τῶν γινομένων δείκνυσιν ἐπαινοῦντα τὸν δημιουργόν, ἵνα μετὰ ταῦτα ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις ταῦτα διδασκομένη ἐκ τῶν δημιουργημάτων ἀνατρέχῃ πρὸς τὸν δημιουργήσαντα; εἰ γὰρ τὰ δημιουργήματα τοιαῦτα ὄντα νικᾷ τὴν φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην, καὶ οὐδεὶς ἂν αὐτὰ κατ᾽ ἀξίαν ἐπαινέσαι δυνήσεται· τί ἄν τις εἰπεῖν δυνηθείη περὶ αὐτοῦ τοῦ δημιουργοῦ; καὶ εἶδεν, φησιν, ὁ θεός, ὅτι καλόν, καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωῒ ἡμέρα τρίτη. [b] ὁρᾷς πῶς τῇ συνεχείᾳ τῆς διδασκαλίας ἐμπῆξαι βούλεται τῇ διανοίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ τῶν λεγομένων τὴν δύναμιν; ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, καὶ ἐγένετο ἡμέρα τρίτη. ἀλλ᾽ ὅρα πῶς καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν οὕτω φησί, καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωῒ ἡμέρα τρίτη. οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῆ, ἀλλ᾽ ἵνα μὴ συγχέωμεν τὴν τάξιν, μηδὲ νομίζωμεν ἑσπέρας καταλαβούσης τέλος εἰληφέναι τὴν ἡμέραν· ἀλλ᾽ ἴδωμεν, ὅτι ἡ μὲν ἑσπέρα τέλος ἐστὶ τοῦ φωτός, καὶ ἀρχὴ τῆς νυκτός, ὁ δὲ ὄρθρος τέλος τῆς νυκτὸς καὶ πλήρωμα τῆς ἡμέρας· τοῦτο γὰρ ἡμᾶς βούλεται διδάξαι ὁ μακάριος Μωϋσῆς λέγων, καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωῒ ἡμέρα τρίτη. καὶ μὴ ξενισθῇς, ἀγαπητέ, εἰ ταῦτα πολλάκις, καὶ συνεχῶς λέγει ἡ θεία γραφή. εἰ γὰρ καὶ μετὰ [c] τὴν τοσαύτην συνέχειαν ἔτι οἱ τῇ πλάνῃ προκατειλημμένοι Ἰουδαῖοι οἱ πεπωρωμένοι τὴν καρδίαν φιλονεικεῖν πειρῶνται, καὶ τὴν ἑσπέραν ἀρχὴν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας εἶναι νομίζουσιν ἀπατῶντες ἑαυτούς, καὶ παραλογιζόμενοι, καὶ τῇ σκιᾷ ἔτι παρακαθήμενοι, τῆς ἀληθείας οὕτω πᾶσι δήλης γεγενημένης· καὶ τῷ λύχνῳ προσεδρεύοντες, τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης πανταχοῦ τὰς οἰκείας ἀκτῖνας ἀφιέντος, εἰ μὴ τοσαύτῃ τῇ διδασκαλίᾳ μετὰ πολλῆς τῆς ἀκριβείας ἐχρήσατο, τίς ἂν ἤνεγκε τὴν τῶν ἀγνωμόνων τὴν φιλονεικίαν. ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι μὲν τῆς οἰκείας ἀνοίας ἀναμενέτωσαν τὰ ἐπίχειρα· ἡμεῖς δὲ οἱ καταξιωθέντες τὰς μαρμαρυγὰς δέξασθαι τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης, πειθώμεθα τῇ τῆς θείας γραφῆς διδασκαλίᾳ, καὶ τῷ κανόνι ταύτης ἐξακολουθοῦντες, οὕτω τὰ ὑγιῆ δόγματα ἐναποθώμεθα τοῖς ταμείοις τῆς διανοίας τῆς ἡμετέρας, καὶ μετὰ τῆς τούτων φυλακῆς, πολλὴν πρόνοιαν τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας ποιώμεθα, καὶ τὰ λυμαινόμενα ἡμῶν τὴν κατὰ ψυχὴν ὑγίειαν φεύγωμεν, καθάπερ δηλητηρίων φαρμάκων, πάντων τῶν τοιούτων ἀπεχόμενοι. πολὺ γὰρ μείζων αὕτη ἡ βλάβη, καὶ τοσούτῳ μείζων, ὅσῳ ψυχὴ σώματος βελτίων. ἐκεῖνα μὲν γὰρ τὰ φάρμακα τὸν σωματικὸν τοῦτον θάνατον ἐπάγει· τὰ δὲ [d] τὴν ὑγίειαν τῆς ψυχῆς λυμαινόμενα, τὸν αἰώνιον ἡμῖν θάνατον προξενεῖ. τίνα δέ ἐστι τὰ λυμαινόμενα ἡμᾶς; πολλὰ μὲν καὶ διάφορα, μάλιστα δὲ τὸ πρὸς τὴν δόξαν ἐπτοῆσθαι τὴν ἀνθρωπίνην, καὶ μὴ εἰ-

a Alii, ἀγαγεῖν.
b Alii, ὅρα.
c Unus, μετὰ τὴν τοιαύτην. Paulopoſt tres mſſ. & Savil. in marg. πεπηρωμένοι. Savil. in textu & Morel. πεπωρωμένοι.
d Quidam mſſ. & Savil. τῇ ὑγιείᾳ. Morel. τὴν ὑγίειαν, & infra illi ἡμῖν, hic ἡμᾶς λυμαινόμενα.

quæ antea informis & inculta erat, tantam accepiſſe pulcritudinem, ut quaſi cum cælo certaret. Nam ſicut cælum paulo poſt ornandum erat aſtrorum varietate, ſic & tellus florum multijuga varietate ornabatur, ita ut & opifex in laudem ejus prorumperet: etenim *vidit*, ait, *Deus, quod eſſet bonum.*

3. Vidiſti quomodo per ſingula quæ facta ſunt, oſtendat laudantem opificem, ut homines poſtea hæc edocti, ex creaturis ad creatorem recurrerent? Nam ſi creaturæ hujuſmodi ſint, ut ab homine pro dignitate laudari nequeant: quid de opifice ipſo dicere quis poterit? *Et vidit*, ait, *Deus quod eſſet bonum.* 13. *Et factum eſt veſpere, & factum eſt mane dies tertius.* Vides quomodo iterando frequenter doctrinam, menti noſtræ dictorum vim infigere vult? Oportebat enim dicere: Et factus eſt dies tertius. Sed vide quomodo de ſingulis diebus ſic dicat: *Et factum eſt veſpere, & factum eſt mane dies tertius.* Non ſimpliciter, nec abſque cauſa: ſed ne ordinem confundamus, neque putemus veſpera ingruente finem accepiſſe diem. Sed ſciamus veſperam finem eſſe lucis, & principium noctis: mane autem finem noctis, & complementum diei. Hoc enim docere nos vult beatus Moſes dicens: *Et factum eſt veſpere, & factum eſt mane dies tertius.* Et ne mireris, dilecte, ſi hæc ſæpe & continuo dicat divina ſcriptura. Si enim poſt tantam dicti frequentiam Judæi adhuc errore præoccupati, excæcato corde contendunt, & veſperam initium ſequentis diei eſſe opinantur, decipientes ſemetipſos; & adhuc in umbra ſedent, veritate omnibus patefacta; & ad lucernam aſſident, ſole juſtitiæ totum orbem undique illuſtrante: niſi tanta diligentia & accuratione docuiſſet, aliqui tam indocilium contentionem ferrent. At illi quidem amentiæ ſuæ præmia exſpectent: nos autem, quibus donatum eſt ſolis juſtitiæ radiis illuſtrari, divinarum ſcripturarum doctrinæ obtemperemus: & hunc canonem ſequentes, ſana dogmata in mentis noſtræ promtuario reponamus, & una eorum curam, & noſtræ ſalutis magnam ſolicitudinem gerentes, ea quæ animæ noſtræ ſanitatem lædunt, fugiamus, ab hujuſmodi omnibus quaſi a perniciofis veneficiis abſtinentes. Multo majus enim hoc damnum eſt, & tanto majus, quanto anima corpore melior. Illa enim venena corporalem hanc mortem inducunt: hæc autem ſanitatem animæ offendentia, æternam nobis mortem afferunt. Quænam autem ſunt illa nobis pernicioſa? multa & varia, maxime autem ad humanam gloriam ſpectare & neſcire

Judæi dicebant veſperam initium eſſe ſequentis diei.

eam contemnere : hoc enim multorum nobis malorum causa est : & si quas spirituales habemus divitias, eas evacuat, & utilitate, quæ ex eis capi potest, nos destituit. Quid igitur fuerit damno hoc perniciosius? Quandoquidem id præstat, ut a nobis avolent etiam ea quæ nos habere putamus. Sic pharisæus ille publicano minor factus est, eo quod linguæ suæ imperare non potuit : sed per illam sicut per fenestram aliquam omnes divitias suas effudit. Tantum est inanis gloriæ malum.

Adhortatio ad gloriæ contemtum.

Luc. 18.

6. Dic obsecro mihi, cur & qua de causa ita hominum laude teneris? Nescis, quod sicut umbra, & si quid illa vilius, ita illorum laus in aërem diffusa evanescat? Alioquin inconstans & mutabile est hominum genus, & illi ipsi eumdem, quem nunc laudant, non multo post vituperant : quod in sententia Dei nunquam usuvenit. Ne igitur ita desipiamus, ne temere & absque fructu fallamus nos ipsos. Nam & si bonum quiddam facimus, non autem propter hoc solum agimus, ut mandatum Domini nostri impleamus, eique soli cogniti simus, laborem hunc frustra suscipimus, nosque privamus fructu, quem inde assequi liceret. Nam is qui ut ab hominibus gloriam venetur, quid boni operatur, sive ea frui poterit, sive non; sæpe enim & qui propter inanem gloriam omnia facit, etiam ipsa frustratur; sive igitur ea potiatur, sive non, satis hic retributionis accepit, & ibi nihil accipiet præmiorum. Quare hoc? quia præferens futuris præsentia, & justi judicis calculo humanam gloriam, indignum se reddit qui a judice honoretur. Contra si propter hoc solum operemur spirituale aliquod bonum, ut placeamus oculo illi soli, qui sopiri nescit, & cui nuda & aperta sunt omnia : & thesaurus noster in tuto erit, & incorruptæ nos merces manebunt, & ex ipsa earum suavi exspectatione nobis multa consolatio erit, dum in promtuario, quod nemo diripere poterit, illa nobis salva custoditur merces : imo sequitur etiam gloria humana; tunc enim illa multo uberius fruimur, quando eam despicimus, quando eam non quærimus, quando eam non sectamur. Et quid miraris, si hoc eveniat iis qui spirituales philosophos agunt, cum & multi eorum qui hujus mundi studia sectantur, eos maxime contemnant & despiciant, qui ab hominibus gloriam quærunt : invenies que ab omnibus dicteriis incessi eos qui humanæ gloriæ inhiant? Quid igitur miserius nobis, qui spiritualia sectamur, si similes illis, celebrari ab hominibus cupiamus, & si non sat fuerit nobis a Deo laudari? sicut & Paulus di-

Gloria humana virtutem sequitur.

A δέναι ταύτης ὑπερορᾷν. τοῦτο γὰρ ἡμῖν αἴτιον πολλῶν γίνεται κακῶν, καὶ εἴ τινα ἔχομεν πλοῦτον πνευματικὸν, τοῦτον κενοῖ, καὶ ἐρήμους ἡμᾶς καθίστησι τῆς ἐντεῦθεν ὠφελείας. τί οὖν ἂν γένοιτο ταύτης τῆς λύμης ὀλεθριώτερον, ὅταν καὶ ἃ δοκοῦμεν ἔχειν, ἀφίπτασθαι ἡμῶν παρασκευάζει; οὕτως ὁ Φαρισαῖος ἐκεῖνος τοῦ τελώνου γέγονεν ἐλάττων, οὐ δυνηθεὶς κρατῆσαι τῆς οἰκείας γλώττης; ἀλλὰ δι' ἐκείνης, καθάπερ διὰ θυρίδος τινὸς ἐκχέας πάντα αὐτοῦ τὸν πλοῦτον. τοσοῦτόν ἐστι κενοδοξία κακόν.

B Εἰπὲ γάρ μοι, τίνος ἕνεκεν καὶ διὰ τί ἐπτόησαι περὶ τὸν τῶν ἀνθρώπων ἔπαινον; οὐκ οἶσθα, ὅτι καθάπερ σκιὰ, καὶ εἴτι ταύτης εὐτελέστερον;[a] οὕτως ὁ παρὰ τούτων ἔπαινος εἰς τὸν ἀέρα διαχυθεὶς ἀφανίζεται; ἄλλως τε καὶ εὐπερίτρεπτος καὶ εὐμετάβλητός ἐστιν ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις, καὶ οἱ αὐτοὶ νῦν μὲν ἐπαινοῦσι, νῦν δὲ κακίζουσι τὸν αὐτόν. ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ Θεοῦ ψήφου οὐκ ἄν ποτε τοῦτο γένοιτο. μὴ τοίνυν ἀνόητοι ὦμεν, μηδὲ εἰκῇ καὶ μάτην ἑαυτοὺς ἀπατῶμεν. κἂν γὰρ ποιῶμέν τι ἀγαθὸν, μὴ διὰ τοῦτο δὲ μόνον αὐτὸ μετερχώμεθα, ἵνα τὴν ἐντολὴν πληρώσωμεν τοῦ ἡμετέρου δεσπότου, κἀκείνῳ μόνῳ γνώριμοι γενώμεθα, εἰκῇ τὸν πόνον ὑπομένομεν,

C τοῦ ἐντεῦθεν καρποῦ ἑαυτοὺς ἀποστεροῦντες. ὁ γὰρ διὰ τὸ θηρᾶσθαι τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων δόξαν τι τῶν ἀγαθῶν ἐργαζόμενος, κἄν τε ταύτης ἀπολαῦσαι δυνηθῇ, κἄν τε μή· πολλάκις γὰρ καὶ διὰ τοῦτο πάντα πράττων οὐδὲ ἐπιτυχεῖν ταύτης δυνήσεται· κἄν τε οὖν ἐπιτύχῃ, κἄν τε ἀποτύχῃ, ἀρκοῦσαν εἴληφεν ἐνταῦθα τὴν ἀμοιβὴν, καὶ οὐδεμίαν λήψεται ἐκεῖ ὑπὲρ τούτου [b] ἀνταπόδοσιν. διὰ τί; ἐπειδὴ περιλαβὼν ἑαυτὸν ἀπεστέρησε τῆς παρὰ τοῦ κριτοῦ φιλοτιμίας, προτιμήσας τὰ παρόντα τῶν μελλόντων, καὶ τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων δόξαν τῆς ψήφου τοῦ δικαίου κριτοῦ. πάλιν ἂν δι' αὐτὸ τοῦτο μόνον ἐργαζώμεθά τι τῶν πνευματικῶν, ὥστε

D ἐκείνῳ μόνον ἀρέσαι τῷ ἀκοιμήτῳ ὀφθαλμῷ, ᾧ πάντα γυμνά ἐστι καὶ τετραχηλισμένα, καὶ ὁ θησαυρὸς ἡμῖν ἀνάλωτος μένει, καὶ τὰ τῆς ἀμοιβῆς ἀκέραια, καὶ ἡ χρηστὴ προσδοκία ἐντεῦθεν ἡμῖν ἤδη πολλὴν παρέχει τὴν παραμυθίαν, καὶ μετὰ τοῦ ἐν ἀσύλῳ ταμιείῳ ἐκείνην ἡμῖν διαφυλάττεσθαι τὴν ἀμοιβὴν, καὶ ἡ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἀκολουθήσειε δόξα· τότε γὰρ αὐτῆς μᾶλλον μετὰ δαψιλείας ἀπολαύομεν, ὅταν αὐτῆς ὑπερορῶμεν, ὅταν αὐτὴν μὴ ζητῶμεν, ὅταν αὐτὴν μὴ διώκωμεν. καὶ τί θαυμάζεις, εἰ ἐπὶ τῶν τὴν πνευματικὴν φιλοσοφίαν

E μετιόντων τοῦτο γίνεται, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν περὶ τὰ τοῦ κόσμου πράγματα ἐπτοημένων, τούτων μάλιστα οἱ πλείους καταφρονοῦσιν, καὶ ὑπερορῶσι τῶν ἐπιζητεῖν βουλομένων τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων εὐφημίαν, καὶ εὑρήσεις παρὰ πάντων αὐτοὺς σκωπτομένους ἐπὶ τῷ τῆς κενοδοξίας ἐφίεσθαι; τί οὖν ἀθλιώτερον γένοιτο ἡμῶν τῶν τὰ πνευματικὰ μετιόντων, εἰ μελλοίμεν ὁμοίως ἐκείνοις περὶ τὰς τῶν ἀνθρώπων κεχηνέναι εὐφημίας, καὶ μὴ ἀρκεῖσθαι τῷ ἐπαίνῳ τῷ παρὰ τοῦ Θεοῦ; καθάπερ

[a] Sic Savil. & mss. Morel. ὁ παρὰ τούτων.

[b] Mss. plurimi τὴν ἀντίδοσιν, & sic etiam Savilius, sed cum asterisco suspectam vocem notante. Morel. τὴν ἀνταπόδοσιν. Mox omnes παρὰ τοῦ κριτοῦ, præter Morel. qui habet, ἀπὸ τοῦ κριτοῦ.

A καὶ ὁ Παῦλός φησιν, οὗ ὁ ἔπαινος οὐκ ἐξ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐκ τοῦ Θεοῦ. οὐχ ὁρᾷς, ἀγαπητὲ, καὶ ἐν ταῖς ἱπποδρομίαις, ὅπως οἱ τοὺς ἵππους ἐλαύνοντες παντὸς τοῦ δήμου καθημένου, καὶ μυρίας εὐφημίας καταχέοντος οὐκ ἐπιστρέφονται, οὐδὲ ἡδονὴν τὴν ἐκ τῆς ἐκείνων εὐφημίας καρποῦνται, ἀλλὰ πρὸς ἕνα μόνον ὁρῶσι τὸν βασιλέα τὸν ἐν μέσῳ καθήμενον, καὶ τῷ νεύματι ἐκείνου προσέχοντες παντὸς ὑπερορῶσι τοῦ πλήθους, καὶ τότε μόνον μέγα φρονοῦσιν, ἐπειδὰν [a] ἐκεῖνος αὐτοὺς στεφανώσῃ; τούτους δὴ καὶ σὺ μιμούμενος, μὴ πολὺν λόγον ποιοῦ τῆς τῶν ἀνθρώπων εὐφημίας, μηδὲ διὰ τοῦτο τὴν ἀρετὴν μετέρχου, ἀλλὰ τὴν παρὰ τοῦ δικαίου κριτοῦ B ψῆφον ἀνάμενε, καὶ τῷ ἐκείνου νεύματι προσέχων οὕτως σου τὸν βίον ἅπαντα οἰκονόμει· ἵνα καὶ ἐνταῦθα διηνεκῶς ἧς ταῖς χρησταῖς ἐλπίσι τρεφόμενος, κἀκεῖ τῶν αἰωνίων ἀπολαύσῃς ἀγαθῶν, ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

cit: *Cujus gloria non ex hominibus, sed ex Deo.* 1. Thess. 2. 4. Non vides, dilecte, in Circensibus ludis, quomodo ii qui equos agitant, non advertunt plausum & favorem populi assidentis & acclamantis, neque ex eo plausu voluptatem capiunt: sed ad unum solum spectant Imperatorem in medio sedentem, & ad nutum illius attendentes, totam multitudinem despiciunt, & tunc solum animo extolluntur, cum ille eos coronaverit? Hos igitur & tu imitatus, non magni momenti facito hominum famam, neque propter eam virtutem exerceas, sed a justo judice sententiam exspecta, & ad illius nutum intentus esto. Sic omnem vitam tuam dispensa, ut & hic continenter bona spe pascaris, & illic æternis fruare bonis; quæ ut nos omnes assequamur, faxit gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri & Spiritui sancto sit gloria, & imperium, & honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum, amen.

C

ΟΜΙΛΙΑ ϛʹ.

Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς, γενηθήτωσαν φωστῆρες ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ εἰς φαῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ διαχωρίζειν ἀναμέσον τῆς ἡμέρας, καὶ ἀναμέσον τῆς νυκτὸς, καὶ ἔστωσαν εἰς σημεῖα, καὶ εἰς καιροὺς, καὶ εἰς ἡμέρας, καὶ εἰς ἐνιαυτούς.

ΒΟΥΛΟΜΑΙ τῆς συνήθους ἅψασθαι διδασκαλίας, καὶ ὀκνῶ, καὶ ἀναδύομαι· νέφος γὰρ ἀθυμίας ἐπελθὸν συνέχεε καὶ συνετάραξέ μου τὸν λογισμόν. μᾶλλον δὲ οὐκ ἀθυμίας μόνον, ἀλλὰ καὶ θυμοῦ, D καὶ οὐκ οἶδ', ὅ, τι [b] πράξω· ἀπορία γὰρ κατέχει τὴν διάνοιαν. ὅταν γὰρ ἐννοήσω, ὅτι μικρὸν πνεύσαντος τοῦ διαβόλου, πᾶσαν ἡμῶν ἐκείνην τὴν συνεχῆ διδασκαλίαν, καὶ τὴν καθημερινὴν παραίνεσιν λήθῃ παραδόντες, εἰς τὴν σατανικὴν πομπὴν ἐκείνην ἅπαντες δεδραμήκατε τὴν ἱπποδρομίαν καταλαβόντες, ποίᾳ προθυμίᾳ δυνήσομαι πάλιν τὴν πρὸς ὑμᾶς ποιήσασθαι διδασκαλίαν, τῶν προτέρων οὕτως ἀθρόον διαῤῥυέντων; ὃ γὰρ μάλιστα ἐπιτεῖνόν μοι τὴν ἀθυμίαν, καὶ σφοδρότερόν μοι τὸν θυμὸν ἐργαζόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μετὰ τῆς παραινέσεως τῆς ἡμετέρας, καὶ τὴν αἰδῶ τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς ἐξεβάλετε τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς, καὶ οὕτω τοῖς τοῦ E διαβόλου δικτύοις ἑαυτοὺς ἐκδεδώκατε, πῶς ἄν τις δυνηθείη, κἂν [c] λιθίνην ἔχῃ ψυχὴν, πράως ἐνεγκεῖν τὴν τοσαύτην ὑμῶν ὀλιγωρίαν; αἰσχύνομαι, πιστεύσατε, καὶ ἐρυθριῶ, ὅταν ἴδω μάτην ἡμᾶς πονουμένους, καὶ εἰς πέτρας τὸν σπόρον καταβάλλοντας. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, κἄν τε ἀκούητε τῶν λεγομένων, κἄν τε παρακούητε, τὰ τῶν μισθῶν ἀπηρτισμένα τυγχάνει. τὸ γὰρ ἐμαυτοῦ πᾶν ποιῶν διετέλεσα, καὶ τὸ ἀργύριον κατέβαλον, καὶ τὴν νουθεσίαν ἐποιησάμην, δέδοικα δὲ καὶ ἀγωνιῶ [d] μὴ τούτῳ

HOMILIA VI.

Et dixit Deus: Fiant luminaria in firmamento cæli ad illuminationem super terram, ut dividant inter diem & inter noctem, & sint in signa, & in tempora, & in dies, & in annos. Gen. 1. 14.

1. Volo solitam tractare doctrinam, & torpeo ac detrecto: mentem enim meam confudit & conturbavit superveniens tristitiæ nubes: imo non solum tristitiæ, sed & iræ, ita ut nesciam quid faciendum: mentem enim occupat hæsitatio. Cum enim cogito, vos omnem illam nostram doctrinam, & quotidianam admonitionem ad modicum diaboli flatum oblivioni tradidisse, & ad satanicum illum equestrem ludum omnes concurrisse: qua alacritate potero iterum doctrinam tradere, cum priora tam cito animo exciderint? Hoc enim est quod potissimum me torquet, & ad iram commovet, quod cum nostra admonitione, reverentiam etiam, quam sacræ quadragesimæ debetis, ex animo vestro simul ejeceritis, vosque sic diaboli retibus involveritis. Quomodo quis poterit, etiam cui saxeus animus, tantum contemtum non gravatim ferre? Pudore afficior, credite, & erubesco, cum video nos frustra laborare, & in petra sementem jacere. At mihi quidem, sive dicta mea audiatis, sive audire contemnatis, merces mea integra erit. Nam omne quod meum erat, feci: pecuniam dinumeravi, admonitiones adhibui: timeo autem, & anxius sum, ne

[a] Reg. unus & Coislin. ἐκεῖνος αὐτόν. Infra mss. multi & Savil. τὴν παρὰ τοῦ δικαίου κριτοῦ ψῆφον. Morel. τὴν παρὰ τοῦ δεσπότου ψῆφον.
[b] Sic Savil. & Morel. At Reg. unus Colb. & Coislin. πράξω τοίνυν, ἀπορία κατέχει.
[c] Sex mss. & Savil. αὐτολιθίνην ἔχοι ψυχήν.
[d] Savil. & Reg. unus, μὴ τοῦτο αὐτό.

hoc vobis ad majorem accusationem cedat. *Servus enim ille*, ait, *qui scit voluntatem domini sui, & non facit, vapulabit multis.* Nullum enim cuiquam vestrum ad ignorantiam erit refugium, cum nos eadem quotidie insonemus, & ostendamus diabolicos laqueos, & magnam virtutis facilitatem, si tamen vigiles esse voluerimus. An nescitis eos qui sic suam salutem negligunt, & aliquando huc veniunt, aliquando autem in dæmonum retia se injiciunt, a scriptura divina canibus comparari? *Homo enim*, inquit, *qui convertitur a peccato suo, & iterum in idipsum redit, similis est cani ad vomitum suum redeunti.* Vides cui similes facti sunt, qui ad illicitum hoc spectaculum accurrerunt? Non audistis Christum, dicentem: *Omnis qui audit hos sermones meos, & non facit eos, similis erit viro stulto, qui ædificavit domum suam super arenam; & venerunt flumina, & flaverunt venti, & irruerunt in domum illam, & cecidit, & fuit ruina illius magna?* At qui ad Circenses ludos ierunt, illo longe deteriores facti sunt: illius enim domus dejecta est, sed post validam impulsionem: flumina enim & ventos dixit, non ut ventorum impetus & aquarum multitudines indicet, sed ut tentationum violentiam insinuet; & ruinam domus, non ut sensibilem domum imaginemur: de anima enim sermo est, quæ gravibus afflictionibus dejicitur, neque illis resistere potest; in vos autem neque ventus afflavit, neque fluvii irruerunt; sed dumtaxat tenuis quædam aura diabolica spiravit, & omnes vos subvertit. Quid hac insipientia deterius fuerit? Quæ jejunii utilitas, dic oro? quod lucrum ex hac congregatione? Quis non & vos deploraret, & nos miseros diceret? Vos, inquam, quia omnia quæ collegistis, simul effudistis, & januas mentis vestræ pravo dæmoni aperuistis, ut facilis ei aditus esset ad efferendas omnes vestras spirituales divitias; nos vero miseros quis jure dixerit, quod ita mortuis auribus concionemur, ac tantam jacturam faciamus, & quotidie seminantes, nullum percipere fructum possimus. Num hac sola de causa tam studiosi in dicendo sumus, ut aures vestras oblectemus, vel quod laudari a vobis cupiamus? nisi lucrum vobis sit ex sermonibus nostris, satius fuerit nos posthac silere. Nollem enim vobis majoris damnationis causa fieri. Enimvero sicut negotiator, qui cùm multis mercibus & opibus congregatis navem impleverit, subito orta tempestate, & prævalente ventorum violentia, mersa cum vectoribus nave, fit omnibus miserabile spectaculum, nudus repente apparens, & post plurimas immensasque divitias in extremam redactus ege-

Luc. 12. 47.

2. Pet. 2. 22.

Matt. 7. 26.

A αὐτῷ πλείονος ὑμῖν κατηγορήσεως αἴτιος γένωμαι. ὁ γὰρ δοῦλος, φησὶν, ἐκεῖνος ὁ εἰδὼς τὸ θέλημα τοῦ κυρίου αὐτοῦ, καὶ μὴ ποιήσας, δαρήσεται πολλάς. οὐδὲ γὰρ εἰς ἄγνοιαν ὑμῶν τις ἔχει καταφυγὴν, οὕτως ἡμῶν καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ αὐτὰ ἐνηχούντων, καὶ ὑποδεικνύντων, καὶ τὰς διαβολικὰς πάγας, καὶ τῆς ἀρετῆς τὴν πολλὴν εὐκολίαν, ἐὰν νήφειν βουλοίμεθα. ἢ οὐκ ἴστε ὅτι τοὺς οὕτω τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας ἀμελοῦντας, καί ποτε μὲν ἐνταῦθα παραγινομένους, ἄλλοτε δὲ εἰς τὰ τοῦ διαβόλου δίκτυα ἑαυτοὺς ἐκδιδόντας τοῖς κυσὶ παραβάλλει ἡ θεία γραφή; ἄνθρωπος γὰρ, φησὶν, ἀποστρέφων ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας αὐτοῦ, καὶ πάλιν εἰς αὐτὴν ἐπαν-

B ιὼν, ὅμοιός ἐστι κυνὶ ἐπιστρέφοντι ἐπὶ τὸν ἴδιον ἔμετον. ὁρᾷς τίνι ἐοίκασιν οἱ πρὸς τὴν θέαν ἐκείνην τὴν παράνομον [a] δεδραμηκότες, οὐκ ἠκούσατε τοῦ Χριστοῦ λέγοντος, πᾶς ὁ ἀκούων μου τοὺς λόγους τούτους, καὶ μὴ ποιῶν αὐτοὺς, ὁμοιωθήσεται ἀνδρὶ μωρῷ, ὅστις ᾠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἄμμον, καὶ ἦλθον οἱ ποταμοὶ, καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι, καὶ προσέῤῥηξαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ ἔπεσε, καὶ ἦν ἡ πτῶσις αὐτῆς μεγάλη; οἱ δὲ εἰς τὴν ἱπποδρομίαν δεδραμηκότες, καὶ τούτου χείρους γεγόνασιν. ἐκείνου γὰρ ἡ οἰκία κἂν μετὰ τὴν προσβολὴν τὴν κατάπτωσιν ὑπέμεινε· ποταμοὺς γὰρ καὶ ἀνέμους εἶ-

C πεν, οὐχ ἵνα ὑδάτων [b] πλῆθος αἰνίξηται ἡμῖν καὶ ἀνέμων σφοδρότητα· ἀλλὰ τὴν πειρασμῶν τὴν ἐπαγωγὴν τὴν σφοδρὰν, καὶ τὴν κατάπτωσιν τῆς οἰκίας, οὐχ ἵνα περὶ αἰσθητῆς οἰκίας νομίσωμεν· περὶ γὰρ ψυχῆς ὁ λόγος τῆς ἀπὸ τῆς τῶν δεινῶν προσβολῆς καταπιπτούσης, καὶ μὴ δυνηθείσης ἀντισχεῖν· ἐφ' ὑμῶν δὲ οὔτε ἄνεμος ἐκινήθη, οὔτε ποταμοὶ προσέῤῥηξαν, ἀλλ' ἁπλῶς αὔρα τις μικρὰ διαβολικὴ ἔπνευσε, καὶ πάντας ὑμᾶς ἀνεῤῥίπισε. τί ταύτης τῆς ἀνοίας χεῖρον γένοιτ' ἄν; τί τῆς νηστείας ὄφελος, εἰπέ μοι; τί τῆς ἐνταῦθα συνελεύσεως τὸ κέρδος; τίς οὐκ ἂν καὶ ὑπὲρ ὑμῶν στενάξειε, καὶ ἡμᾶς ταλανί-

D σειεν; ὑπὲρ ὑμῶν μὲν, ὅτι ἅπαντα ὅσα συνηγάγετε, ὑφ' ἓν ἐξεχέατε, καὶ τὰς θύρας τῆς διανοίας ὑμῶν ἀνεπετάσατε τῷ πονηρῷ δαίμονι, ὥστε καὶ εἰσελθεῖν, καὶ μετὰ πολλῆς τῆς εὐκολίας πάντα ὑμῶν ἐκφορῆσαι τὸν πλοῦτον τὸν πνευματικόν· ἡμᾶς δὲ ταλανίσειεν εἰκότως, ὅτι εἰς νεκρὰς οὕτως ἐνηχοῦμεν ἀκοὰς, καὶ τοσαύτην ζημίαν ὑπομένομεν καθ' ἑκάστην ἡμέραν σπείροντες μὲν, μηδὲν δὲ [c] καρποῦσθαι δυνάμενοι. μὴ γὰρ διὰ τοῦτο λέγειν σπουδάζομεν, ὥστε ἁπλῶς τέρψαι ὑμῶν τὴν ἀκοὴν, ἢ ὡς τοῦ παρ' ὑμῶν ἐπαίνου ἐφιέμενοι; εἰ μὴ μέλλοιτέ τι κερδαίνειν ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν λεγομένων,

E βέλτιον ἡμᾶς σιγῆσαι λοιπόν. οὐδὲ γὰρ βούλομαι ὑμῖν πλείονα τὴν κατάκρισιν ἐργάζεσθαι. καθάπερ γὰρ ἔμπορος ἐπειδὰν [d] πολὺν τὸν φόρτον συναγάγῃ, καὶ πεπληρωμένην τὴν ὁλκάδα ἔχων πολλοῦ τοῦ πλούτου, ἀθρόας καταιγίδος προσπεσούσης, καὶ τῆς τῶν πνευμάτων βίας περιγινομένης αὔτανδρον καταδύσῃ τὸ σκάφος, ἐλεεινὸν ἅπασι θέαμα γίνεται, γυμνὸς ἐξαίφνης φανεὶς, καὶ μετὰ πολὺν καὶ ἄφατον πλοῦτον ἐν ἐσχάτῃ πενίᾳ κατα-

a Savil. & Coislin. συνδεδραμηκότες.
b Coislin. πλῆθος ἡμῖν ἐνδείξηται.

c Sic Savil. & complures mss. Morel. vero, καρπώσασθαι.
d Coislin. πολὺν πλοῦτον συναγάγῃ.

στὰς,

στὰς, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὑμᾶς νῦν ὁ διάβολος διέθηκεν. εὑρὼν γὰρ ὑμῶν πεπληρωμένην τὴν ὁλκάδα τὴν πνευματικὴν πολλοῦ πλούτου, καὶ ἄφατον ἰδὼν τὸν θησαυρὸν, ὃν ἀπό τε τῆς νηστείας, ἀπό τε τῆς συνεχοῦς διδασκαλίας συναγαγεῖν ἠδυνήθητε, καθάπερ καταιγίδα τινὰ ἐπαφεὶς τὴν ἀνόνητον ἐκείνην καὶ ἐπιβλαβῆ τῶν ἵππων ἅμιλλαν, δι' ἐκείνης ἐρήμους καὶ γυμνοὺς πάσης τῆς εὐπορίας κατέστησεν.

Οἶδα ὅτι σφοδρᾷ τῇ ἐπιτιμήσει κέχρημαι, ἀλλὰ σύγγνωτε παρακαλῶ. τοιοῦτον γὰρ ἡ ὀδυνωμένη ψυχή. οὐδὲ γὰρ ἐξ ἀπεχθείας ταῦτα φθέγγομαι, ἀλλ' ἀπὸ κηδεμονίας καὶ φιλοστόργου ψυχῆς· διὸ τῆς σφοδρότητος μικρὸν καθυφεὶς, ἐπειδὴ αὐτῆς τῆς νομῆς τοῦ ἕλκους περιγέγονα, βούλομαι καὶ εἰς ἐλπίδας χρηστὰς ἀγαγεῖν τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ὥστε μὴ ἀπογνῶναι, μηδὲ ἀπαγορεῦσαι. οὐδὲ γὰρ καθάπερ ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν γίνεται πραγμάτων, οὕτω καὶ ἐνταῦθα συμβαίνει· ἐκεῖ μὲν γὰρ οὐκ ἔνι τὸν ἀπὸ τοῦ πλούτου ἐκείνου εἰς τὴν ἐσχάτην πενίαν κατενεχθέντα εὐθέως ἀνενεγκεῖν· ἐνταῦθα δὲ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν, ἐὰν βουλώμεθα μόνον καταγνῶναι τῶν ἤδη εἰργασμένων ἡμῖν, καὶ μέχρι τούτου στῆσαι τὰ τῆς ῥᾳθυμίας, δυνάμεθα ταχέως ἐπὶ τὴν προτέραν εὐπορίαν ἐπανελθεῖν. τοιοῦτος γὰρ ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος, οὕτω φιλότιμος καὶ μεγαλόδωρος· καὶ βοᾷ διὰ τοῦ προφήτου, λέγων· οὐ θελήσει θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν. οἶδα ὅτι εὐγνώμονες ὄντες αἰσθάνεσθε τῶν ἐσφαλμένων ὑμῖν. οὐ μικρὰ δὲ ὁδὸς πρὸς τὴν ἐπάνοδον τῆς ἀρετῆς τὸ εἰδέναι τῶν ἡμαρτημένων τὸ μέγεθος. ἀλλὰ μή μοι πάλιν τὰ τῆς διαβολικῆς ἐκείνης ἀπάτης ῥήματά τις παραγέτω, λέγων· ποῖον γὰρ ἁμάρτημα, ἰδεῖν ἵππους τρέχοντας; ἐὰν γὰρ βουληθῇς εὐγνωμόνως καταμαθεῖν ἅπαντα τὰ ἐκεῖ γινόμενα, εὑρήσεις πάντα μεστὰ σατανικῆς ἐνεργείας. οὐ μόνον γὰρ ἵππους τρέχοντάς ἐστιν ἰδεῖν, ἀλλὰ καὶ κραυγῶν, καὶ βλασφημιῶν, καὶ μυρίων ἀκαίρων ἐστὶν ἀκοῦσαι λόγων, καὶ γυναῖκας ἡταιρηκυίας εἰς τὸ μέσον παριούσας ἰδεῖν, καὶ νέους πρὸς τὴν τῶν γυναικῶν ἁπαλότητα ἑαυτοὺς ἐκδιδόντας. ἢ μικρά σοι ταῦτα δοκεῖ εἶναι πρὸς τὸ τὴν ψυχὴν αἰχμάλωτον ἐργάσασθαι; εἰ γὰρ καὶ αἱ ἀπὸ ταὐτομάτου συντυχίαι πολλάκις ὑπεσκέλισαν καὶ κατέβαλον, καὶ εἰς αὐτὸ τῆς ἀπωλείας τὸ βάραθρον κατήνεγκαν τὸν μὴ προσέχοντα, τί εἰκὸς παθεῖν τοὺς [a] ἐπ' αὐτὸ τοῦτο ἐκεῖ παραγινομένους, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑστιῶντας ταῖς παρανόμοις ἐκείναις θέαις, καὶ ἀπηρτισμένους μοιχοὺς ἐκεῖθεν κατιόντας; εἰδὼς γὰρ ὁ φιλάνθρωπος ἡμῶν δεσπότης τῆς φύσεως τῆς ἡμετέρας τὸ εὐεπηρέαστον, καὶ τῆς τοῦ διαβόλου κακουργίας τὸ πανοῦργον καὶ πολύπλοκον, ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος τειχίζων ἡμᾶς, καὶ βουλόμενος ἀναλώτους ἐργάσασθαι ταῖς τούτου παγίσι, τὸν νόμον τοῦτον [b] τέθεικεν, λέγων· ὁ ἐμβλέψας γυναικὶ πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, μοιχείαν ἀπηρτισμένην καλῶν τὴν μετὰ περιεργίας θεωρίαν γεγενημένην.

A ſtatem : ita & vobiſcum diabolus nunc egit. Nam quia invenit navem veſtram ſpiritualem multis divitiis oneratam, & vidit grandem theſaurum, quem ex jejuniis & continuis doctrinis colligere potuiſtis; quaſi tempeſtate quapiam immiſſa, inutile & pernicioſum illud equeſtre certamen dico, per illud ipſum omnibus vos divitiis deſtituit & ſpoliavit.

2. Scio me vehementiore increpatione uti; ſed ignoſcatis, oro: ita quippe dolens anima ſolet. Neque enim ex inimico pectore hæc loquor, ſed ex ſolicita veſtrique B amantiſſima anima: propterea ex ſeveritate aliquid remitto; & quia ulcus ſerpens cohibui, caritatem veſtram iterum bona ſpe animare volo, ne deſperetis, nec animum deſpondeatis. Non enim ſicut in ſenſibilibus rebus, ita & hic uſu evenit; illic namque is qui ex divitiis in extremam redactus fuerit inopiam, brevi eas reparare nequit; hic autem per miſericordiam Dei, ſi modo condemnare facta noſtra, & jam ſiſtere ignaviam voluerimus, poterimus ſtatim ad priſtinam abundantiam redire. Talis enim eſt Dominus noſter, tamque magnificus & liberalis: unde & clamat per C Prophetam, dicens: *Voluntate nolo mortem peccatoris, ſed ut convertatur, & vivat.* Ezech. 18. 23. Scio vos frugi homines eſſe, & lapſum veſtrum perſentiſcere. Non autem parva ad virtutis reditum via eſt, ſcire peccatorum magnitudinem. Jam ne quis mihi iterum diabolici illius erroris verba afferat, dicens: Quale peccatum eſt, videre currentes equos? (In circo turpia ſpectacula offerebantur.) Si volueris prudenter omnia diſcere quæ ibi fiunt, invenies omnia ex ſatanica operatione prodire. Non D enim videntur ſoli equi currentes, ſed & clamores, & blaſphemiæ, & multi intempeſtivi ſermones audiuntur, & mulieres proſtitutæ in medium prodeunt, & ſpectantur molles & effeminati pueri. Num parva tibi hæc videntur, & quæ ad captivas abducendas animas parum faciant? Nam ſi fortuiti conventus incautos ſæpe ſupplantarunt, & in perditionis profundum ſæpe traxerunt; quid veriſimile eſt accidere illis, qui illuc ea de cauſa veniunt, & E oculos paſcunt illicitis hiſce ſpectaculis, & inde perfecti adulteri diſcedunt? Benignus enim Dominus noſter ſciens naturam noſtram tentationi expoſitam, & dæmonis verſutam & variam malitiam, bene nos muniens & inexpugnabiles reddere volens, legem hanc poſuit, dicens: *Qui inſpicit mulierem ut concupiſcat eam, jam adulteratus eſt eam in corde ſuo*, Matt. 5. 28. adulterium conſummatum vocando, aſpectum cum cu-

a Reg. unus & Savil. in marg. ἐπ' αὐτῷ τούτῳ. Infra Coiſlin. ἐκεῖθεν μετιόντας, εἰδὼς γὰρ ὁ φιλάνθρωπος θεὸς τῆς.

b Sic mſſ. & Savil In Morel. τέθεικεν εἰπών. Infra Savil. & quidam mſſ. περιεργίας. Morel. περιεργασίας.

F

riositate factum. Ne igitur dic ultra: Quid mali ex illa frequentatione? Istud ipsum enim videre equorum certamen, sufficit ad multam perniciem animæ inferendam. Nam cum in inutilia, & ea quæ animæ nihil conducunt, sed & damnosa sunt, tempus insumimus, altercamur, & innumera verba, & quæ loqui non oportet, loquimur; quam habebimus veniam? quam excusationem? Et hic quidem si paulo prolixius docemus, multi succensent & ægre ferunt, & infirmitatem corporis & labores prætexunt, licet admirabile hujus templi tectum multùm soletur; nihil enim molestiæ parit frigus, vel pluvia, aut ventorum asperitas; illic vero, licet multum compluantur, a ventis validis vexentur, & calore solis aliquando æstuent, non unam, neque duas tantum horas, sed bonam diei partem versantur, & neque senex canos suos reveretur, neque juvenem pudet ad canorum irritamenta ire: sed tanta est hæc deceptio, ut cum voluptate hæc esca animarum admittatur, nec cogitetur, damnosam hanc voluptatem brevem esse & temporariam, dolorem vero perpetuum, & graviter accusaturam conscientiam. Video enim nunc aliquorum facies, & conjecto qualis animæ eorum status, quantaque nunc pœnitentia teneantur. Verum ne iterum in eadem recidatis, neque post tantam nostram admonitionem iterum ad diabolica illa concilia & spectacula curratis, necessarium est vos obtestari. Neque enim semper expedit pharmaca lenia adhibere: sed quando ulcus curationi resistit, oportet violenta & mordacia admovere, quo morbo occurratur citius.

3. Discant igitur omnes his criminibus obnoxii, si post hanc nostram admonitionem in ea negligentia manserint, non toleraturos nos, sed legibus ecclesiasticis usuros, & magna vehementia docturos, ne talia posthac committant, neve tanto contemtu divina audiant eloquia. Hæc autem non de omnibus hic congregatis dico, sed de huic culpæ obnoxiis. Omnibus quidem loquimur, sed suum auditores quique remedium capiant; reus quidem ut a delicto desistat, & non ultra progrediatur, sed studio suo seipsum revocet, & errata corrigat: innoxius vero cautior fiat, ut ne capiatur, neve aliquando reus fiat. Cæterum ut ex rebus ipsis vestræ caritati persuadeamus, ex amore studioque vestri hunc nostrum animi dolorem profectum esse, & nos ad hæc dicenda impulsos esse quod multum saluti vestræ timeremus: age iterum nos ipsos bona spe foventes, consuetam vobis apponamus doctrinam, declarantes pater-

A μὴ τοίνυν μοι λέγε λοιπόν· τί γὰρ βλάβος ἀπὸ τῆς ἐκεῖσε διατριβῆς; καὶ αὐτὸ γὰρ μόνον τὸ τῆς τῶν ἵππων ἁμίλλης ἱκανὸν πολλὴν τῇ ψυχῇ τὸν ὄλεθρον ἐπαγαγεῖν. ὅταν γὰρ ὑπὲρ ἀνονήτων, καὶ μὴ μόνον μηδὲν τῇ ψυχῇ συμβαλλομένων, ἀλλὰ καὶ λυμαινομένων αὐτῇ τὸν καιρὸν καταναλίσκωμεν, καὶ διαπληκτιζώμεθα, καὶ μυρία ῥητὰ καὶ ἄρρητα φθεγγώμεθα, τίς ἡμῖν ἔσται συγγνώμη; ποία δὲ ἀπολογία; καὶ ἐνταῦθα μὲν ἐὰν μικρὸν παρατείνωμεν τὴν διδασκαλίαν, πολλοὶ δυσχεραίνουσι [a] καὶ ἀλύουσι, καὶ πόνον τοῦ σώματος καὶ κάματον προβάλλονται, καὶ ταῦτα τοῦ θαυμαστοῦ τούτου ὀρόφου ἱκανοῦ ὄντος
B παραμυθήσασθαι· οὔτε γὰρ ὑπὸ κρυμοῦ ἔστιν ἐνοχληθῆναι, οὔτε ὑπὸ ὑετοῦ, ἢ τῆς τῶν ἀνέμων σφοδρότητος· ἐκεῖ δὲ καὶ ὑετοῦ λάβρου καταρρηγνυμένου, καὶ ἀνέμων σφοδρῶν πνεόντων, καὶ ἄλλοτε τοῦ ἡλίου θερμὴν τὴν ἀκτῖνα ἀφιέντος, οὐ μίαν οὐδὲ δύο ὥρας, ἀλλὰ τὸ πλέον τῆς ἡμέρας διημερεύουσι, καὶ οὔτε ὁ γέρων αἰδεῖται τὴν πολιὰν, οὔτε ὁ νέος αἰσχύνεται πρὸς τὰ τῆς πολιᾶς ὑπεκκαύματα βαδίζων· ἀλλὰ τοσαύτη ἡ ἀπάτη, ὡς καὶ μεθ' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ ἐκεῖνο τῶν ψυχῶν προσίεσθαι,
C καὶ μὴ ἐννοεῖν τῆς ἡδονῆς μὲν τῆς ἐπιβλαβοῦς τὸ βραχὺ καὶ πρόσκαιρον, τῆς δὲ ὀδύνης τὸ διηνεκὲς, καὶ τοῦ συνειδότος τὴν κατηγορίαν. ὁρῶ γὰρ ἐνίων καὶ νῦν τὰ πρόσωπα, καὶ στοχάζομαι τῆς ψυχῆς τὴν κατάστασιν, καὶ ὅση νῦν αὐτοῖς ἡ μετάνοια εἰσέρχεται. ἀλλ' ὅπως μὴ πάλιν τοῖς αὐτοῖς περιπέσητε, μηδὲ μετὰ τὴν τοσαύτην ἡμῶν παραίνεσιν, πάλιν ἐπὶ τὰ σατανικὰ συνέδρια ἐκεῖνα δράμητε, ἀναγκαῖον διαμαρτύρασθαι. οὐδὲ γὰρ πάντοτε καλὸν προσηνῆ φάρμακα ἐπιτιθέναι, ἀλλ' ὅταν ᾖ τὸ ἕλκος δυσένδοτον, δεῖ καὶ τὰ στύφοντα καὶ τὰ δάκνειν δυνάμενα προσάγειν, ἵνα ταχεῖα γένηται ἡ διόρθωσις.

D Μαθέτωσαν τοίνυν ἅπαντες οἱ τοῖς ἐγκλήμασιν ὑπεύθυνοι, ὅτι εἰ καὶ μετὰ ταύτην ἡμῶν τὴν παραίνεσιν πάλιν τῇ αὐτῇ ῥᾳθυμίᾳ ἐπιμένωσιν, οὐκ ἀνεξόμεθα, ἀλλὰ τοῖς νόμοις τῆς ἐκκλησίας χρησάμενοι μετὰ πολλῆς αὐτοὺς τῆς σφοδρότητος διδάξομεν, μὴ τοιαῦτα πλημμελεῖν, μηδὲ μετὰ τοσαύτης καταφρονήσεως τῶν θείων ἀκούειν λογίων. καὶ ταῦτα οὐ περὶ πάντων λέγω τῶν ἐνταῦθα συνειλεγμένων, ἀλλὰ περὶ τῶν ὑπευθύνων τοῖς λεγομένοις. ὁ μὲν γὰρ λόγος πρὸς ἅπαντας διαλέγεται· ἕκαστος δὲ τῶν ἀκουόντων δεχέσθω τὸ κατάλληλον φάρμακον, ὁ μὲν τῷ ἁμαρτήματι ὑπεύθυνος, ὥστε μέχρι
E τούτου στῆσαι τὰ τῆς ῥᾳθυμίας, καὶ μὴ περαιτέρω προελθεῖν, ἀλλὰ διὰ τῆς μετὰ ταῦτα σπουδῆς ἀνακαλέσασθαι ἑαυτὸν, καὶ τῶν ἐσφαλμένων ποιήσασθαι τὴν διόρθωσιν· ὁ δὲ ἀνεύθυνος ἀσφαλέστερος γινέσθω πρὸς τὸ μὴ ἁλῶναι, μηδὲ ὑπεύθυνος γενέσθαι ποτέ. ἀλλ' ἵνα δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων πείσωμεν τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ὅτι ἀπὸ φιλοστοργίας καὶ πολλῆς κηδεμονίας δακνόμενοι τὴν ψυχὴν, καὶ σφόδρα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ὑμετέρας δεδοικότες, [b] ταῦτα εἰπεῖν προήχθημεν, φέρε πάλιν ἑαυτοὺς ταῖς χρησταῖς ἐλπίσι τρέφοντες τὴν συνήθη παραθῶμεν ὑμῖν διδασκαλίαν, δεικνύντες ὑμῖν τὴν πατρ-

a In Coislin. καὶ ἀλύουσι deest.

b Coislin. καὶ ταῦτα εἰπεῖν.

A κὴν εὔνοιαν, ἣν περὶ ὑμᾶς ἔχομεν, ἀλλὰ, παρακαλῶ, μετ' ἀκριβείας προσέχετε τοῖς λεγομένοις, ἵνα καρπωσάμενοί τι πλέον, καὶ οὕτως οἴκαδε ἐπανέλθητε. ἀναγκαῖον δὲ ταῦτα τὰ ἀναγνωσθέντα εἰπεῖν ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης. Καὶ εἶπε, φησὶν, ὁ Θεός· Γενηθήτωσαν φωστῆρες ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ εἰς φαῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ διαχωρίζειν ἀναμέσον τῆς ἡμέρας, καὶ ἀναμέσον τῆς νυκτός. καὶ ἔστωσαν εἰς σημεῖα, καὶ εἰς καιροὺς, καὶ εἰς ἡμέρας, καὶ εἰς ἐνιαυτοὺς, καὶ ἔστωσαν εἰς φαῦσιν ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο οὕτως. Ἐπειδὴ γὰρ χθὲς ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὁ μακάριος Μωϋσῆς, ὅπως τὴν ἀμορφίαν τῆς γῆς ἐκαλλώπισεν B ὁ τῶν ὅλων δημιουργὸς ταῖς βοτάναις καὶ τῇ τῶν ἀνθῶν ποικιλίᾳ, καὶ τῇ βλάστῃ τῶν σπερμάτων, σήμερον πάλιν μετήγαγε τὸν λόγον ἐπὶ τὸν τοῦ οὐρανοῦ κόσμον. Καθάπερ γὰρ ἡ γῆ καλλωπίζεται διὰ τῶν ἐξ αὐτῆς ἀναδιδομένων, οὕτω τὸν οὐρανὸν τοῦτον τὸν ὁρώμενον φαιδρότερον καὶ λαμπρότερον εἰργάσατο, τῇ τε τῶν ἄστρων ποικιλίᾳ καταστίξας αὐτὸν, καὶ τῇ δημιουργίᾳ τῶν δύο φωστήρων τῶν μεγάλων, λέγω τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης. Καὶ ἐποίησε, φησὶν, ὁ Θεὸς τοὺς δύο φωστῆρας τοὺς μεγάλους, τὸν φωστῆρα τὸν μέγαν εἰς ἀρχὰς τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν φωστῆρα τὸν ἐλάττω εἰς ἀρχὰς τῆς νυκτὸς, καὶ τοὺς C ἀστέρας. Εἶδες σοφίαν τοῦ δημιουργοῦ; εἶπε μόνον, καὶ παρήχθη τὸ στοιχεῖον τοῦτο τὸ θαυμαστὸν, ὁ ἥλιος λέγω, [a] τοῦτον γὰρ καλεῖ φωστῆρα μέγαν, καί φησιν αὐτὸν εἰς ἀρχὰς τῆς ἡμέρας γεγενῆσθαι. Οὗτος γὰρ φαιδροτέραν τὴν ἡμέραν ἀπεργάζεται, καθάπερ μαρμαρυγάς τινας τὰς οἰκείας ἀκτῖνας ἀφιεὶς, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀκμαῖον τὸ οἰκεῖον κάλλος ἐπιδεικνύμενος, καὶ ἅμα τῷ ὄρθρῳ φαινόμενος, καὶ πᾶσαν τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν διεγείρων πρὸς τὴν τῶν οἰκείων ἔργων ἐπιτήδευσιν. [b] Τούτου τὸ κάλλος ἐμφαίνων ὁ μακάριος προφήτης φησί· Καὶ D αὐτὸς ὡς νυμφίος ἐκπορευόμενος ἐκ παστοῦ αὐτοῦ, ἀγαλλιάσεται ὡς γίγας δραμεῖν ὁδὸν αὐτοῦ, ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔξοδος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ. Ὁρᾷς ὅπως καὶ τὸ κάλλος ἡμῖν παρεδήλωσε, καὶ τὸ τάχος τῆς ἐνεργείας; εἰπὼν γὰρ ἀπ' ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἔξοδος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ, ἐσήμανεν ἡμῖν, ὅπως ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ πᾶσαν διατρέχει τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀπὸ περάτων εἰς πέρατα τὰς οἰκείας ἀκτῖνας ἀφίησι, πολλὴν τὴν ἑαυτοῦ χρείαν παρεχόμενος. Οὔτε γὰρ θερμαίνει μόνον, ἀλλὰ καὶ ξηραίνει· καὶ οὐ ξηραίνει μόνον, ἀλλὰ καὶ καίει, καὶ πολλὰς E καὶ διαφόρους ἡμῖν τὰς χρείας παρέχεται, καὶ πολὺ τοῦ στοιχείου τούτου τὸ θαῦμα, καὶ οὐκ ἄν τις κατ' ἀξίαν ἅπαντα εἰπεῖν δυνηθείη. Ταῦτα δὲ λέγω, καὶ ἐπαίρω τῷ λόγῳ τὸ στοιχεῖον, ἵνα μὴ μέχρι τούτου στῇς, ἀγαπητὲ, ἀλλ' ἐντεῦθεν ἀναδράμῃς, καὶ ἐπὶ τὸν τοῦ στοιχείου δημιουργὸν τὸ θαῦμα μεταγάγῃς. [c] Ὅσῳ γὰρ ἂν μέγα δειχθῇ τὸ στοιχεῖον, τοσούτῳ πολὺ τοῦ δημιουργοῦ τὸ θαῦμα δείκνυται.

Ἀλλ' οἱ Ἑλλήνων παῖδες θαυμάσαντες, καὶ ἐκπλα-

nam, quam erga vos gerimus benevolentiam: ſed, oro, diligenter dictis auſcultate, ut majore cum fructu domum redire liceat. Operæprecium autem eſt, ea quæ nunc lecta ſunt, caritati veſtræ dicere. *Et dixit*, inquit, *Deus: Fiant luminaria in firmamento cæli ad illuminationem ſuper terram, ut dividant inter diem & inter noctem. Et ſint in ſigna, & in tempora, & in dies, & in annos: & ſint ad illuminationem in firmamento cæli: ita ut luceant ſuper terram. Et factum eſt ita.* Gen. 1. 14. Poſtquam enim heri nos docuit beatus Moſes, quomodo informem terram ornaverit univerſi conditor herbis, & florum varietate, & ſeminum germine, hodie ſermonem ad ornatum cæli vertit. Nam ſicut terra ornatur per ea quæ ex ipſa proveniunt; ſic cælum hoc viſibile clarius & fulgidius fecit, aſtrorum varietate illud hinc inde diſtinguens; præſertim formatione duorum magnorum luminarium, ſolis, inquam, & lunæ. *Et fecit Deus*, ait, *duo luminaria magna, luminare magnum ut præeſſet diei, & luminare minus ut præeſſet nocti, & ſtellas.* Vidiſti ſapientiam opificis? dixit ſolum, & productum eſt hoc admirabile elementum, ſolem dico. Hunc enim vocat luminare magnum, & dicit ipſum factum eſſe, ut præſit diei. Sol enim clariorem diem efficit, rutilans aureo ſuo jubare & radiis, & quotidie ſpeciem ſuam vigeſcentem oſtendens; & ſimul atque mane exortus fuerit, omne hominum genus ad ſuorum operum ſtudia excitans. Hujus formoſitatem declarans beatus David, inquit: *Et ipſe tamquam ſponſus egrediens de thalamo ſuo, exſultabit ut gigas ad currendam viam: a ſummo cælo egreſſus ejus, & occurſus ejus uſque ad ſummum cæli.* Pſal. 18. 5. Vides quomodo ejus pulcritudinem, & in operando velocitatem declaravit? Dicendo enim: *A ſummo cælo egreſſus ejus, & occurſus ejus uſque ad ſummum cæli:* ſignificavit nobis, quomodo in uno temporis momento per totum orbem diſcurrit, & a finibus in fines radios mittit, multum utilitatis præſtans. Nam non ſolum calefacit, ſed & arefacit. Et non ſolum arefacit, ſed & adurit, multoſque alios & varios nobis uſus præbet, atque adeo magnum eſt miraculum elementum hoc, neque eſt qui laudes ejus pro dignitate prædicaverit. Hæc autem dico, & ſermone elementum extollo, non ut in eo ſubſiſtas, dilecte, ſed ut inde aſcendas, & in elementi opificem admirationem transferas. Nam quanto majus oſtenditur elementum, tanto majus monſtratur opificis miraculum.

4. Verum Gentiles admirantes & obſtu-

a Plurimi mſſ. τοῦτο γάρ. Morel. τοῦτο γὰρ. Infra Coiſlin. τὴν ἡμέραν ἐργάζεται. Paulopoſt idem, ἡμέραν ἀκαίρεον (ſic) τὸ οἰκεῖον.
b Tres mſſ. τούτου τὸ κάλλος. Morel. τοῦτο. Mox Coiſlin. προφήτης Δαυῒδ φησι.
c Savil. & omnes fere mſſ. ὅσῳ γὰρ ἂν μέγα . . . , τοσούτῳ Morel. ὅσον γὰρ ἂν μέγα, . . . τοσοῦτον.

pescentes tantum elementum, ulterius perspicere non potuerunt, neque ejus conditorem laudaverunt; sed in elemento conquiescentes, ipsum pro deo habuerunt: propterea & beatus Paulus dicit: *Et venerati sunt, colueruntque creaturam magis, quam creatorem.* Quid enim insipientius illis, qui non potuerunt ex creaturis agnoscere creatorem, sed in tantum pervenerunt errorem, ut creaturam & facturam in ordinem creatoris referrent? Quapropter divina scriptura prævidens propensos ad errorem ignavos, docet nos, post tertium diem hoc elementum esse conditum, postquam terra omnigena semina protulit, & suum accepit ornatum: ut nulli posthac dicere liceat, sine solis cooperatione non maturescere fruges, & proventus terræ. Idcirco declarat tibi, antequam sol formaretur, omnia fuisse impleta; ut ne soli fructuum proventus adscribas, sed omnium opifici Deo, qui dixit ab initio: *Germinet terra herbam fœni.* Quod si dixerint, solis functionem etiam aliquid operari, ut fructus maturescant: neque ego contradico. Nam sicut si agricolam dicam cooperari ad terræ cultum, non ideo universum tribuo agricolæ, sed etiam si is sexcenties suum agat officium, nisi is qui suo mandato ab initio terram ad faciendos fructus idoneam fecit, ad hoc eam quoque movere velit, nihil proficiet multis laboribus: similiter dico, etiamsi cum labore rustici conspiret solis & lunæ operatio, & cæli temperies, neque sic utilitatem aliquam fore, nisi superne illos dextera Domini adjuverit: hac autem manu valida juvante etiam elementa plurimum conferunt. Hæc probe memoria tenentes, compescite eos qui adhuc errare volunt, & non concedite, ut creatoris honor creaturæ concedatur. Eapropter & divina scriptura non solum pulcritudinem ejus, & magnitudinem, & utilitatem ostendit, dicendo: *sicut sponsus*, & *Exsultabit sicut gigas ad currendam viam*: sed & imbecillitatem debilitatemque. Audi enim quid alibi dicat: *Quid sole lucidius? & hoc deficit.* Ne te decipiat, inquit, spectaculum. Nam si voluerit conditor imperare, quasi nunquam fuerit, ita disparebit. Hæc si intellexissent Gentiles, neutiquam in tantum incidissent errorem, sed recte vidissent, ex creaturarum contemplatione par esse ad creatorem ascendere. Propter hoc quarto die solem fecit, ne putes illum diei auctorem. Nam quod de seminibus a nobis dictum est, & de die licet dicere, nempe fuisse tres dies ante solis formationem. Voluit autem Dominus & per hoc elementum clariorem diei lucem

Rom. 1. 25.

Cur post tertium diem sol conditus.

Eccli. 17. 00.

A γνόντες τὸ στοιχεῖον, οὐκ ἠδυνήθησαν διαβλέψαι καὶ τὸν παραγαγόντα ἀνυμνῆσαι, ἀλλ' ἐναπέμειναν τῷ στοιχείῳ, καὶ τοῦτο ἐθεοποίησαν· διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος Παῦλός φησι, καὶ ἐσεβάσθησαν, καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα. τί γὰρ ἂν αὐτῶν ἀνοητότερον γένοιτ' ἄν, μὴ δυνηθέντων ἐκ τοῦ δημιουργήματος τὸν δημιουργὸν [a] καταμαθεῖν, ἀλλὰ τοσαύτην πλάνην πλανηθέντων, ὡς τὸ κτίσμα καὶ τὸ ποίημα εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν τῷ δημιουργῷ ἀναγαγεῖν; διά τοι τοῦτο καὶ ἡ θεία γραφὴ προειδυῖα τὸ πρὸς τὴν πλάνην τῶν ῥᾳθύμων ἐπιῤῥεπὲς, μετὰ τρεῖς ἡμέρας διδάσκει ἡμᾶς τούτου τοῦ στοιχείου τὴν δημιουργίαν γεγενῆσθαι, μετὰ τὸ πάντα τὰ σπέρματα ἀπὸ τῆς γῆς ἀναδοθῆναι, μετὰ τὸ ἀπολαβεῖν τὴν B γῆν τὸν οἰκεῖον κόσμον· ἵνα μηδενὶ ἐξῇ τῶν μετὰ ταῦτα λέγειν, ὅτι ἄνευ τῆς τούτου συνεργείας, οὐκ ἂν ἐτελεσφορήθη τὰ ἀπὸ τῆς γῆς. διὰ τοῦτο δείκνυσί σοι πρὸ τῆς τούτου δημιουργίας ἅπαντα πεπληρωμένα· ἵνα μὴ τούτῳ ἐπιγράφῃς τῶν καρπῶν τὴν τελεσφόρησιν, ἀλλὰ τῷ τῶν ἁπάντων δημιουργῷ τῷ ἐξ ἀρχῆς εἰπόντι· βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου. εἰ δὲ λέγοιεν, ὅτι συντελεῖ τι καὶ τοῦ ἡλίου [b] ἡ χρεία πρὸς τὸ τοὺς καρ- C ποὺς πεπαίνεσθαι, οὐδὲ ἐγὼ ἀντιλέγω. ὥσπερ γὰρ καὶ τὸν γεωπόνον λέγων συνεργεῖν πρὸς τὴν τῆς γῆς ἐργασίαν, οὐ τῷ γεωπόνῳ τὸ πᾶν λογίζομαι, ἀλλὰ κἂν μυριάκις ὁ γεωπόνος τὰ παρ' ἑαυτοῦ ἐπιδείξηται, εἰ μὴ ὁ τῷ οἰκείῳ προστάγματι ἐξ ἀρχῆς αὐτὴν διεγείρας πρὸς τὴν τῶν καρπῶν αὐτὴν γένεσιν κινῆσαι βουληθῇ, οὐδὲν ὄφελος τῶν πολλῶν καμάτων· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον φημὶ, ὅτι κἂν μετὰ τοῦ γεωπόνου καὶ ἡ τοῦ ἡλίου συνέργεια συμβάληται, καὶ ἡ τῆς σελήνης, καὶ ἡ τῶν ἀέρων εὐκρασία, οὐδὲ οὕτως ἔσται τι πλέον, μὴ τῆς ἄνωθεν δεξιᾶς συνεφαπτομένης· [c] ἐκείνης δὲ τῆς κραταιᾶς χειρὸς βουλομένης, καὶ ἡ παρὰ τῶν στοιχείων ἐνέργεια τὰ D μέγιστα συμβάλλεται. ταῦτα μετὰ ἀκριβείας κατέχοντες ἐπιστομίζετε τοὺς ἔτι πλανᾶσθαι βουλομένους, καὶ μὴ συγχωρεῖτε τὸ τοῦ δημιουργοῦ σέβας τοῖς κτίσμασιν ἀπονέμειν. διὰ τοῦτο καὶ ἡ θεία γραφὴ οὐ μόνον τὸ κάλλος αὐτοῦ ἡμῖν δείκνυσι, καὶ τὸ μέγεθος καὶ τὴν χρείαν διὰ τοῦ εἰπεῖν, ὡς νυμφίος, καὶ ἀγαλλιάσεται ὡς γίγας δραμεῖν ὁδὸν, [d] ἀλλὰ καὶ τὸ ἀσθενὲς καὶ οὐδαμινόν· ἄκουσον γὰρ τί φησιν ἀλλαχοῦ· τί φωτεινότερον ἡλίου; καὶ τοῦτο ἐκλείπει. μή σε ἀπατάτω, φησὶν, ἡ θέα· ἐὰν γὰρ βουληθῇ ὁ δημιουργήσας προστάξαι, ὡς οὐδὲ γεγονὼς ἀφίσταται. ταῦτα εἰ συνεῖδον Ἑλλήνων παῖδες, οὐκ ἂν τοσαύτην πλάνην ἐπλανήθησαν, ἀλλ' εἶ- E δον ἂν καλῶς, ὅτι προσήκει ἐκ τῆς τῶν δημιουργημάτων θεωρίας ἐπὶ τὸν δημιουργὸν ἀναδραμεῖν. διὰ τοῦτο καὶ τῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ αὐτὸν ἐδημιούργησεν, ἵνα μὴ νομίσῃς τοῦτον συνιστᾶν τὴν ἡμέραν. ὃ γὰρ ἐπὶ τῶν σπερμάτων εἴπομεν, τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἐροῦμεν, ὅτι ἐγένοντο μὲν τρεῖς ἡμέραι πρὸ τῆς τούτου δημιουργίας. ἐβουλήθη δὲ ὁ δεσπότης καὶ διὰ τοῦ στοιχείου τούτου φαιδρότερον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐργάσασθαι,

a Coislin. κατανοεῖν.
b Coislin. ἡ χρῆσις.
c Morel. ἐκείνης δὲ τῆς κραταιᾶς. Colb. unus & Coislin. ἐκείνης τῆς κραταιᾶς. Savil. & Reg. ἐκείνης οὖν τῆς.
d Hæc ἀλλὰ καὶ τὸ ἀσθενὲς καὶ οὐδαμινὸν, quæ in Morel. deerant, in cæteris habentur.

τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλάττονος φωστῆρος εἴποιμεν ἄν, τῆς σελήνης λέγω. γεγόνασι γὰρ τρεῖς νύκτες πρὸ τῆς ταύτης δημιουργίας, ἀλλ' ὅμως καὶ αὐτὴ παραχθεῖσα τὴν παρ' ἑαυτῆς εἰσφέρει χρείαν διασκεδάζουσα τῆς νυκτὸς τὸ σκότος, καὶ σχεδὸν εἰπεῖν τὰ αὐτὰ τῷ ἡλίῳ συντελοῦσα πρὸς τὰ ἄλλα πάντα. ὁ μὲν γὰρ ἀφώρισται εἰς ἀρχὰς τῆς ἡμέρας, ἡ δὲ εἰς ἀρχὰς τῆς νυκτός. τί ἐστιν εἰς ἀρχὰς τῆς ἡμέρας, καὶ εἰς ἀρχὰς τῆς νυκτός; τὴν ἐξουσίαν, φησὶν, ἔλαβεν ὁ μὲν τῆς ἡμέρας, ἡ δὲ τῆς νυκτὸς, ἵν' ὁ μὲν φαιδροτέραν αὐτὴν ἀπεργάζηται διὰ τῶν οἰκείων ἀκτίνων, ἡ δὲ διασκεδάζῃ τὸ σκότος, καὶ τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ φωτὸς οἰκείου παρέχῃ μετ' εὐκολίας κεχρῆσθαι τοῖς οἰκείοις ἐπιτηδεύμασι. τότε γὰρ καὶ ὁδοιπόρος θαῤῥῶν τῆς ὁδοιπορίας ἅπτεται, καὶ ναύτης καθέλκει τὸ πλοῖον, καὶ τὰ πελάγη διαπερᾷ, καὶ ἕκαστος δὲ τῶν τὰ ἐπιτηδεύματα μετιόντων, μετὰ πολλῆς τῆς ἀδείας τὰ τῆς οἰκείας ἐπιστήμης μεταχειρίζει. εἶτα ἐπειδὴ ἐδίδαξεν ἡμᾶς τῶν φωστήρων τούτων τὴν χρείαν, φησί· καὶ τοὺς ἀστέρας, καὶ ἔθετο αὐτοὺς ὁ θεὸς ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἄρχειν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς, καὶ διαχωρίζειν ἀναμέσον τοῦ φωτὸς, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκότους.

Ἐννόει καὶ τούτων πόσην ἡμῖν τὴν χρείαν ἐδήλωσεν. ἔθετο, φησιν, αὐτοὺς ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ. τί ἐστιν, ἔθετο; ὡς ἂν εἴποι τις [a] ἔπηξεν; μὴ γένοιτο· ὁρῶμεν γὰρ αὐτοὺς πολλάκις ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ πολὺ διάστημα διατρέχοντας, καὶ οὐδέποτε ἐν ἑνὶ τόπῳ ἱσταμένους, ἀλλὰ τὸν οἰκεῖον δρόμον ἀποπληροῦντας, ὃν τρέχειν ἐτάχθησαν παρὰ τοῦ δεσπότου. τί οὖν ἐστι τὸ, ἔθετο; ἀντὶ τοῦ, προσέταξεν αὐτοὺς εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ. καὶ γάρ ἐστιν ἰδεῖν περιϊοῦσαν τὴν γραφὴν, καὶ ἀλλαχοῦ λέγουσαν, ὅτι ἔθετο τὸν Ἀδὰμ ἐν τῷ παραδείσῳ, οὐκ ἐπειδὴ ἐνέπηξεν αὐτὸν τῷ παραδείσῳ, ἀλλ' ὅτι προσέταξεν αὐτὸν εἶναι ἐν τῷ παραδείσῳ. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ περὶ τῶν ἀστέρων εἴποιμεν ἄν, ὅτι προσέταξεν αὐτοὺς ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ ὄντας, τὸ οἰκεῖον φῶς ἐκπέμπειν ἐπὶ τῆς γῆς. ἐννόησον γάρ μοι, ἀγαπητὲ, ποίων λειμώνων καὶ παραδείσων οὐκ ἂν εἴη τερπνότερον ἰδεῖν ἐν μέσῃ τῇ νυκτὶ τὸν οὐρανὸν κατηστερωμένον, καὶ καθάπερ τισὶν ἄνθεσι τῇ διαφορᾷ τῶν ἄστρων καλλωπιζόμενον, καὶ πολὺ τὸ φῶς εἰς τὴν γῆν αὐτοὺς καταπέμποντας; εἰς τοῦτο γὰρ καὶ ἐτάχθησαν, ὥστε φαίνειν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἄρχειν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς, ὃ καθολικῶς καὶ περὶ τῶν μεγάλων φωστήρων εἴρηται. ἐπειδὴ γὰρ τῶν δύο φωστήρων ἡμᾶς ἐδίδαξε τὴν δημιουργίαν καὶ τῶν ἄστρων, περὶ πάντων κοινῇ λέγων, φησί· καὶ ἄρχειν τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς νυκτὸς, καὶ διαχωρίζειν ἀναμέσον τοῦ φωτὸς, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκότους. ὥσπερ γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν ἡμέρᾳ ἰδεῖν ἀστέρας ἐν τῷ οὐρανῷ διατρέχοντας· τὸ γὰρ τοῦ ἡλίου φῶς τῇ πολλῇ φαιδρότητι ἀποκρύπτει ἐκείνων τὴν χρείαν· οὕτως οὐδὲ ἥλιος ἐν νυκτὶ ἂν φανείη ποτὲ, ἀρκούσης τῆς σελήνης ἐπὶ τῷ οἰκείῳ φωτὶ καταυγάσαι τῆς νυκτὸς τὸ ζοφῶδες. ἀλλ' [b] ἕκαστον τῶν στοιχείων τοῖς

[a] Savil. & plures mss. ἔπηξε; οὐχὶ, μὴ γένοιτο. In Morel. οὐχὶ deest. Mox πολλάκις deerat in Morel. sed habetur in iisdem.
[b] Sic omnes præter Morel. qui habet, ἕκαστον τὸ στοιχεῖον, & infra ὑπεβαίνει male. Infra Coislin. & Savil. τί ἄν τις εἴποι τὰ ἄλλα.

A reddere: id quod & de minori luminari, hoc est, de luna dixerimus: factæ enim sunt tres noctes ante ejus formationem. Attamen & hæc producta suam affert utilitatem: dissipat enim noctis tenebras, & ferme, ut ita dicam, eadem quæ sol ipse facit erga alia omnia. Sol enim ordinatus est ad hoc ut præesset diei, luna autem ut præesset nocti. Quid est, *ut præesset diei*, & *ut præesset nocti*? potestatem, inquit, accepit, ille quidem diei, hæc vero noctis, ut sol diem suis radiis clariorem reddat: luna autem ut dispellat tenebras & hominum generi lumine suo facultatem præbeat B suis negotiis vacandi. Tunc enim viator fidentius iter facit, & nauta navim regit, & maria trajicit, & sua quique studia, suasque artes metu posito aggrediuntur. Deinde postquam nos docuit istorum luminarium utilitatem, inquit. 17. *Et stellas, & posuit Deus illas in firmamento cæli, ita ut luceant super terram, & præsint diei ac nocti, & separent inter lucem & tenebras.*

5. Animadverte hic quantum & istarum C usum nobis declaravit. *Posuit illas*, inquit, *in firmamento cæli.* Quid est, *posuit*? Numquid quasi diceret aliquis, fixit? Absit. Videmus enim ipsas sæpe unico temporis momento magnum transire spatium, & nunquam in uno loco stare, sed suum, quem illis Dominus præcepit, cursum perficere. Quid igitur est, *posuit*? id est, imperavit ut ipsæ essent in cælo. Etenim hoc ex decursu scripturæ licebit videre, quia alibi dicit: *Posuit Deus Adam in paradiso*, non quod infixerit eum paradiso, sed quod præceperit ut esset in paradiso. Similiter & de D stellis dixerimus, imperasse nempe eis ut essent in firmamento cæli, & suum lumen super terram emitterent. Animadverte, obsecro, dilecte, quibusnam pratis & hortis jucundius non fuerit spectare in media nocte cælum stellis distinctum, & stellarum varietate quasi floribus quibusdam conspersum & ornatum, multum lucis super terram effundere? Nam & in hoc ordinatæ sunt, ut luceant super terram, & præsint diei & nocti, quod generaliter & de magnis luminaribus dictum est. Nam postquam docuit nos, quomodo formata fuerint E duo luminaria magna, & stellæ: de omnibus in genere dicit, *& præsint diei ac nocti, & separent inter lucem & tenebras.* Enimvero sicut interdiu stellæ in cælo non videntur discurrere; illarum enim usum lumen solis multa claritate obtegit: ita neque noctu sol apparet, sufficiente luna suo lumine ad illustrandas noctis tenebras. Verum elementa quæque intra suos terminos

manent, & nunquam suam mensuram transgrediuntur: sed dispositionem & ordinem Domini custodiunt, suumque opus faciunt. Quis autem alia omnia enarraverit, quæ horum luminarium & stellarum usus humano generi confert? *Sint*, enim, inquit, *in signa, & in tempora, & in dies, & in annos.* Quid est, *in signa, & in tempora; & in dies, & in annos*? Docere nos vult divina scriptura, horum cursum scientiam nobis temporum conferre, vicissitudines conversionum, numerum dierum, anni curriculum: & ex his possumus dignoscere omnia. Etenim gubernator ad horum cursum spectans, & in cælum intentus, diligenterque discens omnia, navigare incipit, maria transit, & in densissima nocte, visis stellis navim dirigere, & sua arte salutem navigantibus dare solet. Sic & agricola ex illis discit quando oporteat semina terræ committere, quando terram pastinare, & arare, quando falcem acuere ut fruges demetat. Non pauca vitæ hujus commoda temporum scientia, dierum numerus, & anni circulus afferunt: multaque in iis deprehendi possent ad fovendam humanam vitam utilia, neque est qui exacte recensere singula possit: ex paucis tamen quantus eorum sit usus conjectandum est; & cum admirati fuerimus creaturas, earum opifex quoque adorandus & celebrandus est: suspicienda item ineffabilis illius benignitas, quam erga humanum genus exhibuit. Quippe propter nil aliud hæc omnia produxit, quam propter hominem, quem non multo post quasi regem & principem omnibus a se conditis præfecturus erat. *Et vidit*, ait, *Deus quod esset bonum.* Vides singulis diebus ostendere divinam scripturam, Deo placere creaturas, ut omnem amputet occasionem eorum, qui reprehendere audent ea quæ ab illo sunt facta? Quod enim hujus rei gratia unoquoque die scriptura divina hoc significet, ex consequentia manifestum est. Sufficiebat enim de omnibus creaturis semel dicere, omnia quæcumque fecit, esse bona valde: sed sciens quanta sit mentium nostrarum infirmitas, singillatim hoc facit, ut discas sapientia quadam solerti, & benignitate inenarrabili producta fuisse omnia. *Et factum est*, inquit, *vespere, & factum est mane dies quartus.* Postquam enim absolvit ornatum cæli, & stellis illud decoravit, duoque luminaria magna produxit, finem diei imposuit; & dixit: *Et factum est vespere, & factum est mane dies quartus.* Vide quo pacto & hoc per singulos dies

Omnia propter hominem creata.

[A] οἰκείοις ὅροις ἐμμένον οὐδέποτε ὑπερβαίνει τὸ οἰκεῖον μέτρον, ἀλλὰ τὴν διάταξιν τοῦ δεσπότου φυλάττον, τὴν οἰκείαν ἐνέργειαν πληροῖ. τίς ἂν εἴποι τὰ ἄλλα πάντα, ὅσα συντελεῖ πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν ἡ τῶν φωστήρων τούτων, καὶ τῶν ἀστέρων χρεία; ἔστωσαν γάρ, φησιν, εἰς σημεῖα, καὶ εἰς καιρούς, καὶ εἰς ἡμέρας, καὶ εἰς ἐνιαυτούς. τί ἐστιν εἰς σημεῖα, καὶ εἰς καιρούς, καὶ εἰς ἡμέρας, καὶ εἰς ἐνιαυτούς; διδάξαι ἡμᾶς βούλεται ἡ θεία γραφή, ὅτι ὁ τούτων δρόμος τὴν γνῶσιν ἡμῖν χαρίζεται τῶν καιρῶν, καὶ τῆς τῶν τροπῶν ἐναλλαγῆς, τῶν ἡμερῶν τὸν ἀριθμόν, τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸν δρόμον, καὶ ἐκ τούτων δυνάμεθα [a] διαγινώσκειν ἅπαντα. καὶ γὰρ ὁ κυ-[B]βερνήτης πρὸς τὸν τούτων δρόμον ὁρῶν, καὶ ἀτενίζων εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μετὰ ἀκριβείας ἅπαντα καταμανθάνων, τότε τῆς ναυτιλίας ἅπτεται, καὶ πελάγη διαπερᾷ, καὶ πολλάκις ζοφερωτάτης οὔσης τῆς νυκτός, ἀπὸ τῆς [b] τῶν ἄστρων θεωρίας ἠδυνήθη τὸ σκάφος ἰθῦναι, καὶ διὰ τῆς οἰκείας τέχνης τὴν σωτηρίαν τοῖς ἐμπλέουσι χαρίσασθαι, καὶ ὁ γηπόνος δὲ ἐντεῦθεν καταμαθὼν οἶδε, πότε μὲν προσήκει τὰ σπέρματα καταβάλλειν, πότε δὲ τὴν γῆν ἀναμοχλεῦσαι, καὶ ἄροτρον ἑλκῦσαι, καὶ πότε τὴν δρεπάνην ἀκονῆσαι, καὶ τὸν ἄμητον τῶν σπερ-[C]μάτων ἐργάσασθαι. καὶ εἰς τὴν τοῦ βίου σύστασιν, οὐκ ὀλίγα ἡμῖν συμβάλλεται ἡ τῶν χρόνων εἴδησις, ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμός, ὁ τοῦ ἐνιαυτοῦ κύκλος, καὶ πολλὰ ἄν τις εὕροι πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην σύστασιν ὑπὸ τούτων τῶν δημιουργημάτων συντελούμενα, ἅπερ οὐκ ἂν δυνηθείη τις μετὰ ἀκριβείας ἅπαντα εἰπεῖν· διὸ χρὴ ἐκ τῶν ὀλίγων στοχασαμένους εἰδέναι, ὅση τούτων ἐστὶν ἡ χρεία, καὶ θαυμάσαντας τὰ δημιουργήματα, προσκυνεῖν τὸν τούτων δημιουργόν, καὶ ἀνυμνεῖν, καὶ ἐκπλήττεσθαι τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν, ἣν περὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν ἐπεδείξατο, [c] δι' οὐδὲν ἕτερον ταῦτα ἅπαντα παρα-[D]γαγὼν ἀλλ' ἢ διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὃν μέλλει μετ' οὐ πολύ, καθάπερ τινὰ βασιλέα, καὶ ἄρχοντα ἐφιστᾶν πᾶσι τοῖς ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθεῖσι. καὶ εἶδεν ὁ θεός, φησιν, ὅτι καλόν. εἶδες πῶς καθ' ἑκάστην ἡμέραν δείκνυσιν ἡ θεία γραφὴ [d] ἀρεσκόμενον αὐτὸν τοῖς δημιουργήμασιν, ἵνα πᾶσαν ἐκκόψῃ ἀφορμὴν τῶν ἐπισκήπτειν τολμώντων τοῖς ὑπ' αὐτοῦ γεγενημένοις; ὅτι γὰρ τούτου ἕνεκεν καθ' ἕκαστον τοῦτο ἐπισημαίνεται ἡ θεία γραφή, ἐκ τῆς συνεχείας δῆλον καθέστηκεν. ἤρκει γὰρ μετὰ πάντα τὰ δημιουργήματα ἅπαξ εἰπεῖν, ὅτι πάντα ὅσα ἐποίησε, καλὰ λίαν· ἀλλ' εἰδυῖα τὸ ἀσθενείας τῶν ἡμετέρων λογισμῶν τὴν ὑπερβολήν, καὶ κατὰ μέρος τοῦτο ποιεῖ, διδάσ-[E]κουσα ἡμᾶς, ὅτι σοφίᾳ τινὶ εὐμηχάνῳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ ἀφάτῳ ἅπαντα παρήχθη. καὶ ἐγένετο, φησιν, ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα τετάρτη· ἐπειδὴ γὰρ ἀπήρτισε τὸν τοῦ οὐρανοῦ κόσμον, καλλωπίσας αὐτὸν τοῖς ἄστροις, καὶ τοὺς δύο φωστῆρας τοὺς μεγάλους παραγαγών, τέλος τῇ ἡμέρᾳ ἐπέθηκε· καί φησιν, ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωΐ ἡμέρα τετάρτη. σκόπει πῶς καθ'

a Sic Savil. & multi mss. Morel. vero γινώσκειν.
b Coislin. τῶν ἀστεραν θέσεως. Infra omnes editi & aliquot mss. ἐμπλέουσι. Morel. habet συμπλέουσι.
c Sic Coislin. ἐπεδείξατο τὸν δι' οὐδὲν ἕτερον ταῦτα ἅπαντα παραγαγόντα.

d Colbert. unus ἀρεσκόμενον αὐτὸν τοῖς δημ- Savil. & duo mss. ἀρεσκόμενον τὸν θεὸν αὐτοῖς τοῖς δημ- Boisius apud Savil. restituendum putat, αὐτοῦ τοῖς δημ- Morel. ἀρεσκόμενον αὐτοῖς τοῖς δημ- Mox sex mss. & Savil. ἐκκόψῃ. Morel. ἐκκόπτῃ. Paulopost Colb. unus καθ' ἑκάστην.

ἑκάστην ἡμέραν οὕτω λέγει, τῇ πυκνότητι τῆς διδασκαλίας ἐμπῆξαι τῇ διανοίᾳ βουλόμενος τὰ θεῖα δόγματα.

Ταῦτα τοίνυν ἅπαντα κατέχοντες ἐγκεκολαμμένα ἡμῶν τῷ πλάτει τῆς καρδίας, πᾶσαν ῥαθυμίαν ἀποτιναξάμενοι, τά τε δόγματα κατέχωμεν τὰ ὑγιῆ μετὰ ἀκριβείας, καὶ τοὺς τῇ Ἑλληνικῇ πλάνῃ προκατειλημμένους μετὰ πάσης ἐπιεικείας διδάσκωμεν μὴ συγχέειν τὴν τάξιν, μηδὲ καταλιπόντας τὸν δημιουργὸν τὰ δημιουργήματα προσκυνεῖν, τὰ διὰ τὴν ἡμετέραν [a] σωτηρίαν καὶ χρείαν γεγενημένα. κἂν γὰρ μυριάκις ἀποπνίγωνται Ἕλληνες, λαμπρᾷ τῇ φωνῇ βοῶ, ὅτι διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν ταῦτα ἅπαντα ἐδημιουργήθη, ἐπεὶ ἀνενδεὴς ὢν ὁ δημιουργὸς οὐδενὸς τούτων ἐδεῖτο· ἀλλ' ἵνα τὴν περὶ ἡμᾶς φιλανθρωπίαν ἐπιδείξηται, ταῦτα ἅπαντα παρήγαγε, δεικνὺς ὅσου τιμᾶται τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ ἵνα ἐκ τούτων ὁδηγούμενοι τὴν προσήκουσαν αὐτῷ προσκύνησιν ἀναφέρωμεν. πόσης γὰρ οὐκ ἂν εἴη παρανοίας προσεδρεύειν τῷ κάλλει τῶν γινομένων, καὶ τούτοις παρακαθῆσθαι, καὶ μὴ ἀνατείνειν τὸ ὄμμα τῆς διανοίας πρὸς τὸν παραγαγόντα, καὶ πείθεσθαι τῷ μακαρίῳ Παύλῳ λέγοντι· τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται; τί λέγεις, ἄνθρωπε; ἰδὼν τὸν οὐρανὸν θαυμάζεις αὐτοῦ τὸ κάλλος, τῶν ἀστέρων τὴν ποικιλίαν, τῆς φαιδρότητος τὴν ὑπερβολήν; μὴ στῇς μέχρι τούτου, ἀλλ' ἔκτεινόν σου τὴν διάνοιαν εἰς τὸν τούτων δημιουργόν· ἐκπλήττει σε πάλιν τοῦ ἡλίου τὸ φῶς, καὶ ὁρῶν αὐτοῦ πολλὴν οὖσαν τὴν χρείαν εἰς θαῦμα διεγείρῃ, καὶ ἐπειδὰν ἴδῃς τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ καταυγαζούσας σου τὰς ὄψεις, θαυμάζεις τοῦ στοιχείου τὸ κάλλος; ἀλλὰ μηδὲ ἐνταῦθα μέχρι τούτου στῇς, ἀλλ' ἐννόησον, ὅτι εἰ τὸ δημιούργημα οὕτω θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, καὶ πάντα ἀνθρώπινον νοῦν ὑπερβαῖνον, ποταπὸς ἂν εἴη ὁ τοῦτο λόγῳ μόνῳ καὶ ἐπιτάγματι παραγαγών; τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς λογίζου· ἐπειδὰν ἴδῃς αὐτὴν τοῖς ἄνθεσι καλλωπιζομένην, καθάπερ ἱμάτιον ποικίλον, ἐφηπλωμένην αὐτῇ πανταχόθεν τὴν βλάστην τὴν ἀπὸ τῶν βοτανῶν, μὴ τῇ δυνάμει τῆς γῆς λογίσῃ τὰ ἐξ αὐτῆς τικτόμενα, μηδὲ τῇ τοῦ ἡλίου συνεργείᾳ, ἢ τῆς σελήνης· ἀλλ' ἐννόησον εὐγνωμόνως, ὅτι καὶ [b] περὶ τῆς τούτων δημιουργίας εἶπε μόνον· ἐξαγαγέτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, καὶ παραχρῆμα ἅπαν τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ἐφαιδρύνετο. ἐὰν ταῦτα καθ' ἑκάστην ἡμέραν στρέφωμεν ἐν τοῖς ἡμετέροις λογισμοῖς, αὐτοί τε εὐγνώμονες ἐσόμεθα, καὶ τῷ δεσπότῃ τὴν προσήκουσαν, μᾶλλον δὲ τὴν κατὰ δύναμιν τὴν ἡμετέραν, δοξολογίαν ἀναπέμψομεν. δοξάσομεν δὲ αὐτὸν οὐ διὰ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀρίστης πολιτείας, ἐὰν μὴ πάλιν τοῖς αὐτοῖς περιπέσωμεν, ἀλλὰ ἐὰν πολλὰ χαίρειν εἰπόντες ταῖς διαβολικαῖς ἀπάταις, τῇ μετὰ ταῦτα προσοχῇ, καὶ τῇ πολλῇ σπουδῇ, καὶ τῇ συντόνῳ ἐξομολογήσει τὴν ἄνωθεν εὔνοιαν ἐπισπασώμεθα. ἀρκεῖ γὰρ αὐτῷ διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ φιλανθρωπίαν τὸ ἀποστῆναι μόνον ἡμᾶς τῆς κακίας. ἂν γὰρ τοῦτο

A commemorat, divina dogmata frequenti admonitione noſtræ menti infigere volens.

6. Hæc igitur omnia quaſi inſculpta retinentes in latitudine cordis, quo negligentiam omnem excutiamus, ſana accurate teneamus dogmata, atque eos qui gentili errore præoccupantur, omni manſuetudine doceamus, ne ordinem confundant, neque relicto creatore creaturas adorent, quæ ob noſtram ſalutem & utilitatem factæ ſunt. Nam etſi millies dirumpantur Gentiles, tamen clara voce clamo, propter B humanum genus hæc omnia facta eſſe; ſibi enim ſufficiens opifex nullo iſtorum opus habebat: ſed ut erga nos ſuam benignitatem oſtenderet, hæc omnia produxit, demonſtrans quanto honore proſequatur humanum genus, ut his manuducti debitam ipſi adorationem referamus. Quantæ enim ſtultitiæ eſt ante pulcras creaturas procumbere, & in illis conſiſtere, nec attollere mentis oculos ad illum qui eas produxit, neque Paulo credere dicenti: *Inviſibilia illius ex creatione mundi per ea quæ facta ſunt intellecta pervidentur*? Quid dicis C homo? Cum videris cælum, admiraris ejus formoſitatem, aſtrorum varietatem, claritatis eminentiam? ne ibi ſubſiſtas, ſed ad opificem ipſum tuam extende mentem: in ſtuporem te rurſus conjicit lux ſolis, & admiraris ejus multiplicem uſum: & quia vides radios illuſtrantes oculos tuos, admiraris elementi pulcritudinem? ſed neque hic ſubſiſtas; imo hoc cogita, ſi creatura tam admirabilis eſt, & ſupra omnium opinionem & intellectum; quantus eſt qui ipſam ſolo verbo & præcepto produxit? D Idipſum & de terra tecum conſidera: quando videris eam floribus ornari, ſicut veſtimentum multis coloribus diſtinctum, varia herbarum ſegete undique tegi; ne virtuti terræ adſcribas ea quæ ex ipſa naſcuntur, neque ſolis vel lunæ cooperationi: ſed probe cogita Deum ante illorum creationem dixiſſe dumtaxat, *Producat terra herbam fœni*, & mox omnem terræ faciem ornatam fuiſſe. Si hæc ſingulis diebus nobiſcum verſemus, ipſi grati erimus, & Domino, ut decet, imo ut noſtræ vires ferunt, E gloriam dabimus. Gloriam autem ipſi tribuemus, non per hoc ſolum, ſed & per optimam vitam, ſi non in eadem peccata recidamus, ſed longum vale dicentes diabolicis illuſionibus, diligenti poſthac attentione, multoque ſtudio, & continua confeſſione ſupernam benevolentiam nobis conciliemus. Sufficit enim illi ob magnam ſuam miſericordiam, ut deſiſtamus a peccatis. Si enim hoc ſtatuerimus,

Moralis exhortatio.

Rom. 1. 20.

[a] Sic Savil. & quidam mſſ. in Morel. σωτηρίαν καὶ deerant, ſed legit interpres.

[b] Omnes pene mſſ. & Savil. περὶ τῆς τούτων δημ- Morel. περὶ τῆς τούτου.

facile & ad bonorum operum actionem impellemur. Ne quis, obsecro, posthac in Circensibus ludis appareat, ne quis in conventiculis intempestivis diei partem dilapidet: ne quis talorum ludo, & clamori qui inde oritur, ac reliquæ perniciei posthac se admisceat. Quæ enim utilitas jejunii, dic, obsecro, si toto die nihil comedis, ludis autem tesseris, & nugaris, sæpe etiam pejeras & blasphemas, & ita totum insumis diem? Ne, obsecro, ne ita negligentes simus in nostra ipsorum salute; quin potius sermo noster sit de spiritualibus, & librum divinum accipiat aliquis in manibus, convocatisque proximis, per divina eloquia riget & suam & præsentium mentem: ut sic diabolicas insidias effugere valeamus, magnos percipere jejunii fructus, & frui benignitate Dei, gratia & miserationibus unigeniti Filii ejus, cum quo Patri & Spiritui sancto sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

A ἑλώμεθα, [a] εὐκόλως καὶ πρὸς τὴν τῶν ἀγαθῶν ἔργων πρᾶξιν ὁρμήσομεν. μή μοι λοιπὸν ἐν ἱπποδρομίαις τις φαινέσθω, παρακαλῶ, ἀλλὰ μηδὲ ἐν τοῖς συλλόγοις τοῖς ἀκαίροις καταδαπανάτω τὸν καιρὸν τῆς ἡμέρας· μή μοι κύβοις, καὶ τῇ ἐντεῦθεν τικτομένῃ κραυγῇ, καὶ τῇ λοιπῇ λύμῃ ἑαυτόν τις ἐκδιδότω. τί γὰρ ὄφελος, εἰπέ μοι, τῆς νηστείας, ὅταν ἄσιτος μὲν διημερεύῃς, κύβοις δὲ ἑαυτὸν ἐκδιδῷς, καὶ φλυαρίαις ἀνονήτοις, πολλάκις δὲ καὶ ἐπιορκίαις καὶ βλασφημίαις πᾶσαν ἀναλώσῃς τὴν ἡμέραν; μὴ, παρακαλῶ, μὴ οὕτω ῥαθύμως περὶ τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν διατεθῶμεν, ἀλλὰ μᾶλλον περὶ τῶν πνευματικῶν ἡμῖν ἔστω διηνεκῶς ἡ διά-
B λεξις, καὶ βιβλίον τις θεῖον λαβὼν μετὰ χεῖρας, καὶ συγκαλέσας τοὺς πλησίον, διὰ [b] τῶν θείων λόγων ἀρδέτω καὶ τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν καὶ τῶν συγγινομένων, ἵν' οὕτω καὶ τὰς μηχανὰς τοῦ πονηροῦ διαφυγεῖν δυνηθῶμεν, καὶ μεγάλα ἀπὸ τῆς νηστείας καρπώσασθαι ἀγαθὰ, καὶ τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας ἀπολαύσωμεν, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ αὐτοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

HOMILIA VII.

ΟΜΙΛΙΑ ζ'.

Gen. 1. 20. *Et dixit Deus: Educant aquæ reptilia animarum viventium, & volatilia volantia super terram secundum firmamentum cæli, & factum est sic. 21. Et fecit Deus cete magna, & omnem animam animalium reptilium, quæ produxerunt aquæ secundum genera sua.*

C Καὶ εἶπεν ὁ θεός· ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν, καὶ πετεινὰ πετόμενα ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐγένετο οὕτως. καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὰ κήτη τὰ μεγάλα, καὶ πᾶσαν ψυχὴν ζώων ἑρπετῶν, ἃ ἐξήγαγε τὰ ὕδατα [c] κατὰ γένη αὐτῶν.

1. HERI eos qui ad equestris ludi spectaculum abierant, satis perstrinximus, demonstrata eis jacturæ quam fecerunt magnitudine: nempe quod spiritualem thesaurum ex jejunio collectum simul effuderint, & ex magna abundantia in extremam inopiam subito seipsos conjecerint. Age, leniore hodie utamur remedio, & illorum spiritualia vulnera, quasi membra nostra essent, obligemus: quia & heri asperiora medicamina imposuimus, non ut quoquo modo mœstitiam inferremus, ac dolorem augeremus, sed ut vehementia illa ulcus ipsum attingere possemus. Etenim medici, & patres sic facere consueverunt: medici enim primum apponunt cataplasmata magis efficacia, & dein rupto ulcere leniora admovent: patres quoque cum viderint filios suos incompositis moribus, prius graviter verberibus corripiunt, & dein admonent & hortantur. Hoc modo & nos, quamvis heri vehementiori sermone usi fuerimus, hodie tamen blandius vobis loquemur, & sicut nostra membra curabimus. Nam ut profectus vester majorem lo-

ΙΚΑΝΩΣ χθὲς καθηψάμεθα τῶν εἰς τὰς ἱπποδρομίας αὐτομολησάντων, δείξαντες αὐτοῖς τῆς βλάβης τὸ μέγεθος, [d] ἧς ὑπέστησαν, τὸν συλλεγέντα ἀπὸ τῆς νηστείας αὐτοῖς πλοῦτον πνευματικὸν ἀθρόον
D ἐκχέαντες, καὶ ἀπὸ τῆς πολλῆς περιουσίας ἐξαίφνης εἰς ἐσχάτην πενίαν ἑαυτοὺς καταστήσαντες. φέρε δὴ σήμερον προσηνεστέρῳ χρησώμεθα τῷ φαρμάκῳ, καὶ καθάπερ μέλη ἡμέτερα, οὕτως αὐτῶν τὰ τῆς ψυχῆς τραύματα ἐπιδήσωμεν· ἐπεὶ καὶ χθὲς αὐστηρότερα τὰ φάρμακα ἐπεθήκαμεν, οὐχ ἵνα ἁπλῶς λυπήσωμεν, καὶ τὴν ἀλγηδόνα ἐπιτείνωμεν, ἀλλ' ἵνα τῇ σφοδρότητι καθικέσθαι δυνηθῶμεν τοῦ ἕλκους. καὶ γὰρ καὶ ἰατροὶ καὶ πατέρες οὕτω ποιεῖν εἰώθασιν· οἱ μὲν [e] δραστικώτερα πρότερον ἐπιτιθέασι, καὶ ἐπειδὰν ῥήξῃ τὸ ἕλκος, τότε τὰ
E καταγλυκαίνειν δυνάμενα φάρμακα προσάγουσι· καὶ πατέρες δὲ ὅταν ἴδωσι τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἀτακτοῦντας, πρότερον ἐπιπλήξεσι σφοδροτέραις κέχρηνται, μετὰ δὲ ταῦτα νουθεσίαις καὶ παρακλήσεσι. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον, καὶ ἡμεῖς, εἰ καὶ χθὲς σφοδρότερον ἐχρησάμεθα τῷ λόγῳ, ἀλλὰ σήμερον προσηνεστέραν [f] ποιησόμεθα τὴν διάλεξιν, καὶ καθάπερ μέλη ἡμέτερα θεραπεύσομεν. ὥσπερ γὰρ ἡ προκοπὴ ἡ ὑμετέρα ἡμῖν

a Sic Savil. & mss. Morel. vero, εὐκόλως εἰς τὴν τῶν ἔργων πρᾶξιν. Aliqui καὶ πρὸς τὴν τῶν.
b Alii θείων λογίων.
c Coislin. κατὰ γένος αὐτῶν.
d Savil. & quidam mss. ἣν ὑπέστησαν.

e Savil. & Reg. δραστικώτερα πρότερον. Coislin. δραστικώτατα πρότερον. Morel. δραστικώτερα πρῶτον. Ibidem Coislin. ῥήξῃ τοῦ ἕλκους, & φάρμακα προσφέρουσι.
f Reg. unus & Coislin. ποιησώμεθα, & θεραπεύσωμεν.

πλείονα

πλείονα τὴν παῤῥησίαν προξενεῖ, καὶ τοῦτο ἡμῶν ἐστιν ὁ πλοῦτος ὁ πνευματικὸς, τὸ ὁρᾷν ὑμᾶς ἐν τοῖς πνευματικοῖς ἐπιδιδόντας, καὶ ἐν ἀρετῇ διαλάμποντας, καὶ τῶν βλάπτειν δυναμένων ἀπεχομένους, οὕτως ἐπειδὰν ἴδωμεν ὑμᾶς ὑποσκελιζομένους, καὶ ὑπαγομένους ταῖς [a] ἀπάταις ταῖς διαβολικαῖς, κατηφείας πληρούμεθα, καὶ αἰσχύνη τις ὡς εἰπεῖν κατασκεδάζεται τῆς ἡμετέρας ψυχῆς. κατὰ γὰρ τὸν μακάριον Παῦλον, τότε ἡμεῖς ζῶμεν, ἐὰν ὑμεῖς στήκητε ἐν κυρίῳ· ὡς οὖν τέλειοι καὶ πεπληρωμένοι συνέσεως, οὕτω τῶν μὲν ὄπισθεν ἐπιλανθάνεσθε, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτείνεσθε, καὶ τὰς συνθήκας, ἃς πρὸς τὸν Χριστὸν ἔθεσθε ἀνακαλεσάμενοι, βεβαίας ταύτας εἰς τὸ ἑξῆς διαφυλάττετε, καὶ λογισμῷ σώφρονι πᾶσαν εἴσοδον ταῖς τοῦ διαβόλου μηχαναῖς ἀποκλείσαντες, τῇ μετὰ ταῦτα σπουδῇ τὴν ἀπὸ τῆς ῥᾳθυμίας προστριβεῖσαν ὑμῖν κηλῖδα ἀπονίψασθε, περιγενόμενοι τῆς ἀκαίρου συνηθείας καὶ ἐπιβλαβοῦς, καὶ λογισάμενοι, ὡς οὐ τοῦτο μόνον ἐστὶ τὸ δεινὸν, ὅτι ἑαυτοῖς πολλὴν τὴν βλάβην προστρίβονται οἱ αὐτόθι παραγενόμενοι· ἀλλ' ὅτι καὶ πολλοῖς ἑτέροις σκανδάλου ὑπόθεσις γίνονται. ὅταν γὰρ ἴδωσιν Ἕλληνες καὶ Ἰουδαῖοι τὸν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας εἰς τὴν ἐκκλησίαν διημερεύοντα, καὶ συνεχοῦς ἀπολαύοντα διδασκαλίας ἀθρόον ἐκεῖ φαινόμενον, καὶ μετ' αὐτῶν συμφυρόμενον, πῶς οὐ νομίσουσιν ἀπάτην εἶναι τὰ ἡμέτερα, καὶ περὶ πάντων τῶν παρ' ἡμῖν τὴν αὐτὴν ὑπόληψιν ἕξουσιν; ἢ οὐκ ἀκούεις τοῦ μακαρίου Παύλου παραινοῦντος, λαμπρᾷ τῇ φωνῇ, καὶ συμβουλεύοντος, ἀπρόσκοποι γίνεσθε; εἶτα ἵνα μὴ νομίσῃς περὶ τῶν οἰκείων μόνον τὴν παραγγελίαν παρ' αὐτοῦ γίνεσθαι, καὶ τῶν μεθ' ἡμῶν τεταγμένων, προσέθηκεν, καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἕλλησι, καὶ τότε ἐπήγαγε· καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ θεοῦ. οὐδὲν γὰρ οὕτω λυμαίνεται καὶ [b] βλάπτει τὴν θρησκείαν τὴν ἡμετέραν, ὡς καὶ τοῖς ἀπίστοις λαβήν τινα παρέχειν. ὅταν οὖν ἴδωσί τινας ἐν ἀρετῇ διαλάμποντας παρ' ἡμῖν, καὶ πολλὴν τῶν βιωτικῶν ὑπεροψίαν ποιουμένους, οἱ μὲν αὐτῶν καὶ ἀποπνίγονται, οἱ δὲ πολλάκις καὶ εἰς θαῦμα ἔρχονται ἐκπληττόμενοι, ὅτι τῆς αὐτῆς αὐτοῖς φύσεως ὄντες οὐ τὰ αὐτὰ αὐτοῖς μετίασιν. ἀμέλει ἐπειδὰν θεάσωνταί τινα [c] μικρὰν ῥᾳθυμίαν προσγενομένην, εὐθέως τὴν γλῶτταν ἀκονοῦσι κατὰ πάντων ὁμοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ ἑνὸς ῥᾳθυμίας κατὰ παντὸς τοῦ τῶν Χριστιανῶν ἔθνους τὰ αὐτὰ ψηφίζονται. καὶ οὐδὲ μέχρι τούτου ἵστανται, ἀλλ' εὐθέως κατὰ τῆς ἑαυτῶν κεφαλῆς φθεγγόμενοι, διὰ τὴν τῶν δούλων ῥᾳθυμίαν, καὶ τὸν κοινὸν δεσπότην βλασφημεῖν τολμῶσι, καὶ νομίζουσι τῆς οἰκείας πλάνης παραπέτασμα αὐτοῖς γίνεσθαι τὴν ἑτέρων ῥᾳθυμίαν.

Ὅτι δὲ μέγιστον φέρει τοῦτο κίνδυνον τοῖς ἀφορμὴν αὐτοῖς τῆς βλασφημίας παρέχουσιν, ἀκούσωμεν τοῦ προφήτου βοῶντος, καὶ λέγοντος ἐκ προσώπου τοῦ θεοῦ· οὐαὶ ὑμῖν, ὅτι δι' ὑμᾶς τὸ ὄνομά μου βλασφημεῖται ἐν τοῖς ἔθνεσι. φοβερὸν τὸ ῥῆμα καὶ φρίκης γέμον. τὸ γὰρ οὐαὶ τοῦτο ὡσανεὶ θρηνοῦντός ἐστι τοὺς μέλλοντας ὑπὸ τὴν

A quendi fiduciam nobis conciliat; & spiritualis noster thesaurus est, si vos cernamus in spiritualibus incrementa capere, & virtutibus esse conspicuos, atque ab iis quæ nocere valent, vobis cavere: sic quando videmus vos supplantari, & diabolicis illusionibus seduci & subjici, mœstitia implemur, & pudor quidam, ut sic dicam, animam nostram occupat. Nam secundum beatum Paulum, *tunc nos vivimus, si vos statis in Domino*. (1.Thess.3.8. Avocat a ludis circensibus.) Igitur ut perfecti, & repleti intellectu, sic eorum quæ retro sunt obliviscamini, ut ad ea quæ ante vos sunt

B enitamini: & fœdera, quæ cum Christo iniistis, renovata, stabilia & inviolata posthac custodite: ac prudenter intercluso diabolicis machinationibus aditu, subsequente studio inscriptam vobis desidiæ maculam abstergite, devicta intempestiva illa & perniciosa consuetudine: & cogitate, non hoc solum grave esse, quod qui illo confluunt, magnum sibi damnum asciscant, sed & quod multis aliis offendiculo sint. Quippe Gentiles & Judæi videntes eos qui quotidie in ecclesia versantur, & frequenti doctrina imbuuntur, simul ibi comparere, & sibi commisceri, quomodo res nostras pro

C deceptionibus non habebunt, & non idem de omnibus nobis suspicabuntur? Annon audis beatum Paulum admonentem, & consulentem clara voce: *Absque offendiculo estote?* (1.Cor.10.32) Deinde, ne putes de nostris tantum admonere, deque iis qui in eodem ordine positi sunt, subdidit: *& Judæis, & Gentibus*; & tandem adjecit, *& ecclesiæ Dei*. Nihil enim ita obest & nocet religioni nostræ, ut offendiculi ansam præbere infidelibus. Nam quando vident aliquos e nostris virtute conspicuos, hujus vitæ negotia & curas e sublimi contemnere, ex iis alii quasi præfocantur, alii admirantur & obstu-

D pescunt, quod cum ejusdem atque illi naturæ sint, non talia tamen ipsi aggrediantur. Verum quando vel aliquantulum desidiæ & negligentiæ vident, statim linguam exacuunt simul contra nos omnes, & ex unius delicto totam Christianorum gentem æstimant. Neque hic gradum sistunt, sed statim adversus caput suum loquentes, ob servorum desidiam etiam communem Dominum blasphemare audent, & putant velamenta errorum suorum esse aliorum inertiam.

E

2. Quod autem hoc maxime periculosum sit iis qui blasphemiæ occasionem præbent, audiamus Prophetam clamantem, & ex persona Dei dicentem: *Væ vobis, quia propter vos nomen meum blasphematur in gentibus*. (Isai.52.5) Terribile hoc verbum est, & horrore plenum. Væ enim illud, est quasi deplorantis eos, qui supplicium illud ine-

a Coislin. ἀπάταις τοῦ διαβόλου. Ibid. Reg. unus & Savil. in margine, κατασκευάζεται. Alii κατασκεδάζεται. Ibid. Savil. τῆς ἡμετέρας ψυχῆς.

b Reg. unus Coislin. & Savil. βλάπτει τῇ θρησκείᾳ τῇ ἡμετέρᾳ, ὡς τὸ τοῖς. Morel. βλάπτει τὴν θρησκείαν τὴν ἡμετέραν, ὡς καὶ τοῖς. Alii, βλάπτει καὶ λυμαίνεται τῇ θρησκείᾳ τῇ ἡμετέρᾳ.

c Coislin. μικρὰν προθυμίαν. Mox omnes ἀκονοῦσι, præter Morel. qui habet ἀκονῶσι, quæ lectio admittenda esset, nisi omnia pene exemplaria reclamarent: nam utrumque dicitur,

vitabile subituri sunt. Porro sicut eos qui per suam negligentiam causam illis præbent blasphemandi ingens pœna manet ac condemnatio : ita e diverso virtutum studiosis mille coronarum materia paratur. Istud ipsum
Matt. 5. 16. docens Christus dicebat : *Luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, & glorificent Patrem vestrum qui in cælis est.* Nam quemadmodum illi aliquorum inertia offensi, linguam acuunt contra Dominum nostrum : sic, inquit, si virtutem exercueritis, qui viderint vos homines, non vos tantum laudabunt : sed cum conspexerint opera vestra lucentia, & facies vestras illustrantia, ad gloria afficiendum Patrem vestrum qui in cælis est prorumpent : cumque hoc ab illis fiet, rursum nostra præmia augebuntur, & multa nobis bona concedet Deus, eo quod ab illis lau-
1. Reg. 2. 30. detur. *Eos enim qui me glorificant*, ait, *glorificabo.* Nihil igitur non agamus, dilecti, ut glorificetur Dominus noster, & nulli simus offendiculi occasio. Id quod perpetuo nos docet magister orbis beatus Paulus,
1. Cor. 8. 13. dum sic ait : *Si cibus offendit fratrem meum, nunquam in æternum carnem comedam.* Et ite-
Ibid. 12. rum in alio loco inquit : *Sic autem peccantes in fratres, & percutientes infirmam eorum conscientiam, in Christum peccatis.* Minæ illæ vehementes sunt, & magnam secum condemnationem afferunt : Ne opineris, inquit, damnum hoc ad illum qui offenditur solum pertinere, transit etiam ad Christum ipsum, qui propter illum crucifixus est. Igitur si dominus tuus propter illum crucifigi non recusavit, non tu omnia feres ne quam scandali occasionem illi præbeas ? Hoc ubique invenies illum discipulis consilium dare : hoc enim est quod vitam nostram conservat : propterea & alibi scri-
Philip. 2. 4 bens, dicebat : *Ne quæ vestra sunt considera-*
1. Cor. 10. 23. *te singuli, sed quæ aliorum* ; & iterum alio loco : *Omnia mihi licent, sed non omnia ædificant.* Vides apostolicam sapientiam ? Etiamsi liceat, inquit, mihi aliquid facere, nihilque hinc mihi damni accedat : sed quia hoc non juvat ad proximi ædificationem, nequaquam hoc facere sustinuerim. Vides animam nos amantem, quomodo nusquam quod suum est quærit, sed omnibus modis ostendit, virtutem longe maximam illam esse, magnam curam gerere ut proximus ædificetur ? Hæc, obsecro, omnia scientes observemus, caveamusque ab iis quæ spiritualem virtutum nostrarum thesaurum pessumdare possunt : & nihil unquam faciamus, quo damnum quodlibet proximo inferatur. Hoc enim & peccatum auget, & gravius nobis adducit supplicium. Neque vel vulgarem aliquem contemnamus, frigida hæc verba dicentes : Quid mea refert, si offendatur ille talis ? Quid dicis, quæso
Matt. 5. 16. te ? quid tua refert ? Sic tuam fulgere vi-

A ἀπαραίτητον ἐκείνην κόλασιν γίνεσθαι. ὥσπερ οὖν τοῖς διὰ τῆς οἰκείας ἀμελείας αἰτίαν ἐκείνοις παρέχουσι τῆς βλασφημίας τοσαύτη κεῖται τιμωρία, οὕτω πάλιν τοῖς τῆς ἀρετῆς ἐπιμελουμένοις μυρίων στεφάνων ὑπόθεσις γίνεται. τὸ αὐτὸ τοῦτο διδάσκων ὁ Χριστὸς ἔλεγε· λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τὰ καλὰ ἔργα ὑμῶν, καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. ὃν γὰρ τρόπον ἐκεῖνοι διὰ τὴν τινων ῥαθυμίαν σκανδαλιζόμενοι τὴν γλῶτταν ἀκονῶσι κατὰ τοῦ δεσπότου τοῦ ἡμετέρου· οὕτω, φησὶν, ἐπειδὰν τὴν ἀρετὴν μετίητε, ὁρῶντες ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, οὐ μέχρι
B τῆς ὑμετέρας εὐφημίας ἵστανται· ἀλλ' ὅταν ἴδωσιν ὑμῶν [a] τὰ ἔργα λάμποντα καὶ καταυγάζοντα ὑμῶν τὰς ὄψεις, εἰς δοξολογίαν κινοῦνται τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς. τούτου δὲ ὑπ' ἐκείνων γινομένου, πάλιν ἡμῖν τὰ τῆς ἀμοιβῆς πολυπλασιάζεται, καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκείνων εὐφημίας τὰ μυρία ἡμῖν ἀγαθὰ χαρίζεται ὁ δεσπότης· τοὺς δοξάζοντάς με γὰρ, φησι, δοξάσω. πάντα τοίνυν ποιῶμεν, ἀγαπητοὶ, ὥστε δοξάζεσθαι τὸν ἡμέτερον δεσπότην, καὶ μηδενὶ σκανδάλου αἰτίαν παρέχωμεν· τοῦτο γὰρ διηνεκῶς ἡμᾶς διδάσκει ὁ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλος ὁ μακάριος Παῦλος, ποτὲ μὲν λέγων·
C εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ φησίν· οὕτω δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν, εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε. σφοδρὰ ἡ ἀπειλὴ καὶ μεγάλην ἔχουσα τὴν κατάκρισιν. μὴ γὰρ νομίσῃς, φησὶν, εἰς ἐκεῖνον μόνον περιστήσεσθαι τὴν βλάβην, εἰς αὐτὸν διαβαίνει τὸν Χριστὸν τὸν δι' ἐκεῖνον σταυρωθέντα. εἰ τοίνυν ὁ δεσπότης σου σταυρωθῆναι δι' αὐτὸν οὐ παρῃτήσατο, σὺ οὐκ ἀνέχῃ πάντα ποιῆσαι, ὥστε μηδεμίαν αὐτῷ σκανδάλου ἀφορμὴν [b] παρέχειν; καὶ πανταχοῦ εὑρήσεις αὐτὸν ταῦτα συμβουλεύοντα τοῖς
D μαθητευομένοις· τοῦτο γάρ ἐστιν, ὃ συνέχει τὴν ζωὴν τὴν ἡμετέραν. διὰ τοῦτο καὶ ἀλλαχοῦ γράφων ἔλεγε. μὴ [c] τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἕκαστος· καὶ πάλιν ἑτέρωθι· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα οἰκοδομεῖ. εἶδες σύνεσιν ἀποστολικήν; εἰ καὶ ἔξεστί μοι, φησί, τι διαπράξασθαι, καὶ μηδέν μοι τοῦτο λυμαίνεται, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ ἕπεσθαι τὴν τοῦ πλησίον οἰκοδομὴν, οὐκ ἂν ἀνασχοίμην αὐτὸ πρᾶξαι. εἶδες ψυχὴν φιλόστοργον, καὶ πῶς οὐδαμοῦ τὸ ἑαυτοῦ σκοπεῖ, ἀλλὰ διὰ πάντων δείκνυσι μεγίστην ἀρετὴν ταύτην οὖσαν, τὸ τῆς τοῦ πλησίον οἰκοδομῆς πολλὴν ποιεῖσθαι τὴν
E πρόνοιαν; ταῦτα δὴ πάντα γινώσκοντες φυλαττώμεθα παρακαλῶ, καὶ ἀπεχώμεθα τῶν λυμαίνεσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἡμετέρας ἀρετῆς δυναμένων, καὶ μηδέποτέ τι πράττωμεν, ὃ τῷ πλησίον παρέχει τινὰ βλάβην. τοῦτο γὰρ καὶ τὸ ἁμάρτημα ἐπιτείνει, καὶ τὴν κόλασιν ἡμῖν σφοδροτέραν προξενεῖ· καὶ μηδὲ τοῦ τυχόντος καταφρονῶμεν, μηδὲ λέγωμεν τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα ῥήματα, τί δέ μοι μέλει, ἐὰν ὁ δεῖνα σκανδαλίζεται; τί λέγεις, εἰπέ μοι; τί σοι μέλει; προσέταξεν ὁ Χριστὸς οὕ-

a Morel. τὰ καλὰ ἔργα. In aliis καλὰ deest.
b Morel. παράσχειν, alii παρέχειν.
c Morel. τὰ ἑαυτοῦ.

πω σου λάμπειν τὸν βίον, ὡς μὴ μόνον σε θαυμάζεσθαι ὑπὸ τῶν ὁρώντων, ἀλλὰ καὶ τὸν δεσπότην τὸν σὸν δοξολογεῖσθαι, καὶ σὺ τὸ ἐναντίον ἐργαζόμενος, καὶ παρασκευάζων ἀντὶ δοξολογίας βλασφημίας εἰς αὐτὸν γίνεσθαι, οὐδένα λόγον ποιῇ; καὶ ποῦ τοῦτο ψυχῆς εὐλαβοῦς, καὶ τοὺς τοῦ Θεοῦ νόμους ἀκριβῶς ἐπισταμένης;

Ἀλλ' εἰ καὶ πρότερον ταῦτά τις ὑπὸ τῆς συνηθείας ἑλκόμενος ἀδιαφόρως [a] ἐφθέγξατο, νῦν, παρακαλῶ, δεξάμενος ἡμῶν τὴν νουθεσίαν, παυέσθω τῶν ἀκαίρων τούτων λόγων, καὶ οὕτως ἅπαντα πράττειν σπουδαζέτω, ὡς μήτε ὑπὸ τοῦ ἀκοιμήτου ἐκείνου ὀφθαλμοῦ κατακρίνεσθαι, μήτε ὑπὸ τοῦ συνειδότος καταγινώσκεσθαι, μήτε ὑπὸ τῶν εἰς αὐτὸν ὁρώντων βλασφημίας κινεῖσθαι κατὰ τοῦ δεσπότου. ἐὰν γὰρ μετὰ τοσαύτης φυλακῆς τὰ καθ' ἑαυτοὺς οἰκονομῶμεν, πολλῆς ἀπολαυσόμεθα καὶ τῆς παρὰ τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίας, καὶ διαφευξόμεθα τοῦ διαβόλου τὰς μηχανάς. ὅταν γὰρ ἴδῃ ἡμᾶς οὕτω νήφοντας καὶ ἐγρηγορότας, ἐννοῶν ὡς [b] ἀνονήτοις ἐπιχειρήσειε, καλυψάμενος ἀποστήσεται. ἀλλὰ τῶν μὲν προοιμίων ἅλις· φέρε δὴ λοιπὸν τὰ ἀναγνωσθέντα προθέντες ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, τὴν πνευματικὴν ὑμῖν παραθῶμεν ἑστίασιν, [c] καὶ ἴδωμεν μαθόντες τί καὶ σήμερον ὁ μακάριος Μωϋσῆς, μᾶλλον δὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ τῆς τούτου γλώττης ἡμᾶς διδάξαι βούλεται. τί οὖν φησι; καὶ εἶπεν ὁ Θεός, ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν, καὶ πετεινὰ πετόμενα ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐγένετο οὕτως. ὅρα φιλανθρωπίαν δεσπότου, πῶς τάξει τινὶ καὶ ἀκολουθίᾳ πᾶσαν τὴν δημιουργίαν ἡμᾶς διδάσκει. πρότερον ἐδίδαξεν ἡμᾶς πῶς τὴν γῆν εἰς τὴν τῶν καρπῶν γένεσιν, τῷ αὐτοῦ [d] ἐπιτάγματι διήγειρεν, εἶτα τὴν δημιουργίαν τῶν δύο φωστήρων διδάξας, προσέθηκεν καὶ τὴν τῶν ἀστέρων ποικιλίαν, δι' ὧν τοῦ οὐρανοῦ φαιδρότερον τὸ κάλλος εἰργάσατο· σήμερον λοιπὸν μεταβαίνει ἐπὶ τὰ ὕδατα, καὶ δείκνυσιν ἡμῖν τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καὶ τῷ ἐπιτάγματι ζῶα ἔμψυχα ἐξ αὐτῶν ἀναδιδόμενα. ἐξαγαγέτω γάρ, φησι, τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν, καὶ πετεινὰ πετόμενα ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ. ποῖος λόγος, εἰπέ μοι, ἐφικέσθαι δυνήσεται τοῦ θαύματος; ποία ἀρκέσει γλῶττα πρὸς εὐφημίαν τοῦ δημιουργοῦ; εἶπε μόνον, βλαστησάτω ἡ γῆ, καὶ εὐθέως πρὸς τὰς ὠδῖνας αὐτὴν διήγειρε, νῦν λέγει, ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα· ὅρα πῶς κατάλληλα αὐτοῦ τὰ προστάγματα· ἐκεῖ βλαστησάτω, ἐνταῦθα, ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα, φησι, ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς γῆς, εἶπε μόνον, βλαστησάτω, καὶ διάφορος καὶ ποικίλη τῶν ἀνθῶν ἡ ποικιλία καὶ τῶν βοτανῶν, καὶ τῶν σπερμάτων [e] ἐδόθη, καὶ ἑνὶ λόγῳ τὰ πάντα παρήχθη· οὕτω καὶ ἐνταῦθα εἶπεν, ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν, καὶ πετεινὰ πετόμενα ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀθρόον τοσαῦτα γένη ἑρπετῶν, τοσαύτη διαφορὰ πετεινῶν ἐδημιουργεῖτο, ὅσην οὐδὲ τῷ λόγῳ ἀπαριθμήσασθαι δυνατόν. καὶ τὸ μὲν ῥῆμα βραχύ, [f] καὶ ῥῆμα ἕν, τὰ δὲ γένη

A tam præcepit Christus, ut non solum videntibus te sis admirationi, sed ut Dominus tuus glorificetur: tu vero omnino contrarium agis, & pro gloria Dei blasphemias introduci curas, & hoc contemnis? Hoccine fuerit animæ piæ, legesque divinas recte scientis?

3. Cæterum si quis prius hæc ex mala consuetudine dicere solitus fuerit, suscepta nunc admonitione nostra, desistat, oro, ab illicitis hujuscemodi sermonibus, & sic omnia facere studeat, ut neque ab oculo illo qui nunquam sopitur vel cæcutit, neque a conscientia sua condemnetur: neque B eos, qui se vident, in blasphemias adversus Dominum inducat. Quod si tanta adhibita cautione dispensemus ea quæ nostra sunt, multa fruemur Domini clementia, & diaboli insidias effugiemus. Cum viderit enim nos ita sobrios & vigiles, & cogitaverit se operam perdere, abscedet & occultabitur. Sed sat fuerit proœmiorum: age caritati vestræ propositis iis quæ lecta sunt, spirituale convivium apparemus: & hodie videamus, quid beatus Moses, imo Spiritus sanctus per ejus linguam docere nos velit: quid itaque ait: 20. *Et dixit* C *Deus: Educant aquæ reptilia animarum viventium, & volatilia volantia super terram secundum firmamentum cæli. Et factum est ita.* Vide benignitatem Domini, quomodo ordine quodam & consequentia omne opificium suum nos doceat. Prius docuit nos, quomodo ad fructuum proventus suo mandato terram excitaverit: postea, ubi docuit duorum luminarium formationem, apposuit & stellarum varietatem, per quas cæli pulcritudo facta est clarior: hodie continenter ad aquas transit, & ostendit nobis, sermone & præcepto suo ex aquis D ipsis viventia animalia prodiisse. *Educant* enim, ait, *aquæ reptilia animarum viventium, & volatilia volantia super terram secundum firmamentum cæli.* Quis sermo, quæso, miraculi dignitatem potest assequi? Quæ lingua ad opificis præconia sufficiet? Dixit tantum, *Germinet terra:* & statim illam ad partum excitavit: nunc dicit: *Educant aquæ.* Vide quam consonant præcepta: illic, *germinet*; hic, *educant aquæ*, inquit, *reptilia animarum viventium.* Nam sicut de E terra dixit solum, *germinet:* & varia mox ac multiplex florum, herbarum, & seminum apparuit copia, unoque verbo producta sunt omnia: sic & hic dixit: *Educant aquæ reptilia animarum viventium, & volatilia volantia super terram secundum firmamentum cæli:* & continuo tot reptilium volatiliumque genera condita sunt, quot neque sermone recenseri possunt. Et verbum quidem breve est, verbumque unum, gene-

a Savil. & aliquot mss. ἐφθέγγετο, Alii ἐφθέγξατο.
b Savil. ἀνηνύτοις ἂν ἐπιχ-
c Morel. ἑστίασιν, καὶ ἴδωμεν μαθόντες τί καὶ σήμερον. Reg. unus & Coislin. ἑστίασιν, μαθόντες τί καὶ σήμερον. Savil. ἑστίασιν, καὶ ἴδωμεν τί καὶ σή-

d Coislin. προστάγματι.
e Colb unus & Savil. ἀνεδόθη, alii ἐδόθη.
f Coislin. ῥῆμα γὰρ ἕν . . . . ἀγαπητὲ εἰ ῥῆμα εἴποι βραχύ, ῥῆμα γάρ. Paulopost Reg. unus & Coislin. ἐχαρίζετο,

ra autem animalium diverſa & varia. Sed nullo ſtupore tenearis, dilecte. Verbum enim erat Dei, & ſermo ipſius iis quæ fiebant ſubſiſtentiam largitus eſt. Vides quomodo omnia ex nihilo ut eſſent producta ſunt? vides quam diligenter doceat? vides quanta ſe attemperatione ad noſtri generis humilitatem Dominus demittat? Unde enim nos hæc tam accurate diſcere potuiſſemus, niſi ipſe magna & ineffabili benignitate ſua humanum genus per Prophetæ linguam docere dignatus eſſet: ut ſcire poſſimus & rerum creatarum ordinem, & creatoris potentiam, & quomodo ſermo ejus in opus exierit, & verbum ejus ſubſiſtentiam & ad exiſtentiam tranſitum creaturis præbuerit?

4. Verum ſunt inſenſati nonnulli, qui & poſt tantam doctrinam increduli eſſe audent, faterique nolunt eſſe aliquem iſtorum viſibilium opificem: ſed alii quidem fortuito illa ac per ſe eſſe dicunt, alii vero ex ſubjacente quadam materia eſſe facta contendunt. Conſidera quanta diaboli illuſio, quomodo abuſus eſt facili erroribus ſervientium credulitate. *Cur tantum ordinem in creationis narratione ſervet.* Eapropter beatus Moſes, ſpiritu divino afflatus, tanta diligentia nos docet, ne idem & nobis eveniat: ſed ſciamus manifeſte & creaturarum ordinem, & quomodo quæque creatæ ſint. Niſi enim noſtræ ſalutis curam habuiſſet Deus, & ita direxiſſet Prophetæ linguam, ſatis erat dixiſſe: Fecit Deus cælum & terram, & mare, & animantia: neque neceſſe erat ut poneret ordinem dierum, neque quid primo, & quid ſecundo factum fuerit. Sed ut ingratis & male ſentientibus nulla relinqueretur excuſatio, ita diſtinguit manifeſte & factorum ordinem, & dierum numerum; & omnia nos docet cum magna attemperatione, ut cognita omni veritate, non ultra eorum erroribus attendamus, qui omnia ab ſe excogitata loquuntur; ſed ſciamus conditoris noſtri inenarrabilem potentiam. *Et factum eſt*, inquit, *ita*. Dixit: *Educant aquæ reptilia animarum viventium, & volatilia volantia ſuper terram ſecundum firmamentum cæli*: & obtemperavit elementum, & implevit præceptum. *Et factum eſt*, inquit, *ſicut imperavit Dominus*. 21. *Et fecit Deus cete magna, & omnem animam animalium reptilium, quæ produxerunt aquæ ſecundum genera ſua, & omne volatile pennatum ſecundum genus. Et vidit Deus quod eſſent bona.* 22. *Benedixitque ea Deus, dicens: Creſcite & multiplicamini, & implete aquas marium, & volatilia multiplicentur ſuper terram.* Iterum hic, quæſo, conſidera, quanta ſit ſapientia ſpiritus: nam cum dixit beatus Moſes, *& factum eſt ita*, docet nos minutatim addens & dicens: *& fecit Deus cete magna, & omnem animam animalium reptilium, quæ produxerunt aquæ ſecundum genera ſua, & omne volatile pennatum ſecundum genus. Et*

A τῶν ζώων διάφορα καὶ ποικίλα. ἀλλὰ μὴ ξενισθῇς, ἀγαπητέ· ῥῆμα γὰρ ἦν Θεοῦ, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ τὴν σύστασιν τοῖς γινομένοις ἐχαρίζετο. ὁρᾷς πῶς ἅπαντα ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παράγει; εἶδες διδασκαλίας ἀκρίβειαν; εἶδες συγκατάβασιν δεσπότου, ὅσην ἐπιδείκνυται περὶ τὸ γένος τὸ ἡμέτερον; πόθεν γὰρ ταῦτα ἡμεῖς οὕτω μετὰ ἀκριβείας μαθεῖν ἂν ἠδυνήθημεν, εἰ μὴ αὐτὸς διὰ πολλὴν, καὶ ἄφατον φιλανθρωπίαν κατηξίωσε διὰ τῆς τοῦ προφήτου γλώττης διδάξαι τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ἵνα εἰδέναι ἔχωμεν, καὶ τῶν δημιουργηθέντων τὴν τάξιν, καὶ τοῦ δημιουργήσαντος τὴν δύναμιν, καὶ ὅπως ὁ λόγος αὐτοῦ B ἔργον ἐγένετο, καὶ τὸ ῥῆμα αὐτοῦ τὴν σύστασιν, καὶ τὴν εἰς τὸ εἶναι πάροδον αὐτοῖς ἐχαρίσατο.

Ἀλλ' εἰσί τινες τῶν ἀγνωμόνων, οἳ καὶ μετὰ τοσαύτην διδασκαλίαν ἀπιστεῖν ἐπιχειροῦντες, καὶ μὴ συγχωροῦντες μήτε δημιουργὸν ἔχειν τὰ ὁρώμενα, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτόματα αὐτὰ φάσκοντες εἶναι, ἕτεροι δὲ ἐξ ὑποκειμένης τινὸς ὕλης γεγενῆσθαι. σκόπει τοῦ διαβόλου πόση ἡ ἀπάτη, πῶς ἀπεχρήσατο τῇ εὐκολίᾳ τῆς γνώμης τῶν τῇ πλάνῃ δουλευόντων. διὰ τοῦτο ὁ μακάριος Μωϋσῆς μετὰ τοσαύτης ἡμᾶς ἀκριβείας διδάσκει ὑπὸ τοῦ θείου πνεύματος ἐνηχούμενος, ἵνα μὴ τὰ αὐτὰ τούτοις πάθωμεν, C ἀλλ' εἰδέναι ἔχωμεν σαφῶς, καὶ τὴν ἀκολουθίαν [a] τῶν δημιουργηθέντων, καὶ ὅπως ἕκαστον ἐδημιουργήθη. εἰ γὰρ μὴ τῆς ἡμετέρας κηδόμενος σωτηρίας ὁ Θεὸς, οὕτως ὡδήγησε τοῦ προφήτου τὴν γλῶτταν, ἤρκει εἰπεῖν, ὅτι ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ τὰ ζῶα, καὶ μήτε τάξιν θεῖναι ἡμερῶν, μήτε τί μὲν πρότερον, τί δὲ ὕστερον γεγένηται. ἀλλ' ἵνα μηδεμίαν τοῖς ἀγνωμονεῖν βουλομένοις [b] καταλείπηται ἀπολογίας πρόφασιν, οὕτω διαιρεῖ σαφῶς, καὶ τὴν τῶν γινομένων τάξιν, καὶ τῶν ἡμερῶν τὸν ἀριθμὸν, καὶ πάντα μετὰ πολλῆς τῆς συγκαταβάσεως ἡμᾶς διδάσκει, ἵνα μαθόντες D τὴν ἀλήθειαν ἅπασαν, μηκέτι τῇ πλάνῃ τῶν ἐξ οἰκείων λογισμῶν ἅπαντα φθεγγομένων προσέχωμεν· ἀλλ' εἰδέναι ἔχωμεν τοῦ δημιουργοῦ τοῦ ἡμετέρου τὴν ἄφατον δύναμιν. καὶ ἐγένετο, φησιν, οὕτως. εἶπεν, ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν, καὶ πετεινὰ πετόμενα ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὑπήκουσε τὸ στοιχεῖον, καὶ ἐπλήρωσε [c] τὸ ἐπιταχθὲν, καὶ ἐγένετο, φησιν, οὕτως, ὡς ἐκέλευσεν ὁ δεσπότης. καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ κήτη τὰ μεγάλα, καὶ πᾶσαν ψυχὴν ζώων ἑρπετῶν, ἃ ἐξήγαγε τὰ ὕδατα κατὰ γένη αὐτῶν, καὶ πᾶν πετεινὸν πτερωτὸν κατὰ γένος. καὶ εἶδεν E ὁ Θεὸς ὅτι καλὰ, καὶ ηὐλόγησεν αὐτὰ ὁ Θεὸς, λέγων· αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὰ ὕδατα τὰ ἐν ταῖς θαλάσσαις, καὶ τὰ πετεινὰ πληθυνέσθωσαν ἐπὶ τῆς γῆς. θέα μοι πάλιν ἐνταῦθα, πόση τοῦ πνεύματος ἡ σοφία. εἰπὼν γὰρ ὁ μακάριος Μωϋσῆς, ὅτι ἐγένετο οὕτως, διδάσκει ἡμᾶς κατὰ μέρος ἐπάγων, καὶ λέγων, καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ κήτη τὰ μεγάλα, καὶ πᾶσαν ψυχὴν ζώων ἑρπετῶν, ἃ ἐξήγαγε τὰ ὕδατα κατὰ γένη αὐτῶν, καὶ πᾶν πετεινὸν πτερωτὸν κατὰ γένος, καὶ

a Sic Savil. & omnes pene mſſ. Morel. vero, τῶν δημιουργημάτων.

b Sic omnes præter Morel. qui habet καταλείπῃ.

c Coiſlin. τὸ ἐπίταγμα.

εἶδεν ὁ θεὸς, ὅτι καλά. ἐνταῦθα τῶν ἀπερισκέπτως ἅπαντα φθεγγομένων πάλιν ἀναιρεῖ τὴν τόλμαν. ἵνα γὰρ μή τις ἔχῃ λέγειν, καὶ τίνος ἕνεκα τὰ κήτη γέγονε; ποίαν ἡμῖν χρείαν συντελεῖ; τί δὲ ὄφελος ἐκ τῆς τούτων δημιουργίας; διὰ τοῦτο εἰπὼν, ἐποίησεν ὁ θεὸς τὰ κήτη τὰ μεγάλα, καὶ πᾶσαν ψυχὴν ζώων ἑρπετῶν, καὶ τὰ πετεινὰ, εὐθέως ἐπήγαγε, καὶ εἶδεν ὁ θεὸς, ὅτι καλά. μὴ γὰρ ἐπειδὴ σύ, φησι, τὸν λόγον ἀγνοεῖς τῶν γεγενημένων, ἐπισκήπτειν ἐπιχείρει τοῖς δημιουργήμασιν. ἤκουσας τοῦ δεσπότου ψηφιζομένου, καὶ λέγοντος, ὅτι καλὰ, καὶ πῶς σὺ μέμηνας τολμῶν λέγειν, διὰ τί γεγένηται, καὶ ὡς περιττὴν αὐτῶν τὴν δημιουργίαν διαβάλλεις; ἐὰν γὰρ εὐγνώμων ἦς, δυνήσῃ καὶ ἐκ τῆς τούτων δημιουργίας, καὶ τὴν δύναμιν τοῦ σοῦ δεσπότου, καὶ τὴν [a] ἄφατον φιλανθρωπίαν καταμαθεῖν· τὴν μὲν δύναμιν ὅτι τῷ λόγῳ, καὶ ἐπιτάγματι ἐκ τῶν ὑδάτων τοιαῦτα ζῶα παραχθῆναι πεποίηκε· τὴν δὲ φιλανθρωπίαν, ὅτι καὶ παραγαγὼν ἰδίαν τινὰ χώραν αὐτοῖς ἀπένειμε, καὶ τὸ ἄπλετον μέρος τῆς θαλάσσης αὐτοῖς ἀπεκλήρωσεν, ὥστε μηδένα λυμαίνεσθαι, ἀλλ' ἐνδιαιτᾶσθαι μὲν τοῖς ὕδασι, καὶ διὰ τῆς ὄψεως τοῦ δημιουργοῦ διδάσκειν τὴν ὑπερβάλλουσαν δύναμιν, μηδεμίαν δὲ βλάβην παρέχειν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει. ἢ μικρὸν οἴει τοῦτο μέρος εἶναι φιλανθρωπίας, τὸ διπλῆν ἐξ αὐτῶν σοι γίνεσθαι τὴν ὠφέλειαν; καὶ γὰρ εἰς θεογνωσίαν ἐνάγει τοὺς εὐγνωμονεῖν βουλομένους, καὶ ἐκπλήττεσθαι παρασκευάζει τῆς φιλανθρωπίας αὐτοῦ τὸ μέγεθος, ὅτι τῆς ἀπ' αὐτῶν βλάβης ἠλευθέρωσε τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν. οὐδὲ γὰρ εἰς χρείαν ἡμῶν μόνον ἅπαντα [b] παρ' αὐτοῦ δεδημιούργηται, ἀλλὰ διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ φιλοτιμίαν, τὰ μὲν εἰς χρείαν, τὰ δὲ καὶ διὰ τοῦτο παρήχθη, [c] ἵνα κηρύττηται τοῦ ποιήσαντος αὐτὰ ἡ δύναμις. ἀκούων τοίνυν, ὅτι εἶδεν ὁ θεὸς ὅτι καλὰ, μηκέτι τόλμα ἀντιφθέγγεσθαι τῇ θείᾳ γραφῇ, μηδὲ περιεργάζεσθαι καὶ πολυπραγμονεῖν, καὶ λέγειν, διὰ τί τὸ, καὶ τὸ ἐγένετο; καὶ εὐλόγησεν αὐτὰ ὁ θεός, φησι, καὶ εἶπεν, αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὰ ὕδατα τὰ ἐν ταῖς θαλάσσαις, καὶ τὰ πετεινὰ πληθυνέσθωσαν ἐπὶ τῆς γῆς.

[d] Αὕτη ἐστὶν ἡ εὐλογία, τὸ εἰς πλῆθος αὐτὰ ἐπιδοῦναι· ἐπειδὴ γὰρ ἔμψυχα ἦν τὰ ζῶα τὰ δημιουργηθέντα, ἐβούλετο δὲ διηνεκῆ τούτων εἶναι τὴν σύστασιν, διὰ τοῦτο ἐπήγαγε· καὶ εὐλόγησεν αὐτὰ ὁ θεὸς, καὶ εἶπεν· αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε. τὸ γὰρ ῥῆμα ἐκεῖνο μέχρι τοῦ παρόντος ταῦτα συγκρατεῖ, καὶ τοσοῦτο μῆκος χρόνου παρέδραμε, καὶ οὐδὲ ἓν τούτων γένος ἠλαττώθη, ἡ γὰρ εὐλογία ἡ παρὰ τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ ῥῆμα τὸ λέγον, αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, τὴν σύστασιν αὐτοῖς, καὶ τὴν διαμονὴν ταύτην ἅπασαν ἐχαρίσατο. καὶ ἐγένετο, φησιν, ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωῒ ἡμέρα πέμπτη. εἶδες πῶς καὶ τὰ κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν δημιουργηθέντα ζῶα ἐδίδαξεν ἡμᾶς ἡ θεία γραφή; ἀλλὰ μικρὸν ἀνάμεινον, καὶ ὄψει πάλιν τοῦ σοῦ δεσπότου τὴν φιλανθρωπίαν. οὐδὲ γὰρ μόνον τὰ ὕδατα πρὸς τὴν τῶν ζώων γένεσιν διήγειρεν, ἀλ-

A *vidit Deus quod eſſent bona.* Hic denuo temeritatem omnia abſque ratione deblaterantium comprimit. Nam ut nullus dicere poſſit, cujus gratia cete facta ſunt? quam nobis utilitatem conferunt? quid commodi ex eorum creatione? idcirco poſtquam dixit: *Fecit Deus cete magna, & omnem animam animalium reptilium, & volatilia:* ſtatim addidit: *Et vidit Deus quod eſſent bona.* Quaſi diceret: Ne quia tu rationem ignoras factorum, opificia vituperare aggrediaris. Audiſti Dominum pronunciantem, & dicentem illa eſſe bona: & quomodo tu B inſaniens dicere audes, quare facta ſunt; quaſi ſuperfluum ipſarum accuſans opificium? Nam ſi cordatus eſſes, poſſes etiam ex harum creatione, & potentiam Domini, & ineffabilem benignitatem addiſcere: potentiam quidem, quia ſermone & præcepto ex aquis talia animantia produxit; benignitatem autem, quia ut ea produxit, propriam eis regionem attribuit, immenſam maris partem illis decernens, ita ut nemini poſſint nocere; ſed verſentur in mari, & ſui ſpectaculo ſupereminentem opificis potentiam doceant, nullumque humano generi damnum inferant. C An parvam putas benignitatis partem, geminam tibi utilitatem hinc exoriri? Etenim ſapere volentes ad Dei notitiam introducunt, & ſtupendam exhibent benignitatis ejus magnitudinem, quod ab eorum nocumentis humanum genus liberaverit. Neque enim ob noſtram dumtaxat utilitatem ea omnia facta ſunt, ſed & ob immenſam ipſius magnificentiam: alia enim propter noſtram utilitatem fecit, alia propter ſuam magnificentiam, ut magis factoris prædicetur potentia. Cum audis itaque, *vidit Deus quod eſſent bona:* ne auſis ultra divinæ ſcripturæ D contradicere, ac curioſius inquirere, dicereque: Quare Deus hoc vel illud fecit? *Et benedixit illa Deus*, inquit, *& dixit: Creſcite & multiplicamini, & implete aquas marium: & volatilia multiplicentur ſuper terram.*

5. Hæc eſt ipſa benedictio, ut magno numero illa augeantur. Nam quia viventes creaturæ erant animalia, volebatque illa perpetuo manere, ideo ſubdidit: *Et benedixit illa Deus, & dixit: Creſcite & multiplicamini.* Verbum enim illud uſque in præſentem diem illa conſervat, & tantum præ- E teriit tempus, neque unum horum genus imminutum eſt. Nam benedictio Dei, & verbum illud: *Creſcite & multiplicamini*, ut ſubſiſterent & durarent illis contulit. *Et factum eſt*, inquit, *veſpere, & factum eſt mane, dies quintus.* Vides quomodo divina ſcriptura docuit nos; quæ die quinto creata ſint animantia? ſed parumper exſpecta, & iterum videbis Domini tui benignitatem. Neque enim aquas ſolum animalium productione fecundas fecit, ſed denuo

a Coiſlin. τὴν ἄφατον αὐτοῦ φιλανθρωπίαν.
b Reg. unus παρὰ τοῦ δεσπότου δεδ-
c Sic Savil. & quidam mſſ. Morel. vero, ἵνα κηρύττῃ τοῦ ποιήσαντος αὐτὰ τὴν δύναμιν.

d Hæc verba, αὕτη ἐστὶν ἡ εὐλογία...... ἐπιδοῦναι, in quibuſdam mſſ. & in Savil. ſuperius poſita ſunt ante ἐπειδὴ γὰρ ἦν τὰ ζῶα, &c eorumque verus ſitus hic eſſe videtur, ut ex ſerie arguitur. In Morel. inferius poſita erant.

præcipit, ut ex terra terrestria producantur animalia. Non abs re quippe erit hodie attingere ea quæ die sexto sunt facta. 24. *Et dixit*, inquit, *Deus: Producat terra animam viventem secundum genus, quadrupedes, & reptilia, & bestias super terram: & pecora, & omnia reptilia terræ, secundum genus. Et factum est sic.* Vide quomodo terra iterum duplicem nobis afferat fructum, & mandato dominico ministret. Tunc quidem seminum edebat germina, nunc autem viventia animalia, quadrupedia & reptilia, pecora & feras. Ecce quod supra dixi iterum declaratur; nempe Deum non omnia ad nostrum usum produxisse, sed tamen ad quamdam utilitatem, ut videntes copiam & multitudinem ejus creaturarum, opificis virtutem obstupescamus, & sciamus sapientia quadam & beneficentia inenarrabili propter futuri hominis honorem omnia esse producta, 25. *Et fecit*, inquit, *Deus bestias terræ secundum genus suum, & pecora secundum genus suum, & omnia reptilia terræ secundum genus suum. Et vidit Deus quod essent bona.* Ubi nunc sunt qui dicere audent: Quare feræ, quare reptilia creata sunt? Audiant divinam scripturam dicentem: *Et vidit Deus quod essent bona.* Dic, obsecro, ipse qui creavit, laudat facta, & tu audes reprehendere? Quantæ non hoc fuerit insaniæ! Quia & in seminibus, & in plantis non solum fructuosas arbores, sed & sylvestres, & steriles: & non solum inutiles herbas, sed & incognitas nobis profert terra, sæpe etiam noxias. Sed propterea non sunt vituperandæ creaturæ: nihil enim temere, aut frustra formatum est. Sane neque laudem apud conditorem invenissent, nisi ad utilitatem aliquam conditæ essent. Itaque sicut in arboribus non omnes fructuosæ, sed & infructuosæ multæ: attamen illæ ipsæ non minorem nobis, quam fructuosæ utilitatem, eamque admirabilem, & quieti nostræ servientem conferunt, etenim ex ipsis ædificia, & multa alia ad quietem nostram pertinentia fabricamus: & omnino nihil est quod non ratione aliqua formatum sit, etiamsi humana natura omnia illa accurate scire non possit: proinde sicut in arboribus, ita & in animalibus, alia quidem ad cibum nostrum pertinent, alia ad ministerium. Ferarum item & reptilium genera non parvam nobis præstant utilitatem, & si quis velit æquo animo intelligere, inveniet etiam nunc, cum principatu eorum ob primi parentis inobedientiam destituti sumus, magnam ex illis nobis utilitatem provenire. Multa enim inde colligunt medici, quæ ad nostrorum corporum medicinam & sa-

Ex ferarum & serpentium corporibus quæ utilitas oriatur.

A καὶ ἐκ τῆς γῆς πάλιν ἀναδοθῆναι προσέταξε ζῶα χερσαῖα· οὐδὲν γὰρ ἄτοπον μικρὸν ἐφάψασθαι σήμερον καὶ τῶν κατὰ τὴν ἕκτην ἡμέραν [a] γενομένων. Καὶ εἶπε, 2
φησὶν, ὁ Θεὸς, ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν κατὰ γένος, τετράποδα καὶ ἑρπετὰ, καὶ θηρία ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ τὰ κτήνη, καὶ πάντα τὰ ἑρπετὰ τῆς γῆς κατὰ γένος, καὶ ἐγένετο οὕτως. Ὅρα καὶ τὴν γῆν πάλιν διπλῆν καρποφορίαν παρέχουσαν, καὶ τῷ προστάγματι τοῦ δεσπότου ὑπηρετουμένην. Τότε μὲν γὰρ τῶν σπερμάτων τὴν βλάστην ἐξέδωκε, νῦν δὲ ζῶα ἔμψυχα, τετράποδα, ἑρπετὰ, θηρία καὶ κτήνη. Ἰδοὺ ὅπερ ἔφθην εἰπὼν, τοῦτο καὶ νῦν δέδεικται, B ὅτι * οὐ διὰ χρείαν ἡμετέραν μόνον ἅπαντα παρήγαγεν, ἀλλὰ καὶ δι' ὠφέλειαν, ἵνα ὁρῶντες τὴν ἄφθονον περιουσίαν τῶν αὐτοῦ δημιουργημάτων, ἐκπληττώμεθα τοῦ δημιουργοῦ τὴν δύναμιν, καὶ εἰδέναι ἔχωμεν ὡς σοφίᾳ τινὶ καὶ ἀφάτῳ φιλανθρωπίᾳ διὰ τὴν [b] εἰς τὸν μέλλοντα ἄνθρωπον γίνεσθαι τιμὴν, ταῦτα ἅπαντα παρήχθη. Καὶ ἐποίησε, φησὶν, ὁ Θεὸς τὰ θηρία τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ τὰ κτήνη κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ πάντα τὰ ἑρπετὰ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν, καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς, ὅτι καλά. Ποῦ νῦν εἰσὶν οἱ τολμῶντες λέγειν, διὰ τί θηρία; διὰ τί ἑρπετά; ἀκουέτωσαν τῆς θείας γραφῆς λεγούσης, καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς ὅτι καλά. Εἰπέ μοι, C αὐτὸς [c] ὁ δημιουργήσας ἐπαινεῖ τὰ γινόμενα, καὶ σὺ ἐπισκώπτειν τολμᾷς; καὶ πόσης οὐκ ἂν εἴη τοῦτο μανίας; ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς σπέρμασι, καὶ ἐν τοῖς φυτοῖς οὐ μόνον ἔγκαρπα δένδρα ἀνέδωκεν ἡ γῆ, ἀλλὰ καὶ ἄκαρπα, καὶ οὐ μόνον ἀχρησίμους βοτάνας, ἀλλὰ καὶ ἡμῖν ἀγνώστους ἐκφέρει, πολλάκις καὶ ἐπιβλαβεῖς· ἀλλ' οὐ διὰ τοῦτο τολμήσει τις μέμφεσθαι τοῖς γινομένοις· οὐδὲν γὰρ μάτην, οὐδὲ ἁπλῶς γεγένηται. Οὐδὲ γὰρ ἂν τὸν ἔπαινον ἐδέξατο παρὰ τοῦ δεσπότου, εἰ μὴ πρὸς χρείαν τινὰ ἐπωφελῆ [d] δεδημιούργηται· καθάπερ οὖν ἐπὶ τῶν δένδρων, οὐ πάντα ἐστὶν ἔγκαρπα, ἀλλὰ καὶ ἄκαρπα D πολλὰ, καὶ οὐκ ἔλαττον τῶν ἐγκάρπων κἀκεῖνα θαυμαστὴν ἡμῖν τὴν χρείαν παρέχεται, πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν τὴν ἡμετέραν συντελοῦντα. Καὶ γὰρ καὶ οἰκοδομὰς ἐξ αὐτῶν, καὶ πολλὰς ἑτέρας χρείας πρὸς τὴν ἡμετέραν ἀνάπαυσιν συντελούσας κατασκευάζομεν, καὶ ὅλως οὐδέν ἐστιν, ὃ μὴ λόγῳ τινὶ δεδημιούργηται, εἰ καὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις οὐκ ἰσχύει πάντων μετὰ ἀκριβείας εἰδέναι τὸν λόγον· ὥσπερ οὖν ἐπὶ τῶν δένδρων, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ζώων, τὰ E μὲν πρὸς βρῶσιν ἡμῖν ἐστιν ἐπιτήδεια, τὰ δὲ πρὸς ὑπηρεσίαν. Καὶ τῶν θηρίων δὲ τὰ γένη, καὶ τῶν ἑρπετῶν οὐ μικρὰν ἡμῖν χρείαν συντελεῖ, καὶ εἰ βουληθείη τις εὐγνωμόνως καταμαθεῖν, εὑρίσκει καὶ νῦν, ὅτε τῆς ἀρχῆς αὐτῶν ἀφῃρέθημεν διὰ τὴν τοῦ πρωτοπλάστου παρακοὴν, πολλὴν τὴν ἀπ' αὐτῶν ὠφέλειαν ἡμῖν προσγινομένην. Πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τούτων λαμβάνοντες ἰατρῶν παῖδες, κατασκευάζουσι πρὸς τὴν τῶν ἡμετέρων σωμάτων ὑγείαν

a Coislin. γενομένων· τὸ μὲν γὰρ τῶν σπερμάτων ἔδωκε τὴν βλάστην (sic) νῦν δέ. omissis interpositis.

* In hunc locum hæc notavit Savilius, οὐ διὰ χρείαν...... ἀλλὰ καὶ δι' ὠφέλειαν. *Locus est, nisi fallor, mendosus, idem est* διὰ χρείαν & δι' ὠφέλειαν: *interpres hoc posterius vertit*, sed & propter suam magnificentiam, *ac si dixisset Chrysostomus*, διὰ τὴν οἰκείαν μεγαλοπρέπειαν: *quam tamen lectionem in libris nostris non reperio. Rectissime ingeniosissimus Boisius pro* ὠφέλειαν *substituit*,, φιλοτιμίαν: *quomodo loquutus est paulo supra: hæc enim verba superioris alicujus sermonis resumtio sunt; quod plane indicat illud*,, ὅπερ ἔφθην εἰπὼν, *hic positum.*

b Coislin. εἰς τὸν μέλλοντα γίνεσθαι τιμήν

c Sic Savil. Reg. & Coislin. Morel. vero, ὁ δημιουργός.

d Duo mss δεδημιούργηται. Morel. δεδημιούργητο. Savil. δεδημιούργηται. Mox Colbert. & Coislin. εὔκαρπα.

συντελοῦν δυνάμενα· ἄλλως δὲ ποία βλάβη ἐκ τῆς τῶν θηρίων δημιουργίας, ὁπότε καθάπερ τὰ ἥμερα, οὕτω καὶ αὐτὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τυγχάνειν ἤμελλε τοῦ μετ' οὐ πολὺ μέλλοντος δημιουργεῖσθαι; τοῦτο γὰρ τέως φημί.

Ἵνα δὲ μάθῃς τοῦ τῶν ἁπάντων δεσπότου [a] τὴν ὑπερβάλλουσαν φιλανθρωπίαν, ἣν περὶ τὸ γένος τὸ ἡμέτερον ἐπιδείκνυται, ἐπειδὴ ἐξέτεινε τὸν οὐρανὸν, ἥπλωσε τὴν γῆν, ἐδημιούργησε τὸ στερέωμα, καθάπερ τι μέσον τειχίον τὴν διαίρεσιν τῶν ὑδάτων ἐργαζόμενον, εἶτα τὴν συναγωγὴν τῶν ὑδάτων γενέσθαι προστάξας, τὰ μὲν θαλάσσας ὠνόμασε, τὴν δὲ ξηρὰν γῆν· εἶτα ταύτην ἐκαλλώπισε τῇ τῶν σπερμάτων ἀναδόσει, καὶ τῶν λοιπῶν βοτανῶν. μετῆλθε πάλιν ἐπὶ τὴν τῶν δύο μεγάλων φωστήρων δημιουργίαν, καὶ τῶν ἀστέρων τὴν ποικιλίαν, δι' αὐτῶν τὸ κάλλος τοῦ οὐρανοῦ κατακοσμήσας. εἶτα τὰ ἐκ τῶν ὑδάτων ζῶα ἔμψυχα παραγαγὼν, καὶ τὰ πετεινὰ τὰ πετόμενα ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πληρώσας τῶν πέντε ἡμερῶν τὸν ἀριθμόν· ἐπειδὴ ἐχρῆν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς γῆς ζῶα δημιουργηθῆναι, προστάξας καὶ ταῦτα ἀναδοθῆναι, τά τε πρὸς τροφὴν ἐπιτήδεια, τά τε πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν χρήσιμα, καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ἑρπετὰ, τότε λοιπὸν ἐπειδὴ πάντα κατεκόσμησε, καὶ τὴν προσήκουσαν ἐπέθηκεν εὐταξίαν καὶ διακόσμησιν τοῖς ὁρωμένοις, καὶ τὴν τράπεζαν πολυτελῆ παρεσκεύασε ποικίλων, καὶ παντοδαπῶν πεπληρωμένην τῶν ἐδεσμάτων, καὶ πολλὴν τὴν ἀφθονίαν, καὶ τὸν πλοῦτον ἔχουσαν, καὶ τὰ βασίλεια, ὡς ἂν εἴποι τις πανταχόθεν λαμπρὰ εἰργάσατο τὰ ἄνω, τὰ κάτω ποικίλως φαιδρύνας, τότε λοιπὸν τὸν τούτων ἁπάντων ἀπολαύειν μέλλοντα δημιουργεῖ, τὴν ἐξουσίαν τῶν ὁρωμένων ἁπάντων αὐτῷ παραδιδοὺς, καὶ δεικνὺς ὅσῳ τῶν δημιουργηθέντων ἁπάντων τιμιώτερον τὸ μέλλον διαπλάττεσθαι ζῶον, εἴγε πάντα τὰ γινόμενα ὑπὸ τὴν τούτου ἐξουσίαν, καὶ ἐπιτροπὴν γενέσθαι κελεύει. Ἀλλ' ἵνα [b] μὴ εἰς πολὺ μῆκος τὸν λόγον ἐκτείνωμεν, ἀρκεσθέντες τοῖς εἰρημένοις, εἰς τὴν ἑξῆς ταμιευσώμεθα τὰ κατὰ τὴν διάπλασιν τοῦ θαυμαστοῦ τούτου ζώου τοῦ λογικοῦ καὶ ἐμψύχου, τοῦ ἀνθρώπου λέγω, τὴν συνήθη παράκλησιν ὑμῖν καὶ νῦν προσάγοντες, ὥστε καὶ τῶν εἰρημένων τὴν [c] μνήμην διαφυλάττειν, καὶ διὰ πάντων τῶν ὁρωμένων εἰς τὴν τοῦ δεσπότου δοξολογίαν ἑαυτοὺς διεγείρειν· καὶ τὸ μὴ ἐφικνεῖσθαι, μηδὲ δύνασθαι πάντων τῶν δημιουργηθέντων τὸν λόγον καταλαβεῖν, μὴ γενέσθω ἡμῖν ἀπιστίας ὑπόθεσις, ἀλλὰ δοξολογίας ἀφορμή. ὅταν γὰρ ἀτονήσῃ ὁ λογισμὸς, καὶ μὴ χωρήσῃ ἡ διάνοια, ἐννόει τοῦ δεσπότου σου τὸ μέγεθος, καὶ ἐξ αὐτοῦ τούτου, ὅτι τοσαύτη αὐτοῦ ἡ δύναμις ὡς μηδὲ τὸν λόγον ἡμᾶς μετὰ ἀκριβείας εἰδέναι [d] τῶν ὑπ' αὐτοῦ γεγενημένων. τοῦτο διανοίας εὐγνώμονος· τοῦτο ψυχῆς νηφούσης. ἐπεὶ καὶ Ἕλληνες οὕτως ἐπλανήθησαν, τοῖς οἰκείοις λογισμοῖς τὰ πάντα ἐπιτρέψαντες, καὶ μὴ θελήσαντες πρὸς τὸ ἀσθενὲς τῆς οἰκείας φύσεως ἀπιδεῖν, ἀλλὰ τὰ ὑπὲρ αὐτοὺς φαντα-

A nitatem conducant. Alioquin etiam quid nocumenti ex ferarum productione, quando sicut domestica animalia, sic & illa sub potestate futura erant hominis, non multo post formandi? Hoc enim nunc dico.

6. Ut autem discas omnium Domini supereminentem beneficentiam, quam erga nostrum genus declarat; postquam expandit cælum, extendit terram, condidit firmamentum, ut quasi septum aliquod divisionem inter aquas & aquas faceret: deinde ut jussit aquarum fieri congregationes, eas maria appellavit: aridam autem, terram, quam postea seminum herbarumque pro- B ventu ornavit. Indeque transiit ad duorum magnorum luminarium formationem, & ad stellarum varietatem, quibus pulcritudinem cæli ornatiorem reddidit: postea autem cum ex aquis produxisset aquatilia animantia & volatilia, quæ volarent super terram secundum firmamentum cæli; impleto quinque dierum numero: quoniam oportebat & terrestria animalia formari; imperavit ut & ipsa ederentur, cum ea quæ ad cibum, tum ea quæ ad ministerium conducibilia, nec non feræ, & reptilia: denique ubi omnia suo ornatu excoluit, & con- C venienti ordine visibilia disposuit, & mensam largam instruxit, variis & omnigenis refertam eduliis, copiamque & opes habentem, & quasi quis dicat regiam, undique superne & inferne variis modis splendidam, tunc tandem illum format qui his omnibus fruiturus esset, cui visibilium omnium potestatem tradat: & ostendit quanto dignius cæteris omnibus animal formet, quandoquidem præcipit, omnia quæ facta erant sub illius esse imperio & potestate. Verum ne longius excurrat oratio, his contenti *Moralis exhortatio.* D dictis in sequentem diem reponamus ea quæ pertinent ad formationem admirabilis hujus animalis rationalis & animati, hominis inquam: nunc consuetam admonitionem adhibentes, ita ut ne dictorum memoria elabatur: sed ex omnibus visibilibus ad celebrandum Dominum nos ipsos erigamus. Quod autem assequi, & creaturarum omnium rationem comprehendere non possimus, id ne sit nobis incredulitatis occasio, sed potius ad referendam Deo gloriam incitamentum. Quando enim de- E ficit ratio, & mens non est capax, cogita quam magnus est Dominus tuus, & ex hoc ipso quod tanta sit ejus virtus, ut neque rationem eorum quæ ab illo facta sunt, scire queamus. Hoc fuerit grati animi, hoc sobriæ mentis. Quoniam & Gentiles sic erraverunt, suis cogitationibus omnia permittentes, & ad imbecillitatem naturæ suæ non respicientes, sed quæ ultra captum

a Coislin. τὴν ὑπερβολὴν τῆς φιλανθρωπίας. . . . ἐπεδείξατο. ἐπειδὴ γὰρ ἐξέτ-

b Savil. & multi mss Εἰς πολὺ μῆκος. Morel. ἐπὶ πολὺ μῆκος.

c Omnes pene mss. & Savil. μνήμην διαφυλάττειν. Morel. μνήμην μὴ διαφυγεῖν.

d Sic Savil. & omnes pene mss. In Morel. ὑπὲρ αὐτοῦ male. Infra Morel. ὡς τοῖς οἰκείοις λογισμοῖς. In aliis ὡς deest & paulopost, τῆς φύσεως ἀπιδεῖν, omisso οἰκείας. Infra Reg & Coislin. ἀξίας ἐπισεν

ſuum erant imaginantes, & limitum ſuorum fines egreſſi, etiam a ſua dignitate exciderunt. Nam qui ratione inſigniti hujuſmodi primatum acceperant a creatore, utpote omnibus quæ ſub oculos cadunt creaturis digniores, hi in tantam abſurditatem deducti ſunt, ut canes, ſimias, & crocodilos, & his fœdiora adorarint. Et quid dico bruta animalia? Multi eorum in tantum ſtuporem & amentiam inciderunt, ut & allia, & his viliora colant. Propterea Propheta illos ſubindicans, inquit: *Comparatus eſt jumentis inſipientibus, & ſimilis factus eſt illis.* Qui ratione, inquit, inſignitus erat, & tanta ſapientia præditus, is brutis factus eſt ſimilis, forte & deterior: illa enim utpote irrationabilia, nullis pœnis obnoxia erunt. Qui autem ratione pollet, ſi in illorum inciderit abſurditatem, merito pœnas luet, ingratus cum ſit poſt tot beneficia. Hinc denique & lapides & ligna deos appellarunt, & hæc viſibilia elementa deos effecerunt: quia ut ſemel a recta via aberrarunt, in præceps iverunt, & in malitiæ profundum inciderunt.

Gentilium amentia in animalium rerumque vilium cultu.

Pſal. 48. 21.

7. Verumtamen nos neque ſic de ſalute illorum deſperemus, ſed afferentes id quod penes nos eſt, cum omni alacritate & patientia illis loquamur: monſtrantes tum rei abſurditatem, tum damni gravitatem, & nunquam de illorum ſalute deſpondeamus animum. Probabile enim eſt, fore, ut temporis progreſſu perſuadeantur, maxime ſi nos ita vivamus, ut nullam ipſis præbeamus repugnandi anſam. Multi enim illorum cum viderint noſtrorum aliquos, verbo quidem & vocabulo Chriſtianos appellari, cæterum ſicut ipſos rapere, pecuniæ cupidos eſſe, invidere, inſidiari, dolos nectere, aliaque omnia facere: crapulæ, voluptatique vacare; monita noſtra non ultra admittunt, ſed omnia noſtra fallaciam exiſtimant, & iiſdem criminationibus omnes eſſe obnoxios. Cogita igitur, obſecro, quantis illi digni ſint ſuppliciis, quandoquidem non ſolum ſibi ipſis inexſtinguibilem ignem coacervant, ſed & aliis auctores ſunt ut in errore perſeverent, & ne virtutem addiſcant, obturent aures: & ad hæc in cauſa ſunt, ut etiam virtutum ſtudioſi accuſentur, & reprehendantur, & quod omnium graviſſimum, per ipſos Dominus blaſphematur. Vides quanta malitiæ pernicies? vides quomodo non vulgari pœnæ obnoxios ſe conſtituant, qui malum ſectantur; ſed & multo graviſſimæ, ſi ſupplicia pro omnibus luituri ſunt, non ſolum pro ſua perditione, ſed & pro errantium ſcandalo, & pro criminatione proborum hominum, & pro blaſphemia in Deum? Hæc igitur omnia cogitemus, nec noſtram ſalutem negliga-

A θέντες, καὶ τῶν οἰκείων ὅρων ὑπερβάντες τὸ μέτρον, καὶ τῆς προσούσης αὐτοῖς ἀξίας ἐξέπεσον. οἱ γὰρ λόγῳ τετιμημένοι καὶ τοσαύτην προεδρείαν λαβόντες παρὰ τοῦ δημιουργοῦ, καὶ τῶν κτισμάτων ἁπάντων τῶν ὁρωμένων τιμιώτεροι, οὗτοι εἰς τοσαύτην ἀλογίαν κατηνέχθησαν, ὡς κύνας καὶ πιθήκους, καὶ κροκοδείλους καὶ τὰ ἀτιμότερα τούτων προσκυνεῖν. καὶ τί λέγω ζῶα ἄλογα; πολλοὶ τούτων εἰς τοσαύτην ἄνοιαν καὶ ἀναισθησίαν ἐξέπεσον, ὡς καὶ κρόμμυα, καὶ τὰ τούτων εὐτελέστερα σέβειν. διὰ τοῦτο ὁ προφήτης τούτους αἰνιττόμενος ἔλεγε· Παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς. ὁ λόγῳ, φησὶ, τετιμημένος, καὶ B τοσαύτης σοφίας ἀξιωθεὶς, τῶν ἀλόγων γέγονεν ὅμοιος, τάχα δὲ καὶ χείρων. ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἅτε ἄλογα ὄντα οὐδὲ εὐθύνας ὑφέξει· ὁ δὲ λόγῳ τετιμημένος εἰς τὴν ἐκείνων ἀλογίαν μεταπεσὼν, εἰκότως μεγάλας δώσει τὰς εὐθύνας ἀγνώμων γενόμενος περὶ τὴν τοσαύτην εὐεργεσίαν. ἐντεῦθεν καὶ λίθους, καὶ ξύλα λοιπὸν θεοὺς προσηγόρευσαν, καὶ ταῦτα τὰ ὁρώμενα στοιχεῖα ἐθεοποίησαν. ἅπαξ γὰρ ἐκτραπέντες τῆς εὐθείας ὁδοῦ [a] κατὰ κρημνῶν ἠνέχθησαν, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἄβυσσον τῆς κακίας ἐξώκειλαν.

Ἀλλ' ἡμεῖς μηδὲ οὕτως ἀπογνῶμεν τῆς σωτηρίας αὐτῶν, [b] ἀλλὰ τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσφέρωμεν, καὶ μετὰ C πάσης προθυμίας καὶ μακροθυμίας αὐτοῖς διαλεγώμεθα, δεικνύντες καὶ τοῦ πράγματος τὴν ἀτοπίαν, καὶ τῆς βλάβης τὸ μέγεθος, καὶ μηδέποτε ἀπαγορεύωμεν αὐτῶν τὴν σωτηρίαν. εἰκὸς γὰρ αὐτοὺς πεισθήσεσθαι τοῦ χρόνου προϊόντος, καὶ μάλιστα ἂν ἡμεῖς οὕτω πολιτευώμεθα, ὡς μηδεμίαν αὐτοῖς [c] παρέχειν λαβήν. πολλοὶ γὰρ τούτων, ἐπειδὰν ἴδωσί τινας τῶν μεθ' ἡμῶν τεταγμένων, τῷ ῥήματι μὲν καὶ τῇ προσηγορίᾳ Χριστιανοὺς ὀνομαζομένους, ὁμοίως δὲ ἐκείνοις ἁρπάζοντας, πλεονεκτοῦντας, βασκαίνοντας, ἐπιβουλεύοντας, δόλους ῥάπτοντας, τὰ ἄλλα ἅπαντα ἐργαζομένους, τρυφῇ καὶ D ἀδηφαγίᾳ προσέχοντας, οὐκέτι οὐδὲ [d] τὴν ἀπὸ τῶν λόγων νουθεσίαν προσίενται, νομίζοντες ἀπάτην εἶναι τὰ ἡμέτερα, καὶ τοῖς αὐτοῖς ἅπαντας ὑπευθύνους εἶναι. ἐννόει μοι τοίνυν πόσων ἂν οἱ τοιοῦτοι γένοιντο κολάσεων ἄξιοι, ὅταν μὴ μόνον ἑαυτοῖς ἐπισωρεύωσι τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις αἴτιοι γίνωνται τοῦ τῇ πλάνῃ προσηλῶσθαι, καὶ πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς διδασκαλίαν ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μετὰ τούτου καὶ τοῖς τὴν ἀρετὴν μετιοῦσι διαβολῆς ἀφορμὴν παρέχουσι, καὶ τὸ δὴ πάντων E χαλεπώτερον, ὅταν δι' αὐτῶν ὁ δεσπότης βλασφημῆται. ὁρᾷς ὅση τῆς κακίας ἡ λύμη; ὁρᾷς ὡς οὐ τῇ τυχούσῃ κολάσει ὑπευθύνους ἑαυτοὺς [e] καθιστῶσιν οἱ τὴν κακίαν μετιόντες, ἀλλὰ καὶ σφόδρα βαρυτάτῃ, εἴγε μέλλοιεν ὑπὲρ ἁπάντων εὐθύνας ὑπέχειν, οὐ μόνον ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν ἀπωλείας, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τοῦ τῶν πεπλανημένων σκανδάλου, καὶ ὑπὲρ τῆς κατηγορίας τῶν τὴν ἀρετὴν μετιόντων, καὶ ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν θεὸν βλασφημίας; ταῦτα δὴ πάντα ἐννοοῦντες μὴ ἀμελῶμεν τῆς ἑαυτῶν σωτη-

a Reg. & Colb. κατὰ μικρὸν ἠνέχθησαν, quæ lectio non mala. Paulopoſt Morel. ſolus ἀλλ' ἡμεῖς οὐδὲ οὕτως ἀπογνῶμεν τὴν σωτηρίαν αὐτῶν.

b Coiſlin. τὰ καθ' ἑαυτῶν.

c Savil. & quatuor mſſ. παρέχειν βλάβην. Alii & Morel. παρέχειν λάβην.

d Omnes fere mſſ. & Savil. τὴν ἀπὸ τῶν λόγων. Morel. λογισμῶν.

e Savil. καθιστᾶσι.

ρίας,

είας, καὶ τῆς κατὰ θεὸν πολιτείας πολλὴν ποιώμεθα τὴν φροντίδα, εἰδότες ὅτι ἐντεῦθεν μάλιστα ἢ κατακρινόμεθα, ἢ τῆς παρ' αὐτοῦ φιλανθρωπίας ἀξιούμεθα. οὕτω τοίνυν πάντα πράττωμεν, ὥστε καὶ ἡμᾶς ἀγαθῷ συνειδότι συζῆν, καὶ τοὺς ἔτι πλανωμένους διὰ τῆς ἡμετέρας κατὰ θεὸν ἀναστροφῆς ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν χειραγωγεῖν, καὶ δι' ἡμῶν καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας τοὺς μεθ' ἡμῶν τεταγμένους χρηστῆς εὐφημίας ἀπολαύειν, καὶ πρὸ τούτων ἁπάντων δοξάζεσθαι τὸν ἡμέτερον δεσπότην, καὶ πλείονα τὴν περὶ ἡμᾶς ἐπιδείκνυσθαι κηδεμονίαν. ὅταν γὰρ εἰς ἡμᾶς ὁρῶντες οἱ ἄνθρωποι κερδαίνωσι, καὶ τὴν εἰς τὸν θεὸν εὐφημίαν ἀναφέρωσι, πλείονος καὶ ἡμεῖς ἀπολαυσόμεθα τῆς παρ' αὐτοῦ ῥοπῆς. τί γὰρ ἂν εἴη μακαριώτερον ἀνθρώπου, ὅταν οὕτω πολιτεύηται, ὥστε τοὺς ὁρῶντας ἐκπλήττεσθαι, καὶ λέγειν, δόξα σοι ὦ θεὸς, ποταποί εἰσιν οἱ Χριστιανοί; πόσην ἐπιδείκνυνται φιλοσοφίαν; πῶς ὑπερορῶσι τῶν παρόντων; πῶς ἅπαντα σκιὰ αὐτοῖς καὶ ὄναρ νενόμισται, καὶ οὐδενὶ τῶν ὁρωμένων προσεσχήκασιν, ἀλλὰ καθάπερ ἐν ξένῃ πολιτευόμενοι, οὕτως ἅπαντα διαπεράτονται, καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς τὴν ἐντεῦθεν ἀποδημίαν ἐπειγόμενοι; πόσην οἴει τὰ ῥήματα ταῦτα κομίζειν τοῖς οὕτω πολιτευομένοις ἐντεῦθεν ἤδη τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ ἀμοιβήν; καὶ ὃ δὴ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ταῦτα περὶ ἡμῶν ψηφιζόμενοι ταχέως τῆς πλάνης ἀποστήσονται, καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπανήξουσι. τοῦτο δὲ ὅσην τοῖς τοιούτοις ἐκεῖ τὴν παρρησίαν προξενεῖ, παντί που δῆλόν ἐστιν. εἰδότες τοίνυν, ὡς ὑπεύθυνοι καὶ τῆς ὠφελείας καὶ τῆς βλάβης τῶν πλησίον ἐσμὲν, οὕτω τὸν ἑαυτῶν οἰκονομῶμεν βίον, ὡς μὴ μόνον ἑαυτοῖς ἀρκεῖν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις διδασκαλίας ὑπόθεσιν γίνεσθαι, ἵνα καὶ ἐνταῦθα πολλὴν τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ ῥοπὴν ἐπισπασώμεθα, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι δαψιλῶς ἀπολαύσωμεν τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ αὐτοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

A mus: ſed magna nobis ſit cura ut ſecundum Deum vivamus, ſcientes nos inde maxime vel condemnandos, vel illius beneficentia dignandos. Sic igitur omnia faciamus, ut & nos in pura conſcientia verſemur, & eos qui adhuc errant, noſtro ſecundùm Deum vitæ inſtituto ad veritatem manuducamus: ut per nos & alii omnes qui nobis connumerantur, bona fama fruamur: & ante omnia glorificetur Dominus noſter, & majorem noſtri curam gerat. Nam cum in nos reſpicientes homines lucrum reportabunt, & laudem in Deum referent, inde & nos plus divinæ gratiæ aſſequemur. Quid
B enim beatius homine qui ſic vivit, ut & qui vident obſtupeſcant, & dicant, Gloria tibi Deus; quales ſunt Chriſtiani? quantam præ ſe ferunt philoſophiam? quomodo deſpiciunt præſentia? quomodo omnia ipſis umbra & ſomnium reputantur, & nulli viſibilium ſunt affixi; ſed omnia tranſigunt, ſicut ii qui in terra aliena agunt peregrini, & quotidie migrare ex hac vita cupiunt & anhelant? Quantam putas verba hæc iis qui ſic vivunt, etiam hic a Deo mercedem afferre? Et quod valde admirabile ac ſtupendum, etiam ii qui talia de nobis judi-
C cant, brevi ab errore deſiſtent, & ad veritatem redibunt. Hoc vero quantam illic fiduciam afferet, nulli non manifeſtum eſt. Proinde ſcientes nos & de lucro & de damno proximorum rationem daturos eſſe; ſic vitam noſtram inſtituamus, ut non ſolum nobis ſufficiat, ſed & aliis inde doctrinæ occaſio accedat; ut & hîc magnam Dei gratiam nobis conciliemus, & in futuro Dei benignitate large fruamur, gratia & miſerationibus unigeniti ejus filii, quicum Patri ſimul ſanctoque Spiritui ſit gloria, imperium, honor, nunc & ſemper, & in ſæcula ſæculorum. Amen.

D

ΟΜΙΛΙΑ η'.

Καὶ εἶπεν ὁ θεὸς, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν κτηνῶν, καὶ τῶν θηρίων, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς.

E

ΦΕΡΕ καὶ σήμερον, ἐπειδὴ μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας ἠκούσατε χθὲς τῶν παρ' ἡμῶν λεγομένων, [a] τὰ πρόσφατον ἀναγνωσθέντα προθῶμεν ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, πρότερον ἐκεῖνο παρακαλέσαντες ὑμᾶς μετ' ἀκριβείας προσέχειν τοῖς λεγομένοις, καὶ τὰ πρότερα ἐναποτίθεσθαι ὑμῶν τῇ διανοίᾳ, ἵνα μὴ μάτην καὶ εἰκῇ τοσοῦτον πόνον ὑπομένωμεν. ὃ γὰρ σπουδαζόμενον ἡμῖν, μετ' ἀκριβείας ὑμᾶς εἰδέναι γεγραμμένων τὴν δύναμιν, ὥστε μὴ μόνον ὑμᾶς ταῦτα

HOMILIA VIII.

Et dixit Deus, Faciamus hominem ſecundum imaginem noſtram & ſecundum ſimilitudinem: & dominetur piſcibus maris, & volatilibus cæli, & pecoribus, & beſtiis, & univerſæ terræ, & omnibus reptilibus repentibus ſuper terram. Gen. 1. 26.

1. AGE & hodie, quia alacres heri quæ diximus audiſtis, quæ recens lecta ſunt, caritati veſtræ proponamus, prius tamen vos cohortantes, ut diligenter auſcultetis ea quæ dicuntur, & quæ prius dicta ſunt, bene in mente veſtra reponatis, ut ne fruſtra & incaſſum laborem tantum feramus. Hoc enim ſtudium noſtrum eſt, ut vim ac ſenſum eorum quæ ſcripta ſint, accurate ſciatis: atque ita ut non ſolum te-

[a] Reg. unus τὰ πρόσφατα τῶν ἀναγνωσθέντων, ſed ſecunda manu ſcriptum.

1. Thess. 5. 11 neatis, sed & aliorum magistri sitis, *ut possitis* secundum beatum Paulum, *unus alterum ædificare.* Nam si vos profeceritis in Domino, & in spiritualium doctrina aliquem profectum ostenderitis, etiam nos ingenti afficietis lætitia. Hæc enim nostra fuerit tota prosperitas, & summa festivitas. 1. Thess. 2. 19. *Quæ nostra spes, vel gaudium, vel corona,* inquit, *gloriationis?* annon & vos, & vestrum secundum Deum incrementum? Omnes enim doctores, qui vident discipulos priorum lectionum memoriam animo bene tenere, operibusque ipsis fructum aliquem exhibere, majore alacritate & sequentium cognitionem præbent. Et nos quoque quanto magis mentem vestram erigi, & desiderium crescere, rationemque alas assumere videmus, tanto alacriores reddimur, ut uberiorem doctrinam proponamus. Quanto enim plus vobis profundimus fluentorum horum spiritualium, tanto nobis & fluenta sunt auctiora, nimirum propter ædificationem vestram, & propter vestrarum animarum utilitatem. Non enim in hac causa contingit id quod in pecuniis. Illic enim qui argentum vicino dinumeravit, imminuit suam substantiam, & quanto plus numerat, tanto minus possidet pecuniæ: hic autem plane secus agitur. Tunc enim facultates nostræ plus accrescunt, tunc spirituales hæ opes magis augentur, quando haurire volentibus, doctrinam liberaliter profundimus. Igitur quia hoc nobis majorum divitiarum causa est, & vos spiritualibus alimentis satiari non potestis, age videamus quid & hodie beatus Moses in his quæ lecta sunt nos doceat, imo quid gratia Spiritus per ejus linguam nobis omnibus dicat. 26. *Et dixit,* inquit, *Deus: Faciamus hominem secundum imaginem nostram, & secundum similitudinem.* Ne simpliciter hæc dicta prætereamus, carissimi, sed disquiramus verba singula: & in profundum descendentes, vim in breviculis hisce verbis latentem investigemus. Nam licet pauca sint verba, magnus tamen thesaurus est in illis reconditus: atque decet attentos & vigiles non in superficie stare. Quoniam & ii qui sensibiles hos thesauros effodere conantur, non in plano & in superficie solum fodiunt atque perquirunt, sed in profundum descendunt, & penitiores terræ sinus scrutantur: atque ita arte sua aurum a terra segregant, tametsi sæpe post labores sudoresque multos vix pauca quædam ramenta afferunt. Hic autem nil tale est, sed labor minor, & ineffabilis ubertas. Nam spiritualia omnia in hunc modum se habent.

2. Ne igitur simus deteriores iis qui ad

A ἐπίστασθαι, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις διδασκάλοις γίνεσθαι, ἵνα δύνησθε κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον εἷς τὸν ἕνα οἰκοδομεῖν. ἐὰν γὰρ ὑμεῖς προκόπτητε ἐν κυρίῳ, καὶ περὶ τὴν τῶν πνευματικῶν διδασκαλίαν ἐπίδοσίν τινα ἐπιδείκνυσθε, πολλὴν καὶ ἡμῖν παρέξετε τὴν εὐφροσύνην. τοῦτο γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἡ πᾶσα εὐημερία, καὶ ἡ μεγίστη ἑορτή. τίς γὰρ ἡμῶν ἡ ἐλπὶς, ἢ χαρὰ, ἢ στέφανος, φησι, καυχήσεως; ἢ οὐχὶ καὶ ὑμεῖς, καὶ ἡ ὑμετέρα κατὰ θεὸν ἐπίδοσις; ἐπεὶ καὶ τῶν διδασκάλων ἕκαστος, ἐπειδὰν ἴδῃ τὸν μαθητευόμενον τῶν προτέρων διδαγμάτων τὴν μνήμην ἀκριβῶς ἐμπήξαντα τῇ διανοίᾳ, καὶ τὸν καρπὸν B διὰ τῶν ἔργων ἐπιδεικνύμενον, μετὰ πλείονος τῆς προθυμίας καὶ τῶν ἑξῆς τὴν γνῶσιν αὐτῷ παρακατατίθεται. καὶ ἡμεῖς τοίνυν ὅσῳ ἂν ἴδωμεν ὑμῶν τὴν διάνοιαν διεγηγερμένην, καὶ τὸν πόθον αὐξανόμενον, καὶ τὸν λογισμὸν ἐπτερωμένον, τοσούτῳ πλέον προθυμότεροι γινόμεθα πρὸς τὸ δαψιλεστέραν ὑμῖν προτιθέναι τὴν διδασκαλίαν. ὅσῳ γὰρ ἂν πλείονα [a] προχέωμεν ὑμῖν τὰ νάματα ταῦτα τὰ πνευματικὰ, τοσούτῳ καὶ ἡμῖν αὔξεται τὰ τῆς ἐπιῤῥοῆς διὰ τὴν οἰκοδομὴν τὴν ὑμετέραν, διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν ὑμετέρων ψυχῶν· οὐδὲ γάρ ἐστιν ἐνταῦθα συμβῆναι, ὅπερ ἐπὶ τῶν χρημάτων γίνεσθαι εἰκός. C ἐκεῖ μὲν γὰρ ὁ καταβαλὼν τῷ πλησίον τὸ ἀργύριον, ἠλάττωσε τὴν οἰκείαν περιουσίαν, καὶ ὅσῳ ἂν πλείονα καταβάλῃ, τοσούτῳ καὶ τὰ τῆς οὐσίας αὐτῷ μειοῦται· ἐνταῦθα δὲ ἀπεναντίας· τότε μᾶλλον ἡμῖν αὔξεται τὰ τῆς περιουσίας, τότε πλέον ἐπιδίδωσι τὰ τοῦ πλούτου τούτου τοῦ πνευματικοῦ, ὅταν μετὰ δαψιλείας προχέωμεν τὰ τῆς διδασκαλίας τοῖς ἀρύεσθαι βουλομένοις. ἐπεὶ οὖν τοῦτο καὶ ἡμῖν πλείονος πλούτου καὶ περιουσίας ὑπόθεσις γίνεται, καὶ ὑμεῖς ἀκορέστως ἔχετε περὶ τὴν πνευματικὴν ταύτην τροφὴν, φέρε ἴδωμεν τί καὶ σήμερον ὁ μακάριος Μωϋσῆς διδάσκει ἡμᾶς διὰ τῶν ἀναγνωσθέντων, D μᾶλλον δὲ τί ἡ τοῦ πνεύματος χάρις διὰ τῆς τούτου γλώττης πᾶσιν ἡμῖν διαλέγεται. καὶ εἶπε, φησιν, ὁ θεὸς, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν. μὴ ἁπλῶς παραδράμωμεν, ἀγαπητοὶ, τὰ εἰρημένα, ἀλλὰ διερευνησώμεθα ἑκάστην λέξιν, καὶ πρὸς τὸ βάθος κατελθόντες ἀνιχνεύσωμεν τὴν ἐγκεκρυμμένην δύναμιν τοῖς βραχέσι τούτοις ῥήμασιν. εἰ γὰρ καὶ ὀλίγα τὰ ῥήματα, ἀλλὰ πολὺς [b] ὁ ἐγκεκρυμμένος θησαυρὸς, καὶ προσήκει τοὺς νήφοντας καὶ ἐγρηγορότας, μὴ μέχρι τῆς ἐπιφανείας ἵστασθαι. ἐπεὶ καὶ οἱ τὸν αἰσθητὸν τοῦτον θη- E σαυρὸν ἀνορύττειν ἐπιχειροῦντες, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον διασκάπτουσιν, οὐδὲ τὴν ἐπιφάνειαν διερευνῶνται, ἀλλ' [c] ἐπειδὰν εἰς πολὺ βάθος κατέλθωσι, τότε τοὺς κόλπους τῆς γῆς ἀνιχνεύουσι, καὶ οὕτω διὰ τῆς οἰκείας ἐπιστήμης χωρίζουσι τῆς γῆς τὸ χρυσίον, καὶ μετὰ τὸν πολὺν πόνον καὶ ἱδρῶτα πολλάκις ὀλίγα ψήγματα μόλις εὑρεῖν ἠδυνήθησαν. ἐνταῦθα δὲ οὐδὲν τοιοῦτόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ὁ πόνος ἐλάττων, καὶ ἡ περιουσία ἄφατος. τοιαῦτα γὰρ ἅπαντα τὰ πνευματικά.

Μὴ τοίνυν γενώμεθα χείρους τῶν περὶ τὰ αἰσθητὰ

a Coislin. προχεόμενα ὑμῖν τὰ νάματα πάντα τά. Mox idem, ἡμῖν αὐξάνεται.

b Reg. unus, ὁ κεχρυμμένος.
c Savil. & aliquot mss. ἐπειδὰν πολὺ τὸ βάθος.

A ἐπτοημένον, ἀλλὰ [a] διερευνήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν θησαυρὸν τοῦτον τὸν πνευματικὸν τὸν τοῖς ῥήμασι τούτοις ἐναποκείμενον, καὶ πρῶτον ἴδωμεν τί τὸ καινὸν καὶ παράδοξον τῶν εἰρημένων, καὶ τίνος ἕνεκεν τοσαύτῃ τῇ ἐναλλαγῇ τῶν ῥημάτων ἐχρήσατο ὁ μακάριος οὗτος προφήτης, μᾶλλον δὲ ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου φθεγγόμενος. καί φησι· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν. πρῴην μὲν γὰρ ἠκούομεν αὐτοῦ λέγοντος μετὰ τὴν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῆς γῆς δημιουργίαν, γενηθήτω φῶς, καὶ γενηθήτω στερέωμα ἐν μέσῳ τοῦ ὕδατος, καὶ πάλιν, συναχθήτω τὸ ὕδωρ εἰς συναγωγὴν μίαν, B καὶ ὀφθήτω ἡ ξηρά, καὶ γενηθήτωσαν φωστῆρες, καὶ ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν. εἶδες λόγῳ μόνον, καὶ προστάγματι πᾶσαν τὴν κτίσιν δημιουργουμένην ἐν ταῖς πέντε ἡμέραις; σκόπει σήμερον πόση τῶν ῥημάτων ἡ διαφορά. οὐκέτι γάρ φησι, γενηθήτω ἄνθρωπος, ἀλλὰ τί; ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν. τί τὸ καινόν; τί τὸ ξένον; τίς ἄρα οὗτός ἐστιν ὁ δημιουργούμενος, ὅτι τοσαύτης βουλῆς, καὶ σκέψεως ἐδέησε τῷ δημιουργῷ πρὸς τὴν τούτου κατασκευήν; μὴ ξενισθῇς, ἀγαπητέ. τὸ γὰρ τιμιώτερον ἁπάντων τῶν ὁρωμένων ζώων ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος, δι' ὃν καὶ ταῦτα ἅπαντα παρήχθη, οὐρανός, C γῆ, θάλαττα, ἥλιος, σελήνη, ἀστέρες, [b] τὰ ἑρπετά, τὰ κτήνη, πάντα τὰ ἄλογα ζῶα· καὶ τίνος ἕνεκεν, φησιν, εἰ τούτων ἁπάντων τιμιώτερον τυγχάνει, ὕστερον παρήχθη; εἰκότως. καθάπερ γὰρ βασιλέως μέλλοντος εἰς πόλιν εἰσελαύνειν, τοὺς δορυφόρους ἀνάγκη προηγεῖσθαι, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας, ἵνα εὐτρεπισμένων τῶν βασιλείων, οὕτως ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ βασίλεια παραγίνηται· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον, καὶ νῦν καθάπερ βασιλέα τινὰ καὶ ἄρχοντα μέλλων ἐφιστᾶν πᾶσι τοῖς D ἐπὶ τῆς γῆς, πᾶσαν ταύτην τὴν διακόσμησιν πρότερον ἐπεκτήνατο, καὶ τότε τὸν μέλλοντα ἐφίστασθαι παρήγαγε· δεικνὺς ἡμῖν δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ὅσον τιμᾶται [c] τουτὶ τὸ ζῶον. ἀλλ' ἐρώμεθα τὸν Ἰουδαῖον, καὶ ἴδωμεν τί φησι, πρὸς τίνα εἴρηται τό, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν; Μωϋσέως γάρ ἐστι τὰ γράμματα, ᾧ λέγουσι μὲν πιστεύειν, οὐ πιστεύουσι δέ· καθὼς καὶ ὁ Χριστός φησιν, εἰ ἐπιστεύετε Μωϋσῇ, ἐπιστεύετε ἂν ἐμοί. ἀλλὰ τὰ μὲν γράμματα παρ' αὐτοῖς, τὰ δὲ νοήματα παρ' ἡμῖν. πρὸς τίνα οὖν εἴρηται, ποιήσωμεν ἄνθρωπον, καὶ τίνι τὴν βουλὴν ταύτην [d] προστίθησιν ὁ δεσπότης; οὐκ E ἐπειδὴ βουλῆς δεῖται καὶ σκέψεως; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τῷ σχήματι τῶν ῥημάτων ἐνδείξασθαι ἡμῖν βούλεται τὴν ὑπερβάλλουσαν τιμήν, ἣν περὶ τὸν ἄνθρωπον τὸν δημιουργούμενον ἐπιδείκνυται. τί οὖν φασιν οὗτοι οἱ τὸ κάλυμμα ἔχοντες ἔτι ἐπικείμενον ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, καὶ μηδὲν τῶν ἐγκειμένων συνιέναι βουλόμενοι; πρὸς ἄγγελον, φησι, ταῦτα λέγει ἢ ἀρχάγγελον, [e] ὢ τῆς μανίας· ὢ τῆς πολλῆς ἀναισχυντίας. καὶ πῶς ἂν ἔχοι λόγον, ὦ ἄνθρωπε, ἄγγελον κοινωνεῖν γνώμης τῷ δεσπό-

A sensibilia inhiant: sed inquiramus & nos diligenter thesaurum hunc spiritualem in verbis istis reconditum, & primum videamus quid novum & admirandum dicat: dein quare tanta verborum variatione utatur beatus hic Propheta, imo benignus Deus per Prophetam loquens. Et ait: *Faciamus hominem secundum imaginem nostram, & secundum similitudinem.* Nuper cum cælum terramque formasset, audivimus illum dicentem: *Fiat lux*: &, *Fiat firmamentum in medio aquæ*; & iterum: *Congregentur aquæ in congregationem unam, & appareat arida:* B &, *Fiant luminaria*: &, *Educant aquæ reptilia animarum viventium.* Vidisti sermone solo & præcepto omnem creaturam quinque diebus formari? Vide hodie quanta verborum diversitas. Non enim jam dicit: Fiat homo: sed quid? *Faciamus hominem secundum imaginem nostram, & secundum similitudinem.* Quid hoc novi? quid insoliti? Quisnam ille qui formandus, ad quem faciendum opifici tanto consilio & circumspectione opus? Ne mireris, dilecte. Homo enim inter visibilia omnia dignitate præcellit, propter quem condita sunt hæc omnia, cælum, terra, mare, sol, luna, stel- C læ, reptilia, jumenta, brutaque animalia omnia. Et quare, inquies, tardius creatus est homo, si cæteris dignitate præstat? Merito. Nam ut ingressuro in civitatem aliquam rege, operæ precium est præmitti satellites aliosque omnes, ut bene adornata regia rex in eam adveniat: simili modo nunc quasi regem & principem aliquem rebus terrenis præfecturus, prius omnem hunc ornatum fabricavit, & tandem iis D præficiendum hominem produxit: declarans factis istis quanto honore animal hoc prosequatur. Cæterum rogemus hoc loco Judæum, & videamus quid respondeat, ad quem dixit Deus: *Faciamus hominem secundum imaginem nostram?* Scripta enim sunt hæc a Mose, cui se credere dicunt quidem, non credunt autem: sicut & Christus inquit: *Si crederetis Mosi, crederetis utique & mihi.* Sed literæ quidem apud illos sunt, sensus vero apud nos. Ad quem igitur dictum est, *Faciamus hominem*, & cum quo consilium hoc habuit Dominus? E Numquid consilio & consideratione opus habet? Absit. Sed figura verborum declarare voluit, quam excellentem honorem homini, qui formabatur, tribuat. Quid ergo dicunt hi qui adhuc habent velamen super corda sua positum, & nihil eorum quæ hic sunt contenta, intelligere volunt? Ad angelum vel archangelum, inquiunt, hæc dicta sunt. O insaniam, ô magnam impudentiam! Et quomodo rationi consentaneum est, bone vir, ut angeli consilium

Cur elementa ante hominem creata.

Joan. 5. 46.

a Aliquot mss. & Savil. διερευνώμεθα.
b Savil duo mss. τὰ ἑρπετά, τὰ νηκτά, πάντα. Coislin. τὰ ἑρπετά, τὰ κινούμενα, τὰ νηκτά, πάντα.
c Sic omnes præter Morel. qui habet τοῦτο τό.
d Tres mss. & Savil. in margine, προτίθησιν.
e Savil. ὢ τῆς ἀνοίας· ὢ τῆς πολλῆς. Coislin. ὢ τῆς ἀνοίας· ὢ τῆς πλάνης, ὢ τῆς πολλῆς.

ineant cum Domino, & creaturæ cum creatore? Non enim est angelorum consilium dare, sed assistere, & ministerium adimplere. Et ut discas, audi vocalissimum Esaiam dicentem de supernis angelicis virtutibus: *Vidi Cherubim stantia a dextris Dei, & Seraphim, & obtegebant facies pedesque suos alis.* Quod ideo factum esse liquet, quia fulgur majestatis divinæ inde egrediens ferre non possent, sed starent cum timore & tremore. Etenim creaturis peculiare est Domino assistere.

Isai. 6. 2.

3. Verum illi nihil eorum quæ scripturæ verbis continentur, intelligentes, temere quod occurrit effutiunt. Et ideo refutatis illorum deliramentis, dictorum veritas ecclesiæ filiis discenda est. Quis igitur hic, ad quem inquit, *Faciamus hominem?* quis autem alius, quam ille magni consilii Angelus, ille admirabilis, consiliarius, potens, princeps pacis, pater futuri sæculi, unigenitus Dei filius, patri æqualis secundum substantiam, per quem omnia producta sunt? huic dicit: *Faciamus hominem secundum imaginem nostram, & secundum similitudinem.* Hîc Arianis lethalem plagam infligit. Non enim imperando dixit, fac, ut subdito & inferiori, vel ut minori secundum essentiam: sed cum omnimoda æqualitate, *faciamus:* & quod sequitur, rursus similitudinem substantiæ ostendit. *Faciamus* enim, ait, *hominem secundum imaginem nostram, & secundum similitudinem.* Iterum hic insurgunt hæretici alii, Ecclesiæ dogmata impugnantes, & dicunt: Ecce dicit, *secundum imaginem nostram:* & inde volunt Deo humanam formam tribuere: id quod extremæ fuerit amentiæ, ut is qui forma specieque caret, & nulli mutationi obnoxius est, sub humanam redigatur formam, & incorporeo membra & lineamenta attribuantur. Quæ huic insania par fuerit, cum non solum nihil lucri a scripturis divinitus inspiratis referant, sed & plurimum inde offendantur? simili enim modo affecti sunt, atque si qui morbo laborant, & corporalibus oculis infirmantur. Ut enim illi ob oculorum suorum infirmitatem solis lucem ægre ferunt, & ægri etiam optimos saluberrimosque cibos aversantur: ita & hi anima ægrotantes, & mentis oculis capti, ad lumen veritatis respicere non possunt. Idcirco nostro fungentes munere, manus eis porrigamus, magnaque eis mansuetudine loquamur. Nam & beatus Paulus ita nos monuit dicens: *Ut in mansuetudine erudiantur adversarii, si forte det eis Deus pœnitentiam in agnitionem veritatis, & ad sobrietatem mentis redeant de laqueo diaboli, a quo captivi tenentur, ad illius voluntatem.* Vides quomodo verbis declaravit, eos quasi ebrietate quapiam obrutos esse? Nam quod dicit, *ad sobrietatem mentis redeant*, ostendit eos in profundo aliquo mersos esse. Et iterum: Ca-

Isai. 9. 6.

Ariani confutantur.

Anthropomorphitas insectatur Chrysostomus.

2. Tim. 2. 25.

A τῇ, καὶ δημιουργήματα τῷ δημιουργῷ; ἀγγέλων οὐκ ἔστι τὸ γνώμης κοινωνεῖν, ἀλλὰ παρεστάναι, καὶ τὴν λειτουργίαν ἀναπληροῦν. καὶ ἵνα μάθῃς, ἄκουε τοῦ μεγαλοφωνοτάτου Ἡσαΐου λέγοντος περὶ τῶν ἀνωτέρω τῶν ἀγγέλων δυνάμεων, ὅτι εἶδον τὰ Χερουβὶμ ἑστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ θεοῦ, καὶ τὰ Σεραφὶμ, καὶ κατεκάλυπτον τὰ πρόσωπα ἑαυτῶν [a] ἐν ταῖς πτέρυξι, καὶ τοὺς πόδας· διὰ τὸ μὴ φέρειν δηλονότι τὴν ἐκεῖθεν ἐκπηδῶσαν ἀστραπὴν, ἀλλ' εἱστήκεισαν μετὰ πολλοῦ τοῦ φόβου καὶ τρόμου. καὶ γὰρ τῶν δημιουργημάτων ἴδιον τὸ παρεστάναι τῷ δεσπότῃ. a

Ἀλλ' οὗτοι μηδὲν τῶν ἐγκειμένων συνιέντες, ἁπλῶς B τὸ ἐπιὸν φθέγγονται· διόπερ προσήκει τὴν ἐκείνων ληρῳδίαν παρωσαμένους, διδάξαι τῆς ἐκκλησίας τὰ τέκνα τῶν εἰρημένων τὴν ἀλήθειαν. τίς οὖν ἐστιν οὗτος, πρὸς ὃν φησι, ποιήσωμεν ἄνθρωπον; τίς δὲ ἄλλος, ἀλλ' ἢ ὁ τῆς μεγάλης βουλῆς ἄγγελος, ὁ θαυμαστὸς σύμβουλος, ὁ ἐξουσιαστὴς, ὁ ἄρχων τῆς εἰρήνης, ὁ πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ὁ μονογενὴς τοῦ θεοῦ παῖς, ὁ τῷ πατρὶ ὅμοιος κατὰ τὴν οὐσίαν, δι' οὗ τὰ πάντα παρήχθη; τούτῳ φησὶ, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν. ἐνταῦθα καὶ τοῖς τὰ Ἀρείου φρονοῦσι καιρίαν δίδωσι τὴν πληγήν. οὐδὲ γὰρ προστακτικῶς εἶπε, C ποίησον, ὡς ὑποδεεστέρῳ, ἢ ὡς ἐλάττονι κατὰ τὴν οὐσίαν, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς τῆς ἰσοτιμίας, ποιήσωμεν· καὶ τὸ ἑξῆς [b] δὲ πολλὴν δείκνυσιν ἡμῖν τῆς οὐσίας τὴν ὁμοιότητα. ποιήσωμεν γὰρ, φησιν, ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν. ἀλλ' ἐνταῦθα πάλιν ἐπιφύονται ἕτεροι αἱρετικοὶ λυμαινόμενοι τῆς ἐκκλησίας τὰ δόγματα, καί φασιν, ἰδοὺ εἶπε, κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ ἐντεῦθεν βούλονται ἀνθρωπόμορφον λέγειν τὸ θεῖον, ὅπερ ἐσχάτης ἂν εἴη παραπληξίας, τὸ ἀσχημάτιστον, καὶ ἀνείδεον, καὶ ἀναλλοίωτον εἰς μορφὴν ἀνθρωπίνην κατάγειν, καὶ σχήματα, καὶ μέλη περιτιθέναι τῷ ἀσωμάτῳ. D τί τῆς μανίας ταύτης ἴσον γένοιτ' ἂν, ὅταν μὴ μόνον κερδαίνειν μὴ βούλωνται ἀπὸ τῆς τῶν θεοπνεύστων γραφῶν διδασκαλίας, ἀλλὰ καὶ μέγιστα ἐντεῦθεν βλάπτωνται. τοιοῦτον γὰρ οἱ νοσοῦντες, καὶ οἱ τὰς ὄψεις ταύτας τὰς σωματικὰς ἀσθενῶς διακείμενοι. καθάπερ γὰρ οὗτοι καὶ πρὸς τὸ ἡλιακὸν φῶς ἀπεχθάνονται διὰ τὴν τῆς ὄψεως ἀσθένειαν, καὶ οἱ νοσοῦντες, καὶ τὰ ὑγιεινότερα τῶν σιτίων ἀποστρέφονται· οὕτω δὴ καὶ οὗτοι νοσοῦντες τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ τῆς διανοίας ὄμμα πεπηρωμένοι, πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ἐνατενίσαι οὐκ ἰσχύουσι. διὸ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῶν πληρώσωμεν, καὶ χεῖρα αὐτοῖς ὀρέξωμεν, E μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιεικείας πρὸς αὐτοὺς διαλεγόμενοι. καὶ γὰρ ὁ μακάριος Παῦλος οὕτω παρῄνεσε λέγων ἐν πραότητι παιδεύειν τοὺς ἀντιδιατιθεμένους, μή ποτε δῷ αὐτοῖς ὁ θεὸς, φησι, μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας, καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, ἐζωγρημένοι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐκείνου θέλημα. ὁρᾷς πῶς ἐνέφηνε διὰ τῶν ῥημάτων, ὅτι καθάπερ ὑπὸ μέθης τινός εἰσι κατακεχωσμένοι; τὸ γὰρ εἰπεῖν, ἀνανήψωσιν, ἔδειξε κάτω που βεβαπτισμένους αὐτούς· καὶ πάλιν, b

a Reg. unus & Coislin. ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτῶν.
b Sic Savil. & omnes fere mss. In Morel. δὲ πάλιν δείκνυσι perperam.

ἐζωγρημένοι, φησὶν, ὑπὸ τοῦ διαβόλου, μονονουχὶ λέγων, καθάπερ ἐν δικτύοις εἰσὶν ἀπειλημμένοι· [a] καὶ δεῖ πολλῆς ἡμῖν τῆς ἐπιεικείας, καὶ τῆς μακροθυμίας, ὥστε δυνηθῆναι αὐτοὺς ἐξαρπάσαι, καὶ ἐξαγαγεῖν ἐκ τῶν παγίδων τοῦ διαβόλου. εἴπωμεν τοίνυν πρὸς αὐτοὺς, ἀνανήψατε μικρὸν, διαβλέψατε πρὸς τὸ φῶς τῆς δικαιοσύνης, ἐννοήσατε [b] τῶν ῥημάτων τὴν ἀκρίβειαν. οὐδὲ γὰρ εἰπὼν, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν, μέχρι τούτου ἔστη· ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπαγωγῆς δῆλον ἡμῖν ἐποίησε, κατὰ ποῖον λογισμὸν τὸ ὄνομα τῆς εἰκόνος ἔλαβε. τί γάρ φησι; καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. κατὰ τὴν τῆς ἀρχῆς οὖν εἰκόνα φησὶν, οὐ καθ' ἕτερόν τι. καὶ γὰρ πάντων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἄρχοντα τὸν ἄνθρωπον ἐδημιούργησεν ὁ θεὸς, καὶ οὐδὲν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἐστι τούτου μεῖζον, ἀλλὰ πάντα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τὴν τούτου τυγχάνει.

Εἰ δὲ ἔτι καὶ μετὰ τὴν τοσαύτην τῶν εἰρημένων ἀκρίβειαν φιλονεικοῦντες λέγοιεν, κατὰ τὴν τῆς μορφῆς εἰκόνα εἰρῆσθαι, ἐροῦμεν πρὸς αὐτούς· οὐκοῦν οὐ μόνον ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ἡ γυνὴ δηλονότι· τὴν αὐτὴν γὰρ μορφὴν ἑκάτεροι ἔχουσιν. ἀλλ' οὐκ ἂν ἔχοι τοῦτο λόγον. ἄκουε γὰρ τοῦ Παύλου λέγοντος· ἀνὴρ μὲν γὰρ οὐκ ὀφείλει κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλὴν, εἰκὼν καὶ δόξα θεοῦ ὑπάρχων· ἡ δὲ γυνὴ δόξα ἀνδρός ἐστιν. ὁ μὲν γὰρ ἄρχει, ἡ δὲ ὑποτέτακται, καθὼς καὶ ὁ θεὸς ἐξ ἀρχῆς πρὸς αὐτήν φησι, πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει. ἐπειδὴ γὰρ κατὰ τὸν τῆς ἀρχῆς λόγον τὸ τῆς εἰκόνος παρείληφε, καὶ οὐ κατὰ τὴν μορφὴν, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἄρχει πάντων, ἡ δὲ γυνὴ ὑποτέτακται, διὰ τοῦτό φησι περὶ τοῦ ἀνδρὸς ὁ Παῦλος, ὅτι εἰκὼν καὶ δόξα θεοῦ ὑπάρχει, ἡ δὲ γυνὴ δόξα ἀνδρός ἐστιν. εἰ δὲ περὶ μορφῆς ἔλεγεν, οὐκ ἂν διεῖλεν· ὁ γὰρ αὐτὸς τύπος καὶ ἀνδρὸς, καὶ γυναικός. εἶδες τῆς ἀληθείας τὴν περιουσίαν, πῶς οὐδεμίαν καταλιμπάνει ἀπολογίας πρόφασιν τοῖς μάτην ἀναισχυντεῖν βουλομένοις; ἀλλ' ὅμως καὶ τούτων οὕτως ἐχόντων, μὴ παυσώμεθα πολλῇ τῇ μακροθυμίᾳ πρὸς αὐτοὺς κεχρημένοι, μή ποτε δῷ αὐτοῖς ὁ θεὸς μετάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας. [c] μὴ τοίνυν ναρκήσωμεν πολλὴν τὴν ἐπιείκειαν ἐπιδεικνύμενοι, εἴπως δυνηθείημεν αὐτοὺς ἐξαρπάσαι τῆς τοῦ διαβόλου ἀπάτης. καὶ εἰ δοκεῖ, πάλιν ἐπιστήσωμεν αὐτοῖς τὸν μακάριον Παῦλον οὕτω λέγοντα πρὸς τοὺς τὰς Ἀθήνας οἰκοῦντας· οὐκ ὀφείλομεν νομίζειν χρυσῷ, ἢ ἀργύρῳ, ἢ λίθῳ, ἢ χαράγματι τέχνης, ἢ ἐνθυμήσεως ἀνθρώπου τὸ θεῖον εἶναι ὅμοιον. εἶδες τὸν σοφὸν διδάσκαλον, μεθ' ὅσης ἀκριβείας πᾶσαν αὐτῶν ἐξέκοψε τὴν ἀπάτην; οὐ μόνον γὰρ τύπου σωματικοῦ ἔφησεν ἀπηλλάχθαι τὸ θεῖον· ἀλλὰ μηδὲ ἐνθύμησιν ἀνθρώπου δυνατὴν εἶναι ἀναπλάσαι τι τοιοῦτον. ταῦτα πρὸς αὐτοὺς συνεχῶς διαλεγόμενοι, μὴ παύσησθε τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσφέροντες, [d] ἂν ἄρα ἐνδῶσιν, ἂν ἄρα βουληθῶσι διαβλέψαι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. καὶ ἐκείνοις μὲν μετὰ πολλῆς ἐπιεικείας, καὶ τῆς

A pti, inquit, a diabolo, quasi diceret, tamquam laqueis quibusdam irretiti sunt. Unde & nobis magna opus est mansuetudine & patientia, ut possimus eos eripere & educere ex laqueis diaboli. Dicamus igitur eis: Resipiscite paulisper, aspicite lumen justitiæ, expendite vobiscum verborum accurationem. Neque enim cum dicit: *Faciamus hominem secundum imaginem nostram, & secundum similitudinem*, hic sermonem sistit; sed per ea quæ adjungit, palam nobis facit, quo sensu nomen imaginis posuerit. Quid enim dicit? *Et dominentur piscibus maris, & volatilibus cæli, & omnibus repti-*
B *libus repentibus super terram. Imaginem* ergo dixit secundum principatum & dominium, non secundum aliud quidpiam: etenim Deus fecit hominem principem omnium quæ sunt super terram, & nihil super terram homine majus est, sed omnia sub potestate illius sunt.

4. Quod si post tantam dictorum accurationem adhuc ea dicta esse contendant de formæ imagine, dicemus eis: Igitur Deus non solum homo, sed & mulier erit; quia eamdem formam uterque habent. Verum hoc absurdum esset. Audi enim Paulum dicentem: *Vir enim non debet ve-* 1.Cor.11.7.
C *lare caput, imago & gloria Dei existens: mulier autem gloria viri est.* Vir enim imperat, mulier autem subjecta est: sicut & Deus ab initio ad eam dixit: *Ad virum tuum conver-* Gen.3.16.
sio tua, & ipse tibi dominabitur. Quia enim secundum rationem dominii ad imaginem factus est, non ad formam, vir autem dominatur omnibus, mulier vero subjecta est; idcirco dicit de viro Paulus, quod imago & gloria Dei sit, mulier autem gloria viri. Quod si de forma vel figura dixisset, non utique ea divisisset: eadem enim figura est viri & mulieris. Vidisti plenam veritatem?
D quomodo nullum defensionis prætextum relinquit iis qui frustra impudentes esse volunt? Verumtamen etiam illis ita se habentibus, ne cessemus magna cum lenitate cum ipsis agere, *si forte det illis Deus pænitentiam ad agnitionem veritatis.* Ne ergo torpescamus, si quo pacto per mansuetudinis studium possimus ipsos eripere a deceptione diaboli. Et si placet, adducamus iterum illis beatum Paulum, qui Atheniensibus sic dicebat: *Non debemus existi-* Act.17.29.
mare auro, vel argento, vel lapidi, vel sculpturæ artis vel inventionis hominis numen
E *esse simile.* Vidisti quanta diligentia omnem illorum errorem sapiens magister amputaverit? Non solum enim a corporali typo alienum dicit numen, sed neque quid simile posse humana cogitatione effingi. Hæc subinde illis dicentes, nihil quod penes vos sit, proferre intermittatis, si forte cedant, si forte ad veritatem respicere velint. Cæterum ut a benevola illorum instructione

a Reg. unus καὶ διαλῆς ἡμῖν.
b Coislin. τῶν λόγων τὴν ἀκρίβειαν.

c Duo mss. μὴ τοίνυν ἀρκήσωμεν.
d Hæc, ἂν ἄρ' ἐνδῶσι, desunt in duobus mss.

vobis desistendum non est: ita oro, ut A dogmata ecclesiastica probe teneatis, non confundentes dictorum consequentiam: sed cum Judæis ut oportet disputate, ac demonstrate, hæc non esse dicta cuiquam ex administris Virtutibus; sed unigenito Dei filio. Arianis quoque hinc parem Filii cum Patre dignitatem indicate. Sed & iis qui humanam formam numinis imaginantur, allatis in medium iis quæ a beato Paulo sunt dicta, evellite per Ecclesiæ dogmata perniciosos morbos instar zizaniorum pullulantes: operamque date ut pia doctrina in eis plantetur & roboretur. B Volo enim, & precor omnes vos in doctorum ordine esse: & non solum auditores nostrorum esse sermonum, sed & aliis doctrinam nostram afferre, piscarique errantes, ut in viam redeant veritatis, sicut & Paulus inquit: *Unus alterum ædificet*: & *Cum timore & tremore salutem vestram operemini*. (1. Thess. 5. 11. Philip. 2. 12.) Sic Ecclesia nobis multitudine augebitur, & vos uberius superna fruemini gratia, magnam membrorum vestrorum curam habentes.

C 5. Neque enim Deus vult ut Christianus seipso tantum contentus sit, sed ut alios ædificet non per doctrinam solum, sed & per vitam, & versandi rationem. Nihil enim sic in veritatis viam inducit, ut integritas vitæ. Nam neque tam ea considerant quæ a nobis dicuntur, quam quæ a nobis aguntur. Et ut scias rem ita se habere, licet sexcenties verbis tantum philosophemur, & de injuriarum oblivione disseramus, ac cum tempus adfuerit, eam operibus non demonstremus; non tantum proderunt verba, quantum nocebunt opera. D Sin ante & post verba, operum specimen exhibuerimus, fide digni habebimur, cum admonebimus alios de iis quæ per opera adimplemus: quia & Christus hujusmodi homines beatos dixit inquiens: *Beatus qui fecerit, & docuerit*. (Matt. 5. 19.) Vide quomodo opus præposuerit, & postea doctrinam. Atenim præcedente opere, etiamsi non sequatur doctrina, sufficiunt opera ipsa magis quam ulla vox ad docendum eos qui in nos respiciunt. (Moralis exhortatio ad verum jejunium.) Hoc igitur ubique observemus, ut prius operibus doceamus, & postea sermonibus: E ut ne & nos audiamus a beato Paulo: *Tu qui doces alium, teipsum non doces?* (Rom. 2. 21.) Et cum volumus admonere alium, ut aliquid ex iis quæ necessaria sunt, efficiat, prius studeamus & nos hoc ipsum agere, quo nobis & major sit loquendi ac docendi fiducia, & omnis nostra cura sit de animarum salute, & quomodo poterimus lascivias carnis refrenare, ut verum exhibeamus jejunium; jejunium autem dico, abstinentiam a vitiis. Etenim abstinentia a

A ἀσφαλείας διαλεγόμενοι μὴ παύσησθε, αὐτοὶ δὲ, παρακαλῶ, μετὰ ἀκριβείας τὰ δόγματα τῆς ἐκκλησίας κατέχετε μὴ συγχέοντες τὴν τῶν εἰρημένων ἀκολουθίαν, ἀλλὰ πρὸς μὲν Ἰουδαίους καταλλήλως διαλεγόμενοι, καὶ δεικνύντες, ὅτι οὐ πρός τινα τῶν λειτουργικῶν δυνάμεων ταῦτα τὰ εἰρημένα, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν τὸν μονογενῆ τοῦ θεοῦ υἱόν. πρὸς δὲ τοὺς τὰ Ἀρείου φρονοῦντας πάλιν ἐντεῦθεν τὴν ὁμοτιμίαν τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα ἀποδεικνύντες· καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρωπόμορφον τὸ θεῖον εἶναι φανταζομένους τὰ παρὰ τοῦ μακαρίου Παύλου εἰρημένα εἰς B μέσον παραγαγόντες, ἀνατρέπετε μὲν τὰ ζιζανίων δίκην ἐπιφυόμενα ὀλέθρια νοσήματα τοῖς τῆς ἐκκλησίας δόγμασι, [a] σπουδάζετε δὲ κρατύνειν ἐν ἑαυτοῖς τὰ εὐσεβῆ διδάγματα. βούλομαι γὰρ καὶ εὔχομαι πάντας ὑμᾶς διδασκάλων τάξιν ἐπέχειν, καὶ μὴ μόνον ἀκροατὰς εἶναι τῶν παρ' ἡμῶν λεγομένων, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις διαπορθμεύειν, καὶ σαγηνεύειν τοὺς ἔτι πλανωμένους πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας ὁδόν. καθάπερ καὶ Παῦλός φησιν, εἷς τὸν ἕνα οἰκοδομεῖτε, καὶ μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε. οὕτως ἡμῖν καὶ ἡ ἐκκλησία εἰς πλῆθος ἐπιδώσει, καὶ ὑμεῖς πλείονος ἀπολαύσεσθε τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς πολλὴν τῶν ὑμετέρων C μελῶν τὴν πρόνοιαν ποιούμενοι.

Οὐδὲ γὰρ ἑαυτῷ μόνον ἀρκεῖν ὁ θεὸς βούλεται τὸν Χριστιανὸν, ἀλλὰ καὶ ἑτέρους οἰκοδομεῖν οὐ διὰ τῆς διδασκαλίας μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ βίου, καὶ τῆς ἀναστροφῆς. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐνάγει πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας ὁδὸν, ὡς πολιτείας ἀκρίβεια. οὐδὲ γὰρ τοῖς παρ' ἡμῶν λεγομένοις οὕτω προσέχουσιν, ὡς τοῖς ὑφ' ἡμῶν πραττομένοις. καὶ ἵνα μάθῃς, ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει· κἂν γὰρ μυριάκις φιλοσοφῶμεν τοῖς λόγοις, καὶ περὶ ἀνεξικακίας διαλεγώμεθα, καιροῦ δὲ παραπεσόντος μὴ διὰ τῶν ἔργων ταύτην ἐπιδειξώμεθα, οὐ τοσοῦτον ὁ λόγος D ὠφέλησεν, ὅσον ἡ πρᾶξις ἔβλαψεν. ἂν δὲ καὶ πρὸ τῶν λόγων καὶ μετὰ τοὺς λόγους, τὴν διὰ τῶν ἔργων ἐπίδειξιν ποιώμεθα, [b] ἀξιόπιστοι ἐσόμεθα ἐκεῖνα παραινοῦντες, ἃ καὶ διὰ τῶν ἔργων πληροῦμεν, ἐπεὶ καὶ ὁ Χριστὸς τούτους ἐμακάρισε λέγων, μακάριος ὁ ποιήσας καὶ διδάξας. σκόπει πῶς πρότερον τὴν ποίησιν ἔθηκεν, καὶ τότε τὴν διδασκαλίαν. τῆς πράξεως γὰρ προηγουμένης, κἂν μὴ ἕπηται ἡ διδασκαλία, ἀρκεῖ τὰ ἔργα φωνῆς λαμπρότερον διδάξαι τοὺς εἰς ἡμᾶς ὁρῶντας. τοῦτο οὖν πανταχοῦ σκοπῶμεν πρότερον τοῖς ἔργοις διδάσκειν, E καὶ τότε τοῖς λόγοις, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς ἀκούσωμεν παρὰ τοῦ Παύλου, ὁ διδάσκων ἕτερον, σεαυτὸν οὐ διδάσκεις; καὶ ὅταν βουλώμεθά τινι παραινέσαι, ὥστε κατορθῶσαί τι τῶν ἀναγκαίων, πρότερον αὐτοὶ σπουδάζωμεν τοῦτο κατορθοῦν, ἵνα μετὰ πλείονος τῆς παρρησίας τὴν διδασκαλίαν ποιώμεθα, καὶ πᾶσα ἡμῖν ἡ φροντὶς ἔστω περὶ τῆς κατὰ ψυχὴν σωτηρίας, καὶ ὅπως δυνηθείημεν τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκὸς χαλινώσαντες τὴν [c] ἀληθινὴν νηστείαν ἐπιδείξασθαι, λέγω δὴ τὴν τῶν κακῶν ἀποχήν· τοῦτο γὰρ νηστεία. καὶ γὰρ ἡ τῶν βρωμάτων ἀπο-

a Omnes σπουδάζετε, præter Morel. qui habet σπουδάσατε.
b Hæc, ἀξιόπιστοι ἐσόμεθα desunt in Morel. sed in aliis omnibus habentur.

c Savil. & aliquot mss. τὴν ἀληθῆ. Infra Savil. & multi mss. καὶ εὔλυτον ἡμῖν τὸν ἵππον. Coislin. καὶ εὐήνιον ἡμῖν τὸν δρόμον. Morel. καὶ εὐήνιον ἡμῶν τὸν ἵππον. Paulopost Reg. unus πραότητα παιδεύεσθαι.

καὶ διὰ τοῦτο παρείληπται, ἵνα τὸν τόνον τῆς σαρκὸς χαλινώσῃ, καὶ εὐήνιον ἡμῖν τὸν ἵππον ἐργάσηται. Τὸν νηστεύοντα μάλιστα πάντων προσήκει τὸν θυμὸν χαλινοῦν, πρᾳότητα πεπαιδεῦσθαι καὶ ἐπιείκειαν, συντετριμμένην ἔχειν τὴν καρδίαν, τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ἀτόπων ἐξορίζειν τὰς ἐνθυμήσεις, πρὸ ὀφθαλμῶν λαμβάνοντα τὸν ἀκοίμητον ἐκεῖνον ὀφθαλμὸν, καὶ τὸ κριτήριον τὸ ἀδέκαστον, χρημάτων κρείττονα γίνεσθαι, περὶ τὴν ἐλεημοσύνην πολλὴν τὴν δαψίλειαν ἐπιδείκνυσθαι, πᾶσαν κακίαν τὴν περὶ τὸν πλησίον ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελαύνειν. Αὕτη ἀληθὴς ἡ νηστεία, καθάπερ καὶ Ἡσαΐας φησὶν ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ φθεγγόμενος· Οὐ ταύτην τὴν νηστείαν ἐξελεξάμην, λέγει Κύριος, οὐδ' ἂν κάμψῃς ὡς κλοιὸν τὸν τράχηλόν σου, καὶ σάκκον καὶ σποδὸν ὑποστρώσῃ, οὐδ' οὕτω καλέσετε νηστείαν δεκτὴν, λέγει Κύριος. Ἀλλὰ ποίαν εἰπέ; Λῦε, φησὶ, στραγγαλιὰς βιαίων συναλλαγμάτων, διάθρυπτε πεινῶντι τὸν ἄρτον σου, πτωχὸν ἄστεγον εἰσάγαγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἐὰν ταῦτα πράξῃς, φησὶ, τότε ῥαγήσεται πρώϊμον τὸ φῶς σου, καὶ [a] τὰ ἰάματά σου ταχὺ ἀνατελεῖ.

Εἶδες, ἀγαπητὲ, ποία ἐστὶν ἀληθὴς νηστεία; Ταύτην ἀσκήσωμεν, καὶ μὴ ἁπλῶς κατὰ τοὺς πολλοὺς νομίζωμεν ἐν τούτῳ τὰ τῆς νηστείας ἡμῖν [b] περιορίζεσθαι, ἐὰν μέχρι τῆς ἑσπέρας ἄσιτοι διαμείνωμεν. Οὐ τοῦτό ἐστι τὸ ζητούμενον, ἀλλ' ἵνα μετὰ τῆς τῶν βρωμάτων ἀποχῆς, καὶ τὴν ἀποχὴν τῶν βλαπτόντων ἐπιδειξώμεθα, καὶ περὶ τὴν τῶν πνευματικῶν ἐργασίαν πολλὴν σπουδὴν ποιησώμεθα. Τὸν νηστεύοντα κατεσταλμένον εἶναι χρὴ, ἡσύχιον, ἥμερον, ταπεινὸν, ὑπερορῶντα τῆς δόξης τοῦ παρόντος βίου. Ὥσπερ γὰρ τῆς ψυχῆς ὑπερεῖδεν, οὕτω προσήκει καὶ τῆς κενῆς δόξης ὑπεριδεῖν, καὶ πρὸς ἐκεῖνον μόνον ὁρᾷν τὸν ἐτάζοντα καρδίας καὶ νεφροὺς, καὶ μετὰ πολλῆς τῆς ἀκριβείας τὰς εὐχὰς καὶ τὰς ἐξομολογήσεις ποιεῖσθαι πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ κατὰ δύναμιν τὴν διὰ τῆς ἐλεημοσύνης βοήθειαν ἑαυτῷ παρέχειν. Αὕτη γὰρ αὕτη μάλιστα ἡ ἐντολὴ ἀφανίσαι δύναται ἡμῖν πάντα τὰ ἡμαρτημένα, καὶ [c] τοῦ πυρὸς τῆς γεέννης ἐξαρπάσαι, μόνον ἐὰν μετὰ δαψιλείας αὐτὴν ἐπιδειξώμεθα, καὶ μὴ πρὸς ἐπίδειξιν τῶν ἀνθρώπων τοῦτο ποιῶμεν. Καὶ τί λέγω, μὴ πρὸς ἐπίδειξιν; εἰ γὰρ ἦμεν εὐγνώμονες, καὶ δι' αὐτὸ [d] μόνον τὸ καλὸν, καὶ τὸ περὶ τοὺς ὁμογενεῖς συμπαθὲς ταύτην ἐπιδείκνυσθαι ἐχρῆν, οὐ διὰ τοὺς ἐπηγγελμένους μισθοὺς παρὰ τοῦ δεσπότου. Ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν ὑψηλὸν φαντασθῆναι δυνάμεθα, κἂν διὰ τοῦτο αὐτὴν μετερχώμεθα, μηδαμοῦ τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων θηρώμενοι δόξαν· ἵνα μὴ καὶ τὴν δαπάνην ὑπομένωμεν, καὶ τοῦ μισθοῦ ἀποστερηθῶμεν. Καὶ τοῦτο μὴ μόνον ἐπὶ τῆς ἐλεημοσύνης, ἀλλὰ καὶ ἐφ' ἑκάστῳ κατορθώματι πνευματικῷ σκοπῶμεν, καὶ μηδὲν πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων εὐφημίαν ἀφορῶντες ποιῶμεν· ἐπεὶ οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος ἔσται, οὔτε ἐὰν νηστεύωμεν, οὔτε ἐὰν εὐχώμεθα, οὔτε ἐὰν ἐλεῶμεν, οὔτε ὅπερ ἂν [e] ἕτερον ἐργαζώμεθα, ἂν μὴ δι' ἐκεῖνον μόνον γίνεται, τὸν εἰδότα καὶ τὰ λανθά-

cibis propter hoc recepta est, ut vigorem carnis refrenet, & equum docilem reddat. Jejunantem ante omnia oportet iram frenare, mansuetudinem & lenitatem addiscere, cor habere contritum, absurdas concupiscentias repellere, ante oculos continuo habere oculum illum nunquam dormitantem, & tribunal illud incorruptum; pecuniis superiorem esse, liberalemque admodum in danda eleemosyna, nequitiam omnem adversus proximum ex animo eliminare. Hoc verum jejunium est, sicut & Isaias ex persona Dei loquens, dicit: *Non hoc jejunium elegi, dicit Dominus. Non si torqueas ut circulum cervicem tuam, & saccum & cinerem substernas, neque sic vocabitis jejunium acceptum, dicit Dominus.* Sed quale dic? *Solve*, inquit, *obligationes violentorum contractuum, frange esurienti panem tuum, pauperem absque tecto induc in domum tuam.* Et si hæc feceris, inquit, *tunc erumpet matutina lux tua, & sanitates tuæ statim orientur.* Isa. 58. 5.

6. Vidisti, dilecte, quale sit verum jejunium? Hoc exerceamus, & non ut plerique existimemus definiri in hoc jejunium, si ad vesperam usque impransi maneamus. Non hoc est quod quæritur, sed ut cum ciborum abstinentia & a cæteris abstineatur quæ nocere possunt, & spiritualium operum magnam curam habeamus. Jejunantem esse oportet demissum, quietum, mitem, humilem, gloriæ hujus vitæ contemtorem. Nam sicut animæ suæ curam despexit, ita & inanem gloriam despicere oportet; & ad illum solum qui scrutatur corda & renes, respicere, magnoque studio preces & confessiones emittere Deo, & eleemosynarum auxilio pro viribus seipsum juvare. Hoc enim, hoc mandatum maxime valet ad abolenda peccata nostra omnia, & ad eripiendos nos ex gehennæ igne, modo ipsum liberaliter, & non ad ostentationem hominum exsequamur. Et quid dico, non ad ostentationem? Nam si recte sapimus, ob hoc solum quod bona res sit, & ob commiserationem in proximos, virtutem hanc exercere oportebit, non ob promissas a Domino mercedes. Verum quando ad nihil sublime mentem attollere valemus, vel ob illud ipsum benigni simus, nullam ab hominibus venantes gloriam; ut ne & sumtus faciamus, & mercede pariter privemur. Id quod non solum in eleemosyna, sed in unoquoque bono opere spirituali attendendum, ut nihil ad hominum præconia respicientes faciamus: alioquin nulla nobis utilitas erit, sive jejunemus, sive precemur, sive misereamur, sive quodvis aliud faciamus, nisi propter illum solum fiant, qui novit & Psal. 7. 10.

a Coislin. τὰ ἱμάτιά σου perperam.
b Savil. & aliquot mss περιορίζεσθαι. Morel. περιορίζεσθαι.
c Coislin. τοῦ πυρὸς τοῦ ἀσβέστου ἐξαρπ-

d Reg. unus μόνον τὸ ἀγαθὸν καί.
e Savil. & alii ἕτερόν τι ποιῶμεν, ἄν. Reg. unus ἕτερον ποιῶμεν, ἄν.

abscondita, & quæ in profundo mentis sunt recondita. Nam si ab illo præmia exspectas, dilecte, cujus gratia ab illo qui natura tibi cognatus est, laudari vis? quid dico laudari? sæpe is non laudat, sed & invidet. Sunt enim multi ita male affecti, ut & ea quæ bene a nobis aguntur, in contrarium interpretentur. Cujus igitur gratia, dic, obsecro, perversum hoc judicium tanti facis? Insopitum enim & perpetuo vigilem illum oculum, nihil eorum quæ a nobis fiunt latere potest, & oportet hoc cogitantes, tanto studio vitam nostram instituere, perinde ac si paulopost de omnibus verbis & operibus & cogitationibus rationem reddituri essemus. Ne igitur salutis nostræ contemtores simus. Nihil enim virtuti par est, carissime, quæ nos & in futuro sæculo e gehenna eripit, & regno cælorum nobis frui concedit, & in præsenti quoque sæculo omnibus superiores constituit, qui nobis sine causa insidiantur: & non hominibus solum, sed etiam dæmonibus & ipso salutis nostræ inimico diabolo fortiores efficit. Quid igitur illi par fuerit, quæ non solum hominibus insidiantibus, sed & dæmonibus superiores sui studiosos efficit? Virtus autem est, humana omnia despicere, futura singulis horis cogitare, nullis præsentibus inhiare: sed scire omnia humana umbram esse & somnium, & si quid his vilius. Virtus est, erga negotia hujus vitæ non magis affici, quam cadaver afficitur: & ad ea quæ animæ salutem labefactare possunt, quasi mortuum, ita operationis expertem esse: vivere autem & operari tantum circa spiritualia, sicut & Paulus dicebat: *Vivo autem, jam non ego, sed vivit in me Christus.* (Gal. 2. 20.) Proinde, dilectissimi, & nos tamquam Christum induti omnia faciamus, & non contristemus Spiritum sanctum. Quando igitur turbamur a concupiscentia, vel affectione absurda, vel ira, vel furore, vel invidia, cogitemus eum qui in nobis habitat, & expellamus procul omnem talem cogitationem. Revereamur eminentem Dei gratiam, quam nobis largitus est, & refrenemus omnes carnis affectiones, ut cum legitime in brevi hac & fragili vita certaverimus, coronas illas eximias assequamur in futuro die illo, terribili quidem peccatoribus, desiderabili autem virtute indutis; & mereamur ineffabilia illa bona, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo sit Patri & Spiritui sancto gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum, amen.

A νοντα, καὶ τὰ ἐν τῷ βάθει τῆς διανοίας ἡμῶν ἀποκείμενα. εἰ γὰρ παρ᾽ ἐκείνου τὰς ἀμοιβὰς ἀναμένεις, ἄνθρωπε, τίνος ἕνεκεν παρὰ τῶν ὁμογλώσσων βούλει [a] ἐπαινεῖσθαι; καὶ τί λέγω ἐπαινεῖσθαι; πολλάκις ἐκεῖνος οὐκ ἐπαινεῖ, ἀλλὰ καὶ βασκαίνει. εἰσὶ γὰρ πολλοὶ οὕτω μοχθηρῶς διακείμενοι, ὅτι καὶ τὰ καλῶς ὑφ᾽ ἡμῶν γινόμενα εἰς τὸ ἐναντίον περιτρέπουσι. τίνος οὖν ἕνεκεν, εἰπέ μοι, τὴν διεφθαρμένην τούτων κρίσιν περὶ πολλοῦ ποιῇ; τὸν γὰρ ἀκοίμητον ἐκεῖνον ὀφθαλμὸν οὐδέν ἐστιν ὃ λανθάνει τῶν παρ᾽ ἡμῶν [b] γινομένων, καὶ δεῖ τοῦτο ἐννοοῦντας μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας τὸν ἑαυτῶν βίον οἰκονομεῖν,
B ὡς μετ᾽ οὐ πολὺ μέλλοντας καὶ ῥημάτων καὶ πράξεων καὶ αὐτῶν τῶν ἐνθυμήσεων εὐθύνας ὑπέχειν. μὴ τοίνυν καταφρονῶμεν τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας. οὐδὲν γὰρ ἀρετῆς ἴσον, ἀγαπητέ· αὕτη γὰρ ἡμᾶς καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι τῆς γεέννης ἐξαρπάζει, καὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἡμῖν τὴν ἀπόλαυσιν χαρίζεται, καὶ ἐν τῷ παρόντι βίῳ πάντων ἀνωτέρους καθίστησι τῶν μάτην καὶ εἰκῇ ἐπιβουλεύειν ἐπιχειρούντων, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν δαιμόνων, καὶ τοῦ ἐχθροῦ τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, τοῦ διαβόλου λέγω, ἰσχυροτέρους ἀπεργάζεται. τί οὖν ἂν εἴη ταύτης ἴσον, ὅταν μὴ μόνον τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐπιβουλευόντων, ἀλλὰ καὶ τῶν δαιμόνων
C ἀνωτέρους ποιῇ τοὺς αὐτὴν μετιόντας; ἀρετὴ δέ ἐστι τὸ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων ὑπερορᾷν, τὸ τὰ μέλλοντα ἐφ᾽ ἑκάστης ὥρας φαντάζεσθαι, τὸ πρὸς μηδὲν τῶν παρόντων ἐπτοῆσθαι, ἀλλ᾽ εἰδέναι, ὅτι πάντα τὰ ἀνθρώπινα σκιά ἐστι καὶ ὄναρ, καὶ εἴ τι τούτων εὐτελέστερον. ἀρετή ἐστι τὸ καθάπερ νεκρὸν οὕτω διακεῖσθαι πρὸς τὰ τοῦ βίου τούτου πράγματα, καὶ πρὸς μὲν τὰ λυμαινόμενα τὴν τῆς ψυχῆς σωτηρίαν, ὡσανεὶ νεκρὸν ὄντα, οὕτως εἶναι ἀνενέργητον, πρὸς δὲ τὰ πνευματικὰ μόνον ζῇν καὶ ἐνεργεῖν, καθάπερ καὶ Παῦλος ἔλεγε· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ ὁ Χριστός. καὶ ἡμεῖς τοίνυν, ἀγαπητοὶ, ὡς τὸν Χριστὸν ἐνδεδυμένοι, οὕτως ἅπαντα
D πράττωμεν, καὶ μὴ λυπῶμεν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. ὅταν οὖν ἐνοχληθῶμεν ὑπὸ πάθους, ἢ ἐπιθυμίας ἀτόπου, ἢ ὀργῆς, ἢ θυμοῦ, ἢ βασκανίας, ἐννοῶμεν τὸν ἐν ἡμῖν ἐνοικοῦντα, καὶ φυγαδεύωμεν πόῤῥω [c] πᾶσαν τὴν τοιαύτην ἐνθύμησιν. αἰδεσθῶμεν τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ παρασχεθείσης ἡμῖν χάριτος τὴν ὑπερβολὴν, καὶ χαλινώσωμεν πάντα τῆς σαρκὸς τὰ πάθη, ἵνα νομίμως ἀθλήσαντες ἐν τῷ βραχεῖ τούτῳ καὶ ἐπικήρῳ βίῳ, τῶν μεγάλων ἐκείνων στεφάνων ἀξιωθῶμεν ἐν τῇ μελλούσῃ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, τῇ φοβερᾷ μὲν ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, ποθεινῇ δὲ τοῖς τὴν ἀρετὴν ἐνδεδυμένοις, καὶ καταξιωθῶ-
E μεν τῶν ἀποῤῥήτων ἐκείνων ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ᾽ οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

a Savil. & quidam mss. ἐπαινεῖσθαι καὶ θαυμάζεσθαι.
b Alii, γενομένων. Infra Savil. & alii, καὶ αὐτῶν τῶν ἐνθυμημάτων. Morel. ἐνθυμήσεων.
c Coislin. πᾶσαν τὴν τοιαύτην ἐπιθυμίαν καὶ ἐνθύμησιν. αἰδ-

OMIΛ.

A

ΟΜΙΛΙΑ θʹ.

Εἰς τὰ ἀκόλουθα τοῦ, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ᾽ εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ πρὸς τοὺς λέγοντας, διὰ τί τὰ θηρία ἐδημιουργήθη; καὶ τί τὸ χρήσιμον ἀπὸ τοῦ παραχθῆναι; καὶ ὅτι καὶ τοῦτο μάλιστα δείκνυσι, καὶ τὴν τιμὴν τὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν.

ΟΙ φιλόπονοι τῶν γηπόνων, ἐπειδὰν ἴδωσι λιπαρὰν καὶ [a] βαθύγειον ἄρουραν, δαψιλῆ τὰ σπέρματα καταβάλλοντες, πολλὴν καὶ συνεχῆ τὴν ἐπιμέλειαν ποιοῦνται, καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν περισκοποῦντες, μήπου τι τῶν λυμαίνεσθαι δυναμένων τοῖς σπέρμασιν, ἀνόνητον αὐτοῖς τὸν προλαβόντα καταστήσῃ πόνον. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον, καὶ ἡμεῖς ὁρῶντες ὑμῶν τὸν πόθον τὸν πνευματικὸν, καὶ τὴν πολλὴν φιληκοΐαν, καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν τὰ ἀπὸ τῶν θείων γραφῶν νοήματα ἐνιέναι ὑμῶν τῇ διανοίᾳ σπουδάζομεν, ὑποδεικνύντες ὑμῖν καὶ τὰ βλάπτειν δυνάμενα τὸν σπόρον τοῦτον τὸν πνευματικὸν, ὥστε μὴ ἁλῶναι, μηδὲ τὴν ὑγιῆ τῶν δογμάτων διδασκαλίαν ἐπιβουλεῦσαι τῇ λύμῃ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ἐκ τῶν οἰκείων λογισμῶν ἐπεισάγειν τοῖς τῆς ἐκκλησίας δόγμασιν. ὑμέτερον δ᾽ ἂν εἴη λοιπὸν μετ᾽ ἀκριβείας [b] φυλάττειν τὰ παρακατατιθέμενα, καὶ [b] τῇ μνήμῃ ἀδιάπτωτον διασώζειν· ἵνα καὶ τοῖς ἑξῆς μετ᾽ εὐκολίας δύνησθε παρακολουθεῖν. εἰ γὰρ μὴ νῦν καὶ ἡμεῖς καταβαίημεν πρὸς τὰ βαθύτερα τῶν νοημάτων, καὶ ὑμεῖς συντείνητε ὑμῶν τὴν διάνοιαν, ὅτε νηστείας καιρὸς, ὅτε κοῦφα μὲν ἡμῖν τὰ κῶλα πρὸς τὸ νήχεσθαι, ὀξύτερον δὲ τὸ ὄμμα τῆς διανοίας, τῷ πονηρῷ τῆς τρυφῆς μὴ ἐνοχλούμενον ῥεύματι, διαρκέστερον δὲ τὸ πνεῦμα πρὸς τὸ μὴ ἀποπνίγεσθαι· πότε δυνησόμεθα [c] τοῦτο ποιῆσαι; ὅτε τρυφὴ, καὶ μέθη, καὶ ἀδηφαγία, καὶ τὰ ἀπὸ τούτων τικτόμενα κακά; ἢ οὐχ ὁρᾶτε, ὅτι καὶ οἱ τοὺς λίθους τούτους τοὺς ἀπὸ τῆς θαλάσσης εὑρίσκειν βουλόμενοι, οὐκ ἄνω παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καθήμενοι, καὶ τὰ κύματα ἀριθμοῦντες, οὕτω τὴν εὕρεσιν ποιοῦνται, ἀλλ᾽ εἰς αὐτὸ τὸ βάθος καθιέντες ἑαυτοὺς, καὶ εἰς αὐτοὺς ὡς εἰπεῖν τοὺς κόλπους τῆς ἀβύσσου κατιόντες, οὕτω τῶν σπουδαζομένων ἐπιτυγχάνουσι. καί τοι τί μέγα ὄφελος εἰσενέγκοι ἂν εἰς τὸν βίον τὸν ἡμέτερον, ἡ τῶν λίθων ἐκείνων εὕρεσις; εἴθε μὲν οὖν μὴ μεγάλην τὴν βλάβην, καὶ πολλὴν τὴν ζημίαν εἰσέφερεν. ἐντεῦθεν γὰρ τὰ μυρία τίκτεται κακὰ, ἀπὸ τῆς τῶν χρημάτων μανίας, καὶ τῆς περὶ ταῦτα λύσσης. ἀλλ᾽ ὅμως καὶ τοσαύτης ἐξ ἐκείνων τικτομένης βλάβης, πρὸς οὐδὲν ὀκνοῦσιν οἱ περὶ ταῦτα ἐσχολακότες, ἀλλὰ καὶ κινδύνοις ἑαυτοὺς ἐκδιδόασι, καὶ πολὺν πόνον ὑπομένουσιν, ὥστε δυνηθῆναι εὑρεῖν τὸ ζητούμενον. ἐπὶ δὲ τῶν θείων γραφῶν, καὶ τῶν πνευματικῶν τούτων, καὶ τιμίων λίθων, οὔτε κίνδυνόν ἐστιν ὑποπτεύεσθαι, καὶ ὁ πόνος οὐ πολὺς, καὶ τὸ κέρδος ἄφατον, μόνον ἐὰν ἡμεῖς μετὰ προθυμίας

HOMILIA IX.

De iis quæ sequuntur hæc verba, Faciamus hominem secundum imaginem nostram: *& adversus eos qui dicunt*, *Cur bestiæ factæ sunt*, *& quis usus creationis earum? Et quod vel sic maxime declaretur honor homini habitus*, *atque ineffabilis Dei erga ipsum benevolentia.*

1. AGRICOLÆ studiosiores cum pingue viderint & profundum arvum, largiter semina spargunt: magnamque & B assiduam diligentiam adhibentes, quotidie explorant, num forte alicubi sit, quod segeti nocere, & laborem quem susceperunt inutilem possit reddere. Simili modo & nos spirituale desiderium vestrum, & ingens audiendi studium videntes, operam damus ut quotidie sententias quasdam divinæ scripturæ, vestræ menti inseramus, vobisque etiam indicemus ea quæ spirituali semini noxia esse possunt: ne forte circumveniamini, neve sana doctrinæ dogmata labefactentur per quorumdam conatum, qui Ecclesiæ placitorum loco ratiocinii sui figmenta inducere tentant. C Vestrum autem fuerit, deposita posthac diligenter servare & firma memoria custodire, ut facilius & sequentia consequi possitis. Nam nisi nunc ad profundiora scripturarum sensa nos descenderimus, & vos mentem vestram coaptaveritis, quando jejunii tempus est, quando ad natandum membra nostra sunt levia, mentis autem oculus acutior, utpote non turbatus damnoso voluptatis fluxu: spiritus quoque, ne suffocetur, expeditior: quandonam commode poterimus hæc facere? num quando deliciæ, & ebrietas, D voracitas, crapula, & alia quæ inde nascuntur mala regnant? Non videtis, eos qui hos preciosos lapides ex mari educere quærunt, non sedere juxta littus maris, fluctus numerantes; sed in profundum se demittere, & ut ita dicam, quasi in ipsos sinus abyssi descendentes, assequi quod tanta opera exquirunt? quamquam quid magnæ utilitatis vitæ huic attulerit illorum lapidum inventio? Utinam vero non ingentia damna inferrent. Hinc enim innumera nascuntur E mala; ex insano nempe pecuniæ amore, & ex rabie circa gemmas. Attamen licet tanta inde nascantur mala & damna, nullo modo segnes sunt ii qui illis vacant, sed pericula adeunt laboremque multum suscipiunt, ut invenire possint id quod quærunt. In divinis autem scripturis, & in spiritualibus & preciosis illis lapidibus, neque periculum suspicari licet, neque multus est labor, sed lucrum ineffabile, si ea tantum

[a] Quidam mss. βαθύγαιον. Morel. βαθύγειον. Savil. βαθύγεων.
[b] Coislin. & alius, τὴν μνήμην ἀδιάπτωτον.
[c] In Coislin. hæc diverso ordine jacent sic: τοῦτο ποιῆσαι νῦν, ὅτε ὀξύτερον τὸ ὄμμα τῆς διανοίας, τῷ πονηρῷ τῆς τρυφῆς μὴ ἐνοχλούμενον ῥεύματι· διαρκέστερον δὲ τὸ πνεῦμα πρὸς τὸ μὴ ἀποπνίγεσθαι. οὐδὲ γὰρ τότε ποιήσωμεν, ὅτε τρυφὴ καί. Idem mox, πρὸς τὸν αἰγίαλον.

quæ nostra sunt cum alacritate afferamus. Gratia enim est parata, quærens eos qui se cum alacritate suscipiant. Ita enim se habet Dominus noster: si viderit animam vigilem, & desiderium fervens, & ipse suas divitias largiter, ultra etiam quam petitum sit, suppeditat pro sua magnificentia.

Gratia quærit eos qui se suscipiant

2. Hæc igitur cum sciamus, dilectissimi, purificatis cogitationibus vestris a sæcularibus negotiis, & aperta mentis vestræ latitudine, magna alacritate suscipite quæ a Spiritu sancto suppeditantur: ut sicut terra pinguis & ferax multiplicetis concredita semina, & faciatis fructum, alius quidem centesimum, alius sexagesimum, alius trigesimum. Audistis superioribus diebus ineffabilem sapientiam ejus qui visibilia hæc omnia condidit, & quomodo verbo solum & placito omnia produxit. Dixit enim, Fiat: & factum est. Statimque producta sunt omnia: & satis fuit verbum ad ea quæ facta sunt constituenda; non quoniam simpliciter erat verbum, sed quia verbum Dei. Meministis eorum quæ tunc a nobis movebantur contra eos qui ex subjecta materia res factas esse contendunt, & in ecclesiastica scita, etiam sua deliria inferre non verentur. Didicistis cujus gratia cælum quidem perfectum, terram autem informem produxerit. Duas enim tunc causas diximus: unam, ut in elemento præstantiori potentiam Domini agnoscentes, non ultra ambigeremus censentes propter impotentiam illud factum esse: alteram, quia terra mater & nutrix nostra facta est, & ex ipsa pascimur, aliisque omnibus fruimur, & ad ipsam redimus: ipsa enim nobis est & patria, & sepulcrum: & ne quis igitur ob utilitatem & necessitatem illius majus aliquid de ipsa sentiat, ostendit ipsam ab initio informem conditam: ut erudiamur per res ipsas, prædicta omnia non naturæ telluris adscribenda, sed conditoris virtuti. Didicistis item, quomodo aquarum separationem fecerit, producto per jussionem suam visibili hoc firmamento: vidistis animalia viventia, & ex terra, & ex aqua edita. Hæc non absque causa & temere nunc caritati vestræ cogor repetere: partim ut auditorum animis hæc magis insideant, partim ut iis qui tunc non adfuere idonea doctrina tradatur, nihilque damni absentia sua attulerit. Quia benignus pater etiam absentibus filiis reliquias mensæ reservat, ut cum advenerint, ex servato residuo suam absentiam consolentur. Unde & nos omnium qui huc confluunt non minorem quam membrorum nostrorum curam gerentes, & profectum vestrum nostram existimantes gloriam, cupimus omnes perfectos & consummatos fieri in glo-

Terra nobis patria & sepulcrum est.

A τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσφέρωμεν. ἡ γὰρ χάρις ἑτοίμη ἐστὶν ἐπιζητοῦσα τοὺς μετὰ δαψιλείας ταύτην ὑποδεχομένους. τοιοῦτος γὰρ ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος· ἐπειδὰν ἴδῃ ψυχὴν διεγηγερμένην καὶ πόθον ζέοντα, τὸν οἰκεῖον πλοῦτον μετὰ δαψιλείας χορηγεῖ ὑπερβαίνοντα τὴν αἴτησιν τῇ οἰκείᾳ φιλοτιμίᾳ.

Ταῦτα τοίνυν εἰδότες, ἀγαπητοὶ, ἐκκαθάραντες ὑμῶν τὸν λογισμὸν ἀπὸ τῶν βιωτικῶν πραγμάτων, καὶ εὐρύναντες ὑμῶν τὸ πλάτος τῆς διανοίας, μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας δέχεσθε τὰ παρὰ τοῦ πνεύματος χορηγούμενα· ἵνα καθάπερ γῆ λιπαρὰ καὶ γόνιμος πολυπλασιάσητε τὰ καταβαλλόμενα, καὶ ποιήσητε ὁ μὲν ἑκατὸν, ὁ δὲ ἑξήκοντα, ὁ δὲ τριάκοντα. ἠκούσατε ἐν ταῖς παρελθούσαις ἡμέραις τὴν ἄφατον σοφίαν τοῦ τὰ ὁρώμενα πάντα τεκτηναμένου, καὶ ὅπως ῥήματι μόνον καὶ θελήματι τὰ πάντα παρήγαγεν. εἶπε γὰρ, γενηθήτω, καὶ ἐγένετο, καὶ εὐθέως παρήχθη ἅπαντα τὰ στοιχεῖα, καὶ ἤρκεσε τὸ ῥῆμα πρὸς τὴν τῶν γενομένων σύστασιν, οὐκ ἐπειδὴ ῥῆμα ἦν ἁπλῶς, ἀλλ' ἐπειδὴ ῥῆμα θεοῦ. μέμνησθε τῶν τότε κινηθέντων ἡμῖν πρὸς τοὺς ἐξ ὑποκειμένης ὕλης λέγοντας τὰ ὄντα γεγενῆσθαι, καὶ τὴν οἰκείαν ληρωδίαν ἐπεισφέροντας τοῖς τῆς ἐκκλησίας δόγμασιν. ἐμάθετε τίνος ἕνεκεν τὸν μὲν οὐρανὸν ἀπηρτισμένον παρήγαγε, τὴν δὲ γῆν ἀμόρφωτον καὶ ἀδιατύπωτον. καὶ γὰρ δύο αἰτίας τότε εἰρήκαμεν, μίαν μὲν, ἵνα ἐν τῷ βελτίονι στοιχείῳ καταμαθόντες τὴν δύναμιν τοῦ δεσπότου, μηκέτι ἀμφιβάλλωμεν νομίζοντες δι' ἀσθένειαν δυνάμεως [a] τοῦτο γενέσθαι· ἑτέραν δὲ, ἐπειδὴ αὕτη καὶ μήτηρ καὶ τροφὸς ἡμῖν γεγένηται, καὶ ἐξ αὐτῆς καὶ τρεφόμεθα, καὶ πάντων τῶν ἄλλων ἀπολαύομεν, καὶ πρὸς αὐτὴν πάλιν ἐπάνιμεν· αὕτη γὰρ ἡμῖν καὶ πατρὶς καὶ τάφος ἐστίν· ἵνα γοῦν μὴ τὸ τῆς χρείας ἀναγκαῖον παρασκευάσῃ μέγα τι καὶ περὶ αὐτῆς φαντάζεσθαι, δείκνυσιν αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς ἀμόρφωτον, ἵνα παιδευώμεθα καὶ δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων, μηκέτι τῇ φύσει τῆς γῆς λογίζεσθαι τὰ προειρημένα ἅπαντα, ἀλλὰ τῇ δυνάμει τοῦ παραγαγόντος. ἐμάθετε πάλιν πῶς τὸν χωρισμὸν τῶν ὑδάτων εἰργάσατο, τὸ στερέωμα τοῦτο τὸ ὁρώμενον παραχθῆναι προστάξας· εἴδετε τὰ ζῶα τὰ ἔμψυχα, καὶ ἐκ τῶν ὑδάτων, καὶ ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόμενα. ταῦτα οὐχ ἁπλῶς [b] οὐδὲ μάτην νῦν ἀναγκάζομαι ἐπαναλαμβάνειν, καὶ δευτεροῦν ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης· ἀλλ' ἵνα τοῖς μὲν ἀκηκοόσιν ὑπόθεσις γένηται, καὶ ἀσφαλέστερον αὐτὰ ἐναποθῶνται τῇ διανοίᾳ· τοῖς δὲ τότε μὴ παραγενομένοις ἀρκοῦσα γένηται ἡ διδασκαλία, καὶ μηδεμίαν [c] ἐκ τοῦ μὴ παρεῖναι ζημίαν ὑπομένωσιν. ἐπεὶ καὶ πατὴρ φιλόστοργος τοῖς ἀπολειφθεῖσι παισὶ τῆς τραπέζης τὰ λείψανα διαφυλάττει, ἵνα παραγενόμενοι παραμυθίαν τῆς ἀπουσίας εὕρωσι τὴν τούτων φυλακήν. διὰ δὴ τοῦτο καὶ ἡμεῖς πάντων ἐνταῦθα συνιόντων ὡς οἰκείων μελῶν κηδόμενοι, καὶ τὴν ὑμετέραν προκοπὴν οἰκείαν εὐδοκίμησιν τιθέμενοι, ἐπιθυμοῦμεν ἅπαντας τελείους, καὶ ἀπηρτισμένους

[a] Savil. τοῦτο γεγενῆσθαι. Paulopost Coislin. πάλιν τῶν ἀγαθῶν ἀπολαύ- Mox Coislin. ἐπανίωμεν. alii, ἐπανιῶμεν. Reg. unus & Colb. unus ἐπανιόμεν. Savil. & Morel. ἐπάνιμεν.

[b] Reg. unus, οὐδὲ εἰκῇ νῦν.

[c] Morel. ἐκ τοῦ μὴ παρεῖναι. Savil. & multi mss. ἐκ τῆς ἀπουσίας. Unus ἐκ τῆς παρουσίας.

ἀποδειχθῆναι εἰς δόξαν θεοῦ, καὶ εἰς εὐδοκίμησιν τῆς ἐκκλησίας, καὶ εἰς καύχημα ἡμέτερον. καὶ εἰ μὴ δοκῶ παρενοχλεῖν, φέρε δι' ὀλίγων καὶ τῶν χθὲς ἡμῖν εἰρημένων ὑπομνήσωμεν ὑμῶν τὴν ἀγάπην. εἴδετε τὴν διαφορὰν τῆς δημιουργίας τῶν κτισμάτων, καὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπου διαπλάσεως· ἠκούσατε ὅσης τιμῆς ἠξίωσε τὸν ἀρχηγὸν τοῦ γένους τοῦ ἡμετέρου, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ διαπλάσει, πῶς διὰ τῶν ῥημάτων, καὶ τῆς τῶν λέξεων παχύτητος ἐνέφηνε τὴν τιμὴν τὴν εἰς τὸν μέλλοντα δημιουργεῖσθαι, λέγων· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν. ἐμάθετε τί ἐστι τὸ κατ' εἰκόνα, ὅτι οὐκ οὐσίας ἐστὶν ἀξία, ἀλλ' ἀρχῆς ὁμοιότης, καὶ ὅτι οὐ κατὰ τὴν τῆς μορφῆς εἰκόνα εἶπεν, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῆς ἀρχῆς λόγον, διὸ καὶ ἐπήγαγε· καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν θηρίων καὶ τῶν ἑρπετῶν τῆς γῆς.

Ἀλλ' ἐνταῦθα ἐπιφύονται ἡμῖν Ἕλληνες λέγοντες, ὅτι οὐκ ἀληθὴς ὁ λόγος εὑρίσκεται· οὐ γὰρ ἄρχομεν τῶν θηρίων καθάπερ ὑπέσχετο, ἀλλ' αὐτὰ ἡμῶν ἄρχει. μάλιστα μὲν οὕτω οὐδὲ τοῦτο ἀληθές. ἔνθα γὰρ ἂν φανῇ ἄνθρωπος, εὐθέως φυγαδεύεται τὰ θηρία, εἰ δέ ποτε ἢ λιμοῦ καταναγκάζοντος, ἢ ἡμῶν αὐτοῖς ἐπιόντων τὴν ἀπ' αὐτῶν βλάβην δεξώμεθα, τοῦτο λοιπὸν οὐ παρὰ τὸ ἐκεῖνα ἡμῶν ἀρχεῖν γίνεται, ἀλλὰ παρὰ τὴν ἡμετέραν αἰτίαν. ἐπεὶ καὶ λῃστῶν ἡμῖν ἐπιόντων, εἰ μὴ ῥᾳθυμήσαιμεν, ἀλλ' ὁπλιζοίμεθα, οὐ τῆς ἐκείνων ἀρχῆς τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ἀλλὰ τῆς οἰκείας σωτηρίας ἡ πρόνοια. ἀκούσωμεν δὲ τέως τῶν εἰρημένων· ποιήσωμεν, φησὶν, ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν. ὥσπερ εἰκόνα εἶπε τὴν τῆς ἀρχῆς δηλῶν εἰκόνα, οὕτω καὶ ὁμοίωσιν, ὥστε κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ὁμοίους ἡμᾶς [a] γίνεσθαι θεῷ, κατὰ τὸ ἥμερον λέγω καὶ πρᾶον ἐξομοιοῦσθαι αὐτῷ, καὶ κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον, ὥσπερ καὶ ὁ Χριστός φησι, γίνεσθε ὅμοιοι τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. ὥσπερ γὰρ ἐν τῇ πλατείᾳ ταύτῃ γῇ, καὶ εὐρυχώρῳ τῶν ζώων τὰ μέν ἐστιν ἡμερώτερα, τὰ δὲ θηριωδέστερα. οὕτω καὶ ἐν τῷ πλάτει τῆς ψυχῆς τῆς ἡμετέρας, τῶν λογισμῶν, οἱ μέν εἰσιν ἀλογώτεροι καὶ κτηνώδεις, οἱ δὲ θηριωδέστεροι καὶ ἀγριώτεροι. δεῖ τοίνυν κρατεῖν καὶ περιγίνεσθαι, καὶ τῷ λογισμῷ τὴν ἀρχὴν τούτων παραδιδόναι. καὶ πῶς ἄν τις περιγένοιτο, φησὶ, λογισμοῦ θηριώδους; τί λέγεις ἄνθρωπε; λεόντων περιγινόμεθα, καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἡμεροῦμεν, καὶ ἀμφιβάλλεις εἰ λογισμοῦ θηριωδίαν πρὸς ἡμερότητα μεταβαλεῖν [b] δυνήσῃ; καί τοι τῷ θηρίῳ μὲν κατὰ φύσιν πρόσεστι τὸ ἄγριον, παρὰ φύσιν δὲ τὸ ἥμερον· σοὶ δὲ τὸ ἐναντίον, κατὰ φύσιν μὲν τὸ ἥμερον, παρὰ φύσιν δὲ τὸ ἄγριον καὶ θηριῶδες. ὁ τοίνυν τὸ κατὰ φύσιν ἐκβαλὼν, καὶ τὸ παρὰ φύσιν ἐνθεὶς τῇ τοῦ θηρίου ψυχῇ, τὸ κατὰ φύσιν αὐτὸς οὐ δύνασαι διατηρῆσαι; καὶ πόσης [c] οὐκ ἂν εἴη τοῦτο καταγνώσεως; καὶ τὸ δὴ * τούτου θαυμαστότερον καὶ παραδοξότερον, ἐπὶ μὲν τῆς τῶν λεόντων φύσεως καὶ ἑτέρα δυσκολία μετὰ ταύτης

riam Dei, & laudem Ecclesiæ, & nostram gloriationem. Ac nisi molestum est, paucis caritati vestræ hesterna etiam dicta in memoriam revocemus. Vidistis quanta diversitate homo & creaturæ aliæ conditi sunt: audistis quanto honore principem nostri generis dignatus sit: & in formatione ipsa quomodo per verba dictionumque crassitudinem declararit honorem formando tribuendum, dicens: *Faciamus hominem secundùm imaginem nostram, & secundum similitudinem.* Didicistis, quid sit secundum imaginem, nempe quod non sit substantiæ dignitas, sed dominii similitudo: & quod non secundum imaginem formæ, sed secundum rationem dominii dixerit: ideo & subdidit: *Et dominentur piscibus maris, & volatilibus cæli, & bestiis, & reptilibus terræ.*

Objectio Gentilium solvitur.

3. Verum hîc Gentiles in nos insurgunt, & dicunt: Compertum est hoc non esse verum. Non enim dominamur feris, quemadmodum pollicitus est, sed ipsæ nobis potius. Imo non verum est quod hi objiciunt. Nam mox ut apparuerit homo, feræ fugam faciunt. Quod si aliquando vel fame urgente, vel nobis illas lacessentibus, ab eis damnum accipiamus, hoc non fit ideo quod illis in nos sit imperium, sed ob culpam nostram. Nam cum latrones nos invadunt, si non negligamus, sed in illos arma sumamus, id non ideo fit, quod imperium in nos obtineant; sed quod nostræ saluti prospiciamus. Audiamus autem interim quæ sint dicta: *Faciamus hominem secundùm imaginem nostram, & secundùm similitudinem.* Sicut imaginem dixit ob imperii rationem, ita & similitudinem, ut pro viribus humanis similes fiamus Deo; mansuetudine, inquam, lenitate, & virtutis ratione Deo similes efficiamur; ut & Christus dicit: *Similes estote patri vestro, qui est in cælis.* Nam quemadmodum in terra hac spatiosa & lata, animantium alia mansuetiora sunt, alia ferociora: ita in latitudine animæ nostræ, cogitationum aliæ sunt irrationabiliores & ad pecudum morem accedentes, aliæ ferociores & agrestiores. Domandæ igitur illæ sunt, & rationis imperio subigendæ. Et quomodo quis cogitationem ferociorem compescat? Quid dicis, homo? Leones superamus, & animos eorum mansuetos facimus: & dubitas, num animi ferociam in mansuetudinem mutare possis? Atqui natura bestiæ feroces sunt, & præter naturam mansuetæ: contra tu natura mitis, præter naturam autem ferox. An tu, qui bestiis id quod natura eis inest auferre, & quod eorum naturæ adversum inserere potes, id quod natura tibi præstitit, conservare non potes? Et quantam hoc condemnationem non mereatur? Jam quod his admirabilius est & insolentius, leonum naturæ & alia quædam dif-

[a] Alii, γίνεσθαι, alii γενέσθαι.
[b] Alii, οὐ δυνήσῃ vel μὴ δυνήσῃ, sed negatio hic inutilis videtur. Paulopost Coislin. ἄγριον καὶ θηριῶδες παρά.... τὸ ἥμερον καὶ πρᾶον. καὶ. Ibidem omnes παρὰ φύσιν δὲ τὸ ἄγριον καὶ θηριῶδες, præter Morel. qui habet, τὸ ἀνήμερον καὶ θηριῶδες.
[c] In Savil. & in multis mss. hæc θαυμαστότερον καὶ desunt.

Leones mansueti per forum ducti.

ficultas inest; rationis enim participes non sunt, & nihilominus videmus sæpe duci eos mansuetos per forum; multique ex officinis nummos, ut mercedem artis & industriæ cuipiam numerant, quod feram mansuefecerit: animæ vero tuæ ratio concessa est, & Dei timor, & undique adminicula: ne igitur prætextus & obtentus afferas. Potes enim, si vis, mansuetus esse, & placidus, & æquus. *Faciamus*, inquit, *hominem secundum imaginem nostram, & secundum similitudinem.*

4. Sed ad propositam quæstionem iterum redeamus. Ostenditur enim ex iis quæ dicta sunt, hominem ab initio plenum & perfectum super bestias principatum habuisse. *Dominentur* enim, ait, *piscibus maris, & volatilibus cæli, & feris, & reptilibus terræ.* Quod autem nunc terrori nobis sint bestiæ, & timeamus, & dominio exciderimus, neque ipse nego, verum hoc non arguit falsam Dei promissionem. Nam ab initio res non ita se habebant; sed timebant & tremebant bestiæ, & venerabantur dominum. Ubi autem ex inobedientia fiduciam apud Deum amisimus, etiam principatus noster mutilatus est. Subjecta enim homini animalia omnia fuisse accipe ex scriptura, quæ dicit: *Adduxit Deus bestias, & omnia bruta ad Adam, ut videret quid vocaret ea.* Et cum videret juxta se bestias, non resiliit; sed tamquam dominus aliquis servis subditis nomina imposuit: *Et omne quod vocavit Adam*, inquit, *hoc nomen est illi*: quod utique dominii signum. Ideo Deus ut doceret ipsum potentiæ suæ dignitatem, nominum impositionem illi permisit. Atque hæc quidem satis indicant, ab initio feras homini terribiles non fuisse. Est tamen aliud quiddam non minus; imo & hoc argumento manifestius. Et quodnam hoc? Colloquium serpentis cum muliere. Nam si terribiles fuissent homini bestiæ, mulier serpente conspecto non mansisset, neque consilium accepisset, neque cum tanta securitate illi loquuta fuisset: sed statim ad aspectum illius obstupefacta, profugisset. Verum nunc colloquitur, nec metuit: nondum enim erat timor ille: cæterum ubi peccatum intravit, ablata est hæc dignitas & potestas. Et quemadmodum inter servos fieri solet, ut probatiores & honestiores conservis terrori sint, qui autem deliquerunt, socios & servos timeant: sic & in homine factum est. Nam salva manente illius fiducia apud Deum, terribilis erat & bestiis: ubi autem impegit, timere cœpit etiam conservorum extremos. Quod si quæ dicimus non feras, demonstra tu mihi, ubi terribiles ante peccatum fuerint homini bestiæ? sed non poteris. Quod si postea subiit timor, etiam hoc Dei benignitatis maximum ar-

Cur feræ non sint homini subditæ.

A ἐστί· λογισμῶν γάρ ἐστιν ἔρημον τὸ θηρίον, ἀλλ' ὅμως ὁρῶμεν πολλάκις λέοντας ἡμέρους διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀγομένους. πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ ἀργύριον πολλάκις κατέβαλον τῷ κατέχοντι μισθὸν τινα τῆς τέχνης καὶ τῆς σοφίας, δι' ἧς τὸ θηρίον ἡμέρωσεν· ἐπὶ δὲ τῆς σῆς ψυχῆς καὶ λογισμός ἐστι, καὶ θεοῦ φόβος, καὶ πολλὴ πολλαχόθεν ἡ βοήθεια. μὴ τοίνυν σκήψεις λέγε καὶ προφάσεις. δυνατὸν γὰρ ἐὰν θέλῃς ἥμερος εἶναι καὶ πρᾶος καὶ ἐπιεικής. ποιήσωμεν, φησιν, ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα
B ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν.

Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ζήτημα πάλιν ἐπανίωμεν· δείκνυται γὰρ ἐκ τῶν εἰρημένων, ὅτι ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων ἀπηρτισμένην εἶχε τὴν ἀρχὴν ὁ ἄνθρωπος, τὴν κατὰ τῶν θηρίων. ἀρχέτωσαν γάρ, φησι, τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν θηρίων, καὶ τῶν ἑρπετῶν τῆς γῆς. [a] ὅτι δὲ νῦν φοβούμεθα τὰ θηρία, καὶ δεδοίκαμεν, καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκπεπτώκαμεν, οὐδὲ αὐτὸς ἀντιλέγω· ἀλλ' οὐ τοῦτο ψευδῆ τοῦ θεοῦ τὴν ὑπόσχεσιν δείκνυσι. παρὰ γὰρ τὴν ἀρχὴν οὐχ οὕτω τὰ πράγματα διέκειτο, ἀλλ' ἐδεδοίκει καὶ ἔτρεμε τὰ θη-
C ρία, καὶ ὑπέκυπτε τῷ δεσπότῃ. ἐπειδὴ δὲ τῆς παῤῥησίας ἐξέπεσε διὰ τὴν παρακοὴν, καὶ τὰ τῆς ἀρχῆς ἠκρωτηριάσθη. ὅτι γὰρ ὑποτεταγμένα ἦν ἅπαντα τῷ ἀνθρώπῳ, ἄκουσον τῆς γραφῆς λεγούσης· ἤγαγε, φησι, τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ ἄλογα πρὸς τὸν Ἀδὰμ ἰδεῖν τί καλέσει αὐτά, καὶ ὁρῶν πλησίον αὐτοῦ [b] γινόμενα τὰ θηρία οὐκ ἀπεπήδησεν, ἀλλὰ καθάπερ τις δεσπότης δούλοις ὑποκειμένοις ὀνόματα ἐπιτιθείς, οὕτως ἅπασι τὰς προσηγορίας ἐπέθηκεν. καὶ πᾶν ὃ ἐκάλεσεν αὐτό, φησιν, Ἀδὰμ, τοῦτο ὄνομα αὐτῷ. καὶ τοῦτο γὰρ δεσποτείας σύμβολον. διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεὸς βουλόμενος καὶ διὰ
D τούτου διδάξαι αὐτὸν τὸ τῆς ἐξουσίας ἀξίωμα, αὐτῷ τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν ἐπέτρεψεν. ἱκανὸν μὲν οὖν τοῦτο [c] δεῖξαι τὸ μὴ φοβερὰ εἶναι ἐξ ἀρχῆς τῷ ἀνθρώπῳ τὰ θηρία. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον οὐκ ἔλαττον τούτου, ἀλλὰ καὶ πολλῷ σαφέστερον. τί δὴ τοῦτό ἐστιν; ἡ πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ὄφεως διάλεξις. εἰ γὰρ ἦν φοβερὰ τὰ θηρία τῷ ἀνθρώπῳ, οὐκ ἂν ἰδοῦσα ἡ γυνὴ τὸν ὄφιν ἔμεινεν, οὐκ ἂν ἐδέξατο τὴν συμβουλὴν, οὐκ ἂν μετὰ τοσαύτης αὐτῷ διελέχθη τῆς ἀδείας, ἀλλ' εὐθέως ἂν πρὸς τὴν πρόσοψιν ἐξεπλάγη, καὶ ἀπεπήδησε. νῦν δὲ καὶ διαλέγεται, καὶ οὐ φοβεῖται· οὔπω γὰρ ἦν ὁ φόβος ἐκεῖνος. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἁμαρτία εἰσῆλθεν, ἀφῃρέθη λοιπὸν καὶ τὰ τῆς τιμῆς, καὶ τὰ τῆς ἐξουσίας. καὶ ὥσπερ ἐπὶ τῶν οἰκετῶν οἱ μὲν εὐδοκι-
E μοῦντες φοβεροὶ καὶ τοῖς συνδούλοις εἰσίν· οἱ δὲ προσκεκρουκότες καὶ [d] τοὺς συνδούλους δεδοίκασιν, οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου γέγονεν. ἕως μὲν γὰρ εἶχε πρὸς τὸν θεὸν παῤῥησίαν, φοβερὸς καὶ τοῖς θηρίοις ἦν· ἐπειδὴ δὲ προσέκρουσε, καὶ τοὺς ἐσχάτους τῶν συνδούλων ἐδεδοίκει λοιπόν. εἰ δὲ μὴ ἀνέχῃ τῶν παρ' ἡμῶν λεγομένων, σύ μοι δεῖξον πρὸ τῆς ἁμαρτίας, ὅτι φοβερὰ τῷ ἀνθρώπῳ τὰ θηρία ἦν; ἀλλ' οὐκ ἂν ἔχοις. εἰ δὲ μετὰ ταῦτα εἰσῆλθεν ὁ φόβος, καὶ τοῦτο τῆς τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας μέγιστον τεκ-

a Sic multi mss. at Reg. & Coislin. τὸ δὴ νῦν. Alii, ὅτι δὲ καὶ νῦν.
b Alii, γενόμενα.
c Savil. & quidam mss. τοῦ μὴ φοβερά· Morel. τὸ μὴ φοβερά.

d Morel. καὶ τοὺς συνδούλους, & infra τῶν συνδούλων; ubi novem mss. & Savil. ὁμοδούλους, & ὁμοδούλων habent.

μήριον. εἰ γὰρ καὶ τῆς ἐντολῆς παραβαθείσης ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ τιμὴ ἡ δοθεῖσα αὐτῷ ἀκίνητος ἔμεινεν, οὐκ ἂν ἀνέστη ῥᾳδίως ἀπὸ τοῦ πτώματος. ὅταν γὰρ καὶ παρακούοντες οἱ ἄνθρωποι, καὶ μὴ παρακούοντες τῆς αὐτῆς ἀπολαύωσι τιμῆς, παιδοτριβοῦνται πρὸς πονηρίαν μᾶλλον, καὶ οὐ ταχέως ἀφίστανται τῆς κακίας. εἰ γὰρ καὶ νῦν φόβων, καὶ τιμωριῶν, καὶ κολάσεων ἐπικειμένων οὐκ ἀνέχονται σωφρονεῖν, τίνες ἂν ἦσαν, εἰ μηδὲν ἔπαθον ὑπὲρ ὧν ἐπλημμέλουν δεινῶν; ὥστε κηδόμενος ἡμῶν καὶ φροντίζων ἐξέβαλεν ἡμᾶς τῆς ἀρχῆς.

Σὺ δέ μοι, ἀγαπητὲ, καὶ ἐντεῦθεν σκόπει τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν, πῶς ὁ μὲν Ἀδὰμ πᾶσαν ἀνέτρεψε τὴν ἐντολὴν, καὶ πάντα παρέβη τὸν νόμον· ὁ δὲ θεὸς φιλάνθρωπος ὢν, καὶ ἀγαθότητι νικῶν τὰ ἡμέτερα πλημμελήματα, οὐ πᾶσαν ἔλυσε τὴν τιμὴν, οὐδὲ πάσης ἐξέβαλεν αὐτὸν τῆς δεσποτείας, ἀλλ' ἐκεῖνα μόνον ἔξω τῆς ἀρχῆς ἀφῆκεν εἶναι τὰ ζῶα, ἃ μὴ σφόδρα αὐτῷ συνετέλει πρὸς τὴν τῆς ζωῆς χρείαν· τὰ δὲ ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμα, καὶ πολλὴν εἰσφέροντα τὴν λειτουργίαν εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἡμετέραν, ταῦτα εἴασε μένειν ἐν τῇ ὑποταγῇ καὶ τῇ δουλείᾳ. ἀφῆκε γοῦν βοῶν ἀγέλας, ἵνα [a] ἄροτρον ἕλκωμεν, ἵνα τὴν γῆν ἀνατέμνωμεν, ἵνα τὰ σπέρματα καταβάλλωμεν· ἀφῆκε καὶ τῶν ὑποζυγίων τὰ γένη, ἵνα πρὸς τὴν τῶν ἀγωγίμων μετακομιδὴν συναντιλαμβάνηται τῶν πόνων ἡμῖν· ἀφῆκε τῶν προβάτων τὰς ποίμνας, ἵνα ἔχωμεν ἐν τῇ περιβολῇ τῶν ἐνδυμάτων χορηγίαν ἀρκοῦσαν· καὶ ἕτερα δὲ γένη τῶν ζώων εἴασε πολλὴν ἡμῖν τὴν χορηγίαν παρέχοντα. ἐπειδὴ γὰρ κολάζων τὸν ἄνθρωπον διὰ τὴν παρακοὴν ἔλεγεν, [b] ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φάγῃ τὸν ἄρτον σου· ἵνα μὴ ὁ ἱδρὼς οὗτος καὶ ὁ πόνος ἀφόρητος ᾖ, ἐπεκούφισε τὸ βαρὺ καὶ φορτικὸν τοῦ ἱδρῶτος τῷ πλήθει τῶν ἀλόγων τῶν συνεφαπτομένων ἡμῖν τοῦ πόνου, καὶ τῆς ταλαιπωρίας. καὶ ταὐτὸν πεποίηκεν, οἷον ἂν εἰ καὶ δεσπότης φιλάνθρωπος, καὶ κηδεμονικὸς τὸν οἰκέτην τὸν αὐτοῦ μαστίξας, [c] θεραπείαν τινὰ προσαγάγῃ ταῖς μάστιξιν· οὕτω δὴ καὶ ὁ θεὸς καταδίκην ἐπιθεὶς τῷ ἡμαρτηκότι, παντὶ τρόπῳ τὴν καταδίκην ταύτην κουφοτέραν βούλεται ποιῆσαι, ἱδρῶτι μὲν ἡμᾶς καταδικάσας [d] καὶ πόνῳ διηνεκεῖ, τοῦ δὲ πόνου συνεφάπτεσθαι πολλὰ τῶν ἀλόγων γένη παρασκευάσας ἡμῖν. ὥστε καὶ τὸ δοῦναι τὴν τιμὴν, καὶ τὸ πάλιν ἀφελέσθαι, καὶ τὸ τὸν φόβον ἐπιστῆσαι τῶν θηρίων, καὶ πάντα, ἄν τις ἀκριβῶς ἐξετάζοι καὶ εὐγνωμόνως, πολλῆς γέμει σοφίας, πολλῆς κηδεμονίας, πολλῆς τῆς φιλανθρωπίας. ὑπὲρ δὴ τούτων ἁπάντων εὐχαριστῶμεν αὐτῷ, καὶ εὐγνώμονες γενώμεθα περὶ τὸν τοσαῦτα ἡμᾶς εὐηργετηκότα. οὐδὲ γὰρ βαρύ τι καὶ ἐπαχθὲς ἐπιζητεῖ παρ' ἡμῶν, ἀλλ' ἢ τὸ ὁμολογεῖν μόνον τὰς τοσαύτας εὐεργεσίας, καὶ τὰς ὑπὲρ τούτων αὐτῷ εὐχαριστίας [e] ἀναφέρειν· οὐκ ἐπειδὴ αὐτὸς δεῖται τούτου· ἀνενδεὴς γὰρ ὑπάρχει· ἀλλ' ἵνα ἡμεῖς παι-

A gumentum est. Nam si postquam homo mandatum transgressus est, integer illius mansisset honor & immobilis, haud facile a lapsu resurrexisset. Quandoquidem cùm inobedientes & obedientes homines pari dignitate fruuntur, nequitiæ assuefiunt magis, nec facile ab ea desistunt. Cum enim nunc tot instantibus terroribus, pœnis, & suppliciis non emendantur: quales fuissent si nihil pro delictis suis grave passi essent? atque ita imperium nobis a Deo, quod magnam nostri curam & providentiam gereret, B est ablatum.

5. Tu autem, carissime, & jam inde benignitatem Dei ineffabilem considera, quomodo Adam totum mandatum subverterit, & totam legem transgressus sit: benignus autem Deus bonitate sua nostra delicta superans, non totum honorem abstulerit, neque toto dejecerit principatu: sed ea dumtaxat animalia a nostra potestate abduxerit, quæ non multum ad hujus vitæ utilitatem nobis conducunt: quæ vero vitæ nostræ multum serviunt, & utilia necessariaque sunt, ea C in servitute & subjectione sua dimiserit. Reliquit ergo nobis boum armenta, ut aratrum trahamus, terram sulcemus, seramus. Reliquit & subjugalium multa genera, ut nos adjuvent ad utilia quæque convehenda. Reliquit ovium greges, ut haberemus quæ ad vestiendum nos sufficerent. Reliquit & alia animantium genera, unde multa nobis suppeditantur commoda. Nam quia puniens hominem ob inobedientiam, dixerat: *In sudore faciei tuæ vesceris pane tuo*; ut ne sudor & labor hic noster intolerabilis foret, sudoris D molestias, & laboris onus alleviavit jumentorum multitudine, quæ una nobiscum laborant, & molestias ferunt: idem faciens quod benignus & prudens paterfamilias, qui flagellato servo, etiam curam quamdam congruam flagellis adhibet; sic & Deus ut condemnavit peccatorem, leniorem etiam condemnationem esse voluit: & nobis ad sudorem & laborem perpetuum damnatis, subsidiaria fecit multa brutarum genera. Atque ita, quod honorem nobis dedit, & rursus abstulit: & bestiarum nobis metum immisit, & E omnia, si quis diligenter & cordate inquirat, offendet plena sapientiæ, providentiæ, & benignitatis. Quocirca pro his omnibus gratias ei summas agamus, qui tanta apud nos beneficia collocavit. Neque enim grave aliquid & onerosum a nobis requirit: sed solum ut testemur & fateamur tanta beneficia, & pro his gratias referamus: non quod ipse his egeat, qui nulla re indiget: sed ut nos discamus

Moralis exhortatio.

Sacrificium maximum Dei beneficiorum recordari.

a Coisl. ἄροτρον ἄρωμεν, ἵνα .... ἀνατέμωμεν .... τὴν πόαν ἡμῶν ..... τῶν προβάτων τὰ ποίμνια.
b Coislin. ἐν ἱδρῶτι.
c Alii, καὶ θεραπείαν.

d Coislin. καὶ τόνῳ διηνεκεῖ.
e Ἀναπέμπειν, Coislin. & alius. Paulopost. Savil. & Reg. [illegible] χορηγὸν ἐπισπᾶσθαι.

A auctorem bonorum nobis conciliare, & non ingrati simus, sed dignam tantis beneficiis & providentia virtutem afferamus. Nam sic ipsum ad majorem nostri solicitudinem provocabimus. Oro igitur, ne desides simus, sed unusquisque pro virili supputet apud se singulis horis, non solum communia beneficia, sed & privata in se collata: non ea tantum quæ omnes fatentur, & quæ omnibus manifesta sunt, sed & propria, ac plerosque latentia. Sic enim ad continuam gratiarum actionem
B Domino referendam incitabitur. Hoc maximum sacrificium, hæc perfecta oblatio est, hoc fiduciæ erga Deum nostræ argumentum & causa est. Et quomodo, ego dicam. Qui enim hæc continuo in mente sua versat, & suam tenuitatem accurate novit, & eminentem divinam benignitatem cogitat; quomodo nempe non attendens quid mereantur peccata nostra, sed quid sua bonitas postulet, ita res nostras dispenset; is nimirum mentem deprimit, cor
C conterit, omnem fastum & arrogantiam castigat, discit modeste agere, contemnere præsentis vitæ gloriam, ridere visibilia omnia, cogitare futura bona vitamque immortalem ac nunquam finiendam. Qui autem sic afficitur animo, verum & acceptum sacrificium Deo offert, sicut Propheta di-
Psal. 50. 19. cit: *Sacrificium Deo spiritus contribulatus, cor contritum & humiliatum Deus non despiciet.* Cordatos enim famulos non tam pœnæ & supplicia emendant, ut beneficia, & quod noverint se non secundum delictorum merita pœnam luere.
D

6. Conteramus igitur, obsecro, animum nostrum, humiliemus mentem, & nunc maxime cum hoc jejunii tempus multa nobis ad hoc præbet subsidia. Nam si ita affecti fuerimus, poterimus & magna attentione preces fundere, & confitentes peccata multam gratiam superne obtinere. Et ut sciatis tales animas Deo
Isai. 66. 2. placere, audi ipsum dicentem: *Ad quem* E *respiciam, nisi ad humilem, & quietum, & trementem sermones meos?* Idcirco & Christus ita
Matt. 11. 29 loquebatur: *Discite a me, quia mitis sum, & humilis corde, & invenietis requiem animabus vestris.* Nam qui vere seipsum humiliat, nunquam poterit ira commoveri, & proximo succensere; anima ejus in sui consideratione occupata & intra seipsam humiliata. Anima autem quæ sic se habet, quid esse possit beatius? Quicumque talis est, is in portu continuo sedet ab omni tempestate liber, & oblectatur in cogitationum tranquillitate. Ideo Christus dicebat: *Et invenietis requiem animabus vestris.* Itaque

A δυνώμεθα τὸν χορηγὸν ἐπισπάσασθαι τῶν ἀγαθῶν, καὶ μὴ ἀγνώμονες γινώμεθα, ἀλλὰ ἀξίαν τῶν εὐεργεσιῶν, καὶ τῆς τοσαύτης κηδεμονίας τὴν ἀρετὴν εἰσφέρωμεν. οὕτω γὰρ καὶ αὐτὸν εἰς πλείονα τὴν περὶ ἡμᾶς ἐκκαλεσόμεθα κηδεμονίαν. μὴ τοίνυν ῥαθυμῶμεν, παρακαλῶ, ἀλλ᾽ ἕκαστος [a] ὑμῶν καθ᾽ ἑκάστην ὥραν, εἰ οἷόν τε, a
ἀναλογιζέσθω καθ᾽ ἑαυτὸν, μὴ μόνον τὰς κοινὰς εὐεργεσίας, ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας εἰς αὐτὸν γινομένας, μὴ τὰς ὡμολογημένας, καὶ πᾶσι δήλους, ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδιαζούσας καὶ λανθανούσας τοὺς πολλούς· οὕτω γὰρ δυνήσε-
B ται διηνεκῆ τὴν εὐχαριστίαν ἀναφέρειν τῷ δεσπότῃ. τοῦτο μεγίστη θυσία, τοῦτο προσφορὰ τελεία, τοῦτο παῤῥησίας ἡμῖν ὑπόθεσις γενήσεται. καὶ πῶς, ἐγὼ λέγω. ὁ γὰρ ταῦτα διηνεκῶς στρέφων ἐν τῇ διανοίᾳ τῇ ἑαυτοῦ, καὶ τὴν μὲν οἰκείαν εὐτέλειαν καταμανθάνων μετὰ ἀκριβείας, ἐννοῶν δὲ τὴν ἄφατον καὶ ὑπερβάλλουσαν τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν, καὶ ὅπως οὐ πρὸς ἀξίαν τῶν ἡμαρτημένων ὑφ᾽ ἡμῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰκείαν ἀγαθότητα ἀφορῶν, οὕτω τὰ καθ᾽ ἡμᾶς οἰκονομεῖ, συστέλλε-
C ται τὴν διάνοιαν, συντρίβεται τὸν λογισμὸν, πάντα τῦφον καὶ ἀπόνοιαν καταστέλλει, μετριάζειν μανθάνει, ὑπερορᾶν τῆς δόξης τοῦ παρόντος βίου, καταγελᾶν πάντων τῶν ὁρωμένων, φαντάζεσθαι τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, καὶ τὴν ζωὴν τὴν ἀτελεύτητον, καὶ πέρας οὐκ ἔχουσαν. ὁ δὲ οὕτω τὴν ψυχὴν διακείμενος, τὴν ἀληθῆ καὶ ἐπέραστον θυσίαν τῷ θεῷ ἀναφέρει, καθὼς ὁ προφήτης φησί· θυσία τῷ θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. τοὺς γὰρ εὐγνώμονας τῶν οἰκετῶν, οὐχ οὕτως αἱ
D κολάσεις, καὶ αἱ τιμωρίαι ἐπιστρέφουσιν, ὡς αἱ εὐεργεσίαι, καὶ τὸ εἰδέναι, ὅτι οὐ πρὸς ἀξίαν τῶν πεπλημμελημένων τὴν δίκην δεδώκασι.

Συντρίψωμεν τοίνυν ἡμῶν τὸν λογισμὸν, παρακαλῶ, ταπεινώσωμεν τὴν διάνοιαν, καὶ μάλιστα νῦν ὅτε τῆς νηστείας ὁ καιρὸς πολλὴν ἡμῖν εἰς τοῦτο τὴν συμμαχίαν εἰσφέρει. ἐὰν γὰρ οὕτως ὦμεν διακείμενοι, δυνησόμεθα καὶ τὰς εὐχὰς μετὰ πολλῆς τῆς νήψεως ποιεῖσθαι, καὶ ἐξομολογούμενοι [b] τὰ πεπλημμελημένα πολ- b
λὴν ἐπισπάσασθαι τὴν ἄνωθεν χάριν. καὶ ἵνα μάθητε ὅτι ταῖς τοιαύταις ἀρέσκεται ψυχαῖς ὁ δεσπότης, ἄκουε
E αὐτοῦ λέγοντος· ἐπὶ τίνα ἐπιβλέψω, ἀλλ᾽ ἢ ἐπὶ τὸν πρᾶον καὶ ἡσύχιον, καὶ τρέμοντά μου τοὺς λόγους; διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς διαλεγόμενος ἔλεγε· μάθετε ἀπ᾽ ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὑρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. ὁ γὰρ ὄντως ταπεινῶν ἑαυτὸν οὐκ ἂν δυνηθείη ποτὲ εἰς θυμὸν ἐξενεχθῆναι, οὐδὲ τῷ πλησίον ὀργισθῆναι, τῆς ψυχῆς κατεσταλμένης, καὶ τὰ καθ᾽ ἑαυτὴν σκοπουμένης. τῆς δὲ οὕτω διακειμένης ψυχῆς τί ἂν γένοιτο μακαριώτερον; ὁ τοιοῦτος ἐν λιμένι διηνεκῶς κάθηται παντὸς χειμῶνος ἀπηλλαγμένος, καὶ ἐντρυφῶν τῇ ἀπὸ τῶν λογισμῶν γαλήνῃ. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγε· καὶ εὑρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. ὥσπερ οὖν ὁ τὰ πάθη ταῦτα

a Reg. unus ἡμῶν non male: nam hic probe sese potest Chrysostomus cum aliis comprehendere. Infra, idem, τὰς ἰδίως εἰς αὐτόν.

b Morel. τὰ πλημμελήματα. Alii, τὰ πλημμελημένα.

κατδυνάσας πολλῆς ἀπολαύει τῆς ἀναπαύσεως, οὕτως ὁ ῥᾴθυμος, καὶ ἀναπεπτωκὼς, καὶ μὴ δυνάμενος δεόντως ἡνιοχεῖν τὰ ἐν αὐτῷ τικτόμενα πάθη, ἐν διηνεκεῖ σάλῳ καθέστηκεν, οἴκοθεν τὸν πόλεμον ἔχων, καὶ οὐδενὸς παρόντος ταραττόμενος, καὶ πολὺν τὸν χειμῶνα ὑπομένων. διὸ καὶ τῶν κυμάτων κορυφουμένων, καὶ τῆς τῶν πονηρῶν πνευμάτων καταιγίδος ἐπιούσης, πολλάκις ὑποβρύχιος γίνεται καταβαπτισθέντος τοῦ σκάφους διὰ τὴν ἀπειρίαν τοῦ κυβερνήτου. διὸ χρὴ νήφειν, καὶ ἐγρηγορέναι, καὶ διηνεκῆ τὴν μέριμναν ἔχειν καὶ ἀδιάλειπτον τῆς κατὰ ψυχὴν σωτηρίας. τὸν γὰρ Χριστιανὸν ἀεὶ παρατετάχθαι χρὴ πρὸς τὰ πάθη τῆς σαρκὸς, καὶ τοὺς νόμους τοὺς τεθέντας ἡμῖν παρὰ τοῦ κοινοῦ πάντων δεσπότου ἐναύλους ἔχειν, καὶ τούτοις τειχίζεσθαι, καὶ τῇ πολλῇ αὐτοῦ περὶ ἡμᾶς μακροθυμίᾳ εἰς δέον κεχρῆσθαι, καὶ μὴ ἀναμένειν τὴν διὰ τῶν ἔργων πεῖραν, καὶ τότε συστέλλεσθαι, ἵνα μὴ καὶ περὶ ἡμῶν λέγηται [a] ὅταν ἀπέκτεινεν αὐτοὺς, τότε ἐξεζήτουν αὐτόν. ἔχοντες οὖν, ἀγαπητοὶ, σύμμαχον τῆς νηστείας τὴν παρουσίαν, πάντες ἐπὶ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν πεπλημμελημένων ἐπειγώμεθα, καὶ ἀπεχώμεθα μὲν πάσης κακίας, μετιῶμεν δὲ πᾶσαν ἀρετήν. οὕτω γὰρ καὶ ὁ μακάριος προφήτης Δαυὶδ διδάσκει, λέγων· ἔκκλινον ἀπὸ κακοῦ, καὶ ποίησον ἀγαθόν. ἂν οὕτω τὰ καθ' ἑαυτοὺς οἰκονομῶμεν, καὶ μετὰ τῆς ἀποχῆς τῶν βρωμάτων καὶ τὴν ἀποχὴν τῆς κακίας ἐπιδειξώμεθα, δυνησόμεθα καὶ αὐτοὶ πλείονος ἀπολαῦσαι τῆς παρρησίας, καὶ δαψιλεστέρας ἀξιωθῆναι τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας, καὶ ἐν τῷ παρόντι βίῳ, καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ, εὐχαῖς καὶ πρεσβείαις τῶν εὐαρεστησάντων αὐτῷ, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

A sicut qui affectiones illas sopivit, multa requie fruitur: ita deses & supinus, & qui nequit affectus suos ut decet moderari, perpetuo perturbationibus obnoxius est, domi bellum habet, nemine præsente turbatur, & gravem sustinet tempestatem: propterea fluctibus se extollentibus, & exorientibus malorum spirituum procellis, sæpe navi ob imperitiam gubernatoris demersa, simul ipse submergitur. Proinde decet nos esse sobrios, & vigiles, & perpetuam indesinentemque animæ nostræ solicitudinem habere. Christiani enim est adversus concupiscentias carnis semper in acie stare, B leges Domini nostri nobis datas semper habere præsentes, & his muniri atque illius tolerantia non abuti, neque exspectare, donec re ipsa iræ illius periculum faciamus, ut tunc humiliemur, ut ne & de nobis dicatur, *Cum occideret eos, tunc inquirebant eum.* (Psal. 77. 34.) Cum igitur adjumento nobis nunc sit jejunii tempus, carissimi, omnes ad confessionem peccatorum nostrorum festinemus, & ab omni malitia abstinentes, exerceamus virtutes omnes. (Confessio peccatorum) Nam sic & beatus propheta David docet his verbis: *Declina a malo, & fac bonum.* (Psal. 36. 27.) Quod si in hunc modum vitam nostram C instituerimus, & abstinentiæ ciborum abstinentiam a vitiis adjunxerimus, poterimus & nos majori fiducia frui, & uberiorem a Deo benignitatem obtinere & in præsenti vita, & in futuro illo die terribili, precibus & intercessionibus eorum qui ipsi maxime placuerunt: gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri simul & Spiritui sancto sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum, amen.

ΟΜΙΛΙΑ ι΄.

D

Προτροπὴ πρὸς τοὺς ἐρυθριῶντας μετὰ τὴν ἑστίασιν [b] παραβάλλειν τῇ συνάξει κατὰ τὴν ἑσπέραν, καὶ εἰς τὰ ἑξῆς τοῦ, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ εἰς τὸ, καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτὸν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς.

ΕΛΑΤΤΩΝ ἡμῖν ὁ σύλλογος σήμερον, καὶ βραχὺ τὸ θέατρον τῶν συνδεδραμηκότων. τίνος ἕνεκεν, καὶ διὰ τί; τάχα τινὲς ἠρυθρίασαν μετὰ τὴν αἰσθητὴν τράπεζαν εἰς τὴν πνευματικὴν ταύτην ἑστίασιν παραγενέσθαι, καὶ τοῦτο αὐτοῖς αἴτιον γεγένηται τῆς ἀπολείψεως. ἀλλ' ἀκουέτωσαν σοφοῦ τινος λέγοντος· ἔστιν αἰσχύνη ἐπάγουσα ἁμαρτίαν, καὶ ἔστιν αἰσχύνη δόξα καὶ χάρις· οὐκ ἔστιν αἰσχύνης ἄξιον, τραπέζης μετασχόντα σωματικῆς ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν πνευματικὴν ἑστίασιν. οὐδὲ γὰρ καθάπερ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, οὕτω καὶ τὰ πνευματικὰ καιροῖς ἀφωρισμένοις διατετύπωται. ἡ γὰρ περὶ τῶν πνευματικῶν διάλεξις πάντα τῆς ἡμέρας τὸν καιρὸν ἐπιτήδειον ἔχει. καὶ τί λέγω τῆς ἡμέρας τὸν και-

HOMILIA X.

Exhortatio ad eos quos pudet post cibum sumtum accedere ad concionem vespertinam: & in reliquum textum post, Faciamus hominem secundum imaginem nostram, & secundum similitudinem: *Et de his verbis*, Et fecit Deus hominem; secundum imaginem Dei fecit illum: masculum & feminam fecit illos. (Gen. 1. 26.)

1. MINOR hodie nobis conventus adest, & angustius confluentium theatrum. Cur, & qua de causa? Fortassis aliqui erubuerunt, post sensibilem E mensam ad spirituale hoc venire convivium, & hæc ipsis est absentiæ causa: sed audiant sapientem quemdam dicentem: *Est confusio quæ inducit peccatum, & est confusio gloria & gratia.* (Eccli. 4. 25.) Non est confusione dignum, eum qui corporalis mensæ particeps fuit, ad spirituale convivium venire. Non enim ut humanæ res, ita & spirituales definitis temporibus distinctæ sunt. Sermoni enim spirituali omne diei tempus idoneum fuerit. Et quid

a Alii, ὅτι ὅταν.

b Reg. unus. παραβάλλειν.

dico diei tempus? Neque si nox ingruat, spiritualem doctrinam impedit. Propterea & Timotheo hæc scribebat
2.Tim.4.2. Paulus: *Insta opportune, importune: argue, increpa, obsecra.* Et iterum audi
Act. 20. 7. beatum Lucam dicentem: *Discessurus crastino Paulus a Troade, disserebat eis, & sermonem produxit usque ad mediam noctem.* Numquid tempus obfuit dic, quæso? num doctrinæ sermonem præcidit? Vigilans & attentus auditor etiam pransus, hoc spirituali conventu dignus est; parique modo supinus & deses, etiamsi jejunus permaneat, nihil inde utilitatis capiet. Et hæc dico, non ut jejunii rigorem solvam; absit; nam multum laudo proboque jejunantes: sed ut doceam, sobrio quodam animo, non consuetudine, ad spiritualia esse accedendum. Non enim turpe fuerit, eum qui cibum antea accepit, adesse spirituali doctrinæ; sed ignavo animo adesse, & ab affectionibus vexari, & carnis lascivias non comprimere. Non malum est comedere; absit: sed gula damnosa est, & impleri plus quam satis, ac disrumpere ventrem: id quod ipsam etiam illam, quæ ex cibo haberi potest, voluptatem offendit; quemadmodum nihil mali est, vinum ad mensuram bibere, sed ebrietati se dedere, & intemperantia judicium rationis subvertere. Etenim, dilecte, si ob corporis imbecillitatem non potes jejunus diem producere, nullus qui sapiat propter hoc te arguere poterit. Dominum enim habemus mansuetum ac benignum, & nihil supra vires nostras a nobis exigentem. Neque enim abstinentiam a cibis & inediam simpliciter a nobis exigit; neque hoc ipsum, ut jejuni solummodo permaneamus: sed ut a sæcularibus operibus nos abdicantes, omne nostrum otium in spiritualibus consumamus. Nam si sobria mente vitam nostram institueremus, & quidquid otii datur, in spiritualia impenderemus: & cibos ita sumeremus, ut tantum sumeremus, quantum usus exigit, & vitam totam in bonis operibus dispensaremus, jam nullo opus esset ex jejuniis adjumento. Sed quia negligens est humana natura, & deliciis gaudet, & relaxationes quærit: idcirco tamquam ad amorem prolis propensus pater clemens Dominus hanc ex jejunio medicinam excogitavit, ut & delicata e medio tollantur, & sæcularium curam ad spiritualia opera transferamus. Si igitur sunt aliqui præsentes, quos corporis vetat infirmitas jejunos & impransos permanere; eos hortor ut corporis infirmitatem curent, & spirituali hac doctrina non solum non pri-

Ad spiritualia quomodo accedendum.

A ρόν; κἂν νὺξ καταλάβῃ, οὐδὲ οὕτω κώλυμα γίνεται τῇ πνευματικῇ διδασκαλίᾳ. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγε Τιμοθέῳ γράφων· ἐπίστηθι εὐκαίρως, ἀκαίρως· ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον. καὶ πάλιν ἄκουε τοῦ μακαρίου Λουκᾶ λέγοντος, ὅτι μέλλων ἐξιέναι, φησὶ, τῇ ἐπαύριον ὁ Παῦλος ἀπὸ τῆς Τρωάδος, διελέγετο αὐτοῖς, καὶ παρέτεινε τὸν λόγον μέχρι μεσονυκτίου. μή τι ὁ καιρὸς ἐλυμήνατο, εἰπέ μοι, ἢ διέκοψε τὸν τῆς διδασκαλίας λόγον; ὁ νήφων ἀκροατὴς, κἂν ἠριστηκὼς ᾖ, ἄξιος ἂν εἴη τοῦ συλλόγου τούτου τοῦ πνευματικοῦ,
B ὥσπερ οὖν ὁ ῥᾴθυμος καὶ ἀναπεπτωκὼς, κἂν ἄσιτος διαμείνῃ, οὐδεμίαν ἐντεῦθεν δέξεται τὴν ὠφέλειαν. καὶ ταῦτα λέγω οὐ τὸν τόνον τῆς νηστείας ἐκλύων, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἐπαινῶν καὶ ἀποδεχόμενος τοὺς νηστεύοντας· [a] ἀλλὰ βουλόμενος διδάξαι ὑμᾶς, λογισμῷ τινι νήφοντι μετιέναι τὰ πνευματικὰ, καὶ μὴ συνηθείᾳ κατακολουθεῖν. οὐ γὰρ τὸν μεταλαβόντα τροφῆς αἰσχρὸν παραβαλεῖν τῇ πνευματικῇ ταύτῃ διδασκαλίᾳ, ἀλλὰ τὸ ῥᾳθυμούσῃ διανοίᾳ, καὶ τὸ ὑπὸ τῶν παθῶν πολιορκεῖσθαι, καὶ μὴ καταστέλλειν [b] τὰ τῆς σαρκὸς σκιρτήματα. οὐ τὸ φα-
C γεῖν κακὸν, μὴ γένοιτο· ἀλλ' ἡ ἀδηφαγία βλαβερὸν, καὶ τὸ ὑπὲρ τὴν χρείαν ἐμπίπλασθαι, καὶ διαῤῥήγνυσθαι τὴν γαστέρα· τοῦτο γὰρ καὶ τὴν ἡδονὴν τὴν ἀπὸ τῆς τροφῆς λυμαίνεται· ὥσπερ οὖν οὐδὲ τὸ οἴνου συμμέτρου μεταχεῖν πονηρὸν, [c] ἀλλὰ τὸ μέθῃ ἑαυτὸν ἐκδοῦναι, καὶ τῶν λογισμῶν τὸ κριτήριον παρατρέψαι διὰ τῆς ἀμετρίας. εἰ δὲ δι' ἀσθένειαν σωματικὴν, ἀγαπητὲ, μὴ δύναιο ἄσιτος παρατείνειν τὴν ἡμέραν, οὐδεὶς εὖ φρονῶν ὑπὲρ τούτου σοι ἐγκαλέσαι δυνήσεται. δεσπότην γὰρ ἔχομεν ἥμερον καὶ φιλάνθρωπον, καὶ οὐδὲν τῶν ὑπὲρ δύναμιν παρ' ἡμῶν ἐκζητοῦντα. οὐδὲ γὰρ τὴν ἀποχὴν τῶν βρωμάτων, καὶ τὴν νηστείαν ἁπλῶς ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν γίνεσθαι, οὐ-
D δὲ δι' αὐτὸ τοῦτο, ἵνα ἄσιτοι διαμένωμεν μόνον, ἀλλ' ἵνα ἀφιστῶντες ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν βιωτικῶν πραγμάτων, πᾶσαν τὴν σχολὴν ἐν τοῖς πνευματικοῖς ἀναλίσκωμεν. ὡς εἰ μετὰ νηφούσης διανοίας τὸν ἑαυτῶν βίον οἰκονομοῦμεν, καὶ περὶ τὰ πνευματικὰ πᾶσαν τὴν σχολὴν ἐπιδεικνύμεθα, καὶ τῇ τροφῇ [d] οὕτω προσιῶμεν, ὡς τὴν χρείαν μόνον πληροῦν, καὶ ἐν ταῖς ἀγαθαῖς πράξεσιν ἅπαντα τὸν βίον καταναλίσκειν, οὐδὲ χρεία ἡμῖν ἦν τῆς βοηθείας τῆς ἀπὸ τῆς νηστείας. ἀλλ' ἐπειδὴ ῥᾴθυμός ἐστιν ἡ φύσις ἡ ἀνθρωπίνη, καὶ τῇ ἀνέσει, καὶ τῇ τρυφῇ μᾶλλον ἑαυτὴν ἐπιδίδωσι, διὰ τοῦτο καθάπερ πατὴρ
E φιλόστοργος τὴν ἀπὸ τῆς νηστείας ἡμῖν ἰατρείαν ἐπενόησεν ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης, ἵνα καὶ τὰ τῆς τρυφῆς ἡμῖν ἐκκόπτηται, καὶ τὴν περὶ τὰ βιωτικὰ φροντίδα μεταγάγωμεν ἐπὶ τὴν τῶν πνευματικῶν ἐργασίαν. εἰ τοίνυν εἰσί τινες τῶν ἐνταῦθα συνιόντων ὑπὸ ἀσθενείας σωματικῆς κωλυόμενοι, καὶ μὴ δυνάμενοι ἄσιτοι διαμένειν, τούτοις παραινῶ καὶ τὴν ἀσθένειαν τὴν σωματικὴν παραμυθεῖσθαι, καὶ τῆς διδασκαλίας ταύτης τῆς πνευματικῆς μὴ ἀποστερεῖν ἑαυτοὺς, ἀλλὰ ταύτῃ

a Morel. ἀλλὰ σφόδρα βουλόμενος, in aliis σφόδρα deest. Infra Reg. αἰσχρὸν παραβάλλειν.
b Sic omnes præter Morel. qui habet, τὰ τῶν παθῶν σκιρτήματα, minus recte. Infra Morel. ἐμπίμπλασθαι.
c Coislin. ἀλλὰ τὸ μέθῃ σαυτὸν ἐκδοῦναι καὶ . . . παρατρέψαι διὰ . . . εἰ δὲ ἀσθ-. Ibid. Savil. & Coislin. μὴ δύναιο. Morel. οὐ δύνασαι. Paulo-post aliquot mss. σε ἐγκαλέσαι.
d Savil. & quinque mss. οὕτω προσίεμεν. Coislin. οὕτω προσίεμεν. Morel. οὕτω προσίωμεν.

μᾶλλον

μᾶλλον πλείονα τὴν σπουδὴν ἐπιδείκνυσθαι.

Εἰσὶ γάρ εἰσιν [a] ὁδοὶ πολλῷ μείζους τῆς ἀποχῆς τῶν βρωμάτων, αἳ δυνάμεναι τὰς θύρας ἡμῖν ἀνοίγειν τῆς παρρησίας τῆς πρὸς τὸν θεόν. ὁ τροφῆς τοίνυν μεταλαμβάνων, καὶ νηστεύειν μὴ δυνάμενος, δαψιλεστέραν τὴν ἐλεημοσύνην ἐπιδεικνύσθω, εὐχὰς ἐκτενεῖς, τὴν προθυμίαν ἐπιτεταμένην ἐχέτω [b] περὶ τὴν ἀκρόασιν τῶν θείων λογίων· ἐνταῦθα οὐδὲν ἡ τοῦ σώματος ἀσθένεια ἐμπόδιον ἡμῖν γίνεται· τοῖς ἐχθροῖς καταλλαττέσθω, πᾶσαν μνησικακίαν ἐξοριζέτω τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς. ἂν ταῦτα κατορθοῦν βούληται, τὴν ἀληθῆ νηστείαν ἐπεδείξατο, καὶ ἣν μάλιστα πάντων ἀπαιτεῖ παρ' ἡμῶν ὁ δεσπότης. ἐπεὶ καὶ ταύτην τὴν ἀποχὴν τῶν βρωμάτων διὰ τοῦτο κελεύει γίνεσθαι, ἵνα χαλινοῦντες τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκὸς, εὐήνιον αὐτὴν ἐργαζώμεθα πρὸς τὴν τῶν ἐντολῶν ἐκπλήρωσιν. εἰ δὲ μέλλοιμεν μηδὲ τὴν ἀπὸ τῆς νηστείας βοήθειαν ἑαυτοῖς προσάγειν διὰ τὴν σώματος ἀσθένειαν, καὶ πλείονα τὴν ῥαθυμίαν ἐπιδείκνυσθαι, λανθάνομεν ἑαυτοὺς τὰ μέγιστα ζημιούμενοι. εἰ γὰρ καὶ μετὰ νηστείας ἡ τῶν προειρημένων κατορθωμάτων ἔλλειψις οὐδὲν ἡμᾶς ὀνίνησι, πολλῷ μᾶλλον εἰ μηδὲ τῷ φαρμάκῳ τῆς νηστείας χρήσασθαι δυνάμενοι, πλείονα τὴν ῥαθυμίαν [c] ἐπιδειξόμεθα. Ταῦτα δὴ μαθόντες παρ' ἡμῶν, παρακαλῶ, οἱ νηστεύειν δυνάμενοι, αὐτοί τε καθ' ὅσον οἷόν τε ἐπιτείνετε ὑμῶν τὴν καλὴν ταύτην καὶ ἐπαινετὴν προθυμίαν. ὅσῳ γὰρ ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, τοσοῦτον ὁ ἔσω ἀνακαινοῦται. ἡ γὰρ νηστεία τὸ μὲν σῶμα κατατείνει, καὶ χαλινοῖ τὰ ἄτακτα σκιρτήματα, τὴν δὲ ψυχὴν διαυγεστέραν ἐργάζεται, καὶ πτεροῖ, καὶ μετάρσιον καὶ κούφην ποιεῖ. καὶ τοὺς ἀδελφοὺς δὲ τοὺς ὑμετέρους, ὅσοι διὰ σωματικὴν ἀσθένειαν νηστεύειν οὐ δύνανται, προτρέπεσθε μὴ ἀπολιμπάνεσθαι τῆς πνευματικῆς ταύτης τροφῆς, διδάσκοντες αὐτοὺς, καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτοῖς διαπορθμεύοντες, καὶ [d] δεικνύντες, ὅτι ὁ φαγὼν καὶ πιὼν μετρίως οὐκ ἀνάξιός ἐστι ταύτης τῆς ἀκροάσεως, ἀλλ' ὁ ῥάθυμος καὶ διακεχυμένος. καὶ λέγετε πρὸς αὐτοὺς καὶ τὸ ἀποστολικὸν λόγιον, ὅτι καὶ ὁ ἐσθίων κυρίῳ ἐσθίει, καὶ ὁ μὴ ἐσθίων κυρίῳ οὐκ ἐσθίει, καὶ εὐχαριστεῖ τῷ θεῷ. καὶ ὁ νηστεύων τοίνυν εὐχαριστεῖ τῷ θεῷ, ὅτι δύναμιν ἔσχε δυναμένην ἀντισχεῖν πρὸς τὸν πόνον τῆς νηστείας· καὶ ὁ ἐσθίων πάλιν εὐχαριστεῖ τῷ θεῷ, ὅτι οὐδὲν αὐτὸν τοῦτο λυμήνασθαι δύναται πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς σωτηρίαν, ἐὰν θέλῃ. τοσαύτας γὰρ ἡμῖν ὁδοὺς ἔτεμεν ὁ φιλάνθρωπος θεὸς, ὅσας οὐδὲ εἰπεῖν ἐστι, δι' ὧν δυνατόν ἐστιν ἡμᾶς, ἐὰν βουλώμεθα, τῆς ἀνωτάτω παρρησίας μετασχεῖν.

[e] Ταῦτα οὖν ἀρκούντως τῶν ἀπολειφθέντων ἕνεκεν διελέχθημεν, περιελόντες αὐτῶν τῆς αἰσχύνης τὴν πρόφασιν, καὶ δείξαντες, ὅτι οὐ δεῖ ἐπὶ τούτῳ αἰσχύνεσθαι· οὐ γὰρ τὸ φαγεῖν αἰσχύνην ἡμῖν προξενεῖ, ἀλλὰ τὸ κακόν τι διαπράξασθαι. [f] μεγάλη αἰσχύνη ἡ ἁμαρτία· ἐὰν ταύτην ἐργασώμεθα, οὐ μόνον αἰσχύνεσθαι ὀφείλομεν,

ventur, sed & pransi plus exhibeant studii.

2. Sunt enim, sunt profecto viæ, quibus fiduciæ ad Deum januæ aperiri possunt, multo majores quam ciborum abstinentia. Igitur qui cibum accipit & jejunare non valet, largiorem det eleemosynam, ferventior sit in precibus, majorem habeat alacritatem in audiendis divinis eloquiis, in quibus corporis infirmitas nihil obstare potest: inimicis reconcilietur, omne odium & vindictæ cupiditatem ex animo eliminet. Si hæc fecerit, verum jejunavit jejunium, quod a nobis potissimum exposcit Dominus. Propterea enim hanc a cibis abstinentiam adhiberi præcipit, ut refrenantes carnis lascivias, eam obsequentem reddamus ad mandata Dei implenda. Quod si ob infirmitatem corporis subsidium hoc, quod jejunium præstat nobis, adhibere nolumus, & desidiæ deditiores sumus, maxima nobis ipsis damna imprudentes afferimus. Nam si jejunium, absentibus aliis prædictis operibus, nihil nobis prodest, multo magis, si cum jejunii pharmaco uti non possimus, graviorem negligentiam exhibuerimus. Hæc autem cum a nobis didiceritis, oramus vos, qui jejunare valetis, ut ipsi quantum poteritis, bonam & laudabilem hanc vestram augeatis diligentiam. *Quanto enim externus noster homo corrumpitur, tanto internus renovatur.* Jejunium enim corpus comprimit, & lascivias inordinatas refrenat, animam autem clariorem efficit, alis instruit & sublimem levemque facit. Fratres quoque vestros, quotquot ob corporis valetudinem jejunare nequeunt, exhortemini, ne spiritualem hanc mensam relinquant; & ad illos referte quæ a nobis didiceritis, indicantes eum qui moderate comedit & bibit non indignum hoc auditorio esse, sed eum qui deses & dissolutus sit. Et dicite eis apostolicum hoc dictum: *Et qui manducat, Domino manducat: & qui non manducat, Domino non manducat, & gratias agit Deo.* Igitur qui jejunat, gratias agit Domino, qui vires ei tribuit ad ferendos jejunii labores: & qui manducat, iterum gratias agit Deo, quia id nihil ipsum lædere potest, quo minus animæ salutem agat, modo velit. Tot enim nobis vias paravit benignus Deus, quot enarrare non possumus, per quas, si voluerimus, summam fiduciam assequi licet. Hæc propter absentes dixisse sit satis, ut tollatur eis pudoris obtentus, & sciatur, non oportere propter hoc pudore suffundi: neque enim comedisse, pudorem nobis affert, sed mali quidpiam egisse. Peccatum magna turpitudo est: si hoc admittimus, non solum erubescere debe-

Viæ diversæ quibus Dei benevolentia acquiritur.

2.Cor.4.16.

Rom.14.6.

[a] Sic Savil. & mss. Morel. vero, ὁδοὶ πολλαὶ μείζους.
[b] Savil. πρὸς τὴν ἀκρόασιν.
[c] Duo mss. ἐπεδειξάμεθα. Infra Coislin. καὶ ἐπαινουμένην.
[d] Reg. unus δεικνύντες ταύτης τῆς ἀκροάσεως αὐτοῖς τὸ ὠφέλιμον, καὶ λέγετε πρὸς αὐτοὺς καὶ τό. Savil. in marg. ὅσον τῆς ἀκροάσεως τὸ ὠφέλιμον, καί. Savil. in textu, ὅτι οὐχ ὁ φαγὼν &c. ut Morel.
[e] Savil. ταῦτα ἀρκούντως; alii ταῦτα ἀρκούντως, vel ταῦτα νῦν ἀρκ.
[f] Alii, μεγάλη γὰρ αἰσχ.

mus, sed & nos occultare, & miseros dicere nos ipsos non minus, quam qui in scopulum impegerunt: imo neque tunc despondere animum, sed ad confessionem & resipiscentiam festinare debemus. Hujusmodi enim est Dominus noster, qui nihil aliud requirit admisso peccato, si quando per ignaviam deliquimus, quam ut errata confiteamur, nec ultra progrediamur, vel in eadem recidamus. Cæterum cum cibo nostræ mensuræ congruenti utimur, nunquam erubescamus. Nam Dominus nos tali corpori conjunctos esse voluit, quod aliter consistere nequit nisi cibo pascatur; modo cibum nimium ne sumamus: id quod nobis ad sanitatem & corporis bonam habitudinem plurimum conducit. Annon videtis quotidie ex sumtuosis mensis & immodica ingluvie infinita morborum genera induci? Unde podagræ? unde capitis dolores? unde corruptorum humorum abundantia? unde innumeri alii morbi? nonne ab intemperantia & largiore, quam par sit, vini potu? Nam sicut navis, quæ aquis ita impletur, ut exhauriri nequeat, statim submergitur: ita & homo quando crapulæ & ebrietati seipsum dedidit, in præceps vadit, & rationem suam submergit, denique jacet quasi vivum cadaver, ad mala quidem operanda sæpe habilis, ad bona autem omnia nihilo se melius habens, quam mortui.

Confessio peccatorum

Temperantia ad sanitatem conducit.

3. Idcirco obsecro, ut secundum beatum Paulum, *carnis curam ne agatis ad concupiscentias*, sed ut possitis subsistere, & majori alacritate rebus spiritualibus operam dare. Hæc omnia fratribus vestris dicite, & suadete illis, ne unquam spirituali hoc alimento se privent; sed etsi pransi sint, veniant omni cum alacritate, ut accepta hic spirituali doctrina, diabolicis insidiis fortiter resistere possint. Cæterum vobis consuetam spiritualem mensam nos apponamus, caritatis vestræ in audiendis divinis studium sic remuneraturi, & debitum quod promisimus exsoluturi. Scitis enim omnino, & meministis, nos de hominis formatione dicere cœpisse, & angustia temporis præpeditos, lectionem totam perficere non valentes, in doctrina de ferarum utilitate finem fecisse, ostendentes, hominem propter inobedientiam a principatu, quem prius super eas habebat, excidisse. Unde hodie quod reliquum est reddemus, atque ita hinc vos dimittemus. Et ut manifestior vobis sermo noster sit, operæ precium fuerit meminisse, ubi tunc missum fecerimus sermonem: ut inde facto initio, quæ reliqua sunt impleamus. Ubi igitur finem dicendi fecimus? Cum diximus de illis

Rom. 13. 14.

ἀλλὰ καὶ ἐγκαλύπτεσθαι, καὶ καθάπερ οἱ προσκεκρουκότες, οὕτως ἑαυτοὺς ταλανίζειν· μᾶλλον δὲ μηδὲ τότε ἀπαγορεύειν ἑαυτοὺς, ἀλλὰ πρὸς ἐξομολόγησιν ἐπείγεσθαι καὶ πρὸς εὐγνωμοσύνην. Τοιοῦτον γὰρ ἔχομεν δεσπότην οὐδὲν ἕτερον παρ' ἡμῶν ἐπιζητοῦντα μετὰ τὴν τῆς ἁμαρτίας πρᾶξιν, εἴ ποτε διὰ ῥαθυμίαν ἀλῶμεν, ἢ τὸ ὁμολογῆσαι τὰ ἐσφαλμένα, καὶ μέχρι τούτου στῆναι, καὶ μηκέτι τοῖς αὐτοῖς περιπεσεῖν. ἐὰν δὲ τροφῆς συμμέτρου μεταλάβωμεν, μηδέποτε αἰσχυνώμεθα· σώματι γὰρ ἡμᾶς τοιούτῳ συνέπλεξεν ὁ δεσπότης, ᾧ μὴ δυνατὸν ἑτέρως συνεστάναι, εἰ μὴ ταύτης μεταλάβοι, μόνον τὰ τῆς ἀμετρίας ἐκκοπτέσθω. τοῦτο γὰρ ἡμῖν καὶ πρὸς τὴν ὑγίειαν τούτου καὶ εὐεξίαν τὰ μέγιστα συμβάλλεται. ἢ οὐχ ὁρᾶτε καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀπὸ τῶν πολυτελῶν τραπεζῶν καὶ τῆς ἀμέτρου ἀδηφαγίας τὰ μυρία ἐπαγόμενα νοσήματα; πόθεν ποδαλγίαι; πόθεν καρηβαρεῖαι; πόθεν ὁ τῶν χυμῶν τῶν διεφθαρμένων πλεονασμός; πόθεν τὰ ἄλλα μυρία νοσήματα; οὐκ ἀπὸ τῆς ἀμετρίας καὶ τοῦ πλέον τοῦ δέοντος ἐγχέειν ἑαυτοῖς [a] τὸ ἄκρατον; καθάπερ γὰρ πλοῖον ὑπέραντλον γενόμενος ταχέως καταβαπτίζεται, καὶ ὑποβρύχιον γίνεται· οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν τῇ ἀδηφαγίᾳ καὶ τῇ μέθῃ ἑαυτὸν ἐκδῷ, κατὰ κρημνῶν ἄπεισι, καὶ ὑποβρύχιον ἀπεργάζεται τὸν λογισμὸν, καὶ κεῖται λοιπὸν καθάπερ νεκρὸς ἔμψυχος, πρὸς μὲν τὰ κακὰ πολλάκις ἐνεργεῖν δυνάμενος, πρὸς δὲ τὰ ἀγαθὰ ἅπαντα οὐδὲν ἄμεινον τῶν νεκρῶν διακείμενος.

Διὸ παρακαλῶ κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας, ἀλλὰ πρὸς τὸ συνεστάναι, καὶ δύνασθαι μετὰ πλείονος προθυμίας ἐν τῇ τῶν πνευματικῶν ἐργασίᾳ πολλὴν τὴν σπουδὴν ἐπιδείκνυσθαι. Ταῦτα δὴ πάντα διαλεγόμενοι πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ὑμετέρους, πείθετε αὐτοὺς τῆς πνευματικῆς ταύτης τροφῆς μηδέποτε ἑαυτοὺς ἀποστερεῖν, ἀλλὰ κἂν ἠριστηκότες ὦσιν, ἐρχέσθωσαν μετὰ πάσης προθυμίας, ἵνα δεξάμενοι τὴν ἐντεῦθεν διδασκαλίαν, δύνωνται γενναίως ἵστασθαι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου. ἡμεῖς δὲ λοιπὸν φέρε τὴν συνήθη τράπεζαν ὑμῖν παραθῶμεν, καὶ τῆς σπουδῆς τῆς περὶ τὴν ἀκρόασιν ἀμειψώμεθα τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, καὶ τὸ χρέος ἐκτίσωμεν, ὅπερ ὀφείλομεν ὑμῖν. ἴστε γὰρ πάντως καὶ μέμνησθε, ὅτι περὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπου διαπλάσεως ἀρξάμενοι διαλέγεσθαι, ὑπὸ τοῦ καιροῦ στενοχωρηθέντες οὐκ ἰσχύσαμεν πᾶν τι ἐπεξελθεῖν τῷ ἀναγνώσματι, ἀλλ' εἰς τὸν περὶ τῶν θηρίων λόγον τὴν διδασκαλίαν ἐτελέσαμεν δεικνύντες, ὅτι τὴν κατ' αὐτῶν ἀρχὴν πρότερον ἔχων ὁ ἄνθρωπος, διὰ τὴν τῆς παρακοῆς ἁμαρτίαν ταύτην ἀφῃρέθη. διὸ βουλόμεθα σήμερον τὰ λειπόμενα ὑμῖν ἀποδόντες, οὕτως ὑμᾶς ἐντεῦθεν ἀποπέμψαι. ἀλλ' ἵνα ὑμῖν σαφὴς ἡμῶν ὁ λόγος γένηται, ἀναγκαῖον ὑμᾶς ὑπομνῆσαι, ποῦ [b] τότε τὴν διδασκαλίαν κατελύσαμεν· ἵνα ἐκεῖθεν ἀρξάμενοι, οὕτω τὰ λείποντα ἀναπληρώσωμεν. ποῦ οὖν τὸν λόγον τότε κατελύσαμεν; εἰπόντες εἰς

a Savil. & sex mss. τὸν ἄκρατον, intellige οἶνον. Infra Savil. & sex mss. ὑποβρύχιον ἐργάζεται.

b Coislin. τότε τῆς διδασκαλίας. Infra Morel. τὰ λείποντα. Alii, τὰ λειπόμενα.

A τὸ, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, ἐπειδὴ εἰς πολὺ μῆκος ὁ λόγος ἐξετάθη, καὶ πολὺ πέλαγος ἡμῖν ἐπέχθη νοημάτων, οὐ συνεχωρήθη ἡμῖν περαιτέρω προελθεῖν, ἀλλὰ μέχρι τούτου στάντες τῶν ἑξῆς οὐκ ἐφηψάμεθα. διόπερ ἀναγκαῖον νῦν αὐτὴν τὴν ἀκολουθίαν ἀναγνῶναι ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης· ἵνα εἰδέναι ἔχοιτε, τίνα ἐστὶν, ἃ μέλλομεν ἐρεῖν πρὸς ὑμᾶς. εὐθέως οὖν ἐπήγαγεν ἡ θεία γραφὴ, καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον· κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. καὶ B εὐλόγησεν αὐτοὺς ὁ θεὸς, λέγων, αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς. καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς. βραχέα τὰ ῥήματα, ἀλλὰ πολὺς ὁ ἐγκείμενος θησαυρὸς τοῖς βραχέσι τούτοις ῥήμασι. πνεύματι γὰρ φθεγγόμενος ὁ μακάριος οὗτος προφήτης, ἀπόρρητά τινα ἡμᾶς νῦν διδάσκειν βούλεται. ἐπειδὴ γὰρ εἶπε, ποιήσωμεν ἄνθρωπον, καὶ βουλὴν, ὡς εἰπεῖν, καὶ σκέψιν προσέθηκεν ὁ τῶν ἁπάντων δημιουργὸς, διὰ τοῦ σχήματος τούτου τὴν τιμὴν ἐπιδεικνύμενος τοῦ περὶ C τοῦ μέλλοντος διαπλάττεσθαι, καὶ πρὸ τῆς διαπλάσεως ἐδίδαξεν ἡμᾶς, καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀρχῆς, ἧς μέλλει ἐγχειρίζειν τῷ δημιουργεῖσθαι μέλλοντι. εἰπὼν οὖν, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, καὶ καθ' ὁμοίωσιν, ἐπήγαγε· καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης. ὅρα πῶς ἐκ προοιμίων τὸν θησαυρὸν ἡμῖν τὸν ἐγκεκρυμμένον ὑποδείκνυσι. πνεύματι γὰρ [a] θείῳ φθεγγόμενος ὁ προφήτης, καὶ τὰ μηδέπω ὑφεστῶτα ὡς ὑφεστῶτα καὶ γεγενημένα ὁρᾷ. τίνος οὖν ἕνεκεν, εἰπέ μοι, εἰπών· ποιήσωμεν ἄνθρωπον, νῦν λέγει, καὶ ἀρχέτωσαν; λανθάνον τι μυστήριον ἡμῖν ἐντεῦθεν ἤδη D λοιπὸν παραδηλοῖ. τίνες ἀρχέτωσαν; ἢ δῆλον καὶ τὴν τῆς γυναικὸς αἰνιττόμενος διάπλασιν τοῦτο εἴρηκεν. ὁρᾷς ὅπως οὐδέν ἐστι τῶν ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ ἁπλῶς καὶ εἰκῇ κείμενον; ἀλλὰ καὶ τὸ τυχὸν ῥῆμα πολὺν ἔχει ἐναποκείμενον τὸν θησαυρόν.

Καὶ μὴ ξενίσῃ σε, ἀγαπητὲ, τὸ εἰρημένον· τοιοῦτον γὰρ ἔθος ἅπασι τοῖς προφήταις, περὶ τῶν μηδέπω γεγενημένων ὡς γεγενημένων διαλέγεσθαι. ἐπειδὴ γὰρ τοῖς πνευματικοῖς ἑώρων ὀφθαλμοῖς τὰ μετὰ πολὺν ἐτῶν ἀριθμὸν μέλλοντα γίνεσθαι, διὰ τοῦτο ὡς ἤδη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κείμενα κατοπτεύοντες [b] τὰ πράγματα, οὕτως ἅπαντα διελέγοντο. E καὶ ἵνα μάθῃς τοῦτο σαφῶς, ἄκουε τοῦ μακαρίου Δαυὶδ λέγοντος, καὶ πρὸ τοσούτων γενεῶν τὰ κατὰ τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ προφητεύοντος καὶ βοῶντος· ὤρυξαν χεῖράς μου, καὶ πόδας μου· καὶ πάλιν, διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς. [c] ὁρᾷς πῶς τὰ μέλλοντα μετὰ χρόνον πολὺν ἔσεσθαι, ὡς ἤδη γεγενημένα προανεφώνει; οὕτω καὶ ὁ μακάριος οὗτος προφήτης ἤδη αἰνιττόμενος ἡμῖν τὴν τῆς γυναικὸς

A verbis, *Faciamus hominem secundum imaginem nostram, & secundum similitudinem, & dominentur piscibus maris, & volucribus cæli*, quia tunc sermo prolixior fuit, & natum est nobis pelagus quoddam sententiarum, nec concessum, ut ulterius progrederemur, sed hactenus producto sermone sequentia non attigimus. Unde nunc necessarium, ut caritati vestræ quæ sequuntur, legantur: ut scire possitis quænam vobis dicturi simus. Statim igitur divina scriptura subdidit: 27. *Et fecit Deus hominem: secundum imaginem Dei fecit illum. Masculum &* B *feminam fecit illos*, 28. *Et benedixit illis Deus, dicens: Crescite & multiplicamini, & implete terram, & dominemini ei: & dominemini piscibus maris, & volatilibus cæli, & omnibus pecoribus, & omni terræ, & omnibus reptilibus repentibus super terram.* Pauca sunt verba, sed magnus reconditus thesaurus in tam paucis verbis. Spiritu enim loquens beatus hic propheta, nunc nos arcana quædam docere vult. Nam postquam dixit, *Faciamus hominem*; & consilium, &, ut ita dicam, studium adhibuit omnium opifex, ut hoc schemate formandi hominis dignitatem ostenderet, & ante formationem e- C tiam doceret, quantum principatum formando homini daturus esset. Itaque dixit: *Faciamus hominem secundum imaginem nostram, & secundum similitudinem*: subdidit, *Et dominentur piscibus maris.* Vide quomodo statim ab initio latentem nobis thesaurum demonstrat. Spiritu enim divino loquens Propheta, quæ nondum subsistebant, quasi subsistentia & facta videt. Quare ergo, dic obsecro, ut dixit, *Faciamus hominem*; nunc dicit, *Et dominentur?* Occultum nobis sacramentum hîc jam consequenter declarat; Quinam dominentur? mulieris videlicet innuens formationem, hoc dixit. D Vides quomodo nihil inest divinis literis temere & absque causa positum? etiamque verbum quod fortuitum videri posset, magnum thesaurum in se latentem continet.

4. Et ne mireris, dilecte, quod dictum est. Mos enim hic est Prophetarum omnium, de nondum factis ut de factis loqui. Quia enim mentalibus oculis videbant quæ post multorum annorum curricula E erant futura, idcirco quasi nunc ob oculos posita spectarent, ita cuncta narrabant. Et quo manifeste hoc scias, audi beatum Davidem dicentem, & ante tot sæcula vaticinantem de cruce Christi, & clamantem: *Foderunt manus meas & pedes meos*; *Psal. 21. 17. & 19.* & iterum; *Diviserunt vestimenta mea sibi.* Vides quomodo post longum tempus futura, quasi jam facta prædixit? Sic & beatus hic Propheta jam insinuans nobis mulieris

[a] Sic Morel. & aliquot mss. θείῳ deest in aliis.
[b] Coislin. & alius τὰ παρόντα.
[c] Alii, ἴδε πῶς.

formationem, ænigmatice & obscure dicit: *Et dominentur piscibus maris.* Et progressus ultra manifestius inquit: *Et fecit Deus hominem: secundum imaginem Dei fecit illum. Masculum & feminam fecit illos.* Animadverte quanta usus est accuratione, semel atque iterum idem dicens, ut in mentibus auditorum bene reponi possint quæ dicuntur. Nisi enim hoc ei curæ fuisset, sufficiebat dicere, *Et fecit Deus hominem:* sed iterum apponit: *Secundum imaginem Dei fecit illum.* Postquam enim nos docuit per præcedentia, quid sit *secundum imaginem:* denuo ea de causa hîc eumdem repetit sermonem, & dicit: *Secundum imaginem Dei fecit eum.* Et ut ne impudentem quidem defensionis prætextum relinquat Ecclesiæ dogmata impugnare volentibus, paululum progressus idem iterum docet, quod ideo imaginis nomine usus sit, quod imperaturus, & sub se creaturas omnes habiturus esset. Jam videamus quid dicit: *Et fecit Deus hominem: secundum imaginem Dei fecit illum. Masculum & feminam fecit illos.* Id quod supra insinuaverat, dicens: *Et dominentur:* hîc manifestius dixit; idipsum tamen reconditiori modo nos docens: nondum enim de formatione docuerat, neque dixerat unde mulier producta. *Masculum,* inquit, *& feminam fecit illos.* Vidisti quomodo, quod nondum factum, quasi jam factum narravit? Hujusmodi sunt oculi spirituales: neque enim tantum præstare possunt corporales hi oculi, qui visibilia cernunt, quantum oculi spiritus, qui ea quæ non videntur neque subsistunt, videre possunt. Igitur ut dixit, *masculum & feminam fecit illos:* quasi utrique benedictionem daret, dicit: *Et benedixit illis Deus, dicens: Crescite, & multiplicamini & implete terram, & dominamini illi, & imperate piscibus maris.* Ecce quam eminens benedictio. Nam hoc, *Crescite, & multiplicamini, & implete terram,* etiam de brutis animalibus, & reptilibus dictum est: sed, *Dominamini, & imperate,* de viro & muliere dictum. Vide benignitatem Domini: antequam mulierem producat, participem illam facit imperii, & benedictionis honore dignatur. *Et imperate,* ait, *piscibus maris, & volatilibus cæli, & omnibus pecoribus, & universæ terræ: & omnibus reptilibus, quæ repunt super terram.*

5. Vidisti inenarrabilem potestatem? vidisti principatus magnitudinem? vidisti condita omnia sub hujus potestatem redacta? Nihil posthac mediocre de rationali hoc animali imagineris, sed cogita honoris magnitudinem, & Domini erga illud benevolentiam, obstupescens illius immensam & inenarrabilem benignitatem. 29. *Et dixit Deus: Ecce dedi vobis omnem herbam sativam; seminans semen quod est super terram: & omne lignum quod habet in seipso fructum seminis sativi, vobis erit in cibum,*

A διάπλασιν αἰνιγματωδῶς φησι, καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης. εἶτα προϊὼν πάλιν σαφέστερον φησι, καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον· κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν. ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. σκόπει πόσῃ κέχρηται τῇ ἀκριβείᾳ, καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον τὸ αὐτὸ λέγων, ἵνα δυνηθῇ ἐναποτεθῆναι τῇ τῶν ἀκροατῶν διανοίᾳ τὰ λεγόμενα. εἰ γὰρ μὴ τοῦτο ἦν αὐτῷ τὸ σπουδαζόμενον, ἤρκει εἰπεῖν, καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον· ἀλλὰ πάλιν προστίθησι· κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν. ἐπειδὴ γὰρ ἐδίδαξεν ἡμᾶς διὰ τῶν προλαβόντων, κατὰ τί εἴρηται τὸ κατ' εἰκόνα, διὰ τοῦτο πάλιν ἐνταῦθα τὸν αὐτὸν ἐπαναλαμβάνων λόγον, φησὶ, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν. καὶ ἵνα μηδὲ ἀναίσχυντον καταλίπῃ ἀπολογίας πρόφασιν τοῖς μάχεσθαι βουλομένοις τοῖς τῆς ἐκκλησίας δόγμασι, κατὰ μικρὸν προϊὼν διδάσκει τὰ αὐτὰ πάλιν, ὅτι κατὰ τὸ ἄρχειν καὶ ὑποτεταγμένα ἔχειν ἅπαντα τὰ δημιουργήματα, κατὰ τοῦτο τῷ τῆς εἰκόνος ὀνόματι ἐχρήσατο. τέως δὲ ἴδωμεν τί φησι· καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον· κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν. ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. ὅπερ ἀνωτέρω ᾐνίξατο, εἰπὼν, καὶ ἀρχέτωσαν, καὶ ἐνταῦθα σαφέστερον εἶπε· καὶ αὐτὸ δὲ ὅμως κεκρυμμένως ἡμᾶς ἐδίδαξεν. οὐδέπω γὰρ περὶ τῆς διαπλάσεως ἡμᾶς διδάξας, οὐδὲ εἰπὼν, πόθεν ἡ γυνὴ παρήχθη, φησὶν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. εἶδες πῶς τὸ μηδέπω γεγονὸς [a] ὡς γεγονὸς διηγήσατο; τοιοῦτον γὰρ οἱ πνευματικοὶ ὀφθαλμοί· οὐδὲ γὰρ οὕτως οἱ σωματικοὶ οὗτοι ὀφθαλμοὶ τὰ ὁρώμενα βλέπειν δύνανται, ὡς οἱ τοῦ πνεύματος ὀφθαλμοὶ τὰ μὴ ὁρώμενα, μηδὲ τὰ ὑφεστῶτα. εἰπὼν τοίνυν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοὺς, ὡς πρὸς ἀμφοτέρους τὴν εὐλογίαν ποιεῖται, καί φησι· καὶ ηὐλόγησεν αὐτοὺς ὁ θεὸς, λέγων, αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς, [b] καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης. ἰδοὺ τὸ ἐξαίρετον τῆς εὐλογίας· τὸ γὰρ αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ ἐπὶ τῶν ἑρπετῶν ἴδοι τις ἂν εἰρημένον· τὸ δὲ κατακυριεύσατε, καὶ ἄρχετε, ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς γυναικός. ὅρα φιλανθρωπίαν δεσπότου, καὶ πρὶν ἢ παραγαγεῖν αὐτὴν, κοινωνὸν αὐτὴν τῆς ἀρχῆς ἀπεργάζεται, καὶ τῆς εὐλογίας αὐτὴν ἀξιοῖ. καὶ ἄρχετε, φησι, τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς.

Εἶδες ἐξουσίαν ἄφατον; εἶδες ἀρχῆς μέγεθος; εἶδες πάντα τὰ δημιουργηθέντα ὑπὸ τὴν τούτου ὑποταγὴν γινόμενα; μηδὲν λοιπὸν μικρὸν φαντασθῇς περὶ τοῦ ζώου τούτου τοῦ λογικοῦ, ἀλλ' ἐννόει τῆς τιμῆς τὸ μέγεθος, καὶ τὴν περὶ αὐτὸ εὔνοιαν τοῦ δεσπότου, ἐκπλήττου τὴν ἄφατον αὐτοῦ φιλανθρωπίαν. καὶ εἶπεν ὁ θεός· ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν πάντα χόρτον σπόριμον, σπεῖρον σπέρμα, ὅ ἐστιν ἐπάνω πάσης τῆς γῆς, καὶ πᾶν ξύλον, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ καρπὸν σπέρματος σπορίμου, ὑμῖν

[a] Coislin. & alius ὡς γεγενημένον διηγ-

[b] MSS. καὶ ἀρχέτωσαν.

A ἔσται εἰς βρῶσιν, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ παντὶ ἑρπετῷ ἕρποντι ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ ψυχὴν ζωῆς, καὶ πάντα χόρτον χλωρὸν εἰς βρῶσιν. καὶ ἐγένετο οὕτως. Θέα μοι τῶν ῥημάτων τὴν ἀκρίβειαν, ἀγαπητὲ, καὶ τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν, καὶ μηδὲν ἁπλῶς παραδράμῃς τῶν εἰρημένων. καὶ εἶπε, φησιν, ὁ θεὸς, ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν πάντα χόρτον σπόριμον· ὡς πρὸς τοὺς δύο ἡ διάλεξις γίνεται, καὶ ταῦτα, μηδέπω τῆς γυναικὸς παραχθείσης. εἶτα ἵνα μάθης αὐτοῦ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀγαθότητα, ὅρα πῶς οὐ μέχρι τοῦ ἀνθρώπου, B καὶ τῆς γυναικὸς τῆς μηδέπω παραχθείσης τὴν φιλανθρωπίαν ἐπιδείκνυται, καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν φιλοτιμίαν, ἀλλὰ καὶ μέχρις αὐτῶν τῶν ἀλόγων. εἰπὼν γὰρ, ὑμῖν ἔσται εἰς βρῶσιν, ἐπήγαγε, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς a γῆς. ὅρα πάλιν ἑτέραν ἄβυσσον φιλανθρωπίας. οὐ μόνον [a] γὰρ τῶν ἀλόγων τῶν ἡμέρων, καὶ πρὸς τροφὴν ἡμῖν ἐπιτηδείων, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν, πρόνοιαν πεποίηται, ἀλλὰ καὶ τῶν θηρίων. καὶ τίς ἂν κατ' ἀξίαν ἐφίκοιτο τῆς ἀπείρου ταύτης ἀγαθότητος; ὑμῖν ἔσται εἰς βρῶσιν, φησι, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ παντὶ ἑρπετῷ ἕρποντι C ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ ψυχὴν ζωῆς, καὶ πάντα χόρτον χλωρὸν εἰς βρῶσιν. πολλὴ τοῦ δεσπότου δείκνυται ἡ περὶ τὸν ἄνθρωπον τὸν ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθέντα πρόνοια· ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸν παρήγαγε, καὶ πᾶσαν αὐτῷ τὴν ἀρχὴν τῆς δημιουργίας ἐνεχείρισεν, ἵνα μὴ εὐθέως καὶ ἐκ προοιμίων ὁρῶν τῶν ἀλόγων τὸ πλῆθος, b δυσχεραίνειν ἔχῃ, ὡς οὐ μὴ δυνάμενος ἀρκέσαι πρὸς τὴν τῶν τοσούτων ζώων τροφὴν, πρὶν ἢ [b] κἂν ἔννοιαν αὐτὸν τινα δέξασθαι περὶ τούτου, προλαβὼν ὁ ἀγαθὸς δεσπότης παραμυθούμενος αὐτὸν, ὡς εἰπεῖν, καὶ δεικνὺς ὡς καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ ἄλογα πάντα πολλὴν ἕξει τὴν ἀφθονίαν, τῆς γῆς τῷ προστάγματι τοῦ δεσπότου πρὸς D τὴν διατροφὴν τούτων ὑπηρετουμένης, εἰπὼν, ὑμῖν ἔσται εἰς βρῶσιν, εὐθέως ἐπήγαγε, καὶ τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καὶ τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ παντὶ ἑρπετῷ ἕρποντι ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ ἔχει ἐν ἑαυτῷ ψυχὴν ζωῆς, καὶ πάντα χόρτον χλωρὸν εἰς βρῶσιν. καὶ ἐγένετο οὕτω. πάντα ὅσα προσέταξεν ὁ δημιουργὸς, φησιν, εἰς ἔργον ἐξῆλθε, καὶ πάντα εἰς τὴν προσήκουσαν εὐταξίαν ἀποκατέστη· διά τοι τοῦτο εὐθέως ἐπήγαγε, καὶ εἶδεν ὁ θεὸς τὰ πάντα ὅσα ἐποίησε, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν.

c Τίς ἂν κατ' ἀξίαν ἀνυμνήσειε τῆς θείας γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν; ἰδοὺ γὰρ καὶ [c] ἐνταῦθα διὰ μιᾶς λέξεως E εἰποῦσα, καὶ εἶδεν ὁ θεὸς πάντα ὅσα ἐποίησε, πάντων τῶν μετὰ ταῦτα ἀντιλέγειν ἐπιχειρούντων τὴν γλῶτταν ἐπεστόμισε. καὶ εἶδεν ὁ θεὸς τὰ πάντα ὅσα ἐποίησέ, φησι, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν, καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωῒ ἡμέρα ἕκτη. ἐπειδὴ γὰρ ἐφ' ἑκάστου τῶν δημιουργηθέντων ἔλεγε, καὶ εἶδεν ὁ θεὸς ὅτι καλὸν, νῦν ὅτε τὰ πάντα συνετελέσθη, καὶ τὰ τῆς ἕκτης ἡμέρας ἔργα τέλος ἔλαβε, καὶ ὁ μέλλων πάντων τῶν δημιουργηθέντων ἀπολαύειν εἰς τὸ μέσον παρήχθη, φησί· καὶ

30. *& omnibus feris terræ, & omnibus volatilibus cæli, & omni reptili repenti super terram, quod habet in seipso animam vitæ, & omnem herbam viridem in cibum. Et factum est ita.* Vide, obsecro, carissime, verborum diligentiam, & ineffabilem Dei benignitatem, & ne quid dictorum simpliciter prætereas. *Et dixit*, inquit, *Deus: Ecce dedi vobis omnem herbam sativam:* quasi ad duos sermo fit, quamvis nondum muliere producta. Deinde ut discas excellentem ejus bonitatem: vide quomodo eminentem benignitatem, & miram liberalitatem, non in viro & muliere nondum formata solum declaret, sed & in ipsis brutis. Nam ut dixit: *Vobis erit in cibum*, subdidit, *Et omnibus bestiis terræ.* Vide iterum aliam abyssum benignitatis: non enim solum brutis domesticis, & nostro usui servientibus, vel ad cibum, vel ad ministerium, sed & feris prospexit. Ecquis pro dignitate attigerit immensam istam bonitatem? *Vobis erit in cibum*, inquit, *& omnibus bestiis terræ, & omnibus volatilibus cæli, & omni reptili repenti super terram, quod habet in semetipso animam vitæ, & omnem herbam viridem in cibum.* Magna Domini erga hominem, quem condidit, ostenditur providentia: nam postquam ipsum produxit, & omnis creaturæ dominium ipsi tradidit; ut ne statim ab initio jumentorum multitudinem videns stomachari possit, quasi non sufficeret ad alenda tot & tanta animalia; priusquam de hoc vel cogitaret, bonus Deus præveniendo demulcens eum, ut ita dicam, & ostendens tam ipsum, quam jumenta & bruta omnia, præcepto Domini omnem copiam ad hæc alenda, terra suppeditante, esse habituros, postquam dixit, *Erit vobis in cibum;* mox subjunxit, *Et omnibus bestiis terræ, & volatilibus cæli, & omni reptili repenti super terram, quod habet in semetipso animam vitæ, & omnem herbam viridem in cibum. Et factum est ita.* Omnia quæcumque imperavit conditor, inquit, opere perfecta sunt, & omnia congruenti ordine sunt constituta; propterea statim subdit: *Et vidit Deus omnia quæcumque fecit, & ecce bona valde.*

6. Quis pro dignitate laudarit divinæ scripturæ diligentiam? Ecce enim & hic verbo uno dicens: *Et vidit Deus omnia quæcumque fecit*, linguam omnium postea contradicere conantium compescuit. *Et vidit Deus*, inquit, *omnia quæcumque fecit, & erant valde bona. Et facta est vespera, & factum est mane dies sextus.* Quoniam enim de unaquaque creatura dicebat, *Et vidit Deus quod esset bonum:* nunc quando omnia completa sunt, & diei sexti opera finem acceperunt, & qui creaturis omnibus fruiturus erat, productus est, inquit: *&*

a Γὰρ deest in aliquot mss.
b In uno Codice Saviliano, & in quinque nostris καὶ ἔννοιαν. forte melius, alii, καὶ ἔννοιαν.
c Coislin. ἐνταῦθα.

vidit Deus omnia quæcumque fecit, & ecce valde bona. Confidera quomodo creaturas omnes hoc verbo, *omnia*, simul complexus, omnes simul laude prosequutus est. Neque enim ut dixit, *omnia*, contentus fuit eo verbo; sed subdidit, *Quæcumque fecit.* Et neque hæc tantum dixit: sed, Et ecce bona, & valde bona, hoc est, admodum bona. Igitur cum Dominus, qui res ex nihilo ut essent produxit, eas valde bonas, & admodum bonas dicit, quis etiamsi insania sit plenus, vel os aperire, & contradicere Dei verbis audeat? Quoniam enim in visibilibus non solum lux creata est, sed & tenebræ adversæ luci: & non solum dies, sed & nox contraria diei: & in seminibus quæ ex terra nascuntur, non solum herbæ utiles, sed & perniciosæ: & arbores non solum fructuosæ, sed & infructuosæ: & animalia non solum mansueta, sed & sylvestria & truculenta: & in iis quæ aquæ produxerunt, non solum pisces, sed & cete, & aliæ marinæ belluæ; & terra non solum habitabilis, sed & inhabitabilis; & non solum plani campi, sed etiam montes & colles; & inter aves, non solum domesticæ & ad cibum aptæ, sed & feræ, & immundæ, & milvi, & vultures, & alia similia multa: præterea in iis quæ terra profert, non tantum mansueta & innoxia animalia, sed & serpentes, & viperæ, & dracones, & leones, & pardi; & in aëre non solum pluviæ & venti utiles, sed & grandines & nives; & si quis singula pertractare velit, multa in unaquaque creaturarum inveniet, quæ non solum non utilia, sed & damnosa existimentur; ideo ut nulli posthac liceat creaturas respicienti opificia vituperare ac dicere: Quare hoc, & ad quid istud? hoc bene factum est, hoc non bene; ideo sacra scriptura omnes, ut ita dicam, ingrate obloqui audentes compescens, sexto die absolutis creaturis omnibus, inquit: *Et vidit Deus omnia quæcumque fecit, & ecce valde bona.* Quid igitur, obsecro, par fuerit tam fidelibus testimoniis, quando ipse creator sententiam fert, & dicit, omnia quæcumque facta sunt, bona esse, & valde bona? Quocirca cum videris aliquem, qui suis ratiociniis motus, obloqui divinæ scripturæ audeat, eum quasi insanum aversare; imo ne averseris; sed misertus ignorantiæ ejus, produc id quod ait divina scriptura, & dic, *Vidit Deus omnia quæcumque fecit*, & dixit, *Ecce valde bona*; & fortassis indomitam illius linguam continere poteris. Nam si in humanis rebus cum videmus viris quibusdam optimatibus ea quæ fiunt probari, calculo illorum non obsistimus, sed adstipulamur, & illorum sententiam proprio ju-

A εἶδεν ὁ θεὸς τὰ πάντα ὅσα ἐποίησε, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν. σκόπει πῶς συλλαβὼν τὰ δημιουργηθέντα ἅπαντα διὰ τῆς λέξεως ταύτης [a] τῆς, πάντα, πᾶσι τοῖς δημιουργηθεῖσι τὸν ἔπαινον ἀπεκλήρωσεν. οὐδὲ γὰρ εἰποῦσα, ἅπαντα, ἠρκέσθη, ἀλλ᾽ ἐπήγαγεν, ὅσα ἐποίησε· καὶ οὐδὲ μέχρι τούτου ἔστη, ἀλλὰ καὶ ἰδοὺ καλὰ, καὶ λίαν καλά, φησι, τοῦτ᾽ ἔστι πάνυ καλά. ὅταν οὖν [b] ὁ δεσπότης, ὁ ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν, καλὰ καὶ πάνυ καλὰ τὰ δημιουργήματα προσείποι, τίς ἂν τολμήσειε, κἂν αὐτομανίας ᾖ πεπληρωμένος, διᾶραι τὸ στόμα καὶ ἀντιφθέγξασθαι τοῖς ὑπὸ τοῦ θεοῦ B ῥηθεῖσιν; ἐπειδὴ γὰρ ἐν τοῖς ὁρωμένοις οὐ μόνον φῶς ἐδημιουργήθη, ἀλλὰ καὶ σκότος ἀπ᾽ ἐναντίας τῷ φωτὶ, καὶ οὐ μόνον ἡμέρα, ἀλλὰ καὶ νὺξ ἀπ᾽ ἐναντίας τῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδομένων σπερμάτων, οὐ μόνον βοτάναι χρήσιμοι, ἀλλὰ καὶ ὀλέθριαι, καὶ δένδρα οὐ μόνον ἔγκαρπα, ἀλλὰ καὶ ἄκαρπα, καὶ ζῶα οὐ μόνον ἥμερα, ἀλλὰ καὶ ἄγρια καὶ ἀτίθασσα, καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τῶν ὑδάτων ἀναδοθέντων, οὐ μόνον ἰχθύες, ἀλλὰ καὶ κήτη καὶ ἕτερα θηρία θαλάττια· καὶ γῆ οὐ μόνον οἰκουμένη, ἀλλὰ καὶ ἀοίκητος· καὶ οὐ μόνον ὕπτια πεδία, ἀλλὰ καὶ ὄρη καὶ νάπαι· καὶ ἐπὶ τῶν πετεινῶν, οὐ μόνον ἥμερα, καὶ πρὸς τροφὴν ἡμῖν ἐπιτή- C δεια, ἀλλὰ καὶ ἄγρια καὶ ἀκάθαρτα ζῶα, καὶ ἰκτῖνες καὶ γῦπες, καὶ ἕτερα πολλὰ τοιαῦτα, καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθέντων, οὐ μόνον ἥμερα ζῶα, ἀλλὰ καὶ ὄφεις, καὶ ἔχεις, καὶ δράκοντες, καὶ λέοντες, καὶ παρδάλεις· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀέρος πάλιν οὐ μόνον ὑετοὶ καὶ ἄνεμοι ἐπιτήδειοι, ἀλλὰ καὶ χάλαζαι, καὶ χιόνες· καὶ εἴ τις [c] καθ᾽ ἕκαστον ἐπεξιέναι βούλοιτο, πολλὰ εὑρήσει ἐφ᾽ ἑκάστῳ τῶν δημιουργηθέντων, οὐ μόνον ἡμῖν (οὐ) χρήσιμα, ἀλλὰ καὶ βλαβερὰ νομιζόμενα· ἵν᾽ οὖν μηδενὶ ἐξῇ τῶν μετὰ ταῦτα περὶ τὰ δημιουργηθέντα ἀποβλεπόντων ἐπισκώπτειν τοῖς γεγενημένοις, καὶ λέγειν· διὰ D τί τοῦτο; εἰς τί τοῦτο; καὶ τὸ μὲν καλῶς γεγένηται, τὸ δὲ οὐ καλῶς· διὰ τοῦτο ἡ ἁγία γραφὴ πάντας, ὡς εἰπεῖν, τοὺς ἀγνωμονεῖν ἐπιχειροῦντας ἐπιστομίζουσα, κατὰ τὴν ἕκτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἁπάντων δημιουργίαν, φησί· καὶ εἶδεν ὁ θεὸς τὰ πάντα ὅσα ἐποίησε, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν. τί ταύτης τῆς ἀξιοπιστίας ἴσον γένοιτ᾽ ἂν, ὅταν αὐτὸς ὁ δημιουργὸς τῶν ἁπάντων [d] ψηφίζηται, καὶ λέγει, ὅτι πάντα τὰ γεγενημένα καλὰ, καὶ καλὰ λίαν; ὅταν τοίνυν ἴδῃς τινὰ ἐξ οἰκείων λογισμῶν κινούμενον, καὶ βουλόμενον ἀντιφθέγξασθαι τῇ θείᾳ γραφῇ, ὡς μαινόμενον ἀποστράφηθι· μᾶλλον δὲ μηδὲ ἀποστραφῇς, E ἀλλ᾽ ἐλεῶν αὐτὸν τῆς ἀγνοίας, πάραγε τὸ παρὰ τῆς θείας γραφῆς εἰρημένον, καὶ λέγε, ὅτι εἶδεν ὁ θεὸς πάντα ὅσα ἐποίησε, καὶ εἶπεν, ἰδοὺ καλὰ λίαν· καὶ ἴσως ἐπισχεῖν αὐτοῦ δυνήσῃ τὴν ἀκόλαστον γλῶτταν. εἰ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐπειδὰν ἴδωμέν τινας τῶν ἐν ἀξιώμασι ψηφιζομένους τοῖς γεγενημένοις, οὐκ ἀντιτείνομεν, ἀλλὰ συγκατατιθέμεθα, καὶ τὴν οἰκείας κρίσεως πολλάκις προτιμῶμεν τὴν παρ᾽ ἐκεί-

a Aliquot mss. & Savil. τῆς τοῦ ἅπαντα πᾶσι.
b Iidem mss. ὁ δεσπότης εἴπῃ ὁ ἀπὸ τοῦ..... καλὰ τὰ δημιουργήματα, τίς ἂν. Mox iidem, αὐτῆς μανίας ᾖ.

c Coislin. & alius καθ᾽ ἕκαστον ἐξετάσειε καὶ ἐπεξιέναι.
d Colbert. unus ψηφίζηται καὶ λέγῃ. Infra quidam mss. βουλόμενον ἀντιφθέγγεσθαι.

νων ψῆφον· πολλῷ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ τῶν ὅλων Θεοῦ τοῦ δημιουργοῦ τῶν ὁρωμένων ἁπάντων τοῦτο ποιεῖν χρὴ, καὶ μαθόντας τὴν παρ' αὐτοῦ ψῆφον, καταχαλινίζειν τοὺς ἡμετέρους λογισμοὺς, καὶ μηδὲν περαιτέρω τολμᾷν, ἀλλ' εἰδέναι καὶ πεπληροφορῆσθαι, ὅτι πάντα λόγῳ τινὶ καὶ φιλανθρωπίᾳ παρ' αὐτοῦ παρήχθη, καὶ οὐδέν ἐστιν ἁπλῶς καὶ εἰκῆ γεγενημένον· ἀλλὰ κἂν ἡμεῖς διὰ τὴν ἀσθένειαν τῶν ἡμετέρων λογισμῶν ἀγνοῶμεν τὴν χρείαν τῶν γεγενημένων, αὐτὸς κατὰ τὴν αὐτοῦ σοφίαν καὶ εὐμήχανον φιλανθρωπίαν ἅπαντα παρήγαγε.

Καὶ ἐγένετό, φησιν, ἑσπέρα, καὶ ἐγένετο πρωῒ, ἡμέρα ἕκτη. Τῷ τέλει τῆς ἕκτης ἡμέρας καὶ τὸ τέλος τῶν δημιουργημάτων ἁπάντων ἐπέθηκε, διὰ τοῦτο καὶ ἐπήγαγε· καὶ συνετελέσθησαν ὁ οὐρανὸς, καὶ ἡ γῆ, καὶ πᾶς ὁ κόσμος αὐτῶν. σκόπει τὸ ἀνεπαχθὲς καὶ ἀπέριττον τῆς θείας γραφῆς. τῶν συνεκτικωτάτων στοιχείων μνημονεύσασα, οὐκέτι κατὰ μέρος τῶν λοιπῶν ἐμνήσθη, ἀλλ' εἰποῦσα, συνετελέσθη ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, φησὶ, καὶ πᾶς ὁ κόσμος αὐτῶν· ἐμφαίνουσα διὰ τούτου τὰ κατὰ τὴν γῆν ἅπαντα καὶ τὸν οὐρανόν. κόσμος γὰρ τῆς γῆς τὰ ἐξ αὐτῆς ἀναδιδόμενα, [a] ἡ βλάστη τῶν βοτανῶν, τῶν καρπῶν ἡ φορὰ, τῶν δένδρων οἱ καρποὶ, τὰ ἄλλα ἅπαντα, οἷς αὐτὴν ὁ δημιουργὸς κατεκόσμησε· καὶ τοῦ οὐρανοῦ πάλιν κόσμος, ἥλιος, σελήνη, τῶν ἄστρων ἡ ποικιλία, καὶ τὰ ἐν μέσῳ ἅπαντα δημιουργήματα. διὰ τοῦτο τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς μνημονεύσασα ἡ θεία γραφὴ, πᾶσαν τὴν δημιουργίαν διὰ τούτων τῶν στοιχείων συμπεριέλαβε. καὶ συνετέλεσε, φησιν, ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἕκτῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἃ ἐποίησε. σκόπει πῶς καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον τὸ αὐτὸ λέγει, ἵνα μάθωμεν ὅτι μέχρι τῆς ἕκτης ἡμέρας τὰ τῆς δημιουργίας ἅπαντα γεγένηται. συνετέλεσε γὰρ, φησι, τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἕκτῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ ἃ ἐποίησε, καὶ κατέπαυσεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ὧν ἐποίησε. τί ἐστι, καὶ κατέπαυσε τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ὧν ἐποίησε; θέα πῶς ἀνθρωπίνως, καὶ διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς συγκατάβασιν ἅπαντα διαλέγεται ἡ θεία γραφή. οὐδὲ γὰρ ἦν ἄλλως ἡμᾶς συνιέναι τι τῶν λεγομένων μὴ τοσαύτης ἀξιωθέντας συγκαταβάσεως. καὶ κατέπαυσέ, φησιν, ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ὧν ἐποίησεν. [b] ἔστη, φησὶ, τοῦ δημιουργεῖν, καὶ παράγειν ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι. πάντα γὰρ ὅσα ἐχρῆν, παρήγαγε, καὶ τὸν μέλλοντα τούτων ἀπολαύειν ἐδημιούργησε. καὶ εὐλόγησέ, φησιν, ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, καὶ ἡγίασεν αὐτὴν, ὅτι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ὧν ἤρξατο ὁ Θεὸς ποιεῖν. [c] ἐπειδὴ γὰρ ἔστη δημιουργῶν, καὶ πάντα ὅσα ἐβουλήθη κατὰ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν παρήγαγεν εἰς τὸ μέσον τῷ οἰκείῳ προστάγματι, καὶ τέλος ἐπέθηκε τοῖς δημιουργουμένοις κατὰ τὴν ἕκτην ἡμέραν· οὐδὲν δὲ ἕτερον ἐβούλετο παραγαγεῖν ἐν τῇ ἑβδόμῃ διὰ τὸ πάντα ὅσα ἐβούλετο πεπληρῶσθαι· ἵν' ἔχῃ τι προτέρημα καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη, καὶ μὴ δοκῇ ἔλαττόν τι ἔχειν διὰ τὸ μηδὲν ἐν αὐτῇ δεδημιουργῆσθαι,

a Coislin. ἡ βλάστησις.

b Coislin. & duo alii ἔστη, φησὶ, ἀπὸ τοῦ δημιουργεῖν.

dicio præferimus; multo magis erga Deum omnium visibilium opificem ita nos gerere decet; & cum didicerimus ejus sententiam, nostra comprimere vaticinia, neque aliquid ultra aggredi; sed scire & persuasum habere, omnia ratione quadam, & pro benignitate sua, ab ipso producta fuisse, nihilque temere & sine causa factum esse; verum licet nos ob nostræ rationis imbecillitatem ignoremus opificiorum utilitatem, ipsum tamen secundum suam sapientiam & solertissimam benignitatem omnia produxisse.

7. *Et facta est*, inquit, *vespera, & factum est mane, dies sextus.* Fini diei sextæ etiam finem formandi creaturas addidit, & propter hoc subdidit: *Et perfecta sunt cælum, & terra, & omnis ornatus eorum.* Considera quam nihil sit superfluum, nihilque redundans in divinis literis. Postquam elementorum cuncta complectentium meminit, non ultra minutatim reliqua commemorat, sed ut dixit: *perfecta sunt cælum & terra*, addit, *& omnis ornatus eorum*: quo significat omnia & quæ in cælo, & quæ in terra. Ornatus enim terræ sunt ea quæ ab illa proferuntur, ut herbarum germina, fructuum proventus, arborum fructus, aliaque omnia quibus illam opifex ornavit: ornatus iterum cæli, sol, luna, stellarum varietas, creaturæque omnes intermediæ. Et idcirco sacra scriptura cælum terramque commemorans, omne Dei opificium per hæc elementa complexa est. *Et perfecit*, inquit, *Deus die sexto opera sua quæ fecit.* Considera quomodo semel & iterum idem dicit, ut discamus intra sextum diem absoluta fuisse omnia. *Perfecit enim*, inquit, Gen. 2. 2.
die sexto opera sua quæ fecit, & requievit die septimo ab omnibus operibus suis quæ fecit. Quid est quod dicit: *Et requievit Deus die septimo ab operibus suis quæ fecit?* Vide quomodo humano more, & quadam attemperatione ad nostram imbecillitatem divina scriptura omnia loquatur: alioqui nisi hac ratione usa fuisset, non potuissemus aliquid dictorum ejus intelligere. *Et requievit*, inquit, *Deus die septimo ab omnibus operibus suis quæ fecit.* Substitit, inquit, & cessavit a formandis producendisque ex nihilo rebus. Omnia enim quæcumque oportebat produxerat, & eum qui his fruiturus erat formaverat. *Et benedixit*, inquit, *Deus diem septimum, & sanctificavit illum, quia in illo requievit ab omnibus operibus suis quæ cœperat Deus facere.* Nam postquam substitit opifex, & omnia quæcumque voluit, secundum benignitatem suam suo præcepto produxit in medium, tunc finem formandi fecit die sexto; cum nihil aliud die septimo producere vellet, eo quod omnia, quæ facere voluerat jam perfecta essent; ut haberet etiam dies ille prærogativam aliquam, & ne videretur minus aliquid obtinere, eo quod nihil in eo factum

c Coislin ἐπειδὴ γάρ ἐστι δημιουργὸς, πάντα, quæ lectio non spernenda.

esset, benedictione ipsum dignatus est. *Et benedixit*, inquit, *Deus diem septimum*, *& sanctificavit illum.* Quid igitur? non erant & cæteri dies benedicti? Etiam profecto, sed sufficiebat illis pro omni benedictione, quod in singulis illis creaturæ productæ fuissent; & ideo de illis non inquit, *benedixit*; in solo autem septimo hoc dixit, & apposuit: *& sanctificavit illum.* Quid est, *& sanctificavit illum?* id est, illum segregavit. Deinde docens nos divina scriptura causam propter quam dixit, *Et sanctificavit illum*, adjicit, *eo quod in illo requieverat ab omnibus operibus suis quæ cœperat Deus facere.* Jam hinc ab initio doctrinam hanc ænigmatice nobis insinuat Deus, erudiens nos in circulo hebdomadis diem unum integrum segregandum, & consecrandum spiritualium operationi. Ideo enim Dominus completo sex diebus opificio suo, septimum benedictione dignatus est, & sanctificavit, eo quod in illo quieverat ab omnibus operibus suis quæ facere cœperat. Verum hîc iterum video immensum nobis sententiarum pelagus nasci, quod simpliciter præterire nolim, quin & vos harum spiritualium mercium participes fieri cupio. Quæ igitur illa est, quæ hinc oritur quæstio? divina scriptura hîc dicente Deum requievisse ab operibus suis, in

Joan. 5. 17. evangeliis Christus inquit, *Pater meus usque modo operatur*, *& ego operor.* Non videntur tibi ex verborum serie hæc dicta esse contraria? sed absit: nihil hic contrarium iis quæ in sacris scripturis continentur. Nam hîc quidem cum scriptura dicit requievisse Deum ab operibus suis, docet nos eum a creando, & ex nihilo res producendo, requievisse die septimo: Christus autem dicens: *Pater meus usque modo operatur*, *& ego operor*, perpetuam suam providentiam nobis declarat, & operationem vocat conservationem opificiorum, quibus largitur ut permaneant, dum omni tempore gubernat. Nisi enim hoc esset, quomodo universum subsisteret ac duraret, non gubernante & dirigente superna manu cum visibilia hæc omnia, tum humanum hoc genus? Et si quis voluerit prudenter & speciatim inspicere omnia quæ quotidie in nostrum beneficium ab omnium opifice perficiuntur, abyssum inveniet benignitatis. Quis enim sermo, quæ mens ad ineffabilem hanc bonitatem pertingere poterit, quam humano generi per-

Matt. 5. 45. petuo ostendit, oriri faciens solem suum super malos & bonos, & pluens super justos & injustos, omnemque aliam copiam suppeditans? Forte longius quam oportebat, sermonem produximus: verum hoc non absque ratione, neque temere factum est; sed ut absentes ex vobis discant, quantum sibimetipsis damni fecerint, ob cor-

A εὐλογίας αὐτὴν ἀξιοῖ. καὶ εὐλόγησε, φησιν, ὁ θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, καὶ ἡγίασεν αὐτήν. τί οὖν; αἱ λοιπαὶ οὐκ ἦσαν εὐλογημέναι; ναί, φησιν, ἀλλ' ἤρκει ἐκείναις ἀντὶ πάσης εὐλογίας τὸ καθ' ἑκάστην αὐτῶν τὰ δημιουργήματα παραχθῆναι, διὸ ἐπ' ἐκείνων μὲν οὐκ εἶπεν, εὐλόγησεν, ἐπὶ δὲ τῆς ἑβδόμης μόνης τοῦτο εἰπὼν προσέθηκε, καὶ ἡγίασεν αὐτήν, τί [a] ἐστι, καὶ ἡγίασεν αὐτήν; ἀφώρισεν αὐτήν. εἶτα διδάσκουσα ἡμᾶς ἡ θεία γραφὴ καὶ τὴν αἰτίαν δι' ἣν εἴρηκεν, καὶ ἡγίασεν αὐτήν, προσέθηκεν ὅτι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ ὧν ἤρξατο ὁ θεὸς ποιῆσαι. ἤδη

B ἐντεῦθεν ἐκ προοιμίων αἰνιγματωδῶς διδασκαλίαν ἡμῖν ὁ θεὸς παρέχεται, παιδεύων τὴν μίαν ἡμέραν ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἑβδομάδος ἅπασαν ἀνατιθέναι καὶ ἀφορίζειν τῇ τῶν πνευματικῶν ἐργασίᾳ. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ὁ δεσπότης ἐν ἓξ ἡμέραις τὰ τῆς δημιουργίας ἅπαντα πληρώσας τὴν ἑβδόμην εὐλογίας ἀξιώσας ἡγίασε, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ καταπαῦσαι ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ ὧν ἤρξατο ποιῆσαι. ἀλλ' [b] ἐντεῦθεν πάλιν ὁρῶ πέλαγος ἀχανὲς νοημάτων ἡμῖν τικτόμενον, καὶ βούλομαι μὴ ἁπλῶς αὐτὸ παραδραμεῖν, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς κοινωνοὺς λαβεῖν τῆς ἐμπορίας ταύτης τῆς πνευματικῆς. τί οὖν ἐστι τὸ ἐντεῦθεν ἀνακύπτον ἡμῖν ζήτημα; τῆς θείας γρα-

C φῆς ἐνταῦθα λεγούσης, ὅτι κατέπαυσεν ὁ θεὸς ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ἐν τοῖς εὐαγγελίοις ὁ Χριστός φησιν, ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, κἀγὼ ἐργάζομαι. οὐ δοκεῖ ἐκ τῆς προφορᾶς τῶν ῥημάτων ἐναντίωσίς τις εἶναι ἐν τοῖς λεγομένοις; ἀλλὰ μὴ γένοιτο· οὐδὲν γὰρ ἐναντίον τῶν ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ κειμένων. ἐνταῦθα γὰρ εἰποῦσα ἡ γραφή, ὅτι κατέπαυσεν ὁ θεὸς [c] ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, διδάσκει ἡμᾶς ὅτι τοῦ δημιουργεῖν, καὶ ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παράγειν ἐπαύσατο κατὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν· ὁ δὲ Χριστὸς λέγων, ὅτι ὁ πατήρ μου

D ἕως ἄρτι ἐργάζεται, κἀγὼ ἐργάζομαι, τὴν διηνεκῆ αὐτοῦ πρόνοιαν ἡμῖν παραδηλοῖ, καὶ ἐργασίαν λέγει τὸ διακρατεῖν τὰ γεγενημένα, καὶ [d] τὴν διαμονὴν αὐτοῖς χαρίζεσθαι, καὶ ἡνιοχεῖν τὸν σύμπαντα χρόνον. εἰ γὰρ μὴ τοῦτο ἦν, πῶς ἂν συνέστη τόδε τὸ πᾶν, μὴ τῆς ἄνωθεν χειρὸς κυβερνώσης καὶ διοικούσης καὶ τὰ ὁρώμενα ἅπαντα, καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος; καὶ ἐάν τις βουληθῇ μετὰ πολλῆς τῆς εὐγνωμοσύνης ἅπαντα καθ' εἶδος ἐπιπλεῦσαι τὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπ' εὐεργεσίᾳ ἡμετέρᾳ ὑπὸ τοῦ τῶν ἁπάντων δημιουργοῦ ἐπιτελούμενα, ἄβυσσον [e] εὑρήσει φιλανθρωπίας. ποῖος γὰρ λογισμὸς, ἢ

E ποία διάνοια ἐφικέσθαι δυνήσεται τῆς ἀφάτου ἀγαθότητος, ἣν περὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἐνδείκνυται, ἀνατέλλων τὸν ἥλιον ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθούς, καὶ βρέχων ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους, καὶ πᾶσαν τὴν ἄλλην [f] ἀφθονίαν χορηγῶν; τάχα περαιτέρω τοῦ δέοντος τὸν λόγον ἐξετείναμεν, οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῆ τοῦτο ποιήσαντες, ἀλλ' ἵνα δι' ὑμῶν μάθωσιν οἱ ἀπολειφθέντες, ὅσον ἑαυτοὺς ἐζημίωσαν, διὰ τὴν σωματικὴν τροφὴν

a Reg. unus ἐστι τὸ ἡγίασεν αὐτήν.
b Quatuor mss. ἐνταῦθα. Mox Coislin. νοημάτων ἡμῖν ἀνοιγόμενον, καὶ βούλομαι.
c Coislin. ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων. Paulopost. Savil. & sex mss. κατὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν. Morel. & alii κατὰ τὴν ἑβδόμην. Utraque lectio quadrare potest: non enim abs re dicatur Deum sexto die postquam finem creandi fecisset, quievisse
d Reg. unus διαμονὴν αὐτόν, Coislin. & alii διαμονὴν αὐτῶν.
e Reg. unus εὑρίσκει. Infra Coislin. ἐπιδείκνυται.
f Coislin. ἀφθονίαν παρέχων.

ἀποστερήσαντες

ἀποστερήσαντες ἑαυτοὺς τῆς πνευματικῆς διδασκαλίας. A ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπιτείνηται αὐτοῖς τὰ [a] τῆς ἀθυμίας, τὴν ἀδελφικὴν περὶ αὐτοὺς ἐπιδείξασθε εὔνοιαν, διαβιβάσαντες αὐτοῖς τὰ παρ' ἡμῶν εἰρημένα. τοῦτο γὰρ γνησίας ἀγάπης τεκμήριον. εἰ γὰρ ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν ἐδεσμάτων οἱ τοῦτο ποιοῦντες, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῖς αὐτῶν γνωρίμοις διαφυλάττοντες, μέγιστον ἀγάπης τεκμήριον ἐκφέρουσι, πολλῷ μᾶλλον ἐπὶ τῶν πνευματικῶν τοῦτο γινόμενον πολὺν ἡμῖν παρέξει τὸν ἔπαινον· πάλιν γὰρ εἰς ἡμᾶς τὰ τῆς ὠφελείας περιστήσεται. ὁ γὰρ τὸν πλησίον διδάσκειν σπουδάζων, οὐ τοσοῦτον ἐκεῖνον εὐεργετεῖ, ὅσον ἑαυτῷ μείζονα προ- B ξενεῖ τὸν μισθόν, καὶ διπλοῦν καρποῦται τὸ κέρδος, τῆς τε παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀμοιβῆς πλείονος ἀπολαύων, καὶ αὐτὸς δι' ὧν τὸν ἀδελφὸν διδάσκειν ἐπιχειρεῖ, εἰς ὑπόμνησιν ἐρχόμενος, καὶ ἀνανεῶν παρ' ἑαυτῷ τὴν μνήμην τῶν εἰρημένων.

Τὸ κέρδος τοίνυν ἐννοοῦντες τὸ ὑμέτερον, μὴ φθονήσητε τοῖς ἀδελφοῖς τοῖς ὑμετέροις, ἀλλὰ νῦν μὲν τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα παρ' ὑμῶν μανθανέτωσαν. ἵνα δὲ μὴ ἐν χάριτος μέρει παρ' ὑμῶν μέλλωσι ταῦτα διδάσκεσθαι, ἕλκετε αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς, πείθοντες ὡς οὐδέ ποτε κώλυμα γίνεται πρὸς τὴν διδασκαλίαν τὴν C πνευματικὴν ἡ τῆς τροφῆς τῆς σωματικῆς μετάληψις· ἀλλὰ δεῖ πάντα καιρὸν ἐπιτήδειον ἡγεῖσθαι πρὸς τὴν τῶν πνευματικῶν λόγων διάλεξιν. ἂν ταῦτα μετὰ ἀκριβείας ἴδωμεν, δυνησόμεθα καὶ ἐπὶ οἰκίας διατρίβοντες, καὶ μετὰ τὴν ἑστίασιν, καὶ πρὸ τῆς ἑστιάσεως μετὰ χεῖρας λαβόντες τὰ θεῖα βιβλία τὴν ἐξ αὐτῶν καρποῦσθαι ὠφέλειαν, καὶ τὴν πνευματικὴν τροφὴν τῇ ψυχῇ παρέχειν. ὥσπερ γὰρ τὸ σῶμα δεῖται τῆς αἰσθητῆς τροφῆς, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ χρῄζει καθημερινῆς ὑπομνήσεως, καὶ τροφῆς πνευματικῆς, ἵνα νευρουμένη ἀντέχειν δύνηται πρὸς τὰς ἐπαναστάσεις τῆς σαρκός, καὶ πρὸς [b] τὸν διηνεκῆ πόλεμον τὸν D ἐπικείμενον ἡμῖν, καὶ αἰχμάλωτον ἡμῶν ἀπεργαζόμενον τὴν ψυχήν, ἐὰν κἂν πρὸς βραχὺ ῥᾳθυμῆσαι βουληθῶμεν. διὸ καὶ ὁ προφήτης Δαυὶδ μακάριον ἐκεῖνον ἐκάλεσε τὸν ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου μελετῶντα ἡμέρας καὶ νυκτός· καὶ ὁ μακάριος δὲ Μωϋσῆς παιδεύων τὸ τῶν Ἰουδαίων ἔθνος, ἐδίδασκεν αὐτοὺς λέγων, Φαγὼν καὶ πιὼν καὶ ἐμπλησθεὶς μνήσθητι Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου. ὁρᾷς πῶς καὶ τότε μάλιστα προσήκει μετὰ τὴν τῆς τροφῆς ἀπόλαυσιν, τὴν πνευματικὴν ἑστίασιν ἑαυτοῖς παρατιθέναι· ἵνα μηδὲ μετὰ τὴν πλησμονὴν τῆς σωματικῆς τροφῆς ῥᾳθυμήσασα ἡ ψυχή, εἰς ὄλεθρόν τινα [c] ἐκπέσῃ, καὶ E χώραν δῷ ταῖς τοῦ διαβόλου μηχαναῖς, πάντα καιρὸν ἐπιτηροῦντος καὶ βουλομένου καιρίαν ἡμῖν δοῦναι τὴν πληγήν; καὶ πάλιν δὲ ἑτέρωθι ἔλεγεν ὁ αὐτὸς οὗτος προφήτης, Κοιταζόμενοι καὶ διανιστάμενοι μνημονεύετε Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν. εἶδες πῶς οὐδέποτε ἡμᾶς προσήκει τὴν μνήμην ταύτην [d] ἐκβάλλειν τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἐγκεκολαμμένην ἔχειν τῷ συνειδότι, καὶ διηνεκῶς ἐναγωνίους εἶναι, καὶ μηδέποτε ἀνακωχὴν ἑαυτοῖς παρέχειν, ἀλλὰ τὴν μα-

A poralem cibum semetipsos a spirituali doctrina subducentes. Cæterum ne nimium doleant, fraterna illos benevolentia prosequamini, recensentes ipsis quæ a nobis dicta sunt. Hoc enim sinceræ caritatis argumentum. Nam si inter magna caritatis indicia habent, qui ita de sensibilibus eduliis hoc suis familiaribus faciunt; multo magis in spiritualibus hoc agendo, magnam nobis laudem paramus; redit enim ad nos ipsos utilitas. Nam cui studium est docere proximum, is non tam illi benefacit, quam sibiipsi magnam mercedem parat, duplicique augetur lucro, B dum majus a Deo præmium assequitur, & dum fratrem docere aggreditur, docendo interim sibiipsi memoriam eorum quæ audivit, renovat.

8. Igitur cogitantes tantum lucrum vestrum, ne invideatis fratribus vestris, sed a vobis discant quæ nunc a nobis dicuntur. Ne autem posthac vestro beneficio obnoxii hæc discant, ducite illos ad nos, persuadentes ipsis, nihil obesse spirituali C mensæ, si præcedat corporalis cibi sumtio: sed omne tempus spirituali sermoni idoneum esse reputandum. Hæc si recte teneamus, poterimus & domi versantes, ante & post convivium acceptis in manibus divinis libris, utilitatem inde capere, & spiritualem cibum animæ præbere. Nam sicut corpus indiget sensibili cibo, ita & anima quotidiana admonitione & spiritualium ciborum refocillatione: ut roborata resistere possit carnis rebellioni, & continuo bello quo urgemur, quodque ani- D mam nostram in servitutem redigit, si vel parum desides esse voluerimus. Proinde propheta David beatum illum dixit, qui in lege Domini meditatur die ac nocte. Et beatus Moses Judaïcum populum docens ait: *Cum comederis & biberis, & satiatus fueris, memor esto Domini Dei tui.* Vides, quomodo & tunc potissimum par sit, post sumtum nempe corporalem cibum, spirituale convivium nobis apponi: ut ne post satietatem cibi corporalis, anima torpens & deses in perniciem aliquam ruat, E & locum det diaboli machinationibus, qui omnes temporis articulos observat, ut letale nobis vulnus inferat? Et iterum alio loco dicebat idem ille Propheta: *In lecto cubantes & exsurgentes mementote Domini Dei vestri.* Vidisti nunquam nos decere hanc memoriam ex anima nostra excludere, sed insculptam in conscientia habere, ac in perpetua solicitudine vivere; nullasque unquam admittere inducias: imo ut be-

Moralis exhortatio.

Psal. 1. 2.

Deut. 8. 10.

Deut. 6. 7.

a Reg. unus τῆς ἀπιμίας.
b Coislin. τὸν διηνεκῆ πόλεμον, & sic legit interpres.

c Coislin. ἐμπέσῃ.
d Alii ἐκβάλλειν.

ne ſcientes, quantus ſit furor inimici noſtri erga nos, ſobrios eſſe & vigilare, & omnes aditus illi præcludere, & nunquam ſpiritualem negligere alimoniam? Hæc noſtra ſalus eſt, hæ ſpirituales divitiæ, hæc ſecuritas. Si ſic nos ipſos quotidie muniamus, & per lectionem, & per auditum, & per ſpiritualem ſermonem, ſic poterimus ipſi invicti eſſe, & maligni dæmonis technas eludere, cæleſtiaque regna aſſequi, gratia & benignitate Domini noſtri Jeſu Chriſti, cum quo Patri ſimul & Spiritui ſancto ſit gloria, imperium, honor, nunc & ſemper, & in ſæcula ſæculorum, amen.

HOMILIA XI.

Quod oporteat virtutem magni facere ſanctoſque imitari: qui cum ejuſdem cujus nos naturæ eſſent, eam accurate ſectati ſunt. Et quod ſi ſegnes fuerimus, nullam excuſationem habituri ſimus.

1. SCIO me ſuperioribus diebus mentem veſtram profundioribus ſententiis exercuiſſe: eam ob rem hodie animus eſt faciliorem proponere doctrinam. Nam ſicut corpus jejunio maceratum, nonnulla indiget refocillatione, ut rurſum ingenti alacritate ad ferendos jejunii labores redeat; ita & anima veſtra remiſſione indiget & quiete. Neque enim ſemper intendere, neque ſemper remittere oportet; ſed nunc hoc, nunc illud faciendum; & ſic regendus animæ ſtatus, & domanda carnis petulantia. Nam ſicut ſemper intentum eſſe laboribus, id tædium affert & dejicit; ita perpetuo remittere, ad ignaviam inducit. Id & in anima, & in corpore uſu venire videre quis poteſt. Propterea modus ubique bonus eſt. Quod nos univerſorum Deus docet etiam per creaturas, quas ad noſtri conſtitutionem produxit. Atque ut hoc intelligatis, de die ac nocte, hoc eſt de luce ac tenebris ſermonem inſtituamus. Quandoquidem enim diem ſegregavit in opus humanæ naturæ, & noctem in requiem & remiſſionem laborum: menſuras & terminos utriſque præfixit, unde nobis omnibus beneficia quædam provenirent. Nam quod lux, diurnæ operationis ſit tempus, audi David dicentem: *Egredietur homo ad opus ſuum, & ad operationem ſuam uſque ad veſperam.* Et bene inquit uſque ad veſperam: nam ingruente veſpere lux abſcedit, & ſuccedentes tenebræ humanam naturam ſopiunt, & corpus quod laboraverat, quieti tradunt, ſenſus omnes remittunt; & quaſi nutrix optima, ſenſuum

Pſ. 103. 23.

A νίαν εἰδότας τοῦ τῶν πρὸς ἡμᾶς ἔχθραν ἀραμένου, νήφειν καὶ ἐγρηγορέναι, καὶ ἀποτειχίζειν αὐτῷ τὰς ἐφόδους, καὶ μηδέποτε ἀμελεῖν τροφῆς πνευματικῆς; τοῦτο γὰρ ἡμῶν ἡ σωτηρία, τοῦτο ὁ πλοῦτος ὁ πνευματικὸς, τοῦτο ἡ ἀσφάλεια. ἐὰν οὕτως ἑαυτοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν [a] τειχίζωμεν, καὶ δι' ἀναγνώσεως, καὶ δι' ἀκροάσεως, καὶ διαλέξεως πνευματικῆς, δυνησόμεθα καὶ αὐτοὶ ἀχείρωτοι γενέσθαι, καὶ τοῦ πονηροῦ δαίμονος ἄκυρα ποιῆσαι τὰ μηχανήματα, καὶ τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ
B ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

ΟΜΙΛ. ια'.

Ὅτι δεῖ πολὺν τῆς ἀρετῆς ποιεῖσθαι λόγον, καὶ μιμεῖσθαι τοὺς ἁγίους, οἳ τῆς αὐτῆς φύσεως ἡμῖν ὄντες ταύτην μετ' ἀκριβείας κατώρθωσαν, καὶ ὅτι ῥαθυμοῦσιν ἡμῖν οὐδεμία ἔσται ἀπολογία.

C ΟΙΔΑ ὅτι κατέτεινα ὑμῶν τὸν λογισμὸν ἐν ταῖς παρελθούσαις ἡμέραις τοῖς βαθυτέροις νοήμασι· διὰ τοῦτο βούλομαι [b] σήμερον ἀφελεστέραν ὑμῖν παραθεῖναι διδασκαλίαν. καθάπερ γὰρ τὸ σῶμα ὑπὸ τῆς νηστείας κατεσκληκὸς δεῖται μικρᾶς ἀνέσεως, ἵν' οὕτω πάλιν ἀκμάζουσῃ τῇ προθυμίᾳ πρὸς τοὺς τῆς νηστείας ἀγῶνας ἐπαποδύσηται· οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ χρῄζει διαναπαύεσθαι καὶ ἀνίεσθαι. οὔτε γὰρ ἀεὶ κατατείνειν χρὴ, οὔτε δὲ ἀνιέναι, ἀλλά ποτε μὲν τοῦτο, ποτὲ δὲ ἐκεῖνο ποιεῖν, καὶ οὕτως ἡνιοχεῖν καὶ τῆς ψυχῆς τὴν κατάστασιν, [c] καὶ τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα. ὥσπερ γὰρ τὸ ἀεὶ κατατείνειν τοῖς πόνοις, ἀποκναίειν ποιεῖ καὶ ἀναπίπτειν· οὕτω τὸ διηνεκῶς ἀνιέναι, εἰς ῥαθυμίαν ἄγει.
D τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος συμβαῖνον ἴδοι τις ἄν. διὰ τοῦτο πανταχοῦ ἡ συμμετρία καλόν. [d] καὶ τοῦτο αὐτὸ διδάσκει ἡμᾶς ὁ τῶν ὅλων θεὸς, καὶ δι' αὐτῶν τῶν δημιουργημάτων, ἃ πρὸς τὴν ἡμετέραν σύστασιν παρήγαγε. καὶ ἵνα μάθητε, ἐπὶ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς, τοῦ φωτὸς λέγω καὶ τοῦ σκότους, τὸν λόγον γυμνάσωμεν. ἐπειδὴ γὰρ τὴν μὲν ἡμέραν ἀφώρισεν [e] εἰς ἐργασίᾳ τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει, τὸ δὲ τῆς νυκτὸς σκότος εἰς ἄνεσιν καὶ ἀνακωχὴν τῶν πόνων, μέτρα καὶ ὅρους ἑκατέροις ἔπηξεν, ὥστε καὶ ἅπαντας ἡμᾶς τῆς ἐκεῖθεν εὐερ-
E γεσίας ἀπολαύειν. ὅτι γὰρ τὸ φῶς [f] τῆς ἡμερινῆς ἐργασίας ἐστὶ καιρὸς, ἄκουε τοῦ Δαυὶδ λέγοντος, ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ, ἕως ἑσπέρας. καὶ καλῶς εἶπεν, ἕως ἑσπέρας. καταλαβούσης γὰρ τῆς ἑσπέρας, τὸ φῶς ὑποχωρεῖ, καὶ ἐπελθὸν τὸ σκότος κατακοιμίζει τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, καὶ τὸ σῶμα πεπονηκὸς διαναπαύει, καὶ τὰς αἰσθήσεις ἁπάσας ἀνίησι, καὶ καθάπερ τροφὸς ἀρίστη τὰ αἰσθητή-

a Coiſlin. περιτειχίζωμεν. Ibid. Reg. unus διὰ γνώσεως καὶ ἀκρ-
b Quidam mſſ. σήμερον σαφεστέραν ὑμῖν.
c Coiſlin. καὶ τοῦ σώματος τά. Mox ἀποκναίειν, vox certe hoc uſu inſolita, circa quam hæc notat Savilius, ἀποκναίειν in ſignificatione neutrali nove dictum. *A. Dounæus mavult* ἀποκνεῖν, *fortaſſe legendum* ἀποκναίει καὶ ποιεῖ ἀναπίπτειν. *Chryſoſt. Hom.* 2, *in* 2. *ad Timotheum*, οὐ μόνον οὐκ ἀποκναίει περὶ τὴν ἀκρόασιν, ἀλλὰ καὶ γάννυται.
d Coiſlin. & alii καὶ τοῦτο αὐτὸ παιδεύων ἡμᾶς. Mox Coiſlin. δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἀκριβῶς.
e Alii ὑπ' ἐργασίαν.
f Reg. unus τῆς ἡμέρας ἐργασίας.

εια ἅπαντα τῇ παρ' ἑαυτῆς ἐπιμελείᾳ τῶν πόνων καὶ τῶν καμάτων ἀνίησι. ἐπειδὰν δὲ πληρωθῇ τῆς νυκτὸς τὸ μέτρον, ἐπιστάσης τῆς τοῦ φωτὸς παρουσίας [a] καὶ διεγειράσης, παρασκευάζει ἀκμαζούσαις ταῖς αἰσθήσεσι προσβαλεῖν ταῖς ἡλιακαῖς ἀκτῖσι, καὶ τῶν συνήθων ἔργων ἅπτεσθαι νεαρᾷ καὶ ζεούσῃ τῇ προθυμίᾳ. τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν τροπῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐστιν ἰδεῖν γινόμενον. τὸν γὰρ χειμῶνα διαδέχεται ἔαρ, καὶ οὕτως ἐπιστάντος (f. ἀποστάντος) τοῦ θέρους καταλαμβάνει τὸ μετόπωρον, ἵνα τῇ ἐναλλαγῇ τῆς τῶν ἀέρων κράσεως διαναπαύηται ἡμῶν τὰ σώματα, καὶ μήτε ἐπὶ πλέον τῷ κρυμῷ πηγνύμενα διαφθείρηται, μήτε ὑπὸ τῆς τοῦ θέρους σφοδρότητος ἐπὶ πολὺ θερμαινόμενα διαλύηται. διὰ τοῦτο ἐγγυμνάζεσθαι παρασκευάζει πρὸ μὲν τοῦ χειμῶνος τῷ μετοπώρῳ, πρὸ δὲ τοῦ θέρους τῷ ἔαρι. καὶ εἴ τις εὐγνωμόνως ἅπαντα σκοπεῖν βούλοιτο, εὑρήσει ἐν ἅπασι τοῖς δημιουργηθεῖσι τάξιν τινὰ καὶ λόγον, καὶ οὐδὲν ἁπλῶς καὶ εἰκῇ γεγενημένον. τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν σπερμάτων τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδομένων ἄν τις κατίδοι. οὔτε γὰρ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἅπαντα ἐκδίδωσιν ἡ γῆ, οὔτε ὁ αὐτὸς καιρὸς ἐπιτήδειος πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἐξ [b] αὐτῆς βλαστανόντων· ἀλλ' οἶδε τὸν ἁρμόζοντα καιρὸν ὁ γηπόνος παρὰ τῆς τοῦ Θεοῦ δοθείσης σοφίας τοῦτο μεμαθηκώς, καὶ ἐπίσταται πότε μὲν δεῖ τὰ σπέρματα καταβαλεῖν, πότε δὲ τῶν δένδρων τὰ φυτά, καὶ τῆς ἀμπέλου τοῖς κόλποις τῆς γῆς παρακαταθέσθαι, καὶ πότε μὲν θήγειν τὴν δρεπάνην πρὸς τὸν ἀμητόν, πότε δὲ τὸν καρπὸν τῆς ἀμπέλου δρέπεσθαι, καὶ τοὺς βότρυας ἐκτέμνειν, καὶ κατὰ ποῖον καιρὸν ἐκλέγειν [c] τῆς ἐλαίας τὸν καρπόν. καὶ εὑρήσεις, εἰ βούλοιο κατὰ μέρος διερευνᾶσθαι ταῦτα ἅπαντα, πολλὴν σοφίαν καὶ παρὰ τοῖς τὴν γῆν ἐργαζομένοις ἐναποκειμένην. καὶ οὐκ ἐπὶ τῆς γῆς τοῦτό ἐστιν ἰδεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. καὶ γὰρ ἐνταῦθα πάλιν ἑτέραν θαυμαστὴν σοφίαν ἐστὶν ἰδεῖν. οἶδε γὰρ ὁ κυβερνήτης, πότε δεῖ καθελκύσαι τὸ πλοῖον, καὶ ἐκ τοῦ λιμένος ἐκβαλεῖν, καὶ τὰ [d] πελάγη περαιώσασθαι. καὶ πολλὴν μάλιστα παρὰ τούτοις ἐστὶν ἰδεῖν τὴν σύνεσιν, ἣν ἡ τοῦ Θεοῦ σοφία ἐναπέθετο τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει. οὐδὲ γὰρ οὕτως οἱ τὰς λεωφόρους διατρέχοντες ἴσασι μετ' ἀκριβείας [e] τὰς ἀτραπούς, ὡς οὗτοι οἱ ἐν τοῖς ὕδασι μετ' ἀσφαλείας τὴν πορείαν ποιοῦνται. διὸ καὶ ἡ γραφὴ ἐκπληττομένη τὴν ὑπερβάλλουσαν τοῦ Θεοῦ σοφίαν ἔλεγεν, ὁ δοὺς ἐν θαλάσσῃ ὁδὸν, καὶ ἐν ὕδατι ἰσχυρῷ τρίβον. ποῖος ἀνθρώπινος λογισμὸς δύναται ταῦτα κατιδεῖν; κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον εὕροι τις ἂν καὶ ἐν τῇ μεταλήψει τῆς τροφῆς τῆς ἀνθρωπίνης ταῦτα διατεταγμένα. καὶ γὰρ καθ' ἕκαστον καιρὸν, καὶ καθ' ἑκάστην τροπὴν τοῦ ἐνιαυτοῦ, διαφόρους ἡμῖν τροφὰς ὁ δεσπότης κεχάρισται· καὶ καθάπερ ἀρίστη τροφὸς, οὕτως ἡ γῆ τὰ παρ' ἑαυτῆς ἡμῖν δωροφορεῖ, τῷ ἐπιτάγματι τοῦ δημιουργοῦ ὑπηρετουμένη.

Ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πλέον τοῦτον [f] ἐκτείνω τὸν λόγον, ἔξεστιν ὑμῖν συνετοῖς οὖσι τὰ λοιπὰ ἅπαντα ἀναλέγεσθαι.

A organis omnibus quietem a laboribus fatigationibusque concedunt. Cum vero mensura noctis impleta fuerit, appropinquans lucis adventus, excitat & id agit ut vigentes refectique sensus solares radios adeant, & ut homo nova quadam & ferventi alacritate consuetis operibus manum admoveat. Illud etiam in anni conversionibus fieri cernimus. Hiemem enim excipit ver, & exactæ æstati succedit autumnus: ut per vicissitudinem temporum & mutati aëris quiescant corpora nostra, neque frigore nimium congelata corrumpantur, neque caloris vehementia nimium calefa- B cta dissolvantur: & ut ad hoc nos præparet, hiemi præmittit autumnum, & æstati ver. Quod si quis prudenter hæc omnia secum expenderit, inveniet in omnibus creaturis ordinem & rationem quamdam, & nihil temere & absque ratione factum. Hoc & in seminibus, quæ ex terra nascuntur, quis videre potest. Neque enim omnia eodem tempore tellus profert, neque omne tempus ad excolenda terræ germina idoneum est; sed novit agricola congruum tempus, quod per sapientiam sibi a Deo datam didicit, quando C nempe serendum, quando plantandæ arbores, quando vites terræ sinibus concredendæ, quando ad messem acuendæ falces, quando decerpendi vinearum fructus, & botri demendi, quando & olivarum baccæ colligendæ. Et invenies, si hæc omnia diligenter volueris inquirere, magna sapientia etiam agricolas esse præditos. Jam non solum in terra hoc videre licet, sed etiam in mari. Ecce & hîc aliam admirabilem sapientiam spectare potes. Scit enim nauclerus quando deducenda sit navis, quando a portu solvendum, quando trans- D eunda maria; maximeque in nautis deprehenditur intellectus, quem divina sapientia humanæ naturæ indidit. Neque enim qui per vias publicas currunt, ita diverticula sciunt, ut ii qui in aquis certum iter faciunt. Propter hoc & scriptura obstupescens eminentem sapientiam Dei, dicit: *Qui dedit in mari viam, & in aqua vehementi semitam.* Sap. 14. 3. Quæ humana ratio potest hæc pernoscere? Eamdem rationem inveniet quispiam etiam in cibis quos sumimus: nam singulis temporibus & anni partibus varia & diversa nobis alimenta Dominus largitur. Terra enim quasi opti- E ma nutrix doná sua nobis profert, præcepto creatoris serviens.

2. Verum ne prolixius sermonem extendam, licebit vobis pro vestra pruden-

[a] Alii, καὶ διεγειρούσης.
[b] Αὐτῆς ἀναδιδομένων, ἀλλ' sic Coislin.
[c] Coislin. & alius τῆς ἀμπέλου τὸν καρ-

[d] Iidem πελάγη διαπερᾶν.
[e] Reg. unus τὰς ἀτραποὺς ὁδούς.
[f] Alii ἐκτείνωμεν.

tia recensere alia omnia. *Da* enim, inquit, *sapienti occasionem, & sapientior erit.* Neque in nostris dumtaxat cibis hoc videre est, sed & in iis quæ brutorum sunt. Et poteritis, si vultis, etiam in multis aliis inquirere, & addiscere optimi artificis Dei ineffabilem sapientiam & eminentem bonitatem, quomodo creaturæ singulæ ratione quadam conditæ sint. Similiter igitur & hujus sacræ quadragesimæ tempore constitutum nobis inveniemus. Nam quemadmodum in viis publicis sunt stationes & diverticula, in quibus fessi viatores & respirant, & quiescunt, ut postea iter suum conficiant: & sicut in mari littora sunt, & portus, ut ibi nautæ postquam multos fluctus trajecerunt, & ventorum impetui restiterunt, tantisper quiescant, & sic iterum navigare incipiant; ita & nunc qui in quadragesima jejunii cursum suscepere, quasi stationes & diversoria, & littora & portus, hosce duos hebdomadæ dies Dominus quietem largitus est, ut & corpori aliquantulum jejunii laborem remittentes, & animam recreantes, exactis duobus illis diebus, in pulcre cœpto itinere alacriter pergant ii qui illud susceperunt. Age igitur, quia hodie remissionis dies est, obsecrabimus vestram caritatem, ut magna diligentia lucrum ex jejunio collectum custodiatis: & resumto parumper spiritu, mox iterum priora novis incrementis cumuletis, & sic paulatim ad majorem negotiationem instructi, in dominicum diem occurratis, & spiritualem vestram navim in portum sanctæ festivitatis plenam adducatis. Nam sicut omnia quæ a Domino sunt facta, sicut & sermone declaratum est, & res ipsæ testantur, ratione & sapientia quadam facta sunt, usum necessarium exhibentia: ita & quæ a nobis fiunt, ne absque causa & frustra fiant oportet, sed in utilitatem & lucrum nostræ salutis. Nam si ii qui sæcularibus negotiis dediti sunt, adduci nequeant, ut rem aliquam incipiant, nisi prius aliquid lucri suboleat: multo magis justum est, ut nos hoc faciamus, neque ita simpliciter jejuniorum hebdomadæ prætereant, sed scrutemur suam quique conscientiam, & rationem examinemus, consideremusque, quidnam in hac hebdomada probe actum, quid in alia, & quale augmentum acceperimus in sequenti, quas in nobis affectiones correxerimus. Nisi enim ita vitam nostram instituerimus, magnamque animæ nostræ curam gesserimus, nihil nobis usui erit jejunium, vel inedia quam

Prov. 9. 9.

Die dominico & sabbato veteres non jejunabant.

A δίδου γάρ, φησι, σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας τροφῆς τοῦτο μόνον ἐστὶν ἰδεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς τῶν ἀλόγων. καὶ δυνήσεσθε, εἰ βουληθείητε, καὶ ἐκ πολλῶν ἑτέρων διερευνώμενοι καταμαθεῖν τοῦ ἀριστοτέχνου Θεοῦ τὴν ἄφατον σοφίαν, καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀγαθότητα, καὶ ὡς ἕκαστον τῶν γεγενημένων λόγῳ [a] τινὶ παρήχθη. κατὰ δὲ τὸ αὐτὸ τοίνυν καὶ ἐπὶ τοῦ καιροῦ τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς εὑρήσομεν νῦν ἡμῖν διατετυπωμένον. καθάπερ γὰρ ἐν ταῖς λεωφόροις εἰσὶ σταθμοὶ καὶ καταγώγια, ὥστε τοὺς ὁδίτας κεκμηκότας διαναπαύεσθαι, καὶ τῶν πόνων λήγοντας, οὕτω B πάλιν ἅπτεσθαι τῆς ὁδοιπορίας, καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ δὲ ἀκταὶ καὶ αἰγιαλοὶ, καὶ λιμένες εἰσὶν, ὥστε καὶ τοὺς ναυτιλλομένους, μετὰ τὸ πολλὰ κύματα διαδραμεῖν, καὶ πρὸς τὰς τῶν ἀνέμων ἐμβολὰς ἀντιστῆναι, μικρὸν ἀνεθέντας, οὕτω πάλιν τῆς ναυτιλίας ἅπτεσθαι· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον, καὶ νῦν [b] ἐπὶ τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς, τοῖς τὸν δρόμον τῆς νηστείας καταδεξαμένοις καθάπερ σταθμοὺς, καὶ καταγώγια, καὶ ἀκτὰς, καὶ αἰγιαλοὺς, καὶ λιμένας, τὰς δύο ταύτας ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος βραχύ τι διαναπαύεσθαι κεχάρισται ὁ δεσπότης, ἵνα καὶ τὸ σῶμα μικρὸν ἀνέντες ἀπὸ τῶν πόνων τῆς νηστείας, C καὶ τὴν ψυχὴν παραμυθησάμενοι, πάλιν παρελθουσῶν τῶν δύο τούτων ἡμερῶν, τῆς αὐτῆς ὁδοῦ μετὰ προθυμίας ἅπτωνται οἱ τὴν καλὴν ταύτην, καὶ ἐπωφελῆ ὁδοιπορίαν ποιούμενοι. φέρε οὖν καὶ ἡμεῖς, ἐπειδὴ τῆς ἀνέσεώς ἐστιν ἡμέρα σήμερον, παρακαλέσωμεν ὑμῶν τὴν ἀγάπην τὰ ἀπὸ τῆς νηστείας συλλεγέντα κέρδη μετὰ ἀσφαλείας φυλάττειν, ἵνα μικρὸν διαναπαυσάμενοι, πάλιν προσθήκην ἐργάσησθε τοῖς προλαβοῦσι· καὶ οὕτω κατὰ μικρὸν μεγάλην τὴν ἐμπορίαν ἑαυτοῖς κατασκευάσαντες, οὕτως εἰς τὴν κυρίαν ἡμέραν [c] ἀπαντήσητε, καὶ πεπληρωμένην ὑμῶν τὴν ὁλκάδα τὴν πνευμα- D τικὴν εἰς τὸν λιμένα τῆς ἁγίας ἑορτῆς εἰσαγάγητε. ὥσπερ γὰρ τὰ παρὰ τοῦ δεσπότου γεγενημένα ἅπαντα· καθάπερ ὁ λόγος ἀπέδειξε, καὶ ἡ τῶν πραγμάτων διδάσκει μαρτυρία, λόγῳ τινὶ δεδημιούργηται, χρείαν ἀναγκαίαν ἀποπληροῦντα· οὕτω καὶ τὰ παρ᾽ ἡμῶν γινόμενα προσήκει μὴ ἁπλῶς, μηδὲ μάτην γίνεσθαι, ἀλλ᾽ ἐπ᾽ ὠφελείᾳ καὶ κέρδει τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας. εἰ γὰρ οἱ τὰ βιωτικὰ μετιόντες πράγματα, οὐκ ἄν ποτε ἀνάσχοιντο ἐπιτηδεύματος ἅψασθαι, μὴ πρότερον τὸ ἐκεῖθεν κέρδος περισκοπήσαντες· πολλῷ μᾶλλον ἡμᾶς δίκαιον τοῦτο ποιεῖν, καὶ μὴ ἁπλῶς τὰς ἑβδομάδας τῶν νηστειῶν E παρατρέχειν, ἀλλὰ διερευνᾶσθαι τὴν ἑαυτῶν συνείδησιν, καὶ τὸν λογισμὸν βασανίζειν, καὶ σκοπεῖν τί μὲν ἐν ταύτῃ τῇ ἑβδομάδι ἡμῖν κατώρθωται, τί δὲ ἐν τῇ ἑτέρᾳ, καὶ τίνα προσθήκην ἐδεξάμεθα εἰς τὴν ἐπιοῦσαν, καὶ ποῖον τῶν ἐν ἡμῖν παθῶν διωρθωσάμεθα. εἰ γὰρ μὴ μέλλοιμεν οὕτω τὰ καθ᾽ ἑαυτοὺς οἰκονομεῖν, καὶ τοσαύτην ποιεῖσθαι ἐπιμέλειαν τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς, οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος ἔσται τῆς νηστείας, οὐδὲ τῆς ἀσιτίας, ἣν ὑπομένο-

a Coislin. & alius τινὶ καὶ ἐπιτάγματι παρ-

b Reg. unus ἐπὶ τῆς αὐτῆς τεσ- & sic legerat interpres. Infra, τὰς δύο ταύτας ἡμέρας τῆς ἑβδ- Savil. *Sabbatum scilicet diemque Dominicam. Dominica jejunare nunquam permissum. In Orientali vero Ecclesia olim tam nefas Sabbato jejunare, quam die Dominica. Ignatius, seu quisquis est qui illas scripsit epistolas, quæ ejus feruntur nomine.* Si quis Dominicam diem aut Sabbatum, uno excepto jejunavit, is Christi occisor est. *Epist. 8. ad Philippenses.*

c Tres mss. κατηντήσητε.

μεν· μάλιστα [a] εἰ φαινοίμεθα ἐλάττους τῶν περὶ τὴν συλλογὴν τῶν χρημάτων τοσαύτην σπουδὴν ποιουμένων· εὑρήσεις γὰρ ἕκαστον ἐκείνων πᾶσαν ἀγρυπνίαν ἐπιδεικνύμενον, ὥστε ἐφ᾽ ἑκάστης ἡμέρας προστιθέναι τοῖς προτέροις, καὶ οὐδέποτε κόρον λαμβάνοντα, ἀλλ᾽ ὅσῳ ἂν αὔξηται αὐτῷ τὰ τῆς περιουσίας, τοσούτῳ μᾶλλον καὶ τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν σπουδὴν ἐκτεινομένην. εἰ τοίνυν ἔνθα καὶ τὰ τῆς σπουδῆς ἀνόνητα, καὶ τὰ τῆς περιουσίας πολλάκις πολλὴν ἐργάζεται τῇ τῆς ψυχῆς σωτηρίᾳ τὴν λύμην, τοσαύτην [b] ἐπιδείκνυται τὴν ἀγρυπνίαν, πῶς τοῦτο μᾶλλον οὐχὶ ποιεῖν χρὴ, ἔνθα πολλὴ ἀπὸ τῆς σπουδῆς ἡ ὠφέλεια, καὶ ἄφατος ὁ μισθὸς, καὶ τὸ κέρδος ἄπειρον; ἐκεῖ μὲν γὰρ καὶ μετὰ τούτων ἁπάντων πολλὴ ἡ ἀδηλία· ἀβέβαιος γὰρ τῶν χρημάτων ἡ κτῆσις· οὐκ ἐπειδὴ μόνον τῆς τελευτῆς ἐπιστάσης ἐνταῦθα μένοντα, οὐδεμίαν ὄνησιν παρέχει τῷ ταῦτα συνάγοντι, ἀλλ᾽ ὅτι καὶ τῶν χρημάτων ὧδε μενόντων τὰς ὑπὲρ τούτων εὐθύνας μετὰ πολλῆς τῆς σφοδρότητος ἀπαιτεῖσθαι [c] ἀναγκάζεται. ἔστι καὶ ὅτε πολλάκις καὶ πρὸ τῆς τελευτῆς μετὰ τοὺς πολλοὺς πόνους, καὶ τοὺς ἱδρῶτας, καὶ τὰς ταλαιπωρίας, καθάπερ καταιγίδος τινὸς προσπεσούσης τῆς τῶν πραγμάτων περιστάσεως, ἀθρόον ὁ πολλὴν τὴν περιουσίαν τοῦ πλούτου κεκτημένος, τῶν σφόδρα πενήτων γέγονε πενέστερος. καὶ ταῦτα καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἐστὶν ἰδεῖν συμβαίνοντα. ἐπὶ μέντοι τῆς πνευματικῆς ἐμπορίας οὐδέν ἐστι τοιοῦτον δεῖσαί ποτε. αὕτη γὰρ βεβαία μένει καὶ ἀκίνητος, καὶ ἔνθα μάλιστα χρῄζομεν αὐτῆς, ἐκεῖ πολλὴν ἡμῖν παρέχει τὴν ἐξ αὐτῆς παραμυθίαν.

Ὡς οὖν καιρὸν ἔχομεν, παρακαλῶ, κἂν γοῦν τὴν αὐτὴν ἐκείνοις εἰσενέγκωμεν σπουδὴν περὶ τὴν πνευματικὴν ταύτην ἐμπορίαν, καὶ μηδέποτε παυσώμεθα τοῦτο μεριμνῶντες, εἴ τι κατώρθωται ἡμῖν, καὶ εἴ τινα τῶν ἐνοχλούντων ἡμῖν παθῶν διὰ τῆς πολλῆς ἀγρυπνίας εἰς φυγὴν ἐτρέψαμεν, ἵν᾽ ἔχοντες τὴν ἀπὸ τοῦ συνειδότος πληροφορίαν, πολλὴν καρπωσώμεθα τὴν ἡδονήν. οὐδὲ γὰρ τοῦτο μόνον ἐστὶ τὸ ζητούμενον, ἵνα καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἐνταῦθα παραγινώμεθα, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν συνεχῶς ἀκούωμεν, καὶ τὴν τεσσαρακοστὴν πᾶσαν [d] νηστεύοντες ὦμεν. εἰ γὰρ μὴ μέλλοιμέν τι κερδαίνειν ἐκ τῆς ἐνταῦθα συνεχοῦς ἐλεύσεώς τε καὶ παραινέσεως, καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς νηστείας καιροῦ προσφέρειν τι τὸ χρήσιμον εἰς τὴν ἑαυτῶν ψυχὴν, ταῦτα οὐ μόνον ἡμᾶς οὐδὲν ὠφελήσει, ἀλλὰ καὶ μείζονος ἡμῖν κατακρίσεως ἀφορμὴ γενήσεται, ὅταν τοσαύτης ἐπιμελείας ἀπολαύοντες, οἱ αὐτοὶ διαμένωμεν, καὶ μήτε ὁ ὀργίλος ἐπιεικὴς γένηται, μήτε ὁ θυμώδης εἰς πραότητα μεταβάλλοιτο, μήτε ὁ βάσκανος εἰς φιλοφροσύνην ἑαυτὸν ἐναγάγῃ, μήτε ὁ περὶ τὰ χρήματα μεμηνὼς, ἀποστὰς τοῦ πάθους πρὸς ἐλεημοσύνην ἑαυτὸν παρασκευάσῃ καὶ τὴν τῶν πενήτων διατροφὴν, μήτε ὁ ἀκόλαστος σώφρων γένοιτο, μήτε ὁ περὶ τὴν κενὴν ταύτην δόξαν [e] ἐπτοημέ-

A toleramus, præsertim si comperti fuerimus inferiores iis qui tantum studium colligendis opibus impendunt. Nullum enim horum invenies, qui non summa vigilantia laboret, quo prioribus quotidie aliquid adjiciat, & qui unquam satietur: sed quanto facultatum major est accessio, tanto & curam & studium suum amplius intendit. Quod si ubi studium est inutile, & divitiæ nonnunquam magnam salutis animæ jacturam afferunt, tanta tamen vigilantia res aguntur: quomodo non multo magis istud est faciendum, ubi diligentiæ multa succedit utilitas, ineffabilisque merces ac lucrum immensum? B Nam illic quidem præter hæc omnia, fluxæ admodum & incertæ divitiæ, instabilis pecuniarum possessio: non solum quod imminente morte, ipsæ hîc manentes, nullam eis qui illas collegere utilitatem conferant: sed etiam quod manentibus hîc pecuniis, magna severitate coguntur de ipsis alibi rationem reddere: sæpe quoque accidit ut ante mortem post multos labores, & sudores, atque ærumnas, quasi procella quadam ingruente negotiorum difficultate, repente qui plurimas possidebat divitias, vel pauperrimis C factus sit pauperior: qualia singulis diebus videre contingit. Atqui in spirituali negotiatione nihil tale formidandum unquam: stabilis enim illa & immota manet, & ubi ea multum egemus, ibi ab illa ipsa multum consolationis accipimus.

3. Igitur dum tempus habemus, obsecro, vel saltem id studii impendamus spiritualibus mercibus conquirendis, quod alii in perituras collocant; neque ab hac solicitudine cessemus, si recte quid actum D fuerit; vel si aliquam affectionum nobis molestarum magna vigilantia profligaverimus, ut conscientiæ bono instructi testimonio, multiplicis voluptatis fructum percipiamus. Neque enim hoc solum quæritur, ut huc quotidie conveniamus, & de iisdem continuo audiamus, & per totam Quadragesimam jejunemus. Quandoquidem si nihil ex frequenti conventu & admonitione, atque ex jejunii tempore animæ nostræ lucrati fuerimus: tunc non solum nihil utilitatis afferent hæc, E sed & majoris condemnationis occasio erunt; si quidem tanta curati diligentia iidem permaneamus, & si neque iracundus fiat mitis; neque indignabundus, in mansuetudinem se vertat: neque invidus in benevolentiam se transferat: neque insano divitiarum amore correptus, desistat ab affectu, & eleemosynis dispertiendis, & alendis pauperibus vacet: neque intemperans, castus evadat: neque vanæ gloriæ studiosus, illam con-

Nihil prodest jejunium, neque concio sine bonis operibus.

[a] Tres mss. εἰ φαινοίμεθα. Morel. φαινόμεθα. Coislin. εἰ φαινόμενοι.
[b] Reg. & Coislin. ἀποδεικνύντες τὴν ἀγρυπνίαν, καὶ μετὰ τούτων δὲ ἀπάντων ἐκεῖ πολλή. Hic multum variat Savilius.
[c] Quinque mss. ἀναγκάζεται, εἰ καὶ ἔτι πολλάκις.

[d] Coislin. νηστεύοντες διατελέσωμεν. Mox idem συνεχοῦς συνελεύσεως.
[e] Coislin. ἐπτοηκώς. Infra Colb. unus & Coislin. ἑαυτὸν παιδεύσῃ, quæ lectio non mala. Infra octo mss. ἀλλ᾽ ἵνα παιδεύσῃ αὐτοῦ τὸν λογ-

temnere, & veram gloriam desiderare discat, neque caritatis in proximum negligens, seipsum excitans det operam, ut non solum non inferior sit publicanis: Matt. 5. 46. *nam si diligitis eos, qui vos diligunt*, inquit, *quid amplius facitis? nonne & publicani hoc faciunt?* sed & ut animum suum ita instituat, ut & inimicos humaniter aspiciat & magnam ipsis caritatem exhibeat. Quod si affectionibus istis, & aliis quæ in nobis nascuntur, superiores non fuerimus, licet quotidie hîc conveniamus, & frequentibus concionibus atque doctrina tanta instituamur, tantumque a jejunio adminiculum habeamus, qualis erit nobis venia? qualis defensio? Dic enim mihi, obsecro, si puerum tuum quotidie videres in ludum ire, & multo elapso tempore nihil lucri facere, patienterne ferres? Nonne & puerum verberares, & magistrum argueres? & si deinde disceres magistrum omne quod officii sui erat fecisse, & plane intermisisse nihil, pueri autem ignaviam causam esse omnium: nonne indignationem omnem in puerum transferres, non jam accusans magistrum? Idipsum & hîc jure faciendum est. Nos enim quia per gratiam divinam ad hoc destinati sumus, quasi spirituales filios in hasce scholas vos quotidie vocantes, salutarem vobis doctrinam proponimus: neque ea quæ ex nostra mente excogitavimus, sed ea quæ a Domino per divinas scripturas nobis donata sunt, in medium afferimus, illaque vobis frequenter inculcamus. Si ergo cum nos omnem adhibeamus vigilantiam omneque studium, & vos quotidie in viam veritatis ducamus: vos in iisdem perseveretis malis, cogitate quantus & noster sit futurus dolor, & quanta vestra condemnatio, ne quid dicam acerbius. Quamvis enim nos crimini non simus obnoxii, ut qui nihil prætermittamus, quod ad vestram pertineat ædificationem; tamen quia vestræ salutis curam gerimus, ideo non possumus id non graviter ferre. Quia & doctor cum videt discipulum nullum ex cura sua fructum facere, non vulgariter dolet & gemit, videns se omnem laborem & operam perdere.

4. Hæc nunc dico, non ut caritatem vestram mœrore afficiam, sed ut excitem & instruam, quo non frustra jejuniis corpus castigetis, neque temere & in vanum dies Quadragesimæ sanctæ transigatis. Et quid dico dies Quadragesimæ sanctæ, cum prorsus nullam nos diem unquam transigere oporteat, si possibile est, per totum vitæ curriculum, in qua non lucrum aliquod spirituale in nobis reponamus, vel per preces, vel per confessionem, vel per eleemosynas, vel per aliqua alia spiritualia bona opera? Nam si Paulus tantus & talis, qui ar-

A νος, μάθῃ ταύτης ὑπερορᾷν, καὶ τῆς ἀληθοῦς ἐφίεσθαι δόξης, μήτε ὁ περὶ τὴν ἀγάπην τὴν περὶ τὸν πλησίον ῥᾴθυμος, διαναστήσας αὐτὸν παιδεύσῃ, μὴ μόνον τῶν τελωνῶν μὴ εἶναι ἐλάττων· ἐὰν γὰρ ἀγαπήσητε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, φησὶ, τί περισσὸν ποιεῖτε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσιν; ἀλλ' ἵνα παρασκευάζῃ αὐτοῦ τὸν λογισμὸν, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμέρως ὁρᾷν, καὶ πολλὴν περὶ αὐτοὺς τὴν ἀγάπην ἐπιδείκνυσθαι. ἐὰν μὴ τούτων περιγενοίμεθα τῶν παθῶν, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἡμῖν τικτομένων, καθ' ἑκάστην ἐνταῦθα παραγινόμενοι, καὶ συνεχοῦς ἀκροάσεως ἀπολαύοντες, καὶ τοσαύτης δι-
B δασκαλίας μετέχοντες, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς νηστείας ἔχοντες βοήθειαν, ποία ἡμῖν ἔσται συγγνώμη, ποία δὲ ἀπολογία; εἰπὲ γάρ μοι, παρακαλῶ, εἰ τὸν παῖδα τὸν σὸν [a] θεάσῃ καθ' ἑκάστην ἀπιόντα ἡμέραν εἰς τὸ διδασκαλεῖον, καὶ τοῦ χρόνου περιϊόντος μηδὲν πλέον ἐκεῖθεν κερδαίνοντα, ἆρα ἀνεκτῶς οἴσεις; οὐχὶ δὲ καὶ τῷ παιδὶ μάστιγας ἐπιθήσεις, καὶ τῷ διδασκάλῳ μέμψῃ; εἶτα εἰ μάθοις, ὅτι τὰ μὲν παρὰ τοῦ διδασκάλου πάντα γεγένηται, καὶ οὐδὲν λέλειπται, ἡ δὲ ῥᾳθυμία τοῦ παιδὸς αἰτία πάντων καθέστηκε, οὐχὶ πᾶσαν τὴν ἀγανάκτησιν ἐπὶ τὸν παῖδα μεταθήσεις, τῆς αἰτίας ἀφεὶς τὸν διδάσκαλον; τὸ
C αὐτὸ δὴ καὶ ἐνταῦθα γίνεσθαι δίκαιον. ἡμεῖς γὰρ, καθάπερ ἐτάχθημεν παρὰ τῆς τοῦ θεοῦ χάριτος, ὡς [b] τέκνα πνευματικὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τὸ διδασκαλεῖον τοῦτο καλοῦντες, τὴν σωτηριώδη διδασκαλίαν ὑμῖν παρατίθεμεν, οὐ τὰ ἀπὸ τῆς οἰκείας διανοίας φθεγγόμενοι, ἀλλὰ τὰ παρὰ τοῦ δεσπότου διὰ τῶν θείων γραφῶν ἡμῖν δωρηθέντα διδάγματα, ταῦτα εἰς μέσον προτιθέντες, καὶ ταῦτα συνεχῶς ἐνηχοῦντες. εἰ τοίνυν ἡμῶν πᾶσαν σπουδὴν, καὶ ἀγρυπνίαν ἐπιδεικνυμένων, καὶ ἐφ' ἑκάστης ἐπὶ τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς ὁδηγούντων, ὑμεῖς τοῖς αὐτοῖς [c] ἐπιμένετε, ἐννοήσατε ὅση καὶ ἡμῖν ἔσται ὀδύνη, καὶ ὑμῖν ἡ κατάγνωσις, ἵνα μηδὲν πλέον
D εἴπω. εἰ γὰρ καὶ ἀνευθύνους ἡμᾶς δείκνυσι τὸ μηδὲν παραλιπεῖν τῶν εἰς τὴν ὑμετέραν οἰκοδομὴν ἡκόντων, ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ κηδόμεθα τῆς ὑμετέρας σωτηρίας, οὐ δυνάμεθα πρᾴως φέρειν. ἐπεὶ καὶ ὁ διδάσκαλος ἐπειδὰν ἴδῃ τὸν μαθητὴν μηδὲν καρπούμενον παρὰ τῆς αὐτοῦ σπουδῆς, οὐχ ὡς ἔτυχεν ἀλγεῖ, καὶ ὀδυνᾶται ὁρῶν ἑαυτὸν μάτην πονούμενον.

[d] Ταῦτα λέγω νῦν οὐχ ἵνα λυπήσω τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ἀλλ' ἵνα διεγείρω καὶ παρασκευάσω, μήτε ἁπλῶς κατατείνειν τὸ σῶμα τῇ νηστείᾳ, μήτε εἰκῇ καὶ
E μάτην τὰς ἡμέρας τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς παρατρέχειν. καὶ τί λέγω τὰς ἡμέρας τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς, ὅπου γε ἡμᾶς προσήκει, μήτε μίαν ὅλως ἡμέραν παραπέμπεσθαι, εἰ οἷόν τε, ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ τῆς ζωῆς ἐν ᾗ μὴ κέρδος πνευματικὸν ἑαυτοῖς ἐναποτιθέμεθα, ἢ δι' εὐχῆς, ἢ δι' ἐξομολογήσεως, ἢ δι' εὐποιΐας, ἢ δι' ἑτέρας τινὸς ἐργασίας πνευματικῆς; εἰ γὰρ Παῦλος ὁ τοσοῦτος καὶ τηλικοῦτος, ὁ τὰ ἄρρητα

a Reg. unus & Coislin. θεάσοι.
b Sex mss. τέκνα ἀγαπητὰ καθ'.
c Iidem, ἐπιμένοιτε.
d Reg. unus ταῦτα τοίνυν λέγω.

A ἐκεῖνα ῥήματα ἀκούσας, ἃ μέχρι τῆς σήμερον οὐδεὶς ἔγνω, ἐβόα λέγων· καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀποθνήσκω, νὴ τὴν ὑμετέραν καύχησιν· διδάσκων ἡμᾶς, ὅτι οὕτως ἑαυτὸν τοῖς κινδύνοις τοῖς ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἐξεδίδου, ὡς παρ' αὐτὸν τὸν θάνατον γίνεσθαι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας, καὶ ὅπερ ἡ φύσις οὐκ ἐδέχετο· ἑνὶ γὰρ θανάτῳ πάντες ὑποκείμεθα· τοῦτο ἡ φιλονεικία τῆς προαιρέσεως αὐτοῦ κατώρθου, εἰ καὶ ὁ φιλάνθρωπος θεὸς ἐπὶ πλέον αὐτὸν διετήρει διὰ τὴν τῶν λοιπῶν σωτηρίαν. εἰ τοίνυν ἐκεῖνος ὁ τοσούτοις κομῶν κατορθώμασι, καὶ καθάπερ ἄγγελος ἐπὶ γῆς φαινόμενος, [a] καθ' ἑκάστην ἐσπούδαζε
B κερδαίνειν, καὶ πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας κινδύνους παρατάττεσθαι, καὶ τὴν ἐμπορίαν τὴν πνευματικὴν ἑαυτῷ συλλέγειν, καὶ μηδέποτε ἵστασθαι, ποίαν ἂν σχοίημεν ἡμεῖς ἀπολογίαν, οἱ μὴ μόνον πάντων ὄντες ἔρημοι τῶν κατορθωμάτων, ἀλλὰ καὶ τοσούτοις ἐλαττώμασιν ὑποκείμενοι, ὧν καὶ ἓν μόνον ἡμῖν περισσὸν ἱκανὸν εἰς αὐτὸ τῆς ἀπωλείας τὸ βάραθρον καταγαγεῖν, καὶ μηδεμίαν ποιούμενοι σπουδὴν, κἂν γοῦν ταῦτα διορθοῦν; ὅταν δὲ ὁ αὐτὸς πολλάκις εὑρίσκοιτο, μὴ μόνον ἓν ἐλάττωμα ἔχων, ἀλλὰ καὶ πλείονα, καὶ ὀργίλος ᾖ, καὶ ἀκόλαστος, καὶ πλεονέκτης, καὶ βάσκανος, καὶ θυμώδης, καὶ
C μήτε ταῦτα διορθοῦν βούλοιτο, μήτε τῶν τῆς ἀρετῆς ἔργων ἐφάπτεσθαι, ποία λοιπὸν ἂν γένοιτο σωτηρίας ἐλπίς; ταῦτα λέγω, καὶ λέγων οὐ παύσομαι, ἵνα ἕκαστος τῶν ἀκουόντων τὸ κατάλληλον ἑαυτῷ φάρμακον δεχόμενος ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν λεγομένων, σπουδάσῃ ταχέως, καὶ τῶν ἐνοχλούντων παθῶν ἀπαλλαγεὶς πρὸς ὑγείαν ἐπανελθεῖν, καὶ πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς ἐργασίαν ἑαυτὸν ἐπιτήδειον καταστῆσαι. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν καμνόντων τὰ σώματα, κἂν μυριάκις ὁ ἰατρὸς ἐπιθῇ τὰ φάρμακα, ὁ δὲ ἄρρωστος μὴ ἀνέχηται ἐπιμένειν τὴν ἀπὸ τοῦ φαρμάκου θεραπείαν, ἀλλὰ πολλάκις δυσχεραίνων μετὰ τὸ ἐπιθεῖναι τὸν ἰατρὸν, οὐκ ἀνεχόμενος
D τῆς ἀλγηδόνος [b] ἀπορρίπτοι τοῦτο, καὶ μὴ καταδέξοιτο τὴν ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν, οὐδεὶς ἂν τῶν εὖ φρονούντων μέμψοιτο τῷ ἰατρῷ τῷ τὰ παρ' ἑαυτοῦ πάντα εἰσαγαγόντι· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον, καὶ ἐνταῦθα ἡμεῖς μὲν τὸ φάρμακον τὸ ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τῆς πνευματικῆς κατασκευάσαντες ἐπιτίθεμεν· ὑμέτερον δὲ ἂν εἴη λοιπὸν, καὶ ἀνέχεσθαι τῶν ἀλγηδόνων, καὶ τῆς θεραπείας ἀπόνασθαι, καὶ ἀπαλλαγέντας τῆς νόσου πρὸς τὴν ἀληθῆ ὑγείαν ἐπανελθεῖν. οὕτω γὰρ καὶ αὐτοὶ πολλὴν τῆς ὠφελείας τὴν αἴσθησιν λήψεσθε, καὶ ἡμεῖς οὐ μικρὰν ἕξομεν τὴν παραμυθίαν, ὁρῶντες τοὺς πρότερον κάμνοντας, οὕτω τα-
E χέως πρὸς ὑγείαν ἐπανελθόντας. ἕκαστος τοίνυν ὑμῶν, παρακαλῶ, εἰ καὶ μὴ πρότερον, κἂν γοῦν [c] ἐκ τοῦ παρόντος σπουδαζέτω, ὅπερ οἶδεν ἐνοχλοῦν αὐτῷ ἐλάττωμα τῶν ἄλλων πλέον παθῶν, τοῦτο ἐκτέμνειν τῆς ψυχῆς, καὶ τῷ εὐσεβεῖ λογισμῷ, καθάπερ μαχαίρᾳ τινὶ πνευματικῇ χρώμενος, οὕτως ἑαυτὸν τοῦ πάθους ἀπαλλαττέτω. δέδωκε γὰρ ἡμῖν ὁ θεὸς λογισμὸν ἀρκοῦντα, καὶ δυνάμενον, εἰ βουληθείημεν μικρὸν διαβλέ-

cana illa verba audivit, quæ usque in hodiernum diem nullus cognovit, clamabat dicens: *Quotidie morior, per vestram gloriationem*: docens nos, se sic seipsum pro pietate periculis exposuisse, ut quotidie morti vicinus esset: & quod natura non fert; uni enim morti obnoxii sumus omnes; hoc ipse pertinaci suo instituto agebat, tametsi benignus Deus illum quotidie in aliorum salutem conservaret. Proinde si ille qui tot præclaris operibus excelsus erat, & quasi Angelus super terram apparebat, quotidie studebat aliquid lucri facere, & pro veritate stare in acie contra pericula, spiritualesque sibi colligere merces, ac nunquam gradum sistere: qualem habebimus nos defensionem, qui non solum bonis operibus omnibus destituti sumus, sed & tot malis gravati, quorum unum dumtaxat in ipsum perditionis profundum detrudere nos possit, nullumque præterea studium nobis est, ut vel saltem hæc emendemus? Cum autem idem ipse sæpe reperiatur non uni flagitio, sed pluribus obnoxius; cum nempe & iracundus sit & intemperans, & avarus, & invidus, & ferox: & neque hæc corrigere, neque virtutis opera attingere velit, qualis postea erit spes salutis? Hæc dico, & dicere non desinam, ut auditores suum quique remedium accipiant ex dictis nostris, & studeant, ut statim ab affectionibus mentem turbantibus liberentur, convalescentesque virtutum studiis posthac se accommodent. Etenim iis qui corporali morbo laborant, quamvis sexcenties medicus remedia apponat, si æger autem medicinæ operationem non admittat, & sæpe succensens, postquam medicus imposuerit pharmacum, impatiens doloris illud rejiciat, nulla inde utilitate suscepta; nemo prudens medicum arguerit, quod non suum egerit officium. Eodem modo & hîc nos medicamentum ex spirituali doctrina confectum imponimus: vestrum autem posthac fuerit ferre dolores, & curam cum utilitate admittere, ut a morbo liberati, ad veram regrediamini sanitatem. Sic enim & ipsi magnam percipietis utilitatem, & nos non modica hinc consolatione afficiemur, si viderimus eos, qui prius laborabant, tam cito bonam valetudinem recuperasse. Unusquisque ergo vestrum, obsecro, si non antea, saltem nunc operam det, ut vitium quod sibi magis quam cætera infestum sentit, ex anima exsecet, & pia cogitatione quasi spirituali quodam gladio utens, seipsum ab eo liberet. Dedit enim nobis Deus rationem quæ sufficiat & possit, si velimus parum respicere, om-

1.Cor.15.31.

Ratio humana potest omnia vitia edomare.

a Reg. unus καθ' ἑκάστην ἡμέραν.
b Alii, ἀπορρίπτῃ.

c Septem mss. & Savil. ἐκ τοῦ παρόντος, Morel. ἐκ τοῦ παρελθόντος.

nia quæ in nobis nascuntur vitia domare. Propterea etiam sanctorum omnium vitam & instituta in divinis scripturis descripta, Spiritus sancti gratia reliquit, ut discentes eos, licet ejusdem fuerint naturæ, virtutem tamen omnimodam exhibuisse, ne simus nos ignavi & desides in iis exercendis.

Chrysostomus flagrat amore Pauli.

5. Annon naturæ nostræ fuit & beatus Paulus? Flagro enim amore hujus viri, & propterea continuo versatur ipse in ore meo: & quasi in archetypum aliquod exemplar, ita & in illius animam respiciens, obstupesco in hoc viro mirum affectuum contemtum, fortitudinis excellentiam, amoris in Deum fervorem: & mecum reputo, unum hominem omnes virtutes studio suo in se collegisse & exhibuisse; nosque ne minimum quidem bonum opus præstare velle. Quis igitur nos eripiet a supplicio inevitabili? Nam cum ejusdem ille nobiscum fuerit naturæ, & iisdem obnoxius affectionibus, atque in tanta temporum difficultate quotidie, ut ita dicam, tractus, laceratus & publice raptatus ab iis qui prædicationem oppugnabant, qui & sæpe ipsum enectum existimarunt, & quasi destinatam animo cædem perpetrassent, ipsum reliquerunt. Inveniturne aliquis nostrum, desidiæ, segnitieique deditorum, qui tantam virtutum magnitudinem præ se ferat? Verum quanta beatus ille præclara opera fecerit, & fortitudinem, quam pro religionis prædicatione quotidie exhibuerit non a nostra lingua, sed ab ipso oportet audire dicente. Quando enim in eam devenit necessitatem, ut propter pseudoapostolorum fallaciam res suas enarrare cogeretur (tam grave enim istud & molestum ipsi erat, ut reluctaretur, & nunquam in medium ea afferre vellet; imo seipsum auderet vocare blasphemum, & persequutorem.) Quoniam autem pernecessarium esse videret, ut impostorum ora obstrueret, & discipulis parvam daret consolationem; sic fere cœpit post multa alia dicere: *In quo quis audet, per insipientiam loquor, audeo & ego.* Considera piam animam; non solum audaciam, sed & insipientiam rem eam vocat: docens nos ne unquam citra necessitatem, & nullo urgente, quæ a nobis facta sunt, ostentemus, si quidem aliqui ex nobis inveniantur qui bonum aliquod sunt operati. *In quo quis*, inquit, *audet, per insipientiam loquor, audeo & ego*: hoc est, quoniam ego multam video necessitatem, audere volo, & insipientiæ opus exhibere. *Hebræi sunt, & ego; Israëlitæ sunt, & ego; semen Abrahæ sunt, & ego.* De hoc, inquit, sublime sapiunt & gloriantur; ne putent ea nobis deesse, etiam nos eorumdem participes sumus. Deinde

2. Cor. 11. 21

* Hic sententia omnino manca videtur. Verum alia sunt loca in his homiliis similia, quia longas admodum texit periodos Chrysostomus; ita ut series vel imperfecta maneat interdum, vel de novo resumatur.

ψαι, ἑκάστου τῶν ἐν ἡμῖν τικτομένων παθῶν περιγίνεσθαι. διὰ τοῦτο καὶ τῶν ἁγίων ἡμῖν ἁπάντων τοὺς βίους, καὶ τὴν πολιτείαν διὰ τῶν θείων γραφῶν ἀνάγραπτον καταλέλοιπεν ἡ τοῦ πνεύματος χάρις, ἵνα μαθόντες ὡς τῆς αὐτῆς ἡμῖν ὄντες φύσεως, ἅπαντα τὰ τῆς ἀρετῆς κατώρθωσαν, μὴ ῥαθυμῶμεν περὶ τὴν ταύτης ἐργασίαν.

Ἡ οὐχὶ τῆς αὐτῆς ἡμῖν φύσεως ἦν ὁ μακάριος Παῦλος; ἐκκαίομαι γὰρ εἰς τὸν τοῦ ἀνδρὸς πόθον, καὶ διὰ τοῦτο συνεχῶς αὐτὸν περιστρέφων οὐ παύομαι, καὶ ὥσπερ εἰς ἀρχέτυπον εἰκόνα τινὰ εἰς τὴν τούτου ψυχὴν ἐνορῶν ἐκπλήττομαι τῶν παθῶν τὴν ὑπεροψίαν, τῆς ἀνδρείας τὴν ὑπερβολήν, τοῦ φίλτρου τοῦ πρὸς τὸν θεὸν τὸ διάπυρον, καὶ λογίζομαι, ὅτι πᾶσαν τὴν ἀρετὴν τὴν συναγωγὴν εἷς ἄνθρωπος βουληθεὶς κατώρθωσε, καὶ ἡμῶν ἕκαστος οὐδὲ τὸ τυχὸν κατορθοῦν βούλεται. τίς οὖν ἡμᾶς ἐξαρπήσεται τῆς κολάσεως τῆς ἀπαραιτήτου, ὅταν καὶ τῆς αὐτῆς ἡμῖν κοινωνῶν φύσεως, καὶ τοῖς αὐτοῖς πάθεσιν ὑποκείμενος, καὶ ἐν τοσαύτῃ καιρῶν δυσκολίᾳ * γεγονώς, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ὡς εἰπεῖν, ἑλκόμενος, σπαραττόμενος, καὶ δημοσίᾳ συρόμενος ὑπὸ τῶν τῷ κηρύγματι πολεμούντων, οἳ καὶ νομίσαντες αὐτὸν πολλάκις τεθνάναι, τότε λοιπόν, ὡς εἰς ἔργον ἀγαγόντες τὴν φονικὴν αὐτῶν γνώμην, οὕτω κατέλιπον. εὑρίσκεταί τις ἡμῶν τοσοῦτον μέγεθος ἀρετῆς ἐπιδεικνύμενος, οὕτως ἀναπεπτωκότων, καὶ τοσαύτῃ ῥαθυμίᾳ ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότων; ἀλλ' ἵνα μὴ παρὰ τῆς ἡμετέρας γλώττης ἀκούητε τὰ παρὰ τοῦ μακαρίου τούτου κατορθώματα, καὶ τὴν ἀνδρείαν, ἣν [a] ὑπὲρ τοῦ τῆς εὐσεβείας κηρύγματος καθ' ἑκάστην ἐπεδείκνυτο, ἀναγκαῖον αὐτοῦ ἀκοῦσαι λέγοντος. ἡνίκα γὰρ εἰς ἀνάγκην κατέστη διὰ τὴν τῶν ψευδαποστόλων ἀπάτην τὰ ἑαυτοῦ διηγεῖσθαι· οὕτω γὰρ ἦν αὐτῷ τοῦτο βαρύ, καὶ ἐπαχθές, ὡς καὶ ἀναδύεσθαι, καὶ μηδέποτε βούλεσθαι ταῦτα εἰς μέσον ἄγειν, ἀλλὰ καὶ τολμᾶν ἑαυτὸν καλεῖν βλάσφημον, καὶ διώκτην· ἐπειδὴ δὲ πολλὴν εἶδε τὴν ἀνάγκην [b] ὑπὲρ τοῦ ἀποῤῥάψαι τὰ στόματα τῶν ἀπατεώνων, καὶ μικρὰν δοῦναι τὴν παραψυχὴν τοῖς μαθητευομένοις, οὕτω πως ἤρξατο μετὰ τὸ πολλὰ ἕτερα εἰπεῖν. ἐν ᾧ δ' ἄν τις τολμᾷ, ἐν ἀφροσύνῃ λέγω, τολμῶ κἀγώ. σκόπει ψυχὴν φιλόθεον, οὐ μόνον τόλμαν, ἀλλὰ καὶ ἀφροσύνην τὸ πρᾶγμα καλεῖ, παιδεύων ἡμᾶς μήποτε ἁπλῶς ἄνευ ἀνάγκης, καὶ μηδενὸς καταναγκάζοντος τὰ ὑφ' ἡμῶν γεγενημένα ἐκπομπεύειν, εἴ γέ τινες ἐξ ἡμῶν εὑρεθεῖεν ἀγαθόν τι ἐργασάμενοι. ἐν ᾧ δ' ἄν τις τολμᾷ, φησιν, ἐν ἀφροσύνῃ λέγω, τολμῶ κἀγώ. τοῦτ' ἔστιν, ἐπειδὴ πολλὴν ὁρῶ τὴν ἀνάγκην, τολμῆσαι βούλομαι, καὶ ἀφροσύνης ἔργον ἐπιδείξασθαι. Ἑβραῖοί εἰσι, κἀγώ· Ἰσραηλῖταί εἰσι, κἀγώ· σπέρμα Ἀβραάμ εἰσι, κἀγώ. ἐπὶ τούτοις, φησί, [c] μεγαφρονοῦσι, μὴ νομιζέτωσαν λείπεσθαι ἡμᾶς· καὶ γὰρ καὶ ἡμεῖς τῶν αὐτῶν μετέχομεν.

a Sic alii præter Morel. qui habet περὶ τοῦ.
b Alii, ὑπὸ τοῦ. Paulopost, Morel. μετὰ τὰ πολλὰ ἕτερα.
c Morel. μεγαλοφρονοῦσι. Alii μεγαφρονοῦσι.

εἶτα

εἶτα ἐπήγαγε, διάκονοι Χριστοῦ εἰσι, παραφρονῶν λαλῶ, ὑπὲρ ἐγώ.

Θέα μοι ἐνταῦθα, ἀγαπητὲ, τοῦ μακαρίου τούτου τῆς ψυχῆς τὴν ἀρετήν. ἐπειδὴ γὰρ καὶ τόλμαν καὶ ἀφροσύνην ἐκάλεσε τὸ γεγενημένον ὑπ' αὐτοῦ, καίτοι εἰς τοσαύτην ἀνάγκην καταστὰς, οὐδὲ οὕτως ἠρκέσθη τοῖς εἰρημένοις· ἀλλ' ὅτε ἔμελλεν ἑαυτὸν δεικνύναι πολλῷ τῷ μέτρῳ ἐκείνους ὑπερακοντίζοντα, ἵνα μή τις νομίσῃ ἀπὸ φιλαυτίας αὐτὸν ταῦτα φθέγγεσθαι, πάλιν [a] ἀφροσύνην καλεῖ τὸ παρ' αὐτοῦ λεγόμενον, μονονουχὶ λέγων· μὴ γὰρ οὐκ οἶδα, ὅτι πρᾶγμα ποιῶ τοῖς πολλοῖς προσιστάμενον, καὶ οὐκ ἐμοὶ πρέπον· ἀλλ' ἡ πολλή με ἀνάγκη εἰς τοῦτο συνωθήσασα ἐκβιάζεται· διὸ σύγγνωτέ μοι, φησὶ, παραφροσύνης ῥήματα φθεγγομένῳ. τούτου κἂν τὴν σκιὰν μιμησώμεθα ἡμεῖς οἱ τοσαῦτα φορτία ἁμαρτημάτων ἔχοντες ἐπικείμενα, καὶ πολλάκις ἕν τι βραχὺ κατορθοῦντες, καὶ οὐδὲ τοῦτο εἰς τὰ ταμιεῖα τῆς διανοίας φυλάττειν ἀνεχόμενοι· ἀλλὰ διὰ τὸ τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων θηρᾶσθαι δόξαν ἐκπομπεύοντες, καὶ εἰς μέσον προτιθέντες, καὶ διὰ τὴν ἄκαιρον ταύτης φλυαρίας τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ ἀμοιβῆς ἑαυτοὺς ἀποστεροῦντες. ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος οὗτος τοιοῦτόν τι πέπονθεν. ἀλλὰ τί; διάκονοι [b] Χριστοῦ εἰσί, φησι, παραφρονῶν λέγω, ὑπὲρ ἐγώ· εἶτα λοιπὸν ἐντεῦθεν ἐκεῖνα εἰς μέσον ἄγει, ὧν οἱ ψευδαπόστολοι οὐδὲν ἦσαν ἐπιδεδειγμένοι. πῶς γὰρ οἱ καὶ τῇ ἀληθείᾳ πολεμοῦντες, πρὸς τὸ ἐμποδίσαι τῷ κηρύγματι τῆς εὐσεβείας πάντα διαπραττόμενοι, καὶ τῶν ἀφελεστέρων τὰς διανοίας παρασαλεύοντες; εἰπὼν τοίνυν, ὑπὲρ ἐγώ· ἀπαριθμεῖται λοιπὸν τὰ τῆς ἀνδρείας αὐτοῦ κατορθώματα, καί φησιν· ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν θανάτοις πολλάκις. τί λέγεις; ξένον τι καὶ παράδοξόν ἐστι τὸ παρὰ σοῦ λεγόμενον. ἔστι γὰρ πολλάκις θάνατον ὑπομεῖναι; ναί φησιν, εἰ καὶ μὴ τῇ πείρᾳ, ἀλλὰ τῇ γνώμῃ· διδάσκων ἡμᾶς, ὅτι τοιούτοις διηνεκῶς ἑαυτὸν κινδύνοις ἐξεδίδου διὰ τὸ κήρυγμα τοῖς θάνατον αὐτῷ τίκτουσιν, ἀλλ' ἡ τοῦ θεοῦ χάρις ἐν αὐτοῖς μέσοις τοῖς κινδύνοις τὸν ἀθλητὴν διεφύλαττεν, ὥστε τοῖς μαθητευομένοις πολλὴν γίνεσθαι παρ' αὐτοῦ τὴν ὠφέλειαν. ἐν θανάτοις, φησὶ, πολλάκις· ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον, τρὶς ἐρραβδίσθην, ἅπαξ ἐλιθάσθην, τρὶς ἐναυάγησα, νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα, ὁδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις λῃστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους, κινδύνοις ἐξ ἐθνῶν, κινδύνοις ἐν [c] ψευδαδέλφοις, κινδύνοις ἐν πόλεσιν, κινδύνοις [c] ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνοις ἐν θαλάσσῃ. μὴ ἁπλῶς παρατρέχωμεν, ἀγαπητοὶ, τὰ εἰρημένα· ἕκαστον γὰρ τούτων καθ' ἑαυτὸ μόνον πέλαγος ἡμῖν ὑποδείκνυσι πειρασμῶν. οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς ὁδοιπορίαν μίαν εἶπεν· ἀλλ' ὁδοιπορίαις, φησὶ, πολλάκις· οὐδὲ κίνδυνον ποταμῶν, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους κινδύνους, καὶ πάντα μετὰ πολλῆς τῆς ὑπερβολῆς ὑπέμεινε. καὶ μετὰ ταῦτα

A subjecit: *Ministri Christi sunt: ut minus sapiens dico, plus ego.*

6. Vide hîc, dilecte, beatæ hujus animæ virtutem. Nam postquam rem a se factam, audaciam & insipientiam vocavit, quamvis in tanta esset necessitate constitutus, neque sic tamen dictis contentus fuit: sed cum demonstraturus esset se illos magno præcedere intervallo, ut ne quis eum putet per ostentationem hæc dicere, iterum insipientiam vocat quod a se dicebatur; quasi diceret: Non sum nescius me rem facere quæ multos offendat, B & quæ neque me deceat: sed me compellit magna necessitas; ideo ignoscite mihi insipientiæ verba loquenti. Hujus vel umbram imitemur nos, qui tantis premimur peccatis, & sæpe si parvum quiddam recte facimus, neque ipsum in promtuario mentis nostræ repositum manere patimur, sed ut gloriolam aliquam ab hominibus venemur, divulgamus, & ob intempestivam nugacitatem divina retributione nosmetipsos fraudamus. At nihil tale beato Paulo accidebat. Sed quid? *Ministri Christi sunt, ut minus sapiens dico, plus ego.* Dein ad- C ducit in medium ea quæ pseudoapostoli non exhibebant. Quomodo enim exhibuissent qui veritatem impugnabant, & nihil non agebant ut prædicationi religionis obsisterent, ac mentes simpliciorum subverterent? Igitur ut dixit, *plus ego*, enumerat postea fortitudinis suæ præclara opera, & inquit: *In laboribus plurimis, in plagis supra modum, in mortibus frequenter.* Quid dicis? stupendum & admirabile est quod a te dicitur. Est-ne enim possibile, ut quis sæpe moriatur? etiam, inquit, quamvis non mortis experientia, D attamen moriendi proposito: docens nos, subinde se ob prædicationem, mortis pericula adiisse, sed Dei gratia in mediis periculis athletam servatum, quo discipulis magis prodesset. *In mortibus*, inquit, 2.Cor.11.24 *frequenter: a Judæis quinquies quadraginta plagas una minus accepi, ter virgis cæsus sum, semel lapidatus, ter naufragium feci, noctem ac diem in profundo egi; in itineribus sæpe, periculis fluminum, periculis latronum, periculis ex genere, periculis ex gentibus, periculis ex falsis fratribus, peri-* E *culis in civitatibus, periculis in solitudine, periculis in mari.* Ne simpliciter prætereamus hæc dicta, dilecti: nam quodlibet horum per se solum pelagus aliquod tentationum nobis ostendit. Non enim simpliciter iter unum dixit: sed, *in itineribus sæpe*: neque unum periculum in fluviis, sed multa & varia; & omnia ingenti fortitudine tulit. Et posthæc omnia iterum

a Ἀφροσύνην λαλεῖ τό. Coislin. aliqui παραφροσύνην habent. In vocem mox sequentem προσιστάμενον, hæc annotat Savilius. *Sic alibi hoc verbo utitur Chrysostomus pro* offendere; *nam* περιϊστάμενον, *mendosum est, licet eam lectionem plures præferant codices.*

b Morel. διάκονοι γάρ εἰσι

c Sic omnes præter Morel. qui habet ἐν ἐρημίαις.

inquit: *In labore & ærumna, in vigiliis sæpe, in fame & siti, in jejuniis sæpe, in frigore & nuditate, præter illa quæ extrinsecus sunt.*

7. Vide iterum aliud pelagus tentationum nobis aperiri. Ut enim dixit, *præter illa quæ extrinsecus sunt*, insinuavit prætertermissa plura esse, quam quæ dicta sunt. Pauli ærumnæ variæ. Neque his contentus fuit; verum nos docet pressuras & conspirationes quas sustinuit, sic dicens: *instantia mea quotidiana, solicitudo omnium Ecclesiarum.* Ecce hoc bonum opus vel unicum sufficiens est, ut summus ipsi virtutum apex tribuatur: *solicitudo*, inquit, *omnium Ecclesiarum*, non unius vel duarum, vel trium; sed omnium quæ in toto orbe. Nam quantam terram sol radiis suis illustrat, tantam curam & solicitudinem habuit Paulus. Vidisti latitudinem animi? vidisti mentis magnitudinem? jam quod subsequitur, omnia superiora, ut ita dicam, contegit. *Quis* enim *infirmatur*, inquit, *& ego non infirmor? quis scandalizatur, & ego non uror?* Papæ, quantus viri hujus in filios amor & indulgentia! quanta vigilantia! quanta cura! Quæ mater sic cruciatur intra viscera filio febre laborante, & in lecto decumbente, ut beatus ille pro quovis infirmo, quocumque ille loco esset, infirmabatur, & pro scandalizatis urebatur? Considera enim, quæso, verborum latentem vim & emphasin. Non dixit, Quis scandalizatur, & ego non doleo; sed uror, inquit, intensum nobis dolorem declarans, quasi demonstraret se intrinsecus incendi & uri pro iis qui offendebantur. Scio me in magnam prolixitatem extendisse doctrinam, quamvis statueram hodie brevior esse, ut paululum a jejunii labore possitis respirare: sed nescio quomodo, ut in divitias bonorum operum hujus sancti incidi, linguam mihi, quasi rapidi fluminis vis rapuit. Propterea hîc finem dicendi faciens, oro caritatem vestram, ut continue illum in mente circumferatis: & subinde cogitetis, eum ejusdem nobiscum naturæ consortem, iisdem affectionibus obnoxium, opificium vile ac contemtum exercentem, pellium sutorem, & in officinis frequentem, quia voluit & decrevit virtutum studio se mancipare, & idoneum se constituere receptaculum Spiritus sancti, largius quoque superna liberalitate potitum esse. Et nos item, si voluerimus quod nostrum est facere, nihil prohibebit eadem nos bona consequi. Liberalis enim est Dominus, & *vult omnes* 1. Tim. 2. 4. *homines salvos fieri, atque ad agnitionem veritatis venire.* Dignos igitur nos ipsos exhibeamus, ac ferventi alacritate virtutem vel sero tandem apprehendamus, & affectiones nostras corrigentes, idoneos nos reddamus ad Spiritum sanctum recipien-

A ἄπορα πάλιν φησίν· ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι, χωρὶς τῶν παρεκτός.

Ὁρᾷ πάλιν ἄλλο πέλαγος ἡμῖν πειρασμῶν [a] ἀνοιγόμενον. εἰπὼν γὰρ, χωρὶς τῶν παρεκτὸς, ἠνίξατο ὅτι τὰ παραλειφθέντα πλείονα εἰκὸς εἶναι τῶν εἰρημένων. καὶ οὐδὲ μέχρι τούτου ἔστη, ἀλλὰ πάλιν ἡμᾶς διδάσκει τὰς ἐπισυστάσεις, καὶ τὰς συστροφὰς ἃς ὑπέμεινεν οὕτω λέγων· ἡ ἐπισύστασίς μου ἡ καθ' ἡμέραν, ἡ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν. ἰδοὺ πάλιν καὶ τοῦτο ἱκανὸν [b] κατόρθωμα, εἰ καὶ μόνον τυγχάνει, εἰς αὐτὴν αὐτὸν ἀναγαγεῖν
B τὴν ἄκραν κορυφὴν τῆς ἀρετῆς· ἡ μέριμνα, φησὶ, πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν, οὐχὶ μιᾶς καὶ δύο, καὶ τριῶν, ἀλλὰ πασῶν τῶν κατὰ τὴν οἰκουμένην. ὅσην γὰρ ἥλιος διατρέχει γῆν τὰς οἰκείας ἀκτῖνας ἀφιεὶς, τοσαύτην καὶ ὁ μακάριος οὗτος εἶχε τὴν μέριμναν καὶ τὴν φροντίδα. εἶδες πλάτος ψυχῆς; εἶδες διανοίας μέγεθος; καὶ τὸ ἑξῆς τὸ ἐπαγόμενον πάλιν ἄπορα, ὡς εἰπεῖν, τὰ εἰρημένα [c] ἀποκρύπτει. τίς γὰρ ἀσθενεῖ, φησι, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι; βαβαὶ πό-
C ση τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἡ φιλοστοργία· πόση ἡ ἀγρυπνία· πόση ἡ μέριμνα. ποία μήτηρ οὕτω διακόπτεται τὰ σπλάγχνα τοῦ παιδὸς αὐτῆς πυρέττοντος, καὶ ἐπὶ τῆς κλίνης κειμένου, ὡς ὁ μακάριος οὗτος ὑπὲρ τῶν ἐν ἑκάστῳ τόπῳ ἀσθενούντων μᾶλλον ἠσθένει, καὶ ὑπὲρ τῶν σκανδαλιζομένων ἐπυροῦτο; σκόπει γάρ μοι λέξεως ἔμφασιν· οὐκ εἶπε, τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ λυποῦμαι· ἀλλὰ πυροῦμαί, φησι, τὴν ἐπίτασιν ἡμῖν τῆς ὀδύνης δηλῶν, καὶ μονονουχὶ δεικνὺς ἐμπυριζόμενον ἑαυτὸν, καὶ καιόμενον ἔνδοθεν ὑπὲρ τῶν τὰ σκάνδαλα ὑπομενόντων. οἶδα ὅτι εἰς πολὺ [d] μῆκος ἐξέτεινα τὴν δι-
D δασκαλίαν, καὶ ταῦτα προηρημένος σήμερον συστεῖλαι, ἵνα μικρὸν ἐκ τοῦ τῆς νηστείας πόνου ἀνεθῆναι δυνηθῆτε· ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἐμπεσὼν εἰς τὸν πλοῦτον τῶν κατορθωμάτων τοῦ ἁγίου τούτου, καθάπερ ὑπὸ ῥύμης ὑδάτων σφοδροτάτης, οὕτω τὴν γλῶτταν παρεσύρην. διὸ μέχρι τούτου στήσας τὸν λόγον, παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν ἀγάπην διηνεκῶς τοῦτον ἐν διανοίᾳ περιφέρειν, καὶ τοῦτο λογίζεσθαι συνεχῶς, ὅτι τῆς αὐτῆς ἡμῖν κοινωνῶν φύσεως, καὶ τοῖς αὐτοῖς πάθεσιν ὑποκείμενος, καὶ ἐπιτήδευμα ἔχων εὐτελὲς καὶ εὐκαταφρόνητον, καὶ δέρματα ῥάπτων, καὶ ἐπὶ ἐργαστηρίου ἑστηκὼς, ἐπειδὴ ἠβουλήθη
E καὶ ἠθέλησε πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς πόνους ἑαυτὸν ἐκδοῦναι, καὶ ἄξιον ἑαυτὸν καταστῆσαι τῆς ὑποδοχῆς τοῦ ἁγίου πνεύματος, δαψιλεστέρας ἀπήλαυσε τῆς ἄνωθεν φιλοτιμίας. καὶ ἡμεῖς τοίνυν ἐὰν βουληθῶμεν τὰ παρ' ἑαυτῶν ἐπιδείξασθαι, οὐδὲν τὸ κωλύον τῶν αὐτῶν ἡμᾶς ἀπολαῦσαι. φιλότιμος γὰρ ὁ δεσπότης, καὶ βούλεται πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν. ἀξίους τοίνυν ἑαυτοὺς κατασκευάσωμεν, καὶ μετὰ προθυμίας ζεούσης τῆς ἀρετῆς ὀψὲ γοῦν ποτε [e] ἐπιλαβώμεθα, καὶ τῶν ἐν ἡμῖν παθῶν τὴν διόρθωσιν ἐπιδειξάμενοι ἐπιτηδείους ἑαυτοὺς ἀπεργασώμεθα πρὸς τὴν τοῦ πνεύ-

a Savil. Coislin. & alii mss. παρανοιγόμενον. Morel. ἀνοιγόμενον.
b Reg. unus, Coislin. & Savil. κατόρθωμα καὶ μόνον τυγχάνον, εἰς αὐτὴν ἄγει (al. ἀνάγει) τὴν ἄκραν.

c Morel. ὑποκρύπτει, alii omnes ἀποκρύπτει.
d Savil. & septem mss. μῆκος πάλιν ἐξέτεινα.
e Novem mss. & Savil. ἐπιλαβώμεθα. Morel. ἐπιλαμβανώμεθα.

ματος ὑποδοχήν· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἀξιωθῆναι, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

dum. Quod ut mereamur, concedat gratia & benignitas Domini nostri Jesu Christi, quicum Patri simul, & Spiritui sancto sit gloria, imperium, & honor, nunc & semper & in sæcula sæculorum, Amen.

ΟΜΙΛΙΑ ιβʹ.

Εἰς τὰ ἀκόλουθα τῆς κτίσεως· αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως οὐρανοῦ τε καὶ γῆς, ὅτε ἐγένετο· ἡ ἡμέρα ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

ΦΕΡΕ δὴ σήμερον πληρώσωμεν ἡμῶν τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τῆς συνήθους ἁψώμεθα διδασκαλίας, καὶ τῇ ἀκολουθίᾳ τῶν πρώην εἰρημένων συνάψωμεν καὶ τὰ μέλλοντα νῦν ῥηθήσεσθαι. ἴστε γὰρ, ὅτι καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον σπεύδοντας ἡμᾶς, καὶ βουλομένους τοῦτο ποιῆσαι, ἡ περὶ τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ἡμετέρους πρόνοια, τὴν γλῶτταν ἡμῶν εἰς τὴν πρὸς ἐκείνους παραίνεσιν μετήγαγε. ποτὲ μὲν γὰρ τοὺς νενοσηκότας τῶν ἀδελφῶν, καὶ διὰ συνηθείας πρόληψιν ἀποσχίζοντας ἑαυτοὺς τοῦ συλλόγου τούτου τοῦ πνευματικοῦ, καὶ τὴν ἡδονὴν [a] τῆς ἁγίας ἑορτῆς ἡμῶν ἀκρωτηριάζοντας, διὰ τῆς πολλῆς παρακλήσεως καὶ συμβουλῆς ἐπείθομεν, μὴ ἐπὶ πολὺ χωρίζειν ἑαυτοὺς τῆς τοῦ Χριστοῦ ποίμνης, μηδὲ ἔξω τοῦ σηκοῦ τούτου τοῦ πνευματικοῦ πλανᾶσθαι, καὶ τῷ μὲν λόγῳ καὶ τῷ ὀνόματι ἡμῖν ἡνῶσθαι, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Ἰουδαίοις κατακολουθεῖν τοῖς ἐπὶ τῇ σκιᾷ παρακαθημένοις, καὶ τῷ λύχνῳ προσηλωμένοις μετὰ τὴν ἔλλαμψιν τοῦ τῆς δικαιοσύνης ἡλίου· * ποτὲ δὲ τῶν ἐνταῦθα συνειλεγμένων τοὺς ἀμυήτους προσεκαλέσαμεν ἐπιδραμεῖν τῇ κλήσει τῇ πνευματικῇ, καὶ πάντα ὕπνον, καὶ πᾶσαν ῥᾳθυμίαν ἀποτιναξαμένοις πόθῳ ζέοντι, καὶ προθυμίᾳ συντεταμένῃ ἑτοίμους ἑαυτοὺς πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τῆς βασιλικῆς δωρεᾶς ἀπεργάσασθαι, καὶ σπεῦσαι πρὸς τὸν τὴν ἄφεσιν τῶν πεπλημμελημένων δωρούμενον, καὶ τὰ μυρία ἀγαθὰ μετὰ δαψιλείας παρέχοντα. ἐπεὶ οὖν καὶ τῶν περὶ τὴν τοῦ πάσχα ἑορτὴν σφαλλομένων, καὶ διὰ τῆς νομιζομένης ταύτης μικρᾶς παρατηρήσεως μεγάλα ἑαυτοὺς ζημιούντων, τὴν ἡμῖν [b] ἁρμόττουσαν πρόνοιαν ἐποιησάμεθα, κατάλληλον αὐτῶν τῷ τραύματι τὴν θεραπείαν ἐπαγαγόντες, καὶ τοῖς ἀμυήτοις τὴν προσήκουσαν νουθεσίαν προσηγάγομεν, ἀκόλουθον ἂν εἴη λοιπὸν, ἐπειδὴ πρὸς τὰ κατεπείγοντα τῶν νοσημάτων ἔστημεν, καὶ ὃ αὐτῶν ἐπληρώσαμεν, κοινὴν πᾶσιν ὑμῖν σήμερον ἑστίασιν παραθεῖναι τὴν πνευματικήν. ὥσπερ γὰρ πρὶν ἢ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἡμετέρων τὴν ἐπιμέλειαν ποιήσασθαι, εἰ τὴν πρὸς ἐκείνους παραίνεσιν καταλιπόντες τῆς ἀκολουθίας ἐχόμενοι παρείδομεν κάμνοντας αὐτοὺς, εἰκότως ἄν τις ἡμῖν [c] μέμψαιτο ὡς τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν παραδραμοῦσιν· οὕτω νῦν, ἐπειδὴ μηδὲν παραλελοίπαμεν τῶν εἰς δύναμιν ἡμετέραν, ἀλλὰ τὸν τῆς διδασκαλίας λόγον ἐποιησάμεθα, καὶ τὸ ἀργύριον κατεβάλομεν, καὶ τὰ σπέρ-

HOMILIA XII.

De iis quæ sequuntur creationem: Hic est liber generationis cæli & terræ, quando facta sunt: quo die fecit Deus cælum & terram. Gen. 2. 4.

1. AGE promissum nostrum hodie impleamus: & consuetam doctrinam tractantes, dicenda nunc iis quæ supra dicta sunt, contexamus. Scitis enim nos semel atque iterum hoc facere decrevisse, & ad hoc paratos fuisse; sed curam fratrum, quam gerimus, in illorum admonitionem linguam nostram alio rapuisse. Quandoquidem interdum infirmis fratribus, quibus consuetum erat sequestrare se ab hoc spirituali conventu, & mutilare nobis sanctæ festivitatis gaudia, suasimus consulendo & exhortando, ne diutius ab ovili Christi absint, & extra caulam hanc spiritualem aberrent: nomine quidem & appellatione nobis juncti, revera autem Judæos sectantes, qui adhuc umbræ assident, lucernæque addicti sunt, postquam sol justitiæ illuxit. Interdum etiam nondum initiatos, qui in cœtu aderant, hortati sumus, ut ad spiritualem vocationem accurrant, excussoque omni ignaviæ somno, ferventi desiderio, & ingenti alacritate paratos se ad suscipienda regia munera præstent, & properent ad eum qui remissionem donat peccatorum, & liberaliter innumera bona suppeditat. Itaque postquam eorum qui circa paschæ festum errabant, quique per hanc minimi, ut putabant, momenti observationem, magnum sibi damnum inferebant, congruentem curam gessimus, idoneo adhibito vulneri medicamento, & non initiatis ea de re probe commonitis; restat ut omnibus vobis hodie spirituale paretur convivium. Nam quemadmodum si fratrum nostrorum neglecta cura, prætermissaque illorum admonitione, cœptæ seriei hærentes, ipsosque infirmantes contemsissemus, jure quispiam nos reprehendisset, utpote opportunum tempus prætercurrentes; ita nunc, quia nihil prætermissum est, quantum nostræ vires sinunt, sed verbum doctrinæ adhibuimus, pecuniam dinumeravimus,

De catechumenis.

Chrysostomus circa diem paschæ concionatus erat.

a Reg. unus τῆς πνευματικῆς ἑορτῆς.

* Hic agitur de Catechumenis qui ut plurimum exeunte Quadragesima initiabantur & baptizabantur. Vide in Catechesibus tomo secundo supra, & ultimo tomo, ubi de Catechumenis agetur.

b Unus codex ἁρμόζουσαν.

c Sex mss. ἐμέμψατο. Mox quatuor mss. οὕτως τοίνυν

ſeminaque in terra hac ſpirituali jecimus; conſentaneum eſt, ut iterum in medium afferantur, quæ ex beato Moſe ſunt lecta, ut fructu inde collecto, domum redire liceat. Quænam igitur hæc ſint; audiamus. *Hic eſt liber*, inquit, *generationis cæli & terræ, quando facta ſunt: quod die fecit Deus cælum & terram, & omne virgultum agri, antequam oriretur ſuper terram: omnemque herbam agri, priuſquam oriretur. Non enim pluerat Deus ſuper terram, & homo non erat qui coleret terram. Fons autem aſcendebat de terra, & irrigabat univerſam faciem terræ.* Conſidera mihi rurſus, obſecro, admirabilis hujus Prophetæ ſapientiam, imo ſancti Spiritus doctrinam. Nam poſtquam nobis per partes enarravit creaturas omnes, & ſex dierum pertractavit opera, & formationem hominis, poteſtatemque viſibilium omnium illi conceſſam: nunc iterum ſummatim omnia repetens, inquit: *Hic eſt liber generationis cæli & terræ, quando facta ſunt.* Operæprecium hîc fuerit inquirere, quare ſcriptura librum hunc vocaverit cæli & terræ, quamvis multa alia in ſe contineat, & doceat nos alia plurima, nempe de juſtorum virtutibus tractans, de benignitate Dei, deque indulgentia, quam erga primum creatum hominem & omne humanum genus exhibuit: & de aliis multis, quæ hujus temporis non fuerit declarare. Ne mireris, dilecte: mos enim hic eſt ſacræ ſcripturæ, ut non ubique omnia particulatim enarret: ſed cum ea, quæ plurima complectuntur, dicere cœperit, conſideranda relinquat ſequentia iis, qui ſtudioſis auribus excipiunt ea quæ dicuntur. Et ut diſcas rem ita eſſe, id palam faciam ex his quæ nunc ſunt lecta. Ecce enim in ſuperioribus, poſtquam nos divina ſcriptura formationem omnium minutatim docuit, nunc non omnium meminit, ſed inquit: *Hic eſt liber generationis cæli & terræ, quando facta ſunt: die quo fecit Deus cælum & terram*, & cætera.

2. Viden' quomodo totum ſermonem ad cælum & terram convertit, ex illis alia omnia nobis contuenda relinquens. Cum ergo dicit, cælum & terram, omnes creaturas ſimul comprehendit, tam eas quæ in cælo, quam quæ in terra. Sicut igitur in enarratione creaturarum non omnia deinceps dicit, ſed maxime generalia tantum commemorat, nec ſigillatim enarrat; ita & librum totum, etſi multa alia contineat, librum generationis cæli & terræ appellavit, nobis ex horum commemoratione, quod reliquum eſt computandum relinquens; neceſſe eſſe omnia in hoc libro viſibilia contineri, tam ea quæ in cælo, quam quæ in terra. *Quo die*, inquit, *fecit Deus cælum & terram, & omne virgultum agri, antequam fieret ſuper terram, & omnem herbam agri, antequam oriretur. Non enim pluerat Deus ſuper terram, neque homo erat qui*

A ματα τῇ γῇ ταύτῃ τῇ πνευματικῇ παρακατεθέμεθα, ἀκόλουθόν ἐστι πάλιν τὰ παρὰ τοῦ μακαρίου Μωϋσέως ἀναγνωσθέντα εἰς μέσον προθεῖναι, ἵνα τὸ ἐξ αὐτῶν κέρδος καρπωσάμενοι, οὕτως οἴκαδε ἀναχωρήσωμεν. τίνα οὖν ἐστιν, ἀκούσωμεν. αὕτη ἡ βίβλος, φησὶ, γενέσεως οὐρανοῦ τε καὶ γῆς, ὅτε ἐγένετο· ᾗ ἡμέρᾳ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ πᾶν χλωρὸν ἀγροῦ πρὸ τοῦ γενέσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντα χόρτον ἀγροῦ πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι. οὐ γὰρ ἔβρεξεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἦν ἐργάζεσθαι τὴν γῆν. πηγὴ δὲ ἀνέβαινεν ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἐπότιζε πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. σκόπει μοι
B πάλιν τοῦ θαυμαστοῦ τούτου προφήτου τὴν σύνεσιν, μᾶλλον δὲ τοῦ ἁγίου πνεύματος τὴν διδασκαλίαν. μετὰ γὰρ τὸ διηγήσασθαι ἡμῖν κατὰ μέρος τὰ τῆς δημιουργίας ἅπαντα, καὶ τὰ ἔργα τῶν ἓξ [a] διελθεῖν ἡμερῶν, καὶ τὴν τοῦ ἀνθρώπου δημιουργίαν, καὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν παρασχεθεῖσαν αὐτῷ πάντων τῶν ὁρωμένων, νῦν πάλιν ἀνακεφαλαιούμενος τὰ πάντα, φησίν· αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως οὐρανοῦ τε καὶ γῆς, ὅτε ἐγένετο. ἄξιον ἐνταῦθα ζητῆσαι, τίνος ἕνεκεν βίβλον αὐτὴν καλεῖ οὐρανοῦ τε καὶ γῆς, καίτοι πολλὰ ἕτερα τῆς βίβλου περιεχούσης, καὶ διδασκούσης ἡμᾶς, καὶ περὶ ἑτέρων πλειόνων, καὶ περὶ τῆς τῶν δικαίων
C ἀρετῆς, καὶ περὶ τῆς τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας, καὶ τῆς συγκαταβάσεως, ἣν ἐπεδείξατο περί τε τὸν πρωτόπλαστον, καὶ περὶ ἅπαν δὲ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ περὶ ἑτέρων δὲ πολλῶν, ἅπερ οὐκ ἂν εἴη τοῦ παρόντος καιροῦ καταλέγειν. μὴ ξενισθῇς, ἀγαπητέ· ἔθος γὰρ τοῦτο τῇ θείᾳ γραφῇ, μὴ πανταχοῦ κατὰ μέρος ἡμῖν ἅπαντα διηγεῖσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τῶν συνεκτικωτάτων ἀρχομένην καταλιμπάνειν τὰ ἑξῆς σκοπεῖν τοῖς εὐγνώμοσιν ἀκοαῖς δεχομένοις τὰ λεγόμενα. καὶ ἵνα μάθῃς, ὅτι τοῦτο οὕτως ἐστὶν, ἐξ αὐτῶν τῶν νῦν ἀνεγνωσμένων τοῦτο δῆλον ὑμῖν καθίστημι. ἰδοὺ γὰρ ἐν τοῖς προλαβοῦσι διδάξασα ἡμᾶς
D ἡ θεία γραφὴ τὴν κατὰ μέρος ἁπάντων δημιουργίαν, νῦν οὐ πάντων μέμνηται, ἀλλά φησιν· αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως οὐρανοῦ τε καὶ γῆς, ὅτε ἐγένετο· ᾗ ἡμέρᾳ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ τὰ ἑξῆς.

Ὁρᾷς πῶς πάντα τὸν λόγον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν περιστρέφει, ἡμῖν καταλιμπάνουσα ἐκ τούτων πάντα τὰ ἄλλα συνιδεῖν. ὅταν γὰρ εἴπῃ οὐρανὸν καὶ γῆν, πάντα ὁμοῦ συνελοῦσα εἶπε, τά τε ἐν τῇ γῇ, τά τε ἐν τῷ οὐρανῷ. ὥσπερ οὖν ἐπὶ τῆς τῶν δημιουργημάτων διηγή-
E σεως οὐ πάντα καθεξῆς λέγει, ἀλλὰ τῶν συνεκτικωτάτων μνημονεύουσα, οὐκέτι καθ' ἓν ἡμῖν ἅπαντα διηγεῖται· οὕτω καὶ τὴν βίβλον πᾶσαν, εἰ καὶ πολλὰ ἕτερα [b] περιέχει, βίβλον γενέσεως οὐρανοῦ τε καὶ γῆς ὠνόμασεν, ἡμῖν καταλιμπάνουσα λοιπὸν διὰ τῆς τούτων μνήμης ἀναλογίζεσθαι, ὅτι πάντα ἀνάγκη ἐν ταύτῃ τῇ βίβλῳ περιέχεσθαι τὰ ὁρώμενα, τά τε ἐν τῷ οὐρανῷ, τά τε ἐν τῇ γῇ· ᾗ ἡμέρᾳ, φησὶν, ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ πᾶν χλωρὸν ἀγροῦ πρὸ τοῦ γενέσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντα χόρτον ἀγροῦ πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι· οὐ γὰρ ἔβρεξεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἦν

a Codex unus, διελθὼν.

b Aliquot mss. βιβλίον.

ἐργάζεσθαι τὴν γῆν. πηγὴ δὲ ἀνέβαινεν ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἐπότιζε πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. πολὺς ὁ ἐγκεκρυμμένος θησαυρὸς τοῖς βραχέσι τούτοις ῥήμασι· διὸ προσήκει μετὰ πολλῆς τῆς συνέσεως, ὑπὸ τῆς τοῦ Θεοῦ χάριτος ὁδηγουμένους ἡμᾶς, ἀναπτύξαι τὰ εἰρημένα, καὶ κοινωνοὺς ὑμᾶς λαβεῖν τοῦ πλούτου τούτου τοῦ πνευματικοῦ. τὸ γὰρ πνεῦμα τὸ ἅγιον τὰ μέλλοντα προγινώσκον, ἵνα μηδενὶ τῶν μετὰ ταῦτα ἐξῇ φιλονεικεῖν, καὶ ἀπεναντίας τῇ θείᾳ γραφῇ τὰ ἀπὸ τῶν οἰκείων λογισμῶν ἐπιφέρειν τοῖς τῆς ἐκκλησίας δόγμασι, καὶ νῦν πάλιν μετὰ τὸ διδάξαι τῶν δημιουργηθέντων τὴν τάξιν, καὶ τί μὲν πρῶτον παρήχθη, τί δὲ δεύτερον, καὶ ὅτι τὰ ἀπὸ τῆς γῆς σπέρματα τῷ λόγῳ, καὶ τῷ προστάγματι ὑπηρετουμένη τοῦ δεσπότου ἐξέδωκεν ἡ γῆ, καὶ πρὸς τὰς ὠδῖνας διηγέρθη, οὔτε τοῦ ἡλίου πρὸς συνέργειαν δεηθεῖσα· πῶς γὰρ τοῦ [a] μηδέπω δημιουργηθέντος; οὔτε τῆς τῶν ὑετῶν ἐπομβρίας, οὔτε τῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐργασίας· οὐδὲ γὰρ οὔπω ἦν παραχθεὶς εἰς τὸ μέσον· διὰ τοῦτο πάλιν κατὰ μέρος πάντων μνημονεύει, ἵνα τῶν ἀναισχυντεῖν ἐπιχειρούντων ἐπιστομίσῃ τὴν ἀκόλαστον γλῶτταν. τί γάρ φησιν; ᾗ ἡμέρᾳ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ πᾶν χλωρὸν ἀγροῦ πρὸ τοῦ γενέσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πάντα χόρτον ἀγροῦ πρὸ τοῦ ἀνατεῖλαι. οὐ γὰρ ἔβρεξεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἄνθρωπος οὐκ ἦν ἐργάζεσθαι τὴν γῆν. πηγὴ δὲ ἀνέβαινεν ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἐπότισε πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. τοῦτο βούλεται εἰπεῖν, ὅτι τῷ λόγῳ αὐτοῦ, καὶ τῷ προστάγματι τὰ πρότερον μὴ ὄντα εἰς τὸ εἶναι ὑπέστη, καὶ ἅπερ οὐκ ἦν ταῦτα ἀθρόον ἐδείκνυτο. * ὁ χόρτος ὁ ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόμενος. χόρτον δὲ ὅταν εἴπῃ, τὰ σπέρματα ἅπαντα λέγει. καὶ περὶ τῶν ὑετῶν διδάσκουσα ἡμᾶς, πάλιν ἡ θεία γραφὴ ἐπήγαγεν· οὐ γὰρ ἔβρεξεν ὁ Θεὸς ἐπὶ τὴν γῆν, τουτέστιν, οὐδέπω οὐδὲ ὑετοὶ ἄνωθεν κατεφέροντο, καὶ μετὰ τοῦτο λοιπὸν δείκνυσιν ἡμῖν, ὅτι οὐδὲ τῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐργασίας ἐδεήθη· ἄνθρωπος γάρ, φησιν, οὐκ ἦν ἐργάζεσθαι τὴν γῆν· μονονουχὶ βοῶσα, καὶ λέγουσα τοῖς μετὰ ταῦτα ἅπασιν, ὅτι ταῦτα ἀκούοντες μάθετε, πῶς ἐξ ἀρχῆς ἅπαντα παρήχθη τὰ ἀπὸ τῆς γῆς ἀναδιδόμενα, καὶ μὴ τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν τὴν γῆν θεραπευόντων τὸ πᾶν λογίζεσθε, μηδὲ ἐκείνοις [b] τὰς ὠδῖνας ταύτας ἐπιγράφετε, ἀλλὰ τῷ λόγῳ καὶ τῷ ἐπιτάγματι τῷ ἐξ ἀρχῆς πρὸς αὐτὴν παρὰ τοῦ δημιουργήσαντος αὐτὴν γενομένῳ. ταῦτα δὲ ἅπαντα γίνεται, ἵνα μάθωμεν, ὅτι οὐκ ἐδεήθη τῆς τῶν ἄλλων στοιχείων συνεργείας πρὸς τὴν τῶν οἰκείων σπερμάτων ἀνάδοσιν, ἀλλ' ἠρκέσθη τῷ ἐπιτάγματι τοῦ δημιουργοῦ. καὶ τὸ δὴ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον· οὗτος ὁ νῦν τῷ οἰκείῳ λόγῳ πρὸς τὴν τῶν τοσούτων σπερμάτων βλάστην αὐτὴν διεγείρας, καὶ τὴν οἰκείαν δύναμιν ἐπιδειξάμενος, ὑπερβαίνουσαν τὸν ἀνθρώπινον λογισμόν, ταύτην αὐτὴν τὴν βαρεῖαν, καὶ τὸν τοσοῦτον κόσμον ἐπὶ τῶν οἰκείων νώτων φέρουσαν ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐθεμελίωσε, καθὼς ὁ προφήτης φησίν, ὁ θεμελιώσας ἐπὶ τῶν ὑδάτων τὴν γῆν. [c] ποῖος λογι-

A *coleret illam: sed fons ascendebat e terra, & irrigabat universam faciem terræ.* Grandis thesaurus in pauculis verbis illis reconditus est: unde magna prudentia, quæ dicuntur, juvante nos Dei gratia, congruit explicare, vosque spiritualium harum divitiarum consortes facere. Spiritus enim sanctus futurorum præscius, ut nulli posthac contendere, & ecclesiasticis dogmatibus, ex propriis ratiociniis, adversa divinis scripturis immiscere liceat: etiam nunc denuo, postquam creaturarum ordinem B docuit, & quid primum, quid secundum productum sit; & quod semina sua tellus verbo mandatoque Domini ministrans ediderit, ac producendi vim acceperit; cum neque solis cooperatione egeret, qui nondum erat, neque pluviarum humiditate, neque hominis cultura; nam & ille nondum in medium prodierat: ideo iterum repetit particulatim omnia, ut indomitæ impudenter blaterantium linguæ compescantur. Quid enim ait? *Die quo fecit Deus cælum & terram, & omne virgultum agri* C *priusquam fieret super terram, omnemque herbam agri, priusquam oriretur. Non enim pluerat Deus super terram, nec erat homo qui coleret illam. Fons autem ascendebat de terra, & rigabat universam faciem terræ.* Hoc vult dicere; sermone & præcepto illius, quæ prius non erant, producta fuisse, & quæ non existebant, subito comparuisse. Herba est, quæ ex terra provenit: hic autem herbam dicens, semina omnia dicit. Et de pluviis docens nos iterum divina scriptura subdit: *Non enim pluerat Deus* D *super terram:* hoc est, nondum pluviæ desuper cadebant; deindeque ostendit, neque hominis operatione habuisse opus: *non enim*, ait, *erat homo qui operaretur terram*, quasi clamans & dicens posteris omnibus: Audite hæc, & discite, quomodo ab initio omnes terræ proventus sint producti, & ne terram colentium diligentiæ omnia tribuite, neque eis hos ejus partus adscribite: sed verbo & præcepto, quod a conditore suo ad eam prolatum est. Hæc autem omnia fiunt, ut discamus terram ad edenda semina sua aliorum E elementorum cooperatione non egere, sed conditoris mandato contentam fuisse. Et quod mirandum stupendumque est: is qui nunc terram verbo ad tot semina producenda excitavit, & potentiam suam, humanæ rationis captum superantem exhibuit, hanc ipsam tam gravem & tantum mundum supra dorsum suum ferentem super aquas fundavit, sicut & Propheta dicit: *Qui fundavit terram super* Psal. 135. 6.

Non est admiscendum quidquam adversum scripturæ.

a Coislin μηδέπω δεηθέντος.

* Χόρτος est proprie fœnum; hic autem accipitur pro herba generatim sumta & pro seminibus, ut ex serie liquet.

b Quatuor mss. τὰς ὠδῖνας ταύτης.

c Coislin. ποῖος λόγος, ἢ νοῦς ἀνθρώπινος. Infra sex mss. καταβάλλειν. Morel. καταβαλεῖν.

aquas. Quæ humana ratio ad hæc pertingere possit? Nam cum homines domus ædificant, & fundamenta jacere volunt, prius fodiunt: & ubi ad profunda pervenerint, si vel parvum humorem viderint, nihil non agunt, ut totum ipsum exhauriant, & sic fundamenta locent: propterea omnium opifex omnia secus quam homines facit, ut ex hoc discas ineffabilem ejus potentiam; & quando ipse voluerit, elementa hæc plane contrarium, quam solent, effectum ex conditoris præcepto ostendere.

3. Et ut id quod dicitur, dilucidius vobis fiat, jam de hoc argumento aliquid disseramus, postea ad aliud transituri. Hoc enim contra aquarum naturam est, ferre corpus tam grave: & iterum contra naturam terræ, sedem suam in tali fundamento habere. Et quid miraris? In quacumque rerum creatarum scrutari volueris, invenies immensam opificis potentiam, eumque sua voluntate gubernare omnia deprehendes. Videre enim hoc licet in igne, cui absumendi natura est: omnia enim facile domat, materiam lignorum, lapidum, corporum, & ferri: at postquam imperavit Dominus, corpora tenera & corruptibilia non tetigit, sed illæsos pueros servavit in medio camino. Et ne mireris si corpora illorum non tetigit, sed irrationale elementum tanta moderatione obsequutum est, quantum nullus queat effari; nam ne capillis quidem illorum nocebat, sed circumibat illos, & intra se continebat: ignis autem substantia tamquam obedientiam exhibens, & Domini mandato serviens, illæsos & intactos servabat admirabiles illos pueros, qui quasi in prato & horto ambulantes, tanta securitate in camino versabantur. Et ne quis putaret visibilem illum ignem operatione carere, idcirco benignus Dominus illius efficaciam non impedivit: sed vim illam urendi illæsam servavit, & servos suos illa superiores fecit, ut nullo modo læderentur. Cæterum ut scirent qui pueros injecerant, quanta esset omnium Dei potentia, in illos ignis suam operationem exercuit; ita ut ille ipse ignis eos intus circummuniret, eos autem qui foris erant ureret & consumeret. Vidisti quo pacto Dominus quando vult, elementa omnia in contrariam mutet essentiam? opifex enim est & dominus, & pro sua voluntate omnia dispensat. Vultis & in aquis idipsum videre factum? Nam sicut ignis hîc iis qui intus erant nihil nocebat, sed illis parcebat, oblitus suæ operationis; in eos autem qui foris erant, sæviebat more suo: sic & aquas videbimus alios quidem submergere, aliis autem cedere, ita ut absque damno

Dan. 3.

A σμὸς ἀνθρώπινος ἐφικέσθαι τούτων δυνήσεται; ἐπειδὴ γὰρ οἱ ἄνθρωποι οἰκίας οἰκοδομούμενοι, καὶ θεμελίους καταβάλλειν βουλόμενοι, πρότερον διασκάπτοντες, καὶ εἰς τὸ βάθος κατιόντες, κἂν μικρὰν νοτίδα ἴδωσι, πάντα ποιοῦσιν, ὥστε πᾶσαν αὐτὴν ἐξαντλῆσαι, καὶ οὕτω τοὺς θεμελίους καταβάλλειν· διὰ τοῦτο καὶ ὁ τῶν ἁπάντων δημιουργὸς ἀπεναντίας τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἅπαντα δημιουργεῖ, ἵνα μάθῃς καὶ ἐκ τούτων αὐτοῦ τὴν ἄφατον δύναμιν, καὶ ὅτι ἐπειδὰν βουληθῇ, καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα [a] τὰ ἐναντία τῇ οἰκείᾳ ἐνεργείᾳ ἐπιδείκνυται, τῷ a ἐπιτάγματι τοῦ δημιουργήσαντος ὑπηρετούμενα.

B Καὶ ἵνα σαφέστερον ὑμῖν γένηται τὸ λεγόμενον, τέως ἐπ' αὐτοῦ τοῦ προκειμένου τὸν λόγον γυμνάσωμεν, καὶ τότε καὶ ἐφ' ἕτερον μεταβησόμεθα. τοῦτο γὰρ αὐτὸ ἐναντίον ἐστὶ τῇ φύσει τῶν ὑδάτων, τὸ οὕτω βαρὺ σῶμα φέρειν· καὶ τῇ γῇ πάλιν ἐναντίον τὸ ἐπὶ τοιούτῳ θεμελίῳ τὴν ἕδραν ἔχειν. καὶ τί θαυμάζεις; κἂν γὰρ ἐφ' ἑκάστου τῶν γενομένων διερευνῆσαι βουληθῇς, εὑρήσεις τοῦ δημιουργήσαντος ἄπειρον τὴν δύναμιν, καὶ ὅτι τῇ οἰκείᾳ βουλήσει ἡνιοχεῖ πάντα τὰ ὁρώμενα. τοῦτο γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ πυρὸς ἐστὶν ἰδεῖν γινόμενον. τὸ γὰρ δαπανητικὴν ἔχον ἐνέργειαν, καὶ πάντων περιγινόμενον, καὶ πᾶσαν ὕλην λίθων, καὶ ξύλων, καὶ σωμάτων, καὶ σιδήρου μετ' εὐκο-

C λίας καταναλίσκον, ἐπειδὴ προσέταξεν ὁ δημιουργὸς, σωμάτων ἁπαλῶν καὶ φθαρτῶν οὐχ ἥψατο, ἀλλ' ἀβλαβεῖς τοὺς παῖδας διεφύλαττεν ἐν μέσῃ τῇ καμίνῳ. καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἰ τῶν σωμάτων αὐτῶν οὐχ ἥψατο, ἀλλ' εὐταξίαν τοσαύτην ἐπεδείξατο τὸ ἄλογον στοιχεῖον, ὅσην οὐδὲ ἔστιν εἰπεῖν. οὐδὲ γὰρ τῶν θριξὶν ἐλυμήνατο, ἀλλ' ἐκύκλου μὲν αὐτοὺς, καὶ εἶχεν ἔνδον· καθάπερ δὲ ὑπακοὴν πληροῦσα ἡ τοῦ πυρὸς οὐσία, καὶ δεσπότου ἐπιτάγματι ὑπηρετουμένη, ἀκεραίους καὶ ἀβλαβεῖς [b] διεφύλαττε τοὺς θαυμαστοὺς ἐκείνους παῖδας, καὶ ὥσ- b περ ἐν λειμῶνι, καὶ παραδείσῳ βαδίζοντες μετὰ τοσαύ-

D της ἀδείας ἐπὶ τῆς καμίνου διῆγον. καὶ ἵνα μὴ νομίσῃ τις, ὅτι οὐκ ἦν ἐνέργεια πυρὸς τὸ ὁρώμενον, διὰ τοῦτο ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης οὐ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ ἐπέδησεν, ἀλλ' ἀφεὶς μένειν τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ τὴν καυστικὴν, τοὺς ἰδίους θεράποντας ἀνωτέρους τῆς ἐκ τούτου βλάβης εἰργάζετο. ἀλλ' ἵνα μάθωσι καὶ [c] οἱ ἐμβαλόντες, c ὅση τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ ἡ δύναμις, ἐπ' ἐκείνων μὲν τὴν οἰκείαν ἐνέργειαν ἐπεδείκνυτο τὸ πῦρ· καὶ τὸ αὐτὸ ἐκεί-

E νους μὲν περιέστελλεν ἔνδον, τούτους δὲ ἔξω ἑστῶτας κατέφλεγε, καὶ ἀνήλισκεν. εἶδες πῶς, ὅταν ὁ δεσπότης βούληται, ἕκαστον τῶν στοιχείων πρὸς τὴν ἐναντίαν μεθίστησιν οὐσίαν; δημιουργὸς γάρ ἐστι, καὶ δεσπότης, καὶ πρὸς τὸ οἰκεῖον θέλημα ἅπαντα οἰκονομεῖ. βούλεσθε καὶ ἐπὶ τῶν ὑδάτων πάλιν ἰδεῖν τὸ αὐτὸ τοῦτο γινόμενον; καθάπερ γὰρ ἐνταῦθα τὸ πῦρ τῶν μὲν ἔνδον ὄντων ἀπείχετο, καὶ ἐπελάθετο τῆς οἰκείας ἐνεργείας, ἐπὶ δὲ τῶν ἔξω τυγχανόντων τὰ ἑαυτοῦ ἐπλήρου, οὕτω καὶ τὰ ὕδατα ὀψόμεθα τοὺς μὲν ὑποβρυχίους ἐργαζόμενα, ἑτέρους δὲ ὑποχωροῦντα, ὥστε ἀβλαβῶς αὐτοὺς διελθεῖν. ἀνα-

a Quinque mss. & Coislin. τὰ ἐναντία τὴν οἰκείαν ἐνέργειαν. Morel. τῇ οἰκείᾳ ἐνεργείᾳ.

b Coislin. Savil. & quatuor alii, διεφύλαξε. Morel. διεφύλαττε. Mox iidem, ἐπὶ τῆς καμίνου. Morel. ἐν τῇ καμίνῳ.

c Savil. & octo mss. οἱ ἐμβάλλοντες, & paulopost, ἐπιδείκνυται.

μνήσθητέ μοι νῦν τοῦ Φαραὼ καὶ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἑβραίων, ὅπως ἐκεῖνοι μὲν διὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ δεσπότου, τοῦ μεγάλου Μωϋσέως προηγουμένου, καθάπερ ἐπὶ ξηρᾶς, οὕτω διέβαινον διὰ τῆς θαλάσσης τῆς ἐρυθρᾶς· οἱ δὲ Αἰγύπτιοι μετὰ τοῦ Φαραὼ τὴν αὐτὴν αὐτοῖς ἐλθεῖν ὁδὸν βουληθέντες, ὑποβρύχιοι γενόμενοι κατεποντίζοντο. οὕτως οἶδε καὶ τὰ στοιχεῖα αἰδεῖσθαι [a] τοὺς τοῦ δεσπότου θεράποντας, καὶ τὴν οἰκείαν ὁρμὴν ἔσω κατέχειν. ἀκούσωμεν ὅσοι θυμώδεις, ὅσοι ὀργίλοι, ὅσοι ὑπὸ τῶν ἄλλων παθῶν διὰ ῥαθυμίαν ἁλισκόμενοι τὴν ἑαυτῶν προδίδομεν σωτηρίαν, καὶ μιμησώμεθα τῶν ἀλόγων τούτων στοιχείων τὴν τοσαύτην ὑπακοὴν, ἡμεῖς οἱ λόγῳ τετιμημένοι. εἰ γὰρ τὸ πῦρ τὸ οὕτω δαπανητικὸν, τὸ οὕτω σφοδρὸν σωμάτων φθαρτῶν καὶ οὕτως ἁπαλῶν ἀπέσχετο, ποίας ἂν τύχῃ συγγνώμης ἄνθρωπος, μὴ βουλόμενος τὸν ἑαυτοῦ χαλινῶσαι θυμὸν διὰ τὸ ἐπίταγμα τοῦ δεσπότου, καὶ τὴν ὀργὴν τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἐκβαλεῖν; καὶ τὸ δὴ [b] μεῖζον, ὅτι πῦρ τοιαύτην ἔχον τὴν οὐσίαν, τὸ καίειν λέγω, τὴν οἰκείαν ἐνέργειαν οὐκ ἐπεδείξατο, ὁ δὲ ἄνθρωπος τὸ ἥμερον ζῶον, τὸ λογικὸν, τὸ ἐπιεικὲς, τὰ ἐναντία τῇ οἰκείᾳ φύσει διαπράττεται, καὶ διὰ ῥαθυμίαν εἰς τὴν τῶν θηρίων ὠμότητα ἑαυτὸν ἐξάγει. διὰ τοῦτο καὶ ἡ θεία γραφὴ πρὸς τὰ πάθη τὰ ἐνοχλοῦντα, οὕτω καὶ τὰς τῶν ἀλόγων προσηγορίας, πολλαχοῦ δὲ καὶ τῶν θηρίων τοῖς λόγῳ τετιμημένοις ἐπιτίθησι· ποτὲ μὲν κύνας καλοῦσα διὰ τὸ ἀναίσχυντον καὶ ἰταμόν· κύνες γάρ, φησιν, ἐνεοί, οὐ δυνάμενοι ὑλακτεῖν· ποτὲ δὲ ἵππους διὰ τὸ λάγνον· ἵπποι γὰρ θηλυμανεῖς ἐγένοντο, ἕκαστος ἐπὶ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον χρεμετίζοντες· ποτὲ δὲ ὄνους, διὰ τὴν ἀγνωμοσύνην [c] καὶ τὴν ἄνοιαν· παρασυνεβλήθη γάρ, φησι, τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις, καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς· ποτὲ δὲ λέοντας καὶ παρδάλεις, διὰ τὸ ἁρπακτικὸν καὶ πλεονεκτικόν· ποτὲ δὲ ἀσπίδας, διὰ τὸ δολερόν· ἰὸς γάρ, φησιν, ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν· ποτὲ δὲ ὄφεις καὶ ἔχεις, διὰ τὸν ἰὸν καὶ τὴν πονηρίαν, καθὼς καὶ ὁ μακάριος Ἰωάννης ἐβόα, λέγων· ὄφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς; [d] καὶ ἕτερα δὲ κατάλληλα τοῖς πάθεσιν ὀνόματα ἐπάγει, ἵνα κἂν οὕτως αἰδεσθέντες ὀψέ ποτε πρὸς τὴν οἰκείαν εὐγένειαν ἐπανέλθωσι, καὶ σπείσωνται πρὸς τὸ ὁμογενὲς, καὶ τοὺς τοῦ θεοῦ νόμους προτιμοτέρους ἡγήσωνται τῶν οἰκείων παθῶν, οἷς διὰ ῥαθυμίαν ἑαυτοὺς ἐκδεδώκασιν.

Ἀλλ' οὐκ οἶδα, πῶς ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ῥύμης εἰς ταῦτα ἐξέβημεν· φέρε δὴ λοιπὸν ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τὸ προκείμενον, καὶ ἴδωμεν τί καὶ ἕτερον σήμερον ἡμᾶς διδάξαι βούλεται ὁ μακάριος οὗτος προφήτης. εἰπὼν γάρ, αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως οὐρανοῦ τε καὶ γῆς, προϊὼν διηγεῖται ἡμῖν πάλιν ἀκριβέστερον τὴν τοῦ ἀνθρώπου δημιουργίαν. καὶ ἐπειδὴ ἀνωτέρω συντόμως εἶπε, καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, νῦν φησι, καὶ ἔπλασεν ὁ θεὸς [e] τὸν ἄνθρωπον χοῦν

[a] Colbert. unus τοὺς τοῦ θεοῦ θεράπ- Ibid. Savil. Reg. unus & Coislin. ὁρμὴν εἴσω.

[b] Sic omnes fere præter Morel. qui habet τὸ δὴ θαυμαστόν.

[c] Omnes fere, καὶ τὴν ἄνοιαν. Morel. καὶ διὰ τὴν ἄνοιαν.

A transeant. Recordamini hîc Pharaonis & Ægyptiorum, atque populi Hebræorum, quomodo hi ad mandatum Domini, magno Mose duce, per mare rubrum quasi per aridam transierunt: Ægyptii autem qui eamdem viam cum Pharaone ire volebant, aquis obruti submersi sunt. Ita solent elementa revereri servos Domini, & a suo se continere impetu. Audiamus nos, quotquot feroces & iracundi, & aliis affectionibus ob nostram ignaviam impliciti nostram salutem pessumdamus, & imitemur tantam horum elementorum ratione carentium obedientiam, nos qui ratione B insigniti sumus. Nam si ignis, qui ita edax, ita vehemens, corporibus corruptibilibus & tam teneris pepercit; quam meretur veniam homo, suum refrenare furorem propter mandatum Domini, & iram erga proximum e pectore suo eliminare nolens? Et quod majus est, ignis tantam urendi vim habens, suam operationem non ostendit; homo autem mansuetum animal, rationale & benignum contraria suæ naturæ facit, & negligentia mores suos in ferinos vertit. Idcirco & divina scriptura propter affectiones illas interturbantes, irrationabilium & ferarum nomina iis qui ra- C tione insigniti sunt, imponit: interdum canes ob impudentiam & impetum vocat, dicens: *Canes muti, non valentes latrare:* interdum ob libidinem equos: *Nam equi emissarii facti sunt, unusquisque ad uxorem proximi sui hinniebat*: interdum vero asinos, ob stupiditatem & ruditatem: *Comparatus est* enim, inquit scriptura, *jumentis insipientibus, & similis factus est illis*: aliquando etiam leones & pardos vocat, ob rapacitatem & aviditatem; aliquando item aspides, ob fraudulentiam: *Venenum*, inquit, *aspidum sub labiis eorum*: nonnunquam serpentes & viperas, ob latens venenum & malitiam; sicut & beatus D Joannes clamabat, dicens: *Serpentes, progenies viperarum, quis vobis demonstravit fugere a ventura ira?* Insuper & alia affectionibus respondentia nomina imponit, ut sic vel tandem confusi ad suam aliquando redeant nobilitatem, & suo generi confœderentur, affectionibusque suis divinas leges præferant, quibus sese delinquendo permiserunt.

Exod. 14. — Elementa servos Dei reverentur. — Isaiæ 56.10 — Jer. 5.8. — Psal. 48.13. — Psal. 139.4. — Matt. 3.7.

4. Sed nescio quomodo a sermonis impetu abreptus ad hæc digressi simus. Age E nunc ad institutum redeamus; & videamus quidnam etiam aliud nos docere velit beatus ille Propheta: nam ut dixit, *Hic est liber generationis cæli & terræ*; progressus ultra, narrat iterum diligentius hominis formationem. Et quia superius breviter dixerat: *Et fecit Deus hominem, ad imaginem Dei fecit illum*, nunc dicit: *Et formavit Deus ho-*

[d] Coislin. καὶ ἕτερα πολλὰ κατάλληλα.

[e] Ita Regii mss. & Colb. atque sic legitur in Bibliis. Savil. & Morel. τὸν ἄνθρωπον λαβὼν χοῦν. vocem λαβὼν postea subinde Chrysostomus narrationi suæ inserit; sed non ut biblicam puto.

minem, pulverem de terra, & inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ, & factus est homo in animam viventem. Magnum est quod hîc dixit, & stupore plenum, humanamque transcendens mentem: *Et formavit*, inquit, *Deus hominem, pulverem* accipiens *de terra.* Sicut de omnibus creaturis visibilibus dicebam universorum opificem omnia præter humanæ naturæ morem agere, ut per hoc ineffabilis ipsius monstretur virtus: ita & in hominis formatione inveniemus nunc factum. Vide enim quomodo super aquas terram fundavit, id quod citra fidem humana ratio non capit: & quomodo quandocumque voluerit, sicut ostendimus, ut omnes substantiæ contraria ipsarum naturam agant efficit. Simili modo & in hominis formatione nunc nobis quid factum sit divina scriptura declarat. *Formavit Deus*, inquit, *hominem, pulverem* accipiens *de terra.* Quid dicis? Acceptone de terra pulvere formavit hominem? Etiam, inquit, & non simpliciter, nec quamlibet fortuito terram dicit, sed pulverem: quasi si quis dicat, tenuissimum & vilissimum quod est in terra. Magnum tibi & admirabile videtur quod dictum est. Verum si cogites quis opifex, neutiquam fidem habere facto recusabis, sed miraberis & adorabis conditoris potentiam. Quod si hæc secundum cogitationum tuarum imbecillitatem emetiri volueris, & curiosius explorare: par est ut tibi in mentem veniat, ex terra corpus (humanum) nunquam fieri, sed vel laterem, vel testam, & non tale corpus. Viden' nos, nisi potentiam conditoris attenta mente considerare voluerimus, & nostras rationes tam imbecilles reprimamus, non posse dictorum capere sublimitatem? Nam quæ dicuntur, fidei oculis indigent, suntque ob nostram infirmitatem multa verborum attemperatione descripta: quandoquidem istuc ipsum quod inquit: *Formavit Deus hominem, & inspiravit*, indignum Deo fuerit: sed propter nos, & propter infirmitatem nostram hæc sic narrat scriptura, ad nostram se tenuitatem demittens: ut tanta familiaritate dignati, ad fastigium illud ascendere possimus. *Et formavit*, inquit, *Deus hominem, pulverem* accipiens *de terra.* Hinc si sapere volumus, non parva nobis humilitatis oritur doctrina. Nam cum cogitaverimus, unde constitutionis suæ initium natura nostra susceperit, etiamsi sexcenties supercilia surrigamus, reprimimur, humiliamur, & substantiæ nostræ rationem perpendentes, modestiam discimus. Ideo enim Deus, cui tanta salutis nostræ cura, ad nostri eruditionem prophetæ linguam sic direxit. Quippe cum superius dixisset divina scriptura, *Et fecit Deus hominem, secundum imaginem Dei fecit eum:* dedit illi omnium visibilium potestatem, ut ne ex suæ constitutionis ignorantia altos spiritus assumeret, præscriptosque limites transiret; superiora repe-

A ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. μέγα τὸ εἰρημένον καὶ πολλῆς ἐκπλήξεως γέμον, καὶ ὑπερβαῖνον διάνοιαν ἀνθρωπίνην· καὶ ἔπλασε, φησιν, ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον λαβὼν χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς. ὥσπερ ἐπὶ τῶν κτισμάτων τῶν ὁρωμένων ἁπάντων ἔλεγον, ὅτι ἀπεναντίας τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ ἅπαντα διαπράττεται ὁ τῶν ὅλων δημιουργὸς, ἵνα καὶ διὰ τούτου ἡ ἄφατος αὐτοῦ δύναμις δειχθῇ, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπου διαπλάσεως εὑρήσομεν νῦν γεγονός. B ὅρα γὰρ, τὴν γῆν ἐπὶ τῶν ὑδάτων ἐθεμελίωσεν, ὅπερ οὐ χωρεῖ δέξασθαι λογισμὸς ἀνθρώπινος ἄνευ πίστεως, καὶ τὰς οὐσίας δὲ πάσας ἐπειδὰν βουληθῇ, καθάπερ ἀπεδείξαμεν, ἐναντία τῇ οἰκείᾳ ἐνεργείᾳ παρασκευάζει διαπράττεσθαι. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἐπὶ τῆς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου, νῦν ἡμῖν ἐμφαίνει γεγονὸς ἡ θεία γραφή. ἔπλασέ, φησιν, ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς λαβών. τί λέγεις; χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον; ναί φησι, καὶ οὐχ ἁπλῶς εἶπε γῆν, ἀλλὰ χοῦν, ὡς ἂν εἴποι τις, αὐτῆς τῆς γῆς τὸ λεπτότερον καὶ ἀτιμότερον. μέγα σοι καὶ C παράδοξον εἶναι δοκεῖ τὸ εἰρημένον. ἀλλ' ἐὰν νοήσῃς τίς ὁ δημιουργὸς, οὐκέτι ἀπιστήσεις τῷ γινομένῳ, ἀλλὰ θαυμάσεις καὶ προσκυνήσεις τοῦ δημιουργοῦντος τὴν δύναμιν. ἐὰν δὲ μέλλῃς πρὸς τὴν ἀσθένειαν τῶν σῶν λογισμῶν ταῦτα περιεργάζεσθαι, εἰκός γε κἀκεῖνό σε εἰς ἔννοιαν λαβεῖν, ὅτι ἀπὸ γῆς σῶμα οὐκ ἂν γένοιτό ποτε, ἀλλ' ἢ πλίνθος, ἢ ὄστρακον, σῶμα δὲ τοιοῦτον οὐκ ἂν γένοιτο. ὁρᾷς ὅτι ἐὰν μὴ καὶ δύναμιν εἰς ἔννοιαν λάβωμεν τοῦ δημιουργοῦντος, καὶ τοὺς οἰκείους λογισμοὺς τὴν πολλὴν τὴν ἀσθένειαν περιβεβλημένους κατευνάσωμεν, οὐ δυνάμεθα τῶν εἰρημένων τὸ ὕψος δέξασθαι; τῶν γὰρ τῆς πίστεως ὀφθαλμῶν δεῖται τὰ D λεγόμενα, καὶ ταῦτα μετὰ πολλῆς τῆς συγκαταβάσεως, καὶ διὰ τὴν ἀσθένειαν τὴν ἡμετέραν οὕτω ῥηθέντα. καὶ αὐτὸ γὰρ τὸ εἰπεῖν, ἔπλασεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἐνεφύσησεν, ἀνάξιον θεοῦ· ἀλλὰ δι' ἡμᾶς [a] καὶ τὸ ἀσθενὲς τὸ ἡμέτερον οὕτω ταῦτα διηγεῖται ἡ θεία γραφὴ ἡμῖν συγκαταβαίνουσα, ἵνα ταύτης ἀξιωθέντες τῆς συγκαταβάσεως, ἀνελθεῖν πρὸς τὸ ὕψος ἐκεῖνο ἰσχύσωμεν. καὶ ἔπλασέ, φησιν, ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς. τέως οὐ μικρὰ ἡμῖν ἐντεῦθεν τίκτεται, ἐὰν νήφειν βουλώμεθα, ταπεινοφροσύνης διδασκαλία. ὅταν γὰρ ἐννοήσωμεν, πόθεν ἔσχε τὴν ἀρχὴν τῆς συστάσεως ἡ φύσις ἡμετέρα, κἂν μυριάκις τὰς ὀφρῦς ἀνασπάσωμεν, E [b] συστελλόμεθα, ταπεινούμεθα, τὴν οὐσίαν ἑαυτῶν ἀναλογιζόμενοι, μετριάζειν παιδευόμεθα. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ὁ θεὸς κηδόμενος ἡμῶν τῆς σωτηρίας, οὕτως ὡδήγησε τοῦ προφήτου τὴν γλῶτταν πρὸς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν. ἐπειδὴ γὰρ εἶπε προλαβοῦσα ἡ θεία γραφὴ, καὶ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτὸν, καὶ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ πᾶσαν παρέδωκε τῶν ὁρωμένων, μὴ ἀγνοῶν τῆς οἰκείας οὐσίας τὴν σύστασιν μεγαλοφαντασθῇ, καὶ ὑπερβῇ τοὺς οἰκείους ὅρους· διὰ τοῦτο

[a] Sic Savil. ex mss. & Coislin. qui postremus habet, καὶ τὴν ἀσθένειαν τὴν ἡμετέραν. Morel. καὶ τὸ ἀσθενὲς τὸ ἡμέτερον τοῦτο διηγεῖται.

[b] Savil. & novem mss. καταστελλόμεθα. Morel. συστελλόμεθα.

ἐπαναλαμβάνουσα

ἐπαναλαμβάνουσα διδάσκει, καὶ τὸν τρόπον τῆς συστάσεως, καὶ τῆς γενέσεως τὴν ἀρχὴν, καὶ ὅθεν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος παρήχθη, καὶ πῶς παρήχθη. εἰ γὰρ καὶ μετὰ ταύτην τὴν διδασκαλίαν, καὶ μετὰ τὸ γνῶναι, ὅτι ἀπὸ τῆς γῆς ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς συστάσεως, ἐξ ἧς τὰ σπέρματα, ἐξ ἧς τὰ ἄλογα ζῶα, εἰ καὶ ἡ διάπλασις, καὶ τῆς ψυχῆς ἡ οὐσία ἡ ἀσώματος πολλὴν αὐτῷ [a] τὴν προεδρείαν διὰ τὴν τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν κεχάρισται· διὰ γὰρ ταύτην καὶ τὸ λογικὸς εἶναι, καὶ τὴν κατὰ πάντων ἀρχὴν ἐδέξατο· εἰ τοίνυν καὶ ταῦτα μαθὼν, διὰ τὴν παρὰ τοῦ ὄφεως ἀπάτην ἰσοθεΐαν ἐφαντάσθη ὁ ἐκ γῆς πλασθείς· εἰ τῇ πρώτῃ διηγήσει ἠρκέσθη ὁ μακάριος οὗτος προφήτης, καὶ μὴ ἐπαναλαβὼν πάντα μετὰ ἀκριβείας ἡμᾶς ἐδίδαξε, ποῦ οὐκ ἂν μανίας ἐξωκείλαμεν.

Ὥστε μέγιστον ἡμῖν ἐστιν εἰς διδασκαλίαν φιλοσοφίας, τὸ μαθεῖν πόθεν ἐξ ἀρχῆς τὴν σύστασιν τῆς οὐσίας ἐσχήκαμεν. καὶ ἔπλασε, φησὶν, ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς. ἐπειδὴ ἀνθρώποις διελέγετο οὐ δυναμένοις ἑτέρως ἀκοῦσαι, ἢ ὡς ἀκοῦσαι ἡμᾶς δυνατὸν ἦν, οὕτω τῇ παχύτητι τῶν λόγων κέχρηται, καὶ ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς, ὅτι τοῦτον τὸν ἐκ τῆς γῆς πλασθέντα ἡ φιλανθρωπία τοῦ δεσπότου ἐβουλήθη καὶ ψυχῆς οὐσίαν ἔχειν λογικὴν, δι' ἧς τὸ ζῶον τοῦτο ἄρτιον, καὶ τέλειον ἀπεδείκνυτο· καὶ ἐνεφύσησε, φησὶν, εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς. ζωτικὴν, φησὶν, ἐνέργειαν τὸ ἐμφύσημα ἐχαρίσατο τῷ ἐκ γῆς πλασθέντι, καὶ τοῦτο ἐγένετο [b] σύστασις τῆς οὐσίας τῆς ψυχῆς. ἐπήγαγε γοῦν, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. ἐκεῖνος ὁ πλασθεὶς, ὁ ἀπὸ τοῦ χοὸς, δεξάμενος τὸ ἐμφύσημα τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς, ἐγένετο, φησὶν, εἰς ψυχὴν ζῶσαν. τί ἐστιν εἰς ψυχὴν ζῶσαν; ἐνεργοῦσαν, ἔχουσαν ὑπηρετούμενα τὰ μέλη τοῦ σώματος ταῖς αὐτῆς ἐνεργείαις, καὶ τῷ βουλήματι αὐτῆς ἑπόμενα. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἡμεῖς ἀντεστρέψαμεν τὴν τάξιν, καὶ τοσαύτη γέγονεν ἡ τῆς κακίας ἐπίτασις, ὡς ταύτην ἀναγκάζειν τοῖς τῆς σαρκὸς βουλήμασιν ἐξακολουθεῖν, καὶ τὴν ἐν τάξει δεσποίνης ὀφείλουσαν προκαθῆσθαι, καὶ ἐπιτάττειν καταβιβάσαντες ἀπὸ τοῦ θρόνου, ὑπακούειν ταῖς τῆς σαρκὸς ἡδοναῖς καταναγκάζομεν ἀγνοοῦντες αὐτῆς τὴν εὐγένειαν, καὶ ὅση ταύτης ἡ προεδρεία τυγχάνει. ἐννόησον γάρ μοι τὴν τάξιν τῆς διαπλάσεως, καὶ λογίζου περὶ τοῦ ἐμφυσήματος τοῦ δεσπότου, ὅπερ αὐτῷ γέγονεν εἰς πνοὴν ζωῆς, [c] καὶ ἐγένετο εἰς ψυχὴν ζῶσαν, τί ἦν ὁ πλασθείς; ἁπλῶς εἰκὼν ἄψυχος, καὶ ἀνενέργητος, καὶ εἰς οὐδὲν χρήσιμος, ὥστε τὸ πᾶν καὶ τὸ εἰς τοσαύτην αὐτὸν τιμὴν ἀγαγὸν, ἐκεῖνό ἐστι τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ γεγονὸς εἰς αὐτὸν ἐμφύσημα. καὶ ἵνα τοῦτο μὴ ἐκ τῶν τότε γεγενημένων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν νῦν καθ' ἑκάστην ἡμέραν συμβαινόντων κατίδοις, ἐννόει μοι μετὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἔξοδον τὸ σῶμα τοῦτο πῶς ἀηδὲς καὶ ἀτερπὲς φαίνεται. καὶ τί λέ-

a Sic Savil. & omnes fere mss. recte. Morel. προσεδρείαν. Infra Coislin. μαθὼν ὑπὸ τῆς τοῦ ὄφεως.
b Colbert. unus σύστασις τῇ οὐσίᾳ.

A tens scriptura docet formationis ejus originem, & unde ac quomodo primus homo productus sit. Nam si post hanc doctrinam, qua agnovit se e terra habere originem, ex qua semina, & cætera animalia; quamvis formatio, animæque substantia incorporalis multo excellentior per benignitatem Dei concessa sit: per hanc enim accepit quod rationalis sit, & omnibus aliis imperet: si, inquam, licet hæc doctus, serpentis deceptione parem aliquam cum Deo æqualitatem imaginatus est is qui de terra formatus: si priori narratione contentus fuisset beatus hic Propheta, & nisi repetitis
B omnibus diligenter nos docuisset, in quam non incidissemus insaniam?

5. Itaque plurimum ad erudiendum nos conducit scire unde substantia nostra primum originem acceperit. *Et formavit*, inquit, *Deus hominem, pulverem accipiens de terra, & insufflavit in faciem ejus spiraculum vitæ.* Quoniam hominibus loquebatur, aliter quam more nostro audire non valentibus, hac verborum simplicitate & crassitudine usus est; & ut doceat nos quo pacto formatum illum de terra, benignitas Domini rationalem animæ
C essentiam habere voluerit, per quam animal hoc absolutum & perfectum fieret: *& inspiravit*, inquit, *in faciem ejus spiraculum vitæ.* Vitalem ait operandi efficaciam, ei qui de terra formatus est, spiraculum datum esse, & hæc fuit constitutio substantiæ animæ. Unde subdit: *Et factus est homo in animam viventem.* Ille formatus, inquit, & de pulvere susceptus, inspiratus spiraculo vitæ, *factus est in animam viventem.* Quid est, *in animam viventem?* hoc est, efficaciter operantem, habentem corporis membra ipsius operationibus servientia ipsiusque voluntati ob-
D temperantia. Cæterum nescio quomodo nos eum subverterimus ordinem, & tanta fuerit nequitiæ accessio, ut ipsam cogamus carnis concupiscentiis obsequi, & eam, quæ utpote domina aliis præesse & imperare debebat, e solio deturbatam, carnis voluptatibus parere cogamus, ignorantes ipsius nobilitatem, & quantam præ ista eminentiam sortita sit. Nam cogita, obsecro, formationis ordinem: & expende tecum, quis esset ille antequam inspiraretur a Domino spiraculum vitæ, & fieret in animam viventem: inanimis
E nempe imago, operatione carens, & ad nihil utilis; ita ut totum illud quod in tantum honorem ipsum provexit, nihil aliud sit, quam spiraculum illud a Deo inspiratum. Cæterum ut hoc non solum ex iis quæ tunc facta sunt, sed & ex iis quæ nunc quotidie contingunt, videas: cogita tecum quomodo post animæ emigrationem, corpus hoc tam insuave & injucundum apparet. Et quid di-

c Illud, καὶ ἐγένετο εἰς πνοὴν ζῶσαν, in quibusdam deest. Alius habet, εἰς ψυχὴν ζῶσαν, quæ est utique vera lectio.

co, insuave & injucundum? quam horrendum, quam fœtidum, & deformitate plenum, quod antea cum ab anima regeretur, jucundum, gratum admodumque formosum erat, multa plenum prudentia, & ad bona opera magna dexteritate præditum. Hæc utique omnia cogitantes, ac nobiscum reputantes quanta sit animæ nostræ nobilitas, ne quid ea indignum operemur, ne coinquinemus eam illicitis operibus, ne sub carnis servitutem eam subjugemus, ne tam nobilem, tantaque dignitate sublimem, sic crudeliter & immisericorditer tractemus. Nam propter illius substantiam nos qui corpore involuti sumus, si velimus, possumus cum incorporeis virtutibus, adjuvante nos divina gratia, certare, & in terra ambulantes, quasi in cælo vivere, & nihil minus quam illæ habere; imo forte aliquid amplius: quomodo autem, ego dicam. Quando enim quis inventus fuerit corruptibili hoc corpore circumdatus, ita vitam agens ut supernæ illæ virtutes, quomodo non propensiorem Dei gratiam sortietur quia corporis necessitatibus obnoxius, incorruptam animæ nobilitatem servavit? Ecquis unquam, dices, poterit inveniri talis? Merito impossibilis nobis hæc res videtur, quorum virtus admodum exigua. At si vis discere non esse hoc impossibile, cogita oro omnes justos, qui Domino ab initio usque ad præsens tempus placuerunt: magnum illum, & infecundæ filium, & eremi civem Joannem: Paulum quoque magistrum orbis, & omnem sanctorum numerum, qui eamdem quam nos naturam habuere, iisdem corporis necessitatibus obnoxii. Et ne ultra impossibile esse opus existimes, neque segnior sis ad virtutem, ad quam facile amplectendam tantas a Domino nactus es occasiones. Sciens enim benignus Dominus nostræ voluntatis infirmitatem, & ad labendum proclivitatem, magna nobis medicamina in sacrarum scripturarum lectione reliquit: ut ea subinde vulneribus nostris imponentes, & vitam illorum beatorum virorum ante oculos proponentes, ad æmulandum provocemur, & virtutem non negligamus: sed fugiamus peccatum, & omnia faciamus, ne indignos nos ineffabilibus illis bonis exhibeamus. Quod nobis omnibus concedatur, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri & Spiritui sancto sit gloria, imperium, & honor in sæcula sæculorum, amen.

Possumus Joannem Baptistam & Paulum imitari.

γω ἀηδὲς καὶ ἀτερπές; πῶς φλυκτὸν, δυσωδίας ἐμπεπλησμένον, [a] πάσης ἀμορφίας πεπληρωμένον· τὸ πρὸ τούτου, ἡνίκα τὴν ψυχὴν εἶχεν ἡνιοχοῦσαν, φαιδρὸν, χαρίεν, πολλῆς τῆς εὐμορφίας ἐμπεπλησμένον, πολλῆς τῆς συνέσεως πεπληρωμένον, πολλὴν ἐπιτηδειότητα ἔχον πρὸς τὴν τῶν ἀγαθῶν πράξεων ἐνέργειαν. Ταῦτα δὴ πάντα ἐννοοῦντες, καὶ λογιζόμενοι [b] τὴν εὐγένειαν τῆς ἡμετέρας ψυχῆς, μηδὲν ἀνάξιον αὐτῆς διαπραττώμεθα, μηδὲ καταῤῥυπαίνωμεν αὐτὴν τοῖς ἀτόποις πράξεσι, καθέλκοντες αὐτὴν εἰς τὴν τῆς σαρκὸς ὑποταγὴν, καὶ περὶ τὴν οὕτως εὐγενῆ, καὶ τοσαύτης ἠξιωμένην προεδρείας, οὕτως ἀσυμπαθεῖς γινόμενοι, καὶ ἀγνώμονες. διὰ γὰρ τὴν ταύτης οὐσίαν ἡμεῖς οἱ σώματι συμπεπλεγμένοι, ἐὰν βουληθῶμεν, δυνησόμεθα τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ ῥοπῆς ἡμῖν συνεφαπτομένης ταῖς ἀσωμάτοις ἁμιλλᾶσθαι δυνάμεσι, καὶ ἐν γῇ βαδίζοντες ὡς ἐν οὐρανῷ διάγοντες, οὕτω πολιτεύεσθαι, καὶ μηδὲν ἐκείνων ἔλαττον ἔχειν, ἀλλὰ τάχα κατά τι καὶ πλέον, καὶ πῶς, ἐγὼ λέγω. ὅταν γὰρ εὑρεθῇ τις [c] μετὰ τὸ σώματι φθαρτῷ συμπεπλέχθαι, τὰ αὐτὰ ταῖς ἄνω δυνάμεσι πολιτευόμενος, πῶς οὐ πλείονος ἀξιωθήσεται τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ ῥοπῆς, ὅτι καὶ ταῖς ἀνάγκαις τοῦ σώματος ὑποκείμενος ἀκέραιον τῆς ψυχῆς [d] τὴν εὐγένειαν διετήρησε; καὶ τίς ἂν δυνηθείη, φησὶ, τοιοῦτος εὑρεθῆναί ποτε; εἰκότως ἀδύνατον ἡμῖν τὸ πρᾶγμα νενόμισται διὰ τὸν πολὺν τῆς ἀρετῆς αὐχμόν. εἰ δὲ βούλει μαθεῖν, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦτο τῶν ἀδυνάτων, ἐννόησόν μοι ἐξ ἀρχῆς μέχρι τοῦ παρόντος τοὺς εὐαρεστήσαντας τῷ δεσπότῃ, τὸν μέγαν [e] Ἰωάννην ἐκεῖνον, τὸν τῆς στείρας υἱὸν, τὸν τῆς ἐρήμου πολίτην, Παῦλον τὸν τῆς οἰκουμένης διδάσκαλον, καὶ πάντα τῶν ἁγίων τὸν ὁρμαθὸν, οἳ τῆς αὐτῆς ἡμῖν φύσεως ἐτύγχανον, ταῖς αὐταῖς ἀνάγκαις τοῦ σώματος ὑποκείμενοι, καὶ μηκέτι λοιπὸν ἀδύνατον εἶναι τὸ πρᾶγμα νόμιζε, μηδὲ ὀκνηρότερος γίνου περὶ τὴν ἀρετὴν τοσαύτας λαβὼν τὰς ἀφορμὰς παρὰ τοῦ δεσπότου, πρὸς τὸ μετ' εὐκολίας [f] αὐτὴν ἀσπάσασθαι. καὶ γὰρ εἰδὼς ὁ φιλάνθρωπος ἡμῶν δεσπότης τὸ ἀσθενὲς ἡμῶν τῆς προαιρέσεως, καὶ τὸ εὐόλισθον, μεγάλα φάρμακα ἡμῖν κατέλιπε τὴν ἐκ τῶν γραφῶν ἀνάγνωσιν, ἵνα ταῦτα [g] ἐπιθέντες ἑαυτοῖς συνεχῶς, καὶ τοὺς βίους ἀναλογιζόμενοι τῶν θαυμαστῶν ἐκείνων, καὶ μεγάλων ἀνδρῶν, εἰς ζῆλον ἐναγώμεθα, καὶ μὴ ἀμελῶμεν τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ φεύγωμεν κακίαν, καὶ πάντα ποιῶμεν, ὥστε μὴ ἀναξίους ἑαυτοὺς καταστῆσαι τῶν ἀποῤῥήτων ἐκείνων ἀγαθῶν· ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

a Coislin. καὶ πάσης ἁμαρτίας πεπληρωμένον.
b Sic Savil. & sex mss. atque ita legit interpres. Morel. & alii, τὴν ἐνέργειαν.
c Duo mss. μετὰ τῷ, male. Savil. μετὰ τό. Morel. μετὰ τοῦ.
d Sic Savil. & Coislin, atque ita legit interpres. Morel. & alii τὴν ἐνέργειαν.
e Sic Savil & duo mss alii Ἡλίαν pro Ἰωάννην. Interpres utrumque legerat, ita ut Joannes hic vocaretur Helias. Sic etiam tres mss. Ἡλίαν ἐκεῖνον Ἰωάννην.
f Sic Savil. & novem mss. Morel. vero αὐτὴν ἐπισπάσασθαι.
g Alii, ἐπιθέντες. Mox Reg. ἀναλογιζόμενοι συνεχῶς. Coislin. διηνεκῶς. Paulopost Coislin. ἐναγώμεθα πολιτείας θεοπρεποῦς. μὴ τοίνυν ἀμελῶμεν.

[A]

ΟΜΙΛΙΑ ιγ'.

Καὶ ἐφύτευσεν [a] κύριος ὁ θεὸς παράδεισον ἐν Ἐδὲμ κατὰ ἀνατολὰς, καὶ ἔθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασεν.

ΟΡΩΝ ὑμῶν τὸν πόθον τὸν ἀκόρεστον, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν πολλὴν, καὶ συντεταμένην τὴν διάνοιαν, καὶ πάντας κεχηνότας, καὶ ἀνεπτερωμένους [b] πρὸς τὴν πνευματικὴν διδασκαλίαν, καίτοι πολλὴν ἐμαυτῷ πενίαν συνειδὼς, συνεχῶς καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὴν πτωχὴν ταύτην, καὶ εὐτελῆ τράπεζαν ὑμῖν παρατιθέναι σπουδάζω, θαῤῥῶν ὅτι τῇ ἐπιθυμίᾳ ἐκκαιόμενοι μετὰ προθυμίας δέξεσθε τὰ λεγόμενα, ἐπεὶ καὶ ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν ἐδεσμάτων [c] τοῦτο συμβαῖνον ἴδοι τις ἄν. ὅταν μὲν γὰρ διεγηγερμένην ἔχωσι τὴν ὄρεξιν οἱ δαιτυμόνες, κἂν πτωχή τις τυγχάνῃ ἡ τράπεζα, κἂν εὐτελὴς ᾖ ὁ ἑστιάτωρ, μετὰ πολλῆς τῆς ἡδονῆς δαπανῶσι τὰ παρατιθέμενα· ὅταν δὲ καταβεβλημένην ἔχωσι ὄρεξιν οἱ ἑστιώμενοι, κἂν πολυτελὴς τυγχάνῃ ἡ τράπεζα, καὶ πολλὰ ἔχῃ καὶ διάφορα τὰ ἐδέσματα, οὐδὲν ὄφελος οὐκ ὄντων τῶν δυναμένων χρήσασθαι τοῖς παρασκευασθεῖσιν. ἐνταῦθα δὲ ἐπειδὴ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ χάριν, καὶ ἡ προθυμία ὑμῶν διεγηγερμένη τυγχάνει, καὶ ἡ τράπεζα πνευματικὴ, μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου καὶ αὐτοὶ λέγομεν, εἰδότες ὅτι νηφούσαις ἀκοαῖς παρατιθέμεθα τὰ θεῖα ταῦτα διδάγματα. ἐπεὶ καὶ γηπόνος ἐπειδὰν λιπαρὰν εὕρῃ, καὶ βαθύγειον ἄρουραν τὰ παρ' ἑαυτοῦ πάντα εἰς αὐτὴν ἐπιδειξάμενος, [d] καὶ τοὺς αὔλακας ἀνατεμὼν, καὶ τὸ ἄροτρον ἑλκύσας, καὶ τὰς ἀκάνθας ἀνασπάσας, μετὰ δαψιλείας καταβάλλει τὰ σπέρματα, καὶ ταῖς χρησταῖς ἐλπίσιν ἤδη τρεφόμενος καθ' ἑκάστην ἡμέραν [e] τὴν βλάστησιν ἀναμένει τῶν καταβληθέντων, τῷ γονίμῳ τῆς γῆς προσέχων, καὶ πολλαπλασίονα τῶν σπερμάτων ἕτοιμος ὢν ὑποδέξασθαι τὸν ἀμητόν. κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἡμεῖς ὁρῶντες ὑμῶν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας αὐξανομένην τὴν προθυμίαν, τὸν πόθον ἀκμάζοντα, τὴν σπουδὴν ἐπίδοσιν λαμβάνουσαν· καὶ περὶ ὑμῶν χρηστὰς ἔχομεν τὰς ἐλπίδας, καὶ αὐτοὶ πλείονι προθυμίᾳ, καὶ σπουδῇ τὰ εἰς δύναμιν ἡμετέραν εἰσφέρειν ἐπειγόμεθα εἰς οἰκοδομὴν τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, εἰς δόξαν θεοῦ, εἰς καύχημα τῆς τοῦ θεοῦ ἐκκλησίας. φέρε οὖν εἰ δοκεῖ μικρὰ τῶν πρῴην εἰρημένων ἀναλαβόντες, ἀκολούθως τοῖς σήμερον ἀναγνωσθεῖσιν ἐπεξέλθωμεν. τί δὲ ἡμῖν ἦν τὸ πρῴην κινούμενον, καὶ μέχρι ποῦ τὸν λόγον ἐκτείναντες κατελύσαμεν τὴν διδασκαλίαν, ἀναγκαῖον εἰπεῖν. καὶ ἔπλασε, φησιν, ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον χοῦν [f] λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. ὅπερ τότε ἔλεγον, τοῦτο καὶ νῦν ἐρῶ, καὶ διηνεκῶς λέγων οὐ παύσομαι, ὅτι πολλὴ καὶ ἄφατος ἡ φιλανθρωπία τοῦ κοινοῦ πάντων δεσπότου ἡ περὶ τὸ γένος τὸ ἡμέτερον. καὶ γὰρ πολλῇ συγκαταβά-

a Alii, κύριος ὁ θεός. Alii, ὁ θεὸς tantum.
b Sic omnes præter Morel. qui habet, περὶ τήν.
c Reg. unus & Coiflin. τοῦτο συμβαίνει· ὅπαν.
d Savil. & Coiflin. καὶ τὰς αὔλακας.

HOMILIA XIII.

Et plantavit Dominus Deus paradifum in Edem ad orientem, & pofuit illic hominem quem formavit. Gen. 2. 8.

1. VIDENS veftrum inexplebile defiderium, & multam aviditatem, mentemque attentam, nec non omnes ad fpiritualem hanc doctrinam advolantes; quamvis valde fim meæ inopiæ mihi confcius; frequenter tamen & quoti- [B] die inopem & tenuem hanc menfam vobis proponere ftudeo, confidens vos defiderio flagrantes, majori alacritate quæ dicuntur fufcepturos effe, quandoquidem & in fenfibilibus eduliis videre poteft quivis hoc contingere. Urgente namque convivarum appetitu, etiamfi paupercula menfa fit, & inops is qui convivio excipit, magna tamen cum voluptate ii appofita abfumunt; contra fi minor epulantium fuerit appetitus, etiamfi fumtuofum fuerit epulum, & varia copiofaque edulia; nullum inde commodum, cum nemo fit qui appofitis uti queat. [C] Hîc autem quia gratia Dei alacres & famelici ad fpiritualem menfam acceditis, & ipfi magno defiderio dicimus, fcientes nos fobriis auribus divinas hafce narrationes apponere. Quoniam & agricola, qui pinguem & fertilem agrum invenit, poftquam omnia quæ fui officii erant præftitit, ac terram fulcavit, aratrum duxit, fpinafque eduxit, tunc largiter feminat, bonaque fpe fultus, quotidie germen exfpectat feminis, quod terræ fecunditati commifit ad terræ feracitatem attendens, ad multo majorem jacto femine meffem excipien- [D] dam paratus. Similiter & nos, cum videmus alacritatem veftram quotidie increfcere, defiderium vigere, ftudium incrementa fumere, bonam fpem habemus, majorique ftudio & alacritate, quantum vires noftræ fuppetunt, in ædificationem veftræ caritatis, in gloriam Dei, in Ecclefiæ Dei decus aliquid ferre anhelamus. Age igitur, fi placet, repetitis iis quæ nuper dicta funt, confequenter de hodierna lectione tractemus. Quid autem fit quod nuper tractabatur, quouf- [E] que fermonem extenderimus, & ubi finem dicendi fecerimus neceffarium eft dicere: *Et formavit Deus hominem, pulverem accipiens de terra. Et infpiravit in faciem ejus fpiraculum vitæ, factufque eft homo in animam viventem.* Gen. 2. 7. Quod tunc dicebam, id & nunc dicam, & fubinde memorare non ceffabo, magnam & ineffabilem effe benignitatem communis omnium Domini erga genus noftrum. Siquidem ma-

e Multi mff. τὴν βλάστην. Paulopoft Reg. unus καὶ πολὺ πλείονα: duo alii, καὶ πολυπλασίονα.
f Λαβὼν deeft in Reg. uno & Colbert. uno.

A gna attemperatione ob salutem nostram usus est, magnoque animal hoc, hominem dico, honore prosequutus est: necnon verbis & rebus declaravit, se majorem ejus quam visibilium omnium curam habuisse. Nihil enim prohibet etiam hodie eadem explorare apud caritatem vestram. Nam sicut aromata quanto magis digitis atteruntur, tanto majorem natura sua fragrantiam reddunt: ita & in scripturis usuvenit, quanto quis illas amplius tractare studuerit, tanto magis videre poterit latentem in ipsis thesaurum,
B atque immensos percipere divitiarum fructus. *Et formavit*, inquit, *Deus hominem, pulverem accipiens de terra.* Animadverte, obsecro, quanta varietas ex ipso verborum procemio. In omnibus enim aliis creaturis docuit nos beatus Moses modum creationis, his verbis: *Dixit Deus, Fiat lux, & facta est lux; fiat firmamentum; congregetur aqua; fiant luminaria; germinet terra herbam fœni; producant aquæ reptilia animarum viventium*, & *producat terra animam viventem.* Vidisti quomodo verbo omnia formata sint? Sed videamus postea quid in creatione hominis dicat: *Et formavit Deus hominem.*
C Vide quomodo verborum attemperatione, queis ob nostram infirmitatem usus est, simul & modum creationis doceat, & diversitatem, qua, ut humano more loquar, veluti Dei manibus formatum ipsum indicat, sicut & alius pro-
Job.10.8. pheta dicit: *Manus tuæ fecerunt me & plasmaverunt me.* Nam si simpliciter imperasset, quæso, ut ex terra oriretur homo, annon id quod jussum erat productum fuisset? sed ut per creationis mo-
D dum doctrinam nobis perpetuam traderet, ut ne majora quam quæ natura nostra ferret sentiremus; ideo sic accurate omnia enarrat, & ait: *Formavit Deus hominem, pulverem accipiens de terra.*

2. Vide & in hac re honorem: non enim terram quamlibet accipit, sed pulverem tenuissimum terræ, ut ita quis dixerit, & hunc ipsum pulverem de terra præcepto suo in corporis naturam transtulit. Quemadmodum enim ipsam
E terræ substantiam non exsistentem produxit; ita nunc cum voluit pulverem de terra in corpus convertit. Hic exclamare juvat id quod a beato Davide
Psal.105.2 dictum est: *Quis loquetur potentias Domini, auditas faciet omnes laudes ejus?* Quod ex pulvere tale animal produxerit, & in tantum honorem evexerit, totque beneficia in eum statim ab initio contulerit, suam benignitatem per omnia ostendens. *Et inspiravit*, inquit, *in faciem ejus spiraculum vitæ, & factus est homo in animam viventem.* Hic quidam male feriati, propriis moti ratiociniis, nihil-

A σει ἐχρήσατο διὰ τὴν σωτηρίαν τὴν ἡμετέραν, καὶ πολλῆς τιμῆς ἠξίωσε τουτὶ τὸ ζῶον, τὸν ἄνθρωπον λέγω, καὶ διὰ ῥημάτων, καὶ διὰ πραγμάτων δεικνὺς, ὡς πάντων τῶν ὁρωμένων πλείονα τὴν περὶ αὐτὸν κηδεμονίαν ἐπιδείκνυται. οὐδὲν γὰρ κωλύει καὶ σήμερον τὰ αὐτὰ διερευνήσασθαι ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης. καθάπερ γὰρ ἡ τῶν θυμιαμάτων φύσις ὅσῳ ἂν ὑπὸ τῶν δακτύλων τῶν ἡμετέρων περιστρέφηται, πλείονα τὴν εὐωδίαν παρέχει· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον, καὶ ἐπὶ τῶν γραφῶν ἔστιν ἰδεῖν γινόμενον· ὅσῳ ἄν τις ἐπὶ πλέον ταύταις ἐπιέναι σπουδάζοι, τοσούτῳ μᾶλλον καταπλουτεῖν δύναται τὸν ἐγκε-
B κρυμμένον θησαυρὸν, καὶ πολὺν καὶ ἄφατον τὸν πλοῦτον ἐντεῦθεν καρποῦσθαι. Καὶ ἔπλασέ, φησιν, ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον χοῦν [a] λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς. σκόπει μοι τὴν διαφορὰν εὐθέως ἐξ αὐτοῦ τοῦ προοιμίου τῶν λόγων. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων ἁπάντων τῶν δημιουργηθέντων ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὁ μακάριος Μωϋσῆς τὸν τρόπον λέγων τῆς δημιουργίας. ὅτι εἶπεν ὁ θεὸς, γενηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς· γενηθήτω στερέωμα, καὶ συναχθήτω τὸ ὕδωρ, φησί. καὶ γενηθήτωσαν φωστῆρες, καὶ βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου, καὶ ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν, καὶ ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν. εἶδες πῶς
C λόγῳ τὰ πάντα ἐδημιουργήθη; ἀλλ' ἴδωμεν λοιπὸν ἐπὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπου δημιουργίας τί φησι. Καὶ ἔπλασεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον. [b] ὅρα πῶς διὰ τῆς τῶν ῥημάτων συγκαταβάσεως, οἷς διὰ τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν ἐχρήσατο, ὁμοῦ καὶ τὸν τρόπον τῆς δημιουργίας διδάσκει, καὶ τὸ ἐνηλλαγμένον καὶ μονονουχὶ, ἵνα ἀνθρωπίνως εἴπω, ταῖς χερσὶν αὐτὸν διαπλαττόμενον ὑποδείκνυσι τοῦ θεοῦ, καθὼς καὶ ἕτερος προφήτης φησίν· αἱ χεῖρές σου ἐποίησάν με, καὶ ἔπλασάν με. εἰ γὰρ προσέταξεν ἁπλῶς, εἰπέ μοι, ἐκ
D τῆς γῆς ἀναδοθῆναι τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἂν παρήχθη τὸ προσταχθέν; ἀλλ' ἵνα διὰ τοῦ τρόπου τῆς δημιουργίας διδασκαλίαν ἡμῖν ἐναποθῆται διηνεκῆ, ὥστε μὴ πλέον τι τῆς φύσεως φαντάζεσθαι, διὰ τοῦτο οὕτω μετ' ἀκριβείας ἅπαντα διηγεῖται, καί φησιν· ἔπλασεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον χοῦν [c] λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς.

Ὅρα καὶ ἐν τούτῳ αὐτοῦ τὴν τιμήν. οὐ γὰρ ἁπλῶς γῆν λαμβάνει, ἀλλὰ χοῦν τὸ λεπτότατον, ὡς ἂν εἴποι τις, τῆς γῆς, καὶ τοῦτον αὐτὸν τὸν χοῦν τὸν ἀπὸ τῆς γῆς τῷ οἰκείῳ προστάγματι εἰς σώματος φύσιν μετέστησεν. ὥσπερ γὰρ αὐτὴν τὴν οὐσίαν τῆς γῆς οὐχ ὑφεστῶσαν παρή-
E γαγεν, οὕτω καὶ νῦν ὅτε ἐβουλήθη, τὸν χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς σῶμα μετέστησεν. ἐνταῦθα ἀναβοῆσαι καλὸν τὸ παρὰ τοῦ μακαρίου Δαυὶδ εἰρημένον· Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας τοῦ κυρίου, ἀκουστὰς ποιήσει πάσας τὰς αἰνέσεις αὐτοῦ; ὅτι ἀπὸ χοὸς τοιοῦτον ζῶον ἀνέδειξε, καὶ εἰς τοσαύτην τιμὴν ἀνήγαγε, καὶ τοσαύτας εὐεργεσίας εἰς αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐκ προοιμίων ἐπιδείκνυται, δεικνὺς διὰ πάντων τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν. Καὶ ἐνεφύσησέ, φησιν, εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. ἐνταῦθά τινες τῶν ἀγνωμόνων ἐξ οἰκείων λογισμῶν κινούμενοι, καὶ

a Λαβὼν deest in Reg. uno & Colbert. uno.
b Ὅρα πῶς deest in multis mss.
c In Reg. uno & Colb. uno λαβὼν deest.

οὐδὲν θεοπρεπὲς ἐννοοῦντες, οὔτε τὴν συγκατάβασιν τῶν ῥημάτων λογιζόμενοι, λέγειν ἐπιχειροῦσιν, ὅτι ἐκ τῆς τοῦ θεοῦ οὐσίας ἐστὶν ἡ ψυχή. ὢ τῆς μανίας· ὢ τῆς παραφροσύνης. πόσας ὁδοὺς ἀπωλείας ὁ διάβολος [a] ἔτεμε τοῖς αὐτὸν θεραπεύειν βουλομένοις; καὶ ἵνα μάθῃς, σκόπει πῶς ἀπεναντίας ἀλλήλοις ἔρχονται. οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐπιλαβόμενοι τῆς λέξεως τῆς λεγούσης, ὅτι ἐνεφύσησε, λέγουσιν, ὅτι ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ θεοῦ τυγχάνουσιν αἱ ψυχαί. ἕτεροι πάλιν φασὶν, ὅτι καὶ εἰς τὴν τῶν ἀτιμοτάτων ἀλόγων οὐσίαν μεθίστανται αὗται. τί ταύτης τῆς ἀνοίας χεῖρον γένοιτ' ἄν; ἐπειδὴ γὰρ ἐσκοτίσθη ὁ λογισμὸς αὐτῶν, καὶ τὸν ἀληθῆ τῆς γραφῆς νοῦν ἠγνόησαν, καθάπερ πηρωθέντες τὸ ὄμμα τῆς διανοίας, ἀπεναντίας ἀλλήλοις κατὰ κρημνῶν φέρονται· οἱ μὲν ὑπὲρ τὴν ἀξίαν αὐτὴν ἀνάγοντες, οἱ δὲ παρὰ τὴν ἀξίαν κατάγοντες. εἰ γὰρ μέλλοιεν διὰ τὸ λέγειν τὴν γραφὴν, ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ στόμα περιτιθέναι τῷ θεῷ, ἀνάγκη καὶ χεῖρας αὐτῷ περιάπτειν· ἐπειδὴ εἶπεν, ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον. ἀλλ' ἵνα μὴ βουλόμενοι τὴν ἐκείνων ληρωδίαν εἰς μέσον προτιθέναι, ἀναγκαζώμεθα καὶ αὐτοὶ τὰ μὴ πρέποντα φθέγγεσθαι· φέρε δὴ λοιπὸν τὴν μὲν ἄνοιαν αὐτῶν, καὶ τὴν πολλὴν φρενοβλάβειαν ἐκτρεπώμεθα, κατακολουθήσωμεν δὲ τῷ σκοπῷ τῆς θείας γραφῆς ἑαυτὴν ἑρμηνευούσης, μόνον ἐὰν ἡμεῖς μὴ τῇ παχύτητι τῶν ῥημάτων προσέχωμεν, ἀλλ' ἐκεῖνο ἐννοῶμεν, ὅτι αἰτία τῆς τῶν λέξεων παχύτητος ἡ ἀσθένεια τυγχάνει ἡ ἡμετέρα. οὐδὲ γὰρ ἦν ἑτέρως τὴν ἀκοὴν τὴν ἀνθρωπίνην δέξασθαι τὰ λεγόμενα, μὴ τοσαύτης ἀπολαύσασαν τῆς συγκαταβάσεως. ἐννοοῦντες τοίνυν καὶ τὴν ἑαυτῶν ἀσθένειαν, καὶ ὅτι περὶ θεοῦ ἐστι τὰ λεγόμενα, οὕτω δεχώμεθα τὰ εἰρημένα, ὡς εἰκὸς περὶ θεοῦ λέγεσθαι, μὴ εἰς σωμάτων σχηματισμὸν, καὶ μελῶν σύνθεσιν τὸ θεῖον κατάγοντες, ἀλλὰ [b] θεοπρεπῶς ἅπαντα νοοῦντες. ἁπλοῦν γὰρ καὶ ἀσύνθετον καὶ ἀσχημάτιστον τὸ θεῖον· ἐπεὶ εἰ μέλλοιμεν ἐξ ἑαυτῶν ὁρμώμενοι, καὶ μελῶν σύνθεσιν περιτιθέναι τῷ θεῷ, λανθάνομεν ἑαυτοὺς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀσέβειαν ἐκπίπτοντες. ὅταν οὖν ἀκούσῃς τῆς γραφῆς λεγούσης, ἔπλασεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, τὴν αὐτὴν νόει δύναμιν τῷ· γενηθήτω, καὶ πάλιν ὅταν ἀκούσῃς, ὅτι ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, τοῦτο πάλιν λογίζου, ὅτι ἔδοξεν αὐτῷ, καθάπερ τὰς ἀσωμάτους δυνάμεις παρήγαγεν, οὕτω καὶ τὸ σῶμα τοῦτο τὸ ἀπὸ τοῦ χοὸς ψυχὴν ἔχειν λογικὴν τὴν τοῖς μέλεσι τοῦ σώματος κεχρῆσθαι δυναμένην. δημιουργηθὲν γὰρ τουτὶ τὸ σῶμα κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ δεσπότου, καθάπερ ὄργανον ἔκειτο δεόμενον τοῦ κινοῦντος αὐτὸ, μᾶλλον δὴ καθάπερ λύρα χρῄζουσά τινος τοῦ δυναμένου διὰ τῆς οἰκείας τέχνης καὶ σοφίας, ὥσπερ διὰ δονάκων τινῶν διὰ τῶν μελῶν τῶν ἐν ἑαυτῷ τὴν προσήκουσαν μελῳδίαν ἀναφέρειν τῷ δεσπότῃ. ἐνεφύσησε, φησιν, εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. τί ἐστιν ἐνεφύσησε πνοὴν ζωῆς; τὸ σῶμά, φησι, τοῦτο τὸ δη-

que Deo dignum cogitantes, neque verborum attemperationem secum reputantes, dicere audent, animam ex Dei substantia esse. O insaniam! ô amentiam! quot perniciei vias diabolus paravit cultoribus suis? Id ut discas perpende quam diversis incedant viis. Nam alii ex hoc verbo ansam arripientes, *inspiravit*, dicunt animas ex substantia Dei esse; alii rursum dicunt, in vilissimorum brutorum substantiam ipsas transire: qua amentia quid deterius esse possit? Quia enim obtenebrata est ratio eorum, & verum scripturæ sensum ignorant, quasi excæcati mentis oculis in diversa feruntur præcipitia, dum alii illam supra dignitatem efferunt, alii autem infra dignitatem deprimunt. Nam si eo quod scriptura dicat, *inspiravit in faciem ejus*, os Deo affingere velint, necesse erit etiam manus ipsi tribuere: quandoquidem dixit, *Formavit hominem.* Sed ne illorum nugacitatem in medium proferentes, cogamur & ipsi indecora loqui, age ipsorum stultitiam & multiplicem dementiam devitemus, ac divinæ scripturæ, quæ seipsam interpretatur, scopum subsequamur, dummodo tamen nos verborum crassitiei non attendamus; sed cogitemus infirmitatem nostram hujusmodi crassitiei causam esse. Neque enim possent aures humanæ ea quæ dicuntur excipere, nisi tanto fruerentur temperamento. Cogitantes itaque & nostram infirmitatem, & hæc de Deo dicta fuisse, sic ea suscipiamus, ut par est ea de Deo accipere, nec in corporum formam, vel in membrorum compositionem, Deum ipsum deducamus; sed omnia de Deo, ut convenit, imaginemur. Numen enim simplex, incompositumque est, ac figura caret. Nam si ex nobis similitudine ducta, velimus Deo membrorum compositionem tribuere, imprudentes in Gentilium impietatem labimur. Cum itaque audieris scripturam dicentem, *Formavit Deus hominem*, virtutem eamdem cogita, quam cum dicit, *Fiat:* ac rursum cum audieris; *inspiravit in faciem ejus spiraculum vitæ*; iterum cogita, quemadmodum incorporeas virtutes produxerat, sic placuisse illi, ut corpus hoc ex pulvere factum animam haberet rationalem, quæ membris corporeis posset uti. Hoc quippe corpus Domini jussu creatum, quasi instrumentum jacebat, aliquo movente indigens; imo sicut lyra, quæ aliquo eget, qui arte solertiaque sua possit quasi per fistulas per membra sua congruentem Domino melodiam referre. *Inspiravit*, inquit, *in faciem ejus spiraculum vitæ*, & *factus est homo in animam viventem.* Quid est, inspiravit spiraculum vitæ? id est, hoc

Contra eos qui dicebant animam ex substantia Dei esse.

Deus, simplex, incompositus & figura carens.

[a] Morel. ἐνέτεμε, alii, ἔτεμε. Paulopost Morel. ἐπιλαμβανόμενοι; alii ἐπιλαβόμενοι. Ibidem notat Savil. φασὶ & λέγουσι alterum abundat.

[b] Coislin. ἀλλὰ θεϊκῶς ἅπ. Ibid. Reg. unus. ἐννοοῦντες. Infra idem ἀσέβειαν ἐμπίπτοντες. Coislin. ἐμβάλλοντες.

creatum corpus voluit jussitque vim habere vitalem, quæ animali facta est in animam viventem, sive operantem, quæ artem suam posset per membrorum motum exhibere.

3. Hîc vero mihi perpende, quantum intersit inter hujus admirabilis animalis rationalis, & brutorum formationem discrimen. De illis enim dixit: *Educant aquæ reptilia animarum viventium*, & simul prodierunt ex aqua animalia animata; & in terra similiter: *Producat terra animam viventem.* De homine autem non sic; sed prius de pulvere corpus formatur, postea vitalis illi virtus datur, quæ est animæ substantia. Idcirco de brutis dicebat Moyses: *Sanguis ejus est anima ejus.* In homine autem substantia est incorporea & immortalis, quæ multo intervallo corpus antecellit, & tanto, quanto par est incorporeum corpori anteferre. Verum forte dicet quispiam: Si anima corpore dignior, cur id quod minus est primum creatur, & quod majus postremum? Annon vides, dilecte, idipsum in creatione factum? sicut enim, cælum, terra, sol, luna, & alia omnia creata sunt, brutaque etiam animalia, & post hæc omnia homo, cui horum omnium principatus tribuendus erat; ita & in hominis formatione primo corpus producitur, posteaque anima quæ dignior est. Quemadmodum enim bruta animalia, ministerio hominis utilia futura, ante hominem creantur, ut paratum haberet ministerium is qui illis usurus erat; sic & ante animam corpus creatur; ut postquam secundum ineffabilem ejus sapientiam anima producta esset, posset suas operationes per corporis motus exhibere. *Et plantavit*, inquit, *Deus paradisum in Edem ab oriente, & posuit illic hominem, quem formavit.* Postquam benignus Dominus benignitatem suam ostendit, & illum cujus causa omnia creaverat, produxit in medium, statim incipit sua in illum beneficia conferre. *Et plantavit*, inquit, *Deus paradisum in Edem ab oriente.* Hic mihi, dilecte, considera, quod nisi ea verba ut de Deo par est, accipiamus, necesse sit ut in præcipitium ruamus. Nam quid dixerint de dicto hujusmodi illi, qui omnia de Deo dicta humano accipere more audent? *Et plantavit Deus*, inquit, *paradisum.* Quid, quæso? num ligone opus habuit & agricultura aliaque cura, ut paradisum exornaret? Absit. Iterum enim etiam hoc loco illud, *plantavit*, sic intelligendum; scilicet ipsum imperasse, ut paradisus in terra fieret, ut productus homo in terra versaretur. Quod autem propter hominem paradisum adornaverit, audi Scripturam dicentem: *Et plantavit Deus paradisum in Edem ab oriente, & posuit illic hominem quem formavit.* Ideo etiam loci no-

A μιουργηθὲν ἐβουλήθη καὶ προσέταξε ζωτικὴν ἔχειν δύναμιν, ἥτις ἐγένετο τῷ ζώῳ εἰς ψυχὴν ζῶσαν, τουτέστιν ἐνεργοῦσαν, καὶ τὴν ἑαυτῆς τέχνην διὰ τῆς τῶν μελῶν κινήσεως ἐπιδείκνυσθαι δυναμένην.

Καὶ σκόπει καὶ ἐν αὐτῷ τούτῳ τὴν διαφορὰν τοῦ θαύματος τούτου ζώου τοῦ λογικοῦ, καὶ τῆς τῶν ἀλόγων δημιουργίας. ἐπ' ἐκείνων μὲν γάρ φησιν· ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν ζωσῶν, καὶ ὁμοῦ ἀνεδίδοτο ἐκ τῶν ὑδάτων ζῶα ἔμψυχα, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς πάλιν ὡσαύτως, ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πρότερον ἀπὸ τοῦ χοὸς τὸ σῶμα δημιουργεῖται, καὶ
B μετὰ ταῦτα ἡ ζωτικὴ δύναμις αὐτῷ δίδοται, ὅπερ ἐστὶν ἡ τῆς ψυχῆς οὐσία. διὰ τοῦτο καὶ περὶ τῶν ἀλόγων ἔλεγε Μωϋσῆς· ὅτι τὸ αἷμα αὐτοῦ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐστιν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου, οὐσία τίς ἐστιν ἀσώματος καὶ ἀθάνατος πολλὴν πρὸς τὸ σῶμα τὴν ὑπεροχὴν κεκτημένη, καὶ τοσαύτην, ὅσην εἰκὸς τὸ ἀσώματον τοῦ σώματος. ἀλλ' ἴσως, εἴποι τις ἄν, καὶ τίνος ἕνεκεν εἰ τιμιωτέρα ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος τὸ ἔλαττον πρῶτον δημιουργεῖται, καὶ τότε τὸ μεῖζον καὶ ὑπερέχον; οὐχ ὁρᾷς, ἀγαπητὲ, ὅτι καὶ [a] ἐπὶ τῆς κτίσεως τὸ αὐτὸ τοῦτο γέγονεν; ὥσπερ γὰρ οὐρανὸς, καὶ γῆ, καὶ ἥλιος, καὶ σε-
C λήνη, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἐδημιουργήθη, καὶ τὰ ζῶα τὰ ἄλογα, καὶ μετὰ ταῦτα ἁπάντων ὁ ἄνθρωπος, ὁ τούτων ἁπάντων τὴν ἀρχὴν μέλλων ἐγχειρίζεσθαι· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἐν αὐτῇ τῇ διαπλάσει τοῦ ἀνθρώπου πρότερον τὸ σῶμα παράγεται, καὶ τότε ἡ ψυχὴ ἡ τιμιωτέρα. ὃν γὰρ τρόπον τὰ ἄλογα τὰ πρὸς ὑπηρεσίαν μέλλοντα τῷ ἀνθρώπῳ εἶναι χρήσιμα πρὸ τοῦ ἀνθρώπου δημιουργεῖται, ἵνα ἑτοίμην ἔχῃ τὴν ὑπηρεσίαν ὁ μέλλων τῆς τούτων χρείας ἀπολαύειν, οὕτω καὶ πρὸ τῆς ψυχῆς τὸ σῶμα δημιουργεῖται, ἵνα ἐπειδὰν κατὰ τὴν ἀπόρρητον αὐτοῦ σοφίαν ἡ ψυχὴ παραχθῇ, ἔχῃ τὰς οἰκείας ἐνεργείας ἐπιδείκνυσθαι διὰ τῆς τοῦ σώματος κινήσεως.
D καὶ ἐφύτευσε, φησὶν, ὁ θεὸς παράδεισον ἐν Ἐδὲμ κατὰ ἀνατολὰς, καὶ ἔθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασεν. ἐπειδὴ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν ἐπεδείξατο ὁ τῶν ὅλων δεσπότης, καὶ δι' ὃν πάντα τὰ ὁρώμενα [b] ἐδημιούργησεν, καὶ παρήγαγεν εἰς μέσον, εὐθέως ἄρχεται τὰς εἰς αὐτὸν εὐεργεσίας κατατίθεσθαι. καὶ ἐφύτευσεν ὁ θεὸς, φησὶ, παράδεισον ἐν Ἐδὲμ κατὰ ἀνατολάς. σκόπει καὶ ἐνταῦθα, ἀγαπητὲ, ὅτι ἐὰν μὴ θεοπρεπῶς τὰ ῥήματα δεχώμεθα, εἰς βαθὺν κρημνὸν ἀνάγκη κατενεχθῆναι. τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιεν, καὶ ἐπὶ τούτου τοῦ ῥήματος, οἱ πάντα τὰ περὶ τοῦ θεοῦ λεγόμενα ἀνθρωπίνως
E ἐκλαμβάνειν τολμῶντες; καὶ ἐφύτευσεν ὁ θεὸς, φησὶ, παράδεισον. τί οὖν, εἰπέ μοι, σκαπάνης ἐδεήθη καὶ γεωργίας, καὶ τῆς ἄλλης ἐπιμελείας, ἵνα καλλωπίσῃ τὸν παράδεισον; μὴ γένοιτο. πάλιν γὰρ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἐφύτευσεν οὕτω δεῖ νοεῖν, ὅτι προσέταξε παράδεισον ἐν τῇ γῇ γενέσθαι, ὥστε τὸν παραχθέντα ἄνθρωπον τούτῳ ἐνδιαιτᾶσθαι. ὅτι γὰρ διὰ τοῦτον τὸν παράδεισον παρήγαγεν, ἄκουσον αὐτῆς τῆς γραφῆς λεγούσης· καὶ ἐφύτευσεν ὁ θεὸς παράδεισον ἐν Ἐδὲμ κατὰ ἀνατολὰς, καὶ ἔθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον ὃν ἔπλασεν. διὰ τοῦτο καὶ τὸ

a Coislin. ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τῆς κτίσεως.

b Coislin. ἐδημιουργήθη.

A ὄνομα τοῦ τόπου ἐντίθησιν ἐν τοῖς γράμμασιν ὁ μακάριος Μωϋσῆς, ἵνα μὴ ἐξῇ τοῖς φλυαρεῖν μάτην βουλομένοις ἀπατᾷν τῶν ἀφελεστέρων τὰς ἀκοὰς, καὶ λέγειν, μὴ εἶναι ἐν τῇ γῇ τὸν παράδεισον, ἀλλ' ἐν οὐρανῷ, καὶ [a] μυθολογίας τινὰς τοιαύτας ὀνειροπολεῖν. Εἰ γὰρ καὶ τοσαύτῃ χρησαμένης ἀκριβείᾳ τῆς θείας γραφῆς, οὐ παρῃτήσαντό τινες τῶν ἐπὶ εὐγλωττίᾳ μεγαλοφρονούντων, καὶ τῇ σοφίᾳ τῇ ἔξωθεν, ἀπεναντίας τοῖς γεγραμμένοις φθέγγεσθαι, καὶ εἰπεῖν, μὴ ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι τὸν παράδεισον, καὶ πολλὰ ἕτερα τῶν εἰρημένων παρεγγνῶντες, μὴ ὡς γέγραπται φρονεῖν, ἀλλ' ἀπεναντίας B ἔρχεσθαι, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς εἰρημένα περὶ τῶν ἐν οὐρανοῖς νομίζειν εἰρῆσθαι· εἰ μὴ τῇ ταπεινότητι τούτων τῶν λόγων, καὶ τῇ συγκαταβάσει ὁ μακάριος Μωϋσῆς ἐχρήσατο, τοῦ ἁγίου πνεύματος τὴν γλῶτταν αὐτοῦ κινοῦντος, ποῦ οὐκ ἂν ἐξεκυλίσθησαν; καίτοι γε τῆς ἁγίας γραφῆς, ἐπειδὰν βούληταί τι τοιοῦτον ἡμᾶς διδάσκειν, ἑαυτὴν ἑρμηνευούσης, καὶ οὐκ ἀφιείσης πλανᾶσθαι τὸν ἀκροατήν. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ πολλοὶ οὐ διὰ τὸ καρπώσασθαί τι κέρδος ἐκ τῶν θείων γραφῶν, ἀλλὰ τέρψεως ἕνεκεν τὰς ἀκοὰς ὑπέχουσι τοῖς τὰ παρειστάμενα λέγουσι· διὰ τοῦτο οὐ τοῖς ὠφελοῦσιν, ἀλλὰ C [b] τοῖς τέρπειν μᾶλλον δυναμένοις προσέχειν σπουδάζουσι. Διὸ, παρακαλῶ, πᾶσι τοῖς τοιούτοις τὰς ἀκοὰς ἀποτειχίσαντες, τῷ κανόνι τῆς ἁγίας γραφῆς κατακολουθήσωμεν. Καὶ ὅταν ἀκούσῃς, ἀγαπητὲ, ὅτι ἐφύτευσε παράδεισον ὁ θεὸς ἐν Ἐδὲμ κατὰ ἀνατολὰς, τὸ μὲν ἐφύτευσε, θεοπρεπῶς ἐπὶ θεοῦ νόει, ὅτι προσέταξε, τὸ δὲ ἑξῆς πίστευε, ὅτι καὶ παράδεισος γέγονε, καὶ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἔνθα καὶ ἡ γραφὴ ἐπεσημήνατο. Τὸ γὰρ μὴ πιστεύειν τοῖς ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ κειμένοις, ἀλλ' ἕτερα ἐπεισάγειν ἐξ οἰκείας διανοίας, πολὺν ἡγοῦμαι κίνδυνον φέρειν τοῖς τοῦτο ποιεῖν τολμῶσι. Καὶ ἔθετο, φησὶν, ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασεν. D

Ὅρα εὐθέως, πόσην τὴν τιμὴν εἰς αὐτὸν ἐπιδείκνυται· ἔξω τοῦ παραδείσου τοῦτον δημιουργήσας εὐθέως αὐτὸν παραγαγὼν, ἵνα διὰ τῶν πραγμάτων αἴσθησιν αὐτῷ τῆς εὐεργεσίας παράσχῃ, καὶ γνῷ διὰ τῶν ἔργων τὴν τιμὴν, ἣν εἰς αὐτὸν ἐπιδείκνυται, εἰς τὸν παράδεισον αὐτὸν εἰσήγαγε. Καὶ ἔθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε. Καὶ τὸ, ἔθετο, πάλιν οὕτω νοῶμεν, ἀντὶ τοῦ προσέταξεν ἐκεῖ αὐτὸν διάγειν· ἵνα καὶ ἡ ὄψις, καὶ ἡ διαγωγὴ πολλὴν αὐτῷ τὴν ἡδονὴν παρέχῃ, καὶ [c] εἰς εὐχαριστίας εὐγνωμοσύνην αὐτὸν διεγείρῃ, ἐννοοῦντα ὅσον εὐεργέτηται E οὐδὲν οὐδέπω ἐπιδειξάμενος. Μὴ τοίνυν ξενιζέτω σε ἡ τοῦ ἔθετο λέξις· ἔθος γὰρ ἀεὶ τῇ γραφῇ δι' ἡμᾶς καὶ τὴν ὠφέλειαν τὴν ἡμετέραν τοῖς ἀνθρωπίναις κεχρῆσθαι λέξεσι. Καὶ ἵνα μάθῃς, ὅρα πῶς προλαβοῦσα, καὶ ἐπὶ τῆς τῶν ἀστέρων δημιουργίας τῇ αὐτῇ λέξει ἐχρήσατο εἰποῦσα, καὶ ἔθετο αὐτοὺς ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, οὐχ ἵνα ἐμπεπῆχθαι αὐτοὺς τῷ οὐρανῷ νοήσωμεν· καὶ γὰρ ἕκαστος αὐτῶν τὸν οἰκεῖον δρόμον διανύει τόπους ἐκ τόπων ἀμείβων· ἀλλ' ἵνα διδάξῃ, ὅτι

A men affert Moyses in Scripturis, ut ne liceret frustra nugari volentibus simpliciorum auribus imponere, dicereque, non esse in terra paradisum, sed in cælo, & fabulas hujusmodi somniare. Nam si cum divina Scriptura tanta usa sit verborum accuratione, non dubitarunt tamen quidam de facundia sua, necnon de philosophia exotica altum sapientes, adversa Scripturis loqui, & dicere paradisum in terra non esse, multaque alia præter ea quæ dicta sunt adoptantes, contra Scripturam sentire; & adversam tenere viam, B atque ea quæ de terra dicta sunt, de cælis dicta putare; nisi humili illa & attemperata verborum ratione usus Moyses esset, Spiritu sancto linguam ejus movente, quo non devoluti essent? Quamvis Scriptura sacra cum nos tale quidpiam docere vult, seipsam interpretetur, & auditorem errare non sinat. Sed quoniam multi non ut quidpiam lucri ex divinis Scripturis demetant, sed voluptatis gratia, aures dictis adhibent; ideo non iis qui prosunt, sed iis qui magis oblectant, attendunt. C Quamobrem obsecro, ut omnibus illis aures obturantes, sacræ Scripturæ canoni obsequamur. Ac cum audieris, dilecte, Deus plantavit paradisum in oriente; illud, *plantavit*, ut Deo convenit intellige, nempe quod præceperit; quod vero sequitur crede, nimirum paradisum factum esse, & in illo loco, ubi Scriptura sacra significavit. Non credere enim iis quæ in divina Scriptura feruntur, sed alia ex propria mente inducere, magnum puto periculum creare talia audentibus. *Et posuit*, inquit, *ibi hominem*, *quem formavit.*

Contra eos qui dicebant paradisum in terra non esse.

D 4. Vide quantum honorem statim in eum contulerit, cum eum extra paradisum creasset; statim illum eo introduxit; ut ex rebus ipsis in beneficii sensum ipsum adduceret, ut sciret quantus illi honor esset concessus, in paradisum illum introduxit: *Et posuit illic hominem*, *quem formavit.* Illud item, *posuit*, sic intelligamus ac si diceret, præcepit ut illic habitaret, ut & aspectus & habitatio magnam ipsi pareret voluptatem, & eum ad gratias referendas excitaret, cogitantem E quantum beneficii accepisset, cum nondum quidpiam præstitisset boni. Ne igitur te in stuporem injiciat vox illa, *posuit.* Mos enim est Scripturæ sacræ propter nos & ad utilitatem nostram humanis uti verbis. Quod ut ediscas perpende quomodo prius, cum de stellarum creatione ageretur, eadem usa sit voce dicens: *Et posuit illas in firmamento cæli*; non ut eas

[a] Sic omnes præter Morel. qui habet, μυθολογίας ταύτας ὀνειρ- Infra alii γεγραμμένοις φθέγξασθαι.
[b] Coislin. τοῖς τέρπουσι μᾶλλον.

[c] Savil. & Coislin. εἰς εὐχαριστίαν καὶ εὐγνωμοσύνην. Morel. εἰς εὐχαριστίας εὐγνωμοσύνην. Ibid. Morel. πῶς εὐεργέτηται.

cælo infixas putemus: nam earum ſingulæ A proprium curſum conficiunt, locum ex loco mutantes; ſed ut doceat, ſe illis ut in cælo eſſent præcepiſſe, ut hominem juſſit in paradiſo degere. *Et produxit*, inquit, *Deus de terra omne lignum pulcrum ad videndum, & bonum ad edendum, & lignum vitæ in medio paradiſi, & lignum ad ſciendum bonum & malum.* Ecce aliam beneficii ſpeciem in honorem creati hominis. Quia enim illum in paradiſo verſari volebat, præcepit ex terra arbores diverſas oriri, quæ ſimul & aſpectu jucundæ eſſent, & ad cibum aptæ. Omne lignum, inquit, pulcrum aſpectu, id eſt, ad ſpectaculum; & bonum ad eſum; videlicet B ligna, quæ viſum oblectare poſſent, & eſu magnam præbere voluptatem; quæque utpote multa & copioſa multam iis uſuro parerent voluptatem. Omne lignum, inquit, quodcumque dixeris, oriri curavit. Vidiſtin' miſeriæ vacuam habitationem? vidiſtin' vitam mirabilem? ſicut angelus quidam verſabatur homo in terra; corpore quidem amictus, ſed extra corporeas neceſſitates conſtitutus, & quemadmodum purpura & diademate ornatus, purpureaque indutus veſte, ſic cum libertate verſabatur in paradiſi ſedibus, mul- C ta gaudens rerum copia. *Et lignum*, inquit, *vitæ in medio paradiſi, & lignum ad ſciendum bonum & malum.* Poſtquam nos docuit, terram omne lignum emiſiſſe ſecundum Domini præceptum, jucundum viſu, & bonum eſu; tunc ait: *Et lignum vitæ in medio paradiſi, & lignum ad ſciendum bonum & malum.* Cum præſciret enim benignus Dominus, utpote creator, nocumentum ex libertate & ſecuritate procedente tempore oriturum, produxit lignum vitæ in medio paradiſi, necnon lignum ſciendi bonum & malum; quia non multo D poſt ab eo abſtinere juſſurus erat; ut ſcire poſſet ſe ex gratia & benignitate illis fruiturum eſſe, ac ſe dominum & creatorem eſſe tum illius ſubſtantiæ, tum omnium viſibilium. Ideo jam ligni mentionem fecit, ac fluminum nomina deinde nobis declarat, illorumque ut dixerit quiſpiam ſeparationem, ac quomodo ex illo qui paradiſum irrigabat, alii in quatuor capita diviſi, climata diſtinguerent. Verum forte ii qui ex propria ſapientia loqui volunt, flumina illa non concedunt E eſſe flumina, neque aquas fatentur eſſe aquas; ſed aliud imaginari ſuadent iis qui ſibi aures accommodare volunt. At nos, obſecro, hujuſmodi homines ne feramus, ſed obſtruamus illorum dictis aures, credamus divinæ ſcripturæ, atque ea quæ in illa dicuntur ſectantes, ſanam doctrinam in animis noſtris reponere ſatagamus, inſuperque vitam diligenter inſtituamus, ut & ipſa vita ſit doctrinæ teſtis, &

A ἐν τῷ οὐρανῷ αὐτοὺς εἶναι προσέταξε, καθάπερ καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ παραδείσῳ διάγειν. Καὶ ἐξανέτειλε, φησὶν, ὁ Θεὸς ἔτι ἐκ τῆς γῆς πᾶν ξύλον ὡραῖον εἰς ὅρασιν, καὶ καλὸν εἰς βρῶσιν, καὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς [a] ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου, καὶ τὸ ξύλον τοῦ εἰδέναι γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ. Ἰδοὺ καὶ ἕτερον εὐεργεσίας εἶδος πάλιν διὰ τὴν εἰς τὸν δημιουργηθέντα τιμήν. Ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ διάγειν ἐβουλήθη, προσέταξεν ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθῆναι δένδρα διάφορα, ὁμοῦ καὶ τέρψιν αὐτὸν δυνάμενα διὰ τῆς θέας, καὶ πρὸς βρῶσιν ἐπιτήδεια. Πᾶν γὰρ ξύλον, φησὶν, ὡραῖον εἰς ὅρασιν, τουτέστιν εἰς θέαν, B καὶ καλὸν εἰς βρῶσιν, τουτέστι καὶ εὐφραίνειν δυνάμενα διὰ τῆς ὄψεως, καὶ ἡδονὴν πολλὴν παρέχοντα διὰ τῆς βρώσεως, καὶ τῷ πλήθει δὲ καὶ τῇ ἀφθονίᾳ πολλὴν τὴν εὐφροσύνην προξενοῦντα τῷ μέλλοντι τούτων ἀπολαύειν. Πᾶν γὰρ, φησὶ, ξύλον, ὅπερ ἂν εἴπῃς, ἀναδοθῆναι πεποίηκεν. Εἶδες διαγωγὴν ἀταλαίπωρον; εἶδες βίον θαυμαστόν; καθάπερ γὰρ ἄγγελός τις, οὕτως ἐπὶ τῆς γῆς διέτριβεν ὁ ἄνθρωπος, σῶμα μὲν περικείμενος, ἔξω δὲ τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν τυγχάνων, καὶ καθάπερ βασιλεὺς ἁλουργίδι, καὶ διαδήματι κεκοσμημένος, καὶ [b] πορφυρίδα ἀναβεβλημένος, οὕτως ἐνετρύφα τῇ τοῦ παραδείσου διαγωγῇ μετὰ ἀδείας πολλὴν ἔχων τὴν ἀφθονίαν. C Καὶ τὸ ξύλον, φησὶ, τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου, καὶ τὸ ξύλον τοῦ εἰδέναι γνωστὸν κακοῦ καὶ πονηροῦ. Μετὰ τὸ διδάξαι ἡμᾶς, ὅτι πᾶν ξύλον ἐξέδωκεν ἡ γῆ κατὰ τὸ τοῦ δεσπότου πρόσταγμα, καὶ ὡραῖον εἰς ὅρασιν, καὶ καλὸν εἰς βρῶσιν· τότε φησί· Καὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου, καὶ τὸ ξύλον τοῦ εἰδέναι γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ. Προειδὼς γὰρ ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης, ὡς δημιουργὸς, τὴν ἐκ τῆς πολλῆς ἀδείας μέλλουσαν τοῦ χρόνου προϊόντος τίκτεσθαι βλάβην, ἀνῆκε καὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου, καὶ τὸ ξύλον τοῦ εἰδέναι γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ· D ἐπειδὴ μετ' οὐ πολὺ μέλλει τὴν τούτου ἀποχὴν αὐτῷ κελεύειν, ἵνα εἰδέναι ἔχῃ, ὅτι [c] χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τὴν ἀπόλαυσιν ἔχει, καὶ ἔστι δεσπότης καὶ δημιουργὸς καὶ τῆς αὐτοῦ φύσεως, καὶ πάντων τῶν ὁρωμένων. Διὰ τοῦτο ἤδη τοῦ ξύλου τὴν μνήμην ἐποιήσατο, καὶ διηγεῖται ἡμῖν ἐφεξῆς τῶν ποταμῶν τὰ ὀνόματα, καὶ τούτων τὸν ἀφορισμὸν, ὡς ἂν εἴποι τις, καὶ ὅτι ἐξ ἐκείνου τοῦ τὴν ἀρδείαν τῷ παραδείσῳ παρέχοντος, ἕτεροι εἰς τέσσαρας ἀρχὰς διαιρεθέντες, οὕτω τὰ κλίματα τῆς γῆς διενείμαντο. Ἀλλ' ἴσως οἱ τὰ ἀπὸ τῆς οἰκείας σοφίας φθέγγεσθαι βουλόμενοι, E πάλιν οὔτε ποταμοὺς συγχωροῦσιν εἶναι τοὺς ποταμοὺς, οὔτε τὰ ὕδατα, ὕδατα· ἀλλ' ἕτερόν τι φαντάζεσθαι ἀναπείθουσι τοὺς ἐκδιδόναι αὐτοῖς τὰς ἀκοὰς αἱρουμένους. Ἀλλ' ἡμεῖς, παρακαλῶ, τούτων μὲν μὴ ἀνεχώμεθα, ἀλλ' ἀποφράττωμεν αὐτοῖς τὰς ἀκοὰς, πειθώμεθα δὲ τῇ θείᾳ γραφῇ, καὶ τοῖς ὑπ' αὐτῆς εἰρημένοις κατακολουθοῦντες, τὰ ὑγιῆ δόγματα σπουδάζωμεν ἐναποτίθεσθαι ταῖς ἑαυτῶν ψυχαῖς, καὶ μετὰ τούτων καὶ βίου ἀκρίβειαν ἐπιδείκνυσθαι, ἵνα καὶ ὁ βίος μαρτυρῇ

a Reg. unus ἐν μέσῳ τῷ παραδείσῳ, & ſic ter infra.
b Unus, πορφυρίδι.
c Savil. Coiſlin. tres alii mſſ. χάριτι καὶ φιλοτιμίᾳ τήν. Morel. χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ. Ibidem Savil. καὶ ὅτι ἐστί τις δεσπότης καὶ δημιουργός. Reg. unus, καὶ ὅτι δεσπότης ἐστὶ καὶ δημ- Morel. καί ἐστι δεσπότης καὶ δημιουργός.

τοῖς

τοῖς δόγμασι, καὶ τὰ δόγματα τὸν βίον ἀξιοπιστότερον ἀποφαίνῃ. οὔτε γὰρ ἐὰν ἔχωμεν δόγματα μὲν ὀρθὰ, βίου δὲ ἀμελῶμεν, ὄφελος ἡμῖν ἔσται τι, οὔτε ἐὰν βίον ἔχοντες, τῶν ὀρθῶν δογμάτων ἀμελῶμεν, κερδᾶναί τι χρήσιμον, καὶ πρὸς σωτηρίαν ἡμετέραν δυνησόμεθα. προσήκει γὰρ, εἰ βουλοίμεθα καὶ γεέννης ἐλευθερωθῆναι, καὶ βασιλείας ἐπιτυχεῖν, ἀμφοτέρωθεν κοσμεῖσθαι, καὶ δογμάτων ὀρθότητι, καὶ βίου ἐπιμελείᾳ. τί γὰρ ὄφελος, εἰπέ μοι, δένδρου εἰς ὕψος πολὺ ἐκτεινομένου, καὶ τοῖς φύλλοις κομῶντος, ὅταν καρποῦ ἔρημον ᾖ; οὕτω καὶ τὸν Χριστιανὸν οὐδὲν ὀνίνησι τὰ ὀρθὰ δόγματα, ἐὰν τῆς κατὰ τὸν βίον πολιτείας ἀμελῇ. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς τοιούτους ἐμακάριζε λέγων· μακάριος ὁ ποιήσας καὶ διδάξας. τῆς γὰρ διὰ τῶν λόγων διδασκαλίας ἡ διὰ τῶν ἔργων ἀκριβεστέρα καὶ ἀξιοπιστοτέρα πολλῷ. ὁ γὰρ τοιοῦτος καὶ σιγῶν, καὶ μὴ ὁρώμενος παιδεύειν δύναται, τοὺς μὲν διὰ τῆς θέας, τοὺς δὲ διὰ τῆς ἀκοῆς, καὶ πολλῆς ἀπολαύσεται τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ εὐνοίας, οὐ μόνον δι' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν εἰς αὐτὸν ὁρώντων παρασκευάζων δοξάζεσθαι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην· ὁ τοιοῦτος διὰ μυρίων γλωσσῶν, καὶ διὰ πολλῶν στομάτων τὰς εὐχαριστίας καὶ [a] τοὺς ὕμνους ἀνοίσει τῷ τῶν ὅλων θεῷ. οὐδὲ γὰρ οἱ γνώριμοι μόνον, καὶ μάρτυρες τοῦ βίου ὄντες, καὶ αὐτὸν θαυμάσονται καὶ τὸν αὐτοῦ δεσπότην, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀγνοοῦντες παρ' ἑτέρων ταῦτα μανθάνοντες, καὶ οἱ πόῤῥωθεν οἰκοῦντες, καὶ οἱ μακρὰν ἀπῳκισμένοι, καὶ οὐ φίλοι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐχθροὶ αἰδεσθήσονται τῆς ἀρετῆς τὴν ὑπερβολήν. τοσαύτη γὰρ ταύτης ἡ ἰσχὺς, ὡς καὶ τῶν πολεμούντων αὐτῇ ἀποφράττειν τὰ στόματα, καὶ τὴν γλῶτταν ἐπιστομίζειν. καὶ ὥσπερ πρὸς τὰς ἀκτῖνας τὰς ἡλιακὰς οἱ ἀσθενεῖς τὰς ὄψεις ἀντιβλέψαι οὐ τολμῶσιν, οὕτως οὐδὲ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἡ κακία ἀντιβλέψαι δυνήσεταί ποτε, ἀλλὰ παραχωρήσει, καὶ νῶτα δώσει, καὶ τὴν ἧτταν ὁμολογήσει. ὃ δὴ καὶ πεπεισμένοι ἀντεχώμεθα τῆς ἀρετῆς, καὶ μετ' ἀσφαλείας τὸν ἑαυτῶν βίον οἰκονομῶμεν, καὶ τῶν μικρῶν καὶ εὐτελῶν εἶναι δοκούντων ἁμαρτημάτων, εἴτε ἐν λόγοις, εἴτε ἐν πράγμασιν ἀπέχεσθαι σπουδάζωμεν. οὕτω γὰρ οὐδέποτε τοῖς μείζοσι περιπεσούμεθα τῶν ἁμαρτημάτων ἐὰν τῶν μικρῶν [b] ἀποσχώμεθα· καὶ τοῦ χρόνου προϊόντος δυνησόμεθα καὶ τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς ἀπολαύοντες τῆς ἄκρας ἀρετῆς ἐπιλαβέσθαι, καὶ τὴν κόλασιν διαφυγεῖν τὴν ἀποκειμένην, καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπιτυχεῖν, [c] χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

A dogmata ipsa vitæ fidem faciant. Nam si dogmata quidem recta teneamus, vitamque tamen negligamus, nihil id nobis proderit; pariterque si vitæ curam habeamus, rectorum autem dogmatum minime, nihil ad salutem nostram utile lucrari poterimus. Par est enim, si voluerimus & a gehenna liberari, & regnum consequi, utroque ornari, & sanis dogmatibus, & vitæ curâ. Quæ utilitas, quæso, arboris præaltæ, & foliis vernantis, quæ fructibus vacua sit? Sic & Christiano nihil prosunt recta dogmata, si vitæ institutum negligat. Ideo Christus tales homines beatos dicebat: Beatus qui fecerit, & docuerit. Nam Matt. 5. 19.
B doctrina operum longe accuratior & fide dignior est, quam doctrina verborum: etenim qui bene agit, etiamsi taceat, nec videatur, instituere potest, alios scilicet per aspectum, alios per aures; ipseque multa Dei benevolentia fruetur, dum id efficit ut non modo per seipsum, sed etiam per eos qui ipsum respiciunt dominus suus celebretur. Qui hujusmodi est, per sexcentas linguas & per multa ora gratias & laudes offeret universorum Deo. Ne-
C que enim noti solum vitæ illius testes, & illum & ipsius dominum admirantur; sed etiam non noti ab aliis discentes, tum qui procul habitant, & longo intervallo dissiti sunt, non amici modo, sed etiam inimici, virtutis eminentiam reverebuntur. Tanta quippe est illius virtus, ut etiam oppugnantium se ora obstruat & linguam compescat. Ac quemadmodum solares radios infirmi oculis obtueri non audent; sic nec virtutem unquam nequitia obtueri poterit, sed recedet & terga dabit, victamque se fatebitur. Quod cum persuasum nobis sit, virtuti hæreamus, atque
D fortiter & tuto vitam instituamus, & quæ minima videntur peccata, sive in verbis, sive in operibus, sedulo vitemus. Sic enim nunquam in majora incidemus, si a parvis abstineamus: ac procedente tempore poterimus, superna favente gratia, summam virtutem attingere, reconditam effugere pœnam, & æterna consequi bona, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri sanctoque Spiritui sit gloria, imperium, honor nunc & semper, & in sæcula sæculorum, amen.

a Coislin. τοὺς ὕμνους ἀναφέρει.

b Colb unus & Savil. in textu, ἀπεχώμεθα. Savil. in margine, Morel. & alii, ἀποσχώμεθα.

c Post ἐπιτυχεῖν, additur in Savil. ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἀπολαῦσαι, in Morel. vero, ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν. Sed hæc, utpote superflua, in sex mss. desiderantur, nec lecta sunt ab interpret[e].

A

HOMILIA XIV.

Et accepit Dominus Deus hominem, quem formavit, & posuit eum in paradiso voluptatis, ut operaretur & custodiret illum.

1. ITERUM, si vultis, hesternæ concionis seriei hodie insistentes, hinc vobis spiritualem doctrinam contexere curabimus. Multa enim in iis, quæ modo sunt lecta, recondita vis est, & par est nos in pro- B funda penetrantes, atque accurate omnia explorantes, lucrum inde decerpere. Nam si ii qui pretiosos lapides in mari exquirere cupiunt, tantum laborem & molestiam subeunt, incompositos aquarum fluctus adeuntes, ut optatis potiantur; multo magis nos animum intendere par est, ut perlustratis iis quæ in profundo dictorum latent, sic pretiosos illos lapides nanciscamur. Sed ne timeas, dilecte, cum profundum audis. Non enim hic impetus C est æstuantium undarum, sed Spiritus gratia mentem nostram illustrans, quæ id præstat, ut quæsita facilius inveniantur, & laborem omnem levem efficit. Illos certe lapillos invenisse, scrutantem non multum juvat; sæpe autem ei nocuit, & mille naufragiorum causa fuit, nec tantam reperienti lætitiam peperit, quantam repertis illis molestiam expertus est; invidorum nempe oculis adversum se concitatis, & avaris ad bellum sibi inferendum armatis. Ita non modo nullam utilitatem in vitam inducunt reperti illi lapides; sed D etiam multorum sunt causa bellorum. Avaritiæ namque materia est, & caminum cupiditatis incendens, eorum qui ipsi dediti sunt animum oppugnat. In spiritualibus contra hisce pretiosis lapidibus nihil hujusmodi metuendum; sed divitiæ hinc collectæ immensæ sunt, & voluptas immarcessibilis, & longo intervallo superans omnem lætitiam hominum ex supradictis partam. Hoc audias beatum Davidem di-
Psal. 18. 11. centem: *Desiderabilia* eloquia tua *super aurum & lapidem pretiosum multum*. Viden' quo pacto materiam omnium pretiosissimam habitam in medium adducens, non modo ta- E li comparatione contentus non est; sed adjecit, *multum*, quo verbo nobis ejus præstantiam declaravit? *Super aurum*, inquit, *& lapidem pretiosum multum*: non quod tanta solum ratione desiderabilia sint divina eloquia; sed quia solas hasce materias apud homines sciret in summo haberi precio; his in medium adductis ita præcellentiam indicavit, & desiderium eloquiorum Spiritûs vehementius esse dixit. Et ut discatis hunc semper esse morem Scripturæ divinæ spiritualibus rebus conferre eam quæ inde manat utilitatem, & sic præcellentiam ostendere, au-

ΟΜΙΛΙΑ ιδʹ.

Καὶ ἔλαβε κύριος ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε, καὶ ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς ἐργάζεσθαι αὐτὸν, καὶ φυλάσσειν.

ΠΑΛΙΝ, εἰ βούλεσθε, καὶ σήμερον τῆς ἀκολουθίας τῶν χθὲς εἰρημένων ἁψάμενοι, ἐντεῦθεν ὑμῖν τὴν διδασκαλίαν τὴν πνευματικὴν ὑφᾶναι [a] σπουδάσομεν. πολλὴ γὰρ καὶ τῶν πρόσφατον ἀναγνωσθέντων ἡ ἐγκε- B κρυμμένη δύναμις, καὶ προσήκει πρὸς τὸ βάθος ἡμᾶς καθιέντας, καὶ ἅπαντα μετὰ ἀκριβείας διερευνησαμένους τὸ ἐξ αὐτῶν κέρδος καρπώσασθαι. εἰ γὰρ οἱ τοὺς ἀπὸ τῆς θαλάσσης λίθους εὑρίσκειν βουλόμενοι, τοσοῦτον πόνον καὶ ταλαιπωρίαν ὑπομένουσι, [b] τῇ τῶν ἀτάκτων ὑδάτων ῥύμῃ ἑαυτοὺς ἐκδιδόντες, ἵνα τῶν σπουδαζομένων ἐπιτύχωσι· πολλῷ μᾶλλον ἡμᾶς ἀκόλουθον συντεῖναι τὴν διάνοιαν, καὶ τὰ ἐν τῷ βάθει κατοπτεύσαντας τῶν εἰρημένων, οὕτω τῶν τιμίων τούτων λίθων ἐπιλαβέσθαι. ἀλ- C λὰ μὴ δείσῃς, ἀγαπητὲ, βάθος ἀκούων. οὐ γάρ ἐστιν ἐνταῦθα ὑδάτων ἄτακτος φορὰ, ἀλλὰ πνεύματος χάρις καταυγάζουσα ἡμῶν τὴν διάνοιαν, καὶ τὴν εὕρεσιν τῶν ζητουμένων μετ᾽ εὐκολίας ἡμῖν παρεχομένη, καὶ πάντα πόνον ἐπικουφίζουσα. ἐκείνων μὲν οὖν τῶν λίθων ἡ εὕρεσις οὐ σφόδρα ὤνησε τὸν ἐπιτυχόντα, πολλάκις δὲ καὶ κατέβλαψε, καὶ μυρίων ναυαγίων ὑπόθεσις αὐτῷ γέγονε, καὶ οὐ τοσαύτην ἀπὸ τῆς εὑρέσεως ἐκαρπώσατο τὴν εὐφροσύνην, ὅσην μετὰ τὴν εὕρεσιν τὴν ἀηδίαν ὑπέμεινε τοὺς τῶν βασκάνων ὀφθαλμοὺς ἀναπτερώσας καθ᾽ ἑαυ- D τοῦ, τοὺς πλεονέκτας διεγείρας εἰς τὸν κατ᾽ αὐτοῦ πόλεμον. οὕτως οὐ μόνον οὐδὲν ὄφελος εἰς τὸν βίον εἰσάγει τὸν ἡμέτερον ἡ ἐκείνων εὕρεσις, ἀλλὰ καὶ πολλῶν πολέμων ὑπόθεσις γίνεται. ὕλη γάρ ἐστι πλεονεξίας, καὶ κάμινον ἀνάψασα φιλαργυρίας, πολιορκεῖ τὴν ψυχὴν τῶν ἁλόντων. ἐπὶ δὲ τῶν πνευματικῶν τούτων καὶ τιμίων λίθων οὐδέν ἐστι δέος τι τοιοῦτον, ἀλλὰ καὶ ὁ πλοῦτος ὁ ἐντεῦθεν συλλεγόμενος ἄφατος, καὶ ἡ ἡδονὴ ἀμάραντος, καὶ ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος νικῶσα πᾶσαν τὴν ἐκεῖθεν προσγινομένην τοῖς ἀνθρώποις εὐφροσύνην. καὶ τοῦτο ἄκουε τοῦ μακαρίου Δαυὶδ λέγοντος, ὅτι ἐπι- E θυμητὰ τὰ λόγιά σου ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον πολύν. ὁρᾷς πῶς τὰς τιμιωτέρας νομιζομένας τῶν ὑλῶν εἰς μέσον παραγαγὼν, οὐ μόνον ταύτῃ τῇ συγκρίσει οὐκ ἠρκέσθη, ἀλλὰ καὶ προσέθηκε, πολὺν, καὶ τότε τὴν ἐντεῦθεν ἡμῖν ὑπεροχὴν ἐδήλωσεν; ὑπὲρ χρυσίον, φησὶν, καὶ λίθον τίμιον πολύν. οὐκ ἐπειδὴ τοσοῦτον μόνον ἐστὶν ἐπιθυμητὰ τὰ θεῖα λόγια, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ταύτας μόνας [c] τὰς ὕλας παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶδε τὴν ἀνωτάτω προεδρίαν ἐχούσας, διὰ τοῦτο ταύτας παραγαγὼν εἰς μέσον, οὕτω τὴν ὑπεροχὴν ἔδειξε, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν τῶν τοῦ πνεύματος λογίων σφοδροτέραν οὖσαν. καὶ ἵνα μάθητε, ὅτι τοῦτο ἔθος ἀεὶ τῇ θείᾳ γραφῇ τοῖς αἰσθητοῖς παραβάλλειν πράγμασι τὴν ἐντεῦθεν ὠφέλειαν, καὶ οὕτω τὴν ὑπεροχὴν

a Σπουδάσομεν. Sic multi mss. & Savil. Morel. σπουδάσωμεν.
b Reg. unus τῇ τῶν ἀπάντων ὑδάτων.

c Sic omnes præter Morel. qui habet, τὰς ὕλας τοῖς.

ἐπιδείκνυσθαι, ἄκουε καὶ τῶν ἑξῆς. ἐπήγαγε γοῦν· καὶ γλυκύτερα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον. καὶ ἐνταῦθα οὐκ ἐπειδὴ τοσοῦτο μόνον ἐστὶ γλυκύτερα, οὐδὲ ἐπειδὴ τοσαύτην παρέχειν δύναται τὴν ἡδονὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν ἕτερον εἶχεν ἐν τοῖς αἰσθητοῖς [a] παραβάλλειν τῇ ἡδονῇ τῶν θείων λογίων· διὰ τοῦτο τούτων μνημονεύσας, οὕτω πάλιν τὴν ὑπεροχὴν ἔδωκε, καὶ τὴν ἡδονὴν πλείονα ἔφησεν εἶναι τῶν πνευματικῶν διδαγμάτων. Τῷ αὐτῷ κανόνι εὑρήσεις καὶ τὸν Χριστὸν ἐν τοῖς εὐαγγελίοις κεχρημένον. ὅτε γὰρ τοῖς μαθηταῖς διελέγετο, καὶ ἐπεθύμουν μαθεῖν τὴν ἑρμηνείαν τῆς παραβολῆς τοῦ σπείραντος τὸ καλὸν σπέρμα ἐν τῷ ἀγρῷ, καὶ τοῦ ἐχθροῦ τοῦ τὰ ζιζάνια ἀναμέσον τοῦ σίτου [b] ἐπεμβαλόντος, κατὰ μέρος πᾶσαν διέλυσε τὴν παραβολὴν, εἰπὼν τίς ἐστιν ὁ τὸ καλὸν σπέρμα σπείρας, καὶ τίς ὁ ἀγρὸς, καὶ τίνα ἐστὶ τὰ ζιζάνια, καὶ τίς ὁ ταῦτα κατασπείρας, καὶ τίνες οἱ θερίζοντες, καὶ τίς ὁ θερισμὸς, καὶ ὅτε πάντα σαφῶς αὐτοῖς ἐξεκάλυψε, τότε φησίν· οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς αὐτῶν· οὐκ ἐπειδὴ τοσαύτην μόνην τὴν λαμπηδόνα ἕξουσιν οἱ δίκαιοι, ἀλλὰ δεικνὺς ὅτι πολλῷ μείζονα· τοσαύτην δὲ εἶπεν, ἐπειδὴ μείζονα ταύτης εἰκόνα ἐν τοῖς ὁρωμένοις οὐκ ἦν εὑρεῖν. ἐπειδὰν οὖν τι τοιοῦτον ἀκούσωμεν, μὴ μέχρι τῶν λεγομένων ἐναπομείνωμεν, ἀλλὰ ἀναλογιζώμεθα ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν καὶ ὁρωμένων, τῶν πνευματικῶν μάλιστα τὴν ὑπεροχήν. εἰ τοίνυν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν σφοδροτέραν ἐστὶν ἐνταῦθα εὑρεῖν, καὶ τὴν ἡδονὴν ἀκριβεστέραν· θεῖα γάρ ἐστι τὰ λόγια καὶ πνευματικὰ, καὶ πολλὴν δυνάμενα τίκτειν τῇ ψυχῇ τὴν εὐφροσύνην τὴν πνευματικήν· μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου, καὶ σφοδρᾶς τῆς ἐπιθυμίας τὰς ἀκοὰς ὑπέχωμεν τοῖς λεγομένοις, ἵνα τὸν ἀληθῆ πλοῦτον ἐντεῦθεν ἑαυτοῖς περιποιησάμενοι, καὶ πρὸς τὴν κατὰ θεὸν φιλοσοφίαν πολλὰ δεξάμενοι τὰ σπέρματα, οὕτως οἴκαδε ἀναχωρῶμεν.

Ἀκούσωμεν τοίνυν τίνα ἐστὶ τὰ σήμερον ἀναγνωσθέντα· ἀλλὰ συντείνατέ μοι τὴν διάνοιαν, καὶ πᾶσαν ῥᾳθυμίαν ἀποτιναξάμενοι, καὶ φροντίδα βιωτικὴν, οὕτω τοῖς λεγομένοις προσέχετε. θεῖοι γάρ εἰσι νόμοι ἄνωθεν ἐκ τῶν οὐρανῶν κατενεχθέντες διὰ τὴν σωτηρίαν τὴν ἡμετέραν. εἰ γὰρ βασιλικῶν γραμμάτων ἀναγινωσκομένων πολλὴ γίνεται ἡ ἡσυχία, καὶ πᾶς θόρυβος, καὶ ταραχὴ ἐκποδὼν, πάντων συντεταμέναις ταῖς ἀκοαῖς ἑστώτων καὶ ἐπιθυμούντων ἀκοῦσαι, τίνα ἐστὶν ἃ δηλοῖ τὰ γράμματα τὰ βασιλικὰ, καὶ κίνδυνος μέγιστος ἕπεται τῷ κἂν πρὸς βραχὺ θορυβήσαντι, καὶ διακόψαντι τῶν ἀναγινωσκομένων τὴν ἀκολουθίαν· πολλῷ μᾶλλον ἐνταῦθα μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἑστάναι δεῖ, καὶ πολλὴν παρέχειν [c] τὴν σιγὴν, καὶ τῶν λογισμῶν τὴν ταραχὴν φυγαδεύειν, ἵνα καὶ συνιέναι δυνηθῆτε τὰ λεγόμενα, καὶ τῆς ὑπακοῆς ἀποδεξάμενος ὑμᾶς ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, μειζόνων καταξιώσῃ τῶν δωρεῶν. ἴδωμεν τοίνυν τί διδάσκει ἡμᾶς καὶ νῦν ὁ μακάριος Μωϋσῆς, οὐκ οἰκείᾳ γλώττῃ μόνον ταῦτα λέγων, ἀλλ' ὑπὸ τῆς τοῦ πνεύ-

dite ſequentia : *Et dulciora ſuper mel & favum.* Et hic quoque non quod tanto ſolum dulciora ſint, nec quod tantam poſſint parere voluptatem; ſed quia nihil habuit in rebus ſenſilibus, quod conferre poſſet voluptati divinorum eloquiorum : idcirco his memoratis, ſic illorum eminentiam deſcripſit, ac divinorum dogmatum voluptatem majorem eſſe dixit. Eadem norma invenies Chriſtum in Evangeliis uſum. Nam cum diſcipulis loqueretur, cupientibus interpretationem diſcere parabolæ ſeminantis bonum ſemen in agro ſuo, & inimici zizania inter triticum jacientis, minutatim totam explicavit parabolam, dicens quis fuerit is qui bonum ſemen ſeminavit, quis ager, quæ zizania, quis ea ſeminaverit, qui meſſores, quæ meſſis : & poſtquam omnia eis palam feciſſet, tunc ait : *Juſti fulgebunt ſicut ſol in regno patris eorum :* Matt. 13. 43. non quod parem tantum fulgorem habituri ſint juſti, ſed oſtendit multo majorem eſſe : tantum autem dixit, quod major hac imago in viſibilibus reperiri non poſſet. Cum igitur quid ſimile audimus, ne in dictis tantum ſiſtamus gradum, ſed ex iis quæ ſub ſenſum & ſub aſpectum cadunt, ſpiritualium eminentiam æſtimemus. Quandoquidem igitur hîc vehementius deſiderium inveniri poteſt; divina ſiquidem ſunt & ſpiritualia eloquia, quæ magnam poſſint in animo parere ſpiritualem lætitiam; cum ſtudio multo ac vehementi deſiderio dictis aures præbeamus, ut veras divitias inde nacti, & ad eam quæ ſecundum Deum eſt philoſophiam multis ſuſceptis ſeminibus, ſic domum revertamur.

2. Audiamus igitur quæ hodie lecta ſint : ſed animum adhibete, & excuſſa ignavia, curaque ſæculari omni, ſic dictis attendite : divinæ namque leges ſunt ex cælis ob ſalutem noſtram demiſſæ. Nam ſi cum imperatoriæ literæ leguntur, magnum ubique eſt ſilentium, & omnis tumultus ſtrepituſque eliminatur, omnibus aures arrigentibus, & audire cupientibus quid imperatoriæ literæ declarent, & magnum periculum adeſt vel tantillum tumultuanti, & lectionis ſeriem interturbanti; multo magis hic cum timore & tremore adſtandum, & altum habendum ſilentium, cogitationumque tumultus arcendus; ut quæ dicuntur intelligere poſſitis, & ut obſequentiam veſtram approbans Rex cælorum, majoribus vos muneribus dignetur. Videamus igitur quid nos nunc doceat beatus Moyſes, non propria tantum lingua, ſed & Spiritu ſancto

a Savil. & ſex mſſ. παραβαλεῖν τῇ ἡδονῇ τῶν θείων λογίων.
b Alii, ἐπεμβάλλοντος. Infra Coiſlin. τίνες οἱ θεράποντες, καὶ τίς ὁ θερ-

c Savil. Coiſlin. & tres alii τὴν σιγήν. Morel. τὴν σπουδήν.

afflatus hæc loquens. *Et accepit*, inquit, *Dominus Deus hominem*, *quem formavit.* Bene statim a principio hæc duo posuit: non enim dixit, *Dominus*, & tacuit; sed addidit, *Deus*, hic aliquid latens & occultum nobis indicans; ut discamus, sive Dominum, sive Deum audiamus, nullum esse inter hæc nomina discrimen. Hoc autem non sine causa commemoravi; sed ut cum audieris Paulum dicentem, *Unus Deus Pater*, *ex quo omnia*, *& unus Dominus Jesus Christus*, *per quem omnia*, ne putes differentiam in vocibus esse, & alteram majus, alteram minus quidpiam significare. Ideo indiscriminatim Scriptura his utitur nominibus, ut contentiosis non liceat id quod ipsi comminiscuntur inter recta dogmata referre. Et ut discas divinam Scripturam neutrum horum quadam distincta significatione servata proferre, ex hoc ipso quod dicitur diligenter considera: *Et accepit*, inquit, *Dominus Deus*. De quo vult hæreticus esse dictum? De Patre solum? Esto. Audi itaque Paulum dicentem: *Unus Deus Pater*, *ex quo omnia*, *& unus Dominus Jesus Christus*, *per quem omnia.* Vides quomodo nomen, *Dominus*, Filio attribuat? Cur ergo dicant nomen, *Dominus*, majoris esse dignitatis quam illud, *Deus?* Videte quam sit hoc absurdum, & quanta blasphemiæ gravitas. Cum enim quis noluerit divinæ Scripturæ normam sequi, sed suis ratiociniis locum dare præsumserit, sensum turbare solet, & infinitas contentiones quæstionesque movet adversus sanam doctrinam. *Et accepit*, inquit, *Dominus Deus hominem*, *quem formavit*, *& posuit illum in paradiso voluptatis*, *ut operaretur & custodiret illum.* Vide quantam creati hominis providentiam habeat. Postquam enim heri nos docuit beatus Moyses his verbis: *Plantavit Deus paradisum*, *& posuit illic hominem*; id est, voluit ut ibi domicilium haberet, & paradisi deliciis frueretur; hodie iterum declarat nobis ineffabilem Dei clementiam, quam circa illum exhibet, & resumens sermonem ait: *Et accepit Dominus Deus hominem*, *quem formavit*, *& posuit eum in paradiso voluptatis*; non *in paradiso* solum dixit, sed addidit, *voluptatis*, ut ingentem, qua in illa habitatione fruebatur, voluptatem nobis declararet: ac postquam dixit; *posuit illum in paradiso voluptatis*, addit, *ut operaretur & custodiret illum*; ingentis & hoc providentiæ est. Quoniam enim in hujusmodi sedibus omni replebatur voluptate, & aspectus jucunditate, ac lætitia inde parta fruebatur, ne ex nimia felicitate homo insolesceret: *omnem* enim, inquit, *malitiam docuit otium*; ideo præcepit Deus, *ut operaretur*, *& custodiret illum.* Quid autem, dices, illius cura egebat paradisus? Non hoc dico; sed voluit tamen ut modicam curam

1. Cor. 8. 6.

Eccli. 33. 29. in Græco.

A ματος χάριτος ἐνηχούμενος. καὶ ἔλαβέ, φησιν, κύριος ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε. καλῶς εὐθέως ἐκ προοιμίων τὰ δύο τέθεικεν. οὐδὲ γὰρ εἶπε, κύριος, καὶ ἐσίγησεν, ἀλλὰ προσέθηκε, ὁ θεὸς, λανθάνον τι καὶ κεκρυμμένον ἐντεῦθεν ἡμᾶς διδάσκων, ἵνα εἰδέναι ἔχωμεν, ὅτι κἄν τε κύριον ἀκούσωμεν, κἄν τε θεὸν, οὐδεμία ἐν τοῖς ὀνόμασίν ἐστι διαφορά. τοῦτο δὲ νῦν οὐχ ἁπλῶς ἐμνημόνευσα, ἀλλ' ἵνα ὅταν ἀκούσῃς Παύλου λέγοντος, εἷς θεὸς ὁ πατὴρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα, καὶ εἷς κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, δι' οὗ τὰ πάντα, μὴ νομίσῃς διαφορὰν εἶναι ἐν ταῖς λέξεσι, καὶ τὴν μὲν μεῖζόν τι δηλοῦν, τὴν δὲ ἔλαττον. διὰ τοῦτο καὶ [a] ἀδιαφόρως ἡ γραφὴ τούτοις B κέχρηται τοῖς ὀνόμασιν, ἵνα μὴ ἐξῇ τοῖς φιλονείκως διακειμένοις τὸ ἐξ οἰκείας ὑπονοίας ἐπεισφέρειν τῇ τῶν δογμάτων ὀρθότητι. καὶ ἵνα μάθῃς ὡς οὐδὲν τῶν τοιούτων παρατετηρημένως, καὶ ἀποκεκληρωμένως φθέγγεται ἡ θεία γραφὴ, ἐξ αὐτοῦ τοῦ νῦν λεγομένου σκόπει μετὰ ἀκριβείας. καὶ ἔλαβέ, φησι, κύριος ὁ θεός. περὶ τίνος τοῦτο βούλεται εἰρῆσθαι ὁ αἱρετικός; περὶ τοῦ πατρὸς μόνου; καλῶς. ἄκουε τοίνυν Παύλου λέγοντος, εἷς θεὸς ὁ πατὴρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα, καὶ εἷς κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, δι' οὗ τὰ πάντα. ὁρᾷς πῶς τὸ κύριος ὄνομα, τῷ υἱῷ προσένειμε; τί ἂν οὖν εἴποιεν τὴν κύριος προσηγορίαν μείζονα εἶναι τοῦ θεός; ὁρᾶτε ὅσον τὸ ἄτοπον, καὶ ὅση τῆς C βλασφημίας ἡ ἐπίτασις. ὅταν γὰρ μὴ βούληταί τις ἀνέχεσθαι κατακολουθεῖν τῷ κανόνι τῆς θείας γραφῆς, ἀλλὰ τοῖς οἰκείοις λογισμοῖς ἐθέλοι διδόναι χώραν, ταράττει τὴν διάνοιαν, καὶ λογομαχίας καὶ ζητήσεις ἀπεράντους ἐπιφέρει τῇ ὑγιεῖ τῶν δογμάτων ὀρθότητι. καὶ ἔλαβέ, φησιν, κύριος ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε, καὶ ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς ἐργάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάσσειν. ὅρα πόσῃ κέχρηται προνοίᾳ περὶ τὸν δημιουργηθέντα ἄνθρωπον. ἐπειδὴ γὰρ χθὲς ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὁ μακάριος Μωϋσῆς λέγων, ὅτι ἐφύτευσεν ὁ θεὸς D τὸν παράδεισον, καὶ ἔθετο ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον· ἀντὶ τοῦ ἐβουλήθη ἐκεῖ αὐτὸν ἔχειν τὸ οἰκητήριον, καὶ ἐνδιαιτᾶσθαι τῇ ἀπολαύσει τοῦ παραδείσου· σήμερον πάλιν δείκνυσιν ἡμῖν τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν, ἣν περὶ αὐτὸν ἐπιδείκνυται, καὶ ἐπαναλαμβάνων τὸν λόγον φησί· καὶ ἔλαβε κύριος ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε, καὶ ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς. οὐχ ἁπλῶς εἶπεν ἐν τῷ παραδείσῳ, ἀλλὰ προσέθηκε, τῆς τρυφῆς, ἵνα τὴν ὑπερβάλλουσαν ἡδονὴν, [b] ἧς ἀπήλαυεν ἐκ τῆς αὐτόθι οἰκήσεως, ἐμφήνῃ ἡμῖν, καὶ εἰπὼν, ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, φησὶν, ἐργάζεσθαι αὐτὸν καὶ φυλάσσειν, πολλῆς καὶ τοῦτο κηδεμονίας. ἐπειδὴ E γὰρ τρυφῆς ἁπάσης ἐπεπλήρωτο ἡ αὐτόθι διαγωγὴ, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς θέας τέρψιν ἔχουσα, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἀπολαύσεως εὐφροσύνην, ἵνα μὴ ἀποσκιρτήσῃ ἐκ τῆς ὑπερβαλλούσης ἀνέσεως ὁ ἄνθρωπος· πᾶσαν γὰρ τὴν κακίαν ἐδίδαξέ, φησιν, ἡ ἀργία· διὰ τοῦτο προσέταξεν αὐτὸν ἐργάζεσθαι καὶ φυλάσσειν. τί οὖν, φησι, τῆς παρ' αὐτοῦ ἐπιμελείας ἐδεῖτο ὁ παράδεισος; οὐ τοῦτο λέγω, ἀλλ' ἐβουλήθη τέως μικράν τινα, καὶ σύμμετρον αὐτὸν ἔχειν

a Savil. & Morel. ἀδιαφόρως. Coislin. & sex alii διαφόρως.

b Morel. ἧς ἀπέλαυσεν.

μέριμναν περί τε τὴν φυλακὴν, περί τε [a] τὴν ἐργασίαν. A εἰ γὰρ πόνου παντὸς ἦν ἀπηλλαγμένος, εὐθὺς ἀπέκλινεν ἂν πρὸς ῥᾳθυμίαν πολλῇ κεχρημένος ἀνέσει· νυνὶ δὲ ἐργαζόμενος ἐργασίαν ἀνώδυνόν τινα, καὶ ταλαιπωρίας ἐκτὸς, σωφρονέστερον ἂν διετέθη. καὶ τὸ εἰπεῖν δὲ ὅτι φυλάσσειν, οὐχ ἁπλῶς πρόσκειται, ἀλλὰ συγκατάβασίς ἐστι τῶν ῥημάτων, ἵνα ὅλως εἰδέναι ἔχῃ, φησὶν, ὅτι ὑπόκειταί τινι [b] δεσπότῃ τῷ τὴν τοσαύτην ἀπόλαυσιν αὐτῷ χαρισαμένῳ, καὶ μετὰ τῆς ἀπολαύσεως τὴν φυλακὴν ἐπιτρέψαντι. πάντα γὰρ ποιεῖ ὁ θεὸς, καὶ πραγματεύεται διὰ τὴν ὠφέλειαν τὴν ἡμετέραν, καὶ μετὰ τούτου καὶ τὴν ἀπόλαυσιν, καὶ τὴν ἄνεσιν δωρεῖται. B εἰ γὰρ διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ φιλανθρωπίαν, καὶ πρὶν ἡμᾶς παραγαγεῖν τὰ ἀπόρρητα ἐκεῖνα ἡμῖν ἀγαθὰ ηὐτρέπισε, καθὼς αὐτὸς λέγει· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν [c] πρὸ καταβολῆς κόσμου· πολλῷ μᾶλλον τὰ ἐνταῦθα πάντα μετὰ δαψιλείας παρέξει.

Ἐπεὶ οὖν τοσαύτας εὐεργεσίας εἰς τὸν δημιουργηθέντα κατέθετο, πρῶτον ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τοῦ χοὸς σῶμα διαπλάσαι καταξιώσας, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ κυριώτερον τὴν ψυχὴν τὴν ἀσώματον διὰ τοῦ ἐμφυσήματος χαρισάμενος, εἶτα τὸν C παράδεισον γενέσθαι κελεύσας, καὶ ἐκεῖ αὐτὸν ἐνδιαιτᾶσθαι προστάξας, μετὰ ταῦτα πάλιν καθάπερ πατὴρ φιλόστοργος παιδὶ νέῳ πολλῆς ἀδείας καὶ ἀνέσεως ἀπολαύοντι, ὥστε μὴ ἀποσκιρτῆσαι, μικράν τινα καὶ σύμμετρον ἐπινοεῖ φροντίδα, οὕτω καὶ ὁ δεσπότης θεὸς τῷ Ἀδὰμ τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν φυλακὴν προσέταξεν, ἵνα μετὰ τῆς τρυφῆς τῆς πολλῆς καὶ τῆς ἀδείας καὶ τῆς ἀνέσεως, ἠρέμα πως ἔχῃ ταῦτα ἀμφότερα ἐγκόπτοντα αὐτοῦ τὴν εἰς τὸ πρόσω φοράν. ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἤδη ὑπάρξαντα τῷ δημιουργηθέντι· τὰ δέ γε ἑξῆς ἐπαγόμενα πάλιν, πολλὴν καὶ ὑπερβάλλουσαν ἡμῖν ἐμφαίνει τὴν περὶ αὐτὸν D φιλανθρωπίαν, τήν τε συγκατάβασιν, ἣν διὰ τὴν οἰκείαν ἀγαθότητα ἐπιδείκνυται. τί γάρ φησιν ἡ γραφή; καὶ ἐνετείλατο κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀδάμ· ἰδοὺ πάλιν καὶ ἐνταῦθα τῇ αὐτῇ συνηθείᾳ ἐχρήσατο, ἵνα τῇ πυκνότητι τῶν λεγομένων ἀκριβῆ τὴν διδασκαλίαν δεξώμεθα, καὶ μηκέτι ἀνεχώμεθα τῶν τολμώντων ἀποκληροῦν τὰς τῶν ὀνομάτων προσηγορίας, καὶ τὴν μὲν τῷ πατρὶ, τὴν δὲ τῷ υἱῷ προσνέμειν. ἐπειδὴ γὰρ ἀμφοτέρων ἡ οὐσία μία, διὰ τοῦτο καὶ ἡ θεία γραφὴ ἀδιαφόρως ποτὲ μὲν τῷ πατρὶ, ποτὲ δὲ τῷ υἱῷ τὴν αὐτὴν προσηγορίαν εὑρίσκεται ἀποκληροῦσα. καὶ ἐνετείλατό, E φησι, κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀδὰμ λέγων. ἄξιον ἐνταῦθα ἐκπλαγῆναι τὴν πάντα λόγον ὑπερβαίνουσαν τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν, ἣν ἐνδείκνυται ἡμῖν διὰ τῆς βραχείας ταύτης λέξεως. καὶ ἐνετείλατό, φησι. βλέπε ἐκ προοιμίων πόσῃ τιμῇ κέχρηται περὶ τὸν ἄνθρωπον. οὐδὲ γὰρ εἶπε, προσέταξεν ἢ ἐκέλευσεν, ἀλλὰ τί; ἐνετείλατο· καθάπερ φίλος φίλῳ περί τινων ἀναγκαίων ἐντελλόμενος διαλέγεται, οὕτω [d] καὶ ὁ θεὸς πρὸς τὸν Ἀδὰμ δια-

A gereret partim custodiendo, & partim operando. Si enim omni prorsus labore vacuus fuisset, ex nimio otio statim in ignaviam declinasset: at cum operationi sese daret sine dolore vel molestia, temperantior esse poterat. Illud autem, *ut operaretur*, non sine causa dicitur, sed est attemperatum dictum; ut plane sciret, se domino cuidam subjici, qui tantæ voluptatis habitationem sibi dedisset, & ejusdem sibi custodiam traderet. Deus enim omnia facit & operatur propter nostram utilitatem, ac cum illa etiam fruitionem libertatemque præbet. B Nam si ex immensa sua benignitate, etiam priusquam nos produceret, ineffabilia illa bona nobis præparavit, quemadmodum ille dicit: *Venite benedicti Patris mei, hereditate accipite paratum vobis regnum ante constitutionem mundi*; Matt. 25. 34. multo magis præsentia omnia largiter præbebit.

3. Quia igitur tot beneficia in creatum hominem contulit, primoque ex nihilo produxit, & ex pulvere corpus formare dignatus est; posteaque quod excellentius erat, animam incorpoream per insufflationem dedit; C deindeque paradisum esse, & eum illic commorari jussit; post hæc ut pater prolis amans, tenero filio multa libertate & requie fruenti, ne insolescat, parvam quamdam & moderatam curam excogitat; sic Deus Adamo operationem & custodiam præcepit; ut cum multa voluptate, securitate atque quiete hæc duo haberet, quæ aliquantulum impedirent ne ultra metas procederet. Hæc quidem primo collata sunt condito homini; quæ autem sub hæc adjecta sunt, magnam erga illum declarant benignitatem, D atque indulgentiam, quam ex sua bonitate exhibuit. Quid enim dicit Scriptura? *Et præcepit Dominus Deus Adæ.* Ecce iterum hic eadem consuetudine utitur; ut iisdem frequenter repetitis accuratius doctrinam excipiamus, & ne ultra feramus eos, qui audent nomina pro libito distinguere, & aliud Patri, aliud Filio adscribere. Contra eos qui quasdam voces Patri, quasdam Filio adscribebant. Quia enim utriusque una substantia est, ideo divina Scriptura indiscriminatim aliquando Patri, aliquando Filio tribuit. *Et præcepit*, inquit, *Dominus Deus* E *Adæ dicens.* Hic merito stupeamus Dei clementiam verba omnia superantem videntes, quam brevi hac dictione exhibet, *&* *præcepit*, inquit. Vide statim ab initio, quanto honore hominem prosequitur. Neque enim dixit: imperavit, vel jussit: sed quid? *Præcepit.* Sicut amicus amico de rebus necessariis præcipiens loquitur, ita & Deus erga Adamum afficitur, quasi

a Savil. & Reg. unus τὴν ἐργασίαν· καὶ γὰρ ἔτι πόνου παντὸς ἦν ἀπηλλαγμένη ἡ ἐργασία, παρεῖχε δὲ αὐτῷ (Reg. καὶ παρεῖχεν αὐτῷ) ἀσχολίαν τινὰ ἀνώδυνον καὶ ἀταλαίπωρον. Reg. καὶ ταλαιπωρίας ἐκτὸς, καὶ τὸ εἰπεῖν δὲ ὅτι φυλάσσειν.

b Δεσπότῃ deest in septem mss.

c Duo mss. ἀπὸ καταβολῆς.

d Morel. & aliquot mss. καὶ ὁ θεὸς πρὸς τὸν Ἀδὰμ διατίθεται. Savil. Reg. & Colbert. καὶ ὁ θεὸς τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ, μονονουχὶ διά τινος, &c.

hoc honore ipsum ad obediendum iis quæ a se præcipiebantur, attracturus. 16. *Et præcepit Dominus Deus Adæ dicens: De omni ligno quod est in paradiso, comedendo comedes: de ligno autem sciendi bonum & malum, non comedetis. Quocumque autem die comederitis ex eo, morte moriemini.* Magna hujus præcepti facilitas est. Sed, dilecte, grave malum est desidia; sicut enim illa facit ut facilia omnia videantur difficilia; sic studium & vigilantia, etiam omnia ardua & difficilia, facilia nobis reddunt. Quid enim, dic quæso, hoc mandato facilius? quid hoc honore majus? Concedebat versari in paradiso, visibilium formositate oblectari, aspiciendo exhilarari, & fruendo magnam voluptatem percipere. Cogita quam jucundum fuerit videre arbores fructibus oneratas, florum varietatem, herbarum diversitatem, foliorum comas, atque alia quæ verisimile est in paradiso fuisse, & in paradiso a Deo plantato. Propter hoc enim superius divina Scriptura dicit: Produxit adhuc ex terra omne lignum pulcrum aspectu, & bonum ad comedendum: ut scire possimus, quanta fruens ubertate, per magnam intemperantiam, & negligentiam, datum sibi mandatum violaverit. Cogita, obsecro, honoris eminentiam, qua illum prosequutus est, data illi mensa propria & segregata in paradiso, ut ne putaret eamdem sibi & jumentis instrui: sed haberet quasi rex, in paradiso agens, deliciarum copiam, & quasi dominus separatim degeret, atque aliam quam ministri habitationem sortiretur. *Et præcepit Dominus Deus Adæ dicens: Ex omni ligno quod est in paradiso, comedendo comedes: ex ligno autem sciendi bonum & malum, non comedetis ex eo: quocumque autem die comederitis, morte moriemini:* Quasi diceret ad illum: Num molestum aliquid & grave peto ex te? frui enim omnibus tibi permitto, hoc unum præcipio ne tetigeris. Et magnam pœnam decerno, ut vel timore coërcitus, datum a me tibi mandatum custodias. Hæc faciebat, quasi dominus aliquis liberalis, domum magnam alicui concredens, & ut dominium sibi salvum maneat, parum tantum pecuniæ dandum ab illo præscribat. Sic sane & benignus noster Dominus, concesso omnium quæ in paradiso erant, fructu, ab uno tantum ligno abstinere jussit, ut scire posset homo, se esse sub domino, cui obedire deberet, & parere, si quid ille imperaret.

4. Quis pro dignitate admirabitur communis omnium nostri Domini liberalitatem? Cum nullum adhuc specimen præ se ferret Adam, quanta beneficia accepit. Neque enim dimidiatam illi dedit rerum fruitionem, neque a pluribus

A τίθεται, μονονουχὶ διὰ τῆς τοσαύτης τιμῆς ἐπισπάσα-
σθαι βουλόμενος αὐτὸν πρὸς τὴν ὑπακοὴν τῶν ἐντελλο-
μένων ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ἐνετείλατο Κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ
λέγων· Ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει
φάγῃ· ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονη-
ρὸν οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ᾗ δ' ἂν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπ'
αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. Πολὺ τῆς ἐντολῆς τὸ ἀνε-
παχθές. Ἀλλὰ δεινὸν, ἀγαπητὲ, ἡ ῥᾳθυμία· ὥσπερ γὰρ
αὕτη καὶ τὰ εὔκολα δύσκολα ἡμῖν φαίνεσθαι ποιεῖ, οὕτως
ἡ σπουδὴ καὶ ἡ ἀγρυπνία καὶ τὰ δύσκολα εὔκολα ἡμῖν ἀ-
περγάζεται. Τί γὰρ, εἰπέ μοι, τούτου ἀνεπαχθέστερον; τί
B ταύτης τῆς τιμῆς μεῖζον γένοιτ' ἄν; παρεῖχεν ἐνδιαιτᾶ-
σθαι τῷ παραδείσῳ, τῷ κάλλει τέρπεσθαι τῶν ὁρωμέ-
νων, καὶ τὴν ὄψιν ἐκεῖθεν εὐφραίνειν, καὶ διὰ τῆς ἀπο-
λαύσεως πολλὴν τὴν ἡδονὴν καρποῦσθαι. Ἐννόησον γὰρ
ὅσον ἦν ὁρᾷν τὰ δένδρα τοῖς καρποῖς βριθόμενα, τῶν
ἀνθῶν τὴν ποικιλίαν, τῶν βοτανῶν τὴν διαφορὰν,
τῶν φύλλων τὰς κόμας, τὰ ἄλλα ὅσα εἰκὸς ἐν παραδεί-
σῳ τυγχάνειν, καὶ ἐν παραδείσῳ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ φυτευ-
θέντι. Διὰ γὰρ τοῦτο προλαβοῦσα ἡ θεία Γραφὴ εἶπεν·
Ὅτι ἐξανέτειλεν ἔτι ἐκ τῆς γῆς πᾶν ξύλον ὡραῖον εἰς
ὅρασιν, καὶ καλὸν εἰς βρῶσιν, ἵνα εἰδέναι ἔχωμεν ἴσης
C ἀφθονίας ἀπολαύων, εἰς τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ ἐντολὴν
ἐξύβρισε διὰ πολλὴν ἀκρασίαν καὶ ῥᾳθυμίαν. Ἐννόησον
γάρ μοι, ἀγαπητὲ, τῆς τιμῆς τὴν ὑπερβολὴν, ἧς αὐ-
τὸν ἠξίωσεν, ἰδιάζουσαν καὶ ἀφωρισμένην αὐτῷ
τράπεζαν τὴν ἐν τῷ παραδείσῳ δωρησάμενος, ἵνα
μὴ νομίσῃ τὴν αὐτὴν τοῖς ἀλόγοις καὶ αὐτῷ τροφὴν
ὑπάρχειν, ἀλλ' ἔχῃ καθάπερ βασιλεὺς ἐνδιαιτώμενος
τῇ τοῦ παραδείσου διαγωγῇ, ἐντρυφᾷν τῇ ἐκεῖθεν ἀπο-
λαύσει, καὶ καθάπερ δεσπότης κεχωρισμένος ᾖ τῶν εἰς
ὑπηρεσίαν αὐτῷ παραχθέντων, καὶ ἀφωρισμένην a
[a] ἔχῃ τὴν διαγωγήν. Καὶ ἐνετείλατο, φησὶ, Κύριος ὁ
D Θεὸς τῷ Ἀδὰμ λέγων· Ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ πα-
ραδείσῳ βρώσει φάγῃ· ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν
καλὸν καὶ πονηρὸν οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ᾗ δ' ἂν ἡμέ-
ρᾳ φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε· μονονουχὶ
λέγων πρὸς αὐτὸν, μὴ γὰρ βαρύ τι καὶ ἐπαχθὲς ἀπαι-
τῶ παρὰ σοῦ; πάντων τὴν ἀπόλαυσιν ἐπιτρέπω, b
ἑνὸς τούτου [b] μόνον μὴ ἅψασθαι ἐντέλλομαι, ἀλλὰ καὶ
τὸ ἐπιτίμιον μέγα ὁρίζω, ἵνα κἂν τῷ φόβῳ σωφρονι-
ζόμενος φυλάξῃς τὴν παρ' ἐμοῦ σοι δοθεῖσαν ἐντο-
λήν. Ταὐτὸν ποιῶν, ὥσπερ ἂν εἴ τις δεσπότης φιλότι-
μος οἰκίαν μεγάλην τινὶ ἐμπιστεύσειε, καὶ ὑπὲρ τοῦ τὴν δεσ-
E ποτείαν αὐτῷ ἀκέραιον μένειν, βραχύ τι ἀργύριον τυ-
πώσειε παρ' αὐτοῦ δίδοσθαι. Οὕτω δὴ καὶ ὁ φιλάνθρωπος ἡμῶν
δεσπότης πάντων τῶν ἐν τῷ παραδείσῳ τὴν ἀπόλαυσιν αὐ-
τῷ χαρισάμενος, τοῦ ἑνὸς ξύλου μόνου ἀπέχεσθαι ἐκέλευ-
σεν, ἵνα εἰδέναι ἔχῃ, ὅτι ὑπὸ δεσπότην ἐστὶν, ᾧ προσήκει
αὐτὸν πείθεσθαι, καὶ τοῖς ὑπ' ἐκείνου προσταττομένοις εἴκειν.

Τίς ἂν κατ' ἀξίαν θαυμάσειε τοῦ κοινοῦ πάντων
δεσπότου τὴν φιλοτιμίαν; οὐδὲν οὐδέπω ἐπιδειξάμενον
πόσης ἀξιοῖ τῆς εὐεργεσίας; οὐδὲ γὰρ ἐξ ἡμισείας αὐτῷ
τὴν ἀπόλαυσιν ἔδωκεν, οὐδὲ τῶν πλειόνων ἀπέχεσθαι

[a] Coislin. ἔχειν,

[b] Alii, μόνην.

[a] ἐκέλευσεν, τῶν δὲ λειπομένων ἔχειν τὴν ἀπόλαυσιν· ἀλλὰ πάντων τῶν ἐν τῷ παραδείσῳ μετέχειν αὐτὸν βουληθεὶς, τοῦ ἑνὸς ξύλου μόνου ἀπέχεσθαι προσέταξε, δεικνὺς διὰ τῶν πραγμάτων, ὅτι οὐδενὸς ἑτέρου ἕνεκεν τοῦτο πεποίηκεν, ἀλλ' ἵνα τὸν αἴτιον εἰδέναι ἔχῃ τῶν τοσούτων εὐεργεσιῶν. καὶ σκόπει μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ἐντεῦθεν τοῦ θεοῦ τὴν ἀγαθότητα, ὅσῃ τῇ τιμῇ κέχρηται καὶ περὶ τὴν μέλλουσαν ἐξ αὐτοῦ διαπλάττεσθαι γυναῖκα. οὐδέπω γὰρ αὐτῆς παραχθείσης, ὡς πρὸς ἀμφοτέρους τὴν ἐντολὴν ποιεῖται λέγων· οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ᾗ ἂν ἡμέρᾳ φάγητε, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε· δηλῶν ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ἕν εἰσιν ἀνὴρ καὶ γυνὴ, καθὼς καὶ ὁ Παῦλός φησι· κεφαλὴ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνήρ. διὰ τοῦτο τοίνυν ὡς πρὸς ἀμφοτέρους διαλέγεται, ἵνα μετὰ ταῦτα διαπλάσας ἐξ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἀφορμὰς αὐτῷ παράσχῃ τοῦ γνωρίσαι αὐτῇ τὰ παρ' αὐτοῦ ἐνταλθέντα. καὶ οἶδα μὲν, ὅτι πολυθρύλλητόν ἐστι τοῦτο τὸ περὶ τοῦ ξύλου ζήτημα, καὶ ὅτι πολλοὶ τῶν ἀπαραφυλάκτως φθεγγομένων ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τὸν θεὸν τὴν αἰτίαν μετάγειν ἐπιχειροῦσι, καὶ λέγειν τολμῶσι· τίνος γὰρ ἕνεκεν ἐδίδου αὐτῷ τὴν ἐντολὴν εἰδὼς ὅτι παραβήσεται; καὶ πάλιν, διὰ τί γὰρ τὸ ξύλον προσέταξε γενέσθαι ἐν τῷ παραδείσῳ; καὶ πολλὰ ἕτερα. ἀλλ' ἵνα μὴ νῦν πρὸ τοῦ καιροῦ τῆς παραβάσεως δόξωμεν προπηδᾶν εἰς τὴν περὶ τούτων ἐξήγησιν, ἀναγκαῖον ἀναμεῖναι καὶ ἡμᾶς τὴν τοῦ μακαρίου Μωϋσέως διήγησιν, ἵν' οὕτως εἰς τὸν τόπον ἀφικόμενοι εὐκαίρως, ἅπερ ἂν ἡ τοῦ θεοῦ χάρις χορηγήσῃ, [b] περὶ τούτου κινήσαντες, διδάξωμεν τὴν ὑμετέραν ἀγάπην τὸν ἀληθῆ τῆς γραφῆς νοῦν· ἵν' εἰδότες τὴν ἀλήθειαν τῶν ἐγγεγραμμένων, καὶ τὴν προσήκουσαν δοξολογίαν ἀναφέρητε τῷ δεσπότῃ, καὶ μὴ καταλιπόντες τὸν ἡμαρτηκότα, ἐπὶ τὸν ἀναίτιον θεὸν τὴν αἰτίαν μεταγάγητε. τέως δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος, εἰ δοκεῖ, τὰ ἑξῆς τοῦ ἀναγνώσματος ἐπέλθωμεν. καὶ εἶπε, φησι, κύριος ὁ θεὸς, οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον. ἰδοὺ πάλιν ὁμοίως εἶπε, καθάπερ καὶ πρότερον, κύριος ὁ θεὸς, ἵνα ἐμπήξαντες ἡμῶν τῇ διανοίᾳ τὰ λεγόμενα, μὴ τὰ ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων λογισμῶν τῆς θείας γραφῆς κυριώτερα εἶναι νομίζωμεν. καὶ εἶπε, φησιν, κύριος ὁ θεὸς, οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον. σκόπει πῶς οὐχ ἵσταται ὁ ἀγαθὸς θεὸς, ἀλλ' εὐεργεσίας εὐεργεσίαις προστίθησι, καὶ πλουτῶν ἀγαθότητι, πάσῃ τιμῇ περιβαλεῖν βούλεται τὸ ζῶον τοῦτο τὸ λογικὸν, καὶ μετὰ τῆς τιμῆς καὶ εὐκολίαν αὐτῷ διαγωγῆς χαρίσασθαι. εἶπε γάρ, φησι, κύριος ὁ θεὸς, οὐ καλὸν εἶναι τὸν ἄνθρωπον μόνον, ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτόν. ἰδοὺ πάλιν καὶ ἐνταῦθα τὸ, ποιήσωμεν. καθάπερ γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγεν ἐπὶ τῆς τοῦ ἀνθρώπου διαπλάσεως, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν· οὕτω καὶ νῦν μέλλων τὴν γυναῖκα διαπλάττειν τῷ αὐτῷ κέχρηται ῥήματι, καί φησι, ποιήσωμεν. πρὸς τίνα διαλέγεται; οὐ πρὸς κτιστήν τινα δύναμιν, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐξ αὐτοῦ γεννηθέντα, τὸν θαυμαστὸν σύμβουλον, τὸν ἐξουσιαστὴν, τὸν ἄρχοντα τῆς εἰρήνης, τὸν μονογενῆ

A abstinere jussit, & cæteris frui: sed participem omnium quæ erant in paradiso esse voluit: ab uno solo ligno abstinere præcepit, monstrans re ipsa, nullius alterius gratia hoc ipsum se facere, quam ut tantorum beneficiorum auctorem agnoscere homo posset. Et considera cum aliis etiam hîc bonitatem Dei, quanto honore etiam mulierem prosequitur, quæ ex illo formanda erat. Nondum ea enim producta, quasi utrique mandaret, dicebat: *Ne comederitis ex eo*: &, *quocumque die comederitis, morte moriemini*: declarans jam inde ab initio unum esse virum & mulierem, sicut & Paulus inquit: *Caput mulieris vir.* (Ephes. 5. 23.) Propterea ergo quasi utrique loquitur, ut posthac formata ex viro muliere, occasionem illi præbeat docendi illam ipsius præcepta. Jam scio quidem vulgatissimam esse de hoc ligno quæstionem, & multos temere loquentes, culpam ab homine in Deum transferre niti, audacterque dicere: Cujus rei gratia dedit mandatum, quod sciebat hominem transgressurum? Et iterum: Quare jussit lignum fieri in paradiso? & multa alia. Sed ne nunc ante tempus prævaricationis videamur prosilire ad ea enarranda, operæprecium est, ut nos exspectemus beati Mosis narrationem: ut cum ad eum locum pervenerimus, tempestive quæcumque Dei gratia dederit, de ea re dicentes, verum Scripturæ sensum vestram doceamus caritatem: quo scientes Scripturarum veritatem, debitam Domino gloriam offeratis, nec eo qui peccavit omisso, culpam inculpati Deo imputetis. Jam autem, si libet, de præsenti lectione quod sequitur prosequamur. *Et dixit*, inquit, *Dominus Deus: Non est bonum hominem esse solum.* Ecce iterum similiter dixit, sicut & prius, *Dominus Deus*: ut animo dicta infigentes, ne putemus divinâ Scripturâ præstantiores nostras opiniones esse. *Dixitque*, ait, *Dominus Deus: Non est bonum esse hominem solum.* Considera, quomodo non cessat bonus Deus, sed beneficia beneficiis cumulat, & abundans bonitate omni honore circumdare vult animal hoc ratione præditum, ut non solum honeste, sed & commode vivat. Nam *dixit Dominus Deus: Non est bonum hominem esse solum, faciamus illi adjutorem secundùm illum.* Ecce iterum etiam hîc dicit, *faciamus.* Sicut enim in principio de homine formando dicebat, *Faciamus hominem secundum imaginem nostram & secundum similitudinem*: ita & nunc mulierem formaturus, eodem verbo utitur, & inquit: *Faciamus.* (Vox *faciamus*, cui dicitur.) Cui hoc dicit? Non creatæ alicui potentiæ, sed ei qui ex se natus est, consiliario admirabili, potenti, principi pa- (Isai. 9. 6.)

[a] Post ἐκέλευσε, hæc τῶν δὲ λειπομένων ἔχειν τὴν ἀπόλαυσιν, deerant in Morel. sed habentur in Savil. & in novem mss.

[b] Savil. & aliquot mss. περὶ τοῦτο. Paulopost iidem τῶν ἐγγεγραμμένων. Morel. γεγραμμένων. Infra Savil. & Regii quidam μετάγητε

cis, unigenito filio ſuo. Et ut ſciret Adam, animal formandum æqualis cum ipſo dignitatis fore, idcirco quemadmodum de ipſo dicebat, *Faciamus*, ſic & nunc dicit: *Faciamus illi adjutorem ſecundùm illum*: utrumque multum habet ponderis, tum quod ait, *adjutorem*, tum quod addit, *ſecundùm illum*. Nolo, inquit, illum ſolum eſſe, ſed habere ex contubernio conſolationem aliquam, neque hoc ſolum, ſed producendus eſt adjutor ipſi congruens, mulierem inſinuans: propterea cum dixiſſet: *Faciamus illi adjutorem*, addit, *ſecundùm illum*; ut cum videris ſtatim adduci beſtias, & omnia volatilia cæli, ne putes de illis eſſe dictum. Nam licet multa irrationabilia animantia adjuvent illum in laboribus ſuis, nullum tamen par eſt rationali mulieri. Unde cum dixiſſet, *adjutorem ſecundùm illum*, ſubdit: 19. *Et formavit Deus adhuc de terra omnes beſtias agri, & omnia volatilia cæli, & duxit illa ad Adam, ut videret quid vocaret illa: Et omne quodcumque vocavit Adam animam viventem, hoc eſt nomen illi.* Non temere, neque abſque cauſa hoc factum eſt, ſed propter ea quæ paulopoſt futura erant. Deus enim cum præſciret quid non multo poſt eventurum eſſet, oſtendit nobis quantam ſapientiam condito a ſe homini dedit, ut cum prævaricatio mandati a Deo dati contingat, non putetur per ignorantiam peccaſſe, ſed ſcire poſſis lapſum illum ex deſidia fuiſſe.

5. Nam quod magna ſapientia præditus fuerit, diſce ex iis quæ nunc fiunt. *Et adduxit illa*, inquit, *ad Adam*, *ut videret quid vocaret illa.* Fecit hoc Deus, demonſtraturus nobis magnam illius ſapientiam. Et iterum: *Quod vocavit*, inquit, *Adam, hoc eſt nomen illi.* Factum autem hoc eſt, non ut diſcamus illius ſapientiam ſolum, ſed ut & ſymbolum dominii per nominum impoſitionem cognoſcatur. Nam & hominibus mos eſt hoc facere in ſignum dominii, ut cum ſervos emerint, ipſorum nomina mutent. Unde & Adam inſtruit, ut omnibus brutis tamquam dominus nomina indat. Ne igitur hîc ſubito prætereas, dilecte, quod dicitur: ſed cogita quantæ fuerit ſapientiæ tot generibus, volatilibus, reptilibus, feris, jumentis, & aliis brutis domeſticis, & agreſtibus, & in aqua vitam agentibus, & e terra productis, & in ſumma omnibus propria & convenientia ſuæ naturæ imponere nomina. Nam *quodcumque vocavit Adam*, inquit, *hoc nomen eſt illi.* Vidiſti conſummatam potentiam? vidiſti dominii auctoritatem? Perpende cum aliis etiam hoc, quod & leones & pardi & viperæ & ſcorpii, & ſerpentes, & alia omnia etiam illis truculentiora ad illum quaſi dominum omni cum ſubjectione acceſſerunt, & nomina acceperunt: nec ullum illo-

Adami ſapientia.

A αὐτοῦ παῖδα. καὶ ἵνα μάθῃ ὁ Ἀδὰμ, ὅτι ὁμότιμον αὐτῷ τὸ ζῶον μέλλει εἶναι τὸ διαπλαττόμενον, διὰ τοῦτο καθάπερ ἐπ᾽ αὐτοῦ ἔλεγε, ποιήσωμεν, οὕτω καὶ νῦν φησι, ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ᾽ αὐτόν· ἀμφότερα πολλὴν ἔχει τὴν δύναμιν, καὶ τὸ βοηθὸν, καὶ τὸ κατ᾽ αὐτόν. οὐ βούλομαι, φησὶ, μόνον αὐτὸν εἶναι, ἀλλ᾽ ἔχειν τινὰ παραμυθίαν ἐκ τῆς συνουσίας, καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ κατάλληλον αὐτῷ βοηθὸν παραγαγεῖν δεῖ, τὴν γυναῖκα αἰνιττόμενος· [a] διὰ τοῦτό φησι, ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν, καὶ προσέθηκε δὲ, κατ᾽ αὐτὸν, ἵν᾽ ὅταν ἴδῃς εὐθὺς τὰ θηρία [b] παραγόμενα, καὶ πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, μὴ νομίσῃς περὶ τούτων εἰρῆσθαι. B εἰ γὰρ καὶ συνεφάπτεται τῶν καμάτων αὐτῷ πολλὰ τῶν ἀλόγων, ἀλλ᾽ οὐδὲν ἴσον τῆς λογικῆς γυναικός. διὰ τοῦτο εἶπε, βοηθὸν κατ᾽ αὐτὸν, καὶ ἐπήγαγε· καὶ ἔπλασεν ὁ θεὸς ἔτι ἐκ τῆς γῆς πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, καὶ πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἤγαγεν αὐτὰ πρὸς τὸν Ἀδὰμ ἰδεῖν τί καλέσει αὐτά· καὶ πᾶν ὃ ἐκάλεσεν αὐτὸ Ἀδὰμ ψυχὴν ζῶσαν, τοῦτο ὄνομα αὐτῷ. οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ εἰκῆ τοῦτο γίνεται, ἀλλὰ διὰ τὰ μέλλοντα μετ᾽ οὐ πολὺ συμβαίνειν, ἃ προειδὼς ὁ θεὸς δείκνυσιν ἡμῖν τὴν πολλὴν σοφίαν, ἣν κεχάρισται τῷ ὑπ᾽ αὐτοῦ δημιουργηθέντι, ἵν᾽ ἐπειδὰν τὰ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς τῆς C ὑπὸ τοῦ θεοῦ δοθείσης γένηται, μὴ νομίσῃς δι᾽ ἄγνοιαν αὐτὸν παραβεβηκέναι, ἀλλ᾽ εἰδέναι ἔχῃς, ὅτι ῥᾳθυμίας ἐστὶ τὸ πταῖσμα.

Ὅτι γὰρ σοφίας πολλῆς ἐπεπλήρωτο, μάνθανε ἐκ τῶν νῦν γινομένων. καὶ ἤγαγεν αὐτὰ, φησὶ, πρὸς τὸν Ἀδὰμ ἰδεῖν τί καλέσει αὐτά. ἀπόδειξιν ἡμῖν τῆς πολλῆς αὐτοῦ σοφίας παρασχεῖν βουλόμενος τοῦτο ποιεῖ. καὶ πάλιν· ὃ ἐκάλεσεν αὐτὸ, φησὶν, Ἀδὰμ, τοῦτο ὄνομα αὐτῷ. οὐχ ἵνα δὲ τὴν σοφίαν αὐτοῦ μόνον καταμάθωμεν, τοῦτο γίνεται, ἀλλ᾽ ἵνα καὶ τὸ σύμβολον τῆς D δεσποτείας διὰ τῆς τῶν ὀνομάτων θέσεως ἐπιδείξηται. καὶ γὰρ καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἔθος τοῦτο ποιεῖσθαι σύμβολον δεσποτείας, ἐπειδὰν οἰκέτας ὠνήσωνται, μετατιθέναι αὐτῶν τὰς προσηγορίας. διὰ τοῦτο καὶ τὸν Ἀδὰμ παρασκευάζει καθάπερ δεσπότην πᾶσι τοῖς ἀλόγοις ἐπιθεῖναι τὰς προσηγορίας. μὴ γὰρ ἁπλῶς παραδράμῃς, ἀγαπητὲ, τὸ εἰρημένον· ἀλλ᾽ ἐννόησόν μοι πόσης ἦν σοφίας τοσούτοις γένεσι [c] πτηνῶν, ἑρπετῶν, θηρίων, κτηνῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀλόγων τῶν ἡμέρων, τῶν E ἀγρίων, τῶν ἐν τοῖς ὕδασι διαιτωμένων, τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθέντων, πᾶσι τούτοις ἐπιθεῖναι τὰς προσηγορίας καὶ προσηγορίας τὰς κυρίας καὶ καταλλήλους ἑκάστῳ γένει. πᾶν γὰρ, φησὶν, ὃ ἐκάλεσεν αὐτὸ Ἀδὰμ, τοῦτο ὄνομα αὐτῷ. εἶδες ἐξουσίαν ἀπηρτισμένην; εἶδες δεσποτείας αὐθεντίαν; λογίζου μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τοῦτο, ὅτι καὶ λέοντες καὶ πάρδαλεις καὶ ἔχεις καὶ σκορπίοι καὶ ὄφεις, καὶ τὰ ἄλλα ἅπαντα τὰ τούτων θηριωδέστερα, καθάπερ πρὸς δεσπότην μετὰ πάσης ὑποταγῆς παραγεγονότα τὰς προσηγορίας ἐδέξαντο, καὶ οὐδὲν τῶν

θηρίων

[a] Savil. & Coiſlin. διὰ τοῦτο εἰπὼν, ποιήσωμεν, atque ita legit interpres, omiſſo ſcilicet καὶ ſequente.

[b] Savil. & multi mſſ. παραγόμενα. Coiſlin. παραγαγόμενα. Morel. παραγινόμενα. Boiſius apud Savilium mavult προσαγόμενα: nam, inquit, παρᾶγεσθαι Chryſoſtomo ſonat, produci in rerum naturam ſive creari. Sed quid aliud hoc loco ſignificare voluit Chryſoſtomus?

[c] Sic alii præter Morel qui habet, πτηνῶν, θηρίων, κτηνῶν.

A θηρίων τούτων ἐδεδοίκει ὁ Ἀδάμ. μὴ τοίνυν ἐπισκηπτέτω τις τοῖς γεγενημένοις παρὰ τοῦ δεσπότου, καὶ τὴν γλῶτταν ἀκονάτω κατὰ τοῦ δημιουργοῦ, μᾶλλον δὲ κατὰ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, καὶ λεγέτω [a] τὰ ἀνόνητα ἐκεῖνα ῥήματα· τίνος ἕνεκεν τὰ θηρία παρήχθη; ὅτι γὰρ ἅπαντα ὁμοίως τοῖς ἡμέροις τὴν δουλείαν ἐπεγίνωσκε, καὶ τὴν δεσποτείαν δείκνυσιν ἡμῖν ἀκριβῶς ἡ τῶν ὀνομάτων θέσις. αἱ γὰρ προσηγορίαι ἐκεῖναι ἃς ἔθετο αὐτοῖς μέχρι τοῦ παρόντος διαμένουσιν· οὕτως αὐτὰς ἐκύρωσεν ὁ θεός, ἵνα διηνεκῆ ὑπόμνησιν ἔχωμεν καὶ τῆς τιμῆς, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐδέξατο [b] παρὰ τοῦ δεσπότου πάντων, τούτων τὴν ὑποταγὴν λαβών, καὶ τῆς ἀφαιρέσεως αὐτῷ τὴν αἰτίαν ἐπιγράφωμεν διὰ τῆς ἁμαρτίας τὴν ἐξουσίαν ἀκρωτηριάσαντι. B καὶ ἐκάλεσεν Ἀδάμ, φησιν, ὀνόματα πᾶσι τοῖς κτήνεσι καὶ πᾶσι τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς. ἐντεῦθεν ἤδη σκόπει μοι, ἀγαπητέ, τῆς προαιρέσεως τὸ αὐτεξούσιον, καὶ τῆς συνέσεως αὐτοῦ τὴν ὑπερβολήν, καὶ μὴ λέγε, ὅτι ἠγνόει τί μὲν καλόν, τί δὲ κακόν. ὁ γὰρ δυνηθεὶς καταλλήλους τὰς προσηγορίας τοῖς κτήνεσιν ἐπιθεῖναι, καὶ τοῖς πετεινοῖς καὶ τοῖς θηρίοις, καὶ μὴ συγχέας τὴν τάξιν, μηδὲ τὰς μὲν τοῖς ἡμέροις ζώοις ἁρμοζούσας προσηγορίας τοῖς ἀγρίοις ἐπιθεῖναι, μηδὲ τὰς τοῖς ἀγρίοις προσηκούσας τοῖς ἡμέροις ἀφορίσαι, ἀλλὰ πᾶσι τὰς καταλλήλους C ὀνομασίας δοῦναι, πῶς οὐ πάσης σοφίας καὶ συνέσεως πεπλήρωτο; λογίζου ἐντεῦθεν λοιπὸν ὅση τοῦ ἐμφυσήματος ἐκείνου ἡ δύναμις, καὶ πόση τῆς ἀσωμάτου ψυχῆς ἡ σοφία, ἣν ὁ δεσπότης αὐτῇ κεχάρισται, ζῶον τοιοῦτον καὶ θαυμαστὸν καὶ λογικὸν ἐκ δύο οὐσιῶν συστησάμενος, καὶ τὴν ἀσώματον οὐσίαν τῆς ψυχῆς συμπλέξας τῷ σώματι καθάπερ ὀργάνῳ τινὶ τεχνίτην ἄριστον. ὅταν οὖν ἐννοήσῃς τοῦ ζώου τούτου τὴν τοσαύτην σοφίαν, ἐκπλήττου τοῦ δημιουργήσαντος τὴν δύναμιν. εἰ γὰρ τοῦ οὐρανοῦ τὸ κάλλος ὁρώμενον, εὐγνώμονα θεατὴν εἰς τὴν τοῦ δημιουργήσαντος παραπέμπει δοξολογίαν, πολλῷ μᾶλλον D τὸ λογικὸν τοῦτο ζῶον ὁ ἄνθρωπος δυνήσεται τὰ κατὰ τὴν οἰκείαν διάπλασιν ἀναλογιζόμενος, καὶ τῆς τιμῆς τῆς παρασχεθείσης αὐτῷ τὴν ὑπερβολήν, καὶ τῶν δωρεῶν τὰ μεγέθη, καὶ τὰς ἀφάτους εὐεργεσίας διηνεκῶς ἀνυμνεῖν τὸν παραγαγόντα, καὶ τὴν κατὰ δύναμιν δοξολογίαν ἀναφέρειν τῷ δεσπότῃ; ἐβουλόμην καὶ τοῖς ἑξῆς ἐπεξελθεῖν. ἀλλ' ἵνα μὴ τῷ πλήθει τῶν λεγομένων καταχώσωμεν τὴν μνήμην τῶν ἤδη λεχθέντων, ἀναγκαῖον ἐνταῦθα στῆσαι τὸν τῆς διδασκαλίας λόγον. οὐδὲ γὰρ τοῦτο μόνον ἐστὶν ἡμῖν τὸ σπουδαζόμενον ἁπλῶς πολλὰ εἰπεῖν· ἀλλὰ E διὰ τοῦτο λέγομεν, ὥστε αὐτὰ διηνεκῶς ὑμᾶς ἔχειν ἐμπεπηγότα ταῖς διανοίαις ταῖς ὑμετέραις· ἵνα μὴ μόνον αὐτοὶ εἰδῆτε τὰ ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἐγκείμενα, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις διδάσκαλοι γίνησθε, δυνάμενοι καὶ ἄλλους νουθετεῖν. ἕκαστος τοίνυν ὑμῶν, παρακαλῶ, ἐντεῦθεν ἐξιών, μετὰ τοῦ [c] πλησίον ἀναλαμβανέτω τὴν τῶν εἰρημένων μνήμην, καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ εἰσφέρων δεχέσθω καὶ τὰ παρ' ἑτέρου μνημονευθέντα, καὶ οὕτω συλ-

rum veritus est Adam. Ne igitur arguat aliquis, quod a Deo sint creata, neque contra opificem linguam acuat, imo contra suum caput, dicendo illa insana verba: Cujus gratia feræ productæ sunt? Nam omnia perinde ac mansueta servitutem agnoverunt; & dominium manifeste nobis monstrat nominum impositio. Nomina enim quæ imposuit illis, usque in hodiernum diem permanent: ita enim hæc firmavit Deus, ut perpetuam habeamus memoriam honoris, quem initio Adam a domino omnium accepit, bruta sibi subdita habens: & ablati hujus causam illi ascribamus, qui peccato suo hanc suam potestatem mutilavit. *Et donavit*, inquit, *Adam nomina omnibus pecoribus, & omnibus volatilibus cæli, & omnibus bestiis terræ.* Hinc jam considera, dilecte, voluntatis libertatem, & sapientiæ ejus eminentiam, & ne dicas eum ignorasse quid bonum, quid malum. Nam qui potuit congruis nominibus jumenta appellare, & volatilia cæli, & alias bestias, neque ordinem confudit, neque mansuetis animalibus convenientia feris imposuit, nec feris congruentia mansuetis attribuit, sed omnibus sua dedit nomina, quomodo non omni sapientia & industria pollebat? Hinc cogita, quanta hujus spiraculi in illo potentia, & quanta incorporeæ animæ sapientia, quam Dominus illi dedit, cum admirabile & rationabile hoc animal ex duabus naturis constituens, incorpoream animæ substantiam, ceu optimum artificem, corpori quasi instrumento conjunxit. Igitur cum tecum cogitabis tantam hujus animalis sapientiam, admirare opificis potentiam. Nam si cæli pulcritudo a cordato spectatore visa, illum ad celebrandas conditoris laudes adducit: quanto magis rationale hoc animal homo, cum suam formationem, honoris a Deo sibi dati eminentiam, magnitudinem donorum & ineffabilia beneficia considerat, auctorem horum continuis laudibus prædicare, & pro suis viribus gloriam Deo reddere poterit? Vellem & de sequentibus agere: sed ne multitudine eorum quæ dicuntur jam dictorum obruam memoriam, operæprecium fuerit doctrinæ sermonem hoc loco claudere. Neque enim hoc solum nobis curæ est, ut multa dicamus: sed ideo dicimus, ut perpetuo in animis vestris defixa servetis, utque non solum vos ipsi sciatis ea quæ in divinis Scripturis continentur: sed ut & aliorum sitis doctores, possitisque & alios admonere. Unusquisque igitur vestrûm, obsecro, hinc egressus, cum proximo suo dictorum memoriam refricet, & quæ ipse retinuit afferens, ea quæ alius memoriâ tenet accipiat; & ita om-

Libertas arbitrii.

Moralis exhortatio.

[a] Hic longe melius legatur, ἀνόητα, *insana*. Omnes tamen mss. habent, ἀνόνητα, *inutilia*.

[b] Savil. & quidam mss. παρὰ τοῦ δεσπότου ὁ Ἀδάμ, & sic legit interpres Latinus.

[c] Coislin. πλησίον, ἀλλὰ λαμβανέτω.

nia colligentes atque memoria tenentes, domum concedite, apud vos ipsos ruminantes divinas hasce doctrinas: ut huc omni cura vestra conversa, menteque in his occupata, possitis facile & turbulentas animi affectiones vincere, & diaboli insidias effugere. Nam cum malus ille dæmon videt animam de divinis rebus solicitam, & perpetuo illas cogitantem & versantem, ne accedere quidem propius audet, sed celeriter resilit, a spiritus operatione quasi a succenso rogo abactus. Ut igitur & nobis plurimum sit lucri, & illum vincere valeamus, & superne nobis copiosior præstetur gratia, in his animum nostrum exerceamus. Nam ita prosperabuntur in manibus nostris omnia, erunt facilia quæ difficilia erant: quæ molesta videbantur esse, bonum exitum sortientur, nec quidquam præsentium nos tristitia afficere poterit. Quandoquidem si nobis curæ fuerint divina, ipse quoque Deus pro nobis solicitus erit, & magna securitate per pelagus hujus vitæ navigabimus, ac deducente nos magno illo gubernatore Deo ipso, ad illius clementiæ portum appellemus. Cui gloria, & imperium, nunc & semper, & in infinita sæcula sæculorum, amen.

A λέγοντες ἅπαντα, καὶ ἔναυλον αὐτῶν ἔχοντες τὴν μνήμην, οἴκαδε ἀναχωρεῖτε, καὶ καθ' ἑαυτοὺς ἀναμηρυκώμενοι τὰ θεῖα ταῦτα διδάγματα· ἵνα ἐν τούτοις ἔχοντες τὴν μέριμναν ἅπασαν, καὶ ἀσχολοῦντες ὑμῶν τὴν διάνοιαν, δύνησθε μετ' εὐκολίας περιγενέσθαι καὶ τῶν παθῶν τῶν ἐνοχλούντων, καὶ τὰς τοῦ διαβόλου μηχανὰς διαφυγεῖν. ἔνθα γὰρ ἂν ἴδῃ ὁ πονηρὸς δαίμων ἐκεῖνος ψυχὴν τὰ τοῦ θεοῦ μεριμνῶσαν, καὶ διηνεκῶς ἐκεῖνα φανταζομένην, καὶ ταῦτα περιστρέφουσαν, οὐδὲ προσεγγίσαι τολμᾷ, ἀλλὰ ταχέως ἀποπηδᾷ, καθάπερ [a] ἀπὸ πυρός τινος ὑπὸ τῆς τοῦ πνεύματος ἐνεργείας φυγαδευόμενος. ἵν' οὖν καὶ αὐτοὶ τὰ μέγιστα κερδαίνωμεν, κἀ- a

B κείνου περιγενέσθαι δυνηθῶμεν, καὶ τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ ῥοπὴν μειζόνως ἐπισπασώμεθα, ἐν τούτοις ἀσχολῶμεν ἡμῶν τὴν διάνοιαν. οὕτω γὰρ ἡμῖν καὶ τὰ ἐν χερσὶ πάντα ἐξευμαρισθήσεται, καὶ τὰ δύσκολα εὔκολα γενήσεται, καὶ τὰ δοκοῦντα εἶναι λυπηρὰ χρηστὸν λήψεται τέλος, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς τῶν παρόντων λυπῆσαι δυνήσεται. ἐὰν γὰρ τὰ τοῦ θεοῦ μεριμνῶμεν, τὰ ἡμέτερα αὐτὸς μεριμνήσει, καὶ μετὰ πολλῆς ἀδείας τὸ πέλαγος τοῦ παρόντος βίου διαπλεύσομεν, καὶ ὑπὸ τοῦ μεγάλου κυβερνήτου τοῦ ἐπὶ πάντων θεοῦ ὁδηγούμενοι, καταντήσομεν εἰς τὸν λιμένα τῆς τούτου [b] φιλανθρωπίας, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ b

C κράτος νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς ἀπελευτήτους αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

HOMILIA XV.

Gen. 2. 20. *Adæ vero non inventus est adjutor similis illi. Et immisit Deus excessum in Adam, & dormivit, & accepit unam costarum ejus, & implevit carnem pro illa. Et ædificavit Deus costam, quam accepit de Adam, in mulierem.*

1. MAGNAM vobis habeo gratiam, quod tanta alacritate hesternam meam acceperitis admonitionem, & dictorum prolixitate non solum non sitis offensi, sed in concionis serie perpetuum audiendi desiderium usque ad finem servaveritis: unde magna nobis spes est vos operibus ipsis consilia nostra sequuturos esse. Nam qui tanta voluptate audit, declarat ad opera quoque facienda se paratum: alioqui frequens etiam nunc iste vester conventus, certum argumentum est quam bene animâ valeatis. Nam sicut esurire, signum est bonæ valetudinis corporalis: ita amare divina eloquia, spiritualis sanitatis indicium fuerit maximum. Quoniam autem fructus vestri studii pollicetur, vos quæ audistis impleturos esse: age & nos mercedem quam heri pollicebamur, hodie vestræ caritati dinumeremus. Spiritualem hanc doctrinam mercedem dico, quæ potest & meam augere substantiam cum numeravero, & vos qui recipitis, di-

Amor verbi divini.

ΟΜΙΛΙΑ ιε΄.

Τῷ δὲ Ἀδὰμ οὐχ εὑρέθη βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ, καὶ ἐπέβαλεν ὁ θεὸς ἔκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ καὶ ὕπνωσε, καὶ ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ, καὶ ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀντ' αὐτῆς, καὶ ᾠκοδόμησε κύριος ὁ θεὸς τὴν πλευρὰν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ, εἰς γυναῖκα.

D ΠΟΛΛΑΣ ὑμῖν ἔχω χάριτας, ὅτι μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας χθὲς ἐδέξασθε τὴν παρ' ἡμῶν παραίνεσιν, καὶ πρὸς τὸ μῆκος τῶν εἰρημένων οὐ μόνον οὐκ ἐδυσχεράνατε, ἀλλὰ καὶ μέχρι τοῦ τέλους οὕτω παρηκολουθήσατε, ὡς ἀκμάζοντα ὑμῖν ἐναπομεῖναι τὸν τῆς ἀκροάσεως πόθον· ὅθεν καὶ χρηστὰς ἡμῖν τὰς ἐλπίδας ὑπεφήνατε, ὡς διὰ τῶν ἔργων ἐπιδειξάμενοι τὰ τῆς ἡμετέρας συμβουλῆς. ὁ γὰρ μετὰ τοσαύτης ἡδονῆς ἀκούων, δῆλος ἂν εἴη καὶ πρὸς τὴν διὰ τῶν ἔργων πρᾶξιν παρεσκευασμένος· ἄλλως δὲ καὶ ἡ νῦν ὑμῶν συνδρομὴ τεκμήριον ἂν γένοιτο τῆς κατὰ ψυχὴν ὑμῶν

E ὑγιείας. ὥσπερ γὰρ τὸ πεινῆν σωματικῆς εὐεξίας σημεῖον ἐστίν· οὕτω τὸ λογίων θείων ἐρᾶν ψυχικῆς ὑγιείας τεκμήριον ἂν γένοιτο μέγιστον. ἐπεὶ οὖν ὁ καρπὸς τῆς ὑμετέρας σπουδῆς δείκνυσι τῆς ὑπακοῆς τὴν ἐκπλήρωσιν· φέρε καὶ ἡμεῖς τὸν μισθὸν, ὃν ὑπεσχόμεθα χθὲς, καταβάλωμεν ὑμῶν τῇ ἀγάπῃ, τὴν πνευματικὴν ταύτην λέγω [c] διδασκαλίαν τὸν μισθὸν, καί μοι τῷ καταβάλλοντι δυνάμενον αὐξῆσαι τὴν περιουσίαν, καὶ c

a Savil. & quidam mss. ἀπὸ πυρᾶς. Morel. & alii ἀπὸ πυρός.

b Coislin. φιλανθρωπίας, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, &c. In hisce verbis, quæ Homilias claudunt, multa in manuscriptis observatur varietas, ut monet etiam Savilius.

c Savil. Regii quidam & Coislin. διδασκαλίαν, μισθὸν καί μοι τῷ καταβάλλοντι, & sic etiam Colbert. unus.

ὑμᾶς τοὺς ὑποδεχομένους πλουσίους ἀπεργαζόμενον. A Τοιαῦτα γὰρ ἅπαντα τὰ πνευματικά, ὅπερ ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων οὐκ ἔνι. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ὁ καταβαλὼν ἠλάττωσεν αὐτοῦ [a] τὴν οὐσίαν, καὶ τὸν ὑποδεχόμενον εὐπορώτερον κατέστησεν· ἐνταῦθα δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ καὶ ὁ καταβαλὼν ταύτῃ μᾶλλον τὸν οἰκεῖον πλοῦτον αὔξει, καὶ τοῖς ὑποδεχομένοις μείζων ἡ περιουσία γίνεται. Ἐπεὶ οὖν καὶ ἡμεῖς ἕτοιμοι πρὸς εὐγνωμοσύνην, καὶ ὑμεῖς οἱ ὑποδέχεσθαι μέλλοντες τὸν πλοῦτον τοῦτον τὸν πνευματικόν, εὐτρεπισμένους ἔχετε τοὺς κόλπους τῆς διανοίας· φέρε τὴν ὑπόσχεσιν πληρώσωμεν, καὶ τῆς ἀκολουθίας πάλιν τῶν παρὰ τοῦ μακαρίου Μωϋσέως ἀνεγνωσμένων B ἁψάμενοι, ἐντεῦθεν ὑμῖν τὸν μισθὸν καταβάλωμεν. Τίνα οὖν ἐστι τὰ σήμερον ἀνεγνωσμένα ἀναγκαῖον εἰς μέσον προθεῖναι, ἵν' οὕτω μετὰ ἀκριβείας διερευνώμενοι τὸν τοῖς ῥήμασιν ἐναποκεκρυμμένον πλοῦτον τῶν νοημάτων, προθῶμεν ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης; ἠκούσατε γὰρ ἀρτίως τῆς θείας Γραφῆς λεγούσης· Τῷ δὲ Ἀδὰμ οὐχ εὑρέθη βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ. Τί βούλεται ἡ βραχεῖα αὕτη λέξις, Τῷ δὲ Ἀδάμ; Τίνος ἕνεκεν προσέθηκε τὸν σύνδεσμον; οὐ γὰρ ἤρκει εἰπεῖν, Τῷ Ἀδάμ; Οὐχ ἁπλῶς ταῦτα διερευνᾶσθαι σπουδάζομεν φιλοτιμίας ἕνεκεν περιττῆς· ἀλλ' ἵνα μετὰ ἀκριβείας ὑμῖν ἅπαντα ἑρ- C μηνεύοντες παιδεύσωμεν ὑμᾶς μηδὲ βραχεῖαν λέξιν, μηδὲ συλλαβὴν μίαν παρατρέχειν τῶν ἐν ταῖς θείαις Γραφαῖς κειμένων. Οὐ γὰρ ῥήματά ἐστιν ἁπλῶς, ἀλλὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου ῥήματα, καὶ διὰ τοῦτο πολὺν ἔστι τὸν θησαυρὸν εὑρεῖν καὶ ἐν μιᾷ συλλαβῇ. Προσέχετε οὖν, παρακαλῶ, μετὰ ἀκριβείας, μηδεὶς νωθής, μηδεὶς ὑπνηλός, πάντες διεγηγερμένην μοι τὴν διάνοιαν παρέχετε· μηδεὶς ἔξω ῥεμβέσθω τὸν λογισμόν, μηδὲ φροντίδας βιωτικὰς ἐπισυρόμενος ἐνταῦθα ἑστηκέτω· ἀλλ' ἐννοείτω τὸ τῆς πνευματικῆς ταύτης συνόδου ἀξίωμα, καὶ ὅτι διὰ τῆς τῶν προφητῶν γλώττης τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς D [b] διαλεγομένου ἀκούομεν· οὕτω τὴν ἀκοὴν [b] ὑπεχέτω, καὶ συντεταμένον ἐχέτω τὸν νοῦν· ἵνα μηδὲν τῶν παρ' ἡμῶν καταβαλλομένων σπερμάτων εἰς πέτραν κατενεχθῇ, ἢ παρὰ τὴν ὁδὸν ἢ παρὰ τὰς ἀκάνθας, ἀλλ' ὁλόκληρον τὸ σπέρμα εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν καταβληθέν, τὸ πλάτος λέγω τῆς διανοίας τῆς ὑμετέρας, δαψιλῆ τὸν καρπὸν ὑμῖν ἐνεγκεῖν δυνηθῇ, καὶ πολυπλασιάσῃ τὰ παρ' ἡμῶν καταβαλλόμενα. Ἀλλ' ἴδωμεν λοιπὸν τί βούλεται ἡμῖν αὕτη ἡ τοῦ συνδέσμου συμπλοκή, Τῷ δὲ Ἀδάμ, φησίν, οὐχ εὑρέθη βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ· θέα μοι τῆς θείας Γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν. Εἰποῦσα, Τῷ E [c] δὲ Ἀδὰμ οὐχ εὑρέθη [c] βοηθός, οὐκ ἔστη μέχρι τούτου, ἀλλὰ προσέθηκεν, ὅμοιος αὐτῷ, τῇ προσθήκῃ παραδηλοῦσα ἡμῖν τὴν αἰτίαν, δι' ἣν τοῦ συνδέσμου τὴν συμπλοκὴν ἐποιήσατο. Οἶμαι λοιπὸν τοὺς ὀξύτερον ἐπιβάλλειν δυναμένους ἤδη προορᾶν τὸ μέλλον ὑφ' ἡμῶν ῥηθήσεσθαι. Ἀλλ' ἐπειδὴ προσήκει ἡμᾶς κοινὴν πρὸς ἅπαντας ποιουμένους τὴν διδασκαλίαν, πᾶσι σαφῆ ποιεῖν τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα, φέρε διδάξωμεν ὑμᾶς

A tiores facere. Hoc enim modo ſe habent ſpiritualia omnia : id quod in rebus ſenſibilibus non eſt. Nam in illis, qui dinumerat pecuniam, ſuam imminuit ſubſtantiam, & locupletiorem efficit eum qui recipit : hîc autem non ſic : ſed & is qui numerat, ſuas facultates magis auget, & recipientibus divitiarum multum accedit. Itaque cum & nobis promta ſit benevolentia, & vos ſpirituales illas opes ſuſcepturi ſinus mentis paratos habeatis : age præſtemus quod in nos recepimus, & iterum acceptis iis quæ ex contextu beati Moſis lecta ſunt, inde vobis mer- B cedem dinumeremus. Quæ igitur hodie lecta ſunt in medium afferri debent, ut theſauros ſenſuum in verbis latentes, diligenter quæſitos, caritati veſtræ proponamus. Audiſtis enim modo Scripturam dicentem : *Adæ vero non inventus eſt adjutor ſimilis illi.* Quid ſibi vult brevis hæc dictio, *Adæ vero?* quare apponit conjunctionem? annon ſufficiebat dicere, Adæ? Non abſque ratione, neque curioſitatis gratia inquirendi talia nobis animus eſt : ſed ut diligenter omnia vobis interpretantes, doceamus vos, neque dictionem par- C vam, neque ſyllabam unam in divinis literis contentam eſſe prætereundam. Non enim verba qualiacumque ſunt, ſed Spiritus ſancti verba : & propterea magnum ibi theſaurum invenire licet, etiam in una ſyllaba. Auſcultate igitur, obſecro, magna diligentia, nullus deſes, nullus ſomniculoſus ſit, omnes vigili animo adeſte. Nullus externis occupationibus mentem diſtrahat, nullum ſæculares curæ abripiant : ſed cogitet unuſquiſque ſpiritualis hujus congregationis dignitatem, & ea quæ audivimus, Deum nobis per Pro- D phetarum linguam dicere : ſicque aures arrigat & intentam mentem adhibeat, ne aliquid eorum quæ ſeminamus, in petram cadat, vel ſecus viam, vel inter ſpinas, ſed omne ſemen in terram bonam, latitudinem dico mentis veſtræ, projectum, largum vobis fructum afferre queat, & a nobis concredita multiplicet. Cæterum videamus quid ſibi velit hujus conjunctionis copula, *Adæ vero non inveniebatur adjutor ſimilis illi.* Vide, obſecro, divinæ Scripturæ accuratam diligentiam. Poſtquam E dixit, *Adæ vero non inventus eſt adjutor:* non ibi ſubſtitit, ſed adjecit, *ſimilis illi:* additamento illo cauſam nobis declarans, ob quam conjunctionis copulam addiderit. Exiſtimo acutiores conjectare poſſe, & prævidere quid dicturi ſimus : verum quia noſtri officii eſt, qui communem omnibus doctrinam proferimus, omnibus etiam manifeſta facere quæ a nobis dicuntur : age doceamus vos cujus

[a] Omnes τὴν οὐσίαν præter Reg. unum & Morel. qui habent τὴν περιουσίαν. Infra Reg. unus ἡμεῖς αἴτιοι πρὸς εὐγνωμοσύνην.

[b] Coiſlin. ὑπεχέτω τὸν νοῦν συντεταμένον ἔχειν.

[c] Savil. & Coiſlin. βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ, οὐχ.

gratia sic dixerit, sed parumper sustinete. Nam postquam in superioribus dictis, sicut memores estis, Scriptura divina dixisset, *Faciamus illi adjutorem secundum eum:* statim docuit nos bestiarum, & reptilium, & brutorum omnium formationem; ait enim, *Et formavit Deus adhuc de terra omnes bestias, & volucres cæli, & duxit illa ad Adam, ut videret quid vocaret illa.* Et quasi dominus omnibus imposuit nomina, & unicuique bestiarum, & volucrum, & brutorum omni generi suum vocabulum secundum concessam sibi sapientiam assignavit: ut scire possemus, omnes illas creaturas, licet homini ministrent & nos adjuvent cooperando nobiscum, irrationabiles tamen esse, & homine longe inferiores. Unde ne putemus eum de illis dixisse, *Faciamus illi adjutorem.* Nam licet adjuvent, & in multis ministerio suo homini utiles sint, ratione tamen carent. Sane quod juvent nos, rerum docet experientia: alia enim utilia sunt ad convehenda necessaria, alia ad colendam terram. Quandoquidem bos aratrum trahit, sulcos secat, & varia agriculturæ opera exercet. Asinus ad convehenda necessaria admodum utilis est, & pleraque animalia alia corporis nostri usui serviunt. Etenim oves lanam ad parandas vestes præbent, & capræ ex suis pilis aliquid nostro ministerio afferunt, lacteque & alio quoque modo escam præbent. Proinde ne existimes, id quod supra dicit, *Faciamus illi adjutorem,* de illis dictum: ideo nunc sermonem incipiens, inquit, *Adæ vero non inventus est adjutor similis ei:* quasi doceret nos beatus Moses, & hæc diceret verba: Hæc omnia quidem producta sunt, & ab Adam sua acceperunt nomina, nullum tamen ex iis omnibus dignum fuit inventum quod illum adjuvaret. Ideo volens nos docere producendi animalis formationem, & indicare animal hoc producendum istuc ipsum esse de quo dicebat, *Faciamus illi adjutorem secundum illum;* similem illi inquit, hoc est, ejusdem substantiæ, ipso dignum, ipso nihil inferiorem: & hanc ob rem dicebat, *Adæ vero non inveniebatur adjutor similis illi:* monstrans nobis beatus ille, quantumcumque nobis ministerium exhibeant hæc bruta, aliud tamen quoddam adjutorium esse multis numeris excellentius, quod a muliere Adæ præstatur.

2. Itaque quia omnibus animalibus jam productis, & suum nomen a primo homine sortitis, benignus Dominus similem illi adjutorem ut produceret inquirebat: qui omnia propter hominem a se formatum dispensat, & propter hunc omnem visibi-

A Τίνος ἕνεκεν οὕτως εἴρηκεν· ἀλλὰ μικρὸν ἀνάσχεσθε. ἐπειδὴ γὰρ ἐν τοῖς πρώην ῥηθεῖσι, καθάπερ μνημονεύετε, εἰποῦσα ἡ θεία γραφὴ, ὅτι ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτὸν, εὐθέως ἐδίδαξεν ἡμᾶς τὴν τῶν θηρίων, καὶ τῶν ἑρπετῶν καὶ τῶν ἀλόγων ἁπάντων δημιουργίαν· φησὶ γὰρ, καὶ ἔπλασεν ὁ θεὸς [a] ἔτι ἐκ τῆς γῆς πάντα τὰ θηρία, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἤγαγεν αὐτὰ πρὸς τὸν Ἀδὰμ ἰδεῖν τί καλέσει αὐτά. καὶ καθάπερ δεσπότης πᾶσιν ἐπέθηκε τὰ ὀνόματα, καὶ τὴν οἰκείαν προσηγορίαν ἑκάστῳ γένει τῶν θηρίων, καὶ τῶν πετεινῶν καὶ πάντων τῶν ἀλόγων κατὰ τὴν παρασχεθεῖσαν αὐτῷ σοφίαν B ἀπένειμεν· ἵνα εἰδέναι ἔχωμεν λοιπὸν, ὅτι ἐκεῖνα μὲν ἅπαντα τὰ γεγενημένα, εἰ καὶ ὑπηρεσίαν τινὰ πληροῖ καὶ συνεφάπτεται τῶν καμάτων αὐτῷ· ἀλλ' ὅμως ἄλογά ἐστι, καὶ πολλῷ τῷ μέτρῳ λειπόμενα τοῦ ἀνθρώπου. καὶ ἵνα μὴ νομίζωμεν ὅτι περὶ τούτων εἶπε, ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθόν· εἰ γὰρ καὶ βοηθεῖ, καὶ πρὸς πολλὰ χρήσιμα καθέστηκε τῇ τοῦ ἀνθρώπου ὑπηρεσίᾳ, ἀλλ' ὅμως ἄλογά ἐστιν. ὅτι μὲν γὰρ βοηθεῖ, δείκνυσιν αὐτὴ ἡ πεῖρα τῶν πραγμάτων. καὶ γὰρ τὰ μὲν πρὸς τὴν τῶν ἀγωγίμων μετακομιδὴν ἡμῖν ἐστιν ἐπιτήδεια, τὰ δὲ πρὸς τὴν τῆς γῆς ἐργασίαν. βοῦς μὲν γὰρ ἄροτρον ἕλκει, καὶ αὔλα- C κας ἀνατέμνει, καὶ πολλὴν ἑτέραν χρείαν πρὸς τὴν γεωργίαν ἡμῖν εἰσφέρει· ὄνος δὲ πάλιν πρὸς τὴν τῶν ἀγωγίμων μετακομιδὴν πολλὴν παρέχει τὴν χρείαν, καὶ ἕτερα δὲ πολλὰ τῶν ἀλόγων ἡμῖν ὑπηρετεῖται πρὸς τὰς τοῦ σώματος χρείας. καὶ γὰρ τὰ πρόβατα τὴν ἐκ τοῦ ἐρίου ἡμῖν χρείαν παρέχει πρὸς τὴν τῶν ἐνδυμάτων κατασκευὴν, καὶ αἱ αἶγες πάλιν ὡσαύτως καὶ τὴν ἀπὸ τῶν τριχῶν ἡμῖν λειτουργίαν εἰσφέρουσι, καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ γάλακτος, καὶ ἕτερα πρὸς τροφὴν ἡμῖν ἐπιτήδεια. ἵν' οὖν D μὴ περὶ τούτων εἶναι νομίσῃς τῶν ἀνωτέρω εἰρημένων, ὅτι ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν, διὰ τοῦτο νῦν ἀρχόμενος τοῦ λόγου, φησὶ, τῷ δὲ Ἀδὰμ οὐχ εὑρέθη βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ, μονονουχὶ διδάσκων ἡμᾶς ὁ μακάριος Μωϋσῆς, καὶ ταῦτα λέγων τὰ ῥήματα, ὅτι ταῦτα μὲν ἅπαντα παρήχθη, καὶ τὰς τῶν ὀνομάτων προσηγορίας ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀδὰμ, ἀλλ' ὅμως οὐδὲν ἄξιον τούτων αὐτοῦ πρὸς βοήθειαν ηὑρέθη. διὸ βούλεται ἡμᾶς διδάξαι τοῦ μέλλοντος ζώου παράγεσθαι τὴν διάπλασιν, καὶ ὅτι τοῦτο τὸ μέλλον δημιουργεῖσθαι ζῶον τοῦτό ἐστι περὶ οὗ ἔλεγε, ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτὸν, E ὅμοιον αὐτῷ φησι, τῆς αὐτῆς αὐτῷ οὐσίας, ἄξιον αὐτοῦ, μηδὲν αὐτοῦ λειπόμενον· διὰ τοῦτο ἔλεγε, τῷ δὲ Ἀδὰμ οὐχ εὑρέθη βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ· δεικνὺς ἡμῖν ὁ μακάριος οὗτος, ὅτι ὅσην ἂν παρέχηται χρείαν ἡμῖν πρὸς ὑπηρεσίαν ταυτὶ τὰ ἄλογα, ἑτέρα τίς ἐστι βοήθεια καὶ πολλῷ τῷ μέτρῳ ὑπερακοντίζουσα τῷ Ἀδὰμ παρεχομένη παρὰ τῆς γυναικός.

Ἐπεὶ οὖν πάντων παραχθέντων τῶν ζώων καὶ τὰς προσηγορίας δεξαμένων παρὰ τοῦ πρωτοπλάστου, ἐπεζήτει τὸ ὅμοιον αὐτῷ βοηθὸν ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης παραγαγεῖν, ὁ πάντα διὰ τὸν δημιουργηθέντα ὑπ' αὐτοῦ οἰκονομῶν, καὶ πᾶσαν τὴν κτίσιν ταύτην τὴν ὁρω-

[a] In Regiis aliquot & Coislin. ἔτι deest. Sed Savil. & Morel. habent, & Interpres legit.

μένην διὰ τοῦτον παραγαγὼν, μετὰ τῶν ἄλλων ἁπάντων καὶ τὴν γυναῖκα δημιουργεῖ. καὶ ὅρα πῶς μετ' ἀκριβείας ἡμᾶς διδάσκει καὶ τῆς δημιουργίας αὐτῆς τὴν διάπλασιν. ἐπειδὴ γὰρ ἐδίδαξεν ἡμᾶς, ὅτι βούλεται βοηθὸν αὐτῷ παραγαγεῖν ὅμοιον αὐτῷ· καὶ γὰρ ἀνωτέρω ἔλεγε, ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτὸν, καὶ ἐνταῦθά φησιν, οὐχ εὑρέθη βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ· διὰ τοῦτο ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ ταύτης τὴν διάπλασιν ἐργάζεται, καί φησι· καὶ ἐπέβαλεν ὁ θεὸς ἔκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ, καὶ ὕπνωσε, καὶ ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ, καὶ ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀντ' αὐτῆς, καὶ ᾠκοδόμησε κύριος ὁ θεὸς τὴν πλευρὰν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ, εἰς γυναῖκα, καὶ ἤγαγεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀδάμ. μεγάλη τῶν εἰρημένων ἡ δύναμις, καὶ πάντα λογισμὸν ἀνθρώπινον ὑπερβαίνουσα. οὐδὲ γὰρ δυνατὸν ἑτέρως τούτων συνιέναι τὸ μέγεθος, μὴ τοῖς τῆς πίστεως ὀφθαλμοῖς ἅπαντα καταπιστεύσαντα. καὶ ἐπέβαλεν ὁ θεός, φησιν, ἔκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ, καὶ ὕπνωσεν. ὅρα τὴν ἀκρίβειαν τῆς διδασκαλίας. ἀμφότερα τέθεικεν ὁ μακάριος οὗτος προφήτης, μᾶλλον δὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ τῆς τούτου γλώττης, παιδεῦον ἡμᾶς τῶν γεγενημένων τὴν ἀκολουθίαν. ἐπέβαλε, φησιν, ἔκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ, καὶ ὕπνωσεν. οὔτε ἔκστασις μόνον ἦν τὸ σύμπαν, οὔτε ὕπνος ὁ συνήθης. ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σοφὸς καὶ εὐμήχανος τῆς ἡμετέρας φύσεως δημιουργὸς ἔμελλεν ἐκ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ μίαν ἀφαιρεῖσθαι, ἵνα μὴ ἡ αἴσθησις ὀδύνην αὐτῷ ἐργάσηται, καὶ μετὰ ταῦτα πρὸς τὴν ἐξ ἐκείνης τῆς πλευρᾶς [a] διαπλαττομένην ἀπεχθῶς ἔχῃ διακεῖσθαι, καὶ μισήσῃ τὸ πλαττόμενον ζῷον τῆς ὀδύνης μεμνημένος, διὰ τοῦτο τοσοῦτον αὐτῷ ὕπνον ἐπήγαγεν ἔκστασιν ἐπιβαλὼν, καὶ ὥσπερ κάρῳ τινὶ καταχεθῆναι προστάξας, ἵνα μηδεμίαν αἴσθησιν δέξηται τοῦ γινομένου, ἀλλὰ καθάπερ τεχνίτης ἄριστος καὶ ἀφέληται τὸ δοκοῦν, καὶ ἀναπληρώσῃ τὸ λεῖπον, καὶ οὕτω τὸ ληφθὲν δημιουργήσῃ κατὰ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν. ἐπέβαλε γάρ, φησιν, ἔκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ καὶ ὕπνωσε, καὶ ἔλαβε μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ, καὶ ἀνεπλήρωσε σάρκα ἀντ' αὐτῆς, ἵνα μὴ ἔχῃ μετὰ τὴν τοῦ ὕπνου ἀπαλλαγὴν ἐκ τοῦ λείποντος αἰσθάνεσθαι τοῦ γεγενημένου. εἰ γὰρ καὶ ἐν τῷ τῆς ἀφαιρέσεως καιρῷ ἠγνόησεν, ἀλλ' ὅμως ἔμελλε μετὰ ταῦτα ἐπιγινώσκειν τὸ γεγονός. ἵν' οὖν μήτε ἐν τῷ ἀφαιρεῖσθαι ὀδύνην αὐτῷ ἐμποιήσῃ, μήτε μετὰ ταῦτα ἡ ἔλλειψις ἀθυμίαν ἐργάσηται, ἀμφότερα οὕτως ᾠκονόμησε, καὶ ἀφελόμενος ἀνωδύνως, καὶ πληρώσας τὸ λεῖπον, καὶ μὴ συγχωρήσας μηδενὸς αὐτὸν τῶν γεγενημένων αἴσθησιν δέξασθαι. λαβὼν οὖν, φησι, ταύτην τὴν πλευρὰν, ᾠκοδόμησε κύριος ὁ θεὸς εἰς γυναῖκα. παράδοξον τὸ εἰρημένον, καὶ νικῶν μετὰ πολλῆς τῆς ὑπερβολῆς τὸν ἡμέτερον λογισμόν. τοιαῦτα γὰρ ἅπαντα τὰ παρὰ τοῦ δεσπότου. τὸ γὰρ ἀπὸ τοῦ χοὸς πλασθῆναι τὸν ἄνθρωπον οὐκ ἔλαττον τούτου. καὶ ὅρα τὴν συγκατάβασιν τῆς θείας γραφῆς, ὅσοις ῥήμασι κέχρηται διὰ τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν. καὶ ἔλαβε, φησι, μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ. μὴ ἀνθρωπίνως δέχου τὰ λεγόμενα, ἀλλὰ τὴν παχύτητα τῶν λέξεων τῇ ἀσθενείᾳ λογίζου τῇ ἀνθρωπίνῃ. εἰ γὰρ μὴ

[a] Coiſlin. διαπλαττόμενον τὸ ζῷον ἀπεχθῶς ἔχῃ.

A lem creaturam produxit, is cum aliis omnibus & mulierem format. Et vide quam diligenter formationem nos doceat. Nam poſtquam nos docuit, ſe velle producere illi adjutorium ſimile ipſi: nam ſuperius dixerat, *Faciamus illi adjutorium ſecundum illum*: & hîc inquit, *Non inveniebatur adjutor ſimilis illi*: eam ob cauſam ex illius ſubſtantia ipſam format, & inquit, *Et immiſit Dominus Deus exceſſum in Adam, & dormivit: & accepit unam coſtarum illius, & implevit carnem pro illa. Ædificavitque Dominus Deus coſtam, quam accepit de Adam,* B *in mulierem, & duxit illam ad Adam.* Magna verborum vis eſt, & omnem humanum captum tranſcendens. Non enim aliter poſſunt hæc magna intelligi, quam fidei oculis conſpecta. *Et immiſit Deus*, inquit, *exceſſum in Adam, & dormivit.* Vide quam accurata ſit & eximia doctrina: utraque poſuit beatus ille Propheta, imo Spiritus ſanctus per illius linguam, docens nos factorum ſeriem. *Immiſit*, inquit, *exceſſum in Adam, & dormivit.* Quod tunc fiebat, neque exceſſus ſolum erat, neque C ſomnus ſolitus: ſed quia ſapiens & ſolers noſtræ naturæ opifex unam ex coſtis illius ablaturus erat; ut ne ſentiendo dolorem, mulieri ex coſta ſua formatæ poſtea doloris memor infenſus eſſet: eapropter immiſſo exceſſu, tanto illum ſomno oppreſſit, ut quaſi gravedine quadam correptus, nullum rei quæ fiebat ſenſum caperet: ſed ſicut optimus artifex auferret quod ſibi videbatur: & ſuppleret ubi quid deerat, & quod inde ſumſerat, ſecundum ſuam formaret clementiam. *Immiſit*, in- D quit, *exceſſum in Adam, & dormivit: accepitque unam coſtarum illius, & implevit carnem pro illa*: ut ne poſſet diſcuſſo ſomno, quod factum erat ex defectu ſentire. Nam quamvis eo tempore, quo auferebatur, ignoravit, poſtea tamen cogniturus erat. Itaque ut ne illum in auferendo, dolore; neque ob ablationem, triſtitia afficeret, utraque ſic diſpenſavit, ut & citra cruciatum illius auferret, & impleto eo loco unde abſtulerat, factorum ſenſum percipere non ſineret. Igitur acceptam hanc coſtam ædificavit Do- E minus Deus in mulierem. Admirabile dictum, noſtram rationem nimia excellentia vincens. Ejuſmodi enim ſunt omnia quæ fiunt a Domino. Iſtud enim, quam hominem e pulvere formari, non eſt minus. Et vide iterum quomodo divina Scriptura verbis noſtræ infirmitati accommodis uſa ſit. *Et accepit*, inquit, *unam coſtarum illius.* Ne humano more accipias quæ dicuntur, ſed craſſa verba humanæ imbecillitati convenire cogites. Nam niſi his

verbis Scriptura fuisset usa, quomodo tam arcana mysteria discere potuissemus? Ne igitur verbis tantum addicti simus, sed omnia ut par est de Deo sentiamus. Quandoquidem dum dicitur, accepit, & omnia talia, propter nostram infirmitatem ita dicta sunt. Animadverte autem quomodo & hîc eadem usa est consuetudine, qua supra, cum de Adam ageret. Nam ut ibi semel ac iterum, & sæpius dixit, *Et accepit Dominus Deus hominem:* & iterum, *Et præcepit Dominus Deus Adæ:* & iterum, *Dixitque Dominus Deus: Faciamus illi adjutorem similem illi;* sic & nunc inquit, *Et ædificavit Dominus Deus costam, quam accepit ab Adam, in mulierem.* Et paulo superius, *Et immisit Dominus Deus excessum in Adam:* ut discas nullam Patris & Filii diversitatem has dictiones indicare: quia utriusque est una essentia, indiscriminatim nominibus istis Scriptura utitur. Ecce igitur & hanc consuetudinem, cum de formatione mulieris agit, similiter servavit, dicens: *Et ædificavit Dominus Deus costam quam accepit ab Adam, in mulierem.* Quid ergo hic dicent hæretici, qui omnia curiosius explorare volunt, & conditoris omnium generationem comprehendisse se putant? Quis sermo hoc explicare poterit? quæ mens comprehendere? Unam costam, inquit, accepit, & quomodo ex hac unica costa totum animal formavit? Et quid dico, quomodo ex hac una animal formavit? Dic, obsecro, quomodo ablatio facta est? quomodo Adam, cum auferretur costa, non sensit? Sed nihil horum dicere poteris. Unus enim tantum scit, qui est ipse conditor. Quod si hæc quæ in manibus sunt, & animalis illius quod nobis carne cognatum est, formationem non comprehendimus: quanti delirii & amentiæ fuerit curiosius inquirere quæ ipsius conditoris sunt, & dicere se illa comprehendere, quorum neque incorporeæ & divinæ virtutes justam scientiam habent; sed cum timore & tremore in assidua glorificatione perseverant?

Dominus & Deus de Patre & Filio.

3. *Et ædificavit Dominus Deus costam, quam accepit ab Adam, in mulierem.* Vide Scripturæ diligentiam: Non enim jam dicit, formavit, sed, *ædificavit:* quia ex jam formato partem accepit, & quasi diceret aliquis, quod deerat dedit. Ideo dicit, *& ædificavit:* non aliam formationem fecit, sed ex eo quod jam formatum erat, accepta portiuncula quadam, hanc partem ædificavit, & perfectum fecit animal. Quanta optimi architecti Dei potentia, quæ ex tantilla particula, tot & tam elegantia membra concinnavit, tantos formavit sensus, ac perfectum, integrum, & absolutum animal fecit, quod possit & colloqui, & communione substantiæ viro multa afferre solatia? Nam ad ejus consolationem animal hoc for-

A τούτοις τοῖς ῥήμασιν ἐχρήσατο, πῶς ἂν μαθεῖν ἠδυνήθημεν ταῦτα τὰ ἀπόῤῥητα μυστήρια; μὴ τοῖς ῥήμασιν οὖν μόνοις ἐναπομείνωμεν, ἀλλὰ θεοπρεπῶς ἅπαντα νοῶμεν ὡς ἐπὶ θεοῦ. τὸ γὰρ, ἔλαβε, καὶ ὅσα τοιαῦτα, διὰ τὴν ἀσθένειαν τὴν ἡμετέραν εἴρηται. σκόπει δὲ πῶς καὶ ἐνταῦθα πάλιν τῇ αὐτῇ συνηθείᾳ ἐχρήσατο, ᾗ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀδάμ. ὥσπερ γὰρ ἐκεῖ καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον καὶ πολλάκις εἶπε, καὶ ἔλαβε κύριος ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε· καὶ πάλιν, καὶ ἐνετείλατο κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀδάμ, καὶ πάλιν, καὶ εἶπε κύριος ὁ θεὸς, ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτὸν, οὕτω καὶ νῦν φησι, καὶ ᾠκο-
B δόμησε κύριος ὁ θεὸς τὴν πλευρὰν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ, εἰς γυναῖκα· καὶ ἀνωτέρω, καὶ ἐπέβαλε κύριος ὁ θεὸς ἔκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ, ἵνα μάθῃς ὡς οὐδεμία διαφορά ἐστι πατρὸς καὶ υἱοῦ ἐν ταῖς λέξεσιν, ἀλλὰ διὰ τὸ μίαν εἶναι τὴν οὐσίαν ἀμφοτέρων, ἀδιαφόρως ἡ γραφὴ κέχρηται τοῖς ὀνόμασιν. ἰδοὺ γοῦν καὶ ἐπὶ τῆς διαπλάσεως τῆς γυναικὸς τῇ αὐτῇ συνηθείᾳ ἐχρήσατο εἰποῦσα, καὶ ᾠκοδόμησε κύριος ὁ θεὸς τὴν πλευρὰν ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ, εἰς γυναῖκα. τί ἂν εἴποιεν ἐνταῦθα οἱ αἱρετικοὶ οἱ πάντα περιεργάζεσθαι βουλόμενοι, καὶ τοῦ δημιουργοῦ τῶν ὅλων τὴν γέννησιν κατειληφέναι οἰόμενοι. ποῖος λόγος τοῦτο ἑρμηνεῦσαι δύναται; ποῖος νοῦς καταλαβεῖν; μίαν
C πλευρὰν, φησιν, ἔλαβε, καὶ πῶς ἐκ ταύτης τῆς μιᾶς τὸ ὅλον ζῶον διέπλασε; τί δὲ λέγω, πῶς ἐκ ταύτης τῆς μιᾶς τὸ ζῶον διέπλασεν; εἰπέ μοι πῶς ἡ ἀφαίρεσις γέγονε; πῶς αἴσθησιν οὐκ ἔλαβε τῆς ἀφαιρέσεως; ἀλλ' οὐδὲν τούτων δυνήσῃ εἰπεῖν· μόνος γὰρ ἐκεῖνος οἶδεν ὁ τὴν δημιουργίαν ἐργασάμενος. εἰ τοίνυν ταῦτα τὰ ἐν χερσὶ, καὶ τὰ τῆς διαπλάσεως τοῦ ὁμογενοῦς ἡμῖν εὑρεῖν ζώου οὐ καταλαμβάνομεν, πόσης ἂν εἴη μανίας καὶ παραφροσύνης τὰ κατὰ τὸν δημιουργὸν περιεργάζεσθαι, καὶ ἐκεῖνα[a] φάσκειν κατειληφέναι, ὧν οὔτε αἱ ἀσώματοι καὶ θεῖαι δυνάμεις τὴν ἀκριβῆ γνῶσιν ἔχουσιν, ἀλλὰ μετὰ
D φόβου καὶ τρόμου δοξολογοῦσαι διηνεκῶς διατελοῦσι;

Καὶ ᾠκοδόμησέ, φησι, κύριος ὁ θεὸς τὴν πλευρὰν ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ, εἰς γυναῖκα. ὅρα τῆς γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν. οὐκέτι γὰρ εἶπεν, ἔπλασεν, ἀλλ', ᾠκοδόμησεν, ἐπειδὴ[b] ἐκ τοῦ ἤδη πλασθέντος τὸ μέρος ἔλαβε, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις, τὸ λεῖπον ἐχαρίσατο. διὰ τοῦτό φη-
E σιν, ᾠκοδόμησεν, οὐκ ἄλλην πλάσιν εἰργάσατο, ἀλλ' ἐκ τῆς ἤδη γενομένης πλάσεως βραχύ τι μέρος λαβὼν τοῦτο τὸ μέρος ᾠκοδόμησε, καὶ τέλειον εἰργάσατο τὸ ζῶον. πόση τοῦ ἀριστοτέχνου θεοῦ ἡ δύναμις, ἀπὸ τοῦ βραχυτάτου μέρους ἐκείνου τοσούτων μελῶν ἀναλογίαν ἐργάσασθαι, καὶ τοσαύτας αἰσθήσεις δημιουργῆσαι, καὶ τέλειον καὶ ὁλόκληρον καὶ ἀπηρτισμένον ζῶον κατασκευάσαι, τὸ δυνάμενον καὶ προσδιαλέγεσθαι, καὶ τῇ τῆς οὐσίας κοινωνίᾳ πολλὴν αὐτῷ τὴν παραμυθίαν εἰσφέρειν; διὰ γὰρ τὴν τούτου παράκλησιν τοῦτο τὸ ζῶον ἐδημιουργήθη.

a Φάσκειν κατειλημμένα, sic quidam mss.

b Coislin. ἐκ τοῦ ἰδίου πλασθέντος. Ibid. Reg. unus μέρος ἐλάμβανε.

διὸ καὶ Παῦλος ἔλεγεν, οὐ γὰρ ἐκτίσθη ὁ ἀνὴρ διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα. ὁρᾷς πῶς ἅπαντα δι' αὐτὸν γίνεται; μετὰ γὰρ τὴν δημιουργίαν τῆς κτίσεως, μετὰ τὸ παραχθῆναι τὰ ἄλογα, τὰ πρὸς βρῶσιν ἐπιτήδεια, τὰ πρὸς ὑπηρεσίαν χρησιμεύειν δυνάμενα, ἐπειδὴ ἐδεῖτο ὁ πλασθεὶς ἄνθρωπός τινος τοῦ προσδιαλεγομένου, καὶ δυναμένου τῇ κοινωνίᾳ τῆς οὐσίας πολλὴν αὐτῷ παρέχειν τὴν παραμυθίαν, διὰ τοῦτο ἐκ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ δημιουργεῖται τὸ ζῶον τοῦτο τὸ λογικὸν, καὶ κατὰ τὴν εὐμήχανον αὐτοῦ σοφίαν τέλειον, καὶ ἀπηρτισμένον αὐτὸ εἰργάσατο κατὰ πάντα τῷ ἀνθρώπῳ ὅμοιον, ἀντὶ τοῦ λογικὸν, δυνάμενον ἐν τοῖς καιρίοις αὐτῷ καὶ τοῖς ἀναγκαίοις καὶ συνέχουσι τὴν ζωὴν τὰ τῆς βοηθείας εἰσφέρειν. θεὸς γὰρ ἦν ὁ τὰ πάντα σοφίᾳ τινὶ καὶ δημιουργίᾳ οἰκονομῶν. εἰ γὰρ καὶ ἡμεῖς διὰ τὴν τῶν λογισμῶν ἀσθένειαν καταλαμβάνειν μὴ δυνάμεθα τὸν τρόπον τῶν γεγενημένων, ἀλλ' ὅμως πιστεύομεν ὅτι τῷ βουλήματι αὐτοῦ πάντα εἴκει, καὶ ὅπερ ἂν προστάξῃ, τοῦτο εἰς μέσον παράγεται. καὶ ᾠκοδόμησε, φησι, κύριος ὁ θεὸς τὴν πλευρὰν, ἣν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ, εἰς γυναῖκα, καὶ ἤγαγεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀδὰμ, δεικνὺς, ὅτι δι' αὐτὸν αὐτὴν παρήγαγεν· ἤγαγεν αὐτήν, φησι, πρὸς τὸν Ἀδάμ. ἐπειδὴ γὰρ οὐδεὶς ηὑρέθη, φησὶν, ἐν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ὅμοιός σοι βοηθὸς, ἰδοὺ ὅπερ ὑπεσχόμην. ἐπηγγειλάμην γὰρ βοηθὸν ὅμοιόν σοι κατασκευάζειν, τοῦτο πληρώσας παραδίδωμί σοι. ἤγαγε γὰρ αὐτήν, φησι, πρὸς τὸν Ἀδὰμ, καὶ εἶπεν Ἀδὰμ, τοῦτο νῦν ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου, καὶ σὰρξ ἐκ τῶν σαρκῶν μου. θέα μοι ἐνταῦθα ἀγαπητὲ, πῶς μετὰ τῆς σοφίας ἐκείνης τῆς ἀφάτου τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ αὐτῷ χορηγηθείσης, τὰ δείγματα [a] ἡμῖν ἐδείκνυ διὰ τῆς τῶν ὀνομάτων θέσεως, ἅπερ ἐπέθηκε τοσούτοις τοῖς γένεσι τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ προφητικῆς ἠξίωτο χάριτος. διὰ γὰρ τοῦτο ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἐδίδαξεν ἡμᾶς ὁ μακάριος οὗτος προφήτης, ὅτι μετὰ τοῦ ὕπνου καὶ ἔκστασις αὐτὸν ἔλαβεν, ὡς μηδὲ ὅλως αἴσθησιν δέξασθαι τοῦ γενομένου, ἵν' ἐπειδὰν μάθῃς νῦν, ὅτι μετὰ τὴν θέαν τῆς γυναικὸς μετὰ ἀκριβείας ἀπαγγέλλει τὸ γεγονὸς, πεισθῇς ἀκριβῶς, ὅτι προφητικῇ χάριτι ταῦτα φθέγγεται, καὶ ἐνηχούμενος ὑπὸ τῆς τοῦ ἁγίου πνεύματος διδασκαλίας. ὁ γὰρ μηδὲν τῶν γεγενημένων εἰδὼς, ἐπειδὴ ἤγαγεν αὐτὴν πρὸς αὐτόν, φησι· τοῦτο νῦν ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου, καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου. [b] ἕτερος δέ τις ἑρμηνευτής φησιν, ἀντὶ τοῦ νῦν, τοῦτο ἅπαξ, δηλῶν ὅτι νῦν τοῦτο μόνον γέγονε, καὶ οὐκέτι οὕτως ἔσται τῆς γυναικὸς ἡ διάπλασις. νῦν, φησιν, ἐξ ἀνδρὸς γέγονεν ἡ γυνὴ, μετὰ δὲ ταῦτα οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐκ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνήρ· μᾶλλον δὲ οὐκ ἐκ τῆς γυναικὸς, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀμφοτέρων συνεργίας, ὡς καὶ ὁ Παῦλός φησιν, οὐ γάρ ἐστιν ἀνὴρ ἐκ γυναικὸς, ἀλλὰ γυνὴ ἐξ ἀνδρὸς, καὶ οὐκ ἐκτίσθη ἀνὴρ διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα. ναί· ἀλλὰ ταῦτά, φησι, τὰ εἰρημένα δείκνυσιν, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς ἐγένετο. ἀλλ' ἀνάμεινον, καὶ ὄψει διὰ τοῦ ἐπαγομένου τὴν ἀκριβῆ διδασκαλίαν. φη-

A matum est. Unde & Paulus dicebat: *Non enim formatus est vir propter mulierem, sed mulier propter virum.* (1.Cor.11.9.) Vides quomodo omnia propter virum fiant? Condita enim creatura, productis brutis, & cibo, & ministerio utilibus; quia formatus homo indigebat aliquo confabulatore, & eo qui particeps ejus substantiæ multum solatii afferre posset, ideo ex latere illius hoc rationale animal format, & secundum industriam suam & sapientiam perfectum & absolutum hoc facit, per omnia homini simile, id est, rationale, quod ei pos-
B set in necessitatibus & commodis hujus vitæ subsidio esse. Deus enim erat, qui omnia sapienti quadam ratione condidit & moderatur. Etsi enim nos qui tam imbecilli mente sumus, modum quo facta sunt, scire non possumus, credimus tamen voluntati illius omnia cessisse, & quidquid imperavit, factum esse. 22. *Et ædificavit*, inquit, *Dominus Deus costam, quam accepit ab Adam, in mulierem: & adduxit illam ad Adam:* ostendens se propter illum istam condidisse, adduxit illam ad Adam. Quoniam nullus, inquit, in omnibus aliis adjutor tibi inventus
C est similis, ecce hoc quod pollicebar; promisi enim tibi facturum me adjutorem similem tibi, nunc perfectum trado tibi. *Adduxit illam*, inquit, *ad Adam: & dixit Adam, Hoc nunc os ex ossibus meis, & caro ex carne mea.* Vide hic, quæso, quomodo cum ineffabili illa sapientia sibi a Deo suppeditata, cujus nobis indicia demonstrata sunt per nominum impositionem, quæ tot brutorum animalium generibus indidit, etiam propheticam gratiam accipit. (Adam propheticam gratiam accepit.) Nam idcirco antea docuit nos beatus ille Propheta, eum & somno,
D & exstasi correptum fuisse: ita ut ne sensum quidem ullum ejus quod fiebat, perciperet: ut cum nunc discis, eum visa muliere diligenter quod factum erat enarrare, credas certo, eum accepta prophetica gratia, & Spiritus sancti doctrina afflatum hæc loqui. Quippe cum nihil de iis quæ facta erant sciret, postquam Deus hanc illi adduxit, inquit, *Hoc nunc os ex ossibus meis, & caro ex carne mea.* Alius vero quidam interpres, pro *nunc* vertit, *hoc semel*, declarans semel tantum hoc factum esse, neque ultra fore talem mulie-
E ris formationem. Nunc, inquit, facta est ex viro mulier, posthac non sic erit: sed ex muliere vir, imo non ex muliere, sed ex utriusque cooperatione; sicut & Paulus inquit: *Non est enim vir ex muliere, sed mulier ex viro: & non conditus est vir propter mulierem, sed mulier propter virum.* (1.Cor.11.8.) At isthæc ipsa, dicet aliquis, quæ dicta sunt, ostendunt mulierem ex viro factam esse. Verum exspecta, & videbis accuratam doctrinam quam subjicit: dicit enim:

[a] Ἡμῖν ἐδείκνυ. Sic omnes præter Morel. qui habet, ἡμῖν ἐνδείκνυται.

[b] Ἕτερος δέ τις ἑρμηνευτής. *Alius quidam interpres.* Non unus tantum, sed duo sunt interpretes, qui voces זאת הפעם vertunt τοῦτο ἅπαξ, *hoc semel*; nempe Symmachus & Theodotio, ut videas in Hexaplis nostris.

Verumtamen neque vir sine muliere, neque mulier sine viro: quo docet nos, postea utriusque congressu, utrorumque & viri & mulieris constitutionem esse. Idcirco & Adam dicebat: *Hoc nunc os ex ossibus meis, & caro ex carne mea.*

4. Deinde ut scias hujus prophetiæ certitudinem, & quomodo in hunc diem & usque ad consummationem affulgeant illius dicta, audi sequentia. 23. *Ista vocabitur mulier*, inquit, *quia ex viro suo sumta est ipsa. Propter hoc derelinquet homo patrem suum, & matrem suam, & adhærebit uxori suæ, & erunt duo in carnem unam.* Vidisti quomodo omnia nobis diligenter aperuit, & singula per prophetiam suam explanavit. *Ista*, inquit, *vocabitur mulier, quia de viro suo sumta est.* Iterum nobis ablationem costæ insinuat: deinde quæ futura erant declarans, inquit, *Propter hoc relinquet homo patrem suum, & matrem suam, & adhærebit uxori suæ, & erunt duo in carnem unam.* Unde dic oro, subiit illi in mentem ut hæc diceret? Unde sciebat futura, & multiplicandum esse humanum genus? & quod futurus esset viri mulierisque congressus unde noscebat? Congressus enim ille post prævaricationem fuit: nam usque ad illam quasi Angeli versabantur in paradiso, non concupiscentiis flagrantes, non ab aliis affectionibus infestati, non naturæ necessitatibus obnoxii: sed prorsus incorruptibiles & immortales conditi, neque vel vestimentorum amictu ibi egebant. *Erant enim*, inquit, *ambo nudi, & non erubescebant.* Peccato enim & prævaricatione nondum præsente, gloria, quæ superne venerat, vestiti erant: & ideo non erubescebant. Post transgressionem autem præcepti, introgressa est & erubescentia, & nuditatis agnitio. Unde igitur dic, quæso, in mente habuit, ut hæc diceret? Annon palam est eum propheticæ gratiæ participem, omnia hæc spiritualibus vidisse oculis? Hæc nunc non absque ratione dico, sed ut etiam hinc immensam Dei benignitatem discatis, quam humano generi exhibuit, data illi ab initio vita angelica, & innumeris in illum collatis beneficiis, ac cum aliis omnibus etiam prophetica dignitate concessa: ut cum videritis hominem post tot beneficia desidem esse, culpam in Deum ne rejeceritis, sed ipsi totum imputetis. Ipse enim sibimetipsi omnium malorum auctor fuit, quod & postea discetis, tum scilicet quod tantis bonis exciderit, tum quod ob prævaricationem condemnatus sit. Nam cum cogito vitæ illius statum, quem illi Dominus dedit, tam multifaria in ipsum beneficia cumulando; & primum quidem quod ante ipsius formationem, propter ipsum, totum

A σὶ γάρ, πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικὸς, οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρὸς, διδάσκων ἡμᾶς, ὅτι λοιπὸν διὰ τῆς ἀμφοτέρων συνουσίας ἡ σύστασις ἔσται καὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀδὰμ ἔλεγε, τοῦτο νῦν ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου, καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου.

Εἶτα ἵνα μάθῃς αὐτοῦ τῆς προφητείας τὴν ἀκρίβειαν, καὶ ὅπως μέχρι τοῦ νῦν, καὶ μέχρι τῆς συντελείας αὐτῆς διαλάμπει τὸ ὑπ᾽ αὐτοῦ εἰρημένον, ἄκουε καὶ τῶν ἑξῆς. αὕτη κληθήσεται γυνὴ, φησιν, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐλήφθη αὐτή. ἀντὶ τούτου, καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσ-
B κολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. εἶδες πῶς ἅπαντα ἡμῖν παρήνιξε, διὰ τῆς οἰκείας προφητείας ἕκαστον μετὰ ἀκριβείας δηλώσας; αὕτη, φησὶ, κληθήσεται γυνὴ, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ἐλήφθη. πάλιν ἡμῖν τὴν ἀφαίρεσιν τῆς πλευρᾶς αἰνίττεται, εἶτα δηλῶν τὰ μέλλοντα συμβήσεσθαι, φησιν, ἀντὶ τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.
C πόθεν, εἰπέ μοι, ταῦτα ἐπῆλθεν αὐτῷ φθέγξασθαι; πόθεν ᾔδει τὰ μέλλοντα, καὶ ὅτι εἰς πλῆθος ἐπιδώσει τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος; ὅτι γὰρ συνουσία ἔσται ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς πόθεν ἠπίστατο; μετὰ γὰρ τὴν παράβασιν τὰ τῆς συνουσίας γέγονεν, ἐπεὶ μέχρις ἐκείνου καθάπερ ἄγγελοι οὕτω διῃτῶντο ἐν τῷ παραδείσῳ, οὐχ ὑπὸ ἐπιθυμίας φλεγόμενοι, οὐχ ὑπὸ ἑτέρων παθῶν πολιορκούμενοι, οὐ ταῖς ἀνάγκαις τῆς φύσεως ὑποκείμενοι, ἀλλὰ δι᾽ ὅλου ἄφθαρτοι κτισθέντες καὶ ἀθάνατοι, ὅπου γε οὐδὲ τῆς τῶν ἱματίων περιβολῆς ἐδέοντο. ἦσαν γὰρ, φησιν, οἱ δύο γυμνοὶ, καὶ οὐκ ᾐσχύνοντο. οὐδέπω γὰρ τῆς ἁμαρτίας [a] ὑπεισ-
D ελθούσης, καὶ τῆς παρακοῆς, τῇ ἄνωθεν ἦσαν δόξῃ ἠμφιεσμένοι, δι᾽ ὃ οὐδὲ ᾐσχύνοντο. μετὰ δὲ τὴν παράβασιν τῆς ἐντολῆς, τότε καὶ ἡ αἰσχύνη ἐπεισῆλθε καὶ ἡ γνῶσις τῆς γυμνότητος. πόθεν οὖν, εἰπέ μοι, ταῦτα αὐτῷ ἐπῆλθε [b] φθέγγεσθαι; ἢ δῆλον ὅτι προφητικοῦ χαρίσματος μετέχων πρὸ τῆς παρακοῆς, ἅπαντα ταῦτα ἑώρα τοῖς πνευματικοῖς ὀφθαλμοῖς; ταῦτα δὲ οὐχ ἁπλῶς νῦν μηνύω, ἀλλ᾽ ἵνα ἐντεῦθεν ἤδη καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν καταμάθητε, ἣν περὶ τὸν ἄνθρωπον ἐπεδείξατο ἀγγελικὸν αὐτῷ βίον ἐξ ἀρχῆς χαρισάμενος, [c] καὶ μυρίας εἰς αὐτὸν εὐεργεσίας παραθέμε-
E νος, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἁπάντων καὶ προφητικοῦ χαρίσματος αὐτὸν ἀξιώσας, καὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τὴν μετὰ τοσαύτας εὐεργεσίας ῥᾳθυμίαν ἰδόντες, μηκέτι ἐπὶ τὸν θεὸν τὴν αἰτίαν μετάγητε, ἀλλὰ τούτῳ τὸ πᾶν λογίζεσθε. αὐτὸς γὰρ ἑαυτῷ πάντων αἴτιος γέγονε τῶν κακῶν, ὡς καὶ μετὰ ταῦτα μαθήσεσθε, καὶ τῆς ἐκπτώσεως τῶν τοσούτων ἀγαθῶν καὶ τῆς καταδίκης, ἣν διὰ τὴν παρακοὴν ὑπέμεινεν. ὅταν γὰρ ἐννοήσω τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ τὴν κατάστασιν, ἣν ὁ δεσπότης αὐτῷ ἐχαρίσατο, οὕτω δαψιλεῖς εἰς αὐτὸν εὐεργεσίας ἐπιδειξάμενος, καὶ πρῶτον μὲν ὅτι καὶ πρὸ τῆς [d] αὐτοῦ διαπλάσεως τοῦτον ὅλον τῆς κτίσεως

[a] Savil. & quidam mss. ἐπεισελθούσης. Morel & alii ὑπεισελθούσης.
[b] Morel φθέγγεσθαι, alii φθέγξασθαι.
[c] Sic Savil. & multi mss. At Morel. καὶ μυρίας εἰς αὐτὸν εὐεργεσίας ποιησάμενος. Unus καὶ μυρίας αὐτῷ. Savilius ex conjectura legi posse putat παρακαταθέμενος, & Boisius, καταθέμενος.
[d] Coislin. αὐτοῦ δημιουργίας, τοῦτον.

A κόσμον δι' αὐτὸν παρήγαγε, καὶ τότε αὐτὸν ἐδημιούργησεν, ἵνα γενόμενος ἀπολαύσῃ πάντων τῶν ὁρωμένων. εἶτα τὸν παράδεισον γενέσθαι προστάξας, ἐκεῖ αὐτὸν ἐνδιαιτᾶσθαι ἐβουλήθη, χωρίσας τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ πάντων αὐτῷ τὴν ἐξουσίαν δεδωκὼς, καθάπερ δεσπότην τινὰ δούλοις καὶ ὑπηκόοις τὰ ὀνόματα θεῖναι πᾶσιν ἐπέταξεν. εἶτα ἐπειδὴ μόνος ὢν ἐδεῖτό τινος τῆς αὐτῆς αὐτῷ κοινωνοῦντος οὐσίας βοηθοῦ, οὐδὲ τοῦτο παρέλιπεν, ἀλλὰ τὴν γυναῖκα παραγαγὼν, καθ' ὃν αὐτὸς ἐβουλήθη τρόπον, ἐνεχείρισεν αὐτῷ ταύτην, καὶ μετὰ τούτων ἁπάντων καὶ προφητείας αὐτῷ [a] ἀξίωμα χαρισάμενος. καὶ μετὰ τὰς ἀφάτους ταύτας εὐεργεσίας, B καὶ τὸ κεφάλαιον ἁπάντων ἐδωρήσατο, πάντων αὐτὸν ἐλευθερώσας τῶν τοῦ σώματος φροντίδων, καὶ μήτε ἱματίων περιβολῆς, μήτε ἑτέρας τινὸς χρείας δεῖσθαι συγχωρήσας· ἀλλὰ καθάπερ ἔφθην εἰπὼν, ὡς ἄγγελον ἐπίγειον οὕτως αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς διάγειν βουληθείς. ὅταν τοίνυν πάντα ταῦτα λογίσωμαι, καὶ τοῦ δεσπότου ἐκπλήττομαι τὴν περὶ τὸ γένος τὸ ἡμέτερον φιλανθρωπίαν, καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὴν ῥᾳθυμίαν καὶ τοῦ διαβόλου τὴν βασκανίαν. οὐ γὰρ ἤνεγκεν ὁ πονηρὸς δαίμων ὁρῶν ἐν σώματι ἀνθρωπίνῳ ἀγγελικὴν διαγωγήν.

Ἀλλ' ἵνα μὴ εἰς πολὺ μῆκος τὸν λόγον ἐκτείνωμεν, C εἰ δοκεῖ τὰ κατὰ τὴν τοῦ πονηροῦ δαίμονος ἐπιβουλὴν εἰς τὴν ἑξῆς ταμιευσάμενοι, ἐνταῦθα [b] καταπαύσωμεν τὸν λόγον, ἐκεῖνο παρακαλέσαντες ὑμῶν τὴν ἀγάπην μεμνῆσθαι τῶν εἰρημένων μετὰ ἀκριβείας, καὶ καθ' ἑαυτοὺς ἅπαντα ἀναλογίζεσθαι, ἵνα ἔχητε αὐτὰ ἐνιδρυμένα ταῖς διανοίαις ταῖς ὑμετέραις. ἐὰν γὰρ συνεχῶς ἀναμιμνησκώμεθα τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ θεοῦ, ὧν εἰς τὴν ἡμετέραν φύσιν κατέθετο, αὐτοί τε εὐγνώμονες ἐσόμεθα, καὶ πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς ὁδὸν προτροπὴ ἡμῖν μεγίστη τοῦτο γενήσεται. ὁ γὰρ τῶν εὐεργεσιῶν μεμνημένος τοῦ θεοῦ, δηλονότι σπουδάσει μὴ ἀνάξιον ἑαυτὸν ἀποφῆναι, ἀλλὰ τοσαύτην ἐπιδείξασθαι τὴν σπουδὴν, καὶ τὴν D εὐγνωμοσύνην, ὡς καὶ ἑτέρων πάλιν ἀξιωθῆναι. φιλότιμος γὰρ ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος, καὶ ἐπειδὰν ἴδῃ περὶ τὰ ἤδη ἡμῖν ὑπάρξαντα παρ' αὐτοῦ εὐγνώμονας γενομένους, πολλὴν ἐπιδαψιλεύεται τὴν χάριν, καὶ μειζόνων ἡμᾶς πάλιν ἀξιοῖ τῶν δωρεῶν· μόνον ἐὰν ἡμεῖς τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας φροντίζοντες μὴ ἁπλῶς τὸν χρόνον [c] παρατρέχωμεν, μηδὲ τοῦτο σκοπῶμεν, εἰ τὸ ἥμισυ τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς παρέδραμεν, ἀλλ' εἴ τινα ἡμῖν κατώρθωται ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, καὶ εἴ τι τῶν ἐνοχλούντων ἡμῖν παθῶν διωρθώσαμεν. εἰ γὰρ μέλλοιμεν καθ' E ἑκάστην ἡμέραν τῆς πνευματικῆς διδασκαλίας ἀπολαύοντες οἱ αὐτοὶ διαμένειν, καὶ μὴ ἐπιδιδόναι πρὸς ἀρετὴν, μηδὲ τὰ τῆς κακίας εἴδη ἐξορίζειν τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς, οὐ μόνον ἡμῖν οὐδὲν ὄφελος ἔσται, ἀλλὰ καὶ πλείων ἡ βλάβη. ὅταν γάρ τις καὶ ἐπιμελείας τοσαύτης ἀπολαύων μηδὲν κερδαίνῃ, μεῖζον ἑαυτῷ ἐπισωρεύει τὸ τῆς γεέννης πῦρ. διὸ παρακαλῶ κἂν τῷ ὑπολειπομένῳ χρόνῳ τῆς νηστείας εἰς δέον χρησώμεθα, καὶ

A hunc mundum & creaturas condidit: & poſtea ipſum formavit, ut factus viſibilibus omnibus frueretur. Dein quod ut juſſit eſſe paradiſum, in illo ſtatim ipſum vitam agere voluit, animalia bruta ab illo ſeparavit, & omnium illi dedit poteſtatem, quaſi dominum ſervis & ſubditis nomina imponere jubendo; poſtea vero, quia ſolus erat, cum indigeret aliquo adjutore, qui naturæ ejus particeps eſſet; neque hoc omiſit, ſed producta muliere modo quo ſibi placuit, illam ipſi in manus concredidit; ac præter hæc omnia, prophetiæ quoque dignitate illum inſigni- B vit; & poſt immenſa illa beneficia, caput etiam omnium donavit illi, ut ab omnibus curis & ſolicitudinibus corporis liber eſſet; neque ullis veſtium indumentis, neque alio aliquo indigere illum permiſit; ſed, ut dixi, quaſi Angelum terreſtrem ſuper terram illum verſari voluit. Cum igitur hæc omnia mecum reputo, obſtupeſco & Domini clementiam in humanum genus, & hominis deſidiam, & diaboli invidentiam: non enim ferebat malus ille dæmon videre in corpore hominem angelicam vitam agentem.

5. Cæterum ne nimia longitudine ſer- C monem extendamus, ſi placet, hic finem loquendi facientes, reponemus in poſterum ea quæ de diaboli inſidiis ſequuntur; veſtram orantes caritatem, ut diligenter ea quæ dicta ſunt memoriæ commendetis, & vobiſcum expendatis ea omnia, ut profundius in cogitationibus veſtris conſidant. Nam ſi continuo beneficiorum Dei, quæ in noſtrum genus contulit, recordemur, & ipſi grati erimus, & ad virtutis viam magna id erit exſtimulatio. Quippe manifeſtum eſt, eum qui beneficia Dei ſecum recogitat, operam daturum ne illis indignus videatur; ſed tanti D ſtudii & tam grati animi futurum, ut & alia conſequenter mereatur. Liberalis quippe eſt Dominus noſter, & quando videt nos grato animo eſſe circa ea quæ jam nobis conceſſit, ultra nos potiori gratia majoribuſque muneribus implet. Tantum nobis noſtra ſalus curæ ſit, ne ita incogitanter tempus tranſigamus, neque hoc attendamus, ſi dimidium quadrageſimæ tranſierit, ſed ſi qua in hoc tempore a nobis bene geſta ſunt, & ſi quas affectiones quæ nos perturbant correxerimus. Nam ſi quotidie ſpirituali doctrina E refecti, ſemper iidem manſerimus, neque in virtutibus creverimus, neque peccatorum genera e pectoribus noſtris effugaverimus, non ſolum inde nihil erit utilitatis, ſed & plurimum nocumenti: quandoquidem qui tanta cura habitus nihil lucri facit, neque proficit, majorem ſibi coacervat gehennæ ignem. Ideo oro, ut ſaltem reliquum jejunii tempus ut decet inſumamus, ut ſingulis heb-

Moralis epilogus.

Liberalitas Dei in homines.

[a] Coiſlin. ἀξίωμα ἐχαρίσατο καί.
[b] Coiſlin. καταπαύσασθαι.
[c] Coiſlin. παρεδράμομεν.

domadis, imo singulis diebus nos ipsos
consideremus, & vitia ab animabus no-
stris expellamus, ac bonorum operum
possessionem conquiramus, sicut Prophe-
ta noster admonuit: Declinemus a ma-
lis, & ad virtutem transeamus. Hoc
etenim verum est jejunium. Iracundus fe-
rocem perturbationem pia cogitatione ab
anima eliminet; mansuetudinem autem
& lenitatem amplexetur. Deses & in-
temperans, & formosorum corporum cu-
riosus spectator cogitationes suas refre-
net, & in latitudine mentis suæ inscri-
Matt. 5. 28. bat legem Christi dicentem: *Qui inspe-
xerit mulierem ut concupiscat illam, jam
adulterium commisit cum illa in corde suo:*
incontinentiæ vitium effugiat, & sobrie-
tatis virtutem operetur. Qui præcipitis &
temerariæ linguæ est, & quæcumque ob-
venientia effutit, imitetur beatum Pro-
Psal. 140. 3. phetam, & dicat: *Pone, Domine, custo-
diam ori meo, & ostium munitionis labiis
meis:* & nunquam temere & absque uti-
litate proferat verba, sed audiat Paulum
Ephes. 5. 4. dicentem: *Omnis vociferatio, & furor, &
blasphemia, & obscœnitas, & scurrilitas
tollatur a vobis cum omni malitia.* Et iterum:
Ibidem 4. 29. *Si quis sermo bonus, ad ædificationem uti-
lis, ut det gratiam audientibus.* Juramenta
quoque modis omnibus fugiat, audiens
Matt. 5. 34. sententiam Christi, quæ dicit: *Dictum
Contra juramenta. est antiquis: Non pejerabis: ego autem di-
co vobis, non jurandum omnino.* Ne igitur
dicat aliquis, in re justa juro. Neque enim
in re justa, neque in injusta jurare licet.
Purum igitur a juramentis os servemus:
& his omnibus muniamus nostram lin-
guam, labia, & mentem, ne vel quid
malarum cogitationum intrinsecus nasca-
tur, vel per linguam foras proferatur.
Aures quoque diligenter sepiamus, ne va-
nam auditionem suscipiant. Sicut & bea-
Exod. 23. 1. tus Moses præcepit, dicens: *Auditionem
vanam non suscipies*, & iterum beatus Da-
Ps. 100. 5. vid dicebat: *Detrahentem secreto proximo
suo, hunc persequebar.* Vidisti, dilecte, quan-
ta nobis contentione, quanta vigilantia
ad virtutem parandam opus sit? quomo-
do & parva particula neglecta, totius pe-
riculum infert? Quocirca & alibi clamat
beatus David, accusans hoc facientem.
Psal. 49. 20. *Sedens adversus fratrem tuum loquebaris, &
contra filium matris tuæ ponebas scandalum.*
Si sic nostra omnia membra muniveri-
mus, poterimus ad virtutis opera excita-
ri, & linguam in laudibus & glorificatione
Dei occupare: aures autem in auditu &
disciplina divinorum eloquiorum, & men-
tem in spiritualibus dogmatibus contem-
plandis: manus vero non in rapina &
avaritia, sed in eleemosyna & bonis ope-
ribus faciendis, & pedes non in thea-
tris & spectaculis damnosis, equestribus-
que ludis, sed in ecclesiis, & domibus
precationum, & sanctorum Martyrum

A καθ᾽ ἑκάστην ἑβδομάδα, μᾶλλον δὲ καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἑαυτοὺς περισκοπῶμεν, καὶ τὰ μὲν ἐλαττώματα ἡμῶν ἐξορίζωμεν τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς, κατορθωμάτων δὲ κτῆσιν προσλαμβάνωμεν, καθάπερ ὁ προφήτης παρῄνεσεν, καὶ ἐκκλίνωμεν ἀπὸ τῶν κακῶν, καὶ μετέλθωμεν [a] ἐπὶ τὴν ἀρετήν. αὕτη γὰρ ἡ ἀληθὴς νηστεία. ὁ θυμώδης τὸ μὲν πάθος τὸ ἐνοχλοῦν εὐσεβεῖ λογισμῷ ἐξοριζέτω τῆς ψυχῆς, πρᾳότητα δὲ καὶ ἐπιείκειαν ἀσπαζέσθω. ὁ ῥᾴθυμος καὶ ἀκόλαστος, καὶ [b] μετ᾽ ἀδείας πρὸς τὰ κάλλη τῶν σωμάτων ἐπτοημένος, χαλινώσας αὐτοῦ τὸν λογισμὸν, καὶ τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸ πλάτος αὐτοῦ τῆς
B διανοίας ἐγγράψας τὸν λέγοντα. [c] ὁ ἐμβλέψας γυναικὶ πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, τὸ μὲν τῆς ἀκολασίας πάθος φυγαδευέτω, τὴν δὲ σωφροσύνην κατορθούτω. ὁ προπετὴς ἐν γλώσσῃ καὶ ἁπλῶς τὰ ἐπιόντα φθεγγόμενος μιμείσθω πάλιν τὸν μακάριον προφήτην καὶ λεγέτω· θοῦ κύριε φυλακὴν τῷ στόματί μου καὶ θύραν περιοχῆς περὶ τὰ χείλη μου, καὶ μηδέποτε ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε προφερέτω τὰ ῥήματα, ἀλλ᾽ ἀκουέτω Παύλου λέγοντος, πᾶσα κραυγὴ καὶ θυμὸς καὶ βλασφημία καὶ αἰσχρολογία καὶ εὐτραπελία ἀρθήτω ἀφ᾽ ὑμῶν σὺν πάσῃ κακίᾳ. καὶ πάλιν, εἴ τις λόγος ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν τῆς χρείας, ἵνα δῷ χάριν τοῖς
C ἀκούουσι. καὶ τοὺς ὅρκους δὲ [d] παντελῶς φευγέτω ἀκούων τῆς ἀποφάσεως τοῦ Χριστοῦ τῆς λεγούσης, ὅτι ἐῤῥήθη τοῖς ἀρχαίοις, οὐκ ἐπιορκήσεις· ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὀμόσαι ὅλως. μὴ τοίνυν μοι λέγε, ὅτι ἐπὶ δικαίῳ ὄμνυμι· οὐκ ἔξεστι γὰρ οὔτε ἐπὶ δικαίῳ, οὔτε ἐπὶ ἀδίκῳ ὀμνύναι. καθαρὸν [e] τοίνυν τηρῶμεν ὅρκων τὸ στόμα, καὶ τούτοις ἅπασι τειχίζωμεν ἡμῶν καὶ τὴν γλῶτταν, καὶ τὰ χείλη, καὶ τὴν διάνοιαν, ὥστε μὴ ἔνδοθεν τίκτεσθαί τι τῶν πονηρῶν λογισμῶν, μήτε διὰ γλώττης προφέρεσθαι· καὶ τὰς ἀκοὰς δὲ ἀσφαλῶς ἀποφράττωμεν, ὥστε μήτε ἀκοὴν ματαίαν παραδέχεσθαι, καθάπερ ὁ μακάριος Μωϋσῆς παρήγγελλε λέγων, ἀκοὴν ματαίαν μὴ παραδέξῃ· καὶ πάλιν ὁ μα-
D κάριος Δαυὶδ ἔλεγε, τὸν καταλαλοῦντα λάθρα τοῦ πλησίον αὐτοῦ, τοῦτον ἐξεδίωκον. εἶδες ἀγαπητὲ ὅσης ἡμῖν ἀγρυπνίας χρεία, ὅσου πόνου πρὸς τὴν ἀρετήν; πῶς καὶ βραχὺ μέρος ἀμεληθὲν ὁλόκληρον ἡμῖν ἐπάγει τὸν κίνδυνον; διὰ τοῦτο καὶ ἑτέρωθι ἐβόα ὁ μακάριος Δαυὶδ ἐγκαλῶν τῷ τοῦτο ποιοῦντι· καθήμενος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου κατελάλεις, καὶ κατὰ τοῦ υἱοῦ τῆς μητρός σου ἐτίθεις σκάνδαλον. ἐὰν οὕτως ἡμῶν ἅπαντα τὰ μέλη τειχίζωμεν, δυνησόμεθα καὶ πρὸς τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα διεγερθῆναι, καὶ τὴν μὲν γλῶτταν πρὸς δοξολογίαν καὶ ὕμνους τοὺς εἰς τὸν τῶν ὅλων θεὸν ἀπασχολεῖν, τὴν δὲ ἀκοὴν
E πρὸς ἀκρόασιν καὶ μάθησιν τῶν θείων λογίων, καὶ τὴν διάνοιαν πρὸς τὴν κατανόησιν τῶν πνευματικῶν διδαγμάτων, καὶ τὰς χεῖρας μὴ πρὸς ἁρπαγὴν καὶ πλεονεξίαν, ἀλλὰ πρὸς ἐλεημοσύνην, καὶ τὴν τῶν ἀγαθῶν πράξεων ἐργασίαν, καὶ τοὺς πόδας μὴ εἰς θέατρα καὶ ἱπποδρομίας, καὶ τὰς ἐπιβλαβεῖς θεωρίας, ἀλλ᾽ εἰς ἐκκλησίαν καὶ εἰς εὐκτηρίους οἴκους, καὶ [f] πρὸς τὰς τῶν ἁγίων μαρτύρων

a Savilius putat ἐπὶ redundare.
b Reg. unus μετὰ ἀκηδίας, Savil. in marg. μετ᾽ ἀσφαλείας.
c Sic omnes præter Morel. qui habet, ὁ ἐμβλέπων.
d Reg. unus παντελῶς φυγαδευέτω.
e Reg. unus τοίνυν ὀρῶμεν ὅρκων τῷ στόματι, male.
f Sanctorum Martyrum loculi & thecæ frequenter memorantur a Chrysostomo in Panegyricis tomo II. ubi iis habitus honos sæpe describitur.

θήκας, ἵνα τὴν παρ' αὐτῶν εὐλογίαν καρπούμενοι, ἀχειρώτους ἑαυτοὺς καταστήσωμεν τῶν τοῦ διαβόλου παγίδων. ἐὰν οὕτως ὦμεν μεμεριμνημένοι, καὶ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας φροντίζοντες, δυνησόμεθα καὶ τὸ ἀπὸ τῆς νηστείας κέρδος καρπώσασθαι, καὶ τὰς τοῦ πονηροῦ μηχανὰς διαφυγεῖν, καὶ πολλὴν τὴν ἄνωθεν ῥοπὴν ἐπισπάσασθαι· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἀπολαῦσαι χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A loculis; ut ab illis benedictionem percipiamus, & nos a diabolicis laqueis irretiri non sinamus. Si sic soliciti nostram salutem curaverimus, poterimus & ex jejunio lucrum facere, & dæmonis insidias effugere, & magnam superne gratiam assequi: quam ut nos omnes assequamur, concedat gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri, sanctoque Spiritui sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæcu- B lorum. Amen.

ΟΜΙΛΙΑ ιϛ'.

[a] Εἰς τὴν παράβασιν τῶν πρωτοπλάστων. Καὶ ἦσαν οἱ δύο γυμνοὶ ὅ τε Ἀδὰμ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ᾐσχύνοντο.

ΒΟΥΛΟΜΑΙ σήμερον, ἀγαπητοὶ, θησαυρὸν ὑμῖν πνευματικὸν ὑπανοῖξαι μεριζόμενον, καὶ μηδέποτε δαπανώμενον· πάντας πλουτίζοντα, καὶ ἐν μηδενὶ ἐλαττούμενον, ἀλλὰ καὶ προστιθέμενον. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τοῦ αἰσθητοῦ θησαυροῦ κἂν μικρόν τι ψῆγμα λαβεῖν τις δυνηθείη, πολὺν ἑαυτῷ τὸν πλοῦτον ἐργάζεται· οὕτω δὴ καὶ ἐπὶ τῆς θείας Γραφῆς, καὶ ἐν βραχείᾳ λέξει πολλήν ἐστιν εὑρεῖν τῶν νοημάτων τὴν δύναμιν, καὶ ἄφατον τὸν πλοῦτον. τοιαύτη γὰρ ἡ φύσις τοῦ θησαυροῦ τούτου, τοὺς ὑποδεχομένους εὐπόρους ἐργαζόμενος οὐδέποτε [b] ἐλλείπει· πηγὴ γὰρ τοῦτον ἀναβλύζει τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου. ὑμέτερον δ' ἂν εἴη λοιπὸν μετ' ἀκριβείας φυλάττειν τὰ παρακατατιθέμενα, καὶ τὴν μνήμην ἀδιάπτωτον διασώζειν, ἵνα μετ' εὐκολίας δύνησθε παρακολουθεῖν τοῖς λεγομένοις, μόνον μετὰ σπουδῆς τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσφέρωμεν. ἡ γὰρ χάρις ἕτοιμός ἐστιν ἐπιζητοῦσα τοὺς μετὰ δαψιλείας ταύτην ὑποδεχομένους. ἀκούσωμεν δὲ καὶ τῶν σήμερον ἀνεγνωσμένων, ἵνα μάθωμεν τοῦ Θεοῦ τὴν [c] ἄφατον φιλανθρωπίαν, καὶ ὅσῃ συγκαταβάσει κέχρηται διὰ τὴν σωτηρίαν τὴν ἡμετέραν. Καὶ ἦσαν οἱ δύο γυμνοὶ, ὅ τε Ἀδὰμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ᾐσχύνοντο. ἐννόησόν μοι μακαριότητος ὑπερβολὴν, πῶς ἀνώτεροι ἦσαν τῶν σωματικῶν ἁπάντων, πῶς καθάπερ τὸν οὐρανὸν οὕτω τὴν γῆν ᾤκουν, καὶ ἐν σώματι τυγχάνοντες τὰ τῶν σωμάτων οὐχ ὑπέμενον· οὔτε γὰρ στέγης, οὔτε ὀροφῆς, οὔτε [d] ἱματίου, οὔτε ἄλλου οὐδενὸς τῶν τοιούτων ἐδέοντο. καὶ οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ εἰκῆ τοῦτο ἡμῖν ἐπεσημήνατο ἡ θεία Γραφὴ, ἀλλ' ἵνα μαθόντες τὴν ἄλυπον αὐτῶν ταύτην διαγωγὴν, καὶ τὸν ἀνώδυνον βίον, καὶ τὴν ἀγγελικὴν ὡς εἰπεῖν κατάστασιν, ἐπειδὰν ἴδωμεν μετὰ ταῦτα τούτων ἁπάντων ἐρήμους αὐτοὺς γενομένους, καὶ καθάπερ [e] ἀπὸ πολλῆς πλούτου περιουσίας εἰς ἐσχάτην πενίαν κατενεχθέν-

HOMILIA XVI.

In prævaricationem primum creatorum. Et erant ambo nudi & Adam, & uxor ejus, & non erubescebant. Gen. 2. 25.

1. HODIE vobis, dilectissimi, spiritualem thesaurum aperire volo: qui licet inter multos dividatur, nunquam tamen absumitur: qui omnes locupletat, C & in nullo imminuitur, sed & augetur. Quemadmodum enim in sensibili thesauro si quis vel parvam acceperit portionem, multas tamen divitias inde sibi parabit; ita & in divinis Scripturis, etiam in parva dictione sensuum gravitas & immensæ inveniuntur divitiæ. Talis enim natura hujus thesauri, ut opulentos faciat eos qui se inveniunt, & nunquam deficiat. Fons enim Spiritus sancti hujus scaturigo est. Reliquum fuerit, vos quæ proposita sunt, summa diligentia in memoria perpetuo servare; ut autem facile dicta assequi possitis, tantum quod no- D strum est, magno studio afferamus. Gratia enim parata est, & requirit eos qui ipsam largiter suscipiant. Audiamus igitur quæ hodie sunt lecta, ut discamus immensam Dei benignitatem, & quanto salutis nostræ gratia sermonis temperamento sit usus. 25. *Et erant ambo nudi, tam Adam, quam uxor ejus, & non erubescebant.* Considera, quæso, eminentem beatitudinem, quomodo superiores fuerint omnibus corporalibus, quomodo terram quasi cælum incoluerint; & cum essent in corpore, nihil corporale tulerint: neque tecto, neque veste, neque alio tali opus habentes. Porro divina Scriptura E non simpliciter & absque ratione hoc nobis significavit: sed ut cum didicerimus vitam illorum tristitiæ dolorisque expertem, & angelicum quemdam statum, ut ita dicam, & postea viderimus eos omnibus illis destitui, & quasi e magnis divitiis in extremam inopiam redigi, ipso-

Gratia requirit eos qui ipsam largiter suscipiant.

[a] Hæc notat Savilius: *In cod. Cæsareo num. 4. proxime post decimam quintam homiliam collocantur hæ duæ orationes:* λόγος ιϛ'. εἰς τὴν πεντηκοστήν. *Cujus initium,* ἔγνωτε πρώην πῶς, *quæ est octava* ἀνδριάντων. λόγος ιζ'. ὅτι δουλείας τρεῖς τρόπους, *initium* ἠκούσατε χθὲς πῶς: *quæ itidem suo loco repræsentabitur inter singulares, atque ita homilia hic proxime sequens in illo libro, est 18. & sic in cæteris.* Hæc, εἰς τὴν παράβασιν τῶν πρωτοπλάστων, desunt in Savil. & in quibusdam mss. sed habentur in aliis. Duo, βούλομαι καὶ σήμερον.

[b] Sic Savil. & multi mss. Alii ἐπιλείπει. Colb. unus ἀδιάπτωτον σώζειν.

[c] Ἄφατον deest in quibusdam.

[d] Alii ἱματίων.

[e] Sic quidam mss. bene. Savil. ἀπὸ πολλοῦ πλούτου καὶ περιουσίας. Morel. ἀπὸ πολλοῦ πλούτου περιουσίας.

A rum negligentiæ totum quod fit ascribamus. Operæprecium autem lecta ipsa audire. Nam, ut dixit beatus Moses, quod nudi erant, & non erubescebant, neque enim sciebant se nudos esse, mira gloria illos vestiente & magis quam ullus vestitus ornante, inquit, 1. *Serpens autem erat prudentissimus omnium bestiarum, quæ super terram, quas fecerat Dominus Deus. Et dixit serpens mulieri: Quid quod dixit Deus, ne comedatis ex omni ligno quod est in paradiso?* Vide maligni dæmonis invidentiam, & multiplices technas. Quandoquidem scivit hominem formatum in summo esse B honore, & propemodum nihil minus habere Angelis ipsis, sicut & beatus David inquit: *Minuisti eum paulo minus ab Angelis:* atque hoc ipsum *paulo minus* inobedientiæ peccatum introduxit. Nam post prævaricationem hoc loquutus est Propheta. Videbat igitur super terram Angelum terrestrem, & a sua rodebatur invidia dæmon malorum auctor. Quoniam cum ipse inter supernas virtutes esset, & ob voluntatis suæ nequitiam, & ingentem malitiam, e summo cælo projectus fuerit, magna usus est machinatione, ut C & hominem gratia Dei privare, & ingratum factum, tantis bonis per divinam bonitatem ipsi concessis, nudare posset. Et quid fecit? Invento animali hoc, serpentem dico, qui cætera calliditate sua vincebat, sicut & Moses testatus est, cum dixit; *Erat autem serpens prudentissimus omnium bestiarum quæ super terram, quas fecit Dominus Deus*; eo quasi instrumento quodam usus est, per quod mulierem, utpote simplicius & infirmius vas, illius familiaritate in errorem & deceptionem provocaret. *Et dixit*, inquit, *serpens mulieri.* Hinc collige, ab initio nullam bestiarum virum, D vel mulierem terruisse: sed dominium & subjectionem agnovisse: & sicut nunc domestica animalia, ita & fera & immansueta tunc mitia fuisse.

Gen. 3. 1.

Psal. 8. 6.

2. At forte hîc dubitaverit quis, & quæsierit, num & hoc animal rationis fuerit particeps. Non ita est: absit. Sed ii qui Scripturas sequuntur intelligant oportet, verba quidem esse diaboli, quem invidia concitabat, ut ita hominem falleret: animali autem hoc ut idoneo instrumento utebatur diabolus, quo suarum fraudium E esca immissa, supplantare primum posset mulierem, quæ facilius decipi poterat, & postea per illam etiam protoplastum supplantaret. Itaque hoc bruto utitur ad insidias struendas, & per ipsum mulieri loquitur, & ait: *Quare dixit Deus, ne comedatis ex omni ligno quod est in paradiso?* Considerate, obsecro, malignitatis callidissimam subtilitatem. Inducit enim ratione consilii, & interrogationis, etiam quod a Deo dictum non erat, quasi scili-

Serpens, qui Evam decepit, non erat ratione præditus.

τας, τῇ ῥαθυμίᾳ αὐτῶν τὸ πᾶν ἐπιγράψωμεν. ἀναγκαῖον δὲ ἀκοῦσαι τῶν ἀνεγνωσμένων. εἰπὼν γὰρ ὁ μακάριος Μωϋσῆς, ὅτι γυμνοὶ ἦσαν καὶ οὐκ ᾐσχύνοντο· οὐδὲ γὰρ ᾔδεισαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν, τῆς δόξης τῆς ἀφάτου περιστελλούσης αὐτοὺς, καὶ παντὸς ἱματίου μᾶλλον αὐτοὺς κοσμούσης· φησὶν, ὁ δὲ ὄφις ἦν φρονιμώτατος τῶν θηρίων πάντων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν ἐποίησε κύριος ὁ θεός. καὶ εἶπεν ὁ ὄφις τῇ γυναικί· τί ὅτι εἶπεν ὁ θεὸς, οὐ μὴ φάγητε ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ παραδείσου; ὅρα πονηροῦ δαίμονος βασκανίαν, καὶ πολύπλοκον μηχανήν· ἐπειδὴ γὰρ εἶδεν ἐν τῇ ἀνωτάτω [a] τιμῇ τυγχάνοντα τὸν δημιουργηθέντα ἄνθρωπον, καὶ οὐδὲν σχεδὸν ἔλαττον ἔχοντα τῶν ἀγγέλων, καθάπερ καὶ ὁ μακάριος Δαυὶδ φησιν, ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους· καὶ τοῦτο δὲ αὐτὸ τὸ βραχὺ ἡ τῆς παρακοῆς ἁμαρτία εἰσήγαγεν. μετὰ γὰρ τὴν παρακοὴν τοῦτο ἐφθέγξατο ὁ προφήτης· ὁρῶν τοίνυν [b] ἄγγελον ἐπίγειον ἐπὶ γῆς τυγχάνοντα, καὶ ὑπὸ τῆς βασκανίας τηκόμενος ὁ ἀρχέκακος δαίμων, ἐπειδὴ αὐτὸς ἐν ταῖς ἄνω δυνάμεσι τελῶν, διὰ μοχθηρίαν προαιρέσεως καὶ κακίας ὑπερβολὴν ἐκ τοῦ ὕψους ἐκείνου ἐρρίφη κάτω, πολλῇ κέχρηται τῇ μηχανῇ, ὥστε τῆς εὐνοίας τοῦ θεοῦ ἀποστερῆσαι τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀγνώμονα αὐτὸν ἀπεργασάμενος γυμνῶσαι τῶν τοσούτων ἀγαθῶν τῶν διὰ τῆς τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας παρασχεθέντων αὐτῷ. καὶ τί ποιεῖ; εὑρὼν τὸ θηρίον τοῦτο, τὸν ὄφιν λέγω, τὰ ἄλλα θηρία τῇ φρονήσει νικῶντα, καθάπερ καὶ ὁ μακάριος Μωϋσῆς ἐμαρτύρησεν εἰπὼν, ὁ δὲ ὄφις ἦν φρονιμώτατος πάντων τῶν θηρίων, τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ὧν ἐποίησε κύριος ὁ θεὸς, τούτῳ ὥσπερ ὀργάνῳ τινὶ [c] χρώμενος, δι' αὐτοῦ τὸ ἁπλούστερον καὶ ἀσθενέστερον σκεῦος, τὴν γυναῖκα λέγω, διὰ τῆς ὁμιλίας εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἀπάτην ἐκκαλεῖται. καὶ εἶπε, φησὶν, ὁ ὄφις τῇ γυναικί. λογίζου, ἀγαπητὲ, ἐκ τούτου, πῶς οὐδὲν ἦν ἐν προοιμίοις φοβερὸν τῶν θηρίων τῶν γεγενημένων, οὔτε τῷ ἀνδρὶ, οὔτε τῇ γυναικὶ, ἀλλὰ τὴν ὑποταγὴν καὶ τὴν δεσποτείαν ἐπεγίνωσκον, καὶ καθάπερ νῦν τὰ ἥμερα, οὕτω καὶ τὰ ἄγρια καὶ ἀτίθασα τότε χειροήθη ἐτύγχανεν.

Ἀλλ' ἴσως ἐνταῦθα διαπορήσειεν ἄν τις, καὶ μαθεῖν ζητήσειεν, εἰ καὶ τὸ θηρίον λόγου μετεῖχεν. οὐ τοῦτο, μὴ γένοιτο· ἀλλ' ἀεὶ [d] ἀκολουθοῦντας τῇ γραφῇ τοῦτο λογίζεσθαι χρὴ, ὅτι τὰ μὲν ῥήματα ἦν τοῦ διαβόλου τοῦ διὰ τὸν οἰκεῖον φθόνον πρὸς τὴν ἀπάτην ταύτην διεγερθέντος· τῷ δὲ θηρίῳ τούτῳ ὥσπερ ἐπιτηδείῳ ὀργάνῳ ἐχρήσατο, ἵνα δυνηθῇ τὸ δέλεαρ τῆς οἰκείας ἀπάτης ἐνιεὶς, ὑποσκελίσαι πρότερον μὲν τὴν γυναῖκα, ἅτε ἀεὶ εὐκολώτερον δυναμένην ἀπατηθῆναι, ἔπειτα δὲ δι' αὐτῆς καὶ τὸν πρωτόπλαστον. τῷ οὖν ἀλόγῳ τούτῳ χρησάμενος πρὸς τὴν τῆς ἐπιβουλῆς κατασκευὴν, δι' αὐτοῦ τῇ γυναικὶ διαλέγεται, καί φησι· τί ὅτι εἶπεν ὁ θεὸς, οὐ μὴ φάγητε ἀπὸ παντὸς ξύλου [e] τοῦ παραδείσου; σκοπεῖτε ἐνταῦθα κακουργίας ὑπερβολὴν λεπτοτάτην, τὸ μὴ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐν τάξει συμβουλῆς καὶ ἐρωτήσεως εἰσάγει, καὶ ὡσανεὶ τὴν ὑπὲρ αὐτῶν κηδεμο-

a Coislin. τιμῇ τιμηθέντα.
b Omnes, ἄγγελον ἐπίγειον ἐπὶ γῆς, præter Morel. in quo ἐπίγειον deest.

c Alii, χρησάμενος.
d Savil. κατακολουθοῦντας.
e Savil. τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ.

νίαν ποιούμενος. τοῦτο γάρ ἐστιν ἐνδεικνυμένου τὸ λέγειν, τί ὅτι εἶπεν ὁ θεὸς, οὐ μὴ φάγητε ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ παραδείσου; μονονουχὶ λέγων ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος δαίμων, τίνος ἕνεκεν ἀπεστέρησεν ὑμᾶς τῆς τοσαύτης ἀπολαύσεως; διὰ τί οὐ συγχωρεῖ μετέχειν τῶν ἐν τῷ παραδείσῳ ἀγαθῶν, ἀλλὰ τῆς μὲν θέας τὴν ἀπόλαυσιν ἐδωρήσατο, οὐκ ἀφίησι δὲ μεταλαβεῖν, καὶ πλείονα καρπώσασθαι τὴν ἡδονήν; τί ὅτι εἶπεν ὁ θεός; διὰ τί, φησι, τοῦτο; τί τὸ ὄφελος τῆς ἐν τῷ παραδείσῳ διαγωγῆς, ὅταν μὴ ἐξῇ τῶν ἐν αὐτῷ ἀπολαύειν, ἀλλὰ ταύτῃ μάλιστα πλείονα τὴν ὀδύνην ἔχειν, ὅτ' ἂν θέα μὲν ᾖ, ἀπόλαυσις δὲ [a] ἡ ἀπὸ τῆς μεταλήψεως μὴ γίνηται; εἶδες πῶς καθάπερ δέλεαρ διὰ τῶν ῥημάτων ἐνίησιν αὐτῷ τὸν ἰόν; δέον τὴν γυναῖκα ἐξ αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως καταγνῶναι τῆς μανίας τὴν ὑπερβολὴν, καὶ ὅτι τὰ μὴ ὄντα ἐπιτηδὲς λέγει, καὶ ἐν τάξει δῆθεν κηδεμονίας, ἵνα μαθεῖν δυνηθῇ τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ αὐτοῖς ἐνταλθέντα, καὶ οὕτω πρὸς τὴν παράβασιν αὐτοὺς ἑλκύσῃ. δυναμένη τοίνυν εὐθέως συνιδεῖν αὐτοῦ τὴν ἀπάτην, καὶ ἀποστραφῆναι λοιπὸν τὴν πρὸς αὐτὸν διάλεξιν ὡς περιττὰ λέγοντα, καὶ μὴ ἑαυτὴν εἰς τοσαύτην ταπεινότητα καταγαγεῖν, οὐκ ἠθέλησεν. ἔδει μὲν γὰρ μηδὲ ἐξ ἀρχῆς ἀνασχέσθαι τῆς πρὸς αὐτὸν διαλέξεως, ἀλλ' ἐκείνῳ μόνῳ διαλέγεσθαι, δι' ὃν παρήχθη, καὶ κοινωνὸς κατὰ τὴν ἀξίαν γέγονε, καὶ εἰς βοήθειαν ἐδημιουργήθη. ἐπειδὴ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως παρασυρεῖσα ἠνέσχετο τῆς ὁμιλίας τῆς πρὸς τὸν ὄφιν, καὶ ἐδέχετο τὰ ὀλέθρια ῥήματα τοῦ διαβόλου διὰ τούτου ὡς δι' ὀργάνου, ἀκόλουθον ἦν εὐθέως μαθοῦσαν ἐκ τῶν παρ' αὐτοῦ λεχθέντων τὴν ἐναντίωσιν τῶν ῥημάτων, καὶ ὅτι ἕτερα μὲν ὁ δημιουργήσας προσέταξεν, [b] ἕτερα δὲ οὗτος, καὶ ἀπεναντίας τῷ δημιουργῷ ἔλεγεν, ἀποστραφῆναι καὶ φυγεῖν λοιπὸν τὴν πρὸς αὐτὸν ὁμιλίαν, καὶ βδελύξασθαι τὸν τολμήσαντα τὴν οἰκείαν γλῶσσαν ἀκονῆσαι κατὰ τῆς δοθείσης αὐτοῖς ἐντολῆς. ἀλλὰ διὰ τὴν πολλὴν ἀπροσεξίαν οὐ μόνον οὐκ ἀπεστράφη, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐντολὴν ἅπασαν αὐτῷ ἐξεκάλυψε, καὶ τοὺς μαργαρίτας τῷ χοίρῳ προέρριψε, καὶ πληροῦται τὸ παρὰ τοῦ Χριστοῦ εἰρημένον· [c] μὴ βάλητε γάρ, φησι, τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν, καὶ στραφέντες ῥήξωσιν ὑμᾶς, ὃ δὴ καὶ νῦν γέγονε. παρέθηκε γὰρ τῷ χοίρῳ τῷ πονηρῷ τούτῳ θηρίῳ, ἤτοι τῷ δαίμονι τῷ δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦντι τοὺς θείους μαργαρίτας, καὶ οὐ μόνον αὐτοὺς κατεπάτησε, καὶ ἀντετάξατο τοῖς ῥηθεῖσιν, ἀλλὰ καὶ στραφεὶς οὐκ αὐτὴν μόνον, ἀλλὰ μετ' αὐτῆς καὶ τὸν πρωτόπλαστον εἰς τὸ τῆς παρακοῆς ῥῆγμα κατήγαγε. τοσοῦτόν ἐστι κακὸν ἁπλῶς καὶ [d] ὡς ἔτυχε πᾶσιν ἐκκαλύπτειν τὰ θεῖα μυστήρια. ἀκουέτωσαν οἱ ἁπλῶς καὶ ἀδιαφόρως πρὸς ἅπαντας διαλεγόμενοι. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖ περὶ χοίρου αἰσθητοῦ ὁ Χριστὸς λέγει, ἀλλὰ τοὺς χοιρώδεις τῶν ἀνθρώπων αἰνιττόμενος, καὶ ὁμοίως τοῖς ἀλόγοις ἐγκυλινδουμένους τῷ τῆς ἁμαρτίας βορβόρῳ, παιδεύων ἡμᾶς εἰδέναι καὶ προσώπων διαφορὰν, καὶ πολιτείας

a Quidam mss. ἢ ἀπὸ τῆς θέας.
b Colb. ἕτερα δὲ αὐτός.
c Savil. & quidam mss. μὴ βάλλετε.

A cet curam ipsorum haberet: id quod ostenditur, cum inquit: *Cur dixit Deus, ne comedatis de omni ligno quod est in paradiso?* quasi diceret malignus ille dæmon: Quare Deus privavit vos tanta fruitione? cur non concedit ut participes sitis bonorum quæ sunt in paradiso; sed præstitit quidem ut visu frueremini, non tamen eo frui sinit, & majori voluptate interdicit. *Cur dixit Deus?* Quare, inquit, hoc? quæ utilitas versari in paradiso, & non frui his quæ in illo sunt; sed ideo majorem ferre dolorem, quod spectare quidem vobis liceat, frui non liceat. B Vidisti quomodo per verba, quasi per escam virus suum immittit? Debebat mulier ex ipso aggressu eminentem conjectare malitiam, tum quod de industria quæ non erant diceret: tum quod quasi curam ipsorum gereret, ut scire posset quæ illis a Deo præcepta, & sic ad prævaricationem ipsos traheret. Igitur cum posset statim illius imposturam videre, & aversari verba uti nugacia, & seipsam in tantam vilitatem non dejicere, noluit. Oportebat, inquam, initio colloquium illius non ferre, sed illi soli loqui, propter quem, C & in cujus adjutorium producta erat, particeps dignitatis illius facta. Quia autem nescio quomodo allecta, colloquium serpentis tulit: per quem, ut instrumentum, perniciosa diaboli verba suscepit: congruum erat statim cum disceret ex verbis ejus, esse illa cum veritate pugnantia: & alia quidem conditorem imperasse, alia autem illum, & plane contraria Deo dicere; ut ipsa aversaretur, & fugeret illius consuetudinem, abominareturque illum, qui linguam contra datum illis mandatum acuere auderet. Verum quia præ magna negligentia non attendebat, D non solum non est illum aversata, sed omne mandatum illi detexit, & porco margaritas objecit, implevitque quod a Christo dictum est: *Ne mittatis margaritas vestras ante porcos: ne forte conculcent illas pedibus suis, & conversi vos disrumpant.* Matt. 7. 6. Id quod & hic factum est. Apposuit enim porco, huic malæ bestiæ, dæmoni videlicet, qui per serpentem operabatur, divinas margaritas: & non solum illas conculcavit, & dictis se opposuit: sed & conversus, non ipsam solum, sed cum ipsa primigenium hominem quoque E in præcipitium inobedientiæ perduxit. Tantum malum est absque delectu cuivis & promiscue divina mysteria detegere. Audiant qui sine discrimine simpliciter cum omnibus colloquuntur. Neque enim ibi Christus de sensibili porco præcepit, sed homines porcinis moribus subindicat, qui sicut bruta illa in peccati luto involvuntur: docens nos, ut personarum diversitatem dignoscamus, & vitæ rationes

d Reg. unus ὡς ἔτυχεν ἀναιδῶς πᾶσι. Savil. ἀνέδην. Infra Reg. unus & Colb. unus περὶ χοίρων αἰσθητῶν. Savil. περὶ χοίρων tantum, Morel. περὶ χοίρου αἰσθητοῦ.

inquiramus, quando aliquid divinorum eloquiorum exponere opus fuerit, ne & illos, & nosmetipsos lædamus. Nam qui tales sunt, non solum nihil lucri ex dictis capiunt, sed & eos qui bonas illas margaritas absque disquisitione illis proposuerant, secum in suæ perditionis profundum sæpe pertraxerunt. Ideo cum diligentia observanda sunt hæc, ne eadem patiamur quæ illi qui hîc decepti sunt. Nam & nunc si voluisset mulier non proponere margaritas porco, neque ipsa in præcipitium ruisset, neque virum secum traxisset.

3. Sed audiamus quid illi respondeat: nam ut dixerat, *cur dixit Deus, de omni ligno paradisi ne comedatis?* inquit mulier serpenti: 2. *De omni ligno paradisi comedimus;* 3. *de fructu autem ligni, quod est in medio paradisi, dixit Deus, ne comedatis, neque attigeritis ipsum, ut non moriamini.* Vidisti malignitatem? dixit quod non erat, ut in colloquium provocaret, & disceret id quod erat. Mulier enim postea confidens quasi benevole erga se affectus esset, totum mandatum detexit, diligenterque recensuit omnia, & responso suo omnem sibimetipsi defensionem abstulit. Quid enim potes dicere, ô mulier! *Dixit Deus: ne comedatis de omni ligno quod est in paradiso.* Oportebat te aversari eum, qui diversa a Deo dixerat, & dicere: Apage, impostor es tu, nescis neque mandati nobis dati potentiam, neque quantis fruimur, neque copiam eorum quæ nobis suppeditantur. Nam tu quidem ais Deum dixisse, nullum nos degustare debere lignum. Dominus autem & conditor, ob immensam suam bonitatem nobis permisit frui, & potestatem habere omnium, ab uno tantum abstinere jussit, idque nobis consulens, ut ne gustato illo, morte occumberemus. Oportebat, si quidem prudens fuisset, his dictis illum omnino aversari, nihilque ultra illi loqui, neque audire loquentem: sed ista revelato præcepto, & narratis Dei verbis, aliud lethiferum & perniciosum consilium ab illo accipit. Nam postquam dixit mulier: *De omni ligno paradisi edimus, de fructu autem ligni quod est in medio paradisi dixit Deus, ne comedatis ex illo, neque attigeritis ipsum, ne moriamini;* iterum malignus salutis nostræ inimicus contrarium Deo consilium affert. Quippe cum benignus Deus ob magnam nostri curam de ligno sumere prohibuerit, ut ne per inobedientiam mortales fieremus; ille dicit mulieri: *Non morte moriemini.* Quali venia dignabitur ullus mulierem, quod omnino aures aperuerit tam audacia dicenti. Nam cum Deus dixerit, ne comedatis, ut ne moriamini: ille, inquit, *non morte mo-*

A [a] ἐπιζητεῖν ἀκρίβειαν, ἡνίκα ἂν δέῃ τι τῶν θείων λογίων ἐκκαλύπτειν, ἵνα μὴ κἀκείνους καὶ ἑαυτοὺς λυμαινώμεθα. οἱ γὰρ τοιοῦτοι οὐ μόνον οὐδὲν κερδαίνουσιν ἀπὸ τῶν λεγομένων, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνεξετάστως παραθέντας τοὺς καλοὺς τούτοις μαργαρίτας, εἰς τὸ αὐτὸ αὐτοῖς βάραθρον τῆς ἀπωλείας πολλάκις κατήγαγον. διὸ χρὴ μετὰ ἀκριβείας ταῦτα παραφυλάττεσθαι, ἵνα μὴ τὰ αὐτὰ τοῖς νῦν ἀπατηθεῖσιν ὑπομένωμεν. εἰ γὰρ καὶ νῦν ἡ γυνὴ ἐβουλήθη τοὺς θείους μαργαρίτας μὴ προθεῖναι τῷ χοίρῳ, οὐκ ἂν οὔτε αὐτὴ εἰς τὸν κρημνὸν τοῦτον κατηνέχθη, οὔτε τὸν ἄνδρα συγκατέσπασεν.

B Ἀλλ' ἀκούσωμεν τί πρὸς αὐτὸν ἀποκρίνεται· εἰπόντος γὰρ ἐκείνου, τί ὅτι εἶπεν ὁ θεὸς, ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ παραδείσου οὐ μὴ φάγητε, φησὶν ἡ γυνὴ τῷ ὄφει· ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ παραδείσου φαγόμεθα· ἀπὸ δὲ τοῦ καρποῦ τοῦ ξύλου τοῦ ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου εἶπεν ὁ θεὸς οὐ φάγεσθε, οὐδὲ μὴ ἅψησθε αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀποθάνητε. εἶδες κακουργίαν; εἶπε τὸ μὴ ὂν, ἵνα ἐκκαλεσάμενος αὐτὴν εἰς διάλεξιν μάθῃ τὸ ὄν. ἡ γὰρ γυνὴ λοιπὸν ὡς εὐνοϊκῶς περὶ αὐτὴν διακειμένου θαῤῥήσασα, πᾶσαν ἐκκαλύπτει τὴν ἐντολὴν, καὶ λέγει πάντα μετὰ ἀκριβείας, καὶ δι' ὧν ἀπεκρίνατο πάσης ἑαυτὴν ἀποστερεῖ ἀπολογίας. τί γὰρ ἂν ἔχοις εἰπεῖν, C ὦ γύναι; εἶπεν ὁ θεὸς, οὐ μὴ φάγητε ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ παραδείσου. δέον σε ὡς ἐναντία εἰρηκότα ἀποστραφῆναι καὶ εἰπεῖν πρὸς αὐτόν· ἄπαγε, ἀπατεὼν εἶ σὺ, οὐκ οἶσθα οὐδὲ τῆς ἐντολῆς τῆς δεδομένης ἡμῖν τὴν δύναμιν, οὐδὲ τῆς ἀπολαύσεως τὸ μέγεθος, οὐδὲ τὴν δαψίλειαν τῆς χορηγίας. σὺ μὲν γὰρ ἔφης εἰρηκέναι τὸν θεὸν, ἀπὸ μηδενὸς ξύλου ἡμᾶς [b] ἀπογεύσασθαι, ὁ δὲ δεσπότης καὶ δημιουργὸς διὰ πολλὴν ἀγαθότητα πάντων ἡμῖν ἀνεὶς τὴν ἀπόλαυσιν, καὶ τὴν ἐξουσίαν, ἑνὸς μόνου ἀπέχεσθαι ἐκέλευσε, καὶ τοῦτο πάλιν διὰ τὴν περὶ ἡμᾶς κηδεμονίαν, D ὥστε μὴ μετασχόντας ἁλῶναι θανάτῳ. δέον εἴπερ εὐγνώμων ἦν, ταῦτα πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν τὰ ῥήματα πάντη ἀποστραφῆναι, καὶ μηκέτι μήτε διαλεχθῆναι, μήτε ἀκοῦσαί τι τῶν παρ' αὐτοῦ λεγομένων· ἀλλὰ τὴν ἐντολὴν ἐκκαλύψασα καὶ εἰποῦσα τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ [c] αὐτοῖς ῥηθέντα, ἄλλην δέχεται παρ' αὐτοῦ συμβουλὴν ὀλεθρίαν καὶ θανάσιμον. ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν ἡ γυνὴ, ὅτι ἀπὸ παντὸς τοῦ ξύλου τοῦ παραδείσου φαγόμεθα, ἀπὸ δὲ τοῦ καρποῦ τοῦ ξύλου τοῦ ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου, εἶπεν ὁ θεὸς, οὐ φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, οὐδ' οὐ μὴ ἅψησθε αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀποθάνητε· πάλιν ὁ πονηρὸς καὶ ἐχθρὸς τῆς ἡμετέρας σωτηρίας ἐναντίαν E τῷ δεσπότῃ τὴν συμβουλὴν εἰσάγει. τοῦ γὰρ φιλανθρώπου θεοῦ διὰ πολλὴν κηδεμονίαν τὴν μετάληψιν κωλύσαντος, ἵνα μὴ διὰ τῆς παρακοῆς θνητοὶ γένωνται, οὗτός φησι τῇ γυναικὶ, οὐ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. ποίας ἂν τις ἀξιώσειε συγγνώμης τὴν γυναῖκα, ὅτι ὅλως κἂν ὑποσχεῖν ἠνέσχετο τὰς ἀκοὰς τῷ οὕτω τολμηρὰ [d] φθεγγομένῳ; εἰπόντος γὰρ τοῦ θεοῦ μὴ ἅψησθε, ἵνα μὴ ἀποθάνητε, οὗτός φησιν, οὐ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. εἶτα

a Duo mss. ζητεῖν. Iidem ἂν τι δέοι.
b Quinque mss. γεύσασθαι. Infra iidem ἐξουσίαν, ἑνὸς μόνου ἀπεχ-
c Morel. αὐτῇ ῥηθέντα. Aliqui melius, αὐτοῖς.
d Alii ἀποφθεγγομένῳ.

οὐκ ἀρκεσθεὶς τῷ ἀντιφθέγξασθαι τοῖς παρὰ τοῦ θεοῦ ῥηθεῖσι, καὶ ὡς φθονερὸν διαβάλλει τὸν δημιουργὸν, ἵν᾽ οὕτω τὴν ἀπάτην εἰσαγαγεῖν [a] δυνηθείη, καὶ τὴν γυναῖκα ὑποσκελίσας τὸν οἰκεῖον σκοπὸν ἀποπληρώσῃ. οὐ θανάτῳ, φησὶν, ἀποθανεῖσθε. ᾔδει γὰρ ὁ θεὸς, ὅτι ᾗ ἂν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπ᾽ αὐτοῦ, διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἔσεσθε ὡς θεοὶ γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρόν. ἰδοὺ τὸ δέλεαρ ἅπαν. πληρώσας γὰρ τὴν κύλικα δηλητηρίου φαρμάκου ἐπέδωκε τῇ γυναικὶ, ἡ δὲ τὸ θανάσιμον ἰδεῖν οὐ βουληθεῖσα· ἐδύνατο γὰρ εἴπερ ἐβούλετο ἐκ προοιμίων τοῦτο γνῶναι· ἀλλ᾽ ἀκούσασα παρ᾽ αὐτοῦ, ὅτι διὰ τοῦτο τὴν μετάληψιν ἐκώλυσεν ὁ θεὸς, ἐπειδὴ ᾔδει ὅτι διανοιγήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἔσεσθε ὡς θεοὶ γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρὸν, τῇ ἐλπίδι τῆς ἰσοθείας [b] φυσηθεῖσα, μεγάλα ἦν λοιπὸν φανταζομένη. τοιαῦτα γὰρ τὰ παρὰ τοῦ ἐχθροῦ μηχανήματα· ὅταν εἰς πολὺ ὕψος διὰ τῆς ἀπάτης ἀναγάγῃ, τότε τηνικαῦτα εἰς τὸν βαθὺν κρημνὸν κατάγει. φαντασθεῖσα γὰρ ἰσοθείαν ἐπὶ τὴν μετάληψιν ἔσπευδε, καὶ ἐκεῖ λοιπὸν ἔτεινε καὶ [c] τὸν λογισμὸν καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ οὐδὲν ἕτερον περιεσκόπει, ἢ πῶς τὴν κύλικα ἐκπίῃ, τὴν παρὰ τοῦ πονηροῦ δαίμονος κερασθεῖσαν. μετὰ γὰρ τὸ δέξασθαι τὸν ὀλέθριον ἐκεῖνον ἰὸν διὰ τῆς συμβουλῆς τοῦ ὄφεως, ἵνα μάθῃς ὅτι περὶ τούτων τὴν σπουδὴν εἶχεν, ἄκουε τῆς γραφῆς λεγούσης· καὶ εἶδεν ἡ γυνὴ ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρῶσιν, καὶ ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν, καὶ ὡραῖόν ἐστι τοῦ κατανοῆσαι, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ καὶ ἔφαγεν. ἀληθῶς φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί. διὰ τί γὰρ πρὸ τῆς συμβουλῆς τοῦ πονηροῦ δαίμονος ἐκείνου μηδὲν τοιοῦτον ἔπαθε, μηδὲ κατενόησε τὸ ξύλον, μηδὲ εἶδεν αὐτοῦ τὴν ὡραιότητα; ἐπειδὴ ἐδεδοίκει τοῦ θεοῦ τὴν ἐντολὴν, καὶ τὸ μέλλον ἐπιτίμιον ἔσεσθαι ἐκ τῆς μεταλήψεως· νυνὶ δὲ ἐπειδὴ ἠπατήθη παρὰ τοῦ πονηροῦ θηρίου τούτου, ὅτι οὐ μόνον τοῦτο πείσονται, ἀλλὰ καὶ ἰσόθεοι ἔσονται, τότε λοιπὸν ἡ ἐλπὶς τῆς ὑποσχέσεως ἐπὶ τὴν μετάληψιν αὐτὴν παρώρμησε, καὶ οὐκ ἀνασχομένη μεῖναι ἐπὶ τῶν οἰκείων ὅρων, ἀλλὰ τὸν ἐχθρὸν καὶ πολέμιον τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας ἀξιοπιστότερον εἶναι νομίσασα τῶν παρὰ τοῦ θεοῦ ῥημάτων, ἐμάνθανε διὰ τῆς πείρας αὐτῆς μετ᾽ οὐ πολὺ τῆς συμβουλῆς τὸ ὀλέθριον, καὶ τὴν ἐκ τῆς μεταλήψεως καταληψομένην αὐτοὺς συμφοράν. ἰδοῦσα γὰρ, φησὶν, ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρῶσιν καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀρεστὸν ἰδεῖν, καὶ ὡραῖόν ἐστι τοῦ κατανοῆσαι, λογισαμένη πρὸς ἑαυτὴν ἴσως ἐκ τῆς παρὰ τοῦ διαβόλου ἀπάτης, ἣν διὰ τοῦ ὄφεως αὐτῇ προσήγαγεν, [d] εἰ καὶ εἰς βρῶσιν καλὸν τὸ ξύλον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς οὕτω τέρπειν δύναται· καὶ ὡραιότης τίς ἐστιν ἄφατος ἐν αὐτῷ, παρέχει δὲ ἡμῖν ἡ τούτου μετάληψις καὶ τὴν ἀνωτάτω τιμὴν, καὶ τὴν αὐτὴν ἀξίαν τῷ δημιουργῷ ἕξομεν, τίνος ἕνεκεν οὐ μεταληψόμεθα τούτου;

A *riemini.* Dein non contentus contraria dictis Dei protulisse, incusat eum etiam ut invidum opificem, quo sic fraudem inducere posset, & supplantata muliere propositum suum impleret. *Non morte moriemini.* 1. *Sciebat enim Deus, quod quocumque die comedetis ex eo, aperientur oculi vestri, & eritis sicut dii, scientes bonum & malum.* Ecce totam escam: calicem enim pernicioso veneno plenum mulieri dedit, quæ lethiferum hoc esse videre nolens; poterat enim, si voluisset, ab initio hoc scire: sed ut audivit ab illo, quod ideo esum hunc pro- B hibuisset Deus, quia sciret oculos ipsorum aperiendos, eosque sicut deos fore, scientes bonum & malum; æquandæ divinitatis spe inflata, magna quædam secum concipiebat. Tales enim sunt machinationes inimici, ut quando per deceptionem in sublime subduxerit, tandem & in profundum per præceps dejiciat. Igitur ut æqualem se fore Deo imaginata est, ad esum properavit, & illuc postea fixit & cogitationem, & mentem: & nihil aliud considerabat, quam ut calicem a maligno dæmone temperatum epotaret. Nam quod ac- C cepto pernicioso illo serpentini consilii veneno, tale ipsi studium fuerit, audi Scripturam dicentem: 6. *Et vidit mulier quod bonum esset lignum ad vescendum, & gratum oculis ad videndum, formosumque ad contemplandum: & accepit de fructu illius, & comedit.* Vere *corrumpunt bonos mores colloquia prava.* (1.Cor.15.33.) Quare enim non ante diabolicum consilium illi tale quid in mentem venit, nec lignum hoc consideravit, nec ejus pulcritudinem vidit? Quia timebat mandatum Dei, & subsequuturum ex esu supplicium: nunc au- D tem postquam a mala hac bestia decepta est, ita ut crederet non solum nihil damni hinc passuros, sed & Deo æquales esse futuros: tunc illam spes promissionis ad sumendum cibum impulit: neque intra suos limites contenta, sed inimico & hosti salutis nostræ majorem fidem habens, quam verbis Dei: experientia sua non multo post didicit consilii perniciem, & quanta calamitas ipsos deprehensura esset. Nam *ut vidit*, inquit, *quod lignum esset bonum ad vescendum, & quod oculis gratum ad videndum, & formosum ad contemplandum*, co- E gitavit secum, forte ex diaboli deceptione, quam per serpentem ille afferebat, si & ad vescendum bonum est lignum, & si tantum oculos oblectare potest, & pulcritudine præditum est ineffabili; si etiam ejus sumtio summum nobis præbebit honorem, & habebimus eamdem quam conditor dignitatem: quare non sumeremus de eo?

a Alii δυνηθῇ.

b Reg. unus & Savil. φυσηθεῖσα πρὸς μεγάλα λοιπόν. Alii, φυσηθεῖσα τὰ μεγάλα.

c Coislin. τὸν διαλογισμόν. Infra Colbert. unus δαίμονος κατεσπαθεῖσαν μετά.

d Εἰ deest in quibusdam mss. itemque ἄφατος infra a quibusdam abest.

A 4. Vidisti quomodo illam diabolus captivam duxit, & allexit ratiocinium ejus, fecitque ut quæ supra suam dignitatem erant sapere auderet, quo inflata spe vana, ab his quoque quæ ipsi concessa erant, excideret? *Et accepit de fructu illius, & comedit. Et dedit etiam viro suo, & comederunt: 7. Et aperti sunt oculi illorum, & cognoverunt quod nudi essent.* Quid fecisti, ô mulier? Non solum pernicioso accepto consilio legem a Deo datam conculcasti, & mandatum contemsisti, & in tantam venisti intemperantiam, ut non contenta tot tantorumque fruitione, etiam B unicum hoc lignum, de quo ne comederes præceperat Dominus, ausa sis sumere, & fide habita iis quæ a serpente dicta sunt, fidelius putasti illius consilium, quam mandatum a conditore datum; & in tantum decepta es, ut ne venia quidem digna sis? Num enim ejusdem naturæ erat qui hoc consulebat? ex subditis & servis, & sub tua potestate erat. Quare sic teipsam fœdasti, & illo relicto, propter quem formata es, ad cujus auxilium producta es, cujus dignitatum es particeps, & cum quo ejusdem C es substantiæ & vocis, in familiaritatem serpentis venire sustinuisti, ut a diabolo per hanc bestiam acciperes consilium manifeste contrarium iis quæ a Deo sunt injuncta: neque sic aversata es illum, sed spe promissionis, de cibo illo sumere ausa es? Esto igitur, teipsam in tantum præcipitium depuleris, & honore maximo privaveris: quare & virum tantæ ruinæ socium facis? & cujus te adjutricem esse oportebat, illius facta es insidiatrix, & ob minimum cibi illum quoque tecum a gratia Dei abalienas? Quæ te prodigiosa insania in tantam audaciam induxit? Non satis erat D tibi beatam hanc vitam agere, & corpore quidem vestiri, neque corporalis rei alicujus indigam esse: omnibus in paradiso frui, excepto unico hoc ligno; visibilia omnia sub vestra esse potestate, & te esse omnium dominam; sed vanis decepta promissionibus, sperasti etiam in summum pervenire honoris fastigium? Idcirco disces re ipsa, te non solum illa non assequuturam esse, sed & omnibus jam a Deo tibi datis privandam & teipsam, & virum: atque in tantam pœnitentiam venietis, ut & serus E vester dolor futurus, & malignus dæmon, qui hoc damnosum vobis consilium suggessit, risurus, vobisque insultaturus sit, utpote jacentibus, & eadem quæ ipse passis. Etenim sicut ille supra quam decebat de se sentiens, a concessa dignitate deturbatus, & e cælis

Εἶδες πῶς αὐτὴν αἰχμάλωτον ὁ διάβολος ἀπήγαγε, καὶ ὑπέσυρε τὸν λογισμὸν, καὶ παρεσκεύασε μείζονα τῆς οἰκείας ἀξίας φρονῆσαι, ἵνα κεναῖς ἐλπίσι φυσωμένη ἐκπέσῃ καὶ τῶν ἤδη παρασχεθέντων; Καὶ ἔλαβέ, φησιν, ἀπὸ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ καὶ ἔφαγε, καὶ ἔδωκε καὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, καὶ ἔφαγον, καὶ διηνοίχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἔγνωσαν, ὅτι γυμνοὶ ἦσαν. Τί πεποίηκας [a] ὦ γύναι; οὐ μόνον αὐτὴν τὴν ὀλεθρίαν συμβουλὴν δεξαμένη τὸν παρὰ τοῦ Θεοῦ δεδομένον νόμον κατεπάτησας, καὶ ἐξύβρισας εἰς τὴν ἐντολὴν, καὶ τοσαύτῃ ἐχρήσω τῇ ἀκρασίᾳ, ὡς μὴ ἀρκεσθῆναι τῇ τοσαύτῃ ἀπολαύσει, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἑνὸς ξύλου, οὗ προσέταξεν ὁ δεσπότης μὴ ἐφάψασθαι, ἐτόλμησας ἐπιλαβέσθαι, καὶ ἐπίστευσας τοῖς παρὰ τοῦ ὄφεως εἰρημένοις, καὶ ἀξιοπιστοτέραν τὴν τούτου συμβουλὴν ἐνόμισας τῆς παρὰ τοῦ δημιουργήσαντος δοθείσης ἐντολῆς, καὶ τοσαύτην ἀπατηθεῖσα ἀπάτην ὡς μηδὲ συγγνώμης εἶναι ἀξίαν; μὴ γὰρ ὁμογενής σοι ἦν ὁ τὴν συμβουλὴν εἰσαγαγὼν, τῶν ὑποτεταγμένων ἐτύγχανε, τῶν δούλων τῶν ὑπὸ τὴν σὴν ἐξουσίαν τυγχανόντων. Τίνος ἕνεκεν οὕτω σαυτὴν κατῄσχυνας, καὶ ἐκεῖνον καταλιποῦσα, δι' ὃν ἐδημιουργήθης, ᾧ πρὸς βοήθειαν παρήχθης, ᾧ [b] κοινωνὸς τῆς ἀξίας ἐγένου, καὶ ὁμοούσιος, καὶ ὁμόφωνος, τῷ ὄφει εἰς ὁμιλίαν ἐλθεῖν κατεδέξω, καὶ διὰ τοῦ θηρίου τούτου τὴν παρὰ τοῦ διαβόλου δέξασθαι συμβουλὴν, καὶ φανερῶς ἀπεναντίας οὖσαν τῆς τοῦ δημιουργήσαντος νομοθεσίας, οὐδὲ οὕτως ἀπεστράφης, ἀλλὰ τῇ ἐλπίδι τῆς ὑποσχέσεως κατετόλμησας τῆς μεταλήψεως; ἔστω τοίνυν, σαυτὴν εἰς τοσοῦτον κρημνὸν κατήγαγες, καὶ τῆς τιμῆς τῆς ὑπερβαλλούσης ἀπεστέρησας, τίνος ἕνεκεν καὶ τὸν ἄνδρα κοινωνὸν λαμβάνεις τοῦ χαλεποῦ [c] τούτου πταίσματος, καὶ ᾧ βοηθὸς εἶναι ἐτάχθης, τούτου ἐπίβουλος γίνῃ, καὶ διὰ μικρᾶς βρώσεως τῆς εὐνοίας τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀλλοτριοῖς κἀκεῖνον μετὰ σαυτῆς; ποία μανίας ὑπερβολὴ εἰς τοσαύτην σε τὴν τόλμαν ἤγαγεν; [d] οὐκ ἤρκει σοι τὸν ἀταλαίπωρον ζῆν βίον, τὸ σῶμα μὲν περικεῖσθαι, μηδενὸς δὲ δεῖσθαι τῶν σωματικῶν; τὸ πάντων τῶν ἐν τῷ παραδείσῳ ἀπολαύειν πλὴν ἑνὸς ξύλου, τὸ πάντα τὰ ὁρώμενα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν εἶναι τὴν ὑμετέραν, καὶ τὴν κατὰ πάντων ἀρχὴν κεκτῆσθαι· ἀλλ' ἀπατηθεῖσα ταῖς ἐλπίσι προσεδόκησας καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀνωτάτω κορυφὴν ἥξειν; διὰ τοῦτο μαθήσῃ δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ὅτι οὐ μόνον ἐκείνων οὐκ ἐπιτεύξῃ, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν ἤδη δεδομένων ἀποστερήσεις καὶ σαυτὴν, καὶ τὸν ἄνδρα, καὶ εἰς τοσαύτην ἥξετε μεταμέλειαν ὡς ὑμᾶς μὲν ἄπρακτα μεταγινώσκειν, τὸν δὲ πονηρὸν δαίμονα τὸν τὴν ὀλεθρίαν ταύτην συμβουλὴν εἰσαγαγόντα [e] ἐπιγελᾶν, καὶ ἐπεμβαίνειν, ἅτε δὴ λοιπὸν κειμένοις, καὶ τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ πεπονθόσι. καθάπερ γὰρ ἐκεῖνος τὰ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν φρονήσας, καὶ τῆς παρασχεθείσης ἀξίας ἐξεβλήθη, καὶ ἐκ τῶν οὐρανῶν εἰς

a Morel. ὦ γύναι; οὐ μόνον αὐτὴν τὴν ὀλεθρίαν. Savil. & mss. ὦ γύναι; διὰ τί τὴν ὀλεθρίαν συμβ. Mox unus δεδωρημένον, & infra τῇ ἀπολαύσει, omisso, τοσαύτῃ. Paulopost Morel. μὴ ἐφάψασθαι, alii, μὴ ἅψασθαι.

b Alii, κοινωνὸς τῆς ἐξουσίας.

c Sex mss. τούτου πτώματος. Alii, τούτου πλαίσματος.

d Reg. unus, οὐκ ἤρκεσε.

e Alii, ἐπεγγελᾷν. Mox Morel. τὰ αὐτὰ αὐτῷ πεπ- Alii melius, ἐκείνῳ.

τὴν γῆν κατενεχθῇ· τὸ αὐτὸ δὴ καὶ ὑμᾶς ἐργάσασθαι ἠβουλήθη, καὶ διὰ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς εἰς τὸ τοῦ θανάτου ἐπιτίμιον ἀγαγεῖν, καὶ τὸν οἰκεῖον φθόνον [a] πληρῶσαι, καθὼς καὶ σοφός τις ἔλεγε· Φθόνῳ δὲ διαβόλου θάνατος εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθε. Καὶ ἔδωκε, φησὶ, καὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς· καὶ ἔφαγον, καὶ διηνοίχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί. Πολλὴ καὶ τοῦ ἀνδρὸς ἡ ῥᾳθυμία. Εἰ γὰρ καὶ ὁμογενὴς ἦν, καὶ γυνὴ ἦν, ἀλλ' ἐχρῆν ἔναυλον ἔχοντα τοῦ Θεοῦ τὴν ἐντολὴν, προτιμοτέραν ταύτην ποιήσασθαι τῆς ἀκαίρου ἐπιθυμίας ἐκείνης, καὶ μὴ κοινωνῆσαι τῆς παραβάσεως, μηδὲ διὰ βραχεῖαν ἡδονὴν τῶν τοσούτων ἀγαθῶν ἑαυτὸν ἀποστερῆσαι, καὶ προσκροῦσαι τῷ οὕτως εὐεργέτῃ, καὶ [b] τοσαύτην φιλανθρωπίαν ἐπιδειξαμένῳ, καὶ οὕτως ἀνώδυνον καὶ μόχθου παντὸς ἀπηλλαγμένον βίον χαρισαμένῳ. Μὴ γὰρ οὐκ ἐξῆν τῶν ἄλλων ἁπάντων τῶν ἐν τῷ παραδείσῳ μετὰ δαψιλείας ἀπολαύειν; τίνος ἕνεκεν οὕτως εὔκολον οὖσαν τὴν ἐντολὴν φυλάξαι οὐδὲ αὐτὸς ἠβουλήθης; Ἀλλ' ἴσως ἀκούσας παρὰ τῆς γυναικὸς τῆς ὀλεθρίου συμβουλῆς τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τῇ ἐλπίδι καὶ αὐτὸς φυσηθεὶς, ἑτοίμως ἐκοινώνησας τῆς βρώσεως· διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἐπιτίμιον ἀμφότεροι διαδέχεσθε, καὶ τῶν πραγμάτων ἡ πεῖρα διδάξει ὑμᾶς, μὴ τῆς τοῦ Θεοῦ ἀξιοπιστοτέραν ἡγεῖσθαι τὴν τοῦ πονηροῦ δαίμονος συμβουλήν. Καὶ ἔδωκε καὶ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς, καὶ ἔφαγον, καὶ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δύο, καὶ ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν.

Ζήτημα μέγιστον ἡμῖν ἐντεῦθεν τίκτεται, ὅπερ πρῴην ὑπεσχόμην τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ· δικαίως γὰρ ἄν τις ἔροιτο, τίνα ἰσχὺν εἶχε τὸ ξύλον ἐκεῖνο, ὥστε τὴν ἐξ αὐτοῦ βρῶσιν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν διανοῖξαι, καὶ διὰ τί γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ καλεῖται. Καὶ εἰ βούλεσθε ἀνάσχεσθε· μικρὰ γὰρ ὑμῖν καὶ περὶ τούτου διαλεχθῆναι βούλομαι, καὶ διδάξαι τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ὅτι εἰ βουληθείημεν εὐγνωμόνως δέχεσθαι τὰ ἐν τῇ θείᾳ Γραφῇ λεγόμενα, οὐδὲν ἡμῖν τῶν εἰρημένων δυσχερὲς φανεῖται. Οὐδὲ γὰρ ἡ ἐκ τοῦ ξύλου βρῶσις αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς διήνοιξε· καὶ γὰρ καὶ πρὸ τῆς βρώσεως ἔβλεπον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τούτου βρῶσις παρακοῆς ἦν ὑπόθεσις, καὶ τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ δοθείσης ἐντολῆς παράβασις, δι' ἣν αἰτίαν λοιπὸν καὶ τὴν δόξαν τὴν περιστέλλουσαν αὐτοὺς ἀφῃρέθησαν ἀναξίους ἑαυτοὺς τῆς τιμῆς τῆς τοσαύτης καταστήσαντες· διὰ τοῦτο τῇ οἰκείᾳ συνηθείᾳ κατακολουθοῦσα ἡ Γραφή φησιν· Ἔφαγον, καὶ διηνοίχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν· διὰ τὴν παράβασιν τῆς ἐντολῆς γυμνωθέντες τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς, αἴσθησιν λαμβάνουσι καὶ τῆς αἰσθητῆς γυμνότητος, ἵνα διὰ τῆς καταλαβούσης αὐτοὺς αἰσχύνης γνῶσιν ἀκριβῶς, εἰς οἷον αὐτοὺς ὄλισθον ἤγαγε [c] τὸ παραβῆναι τὴν ἐντολὴν τοῦ δεσπότου. Οἱ γὰρ πρὸ τούτου τοσαύτης παῤῥησίας ἀπολαύσαντες, καὶ οὐδὲ εἰδότες ὅτι γυμνοὶ τυγχάνουσιν· οὐδὲ γὰρ ἦσαν γυμνοὶ, ἡ γὰρ ἄνωθεν δόξα παντὸς ἱματίου μᾶλλον αὐτοὺς περιέσκεπε· μετὰ δὲ τὴν βρῶσιν, τουτέστι μετὰ τὴν παράβασιν τῶν προσταχθέντων, εἰς τοσαύτην ταπεινότητα κατενε-

A in terram dejectus est : istuc ipsum & vos facere, & per mandati prævaricationem in mortis venire pœnam voluit, ita suæ satisfaciens invidiæ : sicut & sapiens quidam dicebat ; *Invidia autem diaboli, mors in mundum intravit.* (Sap. 2. 24.) *Et dedit*, inquit, *etiam viro suo ; & comederunt, & aperti sunt oculi illorum.* Magna etiam viri negligentia. Nam licet illa ejusdem generis esset, & uxor, attamen oportebat virum pluris facere præceptum Dei, quam illicitam hanc illius concupiscentiam, & non fieri prævaricationis participem, neque ob minimas voluptates tantis seipsum privare bonis, B & offendere benefactorem, qui illum tanta benignitate amplexatus erat, vitamque doloris & laboris omnis expertem concesserat. Annon enim licebat omnibus aliis quæ in paradiso erant abunde frui? Quare tam leve mandatum neque ipse voluisti servare? Sed forte audivisti a muliere perniciosi consilii promissionem, & spe etiam ipse inflatus, cibi statim particeps factus es : idcirco uterque supplicium luetis, docebitque vos C rerum experientia, non esse fide dignius maligni dæmonis consilium, quam Dei præceptum. *Et dedit etiam viro suo, & comederunt*, 7. *& aperti sunt oculi amborum, & cognoverunt quod nudi essent.*

5. Quæstio magna nobis hinc nascitur, ea scilicet, quam nuper pollicebar caritati vestræ. Merito enim quis rogaverit, quam virtutem habuerit hoc lignum, cujus esus illorum oculos aperuerit, & quare lignum scientiæ boni & mali vocetur. Et si placet exspectate, ut pauca etiam de his disserens caritatem vestram doceam, si voluerimus pruden-D ter, quæ in divina Scriptura dicuntur, intelligere, nihil dictorum nobis difficile visum iri. Neque enim esus ex eo ligno oculos illorum aperuit : nam & ante esum videbant. Sed quia esus ille inobedientiæ erat argumentum, & prævaricatio mandati a Deo traditi ; quam ob causam postea nudati sunt gloria, quæ illos circumdabat, quia se indignos tali honore fecerant : propterea Scriptura morem suum observans, inquit : *Comederunt, & aperti sunt oculi illorum, & cognoverunt quod nudi essent.* Nudati propter peccatum supernæ gratiæ amictu, sensibilis suæ nuditatis E sensum acceperunt, ut per erubescentiam quæ invadebat ipsos, certo scirent in quantam ruinam ipsos adduxisset mandati dominici prævaricatio. Qui enim antea fruebantur tanta fiducia, & neque sibi conscii erant sese nudos esse : nec nudi erant, quandoquidem superna ipsos gloria quovis vestimento honestius tegebat : post esum, hoc est, post prævaricationem præceptorum in tantam vilita-

[a] Quidam mss. ἀποπληρῶσαι.
[b] Savil. & mss. τοσαύτην φιλοτιμίαν. Morel. τοσαύτην φιλανθρωπίαν ; utraque vox quadrat.

[c] Savil. & plerique mss. τὸ παρακινῆσαι. Morel. τὸ παραβῆναι.

tem redacti sunt, ut ob intolerabilem pudorem vestem tunc quærerent. Quippe mandati prævaricatio ut supervenit, vestem illam novam & admirabilem, gloriæ, inquam, ac supernæ benevolentiæ qua induti erant, abstulit, & nuditatis sensum præbuit, illosque ingenti pudore circumdedit. 7. *Et consuerunt folia ficus, & fecerunt sibimetipsis succinctoria.* Obsecro, dilecte, cogita, quomodo & a quanto fastigio in profundum præcipitium dejecit illos diaboli consilium. Nam tanta gloria dudum circumdati, nunc folia ficus consuunt, & sibi succinctoria faciunt. Hoc diabolicæ deceptionis lucrum est: hoc consilii ejus machinatio, ut non solum majora non conferret, sed & acquisitis nudaret, & destitutos ab iis quæ habebant ostenderet. Itaque quia cibi occasio prævaricationem fecit, idcirco inquit Scriptura: *& comederunt, & aperti sunt oculi eorum:* non de sensibilibus oculis dicens, sed de sensu mentis. Nam quoniam mandata transgressi sunt, Dominus eos sentire voluit ea quæ ante ob singularem illius in se benevolentiam non sentiebant. Igitur cum audieris, *aperti sunt oculi illorum:* hoc cogita, illum effecisse ut postea nuditatem sentirent & privationem gloriæ qua ante esum fruebantur. Quod autem hæc sit Scripturæ consuetudo, audi illam alibi dicentem: nam cum ancilla Sarræ dominium fugiens erraret, & posito juxta abietem puero, a longe consideraret illius mortem, inquit: *Aperuit Deus oculos Agar*, non quod antehac non viderit, sed quod mentem illius excitarit. Vides verbum, *Aperuit*, non de corporalibus oculis dici, sed de sensu mentali? Idipsum & de altera quæstione dixerimus, quæ hinc exoritur. Dicunt enim: Quare lignum scientiæ boni & mali vocatur? Sunt enim contentiosi multi qui dicere audent, post esum ligni scientiam habuisse Adam ad discernendum bonum & malum: id quod extremæ fuerit amentiæ. Nam propter hoc nuper cum prævideremus hæc, de sapientia homini a Deo tradita tam multis tractavimus, hanc ostendentes ex nominum impositione, quæ feris omnibus & volucribus cæli & brutis indidit; & quod cum hac inenarrabili sapientia prophetiæ gratiam fuerit assequutus, ut ne quis hoc dicere ausit. Igitur qui nomina animantibus imposuit, quique tam admirabilem prophetiam de muliere pronunciavit, quemadmodum jam diximus, quomodo ignoraret quid bonum sit, & quid malum? Quod si receperimus; absit; iterum blasphemias in conditorem transferemus. Nam quomodo præceptum daret

Gen. 21. 19.

Cur lignum scientiæ dicatur.

A θῆσαι, ὡς σκέπην λοιπὸν ἐπιζητεῖν διὰ τὸ μὴ φέρειν τὴν αἰσχύνην. ἡ γὰρ παράβασις τῆς ἐντολῆς ἐπεισελθοῦσα, τὸ ἱμάτιον ἐκεῖνο τὸ καινὸν καὶ παράδοξον, τὸ τῆς δόξης λέγω, καὶ τῆς ἄνωθεν εὐνοίας, ὅπερ ἦσαν ἠμφιεσμένοι, περιεῖλουσα, καὶ τῆς γυμνότητος αἴσθησιν παρέσχε, καὶ αἰσχύνῃ ἀφάτῳ περιέβαλε. καὶ ἔῤῥαψαν, φησὶ, φύλλα συκῆς, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα. ἐννόησόν μοι, ἀγαπητὲ, ἀπὸ ποταποῦ ὕψους πῶς εἰς βαθὺν κρημνὸν αὐτοὺς κατήγαγεν ἡ παρὰ τοῦ διαβόλου συμβουλή. οἱ γὰρ τοσαύτῃ δόξῃ περιεσταλμένοι, νῦν φύλλα συκῆς ῥάπτουσι, καὶ ποιοῦσιν ἑαυτοῖς περιζώματα. τοῦτο τῆς τοῦ διαβόλου ἀπάτης τὸ κέρδος· αὕτη [a] τῆς B συμβουλῆς ἐκείνου ἡ μηχανὴ, τὸ μὴ μόνον τὰ μείζονα μὴ προξενῆσαι, ἀλλὰ καὶ τῶν ὄντων γυμνοὺς καὶ ἐρήμους ἀποφῆναι. ἐπεὶ οὖν ἡ τοιαύτη πρόφασις τῆς βρώσεως τὴν παράβασιν εἰργάσατο· διὰ τοῦτό φησιν ἡ γραφὴ, καὶ [b] ἔφαγον, καὶ διηνοίχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ, οὐ περὶ τῶν αἰσθητῶν ὀφθαλμῶν φάσκουσα, ἀλλὰ περὶ τῆς κατὰ διάνοιαν αἰσθήσεως. ἐπειδὴ γὰρ παρέβησαν τὰ προστεταγμένα, [c] αἰσθάνεσθαι αὐτοὺς λοιπὸν ἐποίησεν, ὧν πρότερον οὐκ ἐλάμβανον αἴσθησιν διὰ τὴν εὔνοιαν, ἣν περὶ αὐτοὺς ὁ δεσπότης ἐπεδείκνυτο. ὅταν οὖν ἀκούσῃς, ὅτι διηνοίχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ, τοῦτο νόει, ὅτι C παρεσκεύασεν αὐτοὺς αἴσθησιν λαβεῖν λοιπὸν τῆς γυμνότητος, καὶ τῆς ἐκπτώσεως τῆς δόξης, ἧς πρὸ τῆς βρώσεως ἀπήλαυον. ὅτι δὲ τοῦτο τῆς γραφῆς ἐστι τὸ ἔθος, ἄκουε αὐτῆς καὶ ἀλλαχοῦ λεγούσης. ἡνίκα γὰρ ἡ παιδίσκη τῆς Σάῤῥας ἀποδιδράσκουσα τὴν δεσποτείαν ἐπλανᾶτο, ῥίψασα τὸ παιδίον πλησίον μιᾶς ἐλάτης, ἀπὸ διαστήματος περιεσκόπει τούτου τὴν τελευτὴν, καί φησι· διήνοιξεν ὁ θεὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἄγαρ, οὐκ ἐπειδὴ πρὸ τούτου οὐκ ἔβλεπεν, ἀλλ' ὅτι τὴν διάνοιαν αὐτῆς διήγειρεν. ὁρᾷς ὅτι τὸ, διήνοιξεν, οὐ περὶ τῶν σωματικῶν ὀφθαλμῶν λέγει, ἀλλὰ περὶ τῆς αἰσθήσεως τῆς κατὰ διάνοιαν; D τὸ αὐτὸ ἂν εἴποιμεν καὶ περὶ τοῦ ἑτέρου ζητήματος τοῦ ἐντεῦθεν ἀνακύπτοντος. φασὶ γὰρ, διὰ τί τὸ ξύλον γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ καλεῖται; καὶ γὰρ πολλοὶ τῶν φιλονείκως διακειμένων λέγειν ἐπιχειροῦσιν, ὅτι μετὰ τὴν βρῶσιν τοῦ ξύλου τὴν γνῶσιν εἶχεν ὁ Ἀδὰμ τοῦ διακρίνειν τὸ καλὸν καὶ τὸ χεῖρον· τοῦτο δὲ τῆς ἐσχάτης ἂν εἴη ἀνοίας. διὰ τοῦτο γὰρ πρώην ταῦτα προορῶντες, τοσαῦτα περὶ τῆς σοφίας τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ παρασχεθείσης τῷ ἀνθρώπῳ διεξήλθομεν, δεικνύντες E ταύτην ἐκ τῆς τῶν ὀνομάτων θέσεως, ἣν τοῖς θηρίοις πᾶσι, καὶ τοῖς πετεινοῖς, καὶ τοῖς ἀλόγοις ἐπέθηκεν, καὶ ὅτι μετὰ τῆς ἀφάτου ταύτης σοφίας καὶ προφητικοῦ χαρίσματος ἦν ἠξιωμένος, [d] ἵνα μηδενὶ ἐξῇ τοῦτο λέγειν. ὁ τοίνυν καὶ τὰς προσηγορίας ἐπιθεὶς, καὶ προφητεύσας τὴν οὕτω θαυμαστὴν προφητείαν περὶ τῆς γυναικὸς, καθάπερ ἤδη εἰρήκαμεν, πῶς ἂν ἠγνόει τί μὲν καλὸν, τί δὲ πονηρόν; εἰ γὰρ δὴ τοῦτο καταδεξώμεθα, ὃ μὴ γένοιτο· πάλιν εἰς τὸν δημιουργὸν τὰ τῆς βλασφημίας μετενεχθήσεται. πῶς γὰρ καὶ ἐνετέλλετο ἀγνοοῦντι,

a Alii, τῆς συμβουλίας. Paulopost Colbert. unus γυμνοὺς καὶ ἐρήμους ἀποφ-
b Coislin. ἔφαγον καὶ ἐνεπλήσθησαν, καὶ διην-
c Alii αἰσθέσθαι.
d Quatuor mss. ἵνα μὴ ἐξῇ τινι τοῦτ.

A ὅτι κακὸν ἡ παράβασις; ἀλλ' οὐκ ἔστι τοῦτο, μὴ γένοιτο· ἀλλ' ᾔδει σαφῶς. διὰ γὰρ τοῦτο ἐξ ἀρχῆς αὐτεξούσιον τουτὶ τὸ ζῶον κατεσκεύασεν. εἰ γὰρ μὴ τοῦτο ἦν, οὔτε παραβάντα τὴν ἐντολὴν κολασθῆναι ἔδει, οὔτε φυλάξαντα ἀποδοχῆς ἀξιωθῆναι. ὅτι γὰρ διὰ τὴν παράβασιν θνητὸς γέγονε, δῆλον καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐντολῆς, καὶ ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα συμβάντων. ἄκουε γὰρ αὐτῆς τῆς γυναικὸς λαλούσης τῷ ὄφει, ἀπὸ καρποῦ τοῦ ξύλου τοῦ ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου εἶπεν ὁ θεὸς, οὐ μὴ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀποθάνητε· ὥστε πρὸ τῆς βρώσεως ἀθάνατοι ἐτύγχανον· εἰ γὰρ μὴ τοῦτο ἦν, οὐκ ἂν μετὰ τὴν βρῶσιν ἐν τάξει τιμωρείας αὐτοῖς ἐπήγαγε B τὸν θάνατον.

Τίς ἂν οὖν ἀνάσχοιτο τῶν λέγειν βουλομένων, ὅτι μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ξύλου βρῶσιν, ἔσχε τὴν γνῶσιν τοῦ τε καλοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ ὁ ἄνθρωπος, ὁ πότε καὶ πρὸ τῆς βρώσεως τοσαύτης ἦν σοφίας πεπληρωμένος, καὶ μετὰ τῆς σοφίας καὶ προφητικοῦ χαρίσματος ἠξιωμένος; [a] καὶ πῶς ἂν ἔχοι ταῦτα λόγον, αἶγας μὲν καὶ πρόβατα, καὶ πᾶσαν τὴν τῶν ἀλόγων φύσιν εἰδέναι, ποία μὲν βοτάνη πρὸς τροφὴν ἐπιτηδεία, ποία δὲ ὀλεθρία, καὶ τῆς μὲν ἀπέχεσθαι μετὰ πολλῆς τῆς σπουδῆς, τῇ δὲ ἐπιτρέχειν· τὸν δὲ ἄνθρωπον τὸ λογικὸν ζῶον ἀγνοεῖν τί μὲν καλὸν, τί δὲ C πονηρόν; ἀλλ' ἰδοὺ, φησι, ξύλον γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ αὐτὸ ἐκάλεσεν ἡ γραφή. οἶδα κἀγώ· ἀλλ' ἐὰν τὰ ἰδιώματα τῆς θείας γραφῆς μαθεῖν βουληθῇς, εἴσῃ τίνος ἕνεκεν τὴν ὀνομασίαν ταύτην ἐπέθηκε τῷ ξύλῳ. οὐ γὰρ ἐπειδὴ αὐτὸ τὴν γνῶσιν παρεῖχεν, οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ αὐτὸ γέγονεν ἡ παράβασις τῆς ἐντολῆς, καὶ ἐξ ἐκείνου λοιπὸν τῆς ἁμαρτίας ἐπεισῆλθεν ἡ γνῶσις, καὶ ἡ αἰσχύνη, διὰ τοῦτο [b] οὕτως ἐκέκλητο. ἔθος γὰρ τῇ θείᾳ γραφῇ ἀπὸ τῶν συμβαινόντων πραγμάτων τὴν ὀνομασίαν τοῖς τόποις ἐπιτιθέναι, ἔνθα ἂν συμβαίνῃ D τὰ πράγματα. διὰ τοῦτο οὖν καὶ τὸ ξύλον γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ ὠνόμασεν ἡ θεία γραφὴ, ἐπειδὴ [c] περὶ αὐτὸ ἦν ἡ παράβασις καὶ ἡ φυλακὴ τῆς ἐντολῆς. ὁ γὰρ φιλάνθρωπος δεσπότης ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων παιδεύων τὸν ἄνθρωπον, καὶ διδάξαι βουλόμενος αὐτὸν, ὅτι ἔχει δημιουργὸν καὶ ποιητὴν τὸν τὰ ὁρώμενα πάντα παραγαγόντα, καὶ αὐτὸν διαπλάσαντα, διὰ τῆς μικρᾶς ταύτης ἐντολῆς τὴν οἰκείαν αὐτοῦ δεσποτείαν δεικνύναι ἐβούλετο, καὶ ὡσανεὶ δεσπότης φιλότιμος οἶκον μέγαν καὶ θαυμαστόν τινι παρεσχηκὼς πρὸς ἀπόλαυσιν, οὐ τὴν ἀξίαν τιμὴν, ἀλλὰ βραχύ τι μέρος λαμβάνειν βού- E λεται, ὥστε καὶ αὐτοῦ τὰ τῆς δεσποτείας φυλάττεσθαι, κἀκεῖνον ἀκριβῶς εἰδέναι, ὡς [d] οὐ τῆς κτήσεως δεσπότης ἐστὶν, ἀλλὰ χάριτι καὶ φιλοτιμίᾳ τῆς χρήσεως ἀπολαύει· οὕτω καὶ ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος πάντα τὰ ὁρώμενα ἐμπιστεύσας τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ τὴν ἐν τῷ παραδείσῳ διαγωγὴν, καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῷ [e] παρεσχηκὼς τὴν ἀπόλαυσιν, ἵνα μὴ κατὰ μικρὸν ὑποσυρεὶς τὴν διάνοιαν, νομίσῃ αὐτόματα εἶναι τὰ ὁρώμενα, καὶ πλέον τι τῆς οἰκείας ἀξίας φαντασθῇ, κελεύει τοῦ ἑνὸς ἀπέχεσθαι

[a] Aliquot mss. πῶς γὰρ ἂν ἔχοι.
[b] Octo mss. οὕτως ἐκαλεῖτο. Paulopost unus Reg. τοῖς τόποις τιθέναι.
[c] Sic Savil. & Morel. Quinque mss. περὶ αὐτοῦ.

A ignoranti, transgressionem esse malum? Verum non ita est, absit: sed scivit clare. Enimvero hac de causa animal hoc ab initio libero arbitrio præditum esse voluit. Quod si non fuisset, neque cum mandatum prævaricatus est, illum puniri; neque si servasset, laudari oportebat. Quod enim factus sit mortalis propter prævaricationem, & ex hoc mandato, & iis quæ sequuta sunt, clarum est. Audi enim mulierem ipsam loquentem serpenti: *De fructu ligni, quod est in medio paradisi, dixit Deus ne comedatis ex eo, ut non moriamini.* Itaque ante prævaricationem im- B mortales erant, alioqui post cibum non supplicii loco mortem imposuisset.

6. Quis ergo ferat eos qui dicere audent, hominem post esum de ligno acquisivisse scientiam boni & mali, qui & ante esum tanta sapientia plenus erat, & cum scientia etiam prophetica gratia dignatus est? Et quomodo hoc rationi consonum esset, capras quidem & oves omniumque brutorum naturam scire, quæ herba sit salutaris, & cibo utilis; & quæ perniciosa, ut illam adeat, hanc studiose fugiat; & hominem rationale animal C nescire quid bonum & quid malum? Sed ecce, inquit, Scriptura lignum hoc vocat lignum scientiæ boni & mali. Neque me hoc latet: sed si proprietates divinæ Scripturæ discere volueris, scies quare hoc nomen huic ligno tribuit: non enim quod homini scientiam dederit, sic vocatum est: sed quia per illud facta est transgressio mandati, & ex illo postea intravit peccati cognitio, atque pudor, propterea sic appellatum est. Mos enim divinæ Scripturæ est, a rebus accidentibus nomina locis imponere, ubi res contin- D gunt. Eaque propter lignum hoc vocavit Scriptura divina lignum scientiæ boni & mali, quia circa illud transgressio & observatio mandati erat. Benignus enim Dominus a principio docere volens hominem, conditorem & factorem suum esse visibilium omnium opificem, qui ipsum formavit; per parvum istud mandatum ostendere voluit se dominum esse: & quasi liberalis dominus, magnam & admirabilem quamdam domum alicujus usui donans, non totum precium; sed aliquantulam esus partem accipere vult, ut dominii jus salvum sibi maneat: & ille E interim sciat, se non ædificii dominum esse, sed gratia & beneficentia domini illo frui. Sic utique & Dominus noster, cum visibilia hæc omnia homini concederet, & præstaret illi ut versaretur in paradiso, & frueretur omnibus quæ in illo erant: ut ne paulatim seductus animo putaret res quæ sub aspectum cadunt, automata esse, deque sua dignitate altius quidpiam sentiret jussit ab uno ligno abstinere, magna

Adam scientiam boni & mali non ex esu a ligno accepit.

[d] Omnes fere, οὐ τῆς κλίσεως. Morel. οὐ τῆς κλήσεως.
[e] Παρεσχηκὼς ante τὴν ἀπόλαυσιν deerat in Morel. sed habetur in omnibus fere manuscriptis.

definita pœna, si hoc transgrederetur: ut scire posset, se dominum habere, cujus liberalitate etiam cæteris rebus frueretur. Verum quia multum inconsiderate se gerens una cum uxore in tantam ruinam concidit, quod præceptum transgressus esset, & de ligno gustasset, ideo lignum ipsum scientiæ boni & mali nominavit. Non quod antea ignoraverit bonum & malum: nam sic non ignoravit, ut serpenti mulier dixerit: *Dixit Deus, ne comedatis ex illo, ne moriamini.* Itaque sciebat mortem pœnam esse, si mandatum transgrederentur: sed quia post hujus esum, & superna gloria spoliati, & sensibilem nudationem experti sunt; ideo vocavit lignum scientiæ boni & mali. Erat enim circa illud quasi quædam obedientiæ exercitatio. Didicistis quare dixit: *aperti sunt oculi illorum & cognoverunt quod nudi erant?* Cognovistis quare lignum hoc scientiæ boni & mali vocetur? Cogita enim quanto pudore affecti sunt post hujus esum, cum transgressi fuissent præceptum Domini: consuerunt enim folia ficus, & fecerunt sibi succinctoria. Vide a quanta gloria in quantam vilitatem deducti sint, qui antea quasi terrestres Angeli vivebant: tegmen sibi ex foliis excogitant, tantum malum est peccatum. Non solum enim nos a superna benevolentia alienos facit, sed & ad multum pudorem & vilitatem deducit: & cum nos privat bonis quæ jam possidebamus, omnem etiam fiduciam aufert. Sed ne sursum deorsumque versando peccatum, quod per esum ligni & inobedientiam hominem dejecit, luctuosior evadat oratio: age, si placet, ab hoc ligno ad aliud, nempe ad lignum crucis sermonem vertamus, & videamus quænam mala illud intulit, & quæ bona istud conciliavit; imo non lignum attulit mala, sed voluntas segnis, & contemtus præcepti. Lignum illud mortem introduxit: nam post prævaricationem mors intravit; sed istud immortalitatem largitum est; illud e paradiso ejecit, istud in cælos nos reduxit: illud propter unam transgressionem tanti supplicii reum Adam fecit, istud nos plurimis peccatorum sarcinis exoneravit, fiduciamque ad Dominum nobis concessit. Vidistis ligni & ligni differentiam? vidistis diaboli malignitatem, hominis peccatum, & Domini misericordiam? Armemus itaque nos ipsos, obsecro, carissimi, armis ligni hujus vivifici, ipsiusque virtute perniciosos animo affectus mortificemus; uti & Apostolus Paulus his verbis monet: *Qui vero sunt Christi, carnem crucifixerunt cum affectibus & concupiscentiis.* Quod autem di-

Moralis exhortatio.

Gal. 5. 24.

A ξύλου, σφοδρὸν δὲ ἐπιτίμιον ὁρίσας, εἰ παραβαίη, ἵνα εἰδέναι ἔχῃ, ὡς ὑπὸ δεσπότην ἐστὶ, καὶ ὅτι καὶ τῶν λοιπῶν μετέχει διὰ τὴν τοῦ δεσπότου φιλοτιμίαν. ἀλλ' ἐπειδὴ πολλῇ τῇ ἀπροσεξίᾳ χρησάμενος, ἅμα τῇ γυναικὶ εἰς τὸν ὄλισθον τοῦτον κατέπεσεν ἐκ τοῦ παραβῆναι τὴν δοθεῖσαν ἐντολὴν, καὶ τοῦ ξύλου ἀπογεύσασθαι, διὰ τοῦτο ξύλον αὐτὸ γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ ὠνόμασεν. οὐκ ἐπειδὴ πρὸ τούτου ἠγνόει τὸ καλὸν καὶ τὸ πονηρόν· οὕτω γὰρ οὐκ ἠγνόει, ὡς τὴν γυναῖκα πρὸς τὸν ὄφιν διαλεγομένην εἰπεῖν, εἶπεν ὁ θεὸς οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀποθάνητε. ὥστε ᾔδει ὅτι ἡ τιμωρία ὁ θάνατος ἦν, εἰ παραβῶσι τὴν ἐντολήν· ἀλλ' ἐπειδὴ μετὰ B τὴν τούτου βρῶσιν καὶ τῆς ἄνωθεν [a] ἐγυμνώθησαν δόξης, καὶ τῆς αἰσθητῆς γυμνώσεως πεῖραν ἔλαβον, διὰ τοῦτο γνωστὸν αὐτὸ καλοῦ καὶ πονηροῦ ὠνόμασεν, ἐπειδὴ περὶ αὐτὸ ὡς ἂν εἴποι τις ἡ γυμνασία ἦν τῆς ὑπακοῆς, καὶ τῆς παρακοῆς. ἐμάθετε τίνος ἕνεκεν εἶπεν, ὅτι διηνοίχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἔγνωσαν ὅτι γυμνοὶ ἦσαν; ἔγνωτε τίνος ἕνεκεν γνωστὸν καλοῦ καὶ [b] πονηροῦ καλεῖται τὸ ξύλον; ἐννόησον γὰρ ὅσης αἰσχύνης πλήρεις γεγόνασι λοιπὸν, μετὰ τὴν τούτου βρῶσιν παραβάντες τὴν ἐντολὴν τοῦ δεσπότου· ἔρραψαν γὰρ φύλλα συκῆς, καὶ ἐποίησαν ἑαυτοῖς περιζώματα. ὅρα ἀφ' οἵας δόξης εἰς οἵαν C εὐτέλειαν κατηνέχθησαν, οἱ πρὸ τούτου καθάπερ ἐπίγειοι ἄγγελοι διάγοντες. τὴν ἀπὸ τῶν φύλλων σκέπην ἑαυτοῖς ἐπινοοῦσι, τοσοῦτόν ἐστιν ἁμαρτία κακόν. οὐ μόνον γὰρ τῆς ἄνωθεν εὐνοίας ἡμᾶς ἀφίστησιν, ἀλλὰ καὶ εἰς πολλὴν ἡμᾶς αἰσχύνην καὶ ταπεινότητα κατάγει, καὶ τῶν ἤδη ὑπηργμένων ἀγαθῶν [c] ἀποστερήσασα, πᾶσαν ἡμῶν ἀφαιρεῖται τὴν παῤῥησίαν. ἀλλ' ἵνα μὴ δι' ὅλου σκυθρωπὸν ποιῶμεν τὸν λόγον, τὴν ἁμαρτίαν περιστρέφοντες, τὴν ἀπὸ τῆς τοῦ ξύλου βρώσεως καὶ τῆς παρακοῆς καταλαβούσης τὸν ἄνθρωπον, φέρε, εἰ δοκεῖ, ἀπὸ τοῦ ξύλου τούτου ἐφ' ἕτερον μεταγάγωμεν τὸν λόγον, ἀπὸ τοῦ ξύλου τούτου ἐπὶ D τὸ ξύλον τοῦ σταυροῦ, καὶ ἴδωμεν τίνα μὲν τοῦτο εἰσήγαγε τὰ κακὰ, τίνα δὲ ἐκεῖνο προεξένησεν τὰ ἀγαθά· μᾶλλον δὲ οὐδὲ τὸ ξύλον εἰσήγαγε τὰ κακὰ, ἀλλ' ἡ προαίρεσις ἡ ῥᾴθυμος καὶ ἡ καταφρόνησις, ἣν περὶ τὴν ἐντολὴν ἐπεδείξατο. ἐκεῖνο τὸ ξύλον θάνατον [d] ἐπεισήγαγε· μετὰ γὰρ τὴν παράβασιν ὁ θάνατος ἐπεισῆλθεν, ἀλλὰ τοῦτο τὴν ἀθανασίαν ἐχαρίσατο· ἐκεῖνο παραδείσου ἐξέβαλε, τοῦτο εἰς οὐρανοὺς ἡμᾶς ἀνήγαγεν· ἐκεῖνο διὰ μίαν παράβασιν τοσαύτῃ τιμωρίᾳ ὑπεύθυνον τὸν Ἀδὰμ κατέστησε, τοῦτο τὰ μυρία ἡμῶν φορτία τῶν ἁμαρτημάτων [e] ἀφανίσαν, τὴν πρὸς τὸν δεσπότην ἡμῶν παῤῥησίαν E δεδώρηται. εἴδετε ξύλου καὶ ξύλου διαφοράν; εἴδετε διαβόλου κακουργίαν, καὶ ἀνθρώπου ῥᾳθυμίαν, καὶ δεσπότου φιλανθρωπίαν; καθοπλίσωμεν τοίνυν, παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ἑαυτοὺς τῷ ὅπλῳ τοῦ ζωοποιοῦ τούτου ξύλου, καὶ νεκρώσωμεν τὰ ψυχοφθόρα πάθη τῇ τούτου δυνάμει, καθὼς καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος οὕτω πως φησιν· οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· οἱ

a Tres mss. ἐγυμνώθησαν χάριτός τε καὶ δόξης, καὶ τῆς αἰσθητῆς γυμνώσεως πεῖραν.

b Morel. πονηροῦ καλεῖ τό. Alii fere omnes, καλεῖται.

c Tres mss. στερήσασα.

d Quinque mss. εἰσήγαγε.

e Colb. unus ἠφάνισε.

[a] ὁλικῶς [a] ἀναθέντες ἑαυτοὺς τῷ Χριστῷ, ἀπενέκρωσαν πᾶσαν ἐπιθυμίαν ἄτοπον ἐπιγινομένην τῇ σαρκὶ, πρὸς τὸ λυμήνασθαι πάσας τὰς τῆς ψυχῆς ἐνεργείας. τούτοις οὖν καὶ ἡμεῖς κατακολουθοῦντες, ἀνενέργητα ἡμῶν κατασκευάσωμεν τὰ μέλη πρὸς τὴν τυραννίδα, τὴν ἐκ διαβολικῆς ἐνεργείας ἡμῖν ἐπανισταμένην, ἵνα καὶ ἐν τῷ παρόντι βίῳ ἀταράχως διαπλεύσωμεν τὸ ζαλῶδες [b] τοῦτο καὶ ἐπικίνδυνον πέλαγος, καὶ [b] εἰς τοὺς γαληνοὺς λιμένας καταντήσαντες τῆς τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας, ἐπιτυχεῖν ἀξιωθῶμεν τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα σὺν τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A cit, est hujusmodi; qui se totos Christo dedicarunt, absurdam omnem concupiscentiam mortificarunt in carne subortam, ut omnes animi corrumpat operationes. Hos igitur & nos imitantes, membra nostra ad bellum instruamus adversus tyrannidem ex diabolica operatione in nos insurgentem, ut & in præsenti vita turbulentum hoc & periculosum mare intrepide trajiciamus, & ad divinæ benignitatis tranquillos portus pervenientes, bona Deum diligentibus promissa consequi valeamus, in Christo Jesu Domino nostro, cui gloria cum Patre & sancto Spiritu, B nunc & semper & in sæcula sæculorum, Amen.

ΟΜΙΛΙΑ ιζ'.

Καὶ ἤκουσαν τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. [c]

ΙΚΑΝΩΣ, οἶμαι, κατὰ δύναμιν τὴν ἡμετέραν πρώην τὴν διὰ τοῦ ξύλου ἑρμηνείαν διεξήλθομεν, διδάξαντες τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, τίνος ἕνεκεν γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ αὐτὸ ἐκάλεσεν ἡ θεία γραφή. διὸ βούλομαι σήμερον τοῖς ἑξῆς ἐπεξελθεῖν, ἵνα μάθητε τοῦ θεοῦ [d] τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν, καὶ ὅση κέχρηται συγκαταβάσει διὰ τὴν περὶ τὸ γένος τὸ ἡμέτερον κηδεμονίαν. πάντα γὰρ ἐποίησε καὶ ἐπραγματεύσατο, ὥστε τὸ ζῶον τοῦτο τὸ λογικὸν τὸ ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθὲν ἐν πάσῃ τιμῇ τυγχάνειν, καὶ κατὰ μηδὲν ἐλαττοῦσθαι τῆς τῶν ἀγγέλων διαγωγῆς, ἀλλὰ καὶ ἐν σώματι τὴν ἐκείνων ἀπάθειαν κεκτῆσθαι. ἐπειδὴ δὲ διὰ ῥαθυμίαν εἶδε παραβάντας ἀμφοτέρους τὰ ὑπ' αὐτοῦ προστεταγμένα, καὶ ταῦτα προαναστείλαντος αὐτοῦ διὰ τῆς ἀπειλῆς, καὶ ἀσφαλεστέρους ἐργασαμένου, οὐδὲ οὕτως ἵσταται τῆς φιλανθρωπίας τῆς ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὴν οἰκείαν ἀγαθότητα μιμούμενος, καθάπερ πατὴρ φιλόστοργος τὸν ἑαυτοῦ παῖδα ὁρῶν διὰ ῥαθυμίαν ἀνάξια τῆς ἑαυτοῦ εὐγενείας διαπραττόμενον, καὶ ἀπὸ τῆς ἀνωτάτω τιμῆς [e] εἰς ἐσχάτην εὐτέλειαν [e] κατενεχθέντα, τοῖς πατρικοῖς σπλάγχνοις διαθερμαινόμενος, οὐδὲ οὕτως αὐτὸν περιιδεῖν ἀνέχεται, ἀλλὰ πάλιν τὰ παρ' ἑαυτοῦ ἐπιδείκνυται, βουλόμενος κατὰ μικρὸν τῆς εὐτελείας ἐκείνης ἀπαλλάξαι, καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀναγαγεῖν τιμήν. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὁ ἀγαθὸς θεὸς οἰκτείρας τὸν ἄνθρωπον τῆς ἐπιβουλῆς, ἧς ὑπέμεινε συναπατηθεὶς τῇ γυναικὶ, καὶ δεξάμενος τὴν τοῦ διαβόλου συμβουλὴν τὴν διὰ τοῦ ὄφεως, καθάπερ ἰατρὸς πρὸς ἀρρωστοῦντα καὶ κάμνοντα καὶ κείμενον, καὶ δεόμενον πολλῆς τῆς θεραπείας καὶ τῆς τοῦ ἰατροῦ χειρὸς, παραγίνεται εὐθέως πρὸς αὐτόν. ἀλλ' ἵνα καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ῥημάτων μάθητε τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ συγκατάβασιν, ἀναγκαῖον ἀκοῦσαι τῶν ἀνεγνωσμένων. καὶ ἤκουσαν, φησὶ, τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν, καὶ ἐκρύβησαν ὅ τε Ἀδὰμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἀπὸ προσώ-

HOMILIA XVII.

Et audiverunt vocem Domini Dei deambulantis in paradiso in meridie. Gen. 3. 8.

I. SATIS, opinor, pro nostra virili nuper locum de ligno interpretati sumus, docentes caritatem vestram, quare divina Scriptura lignum cognoscendi bo-
C num & malum ipsum vocarit: proinde hodie animus est ad sequentia pergere, ut discatis ineffabilem Dei benignitatem, & quanta sermonis attemperatione usus sit nostræ naturæ providentiam & curam habens. Omnia enim fecit & operatus est, ut rationale hoc animal a se conditum, in omni honore esset, & in nullo Angelorum vita deterius foret, sed & in corpore illorum possideret impassibilitatem. Cæterum ut vidit utrosque peccando transgressos per negligentiam ea quæ a se præcepta erant, idque postquam minis eos represserat, ut tutiores redderet, ne sic
D quidem a benignitate sua cessat; sed semper sui similis, quemadmodum clementissimus pater, filium indignum quid nobilitate sua per negligentiam commisisse, & a summo honore in extremam vilitatem redactum videns, paternis visceribus commotus, non illum auxilio destitutum sinit: sed iterum suum agit officium, ut paulatim ipsum a vilitate illa liberatum, pristinæ restituat dignitati. Simili modo bonus Deus misertus est hominis, cum uxore sua diaboli insidiis circumventi,
E cujus per serpentem consilium acceperat: veluti medicus ad infirmum, & ægrotantem, jacentem, indigentemque cura & medici manu, protinus accedit. Sed ut & ex verbis discatis quam ineffabilis sit Dei benignitas, operæ-precium fuerit audire quæ lecta sunt. 8. *Et audierunt*, inquit, *vocem Domini Dei deambulantis in paradiso ad meridiem, & delituerunt tam Adam, quam uxor illius a facie*

a Duo mss. ἀναθήσαντες.
b Colbert. εἰς τοὺς εὐδίους λιμένας. Savil. εὐδίους & in marg. εὐδιεινούς.
c Hic Coislin. & quatuor alii Codd, Scripturæ textum longe prosequuntur. Mox quinque mss. τὴν περὶ τοῦ ξύλου.
d In Morel. ἄφατον deest. Sic in omnibus pene aliis habetur.
e Quatuor mss. κατενεχθέντα [?] κατανενεγμένον.

Domini in medio ligni paradisi. Ne inconsideranter, dilecti, prætereamus quæ a divina Scriptura dicta sunt, neque in verbis ipsis hæreamus: sed consideremus ob nostram imbecillitatem tantam hic adhiberi verborum humilitatem, & ob salutem nostram omnia ut Deo dignum est agi. Nam si vellemus verba ut sunt pronunciata sectari, & non indigne, ut de Deo loquentes decet, exponere, dic, quæso, annon multa hinc sequerentur absurda? Ecce enim statim ex iis quæ principio lecta sunt, hoc spectare licet. *Et audierunt vocem Domini Dei ambulantis in paradiso ad meridiem, & delituerunt.* Quid dicis? an deambulat Deus? an pedes ipsi tribuemus, & de eo nihil sublime cogitabimus? Non ambulat Deus: absit. Quomodo enim ambularet, qui ubique præsens est, & omnia implet? cui cælum thronus, & terra scabellum; ipse-ne in horto continetur? Quis cordatus hoc diceret? Quid igitur est, *Audierunt vocem Domini Dei deambulantis in horto ad meridiem?* In sensum mali illos deducere voluit; ut in magno mentis angore constituerentur: id quod & factum est. Tanto siquidem sensu affecti sunt, ut cum advenisset Deus, sese occultare conati sint. Mox enim ut intravit peccatum, & prævaricatio, pudor ac verecundia illos invasit. Quippe judex incorruptus, conscientiam dico, cum adversus hominem exsurgeret, clara voce clamabat, accusabat, & ostendebat, & quasi ante oculos scribebat ipsis peccatorum magnitudinem. Ideo enim benignus Dominus principio cum formaret hominem, conscientiam illi indidit accusatricem perpetuam, quæ decipi, & fallaciam ferre posset nunquam. Et licet quis admisso peccato, perpetratoque aliquo facinore illicito, omnes homines celet, illam tamen accusatricem non poterit latere; sed quocumque abeat, illam perpetuo intra se habet obturbantem, laniantem, flagellantem, nunquam quiescentem: sed & domi, & in foro, & in cœtibus, & in mensa, & dormientem, & surgentem adoritur, rationem delictorum exigit, obque oculos ponit & delictorum gravitatem, & subsequuturam pœnam, & quasi medicus optimus non cessat sua medicamenta apponere: & si semel depellatur, neque sic desistit, sed continuam solicitudinem gerit.

Conscientia incorruptus judex.

Conscientiæ opus.

2. Hoc enim conscientiæ opus est, ut jugiter memoriam ingerat, nec permittat unquam in factorum oblivionem nos venire: sed ob oculos proponat, uti vel hac ratione nos tardiores faciat, ne in eadem peccata prolabamur. Nam si cum ex conscientia tantum nobis sit subsidii, & tantum adjutorii, & si hanc habentes vehementem accusatricem, quæ nostram mentem flagellet, & cor lancinet, & quovis carnifice gravius instet, plerique

A που κυρίου ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου τοῦ παραδείσου. μὴ ἁπλῶς παραδράμωμεν, ἀγαπητοί, τὰ εἰρημένα παρὰ τῆς θείας γραφῆς, μηδὲ ταῖς λέξεσιν ἐναπομείνωμεν, ἀλλ' ἐννοῶμεν, ὅτι διὰ τὴν ἀσθένειαν τὴν ἡμετέραν ἡ ταπεινότης τῶν λέξεων ἔγκειται, καὶ θεοπρεπῶς ἅπαντα γίνεται διὰ τὴν σωτηρίαν τὴν ἡμετέραν. [a] εἰπὲ γάρ μοι, εἰ βουληθείημεν τῇ προφορᾷ τῶν ῥημάτων κατακολουθῆσαι, καὶ μὴ θεοπρεπῶς ἐκλαβεῖν τὰ λεγόμενα, πῶς οὐ πολλὰ ἕψεται τὰ ἄτοπα; ἰδοὺ γὰρ ἐξ αὐτοῦ τοῦ προοιμίου τῶν ἀνεγνωσμένων σκοπήσωμεν. καὶ ἤκουσάν, φησι, τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ B τὸ δειλινὸν, καὶ ἐκρύβησαν. τί λέγεις; ὁ θεὸς περιπατεῖ; καὶ πόδας αὐτῷ περιάψομεν; καὶ οὐδὲν ὑψηλὸν ἐκ τούτου ἐννοήσομεν; οὐ περιπατεῖ ὁ θεὸς, μὴ γένοιτο· πῶς γὰρ ἂν ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν; οὗ ὁ οὐρανὸς θρόνος, ἡ δὲ γῆ ὑποπόδιον, ἐν τῷ παραδείσῳ ἐμπεριέχεται, καὶ τίς ταῦτα ἂν εἴποι τῶν νοῦν ἐχόντων; τί οὖν ἐστι τὸ, ἤκουσαν τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν; αἴσθησιν αὐτοῖς τοιαύτην ἠβουλήθη παρασχεῖν, ἵνα εἰς ἀγωνίαν αὐτοὺς ἐμβάλῃ, ὃ δὴ καὶ [b] γέγονε. τοσαύτην γὰρ ἔσχον τὴν αἴσθησιν, ὡς τοῦ θεοῦ παραγινομένου κρύπτεσθαι C ἐπιχειρεῖν. ἐπεισῆλθε γὰρ ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ παράβασις, καὶ κατεσκεδάσθη αὐτοῖς ἡ αἰσχύνη. ὁ γὰρ ἀδέκαστος δικαστὴς, τὸ συνειδὸς λέγω, κατεξαναστάμενος λαμπρᾷ τῇ φωνῇ ἐβόα, καὶ ἐκατηγόρει καὶ ἐδείκνυ, καὶ ὡσανεὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὑπέγραφεν αὐτοῖς τῶν ἁμαρτημάτων τὸ μέγεθος. διὰ τοῦτο γὰρ ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης ἄνωθεν καὶ ἐκ προοιμίων διαπλάττων τὸν ἄνθρωπον, τὸ συνειδὸς αὐτῷ ἐνέθετο κατήγορον ἀδιάλειπτον, παραλογισθῆναι μὴ δυνάμενον, μηδὲ ἀπάτην ὑπομεῖναί ποτε. ἀλλὰ κἂν πάντας ἀνθρώπους λαθεῖν τις δυνηθείη τὴν ἁμαρτίαν ἐργασάμενος, καὶ τὴν ἄτοπον πρᾶξιν ἐπιτε- D λέσας, ἐκεῖνον τὸν κατήγορον λαθεῖν οὐ δύναται, ἀλλὰ περιέρχεται διηνεκῶς αὐτὸν ἔνδον ἔχων ἐνοχλοῦντα, καταξαίνοντα, μαστίζοντα, οὐδέποτε ἠρεμοῦντα, ἀλλὰ καὶ ἐν οἰκίᾳ καὶ ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐν συλλόγοις καὶ ἐν τραπέζῃ, καὶ καθεύδοντι, καὶ διανισταμένῳ ἐπιτιθέμενον, καὶ δίκην ἀπαιτοῦντα τῶν πεπλημμελημένων, καὶ ὑπ' ὄψιν ἄγοντα καὶ τῶν ἡμαρτημένων τὴν ἀτοπίαν, καὶ τὴν ἑπομένην αὐτῷ κόλασιν, καὶ καθάπερ ἰατρὸς ἄριστος οὐ παύεται τὰ παρ' ἑαυτοῦ φάρμακα ἐπιτιθείς· κἂν ἴδῃ διακρουόμενον, οὐδὲ οὕτως ἀφίσταται, ἀλλὰ διηνεκῆ τὴν ἐπι- E μέλειαν ποιεῖται.

Τοῦτο γὰρ αὐτοῦ [c] ἔργον, ἀδιάλειπτον ὑπόμνησιν εἰσάγειν, καὶ μὴ συγχωρεῖν αὐτῷ λήθην ποτὲ ποιήσασθαι τῶν εἰργασμένων, ἀλλ' ὑπ' ὄψιν αὐτῷ τιθέναι, ἵνα κἂν ταύτῃ ὀκνηροτέρους ἡμᾶς ἐργάσηται πρὸς τὸ τοῖς αὐτοῖς περιπεσεῖν. εἰ γὰρ καὶ τὴν ἐντεῦθεν ἔχοντες συμμαχίαν, καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ συνειδότος βοήθειαν, καὶ τὸν σφοδρὸν τοῦτον κατήγορον ἐπικείμενον, καὶ μαστίζοντα ἡμῶν τὸ συνειδὸς, καὶ καταξαίνοντα τὴν καρδίαν, καὶ δημίου παντὸς [d] βαρύτερον ἐπικείμενον, οὐδὲ οὕτως οἱ

a Alii, εἰ μὲν γὰρ βουληθείημεν.
b Savil. & multi mss. γέγονεν. ἐπειδὴ γὰρ τοιαύτην ἔσχον. Mox iidem, παραγενομένου, κρύπτεσθαι ἐπιχειροῦσι· ἐπεισῆλθε γάρ. Mox Reg. unus, κατεσχεδιάσθη. Infra alii, ἀνεβόα. & mox ἁμαρτηθέντων.
c Savil. & octo mss. ἔργον τὸ ἀδιάλειπτον, ὑπόμνησιν. In Morel. τὸ deest.
d Quatuor mss. & Savil. βαρύτερον ἐπεμβαίνοντα.

πολλοὶ τῆς ῥαθυμίας περιγινόμεθα· εἰ μὴ ταύτην εἴχομεν τὴν βοήθειαν, ποῦ οὐκ ἂν ταχέως ἐξωκείλαμεν; διά τοι τοῦτο καὶ ὁ πρωτόπλαστος νῦν αἴσθησιν λαβὼν τοιαύτην, καὶ τὴν παρουσίαν τοῦ δεσπότου ἐννοήσας, εὐθέως κρύπτεται. τίνος ἕνεκεν, εἰπέ μοι; ἐπειδὴ ἑώρα σφοδρὸν αὐτῷ τὸν κατήγορον ἐφεστῶτα, τὸ συνειδὸς λέγω. οὐδένα γὰρ ἕτερον εἶχε τὸν διελέγχοντα καὶ μάρτυρα ὄντα τῶν ἐπταισμένων, ἀλλ' ἐκεῖνον μόνον, ὃν ἔνδοθεν περιέφερεν. ἄλλως δὲ μετὰ τῆς τοῦ συνειδότος κατηγορίας, καὶ ἡ ἀφαίρεσις τῆς δόξης τῆς πρότερον αὐτοὺς καθάπερ ἱμάτιον λαμπρὸν περιστελλούσης, ἐδίδασκεν αὐτοὺς διὰ τῆς γυμνότητος τῆς ἁμαρτίας ἧς εἰργάσαντο τὸ μέγεθος. ἐπεὶ οὖν μετὰ τὴν ἁμαρτίαν ἐκείνην τὴν χαλεπὴν αἰσχύνῃ περιεβλήθησαν, κρύπτεσθαι ἐπεχείρουν. ἤκουσαν γάρ, φησι, τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν, καὶ ἐκρύβησαν ὅ τε Ἀδὰμ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἀπὸ προσώπου κυρίου τοῦ θεοῦ ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου. οὐδὲν ἁμαρτίας χεῖρον, ἀγαπητέ· αὕτη γὰρ ἐπεισελθοῦσα οὐ μόνον αἰσχύνης ἡμᾶς πληροῖ, ἀλλὰ καὶ ἀνοήτους ἐργάζεται τοὺς πρότερον συνετούς, καὶ σοφίας πολλῆς πεπληρωμένους. ἐννόησον γάρ μοι πόσῃ τῇ ἀνοίᾳ λοιπὸν κέχρηται ὁ τοσαύτης μετέχων σοφίας πρὸ τούτου, ὁ διὰ τῶν πραγμάτων ἡμῖν τὴν παρασχεθεῖσαν αὐτῷ σοφίαν ἐπιδεικνύμενος, ὁ τοιαῦτα προφητεύσας. ἀκούσας, φησί, τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν, ἐκρύβη αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἀπὸ προσώπου κυρίου τοῦ θεοῦ ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου τοῦ παραδείσου. πόσης οὐκ ἂν εἴη τοῦτο ἀνοίας, τὸν θεὸν τὸν πανταχοῦ παρόντα, τὸν δημιουργόν, τὸν ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα παραγαγόντα, τὸν τὰ λανθάνοντα ἐπιστάμενον, τὸν πλάσαντα καταμόνας τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ συνιέντα εἰς πάντα τὰ ἔργα αὐτῶν, τὸν ἐτάζοντα καρδίας καὶ νεφρούς, τὸν αὐτὰ τὰ κινήματα τῆς καρδίας ἡμῶν ἐπιστάμενον, τοῦτον κρύπτεσθαι ἐπιχειρεῖν. ἀλλὰ μὴ θαυμάσῃς, ἀγαπητέ· τοιοῦτον γὰρ τῶν ἁμαρτανόντων τὸ ἔθος, κἂν μὴ δύνωνται λανθάνειν, ὅμως σπουδάζουσι λανθάνειν. ὅτι γὰρ οὐ φέροντες τὴν αἰσχύνην ἣν μετὰ τὴν ἁμαρτίαν ἑαυτοὺς περιέβαλον, [a] γυμνώσαντες ἑαυτοὺς τῆς ἀφθάρτου δόξης ἐκείνης, τοῦτο ἐποίουν, ἐννόει καὶ ποῦ κρύπτονται, ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου. καθάπερ γὰρ μαστιγίαι τινὲς καὶ οἰκέται ἀγνώμονες, οὐ δυνάμενοι λαθεῖν τὸν οἰκεῖον δεσπότην, ὧδε κἀκεῖσε περὶ τὰς γωνίας τοῦ οἴκου περιτρέχειν ἐπιχειροῦσι, τοῦ φόβου κατασείοντος αὐτῶν τὴν διάνοιαν· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ οὗτοι οὐδεμίαν εὑρίσκοντες ἀποφυγήν, ἐν αὐτῷ τῷ οἴκῳ [b] περιστρέφονται, τοῦτ' ἔστιν ἐν τῷ παραδείσῳ. οὐχ ἁπλῶς δὲ πρόσκειται ὁ καιρός. ἤκουσαν γάρ, φησι, τῆς φωνῆς κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. ἀλλ' ἵνα μάθῃς τοῦ δεσπότου τὴν φιλανθρωπίαν, ὅτι οὐδὲ τὸ τυχὸν ἀνεβάλετο, ἀλλ' εὐθέως εἶδε τὸ γεγονός, καὶ τοῦ ἕλκους τὸ μέγεθος, καὶ ἐπὶ τὴν ἰατρείαν ἔσπευσεν, ἵνα μὴ νομὴν ἐργασάμενον τὸ

A neque sic ignaviam vincimus: si hoc destitueremur subsidio, quò non tunc statim excideremus? Propterea primigenius homo ut illum sensum accepit, adventum Domini secum cogitans, statim se occultavit. Quare, dic oro? Quoniam videbat sibi trucem adstare accusatorem, conscientiam dico. Neque enim alium ullum objurgatorem habebat & testem peccatorum, sed unicum illum quem intrinsecus circumferebat. Attamen præter conscientiæ accusationem, etiam privatio gloriæ, quæ illos antea quasi vestimentum
B fulgidum ambiebat, docebat illos per ipsam nuditatem admissi peccati magnitudinem. Itaque quia post grave peccatum illud pudore circumfusi erant, delitescere tentaverunt. *Audierunt* enim, inquit, *vocem Domini Dei deambulantis in horto ad meridiem, & occultaverunt se tam Adam, quam uxor ejus a facie Domini Dei in medio paradisi.* Nihil peccato pejus, dilecte: ipsum enim ut introierit, non solum pudore nos replet, sed & insipientes reddit eos qui antea intellectu & sapientia multa præditi fuerant. Animadverte, obsecro, quam insi-
C pienter agit nunc, qui antea tanta pollebat sapientia, qui ex actis ipsis traditam sibi sapientiam nobis declarabat, qui talia prophetabat: audita voce Domini Dei deambulantis in horto ad meridiem, occultavit se tam ipse quam uxor ipsius a facie Domini Dei in medio ligni paradisi. Quantæ hoc est insipientiæ, quod a Deo, qui ubique præsens est, a creatore qui ex nihilo res ut essent produxit, qui abscondita scit, qui finxit sigillatim *Psal. 32. 15.*
D corda hominum, & intelligit omnia opera eorum, qui scrutatur corda & renes, *Psal. 7. 10.* qui etiam ipsos cordis motus cognoscit, *Psal. 43. 22.* abscondere se conentur? Sed ne mireris, dilecte: talis enim peccantium consuetudo est, ut tametsi occultari non possint, occultari tamen velint, & studeant. Ut autem scias eos non ferentes pudorem, quo post peccatum sese suffuderant, nudati incorruptibili illa gloria, hoc fecisse, considera ubi occultentur; in medio paradisi. Nam sicut verberones & ingrati quidam famuli, cum non possint se ab hero suo occultare, huc &
E illuc in angulos domus currere solent, metu illorum animum concutiente: ita & hi nullum invenientes effugium, in ipsa domo, paradiso, inquam, circumaguntur. Nec absque ratione tempus assignatur: *Audierunt* enim, inquit, *vocem Domini Dei deambulantis in paradiso in meridie.* Sed ut discas Domini benignitatem, quod ne modicum quidem distulerit, sed mox, ut vidit quod factum erat, & ulceris magnitudinem, ad opitulandum festinaverit; ut ne ulcus grass-

Nihil peccato pejus.

[a] Savil. & quidam mss. γυμνωθέντες τῆς ἀφθάρτου. Tres mss. τῆς ἀφθάρτου.
[b] Aliquot mss. περιστρέφοντες, λέγω δὲ ἐν τῷ. Infra quidam mss. & Savil. τὸ δειλινόν· ἀλλ' ἵνα μάθῃς. In Morel. ἀλλ' deest.

A sando fieret incurabile vulnus: idcirco ut præveniat accelerat, & velociter crescenti ulceri adest, ac pro sua bonitate neque ad parvum tempus a cura sua illum destitutum relinquit. Nam tantam præ se ferebat rabiem salutis nostræ inimicus, qui semper nostris bonis invidet, ut mox sub initium moliretur insidias, & suo pernicioso consilio ipsos admirabili illa vita privaret: sed solers ille artifex Deus, qui sua sapientia res nostras dispensat, videns diaboli malignitatem, & hominis segnitiem, qua per mulierem deceptus, in tantam incidit confusionem; mox adest, & quasi mansuetus & benignus judex in tribunali terrore & horrore pleno sedet, & examinat diligenter: per hoc nos docendo, ne congeneres nostros condemnemus, nisi causa antea diligenter cognita.

* Quidam mss. ὀλεθρίας.

B

3. Audiamus igitur, si placet, quæ judex interroget, quæ rei respondeant, quas pœnas ferant: & cui condemnationi obnoxius fuerit is qui in illos tantas insidias machinatus est. Sed, obsecro, animum attendite, & multo cum timore dicta auscultate. Si enim cum videmus terrenum judicem in sublimi tribunali sedentem, reos in medium producentem, & suppliciis afficientem, non sine timore adstamus, audire volentes quidnam judex dicat, & quid respondeat reus: multo magis nunc hoc nobis faciendum, cum videmus opificem naturæ pœnam suis creaturis intentare. Verum si diligenter attendatis, videbitis quantum intersit inter misericordiam Dei, & hominum erga congeneres severitatem. 10. *Et vocavit Dominus Deus Adam, & dixit illi: Adam, ubi es?* Vel ex ipsa interrogatione jure obstupescamus ad eminentem Dei clementiam: non solum quod vocaverit, sed quod per seipsum vocaverit. Id quod homines facere nunquam ferrent inter se, licet eamdem naturam sortiti sint. Scitis enim, cum judices in alto solio sedent, rationesque repetunt a malefactoribus, nec suo eos responso dignari: hoc ipso ostendentes illis, quanta ignominia sese suis flagitiis asperserint: & judex quidem respondet, sed alius quispiam a judice hæc excipiens, reo annunciat, & judici quoque quæ reus dixerat: & hic ferme ubique judicantium mos est. Verum Deus non sic agit, sed quomodo? Ipse per sese vocat: *Et vocavit*, inquit, *Dominus Deus Adam, & dixit illi: Adam ubi es?* Vide in brevi hac dictione quanta vis recondita sit. Nam & ipsum vocare, magnæ & ineffabilis est clementiæ,

ἕλκος ἀνίατον τὸ τραῦμα κατασκευάσῃ. [a] διὰ τοῦτο προκαταλαμβάνειν ἐπείγεται, καὶ εὐθέως πρὸς τὴν νομὴν τοῦ ἕλκους ἵσταται, καὶ οὐδὲ πρὸς βραχὺ κατέλιπεν ἀπρονόητον, τὴν οἰκείαν ἀγαθότητα μιμούμενος. καὶ γὰρ τοσαύτην ἐπεδείξατο τὴν μανίαν ὁ ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, ὁ ἀεὶ βασκαίνων τοῖς ἡμετέροις ἀγαθοῖς, ὡς ἐξ αὐτῶν τῶν προοιμίων τὴν ἐπιβουλὴν ἐργάσασθαι, καὶ διὰ τῆς * ὀλεθρίου συμβουλῆς τῆς θαυμαστῆς ἐκείνης διαγωγῆς αὐτοὺς ἀποστερῆσαι. ἀλλ' ὁ εὐμήχανος θεὸς, ὁ κατὰ τὴν αὐτοῦ σοφίαν τὰ ἡμέτερα οἰκονομῶν, ὁρῶν μὲν καὶ τοῦ διαβόλου τὴν γεγενημένην κακουργίαν, καὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τὴν ῥᾳθυμίαν, δι' ἧς εἰς τοσαύτην αἰσχύνην ἑαυτὸν περιέβαλε συναπατηθεὶς τῇ γυναικὶ, ἐφίσταται, καὶ καθάπερ δικαστὴς ἥμερος καὶ φιλάνθρωπος καθίζει δικαστήριον φόβου καὶ φρίκης γέμον, καὶ τὴν ἐξέτασιν μετ' ἀκριβείας ποιεῖται· ἡμᾶς διὰ τούτου παιδεύων, μὴ πρότερον τοὺς ὁμογενεῖς καταδικάζειν, πρὶν ἂν ἀκριβῆ τὴν ἐξέτασιν ποιησώμεθα.

Ἀκούσωμεν τοίνυν, εἰ δοκεῖ, ἵνα μὲν ὁ δικαστὴς ἐπερωτᾷ, τίνα δὲ [b] οἱ κατάδικοι ἀποκρίνονται, καὶ ποίας τιμωρίας δέχονται, καὶ ποίᾳ καταδίκῃ ὑπεύθυνος γίνεται ὁ τὴν τοσαύτην ἐπιβουλὴν εἰς αὐτοὺς ἐργασάμενος. ἀλλὰ συντείνατέ μοι, παρακαλῶ, τὴν διάνοιαν, καὶ μετὰ πολλοῦ τοῦ φόβου τοῖς λεγομένοις προσέχετε. εἰ γὰρ δικαστὴν ὁρῶντες ἐπίγειον ἐφ' ὑψηλοῦ βήματος καθήμενον, καὶ τοὺς καταδίκους εἰς μέσον ἄγοντα, καὶ καταξαίνοντα, καὶ τιμωρούμενον, μετὰ πολλοῦ τοῦ δέους παρεστήκαμεν ἀκοῦσαι βουλόμενοι, τί μὲν ὁ δικαστὴς λέγει, τί δὲ ὁ ὑπεύθυνος ἀποκρίνεται· πολλῷ μᾶλλον νῦν τοῦτο ποιεῖν ἡμᾶς δίκαιον, ὁρῶντας τὸν δημιουργὸν τῆς φύσεως δίκην εἰσπραττόμενον τῶν ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθέντων. ἀλλ' ἐὰν προσέχητε μετ' ἀκριβείας, ὄψεσθε πόσον τὸ μέσον τῆς τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων περὶ τοὺς ὁμογενεῖς αὐστηρότητος. καὶ ἐκάλεσε κύριος ὁ θεὸς τὸν Ἀδὰμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἀδὰμ ποῦ εἶ; ἐξ αὐτῆς τῆς ἐρωτήσεως ἄξιον ἐκπλαγῆναι τοῦ θεοῦ τὴν ὑπερβάλλουσαν φιλανθρωπίαν, οὐχ ὅτι ἐκάλεσε μόνον, ἀλλ' ὅτι καὶ δι' ἑαυτοῦ ἐκάλεσεν. [c] ὅπερ ἄνθρωποι οὐκ ἄν ποτε ἀνάσχοιντο ἐπὶ τῶν ὁμογενῶν, καὶ τῆς αὐτῆς αὐτοῖς φύσεως κοινωνούντων. ἴστε γὰρ ὅτι ἐπειδὰν ἐφ' ὑψηλοῦ τοῦ βήματος καθήμενοι δίκην εἰσπράττωνται τοὺς τὰ φαῦλα ἐργασαμένους, οὐκ ἀξιοῦσιν αὐτοὺς τῆς οἰκείας ἀποκρίσεως, καὶ διὰ τοῦτο δεικνύντες αὐτοῖς, ὅσην ἀτιμίαν ἑαυτοῖς περιέβαλον διὰ τῆς τῶν πονηρῶν πράξεων ἐργασίας· ἀλλ' ὁ μὲν δικαστὴς ἀποκρίνεται, ἕτερος δέ τις ἔσω διαβιβάζει τὰ παρὰ τοῦ δικαστοῦ τῷ ὑπευθύνῳ, καὶ τὰ παρ' ἐκείνου πάλιν διαπορθμεύει τῷ δικαστῇ· καὶ τοῦτον ἂν ἴδοι τις τῶν δικαζόντων πανταχοῦ τὸ ἔθος. ἀλλ' ὁ θεὸς οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τί; αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ καλεῖ. καὶ ἐκάλεσε, φησὶ, κύριος ὁ θεὸς τὸν Ἀδὰμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, Ἀδὰμ ποῦ εἶ; ὅρα πόση δύναμις [d] ἐναπόκειται ἐν τῇ βραχείᾳ ταύτῃ λέξει. καὶ αὐτὸ μὲν γὰρ τὸ καλέσαι πολλῆς καὶ ἀφάτου φι-

a Quinque mss. & Savil. διὰ τοῦτο τοίνυν προκα-
b Coislin. οἱ κατάκριτοι.
c Sic Savil. Reg. & Coislin. Morel. vero, ὅπερ ἄνθρωποι τις .. .... ἀνάσχοιτο. . . . αὐτῶν.
d Savil. Reg. & Coislin. ἐναπόκειται. Morel. ἔγκειται.

φιλανθρωπίας, καὶ τὸ τῷ καταισχυνομένῳ, καὶ μηδὲ ἆραι τὸ στόμα τολμῶντι[a], μηδὲ διανοῖξαι γλῶτταν καὶ ἀφορμὴν δοῦναι διὰ τῆς ἐρωτήσεως, πολλῆς ἀγαθότητος· τὸ δὲ καὶ λέγειν, Ποῦ εἶ, πολλὴν ἔχει τὴν ἰσχὺν μετὰ τῆς φιλανθρωπίας. μονονουχὶ γὰρ αἰνίττεται αὐτῷ διὰ τούτου λέγων πρὸς αὐτόν· τί γέγονεν; ἑτέρωθί σε κατέλιπον, καὶ ἑτέρωθι νῦν εὑρίσκω· ἑτέρᾳ δόξῃ ἠμφιεσμένον καταλιπὼν, νῦν εὗρον ἐν γυμνότητι. Ποῦ εἶ; πόθεν σοι συνέβη τοῦτο; τίς σε εἰς τοσαύτην ἤγαγε μεταβολήν; ποῖος λῃστὴς καὶ τοιχωρύχος οὕτως ἀθρόον ἅπασαν τοῦ πλούτου τὴν περιουσίαν ἀφελόμενος, ἐν τοσαύτῃ σε πενίᾳ κατέστησε; πόθεν σοι τῆς γυμνώσεως ἡ αἴσθησις γέγονε; τίς σοι αἴτιος τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ θαυμαστοῦ ἐκείνου ἐνδύματος, ὃ περιβεβλημένος ἐτύγχανες; τίς ἡ ἀθρόα αὕτη μεταβολή; ποία καταιγὶς οὕτω σφοδρὰ ταχέως ἅπαντά σου τὸν φόρτον κατέδυσε; τί γέγονεν, ὅτι τὸν τοσαῦτα εὐεργετήσαντα, καὶ εἰς τοσαύτην ἀναγαγόντα τιμὴν κρύπτεσθαι ἐπιχειρεῖς; τίνα δεδοικὼς νῦν λανθάνειν σπουδάζεις; μὴ γὰρ κατήγορος παρέστηκε; μὴ γὰρ μάρτυρες ἐφεστήκασι; πόθεν σοι ἡ τοσαύτη δειλία καὶ ὁ φόβος [b] κατεσκεδάσθη; Τῆς φωνῆς σου ἤκουσα, φησὶ, περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ, καὶ ἐφοβήθην ὅτι γυμνός εἰμι, [c] καὶ ἐκρύβην. πόθεν σοι ἡ γνῶσις τῆς γυμνώσεως γέγονεν εἰπέ μοι; τί τὸ καινὸν καὶ παράδοξον; τίς ἂν τοῦτο ἠδυνήθη ποτὲ ἀναγγεῖλαί σοι, εἰ μὴ σὺ σαυτῷ ταύτης αἴτιος ἐγένου τῆς αἰσχύνης; εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες; ὅρα φιλανθρωπίαν δεσπότου καὶ ἀνεξικακίας ὑπερβολήν. δυνάμενος γὰρ εὐθέως μηδὲ ἀποκρίσεως ἀξιῶσαι τὸν τοσαῦτα ἡμαρτηκότα, ἀλλ' ὑπὸ τὸ ἐπιτίμιον ἀγαγεῖν, ὃ προλαβὼν ὥρισεν, εἰ παραβαίη, μακροθυμεῖ, καὶ ἀνέχεται, καὶ ἐρωτᾷ, καὶ ἀπόκρισιν δέχεται, καὶ πάλιν ἐρωτᾷ μονονουχὶ εἰς ἀπολογίαν αὐτὸν ἐκκαλούμενος, ἵνα ἀφορμὴν λαβὼν, τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν καὶ μετὰ τὴν τοσαύτην παράβασιν περὶ αὐτὸν ἐπιδείξηται· παιδεύων ἡμᾶς καὶ διὰ τούτου ἐπειδὰν δικάζωμεν [d] τοῖς ὑπευθύνοις, μὴ ἀνημέρως αὐτοῖς προσφέρεσθαι, μηδὲ τὴν τῶν θηρίων ὠμότητα περὶ αὐτοὺς ἐπιδείκνυσθαι, ἀλλὰ πολλῇ τῇ μακροθυμίᾳ, καὶ τῇ φειδοῖ κεχρῆσθαι, ἅτε δὴ ὡς οἰκείοις μέλεσι δικάζοντας, καὶ τὸ ὁμογενὲς ἐννοοῦντας φιλανθρωπίᾳ τὴν τιμωρίαν κεραννύναι. οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς τοσαύτῃ συγκαταβάσει ἡ θεία γραφὴ κέχρηται, ἀλλὰ [e] διὰ τῆς παχύτητος τῶν λέξεων διδάσκουσα ἡμᾶς τήν τε τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν, καὶ εἰς ζῆλον ἄγουσα, ὥστε κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην μιμεῖσθαι τοῦ δεσπότου τὴν ἀγαθότητα. Καὶ εἶπεν αὐτῷ, τίς ἀνήγγειλέ σοι, ὅτι γυμνὸς εἶ, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ ξύλου οὗ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες; πόθεν ἄν φησιν ἠδυνήθης τοῦτο γνῶναι, καὶ τοσαύτῃ αἰσχύνῃ περιβληθῆναι, εἰ μὴ πολλῇ τῇ ἀκρασίᾳ ἐχρήσω, καὶ κατεφρόνησάς μου τῆς ἐντολῆς.

Σκόπει, ἀγαπητὲ, τῆς ἀγαθότητος τοῦ θεοῦ τὴν ὑπερβο-

A erubescentem, & neque os aperire, neque linguam movere audentem vocare, & per interrogationem occasionem dare; id ingentis erat benignitatis: illud autem dicere, *Ubi es?* plurimam una cum benignitate vim habet. Perinde enim subindicare videtur ac si diceret: Quid factum est? In alio te statu reliqui, in alio te invenio: gloria vestitum te reliqui, nunc in nuditate te invenio. *Ubi es?* Unde tibi hoc accidit? Quis te in tantam induxit vicissitudinem? quis latro vel fur sic semel omnem divitiarum substantiam auferens, in tantam te inopiam dedu-
B xit? Unde nuditatis sensus tibi contigit? Quis tibi in causa fuit, ut auferretur a te vestimentum illud admirabile, quo amictus eras? Quæ repentina hæc mutatio? quæ tempestas ita subito omnes tuas merces demersit? Quid accidit quod ab eo qui tibi tanta beneficia præstitit, & in tantum honorem te evexit, occultari satagis? Quem nunc timens, delitescere studes? Num adest accusator? num instant testes? Unde tanta formido, tantusque metus te invasit? 10. *Tuam*, inquit, *deambulantis in paradiso vocem au-
C divi, & timui, quia nudus sum, & abscondi me.* Unde tibi nuditatis notitia contigit? dic mihi: quid hoc novum & insolens? Quis hoc unquam annunciare potuisset tibi, nisi ipse hujus pudoris auctor tibi fuisses? nisi a ligno, de quo præcepi, ut ex eo solo non comederes, comedisses? Vide ingentem misericordiam & patientiam Domini. Nam cum posset ne responso quidem dignari eum qui peccaverat, sed statim pœnam infligere, quam prius statuerat prævaricaturo: patienter tamen agit, tolerat, & interrogat, & responsum accipit: & iterum in-
D terrogat, quasi ad defensionem eum provocans: ut arrepta occasione etiam post tantam prævaricationem, suam erga illum misericordiam exhibeat: quo etiam nos docet, ut quando & nos reis jus dicimus, non tam inhumane illis loquamur, neque ferina in illos utamur sævitia: sed cum tolerantia multa & misericordia agamus, utpote nostris ipsorum membris jus dicturi, & cogitantes illos nobis esse congeneres, supplicium misericordia temperemus. Non enim frustra tanta verborum attemperatione utitur divina Scriptu-
E ra; sed verbis humilibus docet, & provocat, ut pro viribus humanis Domini benignitatem imitemur. 11. *Dixitque: Quis annunciavit tibi quod nudus esses, nisi [quod] de ligno, de quo solo præcepi tibi ne comederes, de illo ipso comedisti?* Unde, inquit, posses hoc scire, te tanto pudore affici, nisi multum intemperans fuisses, & mandatum meum contempsisses?

4. Considera, dilecte, bonitatis Dei ex-

[a] Reg. μηδὲ διᾶραι.
[b] Reg. κατεσχεδιάσθη.
[c] Post ἐκρύβην quidam mss. textum Scripturæ prosequuntur, usque ad ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες;
[d] Savil. τοὺς ὑπευθύνους.
[e] Reg. unus διὰ τὴν παχύτητα.

cellentiam, quomodo quaſi amicus amico loquitur, & quaſi expoſtulat cum eo qui mandata tranſgreſſus erat. *Quis annunciaſſet tibi quod nudus eſſes, niſi de ligno de quo ſolo præcepi tibi ne comederes, de illo ipſo comediſſes?* Non caret emphaſi, & latenti quadam vi, quod dicit, *De quo ſolo:* quaſi diceret, Num adeo anguſtos fruendi limites tibi præſcripſi? Nonne omnem copiam præbui, & omnium quæ in paradiſo ſunt poteſtatem tibi concedens, ab hoc unico ut abſtineres præcepi, ut ſcire poſſes te ſub domino quodam eſſe, cui obedientiam debes? Quæ igitur tanta negligentia illa, ut tantis fructibus non contentus, ab hoc unico abſtinere nolueris, & ſic ſtatim ad violandum mandatum quod dedi proruperis, ac te tantis malis implicaveris? Quæ tibi inde utilitas? Annon hæc prædixi? Nonne metu pœnæ volui vos coërcere & munire? nonne dixi quæ vobis eventura erant? nonne hac de cauſa, ne in tanta mala incideretis, hunc cibum prohibui? Quis te poſt venia dignetur; qui poſt tanta mandata Deo ingratus fueris? Nonne ſicut pater dilectum filium, de omnibus ſatis dilucide & diſtincte inſtruxi; ut de aliis quidem guſtares, ab hoc autem abſtineres, ut ne omnia tua bona ſimul perderes? Sed forte ratus es alterius conſilium meo mandato melius & fide dignius; & exſpectatione majorum bonorum hæc feciſti, & contemto mandato meo, de ligno edere auſus es: ecce quid tibi acciderit, nunc experientia malorum didiciſti quanta conſilii illius pernicies. Vidiſtis judicis clementiam? vidiſtis manſuetudinem & tolerantiam inenarrabilem? vidiſtis verborum attemperationem, omni ſermone & cogitatione ſuperiorem? vidiſtis, quomodo per interrogationem, & per hæc verba: *Quis annunciavit tibi quod nudus eſſes, niſi de ligno, de quo ſolo præcepi tibi ne comederes, de illo ipſo comediſſes;* januas illi aperire vult defenſionis, ut & miſericordiam ſuam erga eum qui tantum peccaverat, declararet? Audiamus & reum, quid adhæc reſpondeat.

12. *Et dixit Adam: Mulier quam dediſti ut ſit mecum, ipſa mihi dedit de ligno, & comedi.* Miſerabilia verba, & magna miſeratione plena, ac digna quæ ad clementiam Dominum provocent, tam manſuetum & bonitate ſua vincentem noſtra peccata. Nam poſtquam multum tolerando illius mentem commovit, & oſtendit peccati magnitudinem, quaſi defenſionem parans ait illi Adam: *Mulier quam dediſti ut ſit mecum, ipſa mihi dedit de hoc ligno, & comedi.* Scio, inquit, me peccaſſe: ſed mulier quam dediſti ut ſit mecum, de qua ipſe dixiſti, *Faciamus illi adjutorem ſecundum eum*, ipſa mihi hujus ruinæ cauſa fuit. *Mulier quam dediſti ut ſit mecum.* Quando enim exſpectaſſem ut

A λὴν, ὅπως καθάπερ φίλος φίλῳ διαλεγόμενος καὶ ἐγκαλῶν ὡς παραβάντι τὰ παρ' αὐτοῦ ἐνταλθέντα, οὕτω πρὸς αὐτὸν τὴν διάλεξιν ποιεῖται. Τίς ἀνήγγειλέ σοι ὅτι γυμνὸς εἶ, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες; οὐ μικρὰν ἔμφασιν ἔχει καὶ τὸ λέγειν τούτου μόνου. μὴ γὰρ ἐστενοχώρησά σου, φησὶ, τὴν ἀπόλαυσιν; οὐχὶ πᾶσαν ἄδειάν σοι παρέχων, καὶ πάντων τῶν ἐν τῷ παραδείσῳ τὴν ἐξουσίαν δεδωκὼς, ἑνὸς τούτου μόνου ἀπέχεσθαι ἐνετειλάμην, ἵνα εἰδέναι ἔχῃς, ὅτι [a] ὑπὸ δεσπότην εἶ, καὶ ὀφείλεις ὑπακοήν τινα ἐπιδεικνύναι; τίς οὖν ἡ τοσαύτη

B ῥᾳθυμία, ὥστε τοσαύτην ἔχοντα ἀπόλαυσιν, μὴ ἀνασχέσθαι μηδὲ τούτου τοῦ ἑνὸς ἀποσχέσθαι, ἀλλ' οὕτω ταχέως εἰς τὴν παρ' ἐμοῦ δοθεῖσαν ἐντολὴν ἐξυβρίσαι, καὶ τοσούτοις κακοῖς ἑαυτὸν περιβαλεῖν; τί σοι τὸ ὄφελος γέγονεν; οὐ προλαβὼν ταῦτα εἶπον; οὐ τῷ φόβῳ τοῦ ἐπιτιμίου προαναστεῖλαι ἠβουλήθην, καὶ ἀσφαλεστέρους ἐργάσασθαι; οὐκ εἶπον τὸ μέλλον ὑμῖν συμβήσεσθαι; οὐ διὰ τοῦτο τὴν βρῶσιν ἐκώλυσα, ἵνα μὴ τούτοις περιπέσητε; τίς ἄν σε συγγνώμης ἀξιώσειε τὸν μετὰ τοσαύτας παραγγελίας οὕτως ἀγνώμονα γενόμενον; οὐ καθάπερ πατὴρ παιδὶ γνησίῳ οὕτω πάντα διεστειλάμην, καὶ ἐδίδαξα τῶν μὲν ἄλλων ἀπογεύσασθαι, τούτου

C δὲ ἀποσχέσθαι, ἵνα μὴ πᾶσί σου τοῖς ἀγαθοῖς λυμαίνηται; ἀλλ' ἴσως ἀγαθὴν, καὶ ἀξιοπιστοτέραν ἡγησάμενος τῆς ἐμῆς ἐντολῆς τὴν ἑτέρου συμβουλὴν, καὶ προσδοκήσας [b] μειζόνων ἐφικέσθαι τοῦτο πεποίηκας, καὶ τὰς ἐμὰς ἐντολὰς παρωσάμενος κατετόλμησας τῆς τοῦ ξύλου βρώσεως. ἰδοὺ διὰ τῆς πείρας ὧν πέπονθας, ἔμαθες ὅσον τῆς συμβουλῆς ἐκείνης τὸ ὀλέθριον. Εἴδετε δικαστοῦ φιλανθρωπίαν; εἴδετε ἡμερότητα καὶ ἀνεξικακίαν [c] ἄφατον; εἴδετε συγκατάβασιν πάντα λόγον καὶ διάνοιαν ὑπερβαίνουσαν; εἴδετε πῶς διὰ τῆς ἐρωτήσεως καὶ τοῦ λέγειν, Τίς ἀνήγγει-

D λέ σοι ὅτι γυμνὸς εἶ, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ ξύλου οὗ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες, θύρας αὐτῷ ἀνοῖξαι βούλεται ἀπολογίας, ἵνα καὶ πρὸς τὸν οὕτως ἡμαρτηκότα τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν ἐπιδείξηται; ἀκούσωμεν τοίνυν καὶ τοῦ καταδίκου, τί πρὸς ταῦτα ἀποκρίνεται. Καὶ εἶπε, φησὶν, ὁ Ἀδάμ· Ἡ γυνὴ, ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ ἔφαγον. ἐλεεινὰ τὰ ῥήματα, καὶ πολλοῦ τοῦ οἴκτου γέμοντα, καὶ ἱκανὰ πρὸς φιλανθρωπίαν ἐπισπάσασθαι τὸν δεσπότην, τὸν οὕτως ἥμερον, καὶ ἀγαθότητι νικῶντα τὰ ἡμέτερα πλημμελήματα. ἐπειδὴ γὰρ διὰ τῆς

E πολλῆς μακροθυμίας κατέσεισεν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ ἔδειξεν αὐτῷ τοῦ ἁμαρτήματος τὸ μέγεθος, μονονουχὶ ἀπολογίαν Ἀδὰμ συντιθεὶς, φησὶ πρὸς αὐτὸν, Ἡ γυνὴ ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ ἔφαγον. οἶδα, φησὶν, ἡμαρτηκὼς, ἀλλ' ἡ γυνὴ ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, περὶ ἧς αὐτὸς εἶπας, Ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτὸν, αὕτη μοι αἰτία τοῦ ὀλίσθου γέγονεν. Ἡ γυνὴ ἣν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ. πότε γὰρ προσεδόκησα ταύτην τῇ αἰσχύνῃ με ταύτῃ περι-

[a] Alii ὑπὸ δεσποτείαν. Ibid. Morel. ἐπιδείκνυσθαι. Alii, ἐπιδεικνύναι.
[b] Morel. μειζόνων ἐφικέσθαι. Coislin. μειζόνων ἐφίεσθαι. Savil. & duo mss. μειζόνων ἐπιτεύξεσθαι.
[c] Reg. unus ἄφατον δι' αὐτοῦ; & ita legit interpres.

βαλεῖν, τὴν διὰ τοῦτο δημιουργηθεῖσαν, ἵνα μοι τὴν παρ' ἑαυτῆς παραμυθίαν εἰσαγάγῃ; σύ μοι αὐτὴν δέδωκας, σὺ αὐτὴν ἤγαγες πρὸς μέ. αὕτη τοίνυν οὐκ οἶδα πόθεν κινουμένη ἔδωκέ μοι ἀπὸ τοῦ ξύλου καὶ ἔφαγον. Ταῦτα δοκεῖ μὲν ἀπολογίαν τινὰ ἔχειν, πάσης δὲ ἀπεστέρηται συγγνώμης. ποίας γὰρ εἴης συγγνώμης ἄξιος, φησὶ, τὴν ἐμὴν ἐντολὴν ἐπιλαθόμενος, καὶ τῶν παρ' ἐμοῦ ῥηθέντων προτιμοτέραν ἡγησάμενος τὴν παρὰ τῆς γυναικὸς δόσιν; εἰ γὰρ καὶ [a] ἡ γυνὴ ἔδωκεν, ἀλλ' ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ καὶ ὁ φόβος τοῦ ἐπιτιμίου ἱκανὸς ἦν παρασκευάσασθαι φυγεῖν τὴν μετάληψιν. μὴ γὰρ οὐκ ᾔδεις; μὴ γὰρ ἠγνόεις; προλαβὼν διὰ τοῦτο εἶπον κηδόμενος ὑμῶν, ἵνα μὴ τούτοις περιπέσητε. ὥστε, εἰ καὶ ἡ γυνή σοι πρὸς τὴν παράβασιν τῆς ἐντολῆς ὑπηρετήσατο· ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἀνεύθυνος ἔσῃ. ἀξιοπιστοτέραν γὰρ ἐχρῆν ἡγήσασθαι τὴν παρ' ἐμοῦ ἐντολὴν, καὶ οὐ μόνον αὐτόν σε παραιτήσασθαι τὴν βρῶσιν, ἀλλὰ καὶ τῇ γυναικὶ δεῖξαι τῶν ἡμαρτημένων τὸ μέγεθος. κεφαλὴ γάρ εἶ τῆς γυναικὸς, καὶ διὰ σὲ ἐκείνη παρήχθη· σὺ δὲ τὴν τάξιν [b] ἀνέστρεψας, καὶ οὐ μόνον ἐκείνην οὐ διώρθωσας, ἀλλὰ καὶ συγκατεσπάσθης, καὶ δέον τὸ λοιπὸν σῶμα τῇ κεφαλῇ ἕπεσθαι, τὸ ἐναντίον γέγονε, καὶ ἡ κεφαλὴ τῷ λοιπῷ σώματι ἐξηκολούθησε, καὶ τὰ ἄνω κάτω γέγονε. διὰ τοῦτο ἐπειδὴ τὴν τάξιν ἅπασαν ἀνέστρεψας, ἐν τούτοις εἶ νῦν, ὁ πρὸ τούτου τοσαύτῃ δόξῃ περιβεβλημένος. τίς σε οὖν κατ' ἀξίαν ὀδύρηται τῆς ἀφαιρέσεως τῶν τοσούτων ἀγαθῶν· ἀλλ' ὅμως, εἰ καὶ ταῦτά σοι ἅπαντα συμβέβηκε, μηδενὶ ἑτέρῳ τὴν αἰτίαν ἐπίγραφε, ἀλλὰ σαυτῷ καὶ τῇ σῇ ῥᾳθυμίᾳ. οὐ γὰρ ἂν εἰ μὴ ἠβουλήθης, ἡ γυνή σε ἠδύνατο εἰς τὸν ὄλισθον τοῦτον ἀγαγεῖν. μὴ γὰρ παρεκάλεσε; μὴ γὰρ διελέχθη; μὴ γὰρ ἠπάτησεν; ἔδωκε μόνον, καὶ εὐθέως μετὰ τοσαύτης εὐκολίας ἐπὶ τὴν μετάληψιν ὑπήχθης, οὐδεμίαν μνήμην ποιησάμενος τῆς ἐμῆς ἐντολῆς, ἀλλ' ἐνόμισας ἠπατῆσθαι παρ' ἐμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο μὴ συγχωρηθῆναί σοι τὴν βρῶσιν, ἵνα μὴ μειζόνων ἐπιτύχῃς. καὶ πῶς ἂν ἔχοι λόγον παρ' ἐμοῦ ἠπατῆσθαί σε, τοῦ τοσαύτας εὐεργεσίας εἰς σὲ καταθεμένου; καὶ τοῦτο δὲ αὐτὸ ὅσης ἦν εὐεργεσίας μέγεθος, τὸ προλαβεῖν καὶ διαστείλασθαι τὴν ἀποχὴν, ὥστε μὴ τούτοις περιπεσεῖν, οἷς νῦν ἑαυτὸν περιέβαλες; ἀλλὰ πάντα ταῦτα παρ' οὐδὲν ἡγούμενος, ἰδοὺ διὰ τῆς πείρας ἔμαθες τῶν ἡμαρτημένων σοι τὸ μέγεθος· λοιπὸν μηδὲ τῇ γυναικὶ μόνῃ τὴν αἰτίαν ἐπίγραφε, ἀλλὰ καὶ τῇ ῥᾳθυμίᾳ τῇ σαυτοῦ.

Ἐπειδὴ τοίνυν ἀρκούντως πρὸς τὸν Ἀδὰμ διελέχθη, καὶ τὴν ὁμολογίαν ἐκεῖνος ἐποιήσατο τῶν ἡμαρτημένων, ὡς ἐνόμισε τὴν αἰτίαν εἰς τὴν γυναῖκα μεταθείς· ὅρα τὸν ἀγαθὸν δεσπότην, πόσῃ τῇ συγκαταβάσει πάλιν κέχρηται, καὶ ἀξιοῖ καὶ ταύτην τῆς παρ' αὐτοῦ ἀποκρίσεως. καὶ εἶπε, φησὶν, ὁ θεὸς τῇ γυναικὶ, τί τοῦτο ἐποίησας, ἤκουσας, φησὶ, τοῦ ἀνδρὸς ἐπὶ σὲ τὴν αἰτίαν μεταφέροντος, καὶ τὸ πᾶν ἐπιγράφοντος σοι τῇ πρὸς βοήθειαν αὐτῷ δεδομένῃ, καὶ διὰ

[a] Savil. & sex mss. ἡ γυνὴ παρέσχε τὴν δόσιν.
[b] Morel. ἀνέστρεψας. Coislin. ἀπέστρεψας. Sex mss. & Savil. ἀνέτρεψας.

tanta ignominia me afficeret, quæ ideo condita est ut mihi solatio esset? Tu mihi ipsam dedisti, tu ipsam mihi adduxisti. Ipsa, nescio unde mota, dedit mihi de ligno, & comedi. Videntur hæc quidem defensionem quamdam præ se ferre: sed prorsus venia carent. Qua enim venia dignus es, inquit, qui mea præcepta oblitus fueris, & qui mulieris donum meis verbis præferendum putaveris? Nam licet mulier cibum dederit, sufficiebat tamen mandatum meum, & timor supplicii ut te ab esu deterrerent. An ignorabas? an nesciebas? Ideo curam vestri gerens prædixi, ne in hæc incideretis: itaque licet mulier tibi ad transgressionem mandati ministrarit, tu propterea insons non eris. Majorem enim fidem mandato meo te habere oportebat, & non solum ut tu ipse ab esu caveres, sed & ut mulierem doceres peccatorum magnitudinem. Caput enim es mulieris, & propter te illa producta est: tu autem ordinem invertisti, & non solum illam non correxisti, sed & ipse simul abreptus es: ac cum oporteret corpus reliquum capiti obsequi, diverso modo res evenit, corporique reliquo caput obsequutum est, & quæ sursum erant, in infimum locum venerunt. Propterea quoniam totum ordinem invertisti, eo nunc redactus es, qui antea tanta gloria vestitus eras. Quis te satis digne deploraverit, cui tot & tanta bona ablata sunt? Verumtamen licet hæc omnia tibi acciderint, nulli tamen alteri causam adscribe, sed tibiipsi & tuæ ignaviæ: neutiquam enim te nolentem mulier in tantam induxisset ruinam. Num hortata est? num disseruit? num decepit? Dedit tantum, & statim, tamque facile ad sumendum cibum adductus es, nullam mandati vel memoriam fecisti: putasti a me te deceptum esse, & propterea cibum hunc tibi non concessisse, ut ne majoribus fruereris. Et qua ratione ego te fallerem, qui tot in te beneficia contuli? Et istuc ipsum quanta beneficentiæ magnitudo erat, ut prædicendo distinguerem a quo abstinendum esset, ut non incideres in quæ incidisti? Sed hæc omnia nihili faciebas. Ecce nunc experientia te docet, quanta peccatorum tuorum sit magnitudo: reliquum est, ut soli mulieri culpam non adscribas, sed & negligentiæ tuæ.

5. Igitur satis Adamum alloquutus, postquam confessionem ille delictorum, ut putabat, edidit, peccato in mulierem translato: vide bonum dominum, quanta iterum indulgentia dignatur etiam illam suo responso. *Et dixit*, inquit, *Deus mulieri: Cur hoc fecisti?* Audisti virum in te culpam transferentem, & omnia tibi adscribentem, quæ ipsi in adjutricem data

es, atque ideo condita, ut tuis solatiis ipsum foveres, utpote eamdem naturam cum ipso sortita. Cur hoc fecisti, ô mulier? cur & tibi, & viro tantæ confusionis facta es auctor? Quæ utilitas ex hac intemperantia tibi accrevit? Quod ex hoc errore lucrum tibi accessit, quo sponte decepta, etiam virum ejus mali participem fecisti? Quid ergo mulier? *Serpens decepit me, & comedi.* Vide etiam hanc quomodo perterrita peccata sua defendat. Nam sicut vir culpam in mulierem rejicere videtur dicens: Mulier tulit, & dedit mihi, & comedi; sic & ipsa nullum effugium inveniens fatetur factum, & inquit: *Serpens decepit me, & comedi.* Mala illa, inquit, bestia hunc nobis lapsum attulit. Illius perniciosum consilium in hanc nos ignominiam adegit. Ille me decepit, & comedi. Dilecti, ne transeamus simpliciter quæ nunc dicuntur; sed diligenter scrutantes, plurimam inde utilitatem percipiamus. Terribile enim judicium est, & horrore plenum: oportetque accurate omnia audientes, magnum thesaurum inferre menti. Considera enim & virum dicentem, *Mulier, quam dedisti ut sit mecum, ipsa mihi dedit, & comedi.* Nusquam necessitas, nusquam violentia, sed electio & voluntas: dedit solum, & non coëgit, nec vim attulit. Quin & ipsa quoque apologiam concinnans non dixit: Serpens coegit me & comedi: sed quid? *Serpens decepit me:* ut autem deciperetur, aut non deciperetur, in ipsius erat potestate. Serpens, inquit, decepit me. Inimicus nostræ salutis opera hujus malæ bestiæ usus, consilium dedit & decepit: non vim fecit, neque coëgit, sed pernicioso consilio fraudes suas opere complevit: quoniam mulierem offendit, quæ deceptionem facile admissura erat, nulla venia dignam. *Serpens decepit me, & comedi.* Vide bonum Dominum, illorum verbis contentum, & ad plura dicenda non cogentem. Quandoquidem enim hæc non ignorans interrogabat, sed gnarus, & admodum gnarus: ut suam declaret misericordiam, ad illorum se infirmitatem demittit, & ad peccatorum confessionem ipsos provocat. Hac igitur de causa nihil ulterius ex eis quærit. Ediscere forte par erat deceptionis genus; verum ut nobis ostendat, se non ignorantem interrogasse, fuit contentus dictis. Nam illa dicendo: *Serpens decepit me, & comedi;* subindicavit perniciosum consilium, quod a diabolo per serpentem accepit, quasi post esum futuri essent tamquam dii. Vidistis quanta diligentia Adam interrogatus est? cum quanta indulgentia in judicium adducta est mulier? quomodo uterque se defendit? Videte demum hic ineffabilem misericordiæ judicis excellen-

a] Savil. & quidam mss. τίνος οὖν ἕνεκεν τοῦτο πεποίηκας; τί τοῦτο ἐποίησας, ὦ γύναι;

b Morel. ὅρα γάρ· ὁ ἐχθρός. Mss. pene omnes & Savil. ὁ γὰρ

A τοῦτο παραχθείσῃ, ἵνα τὴν παρὰ σαυτῆς παραμυθίαν εἰσαγάγῃς αὐτῷ, οἷα δὴ ὁμογενὴς καὶ τῆς αὐτῆς αὐτῷ φύσεως κοινωνοῦσα. [a] τίνος οὖν ἕνεκεν τοῦτο ἐποίησας ὦ γύναι; καὶ διὰ τί καὶ σαυτῇ καὶ τῷ ἀνδρὶ τοσαύτης αἰσχύνης αἰτία κατέστης; τί σοι τὸ ὄφελος γέγονεν ἀπὸ τῆς τοσαύτης ἀκρασίας; τί σοι τῆς ἀπάτης τὸ κέρδος, ἣν ἑκοῦσα ἠπατήθης, καὶ τὸν ἄνδρα κοινωνὸν τῆς ἀπάτης εἰργάσω; τί οὖν ἡ γυνή; ὁ ὄφις ἠπάτησέ με, καὶ ἔφαγον. ὅρα καὶ ταύτην ἐν πολλῇ δειλίᾳ καθεστῶσαν, καὶ ἀπολογουμένην ὑπὲρ τῶν ἡμαρτημένων. καθάπερ γὰρ ὁ ἀνὴρ τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὴν γυναῖκα ἔδοξε μετάγειν λέγων, ἡ γυνὴ ἤνεγκε, καὶ ἔδωκέ μοι, καὶ ἔφαγον· B οὕτω καὶ αὐτὴ οὐδεμίαν εὑρίσκουσα ἀποφυγὴν ὁμολογεῖ τὸ γεγενημένον, καί φησιν, ὁ ὄφις ἠπάτησέ με, καὶ ἔφαγον. τὸ πονηρὸν ἐκεῖνό φησι θηρίον τοῦτον ἡμῖν τὸν ὄλισθον προεξένησεν, ἐκείνου ἡ ὀλέθριος συμβουλὴ εἰς ταύτην ἡμᾶς τὴν αἰσχύνην ἤνεγκεν, ἐκεῖνός με ἠπάτησε καὶ ἔφαγον. μὴ ἁπλῶς παρατρέχωμεν ἀγαπητοὶ, τὰ λεγόμενα, ἀλλ' ἀκριβῶς διερευνώμενοι πολλὴν ἐντεῦθεν καρπωσώμεθα τὴν ὠφέλειαν. δικαστήριον γάρ ἐστι φοβερὸν, καὶ φρίκης γέμον, καὶ δεῖ πάντα μετ' ἀσφαλείας ἀκούσαντας πολὺν τὸν ἀπὸ τῶν λεγομένων θησαυρὸν ἐναποτίθεσθαι τῇ διανοίᾳ. σκόπει γὰρ καὶ τὸν ἄνδρα λέγοντα, ὅτι ἡ γυνὴ ἣν ἔδωκας C μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκε καὶ ἔφαγον. οὐδαμοῦ ἀνάγκη, οὐδαμοῦ βία, ἀλλὰ προαίρεσις καὶ γνώμη, ἔδωκε μόνον, οὐκ ἠνάγκασεν, οὐκ ἐβιάσατο. καὶ αὐτὴ πάλιν ἀπολογίαν συντιθεῖσα, οὐκ εἶπεν, ὁ ὄφις ἠνάγκασέ με καὶ ἔφαγον. ἀλλὰ τί; ὁ ὄφις ἠπάτησέ με· τοῦ δὲ ἀπατηθῆναι, καὶ μὴ ἀπατηθῆναι κυρία ἦν. ὁ ὄφις, φησὶν, ἠπάτησέ με. [b] ὁ γὰρ ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας ἐνεργήσας διὰ τοῦ πονηροῦ ἐκείνου θηρίου, καὶ τὴν συμβουλὴν εἰσαγαγὼν ἠπάτησεν, οὐκ ἠνάγκασεν, οὐδὲ ἐβιάσατο, ἀλλὰ διὰ τῆς ὀλεθρίας D συμβουλῆς τὴν ἀπάτην εἰς ἔργον ἤγαγεν· ἐπειδὴ εὗρε τὴν γυναῖκα εὐκόλως δυναμένην δέξασθαι τὴν ἀπάτην τὴν [c] πάσης συγγνώμης ἀπεστερημένην. ὁ ὄφις ἠπάτησέ με καὶ ἔφαγον. ὅρα τοίνυν τὸν ἀγαθὸν δεσπότην ἀρκούμενον αὐτῶν τοῖς ῥήμασι, καὶ οὐδὲν περαιτέρω καταναγκάζοντα λέγειν. ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἀγνοῶν ταῦτα ἠρώτα, ἀλλ' εἰδὼς, καὶ σφόδρα εἰδώς· ἵνα δὲ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν ἐπιδείξηται, συγκαταβαίνει αὐτῶν τῇ ἀσθενείᾳ, καὶ ἐκκαλεῖται αὐτοὺς εἰς ὁμολογίαν τῶν ἐπταισμένων. διὰ τοῦτο οὖν οὐδὲν πλέον ἐρωτᾷ· ἐχρῆν γὰρ ἄρα μαθεῖν καὶ τὸ εἶδος τῆς ἀπάτης, ἀλλ' ἵνα ἡμῖν δείξῃ ὅτι οὐκ ἀγνοίας ἦν ἡ ἐρώ- E τησις, ἀρκεῖται τοῖς ῥηθεῖσιν. εἰποῦσα γὰρ, ὁ ὄφις ἠπάτησέ με καὶ ἔφαγον, ἐκείνην ᾐνίξατο τὴν ὀλεθρίαν συμβουλὴν, ἣν ἐδέξατο παρὰ τοῦ διαβόλου διὰ τοῦ ὄφεως, ὅτι ἔσεσθε μετὰ τὴν βρῶσιν ὡς θεοί. εἴδετε μεθ' ὅσης ἀκριβείας ἠρωτήθη ὁ Ἀδάμ; μεθ' ὅσης ἀνεξικακίας εἰσήχθη εἰς τὸ δικαστήριον καὶ ἡ γυνή; πῶς ἑκάτερος αὐτῶν τὴν ἀπολογίαν ἐποιήσατο; βλέπετε λοιπὸν ἐνταῦθα τῆς ἀφάτου φιλανθρωπίας τοῦ

ἐχθρός.

c Sic omnes præter Morel. qui habet, πάσης τῆς συμβουλῆς ἀπεστερημένην.

A δικαστοῦ τὴν ὑπερβολήν. ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν ἡ γυνή, ὅτι ὁ ὄφις ἠπάτησέ με, καὶ ἔφαγον· οὐκέτι λοιπὸν ἀποκρίσεως ἀξιοῖ τὸν ὄφιν, οὐδὲ ἀπολογίας χώραν αὐτῷ παρέχει, οὐδὲ ἐρωτᾷ καθάπερ τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα· ἀλλὰ τὰς παρ' ἐκείνων ἀπολογίας δεξάμενος, ἐπὶ τοῦτον ὡς αἴτιον τῶν ὅλων κακῶν γεγενημένον ὁρμᾷ. καὶ ἐπειδὴ ὡς θεὸς καὶ τὰ ἀπόρρητα ἐπιστάμενος ᾔδει, ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ ὑπηρετησάμενος τῇ τοῦ διαβόλου [a] ἐπιβουλῇ, καὶ τῇ βασκανίᾳ, ἣν περὶ τὸν ἄνθρωπον ἐπεδείξατο, ἵνα μάθῃς αὐτοῦ τὴν ἀγαθότητα, πῶς ἐπ' ἐκείνων μὲν καὶ εἰδὼς τῷ μὲν ἔλεγε, ποῦ εἶ, τίς ἀνήγγειλέ σοι ὅτι
B γυμνὸς εἶ; τῇ δὲ ἔλεγε, τί τοῦτο ἐποίησας; ἐπὶ τοῦ πονηροῦ τούτου θηρίου οὐδὲν τοιοῦτον ποιεῖ, ἀλλὰ τί; καὶ εἶπε κύριος ὁ θεὸς τῷ ὄφει, ὅτι ἐποίησας τοῦτο. εἶδες διαφοράν; τῇ μὲν γυναικὶ ἔλεγε, τί τοῦτο ἐποίησας; τῷ δὲ ὄφει, ὅτι ἐποίησας τοῦτο, ὅτι τὸ κακόν, φησιν, τοῦτο εἰργάσω, ὅτι τὴν ὀλέθριον συμβουλὴν ταύτην εἰσήγαγες, ὅτι τοσαύτῃ βασκανίᾳ ὑπηρετήσω, ὅτι οὕτω τὸν φθόνον ἠκόνησας κατὰ τοῦ δημιουργηθέντος ὑπ' ἐμοῦ, ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων τῆς γῆς. ἐπὶ τῷ στήθει καὶ τῇ κοιλίᾳ
C πορεύσῃ, καὶ γῆν φάγῃ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. καὶ ἔχθραν θήσω ἀναμέσον σου, καὶ ἀναμέσον τῆς γυναικός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς. αὐτός σου τηρήσει κεφαλήν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν.

Σκόπει μοι ἐνταῦθα τάξιν καὶ ἀκολουθίαν φιλανθρωπίας πεπληρωμένην. τὴν μὲν γὰρ ἐρώτησιν ποιούμενος ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἤρξατο, εἶτα μετῆλθεν ἐπὶ τὴν γυναῖκα. καὶ ἐπειδὴ εἶπεν αὐτὴ τὸν αἴτιον αὐτῇ γεγενημένον, ἐλθὼν ἐπὶ τὸν ὄφιν, καὶ οὐκέτι αὐτὸν ἀποκρίσεως ἀξιώσας [b] τὴν τιμωρίαν ἐπάγει, καὶ τοιαύτην ὡς παντὶ τῷ χρόνῳ παρεκτείνεσθαι, καὶ διὰ τῆς ὄψεως διηνεκῆ διδάσκαλον γίνεσθαι τοῖς ἑξῆς ἅπασι,
D μηκέτι δέχεσθαι τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην συμβουλήν, μηδὲ ἀπατᾶσθαι τοῖς παρ' ἐκείνου μηχανήμασιν. ἀλλ' ἴσως εἴποι τις ἄν· καὶ εἰ ὁ διάβολος ἐνεργήσας διὰ τοῦ ὄφεως τὴν συμβουλὴν εἰσήγαγε, τίνος ἕνεκεν τὸ θηρίον τοσαύτην ὑπέμεινε τιμωρίαν; καὶ τοῦτο τῆς ἀφάτου φιλανθρωπίας τοῦ θεοῦ ἔργον γέγονε. καθάπερ γὰρ πατὴρ φιλόστοργος [c] τὸν ἀπεκτακότα τὸν υἱὸν τὸν ἑαυτοῦ τιμωρούμενος, καὶ τὴν μάχαιραν καὶ τὸ ξίφος, δι' οὗ τὸν φόνον εἰργάσατο διασπᾷ, καὶ εἰς πολλὰ κατατέμνει μέρη· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὁ ἀγαθὸς θεός, ἐπειδὴ ὥσπερ μάχαιρά
E τις ὑπηρετήσατο τὸ θηρίον τοῦτο τῇ τοῦ διαβόλου πονηρίᾳ, ἐπάγει αὐτῷ διηνεκῆ τὴν τιμωρίαν· ἵνα διὰ τοῦ αἰσθητοῦ τούτου καὶ ὁρωμένου λογιζώμεθα ἐν ὅσῃ ἀτιμίᾳ κἀκεῖνος τυγχάνει. εἰ γὰρ οὗτος ὁ καθάπερ ὄργανον ὑπηρετησάμενος τοσαύτης ἐπειράθη τῆς ἀγανακτήσεως, ποίαν εἰκὸς ἐκεῖνον δέξασθαι τιμωρίαν; μᾶλλον δὲ καὶ τοῦτο ἤδη ἡμᾶς ἐδίδαξεν ὁ Χριστός, διὰ τῶν θείων εὐαγγελίων φάσκων πρὸς τοὺς ἐξ εὐωνύμων ἑστῶτας, πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον,

A tiam. Postquam mulier dixit: *Serpens decepit me, & comedi:* non jam serpentem dignatur responsione, neque locum ei dat sese purgandi: neque interrogat sicut virum & mulierem: sed accepta ab illis defensione, in illum, quasi malorum auctorem, se convertit. Et quia, utpote Deus, cui etiam arcana nota sunt, sciebat serpentem ministravisse diaboli insidiis & invidiæ, quam erga hominem exhibuerat: ut discas ipsius bonitatem, quomodo, gnarus tamen, ad Adam quidem ait, *Ubi es? Quis annunciavit tibi quod*
B *nudus sis?* Evæ autem dixit: *Cur hoc fecisti?* huic malæ bestiæ nihil tale dicit. Sed quid? *Et dixit Dominus Deus serpenti: Quia fecisti hoc.* Vidisti differentiam? Mulieri dixit: *Cur hoc fecisti?* Serpenti autem: Quia fecisti hoc. Quia hoc malum, inquit, operatus es: quia perniciosum hoc consilium induxisti, quia huic invidiæ ministrasti, quia invidiam acuisti adversus creaturam meam: 14. *Maledictus tu præ omnibus pecoribus, & præ omnibus bestiis terræ. Super pectus tuum & ventrem tuum gradieris, & terram comedes omnibus*
C *diebus vitæ tuæ.* 15. *Et inimicitias ponam inter te, & inter mulierem: & inter semen tuum, & inter semen illius. Ipse observabit caput tuum, & tu observabis ejus calcaneum.*

6. Attende oro hîc ordinem contextus refertum Dei erga homines benevolentia. Nam interrogans a viro incœpit, deinde ad mulierem transiit. Et postquam ipsa dixit, quis sibi auctor fuisset: ut ventum est ad serpentem, non jam illum dignatur, ut responsum ex eo audiat, sed pœnam intentat, & talem quæ in omne tempus extendatur, & sui spectaculo omnibus
D posthac futuris doctrina sit, ne ultra pestilens illud audiatur consilium, neque locus concedatur dolosis ipsius insidiis. Sed forte dixerit aliquis: Cum diabolus serpentis opera usus, malum attulerit consilium, cur bestiæ illi pœna infligitur? Est & hoc ineffabilis benignitatis Dei opus. Nam sicut amantissimus pater puniens eum qui filium suum occiderit, & gladium & ensem, per quem filius suus occisus, destruit, & in multas partes comminuit: eodem modo Deus egit. Quia serpens qua-
E si gladius quidam diaboli servivit malitiæ, perpetuam ipsi pœnam infligit; ut per hoc quod sub sensum & sub aspectum cadit, intelligamus in quanta ignominia sit diabolus. Nam si is qui ut instrumentum ministravit, tantam expertus est indignationem, quale supplicium verisimile est suscepturum diabolum? Imo hoc nos jam docuit in divinis Evangeliis Christus, dicens ad eos qui a sinistra sunt constituti: *Discedite a me maledicti in ignem æter-* Matth. 25. 41

Cur serpens puniatur.

a Reg. unus συμβουλῇ, minus recte.
b Sic Savil. & mss. Morel. vero, τὴν τιμωρίαν ἐπάγει, ὡς καὶ τοιαύτην ἅπαντι τῷ χρ-
c Quidam mss. τὸν ἀπεκλαγκότα.

num, qui præparatus est diabolo, & angelis ejus. Illi enim olim præparatus est inexstinguibilis ille ignis. Quid ergo miserius illis, qui negligendo salutem suam, seipsos supplicio illi obnoxios reddunt, quod diabolo præparatum est? Nam quod nobis, si voluerimus virtutem amplexari, & leges a Christo statutas sequi, paratum sit regnum, ipsum audi loquentem: *Venite benedicti Patris mei, in hereditatem accipite regnum, quod vobis præparatum est à constitutione mundi.* Vidisti illi inexstinguibilem ignem præparatum, nobis autem, nisi desides fuerimus, regnum? Hæc igitur cogitantes, vitæ nostræ curam agamus, & malitiam fugientes, nunquam diabolicis artibus decipiamur. At si & vos volueritis, & nondum fessi estis, iterum in medium afferamus pœnam quæ serpenti inflicta est, ut paulatim ad finem judicii properantes, videamus divinæ clementiæ magnitudinem. Nam si homines judicem videntes publice sedentem, & contra reos sententiam pronunciantem, sæpe toto die ibi manent, nec inde abscedunt, donec surrexisse viderint judicem: multo magis nunc nos decebit judicem majori cum alacritate videre bonum Deum, quomodo serpenti gravem pœnam imposuerit, ut per sensibilis hujus bestiæ pœnas, qua velut organo usus est malignus ille dæmon, intelligamus, quas illi pœnas in futuro sæculo inflicturus sit: quomodo item misericordi correptione virum & mulierem castiget, quæ admonitio potius sit quam punitio: ut his omnibus diligenter animadversis, admiremur clementis Dei providentiam, quam ille erga nostram naturam exhibet. Quid ergo illi dictum? 14. *Et dixit Dominus Deus serpenti: Quia fecisti hoc, maledictus tu præ omnibus pecoribus, & præ omnibus bestiis quæ sunt super terram. Super pectus tuum & ventrem tuum gradieris, & terram comedes omnibus diebus vitæ tuæ.* 15. *Et inimicitias ponam inter te, & inter mulierem, & inter semen tuum, & semen ejus. Ipse tuum observabit caput, & tu observabis ejus calcaneum.*

Ibid.

7. Gravis & vehemens indignatio: quia magna etiam & ingens deceptio, quam per illum malignus dæmon intulit. *Et dixit Dominus Deus serpenti: Quia fecisti hoc.* Quia tali, inquit, malitiæ ministrasti, ut fraus illa opere compleretur, malum consilium afferendo, & lethale poculum temperando; quia sic fecisti, & a mea benevolentia excludere voluisti creaturas meas, ministerio maligni dæmonis sententiæ exhibito, qui ob invidiam & ingentem superbiam suam e cælis in terram dejectus est: propterea quia te in his ut instrumento est usus, perpetuam tibi pœnam impono, ut per ea quæ tibi inferuntur, & ille

a Morel. ἐπιδείκνυσθαι. Alii ut in textu.
b Alii, ἣν διὰ τοῦ ὄφεως προσήγαγεν.

A τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. ἐκείνῳ γὰρ πάλαι τοῦτο ἡτοίμασται, καὶ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον πῦρ αὐτὸν ἐκδέχεται. τί οὖν ἂν εἴη ἀθλιώτερον τῶν δι' ἀμέλειαν τῆς οἰκείας σωτηρίας ἑαυτοὺς ἐκείνῃ τῇ τιμωρίᾳ καθιστώντων ὑπευθύνους τῇ ἐκείνῳ ἡτοιμασμένῃ; ὅτι γὰρ ἡμῖν εἰ βουληθείημεν ἀρετὴν [a] ἐπιδείξασθαι, καὶ τοῖς παρὰ τοῦ Χριστοῦ τεθεῖσι νόμοις ἕπεσθαι, ἡ βασιλεία ἡτοίμασται, αὐτοῦ πάλιν ἄκουσον λέγοντος: δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου· κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. εἶδες ἐκείνῳ μὲν τὸ ἄσβεστον B πῦρ ἡτοιμασμένον, ἡμῖν δὲ εἰ μὴ ῥαθυμήσαιμεν, τὴν βασιλείαν; ταῦτα τοίνυν ἐννοοῦντες καὶ βίου ἐπιμελώμεθα, καὶ τὴν κακίαν φεύγωμεν, καὶ μηδέποτε ἀπατώμεθα ταῖς τοῦ διαβόλου μηχαναῖς. ἀλλ' εἰ βούλεσθε καὶ μὴ ἀποκάμνητε, πάλιν εἰς μέσον ἀγάγωμεν τὴν τιμωρίαν τὴν τῷ ὄφει ἐπαγομένην, ἵν' οὕτω κατὰ μικρὸν εἰς τὸ τέλος τῆς δίκης φθάσαντες ἴδωμεν τῆς φιλανθρωπίας τοῦ θεοῦ τὸ μέγεθος. εἰ γὰρ ἄνθρωποι δικαστὴν ὁρῶντες πολλάκις δημοσίᾳ καθήμενον, καὶ τὴν κατὰ τῶν καταδίκων ψῆφον ἐκφέροντα, διὰ πάσης ἡμέρας παραμένουσι, καὶ οὐκ ἀφίστανται μέχρις ἂν ἴδωσιν ἀναστάντα τὸν δικαστήν· C πολλῷ μᾶλλον ἡμᾶς νῦν προσήκει μετὰ πλείονος τῆς προθυμίας ἰδεῖν τὸν ἀγαθὸν θεὸν, πῶς μὲν τῷ ὄφει σφοδρὰν τὴν τιμωρίαν ἐπιτίθησιν, ἵνα διὰ τοῦ αἰσθητοῦ τούτου θηρίου, οὗ ὥσπερ ὀργάνῳ ἐχρήσατο ὁ πονηρὸς δαίμων ἐκεῖνος, αἴσθησιν ἡμῖν παράσχῃ τῆς μελλούσης ἐκεῖνον τιμωρίας ἐκδέχεσθαι· πῶς δὲ μετὰ φειδοῦς σύμμετρον ἐπάγει καὶ τῇ γυναικὶ καὶ τῷ ἀνδρὶ τὴν ἐπιτίμησιν νουθεσίαν μᾶλλον ἔχουσαν, ἢ κόλασιν: ἵνα ταῦτα πάντα μετὰ ἀκριβείας σκοπήσαντες θαυμάσωμεν τὴν τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ κηδεμονίαν, ἣν περὶ τὴν φύσιν ἐπιδείκνυται τὴν ἡμετέραν. τί οὖν φησι; καὶ D εἶπε κύριος ὁ θεὸς τῷ ὄφει, ὅτι ἐποίησας τοῦτο, ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων τῆς γῆς. ἐπὶ τῷ στήθει καὶ τῇ κοιλίᾳ σου πορεύσῃ, καὶ γῆν φάγῃ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. καὶ ἔχθραν θήσω ἀνὰ μέσον σου καὶ ἀνὰ μέσον τῆς γυναικὸς, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς. αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν.

Μεγάλη καὶ σφοδρὰ ἡ ἀγανάκτησις, ἐπειδὴ καὶ μεγάλη τῆς ἀπάτης ἡ ὑπερβολὴ, [b] ἣν δι' αὐτοῦ προσήγαγεν ὁ πονηρὸς διάβολος. καὶ εἶπε κύριος ὁ θεὸς τῷ ὄφει E ὅτι ἐποίησας τοῦτο. ἐπειδὴ, φησι, τοιαύτῃ ὑπηρετήσω πανουργίᾳ, καὶ οὕτω τὴν ἀπάτην εἰς ἔργον ἤγαγες, ὀλεθρίαν συμβουλὴν εἰσαγαγὼν, καὶ τὸ δηλητήριον αὐτοῖς φάρμακον κεράσας· ἐπειδὴ τοῦτο εἰργάσω, καὶ τῆς ἐμῆς εὐνοίας ἐκβαλεῖν ἠβουλήθης τοὺς ὑπ' ἐμοῦ δημιουργηθέντας ὑπηρετησάμενος τῇ τοῦ πονηροῦ δαίμονος γνώμῃ τοῦ διὰ τὴν βασκανίαν καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν ὑπερηφανίαν ἐκ τῶν οὐρανῶν εἰς τὴν γῆν κατενεχθέντος· διὰ τοῦτο ἐπειδὴ ἐν τούτοις ὀργάνῳ σοι ἐχρήσατο, διηνεκῆ σοι τὴν τιμωρίαν ἐπιτίθημι, ἵνα διὰ τῶν εἰς σε [c] γε-

c Savil. & quidam mss. γεγενημένας.

A νομένων κἀκεῖνος εἰδέναι ἔχῃ οἵα τιμωρία αὐτὸν ἐκδέχεται, καὶ οἱ ἑξῆς ἄνθρωποι παιδεύωνται, μηκέτι ὑπάγεσθαι τῇ τούτου συμβουλαῖς, μηδὲ τὴν ἀπάτην προσίεσθαι, ἵνα μὴ τοῖς αὐτοῖς περιπέσωσι. διὰ τοῦτο, [a] ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ πάντων [a] τῶν θηρίων, ἐπειδὴ οὐκ εἰς δέον ἐχρήσω τῇ φρονήσει· ἀλλὰ τὸ προτέρημα, ὅπερ εἶχες ὑπὲρ ἅπαντα τὰ θηρία, τοῦτό σοι γέγονε τῶν κακῶν ἁπάντων αἴτιον· ὁ γὰρ ὄφις, φησὶν, ἦν φρονιμώτατος πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς· διὰ τοῦτο ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν καὶ τῶν θηρίων τῆς γῆς γενήσῃ. ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἡ κατάρα B οὐκ ἦν αἰσθητὸν, οὐδὲ ὀφθαλμοῖς φαινόμενον, διὰ τοῦτο καὶ αἰσθητὴν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπάγει, ἵνα διηνεκῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχωμεν ὁρᾷν τῆς τιμωρίας αὐτοῦ τὰ ὑπομνήματα. ἐπὶ τῷ στήθει καὶ τῇ κοιλίᾳ πορεύσῃ, καὶ γῆν φάγῃ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. ἐπειδὴ, φησὶ, τῇ διαπλάσει οὐ δεόντως ἐχρήσω, ἀλλὰ καὶ εἰς ὁμιλίαν ἐλθεῖν ἐτόλμησας τῷ ὑπ᾽ ἐμοῦ δημιουργηθέντι λογικῷ ζώῳ· καθάπερ τοίνυν ὁ διάβολος ὁ ἐνεργήσας διὰ σοῦ καὶ ὀργάνῳ σοι χρησάμενος, [b] ἐπειδὴ ὑπὲρ τὴν οἰκείαν ἀξίαν ἐφρόνησεν, ἐκ τῶν οὐρανῶν κατηνέχθη· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καί σε ἕτερον σχῆμα διαπλάσεως ἀναλαβεῖν προστάττω, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς σύρεσθαι, καὶ C ταύτην ἔχειν τροφὴν, ὥστε μὴ ἐξεῖναί σοι λοιπὸν ἀνανεύειν ἄνω, ἀλλὰ διηνεκῶς ἐν ταύτῃ τυγχάνειν τῇ καταστάσει, καὶ παρὰ πάντα λοιπὰ τὰ θηρία τὴν γῆν σιτεῖσθαι, καὶ οὐδὲ τοῦτο μόνον· ἀλλὰ καὶ ἔχθραν θήσω ἀναμέσον σου καὶ ἀναμέσον τῆς γυναικὸς, καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς. καὶ οὐδὲ τούτῳ ἀρκεσθήσομαι, τῷ ἐπὶ τῆς γῆς σύρεσθαί σε, ἀλλὰ καὶ ἐχθρὰν ἄσπονδόν σοι καταστήσω τὴν γυναῖκα, οὐκ αὐτὴν μόνην, ἀλλὰ καὶ τὸ σπέρμα αὐτῆς τῷ σπέρματί σου πολέμιον διηνεκῆ ἐργάσομαι. αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν. καὶ γὰρ D τοσαύτην ἐκείνῳ μὲν παρέξω τὴν ἰσχὺν, ὡς διηνεκῶς ἐπικεῖσθαι τῇ σῇ κεφαλῇ, σὲ δὲ τοῖς ἐκείνου ποσὶν ὑποκεῖσθαι. ὅρα, ἀγαπητὲ, διὰ τῆς κατὰ τοῦ θηρίου τούτου τιμωρίας, ὅσην ἡμῖν ἐνδείκνυται τὴν κηδεμονίαν, ἣν περὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν ἔχει. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ αἰσθητοῦ ὄφεως· ἔξεστι δὲ τῷ βουλομένῳ μετὰ τοῦτο τηρεῖν τῶν ἐγγεγραμμένων τὴν ἀκολουθίαν, καὶ εἰδέναι, ὅτι εἰ περὶ τοῦ αἰσθητοῦ ταῦτα εἴρηται, πολλῷ μᾶλλον ἐκλαμβάνειν τὰ εἰρημένα δεῖ καὶ περὶ τοῦ νοητοῦ ὄφεως. καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνον ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν ταπεινώσας κατήνεγκε, καὶ ἡμᾶς ἐπικεῖσθαι αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ E πεποίηκεν. ἢ οὐχὶ τοῦτο σημαίνει λέγων, πατεῖτε ἐπάνω ὄφεων καὶ σκορπίων; εἶτα ἵνα μὴ νομίσωμεν περὶ τῶν αἰσθητῶν θηρίων ταῦτα εἰρῆσθαι, ἐπήγαγε· καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ. εἴδετε καὶ ἐκ τῆς ἐπαχθείσης τῷ ὀργάνῳ τοῦ διαβόλου τιμωρίας τὴν ὑπερβάλλουσαν τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν; [c] ἔλθωμεν πάλιν εἰ δοκεῖ ἐπὶ τὴν γυναῖκα. ἐπειδὴ γὰρ οὗτος τὴν ἀπάτην εἰσήγαγε, διὰ τοῦτο οὗτος πρῶτος τὴν τιμωρίαν ἐδέξατο καὶ

[a] Alii τῶν θηρίων. Alii τῶν κτηνῶν. Ibid. Coislin. ἐχρήσω τῇ προσφωνήσει, *quia voce male & ut non oportebat usus es*, non male.
[b] Ἐπειδὴ τὰ ὑπὲρ ἀξίαν ἐφρόνησε τὴν ἑαυτοῦ. Sic quidam mss.

A scire possit, quodnam ipsum maneat supplicium, & futuri homines erudiantur, ne seducantur diaboli consiliis, neque illius fraudes admittant, ut ne in easdem incidant pœnas. Propterea maledictus es tu inter omnes bestias, quia calliditate male & non ut oportebat es usus: sed privilegium quod super omnia animantia possidebas, hoc tibi in omnium malorum cessit occasionem. Inquit enim: *Serpens erat prudentissima omnium bestiarum, quæ erant super terram.* Propterea maledictus tu inter omnia jumenta & omnes bestias terræ futurus es. Et quia maledictio non erat sensi- B bilis, neque oculis videri poterat, propter hoc sensibilem illi pœnam infert, ut continuo ante oculos videre possimus supplicii ejus monimenta. *Super pectus & super ventrem gradieris, & terram comedes omnibus diebus vitæ tuæ*: quia forma tua abusus es, & in familiaritatem rationalis animalis a me conditi venire non formidasti. Sicut igitur diabolus, qui per te operatus, & te instrumento usus est, e cælis deorsum depulsus est, quia plus quam dignitatis suæ erat, sapere volebat: ita similiter impero, ut & tu aliam formationis figuram C habeas; & super terram repas, eaque alaris; atque adeo ne liceat tibi posthac suspicere: sed semper in hoc maneas statu, & solus ex animalibus terra pascaris; & neque hoc solum: *nam & inimicitias ponam inter te, & inter mulierem, inter semen tuum, & semen ejus.* Neque hoc contentus ero, quod super terram reptes, sed & inimicam fœderisque nesciam faciam tibi mulierem: neque eam solam, sed & semen ejus semini tuo hostem perpetuum faciam. *Ipse tuum observabit caput, & tu ejus observabis calcaneum.* Tantum enim illi robur concedam, ut continuo incumbat ca- D piti tuo, te autem faciam sub pedibus ejus jacere. Vide hîc, dilecte, per pœnam huic bestiæ deputatam, quantam humani generis curam nobis demonstret. Et hoc quidem de visibili serpente: licet autem volenti postea considerare scriptorum seriem, & cognoscere si de sensibili serpente hæc dicta sunt, multo magis accipienda esse de spirituali serpente. Etenim & illum pedibus nostris subjecit humiliatum, & id præstitit ut nos ejus capiti incumba- E mus. Annon hoc significat dicens, *Calcate super serpentes, & scorpiones?* Luc. 10. 19. Deinde ne putemus de sensibilibus feris esse dictum, subdit: *& super omnem virtutem inimici.* Vidistis ex his quæ dicta sunt de pœna instrumento diabolico inflicta, ingentem Dei humanitatem? veniamus iterum, si placet; ad mulierem. Serpens quia fallaciam intulit, propterea & pœnam ipse primus accepit: & quia primo

[c] Sic Savil. & aliquot mss. Morel. μετέλθωμεν. Paulopost Coislin. τὴν τιμωρίαν εἰσδέχεται,

mulierem decepit, & illa postea virum secum traxit; ideo & ipsa prior plectitur pœna magnam admonitionem habente. 16. *Et mulieri dixit: Multiplicans multiplicabo ærumnas tuas, & gemitum tuum. In doloribus paries filios: & ad virum tuum conversio tua, & ipse tui dominabitur.* Vide bonitatem Domini, quanta post tantam prævaricationem mansuetudine utitur. *Multiplicans multiplicabo ærumnas tuas.* Ego quidem volebam, inquit, te citra dolorem & ærumnam vivere, liberamque ab omni mœrore & tristitia, & omni voluptate repleri, & licet corpore circumdatam, corporalium sensu non affici: at quia non usa es ut oportet tanta prosperitate, sed affluentia bonorum tam ingratum tibi animum invexit: propterea tibi frenum impono, ut ne amplius lascivias, ad tristitias & gemitus te condemnans. *Multiplicans multiplicabo ærumnas tuas, & gemitum tuum. In doloribus paries filios.* Rem, inquit, magnæ lætitiæ & filiorum propagationem a dolore ut incipias faciam, ut & ipsa per cujusque partus dolores & ærumnas, perpetuo monearis quanta sit peccati & inobedientiæ magnitudo: & ne processu temporis oblivioni tradas quod factum est, sed noscas hujusmodi fallaciam horum tibi causam fuisse; propterea *multiplicans multiplicabo ærumnas tuas, & gemitum tuum. In doloribus paries filios.* Hîc significat parturientium dolores, multiplicemque illum laborem, quem ferre necesse est: nempe tot mensibus, velut sarcinam infantem gestare, & sentire singulares, qui inde oriuntur, ærumnas, membrorum distorsionem, & intolerabiles illos dolores, quos solæ illæ sciunt, quæ expertæ sunt.

8. Verumtamen doloribus tanta solatia simul admiscuit benignus Deus, ut ferme conferendum sit gaudium quod ex nato puero habetur, cum doloribus illis qui tot mensibus ventrem dissecant. Nam quæ tantum laborem ferunt, totque dolorum cruciatibus discerpuntur, ut pene de ipsa vita desperent; postquam pepererint, & doloribus fuerint solutæ, lætitiaque frui cœperint, iterum quasi oblitæ laborum omnium, filiorum generationi operam dant: sic dispensante benigno Deo, ut hominum servetur genus. Semper enim futurorum bonorum spes id efficit, ut præsentia incommoda levius ferantur. Id quod in negotiatoribus quis viderit, qui ingentia maria transeunt, naufragia ferunt, & piratas, ac post pericula multa, quibus illorum spes frustratur, neque sic tamen desistunt, sed iterum eadem attentant. Hoc etiam de agricolis possemus di-

Spes boni futuri mala levat præsentia.

A ἐπειδὴ πρότερον τὴν γυναῖκα ἠπάτησε, καὶ τότε ἐκείνη τὸν ἄνδρα συγκατέσπασε, διὰ τοῦτο ἐκείνην πρῶτον τιμωρεῖται τιμωρίαν νουθεσίαν πολλὴν ἔχουσαν, καὶ τῇ γυναικὶ εἶπε· πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σου καὶ τὸν στεναγμόν σου· ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει. ὅρα δεσπότου ἀγαθότητα, ὅσῃ κέχρηται τῇ ἡμερότητι μετὰ τὴν τοσαύτην παράβασιν. πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σου καὶ τὸν στεναγμόν σου. ἐγὼ μὲν ἐβουλήθην, φησὶν, ἀνώδυνον καὶ ἀταλαίπωρόν σε ἔχειν ζωὴν πάσης λύπης καὶ ἀθυμίας ἀπηλλαγμένην, καὶ πάσης ἡδονῆς πεπληρωμένην, καὶ μηδενὸς αἰσθάνε-
B σθαι τῶν σωματικῶν σῶμα περικειμένην· ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐχρήσω εἰς δέον τῇ τοσαύτῃ ἀνέσει, ἀλλ' ἡ περιουσία τῶν ἀγαθῶν εἰς τοσαύτην σε ἀγνωμοσύνην ἤγαγε, διὰ τοῦτό σοι χαλινὸν ἐπιτίθημι, ὥστε μὴ ἐπὶ πλέον ἀποσκιρτῆσαι, καὶ λύπαις, καὶ στεναγμοῖς σε [a] καταδικάζω. πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σου καὶ τὸν στεναγμόν σου, ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα. τὴν ὑπόθεσίν, φησι, τῆς πολλῆς εὐφροσύνης, καὶ τῶν τέκνων τὴν διαδοχὴν ἀπὸ λύπης ἄρχεσθαί σοι παρασκευάσω, ἵνα διηνεκῆ ἔχῃς καὶ αὐτὴ τὴν ὑπόμνησιν διὰ τῶν καθ' ἕκαστον καιρὸν ὠδίνων, καὶ τῶν λυπηρῶν τῶν καθ' ἑκάστην τικτομένων, πό-
C σον τῆς ἁμαρτίας ταύτης καὶ τῆς παρακοῆς τὸ μέγεθος, καὶ μὴ τοῦ χρόνου προϊόντος λήθῃ παραδῷς τὸ γεγενημένον, ἀλλ' εἰδέναι ἔχῃς ὡς ἡ ἀπάτη τούτων σοι αἴτιος γεγένηται. διὰ τοῦτο πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σου καὶ τὸν στεναγμόν σου, ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα. τὰς ὠδῖνας ἐνταῦθα αἰνίττεται καὶ τὸν πολὺν κάματον ἐκεῖνον, ὃν ὑπομένειν ἀνάγκη, καθάπερ φορτίον ἐν μησὶ τοσούτοις τὸ βρέφος [b] βαστάζουσαν, καὶ τὰς κατὰ μέρος φυομένας ἐντεῦθεν ἀλγηδόνας καὶ τὸν μελῶν τὸν διασπασμὸν, καὶ τὰς ὀδύνας ἐκείνας τὰς ἀφορήτους, ἃς ἐκεῖναι μόναι ἴσασιν, αἱ διὰ τῆς πείρας ἐλθοῦσαι.

D Ἀλλ' ὅμως τοσαύτην ὁ φιλάνθρωπος θεὸς παρέσχε μετὰ τῶν λυπηρῶν τὴν παραμυθίαν, ὡς ἰσόρροπον εἶναι τὴν διὰ τὸ τεχθὲν βρέφος εὐφροσύνην τῶν ὀδυνῶν ἐκείνων τῶν ἐν τοσούτοις μησὶ τὴν γαστέρα διακοπτόντων. αἱ γὰρ τοσοῦτον πόνον ὑπομένουσαι, καὶ οὕτως ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων σπαραττόμεναι, καὶ ὡς εἰπεῖν πρὸς αὐτὴν τὴν ζωὴν ἀπαγορεύουσαι, μετὰ τὸ τεκεῖν καὶ τῆς ἀπὸ τῶν καμάτων εὐφροσύνης ἀπολαῦσαι, πάλιν ὥσπερ ἐπιλαθόμεναι τῶν γεγενημένων ἁπάντων ἑαυτὰς ἐκδιδόασι πρὸς τὴν τῶν τέκνων γονὴν, τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ οὕτως οἰκονο-
E μήσαντος πρὸς σύστασιν τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας. ἡ γὰρ ἐλπὶς ἀεὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν κούφως ποιεῖ φέρειν τὰ παρόντα λυπηρά. καὶ τοῦτο ἴδοι τις ἂν καὶ τοὺς ἐμπόρους ὑπομένοντας, καὶ μακρὰ πελάγη διαπερῶντας, καὶ ναυαγίων ἀνεχομένους, καὶ πειρατῶν, καὶ μετὰ τοὺς πολλοὺς κινδύνους ἐκείνους πολλάκις καὶ διαμαρτάνοντας τῆς προσδοκίας, καὶ μηδὲ οὕτως ἀποστάντας, ἀλλὰ πάλιν τῶν αὐτῶν ἁπτομένους. τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν γηπόνων [c] ἔστιν εἰπεῖν· καὶ γὰρ καὶ οὗτοι ὅτε βαθείας αὔ-

a Mss. multi & Coislin. καταδικάζω. Morel. καταδικάσω.
b Iidem, βαστάζουσαν. Infra Colb. τὰς ὠδῖνας ἐκείνας.

c Quidam mss. ἐστὶν ἰδεῖν.

λακας

A λακα ἀνατέμωσι, καὶ πολλὴν τὴν ἐπιμέλειαν τῆς γῆς ἐπιδείξωνται, καὶ δαψιλῆ τὰ σπέρματα καταβάλωσι, πολλάκις αὐχμοῦ γενομένου ἢ ἐπομβρίας, ἢ περὶ αὐτὸ τὸ τέλος τῶν δραγμάτων ἐρυσίβης κατενεχθείσης, τῆς ἐλπίδος διήμαρτον· ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἀφίστανται, ἀλλὰ πάλιν τοῦ καιροῦ καταλαβόντος, ἅπτονται τῆς γεωργίας. καὶ τοῦτο ἐφ' ἑκάστου εὕροι τις ἂν ἐπιτηδεύματος γινόμενον. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ [a] ἡ γυνὴ καὶ αὐτὴ πολλάκις μετὰ τοὺς πολλοὺς μῆνας ἐκείνους, μετὰ τὰς ὠδῖνας τὰς ἀφορήτους, μετὰ τὰς νύκτας τὰς ἀΰπνους, μετὰ τὸν τῶν μελῶν διασπασμὸν, μικρᾶς τινος περιστάσεως γενομένης, B πρὸ τοῦ προσήκοντος καιροῦ τὸ βρέφος ὤσασα ἀμόρφωτον καὶ ἀδιατύπωτον, ἢ μεμορφωμένον μὲν, οὐκ ἄρτιον δὲ, οὐδὲ ὑγιὲς, ἢ καὶ νεκρὸν πολλάκις, μόλις τὸν κίνδυνον διέφυγε, καὶ ὅμως ὥσπερ ἐπιλαθομένη τούτων ἁπάντων, τῶν αὐτῶν ἀνέχεται, καὶ τὰ αὐτὰ ὑπομένει. [b] καὶ τί λέγω τὰ αὐτά; πολλάκις καὶ συναποθανεῖν τῷ τεχθέντι συνέβη, καὶ οὐδὲ τοῦτο τὰς λοιπὰς ἐσωφρόνισε, καὶ ἀνέπεισε φυγεῖν τὸ πρᾶγμα, τοσαύτην ὁ θεὸς ἐγκατέσπειρε ταῖς λυπηραῖς τὴν ἡδονὴν ὁμοῦ, καὶ τὴν εὐφροσύνην. διὰ τοῦτο ἔλεγε, πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σου, καὶ τὸν στεναγμόν σου, ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα. τοῦτο τοίνυν καὶ C ὁ Χριστὸς διαλεγόμενος τοῖς μαθηταῖς καὶ δεικνὺς καὶ τῆς ὀδύνης τὸ μέγεθος καὶ τῆς εὐφροσύνης τὴν ὑπερβολὴν, ἔλεγεν· ἡ γυνὴ ὅταν τίκτῃ λύπην ἔχει, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα αὐτῆς. εἶτα παραστῆσαι ἡμῖν βουλόμενος ὅπως τὰ μὲν τῆς λύπης ἀθρόον ἐκποδὼν γίνεται, τὰ δὲ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐφροσύνης διαδέχεται, φησίν· ὅταν δὲ γεννήσῃ τὸ παιδίον, οὐκέτι μνημονεύει τῆς θλίψεως διὰ τὴν χαρὰν, ὅτι ἐγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον. εἶδες κηδεμονίαν ὑπερβάλλουσαν; εἶδες τιμωρίαν νουθεσίας πεπληρωμένην; ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα. εἶτα, πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυ- D ριεύσει, μονονουχὶ ἀπολογούμενος πρὸς τὴν γυναῖκα ὁ φιλάνθρωπος θεὸς ταῦτά φησιν, ὅτι ἐγὼ μὲν ἐξ ἀρχῆς ὁμότιμόν σε ἐδημιούργησα, καὶ τῆς αὐτῆς ἀξίας ἐν ἅπασιν αὐτῷ κοινωνεῖν ἠβουλήθην, καὶ ὥσπερ τῷ ἀνδρὶ, οὕτω καί σοι τὴν κατὰ πάντων ἀρχὴν ἐνεχείρισα· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἐχρήσω εἰς δέον τῇ ὁμοτιμίᾳ, διὰ τοῦτό σε ὑποτάττω τῷ ἀνδρὶ, καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει. ἐπειδὴ καταλιποῦσα τὸν ὁμότιμον, καὶ τὸν τῆς αὐτῆς σοι φύσεως κοινωνοῦντα, καὶ δι' ὃν ἐδημιουργήθης, τῷ πονηρῷ θηρίῳ τῷ ὄφει εἰς ὁμιλίαν ἐλθεῖν ἠβουλήθης, καὶ τὴν παρ' ἐκείνου δέξασθαι συμβουλήν· διὰ τοῦτό σε λοιπὸν τούτῳ ὑποτάττω, E καὶ τοῦτόν [c] σου κύριον ἀποφαίνω, ὥστε τὴν τούτου δεσποτείαν ἐπιγινώσκειν, καὶ ἐπειδὴ οὐκ ἔγνως ἄρχειν, μάθε καλῶς ἄρχεσθαι. πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει. βέλτιόν σε ὑπὸ τοῦτον εἶναι, καὶ ὑπὸ τὴν τούτου δεσποτείαν τυγχάνειν, ἢ ἀδείας ἀπολαύουσαν καὶ ἐξουσίας κατὰ κρημνῶν φέρεσθαι, ἐπεὶ καὶ ἵππῳ λυσιτελὲς ἂν γένοιτο χαλινὸν ἔχειν, καὶ

cere: etenim & illi cum profunde ſecuerint terram, & diligenter excoluerint, ac largam ſementem jecerint, ſæpe ariditate vel immodicis pluviis, vel tandem quando manipuli colligendi, rubigine ſuperveniente, ſpe ſua excidunt: verumtamen neque illi ſic deſiſtunt; ſed iterum ut tempus appetierit, agriculturam exercent. Atque in quibuſcumque ſtudiis & artibus hoc obvium eſt. Sic mulier quoque & ipſa ſæpe poſt tot menſes illos, poſt intolerabiles dolores, poſt noctes inſomnes, poſt membrorum diſtenſiones, parvo quodam caſu incidente, licet ante ſtatutum tempus partum abortiverit informem, & nondum lineamentis figuratum; vel formatum quidem, non integrum autem, neque ſanum, vel etiam ſæpe mortuum, vix e periculis elapſa: attamen quaſi oblita horum omnium, eadem quæ antea fert & tolerat. Et quid dico eadem? ſæpe cum fetu nato commori eas contingit, & neque hoc cæteras terret, neque perſuadet ut rem fugiant: tantam Deus triſtibus illis inſevit voluptatem ſimul & lætitiam. Propter hoc dicebat: *Multiplicans multiplicabo ærumnas tuas, & gemitum tuum. In doloribus paries filios.* Hoc etiam Chriſtus dicebat diſcipulis ſuis, monſtrans tam doloris magnitudinem, quam lætitiæ excellentiam: *Mulier quando parit, triſtitiam habet, quoniam venit hora ejus*: deinde volens nobis declarare quomodo triſtia ſimul e medio tollantur, gaudium autem & lætitia ſuccedant, inquit: *Quando autem pepererit puerum, non jam memor eſt afflictionis, propter gaudium, quia natus eſt homo in mundum.* Joan. 16. 21. Vidiſtis providentiam & curam noſtri eximiam? vidiſtis pœnam admonitionis plenam? *In doloribus paries filios*: deinde, *Ad virum tuum converſio tua, & ipſe dominabitur tui.* Quaſi ſe defendens apud mulierem hæc dicit benignus Deus. Ego, inquit, ab initio honore parem te formavi, & ejuſdem dignitatis in omnibus participem, & ſicut viro, ita & tibi omnium principatum concredidi: cæterum quia abuſa es honoris dignitate, ſubjicio te viro: *& ad virum tuum converſio tua, & ipſe tui dominabitur.* Quia relicto eo qui dignitate par, & cujus naturæ particeps, & propter quem formata es, familiaritatem cum ſerpente mala illa beſtia habere, & ejus accipere conſilium voluiſti: propterea poſthac illi te ſubjicio, & illum dominum tuum aſſero, ut illius ſcilicet dominium agnoſcas: & quia neſciviſti imperare, diſce bene parere. *Ad virum* enim *tuum*, inquit, *converſio tua, & ipſe dominabitur tui.* Melius eſt ut tu ſub illo ſis, & illum dominum habeas, quam libere & cum poteſtate vivens per præcipitia feraris. Nam & equo utilius eſt freno regi, & compoſite pro-

[a] Morel. ἡ γυνή. καὶ γὰρ αὐτή. Alii ut in textu.
[b] Quidam mſſ. & Savil. καὶ τί λέγω; πολλάκις. Mox aliquot mſſ. καὶ ἀνέστησε φυγεῖν.
[c] Quidam mſſ. σοι κύριον.

gredi, quam sine illo per præcipitia ferri. Itaque considerans quid tibi sit utile, ad illum te habere volo conversionem: sicut corporis est caput sequi, & dominium ejus suaviter agnoscere. Scio vos dictorum copia fatigari, sed excitemini aliquantulum oro, ne imperfectum judicium relinquamus, neque relicto adhuc judice sedente discedamus: siquidem ferme ad finem pervenimus.

9. Videamus itaque quid post sermonem mulieri factum, viro dicat, & quam illi pœnam infligat. 17. *Adæ autem dixit: Quia audisti vocem uxoris tuæ, & comedisti de ligno, de quo mandavi tibi, ut ex eo solo non comedas, de illo ipso comedisti; maledicta terra in operibus tuis. In ærumnis comedes illam omnibus diebus vitæ tuæ: 18. Spinas & tribulos tibi producet, & comedes fœnum agri. 19. In sudore faciei tuæ vesceris pane tuo, donec revertaris tu in terram, de qua sumtus es. Quia terra es, & in terram abibis.* Plurima & ineffabilis etiam hoc loco ostenditur Domini erga hominem providentia, & cura: sed audiamus diligenter unumquodque dictorum. *Adæ autem dixit: Quia audisti vocem uxoris tuæ, & comedisti de ligno, de quo præceperam tibi, ut ex eo solo non comedas, de illo ipso comedisti.* Quoniam, inquit, audisti mulierem tuam, & comedisti de ligno, & consilium illius meo mandato pluris fecisti, & noluisti ab unico hoc ligno abstinere, de quo solo præcepi tibi ne comederes: num tibi præcepi ut a multis abstineres? ab uno solo, & neque ab illo abstinuisti, sed oblitus mandatorum meorum, mulieri obtemperasti: idcirco re ipsa disces, quantum malum sis operatus. Audiant viri, audiant mulieres, & illi quidem, ut ne ferant eas mala consulentes; hæ autem, ut ne talia consulant. Nam si hic culpa in mulierem rejecta, nullam veniam assequutus est, qualem quis haberet veniam, dicens: Propter uxorem hoc & hoc peccavi, & hoc & hoc feci? Ea enim de causa sub tua potestate facta est, & dominus ejus pronunciatus es, ut illa tibi pareat, & non caput pedes sequatur. Verum non raro videmus contrarium usu evenire, ut is qui suo ordine caput esse deberet, neque pedum ordinem servet: & ea quæ in pedum loco est, in caput constituatur. Idcirco & beatus Paulus magister orbis hæc omnia prævidens, clamabat: *Unde namque scis mulier, an virum sis salvatura? aut qui scis vir, an uxorem sis salvaturus?* Verumtamen viri est, ut diligenti opera male consulentem repellat: mulier vero semper in memoria retineat supplicium, quod Evæ irrogatum est, quæ pestiferum illud consilium viro suggesserat: ne audeat talia consulere, neque imitetur

Uxores viris parere debent.

1.Cor.7.16.

εὔτακτα βαδίζειν, ἢ ἄνευ τούτου κατὰ κρημνῶν φέρεσθαι. τὸ συμφέρον τοίνυν σκοπῶν τὸ σὸν, πρὸς τοῦτόν σε ἔχειν τὴν ἀποστροφὴν βούλομαι, καὶ καθάπερ σῶμα κεφαλῇ ἕπεσθαι, καὶ τὴν δεσποτείαν μεθ' ἡδονῆς ἐπιγινώσκειν. οἶδα ὅτι ἀπεκάμετε πρὸς τὸ μῆκος τῶν εἰρημένων· ἀλλὰ διεγέρθητε μικρὸν παρακαλῶ, μὴ ἀτέλεστον τὴν δίκην καταλίπωμεν, μηδὲ ἀφέντες ἔτι τὸν δικαστὴν καθήμενον ἀναχωρήσωμεν· καὶ γὰρ πρὸς αὐτὸ τὸ τέλος λοιπὸν ἀπηντήκαμεν.

Ἴδωμεν τοίνυν τί μετὰ τὴν γυναῖκα πρὸς τὸν ἄνδρα φησὶ, καὶ ποίαν καὶ τούτῳ τιμωρίαν ἐπάγει. Τῷ δὲ Ἀδὰμ εἶπεν· ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικός σου, καὶ ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες, ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου, ἐν λύπαις φάγῃ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. ἀκάνθας, καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι, καὶ φάγῃ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ. ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φάγῃ τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης, ὅτι γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ. μεγάλη καὶ ἄφατος κἀντεῦθεν δείκνυται ἡ περὶ τὸν ἄνθρωπον [a] τοῦ δεσπότου κηδεμονία· ἀλλ' ἀκούσωμεν ἀκριβῶς ἕκαστον τῶν εἰρημένων. Τῷ δὲ Ἀδὰμ εἶπεν, ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικός σου, καὶ ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν ἀπ' αὐτοῦ, ἔφαγες. ἐπειδὴ ἤκουσας, φησὶ, τῆς γυναικός σου, καὶ ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ τῆς ἐμῆς ἐντολῆς προετίμησας τὴν παρ' ἐκείνης συμβουλὴν, καὶ οὐκ ἠβουλήθης τοῦ ξύλου τοῦ ἑνὸς τούτου μόνου ἀπέχεσθαι οὗ ἐνετειλάμην σοι μὴ φαγεῖν· μὴ γὰρ πολλῶν σε [b] ἀπέχεσθαι ἐκέλευσα; ἑνὸς μόνου, καὶ οὐδὲ τούτου ἠνέσχου, ἀλλ' ἐπιλαθόμενος τῶν ἐμῶν ἐντολῶν ἐπείσθης τῇ γυναικὶ, διὰ τοῦτο μαθήσῃ δι' αὐτῶν τῶν ἔργων, ὅσον εἰργάσω κακόν. ἀκουέτωσαν ἄνδρες· ἀκουέτωσαν γυναῖκες· οἱ μὲν ἵνα μὴ ἀνέχωνται τῶν πονηρὰ συμβουλευουσῶν· αἱ δὲ ἵνα μὴ τοιαῦτα συμβουλεύωσιν. εἰ γὰρ οὗτος ἐπὶ τὴν γυναῖκα τὴν αἰτίαν μεταγαγὼν, οὐδὲ μιᾶς ἠξιώθη συγγνώμης· ποίαν ἄν τις ἀπολογίαν ἐροίη λέγων, ὅτι διὰ τὴν γυναῖκα τὸ, καὶ τὸ ἥμαρτον, καὶ τὸ, καὶ τὸ ἔπραξα; διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ὑπὸ τὴν δεσποτείαν γέγονε τὴν σὴν, καὶ κύριος αὐτῆς ἀπεφάνθης, ἵνα ἐκείνη σοι κατακολουθῇ καὶ μὴ ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσὶν ἕπηται· ἀλλ' οὕτως ἔστιν ἰδεῖν πολλάκις τὸ ἐναντίον συμβαῖνον, καὶ τὸν ἐν τάξει κεφαλῆς εἶναι ὀφείλοντα, οὐδὲ τὴν ποδῶν τὴν τάξιν ἐπέχοντα. καὶ τὴν ἐν τάξει ποδῶν οὖσαν, ταύτην ἐν τάξει κεφαλῆς καθισταμένην. δι' ὃ καὶ ὁ μακάριος Παῦλος ὁ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλος ταῦτα πάντα προορῶν ἐβόα· Τί γὰρ οἶδας γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις; ἢ τί οἶδας ἄνερ, εἰ τὴν γυναῖκα σώσεις; ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ ἀνὴρ πολλὴν τὴν φυλακὴν ἐπιδεικνύσθω, ὥστε τὰ ὀλέθρια συμβουλεύουσαν ἀποσείεσθαι, καὶ ἡ γυνὴ ἔναυλον ἔχουσα τὴν τιμωρίαν ἣν ἐδέξατο ἡ Εὔα τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην συμβουλὴν εἰσαγαγοῦσα τῷ ἀνδρὶ, μὴ τολμάτω τοιαῦτα συμβουλεύειν, μηδὲ μιμείσθω τὴν Εὔαν, ἀλλὰ

[a] Τοῦ δεσπότου deest in quibusdam mss.

[b] Alii ἀπέχεσθαι ἐπέταξα. Alii, ἀπέχεσθαι ἐκέλευσα. Paulopost alii, δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων εἴσῃ.

τῷ ὑποδείγματι σωφρονιζέσθω, κἀκεῖνα συμβουλευέτω, ἃ καὶ αὐτὴν καὶ τὸν ἄνδρα πάσης ἀπαλλάξει κολάσεως καὶ τιμωρίας. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν. Τῷ δὲ Ἀδάμ, φησιν, εἶπεν ὁ Θεὸς, ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικός σου, καὶ ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ' αὐτοῦ ἔφαγες· ἐπειδή, φησι, τοσαύτῃ ῥᾳθυμίᾳ ἐχρήσω περὶ τὴν φυλακὴν τῆς παρ' ἐμοῦ δοθείσης ἐντολῆς, καὶ οὔτε ὁ φόβος, οὔτε τὸ προλαβόντα με διαστείλασθαι τὰ μέλλοντα συμβήσεσθαι ὑμῖν ἀπὸ τῆς βρώσεως, [a] ὠφέλησέ τι, ἀλλ' εἰς τοσαύτην κακίαν ἐξώκειλας, ὡς μὴ δυνηθῆναι μήτε τοῦ ἑνὸς ἀπέχεσθαι ξύλου μετὰ τὴν τοσαύτην ἀπόλαυσιν· διὰ τοῦτο, ἐπικατάρατος ἔσται ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου. Ὅρα φιλανθρωπίαν δεσπότου· πῶς μὲν τὸν ὄφιν τιμωρεῖται· πῶς δὲ τὸ λογικὸν τοῦτο ζῶον. Ἐκείνῳ γάρ φησιν, ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ τῆς γῆς· ἐνταῦθα δὲ οὐχ οὕτως. Ἀλλὰ τί; ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου· καὶ εἰκότως. Ἐπειδὴ γὰρ διὰ τὸν ἄνθρωπον παρήχθη, ἵνα οὕτως ἀπολαύειν δύνηται τῶν ἐξ αὐτῆς ἀναδιδομένων, διὰ τοῦτο πάλιν διὰ τὸν ἄνθρωπον ἁμαρτόντα ταύτῃ τὴν κατάραν ἐπιτίθησιν, ἐπειδὴ ἡ εἰς αὐτὴν κατάρα πάλιν τοῦ ἀνθρώπου ἐλυμαίνετο τῇ ἀνέσει, καὶ τῇ ἀδείᾳ, ἐπικατάρατός, φησιν, ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου. Εἶτα [b] ἵνα μάθῃς τί ἐστιν, ἐπικατάρατος, ἐπήγαγεν, ἐν λύπαις φάγῃ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. Ὅρα ἑκάστην τιμωρίαν τῷ αἰῶνι παρεκτεινομένην· ἵνα μὴ μόνον αὐτοὶ κερδάνωσιν, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς τὸ ἑξῆς μέλλοντες γίνεσθαι δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων διδάσκωνται, πόθεν αὐτοῖς τὰ τῆς τιμωρίας ταύτης ἐπήχθη; ἐν λύπαις, φησὶν, φάγῃ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. Εἶτα ἀκριβέστερον διδάσκων τῆς κατάρας τὸ εἶδος, καὶ τῆς λύπης τὴν αἰτίαν ἐπήγαγεν· ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι. Ἰδοὺ τῆς κατάρας τὰ ὑπομνήματα. Ἀκάνθας, φησὶν, ἐκδώσει καὶ τριβόλους. Ὥστε πολὺν τὸν πόνον καὶ τὴν ταλαιπωρίαν ἐργάσασθαι, καὶ μετὰ λύπης πάντα τὸν χρόνον διάγειν σε ποιήσω, ἵνα τοῦτο χαλινός σοι γένηται, [c] τοῦ μὴ ὑπὲρ ἀξίαν φαντάζεσθαι, ἀλλὰ διηνεκῶς ἔχῃς ἔννοιαν τῆς σαυτοῦ οὐσίας, καὶ μηδέποτε ἀνάσχῃ τοιαῦτα ἀπατηθῆναι. Καὶ φάγῃ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φάγῃ τὸν ἄρτον σου. Ὅρα πῶς ἀπεναντίας τῆς προτέρας διαγωγῆς τὰ μετὰ τὴν παρακοὴν ἅπαντα αὐτῷ ἐπήχθη. Ἐγὼ μὲν γάρ, φησι, παραγαγών σε εἰς τόνδε τὸν κόσμον ἠβουλήθην ἄνευ λύπης καὶ μόχθων καὶ ταλαιπωρίας καὶ ἄνευ ἱδρώτων διάγειν, καὶ ἐν ἀπολαύσει εἶναι καὶ εὐημερίᾳ, καὶ μηδὲ ταῖς τοῦ σώματος ἀνάγκαις ὑπόκεισθαι, ἀλλὰ πάντων τούτων ἀπηλλάχθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ [d] πάσῃ τυγχάνειν. Ἐπειδὴ δὲ οὐκ ὤνησέ σε ἡ τοσαύτη ἄδεια, διὰ τοῦτο καὶ τὴν γῆν καταράσομαι, ὥστε μὴ ἄσπαρτά σοι καὶ ἀνήροτα καθάπερ πρότερον τὰ ἐξ αὐτῆς ἀναδιδόμενα παρέχειν, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλοῦ τοῦ πόνου καὶ τοῦ μόχθου καὶ τῆς ταλαιπωρίας, καὶ λύπαις σε διηνε-

A Evam : sed illius exemplo prudentior fiat, & talia consulat, quæ ipsam, & virum omni supplicio liberatura sint. Porro ad institutum redeamus. *Adæ autem dixit Deus : Quia audisti vocem uxoris tuæ, & comedisti de ligno, de quo præcepi tibi de eo solo ne comederes, de illo ipso comedisti.* Quoniam, inquit, tam negligens fuisti in observando mandato meo, neque timor te coërcuit, neque præcedens interminatio calamitatis esum consequuturæ tibi quidquam profuit, sed in tantam nequitiam pervenisti, ut neque ab unico hoc B ligno tibi temperaveris, tametsi tot & tantis tibi frui liceret : ideo *maledicta erit terra in operibus tuis.* Vide benignitatem Domini, quomodo serpentem punit, quomodo idem & rationale animal. Illi enim dixit : *Maledictus tu de terra* : hîc autem non sic ; sed quid ? *maledicta terra in operibus tuis.* Et merito. Nam quia propter hominem producta est, ut ille posset frui iis quæ ex ea nascuntur : ideo iterum propter hominem peccantem maledictum ei inditur : quia maledictum terræ eveniens, hominis securitati & quieti obest, *Maledicta*, inquit, *terra in operibus tuis.* Ex- C in ut discamus quid sit, *maledicta*, subdit : *In doloribus comedes eam omnibus diebus vitæ tuæ.* Vide unamquamque pœnam in sæcula durantem ; ut non solum illis id utile sit, sed & posteri iisdem rebus doceantur, unde illis hæc supplicia sunt invecta : *In doloribus*, inquit, *comedes eam omnibus diebus vitæ tuæ.* Postea diligentius docens maledicti speciem, & doloris causam, subdit : *Spinas & tribulos tibi producet.* Ecce maledicti monimenta. Spinas, inquit, & tribulos proferet terra : itaque multis D laboribus & ærumnis operandum tibi, & omni tempore cum tristitia vivere te curabo, ut hoc tibi frenum sit, ne quid supra dignitatem de te sentias : sed continuo cogites tuam ipsius substantiam, neque feras ut posthac sic decipiaris. *Et comedes fœnum agri.* 19. *In sudore faciei tuæ vesceris pane tuo.* Animadverte quo pacto post inobedientiam omnia contigerint contraria priori vitæ conditioni : Ego quidem, inquit, cùm in hunc te mundum produxi, volebam te degere absque doloribus, E laboribus, sudoribus, & ærumnis, & omni felicitate frui, neque corporalibus necessitatibus obnoxium esse, sed ab omnibus illis vacuum in omni libertate versari. Quia vero non profuit tibi tanta securitas, eapropter & terræ maledicam, ita ut absque satione & aratione non proferat suos fructus, sicut antea : sed & cum multo labore, molestiis, & ærumnis afficiam te

[a] Ὠφέλησέ τι deest in Morel. sed in aliis legitur. Mox quidam mss. & Savil. μὴ δύνασθαι εἰς τοσαύτην κακίαν. Savilius ex conjectura βλακείαν, cui lectioni congruere videtur interpres Latinus vetus, qui vertit *mollitiem.*

[b] Quidam mss. ἵνα μάθωμεν.
[c] Reg. unus τοῦ μὴ τὰ ὑπέρ.
[d] Πάσῃ deest in Reg. uno.

doloribus; & continuis fatigationibus: efficiam item ut nihil promoveas absque sudoribus; ut his exercitatus, perpetuam doctrinam habeas modeste agendi, tuamque ipsius naturam agnoscendi. Neque hoc ad modicum & breve tempus erit, sed omni tempore vitæ durabit. *In sudore enim faciei tuæ vesceris pane tuo; donec revertaris tu in terram, de qua sumtus es. Quia terra es, & in terram abibis.* Hæc sustinebis usque ad finem vitæ tuæ, & donec in illam resolvaris, ex qua formatus es. Nam quamvis tibi corporis dederim naturam ob meam bonitatem, ipsum tamen hoc corpus ex terra exsistens, iterum erit terra. *Terra enim es, & in terram abibis.* Enimvero ut ne hæc fierent, dixi, *ne comedatis de hoc ligno. Quocumque enim die comederitis, morte moriemini.* Non enim hoc volebam: sed quia eorum quæ ad me attinebant, nihil intermissum est: tu autem te ipsum in hæc conjecisti, ne in alium causam retuleris, sed tuæ ipsius desidiæ totum adscribito. Jam denuo alia nobis quæstio hinc nascitur, qua, si placuerit, breviter absoluta, finem sermonis hîc faciemus. *Dixit*, inquit, *Deus: Quocumque die comederitis ex eo, morte moriemini*: multorum autem annorum numero ostenditur vixisse illos post inobedientiam, & cibi vetiti esum. Et quæstio quidem aliqua esse videtur iis qui a superficie salutant divinas literas: at si quis æquo animo aures adhibeat, manifestum est quod dicitur, neque quæstio fuerit attendenti. Nam licet multos annos vixerint, attamen a quo tempore audierunt: *Terra es, & in terram abibis*: & sententiam acceperunt mortis, mortales fuerunt: & ex illo tempore fuerunt perinde, ac si quis illos dicat mortuos fuisse. Hoc igitur & Scriptura significans, dixit, *Quocumque die comederitis, morte moriemini*: hoc est, sententiam accipietis, mortales posthac vos futuros. Sicut enim in humanis judiciis, quando quis sententia lata ut capite mulctetur, iterum in carcerem conjicitur, licet ibi multo tempore agat, nihil melius tamen habet defunctis & mortuis, utpote jam per sententiam mortuus: eodem modo & hi, ab eo die a quo mortalitatis sententiam acceperunt, tametsi longo tempore duraverint, nihilominus sententia mortui erant. Scio me copiosiore sermone & longiore doctrina usum: ideo quia per gratiam Dei, pro nostris viribus omnia in medium prolata sunt, & his quæ lecta sunt finem imposuimus, nunc sermonem contrahamus.

Gen. 2. 17.

Epilogus homiliæ.

10. Possent quidem & alia proferri, & iterum monstrari inflictam hinc pœnam, & mortalitatem in nos inductam, multam abyssum habere divinæ misericordiæ: sed ne multitudine dictorum mentem vestram obruamus, age, obsecremus vos, ut cum

A χέσι [a] καὶ ἀθυμίαις περιβαλῶ, καὶ μετὰ ἱδρώτων πάντα σε κατορθοῦν παρασκευάσω, ἵνα τούτοις πιεζόμενος ἔχῃς διδασκαλίαν διηνεκῆ τοῦ μετριάζειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἐπιγινώσκειν· καὶ τοῦτο οὐ πρὸς ὀλίγον οὐδὲ πρὸς βραχὺν χρόνον ἔσται, ἀλλὰ παντὶ τῷ τῆς ζωῆς χρόνῳ παρεκταθήσεται· ἐν ἱδρῶτι γὰρ τοῦ προσώπου σου φάγῃ τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθης, ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ. μέχρις ἐκείνου ταῦτα ὑπομένεις, ἕως ἂν τὸ τέλος τῆς [b] ζωῆς σοι ἐπαχθήσεται, καὶ εἰς ἐκείνην διαλυθῇς, ἐξ ἧς καὶ ἐπλάσθης. εἰ γὰρ καὶ σώματός σοι φύσιν ἐχαρισάμην

B διὰ τὴν ἐμαυτοῦ φιλανθρωπίαν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ σῶμα ἀπὸ γῆς ὂν, γῆ πάλιν ἔσται. γῆ γὰρ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ. ἵνα γὰρ μὴ ταῦτα γένηται, διὰ τοῦτο εἶπον, μὴ ἅψησθε [c] τοῦ ξύλου, εἰπὼν, ὅτι ᾗ ἂν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε· οὐ γὰρ ἐβουλόμην τοῦτο· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ μὲν παρ' ἐμοῦ ἅπαντα γεγένηται, σὺ δὲ σαυτῷ ταῦτα προεξένησας, ἐπὶ μηδένα ἕτερον τὴν αἰτίαν [d] ἔπαγε, ἀλλὰ τῇ σαυτοῦ ῥᾳθυμίᾳ πᾶν ἐπίγραφε. ἀλλὰ πάλιν ἡμῖν ἕτερον ζήτημα ἐντεῦθεν τίκτεται, ὅπερ εἰ βούλεσθε συντόμως διαλύσαντες τὸ τηνικαῦτα καταπαύσομεν τὸν λόγον. εἶπε, φησὶν,

C ὁ θεὸς ᾗ ἂν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπ' αὐτοῦ, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. δείκνυνται δὲ ζήσαντες μετὰ τὴν παρακοὴν, καὶ τὸ τῆς βρώσεως μετασχεῖν, πολλῶν ἐτῶν ἀριθμόν. τοῦτο δοκεῖ μὲν ἁπλῶς τοῖς ἐπιπολαίως ἐντυγχάνουσι τοῖς ἐγκειμένοις, ἔχειν ζήτησίν τινα. εἰ δέ τις εὐγνωμόνως τὴν ἀκοὴν ὑπόσχοιτο, σαφὲς ἐστι τὸ εἰρημένον καὶ οὐδεμίαν τῷ προσέχοντι ζήτησιν ἔχον. εἰ γὰρ καὶ πολὺν ἐτῶν χρόνον ἔζησαν. ἀλλ' ὅμως ἀφ' ἧς ἤκουσαν, τὸ, γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ, καὶ τὴν ἀπόφασιν ἐδέξαντο τοῦ θανάτου, καὶ θνητοὶ γεγόνασι, καὶ ἐξ ἐκείνου ἄν τις εἶπεν αὐτοὺς τεθνηκέναι. τοῦτο οὖν καὶ ἡ γραφὴ αἰνιττομένη εἶ-

D πεν, ὅτι ᾗ δ' ἂν ἡμέρᾳ φάγητε, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε· ἀντὶ τοῦ, τὴν ἀπόφασιν δέξεσθε τοῦ θνητοὶ λοιπὸν εἶναι. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῶν δικαστηρίων τῶν ἀνθρωπίνων, ἐπειδὰν ἀπόφασίν τις δεξάμενος τοῦ πάντως τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθῆναι, εἶτα εἰς τὸ δεσμωτήριον [e] ἐμβληθῇ, κἂν ἐπὶ πολὺν χρόνον διαμένῃ, οὐδὲν ἄμεινον τῶν νεκρῶν καὶ τεθνηκότων διάξει, τῇ ἀποφάσει τεθνηκώς· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ οὗτοι, ἐξ ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἐξ ἧς τὴν ἀπόφασιν ἐδέξαντο τῆς θνητότητος, εἰ καὶ πολὺν διήρκεσαν χρόνον, ἀλλὰ τῇ ἀποφάσει τεθνήκασιν. οἶδα ὅτι πολλὰ τὰ εἰρημένα καὶ εἰς πολὺ μῆκος ἡμῖν

E ἐξετάθη τὰ τῆς διδασκαλίας· διὸ ἐπειδὴ τῇ τοῦ θεοῦ χάριτι κατὰ δύναμιν ἡμετέραν ἅπαντα εἰς μέσον ὑμῖν προθέντες τέλος ἐπεθήκαμεν τοῖς ἀναγνωσθεῖσι, συστείλωμεν ἐνταῦθα τὸν λόγον.

Ἐνῆν μὲν γὰρ καὶ ἕτερα προσθέντας δεῖξαι πάλιν, καὶ ταύτην αὐτὴν τὴν τιμωρίαν τὴν ἐπαχθεῖσαν, καὶ τὸ, θνητοὺς γενέσθαι πολλὴν ἔχουσαν ἄβυσσον φιλανθρωπίας. ἀλλὰ ἵνα μὴ τῷ πολλῷ πλήθει καταχώσωμεν ὑμῶν τὴν διάνοιαν, φέρε παρακαλέσωμεν ὑμᾶς ἐν-

[a] Καὶ ἀθυμίαις abest a Reg. uno. Savil. male ῥαθυμίαις.
[b] Quidam mss. & Savil. ζωῆς σοι. Infra duo mss. γῆ πάλιν γίνεται.
[c] Quatuor mss. & Savil. τοῦ ξύλου φήσας ὅτι.

[d] Sic quinque mss. Savil. ἄπαγε. Morel. ἐπάγαγε. Alius μέταγε. Infra Savil. & multi mss. διαλύσαντες τὸ τηνικαῦτα καὶ. Alii ἐνταῦθα κατ-
[e] Morel. βληθῇ. Alii ἐμβληθῇ.

a τεῦθεν ἐξελθόντας μὴ [a] εἰς ἀνονήτους συλλόγους ἑαυτοὺς ἐκδιδόναι, μηδὲ εἰς φλυαρίας ἀκαίρους, ἀλλὰ καθ᾽ ἑαυτοὺς συνιέντας μετ᾽ ἀλλήλων συλλέγειν τὰ εἰρημένα, καὶ εἰς ὑπόμνησιν ἑαυτοὺς ἄγειν, τί μὲν ὁ δικαστὴς ἀπεκρίνατο, τί δὲ οἱ ὑπεύθυνοι ἀπελογήσαντο, καὶ πῶς ὁ μὲν ἐπ᾽ ἐκείνην τὴν αἰτίαν μετήγαγεν, ἐκείνη δὲ ἐπὶ τὸν ὄφιν, καὶ πῶς καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, καὶ ὅτι διηνεκῆ καὶ τῷ παντὶ αἰῶνι συμπαρεκτεινομένην αὐτῷ τὴν τιμωρίαν ἐπήγαγε, καὶ σφοδρὰν τὴν κατ᾽ αὐτοῦ ἀγανάκτησιν ἐποιήσατο, καὶ διὰ τούτου δεικνὺς τὴν πρὸς τοὺς ἀπατηθέντας κηδεμονίαν. δι᾽ ὧν γὰρ τὸν ἀπατήσαντα οὕτως ἠμύνατο, δῆλον ὅτι εἰς τοὺς πάνυ αὐτῷ περισπουδάστους τὴν ἀπάτην εἰργάσατο. εἶτα ἐντεῦθεν μνημονεύσατε τοῦ ἐπιτιμίου τῆς γυναικὸς, καὶ τῆς κολάσεως τῆς ἐπαχθείσης αὐτῇ· μᾶλλον δὲ τῆς νουθεσίας, καὶ οὕτω τὰ πρὸς τὸν Ἀδὰμ εἰρημένα μνημονεύσαντες, καὶ τῆς ἀποφάσεως εἰς ἔννοιαν ἐλθόντες, ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ, ἐντεῦθεν ἐκπλάγητε τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν, ὅτι ἡμᾶς τοὺς ἐκ τῆς γῆς ὄντας, καὶ εἰς γῆν διαλυομένους, εἰ βουληθείημεν ἀρετὴν μετελθεῖν, καὶ κακίαν φυγεῖν, τῶν ἀπορρήτων ἐκείνων ἀγαθῶν ἀξιοῦν ἐπηγγείλατο τῶν ἡτοιμασμένων τοῖς ἠγαπηκόσιν
b αὐτὸν, [b] ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη. χάριν τοίνυν πολλὴν ὀφείλομεν ἡμεῖς ὁμολογεῖν τῷ δεσπότῃ ὑπὲρ τῶν τηλικούτων εὐεργεσιῶν, καὶ μηδέποτε λήθῃ ταῦτα παραπέμπειν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἀγαθῶν ἔργων καὶ τῆς πολλῆς τῶν φαύλων ἀποφυγῆς, τοῦτον ἐξιλεωσώμεθα καὶ εὐμενῆ ἡμῖν καταστήσωμεν. πῶς γὰρ οὐ πάσης τοῦτο ἀγνωμοσύνης δεῖγμα, εἰ αὐτὸς μὲν θεὸς ὢν καὶ ἀθάνατος, τὴν φύσιν ἀναλαβέσθαι τὴν θνητὴν ἡμῶν καὶ γήϊνον οὐσίαν οὐ παρῃτήσατο, καὶ τῆς ἀρχαίας νεκρώσεως ἀπαλλάξαι, καὶ ὑπὲρ τὸν οὐρανὸν ταύτην ἀναβιβάσαι, καὶ τῇ πατρικῇ συνεδρίᾳ τιμῆσαι, καὶ ὑπὸ πάσης τῆς οὐρανίας στρατιᾶς προσκυνεῖσθαι καταξιῶσαι· ἡμεῖς δὲ τὰ ἐναντία τούτῳ ἀντιμεῖψαι οὐ καταιδέσθημεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν, ὡς ἄν τις εἴποι, τῇ σαρκὶ προσκολλήσαντες, γήϊνον αὐτὴν καὶ νεκρὰν καὶ ἀνενέργητον γενέσθαι κατεσκευάσαμεν. μὴ, παρακαλῶ, μὴ οὕτως ἀγνώμονες ὦμεν περὶ τὸν τοσαῦτα ἡμᾶς εὐηργετηκότα, ἀλλὰ τοῖς αὐτοῦ νόμοις ἑπόμενοι, τὰ αὐτῷ δοκοῦντα καὶ εὐάρεστα ὄντα διαπραττώμεθα, ἵνα καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἀξίους ἡμᾶς ἀναδείξῃ, ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἀξιωθῆναι, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ᾽ οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

A hinc abieritis, ne in conventicula insipientium vos conferatis, neque intempestivæ nugacitati vacetis: sed apud vos intelligite & cum aliis colligite quæ dicta sunt, & in memoriam referte, quidnam judex responderit, quid rei pro se dixerint: & quomodo Adam culpam in uxorem transtulerit, illa in serpentem: quomodo item Deus etiam hunc punierit, & pœnam illi toto sæculo duraturam inflixerit, gravemque in illum indignationem declaraverit: atque ex hoc ostenderit suam erga dece-
B ptos curam. Ex eo enim quod decipientem sic ultus est, intelligitur ab eo deceptos eos fuisse, qui Deo valde grati erant, & pro quibus multum solicitus fuerat. Dein mementore supplicii mulieris, & pœnæ quæ illi inflicta est, imo potius admonitionis, & sic quoque recordemini quæ sint Adæ dicta, sententiamque hanc animo repetite, *Terra es, & in terram abibis.* Hinc obstupescite ineffabilem Dei misericordiam, quod nos, qui ex terra sumus, & in ter-
C ram dissolvemur, si voluerimus virtutem amplexari, & vitia fugere, assequi poterimus ineffabilia illa bona quæ paravit & promisit diligentibus se, quæ oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascenderunt. Gratias igitur multas Domino nostro debemus pro tot talibusque beneficiis: & ea nequaquam ex memoria dimittendo, per bona opera, & diligenti malorum fuga ipsum mitigemus, ac propitium nobis reddamus. Quomodo enim non ingrati prorsus animi signum fuerit, si ipse quidem cum Deus sit & immortalis
D naturæ, non refugiat assumere mortalem & terrestrem nostram substantiam, ut & ab antiqua morte nos liberet, supra cælos evehat, paterno consessu honoret, & ab omni cælesti exercitu adorari curet? Nos autem contraria illi retribuere non erubescamus, sed & immortalem animam, quasi dixerit quis carni agglutinatam, terrenam & mortuam, & nihil operari valentem, evadere curamus. Obsecro ne sic fiat, ne sic ingrati simus erga tantum benefactorem nostrum: sed illius præceptis obedientes, quæ ipsi grata sunt & pro-
E bantur, operemur: ut & nos æternis bonis dignos efficiat. Quæ nos omnes assequi contingat gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre & Spiritu sancto sit gloria, honor, imperium, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

a Savil. & aliquot mss. εἰς ἀνονήτους, Morel. εἰς ἀνοήτους.

b In octo mss. & uno Savilii hæc bene multa, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, usque ad hæc, tribus ante finem Homiliæ versibus, ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς, desiderantur. Ibid. sequimur Savilium & duos Codices, qui hoc modo claudunt, & ita legit interpres.

A

HOMILIA XVIII.

Gen. 3. 20. *Et vocavit Adam nomen uxoris suæ Vitam, quia ipsa est mater omnium viventium. Et fecit Dominus Deus Adæ & uxori ejus tunicas pelliceas & induit illos, & ait, Deus: Ecce Adam factus est sicut unus ex nobis.*

1. VIDISTIS heri judicis benignitatem? vidistis examen bonitate refertum? vidistis suppliciorum diversitatem? quomodo punitus sit dolosus ille supplantator: quomodo etiam deceptis pœna sit inflicta, quæ magnam Dei præ se ferret benignitatem? vidistis quomodo nobis commodorum occasio fuit, assistere tribunali, & videre quomodo processerit examen? Cognovimus enim, quantis seipsos bonis mandati transgressione privarint Adam & Eva, nudati gloria illa ineffabili, & vita non inferiore quam angelica. Vidimus patientiam Domini, didicimus quantum malum sit desidia, quomodo & præsentibus spoliet, & magna ignominia afficiat. Idcirco, obsecro, sobrii simus, fiantque nobis illorum lapsus, remedia: & illorum desidia, securitatis causa: quandoquidem major pœna est eorum qui post illos peccant, & eo major quod exemplis emendare se nolint. Non enim qui postea eadem peccant quæ primi, in eamdem pœnam incident. Id quod breviter ab orbis doctore sapientissimo, beato Paulo, inquam, discere possumus, qui dicit, *Quicumque enim sine lege peccaverunt, sine lege etiam peribunt: & quicumque in lege peccaverunt, per legem judicabuntur.* (Rom. 2. 12.) His verbis significat, non eamdem luituros pœnam eos qui ante legem, & eos qui post legem peccaverunt. Gravius enim punientur qui post legem datam peccaverint. (Gravior pœna manet eos, qui post legem peccant.) Nam *quicumque sine lege peccaverunt, etiam sine lege peribunt.* Proficiet illis ad leviorem pœnam, quod legis doctrina & adminiculo caruerint. *Et quicumque sub lege peccaverunt, per legem & judicabuntur.* Isti, inquit, quia & legem habuerunt magistram, & neque sic emendati sunt: sed eadem quæ illi peccaverunt; graviorem quoque pœnam dabunt. Sed audiamus quæ hodie sunt lecta. *Et vocavit*, inquit, *Adam nomen uxoris suæ, Eva, id quod est vita: quia ipsa est mater omnium viventium.* Vide divinæ Scripturæ diligentiam, quomodo neque hoc præterit, sed docet nos, Adamum etiam mulieri nomen Adam imposuisse. *Vocavit*, inquit, *nomen uxoris suæ Eva, id est vita: quia ipsa mater est omnium viventium:* hoc est, ipsa est origo eorum qui ex illa sunt futuri, radixque & fundamentum sequentis generationis. Dein

ΟΜΙΛΙΑ. ιη'.

Καὶ ἐκάλεσεν Ἀδὰμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ζωὴ, ὅτι αὐτὴ μήτηρ πάντων τῶν ζώντων, καὶ ἐποίησε κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους, καὶ ἐνέδυσεν αὐτοὺς, καὶ εἶπεν ὁ θεός· ἰδοὺ Ἀδὰμ γέγονεν ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν.

ΕΙΔΕΤΕ χθὲς δικαστοῦ φιλανθρωπίαν; εἴδετε ἐξέτασιν ἀγαθότητος γέμουσαν; εἴδετε τιμωριῶν διαφοράν; πῶς μὲν ὁ διὰ τῆς ἀπάτης ὑπο-
B σκελίσας ἐτιμωρήθη· πῶς δὲ ἡ τοῖς ὑποσκελισθεῖσιν ἐπαχθεῖσα τιμωρία πολλὴν δείκνυσι τὴν τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν; εἴδετε πόσης ἡμῖν ὠφελείας γέγονεν ὑπόθεσις τὸ παραστῆναι τῷ δικαστηρίῳ, καὶ ἰδεῖν ὅπως προεχώρησεν ἡ ἐξέτασις; ἔγνωμεν γὰρ ὅσων τε καὶ ἡλίκων ἀγαθῶν ἑαυτοὺς ἀπεστέρησαν ὅ τε Ἀδὰμ, ἥ τε Εὔα διὰ τῆς παραβάσεως τῆς δοθείσης ἐντολῆς, γυμνωθέντες τῆς δόξης ἐκείνης τῆς ἀφάτου, καὶ τῆς ζωῆς τῆς οὐδὲν ἔλαττον [a] σχεδὸν ἐχούσης τῶν ἀγγέλων. εἴδομεν τὴν ἀνεξικακίαν τοῦ δεσπότου, ἐπαιδεύθημεν ὅσον κακόν ἐστι ῥαθυμία, καὶ ὅπως καὶ τῶν ἤδη ὑπηργμένων ἀγαθῶν γυμνοὺς καὶ ἐρή-
C μους ἡμᾶς ἐργάζεται, καὶ ἐν πολλῇ καθίστησι τῇ αἰσχύνῃ. διὸ παρακαλῶ νήφωμεν, καὶ τὰ ἐκείνων πτώματα ἡμῖν γινέσθω φάρμακα, καὶ ἡ ἐκείνων ῥαθυμία ἡμῖν γινέσθω ἀσφαλείας ὑπόθεσις· ἐπειδὴ καὶ μείζων ἡ τιμωρία τοῖς εἰς τὸ ἑξῆς τὰ αὐτὰ πλημμελοῦσιν, ὅσῳ μηδὲ τοῖς ὑποδείγμασι σωφρονέστεροι γενέσθαι ἠβουλήθησαν. οὐδὲ γὰρ οἱ μετὰ ταῦτα τὰ αὐτὰ τοῖς προτέροις ἁμαρτάνοντες τὴν αὐτὴν εἰσπράττονται δίκην. καὶ τοῦτο συντόμως μαθεῖν ἔξεστιν ἀπὸ τοῦ σοφοῦ διδασκάλου τῆς οἰκουμένης, τοῦ μακαρίου Παύλου φημὶ, λέγοντος· ὅσοι γὰρ ἀνόμως ἥμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται,
D καὶ ὅσοι [b] ἐννόμως ἥμαρτον διὰ νόμου κριθήσονται. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· οὐ τὴν αὐτὴν δώσουσι δίκην οἱ πρὸ τοῦ νόμου, καὶ οἱ μετὰ τὸν νόμον, ἀλλὰ βαρυτέρας ὑποστήσονται τιμωρίας οἱ μετὰ τὴν τοῦ νόμου δόσιν ἁμαρτάνοντες. ὅσοι γὰρ ἀνόμως ἥμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται, τουτέστιν ἡμερωτέραν αὐτοῖς ποιεῖ τὴν τιμωρίαν τὸ μὴ ἔχειν τὴν ἀπὸ τοῦ νόμου διδασκαλίαν τε καὶ βοήθειαν. καὶ ὅσοι ἐν νόμῳ ἥμαρτον, διὰ νόμου κριθήσονται. οὗτοι δὲ, φησιν, ἐπειδὴ καὶ τὸν νόμον εἶχον διδάσκαλον, καὶ οὐδὲ οὕτως ἐσωφρονίσθησαν, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ ἐκείνοις ἥμαρτον, μείζονα καὶ τὴν [c] δίκην τίσουσι. ἀλλ' ἀκούσωμεν
E καὶ τῶν σήμερον ἀναγνωσθέντων. καὶ ἐκάλεσε, φησιν, Ἀδὰμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εὔα, ὅπερ ἐστὶ ζωή· ὅτι αὐτὴ μήτηρ πάντων τῶν ζώντων. ὅρα τῆς θείας γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν, πῶς οὐδὲ τοῦτο παρῆκεν, ἀλλ' ἐδίδαξεν ἡμᾶς, ὅτι καὶ τῇ γυναικὶ προσηγορίαν ὁ Ἀδὰμ ἐπέθηκεν. ἐκάλεσε γάρ, φησι, τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εὔα, ὅπερ ἐστὶ ζωὴ, ὅτι αὐτὴ μήτηρ πάντων τῶν ζώντων, τουτέστιν αὐτὴ ἀρχή ἐστι πάντων τῶν ἐξ αὐτῆς ἐσομένων, καὶ ῥίζα καὶ θεμέλιος τῆς μετὰ ταῦτα

[a] Σχεδὸν deest in Morel. sed habetur in cæteris omnibus. Infra ἀγαθῶν post ὑπηργμένων deest in Morel. sed cætera exemplaria sic.

[b] Sex mss. & Savil. ἐν νόμῳ.

[c] Quidam mss. & Savil. δίκην ὑποστήσονται.

γενεᾶς. εἶτα μετὰ τὸ διδάξαι ἡμᾶς τὴν ἐπιτεθεῖσαν τῇ γυναικὶ προσηγορίαν, πάλιν δείκνυσιν ἡμῖν τοῦ θεοῦ τὴν ἀγαθότητα, ὅπως οὐ περιορᾷ ἐν τοσαύτῃ αἰσχύνῃ καὶ γυμνότητι τοὺς ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθέντας. καὶ ἐποίησε, φησι, κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους, καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς. καθάπερ γὰρ πατὴρ εὔσπλαγχνος παῖδα [a] ἔχων εὐγενῆ, καὶ μετὰ πάσης ἐπιμελείας ἀνατρεφόμενον, καὶ τρυφῆς ἁπάσης ἀπολαύοντα, καὶ ἐσθῆτι λαμπρᾷ κεχρημένον, καὶ σηρικὰ ἱμάτια περιβεβλημένον, καὶ μετὰ ἀδείας τῇ περιουσίᾳ καὶ τῷ πλούτῳ κεχρημένον τῷ πατρικῷ, ὁρῶν ὕστερον ἀπὸ τῆς ἀνέσεως ταύτης τῆς πολλῆς εἰς κρημνὸν κακίας ἐξοκείλαντα, πάντων ἐκείνων ἀποστερήσας καὶ τῇ ἑαυτοῦ ἐξουσίᾳ ὑποτάξας, καὶ τῆς ἐσθῆτος γυμνώσας, ἱμάτιον εὐτελὲς αὐτῷ πολλάκις καὶ δουλικὸν περιτίθησιν, ὥστε μὴ πάντη γυμνὸν εἶναι καὶ ἀσχημονεῖν· οὕτω δὴ καὶ ὁ φιλάνθρωπος θεὸς ἐπειδὴ ἀναξίους ἑαυτοὺς κατέστησαν τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου καὶ φαιδροῦ ἐνδύματος τοῦ περιστέλλοντος αὐτοὺς, καὶ [b] παρασκευάζοντος ἀνωτέρους εἶναι τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν, γυμνώσας αὐτοὺς τῆς δόξης ἐκείνης ἁπάσης, καὶ τῆς ἀπολαύσεως, ἧς πρότερον μετεῖχον, πρὶν ἢ πεσεῖν τὸ πτῶμα τοῦτο τὸ χαλεπὸν, πολλὴν περὶ αὐτοὺς τὸν οἶκτον ἐπιδεικνύμενος, καὶ ἐλεῶν αὐτοὺς τῆς ἐκπτώσεως, καὶ ὁρῶν πολλὴν τὴν ἀσχημοσύνην περιβεβλημένους, καὶ οὐκ εἰδότας, [c] ὅ τι καὶ πράξουσι, πρὸς τὸ μὴ γυμνοὺς εἶναι καὶ ἐνασχημονεῖν, χιτῶνας αὐτοῖς ἐργάζεται δερματίνους καὶ ἀμφιέννυσι. τοιαῦτα γὰρ τὰ παρὰ τοῦ διαβόλου μηχανήματα. ἐπειδὰν γὰρ εὕρῃ τοὺς αὐτῷ πειθομένους, διὰ τῆς βραχείας ἡδονῆς ὑποσκελίσας, καὶ εἰς αὐτὸν τῆς κακίας τὸν βυθὸν [d] καταγαγὼν, καὶ πάσης αἰσχύνης, καὶ ἀτιμίας πληρώσας, ἀφίησι κεῖσθαι κάτω, ἐλεεινὸν θέαμα τοῖς ὁρῶσιν. ἀλλ' ὁ τῶν ἡμετέρων ψυχῶν κηδεμὼν, ὁρῶν αὐτοὺς ἐν ἀμηχανίᾳ πολλῇ, οὐδὲ οὕτω περιιδεῖν ἀνέχεται, ἀλλὰ σκέπην αὐτοῖς ἐπινοεῖ, διὰ τῆς εὐτελείας τοῦ ἐνδύματος δεικνὺς αὐτοῖς οἵων ἑαυτοὺς κατέστησαν ἀξίους ἐνδυμάτων. καὶ ἐποίησε κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς. ὅρα πόση τῆς θείας γραφῆς ἡ συγκατάβασις. ἀλλ' ὅπερ πολλάκις εἶπον, καὶ νῦν λέγω, θεοπρεπῶς ἅπαντα νοῶμεν, καὶ τὸ ἐποίησεν ἀντὶ τοῦ προσέταξεν νοῶμεν. ἐκέλευσε χιτῶνας δερματίνους αὐτοὺς [e] περιβαλέσθαι ὑπόμνημα διηνεκὲς τῆς παρακοῆς.

Ἀκουέτωσαν οἱ πλουτοῦντες, οἱ ἐντρυφῶντες τοῖς τῶν σκωλήκων νήμασι, καὶ τὰ σηρικὰ περιβαλλόμενοι, καὶ μανθανέτωσαν πῶς ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων παιδεύων τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης, ἐπειδὴ διὰ τὴν παράβασιν τῷ ἐπιτιμίῳ τοῦ θανάτου γέγονεν ὑπεύθυνος ὁ πρωτόπλαστος, ἐχρῆν δὲ ἱμάτιον αὐτῷ περιτεθῆναι τὸ τὴν αἰσχύνην καλύπτον, δερματίνους αὐτοῖς ἐποίησε χιτῶνας, διδάσκων ἡμᾶς φεύγειν τὸν ὑγρὸν καὶ διαλελυμένον βίον, καὶ μὴ τὸν ἀνειμένον καὶ βλακείας γέμοντα μεταδιώκειν, ἀλλὰ τὸν

postquam docuit nos quomodo mulieri impoſitum nomen fuerit, iterum oſtendit nobis Dei bonitatem, quæ non deſpexit eos qui a ſe creati erant; in tanta nuditate & ignominia verſantes: *Et fecit*, inquit, *Dominus Deus Adæ & uxori illius veſtes pelliceas, & induit illos.* Sicut miſericors pater filium habens bona indole præditum, & omni cura educatum, & fruentem omnibus deliciis, veſte nitida ac ſericis amictum, paterniſque opibus ſecure utentem, cum viderit eum nimia proſperitate in malitiæ præcipitium prolapſum, privat illis omnibus, & ſuæ poteſtati ſubjicit, veſte ſpoliat, ac vili ſervilique amictu illum induit, ne omnino nudus ſit & turpis; ita & benignus Deus, quoniam Adam & Eva indignos ſeſe exhibuerunt indumento glorioſo illo & nitido, quo amiciebantur, & quod nullis corporalibus eos neceſſitatibus obnoxios eſſe ſinebat: nudavit illos omni illa gloria & fruitione, qua ante gravem hanc ruinam gaudebant: multamque erga illos in tantam perniciem lapſos exhibens miſerationem, videnſque magno pudore circumfuſos, conſiliique inopes, ne nudi eſſent, & indecore ſe gererent, veſtes ipſis pelliceas facit, eoſque contegit. Tales enim ſunt diaboli machinationes: ſi quando enim aliquos invenerit qui ſibi pareant, eos voluptate quadam modica ſupplantatos, & in profundum malitiæ projectos, omnique confuſione & ignominia plenos, jacere relinquat, miſerabile omnibus qui illum vident ſpectaculum. At animarum noſtrarum curator, videns illos in tantis difficultatibus, in hoc ſtatu poſitos non deſpicit, ſed velamentum illis excogitat, per veſtem vilem oſtendens qualibus ſe veſtimentis dignos fecerint. *Et fecit Dominus Deus Adæ, & uxori illius veſtes pelliceas, & induit illos.* Vide, quæſo, quantam ſermonis humilitatem nobis attemperat divina Scriptura. Sed quod ſæpe dixi, id & nunc dico, omnia ita intelligamus, ſicut par eſt de Deo intelligi. Verbum *fecit*, accipe pro eo quod eſt, imperavit ut eſſent. Juſſit enim tunicis pelliceis veſtiri in perpetuam inobſequentiæ memoriam.

Quomodo veſtes pelliceas primo parenti & uxori fecit Deus.

2. Audiant opulenti, & qui luxuriant in vermium textilibus, ac veſtiuntur ſericis; diſcantque quomodo ab initio humanam docens naturam benignus Dominus, quia propter tranſgreſſionem pœnæ mortis reus erat primus homo, opuſque habebat veſte quæ pudorem tegeret, pelliceas ipſi fecit veſtes: quo docuit nos, ut mollem & diſſolutam vitam fugiamus, neque inertem & remiſſam ſectemur, ſed magis auſteram am-

[a] Quatuor mſſ ἔχων εὐειδῆ.
[b] Alii, κατασκευάζοντος.
[c] Savil. & alii ὅ τι καὶ πράξουσι. τοιαῦτα γὰρ τὰ παρὰ τοῦ, omiſſis intermediis.
[d] aliquot mſſ. καταβαλών.
[e] Alii, περιβεβλῆσθαι.

plexemur. Sed forte gravatim ferentes hæc divites, dicent: Quid igitur? An pellibus vestiri nos jubes? Non hoc dico: nam neque illi perpetuo usi fuerunt his vestibus. Benignus enim Dominus prioribus semper beneficiis recentiora quædam superaddit. Nam postquam sese corporalibus necessitatibus obnoxios fecere, & a dolore vacua & angelica vita exciderunt: dispensavit Deus, ut ex ovium velleribus homines indumenta sibi pararent, non alia de causa, quam ut tegumentum habeant, & ne rationale animal hoc non secus ac bruta in nuditate & dedecore vitam degat. Itaque vestium amictus continuum nobis sit monimentum, quo memores simus, quantis bonis exciderimus, & discamus quanto supplicio humanum genus ob inobedientiam sit affectum. Dicant igitur nobis; qui tanto utuntur apparatu, ut jam usum lanæ prorsus nosse nolint, sed serico vestiantur, eoque insaniæ pervenere, ut aurum vestibus intexant: in primis enim mulieres huic molliriei deditæ sunt; quare, dic obsecro, corpus ita ornas, & gaudes ejuscemodi amictu? Non cogitas pro magno supplicio, propter transgressionem, tegmen hoc excogitatum esse? & quare non audis Paulum dicentem: *Habentes victum & amictum, illis contenti erimus?* Vides unius dumtaxat rei habendam esse curam: videlicet, ne corpus nudum sit, sed ut tegatur, nec amplius de varietate vestium esse nos solicitos oportet? Cæterum ad sequentia veniamus. 22. *Et dixit Dominus Deus: Ecce Adam factus est sicut unus ex nobis, ad sciendum bonum & malum. Et nunc ne forte extendat manum suam, & accipiat de ligno vitæ, & comedat, & vivat in sæculum.* 23. *Et emisit illum Dominus Deus ex paradiso voluptatis, ut operaretur terram, de qua sumtus erat.* Hîc quoque vide quam idoneis infirmitati nostræ verbis utatur Deus. *Et dixit*, inquit, *Dominus Deus: Ecce Adam factus est quasi unus ex nobis ad sciendum bonum & malum.* Vidisti quanta dictionis humilitas? Hæc autem ut decet, digne de Deo intelligamus. Vult enim per hæc verba in memoriam referre, quomodo decepti fuerint a diabolo per serpentem. Quandoquidem ille dicebat, si comederitis, eritis ut dii, & spe potiendæ æqualitatis cum Deo cibum hunc sumere ausi sunt. Atque hac de causa Deus iterum illos monere volens, ut sentirent quam graviter essent lapsi per inobedientiam & deceptionem, inquit: *Ecce Adam factus est quasi unus ex nobis.* In tantum ruborem hoc verbum injicit, ut transgressorem graviter tangere valeat. Ideo, inquit, contemsisti mandatum meum quod æqualem te Deo fore putares? ecce factus es quod exspectasti: imo non quod

Luxus in vestibus tempore Chrysostomi.

1 Tim. 6. 8.

A αὐστηρὸν μᾶλλον ἀσπάζεσθαι. ἀλλ' ἴσως ἀχθόμενοι πρὸς τὰ λεγόμενα οἱ πλουτοῦντες ἐροῦσι, τί οὖν; δερματίνους ἡμᾶς χιτῶνας κελεύεις περιβαλέσθαι; οὐ τοῦτο λέγω, οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνοι εἰς τὸ διηνεκὲς ἐκείνοις τοῖς χιτῶσιν ἐκέχρηντο· ὁ γὰρ φιλάνθρωπος δεσπότης ἀεὶ ταῖς προλαβούσαις εὐεργεσίαις ἑτέρας προστίθησιν. ἐπειδὴ γὰρ λοιπὸν ὑπευθύνους ἑαυτοὺς κατέστησαν ταῖς σωματικαῖς ἀνάγκαις τῆς ἀπαθείας ἐκείνης καὶ τῆς ἀγγελικῆς διαγωγῆς ἀποστερηθέντες, μετὰ ταῦτα ᾠκονόμησεν, ἀπὸ τῶν ἐρίων τῶν προβάτων τὰ ἐνδύματα τοῖς ἀνθρώποις κατασκευάζεσθαι, οὐδενὸς ἑτέρου ἕνεκεν, ἢ ὥστε σκέπην B γίνεσθαι, καὶ μὴ τὸ λογικὸν τοῦτο ζῶον κατὰ τὸ αὐτὸ τοῖς ἀλόγοις ἐν γυμνότητι καὶ ἀσχημοσύνῃ διάγειν. ἡ τοίνυν τῶν ἱματίων περιβολὴ ὑπόμνησις ἡμῖν γενέσθω διηνεκὴς τῆς τῶν ἀγαθῶν ἐκπτώσεως, καὶ τῆς τιμωρίας διδασκαλία, ἣν διὰ τὴν παρακοὴν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἐδέξατο. λεγέτωσαν τοίνυν ἡμῖν οἱ τοσαύτῃ κεχρημένοι τῇ φαντασίᾳ, ὡς μηδὲ εἰδέναι λοιπὸν τὰ ἀπὸ τῶν ἐρίων τῶν προβάτων ἐνδύματα, ἀλλὰ τὰ σηρικὰ [a] περιβαλλόμενοι, καὶ εἰς τοσοῦτον ἐξοκείλαντες μανίας, ὡς καὶ χρυσίον συνυφαίνειν τοῖς ἐνδύμασι. μάλιστα γὰρ τὸ τῶν γυναικῶν γένος ταύτην ἡμῖν ἐπι- C δείκνυται τὴν βλακείαν. τίνος γὰρ ἕνεκεν εἰπέ μοι τούτοις τὸ σῶμα καλλωπίζεις, καὶ χαίρεις τῇ ἐντεῦθεν περιβολῇ, καὶ οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ἀντὶ μεγίστης τιμωρίας διὰ τὴν παράβασιν ἡ σκέπη αὕτη ἐπενοήθη; διὰ τί γὰρ μὴ ἀκούεις Παύλου λέγοντος· ἔχοντες διατροφὰς καὶ σκεπάσματα τούτοις ἀρκεσθησόμεθα; ὁρᾷς ὅτι ἑνὸς μόνου δεῖ φροντίζειν τοῦ μὴ γυμνὸν εἶναι τὸ σῶμα, [b] τοῦ σκέπεσθαι μόνον, μηκέτι δὲ καὶ περὶ διαφορᾶς ἐσθῆτος φροντίδα ποιεῖσθαι. ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν ἔλθωμεν. καὶ εἶπεν ὁ θεὸς, ἰδοὺ Ἀδὰμ γέγονεν ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν. καὶ νῦν μήποτε ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ λάβῃ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, καὶ φά- D γῃ καὶ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν κύριος ὁ θεὸς ἐκ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐργάζεσθαι τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθη. ὅρα πάλιν θεοῦ συγκατάβασιν. καὶ εἶπε, φησι, κύριος ὁ θεὸς, ἰδοὺ Ἀδὰμ γέγονεν ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν. εἶδες πόση τῆς λέξεως ἡ ταπείνωσις; ταῦτα δὲ ἅπαντα θεοπρεπῶς νοῶμεν. βούλεται γὰρ ἐνταῦθα διὰ τῶν ῥημάτων τούτων τῆς ἀπάτης ἡμᾶς ὑπομνῆσαι, ἣν ἠπατήθησαν ὑπὸ τοῦ E διαβόλου διὰ τοῦ ὄφεως. ἐπειδὴ γὰρ ἔλεγεν ἐκεῖνος, ὅτι ἐὰν φάγητε, ἔσεσθε ὡς θεοὶ, καὶ ἰσοθείας ἐλπίδι τῆς βρώσεως κατετόλμησαν. διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεὸς πάλιν ἐντρέψαι αὐτοὺς βουλόμενος, καὶ εἰς αἴσθησιν ἀγαγεῖν τῶν ἐσφαλμένων, καὶ τῆς παρακοῆς τὸ μέγεθος δεῖξαι, καὶ τῆς ἀπάτης τὴν ὑπερβολήν, φησιν· ἰδοὺ γέγονεν Ἀδὰμ ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν. μεγάλη τοῦ ῥήματος ἡ ἐντροπὴ, καθικέσθαι δυναμένη τοῦ παραβάντος. διὰ τοῦτό, φησι, καταφρονήσας τῆς ἐντολῆς τῆς ἐμῆς [c] ἰσοθείαν φαντασθεὶς, ἰδοὺ γέγονας ὃ προσεδόκησας, μᾶλλον δὲ οὐχ

a Alii, περιβεβλημένοι.
b Savil. & alii, τοῦ σκέπεσθαι αὐτὸ μόνον.

c Ἰσοθείαν φαντασθεὶς, hæc desunt in Morel. sed habentur in Savil. & in aliquot mss.

ὃ προσεδόκησας, ἀλλ' ὅπερ ἦς ἄξιος γενέσθαι. ἰδού, φησι, γέγονεν Ἀδὰμ ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν. τοῦτο γὰρ ὁ ἀπατεὼν διάβολος αὐτοῖς ἔλεγε διὰ τοῦ ὄφεως, ὅτι διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἔσεσθε ὡς θεοὶ γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρόν. καὶ νῦν μήποτε ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα, καὶ ἅψηται τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, καὶ φάγῃ, καὶ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. ὅρα μοι ἐνταῦθα φιλανθρωπίαν δεσπότου. δεῖ γὰρ μετ' ἀκριβείας [a] διερευνῆσαι τὸ εἰρημένον, ἵνα μηδὲν ἡμᾶς λαθεῖν δυνηθῇ τῶν ἐν τῷ βάθει τούτῳ κεκρυμμένων. ἡνίκα τὴν ἐντολὴν ἐδίδου τῷ Ἀδὰμ ὁ θεός, οὐδενὸς ἑτέρου ἀπέχεσθαι αὐτὸν προσέταξεν ἢ μόνου τοῦ ξύλου, οὗ τῆς βρώσεως κατατολμήσας, τὸ ἐπιτίμιον τοῦ θανάτου ἐδέξατο, ὅπερ ἐντελλόμενος αὐτῷ ὥρισεν, εἰ παραβαίη, περὶ δὲ τοῦ τῆς ζωῆς ξύλου οὐδὲν διαστειλάμενος. ἐπειδὴ γάρ, ὡς ἡγοῦμαι καί ἐστι συνιδεῖν, ἀθάνατον αὐτὸν ἐδημιούργησεν, ἐξῆν αὐτῷ, εἴπερ ἐβούλετο, μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ἐκείνου μεταλαμβάνειν δυναμένου διηνεκῆ τὴν ζωὴν αὐτῷ παρέξειν· διόπερ οὐδεμίαν ἐντολὴν περὶ ἐκείνου δέχεται.

Εἰ δέ τις βούλοιτο περίεργος ὢν ζητεῖν διὰ τί ξύλον ζωῆς ἐκαλεῖτο, μανθανέτω μὴ πάντα μετ' ἀκριβείας τοῖς οἰκείοις λογισμοῖς ἀκολουθοῦντα δύνασθαι τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ τοῦ θεοῦ ἔργα κατοπτεύειν. ἔδοξε γὰρ τῷ δεσπότῃ, ἵνα γυμνασίαν ἔχῃ ὑπακοῆς καὶ παρακοῆς ὁ ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθεὶς ἄνθρωπος ἐν τῷ παραδείσῳ διάγων, καὶ τὰ δύο ταῦτα ξύλα ἐκεῖ ἀναδεῖξαι, τὸ μὲν τῆς ζωῆς, τὸ δέ, ὡς εἰπεῖν, τοῦ θανάτου. ἡ γὰρ τούτου βρῶσις καὶ ἡ παράβασις τῆς ἐντολῆς τὸν θάνατον αὐτῷ ἐπήγαγεν. ἐπεὶ οὖν τούτου μετασχὼν θνητὸς γέγονε, καὶ τῇ τοῦ σώματος ἀνάγκῃ λοιπὸν ὑπεύθυνος, καὶ ἀρχὴν ἔλαβε τῆς ἁμαρτίας ἡ εἴσοδος, δι' ἣν καὶ ὁ θάνατος ὑπὸ τοῦ δεσπότου συμφερόντως ᾠκονομήθη, οὐκέτι λοιπὸν ἀφίησιν ἐν τῷ παραδείσῳ τὸν Ἀδάμ, ἀλλ' ἐξελθεῖν ἐκεῖθεν προστάττει δεικνύς, ὅτι δι' οὐδὲν ἕτερον τοῦτο [b] ποιεῖ, ἢ διὰ τὴν φιλανθρωπίαν τὴν περὶ αὐτόν. καὶ ἵνα μάθωμεν ἀκριβῶς, ἀναγκαῖον αὐτὰ πάλιν ἀναγνῶναι τὰ ῥήματα τῆς θείας γραφῆς. καὶ νῦν, φησι, μήποτε ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα, καὶ λάβῃ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, καὶ φάγῃ, καὶ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. ἐπειδὴ γάρ, φησι, πολλῆς ἀκρασίας δείγματα παρέσχε διὰ τῆς ἤδη δοθείσης ἐντολῆς, καὶ θνητὸς γέγονεν, ἵνα μὴ πάλιν, φησί, κατατολμήσῃ καὶ τούτου τοῦ ξύλου ἐφάψασθαι τοῦ τὴν ζωὴν παρέχοντος τὴν διηνεκῆ, καὶ μέλλῃ ἀθάνατα ἁμαρτάνειν, βέλτιον αὐτὸν ἐντεῦθεν [c] ἔξω βληθῆναι· ὥστε κηδεμονίας μᾶλλον ἦν ἢ ἀγανακτήσεως ἡ ἐκβολὴ τοῦ παραδείσου. τοιοῦτος γὰρ ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος, καὶ τιμωρούμενος οὐκ ἔλαττον ἢ εὐεργετῶν τὴν περὶ ἡμᾶς κηδεμονίαν ἐνδείκνυται, καὶ τὴν τιμωρίαν δὲ ἕνεκεν νουθεσίας ἡμῖν ἐπάγει. ὡς εἴγε ᾔδει ἡμᾶς μὴ χείρους γενομένους τῷ ἀτιμωρητὶ ἁμαρτάνειν, οὐκ ἂν οὐδὲ ἐτιμωρήσατο· ἀλλὰ προαναστέλλων ἡμῶν τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον πρόοδον, καὶ τὴν πονηρίαν ἐκκόπτων τὴν ἐπὶ

[a] Sic Savil. & Morel. Coislin. vero διερμηνεῦσαι. Tres mss. ἐρευνῆσαι.
[b] Tres mss. ποιεῖ, ἀλλ' ἤ.

A exspectasti, sed qualem te fieri dignum erat. *Ecce*, inquit, *Adam factus est quasi unus ex nobis, ad sciendum bonum & malum.* Hoc enim fallax diabolus dicebat per serpentem, *aperientur oculi vestri, eritisque sicut dii, scientes bonum & malum. Et nunc ne forte extendat manum & tangat lignum vitæ, & comedat, & vivat in æternum.* Vide, oro, hîc misericordiam Domini. Oportet enim quod dictum est diligenter scrutari, ut nihil eorum quæ in fundo sunt abscondita, latere nos queat. Cum Deus Adamo mandatum daB ret, a nullo alio abstinere præcepit, quam ab unico ligno, de quo quia edere fuit ausus, pœna mortis ipsi irrogata est: quod cum præciperet illi definivit, si prævaricaretur, de ligno vitæ nihil præcipiens. Quandoquidem enim, ut existimo, & intelligere est, immortalem illum creavit, potuisset ipse, si voluisset, cum aliis etiam de hoc vesci, quod perpetuam illi contulisset vitam: quare nullum mandatum de illo accepit.

3. Si autem curiosus aliquis rogat, quare lignum vitæ sit appellatum: sciat, C non posse hominem, suis innixum ratiociniis, omnia Dei opera contueri. Visum enim fuit Domino, ut exercitationem quamdam obedientiæ & inobedientiæ haberet homo a se factus, & in paradiso degens, ut duo ista ligna ibi constitueret, alterum quidem vitæ, alterum vero, ut sic loquar, mortis. Nam ejus esus & transgressio mandati, mortem illi attulit. Quando igitur, ubi de hoc comedit, mortalis factus est, corporisque necessitatibus obnoxius, & primo peccatum ingressum est, propter quod & mors a Domino utiliter dispensata est: non D posthac in paradiso relinquit Adam, sed exire inde jubet, monstrans se propter nihil aliud hoc facere, quam propter benignitatem qua illum prosequebatur. Et ut hoc accurate discamus, operæ-precium fuerit verba divinæ Scripturæ denuo legere. *Et nunc*, inquit, *ne quando extendat manum, & accipiat de ligno vitæ, & comedat, & vivat in æternum.* Nam quia magna intemperantiæ, inquit, indicia exhibuit, prævaricandoque mandatum mortalis factus est, ne nunc & lignum, quod vitam præbet continuam, attingeE re audeat, peccaturus perpetuo; satius fuerit hinc ipsum ejici, ita ut magis providentiæ, quam indignationis fuerit illa ejectio. Hic enim mos est Domini nostri, ut puniens non minus quam benefaciens suam erga nos declaret providentiam: quippe & hanc pœnam admonitionis gratia nobis irrogavit. Quia utique si scisset nos non pejores fieri impune peccando, neutiquam ultra puniisset: sed ut reprimat nostrum ad deteriora progressum, & tollat malitiam ulterius grassantem, suam

[c] Ἔξω βληθῆναι sic omnes fere præter Morel. qui habet, ἐξωσθῆναι.

servando misericordiam, punit: id quod & nunc fecit. Curam enim agens primigenii hominis, ejici ipsum e paradiso præcepit. *Et emisit illum Dominus Deus ex paradiso voluptatis, ut operaretur terram de qua sumtus est.* Iterum oro, ut hîc divinæ Scripturæ diligentiam videas. *Emisit illum*, inquit, *Dominus Deus ex paradiso voluptatis, ut operaretur terram de qua sumtus est.* Ecce sententiam suam re ipsa exsequitur; & ex paradiso voluptatis ejectum, terram de qua sumtus erat operari jubet. Nec temere dixit, *de qua sumtus est:* sed ut perpetuo commonefieret humilitatis inter operandum, scireque posset se inde esse constitutum, & substantiam corporis ex terra habere ab initio. Ut illam ipsam, inquit, operetur terram, ex qua & ipse constitutus est. Nam hoc quod in sententia dicebat, *In sudore faciei tuæ vesceris pane tuo*, idipsum & nunc dicit, quando inquit, ut operetur terram de qua sumtus est. Posthac ut discamus quanto spatio ipsum a paradiso collocavit, etiam illud ipsum Scriptura divina nos docet: *Ejecitque Dominus Deus Adam, & collocavit eum e regione paradisi voluptatis.* Animadverte communem Dominum nostrum in singulis operibus benignitatis argumentum exhibere, & singulas pœnarum species bonitate plenas esse. Non enim hoc solum misericordiæ & benignitatis argumentum erat, quod emitteret & ejiceret; sed & quod illum contra paradisum collocaret, ut jugem dolorem haberet, quotidie cogitans unde exciderat, & in quem statum se conjecerat. Et quamvi gravissimi doloris spectaculum esset, tamen magnæ utilitatis erat occasio, ut dolens continuo aspectu, munitior & cautior esset in aliis, ne iterum in eadem peccata incideret. Nam quoniam hic hominis ut plurimum mos est, ut dum bonis fruimur, ipsis, ut oportet, uti nesciamus, illorum privatione emendamur, & tunc experientia docti sentire nostram desidiam incipimus, atque ita tanta rerum mutatione docemur, & a quibus excidimus, & quibus nos ipsos malis circumdedimus. Itaque quod prope & e regione paradisi eum qui illinc exciderat habitare jussit, maximæ providentiæ & curæ signum fuit, ut spectando memor esset, & inde lucrum faceret, ac neque immodica vivendi concupiscentia, vel foris exsistens de ligno comedere præsumeret. Divina enim Scriptura omnia nobis, prout nostræ infirmitati congruunt, narrat. *Et collocavit Cherubim & flammeum gladium versatilem ad custodiendam viam ligni vitæ.* Negligentia, quam jam circa traditum præceptum exhibuerant, in causa fuit

Cur ex adverso paradisi positus Adam.

A ὁ Θεὸς, τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν μιμούμενος τιμωρεῖται, ὃ δὴ καὶ νῦν πεποίηκε. κηδόμενος γὰρ τοῦ πρωτοπλάστου, ἐκβληθῆναι τοῦ παραδείσου αὐτὸν προσέταξε. καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν, φησὶ, Κύριος ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐργάζεσθαι τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθη. ὅρα μοι πάλιν ἐνταῦθα τῆς θείας γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν· ἐξαπέστειλεν αὐτὸν, φησὶ, Κύριος ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐργάζεσθαι τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθη. ἰδοὺ τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ εἰς ἔργον ἄγει, B καὶ ἐκ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐξαγαγὼν ἐργάζεσθαι τὴν γῆν αὐτὸν ποιεῖ, ἐξ ἧς ἐλήφθη. καὶ οὐχ ἁπλῶς εἶπε, ἐξ ἧς ἐλήφθη· ἀλλ' ἵνα διηνεκῆ τὴν ὑπόμνησιν ἔχῃ τῆς ταπεινοφροσύνης τῆς ἐργασίας, καὶ εἰδέναι ἔχῃ ὡς ἐκεῖθεν αὐτῷ ἡ σύστασις, καὶ ἡ οὐσία τοῦ σώματος ἐκ τῆς γῆς ἐξ ἀρχῆς γεγένηται· ἐκείνην, φησὶν, ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς καὶ αὐτὸς συνέστη. τοῦτο γὰρ καὶ ἐν τῇ ἀποφάσει ἔλεγεν, ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φάγῃ τὸν ἄρτον σου· ὃ αὐτὸ τοῦτο καὶ νῦν λέγει διὰ τοῦ εἰπεῖν, ἐργάζεσθαι τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθη. εἶτα ἵνα μάθωμεν πόσῳ διαστήματι αὐτὸν ἀπῴκισε τοῦ παραδείσου, καὶ C τοῦτο διδάσκει ἡμᾶς ἡ θεία γραφὴ λέγουσα· καὶ ἐξέβαλε Κύριος ὁ Θεὸς τὸν Ἀδὰμ, καὶ κατῴκισεν αὐτὸν ἀπέναντι τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς. σκόπει πῶς ἕκαστον τῶν γινομένων ὑπὸ τοῦ κοινοῦ δεσπότου φιλανθρωπίας ὑπόθεσις ἦν, καὶ ἕκαστον τιμωρίας εἶδος ἀγαθότητος γέμει πολλῆς. οὐ γὰρ τὸ ἐκβαλεῖν μόνον φιλανθρωπίας καὶ ἀγαθότητος ἦν· ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπέναντι τοῦ παραδείσου ἐγκατοικίσαι αὐτὸν, ἵνα ἀδιάλειπτον ὀδύνην ἔχῃ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀναλογιζόμενος, οἵων ἐκπέπτωκε, καὶ εἰς οἵαν ἑαυτὸν κατάστασιν ἤγαγεν. ἀλλ' ὅμως εἰ καὶ ὀδύνην ἀφόρητον ἡ θέα εἶχεν· ἀλλ' οὐ μικρᾶς ὠφελείας ὑπόθεσις ἦν, D καὶ πρὸς τὸ ἑξῆς ἀσφάλεια τῷ ὀδυνωμένῳ ἡ συνεχὴς θέα ἐγίνετο, πρὸς τὸ μὴ τοῖς αὐτοῖς πάλιν αὐτὸν περιπεσεῖν. καὶ γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοιοῦτον τὸ ἔθος, ἐπειδὰν γὰρ ἐν ἀπολαύσει τῶν ἀγαθῶν ὄντες [a] μὴ εἰδῶμεν αὐτοῖς κεχρῆσθαι δεόντως, τῇ στερήσει τούτων σωφρονιζόμεθα, καὶ τότε διὰ τῆς πείρας [b] μαθόντες αἴσθησιν λαμβάνομεν τῆς οἰκείας ῥᾳθυμίας, καὶ οὕτω διὰ τῆς τῶν πραγμάτων μεταβολῆς διδασκόμεθα τίνων μὲν ἐξεπέσαμεν, τίσι δὲ κακοῖς ἑαυτοὺς περιεπείραμεν. ὥστε καὶ τὸ πλησίον καὶ ἀπέναντι τοῦ παραδείσου προστάξαι κατοικεῖν τὸν ἐκεῖθεν ἐκπεπτωκότα, μεγίστης κηδεμονίας σημεῖον ἦν, E ἵνα καὶ τῶν ἐκ τῆς θέας ὑπόμνησιν ἔχῃ, καὶ τοῦ ἐντεῦθεν κέρδους ἀπολαύῃ, καὶ μηδὲ ἐπιθυμίαν τῆς φιλοζωΐας ἔχων, καὶ ἔξω τυγχάνων κατατολμήσῃ τῆς τοῦ ξύλου βρώσεως. ὡς γὰρ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν συγκαταβαίνουσα ἅπαντα διαλέγεται ἡμῖν ἡ θεία γραφή. καὶ ἔταξε τὰ Χερουβὶμ καὶ τὴν φλογίνην ῥομφαίαν τὴν στρεφομένην φυλάσσειν [c] τὴν εἴσοδον τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς. ἡ ῥᾳθυμία αὐτοῖς, ἣν ἤδη περὶ τὴν δοθεῖσαν ἐντολὴν ἐπεδείξαντο, αἴτιον γέγονε τοῦ μετὰ τοσαύτης ἀσφα-

a Savil. μὴ ἤδειμεν.

b Savil. & septem mss. μανθάνοντες. Totum vero locum sic effert Regius unus codex, διὰ τῆς πείρας μανθάνομεν τὴν οἰκείαν ῥᾳθυμίαν. Mox aliqui, ἑαυτοῖς περιεπείραμεν.

c Alii, τὴν ὁδόν. Ibidem Savil. & quidam mss. τῆς ῥᾳθυμίας αὐτοὺς, ἣν ἤδη, quam lectionem ille jure suspectam habet & restituere conatur in notis Morel. & alii, ἡ ῥᾳθυμία αὐτοῖς, ἣν ἤδη, optime. Infra Savil & quidam mss. ἀποτειχισθῆναι αὐτῷ τὴν εἴσοδον,

λείας ἀποτειχισθῆναι αὐτοῖς τὴν εἴσοδον. ἐννόησον γάρ μοι ὅτι οὐδὲ τῇ ἀπέναντι τοῦ παραδείσου οἰκήσει ἠρκέσθη ὁ φιλάνθρωπος, ἀλλ' ἔταξε τὰς δυνάμεις ταύτας τὰ Χερουβὶμ, καὶ τὴν φλογίνην ῥομφαίαν τὴν στρεφομένην φυλάσσειν τὴν ὁδὸν τὴν ἐκεῖσε εἰσάγουσαν. οὐχ ἁπλῶς δὲ προσέθηκε, τὴν στρεφομένην, ἀλλ' ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς, ὅτι πᾶσα ὁδὸς αὐτοῖς ἀποτετείχιστο, τῆς ῥομφαίας ἐκείνης διὰ τοῦ στρέφεσθαι πάσας τὰς ἐκεῖ φερούσας ὁδοὺς ἀποφραττούσης, καὶ διηνεκῆ τὸν φόβον αὐτοῖς καὶ τὴν ὑπόμνησιν [a] παρέχειν δυναμένης.

Ἀδὰμ δὲ ἔγνω Εὔαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, σκόπει πότε τοῦτο ἐγένετο· μετὰ τὴν παρακοὴν, μετὰ τὴν ἔκπτωσιν τὴν ἐκ τοῦ παραδείσου, τότε τὰ τῆς συνουσίας ἀρχὴν λαμβάνει. πρὸ γὰρ τῆς παρακοῆς ἀγγελικὸν ἐμιμοῦντο βίον, καὶ οὐδαμοῦ συνουσίας λόγος. πῶς γὰρ, ὁπότε οὐδὲ ταῖς τῶν σωμάτων ἀνάγκαις ὑπέκειντο; ὥστε ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων τὰ τῆς παρθενίας ἀρχὴν ἐλάμβανεν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπεισῆλθε διὰ ῥαθυμίαν ἡ παρακοὴ, καὶ εἴσοδον ἔσχε τὰ τῆς ἁμαρτίας, ἐκείνη μὲν ἀπέπτη ἅτε δὴ ἀναξίων [b] αὐτῶν γινομένων τοῦ τοσούτου μεγέθους τῶν ἀγαθῶν· ἐπεισῆλθε δὲ λοιπὸν ὁ τῆς συνουσίας νόμος. ἐννόησόν μοι τοίνυν, ἀγαπητὲ, ὅσον τῆς παρθενίας τὸ ἀξίωμα, ὅπως ὑψηλόν τί ἐστι καὶ μέγα χρῆμα, καὶ ὑπεραναβαῖνον τὴν φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην, καὶ τῆς ἄνωθεν δεόμενον χειρός. ὅτι γὰρ ἐν σώματι τὰ τῶν ἀσωμάτων ἐπιδείκνυνται δυνάμεων οἱ τὴν παρθενίαν προθύμως ἑλόμενοι, ἄκουε τοῦ Χριστοῦ λέγοντος τοῖς Σαδδουκαίοις· ἐπειδὴ γὰρ τὸν περὶ τῆς ἀναστάσεως κινοῦντες λόγον πυνθάνεσθαι [c] ἐβούλοντο λέγοντες· διδάσκαλε, ἦσαν παρ' ἡμῖν ἑπτὰ ἀδελφοὶ, καὶ ὁ πρῶτος γαμήσας ἐτελεύτησε μὴ ἔχων τέκνα, καὶ ἀφῆκε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ· καὶ ὁ δεύτερος ἐτελεύτησε, καὶ μὴ ἔχων σπέρμα ἀφῆκε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ· ὁμοίως καὶ ὁ τρίτος, καὶ ὁ τέταρτος, καὶ ὁ πέμπτος, καὶ ὁ ἕκτος καὶ ὁ ἕβδομος. ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει τίνος τῶν ἑπτὰ ἔσται γυνή; πάντες γὰρ ἔσχον αὐτήν. τί οὖν ὁ Χριστὸς πρὸς αὐτούς; πλανᾶσθε, μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ θεοῦ· ἐν γὰρ τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν, οὔτε ἐκγαμίζονται, ἀλλ' εἰσὶν ὡς ἄγγελοι. εἶδες πῶς ἐν γῇ βαδίζοντες, καὶ σώματι συμπεπλεγμένοι τὴν ἀγγελικὴν μιμοῦνται διαγωγὴν, οἱ τὸν τῆς παρθενίας κλῆρον ἀναδεξάμενοι διὰ τὸν τοῦ Χριστοῦ πόθον; ὅσον γὰρ μέγα καὶ ὑψηλὸν τὸ πρᾶγμα, τοσοῦτον, μᾶλλον δὲ καὶ πολλῷ μείζους οἱ στέφανοι, καὶ αἱ ἀντιδόσεις, καὶ τὰ ἐπηγγελμένα ἀγαθὰ τοῖς μετ' αὐτῆς καὶ τὴν τῶν ἀγαθῶν πράξεων ἐργασίαν ἐπιδειξαμένοις. Ἀδὰμ δὲ, φησιν, ἔγνω Εὔαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκε τὸν Κάϊν. ἐπειδὴ ἐπῆλθεν ἡ ἁμαρτία διὰ τῆς παρακοῆς, καὶ ἡ ἀπόφασις θνητοὺς αὐτοὺς εἰργάσατο, λοιπὸν ὁ εὐμήχανος θεὸς κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν τὴν διαμονὴν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους οἰκονομῶν, συνεχώρησε

A ut tanta cautione aditus ipsis intercluderetur. Animadverte hîc benignum Deum non contentum fuisse hominem e regione paradisi habitare, sed præcepisse etiam, ut virtutes illæ Cherubim & flammeus gladius ille versatilis custodirent viam, quæ illuc inducebat. Nec absque causa addidit, *versatilem*: sed ut doceat nos, omnem viam illo ducentem præclusam fuisse, eo quod gladius ille dum versaretur, obturaret & præmuniret omnes vias quæ illo ducerent, & ut continuam memoriam & timorem incutere illi posset.

4. *Adam autem cognovit Evam uxorem* Cap. 4.
B *suam.* Considera quando hoc factum sit. Post inobedientiam, post paradisi amissionem, tunc primum usus rei venereæ cœpit. Ante inobedientiam enim angelicam vitam imitabantur, & nullus de re venerea sermo erat. Quî enim potuit, cum neque corporalibus necessitatibus obnoxii fuerint? Itaque ab initio virginitas palmam principatus accepit: sed postquam per desidiam intravit inobedientia, & aditus patefactus est peccato, illa quidem avolavit, utpote ab iis qui indigni tantæ virtutis magnitudine facti erant: subintravit autem lex
C congressus. Cogita igitur, dilecte, quanta virginitatis dignitas, quam sublimis & magna possessio, quæ sit supra humanam naturam, & quæ opus habeat manu superna. Quod enim ii qui virginitatem alacriter arripiunt, in corpore ea agant quæ incorporearum sunt virtutum, audi Christum Sadducæis dicentem: nam Luc. 20. 28. de resurrectione quæstionem moventes, & Marc. 12. 19. sciscitantes dicebant: *Magister, erant apud nos septem fratres, & primus uxore ducta defunctus est, non habens liberos, & dimisit uxorem suam fratri suo. Similiter & secundus, & tertius, & quartus, & quin-*
D *tus, & sextus, & septimus. In resurrectione ergo cujus e septem illis erit uxor? omnes enim habuerunt illam.* Quid igitur dicit illis Christus? *Erratis, nescientes Scripturas, neque virtutem Dei. In resurrectione enim neque uxores ducunt, neque nubunt, sed sunt sicut Angeli.* Vidisti quomodo in terra ambulantes, & corpore circumdati angelicam vitam imitantur, qui Christi amore virginitatis sortem acceperunt? Nam quanto hæc major est & sublimior, tanto majores sunt & coronæ, & retributiones, & repromissa bona eorum qui cum hac in aliis bonis operibus se exer-
E cent. *Adam autem*, inquit, *cognovit Evam uxorem suam, & concepit, & peperit Caïn.* Postquam per inobedientiam intravit peccatum, & sententia mortales illos fecit, consequenter omnipotens Deus secundum suam sapientiam humani generis propagationi consulens, concessit per coï-

a Hic post παρέχειν δυναμένης, Homiliam decimam octavam sic claudunt duo manuscripti εὐχαριστίαν οὖν ἀναπέμψωμεν Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ θεῷ ἡμῶν, ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις νῦν καὶ ἀεὶ &c. & postea homiliam 19. sic ordiuntur.

Ὁμιλία ιθ'.

Ἀδὰμ δὲ ἔγνω Εὔαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, & textum Scripturæ prosequuntur, clauduntque in hæc verba, Κάϊν δὲ ἦν ἐργαζόμενος τὴν γῆν. Initium autem homiliæ sic habet, σκόπει πότε, &c. Ibid. Savil. & quinque mss. τοῦτο γέγονε, μετά.

b Savil. & quatuor mss. αὐτῶν γεγονότων. Infra quidam καὶ ὑπερβαῖνον τὴν φύσιν Mox quidam mss. δεόμενον χάριτος.

c Duo mss. & Savil. ἐβούλοντο, ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες.

A tum auctum iri nostrum genus. Et dixit, *Possedi hominem per Deum.* Vide quomodo pœna inflicta mulierem emendaverit, melioremque reddiderit. Nam puellum natum non naturæ, sed Deo acceptum refert, gratumque animum declarat. Vidisti quomodo pœna admonitionis loco illis fuerit? *Possedi* enim, inquit, *hominem per Deum.* Non natura, inquit, puerulum mihi dedit, sed divina gratia. *Et adjecit ut pareret fratrem illius Abel.* Quia pro nato filio grata fuit, & prius beneficium agnovit, assequuta est & aliud. Talis enim est Dominus noster, quando B in primis gratum animum declaramus, & benefactorem agnoscimus, largius sua dona nobis erogat. Itaque quia & ista Deo partum adscripsit, propterea & alium accipit puerulum. Summa enim, posteaquam subintravit mortalitas, consolatio erat filiorum successio. Et idcirco benignus Deus statim ab initio puniendi severitatem imminuens, & terribilem mortis personam auferens, liberorum successionem largitus est: quodammodo imaginem resurrectionis per hoc subindicans, & dispensans, ut pro cadentibus C alii resurgant. *Et factus est*, inquit, *Abel pastor ovium; & Caïn operabatur terram.* Docuit nos divina Scriptura, quam uterque natorum artem exercuerit, & ut alter vitam pastoralem, alter agriculturam delegit. *Et factum est post dies, obtulit Caïn de fructibus terræ sacrificium Domino.* Considera quomodo naturæ conditor scientiam conscientiæ indidit. Quis enim illum, dic oro, ad hanc cognitionem perduxisset? nullus alius quam quæ in animo conscio scientia. *Obtulit*, inquit, *de fructibus terræ sacrificium Domino.* Sciebat enim, & cognoscebat congruum esse ex D suis possessionibus aliquid fructuum Deo offerre: non quod iis Deus indigeat, sed ut gratum animum suum declaret, qui tali beneficio fruitur. Nulla enim re indiget Deus, nullisque nostris opus habet. Cæterum ob ineffabilem benignitatem ita nostræ infirmitati se attemperat, & propter salutem nostram hæc fieri sinit, ut Dei agnitio humanæ naturæ virtutis sit schola. *Et Abel etiam ipse obtulit de primogenitis suarum ovium.* Non absque causa vel frustra in priori sermone vestram docui caritatem, Dominum nostrum varietatem personarum ignorare: E sed voluntatem scrutari, ac mentem intentionemque coronare. En nunc quoque idem factum animadverte. Dictis diligenter auscultemus, & videamus quid de Caïn narret Scriptura, & quid de Abel: & ne inconsideranter transeamus. Nihil enim temere vel fortuito loquitur divina Scriptura, sed & syllaba, & apiculus uni-

Scriptura sacra nihil frustra dicit.

διὰ τῆς συνουσίας αὐξηθῆναι τὸ γένος. καὶ εἶπεν, Ἐκτησάμην ἄνθρωπον διὰ τοῦ Θεοῦ. ὅρα πῶς τὸ γινόμενον ἐπιτίμιον σωφρονεστέραν εἰργάσατο τὴν γυναῖκα· τὸ γὰρ τεχθὲν παιδίον οὐ τῇ φύσει, ἀλλὰ τῷ Θεῷ λογίζεται, καὶ τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείκνυται. εἶδες πῶς ἡ τιμωρία νουθεσίας ὑπόθεσις αὐτοῖς γέγονεν; Ἐκτησάμην ἄνθρωπον διὰ τοῦ Θεοῦ. οὐχ ἡ φύσις, φησὶ, τὸ παιδίον μοι ἐχαρίσατο, ἀλλ' ἡ ἄνωθεν χάρις δεδώρηται. καὶ προσέθετο τεκεῖν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν Ἄβελ. ἐπειδὴ εὐγνώμων γέγονεν ἐπὶ τῷ τεχθέντι, καὶ ἐπέγνω τὴν προτέραν εὐεργεσίαν, ἐπέτυχε καὶ τῆς δευτέρας. τοιοῦτος γὰρ ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος· ἐπειδὰν ἐπὶ τοῖς προλαβοῦσι τὴν ἑαυτῶν εὐγνωμοσύνην ἐπιδειξώμεθα, καὶ τὸν εὐεργέτην ἐπιγνῶμεν, ἐπιδαψιλεύεται τὰς ἑαυτοῦ δωρεάς. καὶ αὕτη τοίνυν ἐπειδὴ τῷ Θεῷ τὸν τόκον ἐλογίσατο, διὰ τοῦτο καὶ ἕτερον λαμβάνει παιδίον. μεγίστη γὰρ ἦν λοιπὸν παραμυθία τῆς θνητότητος ἐπεισελθούσης ἡ τῶν παίδων διαδοχή. διά τοι τοῦτο καὶ ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς, εὐθέως καὶ ἐξ ἀρχῆς τὸ σφοδρὸν τῆς ἐπιτιμήσεως ὑποτεμνόμενος, καὶ τοῦ θανάτου τὸ [a] φοβερὸν πρόσωπον ἐξαιρῶν, τὴν τῶν παίδων διαδοχὴν ἐχαρίσατο· ὡς ἂν εἴποι τις εἰκόνα ἀναστάσεως ἐντεῦθεν ὑποφαίνων, καὶ ἀντὶ τῶν πιπτόντων ἑτέρους ἀνίστασθαι οἰκονομῶν. καὶ ἐγένετο, φησὶν, Ἄβελ ποιμὴν προβάτων· Κάϊν δὲ ἦν ἐργαζόμενος τὴν γῆν. ἐδίδαξεν ἡμᾶς ἡ θεία γραφὴ ἑκάστου τῶν τεχθέντων τὰ ἐπιτηδεύματα, καὶ ὅτι ὁ μὲν τὴν ποιμαντικὴν εἵλετο, ὁ δὲ τὴν [b] γῆν εἰργάζετο. καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας, ἤνεγκε Κάϊν ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς θυσίαν τῷ Κυρίῳ. σκόπει πῶς τῷ συνειδότι τὴν γνῶσιν ἐναπέθετο τῆς φύσεως ὁ δημιουργός. τίς γὰρ, εἰπέ μοι, τοῦτον ὡδήγησε πρὸς τὴν τοιαύτην ἔννοιαν; οὐδεὶς ἕτερος, ἀλλ' ἡ ἐν τῷ συνειδότι γνῶσις. ἤνεγκε, φησὶν, ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς [c] θυσίαν τῷ Κυρίῳ. ᾔδει γὰρ καὶ ἠπίστατο, ὅτι προσήκει καθάπερ δεσπότῃ ἐκ τῶν οἰκείων κτημάτων προσάγειν τι τῶν γινομένων· οὐκ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τούτων δεῖται, ἀλλ' ἵνα τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείξηται αὐτὸς τῆς τοιαύτης εὐεργεσίας ἀπολαύων. ἀνενδεὴς [d] γὰρ ὁ Θεὸς καὶ οὐδενὸς χρῄζει τῶν παρ' ἡμῶν· διὰ δὲ τὴν ἄφατον αὐτοῦ φιλανθρωπίαν συγκαταβαίνων ἡμῖν διὰ τὴν σωτηρίαν τὴν ἡμετέραν, ἀνέχεται ταῦτα γίνεσθαι, ἵνα διδάσκαλον ἀρετῆς εἴη τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει ἡ ἐπίγνωσις τοῦ δεσπότου. καὶ Ἄβελ ἤνεγκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν πρωτοτόκων τῶν προβάτων αὐτοῦ. οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῆ προοιμιαζόμενος ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἐδίδασκον ὑμῶν τὴν ἀγάπην, ὅτι διαφορὰν προσώπων οὐκ οἶδεν ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος, ἀλλὰ [e] ἐκ προαιρέσεως ἐξετάζων τὴν γνώμην στεφανοῖ. ἰδοὺ γοῦν καὶ νῦν τοῦτο σκόπει γεγενημένον. προσέχωμεν τοίνυν μετὰ ἀκριβείας, ἀγαπητοὶ, τοῖς εἰρημένοις, καὶ ἴδωμεν τί μὲν περὶ τοῦ Κάϊν διηγεῖται ἡ γραφὴ, τί δὲ περὶ τοῦ Ἄβελ, καὶ μὴ ἁπλῶς παραδράμωμεν· οὐδὲν γὰρ ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν φθέγγεται ἡ θεία γραφή. ἀλλὰ κἂν συλλαβὴ τύχῃ, κἂν κεραία μία, ἔχει

a Φοβερὸν deest in tribus mss.
b Γῆν ἐργάζεσθαι. Sic Reg. unus & Colbert. unus.
c Θυσίαν τῷ Κυρίῳ. καὶ Ἄβελ ἤνεγκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν. Sic Coislinianus Codex omissis intermediis, quæ mediam ferme paginam occupant, & his verbis terminantur, τῆς γῆς θυσίαν τῷ Κυρίῳ. Igitur διὰ ὁμοιοτέλευτον Librarius hæc omnia omisit.
d Morel. γὰρ ὁ Θεὸς χρῄζει τῶν παρ' ἡμῶν. Alii ut in textu.
e Savil. & sex mss. ἀπὸ προαιρέσεως. Paulopost Morel. καὶ νῦν καὶ τοῦτο γεγενημένον. Alii ut in textu.

τινὰ ἐγκεκρυμμένον θησαυρόν. τοιαῦτα γὰρ ἅπαντα τὰ πνευματικά. τί οὖν φησι; Καὶ ἐγένετο μεθ' ἡμέρας, ἤνεγκε Κάϊν ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς θυσίαν τῷ κυρίῳ, καὶ Ἄβελ ἤνεγκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν πρωτοτόκων τῶν προβάτων αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν στεάτων αὐτῶν.

Τοῖς ὀξύτερον ἐπιβάλλειν δυναμένοις ἤδη καὶ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως δῆλόν ἐστι τὸ εἰρημένον. ἀλλ' ἐπειδὴ προσήκει [a] ἡμᾶς πάντων κοινῶς ποιεῖσθαι τὴν πρόνοιαν· οὐ γὰρ οἶδε διαφορὰν ἡ πνευματικὴ διδασκαλία· φέρε σαφέστερον ὑμῖν ἐκκαλύψωμεν τὰ εἰρημένα, πάλιν τὰ αὐτὰ [b] ἐπαναλαμβάνοντες. Κάϊν, φησὶν, ἤνεγκεν ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς θυσίαν τῷ κυρίῳ. εἶτα βουλομένη καὶ περὶ τοῦ Ἄβελ διδάξαι ἡμᾶς ἡ θεία γραφή φησιν· ὅτι καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοῦ ἐπιτηδεύματος αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῆς ποιμαντικῆς τὴν θυσίαν προσήνεγκε. ἤνεγκε γὰρ, φησι, καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῶν πρωτοτόκων τῶν προβάτων αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν στεάτων αὐτῶν. σκόπει πῶς ἡμῖν αἰνίττεται τὸ φιλόθεον τούτου τῆς γνώμης, καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς ἀπὸ τῶν προβάτων προσήνεγκεν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν πρωτοτόκων, τουτέστιν, ἀπὸ τῶν τιμίων, τῶν ἐξαιρέτων. εἶτα καὶ ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν πρωτοτόκων πάλιν τὰ τιμιώτερα, καὶ ἀπὸ τῶν στεάτων, φησὶν, αὐτῶν τῶν εὐταθεστέρων, τῶν τιμιωτέρων. ἐπὶ δὲ τοῦ Κάϊν οὐδὲν τοιοῦτον ἐπεσημήνατο, [c] ἀλλ' ὅτι προσήνεγκεν ἀπὸ τῶν καρπῶν τῆς γῆς θυσίαν, ὡς ἂν εἴποι τις τὰ τυχόντα, οὐδεμίαν σπουδὴν οὐδὲ ἀκρίβειαν ἐπιδειξάμενος. πάλιν λέγω, καὶ λέγων οὐ παύσομαι, [d] οὐκ ἐπειδὴ ὁ θεὸς τῶν παρ' ἡμῶν δεῖται, ἀνέχεται τῶν προσαγομένων, ἀλλὰ βούλεται καὶ διὰ τούτων δείκνυσθαι τὴν ἡμετέραν εὐγνωμοσύνην. τὸν γὰρ θεῷ προσάγοντα καὶ ἐκ τῶν αὐτοῦ προσάγοντα, καὶ ἐννοοῦντα τὸ μέσον τῆς φύσεως, καὶ ὅτι ἄνθρωπος ὢν τοσαύτης ἀξιοῦται τῆς τιμῆς, ἐχρῆν κατὰ τὸ ἐγχωροῦν τὰ παρ' ἑαυτοῦ [e] ἐπιδείκνυσθαι, καὶ τὰ τιμιώτερα προσάγειν. ἀλλ' ὅρα μοι, ἀγαπητὲ, καὶ ἐντεῦθεν ἔχων ἀφορμὰς πρὸς τὸ συνιδεῖν τὸ δέον, εἰκότως εὐθύνας δίδωσι διὰ ῥᾳθυμίαν τὴν οἰκείαν προδιδοὺς σωτηρίαν. οὔτε γὰρ ἐκεῖνός τινα εἶχε τὸν διδάσκοντα, οὔτε οὗτος ἕνα τὸν ὑποτιθέμενον καὶ συμβουλεύοντα, ἀλλ' ἕκαστος ἐκ τῆς τοῦ συνειδότος διδασκαλίας, καὶ τῆς ἄνωθεν σοφίας τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει χορηγηθείσης κινούμενος ὥρμησεν ἐπὶ τὴν τοιαύτην προσαγωγὴν, ἀλλ' ἡ διαφορὰ τῆς γνώμης λοιπὸν καὶ τῆς προαιρέσεως ἡ ῥᾳθυμία, τοῦ μὲν εὐπρόσδεκτον ἐποίησε τὴν προσαγωγὴν, τοῦ δὲ ἀπόβλητον. καὶ ἐπεῖδεν ὁ θεὸς ἐπὶ Ἄβελ καὶ ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ. ὅρα πῶς πληροῦται ἐνταῦθα τὸ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ εἰρημένον, ὅτι ἔσονται οἱ πρῶτοι ἔσχατοι, καὶ οἱ ἔσχατοι πρῶτοι· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἀπὸ τῶν [f] πρωτοτοκίων ἔχων προτέρημα, καὶ πρῶτος δῆθεν προσενεγκὼν, ἐπειδὴ μὴ δεόντως προσήνεγκεν, ἐλάττων ὤφθη τοῦ ἀδελφοῦ. ἀμφοτέρων γὰρ προσενεγκόντων, φησὶν, ἡ θεία γραφὴ, καὶ ἐπεῖδεν ὁ θεὸς ἐπὶ Ἄβελ καὶ ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ. τί ἐστι καὶ ἐπεῖδεν; ἀντὶ τοῦ ἀπεδέξατο, ἐπῄνεσε τὴν γνώμην, ἐστεφάνωσε τὴν προαίρεσιν, ἠρκέσθη ὡς ἂν εἴποι τις τῷ γεγονότι. εἰ γὰρ

A cus reconditum habet thesaurum: nam in hunc modum se habent spiritualia omnia. Quid igitur inquit? *Et factum est post dies, obtulit Cain de fructibus terræ sacrificium Domino, & Abel obtulit etiam ipse de primogenitis ovium suarum, & de adipibus illarum.*

5. Iis qui acutius valent intueri, jam ex lectione ipsa liquidum est quid dicatur: verum quia omnium simul habenda est cura, & differentiam personarum nescit spiritualis doctrina: age manifestius vobis detegamus quæ dicta sunt, iterum ea repetentes. *Caïn*, inquit, *obtulit de fructibus terræ sacrificium Domino:* B deinde volens & de Abel docere nos Scriptura divina dicit, quod & ipse de sua arte, nempe pastoritia, suum attulerit sacrificium. *Obtulit* enim, inquit, *& ipse de primogenitis ovium suarum, & de adipibus illarum.* Observa quomodo nobis pientissima illius mens significetur, & non tantum de ovibus obtulerit, sed de primogenitis, hoc est, de preciosissimis, & maxime eximiis. Deinde & ex illis ipsis primogenitis preciosissima quæque: & de adipibus, inquit, illarum, hoc est, de pinguissimis & optimis. De Caïn nihil tale adnotatum est: sed obtulisse de frugibus C terræ sacrificium: quasi diceret, qualiacumque obveniebant, nulla ad delectum adhibita opera vel diligentia. Iterum dico, & dicere non cessabo: non quia Deus rebus nostris indiget, oblata suscipit, sed vult & per hæc ostendi gratum nostrum animum. Nam eum qui Deo offerebat, & offerebat ex iis quæ Dei sunt, cum intelligeret quantum differret natura, & se hominem tantum honoris sortitum esse, oportebat, quantum fieri poterat, suum testari officium, & preciosissima offerre. Sed vide, obsecro, dilecte. Habes D hîc occasiones ut quod oportet contempleris, merito pœnas luere eum qui suam ob ignaviam prodit salutem. Neque enim ille doctorem aliquem habuit, neque hic suggerentem & consiliarium: sed uterque conscientiæ suæ magisterio, & sapientia divinitus humano generi suppeditata, ad hanc oblationem incitatur: sed excellentia propositi & voluntatis segnities, illius quidem acceptissimam fecit oblationem, hujus autem repudiatam. *Et aspexit Deus ad Abel, & ad dona ipsius.* Vide quomodo impletur hîc quod E in Evangelio est dictum: Primi erunt ultimi, & ultimi primi. Luc. 13. 30. Matt. 20. 16 Marc. 10. 34 Ecce enim qui ob primogenituram privilegium habebat, & proinde prior offerebat, minor visus est fratre, ut qui secus offerret quam oportebat. Nam cum uterque obtulisset, dicit divina Scriptura: *Et aspexit Deus ad Abel, & ad dona ejus.* Quid est, *& aspexit?* id est, approbavit, laudavit mentem, coronavit voluntatem, & quasi quis dicat, facto contentus fuit. Nam &

a Ἡμᾶς deest in quibusdam mss.
b Savil. ἀναλαμβάνοντες. Reg. unus ἐπαναλαβόντες. Alii ἀναλαβόντες.
c Savil. & quinque mss. ἀλλά τί;
d Quatuor mss. ὅτι οὐκ ἐπειδή.
e Savil. sex mss. ἐπιδείξασθαι.
f Alii πρωτοτοκίων, non male. Morel. πρωτοτόκων.

A si de Deo loquimur, & de immortali natura aperire os audemus: sed cum homines simus, non possumus hæc aliter quam per linguam percipere. Attende rem miram: *Aspexit*, inquit, *Deus ad Abel, & ad dona ipsius.* Ovium oblationem dona vocavit: quia pretiosa, eximia, & immaculata obtulerat. Aspexit igitur ad ipsum, quia sano & sincero animo obtulerat; & ad dona oblata; non quod nullis maculis aspersa tantum, sed quod omni ex parte pretiosa erant, tum ob mentem ejus qui obtulerat, tum quod primogenita erant, & ex illis electissima, & ex adipibus ipsis, hoc est, ex
B optimis optima. *Et aspexit Deus ad Abel, & ad dona ipsius: ad Cain autem, & ad sacrificia ipsius non attendit.* Quia recta intentione, & sincera mente obtulerat Abel, *Aspexit*, inquit, *Deus*, hoc est, accepit, gratum habuit, laudavit. Cæterum oblata vocavit dona, ut per hoc offerentis animo majorem honorem præberet. *Ad Cain autem, & ad sacrificia illius non attendit.* Animadverte Scripturæ diligentiam; cum dixit, *non attendit*, monstravit reprobationem oblatorum: & cum oblationes fructuum terræ, sacrificia vocat, aliud nos docet. Vide quo-
C modo per facta & verba ipsa doceat Dominus, se hæc omnia a nobis velle præstari, ut animi nostri per ea quæ a nobis fiunt, manifesti reddantur, & ut sciamus nos Dominum habere & conditorem eum qui ex nihilo nos ut essemus produxit. Oves enim munera nominando divina Scriptura, terræ autem fructus sacrificia appellando, docet nos Dominum neque ut bruta adducantur, neque ut terræ fructus offerantur, sed tantum mentis affectionem quærere. Unde & nunc propter mentis affectionem
D ille quidem cum donis approbatus est, & gratus fuit: iste vero cum sacrificio suo rejectus est. Illud autem, *aspexit ad Abel, & ad munera ipsius: ad Cain autem, & ad sacrificia illius non attendit*; ita intelligamus ut Deum decet. Vult enim dicere, Deum illis notum fecisse, se illius approbare voluntatem, hujus autem repellere ingratum animum. Hujusmodi sunt ea quæ a Deo acta fuere. Videamus autem sequentia. *Et tristitia affecit Cain valde & concidit vultus ejus.* Quid est, *Et tristitia affecit Cain valde?* Du-
E plex illi tristitia accidit, non tantum quod solus ipse repudiatus, sed quod fratris donum acceptum fuerit. *Et tristitia affecit Cain valde, & concidit vultus illius.* Quid affecit illum tristitia? Utraque hæc valde tristitia affecerunt, & quod Dominus non attenderit sacrificium ipsius, & quod donum fratris acceptum ei fuerit. Cum igitur opus esset ut is, qui delictum admiserat, illud corrigeret; Dominus enim cle-

καὶ περὶ θεοῦ φθεγγόμεθα, καὶ περὶ τῆς ἀκηράτου φύσεως ἐκείνης τολμῶμεν [a] διᾶραι στόμα, ἀλλ' ἄνθρωποι ὄντες οὐκ ἄλλως δυνηθείημεν ταῦτα ἢ διὰ τῆς γλώττης νοῆσαι. σκόπει δὲ τὸ θαυμαστόν. ἐπεῖδε, φησὶν, ὁ θεὸς ἐπὶ Ἄβελ καὶ ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ· τὴν τῶν προβάτων προσαγωγὴν δῶρα ἐκάλεσε διὰ τὸ τίμιον, διὰ τὸ ἐξαίρετον, διὰ τὸ ἄμωμον τῶν προσενεχθέντων. ἐπεῖδε τοίνυν ἐπ' αὐτὸν, ὅτι ὑγιεῖ γνώμῃ τὴν προσαγωγὴν ἐποιήσατο, καὶ ἐπὶ τὰ δῶρα τὰ προσενεχθέντα, οὐχ ὅτι ἀκηλίδωτα μόνον, ἀλλ' ὅτι πανταχόθεν τίμια φαινόμενα, ἀπό τε τῆς γνώμης τοῦ προσάγοντος, ἀπό τε τοῦ πρωτότοκα εἶναι καὶ τούτων τὰ ἐξαίρετα, καὶ ἀπὸ τῶν στεάτων αὐτῶν, καὶ αὐτῶν τούτων τὰ βέλτιστα. καὶ ἐπεῖδε, φησὶν, ὁ θεὸς ἐπὶ Ἄβελ καὶ ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ· ἐπὶ δὲ Κάϊν, καὶ ἐπὶ ταῖς θυσίαις αὐτοῦ οὐ προσέσχεν. ἐπειδὴ ὀρθῇ γνώμῃ καὶ εἰλικρινεῖ διανοίᾳ προσήνεγκεν ὁ Ἄβελ, ἐπεῖδε, φησὶν, ὁ θεὸς, τουτέστιν, ἐδέξατο, ἠρέσθη, ἐπῄνεσε· δῶρα δὲ ἐκάλεσε τὰ προσενεχθέντα τιμῶν καὶ διὰ τούτου τοῦ προσενέγκαντος τὴν γνώμην. ἐπὶ δὲ Κάϊν καὶ ἐπὶ ταῖς θυσίαις αὐτοῦ οὐ προσέσχε. σκόπει τῆς γραφῆς [b] τὴν ἀκρίβειαν, τῷ εἰπεῖν, οὐ προσέσχεν, ἔδειξε τὴν ἀποβολὴν τῶν προσενεχθέντων, καὶ τῷ θυσίας καλέσαι τὰ ἀπὸ τῆς γῆς προσενεχθέντα, πάλιν ἕτερον ἡμᾶς τι διδάσκει. ὅρα γὰρ πῶς δείκνυσι δι' αὐτῶν τῶν γεγενημένων καὶ διὰ τῶν ῥημάτων, ὅτι ταῦτα ἅπαντα βούλεται παρ' ἡμῶν ὁ δεσπότης γίνεσθαι, ἵνα τὰ τῆς γνώμης ἡμῶν διὰ τῶν ὑφ' ἡμῶν πραττομένων δῆλα καταστῆται, καὶ ἵνα εἰδέναι ἔχωμεν, ὅτι ὑπὸ δεσπότην ἐσμὲν καὶ δημιουργὸν τὸν ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς παραγαγόντα. τὰ γὰρ πρόβατα δῶρα ὀνομάσασα ἡ θεία γραφὴ, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς γῆς θυσίας προσειποῦσα παιδεύει ἡμᾶς, ὅτι οὔτε ἡ τῶν ἀλόγων προσκομιδὴ, οὔτε ἡ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς καρπῶν προσαγωγὴ ζητεῖται παρὰ τῷ δεσπότῃ, ἀλλ' ἡ τῆς γνώμης διάθεσις μόνον. ὅθεν καὶ νῦν ὁ μὲν ἀπ' αὐτῆς ἀπόδεκτος γέγονε μετὰ τῶν δώρων· ὁ δὲ πάλιν διὰ ταύτην ἀπεβλήθη μετὰ τῆς θυσίας. τὸ δὲ, ἐπεῖδεν ἐπὶ Ἄβελ καὶ ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ, ἐπὶ δὲ Κάϊν καὶ ἐπὶ ταῖς θυσίαις αὐτοῦ οὐ προσέσχε, θεοπρεπῶς νοῶμεν. βούλεται γὰρ εἰπεῖν, ὅτι τοιαύτην αὐτοῖς γνῶσιν ἐνέθηκεν, ὅτι τοῦ μὲν ἠρέσθη [c] τῇ προαιρέσει, τοῦ δὲ ἀπεσείσατο τὴν ἀγνωμοσύνην. ἀλλὰ τὰ μὲν παρὰ τοῦ θεοῦ τοιαῦτα· ἴδωμεν δὲ λοιπὸν τὰ ἑξῆς. καὶ ἐλύπησέ, φησι, τὸν Κάϊν λίαν, καὶ συνέπεσε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. τί ἐστι, καὶ ἐλύπησε τὸν Κάϊν λίαν; διπλῆ τὰ τῆς λύπης αὐτῷ γέγονεν· οὐχ ὅτι αὐτὸς μόνος [d] ἀπόβλητος γέγονεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸ τοῦ ἀδελφοῦ δῶρον προσεδέχθη. καὶ ἐλύπησέ, φησι, τὸν Κάϊν λίαν, καὶ συνέπεσε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. τί ἐλύπησεν αὐτόν; ἀμφότερα αὐτὸν ἐλύπησε, καὶ τὸ μὴ προσχεῖν τῇ θυσίᾳ αὐτοῦ τὸν δεσπότην, καὶ τὸ εὐπρόσδεκτον γενέσθαι τὸ τοῦ ἀδελφοῦ δῶρον. δέον οὖν τὴν αἰτίαν συνειδότα ἐξ αὐτῶν τῶν γεγενημένων διορθώσασθαι τὸ πλημμεληθέν· φιλάνθρωπος γὰρ

a Morel. διαίρειν. Alii διᾶραι.
b Coislin. τὴν ἀλήθειαν. Ibidem Savil. & aliquot mss. τὸ μὲν γὰρ εἰπεῖν. Infra iidem, τὸ δὲ θυσίας καλέσαι.
c Alii, τὴν προαίρεσιν.
d Sex mss. & Savil. ἀπόβλητος ἐφάνη.

ὢν ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος, ἐπειδὰν τι πλημμελήσωμεν οὐχ οὕτως ἡμᾶς ἀποστρέφεται διὰ τὸ πλημμεληθὲν, ὡς ἐπειδὰν ἐπιμείνωμεν τῷ πλημμελήματι· ὁ δὲ λόγον οὐδένα τούτου ποιεῖται.

Καὶ ἵνα τοῦτο μάθῃς ἀκριβῶς, καὶ ἴδῃς ἄφατον μέγεθος φιλανθρωπίας, σκόπει ἐκ τῶν νῦν γινομένων τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ τὴν ὑπερβολὴν, καὶ τῆς ἀνεξικακίας τὸ μέγεθος. ἐπειδὴ γὰρ ἴδεν ἀμέτρως αὐτὸν λυπηθέντα, καὶ, ὡς εἰπεῖν, μέλλοντα καταβαπτίζεσθαι ὑπὸ τῶν τῆς λύπης κυμάτων, οὐ περιορᾷ, ἀλλ' ἣν ἐπεδείξατο φιλανθρωπίαν περὶ τὸν τούτου πατέρα, ἀφορμὰς αὐτῷ διδοὺς ἀπολογίας, καὶ παῤῥησίας αὐτῷ θύραν ἀνοίγων καὶ λέγων, ποῦ εἶ; μετὰ τὸ χαλεπὸν [a] ἐκεῖνο παράπτωμα, τὴν αὐτὴν καὶ νῦν ἐπιδείκνυται περὶ τὸν οὕτως ἀγνώμονα γεγονότα, καὶ ὡσανεὶ μέλλοντα κατὰ κρημνῶν φέρεσθαι, χεῖρα ὀρέγων, καὶ πρόφασιν παρασχεῖν βουλόμενος τοῦ διορθώσασθαι τὸ πλημμέλημα· φησὶ πρὸς αὐτόν· ἵνα τί περίλυπος ἐγένου; καὶ ἵνα τί συνέπεσε τὸ πρόσωπόν σου; οὐκ ἂν ὀρθῶς προσενέγκῃς, ὀρθῶς δὲ μὴ διέλῃς, ἥμαρτες; ἡσύχασον. πρὸς σὲ ἡ ἀποστροφὴ αὐτοῦ, καὶ σὺ ἄρξεις αὐτοῦ. σκόπει μοι, ἀγαπητὲ, συγκατάβασιν κηδεμονίας ἄφατον. ἐπειδὴ γὰρ ἴδεν αὐτὸν πολιορκούμενον, ὡς εἰπεῖν, ὑπὸ τοῦ τῆς βασκανίας πάθους, ὅρα πῶς τὴν οἰκείαν ἀγαθότητα μιμούμενος κατάλληλα αὐτῷ τὰ φάρμακα ἐπιτίθησιν, ὥστε ταχέως αὐτὸν ἀνιμήσασθαι, καὶ μὴ ὑποβρύχιον γενέσθαι. ἵνα τί περίλυπος ἐγένου; καὶ ἵνα τί συνέπεσε τὸ πρόσωπόν σου; τίνος ἕνεκεν, φησὶ, τοσαύτῃ λύπῃ κατεσχέθης, ὡς καὶ διὰ τοῦ προσώπου δεικνύναι τῆς ἀθυμίας τὸ μέγεθος; ἵνα τί συνέπεσε τὸ πρόσωπόν σου; διὰ τί οὕτω σου ἥψατο τὸ γεγενημένον; τίνος ἕνεκεν οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ συνεῖδες τὸ δέον; μὴ γὰρ ἀνθρώπῳ προσέφερες παραλογισθῆναι δυναμένῳ; [b] οὐκ ᾔδεις ὅτι οὐχὶ τῶν προσαγομένων ἐδεόμην, ἀλλὰ τῆς τῶν προσαγόντων ὑγιοῦς γνώμης; ἵνα τί περίλυπος ἐγένου; καὶ ἵνα τί συνέπεσε τὸ πρόσωπόν σου; οὐκ ἂν ὀρθῶς προσενέγκῃς, ὀρθῶς δὲ μὴ διέλῃς, ἥμαρτες; τὸ μὲν γὰρ εἰς ἔννοιαν ἐλθεῖν τοῦ προσενεγκεῖν ἐπαινετὸν, τὸ δὲ μὴ ὀρθῶς διελεῖν, τοῦτο τὴν ἀποβολὴν εἰργάσατο τοῦ προσενεχθέντος. ἔδει γὰρ θεῷ προσάγοντα πολλὴν ἐπιδείξασθαι περὶ τὴν διαίρεσιν τὴν ἀκρίβειαν, καὶ ὅσον ἐστὶ τὸ μέσον τοῦ δεχομένου καὶ τοῦ προσάγοντος, τοσαύτην ποιήσασθαι καὶ ἐν τῇ διαιρέσει τὴν διαφοράν. ἀλλὰ τούτων οὐδὲν ἐννοήσας σὺ ἁπλῶς τὰ τυχόντα προσήγαγες. διὰ τοῦτο οὐδὲ δεκτὰ γενέσθαι ἠδυνήθη. ὥσπερ γὰρ ἡ σὴ γνώμη, μεθ' ἧς τὴν προσαγωγὴν ἐποιήσω, οὐδὲν τὸ μέσον λογισάμενος, ἀποβληθῆναι ἐποίησε τὴν παρὰ σοῦ προσενεχθεῖσαν θυσίαν· οὕτως ἡ τοῦ ἀδελφοῦ γνώμη ὀρθή τε τυγχάνουσα, καὶ πολλὴν ἐπιδειξαμένη ἐν τῇ διαιρέσει τὴν ἀκρίβειαν, εὐπρόσδεκτα αὐτοῦ τὰ δῶρα πεποίηκεν. ὅμως οὐδὲ οὕτω δίκην ἀπαιτῶ τοῦ πλημμελήματος, ἀλλὰ δείκνυμι μόνον τὸ ἁμαρτηθὲν, καὶ συμβουλὴν εἰσάγω σοι, ἣν εἰ βουληθείης δέξασθαι, καὶ τὸ ἁμαρτηθὲν διορθώσῃ, καὶ χείροσιν οὐ περιβαλεῖς σαυτὸν κακοῖς. τί οὖν; ἥμαρτες, καὶ

A mens cum sit, non tam nos aversatur si delinquamus, quam si in delicto permaneamus; ille contra nullam ejus rationem habuit.

6. Et ut hoc evidenter scias, & benignitatis ipsius magnitudinem ineffabilem videas, vide ex his quæ nunc fiunt, bonitatis illius excellentiam, & patientiæ magnitudinem. Nam postquam vidit illum supra modum mœstum, &, ut ita dicam, a tristitiæ fluctibus submersum iri, non despexit; sed quam erga patrem ipsius benignitatem declaraverat, dans illi satisfaciendi occasiones post gravem B illum lapsum, ac fiduciæ januam aperiens, & dicens: *Ubi es?* eamdem & nunc erga ingratum illum declarat, manum illi quasi in præceps eunti porrigens; & occasionem præbere volens, ut delictum corrigat, illi dicit: *Quare mœstus factus es? & quare concidit vultus tuus? Nonne, si recte obtuleris, recte autem non diviseris, peccasti? Quiesce. Ad te conversio illius, & tu illius dominaberis.* Animadverte, dilecte, ineffabilem providentiæ indulgentiam. Quia enim vidit illum ab invidentiæ morbo, ut ita dicam, oppugnari, C vide quomodo pro sua bonitate congruentia ipsi remedia apponit, ut statim educatur, & aquis non obruatur. *Quare mœstus factus es? & quare concidit vultus tuus?* quare tanta detineris tristitia, ut & in facie mœroris magnitudinem ostendas? *quare concidit vultus tuus?* cur ex hac re conturbaris? quare non a te ipso quod oportebat fieri, considerasti? Num homini sacrificium obtulisti, qui falli possit? ignoras, mihi non esse opus ut aliquid offeratur, sed me sanam offerentium mentem velle? *Quare mœstus factus es? & quare concidit vultus tuus? Nonne si recte obtuleris, non autem recte divi-* D *das, peccasti?* quod in animum induxisti, esse offerendum, laude dignum est; quod vero non recte dividas, id ut oblatum repudiaretur effecit. Oportebat enim offerentem Deo, in discernendo magnam adhibere diligentiam: & quantum differunt qui offert & qui accipit, tanta & in discretione facienda diversitas. At horum nihil tu cogitasti, sed ut fortuito contigit, obtulisti. Atque idcirco non potuerunt esse accepta. Nam sicut E animus tuus, quo oblationem fecisti, nihil intermedii esse existimans, effecit ut rejicerentur ea quæ a te sunt oblata: sic fratris tui animus, qui rectus fuit, & multum in discernendo studium habuit, accepta illius dona fecit. Verumtamen neque sic pœnam delicti repeto, sed ostendo dumtaxat delictum, & consilium affero, quod si accipere volueris, & peccatum emendabis, & teipsum gravioribus malis non involves. Quid igitur?

In oblationibus quid observandum sit.

[a] Χαλεπὸν ἐκεῖνο καὶ μέγιστον παράπ- sic sex mss.

[b] Alii, οὐ συνεῖδες.

A peccasti, & graviter peccasti, sed non punio propter delictum. Benignus enim sum, & *nolo mortem peccatoris, sed ut convertatur & vivat.* (Ezech. 18. 23.) Igitur quia peccasti, quiesce, tranquillitatem para cogitationibus tuis, & libera mentem a procellis fluctuum inundantium, cohibe perturbationem illam; ne addas priori peccato gravius aliud, neque consilium aliquod immedicabile arripias. Ne teipsum maligno dæmoni captivum tradas. *Peccasti, quiesce.* Sciebat ab initio quod fratrem hic adoriturus esset, & ideo antea verbis reprimit. Nam quia tamquam Deus, B cui etiam arcana sunt cognita, sciebat cordis illius motus, multum admonendo, & verba illius infirmitati accommoda proferendo, congruentem ipsi medicinam protulit, quæ in se erant omnia faciens, tametsi ille repulso medicamento, in fratricidii profundum se præcipitarit. *Peccasti, quiesce:* Ne putes, inquit, licet tuum aversatus sim sacrificium ob pravam mentem, fratrisque oblationem acceptam habuerim ob sanam intentionem, me ideo primatu te destituere, & primogenituræ dignitatem a te auferre. Quiesce; nam licet honore ego illum prosequutus fuerim, C acceptaque fuerint illius dona: verumtamen *ad te conversio illius, & tu ipsius dominaberis.* Itaque post peccatum hoc permitto, ut primogenituræ privilegiis gaudeas, illumque sub tua potestate & dominio esse jubeo. Vide benignitatem Domini, quomodo furorem & insaniam illius demulcere, & verbis his impetum auferre nititur. Quippe motus mentis illius videns, & crudelem ac sanguinariam illius voluntatem sciens, nunc præmitigare ejus rationem vult & serenitatem menti inducere, subjiciendo ipsi D fratrem, & potestatem ipsius nihil minuendo. Verumtamen post tantam curam & tanta remedia nihil commodi Caïn inde retulit. Tantum valet mentis diversitas & malitiæ excessus.

(Moralis epilogus.) 7. Sed ne longius protracta oratio nostra caritati vestræ molestiam exhibere videatur, neve tædium vobis afferre hic sermo noster censeatur, & aures vestras obtundat, hic finem dicendi facientes, vestrum audiendi studium cohortemur, ut caveatis ne istum E imitemini, & ut relicta omni malitia, mandata Domini attente ac diligenter perficiatis, præsertim post tanta taliaque exempla. Neque enim ad ignorantiam deinceps quisquam nostrum confugere poterit. Nam si hic, Caïn inquam, nullum ante se invenit, qui tale quiddam egerit, nihilominus tamen intolerabilem & gravem illam sustinuit pœnam, quam & vos postea scietis: quid verisimile est

a Savil. ἐκδὸς.
b Morel. & quidam alii, γάρ ὁ θεός.
c Alii, τῆς ἀξίας τῶν πρωτοτοκίων σε ἐκβαλῶ.

A μέγα ἥμαρτες, ἀλλ' οὐ κολάζω διὰ τὸ ἁμαρτηθέν· φιλάνθρωπος γάρ εἰμι, καὶ οὐ βούλομαι τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν. ἐπεὶ οὖν ἥμαρτες, ἡσύχασον, γαλήνην ἐργάσαι σου τοῖς λογισμοῖς, καὶ ἀπαλλάγηθι τῆς τῶν κυμάτων σφοδρότητος τῶν πολιορκούντων σου τὴν διάνοιαν, κατάστειλον τὴν ταραχὴν, μὴ τῷ προλαβόντι ἁμαρτήματι ἕτερον χαλεπώτερον προσθῇς, μηδὲ βουλεύσῃ μηδὲν τῶν ἀνηκέστων. μὴ αἰχμάλωτον σαυτὸν [a] ἐκδῷς τῷ πονηρῷ δαίμονι. ἥμαρτες, ἡσύχασον. ᾔδει καὶ ἐκ προοιμίων τὴν μέλλουσαν ἐπιχείρησιν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ γίνεσθαι καὶ διὰ τούτων B αὐτὴν προανατέλλει τῶν ῥημάτων. ἐπειδὴ [b] γὰρ ὡς θεὸς καὶ τὰ ἀπόρρητα τῆς διανοίας ἐπιστάμενος ᾔδει τῆς καρδίας αὐτοῦ τὰ κινήματα, τῇ πολλῇ παραινέσει, καὶ τῇ τῶν ῥημάτων συγκαταβάσει κατάλληλον αὐτῷ τὴν ἰατρείαν εἰσφέρει, τὰ παρ' ἑαυτοῦ ἅπαντα πληρῶν, εἰ καὶ οὗτος τὸ φάρμακον ἀπωσάμενος εἰς τὸ τῆς ἀδελφοκτονίας βάραθρον ἑαυτὸν κατεκρήμνισεν. ἥμαρτες, ἡσύχασον. μὴ νομίσῃς, φησὶν, εἰ καὶ ἀπεστράφην σου τὴν θυσίαν διὰ τὴν οὐκ ὀρθὴν γνώμην, καὶ εἰ τὸ τοῦ ἀδελφοῦ δῶρον προσεδεξάμην διὰ τὴν ὑγιῆ προαίρεσιν, ὅτι τῶν πρωτείων σε ἀποστερῶ, καὶ [c] τῆς ἀξίας τῶν πρωτοτόκων ἐκ- C βάλλω. ἡσύχασον· εἰ γὰρ καὶ τῆς παρ' ἐμοῦ τιμῆς ἠξίωται, καὶ εὐπρόσδεκτα αὐτοῦ γέγονε τὰ δῶρα, ἀλλὰ πρὸς σὲ ἡ ἀποστροφὴ αὐτοῦ, καὶ σὺ ἄρξεις αὐτοῦ. ὥστε καὶ μετὰ τὴν ἁμαρτίαν ταύτην ἔχειν σε συγχωρῶ τὰ προτερήματα τῆς πρωτοτοκίας, κἀκεῖνον ὑπὸ τὴν σὴν ἐξουσίαν εἶναι κελεύω, καὶ ὑπὸ τὴν ἀρχὴν τὴν σήν. ὅρα φιλανθρωπίαν δεσπότου, πῶς αὐτοῦ βούλεται τὸν θυμὸν καὶ τὴν μανίαν καταστεῖλαι, καὶ τὴν ὁρμὴν ἐκκόψαι διὰ τῶν ῥημάτων τούτων· τὰ γὰρ κινήματα τῆς διανοίας αὐτοῦ κατοπτεύων, καὶ τῆς φονικῆς αὐτοῦ γνώμης ἐπιστάμενος τὸ ἀπηνὲς, ἤδη προλεᾶναι αὐτοῦ βούλεται τὸν λογι- D σμὸν, καὶ γαλήνην ἐργάσασθαι αὐτοῦ τῇ διανοίᾳ, ὑποτάττων αὐτῷ τὸν ἀδελφὸν, καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ μὴ ὑποτεμνόμενος. ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν τοσαύτην ἐπιμέλειαν καὶ μετὰ τοσαῦτα τὰ φάρμακα οὐδὲν πλέον ὁ Κάϊν ἀπώνατο. τοσοῦτόν ἐστι γνώμης διαφορὰ, καὶ κακίας ὑπερβολή.

Ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πλέον [d] ἐκτείναντες τὸν λόγον δόξωμεν παρενοχλεῖν τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, καὶ προσκορὴς ὑμῖν νομισθῇ ἡ παρ' ἡμῶν ὁμιλία τὰς ἀκοὰς ὑμῶν ἀποκναίουσα, ἐνταῦθα καταπαύσαντες τὸν λό- E γον, ἐκεῖνο παρακαλέσωμεν ὑμῶν τῇ φιληκοΐᾳ, μισῆσαι τὴν τοιαύτην μίμησιν, [e] καὶ τῇ κακίᾳ πολλὰ χαίρειν προσειπόντας, τὰς τοῦ κυρίου ἐντολὰς μετ' ἐπιμελείας πολλῆς, καὶ ἐξ ὅλης καρδίας μετέρχεσθαι, καὶ μάλιστα μετὰ τοσούτων καὶ τηλικούτων παραδειγμάτων. οὐδὲ γὰρ εἰς ἄγνοιαν λοιπὸν ἡμῶν τις καταφυγεῖν δυνήσεται. εἰ γὰρ οὗτος, λέγω δὴ ὁ Κάϊν, μηδένα ἔχων τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγονότων εὑρεῖν τοιοῦτόν τι διαπραξάμενον, ὅμως τὴν ἀνύποιστον ἐκείνην καὶ χαλεπὴν ὑπέμεινε τιμωρίαν, ὡς μετέπειτα γνωσθήσεται· τί πεί-

d Savil. & quatuor mss. ἐκλείνοντες. Paulopost quidam alii, ἡ παρ' ἡμῶν διδασκαλία τάς.
e Reg. καὶ τὴν κακίαν.

σεσθαι

σεσθαι ἡμᾶς εἰκὸς τὰ αὐτὰ ἢ καὶ χείρονα ἁμαρτάνοντας A μετὰ τὴν τοσαύτην τῆς χάριτος δαψίλειαν; ἢ πάντως τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸν σκώληκα τὸν ἀτελεύτητον, τὸν βρυγμὸν τῶν ὀδόντων, τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, τὴν γέενναν τοῦ πυρὸς, καὶ τὰς ἄλλας τὰς ἀπαραιτήτους τιμωρίας ἡμᾶς ὑποδέξασθαι; οὐδὲ γὰρ ἀπολογία τις λοιπὸν ὑπολείπεται, οὕτω ῥαθύμως ἡμῶν διακειμένων καὶ ἀναπεπτωκότων. μὴ γὰρ οὐκ ἴσμεν ἅπαντες τὰ πρακτέα, καὶ τὰ μὴ τοιαῦτα; καὶ ὅτι οἱ μὲν τὰ πρῶτα πράττοντες, τὰ πρωτεῖα τῶν στεφάνων ἕξουσιν· οἱ δὲ τοῖς ἐσχάτοις ὑποπεσόντες τῶν ἐσχάτων ὑποστήσονται κολαστηρίων τὴν καταδίκην; διὸ παρακαλῶ καὶ δέομαι καὶ ἀντιβολῶ μὴ ἀνό- B
[a] νητος ἡμῶν ἡ ἐνταῦθα συνέλευσις [a] γένεσθω, ἀλλὰ τῇ τῶν λόγων ἀκροάσει καὶ τὰ ἔργα ἐπακολουθείτω, ἵνα τὴν ἀπὸ τοῦ συνειδότος ἔχοντες πληροφορίαν, καὶ ταῖς χρησταῖς ἐλπίσιν ἐντεῦθεν ἤδη τρεφόμενοι, δυνηθῶμεν τὸ δυσχερὲς τοῦ παρόντος βίου εὐμαρῶς τὸ πέλαγος διαπλεύσαντες, εἰς τὸν λιμένα καταντῆσαι τῆς τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας, καὶ τῶν ἀπορρήτων ἐκείνων ἀγαθῶν ἐπιτυχεῖν, ὧν ἐπηγγείλατο κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ, μεθ' οὗ τῷ ἁγίῳ καὶ προσκυνητῷ αὐτοῦ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν C αἰώνων, Ἀμήν.

A nos passuros, qui eadem, vel etiam graviora peccamus, idque post tantam gratiæ largitatem? nonne ignem æternum, vermem qui non interibit, stridorem dentium, tenebras exteriores, gehennam ignis, & alias inevitabiles pœnas quæ nos excepturæ sunt? nulla enim defensio nobis relicta est, si ita negligentes & ignavi fuerimus. Nonne scimus omnes quæ sint facienda, quæ non facienda? & eos qui priora faciunt, principales coronas assequuturos esse; eos autem qui in extrema incidunt, extre- B mis suppliciis esse puniendos? Ideo precor atque obsecro ne conventus iste noster inutilis sit: sed ut quæ auribus hausta sunt, eadem & factis expromantur, ut nobis bene conscii, atque interim bona spe freti, difficile hoc præsentis vitæ pelagus facile trajicientes, in portum benignitatis Dei pervenire, & ineffabilia bona illa consequi valeamus, quæ promisit Dominus diligentibus se, gratia & misericordia unigeniti ejus Filii, cum quo sancto & adorando ejus Spiritui gloria, honor, & imperium, nunc & semper, & in sæcula sæculorum, amen.

ΟΜΙΛΙΑ ιθ'.

Καὶ εἶπε Κάϊν πρὸς Ἄβελ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, διέλθωμεν δὴ εἰς τὸ πεδίον.

ΚΑΘΑΠΕΡ τὰ ἀνίατα τῶν τραυμάτων οὐδὲ τοῖς αὐστηροῖς τῶν φαρμάκων εἴκει, οὐδὲ τοῖς γλυκαίνειν αὐτὰ δυναμένοις· οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ ἐπειδὰν ἅπαξ αἰχμάλωτος γένηται, καὶ ἑαυτὴν ἐκδῷ ᾧ τινι δήποτε πλημμελήματι, καὶ μὴ βούληται τὸ ἑαυτῆς D συμφέρον συνιδεῖν, κἂν μυρία τις ἐνηχῇ, οὐδὲν κερδαίνει, ἀλλὰ καθάπερ νεκρὰς ἀκοὰς κεκτημένη, οὐδεμίαν ἀπὸ τῆς παραινέσεως δέχεται τὴν ὠφέλειαν,
[b] [b] οὐκ ἐπειδὴ μὴ δύναται, ἀλλ' ἐπειδὴ μὴ βούλεται. οὐδὲ γὰρ καθάπερ ἐπὶ τῶν σωματικῶν τραυμάτων ἐστὶν ἰδεῖν, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς προαιρέσεως. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν σωματικῶν ἀκίνητά ἐστι πολλάκις τὰ τῆς φύσεως πάθη· ἐπὶ δὲ τῆς προαιρέσεως οὐδὲν τοιοῦτον, ἀλλ' ἔστι πολλάκις καὶ τὸν φαῦλον θελήσαντα μεταβαλέσθαι, καὶ γενέσθαι κα-
[c] λὸν, καὶ τὸν καλὸν ῥαθυμήσαντα [c] πρὸς τὴν κακίαν ἐξολισθῆσαι. ἐπεὶ οὖν αὐτεξούσιον ἡμῶν τὴν φύσιν εἰργάσα- E
[d] το· τὰ μὲν γὰρ ἑαυτοῦ [d] ἅπαντα ἐπιδείκνυται, καὶ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν μιμούμενος, καὶ τὰ ἀπόρρητα καὶ τὰ ἐν τῷ βάθει τῆς διανοίας κινούμενα ἐπιστάμενος παραινεῖ, συμβουλεύει, προανατέλλει τῆς κακῆς ἐπιχειρήσεως. οὐ μὴν ἀνάγκην ἐπιτίθησιν, ἀλλὰ τὰ φάρμακα κατάλληλα ἐπιθεὶς, ἀφίησιν ἐν τῇ γνώμῃ τοῦ κάμνοντος κεῖσθαι τὸ πᾶν. τοῦτο τοίνυν καὶ ἐπὶ τοῦ Κάϊν νῦν γέγονεν. ὅρα γὰρ μετὰ τοσαύτην κηδεμονίαν εἰς

HOMILIA XIX.

Et dixit Cain ad Abel fratrem suum, Egrediamur in campum.

1. QUEMADMODUM incurabilia vulnera neque austeris medicamentis cedunt, neque lenientibus: ita & anima D semel captiva, si se peccato cuipiam obnoxiam fecerit, & considerare noluerit quæ sibi sunt utilia: etiam si quis innumera inculcet illius auribus, nihil proficiet: sed quasi mortuæ essent aures, nullam ex admonitione suscipit utilitatem: non quia non potest, sed quia non vult. Non enim sicut & in corporalibus vulneribus videri solet, ita & in voluntate est. Nam in corporalibus naturæ affectiones sæpe immobiles sunt, in voluntate autem non ita se res habet. Sæpe enim si voluerit etiam qui malus est, mutatur, & fit bonus: & qui bonus, per ignaviam excidit, & fit malus. E Quia ergo liberi arbitrii esse nostram naturam fecit omnium Dominus, ipse quidem quæ sua sunt omnia pro sua misericordia semper exhibet: & sciens abscondita in profundo mentis & arcana, hortatur, consulit, conatusque nostros malos præveniens reprimit. Et necessitatem utique non imponit, sed congruentibus remediis appositis totum situm in ægrotantis sententia dimittit. Hoc igitur & in Cain nunc factum est. Vide enim post tantam provi-

Homo libertate arbitrii donatus.

Deus necessitatem non imponit.

[a] Savil. & Reg. γένηται. Mox Morel. ἐπακολουθείτω. Savil. & aliquot mss. ἐπακολούθως ἕποιτο.
[b] Reg. unus, οὐκ ἐπειδὴ μὴ φαίνηται, ἀλλ' ἐπειδὴ μὴ δύνηται.

[c] Morel. & aliquot mss. πρὸς τὴν κακίαν ἐξολισθῆσαι. Savil. & alii, πρὸς τὴν κακίαν αὐτομολῆσαι.
[d] Reg. unus & Savil. ἅπαντα ἐπιδεικνύμενος.

dentiam & sui curam, in quantam inciderit insaniam. Oportebat enim conscium peccati sui in emendando postea occupatum esse. At ille quasi ebrius, affectui & vulneri priori aliud ulcus conjungens, & medicinam tanta diligentia adhibitam non admittens, sed destinatam cædem in opus perducere festinans, a dolo & versutia exorditur, & fallacibus verbis fratrem decipit. Tam efferus est homo, qui in nequitiam declinavit. Nam sicut magnum & venerandum est rationale hoc animal, & maxime quando in virtutis viam contendit: ita quando in malum declinat, truculentarum bestiarum imitatur crudelitatem. Quin & cum feroces illarum mores assumserit, quamvis rationale & mansuetum animal sit, multis tamen nominibus illarum superat ferociam. Videamus igitur & istic quid acciderit. 8. *Et dixit Cain*, inquit, *ad Abel fratrem suum: Egrediamur in campum.* Verba quidem fratris, mens autem homicidæ. Quid facis ô Cain? nescis cui loqueris? Non cogitas tibi cum fratre colloquium esse? non reputas, eodem quo tu utero natum esse? non animo concipis abominabiles conatus? non times judicem qui falli nequit? non horret mens tua facinus? Cur in campum vocas fratrem, & foras a paternis ulnis abducis? Quare ipsum paterno auxilio destituis? Quid novi accidit, quod nunc fratrem in campum trahis, & id quod prius non fecisti, nunc facere attentas, & amicitiæ occasione fraternam benevolentiam prætexendo, hostilia quæque perpetrare deliberas? Quæ insania? quæ rabies? Esto excæcatus mente, fraternæ affectionis nullam rationem habeas, neque naturam agnoscas: cur adversus illum ad bellum te instruis, qui nulla te injuria affecit? Quid item habes quod parentibus objicias, quos tanta mœstitia affligere deliberas, & auctor esse terribilis tragœdiæ, ut primus eis violentam hanc mortem primus ostendas? Has illis mercedes reddis tuæ educationis? Quæ diaboli ars in hoc te flagitium impulit? An dicere potes benevolentiam Domini erga illum, ipsum adversum te arrogantem reddidisse? Nonne præcavens ob hanc sanguinariam tuam mentem subjecit illum tibi, & tuæ potestati subdidit, & dixit, *Quia ad te conversio illius, & tu ipsius dominaberis*? Nam hoc de fratris subjectione accipiendum est. Sunt enim aliqui dicentes, de sacrificio ab eo oblato Deum talia dixisse. Ad te conversio, inquit, doni, & tu ipsius dominaberis: id est, eo frueris. Et ideo utrumque sensum dixi, relinquens vestræ prudentiæ,

A ὅσην ἤδη μανίαν ἐξώκειλε. δέον γὰρ συνειδότα τὴν ἁμαρτίαν περὶ τὴν ταύτης διόρθωσιν λοιπὸν ἀσχοληθῆναι· ὁ δὲ καθάπερ μεθύων, τῷ πάθει καὶ [a] τῷ τραύματι τῷ προλαβόντι ἕλκος ἕτερον συνάπτων, καὶ τὴν ἰατρείαν οὐ προσιέμενος τὴν μετὰ τοσαύτης ἐπιμελείας προσαχθεῖσαν αὐτῷ, ἀλλὰ τὸν οἰκεῖον φόνον εἰς ἔργον ἀγαγεῖν ἐπειγόμενος, ἀπὸ δόλου καὶ πανουργίας τὴν ἀρχὴν ποιεῖται, καὶ τοῖς πεπλανημένοις ῥήμασιν ἀπατᾷ τὸν ἀδελφόν. τοσοῦτον θηριώδης ἐστὶν ἄνθρωπος εἰς κακίαν ἀποκλίνας. ὥσπερ γὰρ μέγα καὶ τίμιον τὸ λογικὸν τοῦτο ζῶον, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐπὶ τὴν τῆς ἀρετῆς ἐργασίαν ὁρμήσῃ, οὕτως ὅταν πρὸς κακίαν ἀποκλίνῃ, τῶν ἀνημέρων B θηρίων μιμεῖται τὴν ὠμότητα. ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐκείνων πάλιν μεταπεσὼν ἀγριότητα, τὸ ἥμερον τοῦτο καὶ λογικὸν ζῶον ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος νικᾷ τὴν ἐκείνων θηριωδίαν. ἴδωμεν οὖν καὶ ἐνταῦθα τί γίνεται. καὶ εἶπε, φησι, Κάϊν πρὸς Ἄβελ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, διέλθωμεν δὴ εἰς τὸ πεδίον. τὰ μὲν ῥήματα ἀδελφοῦ, ἡ δὲ γνώμη φονική. τί ποιεῖς ὦ Κάϊν; οὐκ οἶδας πρὸς τίνα διαλέγῃ; οὐκ ἐννοεῖς ὅτι πρὸς ἀδελφόν σοι γίνεται ἡ διάλεξις; οὐ λογίζῃ ὅτι τὰς αὐτάς σοι ἔλυσεν ὠδῖνας; οὐ λαμβάνεις εἰς ἔννοιαν τὸ μυσαρὸν τῆς ἐπιχειρήσεως; οὐ φοβῇ τὸν ἀπαραλόγιστον δικαστήν; C οὐ φρίττεις τὴν ἔννοιαν τοῦ τολμήματος; τίνος γὰρ ἕνεκεν εἰς τὸ πεδίον ἕλκεις τὸν ἀδελφὸν, καὶ ἔξω τῶν ἀγκαλῶν τῶν πατρικῶν ἐξάγεις; τίνος ἕνεκεν ἔρημον ποιεῖς τῆς πατρικῆς αὐτὸν βοηθείας; τί τὸ ξένον, ὅτι νῦν εἰς τὸ πεδίον ἕλκεις τὸν ἀδελφὸν, καὶ ὅπερ πρότερον οὐκ ἐποίησας νῦν ποιεῖν ἐπιχειρεῖς, καὶ προφάσει φιλοφροσύνης εὔνοιαν ἀδελφικὴν προβαλλόμενος, τὰ τῶν πολεμίων αὐτῷ [b] διαθεῖναι βουλεύῃ; τίς ἡ μανία; τίς ἡ λύσσα; ἔστω πηρωθεὶς τὸν λογισμὸν οὐδένα λόγον ποιῇ τῆς ἀδελφικῆς διαθέσεως, οὔτε τὴν φύσιν αὐτὴν ἐπιγινώσκεις, ἀλλὰ τί πρὸς τὸν οὐδὲν ἠδικηκότα οὕτως ἐξεπο- D λεμώθης; τί καὶ τοῖς γονεῦσιν ἔχων ἐγκαλεῖν [c] τοσαύτην αὐτοῖς κατήφειαν περιβαλεῖν βουλεύῃ, καὶ ἀρχηγὸς γενέσθαι τοῦ φοβεροῦ τούτου δράματος, καὶ πρῶτος τὸν βίαιον τοῦτον θάνατον αὐτοῖς ὑποδεῖξαι; ταύτας αὐτοῖς ἀποδίδως τὰς ἀμοιβὰς τῆς ἀνατροφῆς; ποία τοῦ διαβόλου μηχανὴ εἰς ταύτην σε τὴν πρᾶξιν παρώρμησε; μὴ γὰρ ἔχεις εἰπεῖν, ὅτι ἡ εὔνοια [d] τοῦ κοινοῦ πάντων δεσπότου ἡ περὶ αὐτὸν ἐπαρθῆναι αὐτὸν ἐποίησε κατὰ σοῦ; οὐχὶ προλαβὼν διὰ ταύτην σου τὴν φονι- E κὴν γνώμην ὑπέταξεν αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τὴν σὴν ἐξουσίαν εἶναι πεποίηκε, καὶ εἶπεν, ὅτι πρὸς σὲ ἡ ἀποστροφὴ αὐτοῦ, καὶ σὺ αὐτοῦ ἄρξεις; καὶ γὰρ περὶ τῆς τοῦ ἀδελφοῦ ὑποταγῆς τοῦτο ἐκλαμβάνειν δεῖ. εἰσὶ γάρ τινες λέγοντες, ὅτι περὶ τῆς θυσίας τῆς προσενεχθείσης παρ' αὐτοῦ ὁ θεὸς πρὸς αὐτὸν διελέχθη τὰ τοιαῦτα, ὅτι πρὸς σὲ ἡ ἀποστροφή, φησι, τοῦ δώρου, καὶ σὺ ἄρξεις αὐτοῦ, ἀντὶ τοῦ, σὺ αὐτοῦ ἀπολαύσεις. διὰ τοῦτο οὖν ἀμφότερα εἰπὼν καταλιμπάνω τῇ ὑμετέρᾳ [e] συνέσει,

a Quinque mss. & Savil. τῷ τραύματι τῷ προτέρῳ.
b Quinque mss & Savil. διαθεῖναι βούλει.
c Reg. unus & Coislin. τοσαύτῃ αὐτοῖς κατηφείᾳ. Mox Coislin. τοῦ φοβεροῦ τούτου πράγματος.
d Quatuor & Savil. τοῦ κοινοῦ δεσπότου.
e Συνέσει, ὅπερ ἂν ὑμῖν καταλλήλως τοῖς εἰρημένοις φαίνηται· κατὰ τοῦτο καὶ αὐτοὶ τὸ τοιοῦτον δέξασθε· ἐμοί. Sic quidam mss.

A ἵν' ὅπερ ἂν ὑμῖν ἀκολουθότερον φανῇ, δέξησθε καὶ αὐτοὶ τοῦτο. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ εἰρῆσθαι τοῦτο. Καὶ ἐγένετο, φησὶν, ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐν τῷ πεδίῳ, ἀνέστη Κάϊν ἐπὶ Ἄβελ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν. φοβερὰ ἡ πρᾶξις, ἐπικίνδυνον τὸ τόλμημα, μυσαρὰ ἡ ἐπιχείρησις, ἀσύγγνωστον τὸ ἁμάρτημα, τεθηριωμένης ψυχῆς ἡ γνώμη. ἀνέστη, φησὶν, ἐπὶ Ἄβελ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὢ μιαρᾶς χειρός· ὢ δεξιᾶς ἐλεεινῆς· μᾶλλον δὲ οὐ τὴν χεῖρα ἐλεεινὴν δεῖ καλεῖν καὶ μιαρὰν, ἀλλὰ τὴν γνώμην, ᾗ καὶ τὸ μέλος ὑπηρετήσατο. εἴπωμεν τοίνυν οὕτως· B ὢ γνώμης τολμηρᾶς, καὶ μιαρᾶς καὶ ἐλεεινῆς, καὶ ὅπερ ἂν εἴποι τις, οὐδὲν ἄξιον ἐρεῖ. πῶς οὐκ ἐνάρκησεν αὐτοῦ ἡ χείρ; πῶς ἠδυνήθη [a] κατασχεῖν τὸ ξίφος, καὶ τὴν πληγὴν ἐπαγαγεῖν; πῶς οὐκ ἀπέπτη τοῦ σώματος ἡ ψυχή; πῶς ἴσχυσεν εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὸ ἀνόσιον τοῦτο τόλμημα; πῶς οὐκ ἐπεκάμφθη, καὶ μετέβαλε τὴν γνώμην; πῶς οὐκ ἔλαβεν ἔννοιαν τῆς φύσεως; πῶς οὐκ ἐλογίσατο πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τὸ τέλος τοῦ γινομένου; πῶς ἤνεγκε μετὰ τὴν ἀναίρεσιν ἰδεῖν τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφοῦ σπαῖρον ἐπὶ τῆς γῆς; πῶς ἴσχυσε θεάσασθαι σῶμα νεκρὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἐρριμμένον, καὶ οὐ διελύθη εὐθὺς ἀπὸ τῆς θέας; C εἰ γὰρ ἡμεῖς μετὰ τοσούτων ἐτῶν ἀριθμὸν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὁρῶντες τοὺς τελευτῶντας, καὶ ταῦτα οἰκείᾳ τελευτῇ τῆς ζωῆς μεθισταμένους, καὶ οὐδαμόθεν ἡμῖν προσήκοντας [b] κατακλώμεθα, κἂν ἐχθρὸς ᾖ καταλυόμεθα τὴν ἔχθραν· πολλῷ δὴ μᾶλλον τοῦτον εἰκὸς ἦν διαλυθῆναι, καὶ ἀθρόον ἀφεῖναι τὴν ψυχὴν, ὁρῶντα τὸν πρὸ μικροῦ διαλεγόμενον, ἀδελφὸν τὸν ὁμομήτριον, τὸν ὁμοπάτριον, τὸν τὰς αὐτὰς αὐτῷ λύσαντα ὠδῖνας, τὸν τὴν παρὰ Θεοῦ εὔνοιαν ἐπισπασάμενον ἐξαίφνης ἄπνουν καὶ ἀνενέργητον κείμενον, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς σπαίροντα.

D Ἀλλ' ἴδωμεν πάλιν καὶ μετὰ τὴν ἀνοσίαν ταύτην πρᾶξιν, καὶ μετὰ τὸ τολμῆσαι τοῦτο τὸ πάσης συγγνώμης ἀπεστερημένον, πόσῃ κέχρηται συγκαταβάσει, καὶ φιλανθρωπίᾳ ὁ τῶν ἁπάντων Θεός. Καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Κάϊν. αὐτὸ τοῦτο μόνον πόσης ἐστὶν ἀγαθότητος, τὸν τὰ τοιαῦτα ἐργασάμενον ἀποκρίσεως ἀξιῶσαι; εἰ γὰρ ἡμεῖς πολλάκις τοὺς ὁμογενεῖς βδελυττόμεθα, ἐπειδὰν ἴδωμεν τοιοῦτόν τι τόλμημα ἐργασαμένους· πολλῷ μᾶλλον τὸν ἀγαθὸν Θεὸν ἐκπλήττεσθαι δεῖ τοσαύτῃ τῇ ἀνεξικακίᾳ κεχρημένον, καὶ μάλα εἰκότως. ἰατρὸς γάρ ἐστι, καὶ πατὴρ φιλόστοργος, καὶ ὡς μὲν ἰατρὸς πάντα ποιεῖ καὶ πραγματεύεται, E ὥστε τοὺς ἐν χαλεπαῖς ἀρρωστίαις τυγχάνοντας πρὸς ὑγίειαν ἐπαναγαγεῖν· ὡς δὲ πατὴρ φιλόστοργος τοὺς τὴν οἰκείαν εὐγένειαν διὰ ῥᾳθυμίαν προδεδωκότας βούλεται διὰ τῆς πατρικῆς φιλοστοργίας εἰς τὴν προτέραν ἀγαγεῖν εὐημερίαν. ἐπεὶ οὖν πολὺ τῆς ἀγαθότητός ἐστιν αὐτοῦ τὸ μέγεθος, βούλεται καὶ πρὸς τὸν τὰ τοιαῦτα τετολμηκότα πολλὴν τὴν ἑαυτοῦ φιλανθρωπίαν ἐπιδείξασθαι. φησὶ γὰρ πρὸς αὐτόν· Ποῦ ἐστιν Ἄβελ ὁ ἀδελφός σου; πολλὴ καὶ ἀπει-

A id quod dictis magis congruum videtur, eligendum. Mihi enim videtur de fratre esse dictum. 9. *Et factum est, cùm essent ipsi in campo, surrexit Cain contra Abel fratrem suum, & occidit illum.* Horrendum facinus, periculosi ausus, abominabile opus, irremissibile peccatum, efferatæ animæ propositum. *Surrexit*, inquit, *contra Abel fratrem suum, & occidit illum.* O abominabilem manum! ô dexteram miserabilem! imo non manum oportet vocare abominabilem & miserabilem, sed mentem cui membrum servivit. Dicamus igitur sic, ô B audacem mentem, & abominabilem & miserabilem! & quidquid dici potest, non satis dicetur. Quomodo non obtorpuit ejus manus? quomodo potuit tenere gladium, & infligere plagam? quomodo non avolavit a corpore anima? quomodo valuit operari tam nefandum facinus? quomodo non inflexa est, & Caïn non mutavit sententiam? quomodo non cogitavit naturam? quomodo non consideravit antequam adoriretur nefas, operis finem? quomodo sustinuit post facinus, videre corpus fratris spiritum efflantis & palpitantis super terram? quomodo potuit C videre mortuum & humi projectum, & a spectaculo non statim dissolutus est? Nam cum nos post tot annorum numerum, cum quotidie morientes videmus, quamvis naturali morte, & sanguine nihil nobis junctos, viribus destituimur: & si inimicus sit, inimicitiarum finem facimus; quanto magis hunc disperire par erat, & statim emittere animam, cum videret fratrem, qui paulo antea loquebatur, eadem matre natum, eodem patre genitum, ejusdem uteri partu editum, Deo singulari benevolentia acceptum, subito absque spiritu & operatione jacentem, & super terram palpitantem?

D 2. At videamus post nefarium illud facinus, & post flagitium nulla venia dignum quanta iterum indulgentia, quantaque benignitate omnium Deus utitur. *Et dixit Deus ad Caïn.* Idipsum vel solum quantæ bonitatis fuerit, quod eum qui tanta facinora commiserit, colloquio dignetur? Nam cùm nos sæpe cognatos nostros abominemur, si quando viderimus eos tale quoddam facinus perpetrasse: multo magis bonum Deum mirari par est tanta utentem tolerantia: & jure merito. Medicus enim est, E & clementissimus pater: & sicut medicus nihil non facit ut qui gravi morbo laborant, ad sanitatem reducantur: & sicut clementissimus pater filios, qui nobilitatem suam per ignaviam amisere, paterna indulgentia ad pristinam felicitatem restituere cupit. Proinde quia immensæ bonitatis est, iterum benignitatem suam illi, qui talia fuerat ausus, ostendere vult. Dicit enim illi: *Ubi est Abel frater tuus?* Mul-

a Regius unus καταγαγεῖν τὸ ξίφος.

b Mss. quinque κατακλώμεθα, συστελλώμεθα· κἂν.

ta & immensa Dei patientia est. Non enim interrogat quasi ignoret: sed idipsum agit, quod & patri illius fecerat: nihil enim obstat, quin idem denuo dicatur. Nam quemadmodum illum, cùm se præ pudore nuditatis tegeret, rogabat: *Ubi es?* non ignorans, sed fiduciæ occasiones illi præbens, ut per confessionem peccati delictum ablueret: hunc enim morem habet, ut ab initio a nobis peccatorum exigat confessionem, & veniam præbeat, ita & nunc rogat Caïn, & inquit: *Ubi est Abel frater tuus?* Ignorantiam simulat benignus Dominus, hac interrogatione eum, qui talia commiserat, præparans, ut ad peccati confessionem adduceretur, possetque veniam forte & misericordiam assequi. *Ubi est Abel frater tuus?* Quid igitur ad hæc ingratus, stupidus, temerarius & impudens? Cum cogitandum esset Deum non ignarum rei interrogare, sed ab ipso confessionem criminis exigere; & nos docere, nunquam causa non examinata sententiam contra fratres nostros esse ferendam, & in mentem revocare consilium Domini; qui hunc illius conatum reprimens, & conscius etiam antequam res eveniret, quid ille haberet in animo, remediis ad præveniendum usus est. Cum oportuisset, his omnibus cogitatis, finem facere insaniæ, dicere quid factum, ostendere medico ulcus, & accipere ab illo pharmaca; ille iterum auget vulnus, & ulcus gravius reddit, *& dixit*, inquit, *Nescio.* Vide responsi impudentiam. Num homini loqueris, quem forte decipere posses? Nescis infelix & miser, quis est qui tibi loquitur? Non cogitas, ipsum ob bonitatem magnam interrogare, occasionem quamdam invenire cupientem, per quam suam tibi declaret humanitatem, & ut postea tentatis a se omnibus, nullam habeas defensionem, utpote qui pœnæ teipsum obnoxium constituas? *Et dixit*, inquit, *Nescio. Num custos fratris mei sum ego?* Cogita hîc conscientiæ accusationem & quomodo qui conscientia impellebatur, ut ita dicam, nec postquam dixit, Nescio, finem dicendi fecit, sed subdidit: *Num custos fratris mei sum ego?* tantum non seipsum redarguens. Atenim si ex consequenti abs te ageretur, secundùm naturæ leges custodem fraternæ salutis te esse oportebat. Hoc enim natura decrevit, & oportet eos qui ex eodem utero nati sunt, mutuo esse custodes. Quod si hoc nolebas, & noluisti custos esse fratris: quare ergo illius interfector es factus, & eum qui te nulla affecit injuria occidisti, & putasti nullum fore qui te de hoc reprehensurus esset? Sed exspecta, & videbis accusatorem tuum fore eum qui interfectus & prostratus jacet, & te viventem & ambulantem, clara voce accusaturum.

Gen. 3. 9.

Accusatio conscientiæ quam gravis.

A ρος ἡ ἀνεξικακία τοῦ θεοῦ. οὐ γὰρ ἐπειδὴ ἠγνόει ἠρώτα, ἀλλ' ὅπερ ἐπὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πεποίηκεν. οὐδὲν γὰρ κωλύει πάλιν [a] τὸ αὐτὸ εἰπεῖν. καθάπερ γὰρ ἐκεῖνον ὁρῶν διὰ τὴν αἰσχύνην τῆς γυμνότητος κρυπτόμενον ἠρώτα, ποῦ εἶ, οὐκ ἀγνοῶν, ἀλλὰ παῤῥησίας αὐτῷ ἀφορμὰς διδοὺς, ὥστε διὰ τῆς ὁμολογίας τοῦ πλάσματος ἀπονίψασθαι τὸ πλημμέλημα, τοῦτο γὰρ ἔθος αὐτῷ ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς τὴν ὁμολογίαν ἀπαιτεῖν παρ' ἡμῶν τῶν ἡμαρτημένων, καὶ συγχώρησιν παρέχειν· ἐρωτᾷ καὶ νῦν τὸν Κάϊν, καί φησι, ποῦ ἐστιν Ἄβελ ὁ ἀδελφός B σου; ἄγνοιαν προσποιεῖται ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης, ἵνα διὰ τῆς ἐρωτήσεως παρασκευάσῃ τὸν τὰ τοιαῦτα εἰργασμένον ἐπειχθῆναι πρὸς τὴν ὁμολογίαν τοῦ πλημμελήματος, καὶ δυνηθῇ συγγνώμης τινὸς ἴσως καὶ φιλανθρωπίας ἐπιτυχεῖν. ποῦ ἐστιν Ἄβελ ὁ ἀδελφός σου; τί οὖν ὁ ἀγνώμων καὶ ἀναίσθητος, ὁ ἰταμὸς καὶ ἀναίσχυντος; δέον ἐννοῆσαι ὅτι οὐκ ἀγνοῶν ἐρωτᾷ, ἀλλὰ τὴν παρ' αὐτοῦ [b] ἀπαιτῶν ὁμολογίαν, καὶ ἡμᾶς παιδεύων μηδέποτε πρὸ τῆς ἀποδείξεως καταψηφίζεσθαι τῶν ἀδελφῶν τῶν ἡμετέρων, καὶ εἰς ἔννοιαν ἐλθεῖν τῆς τοῦ δεσπότου συμβουλῆς, καὶ ὅτι ταύτην αὐτοῦ τὴν ἐπιχείρη- C σιν ἀναστέλλων, καὶ εἰδὼς καὶ πρὸ τῆς ἐκβάσεως τὴν ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ κίνησιν, προφυλακτικοῖς ἐχρήσατο φαρμάκοις· δέον ταῦτα πάντα ἐννοήσαντα μέχρι τούτου στῆσαι τὰ τῆς μανίας, καὶ εἰπεῖν τὸ γεγονὸς, καὶ δεῖξαι τῷ ἰατρῷ τὸ ἕλκος, καὶ δέξασθαι τὰ παρ' αὐτοῦ φάρμακα· ὁ δὲ πάλιν ἐπιτείνει [c] τὸ τραῦμα καὶ τὴν νομὴν τῶν ἑλκῶν βαρυτέραν ἐργάζεται. καὶ εἶπε, φησιν, οὐ γινώσκω. ὅρα ἀποκρίσεως ἀναίδειαν. μὴ γὰρ ἀνθρώπῳ διαλέγῃ, ὃν ἴσως καὶ παραλογίσασθαι δυνατὸν ἦν; οὐκ οἶδας ἄθλιε καὶ ταλαίπωρε, τίς ἐστιν ὁ πρὸς σὲ διαλεγόμενος; οὐ λογίζῃ, ὅτι διὰ πολλὴν ἀγαθότητα πυνθάνεται βουλόμενος ἀφορμήν τινα εὑρεῖν, δι' ἧς D τὴν οἰκείαν ἐπιδείξηται φιλανθρωπίαν, καὶ ἵνα λοιπὸν τὰ παρ' ἑαυτοῦ ἅπαντα ἐπιδειξαμένου, μηδεμίαν ἔχῃς ἀπολογίαν τῇ τιμωρίᾳ σαυτὸν ὑπεύθυνον καταστήσας; καὶ εἶπε, φησιν, οὐ γινώσκω. μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμι ἐγώ; ἐννόει μοι ἐνταῦθα τοῦ συνειδότος τὴν κατηγορίαν, καὶ ὅπως ὠθούμενος, ὡς εἰπεῖν, ὑπὸ τῆς συνειδήσεως οὐκ ἔστη μέχρι τοῦ εἰπεῖν, οὐ γινώσκω· ἀλλ' ἐπήγαγε, μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμι ἐγώ; μονονουχὶ ἑαυτὸν ἐλέγχων. καί τοι εἴ σοι κατὰ ἀκολουθίαν ἅπαντα ἐπέπρακτο, καὶ κατὰ τὸν τῆς φύσεως νόμον, ἐχρῆν E σε καὶ φύλακα εἶναι τῆς τοῦ ἀδελφοῦ σωτηρίας. τοῦτο γὰρ ἡ φύσις ἐπέτρεπε, καὶ ἔδει τοὺς τὰς αὐτὰς λύσαντας ὠδῖνας, ἀλλήλων φύλακας εἶναι. εἰ δὲ μὴ τοῦτο ἐβούλου, μηδὲ ἤθελες εἶναι φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ, τίνος ἕνεκεν [d] καὶ σφαγεὺς ἐγένου, καὶ τὸν οὐδὲν ἠδικηκότα ἐφόνευσας, καὶ ἐνόμισας μηδὲ τὸν ἐλέγχοντα ἔχειν; ἀλλ' ἀνάμεινον, καὶ ὄψει αὐτόν σου κατήγορον γινόμενον τὸν ἀνῃρημένον, καὶ νεκρὸν κείμενόν σου τοῦ ζῶντος καὶ βαδίζοντος λαμπρᾷ τῇ φωνῇ [e] κατηγοροῦντα. καὶ εἶπεν

a Savil. & Reg. unus τὰ αὐτὰ εἰπεῖν.
b Sic Savil. & alii. Morel. ἀπαιτῶν ἀπολογίαν, perperam.
c Morel. τὰ τραύματα. Alii, τὸ τραῦμα.

d Quinque mss. καὶ φονεύς. Mox unus, τὸν ἐλέγχοντα ἔχειν.
e Savil. & tres mss. καταβοῶντα.

ὁ θεὸς τί ἐποίησας τοῦτο; πολλὴ καὶ τοῦ ῥήματος ἡ ἔμφασις. Τίνος ἕνεκεν, φησὶ, τοῦτο διεπράξω; τί ἐποίησας τοῦτο τὸ ἀνόσιον τόλμημα, τὸ μιαρὸν ἐπιχείρημα, τὴν πρᾶξιν τὴν ἀσύγγνωστον, τὴν μανίαν τὴν ἀφόρητον, τὸν φόνον τὸν καινὸν καὶ ξένον, καὶ πρῶτον παρὰ τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ εἰσενεχθέντα διὰ τῆς σῆς δεξιᾶς; τί ἐποίησας τοῦτο τὸ μέγα καὶ φοβερὸν, τὸ μὴ ἔχον ἑτέραν ὑπερβολὴν ἁμαρτήματος; φωνὴ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ σου βοᾷ πρός με ἐκ τῆς γῆς. μὴ γὰρ ἄνθρωπός εἰμι, φησιν, ἐκείνης μόνης τῆς φωνῆς τῆς διὰ γλώττης προφερομένης ἀκούων; θεός εἰμι δυνάμενος καὶ δι' αἵματος ὑπακούειν βοῶντος, καὶ χαμαί που κάτω κειμένου. ἰδοὺ γὰρ πόσον ἵπταται τοῦ αἵματος τούτου ἡ φωνὴ, ὡς ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβαίνειν, καὶ παρατρέχειν τὸν οὐρανὸν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰς ἀνωτέρω δυνάμεις, καὶ παρ' αὐτὸν ἵστασθαι τὸν θρόνον τὸν βασιλικὸν, καὶ τὴν σὴν μιαιφονίαν [a] ἀποδύρεσθαι, καὶ τῆς ἀνοσίας πράξεως κατηγορεῖν. φωνὴ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ σου βοᾷ πρὸς μὲ ἐκ τῆς γῆς. μὴ γάρ, φησιν, εἰς ξένον καὶ ἀλλότριον τὴν παρανομίαν ταύτην εἰργάσω; εἰς τὸν ἀδελφὸν τὸν σὸν, τὸν οὐδὲν ἠδικηκότα. ἀλλ' ἴσως ἡ παρ' ἐμοῦ εὔνοια τὸν φόνον αὐτῷ τοῦτον ἔτεκε, καὶ μὴ δυνάμενος ἐμοὶ μάχεσθαι, εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀκάθεκτον θυμὸν [b] ἐξεκένωσας. διά τοι τοῦτο τοιαύτην ἐπάξω σοι τιμωρίαν, ὡς μηδὲ λήθῃ παραδοθῆναι τὸ τολμηθὲν, καὶ τὴν διὰ τοῦτο ἐπενεχθεῖσάν σοι τιμωρίαν· ἵνα τὰ εἰς σὲ γινόμενα σωφρονισμὸς γένηται τοῖς μετὰ ταῦτα ἅπασι. καὶ νῦν ἐπειδὴ τοῦτο εἰργάσω, καὶ εἰς ἔργον ἤγαγες τὰ κακῶς σοι δόξαντα, καὶ ὑπὸ τοῦ φθόνου τοῦ πολλοῦ εἰς τὸν φόνον ὥρμησας, ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ τῆς γῆς.

Ὁρᾷς τῆς κατάρας τὴν διαφορὰν ἀγαπητέ; μὴ ἁπλῶς παραδράμῃς, ἀλλ' ἐκ τοῦ μεγέθους τῆς κατάρας, ἐννόει τοῦ τολμήματος τὴν ὑπερβολὴν, [c] καὶ ὅσῳ μεῖζον τοῦτο τὸ ἁμάρτημα τῆς παραβάσεως τοῦ πρωτοπλάστου, ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς κατάρας ἔξεστι τῷ βουλομένῳ συνιδεῖν. ἐκεῖ μὲν γάρ φησιν, ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου, καὶ ἐπὶ τὴν γῆν [d] τὴν κατάραν ἐξέχεε, τὴν κηδεμονίαν τὴν περὶ τὸν ἄνθρωπον ἐπιδεικνύμενος. ἐνταῦθα δὲ ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις ὀλεθρία, καὶ τὸ τόλμημα παράνομον, καὶ τὸ ἐπιχείρημα ἀσύγγνωστον, αὐτὸς τὴν κατάραν δέχεται· ἐπικατάρατος γάρ, φησι, σὺ ἀπὸ τῆς γῆς. ἐπειδὴ γὰρ τὰ αὐτὰ σχεδὸν τῷ ὄφει εἰργάσατο καθάπερ ὀργάνῳ ὑπηρετησαμένῳ τῇ τοῦ διαβόλου γνώμῃ, καὶ καθάπερ ἐκεῖνος διὰ τῆς ἀπάτης τὴν θνητότητα εἰσήγαγεν· οὕτω καὶ οὗτος ἀπατήσας τὸν ἀδελφὸν, καὶ εἰς τὸ πεδίον ἐξαγαγὼν τὴν δεξιὰν ὥπλισε κατ' αὐτοῦ, καὶ τὸν φόνον εἰργάσατο. διὰ τοῦτο ὥσπερ ἐκείνῳ ἔλεγεν· ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων τῆς γῆς. οὕτω καὶ τούτῳ, ἐπειδὴ τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ εἰργάσατο. ὥσπερ γὰρ ὁ διάβολος ὑπὸ φθόνου καὶ βασκανίας κινούμενος, καὶ οὐ φέρων τὰς ἀφάτους εὐεργεσίας τὰς εἰς τὸν ἄνθρωπον γεγενημένας ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐκ προοιμίων,

A *Et dixit Deus : Quid fecisti hoc ?* Magna hujus verbi recondita vis est, & emphasis. Quare, inquit, hoc operatus es ? Quare admisisti nefarium hoc facinus, abominabile opus, factum inexpiabile, insaniam intolerabilem, cædem novam & stupendam, jam primùm in hominum vitam tua dextera invectam ? Cur fecisti hoc tam magnum, tam terribile, quo non est peccatum aliud gravius ? *Vox sanguinis fratris tui clamat ad me de terra.* Num homo sum, inquit, qui solam illam vocem audiam, qua per linguam profertur ? Deus sum, qui possum & per sanguinem audire B clamantem, & humi prostratum. Ecce quousque volat vox sanguinis hujus, usque in cælum a terra ascendit, & prætercurrens cælum, cæloque superiores virtutes, regio solio assistit, & tuum deplorat homicidium, ac nefarium hoc scelus accusat. *Vox sanguinis fratris tui clamat ad me de terra.* Num, inquit, in alienum & hospitem iniquitatem hanc patrasti ? In fratrem tuum, illum qui nulla te injuria affecerat, sæviisti. Sed forte benevolentia mea hanc illi cædem peperit, & cùm non posses mecum pugnare, in illum effudisti furorem tuum indomitum. Eapropter talem tibi pœnam inferam, ut audax istud facinus oblivioni C tradi non possit, & quæ in te fiunt, omnibus posthac sequuturis castigatio & admonitio sint. Et nunc quia hoc fecisti, & malam voluntatem ad effectum deduxisti, & per invidiam cædem commisisti : *Maledictus tu de terra.*

3. Vides maledictionis differentiam, dilecte ? Ne igitur inconsideranter hinc transeas, sed ex maledicti magnitudine, D flagitii immanitatem expende. Nam quanto majus sit peccatum hoc prævaricatione primi hominis, ex maledictionis varietate scire volenti licet. Illic enim inquit : *Maledicta terra in operibus tuis :* & in terram effusa est maledictio, ostensa sua in hominem cura. Gen. 3. 17. Hîc vero quia opus perniciosum, facinus iniquum, & inexpiabile flagitium, ipse maledictum excipit. *Et nunc maledictus*, inquit, *tu de terra.* Nam quia ferme eadem egit quæ serpens, & quasi organum servivit diaboli sententiæ : & sicut ille fraude mortalitatem introduxit, sic & E hic deceptum fratrem & in campum eductum, armata in illum manu occidit. Propterea sicut illi dixit, *Maledictus tu inter omnes bestias terræ* : sic & huic, qui eadem quæ ille operatus fuit. Nam sicut diabolus, odio & invidia motus, non ferens tot ineffabilia beneficia, quæ in hominem ab initio collata sunt, invidia ad

a Savil. & Reg. unus ἀποδύρεσθαι.
b Duo mss. ἐκένωσας.
c Duo mss. καὶ ὅτι ὅσον μείζω.
d Colb. unus, τὴν κατάραν ἐξέτεινε.

deceptionem exstimulatus est, quæ mortem induceret; ita & hic Dei erga fratrem suum benevolentiam magnam videns, ex invidia ad homicidium prosiliit. Idcirco dicit illi: *Et nunc maledictus tu de terra.* Maledictus, inquit, eris, *& terræ illi quæ aperuit os suum, ut sanguinem fratris tui de manu tua exciperet.* Et terræ illi, inquit, eris maledictus, quæ sustinuit tali sanguine irrigari, qui cum tanta abominatione a tam impia manu effusus est. Dein Scriptura divina maledictionem interpretans, manifestius dicit: *Quando operatus fueris terram, non adjiciet ut det tibi robur suum.* Magna pœnæ species, & grave indignationis pondus. Laborem quidem, inquit, sustinebis, & quæ tu facere potes, omnia facies: & operaberis terram tali sanguine inquinatam: nullum autem metes fructum tam multorum laborum, sed inutilis erit tibi omnis labor quem feceris. Neque hic finis erit pœnæ, sed & *gemens & tremens eris super terram.* Rursus & hoc maximum est supplicii genus perpetuo gemere ac tremere. Quia enim, inquit, abusus es robore corporis, & membrorum viribus, propter hoc continuum hunc tremorem & motum tibi infero, ut non solum ipse habeas jugem admonitionem & memoriam hujus nefasti sceleris: sed ut & omnes qui te viderint, viso te, quasi clara illis voce personante, discant ne talia audeant, ut ne similia patiantur: & pœna tua alios doceat omnes, ne ultra tali sanguine terram polluant. Propterea non brevi te morte plectam, ut ne factum oblivioni tradatur: sed vitam morte graviorem sustinere te curabo, ut per hæc discas qualia perpetraveris. 12. *Et dixit Cain Domino: Major est causa mea, quàm ut dimittar ego.* Magnum aliquid, & saluti nostræ plurimum utile hîc, si attenti fuerimus, licebit addiscere. *Et dixit Cain: Major est causa mea, quàm ut dimittar ego.* Ecce absoluta confessio. Tale tantumque est, inquit, peccatum quod commisi, ut non possim accipere veniam. Ecce, dicet aliquis, confessus est, & cum magna accuratione confessus est: sed nihil inde lucri, dilecte. Intempestiva enim confessio est. Hoc enim facere oportebat tempore congruenti, quando adhuc impetrari poterat a judice misericordia. Memores nunc estote ejus, quod paulo ante dixi, nempe in terribili illo die, & in tribunali, in quo nulla personarum acceptio, fore ut unusquisque nostrum ob peccata pœnitentia ducatur, videns & ante oculos habens terribilia illa tormenta, & inevitabiles pœnas, sed nullam inde habiturus utilitatem, tempore destitutus. Pœnitentia enim priusquam pœna inferatur, tempus habet, & ineffabilem vim. Proinde obsecro,

Pœnitentia ante pœnam utilis.

A ἀπὸ τοῦ φθόνου ἐπὶ τὴν ἀπάτην ὥρμησε [a] τὴν τὸν θάνατον εἰσάγουσαν· οὕτω καὶ οὗτος θεασάμενος εὐνοϊκῶς τὸν δεσπότην πρὸς τὸν ἀδελφὸν διακείμενον, ἀπὸ τοῦ φθόνου ἐπὶ τὸν φόνον ὥρμησε. διό φησι πρὸς αὐτόν· ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ τῆς γῆς. κατηραμένος ἔσῃ, φησὶ, καὶ αὐτῇ τῇ γῇ ἐκείνῃ, ἣ ἔχανε τὸ στόμα αὐτῆς δέξασθαι τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου ἐκ τῆς χειρός σου· καὶ αὐτῇ τῇ γῇ ἔσῃ, φησὶ, κατηραμένος, τῇ ἀναγκαζομένῃ τοιούτῳ αἵματι ἀρδευθῆναι τοσούτου μύσους πεπληρωμένῳ, καὶ ὑπὸ χειρὸς οὕτως ἀνοσίας ἐκχεομένῳ. εἶτα ἑρμηνεύουσα ἡ θεία γραφὴ σαφέστερον τὴν κατάραν, φησίν· [b] ὅτε ἐρ-
B γᾷ τὴν γῆν, καὶ οὐ προσθήσει τὴν ἰσχὺν αὐτῆς δοῦναί σοι. μέγα τιμωρίας εἶδος, καὶ πολὺς ὄγκος τῆς ἀγανακτήσεως. τὸν μὲν πόνον, φησὶν, ὑπομενεῖς, καὶ τὰ σαυτοῦ ἅπαντα ἐπιδείξῃ, καὶ ἐργάσῃ τὴν γῆν τοιούτῳ αἵματι μολυνθεῖσαν· οὐ καρπώσῃ δέ τινα αἴσθησιν τῶν πολλῶν πόνων ἐκείνων, ἀλλ' ἀνόνητος ἔσται σοι [c] πᾶς ὁ κόπος, ὃν ἂν ἐπιδείξῃ. καὶ οὐ μέχρι τούτου τὰ τῆς τιμωρίας στήσεται, ἀλλὰ καὶ στένων καὶ τρέμων ἔσῃ ἐπὶ τῆς γῆς. πάλιν καὶ τοῦτο μέγιστον τιμωρίας εἶδος τὸ διηνεκῶς στένειν καὶ τρέμειν. ἐπειδὴ γὰρ οὐκ εἰς δέον ἐχρήσω, φησὶ, τῇ ἰσχύϊ τοῦ σώματος, οὐδὲ [d] τῇ τῶν μελῶν εὐεξίᾳ, διὰ τοῦτο διηνε-
C κῶς σοι τὸν σάλον καὶ τὸν τρόμον ἐπιτίθημι· ἵνα μὴ μόνον αὐτὸς ἔχῃς ἀδιάλειπτον νουθεσίαν, καὶ ὑπόμνησιν τῆς ἀνοσίας πράξεως ταύτης, ἀλλ' ἵνα καὶ πάντες οἱ εἰς σὲ βλέποντες, διὰ τῆς ὄψεως καθάπερ διὰ φωνῆς τινος λαμπρᾶς βοώσης, μανθάνωσι μὴ τὰ τοιαῦτα τολμᾷν, ἵνα μὴ τὰ τοιαῦτα πάθωσι, καὶ ἡ εἰς σὲ τιμωρία διδάσκαλος ἅπασι γίνηται μηκέτι τοιούτῳ αἵματι τὴν γῆν μολύναι ποτέ. διά τοι τοῦτο οὐδὲ σύντομόν σοι τὴν τελευτὴν ἐπάγω, ἵνα μὴ λήθῃ παραδοθῇ τὸ γεγονὸς, ἀλλὰ ζωὴν θανάτου βαρυτέραν ὑπομένειν σε ποιῶ, ἵνα δι' αὐτῆς τῶν ἔργων μάθῃς οἷα [e] ἐτόλμησας· καὶ εἶ-
D πε Κάϊν πρὸς κύριον· μείζων ἡ αἰτία μου τοῦ ἀφεθῆναί με. μέγα τι καὶ σφόδρα λυσιτελὲς πρὸς τὴν σωτηρίαν τὴν ἡμετέραν ἔξεστιν ἐντεῦθεν καταμαθεῖν, ἐὰν βουλώμεθα προσέχειν. καὶ εἶπε Κάϊν, μείζων ἡ αἰτία μου τοῦ ἀφεθῆναί με. ἰδοὺ ὁμολογία ἀπηρτισμένη· τοιοῦτον γάρ ἐστι, φησὶ, τὸ ἁμάρτημα τὸ παρ' ἐμοῦ γεγονὸς, ὡς μὴ δύνασθαι συγχώρησιν δέξασθαι. ἰδοὺ, φησιν, ἐξωμολογήσατο καὶ ἐξωμολογήσατο μετὰ πολλῆς τῆς ἀκριβείας· ἀλλ' οὐδὲν τὸ κέρδος, ἀγαπητέ· ἄκαιρος γὰρ ἡ ἐξομολόγησις. τοῦτο γὰρ ἐχρῆν ποιῆσαι ἐν τῷ καιρῷ τῷ δέοντι, ὅτε δυνατὸν ἦν καὶ τῆς παρὰ τοῦ δικαστοῦ τυχεῖν φιλαν-
E θρωπίας. μνημονεύσατέ μοι νῦν ὧν πρὸ μικροῦ ἔλεγον, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν, καὶ τὸ κριτήριον ἐκεῖνο τὸ ἀδέκαστον, καὶ ἡμῶν ἕκαστος μεταγνώσεται ἐπὶ τοῖς ἡμαρτημένοις, ὁρῶν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα κολαστήρια, καὶ τὰς εὐθύνας τὰς ἀπαραιτήτους· ἀλλ' οὐδεμίαν ἕξει τὴν ὄνησιν προδεδομένος ὑπὸ τοῦ καιροῦ. ἡ γὰρ μετάνοια πρὶν τὴν τιμωρίαν ἐπαχθῆναι καιρὸν ἔχει, καὶ ἰσχὺν ἄφατον. διὸ παρακα-

a Reg. unus & Savil. τὸν ἐπὶ τὸν θάνατον.
b Sex mss. & Savil. ὅταν ἐργᾷ.
c Coislin. πᾶς ὁ κάματος ὅν.
d Reg. unus τὴν τῶν μελῶν εὐεξίαν. Infra Reg. unus & Savil. καὶ ὑπόμνησιν τῆς ἀνοσιουργίας ταύτης. Mox Coislin. εἰς σὲ ὁρῶντες, ἵνα.
e Reg. unus & Savil. τετόλμηκας. Mox Savil. & Colb. unus μείζων ἡ ἁμαρτία μου. Morel. & alii ἡ αἰτία μου, & sic legitur in textu biblico.

A λου, ὅτε δυνατὸν ἐνεργῆσαι τὸ θαυμαστὸν τοῦτο φάρμακον, τότε τὴν παρ' αὐτοῦ ὠφέλειαν καρπωσώμεθα, καὶ ὡς ἔτι ἐσμὲν ἐν τῷ παρόντι βίῳ, τὴν ἀπὸ τῆς μετανοίας ἰατρείαν ἑαυτοῖς ἐπάγωμεν, μαθόντες ἀκριβῶς ὡς οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος ἔσται τότε μεταγινώσκουσι μετὰ τὸ λυθῆναι τὸ θέατρον, καὶ τὸν τῶν παλαισμάτων καιρὸν ἀναιρεθῆναι.

[a] Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν. [a] Δέον γὰρ ἡνίκα ἠρωτᾶτο παρὰ τοῦ δεσπότου, Ποῦ Ἄβελ ὁ ἀδελφός σου; τότε ὁμολογῆσαι τὸ πλημμέλημα, καὶ προσπεσεῖν, καὶ δεηθῆναι, καὶ συγγνώμην [b] αἰτῆσαι· ὁ δὲ τότε μὲν τὴν ἰατρείαν ἀπεπέμψατο· νυνὶ δὲ μετὰ τὴν ἀπόφασιν μετὰ τὸ λαβεῖν τέλος ἅπαντα, μετὰ τὸ λαμπρᾷ τῇ φωνῇ B τὴν κατηγορίαν ὑπὸ τοῦ αἵματος γενέσθαι τοῦ κειμένου, ἐξομολογεῖται, καὶ οὐδὲν ἐντεῦθεν κερδαίνει. διὸ καὶ ὁ προφήτης ἔλεγε· Δίκαιος ἑαυτοῦ κατήγορος ἐν πρωτολογίᾳ. καὶ οὗτος τοίνυν εἰ προέλαβε τὸν τοῦ δεσπότου ἔλεγχον, ἴσως ἂν ἠξιώθη τινὸς φιλανθρωπίας διὰ τὴν ἄπειρον τοῦ δεσπότου ἀγαθότητα. οὐδὲν γάρ ἐστιν ἁμάρτημα, κἂν σφόδρα μέγα ᾖ, νικῶν αὐτοῦ τὴν φιλανθρωπίαν, ἐὰν ἡμεῖς ἐν καιρῷ τῷ δέοντι τὴν μετάνοιαν ἐπιδειξώμεθα, καὶ τὴν συγγνώμην αἰτῶμεν. C Καὶ εἶπε Κάϊν, Μείζων ἡ αἰτία μου τοῦ ἀφεθῆναί με. ἱκανὴ ἐξομολόγησις, ἀλλ' ἄκαιρος. Καὶ εἶπεν, Εἰ ἐκβάλλεις με σήμερον ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου κρυβήσομαι, καὶ ἔσομαι στένων καὶ τρέμων ἐπὶ τῆς γῆς. καὶ ἔσται πᾶς ὁ εὑρίσκων με ἀποκτενεῖ με. ὅρα πῶς ἐλεεινὰ τὰ ῥήματα, καὶ διὰ τὴν ἀκαιρίαν, καὶ διὰ τὸ προδεδόσθαι ὑπὸ τοῦ καιροῦ οὐδεμίαν τὴν ἰσχὺν κεκτημένα. Καὶ εἶπεν, Εἰ ἐκβάλλεις με σήμερον ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου κρυβήσομαι. καὶ ἔσομαι στένων καὶ τρέμων ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἔσται πᾶς ὁ εὑρίσκων με ἀποκτενεῖ με. Εἰ τῇ γῇ, φησὶν, D ἐπικατάρατόν με ἐποίησας, καὶ αὐτός με ἀπεστράφης, καὶ τοσαύτῃ τιμωρίᾳ παρέδωκας, ὥστε στένειν, καὶ τρέμειν, οὐδὲν τὸ κωλῦον λοιπὸν τὸν ἐν τούτοις ὄντα, καὶ γυμνωθέντα τῆς παρά σου ῥοπῆς ὑπὸ τοῦ τυχόντος ἀναιρεθῆναι. εὐεπιχείρητος, φησὶν, ἔσομαι παντὶ τῷ βουλομένῳ με ἀνελεῖν. οὔτε γὰρ αὐτὸς ἰσχύω ἀντιστῆναι διαλελυμένα τὰ μέλη περιφέρων, καὶ πανταχόθεν σαλευόμενος, καὶ τὸ εἰδέναι ἅπαντας, ὅτι τῆς σῆς ἐγυμνώθην ῥοπῆς, παρασκευάσει τὸν βουλόμενον ἐπὶ τὴν ἀναίρεσιν τὴν ἐμὴν ὁρμῆσαι. Τί οὖν ὁ φιλάνθρωπος καὶ ἀγαθὸς δεσπότης; Καὶ εἶπεν αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς, Οὐχ οὕτω. μὴ νομίσῃς, φησὶ, ταῦτα οὕτω γίνεσθαι. οὐδὲ γὰρ ἔξεστι τῷ βουλομένῳ E σε ἀνελεῖν, ἀλλὰ τῇ παρατάσει τῆς ζωῆς τῆς σῆς, καί σοι πλείονα τὴν ὀδύνην ἐργάσομαι, καὶ διδάσκαλον καταλείψω ταῖς εἰς τὸ ἑξῆς γενεαῖς, ἵνα ἡ σὴ θέα σωφρονισμὸς αὐτοῖς γένηται, [c] καὶ μηδεὶς τῇ σῇ γνώμῃ κατακολουθήσῃ. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς, Οὐχ οὕτω· πᾶς ὁ ἀποκτείνας Κάϊν ἑπτὰ ἐκδικούμενα παραλύσει. Τάχα πολλὰ τὰ εἰρημένα, καὶ πολὺν τῷ σώματι τὸν κάματον παρεξενήσαμεν. ἀλλὰ τί πάθω; ὁρῶν γὰρ

[a] Savil. δέον γὰρ τοῦτο ἡνίκα.
[b] Colb. unus αἰτῆσαι. ἀλλὰ τότε μέν.

A cùm adhuc efficax est mirificum hoc pharmacum, commoda & fructum inde percipiamus, & cùm adhuc sumus in præsenti vita, pœnitentiæ medicamen nobis apponamus, scientes liquido, nihil tunc nobis pœnitentiam profuturam, cùm solutum fuerit spectaculum, & tempus certaminum ablatum.

4. Verum ad institutum redeamus. Oportebat tunc cum interrogaretur a Domino, *Ubi est Abel frater tuus?* confiteri peccatum & procidere; & orare, & veniam petere. Ipse vero tunc quidem medicinam rejecit: nunc autem post sententiam, post finem omnibus impositum, postquam clara voce accusatus est a sanguine B in terra jacentis, confitetur, nihilque inde lucrifacit. Unde Propheta dicebat: *Justus suiipsius accusator in principio sermonis.* Prov. 18. 17. Et hic quoque si prævenisset Domini reprehensionem, omnino misericordiam consequutus fuisset, propter immensam Domini benignitatem. Nullum enim est peccatum, quantumcumque grave sit, quod illius misericordiam vincat: modo tempo- C re debito pœnitentiam agamus, & veniam petamus. *Et dixit Caïn: Major est causa mea, quàm ut dimittar ego.* Sufficiens confessio, sed intempestiva. *Et dixit: Si ejeceris me hodie a facie terræ, & a facie tua abscondar, & ero gemens & tremens super terram. Et erit, omnis qui invenerit me, occidet me.* Vide quam miserabilia verba, tum quia intempestiva, tum quia tempore elapso nullum fructum afferrent. Et dixit: *Si ejeceris me hodie a facie terræ, & a facie tua abscondar, & ero gemens & tremens super terram. Et erit, omnis qui me invenerit, interficiet me.* Si in terra, inquit, maledi- D ctum me fecisti, & ipse me aversaris, tantæque pœnæ tradidisti me, ita ut gemam & tremam: nihil prohibebit postea, quin quisquis in me vel fortuito inciderit, me eo in statu positum & tua ope nudatum interficiat. Facile invadere me poterit, inquit, si quis interficere volet. Neque enim ipse obluctari potero, tam dissoluta membra circumferens, & undique commotus: insuper & hoc, quod sciant omnes tua me ope destitutum, eum qui velit, ut ad cædem meam prosiliat incitabit. Quid ergo misericors & bonus Dominus? 14. *Et dixit illi Dominus Deus;* E *Non sic.* Ne putes, inquit, hæc ita fieri. Neque enim licebit cuique volenti te occidere; sed ex diuturniore vita tua, & major inde tibi dolor erit, & relinquam te posteris generationibus magistrum, ut tui spectaculum illis sit admonitio & castigatio, nullusque exemplum tuum sequatur. *Et dixit Dominus Deus: Non sic. Omnis qui occiderit Caïn, septem ultiones solvet.* Fortassis multa sunt quæ dixi, & multam corpori molestiam attulimus. Sed quid faciam? Quia video vestram in au-

[c] Quatuor mss. & Savil. καὶ μηδεὶς ἐξ αὐτῶν τῇ.

diendo aviditatem, & ingens desiderium, reliqua etiam persequar, & pro viribus meis interpretabor. Quid est *septem ultiones solvet*? Sed iterum vereor ne dictorum multitudine memoriam eorum quæ dicta sunt obruam, & videar vobis fastidium afferre: sed si non fatigamini, sustinete, & hoc absoluto contextu, sermonem finiemus. *Et dixit illi Dominus Deus: Non sic. Omnis qui occiderit Cain, septies ultiones solvet. Et posuit Dominus Deus signum in Cain, ne omnis qui inveniret, illum occideret.* Hoc timuisti, inquit, ne occiderere: confide, hoc non erit. Nam quisquis hoc facere attentaverit, septuplici pœnæ se faciet obnoxium: & idcirco signum tibi impono, ut nullus ignorans interfecto te, pœnis illis se obnoxium faciat.

5. Sed par est ut manifestius vos doceam, quomodo qui Cain occidit, septem pœnarum reus sit. Vos precor attendite. Nam si nunc, sicut & in superioribus diebus sæpe caritati vestræ diximus, cùm jejunii tempus est, & tanta tranquillitate fruimur, & liberati sumus a cogitationibus quæ mentem nostram perturbant, non summa diligentia addiscimus quæ in divinis Scripturis continentur, quando ea aliis temporibus discere poterimus? Ideo oro & precor, & supplico, & quasi genua vestra contingo, intenta mente his quæ dicuntur auscultemus, ut fructu aliquo nobili & præcipuo accepto, domum postea redeamus. Quid igitur, est septem ultiones solvet? Primum quidem septenarius numerus de multitudine dicitur in divina Scriptura: id quod sæpe in Scripturis occurrit, ut, *sterilis peperit septem*: & similia. Conjectare autem hîc licet peccati magnitudinem, & ipsum non unum peccatum commisisse, sed septem, quorum quodvis per se magna pœna luendum. Igitur quomodo hæc numerabimus? Primum invidet fratri, quod Deo sit gratus: quod si solum adfuisset, ad accersendum illi exitium suffecisset; secundo, frater fratri suo invidet; tertio, fraudes consuit; quarto, cædem opere implet; quinto, fratrem occidit; sexto, primus mortem operatus est; septimo, Deo mentitus est. Num assequuti estis dicta, an vero vultis ut ea iterum recenseamus, quo sciatis quomodo unumquodque per se sufficiebat, ut maxima plecteretur pœna? Nam quis vel venia dignaretur alteri invidentem, quod Dei benevolentia frueretur? Ecce unum maximum & inexpiabile peccatum. Deinde hoc majus ostenditur, quia frater erat cui invidebat, & nulla illum prorsus injuria affecerat. Ecce & hoc quoque non vulgare peccatum est.

Septem ultiones in Caïno quæ

1.Reg.2.5. Jer.15.9.

A ὑμῶν τὴν φιληκοΐαν, καὶ ἀκμάζοντα τὸν πόθον ἐπιδεικνυμένην, βούλομαι καὶ τοῖς λειψάνοις ἐπεξελθεῖν, καὶ κατὰ δύναμιν τὴν ἐμὴν ἑρμηνεῦσαι. Τί ἐστι τὸ ἑπτὰ ἐκδικούμενα παραλύσει; ἀλλὰ πάλιν δέδοικα μὴ τῷ πλήθει τῶν λεγομένων καὶ τὴν μνήμην καταχώσωμεν τῶν εἰρημένων, [a] καὶ προσκορεῖς ὑμῖν νομισθείημεν. ἀλλ' εἰ μὴ ἀπεκάμετε, ἀνάσχεσθε, καὶ διαλύσαντες τὸ προκείμενον οὕτω καταπαύσομεν τὸν λόγον. καὶ εἶπε αὐτῷ κύριος ὁ θεὸς, οὐχ οὕτω· πᾶς ὁ ἀποκτείνας Κάϊν ἑπτὰ ἐκδικούμενα παραλύσει. καὶ ἔθετο κύριος ὁ θεὸς σημεῖον τῷ Κάϊν, τοῦ μὴ ἀνελεῖν αὐτὸν πάντα τὸν εὑρίσκοντα αὐ-

B τόν. τοῦτο δέδοικας, φησὶ, τὸ μὴ ἀναιρεθῆναι; θάρσει ὅτι οὐκ ἔσται τοῦτο. καὶ γὰρ ὁ τοῦτο πεποιηκὼς ἑπτὰ τιμωρίαις ἑαυτὸν ὑπεύθυνον καταστήσει. διά τοι τοῦτο καὶ σημεῖον ἐπιτίθημί σοι, ὥστε μηδένα ἀγνοήσαντα, καὶ ἀνελόντα σε, ὑπεύθυνον ἑαυτὸν ταῖς τοιαύταις τιμωρίαις καταστῆσαι.

Ἀλλὰ σαφέστερον ὑμᾶς προσήκει διδάξαι, πῶς ἑπτὰ τιμωρίαις ὑπεύθυνος γίνεται ὁ τὸν Κάϊν ἀνελών· ἀλλὰ προσέχετε παρακαλῶ. εἰ γὰρ μὴ νῦν, καθάπερ ἐν ταῖς προλαβούσαις ἡμέραις εἰρήκαμεν πολλάκις πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ὅτε νηστείας καιρὸς, καὶ τοσαύτης γαλήνης ἀπολαύομεν, καὶ ἀπηλλαγμένοι τῶν λογισμῶν τῶν

C ταραττόντων ἡμῶν τὴν διάνοιαν, τὰ ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἐγκείμενα κατανοήσωμεν μετὰ ἀκριβείας, πότε δυνησόμεθα ταῦτα μαθεῖν ἐν ἑτέρῳ καιρῷ; διὸ παρακαλῶ, καὶ δέομαι, καὶ ἀντιβολῶ, μονονουχὶ καὶ τῶν γονάτων ὑμῶν καθάπτομαι, μετὰ συντεταμένης διανοίας τοῖς λεγομένοις προσέχωμεν, ἵνα καρπωσάμενοί τι γενναῖον καὶ ὑψηλὸν, οὕτως οἴκαδε ἐπανέλθωμεν. τί οὖν ἐστι τὸ ἑπτὰ ἐκδικούμενα παραλύσει, πρῶτον μὲν ὁ τῶν ἑπτὰ ἀριθμὸς ἐπὶ πλήθους λαμβάνεται ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ, καὶ τοῦτο πολλαχοῦ εὕροι τις ἂν [b] οὕτω κείμενον, ὡς τὸ στεῖρα ἔτεκεν ἑπτὰ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. αἰνίττεται δὲ ἡμῖν

D ἐνταῦθα τοῦ τολμήματος τὸ μέγεθος, καὶ ὅτι οὐχ ἕν ἐστι τὸ ἁμάρτημα τὸ παρ' ἐκείνου γεγονὸς, ἀλλ' ἑπτὰ ἁμαρτήματα, καὶ μεγάλην ἐφ' ἑκάστῳ ἁμαρτήματι τὴν τιμωρίαν ὤφειλεν ὑποσχεῖν. πῶς οὖν αὐτὰ ἀπαριθμησόμεθα, εἰ τοῦτο λογισόμεθα, πρῶτον ὅτι ἐβάσκηνε τῷ ἀδελφῷ διὰ τὴν εὔνοιαν τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ. ὅπερ καὶ μόνον πρὸς τὸ ἱκανὸν ἦν αὐτῷ τὸν ὄλεθρον ἐπαγαγεῖν· δεύτερον, ὅτι τὸν ἴδιον ἀδελφόν· τρίτον, ὅτι δόλον ἔρραψε· τέταρτον ὅτι τὸν φόνον ἔπραξε· πέμπτον, ὅτι τὸν ἀδελφὸν ἐφόνευσεν· ἕκτον, ὅτι πρῶτος [c] τὸν φόνον

E εἰργάσατο· ἕβδομον, ὅτι τὸν θεὸν ἐψεύσατο. παρηκολουθήσατε τοῖς ῥηθεῖσιν, ἢ βούλεσθε ἄνωθεν αὐτὰ πάλιν ἀπαριθμησώμεθα, ἵνα εἰδῆτε πῶς ἕκαστον τούτων καὶ μόνον ἱκανὸν ἦν τῆς μεγίστης αὐτὸν ἀξιῶσαι τιμωρίας; τίς γὰρ ἂν ἀξιώσειε συγγνώμης τὸν βασκήναντα τῷ ἀπολαύοντι τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ εὐνοίας; ἰδοὺ μία καὶ μεγίστη καὶ ἀσύγγνωστος ἁμαρτία. πάλιν αὕτη μείζων δείκνυται, ὅταν ἀδελφὸς ᾖ ὁ βασκαινόμενος, καὶ μηδὲν ἠδικηκώς. ἰδοὺ καὶ αὕτη πάλιν οὐχ ἡ τυχοῦσα

a Unus, καὶ προσκορεῖς ὑμῖν γένωμαι.
b Reg. unus, Colbert. unus & Savil. οὕτως εἰρημένον. Alius, οὕτως ἑρμηνευόμενον.
c Duo mss. & Savil. τὸν θάνατον εἰργάσατο.

ἁμαρτία·

[a] ἁμαρτία· [a] τρίτη πάλιν, ὅτι δόλον ἔῤῥαψεν ἀπατήσας τὸν ἀδελφὸν, καὶ ἑλκύσας εἰς τὸ πεδίον, καὶ οὐδὲ αὐτὴν τὴν φύσιν αἰδεσθείς. τέταρτον ἁμάρτημα αὐτὸς ὁ φόνος, [b] ὃν εἰργάσατο. πέμπτον, ὅτι ἀδελφὸν ἐφόνευσε τὸν τὰς αὐτὰς αὐτῷ λύσαντα ὠδῖνας. ἕκτον, ὅτι πρῶτος τοῦ φόνου τὸ εἶδος εἰσήνεγκεν. ἕβδομον, ὅτι ἐρωτώμενος παρὰ τοῦ θεοῦ, ψεύσασθαι ἐτόλμησεν. ὁ τοίνυν, φησὶν, ἀνελεῖν σε ἐπιχειρήσας, ἑπτὰ τιμωρίαις ἑαυτὸν ὑπεύθυνον καταστήσει. μὴ τοίνυν δείδιθι τοῦτο. ἰδοὺ γὰρ καὶ σημεῖον ἐπιτίθημί σοι, ὥστε μηδένα τῶν εὑρισκόντων σε, ἀγνοῆσαι. ἡ γὰρ πάσης τῆς ζωῆς σου πάρεσις, λυσιτελὴς ἔσται ταῖς μετὰ ταῦτα γενεαῖς, καὶ ὅπερ μόνος μηδενὸς παρόντος ἔπραξας, τοῦτο μαθήσονται πάντες ὁρῶντές σε στένοντα καὶ τρέμοντα, καὶ μονονουχὶ [c] βοῶντα διὰ τοῦ τρόμου τοῦ σωματικοῦ, καὶ πᾶσι [c] διαλεγόμενον, καὶ λέγοντα, μηδεὶς ἕτερος τοιαῦτα τολμήσῃ, οἷάπερ ἐγὼ, ἵνα μὴ τοιαύτην [d] δέξηται τιμωρίαν.

A Jam tertium, quod dolos nexuit, decepto & in campum allecto fratre, neque ipſam naturam reveritus. Quartum peccatum ipſa erat cædes, quam perpetravit. Quintum, quod fratrem occidit eodem ex utero prognatum. Sextum, quod primus cædis ſpecimen introduxit. Septimum, quod rogatus a Deo, mentiri illi auſus eſt. Dicit igitur: Qui te occidere tentaverit, ſeptem maximis pœnis ſeipſum reum faciet. Ne igitur hoc metuas. Ecce enim & ſignum in te pono, ita ut nullus qui te invenerit, ignoret. Nam iſta in toto vitæ tuæ decurſu nervorum reſolutio futuris B generationibus utilis erit: & id quod ſolus nullo præſente operatus es, hoc diſcent omnes qui te gementem & trementem videbunt, & quaſi per corporis tremorem clamantem, & omnibus dicentem: Nullus talia audeat, qualia ego, ut ne in eamdem pœnam incidat.

Ταῦτα ἀκούοντες, ἀγαπητοὶ, μὴ ἁπλῶς παρατρέχωμεν τὰ εἰρημένα, μηδὲ τοῦτο μόνον σκοπῶμεν, εἰ καθ᾽ ἑκάστην ἐνταῦθα συνερχόμενοι πνευματικῆς τραπέζης ἀπολαύομεν· οὐδὲν γὰρ ὄφελος τῆς ἀκροάσεως μόνης ἄνευ τῆς διὰ τῶν ἔργων ὑπακοῆς. ἀλλ᾽ ἐννοοῦντες πόθεν εἰς ταύτην τὴν ἀσύγγνωστον καὶ χαλεπὴν ἁμαρτίαν συνήλασεν ἑαυτὸν ὁ Κάϊν, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ φθονῆσαι τὸν μηδ᾽ ὅλως αὐτὸν ἀδικῆσαί ποτε ἐπιχειρήσαντα, τὴν τοιαύτην εἴσπραξιν, μᾶλλον δὲ ἀναίρεσιν εἰς τὸν ἴδιον ἀδελφὸν τετόλμηκε, μὴ τὸ κακῶς παθεῖν φεύγωμεν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ κακῶς ἑτέροις διατεθῆναι. ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὄντως ὁ κακῶς πεπονθὼς, ὁ τὸν πλησίον ἑαυτοῦ κατεργάζεσθαι βουλόμενος. καὶ ἵνα μάθῃς ὅτι τοῦτό ἐστιν ἀληθὲς, ὅρα μοι ἐνταῦθα τίς ἐστιν ὁ κακῶς πεπονθὼς, ὁ ἀνελὼν, ἢ ὁ ἀναιρεθείς; δῆλον ὅτι ὁ ἀνελών. διὰ τί; ὅτι ὁ μὲν ἀναιρεθεὶς καὶ μέχρι τοῦ νῦν ᾄδεται παρὰ τοῖς ἁπάντων στόμασι, καὶ ἀνακηρύττεται, καὶ στεφανοῦται, ὡς τῆς ἀληθείας πρωτόμαρτυς, καθάπερ φησὶ καὶ ὁ μακάριος Παῦλος· ἀποθανὼν Ἄβελ ἔτι λαλεῖ. ὁ δὲ ἀνελὼν καὶ τότε μὲν ἐλεεινότερον πάντων ἀνθρώπων βίον ἔζη, μετὰ δὲ ταῦτα παρὰ πάντων ταῖς κατηγορίαις βάλλεται, καὶ ὡς βδελυκτὸς παρὰ τῷ θεῷ, καὶ κατηραμένος ὑπὸ τῆς θείας γραφῆς παραδειγματίζεται· καὶ ταῦτα μὲν ἐν τῷ παρόντι καὶ συγκαταλυομένῳ βίῳ· τὰ δὲ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι ἀπαντῆσαι ἀμφοτέροις ὀφείλοντα, καὶ καταλλήλως ἑκάστῳ τῆς ἑαυτοῦ πράξεως ἀπολαβεῖν παρὰ τοῦ δικαίου κριτοῦ, τίς λόγος παραστῆσαι δυνήσεται, ἢ τὰ ἀγαθὰ, ἢ τὰ ἐναντία; οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὔτε τὰ χρηστὰ οὔτε τὰ λυπηρά. καὶ γὰρ ἐκεῖνον μὲν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, καὶ αἰώνιοι σκηναὶ, καὶ οἱ χοροὶ πατριαρχῶν [e] προφητῶν τε καὶ ἀποστόλων, [e] καὶ πάντων τῶν ἁγίων ὅμιλος ὑποδέξονται συμβασιλεύσοντα εἰς αἰῶνας ἀτελευτήτους τῷ βασιλεῖ Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ υἱῷ τοῦ θεοῦ μο-

6. Hæc audientes, dilecti, quæ dicta ſunt non inconſideranter prætercurramus, neque hoc ſolum ſpectemus, ut huc quotidie conveniendo ſpirituali menſa fruamur. Nulla enim ſolius auditus utilitas C fuerit, niſi adſit obſequentia per opera. Sed cogitantes unde in hoc inexpiabile & grave peccatum Cain ſeipſum impulerit, ut per invidiam in proprium fratrem, qui nihil ipſi mali intulerat, ita ſæviret, imo ipſum occideret; ne fugiamus adverſa & mala pati, ſed potius caveamus ne aliis mala per nos inferantur. Ille enim vere malo afficitur, qui proximo ſuo nocere tentat. Et ut verum hoc eſſe ſcias, vide hîc, obſecro, quis eſt qui mala patitur, an qui occidit, vel qui occiditur? manifeſtum quod qui occidit. Etenim occiſus ille uſque ad noſtra tempora ore omnium decantatur, præ- D dicatur & coronatur ut veritatis primus teſtis: ſicut dicit & beatus Paulus: *Mortuus Abel adhuc loquitur.* Sed qui occidit, etiam tunc vitam agebat miſerabiliorem quam ullus homo, & poſtea ab omnibus male audit, ut abominabilis Deo, & ut maledictus a divina Scriptura traducitur; & hoc quidem in præſenti vita, quæ ſimul intercidet: quæ autem in futuro ſæculo utrique occurrere debeant, cùm unicuique pro ſuo opere reddet juſtus judex; quis ſermo dicere poſſet, vel quæ E bona, vel quæ mala? Nullus, nullus plane, neque jucunda, neque triſtia narraverit. Enim vero Abelem quidem in regno cælorum & perpetuis habitaculis, Patriarcharum, Prophetarum atque Apoſtolorum, chori & omnium Sanctorum congregatio ſuſcipient ſimul in perpetuum regnaturum cum rege Chriſto Jeſu

Moralis epilogus.

Heb. 11. 4.

Rom. 2. Apoc. 2.

[a] Reg. unus & Savil. τρίτην πάλιν.
[b] Coiſlin. ὃν εἰργάσατο, καὶ ἡ μανία εἰς τὸν ἴδιον ἀδελφόν. Infra idem, ὅτι πρῶτος τὸν φόνον καὶ τὸν βίαιον θάνατον εἰσήγαγεν, ἕβδομον.
[c] Septem mſſ. διαλεγόμενον καὶ λέγοντος, μηδείς.
[d] Coiſlinianus Codex in hæc verba homiliam claudit, ἵνα μὴ τοιαύτην δέξηται τιμωρίαν. εὐχαριστήσωμεν οὖν καὶ ἡμεῖς τῷ ἀγαθῷ καὶ φιλανθρώπῳ θεῷ ἡμῶν, ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα, κράτος, τιμὴ καὶ προσκύνησις, νῦν καὶ ἀεὶ &c. Cætera omnia deſunt.
[e] Colb. unus, καὶ πᾶς ὁ τῶν ἁγίων.

unigenito Dei filio & Deo: hunc autem, Cain inquam, gehenna ignis aliaque immortalia omnia tormenta excipient, ut crucietur in infinita sæcula; & cum illo omnes qui similia egerunt, & maxime in eos qui posthæc turpissimis affectionibus capti sunt, quanto major pœna a Domino omnium pronunciatur. Audi enim beatum Paulum dicentem:
Rom. 2. 12. *Quicumque enim sine lege peccaverunt, sine lege peribunt:* hoc est, leviorem ferent pœnam, eo quod non habuerint legem quæ minaretur & corrigeret. *Et quicumque in lege peccaverunt, per legem quoque judicabuntur.* Hi autem, inquit, qui eadem faciunt quæ illi, & legis adminiculum habuere, graviores & intolerabiliores sustinebunt cruciatus; & merito: quia neque lex, neque quod alios tot malis objectos viderint, modestiores & meliores eos reddiderit. Quocirca obsecro, ut vel saltem nunc aliorum correptionibus nosipsos emendemus, & vitam nostram corrigamus ad Domini obedientiam, illius obtemperantes legibus: ut neque livor, neque invidia, neque corporalis amor, neque hujus vitæ gloria & potentia, neque ventris voluptas, neque alia quædam absurda concupiscentia dominetur animæ & rationi nostræ: sed expurgati ab omni cœno, voluptateque temporali, & vale dicto omnibus fœdissimis absurdissimisque affectionibus, ad beatam illam vitam, & ineffabilia illa bona, quæ Deus se diligentibus præparavit, festinemus: quæ omnibus nobis concedantur gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri, simul & Spiritui sancto sit gloria, imperium, honor, nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.

A νογενεῖ υἱῷ καὶ θεῷ· τοῦτον δὲ ἡ γέεννα τοῦ πυρὸς, καὶ τὰ ἄλλα ἄπαντα ἀθάνατα βασανιστήρια διαδέξονται εἰς αἰῶνας ἀπεράντους [a] τιμωρούμενον, μετὰ καὶ πάντων τῶν τὰ παραπλήσια αὐτῷ πεπραχότων, καὶ μάλιστα τοὺς μετὰ ταῦτα τοῖς αἰσχίστοις πάθεσιν ἁλόντας, ὅσῳ καὶ μείζων ἡ τιμωρία παρὰ τοῦ κοινοῦ δεσπότου ἐκφέρεται. ἄκουε γὰρ τοῦ μακαρίου Παύλου λέγοντος· ὅσοι γὰρ ἀνόμως ἥμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται, τουτέστιν, ἐλαφροτέραν ὑποστήσονται τὴν τιμωρίαν, διὰ τὸ μὴ [b] ἔχειν ἔλεγχον τὴν ἐκ τοῦ νόμου ἀπειλήν τε καὶ διόρθωσιν· καὶ ὅσοι ἐν νόμῳ ἥμαρτον, διὰ νόμου κριθήσονται. οὗτοι B δέ, φησιν, οἱ καὶ μετὰ τὴν ἐκ τοῦ νόμου βοήθειαν τὰ αὐτὰ ἐκείνοις πεπραχότες, βαρυτέρας καὶ ἀφορητοτέρας ὑπομένουσι καὶ τὰς κολάσεις· καὶ μάλα εἰκότως· ὅτι οὔτε ὁ νόμος, οὔτε τὸ [c] ἑτέρους ἰδεῖν τοσούτοις κακοῖς ὑποβληθέντας σωφρονεστέρους αὐτοὺς ἢ ἐπιεικεστέρους ἀπειργάσατο. διὸ παρακαλῶ κἂν γοῦν ἀπὸ τοῦ νῦν τοῖς ἑτέρων παιδεύμασι σωφρονίσωμεν ἑαυτοὺς, καὶ τὸν βίον τὸν ἑαυτῶν ἰθύνωμεν πρὸς τὴν τοῦ κυρίου ὑποταγὴν, τοῖς αὐτοῦ ὑπείκοντες νόμοις· καὶ μήτε φθόνος, μήτε βασκανία, μήτε ὁ τῶν σωμάτων ἔρως, μήτε ἡ τοῦ παρόντος βίου δόξα τε καὶ δυναστεία, μήτε ἡ τῆς γα- C στρὸς ἡδονὴ, μήτε ἄλλη τις ἄτοπος ἐπιθυμία κατακυριευέτω ἡμῶν τῶν ἐν τῇ ψυχῇ λογισμῶν· ἀλλ' ἐκκαθάραντες ἑαυτοὺς ἀπὸ πάσης ἰλύος καὶ τύρβης βιωτικῆς, καὶ πολλὰ χαίρειν εἰπόντες τοῖς αἰσχίστοις καὶ ἀτοπωτάτοις πάθεσι πρὸς τὴν μακαρίαν ἐκείνην ζωὴν ἐπειχθῶμεν [d], καὶ τὰ ἀπόρρητα ἀγαθὰ, ἃ ἡτοίμασεν ὁ θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν· ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἀξιωθῆναι χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

D

HOMILIA XX.

Gen. 4. 16. *Egressus est autem Cain a facie Dei, & habitavit in terra Naïd e regione Edem, & reliqua.*

1. AGE [e] iterum hodie in manus sumentes quæ in serie lecta sunt, inde vobis doctrinam apponamus, & solitum ex libris beati Mosis colloquium habeamus, imo ex sancti Spiritus eloquiis, quæ per Prophetæ linguam divina gratia nos docuit. Sed quo manifestior sermo noster sit, operæ precium fuerit, ut in memoriam vobis referamus, ubi doctrinam nuper absolverimus, ut eadem hodie repetita, de nunc lectis dicere incipiamus. Scitis enim nos argumentum de Cain & Abel narravisse, ostendentes tam ex iis quæ facta sunt, quam ex iis de quibus obtulerunt Domino sa-

[e] ΟΜΙΛΙΑ κ'.

Ἐξῆλθε δὲ Κάϊν ἀπὸ προσώπου τοῦ θεοῦ, καὶ ᾤκησεν ἐν γῇ Ναῒδ κατέναντι Ἐδὲμ, καὶ τὰ ἑξῆς.

ΦΕΡΕ πάλιν τῆς ἀκολουθίας σήμερον τῶν ἀνεγνωσμένων ἁψάμενοι, ἐντεῦθεν ὑμῖν τὴν διδασκαλίαν παραθῶμεν, καὶ ἐκ τῆς βίβλου τοῦ μακαρίου Μωϋσέως τὴν συνήθη διάλεξιν πρὸς ὑμᾶς ποιησώμεθα, μᾶλλον δὲ ἐκ τῶν τοῦ πνεύματος λογίων, ἅπερ διὰ τῆς τούτου γλώττης ἡμᾶς ἐδίδαξεν ἡ θεία χάρις. E ἀλλ' ἵνα σαφέστερος ὑμῖν γένηται ὁ λόγος, ἀναγκαῖον ὑπομνῆσαι τὴν ὑμετέραν ἀγάπην τῶν ἤδη ῥηθέντων, καὶ ὅπου τὴν διδασκαλίαν κατελύσαμεν· ἵνα ἐκεῖθεν αὐτὴν σήμερον ἀναλαβόντες, οὕτω [f] τῆς ἀρχῆς τῶν ἀνεγνωσμένων ἁψώμεθα. ἴστε γὰρ, ὅτι τὴν κατὰ τὸν Κάϊν καὶ τὸν Ἄβελ ὑπόθεσιν κινήσαντες ἐδείκνυμεν ἐξ αὐτῶν τῶν γεγενημένων, καὶ ἐξ ὧν ἕκαστος τὰς θυσίας αὐτῶν προσήνεγκε τῷ δεσπότῃ,

a Aliqui τιμωρούμενοι, καὶ πάντας τοὺς τὰ παραπλήσια τούτῳ πεπραχότας.
b Sex mss. & Savil ἔχειν ἔλεγχον τήν. Morel ἐλέγχοντα.
c Sex mss. & Savil ἑτέρους εἰδότας. Morel. ἑτέρους ἰδεῖν.
d Reg. unus καὶ ἀπολαύσωμεν τὰ ἀπόρρητα.
e Hæc Homilia tota deest in Colbert. codice num. 362. Ibid. aliquot mss. & Coislin. hunc Scripturæ textum Homiliæ XX. præfigunt: Καὶ ἔγνω Κάϊν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκεν Ενὼς (sic) καὶ ἦν οἰκοδομῶν πόλιν. Ενὼς sic legitur semper in hac Homilia in Coislin. & Savil & in aliis quibusdam.
f Reg. unus τὴν ἀρχὴν τῶν ἀναγνωσθέντων ποιήσωμεν, & ibidem Ἄβελ ὑπόθεσιν κινήσαντες.

A ὅπως ἔγκειται τῇ ἡμετέρᾳ φύσει ἡ γνῶσις τῶν πρακτέων καὶ τῶν μὴ πρακτέων, καὶ ὅτι αὐτεξουσίους ἡμᾶς εἰργάσατο ὁ τῶν ἁπάντων δημιουργὸς, καὶ πανταχοῦ ἀπὸ τῆς γνώμης τῆς ἡμετέρας ἢ κατακρίνει, ἢ στεφανοῖ· ἀπὸ γὰρ ταύτης τοῦ μὲν ἀπόβλητος γέγονεν ἡ θυσία, τοῦ δὲ τὰ δῶρα προσεδέχθη· καὶ ὅτι ἐντεῦθεν ὑπὸ βασκανίας κινηθεὶς ὁ Κάϊν ἐπὶ τὸν τοῦ ἀδελφοῦ φόνον ὥρμησε, καὶ μετὰ τὴν ἀνοσίαν ταύτην πρᾶξιν, βουλομένου τοῦ Θεοῦ ἐκκαλέσασθαι αὐτὸν εἰς ἐξομολόγησιν τῶν ἡμαρτημένων, οὐδὲ οὕτω τὸ φάρμακον τῆς ἰατρείας ἐδέξατο· ἀλλὰ τῷ μυσαρῷ ἐκείνῳ φόνῳ τὸ ψεῦδος συνάψας τὴν χαλεπὴν ἐκείνην τιμωρίαν ἐπεσπάσατο, καὶ γυμνὸν καὶ B ἔρημον ἑαυτὸν κατέστησε τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς, ὑπόδειγμα σωφρονισμοῦ πᾶσι τοῖς μετὰ ταῦτα προκείμενος, καὶ διὰ τῆς ἀποφάσεως, ἧς ἐδέξατο, παντὶ τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει διαλεγόμενος, καὶ μονονουχὶ βοῶν καὶ λέγων· μηδεὶς ὑμῶν [a] τοιοῦτόν τι τολμήσῃ ποτὲ, ἵνα μὴ τοῖς τοιούτοις περιπέσῃ. εἴδετε δεσπότου φιλανθρωπίαν, ὅπως διὰ τῆς εἰς ἐκεῖνον τιμωρίας, οὐκ ἐκεῖνον μόνον σωφρονίσαι ἠβουλήθη, ἀλλὰ καὶ τοὺς εἰς τὸ ἑξῆς ἅπαντας διδάξαι, πάντη φεύγειν τὸ τολμηθὲν τοῦτο ἐπιχείρημα; φέρε λοιπὸν τῶν ἑξῆς ἁψώμεθα, καὶ ἴδωμεν τί διηγεῖται ἡμῖν ὁ μακάριος προφήτης ὑπὸ τοῦ πνεύματος C ἐνηχούμενος. ἐπειδὴ γὰρ τὴν ἀπόφασιν δεξάμενος ὁ Κάϊν ἐξῆλθε, φησιν, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ. τί ἐστιν, ἐξῆλθεν ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ; τουτέστιν, ἐγυμνώθη τῆς παρ' αὐτοῦ προστασίας διὰ τὴν μυσαρὰν ἐκείνην πρᾶξιν, καὶ ᾤκησεν ἐν γῇ Ναῒδ, κατέναντι Ἐδέμ. λέγει ἡμῖν καὶ τὸν τόπον ἔνθα τὴν κατοίκησιν ἐποιήσατο, καὶ διδάσκει πῶς καὶ οὗτος οὐ πόρρω [b] τοῦ παραδείσου διῆγεν, ἵνα κατέναντι αὐτοῦ ὢν, διηνεκῆ τὴν ὑπόμνησιν ἔχῃ καὶ τῶν τῷ πατρὶ συμβεβηκότων διὰ τὴν παράβασιν, καὶ τοῦ μεγέθους τῶν αὐτῷ τετολμημένων· * τὴν τοσαύτην τιμω- D ρίαν, ἣν ἐδέξατο μηδὲ τῇ τοῦ πατρὸς τιμωρίᾳ σωφρονισθείς. καὶ αὐτὸς δὲ ὁ τόπος ἔνθα κατῴκει, ὑπόμνησις ἀδιάλειπτος ἦν οὐκ αὐτῷ μόνῳ, ἀλλὰ καὶ ταῖς μετὰ ταῦτα γενεαῖς τοῦ σάλου καὶ τοῦ τρόμου. τὸ γὰρ Ναῒδ ὄνομα Ἑβραϊκὴ λέξις ἐστὶν, ἑρμηνεύεται δὲ σάλος. ἵν' οὖν ὥσπερ ἐν στήλῃ χαλκῇ ἀνέκλειπτον ἔχῃ καὶ ἀπὸ τοῦ τόπου τὴν κατηγορίαν, ἐκεῖ αὐτὸν κατῴκισεν. εἶτά φησι· καὶ ἔγνω Κάϊν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκε τὸν Ἐνώχ. θνητοὶ λοιπὸν γενόμενοι, εἰκότως περὶ τὴν τῶν τέκνων διαδοχὴν τὴν ἅπασαν [c] σπουδὴν εἶχον. ἀλλ' ἴσως E εἴποι τις· πῶς οὐδαμοῦ τῆς γραφῆς μνημονευσάσης ἑτέρας γυναικὸς, ὁ Κάϊν ἔσχε τὴν γυναῖκα; μή σε ξενίσῃ τοῦτο, ἀγαπητέ· οὐδαμοῦ γὰρ θηλειῶν τέως κατάλογον ποιεῖται μετὰ ἀκριβείας, ἀλλὰ τὸ περιττὸν φεύγουσα ἡ θεία γραφὴ ἐκ μέρους τῶν ἀῤῥένων μνημονεύει, καὶ οὐδὲ αὐτῶν πάντων, ἀλλὰ συντομώτερον ἡμῖν διηγεῖται λέγουσα, ὅτι ὁ δεῖνα ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας καὶ

A crificia, quomodo faciendorum & non faciendorum agnitio naturæ noſtræ inſita ſit, & omnium opificem nos liberi arbitrii feciſſe, atque ubique vel coronare, vel condemnare, ſecundum animi noſtri propoſitum: ob hoc enim ſacrificium Caïn repudiatum fuit, dona vero Abel accepta: atque inde invidiam ortam Caïnum in cædem fratris exſtimulaſſe, qui & poſt impium facinus, volente Deo ipſum provocare ad confeſſionem peccatorum, neque ſic remedium ſanitatis accepit: ſed ſceleſto homicidio mendacium conjunxit, & gravem illam pœ- B nam ſibi conciliavit, ſupernaque gratia ſe nudavit, poſteris in correctionis exemplum propoſitus: atque ob ſententiam in ſe acceptam, omni hominum generi loquitur, quaſi clamans & dicens: Ne tale quid ullus veſtrum unquam audeat, ne in ſimiles incidat pœnas. Vidiſtis Domini benignitatem, quomodo ſua in illum pœna, non ipſum ſolum caſtigare, ſed per ipſum ſimul poſteros omnes omnino fugiendum eſſe tam temerarium facinus docere voluit? Age nunc ſequentia attingamus, & videamus quid hodie nobis narret beatus ille Propheta, Spi- C ritus ſancti afflatu eruditus. Nam poſtquam a Domino ſententiam Caïn accepit: 15. *Egreſſus eſt*, inquit, *a facie Dei.* Quid eſt, *exiit a facie Dei?* hoc eſt, nudatus eſt præſidio Dei, propter abominabile & pernicioſum facinus. *Et habitavit in terra Naid, e regione Edem.* Narrat nobis divina Scriptura locum in quo poſtea habitavit, & docet quomodo & hic non procul a paradiſo verſatus ſit, ut e regione illius exſiſtens, continuo memor eſſet, tum eorum quæ patri ſuo ob prævaricationem contigerant, tum D magnitudinis eorum quæ ipſe perpetraverat, propter quæ tanta ſibi neque patris correptione emendato, pœna irrogata eſt. Et vero locus ille in quo habitavit, perpetua memoria fuit, non illi ſoli, ſed & ſæculis poſterioribus, ob tremorem & motionem. Nomen enim Naid, Hebraïca dictio eſt, & vertitur commotio. Itaque ut crimen illius perpetuo notum eſſet etiam a loco, quaſi in columna ærea ſcriptum, illic eum collocavit. Deinde inquit: 17. *Et cognovit Caïn uxorem ſuam: & cum concepiſſet, peperit Enoch.* E Mortales deinceps facti homines, merito de filiorum ſucceſſione curam habebant. Sed forte dixerit aliquis: Quomodo, cum Scriptura nuſquam alterius mulieris meminerit, dicit quod Caïn habuerit uxorem? Ne mireris, dilecte. Nuſquam enim catalogum mulierum diligenter facit; ſed Scriptura divina cavens ne quid ſuperfluum proferat, ſingulos viros commemorat, non omnes tamen, ſed brevius nobis narrat dicens, *Et genuit filios & fi-*

Cur habitet Caïn e regione Edem.

a Reg. unus τοιοῦτοι τολμήσας ποιήσῃ ποτέ.
b Coisl. παραδείσου γέγονεν, ἵνα. Infra Savil. hanc lectionem mss. cujuſpiam affert, καὶ ὅτι διὰ τὸ μέγεθος τῶν αὐτοῦ τετολμημένων τὴν τοσαύτην τιμωρίαν ἐδέξατο μηδὲ τῇ τοῦ πατρὸς, quæ lectio non male habere videtur.
c Reg. unus σπουδὴν ἐποιοῦντο.

lias, *& mortuus est*. Verisimile igitur est A Evam filiam peperisse post Caïn & Abel, quam in uxorem acceperit Caïn. Nam quia initia erant, debebatque augeri humanum genus, sorores ut ducerent, concedebatur. Et ideo hæc nobis conjectanda relinquit Scriptura, & hoc solum narrat dicens: *Et cognovit Caïn uxorem suam, & cum concepisset, peperit Enoch. Et erat ædificans civitatem in nomine filii sui Enoch.* Vide quomodo paulatim instituuntur. Quia enim mortales evaserant, immortalem suam memoriam facere voluerunt, partim ex filiis quos generabant, partim ex B locis quibus filiorum nomina imponebant. Hæc omnia jure quis diceret peccatorum monimenta, necnon lapsûs a pristina gloria, in qua cum essent, nullo horum indigebant Adam & Eva, utpote omnibus superiores, & nihil obnoxii. 17. *Porro Enoch ipsi natus est*, inquit, *Gaidad, & Gaidad genuit Maleleel, & Maleleel genuit Mathusala, & Mathusala genuit Lamech.* Vides quam cursim transit genealogias; virorum tantum mentionem facit beatus ille, nusquam vero mu- C lierum meminit. Sed quemadmodum de Caïn dictum est, *cognovit uxorem suam*, cum nusquam nos docuerit, neque dixerit unde habuerit uxorem: sic sane & hîc loquitur: 18. *Et accepit sibi Lamech duas uxores, nomen uni Ada, & nomen secundæ Sella.* 19. *Et peperit Ada*, inquit, *Jobel: hic fuit pater habitantium in tabernaculis pastorum.* 20. *Et nomen fratri illius Jubal: hic fuit is qui demonstravit psalterium, & citharam.*

2. Vide Scripturæ diligentiam. Docuit nos & nomina eorum qui nati sunt ex D uxore Lamech, & quæ studia illorum fuerint: nempe quod unus alendis pecoribus fuerit deditus, & alter excogitaverit psalterium & citharam. 21. *Sella autem*, inquit, *& ipsa peperit Thobel, & erat malleator, & faber æris & ferri.* Iterum & artem illius qui ex Sella natus erat indicat, quod nempe fabrilem æris artem exerceret. Vide quomodo, quæ ad usum & commodum humani generis spectant, paulatim provisa sint. Et primum Caïn a filio suo civitatem ab se ædificatam nominavit. Deinde eorum qui E ex uxoribus Lamech nati sunt, unus pascendis pecoribus se dedidit, alius ærariam exercebat, alius etiam psalterium & citharam adinvenit. *Soror autem*, inquit, *Thobel Noëman.* Quid hoc novum & insolitum? nunc primum nominatim mulieris meminit; non sine causa, neque temere; sed ut occultum quid nobis hîc declaret, hoc fecit beatus Propheta: id quod in aliud tempus vobis reponemus, nunc historiam sequamur: neque enim parvi momenti quiddam est quod subditur, & plurimo labore habet opus, ac diligentiore inquisitione, ut pos-

A ἀπέθανεν. εἰκὸς οὖν καὶ νῦν τὴν Εὔαν καὶ θυγατέρα τεκεῖν μετὰ τὸν Καΐν καὶ τὸν Ἄβελ, ἣν εἰς γυναῖκα ἔλαβε Καΐν. ἐπειδὴ γὰρ προοίμια ἦν, καὶ ἔδει λοιπὸν αὐξηθῆναι τὸ γένος, καὶ ταῖς ἀδελφαῖς συγγενέσθαι συνεχώρουν. διά τοι τοῦτο καταλιποῦσα ἡ γραφὴ ἡμῖν συνιδεῖν τὸ ἀκόλουθον τοῦτο μόνον διηγεῖται λέγουσα, καὶ ἔγνω Καΐν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκε τὸν Ἐνώχ· καὶ ἦν οἰκοδομῶν πόλιν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἐνώχ. ὅρα πῶς σοφίζονται λοιπὸν κατὰ μικρόν. ἐπειδὴ [a] γὰρ θνητοὶ γεγόνασι, διηνεκῆ αὐτῶν σώζεσθαι τὴν μνήμην βούλονται ἀπό τε τῶν τικτομένων, ἀπό τε τῆς ὀνομασίας B τῶν τόπων, οἷς τὰς προσηγορίας ἐπιτιθέασι τῶν παίδων. ταῦτα πάντα ὑπομνήματα ἄν τις εἴποι δικαίως εἶναι τῶν ἡμαρτημένων αὐτοῖς, καὶ τῆς ἐκπτώσεως τῆς δόξης ἐκείνης, ἐν ᾗ τυγχάνοντες οὐδενὸς τούτων ἐδέοντο ὅ τε Ἀδὰμ ἥ τε Εὔα, ἀλλ' ἀνωτέρω πάντων καθειστήκεσαν. ἐγεννήθη δὲ τῷ Ἐνώχ, φησι, Γαϊδὰδ, καὶ Γαϊδὰδ ἐγέννησε τὸν Μαλελεὴλ, καὶ Μαλελεὴλ ἐγέννησε τὸν Μαθουσάλα, καὶ Μαθουσάλα ἐγέννησε τὸν Λάμεχ. ὁρᾷς πῶς παρέδραμε τὰς γενεαλογίας, τῶν ἀῤῥένων μόνον C μνημονεύσας ὁ μακάριος οὗτος, καὶ οὐδαμοῦ τῶν θηλειῶν ἐπιμνησθείς. ἀλλὰ καθάπερ ἐπὶ τοῦ Καΐν εἶπεν, ὅτι ἔγνω τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, μηδὲν διδάξας ἡμᾶς, μηδὲ εἰπὼν πόθεν ἔσχε τὴν γυναῖκα· οὕτω δὴ καὶ ἐνταῦθα πάλιν φησί· καὶ ἔλαβεν ἑαυτῷ Λάμεχ δύο γυναῖκας· ὄνομα τῇ μιᾷ Ἀδὰ, καὶ ὄνομα τῇ δευτέρᾳ [b] Σελλά. καὶ ἔτεκεν Ἀδά, φησι, τὸν Ἰωβήλ· οὗτος ἦν πατὴρ οἰκούντων ἐν σκηναῖς κτηνοτρόφων, καὶ ὄνομα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Ἰουβάλ· οὗτος ἦν ὁ καταδείξας ψαλτήριον καὶ κιθάραν.

Σκόπει τῆς γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν· ἐδίδαξεν ἡμᾶς καὶ D τὰ ὀνόματα τῶν τεχθέντων ὑπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ Λάμεχ, καὶ τίνα τὰ ἐπιτηδεύματα εἶχον, καὶ ὅτι ὁ μὲν περὶ τὴν κτηνοτροφίαν ἑαυτὸν ἐξέδωκεν, ὁ δὲ ἐπενόησε ψαλτήριον καὶ κιθάραν. Σελλὰ δέ, φησιν, ἔτεκε καὶ αὐτὴ τὸν Θοβὲλ, καὶ ἦν σφυροκόπος, χαλκεὺς χαλκοῦ καὶ σιδήρου· πάλιν καὶ τοῦ παρὰ τῆς Σελλᾶς τεχθέντος τὸ ἐπιτήδευμα ἡμῖν ἐδήλωσεν, ὅτι τὴν χαλκευτικὴν τέχνην εἵλετο. ὅρα πῶς κατὰ μικρὸν τὰ τῆς συστάσεως τοῦ τῶν ἀνθρώπων βίου ᾠκονόμητο. καὶ πρῶτον μὲν ὁ Καΐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ τεχθέντι τὴν ὑπ' αὐτοῦ οἰκοδομουμένην πόλιν ἐπωνόμασεν. εἶτα οἱ ὑπὸ τῶν γυναικῶν τοῦ Λάμεχ τεχ- E θέντες, ὁ μὲν τῇ κτηνοτροφίᾳ ἑαυτὸν ἐξέδωκεν· ὁ δὲ ἕτερος τὴν χαλκευτικὴν [c] εἵλετο, ὁ δὲ ψαλτήριον καὶ κιθάραν κατέδειξεν· ἀδελφὴ δέ, φησι, Θόβελ Νοέμαν. τί τὸ καινὸν καὶ παράδοξον; νῦν γὰρ ἡμῖν πρῶτον δείκνυται θηλείας μνήμην ὀνομαστὶ ποιησάμενος, οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῆ, ἀλλά τι κεκρυμμένον ἡμῖν ἐντεῦθεν ἐμφαίνων τοῦτο πεποίηκεν ὁ μακάριος προφήτης, ὅπερ εἰς ἕτερον καιρὸν ὑμῖν ταμιευσάμενοι, νῦν τῆς ἀκολουθίας ἐχώμεθα. οὐδὲ γὰρ τὸ τυχόν ἐστι τὸ ἐπαγόμενον, ἀλλὰ καὶ σφόδρα πολλοῦ τοῦ ἀγῶνος δεόμενον, καὶ ἀκριβεστέρας τῆς ἑρμηνείας, ὥστε δυνηθῆναι μετὰ σαφηνείας

a Γὰρ deest in Savil. & in plurimis manuscriptis.
b Reg. unus, Σελὰ, & sic semper.

c Aliquot mss. εἵλατο, & sic infra. Alii, εἵλε,

ἅπαντα διερευνησαμένους, πολλὴν[a] ἡμῖν τὴν ὠφέλειαν ἐντεῦθεν παρασχεῖν. Εἶπε γάρ, φησι, Λάμεχ ταῖς ἑαυτοῦ γυναιξὶν Ἀδᾷ καὶ Σελλᾷ· ἀκούσατέ μου τῆς φωνῆς γυναῖκες Λάμεχ, ἐνωτίσασθέ μου τοὺς λόγους· ὅτι ἄνδρα ἀπέκτεινα εἰς τραῦμα ἐμοί, καὶ νεανίσκον εἰς μώλωπα ἐμοί. ὅτι ἑπτάκις ἐκδεδίκηται ἐκ Κάϊν, ἐκ δὲ Λάμεχ ἑβδομηκοντάκις ἑπτά. συντείνατέ μοι τὴν διάνοιαν, παρακαλῶ, καὶ πάντα τὸν βιωτικὸν λογισμὸν ἀπωσάμενοι, μετὰ ἀκριβείας τὰ εἰρημένα διερευνησώμεθα, ἵνα μηδὲν ἡμᾶς λαθεῖν δυνηθῇ, ἀλλ' ὅσον ἡμῖν οἷόν τε πρὸς τὸ βάθος αὐτὸ καθιέντες ἑαυτοὺς, θηρᾶσαι δυνηθῶμεν τὸν ἐγκεκρυμμένον θησαυρὸν τοῖς βραχέσι τούτοις ῥήμασιν. εἶπε δέ, φησι, Λάμεχ ταῖς ἑαυτοῦ γυναιξὶν Ἀδᾷ καὶ Σελλᾷ· ἀκούσατέ μου τῆς φωνῆς γυναῖκες Λάμεχ, ἐνωτίσασθέ μου τοὺς λόγους. σκόπει μοι εὐθέως ἐκ προοιμίων πόσον ὤνησε τοῦτον ἡ εἰς τὸν Κάϊν γεγενημένη τιμωρία. οὐ μόνον γὰρ οὐ περιμένει τὸν παρ' ἑτέρου ἔλεγχον, ὡς τῷ αὐτῷ ἁμαρτήματι ἢ καὶ χείρονι περιπεσών, ἀλλὰ καὶ μηδενὸς ἐγκαλοῦντος, μηδὲ ἐπιτιμῶντος αὐτὸς ἑαυτὸν κατάδηλον ποιεῖ, καὶ ἐξαγορεύει τὰ εἰργασμένα καὶ ταῖς γυναιξὶ διηγεῖται τοῦ πλημμελήματος τὸ μέγεθος, μονονουχὶ ἐκεῖνο πληρῶν τὸ εἰρημένον παρὰ τοῦ προφήτου, ὅτι δίκαιος ἑαυτοῦ κατήγορος ἐν πρωτολογίᾳ. μέγιστον γάρ ἐστιν εἰς διόρθωσιν τῶν ἡμαρτημένων ἡ ὁμολογία. ὥσπερ οὖν βαρύτερον τῶν ἡμαρτημένων τυγχάνει τὸ μετὰ τὴν πρᾶξιν τῆς ἁμαρτίας ἐπὶ τὴν ἄρνησιν ἔρχεσθαι, ὅπερ καὶ ὁ ἀδελφοκτόνος[b] ἐκεῖνος πέπονθε, καὶ ἐρωτώμενος παρὰ τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ, οὐ μόνον οὐχ ὡμολόγησε τὸ ὑπ' αὐτοῦ τολμηθὲν, ἀλλὰ καὶ ἐτόλμησε ψεύσασθαι θεῷ, καὶ διὰ τοῦτο παραταθῆναι αὐτοῦ τὴν ζωὴν ἐποίησεν. ὁ τοίνυν Λάμεχ τοῖς αὐτοῖς περιπεσὼν, καὶ εἰς ἐκείνην ἐλθὼν τὴν ἔννοιαν, ὅτι ἐκείνῳ ἡ ἄρνησις χαλεπωτέραν δέξασθαι παρεσκεύασε τὴν τιμωρίαν, καλέσας τὰς ἑαυτοῦ γυναῖκας οὐδενὸς καταναγκάζοντος, οὐδὲ διελέγχοντος, αὐτὸς διὰ τῆς οἰκείας γλώττης καὶ τὴν ὁμολογίαν τῶν ἡμαρτημένων ποιεῖται, καὶ συγκρίνων τὰ ὑπ' αὐτοῦ εἰργασμένα τοῖς παρὰ τοῦ Κάϊν πεπραγμένοις, ἑαυτῷ τὴν τιμωρίαν ὁρίζει. εἶδες κηδεμονίαν δεσπότου, πῶς καὶ αἱ τιμωρίαι αὐτοῦ φιλανθρωπίας ὑποθέσεις εἰσὶ, καὶ ὅτι οὐ μέχρι τοῦ τὴν τιμωρίαν δεχομένου τὰ τῆς φιλανθρωπίας ἵσταται, ἀλλὰ καὶ τοῖς λοιποῖς χρήσιμον κατασκευάζει τὸ φάρμακον, εἰ βουληθεῖεν τὴν ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν καρπώσασθαι; πόθεν γὰρ, εἰπέ μοι, ὁ Λάμεχ ἑτέρωθεν ἐπὶ τὴν τοσαύτην ἐξομολόγησιν ἐπείσθη, εἰ μὴ τὴν ἐκ τῶν ἐκείνῳ συμβάντων ὑπόμνησιν εἶχε διηνεκῶς αὐτοῦ τὴν διάνοιαν κατασείουσαν; εἶπε, φησιν· ἀκούσατέ μου τῆς φωνῆς, καὶ ἐνωτίσασθέ μου τοὺς λόγους. ὅρα πῶς καθ' ἑαυτὸν δικαστήριον καθίσας, οὕτω τὴν παράκλησιν αὐταῖς προσάγει, ὥστε μὴ παρέργως δέξασθαι τὰ λεγόμενα. τὸ γὰρ εἰπεῖν, ἀκούσατέ μου τῆς φωνῆς, καὶ ἐνωτίσασθέ μου τοὺς λόγους, τοῦτο δηλοῦντός ἐστι, συντείνατε ὑμῶν, φησι, τὴν διάνοιαν, καὶ μετὰ ἀκριβείας προσέ-

A simus omnibus liquido exploratis, multum hinc utilitatis nobis afferre. 22. *Dixit*, inquit, *Lamech uxoribus suis Adæ & Sellæ: Audite vocem meam uxores Lamech, auribus percipite sermones meos: quia virum occidi in vulnus mihi, & adolescentulum in cicatricem mihi.* 23. *Quia septies ultio sumta est de Caïn, de Lamech vero septuagies septies.* Obsecro, mente intenta estote, & omnia quæ ad sæculares curas pertinent, seponentes, cum diligentia quæ dicuntur, perscrutemur, ut nihil eorum nos lateat, sed quantum possumus ad profundum ingressi, occultum thesaurum venari possimus in paucis illis verbis B latentem. *Dixit autem*, inquit, *Lamech uxoribus suis Adæ & Sellæ: Audite vocem meam uxores Lamech, auribus percipite sermones meos.* Considera, obsecro, statim ab initio, quantum illi profuerit pœna Caïn irrogata. Non solum enim non exspectat ut ab alio arguatur, quod in idem & gravius peccatum lapsus sit: sed nullo vel accusante vel increpante, ipse semetipsum manifestum facit, & confitetur quæ facta sint, mulieribusque narrat delicti magnitudinem: quasi illud quod a Propheta dictum est, C implens: *Justus sui ipsius accusator est in principio sermonis.* Prov. 18, 17. Plurimum enim ad emendanda peccata valet confessio. Utique sicut gravius est peccatis ipsis, post peccata commissa, peccata inficiari: id quod fratricida ille agebat, & rogatus a misericorde Deo, non solum non confessus est id quod ausus fuerat patrare facinus, sed & Deo mentiri ausus est: & ideo ut prolongaretur vita sua, fecit. Igitur Lamech in illa ipsa peccata inciderat: sed animo reputans, negationem gravius illi parasse supplicium, vocatis mulieribus suis, nullo reprehendente vel D arguente, ipse sua lingua & confessionem peccatorum edit, & conferens quæ a se facta erant, cum iis quæ a Caïn, pœnam sibiipsi definit. Vidisti providentiam Domini, quomodo pœnæ illius occasio sunt misericordiæ, & misericordia *Pœna occasio misericordiæ.* non solum ad illum pertingit qui pœna plectitur, sed & multis aliis utile efficit illud remedium, modo velint inde fructum capere? Unde enim, dic quæso, Lamech ad hanc confessionem adductus esset, nisi eorum quæ illi conti- E gerunt, memoriam habuisset, quæ illius continuo mentem concutiebat? *Dixit*, inquit: *Audite vocem meam, & auribus percipite sermones meos.* Vide quomodo contra seipsum judicium considere facit, & eas hoc modo hortatur, ne dicta negligenter acciperent. Dicendo enim, *Audite vocem meam, & auribus percipite sermones meos:* Mentem vestram, inquit, intentam præbete, & diligenter auscul-

[a] Sex mss. & Savil. ὑμῖν. Iidem mox ἐντεῦθεν. Morel. ἐνταῦθα.
[b] Reg. unus, ἐκεῖνος πεποίηκεν. Mox idem & Savil. φιλανθρώπου θεοῦ, τοῦ Ἄβελ ὁ ἀδελφός σου, οὐ μόνον.

tate quæ dicturus sum. Non enim de rebus vulgaribus vobis loquar, sed occultas quasdam res vobis aperiam, & confitebor ea quæ nullus alius scit; sed solus ego, & oculus ille qui sopiri nescit, quem timens festino & anhelo, ut vobis palam faciam ea quæ a me sunt acta, & quantis pœnis ego meipsum nefariis operibus obnoxium fecerim. *Quia virum occidi in vulnus mihi, & adolescentem in cicatricem mihi. Quoniam septies ultio sumta est de Caïn, de Lamech autem septuagies septies.* Magnum quid dictum est, & valde magnum: in multisque bonus viri animus spectatur. Non solum enim factum confitetur, & cædes ab se patratas in medium affert: sed & pœnam sibi infert, comparans peccatum suum peccato Caïni. Qua enim venia, inquit, fuerit dignus, qui alterius pœna emendatior non fit, sed recentem & firmam habens ejus memoriam, insuper duplex homicidium patravit? *Quia virum*, inquit, *occidi in vulnus mihi, & adolescentem in cicatricem mihi.* Non tantum, inquit, nocui illis quos occidi, quantum mihiipsi. In pœnam enim quam effugere non possum, meipsum conjeci, peccata operatus tanta, quæ veniam non merentur. Nam si ille pro una cæde septem pœnis obnoxius factus est, ego dignus fuerim qui septuagies septies pœnam luam. Cujus rei gratia, & quare? Nam licet cædem ille patraverit, eamque fratris, attamen nullo unquam antea conspecto qui hoc fecisset, neque alio viso qui pœnam dedisset ejusmodi facinoris, & tantam iram fuisset expertus, quæ utraque mihi pœnas augent: quia ante oculos habens quod ab illo perpetratum fuerat, & pœnam videns sic immedicabilem esse, cautior factus non sum. Propterea licet septuagies septies magis quam ille punirer, attamen neque sic dignam luerem pœnam.

Liberum arbitrium hominis.

3. Vides, dilecte, quomodo nostram Deus mentem liberii arbitrii fecerit, & sicut si desides simus supplantamur, ita & si vigiles esse voluerimus, contuemur id quod oportet? Quis enim istum, dic obsecro, ad talem confessionem adegit? nullus alius quam conscientia, incorruptus ille judex. Quia enim ex desidia in peccatum declinaverat, & scelus opere perfecerat: statim insurrexit conscientia, inclamans, atque ostendens peccatorum magnitudinem, & quantis seipsum pœnis obnoxium reddidisset. Ita enim se habet peccatum, ut priusquam fiat, & ad opus perveniat, obtenebret & decipiat mentem: postquam autem consummatum fuerit, manifeste suam nobis absurditatem proferat & ostendat: sic brevis illa & absurda voluptas continuum menti dolorem inserit, conscientiæque fiduciam aufert, atque illum qui succubuerit, confusione perfundit. Benignus enim Deus ejuscemodi nobis accusatorem assistere vo-

A χετε οἷς ἐρεῖν μέλλω. οὐδὲ γὰρ περὶ τῶν τυχόντων ὑμῖν διαλέξομαι, ἀλλὰ πράγματα ὑμῖν ἐξαγορεύσω λανθάνοντα, καὶ ἃ μηδεὶς ἕτερος οἶδεν, ἀλλ' ἢ μόνος ἐγὼ, καὶ ὁ ἀκοίμητος ἐκεῖνος ὀφθαλμὸς, ὃν δεδοικὼς σπεύδω καὶ ἐπείγομαι φανερὰ ὑμῖν καταστῆσαι τὰ ὑπ' ἐμοῦ πεπραγμένα, καὶ ὅσαις τιμωρίαις ἑαυτὸν ὑπεύθυνον κατέστησα διὰ τῶν ἀνοσίων πράξεων. ὅτι ἄνδρα ἀπέκτεινα, φησὶν, εἰς τραῦμα ἐμοὶ, καὶ νεανίσκον εἰς μώλωπα ἐμοί. ὅτι ἑπτάκις ἐκδεδίκηται ἐκ Κάϊν, ἐκ δὲ Λάμεχ ἑβδομηκοντάκις ἑπτά. μέγα τὸ εἰρημένον, καὶ σφόδρα μέγα, καὶ πολλὴ τοῦ ἀνδρὸς ἡ εὐγνωμοσύνη. οὐ μόνον γὰρ ὁμολογεῖ τὸ γεγονὸς, καὶ τοὺς φόνους εἰς μέσον B ἄγει, οὓς εἰργάσατο, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς συγκρίσεως τῶν ὑπ' ἐκείνου, καὶ ὑπ' αὐτοῦ γεγονότων τὸ ἐπιτίμιον ἑαυτῷ ἐπιτίθησι. ποίας γὰρ ἂν εἴη, φησὶ, συγγνώμης ἄξιος ὁ μηδὲ τῇ ἑτέρου τιμωρίᾳ σωφρονισθεὶς, ἀλλὰ καὶ ἔναυλον ἔχων τὴν μνήμην, καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις διπλοῦν ἐργασάμενος φόνον; ὅτι ἄνδρα, φησὶν, ἀπέκτεινα εἰς τραῦμα ἐμοὶ, καὶ νεανίσκον εἰς μώλωπα ἐμοί. οὐ τοσοῦτον ἠδίκησα, φησὶν, ἐκείνους, οὓς ἀνεῖλον, ὅσον ἐμαυτόν. εἰς ἄφυκτον γὰρ τιμωρίαν ἑαυτὸν ἐνέβαλον, [a] ἁμαρτήματα ἐργασάμενος συγγνώμης ἐπέκεινα. εἰ γὰρ ἐκεῖνος ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς φόνου ἑπτὰ τιμωρίαις ὑπεύ- C θυνος γέγονεν, ἐγὼ δίκαιος ἂν εἴην ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ τιμωρίας ὑποσχεῖν. τίνος ἕνεκεν καὶ διὰ τί; εἰ γὰρ καὶ φόνον ἐκεῖνος εἰργάσατο, καὶ ἀδελφοῦ φόνον, ἀλλ' οὐδένα οὐδέποτε πρότερον [b] θεασάμενος τοῦτο πεποιηκότα, οὐδὲ κατιδὼν ἕτερον διὰ τὴν πρᾶξιν τιμωρηθέντα, καὶ τοσαύτης πειραθέντα τῆς ἀγανακτήσεως, ἅπερ ἀμφότερα ἐμοὶ αὔξει τὰς τιμωρίας· ὅτι καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχων τὸ ὑπ' ἐκείνου τολμηθὲν, καὶ τὴν τιμωρίαν ὁρῶν οὕτως ἀνήκεστον οὖσαν, οὐδὲ οὕτως ἐσωφρονίσθην. διὰ τοῦτο κἂν ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ τιμωρίας ἐκείνου ὑποσταίην, οὐδὲ οὕτω τὴν ἀξίαν δώσω δίκην. D

Ὁρᾷς, ἀγαπητὲ, πῶς αὐτεξούσιον ἡμῶν τὴν γνώμην ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε, καὶ ὥσπερ ῥαθυμοῦντες ὑποσκελιζόμεθα, οὕτω καὶ νῆψαι βουληθέντες συνορῶμεν τὸ δέον; τίς γὰρ, εἰπέ μοι, τοῦτον ἐπὶ τὴν τοσαύτην ἐξομολόγησιν κατήπειξεν; οὐδεὶς ἕτερος, ἀλλ' ἢ τὸ συνειδὸς καὶ ὁ δικαστὴς ἐκεῖνος ὁ ἀδέκαστος. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ῥᾳθυμίαν ἀποκλίνας εἰς ἔργον ἤγαγε τὴν κακὴν ἐπιχείρησιν, εὐθέως κατεξανέστη τὸ συνειδὸς καταβοῶν, καὶ E δεικνύον καὶ τῶν ἁμαρτηθέντων τὸ μέγεθος, καὶ ὅσαις τιμωρίαις ἑαυτὸν ὑπεύθυνον εἰργάσατο. τοιοῦτον γὰρ ἡ ἁμαρτία· πρὶν ἢ μὲν γὰρ πραχθῆναι, καὶ εἰς ἔργον ἐλθεῖν, σκοτοῖ τὸν λογισμὸν, καὶ ἀπατᾷ τὴν διάνοιαν· ἐπὰν δὲ τελειωθῇ, τότε δήλην ἡμῖν τὴν αὐτῆς ἀτοπίαν καθίστησι, καὶ ἡ βραχεῖα ἐκείνη καὶ ἄτοπος ἡδονὴ διηνεκῆ τὴν ὀδύνην ἡμῖν ἐντίθησι, καὶ τοῦ συνειδότος ἀφαιρεῖται τὴν παῤῥησίαν, καὶ αἰσχύνῃ περιβάλλει τὸν ἁλόντα. ὁ γὰρ φιλάνθρωπος δεσπότης τοιοῦτον ἡμῖν τὸν κατήγορον

a Morel. εἰς ἁμαρτήματα ἐργ- Alii ut in textu.

b Tres mss. & Savil. τεθεαμένος.

A τοῦτον ἐπέστησεν, ὡς μηδέποτε ἠρεμεῖν, ἀλλ' ἀδιαλείπτως συνόντα καταβοᾶν, καὶ δίκην ἀπαιτεῖν τῶν πεπλημμελημένων· καὶ τοῦτο ἄν τις ἴδοι σαφῶς ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων. ὁ γὰρ πόρνος, ἢ ὁ μοιχὸς, ἢ ὁ ἕτερόν τι τοιοῦτον εἰργασμένος, κἂν πάντας λαθεῖν δυνηθῇ, οὐδὲ οὕτως ἐν ἠρεμίᾳ διάγει, ἀλλ' ἔχων τοῦτον τὸν σφοδρὸν κατήγορον τὰς ὑποψίας δέδοικε, τὰς σκιὰς τρέμει, τοὺς εἰδότας, τοὺς οὐκ εἰδότας, διηνεκῆ χειμῶνα ἔχων ἐν ψυχῇ καὶ κύματα ἐπάλληλα· καὶ οὔτε ὕπνος τῷ τοιούτῳ ἡδὺς, ἀλλὰ φόβου καὶ δειμάτων πεπληρωμένος, οὔτε τροφὴ ἡδονὴν ἔχουσα, οὔτε διάλεξις φίλων τὸν τοιοῦτον μεταγαγεῖν δυνήσεται, ἢ ἀπαλλάξαι τοῦ ἀγῶνος τοῦ B ἐπικειμένου· ἀλλὰ καθάπερ δήμιον περιφέρων καταξαίνοντα αὐτὸν καὶ μαστίζοντα διηνεκῶς, οὕτω μετὰ τὴν ἄτοπον πρᾶξιν ἐκείνην περιέρχεται, οὐδενὸς εἰδότος τὰς ἀφορήτους ἐκείνας τιμωρίας ὑπέχων, καὶ δικαστὴς ἑαυτοῦ γινόμενος καὶ κατήγορος. Ἀλλ' ὁ ταῦτα εἰργασμένος ἐὰν βουληθῇ εἰς δέον χρήσασθαι τῇ ἀπὸ τοῦ συνειδότος βοηθείᾳ, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν πεπραγμένων ἐπειχθῆναι, καὶ τῷ ἰατρῷ δεῖξαι τὸ ἕλκος τῷ θεραπεύοντι, καὶ μὴ ὀνειδίζοντι, καὶ τὰ παρ' ἐκείνου φάρμακα δέξασθαι, καὶ μόνος αὐτῷ διαλεχθῆναι μηδενὸς εἰδότος, καὶ πάντα εἰπεῖν μετὰ ἀκριβείας, ταχέως C ποιήσεται τὴν διόρθωσιν τῶν ἐπταισμένων. ἡ γὰρ ὁμολογία τῶν ἡμαρτημένων ἀφανισμὸς γίνεται τῶν πλημμελημάτων. Εἰ γὰρ δὴ ὁ Λάμεχ οὗτος ταῖς ἑαυτοῦ γυναιξὶ τοὺς παρ' αὐτοῦ γινομένους φόνους ἐξαγορεῦσαι οὐ παρῃτήσατο, ποίας ἂν εἴημεν συγγνώμης ἄξιοι, τῷ πάντα μετὰ ἀκριβείας εἰδότι τὰ ἡμέτερα πλημμελήματα μὴ βουλόμενοι ἐξαγορεύειν τὰ ἡμαρτημένα; μὴ γὰρ ἐπειδὴ ἀγνοεῖ, μαθεῖν βούλεται; οὐκ ἐπειδὴ ἀγνοεῖ, τὴν παρ' ἡμῶν ὁμολογίαν ἐπιζητεῖ ὁ πάντα εἰδὼς πρὶν γενέσεως αὐτῶν, ἀλλὰ βουλόμενος ἡμᾶς ὁμοῦ καὶ αἴσθησιν λαβεῖν τῶν ἐπταισμένων διὰ τῆς ὁμολογίας, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τὴν παρ' ἑαυτῶν ἐπιδείξασθαι. μὴ γὰρ χρήματα D [a] ἔπεστιν ἐνταῦθα δαπανῆσαι; μὴ γὰρ ὁδὸν μακρὰν στείλασθαι; μὴ γὰρ ὀδύνην καὶ ἀλγήματα παρέχει ἡ ἰατρεία αὕτη; καὶ ἀδάπανός ἐστι, καὶ ἀνώδυνος, καὶ ταχεῖαν παρέχουσα τὴν θεραπείαν. πρὸς γὰρ τὸν τόνον τῆς διαθέσεως τοῦ προσιόντος, οὕτω καὶ τὰ φάρμακα τῶν τραυμάτων χαρίζεται ὁ δεσπότης. ὁ τοίνυν βουλόμενος θᾶττον πρὸς ὑγίειαν ἐπανελθεῖν, καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἕλκη θεραπεῦσαι, μετὰ νήψεως προσιέτω, πάντων ἑ- E αυτὸν ἀποστήσας τῶν βιωτικῶν, θερμὰ δάκρυα προχεέτω, προσεδρείαν πολλὴν ἐπιδεικνύσθω, πίστιν ἀκριβῆ εἰσφερέτω, καὶ θαρρείτω τοῦ ἰατροῦ τῇ τέχνῃ, καὶ παραχρῆμα τῆς ὑγιείας ἀπολαύσεται. εἶδες ἰατροῦ φιλοτιμίαν παντὸς πατρὸς φιλοστοργίαν ἀποκρύπτοντος; μὴ γὰρ βαρύ τι καὶ ἐπαχθὲς [b] παρ' ἡμῶν ἐπιζητεῖ; [c] συντριβὴν καρδίας, λογισμοῦ κατάνυξιν, ὁμολογίαν πταίσματος, προσεδρείαν συντεταμένην· καὶ οὐ μόνον τῶν τραυμάτων τὴν θεραπείαν χαρίζεται, καὶ τῶν ἡμαρτημένων καθαροὺς ἀποδείκνυσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν

A luit, qui nunquam quiescat: sed indesinenter ille congrediens clamet, & pœnam exigat delictorum. Et hoc quis viderit manifeste ex factis ipsis. Scortator enim, vel adulter, vel qui aliud tale quiddam admisit, etiam si omnes latere queat, nunquam tamen sic in tranquillitate vivit; sed habens acrem illum accusatorem suspiciones timet, umbras tremiscit, & eos qui conscii sunt, & qui non sunt; perpetuaque in animo ejus tempestas est, & reciprocantes ac contrarii fluctus. Insuper neque somnus ei suavis, sed terrore & formidine plenus: neque cibus vo- B luptatem præbet, neque amicorum colloquia talem refocillare, vel liberare ab urgente anxietate possunt: sed quasi carnificem circumgestaret se lancinantem & flagellantem continuo, ita post absurdum illud facinus obambulat, nullo conscio sustinens intolerabiles pœnas illas, & judex sui ipsius factus & accusator. Attamen qui hæc fecit, si voluerit, ut decet, uti conscientiæ adjumento, & ad confessionem facinorum festinare, & ulcus ostendere medico qui curet & non exprobret, atque ab illo remedia accipere, ac soli ei loqui nullo alio conscio, & C omnia dicere cum diligentia, facile peccata sua emendabit. Confessio enim peccatorum, abolitio etiam est delictorum. Quod si Lamech ille suis mulieribus cædes a se commissas detegere & confiteri non refugit; quali erimus venia digni, si ei qui omnia nostra accurate novit delicta, confiteri peccata nolumus? Num quia ignorat, discere vult? Nequaquam quia ignorat, confessionem a nobis requirit, qui omnia scit antequam fiant: sed volens per confessionem nos quoque peccatorum habere sensum, & gratum erga se ostendere animum. Num opes ali- D quæ hic sunt expendendæ? num longum iter suscipiendum? num dolorem & cruciatus affert hæc medicina? Absque sumtu & cruciatu est præsens pharmacum, & quam celerrime curat. Etenim secundum affectum & animum accedentis, sic & remedia vulnerum largitur Dominus. Igitur qui vult statim ad sanitatem redire, animæque curare ulcera, sobria mente medicum adeat, ab omnibus sæcula- E ribus curis se abdicans, calidas lacrymas profundat, assiduitatem plurimam præ se ferat, fidem firmam afferat, ac medici confidat arti, & protinus sanitatem consequetur. Vidisti medici bonitatem, ad quam si omnium patrum amor conferatur, obscurabitur. Num grave aliquid & molestum a nobis requirit? contritionem cordis, compunctionem mentis, confessionem lapsus, assiduitatem continuam: & non solum largitur vulnerum curam, & a peccatis mundos reddit;

Confessio peccatorum

[a] Reg. & Savil. ἔξεστι. Coislin. & tres alii ἐστί. Morel. ἔπεστι. Paulo-post Coislin. ἀδαπάνητός ἐστι.

[b] Coislin. παρ' ἡμῶν ζητεῖ.

[c] Coislin. & alius συντριβὴν διανοίας.

sed & eum qui antea innumeris peccatorum sarcinis gravabatur, justum efficit. O misericordiæ magnitudinem! ô bonitatis excellentiam! Qui peccavit, quando confitetur peccata, veniam petit, & posthac securitatem præ se fert, repente justus redditur! Et quo clare hoc discas, audi Prophetam dicentem: *Dic tu prior iniquitates tuas, ut justificeris.* Non simpliciter inquit, Dic tu iniquitates tuas: sed adjecit, *prior*: hoc est, ne exspectes te arguentem, ne præstoleris accusatorem: ipse præveni, & rape sermonis principium, ut accusatoris linguam occludas.

Isai. 43. 26.

4. Vidisti judicis benignitatem? In humanis quidem judiciis si quis hoc faceret, & ante allatam probationem facinora confiteretur, quamvis apud humanum fortasse judicem tormenta & sibi succedentes pœnas effugeret, tamen sententiam capitalem omnino in suum caput accerseret: at misericordis Dei, & animarum nostrarum medici tanta est tamque ineffabilis bonitas & clementia, ut omnem etiam sermonem excedat. Nam si adversarium nostrum præverterimus, diabolum dico, qui in die illo ob faciem nostram stabit: & jam in præsenti vita antequam ad tribunal ingrediamur, facinora confessi fuerimus, dicendique principium rapuerimus, nostrûm ipsorum facti accusatores, in tantam misericordiam provocabimus Dominum, ut non solum nobis concessurus sit, ut a peccatis liberemur, sed ut in justorum catalogo adscribamur. Enimvero si Lamech ille, qui neque legem habuit unde hoc discere posset, neque Prophetas audivit, neque aliam ullam admonitionem, ex judicio in natura insito conscius eorum quæ ausus fuerat, in medium attulit ea quæ patravit, & seipsum condemnavit: quomodo aliquam defensionem nos habere poterimus, vulnera non omni diligentia Domino ostendentes, eorum jam medicinam ab eo suscepturi? Id quod nisi nunc fecerimus, cum jejunii tempus est, cum tanta cogitationum tranquillitas, cum voluptas omnis sublata e medio: quandonam facinora nostra expendere poterimus? Idcirco semper vos obsecro, ut sobrii sitis & vigiles, & præsentem vitam omnem in hoc insumatis, ut assiduitate illa intolerabile illud supplicium effugiamus, & gehennæ ignem vitare possimus. Maxime autem nunc, majorique studio id curandum, quando propter jejunii tempus continuis majoribusque fruimini admonitionibus. 24. *Cognovit autem*, inquit, *Adam Evam uxorem suam: & cum concepisset, peperit filium & appellavit nomen illius Seth, dicens: Excitavit enim mihi Deus semen aliud pro Abel, quem occidit Cain.* Postquam

περὶ τούτου μυρίοις βαρυνόμενον φορτίοις ἁμαρτημάτων δίκαιον ἀπεργάζεται. ὢ φιλανθρωπίας μέγεθος. ὢ ἀγαθότητος ὑπερβολή. τὸν ἡμαρτηκότα, ἐπειδὰν ὁμολογήσῃ τὰ ἡμαρτημένα συγγνώμην [a] αἰτήσας, καὶ τὴν εἰς τὸ ἑξῆς ἀσφάλειαν ἐπιδείξηται, ἀθρόον δίκαιον ἀποφαίνει. καὶ ἵνα μάθῃς τοῦτο σαφῶς, ἄκουε τοῦ προφήτου λέγοντος· λέγε σὺ τὰς ἀνομίας σου πρῶτος, ἵνα δικαιωθῇς. οὐχ ἁπλῶς εἶπε, λέγε σὺ τὰς ἀνομίας σου, ἀλλὰ προσέθηκε, πρῶτος, τουτέστι, μὴ ἀναμείνῃς τὸν ἐλέγχοντα, μηδὲ ἐκδέξῃ τὸν κατήγορον· αὐτὸς προλαβὼν [b] ἅρπασον τὴν πρωτολογίαν, ἵνα ἀποκλείσῃς τοῦ κατηγόρου τὴν γλῶτταν.

Εἶδες δικαστοῦ φιλανθρωπίαν; ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρωπίνων δικαστηρίων, ὅταν τις τοῦτο ποιῆσαι καταδέξηται, καὶ τοὺς ἐλέγχους προλαβὼν ὁμολογήσῃ τὰ εἰργασμένα, τὰς μὲν βασάνους καὶ τὰς ἐπαλλήλους τιμωρίας ἴσως διαφυγεῖν δυνήσεται, καὶ ταῦτα εἰ ἡμέρου τινὸς ἐπιτύχῃ δικαστοῦ, τὴν μέντοι ἀπόφασιν [c] τὴν πρὸς θάνατον ἀπάγουσαν πάντως δέχεται· ἐπὶ δὲ τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ, καὶ τοῦ ἰατροῦ τῶν ἡμετέρων ψυχῶν ἄφατος ἡ ἀγαθότης, καὶ πάντα λόγον ὑπερβαίνουσα ἡ φιλοτιμία. ἐὰν γὰρ προλαβόντες τὸν ἀντίδικον τὸν ἡμέτερον, τὸν διάβολον λέγω, τὸν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ κατὰ πρόσωπον ἡμῶν ἱστάμενον, καὶ ἤδη ἐν τῷ παρόντι βίῳ πρὸ τῆς εἰς τὸ δικαστήριον εἰσόδου ὁμολογήσωμεν τὰ πεπραγμένα, καὶ τὴν πρωτολογίαν ἁρπάσωμεν, καὶ αὐτοὶ ἑαυτῶν κατήγοροι γενώμεθα, εἰς τοσαύτην φιλανθρωπίαν ἐκκαλεσόμεθα τὸν δεσπότην, ὡς μὴ μόνον τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἡμαρτημένων ἡμῖν δωρήσασθαι, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν τῶν δικαίων κατάλογον ἡμᾶς καταριθμῆσαι. εἰ γὰρ ὁ Λάμεχ οὗτος, μήτε νόμου δεδομένου τοῦ διδάσκειν δυναμένου, μήτε προφητῶν ἀκούσας, μήτε ἑτέρας τινὸς παραινέσεως, ἀπὸ τοῦ ἐγκειμένου τῇ φύσει κριτηρίου συνειδὼς ἅπερ ἐτόλμησε, καὶ εἰς μέσον ἤγαγε τὰ εἰργασμένα, καὶ ἑαυτοῦ κατεψηφίσατο· πῶς ἡμεῖς δυνησόμεθα ἀπολογίας τινὸς τυχεῖν μὴ μετὰ πάσης σπουδῆς τὰ ἡμέτερα τραύματα ἐπιδεικνύντες τῷ δεσπότῃ, καὶ παρ' αὐτοῦ τὴν τούτων ἰατρείαν δεχόμενοι; ὅπερ εἰ μὴ νῦν [d] ποιήσαιμεν, ὅτε νηστείας καιρὸς, ὅτε τοσαύτη τῶν λογισμῶν ἡ γαλήνη, ὅτε πᾶσα τρυφὴ ἐκποδὼν, πότε δυνησόμεθα εἰς ἔννοιαν ἐλθεῖν τῶν ἡμῖν πεπραγμένων; διὸ παρακαλῶ πάντοτε μὲν νήφειν καὶ ἐγρηγορέναι, καὶ τὴν παροῦσαν ζωὴν ἅπασαν εἰς τοῦτο καταδαπανᾶν, ἵνα τῇ προσεδρείᾳ δυνηθῶμεν τὴν ἀφόρητον ἐκείνην κόλασιν διαφυγεῖν, καὶ ἐκτὸς γενέσθαι τοῦ τῆς γεέννης πυρός. μάλιστα δὲ νῦν μετὰ πλείονος τῆς σπουδῆς τοῦτο δεῖ ποιεῖν, ὅτε διὰ τὸν τῆς νηστείας καιρὸν καὶ πλείονος καὶ συνεχοῦς ἀπολαύετε τῆς διδασκαλίας. ἔγνω δὲ, φησιν, Ἀδὰμ Εὔαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκεν υἱὸν, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Σὴθ, λέγουσα· ἐξανέστησε γάρ μοι ὁ θεὸς σπέρμα ἕτερον ἀντὶ Ἄβελ, ὃν ἀπέκτεινε Κάϊν. μέχρι

a Reg. unus & Coislin. αἰτήσας τὴν εἰς τὸ ἑξῆς ἀσφάλειαν ἐπιδείξασθαι.

b Sic Savil. Coislin. & tres alii. Morel. & Reg. ἅρπασον τὰ πρωτολόγια.

c Alii, τὴν ἐπὶ θάνατον ἄγουσαν.

d Alii, ποιήσωμεν.

τοῦ

A τοῦ Λάμεχ τὴν γενεαλογίαν στήσασα ἡ θεία γραφή, ἐπανῆλθε πάλιν ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καί φησιν· ἔγνω δὲ Ἀδὰμ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκεν υἱόν, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Σὴθ λέγουσα· ἐξανέστησε γάρ μοι ὁ θεὸς σπέρμα ἕτερον ἀντὶ Ἄβελ, ὃν ἀπέκτεινε Κάϊν. ἔτεκε, φησίν, υἱόν, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Σήθ, καὶ οὐκ ἀρκεσθεῖσα ἡ μήτηρ [a] τῇ τεθείσῃ προσηγορίᾳ φησίν· ἐξανέστησε γάρ μοι ὁ θεὸς σπέρμα ἕτερον ἀντὶ Ἄβελ, ὃν ἀπέκτεινε Κάϊν. B ὅρα καὶ τὴν μητέρα, ὅπως διὰ τῆς προσηγορίας τοῦ τεχθέντος παιδίου τὴν μνήμην τῆς πονηρᾶς ἐκείνης πράξεως διηνεκῆ ἐναποτίθεται, καὶ ἵνα καὶ [b] οἱ εἰς τὰς ἑξῆς γενεὰς εἰδέναι ἔχωσι τὸ τολμηθὲν ὑπὸ τοῦ Κάϊν, φησίν· ἀντὶ Ἄβελ, ὃν ἀπέκτεινε Κάϊν· ὀδυνωμένης ψυχῆς τὸ ῥῆμα, συγχεομένης ὑπὸ τῆς μνήμης τοῦ γεγονότος, καὶ εὐχαριστούσης μὲν ὑπὲρ τοῦ τεχθέντος, μονονουχὶ δὲ στηλιτευούσης ἐκεῖνον διὰ τῆς τοῦ παιδὸς προσηγορίας. καὶ γὰρ ἀληθῶς οὐ τὸ τυχὸν πένθος εἰργάσατο τοῖς γονεῦσι τὴν ἑαυτοῦ δεξιὰν ὁπλίσας κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ τὸν ποθεινὸν καὶ ἐπέραστον δείξας αὐτοῖς χαμαὶ ἐρριμμένον, νεκρὸν καὶ ἀναίσθητον. C εἰ γὰρ καὶ τὸ ἐπιτίμιον ἐδέξατο ὁ Ἀδάμ, ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ, καὶ ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ φάγητε, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε· ἀλλ' ὅμως ἐν ῥήμασιν ἦν τέως τὰ τῆς ἀποφάσεως, καὶ οὐδέπω εἴδεισαν, τί ἦν τοῦ θανάτου τὸ εἶδος. ἀλλ' οὗτος προλαβὼν διὰ τὸ μῖσος τὸ περὶ τὸν ἀδελφόν, καὶ τὸν φθόνον τὸν ἔνδοθεν αὐτὸν τήκοντα ἐπὶ τὴν σφαγὴν ὥρμησε τοῦ Ἄβελ, καὶ δεινὸν θέαμα παρέσχε τοῖς γονεῦσιν ἰδεῖν. διά τοι τοῦτο ἡ μήτηρ μικρὸν ἀνανεύσασα, καὶ μόλις ὀψέ ποτε τοῦ ἀφορήτου πένθους ἐκείνου παραμυθίαν εὑρεῖν δυνηθεῖσα διὰ τοῦ τεχθέντος παιδός, καὶ τὴν εὐχαριστίαν ἀναφέρει τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῦ ἀδελφοκτόνου στηλιτεύει τὴν D πρᾶξιν, ταύτην αὐτῷ καὶ αὐτὴ μεγίστην τιμωρίαν ἐπάγουσα, τὸ διηνεκῆ τὴν μνήμην ἐναποθέσθαι [c] τῷ παρ' αὐτοῦ γεγενημένῳ. εἴδετε ὅσον κακόν ἐστιν ἁμαρτία; πῶς εἰς αἰσχύνην καὶ ὄνειδος περιτίθησι τοὺς ταύτην εἰργασμένους; εἴδετε πῶς τῆς ἄνωθεν χάριτος διὰ ταύτην γυμνὸς γέγονε, καὶ ἅπασι προκείμενος [d] εἰς καταγέλωτα; εἴδετε πῶς καὶ τοῖς γονεῦσι τοῖς ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῆς ὠθουμένοις εἰς φιλοστοργίαν βδελυκτὸς κατέστη διὰ τὴν κακὴν ἐπιχείρησιν; φεύγωμεν τοίνυν, παρακαλῶ, τὴν ἁμαρτίαν τὴν τοσούτοις ἡμᾶς περιβάλλουσαν κακοῖς, καὶ τὴν ἀρετὴν ἑλώμεθα, καὶ ἵνα τὴν [e] ἄνωθεν εὔνοιαν ἐπισπασώμεθα, καὶ τὴν κόλασιν διαφύγωμεν. E καὶ τῷ Σήθ, φησιν, ἐγένετο υἱός, ἐπωνόμασε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐνώς. οὗτος ἤλπισεν ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομα κυρίου τοῦ θεοῦ. ὅρα πῶς κατὰ μικρὸν λοιπὸν παιδεύονται ταῖς προσηγορίαις τῶν τικτομένων ἐναποτίθεσθαι τῆς οἰκείας εὐγνωμοσύνης τὴν ἀπόδειξιν. καὶ οὗτος γάρ, φησιν, ὁ Σὴθ γεννήσας υἱὸν ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐνώς. εἶτα ἑρμηνεῦσαι ἡμῖν βουλομένη ἡ θεία γραφὴ τοῦ ὀνόματος τὴν προσηγορίαν, φησίν· οὗτος ἤλπισεν ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομα κυρίου τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ ἐκ τού-

Scriptura divina genealogiam usque ad Lamech deduxit, iterum ad Adam & uxorem illius regreditur, & dicit: *Cognovit autem Adam Evam uxorem suam, & cum concepisset, peperit filium, appellavitque nomen illius Seth, dicens: Excitavit enim mihi Deus semen aliud pro Abel, quem occidit Cain. Peperit*, inquit, *filium, appellavitque nomen illius Seth*; nec contenta mater quod imposuisset illi nomen, dicit: *Excitavit enim mihi Deus semen aliud pro Abel, quem occidit Cain.* Vide hic quomodo & mater per appellationem nati filii, memoriam scelesti hujus operis continuam mentibus renovat; atque ut etiam posteri scirent, quid Cain patrare ausus fuisset, dicit, *pro Abel, quem occidit Cain.* Dolentis animæ verba sunt, & turbatæ ob facinoris memoriam, gratiasque agentis pro nato puero, hujusque nomine illius alterius scelus quasi in cippo inscribentis. Nam vere luctum non mediocrem parentibus attulerat, qui dextram suam adversus fratrem armaverat: & tam carum illum & amabilem illis ostenderat humi jacentem, mortuum, & sensu carentem. Nam licet sententiam accepisset Adam, *Terra es, & in terram abibis*: &, *quocumque die comederitis, morte moriemini*: sententiam tamen in verbis hactenus cognoscebant, & nondum noverant qualis esset mortis ratio: sed hic primus ob odium in fratrem, & livorem qui intrinsecus illum rodebat, in fratricidium ruit, grave parentibus spectaculum exhibens. Proinde mater, quæ paululum caput erexit, & vix tandem aliquando tanti luctus consolationem invenit, gratias agit Domino ob natum puerum, & fratricidæ scelus infamat, hac maxima illum pœna afficiens, ut factum illius perpetuæ commendaretur memoriæ. Vidistis quantum malum sit peccatum? & quomodo peccantibus ignominiam & opprobrium inurat? vidistis quomodo propter hoc divina gratia spoliatus, & omnibus in ludibrium factus sit? vidistis quomodo & parentibus natura ad amandos filios propensis, propter pessimum hoc facinus abominabilis fuerit? Igitur fugiamus obsecro peccatum quod tantis nos malis involvit, & virtutem arripiamus, ut & supernam nobis benevolentiam conciliemus, & supplicium effugiamus. 23. *Et Seth*, inquit, *natus est filius. Appellavit autem nomen illius Enos: hic speravit invocare nomen Domini Dei.* Vide hic quomodo postea paulatim instituantur homines, ut in appellationibus filiorum grati animi indicium reponant. Hic quoque, inquit, nempe Seth ab se genitum filium vocavit Enos. Deinde Scriptura volens nobis nominis appellationem interpretari, inquit: *Hic speravit invocare nomen Domini Dei.* Ex hoc enim

Gen. 3. 19. & 2. 17.

Peccatum opprobrium inurit.

[a] Savil. τῆς προσηγορίας, φησί. Male, ut ipse fatetur in notis.
[b] Alii, οἱ τῆς ἑξῆς γενεᾶς.
[c] Morel. τῷ παρ' αὐτοῦ γεγενημένῳ. Sex mss. τὸ παρ' αὐτοῦ γεγενημένον. Savil. τῶν παρ' αὐτοῦ γεγενημένων.
[d] Reg. unus, εἰς γέλωτα.
[e] Alii, τὴν ἄνωθεν χάριν ἐπισπα-

poſthac beatus Propheta genealogiam incœpturus eſt, rejecta memoria Cain, & eorum qui uſque ad Lamech ab eo deſcenderunt. Nam quia primatum natura ſibi datum, primogenituræ dignitatem, inquam, ſuæ voluntatis malitiâ dehoneſtarat, & ipſe & qui ex eo nati, catalogo ejiciuntur. Seth vero quod ſibi natura negatum erat, id ex probo vitæ inſtituto conſequitur, nempe in ſe tranſlatum primogenituræ jus: & quamvis non natura, attamen ob voluntatis intentionem, etiam qui ex eo nati ſunt, in genealogiis recenſentur. Et ſicut hic Enos vocatus eſt, eo quod invocavit nomen Domini Dei: ſic & qui ex eo deinceps ducunt originem, eamdem ſortiuntur appellationem. Propterea beatus hic Propheta narrando hoc loco ſubſiſtens, aliud iterum principium orditur.

Moralis exhortatio contra avaritiam.

5. Cæterum ne incœpta lectione aliquantoprolixiorem texamus ſermonem, hîc etiam nos cum beato Propheta dicendi finem faciamus, ſequentem interpretationem, ſi Deus permiſerit, in alium ſermonem reponentes. Jam autem admonitam caritatem veſtram vellem, quo ampliorem quemdam ex dictis noſtris fructum percipiatis, ut quotidie vos examinetis, quid ex hoc ſermone, & quid ex alio lucri feceritis; & non ſolum auribus percipiatis noſtra dicta, ſed & menti veſtræ bene commendetis, & quotidiana meditatione firmam rei memoriam teneatis. Vellem enim vos non vobis tantum proficere, ſed & aliorum fieri magiſtros, ita ut poſſitis etiam alios admonere, neque hoc verbis dumtaxat agere, ſed & operibus erudire proximos ad præclarum virtutis officium. Cogitate, oro, ſi vos, qui hîc affuiſtis, quotidie portiunculam tantum accepiſſetis ad emendandas affectionum perturbationes, jam ad ſummum aliquod faſtigium perventuros fuiſſe. Nam non ceſſamus quotidianis ſermonibus inculcare auribus veſtris, quæ ad inſtituendam optimam vitam attinent, ut eradicentur mali iſti affectus, iram dico, invidiam & livorem: quibus ſublatis, facilius & inſania illa in colligendis pecuniis emendationem admitteret: & ceſſante inſania avaritiæ, majori ſecuritate illicitæ fœdæque cogitationes comprimerentur: *Radix enim omnium malorum eſt avaritia.* (1 Tim. 6. 10.) Quod ſi radicem reſecuerimus, & funditus exſtirpaverimus, facilius ramos licebit amputare. Arx enim malorum, & colophon, ut ita dicam, peccatorum, eſt rabies illa colligendarum divitiarum, quam ſi domare voluerimus, nihil vetat, quin ſimul & hac inſania

A τοῦ λοιπὸν τὴν ἀρχὴν μέλλει ποιεῖσθαι ὁ μακάριος προφήτης τῆς γενεαλογίας, τοῦ Κάϊν τὴν μνήμην ἀποπεμψάμενος, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ μέχρι τοῦ Λάμεχ γεγονότων. καὶ ἐπειδὴ τὴν ἀπὸ τῆς φύσεως αὐτῷ [a] προεδρείαν χαρισθεῖσαν, τὴν τῶν πρωτοτόκων λέγω, τῇ κακίᾳ τῆς προαιρέσεως ἐλυμήνατο, ἐκβάλλεται μὲν αὐτὸς καὶ οἱ ἐξ αὐτοῦ, τοῦ καταλόγου· ὁ δὲ Σὴθ λοιπὸν ὅπερ οὐκ εἶχεν ἀπὸ τῆς φύσεως, τούτου διὰ τὴν τῆς προαιρέσεως εὐγνωμοσύνην ἀξιοῦται, καὶ εἰς τοῦτον μεθίσταται λοιπὸν τὰ τῆς πρωτοτοκίας· εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν φύσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν τῆς προαιρέσεως γνώμην, καὶ οἱ ἐκ τούτου τικτόμενοι τῆς γενεαλογίας ἀξιοῦνται. B καὶ ὥσπερ οὗτος Ἐνὼς ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομα κυρίου τοῦ θεοῦ, οὕτω καὶ οἱ ἐκ τούτου λοιπὸν τὸ γένος καταγόμενοι τῆς αὐτῆς ἀξιοῦνται προσηγορίας. διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος οὗτος προφήτης ἐνταῦθα στήσας τὴν διήγησιν πάλιν ἀρχὴν ἑτέραν ποιεῖται.

Ἀλλ' ἵνα μὴ ἀρξάμενοι [b] τοῦ διηγήματος εἰς πολὺ μῆκος ἐκτείνωμεν τὴν διδασκαλίαν, ἐνταῦθα καὶ ἡμεῖς καθάπερ ὁ μακάριος οὗτος προφήτης καταπαύσωμεν τὸν λόγον, εἰς τὴν ἑξῆς, ἐὰν ὁ θεὸς ἐπιτρέπῃ, τὴν τῶν ἑπομένων ἑρμηνείαν ταμιευσάμενοι. τέως δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκεῖνο παρακαλέσαι τὴν ὑμετέραν ἀγάπην βούλομαι, C ὥστε καρποῦσθαί τι πλέον ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν λεγομένων, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἑαυτοὺς διερευνᾶσθαι, τί μὲν ἐκ ταύτης τῆς διδασκαλίας ἐκερδάνατε, τί δὲ ἐκ τῆς ἑτέρας, καὶ μὴ μόνον μέχρι τῆς ἀκοῆς δέχεσθαι τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διάνοιαν ὑμῶν αὐτὰ ἐναποτίθεσθαι, καὶ τῇ συνεχεῖ μελέτῃ παγίαν αὐτῶν τὴν μνήμην ποιεῖσθαι. βούλομαι γὰρ ὑμᾶς μὴ μόνον ἑαυτοῖς ἀρκεῖν, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις διδασκάλους γίνεσθαι, ὥστε δύνασθαι καὶ ἑτέρους νουθετεῖν, καὶ μὴ διὰ λόγων μόνον τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἔργων παιδεύειν τοὺς πλησίον πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς κατόρθωσιν. ἐννόησον γάρ μοι, ὅτι εἰ βουληθείητε καθ' ἑκάστην ἡμέραν D ἐνταῦθα παραγενόμενοι μικρόν τι μέρος καρποῦσθαι, καὶ τῶν ἐνοχλούντων ὑμῖν παθῶν διόρθωσιν ποιήσασθαι, πῶς κατ' ὀλίγον εἰς αὐτὴν τῆς ἀρετῆς τὴν ἄκραν κορυφὴν ἐλεύσεσθε. οὐδὲ γὰρ παυόμεθα ἐφ' ἑκάστης διαλεγόμενοι, καὶ περὶ τῆς ἀρίστης πολιτείας ὑμῖν ἐνηχοῦντες, ὥστε τὰ ὀλέθρια ταῦτα πάθη ἐκκόπτειν, τὸν θυμὸν λέγω, τὴν βασκανίαν, [c] τὸν φθόνον. τούτων γὰρ ἀναιρεθέντων, εὐκολώτερον καὶ ἡ περὶ τὰ χρήματα μανία διόρθωσιν λήψεται, καὶ τῆς περὶ τὰ χρήματα μανίας πάλιν παυθείσης, μετὰ πλείονος τῆς ἀδείας οἱ ἄτοποι λογισμοὶ καὶ αἱ αἰσχραὶ ἐνθυμήσεις καταστελήσονται· ῥίζα E γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστιν ἡ φιλαργυρία. ἂν τοίνυν τὴν ῥίζαν ἐκτέμωμεν, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ βάθους αὐτὴν ἀνασπάσωμεν, εὐκολώτερον τῶν κλάδων περιεσόμεθα. ἡ γὰρ ἀκρόπολις τῶν κακῶν, καὶ ὁ κολοφών, ὡς εἰπεῖν, τῶν ἁμαρτημάτων ἡ λύσσα τῶν χρημάτων ἐστίν, ἧς εἰ βουληθείημεν περιγενέσθαι οὐδέν, τὸ κωλῦον καὶ ταύτης τῆς μανίας

a Alii προεδρείαν ἀφορισθεῖσαν.

b Sic quinque mſſ. recte. Alii, τοῦ ἀναστήσματος. Infra Reg. ἐὰν ὁ θεὸς ἐπιτρέψῃ.

c Reg. unus, τὸν φθόνον, τὸν φόνον. τούτων. Paulopoſt, quæ ſequuntur, ab his verbis, καὶ τῆς περὶ τὰ χρήματα μανίας, uſque ad illa verba poſt decem circiter verſus, φορτικοὶ εἶναι τὸ χρημάτων ὑπεριδεῖν, deſunt in Coiſlin.

A ἐκφυγεῖν, καὶ μετὰ ταύτης συναναστᾶσαι καὶ ἐκτεμεῖν πάντα τὰ ὀλέθρια πάθη. καὶ μὴ νομίσητε μέγα τι καὶ φορτικὸν εἶναι τὸ χρημάτων ὑπεριδεῖν. ὅταν γὰρ ἐννοήσω, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ κενὴν καὶ ἀνόητον φιλοτιμίαν πολλὰ χρυσίου τάλαντα ἐξέχεον εἰς οὐδὲν δέον, ἀλλ' ἵνα τὴν παρὰ τῶν ἀγοραίων καὶ τελοβολιμαίων πολλάκις ἀνθρώπων εὐφημίαν καρπώσωνται τὴν περὶ τῆς ἑσπέρας τέλος λαμβάνουσαν, πολλάκις δὲ οὐδὲ μέχρι τῆς ἑσπέρας διαμείνασαν, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἢ πληρωθῆναι τὴν ἡμέραν μυρίοις αὐτοὺς περιβάλλουσαν κακοῖς. [a] ἕτεροι δὲ τῶν ἐπὶ τῇ πλάνῃ τῇ Ἑλληνικῇ προκατειλημμένων, B πάλιν διὰ τὸ πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπτοῆσθαι δόξαν, καὶ ταύτην περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, πάντα τὰ ὄντα ῥίψαντες, καὶ ἓν μόνον τριβώνιον [b] ἑαυτοῖς καταλιπόντες καὶ βακτηρίαν, οὕτω τὸν ἅπαντα βίον διάγουσι, πάντα τὸν πόνον ἐκεῖνον καὶ τὴν ταλαιπωρίαν διὰ τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων εὐφημίαν ὑπομένειν αἱρούμενοι. ὅταν τοίνυν ταῦτα λογίσωμαι, οὐκ οἶδα ποίαν ἕξομεν ἀπολογίαν ἢ συγγνώμην, οὐδὲ τὸ πολλοστὸν ἐκείνων διὰ τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ δοθεῖσαν ἐντολὴν παρέχεσθαι ἀνεχόμενοι, καὶ διὰ τὴν δόξαν ἐκείνην τὴν ἀθάνατον καὶ πέρας οὐκ ἔχουσαν, [c] ἀλλὰ καὶ ἐκείνων χείρους γινόμενοι, καὶ μηδὲ ὅσον τὸ μέσον ἐννοοῦντες. C ὅτι ἐκεῖνοι μὲν διὰ τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων τῶν ὁμογενῶν ἀνόητον εὐφημίαν τοσαῦτα προΐενται· ἡμεῖς δὲ διὰ τὸν δεσπότην τὸν ἡμέτερον τὸν καὶ τῶν ὑπηργμένων χορηγὸν, καὶ ἐκείνας τὰς ἀπορρήτους [d] δωρεὰς ἐπαγγελλόμενον, οὐδὲ τὸ τυχὸν πολλάκις μεταδιδόναι τοῖς πενομένοις αἱρούμεθα. καὶ ποίοις ὀφθαλμοῖς ὀψόμεθα τὸν κριτὴν τῆς οὕτως εὐκόλου ἐντολῆς καταμελοῦντες; μὴ γὰρ πάντα τὰ ὄντα ῥίψαι προτρέπω; ἀπόλαυε πάσης ἀνέσεως, καὶ τὴν ἑαυτοῦ χρείαν πληρώσας τὰ περιττὰ, καὶ εἰκῇ κείμενα ταῦτα ἀναγκαῖα ποίησον, καὶ τοῖς λιμῷ πιεζομένοις καὶ ὑπὸ τοῦ κρυμοῦ [e] πηγνυμένοις τούτοις διάνειμαι, D καὶ διὰ τῆς τούτων χειρὸς εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα διαπέμπου, ἣν μετ' οὐ πολὺ λήψῃ. οὗτοι γὰρ μάλιστα δυνήσονταί σοι χρησιμεῦσαι πρὸς τὴν ἐκεῖ μετακομιδὴν, ἵν' ὅταν ἀπέλθῃς ἐκεῖ, ἅπαντα εὕρῃς εὐτρεπισμένα, καὶ πλείονος ἀπολαύσῃς ἐκεῖ τῆς εὐπορίας, ὁρῶν ταῦτα ὑπὸ τῶν μετακομισάντων, μᾶλλον δὲ ὑπὸ τῆς τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας πολυπλασιασθέντα. μὴ γὰρ κάματον ἔχει τὸ πρᾶγμα; μὴ γὰρ φροντίδα τινὰ καὶ μέριμναν; οὐχ ὑποζυγίων σοι χρεία πρὸς τὴν μετακομιδὴν, οὐ τοῦ φυλάττοντος, οὐκ ἄλλου οὐδενὸς τοιούτου. οὔτε γὰρ λῃστὴς, οὔτε τοιχωρύχος ἐκείνην βαδίζει τὴν ὁδὸν, ἵνα λυμαίνηται τοῖς παρὰ σοῦ E πεμπομένοις· ἀλλ' ἅπερ ἂν ἀποθῇ εἰς τὰς τῶν πενήτων χεῖρας, ταῦτα εἰς ἀσφαλὲς ταμιεῖον ἀποθήσῃ τὴν τοῦ θεοῦ χεῖρα. αὕτη γὰρ ἀκέραιον καὶ τὴν τούτων φυλακὴν παρέξει, καὶ ἐπειδὰν ἐπανέλθῃς εἰς τὴν οἰκείαν πατρίδα, μετὰ τῆς ἐκείνων ἀποδόσεως καὶ ἀνακηρύξει καὶ στεφανώσει, καὶ ἐν πάσῃ εὐρυχωρίᾳ καὶ ἀνέσει καταστήσει.

A liberemur, & cum hac evellamus, & eradicemus omnes perniciosos affectus. Jam ne existimetis magnum aliquid & grave esse, opum contemtum: quia cum mecum reputo, tam multos ob inanem & inutilem gloriam multa auri talenta effudisse in nullam utilitatem, sed ut a circumforaneis, & trivialibus homunculis aucupentur nominis celebritatem, quæ ad vesperam desinit: & sæpe non usque ad vesperam durat, sed & priusquam dies compleatur, innumeris malis circumdatur. Alii autem Gentilium errore præoccupati, etiam ipsi ad humanam re- B spicientes gloriam, quam maximi faciunt, abjectis simul omnibus, & pallio tantum atque baculo servatis, omnem vitam sic exigunt, omnem laborem illum & miseriam ob vani nominis celebritatem assumentes. Cum igitur hæc mecum reputo, nescio quam habituri simus vel excusationem, vel veniam, qui neque ob mandatum a Domino traditum, neque ob gloriam illam immortalem & interminatam, vel minimam rerum nostrarum portionem relinquere sustinemus, quin & deteriores illis reddimur, neque quantum sit discrimen cogitamus. Nam illi ob C hominum, qui ejusdem naturæ sunt, inutilem gloriam, eousque pervenerunt, ut tam multa projiciant: nos autem propter Dominum nostrum, qui suppeditat ea quæ possidemus, & ineffabilia illa dona pollicetur, sæpe neque parvum quiddam inopibus erogare volumus. Et qualibus oculis videbimus judicem, negligentes mandatum illius tam facile? Num adhortor, ut omnia vestra abjiciatis? Fruere omni prosperitate, & cum satis feceris tuo usui, quæ supervacua tibi & otiosa jacent, in necessarium usum converte, aliisque distribue fame laboranti- D bus, & gelu rigescentibus: & per illorum manus in tuam patriam transmitte, in quam propediem tibi pergendum, ut ibi accipias. Illi enim plurimum tibi prodesse poterunt ad transvehendas illuc opes: ut quando illuc abieris, omnia invenias bene disposita, majorique illic fruaris abundantia, videns ea a transvehentibus, imo a benignitate Dei, ita multiplicata. Num laborem habet id negotii? num curam, num solicitudinem? Ad hæc transvehenda nullo tibi opus est jumen- E to, non custode, neque ullo alio. Nullus enim latro vel fur hac via incedit, ut nocere queat iis quæ a te illuc mittuntur: sed ea quæ reposueris in egenorum manus, illa in securum promtuarium, nempe manum Dei effundes: quæ inviolata & custodita præbebit, & cum redieris in patriam, illis redditis etiam prædicabit laudes tuas, & coronabit, ac te in latitudine constituens, securum & feli-

a Hæc ἕτεροι δὲ τῶν ἐπὶ τῇ πλάνῃ, quæ terminantur his εὐφημίαν ὑπομένειν αἱρούμενοι, desunt in Coisliniano codice.

b Reg. ἑαυτοῖς ἐκτυποῦντες καὶ βακ-

c Hæc, καὶ ἐκείνων χείρους γινόμενοι, & cætera multa quæ in hæc verba desinunt, καὶ ἐν πάσῃ εὐρυχωρίᾳ καὶ ἀνέσει καταστήσει, desunt in Coislin. ita ut plusquam dimidia pagina deficiat.

d Savil. & tres mss. δωρεαῖς ἐφελκόμενον, οὐδέ.

e Reg. unus, πηγνυμένοις ταῦτα διάνειμε. Savil. πηγνυμένοις ταῦτα διάνειμον. Morel. πηγνυμένοις τούτοις διάνειμαι. Infra Morel. δυνήσονταί σοι συλλαβέσθαι πρὸς. Alii ut in textu.

cem reddet. Effundamus ergo, precor, deposita in pauperum ventres, & seminemus dum tempus est, ut opportuno tempore metamus, & ne transmissa temporis oportunitate, posthac frustra nos pœniteat. Haccine de causa benignus Deus plura tibi largitus est, ut in tuum solius usum impendas quæ dedit, & reliqua in arculis & promtuariis recondas? non ea de causa, sed ut secundum apostolicam admonitionem, *abundantia tua aliorum inopiam suppleat.* Et tu quidem forsitan etiam plus quam opus est his frueris, in deliciis, vestibus, alioque luxu; servis quoque & brutis argentum multum dividens: pauper autem nihil horum a te petit, sed tantum ut famem mitiges, ut quotidianum illi cibum, ac necessarium usum tribuas, ut vivat, & non pereat: & neque hoc facere dignaris, neque cogitas, te plerumque subito abreptum, omnia quæ collecta sunt hic relinquere, & interdum in hostes & inimicos transferri, te autem peccatis omnibus, per quæ hæc collegisti, tecum receptis hinc migrare. Et quid tunc dices in die illo terribili? quomodo te excusabis, qui ita negligenter salutis negotium instituisti? Propterea mihi obtempera, & cum adhuc tempus habes, opes supervacuas distribue, ut prius illic in tuam reposita habeas salutem, & pro illis perpetua bona consequaris. Quæ nos omnes obtinere contingat, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri simul & Spiritui sancto sit gloria, imperium, honor, nunc & semper & in sæcula sæculorum, amen.

2. Cor. 8. 14.

HOMILIA XXI.

Iste est liber generationis hominum, die quo fecit Deus Adam, secundum imaginem Dei fecit illum, masculum & feminam fecit illos, & vocavit nomen eorum Adam, qua die fecit eos.

1. MAGNUS & ineffabilis thesaurus, dilecti, in verbis modo lectis reconditus est. Et scio quidem, multos nominum catalogum respicientes & lectionis superficiei hærentes, putare nihil amplius in dictis, quam mera nomina esse: ego autem vos omnes obsecro, ne simpliciter ea quæ in Scripturis sacris contenta sunt transeatis. Nihil enim hîc scriptum est, quod non multas sensuum habeat divitias: quandoquidem divino Spiritu afflati Prophetæ loquuti sunt, ideo utpote a Spiritu scriptæ ingentem in se continent thesaurum. Et ne mireris quod in hac nominum enumeratione multas latentesque divitias sententiarum vobis me ostensurum pollicear. Neque enim vel syllaba, vel apiculus est in sacris literis, in cujus

A ἐκχέωμεν τοίνυν, παρακαλῶ, τὰ ἀποκείμενα εἰς τὰς τῶν πενήτων γαστέρας, καὶ σπείρωμεν ὡς ἔτι καιρὸς, ἵνα εἰς τὸν δέοντα καιρὸν θερίσωμεν, [a] καὶ μὴ προϊέμενοι τὴν παροῦσαν εὐκαιρίαν ὕστερον ἀνόνητα μεταμελώμεθα. μὴ γὰρ διὰ τοῦτο πλείονά σοι κεχάρισται ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης, ἵνα εἰς τὴν ἑαυτοῦ μόνον χρείαν καταναλώσῃς τὰ δοθέντα, καὶ τὰ λοιπὰ ταμιείοις καὶ κιβωτίοις ἐναποκλείσῃς; οὐ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἵνα κατὰ τὴν παραίνεσιν τὴν ἀποστολικὴν τὸ σὸν περίσσευμα γένηται εἰς τὸ τῶν ἄλλων ὑστέρημα. καὶ σὺ μὲν ἴσως καὶ ὑπὲρ τὴν χρείαν ἀπολαύεις, καὶ ἐν τῇ τρυφῇ καὶ ἐν τοῖς ἐσθήμασι καὶ ἐν ἄλλῃ πολυτελείᾳ πολλῷ τῷ ἀργύρῳ κεχρημένος, καὶ μέχρι τῶν

B οἰκετῶν καὶ τῶν ἀλόγων τοῦτον κερματίζων· ὁ δὲ πένης οὐδὲν τούτων ζητεῖ παρὰ σοῦ ἢ μόνον λιμὸν παραμυθήσασθαι, καὶ τὴν ἀναγκαίαν χρείαν καὶ τὴν ἐφήμερον αὐτῷ τροφὴν παρασχεῖν, ὥστε συστῆναι καὶ μὴ διαφθαρῆναι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀνέχῃ ποιῆσαι, οὐδὲ λογίζῃ, ὅτι πολλάκις ἀθρόον ἀναρπασθεὶς τὰ μὲν συλλεγέντα ἅπαντα ἐντεῦθεν καταλιμπάνεις, καὶ ἐνίοτε εἰς ἐχθροὺς καὶ πολεμίους ταῦτα μεταστήσεται· αὐτὸς δὲ τὰ ἁμαρτήματα ἅπαντα, ἐξ ὧν ταῦτα συλλέγεις, μεθ' ἑαυτοῦ [b] λαβὼν ἄπει. καὶ τί ποτε ἐρεῖς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν

C φοβερὰν; τί δὲ ἀπολογήσῃ οὕτω ῥαθύμως τὰ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν οἰκονομήσας; διὰ τοῦτο ἐμοὶ πείθου, καὶ ὡς ἔτι καιρὸν ἔχεις, [c] διάνειμαι τὰ περιττὰ τῶν χρημάτων, ἵνα τὴν ἐκεῖ σαυτῷ προαποθῇ σωτηρίαν, καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν εὑρήσῃς τὴν ἀντίδοσιν· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ κα'.

D Αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως ἀνθρώπων, ᾗ ἡμέρᾳ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν Ἀδὰμ, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτὸν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοὺς, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτῶν Ἀδὰμ, ᾗ ἡμέρᾳ ἐποίησεν αὐτούς.

ΠΟΛΥΣ καὶ ἄφατος ὁ θησαυρὸς, ἀγαπητοὶ, ἐν τοῖς προσφάτως ἀναγνωσθεῖσι. καὶ οἶδα μὲν ὅτι πολλοὶ πρὸς τὸν τῶν ὀνομάτων κατάλογον ἀφορῶντες, καὶ ἐξ ἐπιπολῆς τοῖς ἀνεγνωσμένοις προσέχοντες νομίζουσι μηδὲν πλέον ἔχειν τὰ εἰρημένα, ἀλλ' ἢ ἁπλῶς ὀνομάτων εἶναι προσηγορίας· ἐγὼ δὲ παρακαλῶ πάντας ὑμᾶς μὴ ἁπλῶς παρατρέχειν τὰ ἐν ταῖς θείαις γρα-

E φαῖς κείμενα. οὐδὲν γὰρ τῶν ἐνταῦθα γεγραμμένων ἐστὶν, ὃ μὴ πολὺν νοημάτων πλοῦτον ἔχει. ἐπειδὴ γὰρ πνεύματι θείῳ ἐνηχούμενοι ἐξέθεντο οἱ μακάριοι προφῆται, διὰ τοῦτο ἅτε πνεύματι γεγραμμέναι πολὺν ἔχουσιν ἐγκεκρυμμένον θησαυρόν. καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἰ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ὀνομάτων νῦν ἐπαγγέλλομαι ὑμῖν δεικνύναι πολὺν ἐγκεκρυμμένον πλοῦτον νοημάτων. οὐδὲ γὰρ συλλαβὴ, οὐδὲ κεραία μία ἐστὶν ἐγκειμένη παρὰ τῇ

a Hæc, καὶ μὴ προϊέμενοι τὴν παροῦσαν εὐκαιρίαν ὕστερον...... ...... τὰ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν οἰκονομήσας, quæ dimidiam fere paginam occupant, desunt in Coisliniano codice. Ibid. tres mss. τὴν παροῦσαν εὐκαιρίαν ὕστερον.

b Duo mss. λαβὼν ἄπεισι.

c Quinque mss. διάνειμε male. Savil. διάνειμαι.

A γραφῇ, ἢ μὴ πολὺς [a] ἐναπόκειται θησαυρὸς ἐν τῷ βάθει. διά τοι τοῦτο προσήκει ἡμᾶς ὑπὸ τῆς ἄνωθεν χάριτος ὁδηγουμένους, καὶ τὴν παρὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἔλλαμψιν δεξαμένους, οὕτως ἐπιέναι τὰ θεῖα λόγια. οὐδὲ γὰρ σοφίας ἀνθρωπίνης δεῖται ἡ θεία γραφὴ πρὸς τὴν κατανόησιν τῶν γεγραμμένων, ἀλλὰ τῆς τοῦ πνεύματος ἀποκαλύψεως, ἵνα τὸν ἀληθῆ νοῦν τῶν ἐγκειμένων καταμαθόντες πολλὴν ἐκεῖθεν δεξώμεθα τὴν ὠφέλειαν. [b] Εἰ γὰρ ἐν τοῖς βιωτικοῖς πράγμασι τὰ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων συντελούμενα γραμματεῖα πολλάκις τῷ χρόνῳ διαφθαρέντα, B ὑπὸ τοῦ ἐγκειμένου χρόνου τῷ προοιμίῳ τοῦ γραμματείου, καὶ ἀπὸ μιᾶς [c] συλλαβῆς πολλὴν ἔσχε τὴν ἰσχύν· πολλῷ μᾶλλον ἐπὶ τῶν θείων γραφῶν τῶν τῷ πνεύματι ἁγίῳ συγκειμένων τοῦτό ἐστιν εὑρεῖν, μόνον ἐὰν νήφωμεν, καὶ μὴ ἁπλῶς παρατρέχωμεν, ἀλλὰ συντείνοντες ἡμῶν τὸν λογισμὸν κατοπτεύσωμεν ἅπαντα μετὰ ἀκριβείας, καὶ μὴ χείρους γινώμεθα τῶν περὶ τὰ αἰσθητὰ τοσαύτην τὴν σπουδὴν ἐπιδεικνυμένων. καὶ γὰρ οἱ τὴν μεταλλικὴν γῆν ἀνορύττοντες οὐ μέχρι τῆς ἐπιφανείας ἵστανται, C ἀλλ' [d] ἐπειδὰν πολὺ βάθος κατέλθωσι, καὶ καταλαβεῖν δυνηθῶσι τοῦ χρυσίου τὰ ψήγματα, μετὰ πολλοῦ τοῦ πόνου καὶ τῆς εὐτονίας τῆς γῆς χωρίζουσι, καὶ μετὰ τὸν πολὺν ἐκεῖνον πόνον, βραχεῖάν τινα τῶν πόνων εὑρίσκουσι παραμυθίαν. καὶ ὅμως εἰδότες ὅτι ἐλάττονα τῶν πόνων καρποῦνται τὴν ὠφέλειαν, πολλάκις δὲ καὶ μετὰ τὴν πολλὴν ἀγρυπνίαν καὶ τὸν κάματον, καὶ τῆς προσδοκίας διήμαρτον, καὶ οὐδὲ οὕτως ἀφίστανται, ἀλλὰ τῇ ἐλπίδι τρεφόμενοι, τῶν πόνων αἴσθησιν οὐ λαμβάνουσιν. εἰ τοίνυν ἐκεῖνοι περὶ τὰ φθαρτὰ καὶ ἐπίκηρα, ἔνθα καὶ ἀδηλία πολλή, D τοσαύτην ἐπιδείκνυνται τὴν σπουδήν, πολλῷ μᾶλλον προσήκει ἡμᾶς ὅπου καὶ ὁ πλοῦτος ἀναφαίρετος, καὶ ὁ θησαυρὸς ἀδαπάνητος, καὶ διαμαρτεῖν οὐκ ἔνι, [e] τὴν ἴσην καὶ πλείονα σπουδὴν ἐπιδείκνυσθαι· ἵνα δυνηθῶμεν ἐπιτυχεῖν τῶν σπουδαζομένων, καὶ τὴν ἐντεῦθεν ὠφέλειαν καρπωσάμενοι, καὶ καταμαθόντες τοῦ θεοῦ τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν, εὐγνώμονές τε γενώμεθα περὶ τὸν ἡμέτερον δεσπότην, καὶ τὴν ἐκεῖθεν εὔνοιαν ἐπισπασάμενοι, ἀχείρωτοι καταστῶμεν τοῖς τοῦ διαβόλου παγίσι. Φέρε οὖν τὰ πρόσφατον ἀναγνωσθέντα εἰς μέσον προθέντες, διερευνησώμεθα μετὰ ἀκριβείας ἕκαστον, ἵνα τῆς συνήθους E ἀπολαύσαντες διδασκαλίας, οὕτως οἴκαδε ἀναχωρήσητε. Αὕτη ἡ βίβλος, φησί, γενέσεως ἀνθρώπων, ᾗ ἡμέρᾳ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν Ἀδάμ, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς. καὶ ἐπωνόμασε [f] τὸ ὄνομα αὐτῶν Ἀδάμ, ᾗ ἡμέρᾳ ἐποίησεν αὐτούς. Θέα μοι τοῦ θαυμαστοῦ τούτου προφήτου τὴν σύνεσιν· μᾶλλον δὲ τοῦ ἁγίου πνεύματος τὴν διδασκαλίαν. ἐκεῖθεν γὰρ ἐνηχούμενος ἅπαντα ἡμῖν φθέγγεται· καὶ τὴν γλῶτταν μὲν οὗτος ἐδάνεισεν, ἡ δὲ τοῦ πνεύματος χάρις πάντα σαφῶς διὰ τούτου τὴν ἡμετέραν διδάσκει φύσιν. σκόπει τοίνυν πῶς εἰς ἀρχὴν τὸν λόγον ἀνήγαγε, καὶ ἄνωθεν, ὡς εἰπεῖν, πάλιν τὴν διήγησιν ποιήσασθαι βούλεται.

A profundo non sit grandis quispiam thesaurus: proinde par est nos divina gratia ductos, & Spiritu sancto illustratos eloquia divina adire. Neque opus habet divina Scriptura hominum sapientia, ut intelligatur, sed revelatione Spiritus, ut hausto inde vero sensu, magnum nobis hinc lucrum accrescat. Nam si in sæcularibus negotiis scripta, quæ ab hominibus conficiuntur, sæpe tempore corrupta, a tempore initio instrumenti notato, & ab una syllaba, multum momenti habent: multo B magis hoc in Scripturis divinis a Spiritu sancto compositis invenitur, modo sobrii simus, & non temere prætergrediamur: sed intenta mente diligenter omnia consideremus, & non negligentiores simus aliis qui tanto studio in sensilibus utuntur. Enimvero qui metalla effodiunt, non in superficie manent, sed cùm profunde admodum descenderint, & auri ramenta nancisci potuerint, magno labore & sedu-C litate ea a terra separant, postque multum illum laborem, brevem aliquam laborum inveniunt consolationem. Verumtamen licet hi sciant, se utilitatem percepturos laboribus non respondentem, sæpeque etiam post tot vigilias, & labores, exspectatione sua frustratos esse; neque sic desistunt, sed spe aluntur, & sensu laboris carent. Quod si illi tantum præ se ferunt studium in corruptibilibus, incertis, & caducis; multo magis decet nos, ubi divi-D tiæ auferri nequeunt, & thesaurus absumi non potest, & spe non aberratur, par vel majus studium adhibere: ut hinc aliquo fructu percepto, desiderata assequi possimus, agnitaque ineffabili benignitate Dei, gratias agentes Domino nostro, ejus nobis favorem conciliemus, & diaboli retibus non illaqueemur. Age ergo prolatis in medium iis quæ nunc lecta sunt, diligenter singula perscrutemur: ut solita refocillati doctrina, sic domum iterum recedatis. 1. *Iste est liber generationis* E *hominum*, inquit, *die quo fecit Deus Adam, secundum imaginem Dei fecit illum*, 2. *masculum & feminam fecit illos. Et nominavit nomen eorum Adam, die quo fecit illos.* Attende, obsecro, Prophetæ hujus admirabilis sapientiam; imo sancti Spiritus doctrinam. Ab illo enim, ut sæpe dictum est, afflatus, nobis hæc omnia loquitur. Et linguam quidem Propheta commodavit, gratia autem Spiritus sancti per illam omnia humanum genus manifeste docet. Vide ergo quomodo ad originem sermonem reducit, & superiora iterum resumit. Qua-

a Reg. unus ἐναπόκειται πλοῦτος ἐν τῷ.
b Εἰ γὰρ ἐν τοῖς βιωτικοῖς πράγμασι &c. multa desunt in Coislin. quæ plus quam dimidiam paginam efficiunt.
c Alii, συλλαβῆς πολλάκις πολλήν.

d Sic Savil. & septem mss. Morel. ἐπειδὰν εἰς πολὺ βάθος. Unus ms. ἐπειδὰν εἰς βάθος.
e Quinque mss τὴν ἴσην ἡμῖν male.
f Quatuor mss. τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

re, & qua de caussa? Quia vidit eos qui tunc erant, magna præ se ferre ingrati animi signa, nec meliores fieri ex iis quæ primo parenti acciderant, sed in idem malitiæ profundum præcipitari. Nam cum is qui ex illo natus erat statim concitante invidia ad fratricidium ruisset, & ideo gravissimam pœnam tulisset, sicut superius caritatem vestram docuimus: ac posteri ejus nihil ea castigatione profecissent, sed in majoribus se malis involvissent, sicut audivistis heri, Lamech nempe peccatum suum uxoribus enarrantem, pœnamque adversus se decernentem; quia paulatim vidit increscere malitiam illorum quasi malum humorem per totum corpus se diffundentem, sistit malitiæ impetum, & generationes illas, quæ ex Cain usque ad Lamech, ne memoria quidem dignatur: sed quasi principium quoddam ducens, & luctum Adæ & Evæ demulcere volens, in quem illos injecerat fratricida, armata contra Abel dextra: sic narrationem orditur, & inquit: *Iste est liber generationis hominum, die quo fecit Deus Adam, secundum imaginem Dei fecit illum: masculum & feminam fecit illos: & nominavit nomen eorum Adam, die quo fecit illos.*

2. Considera quomodo iisdem verbis usus fuerit, quibus & initio, ut doceret nos, se generationes illas utpote reprobatas, neque memoria posthac dignas habere: sed ex Seth, qui nunc illis natus est, genealogiam ordiri, ut & ex hoc discas, quantam Deus humani generis rationem habeat, & quomodo illos aversetur, quibus sanguinaria mens est. Nam illorum memoriam, quasi nunquam vixissent, ita silentio prætererit: monstrando nobis quam grave malum sit peccatum, quod qui amplectuntur, se primum & maxime pessumdant. Ecce enim illi e catalago expunguntur, & eatenus tantum commemorantur ut infametur ipsorum malitia, & posterioribus sæculis emendationis sint occasio. At qui injuste occisus, & fraterna manu interemtus est, ex eo tempore usque in hoc nostrum, omnium decantatur ore, & neque tempus hujus memoriam exstinxit, neque illius crimen imminuit: sed & hic quotidie omnium ore prædicatur, & ille continue infamatur. Vidistis quantum malitiæ damnum, & quantum virtutis robur? & quomodo malitia, etiam si infestet & dominetur, exstinguitur tamen & aboletur: virtus autem licet infestetur, & innumera gravia sustineat, ea occasione illustrior fit & clarior? Et liceret quidem hoc etiam ex aliis gestis quæ similiter evenerunt, caritati vestræ ostendere: sed ne ab instituto nostro digrediamur, age denuo quæ dicta sunt, repetamus. *Iste est liber genera-*

Virtus ex ærumnis fit illustrior.

A τίνος ἕνεκεν καὶ διὰ τί; ἐπειδὴ γὰρ εἶδε τοὺς ἤδη γε-
γονότας πολλὴν τὴν ἀγνωμοσύνην ἐπιδειξαμένους, καὶ
μηδὲ τοῖς εἰς τὸν πρωτόπλαστον γεγενημένοις σωφρο-
νισθέντας, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν κρημνὸν τῆς κακίας κατε-
νεχθέντας· ὅ τε γὰρ ὑπ' αὐτοῦ τεχθεὶς εὐθέως διὰ βα-
σκανίαν εἰς ἀδελφοκτονίαν ὥρμησε· διὸ καὶ τὴν τιμω-
ρίαν ἐκείνην τὴν χαλεπωτάτην ἐδέξατο, καθὼς
φθάσαντες ἐδιδάξαμεν τὴν ὑμετέραν ἀγάπην. εἶτα
πάλιν οἱ μετ' ἐκεῖνον οὐδὲ τῇ τούτου τιμωρίᾳ σωφρο-
νισθέντες χείροσι κακοῖς ἑαυτοὺς περιέβαλον, καθάπερ
ἠκούσατε χθὲς τοῦ Λάμεχ τὴν οἰκείαν ἁμαρτίαν διηγου-
B μένου ταῖς ἑαυτοῦ γυναιξὶ, καὶ καθ' ἑαυτοῦ τὸ ἐπιτίμιον
ὁρίζοντος· ἐπεὶ κατὰ μικρὸν εἶδεν αὐξανομένην αὐτῶν
τὴν κακίαν καθάπερ ῥεῦμα πονηρὸν μέλλον κατὰ παντὸς
διατρέχειν τοῦ σώματος, ἵστησι τῆς κακίας τὴν φορὰν, καὶ
τὰς γενεὰς ταύτας λοιπὸν τὰς ἐκ τοῦ Κάϊν μέχρι τοῦ
Λάμεχ γενομένας οὐδὲ μνήμης ἀξιοῖ, ἀλλ' ὥσπερ
ἀρχήν τινα ποιούμενος, καὶ τὸ πένθος τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς
Εὔας παραμυθήσασθαι βουλόμενος, ὃ περιβαλεῖν αὐ-
τοὺς ἐτόλμησεν ὁ ἀδελφοκτόνος, τὴν δεξιὰν ὁπλίσας
κατὰ τοῦ Ἄβελ, οὕτως ἄρχεται τῆς διηγήσεως, καί φησιν·
αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως ἀνθρώπων, ᾗ ἡμέρᾳ ἐποίησεν
C ὁ θεὸς τὸν Ἀδὰμ, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν· ἄρ-
σεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς· καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα
αὐτῶν Ἀδὰμ, ᾗ ἡμέρᾳ ἐποίησεν αὐτούς.

Σκόπει πῶς τοῖς αὐτοῖς ῥήμασι κέχρηται, ὡς καὶ ἐν
προοιμίοις, ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς, ὅτι ὡς ἀδοκίμους γενομέ-
νας τὰς γενεὰς ἐκείνας οὐδὲ μνήμης λοιπὸν ἀξιοῖ, ἀλλ'
ἐκ τοῦ νῦν τεχθέντος, τοῦ Σὴθ λέγω, τῆς γενεαλογίας ἄρ-
χεται, ἵνα καὶ ἐκ τούτου μάθῃς, ὅσος παρὰ θεῷ λόγος τῆς
ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ ὅπως ἀποστρέφεται τοὺς φονι-
κὴν ἔχοντας τὴν γνώμην. ὡς γὰρ μηδὲ παραχθέντων
λοιπὸν ἐκείνων εἰς τὸν βίον, οὕτως αὐτῶν τὴν μνήμην
D παραλιμπάνει, δεικνὺς ἡμῖν, ὅσον ἐστὶ κακία χαλε-
πὸν, καὶ ὅτι ἑαυτοῖς τὰ μέγιστα λυμαίνονται οἱ ταύ-
την ἀσπαζόμενοι. ἰδοὺ γὰρ οὗτοι μὲν τοῦ καταλόγου λοιπὸν
ἐξαλείφονται, ἐπὶ τοσοῦτον δὲ μνήμης ἠξιώθησαν μό-
νον, ὥστε τὴν κακίαν αὐτῶν στηλιτεύεσθαι, καὶ τοῖς εἰς
τὸ ἑξῆς γενεαῖς γενέσθαι σωφρονισμοῦ ὑπόθεσιν. ὁ δὲ
ἀδίκως ἀναιρεθεὶς, καὶ ὑπὸ τῆς ἀδελφικῆς χειρὸς φονευ-
θεὶς, ἐξ ἐκείνου μέχρι τοῦ νῦν ἐν τοῖς ἁπάντων ᾄ-
δεται στόμασι, καὶ οὔτε ὁ χρόνος τούτου τὴν μνήμην
ἔσβεσεν, οὔτε ἐκείνου τὴν κατηγορίαν ὑπετέμετο,
E ἀλλὰ καὶ οὗτος καθ' ἑκάστην ἡμέραν παρὰ πάντων ἀνα-
κηρύττεται, καὶ ἐκεῖνος διηνεκῶς στηλιτεύεται. εἴδε-
τε ὅση τῆς κακίας ἡ λύμη, καὶ ὅση τῆς ἀρετῆς ἡ ἰσχὺς, καὶ
ὅπως ἡ μὲν καὶ πολεμοῦσα, καὶ περιγινομένη, σβέννυταί
τε καὶ ἀφανίζεται, ἡ δὲ καὶ πολεμουμένη καὶ τὰ μυ-
ρία δεινὰ ὑπομένουσα, ταύτῃ μᾶλλον καὶ λαμπροτέρα
καὶ φαιδροτέρα[a] γίνεται; καὶ ἐνῆν μὲν καὶ ἐξ ἑτέρων πρα-
γμάτων ὁμοίως συμβάντων τοῦτο δεῖξαι νῦν ἐπὶ τῆς
ὑμετέρας ἀγάπης· ἀλλ' ἵνα μὴ τῆς προκειμένης ἀκο-
λουθίας τέως ἐκπέσωμεν, φέρε πάλιν ἐπαναλάβωμεν
αὐτὰ τὰ εἰρημένα. αὕτη ἡ βίβλος, φησὶ, γενέσεως

[a] Sic omnes præter Morel. qui habet, γίνεται. ἐνῆν μὲν καὶ ἑτέρων.

A ἀνθρώπων, ᾗ ἡμέρᾳ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν Ἀδὰμ, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτὸν, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτοὺς, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτῶν Ἀδὰμ, ᾗ ἡμέρᾳ ἐποίησεν αὐτούς. ὅρα πῶς πάλιν τῆς διηγήσεως ἄνωθεν ἀρξαμένη ἡ θεία γραφὴ ὑπομιμνήσκει ἡμᾶς, ὅσης ἠξίωται τιμῆς ὁ δημιουργηθεὶς ἄνθρωπος. ᾗ ἡμέρᾳ, φησὶν, ἐποίησεν Ἀδὰμ, κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ, ἄρχοντα αὐτὸν κατέστησε πάντων τῶν ὁρωμένων. τοῦτο γάρ ἐστι κατ' εἰκόνα, κατὰ τὸν τῆς ἀρχῆς λόγον, καὶ κατὰ τὸν τῆς δεσποτείας. ὥσπερ γὰρ ὁ τῶν ὅλων θεὸς τὴν κατὰ πάντων ἀρχὴν ἔχει τῶν τε ὁρατῶν, τῶν τε ἀοράτων, δημιουργὸς ἁπάντων τυγχάνων, οὕτω καὶ τὸ ζῶον τοῦτο τὸ λογικὸν δημιουργήσας, ἐβουλήθη πάντων B τῶν ὁρωμένων τὴν ἀρχὴν αὐτὸν ἔχειν. διὸ καὶ τὴν τῆς ψυχῆς οὐσίαν αὐτῷ ἐχαρίσατο, βουληθεὶς αὐτὸν καὶ ἀθάνατον εἶναι εἰς τὸ διηνεκές· ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ ῥᾳθυμίαν ὤλισθε, καὶ παρέβη τὴν [a] δοθεῖσαν αὐτῷ ἐντολὴν, οὐδὲ οὕτω τέλεον ἀπεστράφη τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν μιμούμενος, ἀλλὰ τῆς μὲν ἀθανασίας ἀπεστέρησε, θανάτῳ δὲ καταδικάσας ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς σχεδὸν ἀφῆκεν εἶναι. εἶτα ἐπειδὴ ὁ ἐξ αὐτοῦ τεχθεὶς εἰς τοσαύτην μανίαν ἐξώκειλε, καὶ πρῶτος τὸ εἶδος τοῦ φόνου εἰσήνεγκε, καὶ τὸν βεβιασμένον θάνατον κατέδειξε, καὶ πολλὴν ἐπεδείξατο ἀγνωμοσύνην ψεῦδος τῷ φόνῳ C συνάψας, τῇ διηνεκεῖ τιμωρίᾳ σωφρονίσαι αὐτὸν ἠβουλήθη, ἵνα μὴ μόνον αὐτὸς κερδάνῃ ἐκ τῶν εἰς αὐτὸν γεγενημένων, ἀλλὰ καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα διδάσκῃ καὶ τῶν τετολμημένων τὸ μέγεθος, καὶ τῆς ἀτοπίας τὴν ὑπερβολήν. ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ πολλὴν ῥᾳθυμίαν, καὶ οἱ ἐκ τούτου γεγενημένοι κατὰ μικρὸν χείροσιν ἑαυτοὺς περιέβαλον κακοῖς, παραμυθήσασθαι, ὡς εἰπεῖν, βουλόμενος τὸν Ἀδὰμ οὐ μόνον διὰ τὴν οἰκείαν παράβασιν ἐν τοσαύτῃ τυγχάνοντα κατηφείᾳ, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τόλμημα τοῦ Κάϊν, καὶ τὸ πένθος ἐκεῖνο τὸ ἀφόρητον, ὅπερ εἶδε τοῖς οἰκείοις ὀφθαλμοῖς· οὔτε γὰρ D τοῦ θανάτου ᾔδεσαν τὸ εἶδος, εἰ καὶ τὴν ἀπόφασιν ἐδέξαντο. καὶ διπλοῦν [b] αὐτῷ, καὶ τριπλοῦν τὸ πένθος ἐγένετο, ὅτι τε καὶ τὸν θάνατον πρῶτον εἶδον εἰσενεχθέντα εἰς τὸν βίον, καὶ βίαιον θάνατον, καὶ ὑπὸ τοῦ παιδὸς τολμηθέντα, καὶ εἰς ἀδελφὸν ὁμομήτριον, καὶ ὁμοπάτριον, καὶ οὐδὲν ἠδικηκότα. βουλόμενος τοίνυν ὁ φιλάνθρωπος θεὸς ἀντίρροπον αὐτῷ τῶν λυπηρῶν τὴν παραμυθίαν εἰσαγαγεῖν, ἕτερον αὐτῷ παρέχει παῖδα τὸν Σὴθ, καὶ ἀρκοῦσαν αὐτῷ τὴν παράκλησιν ἐντεῦθεν ποιησάμενος, ἀπὸ τούτου λοιπὸν E τῆς γενέσεως τὴν ἀρχὴν συνίστησι. διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος προφήτης οὕτως ἤρξατο λέγων· αὕτη ἡ βίβλος γενέσεως ἀνθρώπων. εἶτα ἐπαγγειλάμενος τὴν γένεσιν τῶν ἀνθρώπων διηγεῖσθαι, σκόπει οἵᾳ κέχρηται ἀκολουθίᾳ· ἔζησε, φησὶν, Ἀδὰμ ἔτη διακόσια τριάκοντα, καὶ ἐγέννησε κατὰ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Σήθ. ἐγένοντο δὲ αἱ ἡμέραι αὐτοῦ ἔτη ἑπτακόσια, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυ-

A *tionis hominum, die quo fecit Deus Adam, secundum imaginem Dei fecit illum, masculum & feminam fecit illos; & appellavit nomen eorum Adam, die quo fecit illos.* Vide quomodo iterum narratione ab initio repetita, divina Scriptura nobis commemorat quantum honorem a conditore sortitus sit homo. *Die quo*, inquit, *fecit Adam, secundum imaginem Dei fecit illum:* hoc est, principem illum constituit omnium visibilium. Hoc enim est *secundum imaginem*, secundum rationem dominii & principatus. Nam sicut omnium Deus principatum habet super omnia tam visibilia quam invisibilia, qui omnium conditor & opifex est: B sic & cum formavit rationale hoc animal, voluit omnium visibilium præfectura insigne esse. Proinde & animæ substantiam illi largitus est, volens ipsum immortalem esse & perpetuum: verum ubi per desidiam excidit, & transgressus est mandatum sibi traditum, neque sic omnino ipsum aversatus est: sed pro sua misericordia immortalitatem quidem illi ademit, morte autem damnatum in eodem ferme principatu reliquit. Deinde cum is qui ex illo natus erat in tantam prorupit insaniam, ut primus mortis speciem inveheret, violentam illam cædem exhiberet, ac cædi C mendacium copulans, magnam improbitatem præ se ferret, diuturna castigatione emendare illum voluit, ut non solum ille lucrum faceret ex iis quæ ipsi contingebant, sed & posteros doceret commissorum magnitudinem, & ingentem sceleris fœditatem. Cæterum quia præ magna ignavia, posteri quoque illius paulatim in graviora mala ruebant, volens, ut ita dicam, solari Adamum, qui non solum ob suam transgressionem adeo mœrebat, sed & ob flagitium Caini in luctu intolerabili versabatur, quod suis ipse oculis cæsum D Abel vidisset; neque enim mortis speciem sciebant, tametsi lata esset sententia. Unde & duplex illi ac triplex luctus aderat, quia primum viderunt mortem in vitam introductam, & violentam mortem, & a filio perpetratam, & in fratrem eodem patre eademque matre natum, qui nihil illi injuriæ intulisset. Volens ergo benignus Deus parem doloribus afferre consolationem, alium illi dat filium, Seth videlicet; atque hinc ipsi data sufficienti consolatione, ab illo postea progeniei initium E ducit. Propterea beatus Propheta sic exorsus est, dicens: *Iste est liber generationis hominum.* Deinde ut promisit se narraturum hominum generationem, vide qua serie utitur. 3. *Vixit Adam annis ducentis triginta, & genuit secundùm speciem suam, & secundùm imaginem suam; & appellavit nomen illius Seth. Fuerunt autem ipsius anni septingenti, & genuit filios & filias. Et facti sunt*

Quid sit secundum imaginem Dei creari.

a Savil. & septem mss. δοθεῖσαν ἐντολήν. Mox duo mss. τέλειον αὐτὸν ἀπεστράφη.

b Savil. Morel. & quidam mss. αὐτῷ, sex mss. αὐτῶν, atque ita legit interpres latinus. Ibid Savil & duo mss. ἐγένετο.

omnes dies Adam, anni nongenti triginta, & mortuus est.

Nihil frustra positum in Scriptura sacra.

3. Nonne bene dicebam in exordio sermonis, nihil esse temere & absque utilitate in sacra Scriptura positum? Ecce enim & nunc quanta diligentia usus est beatus ille Propheta: *Genuit*, inquit, *Adam secundum speciem suam, & secundum imaginem suam, & appellavit nomen illius Seth.* Cùm de priore loqueretur filio, Cain dico, nihil tale significavit, nimirum jam antea indicans illius in malum proclivitatem; & merito: non enim servavit paternos mores, sed protinus ad malitiam confugit. Hîc autem, inquit, secundùm speciem & secundum imaginem suam, hoc est, eorumdem morum, quibus ille qui genuerat, & qui servaret eosdem virtutis characteres, qui paternam imaginem operibus exprimeret, & qui sua virtute prioris peccatum reparare possit. Neque enim de corporalibus lineamentis & characteribus Scriptura nobis disserens, dicit: *secundum speciem suam, & secundum imaginem suam*: sed de statu animæ, ut discamus hunc non talem esse futurum. Ideo & mater nomen filio imponens, cum gratiarum actione hoc nomen indidit: & neque naturæ, neque partui adscribit natum puerum, sed Dei virtuti. Illa enim naturam fecundavit ad partum, & ait: *Cognominavit nomen illius Seth, dicens: Excitavit enim mihi Deus semen aliud pro Abel, quem occidit Cain.* Vide verbi diligentiam. Non dixit: Dedit mihi Deus: sed, *Excitavit mihi.* Attende quomodo obscure nobis hoc verbo, resurrectionis exordia hîc ostendit. Ita enim loquebatur ac si quis diceret: Pro eo qui cecidit, excitavit mihi hunc. Quamquam ille, inquit, in terram dextra fratris percussus cecidit, & mortis periculum fecit, tamen Dei virtus pro cæso hunc mihi suscitavit. Sed quia nondum tempus erat resurrectionis, non mortuum suscitavit, sed alium pro illo: quamobrem & ipsa dixit: *Suscitavit mihi Deus semen aliud pro Abel, quem occidit Cain.* Vidisti gratum mulieris animum? vidisti benignitatem Domini? quomodo acceleratam illis consolationem excogitavit? hanc imitemur omnes, & totum supernæ gratiæ tribuamus. Nam licet natura operetur, non tamen sua virtute, sed præcepto illius, qui ipsam fecit, obediens operatur. Et nunquam doleant mulieres quando non pariunt, sed gratum animum præ se ferentes, ad naturæ opificem confugiant, & ab illo petant, qui naturæ Dominus est; & neque conjugum congressui, neque alteri cuipiam rei filiorum imputent generationem, sed conditori omnium, qui ex nihilo naturam nostram produxit ut esset, & claudicantem corrigere potest: quandoquidem & ista ex occasione luctus Deo gloriam referendi sumsit argumentum, & Domino to-

A γατέρας, καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Ἀδὰμ ἔτη ἐννακόσια τριάκοντα, καὶ ἀπέθανεν.

Οὐ καλῶς ἔλεγον ἐν τοῖς προοιμίοις, ὅτι οὐδέν ἐστιν εὑρεῖν ἁπλῶς καὶ εἰκῆ γεγραμμένον ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ; ἰδοὺ γὰρ καὶ νῦν πόσῃ τῇ ἀκριβείᾳ ἐχρήσατο ὁ μακάριος οὗτος προφήτης· ἐγέννησε δέ, φησιν, Ἀδὰμ κατὰ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Σήθ, ἐπὶ δὲ τοῦ προτέρου τεχθέντος, τοῦ Κάϊν λέγω, οὐδὲν τοιοῦτον ἐπισημηνάμενος, ἀλλ᾽ ἄνωθεν προμηνύων αὐτοῦ τὴν ἐπὶ τὴν κακίαν ὁρμήν, καὶ εἰκότως· οὐ γὰρ ἔσωζε τοὺς πατρικοὺς χαρακτῆρας, ἀλλ᾽ εὐθέως πρὸς τὴν κακίαν ηὐτομόλησεν. ἐνταῦθα δέ, φησι, κατὰ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, τουτέστιν ὁμότροπον τῷ γεγεννηκότι, τοὺς αὐτοὺς τῆς ἀρετῆς χαρακτῆρας διασώζοντα, τὴν εἰκόνα τὴν πατρικὴν διὰ τῶν ἔργων δεικνύντα, ἀνακαλέσασθαι δυνάμενον διὰ τῆς οἰκείας ἀρετῆς τοῦ προλαβόντος τὸ πλημμέλημα. οὐδὲ γὰρ περὶ σωματικῶν χαρακτήρων ἐνταῦθα ἡμῖν διαλέγεται ἡ γραφὴ λέγουσα, κατὰ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ· ἀλλὰ περὶ τῆς ἐν τῇ ψυχῇ καταστάσεως, ἵνα μάθωμεν, ὅτι οὗτος οὐκ C ἔσται τοιοῦτος. διὸ καὶ ἡ μήτηρ τὴν προσηγορίαν ἐπιθεῖσα τῷ παιδὶ μετ᾽ εὐχαριστίας ταύτην ἐπιτίθησι, καὶ οὐ τῇ φύσει, οὐδὲ τῷ τόκῳ λογίζεται τὸ τεχθὲν παιδίον, ἀλλὰ τῇ τοῦ θεοῦ δυνάμει. ἐκείνη γὰρ καὶ τὴν φύσιν διήγειρε πρὸς τὸν τόκον, καί φησιν· ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Σὴθ λέγουσα· ἐξανέστησε γάρ μοι ὁ θεὸς σπέρμα ἕτερον ἀντὶ Ἄβελ, ὃν ἀπέκτεινε Κάϊν. ὅρα τοῦ ῥήματος τὴν ἀκρίβειαν. οὐκ εἶπεν, ἔδωκέ μοι ὁ θεός, ἀλλ᾽ ἐξανέστησέ μοι. σκόπει πῶς ἀμυδρῶς τὰ προοίμια τῆς ἀναστάσεως ἐντεῦθεν δείκνυται ἤδη διὰ τοῦ ῥήματος. ὡς γὰρ ἂν εἴποι τις ἔλεγεν· ἀντὶ τοῦ πεσόντος ἀνέστησέ μοι τοῦτον. εἰ καὶ ἐκεῖνός, φησιν, [a] ὑπὸ τῆς D ἀδελφικῆς δεξιᾶς εἰς τὴν γῆν κατέπεσε, καὶ τοῦ θανάτου πεῖραν ἔλαβεν, ἀλλ᾽ ἡ τοῦ θεοῦ δύναμις ἀντὶ τοῦ πεσόντος τοῦτον ἤγειρεν. ἐπειδὴ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἦν τῆς ἀναστάσεως, οὐχὶ τὸν πεσόντα ἤγειρεν, ἀλλ᾽ ἕτερον ἀντ᾽ ἐκείνου· διὸ καὶ αὐτή φησιν· ἐξανέστησε γάρ μοι ὁ θεὸς σπέρμα ἕτερον ἀντὶ Ἄβελ, ὃν ἀπέκτεινε Κάϊν. εἶδες εὐγνωμοσύνην γυναικός; εἶδες φιλανθρωπίαν δεσπότου; πῶς ταχεῖαν αὐτοῖς τὴν παραμυθίαν ἐπενόησε; ταύτην μιμώμεθα ἅπαντες, καὶ τὸ πᾶν τῇ ἄνωθεν χάριτι λογιζώμεθα. εἰ γὰρ καὶ ἡ φύσις ἐργάζεται, ἀλλ᾽ οὐκ οἰκείᾳ δυνάμει, ἀλλὰ τῷ προστάγματι τοῦ δημιουργήσαντος εἴκουσα· καὶ μηδέποτε ἀλγείτωσαν γυναῖκες, ἐπειδὰν μὴ τίκτωσιν, ἀλλὰ γνώμην εὐχάριστον ἐπιδεικνύμεναι, ἐπὶ τὸν τῆς φύσεως δημιουργὸν καταφευγέτωσαν, καὶ παρ᾽ ἐκείνου αἰτείτωσαν τοῦ τῆς φύσεως δεσπότου, καὶ μήτε τῇ συνουσίᾳ τῶν συνοικούντων, μήτε ἑτέρῳ τινὶ λογιζέσθωσαν τὴν τῶν παίδων γονήν, ἀλλὰ τῷ δημιουργῷ τῶν ὅλων τῷ καὶ ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγόντι τὴν φύσιν τὴν ἡμετέραν, καὶ χωλεύουσαν πάλιν [b] διορθῶσαι δυναμένῳ· ἐπεὶ καὶ αὐτὴ τὴν τοῦ πένθους ὑπόθεσιν δοξολογίας ἀφορμὴν ἐποιήσατο, καὶ

a Sic Savil. & omnes fere. Morel. ἀπὸ τῆς ἀδελφ-

b Tres mss. διορθώσασθαι.

τῷ

A τῷ δεσπότῃ τὸ πᾶν λογίζεται λέγουσα, Ἐξανέστησέ μοι ὁ Θεὸς σπέρμα ἕτερον ἀντὶ Ἄβελ, ὃν ἀπέκτεινε Κάϊν. Ὁρᾷς πῶς οὐ μόνον οὐκ ἐδυσχέρανεν, οὐδὲ ἐφθέγξατό τι λυπηρόν· οὐ γὰρ ἂν παρέλιπεν ἡ θεία Γραφὴ, εἴ γέ τι τοιοῦτον εἴρητο παρ' αὐτῆς, ἀλλὰ γενναίως ἐνεγκοῦσα τὸ συμβὰν, ταχείας ἀξιοῦται τῆς παραμυθίας, καὶ πλείονα τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείκνυται, ἀνακηρύττουσα τοῦ δεσπότου τὴν εὐεργεσίαν; Ὅρα γὰρ μεθ' ὅσης φιλοτιμίας ὁ δεσπότης τὰ παρ' ἑαυτοῦ ἐπιδείκνυται. Οὐ μόνον γὰρ υἱὸν ἕτερον ἐχαρίσατο, ἀλλὰ καὶ ἐνάρετον αὐτὸν ἔσεσθαι ἤδη προμηνύει. Ἐγέννησε γὰρ, φησὶ, κατὰ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν εἰκόνα B αὐτοῦ. Καὶ ἵνα μάθωμεν εὐθέως τοῦ τεχθέντος τὴν ἀρετὴν, ὅρα καὶ αὐτὸν πάλιν διὰ τῆς προσηγορίας τῆς ὑπ' αὐτοῦ τεχθέντος δεικνύντα τὸ φιλόθεον αὐτοῦ τῆς γνώμης. Καὶ τῷ Σὴθ, φησὶν, ἐγένετο υἱὸς, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐνώς. Οὗτος ἤλπισεν ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ. Εἶδες προσηγορίαν διαδήματος λαμπροτέραν, ἁλουργίδος φαιδροτέραν; τί γὰρ ἂν εἴη μακαριώτερον τοῦ τοιούτου τοῦ τῇ ἐπικλήσει τοῦ Θεοῦ καλλωπιζομένου, καὶ τοῦτο ἀντὶ ὀνόματος κεκτημένου; Ὁρᾷς πῶς, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον, καὶ ἐν αὐταῖς ψιλαῖς ταῖς προσηγορίαις πολὺς ἐναπόκειται πλοῦτος νοημάτων; C Οὐ μόνον γὰρ τῶν γονέων ἐντεῦθεν δείκνυται τὸ φιλόθεον, ἀλλὰ καὶ ἡ πολλὴ περὶ τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐπιμέλεια· καὶ ὅπως ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐπαίδευον τὰ τικτόμενα παιδία διὰ τῆς προσηγορίας, ἣν αὐτοῖς ἐπετίθεσαν, τῆς ἀρετῆς ἀντέχεσθαι, καὶ οὐ καθάπερ οἱ νῦν ἁπλῶς, καὶ ὡς ἔτυχε, τὰς προσηγορίας ποιοῦνται. Εἰς τὸ ὄνομα, φησὶ, τοῦ πάππου, καὶ τοῦ ἐπιπάππου καλείσθω τὸ παιδίον. Ἀλλ' οἱ παλαιοὶ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πᾶσαν σπουδὴν ἐποιοῦντο τοιαύτας προσηγορίας ἐπιτιθέναι τοῖς τικτομένοις, αἳ μὴ μόνον αὐτοὺς τοὺς τὴν προσηγορίαν D δεχομένους εἰς ἀρετὴν ἐνῆγον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι καὶ ταῖς μετὰ ταῦτα γενεαῖς διδασκαλία φιλοσοφίας ἁπάσης ἐγίνοντο. Καὶ τοῦτο εἰσόμεθα κατὰ μικρὸν προϊόντος τοῦ λόγου. Μὴ τοίνυν μηδὲ ἡμεῖς τὰς τυχούσας προσηγορίας [a] ἐπιτιθῶμεν τοῖς παισὶν, μηδὲ τῶν πάππων, καὶ τῶν ἐπιπάππων, καὶ τῶν πρὸς γένος διαφερόντων τὰς ὀνομασίας αὐτοῖς χαριζώμεθα, ἀλλὰ τῶν ἁγίων ἀνδρῶν τῶν ἐν ἀρετῇ διαλαμψάντων, τῶν πολλὴν παῤῥησίαν πρὸς τὸν Θεὸν ἐσχηκότων· μᾶλλον δὲ μηδὲ τῶν τούτων προσηγορίαις ἁπλῶς θαῤῥείτωσαν μήτε οἱ γονεῖς, μήτε οἱ παῖδες, οἱ τὰς προσηγορίας δεχόμενοι. E Οὐδὲ γὰρ ὀνίνησί τι προσηγορία ἀρετῆς ἔρημος οὖσα, ἀλλὰ δεῖ ἐν τῇ κατορθώσει τῆς ἀρετῆς τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας ἔχειν, καὶ μήτε ἐπὶ προσηγορίᾳ μέγα φρονεῖν, μήτε ἐπὶ συγγενείᾳ τῶν ἁγίων ἀνδρῶν, μήτε ἐπ' ἄλλῳ μηδενὶ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τῶν οἰκείων ἔργων παῤῥησίᾳ· μᾶλλον δὲ μηδὲ ἐπὶ ταύτῃ μέγα φρονεῖν, ἀλλὰ τότε μᾶλλον κατεστάλθαι καὶ μετριάζειν, ὅταν πολὺν

tum tribuit, dicens: *Excitavit mihi Deus semen aliud pro Abel, quem occidit Cain.* Vides quomodo non solum non gravatim tulit, neque triste aliquid loquuta est; non enim prætermisisset divina Scriptura, siquidem tale quiddam ab illa dictum fuisset; verum generose ferens quod acciderat, consolatione statim dignatur, & majora grati animi dat signa, Domini beneficium prædicans? Vide enim quam benigne Dominus quæ suarum sunt partium exsequatur. Non modo enim alium dat illi filium, sed & virtute præditum fore antea significat. *Genuit* enim, inquit, *secundum speciem suam, & secundum imaginem suam.* Et ut statim discamus nati virtutem, vide quia & ipse statim per appellationem filii sui suæ mentis pietatem ostendat. *Et Setho*, inquit, *natus est filius, & appellavit nomen illius Enos: hic speravit invocare nomen Domini Dei.* Vidisti appellationem diademate clariorem, purpura splendidiorem? Quid fuerit illo beatius qui invocatione Dei ornatur, idque pro nomine possidet? Vides id quod ab initio dicebam, & in parvis appellationibus magnas sententiarum divitias reconditas esse? Non solum enim hîc parentum monstratur pietas, sed & magna erga liberos diligentia. Et quomodo statim & a principio erudiebant puerulos qui ipsis nascebantur, admonentes per appellationes, quas illis imposuerant, ut virtutem exercerent? non sicut nunc fortuito & ut primum succurrit nomina fiunt. Nomine, inquiunt, avi vel proavi vocetur puer: at prisci non ita, sed omnem operam adhibebant, ut talia natis imponerent nomina, quæ non solum illos qui nomina sortiebantur in virtutem adducerent, sed & alios omnes etiam qui sequentibus sæculis futuri erant, omnimodæ philosophiæ doctrina essent. Id quod sciemus, si sermo aliquanto amplius processerit. Igitur nos neque quævis nomina pueris indamus, neque avorum & proavorum & eorum qui genere clari fuerunt, nomina tribuamus, sed sanctorum virorum, qui virtutibus fulserunt, plurimaque apud Deum fiducia valuerunt. Imo, neque horum nominibus fidant vel parentes, vel pueri quibus talia nomina contingunt. Nihil enim prodest alicui vocabulum virtute vacuum, sed habenda est salutis exspectatio in virtutis operatione: & neque in appellatione sublime sapere, neque in cognatione sanctorum virorum, neque in aliquo alio; sed in fiducia propriorum operum: imo neque in illis multum de se sentire; sed tunc magis humilem & modestum esse oportet, cùm magnas virtu-

Nominum impositio recens natis.

Nomina sanctorum filiis imponenda.

[a] Septem mss. ἐπιτίθεμεν, male. Quod hic ait Chrysostomus, nomina sanctorum esse filiis imponenda, factum deprehenditur supra Tom. II. in Encomio S. Meletii. Locum huic illustrando loco opportunum hic afferimus. Sic ergo legitur p. 519. *Nam cum eum a principio in civitatem ingressum accepissetis, unusquisque filium suum ejus nomine appellabat, per appellationem existimans se in domum suam sanctum introducere, missisque patribus, avis & proavis matres beati Meletii nomen imponebant liberis, quos pepererant. Naturam enim vincebat amor pietatis, & deinceps qui nascebantur, non naturali solum benevolentia, sed etiam affectu erga illam appellationem, erant cari parentibus. Ipsum enim nomen & ornamentum cognationis, & ædium tutelam & vocatis salutem, & amoris solatium esse existimabant.*

tum divitias congerere possumus: sic enim & ipsi collectas divitias tuto custodiemus, & benevolentiam Dei nobis conciliabimus. Enimvero propter hoc & Christus discipu-
Luc.17.10. lis suis dicebat: *Cum omnia feceritis, dicite, Inutiles servi sumus*, in omnibus eorum confidentiam reprimens, & ad modestiam eos revocans, ut bonis operibus non extollantur, sed sciant maximam virtutum esse in bonis operibus modeste & humiliter se habere.

4. Porro ad contextum sermonis redeamus, & videamus eos qui postea nati sunt. Probabile est enim, nos paulatim procedendo majores inventuros esse thesauros & immensas divitias. *9. Et vixit Enos, hic Sethi filius, annos centum nonaginta, & genuit Cainan: 12., & Cainan genuit Malaleel, 15 & Malaleel genuit Jared, & Jared genuit Enoch. 21 Et vixit Enoch annis centum sexaginta quinque, & genuit Mathusala. 22 Placuit autem Enoch Deo. Et vixit Enoch postquam genuit Mathusala, annis ducentis, & genuit filios & filias. 23 Et fuerunt dies Enoch trecenti sexaginta quinque. Et placuit Enoch Deo, & non inventus est, quia transtulit illum Deus.* Num bene dicebam, nos procedendo magnum thesaurum in illis nominibus inventuros esse? Animadverte enim, obsecro hîc dilecte, & justi virtutem, & boni Dei ingentem benignitatem, & Scripturæ diligentiam. *Et vixit Enoch annis centum sexaginta quinque, & genuit Mathusala. Et placuit Enoch Deo, postquam genuit Mathusala.* Audiant viri & mulieres, & discant justi virtutem, nec putent nuptias in causa esse quo minus quis Deo placeat. Nam idcirco divina Scriptura semel & iterum id significavit dicens: Genuit Mathusala, & tunc placuit. Et idem ingeminat ac repetit, dicens: Et placuit, postquam genuit: ut ne quis arbitretur obstaculum virtuti esse conjugium. Quia si sobrii sumus, neque educatio, neque conjugium, neque aliud quid nobis oberit, quo minus placeamus Deo. Ecce enim & hic ejusdem naturæ erat, cujus & nos sumus: & neque lex tradita erat, neque Scripturæ docebant, neque aliud quidquam ad sapientiæ philosophiæque studium deducebat. Ex se, & ex voluntate ipsius profectum est quod Deo placeret, ita ut usque hodie vivat nondum mortem expertus. Nam si nuptiæ, dilecti, vel puerorum educatio, impedimentum forent in virtutum itinere, nequaquam in hanc nostram vitam nuptias introduxisset universorum creator, ut ne in rebus præcipuis & maxime necessariis nos læderet. Sed quia non solum nihil nobis obstant ad philosophandum secundùm Deum, si voluerimus esse sobrii, sed & magnam afferunt consolationem, dum

Nuptiæ non in causa sunt quominus homines Deo placeant.

A τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς συναγαγεῖν δυνηθῶμεν. οὕτω γὰρ καὶ αὐτοὶ μετ' ἀσφαλείας τὸν συλλεγέντα πλοῦτον [a] συνάξομεν, καὶ τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ εὔνοιαν ἐπισπασόμεθα. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγε τοῖς μαθηταῖς, ὅταν πάντα ποιήσητε, λέγετε, ὅτι ἀχρεῖοι δοῦλοί ἐσμεν· πανταχοῦ καταστέλλων αὐτῶν τὰ φρονήματα, καὶ πείθων μὴ μετεωροφρονεῖν, καὶ μὴ ἐπαίρεσθαι ἐπὶ κατορθώμασιν, ἀλλ' εἰδέναι ὡς ἡ μεγίστη ἀρετὴ αὕτη μάλιστα πάντων ἐστὶ τὸ ἐν κατορθώμασιν ὄντα τινὰ μετριάζειν.

Ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν πάλιν ἐπανέλθωμεν τοῦ
B λόγου, καὶ ἴδωμεν τοὺς ἑξῆς τεχθέντας. εἰκὸς γὰρ κατὰ μικρὸν προϊόντας μείζονα θησαυρὸν εὑρεῖν, καὶ πολὺν καὶ ἄφατον πλοῦτον. καὶ ἔζησε, φησὶν, Ἐνὼς, οὗτος ὁ τοῦ Σὴθ υἱὸς, ἔτη ἑκατὸν ἐνενήκοντα, καὶ ἐγέννησε τὸν Καϊνὰν, καὶ Καϊνὰν ἐγέννησε τὸν Μαλελεὴλ, καὶ Μαλελεὴλ ἐγέννησε τὸν Ἰαρὲδ, καὶ Ἰαρὲδ ἐγέννησε τὸν Ἐνώχ. καὶ ἔζησεν Ἐνὼχ ἔτη ἑκατὸν ἑξήκοντα πέντε, καὶ ἐγέννησε τὸν Μαθουσάλα. εὐηρέστησε δὲ, φησὶ, τῷ θεῷ Ἐνὼχ, καὶ ἔζησεν Ἐνὼχ μετὰ τὸ γεννῆσαι αὐτὸν τὸν Μαθουσάλα ἔτη διακόσια, καὶ ἐγέννησεν υἱοὺς καὶ θυγατέρας, καὶ ἐγένοντο αἱ ἡμέραι Ἐνὼχ ἔτη τριακόσια
C ἑξήκοντα πέντε. καὶ εὐηρέστησεν Ἐνὼχ τῷ θεῷ, καὶ οὐχ εὑρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ θεός. οὐ καλῶς ἔλεγον, ὅτι προϊόντες πολὺν καὶ ἄφατον εὑρήσομεν πλοῦτον πνευματικὸν ἐν τούτοις τοῖς ὀνόμασιν; ἐννόει γάρ μοι ἐνταῦθα, ἀγαπητὲ, καὶ τοῦ δικαίου τὴν ἀρετὴν, καὶ τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ τὴν ὑπερβάλλουσαν φιλανθρωπίαν, καὶ τῆς θείας γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν. ἔζησε, φησὶν, Ἐνὼχ ἔτη ἑκατὸν ἑξήκοντα πέντε, καὶ ἐγέννησε τὸν Μαθουσάλα, καὶ εὐηρέστησε, φησὶν, Ἐνὼχ τῷ θεῷ μετὰ τὸ γεννῆσαι αὐτὸν τὸν Μαθουσάλα. ἀκουέτωσαν καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ παιδευέσθωσαν τοῦ δικαίου τὴν ἀρε-
D τὴν, καὶ μὴ νομιζέτωσαν τὸν γάμον κώλυμα εἶναι πρὸς τὴν εὐαρέστησιν τὴν πρὸς τὸν θεόν. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον ἐπεσημήνατο λέγουσα ἡ θεία γραφὴ, ὅτι ἐγέννησε τὸν Μαθουσάλα, καὶ τότε εὐηρέστησε, καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ ἐδιπλασίασε λέγουσα· καὶ εὐηρέστησε μετὰ τὸ γεννῆσαι αὐτὸν, ἵνα μή τις νομίσῃ ἐμποδίζεσθαι πρὸς τὴν ταύτης κατόρθωσιν. ἐὰν γὰρ νήφωμεν, οὔτε γάμος, οὔτε ἀνατροφὴ, οὔτε ἕτερόν τι ἐμποδίσαι ἡμῖν δυνήσεται εἰς τὴν εὐαρέστησιν τὴν πρὸς τὸν θεόν. ἰδοὺ γὰρ καὶ οὗτος τῆς αὐτῆς ἡμῖν φύσεως τυγχάνων, καὶ οὔτε νόμου δοθέντος, οὔτε γραφῶν κειμένων τῶν διδασκουσῶν, οὔτε ἑτέ-
E ρου τινὸς εἰς φιλοσοφίαν ἐνάγοντος οἴκοθεν καὶ ἀπὸ προαιρέσεως τοσαύτην ἐπεδείξατο τὴν εὐαρέστησιν, ὡς μέχρι τῆς σήμερον διαρκέσαι, καὶ μηδέπω καὶ νῦν πεῖραν θανάτου λαβεῖν. εἰ γὰρ ὁ γάμος, ἀγαπητὲ, καὶ ἡ παιδοτροφία κώλυμα ἤμελλε γίνεσθαι πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς ὁδὸν, οὐκ ἂν εἰσήνεγκε γάμον εἰς τὸν βίον τὸν ἡμέτερον ὁ τῶν ὅλων δημιουργὸς, ἵνα μὴ ἐν τοῖς καιρίοις καὶ σφόδρα ἀναγκαιοτέροις ἡμᾶς λυμήνηται. ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ μόνον οὐδὲν ἡμῖν ἐμποδίζει πρὸς τὴν κατὰ θεὸν φιλοσοφίαν ἐὰν βουλώμεθα νήφειν, ἀλλὰ καὶ πολλὴν ἡμῖν εἰσ-

[a] Alii συνάξωμεν, & infra ἐπισπασώμεθα.

[a] ἀγει τὴν παραμυθίαν μαινομένην τὴν φύσιν [a] κατασέλλουσα, καὶ οὐκ ἀφιεῖσα πελάγιον σαλεύειν, ἀλλὰ διηνεκῶς ἐν λιμένι τὸ σκάφος ὁρμᾶν παρασκευάζουσα, διὰ τοῦτο τὴν ἐντεῦθεν παραμυθίαν ἐχαρίσατο τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει. ὅτι γὰρ ἀληθῆ τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα, δείκνυσιν ὁ δίκαιος οὗτος. μετὰ γὰρ τὸ γεννῆσαι, φησι, τὸν Μαθουσάλα, εὐηρέστησεν Ἐνὼχ τῷ θεῷ, καὶ οὐ βραχύν τινα ἀριθμὸν διήρκεσε τὴν ἀρετὴν μετιών, ἀλλά, φησι, διακόσια ἔτη. καὶ ἐπειδὴ μετὰ τὴν τοῦ πρωτοπλάστου παράβασιν εὑρέθη ἄνθρωπος πρὸς αὐτὴν τὴν κορυφὴν τῆς ἀρετῆς ἀνιὼν, καὶ τὴν τοῦ προπάτορος ἁμαρτίαν ἀνακαλούμενος διὰ τῆς οἰκείας εὐαρεστήσεως, ὅρα τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ τὴν ὑπερβάλλουσαν φιλανθρωπίαν. ἐπειδὴ εὗρε δυνηθέντα ἀνακαλέσασθαι τὸ ἁμάρτημα τοῦ Ἀδὰμ, δηλοῖ δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ὅτι οὐ βουλόμενος τὸν θάνατον ἐπαγαγεῖν τῷ γένει τῷ ἡμετέρῳ διὰ τὴν τῆς ἐντολῆς παράβασιν τοῦτον κατεδίκασε, τὸν τὴν ἐντολὴν δεξάμενον, τοῦτον ζῶντα μεθίστησι. καὶ εὐηρέστησε, φησιν, Ἐνὼχ τῷ θεῷ, καὶ οὐχ ηὑρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ θεός. ὁρᾷς σοφίαν δεσπότου; μετέθηκε ζῶντα, οὐχὶ ἀθανασίαν ἐχαρίσατο, ἵνα μὴ ἐκλύσῃ τοῦ πλημμελήματος τὸν φόβον, ἀλλ' ἀφῆκεν ἀκμάζειν παρὰ τῶν ἀνθρώπων γένει. διὰ τοῦτο πάλιν ἀμυδρῶς, ὡς εἰπεῖν, καὶ λανθανόντως ἀνακαλέσασθαι βούλεται τὴν ἀπόφασιν, ἣν κατὰ τοῦ Ἀδὰμ ἐξήνεγκε. ἀλλ' οὐ ποιεῖ αὐτὸ φανερὸν, ἵνα ὁ φόβος ἀντὶ σωφρονισμοῦ γένηται. διὰ τοῦτο εὐαρεστήσαντα τὸν Ἐνὼχ μετέθηκεν. εἰ δέ τις βούλοιτο περιεργάζεσθαι, καὶ λέγειν, καὶ ποῦ αὐτὸν μετέθηκε; καὶ εἰ μέχρι τοῦ παρόντος διήρκεσε; μανθανέτω μὴ λογισμοῖς ἀνθρωπίνοις κατακολουθεῖν, καὶ τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ πολυπραγμονεῖν, ἀλλὰ πιστεύειν τοῖς λεγομένοις. ὅταν γὰρ ὁ θεὸς ἀποφαίνηταί τι, οὐ δεῖ ἀντιβλέπειν τοῖς ῥηθεῖσιν, ἀλλὰ τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ λεγόμενα ἀξιοπιστότερα ἡγεῖσθαι, κἂν μὴ φαίνηται, τῶν ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς κειμένων τοῖς ἡμετέροις. ὅτι γὰρ μετέθηκεν αὐτὸν εἶπεν ἡ θεία γραφὴ, καὶ ὅτι ζῶντα μετέθηκε, καὶ πεῖραν μὴ λαβόντα θανάτου, ἀλλὰ διὰ τῆς οἰκείας εὐαρεστήσεως ἀνώτερον γεγονότα τῆς ἐξενεχθείσης ἀποφάσεως κατὰ τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους. ποῦ δὲ αὐτὸν μετέθηκεν, καὶ ὅπως νῦν διάγει, τοῦτο οὐ προσέθηκεν.

Εἶδες ἀγαθότητα δεσπότου, πῶς εὑρὼν ἄνδρα τὴν ἀρετὴν κατωρθωκότα οὐκ ἀπεστέρησεν αὐτὸν τῆς ἀξίας, ἣν τῷ πρωτοπλάστῳ ἐχαρίσατο πρὸ τῆς παραβάσεως τῆς ἐντολῆς, διδάσκων ἡμᾶς, ὅτι κἀκεῖνος, εἰ μὴ τὴν ἀπάτην [b] προετίμησε τῆς δοθείσης ἐντολῆς, τῶν αὐτῶν ἂν [b] ἠξίωτο καὶ μειζόνων; καὶ ἔζησε, φησι, Μαθουσάλα ἔτη ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἑπτὰ, καὶ ἐγέννησε τὸν Λάμεχ· καὶ ἔζησε Λάμεχ ἔτη ρπ΄. καὶ ἐγέννησεν υἱὸν, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Νῶε λέγων· οὗτος δὴ ἀναπαύσει ἡμᾶς ἀπὸ

A comprimunt insanum naturæ impetum, nec turbari quasi mare sinunt, sed efficiunt ut scapha feliciter in portum appellat, ideo consolationem hanc humano generi tribuit. Quod quam verum sit, ostendit justus ille. Quia postquam, inquit, genuit Mathusala, placuit Deo Enoch. Neque parvo annorum numero in virtutum exercitio perseveravit, sed vixit, inquit, annis ducentis. Et quia post transgressionem Adæ inventus est homo qui ad virtutum culmen ascenderet, & primi parentis peccatum revocaret, ob eam quam apud Deum habebat gratiam: vide boni Dei excellen-
B tem clementiam. Nam quia invenit aliquem qui potuit peccatum Adæ revocare: monstrando re ipsa quia non volens mortem humano generi inferre propter mandati transgressionem, eum qui mandatum acceperat condemnaverit, hunc viventem transfert. *Et placuit*, inquit, *Enoch Deo, & non inventus est, eo quod transtulit illum Deus.* Vides sapientiam Domini? viventem transtulit, non immortalitatem largitus est, ne peccandi metum enervaret, sed timorem in humano genere vigentem reliquit. Propter hoc iterum obscure, ut ita dicam, & latenter revo-
C care vult sententiam quam contra Adam protulit; sed manifestum hoc non facit, ut timor illius emendationi serviat. Et idcirco Enoch, cum ipsi multum placeret, transtulit. Jam si quis curiosius rogare velit, & dicere: Et quo ipsum transtulit? & num ad usque ad præsens vixerit? discat, non convenire humanis cogitationibus obsequi, & curiosius ea quæ a Deo fiunt explorare, sed credere iis quæ dicuntur. Nam quando Deus aliquid pronunciat, dictis ipsius contradicendum non est, sed fide digniora habenda sunt quæ a Deo pro-
D nunciantur, etiamsi non compareant, quam ea quæ oculis nostris subjecta sunt. Enimvero Scriptura dixit, quod transtulerit illum, & quod viventem transtulerit, nec mortem expertus sit, sed ob suum, quem apud Deum habebat favorem, superior factus sit divina sententia contra humanum genus prolata. Quo autem illum transtulerit, & quomodo nunc agat, hoc non adjecit.

5. Vidisti bonitatem Domini, quomodo inventum virum, qui virtutem opera-
E tus est, non fraudavit dignitate quam primigenæ homini ante mandati transgressionem largitus erat: docens nos, se & illum, nisi dæmonis deceptionem pluris fecisset quam traditum mandatum, eodem vel majori honore dignaturum fuisse? 25
Et vixit, inquit, *Mathusala annos centum & octoginta septem, & genuit Lamech:* 28
& vixit Lamech annos centum octoginta, 29
& genuit filium, & appellavit nomen illius Noë, dicens: Hic requiescere faciet nos ab

[a] Savil. & Dounæus hic legendum existimant κατασέλλων, & mox ἀφιείς, referentes scilicet ad vocem γάμον. Sed omnes omnino manuscripti habent, κατασέλλουσα & ἀφιεῖσα, potestque optime referri ad παιδοποιΐα supra. Mox Savil. & Morel. ὁρμεῖν. Septem mss. ὁρμᾶν.

[b] Ἠξίωτο καὶ μειζόνων; quæ sequuntur in duobus mss. transposita leguntur, usque ad hæc verba, ταῦτα μὴ ἁπλῶς ἀκούωμεν, & infra alio situ reperiuntur. Savilius similiter illa transposita præfert; sed utrovis modo bene habere videntur.

operibus nostris, & a molestiis manuum nostrarum, & a terra quam maledixit Dominus Deus. Vide iterum per appellationem nunc nati ex Lamech, mysteriorum magnitudinem, vaticinii excellentiam, & boni Dei ineffabilem benignitatem. Quoniam enim præscientia sua prævidebat ea quæ futura erant; ut vidit malitiam hominum in dies magis atque magis increscere, prædicit per appellationem pueri mala quæ totum humanum genus invasura essent, ut vel timore castigati abducerentur a vitiis, & amplexarentur virtutem. Et vide patientiam Domini curantis, ut ante tantum tempus vaticinium præcederet, ut & suam ostenderet misericordiam, & omni privaret defensione eos qui pœnæ futuri erant obnoxii. Sed forte quis dixerit: Unde Lamech hoc habuit, ut tantum vaticinium prædiceret? non enim meminit Scriptura eum multa virtute claruisse, admirabilemque fuisse. Ne mireris, dilecte. Dominus enim noster sapiens & omnipotens, per indignos sæpe concedit prædici magnas mirabilesque res: idque non in veteri Testamento solum, sed & in novo. Audi enim Evangelistam de Caipha Judæorum pontifice dicentem: *Hoc autem a semetipso non dixit, sed cùm esset Pontifex anni illius prædixit* moriturum esse Jesum non solum pro populo, sed ut gentes dispersas congregaret in unum. Invenies item & a Balaam tale quid factum: vocatus enim ut malediceret populum, non solum non maledixit, sed & prædixit multas mirasque res, non de populo tantum, sed etiam de adventu Salvatoris nostri. Non igitur mireris, si etiam nunc Lamech ita puerum appellarit, sed Deo totum tribue, qui solerti sua sapientia cuncta dispensat. *Et vocavit nomen illius Noë.* Hoc nomen, si quis interpretetur, quietem dicit. Quietem autem vocat generalem illum interitum post multos annos futurum; sicut & Job dicit: *Mors viro quies*: quoniam multus est & valde magnus labor malitiæ, ejus cessationem & perditionem per diluvium futuram, quietem vocat. *Et vocavit nomen illius Noë.* Deinde appellationem nominis interpretatur, & dicit: *Hic utique quietem nobis præstabit ab operibus nostris*: a malitia, inquit, avertet, & a molestiis manuum nostrarum: & iterum hoc ipsum, ab operibus, inquit, malis: non enim dicit, manus dolore affectas: sed per illarum opera & malas actiones, molestias auctas fuisse. *Et a terra, quam maledixit Dominus Deus*: Liberabit nos, inquit, ab omnibus malis prementibus, & laboribus & miseriis quas subimus in terra colenda, quæ maledictioni facta est obnoxia

Per indignos interdum futura prædici vult Deus.

Joan. 11. 51.

Num. 24. 3.

Generis humani interitus, quies vocatur.

A τῶν ἔργων ἡμῶν, καὶ ἀπὸ τῶν λυπηρῶν τῶν χειρῶν ἡμῶν, καὶ ἀπὸ τῆς γῆς, ἧς κατηράσατο κύριος ὁ θεός. ὅρα πάλιν διὰ τῆς προσηγορίας τοῦ νῦν τεχθέντος ὑπὸ τοῦ Λάμεχ μυστηρίων τὸ μέγεθος, καὶ προῤῥήσεως ὑπερβολὴν, καὶ φιλανθρωπίαν ἄφατον τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ. ἐπειδὴ γὰρ τῇ οἰκείᾳ προγνώσει τὰ μέλλοντα προεώρα, ἰδὼν τὴν κακίαν τῶν ἀνθρώπων αὐξανομένην, προλέγει διὰ τῆς τοῦ παιδὸς προσηγορίας τὰ μέλλοντα καταλήψεσθαι κακὰ ἅπαν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, ἵνα κἂν τῷ φόβῳ σωφρονισθέντες ἀπόσχωνται τῆς κακίας, ἕλωνται δὲ τὴν ἀρετήν. καὶ ὅρα μακροθυμίαν δεσπότου, πρὸ πόσου χρόνου τὴν πρόῤῥησιν γενέσθαι ποιεῖ, ἵνα καὶ τὴν οἰκείαν ἐπιδείξηται φιλανθρωπίαν, καὶ πάσης ἀπολογίας ἀποστερήσῃ τοὺς τὴν τιμωρίαν μέλλοντας δέχεσθαι. ἀλλ' ἴσως ἄν τις εἴποι, καὶ πόθεν τῷ Λάμεχ τὸ τοσοῦτον μέγεθος τῆς προῤῥήσεως; μὴ γὰρ μέμνηται ἡ γραφὴ, ὅτι ἐνάρετός τις ἦν καὶ θαυμαστός; μὴ ξενισθῇς ἀγαπητέ· σοφὸς γὰρ ὢν καὶ εὐμήχανος ὁ δεσπότης, καὶ δι' ἀναξίων πολλάκις συγχωρεῖ προλέγεσθαι θαυμαστὰ καὶ μεγάλα πράγματα, καὶ οὐκ ἐν τῇ παλαιᾷ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ καινῇ. ἄκουε γὰρ τοῦ εὐαγγελιστοῦ περὶ τοῦ Καϊάφα τοῦ τῶν Ἰουδαίων ἀρχιερέως λέγοντος· τοῦτο δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ οὐκ εἶπεν, ἀλλ' ἀρχιερεὺς ὢν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, προεφήτευσεν, ὅτι ἤμελλεν ὁ Ἰησοῦς ἀποθνήσκειν, οὐχ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὰ ἔθνη τὰ ἐσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἕν. εὑρήσεις τοιοῦτόν τι πάλιν καὶ ἐπὶ τοῦ Βαλαὰμ γινόμενον. [a] κληθεὶς γὰρ ὥστε καταράσασθαι τὸν λαὸν, οὐ μόνον οὐ κατηράσατο, ἀλλὰ καὶ προεφήτευσε μεγάλα, καὶ θαυμαστὰ πράγματα οὐ περὶ τοῦ λαοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς τοῦ σωτῆρος ἐπιδημίας. μὴ τοίνυν ξενίζου, εἰ καὶ νῦν ὁ Λάμεχ προσηγορίαν ἐπιθεὶς τῷ παιδὶ τοιαύτην ἐπιτίθησιν, ἀλλὰ τῷ θεῷ λόγισαι τὸ πᾶν τῷ διὰ τῆς εὐμηχάνου αὐτοῦ σοφίας πάντα οἰκονομοῦντι. καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Νῶε· ἑρμηνεύεται γὰρ αὐτοῦ τὸ ὄνομα ἀνάπαυσις. τὴν οὖν πανωλεθρίαν ἐκείνην τὴν μετὰ τοσούτων ἐτῶν ἀριθμὸν συμβήσεσθαι μέλλουσαν ἀνάπαυσιν καλεῖ, καθάπερ καὶ Ἰὼβ φησι· θάνατος ἀνδρὶ ἀνάπαυσις. ἐπειδὴ γὰρ πολὺν καὶ σφόδρα μέγαν ἔχει τὸν κάματον ἡ κακία, τὴν ταύτης ἀποχὴν καὶ τὴν ἀναίρεσιν, ἣν διὰ τοῦ κλυδωνίου ἐκείνου ἔμελλον ὑφίστασθαι, ἀνάπαυσιν καλεῖ. καὶ ἐκάλεσέ, φησι, τὸ ὄνομα αὐτοῦ Νῶε. εἶτα ἑρμηνεύων ἡμῖν τοῦ ὀνόματος τὴν προσηγορίαν φησίν· οὗτος δὲ ἀναπαύσει ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἔργων ἡμῶν, ἀπὸ τῆς κακίας, φησὶν, ἀποστήσει, καὶ ἀπὸ τῶν λυπηρῶν τῶν χειρῶν ἡμῶν. καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ, ἀπὸ τῶν πράξεων, φησὶ, τῶν πονηρῶν. οὐδὲ γὰρ ἐπειδὴ αἱ χεῖρες ἐλυποῦντο, ἀλλ' ἐπειδὴ διὰ τῆς τούτων ἐργασίας, καὶ τῆς πονηρᾶς πράξεως τὰ τῆς λύπης αὐτοῖς ηὔξετο. καὶ ἀπὸ τῆς γῆς, ἧς κατηράσατο κύριος ὁ θεός. ἐλευθερώσει ἡμᾶς πάντων, φησὶ, τῶν ἐπικειμένων κακῶν, καὶ τοῦ περὶ τὴν γῆν πονεῖσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖσθαι, τὴν κατάραν δεξαμένην διὰ τὴν

a Sic Savil. & mss. Morel. vero κληθεὶς γὰρ καταρ-

τοῦ πρωτοπλάστου παράβασιν. ἐννόει γάρ μοι λοιπὸν, ἀγαπητὲ, πῶς τὸ παιδίον τοῦτο κατὰ μικρὸν αὐξανόμενον διδασκαλίας ὑπόθεσις ἅπασι τοῖς ὁρῶσιν ἐγίνετο. μόνον γάρ τις ἐπυνθάνετο τοῦ παιδίου τὴν προσηγορίαν, καὶ εὐθέως ἡ ἑρμηνεία τῆς προσηγορίας ἐδίδασκε τὸν μελλόντων συμβήσεσθαι τὸν ὄλεθρον. εἰ μὲν γάρ τις ἁπλῶς εἶπεν ἐνηχηθεὶς, ὅτι τόδε ἔσται, κἂν λήθῃ παρεδόθη τὸ ῥηθὲν, καὶ οὐκ ἂν πάντες ἐγίνωσκον τῆς τιμωρίας τὸ ἀφόρητον· νυνὶ δὲ οὗτος ὑπὸ τοῖς ἁπάντων ὀφθαλμοῖς στρεφόμενος, εὐκαίρως ἀκαίρως ὑπόμνησις ἐγίνετο τῆς τοῦ θεοῦ ἀγανακτήσεως. καὶ ἵνα μάθωμεν ἀκριβῶς ἐπὶ πόσον χρόνον διήρκεσεν ὁ υἱὸς διὰ τῆς προσηγορίας τῆς ἑαυτοῦ πᾶσι παραινῶν ἀποστῆναι μὲν τῆς κακίας, ἑλέσθαι δὲ τὴν ἀρετὴν, καὶ διαφυγεῖν τὴν τοσαύτην ἀγανάκτησιν, φησί· καὶ ἦν Νῶε ἐτῶν πεντακοσίων, καὶ ἐγέννησε Νῶε τρεῖς υἱούς. ὅρα πάλιν ἄλλον δίκαιον μετὰ γυναικὸς καὶ τέκνων, πολλὴν τὴν περὶ τὸν θεὸν εὐαρέστησιν κατωρθωκότα, καὶ ἀπεναντίας ἅπασι τὴν τῆς ἀρετῆς ὁδὸν ἑλόμενον, καὶ οὐδὲν οὔτε ὑπὸ τοῦ γάμου, οὔτε ὑπὸ τῆς παιδοτροφίας κωλυθέντα. τέως δὲ ἀναγκαῖον ἐκπλαγῆναι τοῦ θεοῦ τὴν ἄφατον μακροθυμίαν, καὶ τῶν τότε ἀνθρώπων τὴν ἀγνωμοσύνην τὴν ὑπερβάλλουσαν. ἰδοὺ γὰρ πεντακόσια ἔτη τέως διήρκεσεν ὁ δίκαιος οὕτω βοῶν, καὶ διαμαρτυρόμενος διὰ τῆς ἑαυτοῦ προσηγορίας τὸ μέλλον ἔσεσθαι κλυδώνιον κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην διὰ τὴν τῆς κακίας ἐπίτασιν, καὶ οὐδὲ οὕτως ἀποστῆναι τῆς κακίας ἠβουλήθησαν. ἀλλ' ὁ φιλάνθρωπος θεὸς οὐδὲ μετὰ τὴν τοσαύτην πρόῤῥησιν, οὐδὲ μετὰ τὸν τοσούτων ἀριθμὸν ἐτῶν τὴν τιμωρίαν ἐπάγει, ἀλλὰ πάλιν αὔξων αὐτοῦ τὴν μακροθυμίαν, καὶ ἕτερον οὐκ ὀλίγων ἐτῶν ἀριθμὸν προστίθησι τῇ οἰκείᾳ ἀνεξικακίᾳ. οὐ γὰρ διὰ τοῦτο παρήγαγε τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ὥστε τιμωρήσασθαι, ἀλλὰ τοὐναντίον ἅπαν, ὥστε τῶν μυρίων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν δωρήσασθαι. διὰ τοῦτο ὁρᾷς αὐτὸν πανταχοῦ μέλλοντα, καὶ ἀναβαλλόμενον ἐν ταῖς τιμωρίαις. ἀλλ' ἵνα μὴ τῷ πλήθει τῶν λεγομένων καταχώσωμεν ὑμῶν τὴν μνήμην, μέχρι τούτου στήσαντες τὸν λόγον εἰς τὴν ἐπιοῦσαν τὰ λειπόμενα ταμιευσόμεθα.

[a] Ταῦτα δὲ μὴ ἁπλῶς ἀκούωμεν, ἀγαπητοὶ, ἀλλὰ παιδευώμεθα τῆς ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τὴν περὶ τὸν θεὸν εὐαρέστησιν περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, καὶ μήτε οἰκίας προστασίαν, μήτε γυναικὸς φροντίδα, μήτε παίδων ἐπιμέλειαν, μήτε ἄλλο μηδὲν προβαλλώμεθα, καὶ νομίσωμεν ἀρκεῖν ἡμῖν εἰς ἀπολογίαν τοῦ ῥαθύμως, καὶ ἠμελημένως ζῇν, μηδὲ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα, καὶ ἀνόητα ῥήματα προφέρωμεν, καὶ λέγωμεν· κοσμικός εἰμι, γυναῖκα ἔχω, καὶ τέκνων φροντίδα ποιοῦμαι. ταῦτα τοῖς πλείοσιν ἔθος λέγειν, ἐπειδὰν αὐτοὺς παρακαλῶμεν εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς πόνους, ἢ περὶ τὴν τῶν γραφῶν ἀνάγνωσιν πολλὴν ποιεῖσθαι τὴν σπουδήν. οὐκ ἔστιν ἐμὸν τοῦτό, φησι, μὴ γὰρ ἀπεταξάμην; μὴ γὰρ μοναχός εἰμι; τί λέγεις ἄνθρωπε; ἐκείνοις μόνοις ἀποκεκλήρωται τὸ τῆς πρὸς τὸν θεὸν εὐαρεστήσεως; πάντας

A propter primigenæ hominis transgressionem. Hic animadverte, dilecte, quomodo puellus iste paulatim crescens, omnibus ipsum videntibus discendi occasio fuerit. Nam mox ut quis nomen pueri sciscitatus est, ex interpretatione vocabuli didicit eventurum generalem interitum. Nam si quis divino Spiritu afflatus simpliciter hoc futurum dixisset, id statim fuisset oblivioni traditum, & gravitas pœnæ non fuisset omnibus cognita: nunc autem quia hic ante omnium versatur oculos, tempestive & intempestive divinam commemorabat indignationem. B Porro ut certo sciamus quanto tempore perseveraverit filius per sui nominis appellationem omnes admonere ut desisterent a peccato, & virtutem amplexarentur, quo iram hanc effugere valerent, dicit: *Et erat Noë annorum quingentorum, & genuit tres filios.* Vide iterum alium justum cum uxore & filiis, qui bene operando admodum placuit Deo, & contra quam omnes agebant, virtutis viam elegit: & neque nuptiis, neque filiorum educatione prohibitus est. Porro obstupescenda est ineffabilis patientia Dei, & prodigiosa hominum, qui tunc C erant, nequitia. Ecce enim quingentis annis vixerat justus ille, clamans & testificans suo nomine futurum per universum orbem diluvium, ob nimiam hominum malitiam, & neque sic a nequitia abstinere voluerunt. At clemens Deus neque post tantum vaticinium, neque post tot annorum numerum pœnam inducit: sed denuo suam aucturus patientiam, alios non paucos annos suæ tolerantiæ adjungit. D Neque enim ideo produxit humanum genus ut puniret, sed plane e diverso, ut donaret nobis innumera bona quibus frueremur. Et propterea ipsum ubique vides cunctantem, & moras nectentem in pœnis infligendis. Verum ne dictorum multitudine memoriam vestram obruamus, hic sermonem sistentes, cætera usque in crastinum reponemus.

6. Hæc autem, ne simpliciter & inconsideranter audiamus, dilecti: sed erudiamur ad virtutum curam agendam, admodumque studeamus Deo bene placere; & neque domus gubernationem, neque uxoris curam, neque filiorum solici- E tudinem, neque aliud quiddam prætexamus, quod putemus satis esse ad excusandam nostram negligentem, desidemque vitam: neque frigida illa verba proferamus, & dicamus: Mundanus sum, uxorem habeo, & liberorum curam gero: id quod multi solent dicere, si quando eos rogamus ut ad virtutum labores ingrediantur, vel multum studium adhibeant in sacris literis legendis. Non est hoc meum, inquit: numquid renunciavi sæculo? numquid monachus sum? Quid dicis, homo? An hoc ad solos monachos pertinet, ut bene Deo placeant? Omnes ho-

Moralis epilogus.

[a] Hæc similiter transposita leguntur apud Savilium & duos codices manuscriptos, ita ut cum sequentibus Pauli ad Timotheum & Ezechielis locis ante epilogum ponantur.

1. Tim. 2. 4. mines vult salvos fieri, & ad agnitionem veritatis venire, nullamque virtutem negligere. Audi enim eum per Prophetam
Ezech. 18. 23. dicentem: *Nolo mortem peccatoris, sed ut convertatur & vivat.* Numquid, dic oro, justo huic uxoris consuetudo, vel liberorum cura fuit obstaculo? Obsecro igitur ne nosmetipsos fallamus, sed quanto magis hujuscemodi curis implicamur, tanto magis remedia ex lectione divinarum Scripturarum suscipiamus. Nonne & illi ejusdem, cujus nos sumus, fuerunt naturæ, neque tam multas habuerunt occasiones ad virtutis studium inducentes? Qua ergo erimus venia digni, qui tali fruimur doctrina, & tantam gratiam assequuti sumus, ac superne subsidium habemus, & ineffabilium illorum bonorum promissionem accepimus, si non ad mensuram virtutum pervenimus, quibus antiqui Patres pollebant? Nam si voluerimus sobrii esse, sufficiunt vel ea quæ hodie dicta sunt ut ad virtutis amorem nos excitent, nec ullum putemus ad illius viam esse impedimentum. Nam si ii qui ante legem erant, a doctrina naturæ suæ insita ad tantam pertigerunt virtutem; quid nos poterimus dicere, qui post tantum adminiculum, & post Christi adventum, & innumera ejus miracula, adhuc tam procul a virtute sumus? Proinde, obsecro, ne ad ea quæ in sacris Scripturis sunt contenta, simpliciter ingrediamur, sed ea cum attentione legamus, ut ex illis percepta utilitate, vel sero saltem aliquando virtutem, quam Deus probat, capessere valeamus. Nam si spiritualem hanc doctrinam etiam nos quotidie vobis clamaturi sumus, vosque in eadem maneatis ignavia, quæ vestra erit utilitas ex continua doctrina? aut nobis quæ consolatio erit, cum videmus, nos tantum laborare frustra, & nihil proficere tanto studio? Dic mihi: Nonne ex duabus substantiis constituti sumus, ex anima dico, & corpore? Cur ergo non parem utrique curam impendimus, sed corpus quidem omnibus modis curamus, & accersimus medicos, ac nos quoque illud diligenter curamus, vestitu precioso illud tegimus, cibum supra quam sat est sumimus, atque in continua prosperitate illud esse volumus, & nulla omnino ægritudine vexari: sed si forte quid obturbet, omnem movemus machinam, ut quod molestiam affert emendetur? Et hoc de corpore dico, quod secundum substantiam minus est: quid enim majus, anima-ne, an corpus? Nam si vis videre diversitatem, animadverte quomodo nullius momenti sit corpus, si anima ab eo discesserit. Igitur qui tantam habes corporis curam, cujus gratia, & propter quid tantum animæ contemtum admittis, & neque congruum illi cibum impartiris: admonitionem dico ex sacris Scripturis, neque vulneribus & ulceribus

A ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, καὶ οὐδένα βούλεται ἀρετῆς ἀμελεῖν. ἄκουε γὰρ αὐτοῦ διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· οὐ βούλομαι τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν. μήτι γέγονεν, εἰπέ μοι, τούτῳ παρὰ δικαίῳ κώλυμα ἡ συνουσία τῆς γυναικὸς, ἢ ἡ τῶν παίδων φροντίς; μὴ τοίνυν, παρακαλῶ, μηδὲ ἡμεῖς ἀπατῶμεν ἑαυτοὺς, ἀλλ' ὅσῳ ταύταις φροντίσιν ἐνεχόμεθα, τοσούτῳ μᾶλλον τὰ ἀπὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν θείων γραφῶν δεχώμεθα φάρμακα. μὴ γὰρ καὶ οὗτοι οὐ τῆς αὐτῆς ἡμῖν φύσεως ἦσαν; καὶ οὐδὲ τοσαύτας ἀφορμὰς εἶχον τὰς ἐναγούσας αὐτοὺς πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς ἐργασίαν; ποίας οὖν ἂν εἴημεν
B συγγνώμης ἄξιοι, οἱ καὶ διδασκαλίας τοσαύτης ἀπολαύοντες, καὶ τοσαύτης χάριτος ἀξιωθέντες, καὶ τῆς ἄνωθεν συμμαχίας ἀπολαύοντες, καὶ τῶν ἀπορρήτων ἐκείνων ἀγαθῶν τὴν ἐπαγγελίαν δεξάμενοι, ἐὰν μὴ πρὸς τὸ τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν φθάσωμεν τῆς ἀρετῆς μέτρον; εἰ γὰρ βουλοίμεθα νήφειν, ἱκανὰ τὰ σήμερον ἡμῖν κινηθέντα διεγεῖραι ἡμᾶς πρὸς τὸν πόθον τῆς ἀρετῆς, καὶ μηδέποτε νομίζειν κώλυμα ἡμῖν γενέσθαι πρὸς τὴν ταύτης ὁδόν. εἰ γὰρ οἱ πρὸ τοῦ νόμου ἀπὸ τῆς ἐν τῇ φύσει κειμένης διδασκαλίας εἰς τοσαύτην ἔφθασαν ἀρετὴν, τί ἔχομεν εἰπεῖν ἡμεῖς οἱ μετὰ τοσαύτην βοήθειαν,
C καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν, καὶ τὰ μυρία θαύματα πόῤῥω τῆς ἀρετῆς τυγχάνοντες; διὸ, παρακαλῶ, μὴ ἁπλῶς ἐπερχώμεθα τὰ ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς κείμενα, ἀλλὰ μετὰ προσοχῆς ἀναγινώσκωμεν τὰ ἐγκείμενα, ἵνα τὴν ἐξ αὐτῶν ὠφέλειαν καρπούμενοι, ὀψὲ γοῦν ποτε τῆς κατὰ θεὸν ἀρετῆς ἀντιλαβέσθαι δυνηθῶμεν. εἰ γὰρ δὴ μέλλοιμεν καὶ ἡμεῖς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑμῖν ἐνηχεῖν τὴν πνευματικὴν ταύτην διδασκαλίαν, καὶ ὑμεῖς ἐπὶ τῆς αὐτῆς ῥᾳθυμίας μένητε, ποῖον ὑμῖν ὄφελος ἔσται ἐκ τῆς συνεχοῦς διδασκαλίας; ἢ ἡμῖν τίς ἔσται πα-
D ραμυθία ὁρῶσι τὸν τοσοῦτον ἡμῶν κάματον ἀνόνητον γινόμενον, καὶ οὐδεμίαν προκοπὴν γινομένην ἐκ τῆς ἡμετέρας σπουδῆς; εἰπὲ γάρ μοι, οὐχὶ ἀπὸ δύο οὐσιῶν συνεστήκαμεν, ἐκ ψυχῆς λέγω καὶ σώματος; τίνος οὖν ἕνεκεν μὴ τὴν ἴσην αὐτοῖς πρόνοιαν ἀμφοτέροις ἀπονέμομεν, ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα παντὶ τρόπῳ θεραπεύειν σπουδάζομεν, καὶ ἰατροῖς χρήματα διδόντες, καὶ αὐτοὶ πολλὴν περὶ αὐτὸ τὴν ἐπιμέλειαν ἐπιδεικνύμενοι, καὶ ἐσθῆτι πολυτελεῖ περιβάλλοντες, καὶ τροφὴν πλέον τοῦ δέοντος παρέχοντες, καὶ ἐν ἀνέσει διηνεκεῖ αὐτὸ εἶναι
E βουλόμεθα, καὶ ὑπὸ μηδενὸς ὅλως ἐνοχλεῖσθαι νοσήματος. ἀλλὰ κἂν τὸ τυχὸν τὸ ἐνοχλοῦν ᾖ, πᾶσαν κινοῦμεν μηχανὴν, ὥστε τὸ λυποῦν διορθώσασθαι; καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ σώματος, τοῦ ἐλάττονος λέγω τὴν οὐσίαν· τί γὰρ ἴσον, εἰπέ μοι, ψυχὴ καὶ σῶμα; εἰ γὰρ βούλει τὴν διαφορὰν ἰδεῖν, σκόπει πῶς οὐδενὸς λόγου ἄξιον εὑρίσκεται τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς ἀναχωρησάσης. ὁ τοίνυν τοῦ σώματος τοσαύτην πρόνοιαν ποιούμενος, τίνος ἕνεκεν, καὶ διὰ τί τοσαύτῃ περὶ τὴν τῆς ψυχῆς πρόνοιαν ὑπεροψίᾳ κεχρῆσθαι βούλει, καὶ οὔτε τροφὴν αὐτῇ κατάλληλον προσάγειν, τὴν ἐκ τῶν θείων γραφῶν λέγω παραίνεσιν, οὔτε τοῖς τραύμασιν αὐτῆς, καὶ τοῖς ἕλκεσι

A τοῖς καθαιροῦσιν αὐτῆς τὴν ἰσχὺν, καὶ τὴν παῤῥησίαν ὑποτεμνομένοις τὰ ἐπιτήδεια φάρμακα ἐπιτιθέναι, ἀλλὰ καὶ περιορᾷν ἀνέχῃ αὐτὴν, καὶ λιμῷ τηκομένην, καὶ ὑπὸ τῶν ἑλκῶν διαφθειρομένην, καὶ προκειμένην, ὡς εἰπεῖν, καθάπερ κυσὶ τοῖς πονηροῖς καὶ ἀτόποις λογισμοῖς, ὥστε διασπᾷν, καὶ τὸν τόνον αὐτῆς ἅπαντα καθαιρεῖν. διὰ τί μὴ καθάπερ τοῦ σώματος τοῦ ὁρωμένου ποιούμεθα τὴν πρόνοιαν, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἀσωμάτου, καὶ μὴ ὁρωμένης, ὁπότε καὶ ἡ περὶ ταύτην ἐπιμέλεια οὐ μόνον εὔκολος καὶ κούφη, ἀλλὰ καὶ ἀδάπανος, καὶ οὐδενὸς καμάτου δεομένη; καὶ ἐνταῦθα μὲν ἐπὶ τῆς τοῦ σώματος ἐπιμελείας, καὶ τῶν τοῦ σώματος ἀῤ- B ῥωστημάτων ἀνάγκη, καὶ χρημάτων πολλὴν δαπάνην γενέσθαι, καὶ τὰ μὲν αὐτῶν τοῖς ἰατροῖς προσαναλίσκειν, τὰ δὲ εἰς τὴν ἄλλην ἅπασαν θεραπείαν, πρὸς τροφὴν λέγω καὶ πρὸς ἐνδύματα, καὶ οὔπω φημὶ, ὅτι καὶ ὑπὲρ τὴν χρείαν οἱ πλείους ταῦτα δαπανῶσιν ἀμετρίᾳ πολλῇ κεχρημένοι· ἐπὶ δὲ τῆς ψυχῆς οὐδενὸς τῶν τοιούτων δεῖ, ἀλλ᾽ εἰ βουληθείης καθάπερ ἐφ᾽ ἑκάστης ἡμέρας τῷ σώματι τὴν τροφὴν χορηγεῖς, καὶ τὰ χρήματα καταναλίσκων, οὕτω καὶ τὴν ψυχὴν μὴ περιορᾷν λιμῷ φθειρομένην, καὶ παρέχειν αὐτῇ τὴν κατάλληλον τροφὴν τὴν ἐκ τῆς τῶν γραφῶν ἀναγνώσεως, καὶ τῆς C πνευματικῆς νουθεσίας παραίνεσιν· οὐκ ἐπ᾽ ἄρτῳ μόνον γάρ, φησι, ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ᾽ ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένῳ διὰ στόματος θεοῦ· ἄριστα περὶ τούτων διατιθέμενος ἔσῃ, καὶ περὶ τοῦ παρ᾽ ἡμῖν οἰκειοτέρου προσηκόντως [a] διανοούμενος. ὥσπερ τοίνυν τῷ σώματι διάφορα παρέχεις ἐνδύματα, καὶ ἐπιτηδεύεις πρὸς τὴν τῶν καιρῶν τροπὴν, καὶ τὴν τῶν ἐνδυμάτων ποικιλίαν, κατὰ τὸ αὐτὸ μηδὲ τὴν ψυχὴν περιόρα γυμνὴν περιϊοῦσαν τῶν ἀγαθῶν πράξεων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν περίβαλλε ἐνδύμασι τοῖς αὐτῇ πρέπουσι· ταχέως αὐτὴν ἀνακτήσῃ, καὶ πρὸς τὴν κατὰ φύσιν ὑγίειαν ἐπαναγάγῃς. ποῖα δὲ ἂν εἴη ταύτης ἐνδύματα; ἐλεημο- D σύνη καὶ ἡ περὶ τοὺς πένητας δαψίλεια. τοῦτο δὲ μέγιστον τῆς ψυχῆς περιβόλαιον, τοῦτο δὲ φαιδρὸν αὐτῆς ἱμάτιον. εἰ δὲ βούλει μὴ μόνον ἐνδύματα παρέχειν, ἀλλ᾽ ὁμοίως τῷ σώματι καλλωπίζειν, προστίθει καὶ τὴν διὰ τῶν εὐχῶν βοήθειαν, καὶ τὴν τῶν ἁμαρτημάτων ἐξομολόγησιν, καὶ τῇ συνεχείᾳ τῶν δακρύων ἀποσμήχων αὐτῆς τὸ πρόσωπον μὴ διαλίπῃς. καθάπερ γὰρ πάσῃ σπουδῇ τὴν ὄψιν τοῦ σώματος καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἐκπλύνεις, ὥστε μηδαμοῦ ῥύπον τινὰ ἐπικείμενον τῇ ὄψει δυσειδῆ αὐτὴν δεικνύναι· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ποιεῖν σπούδαζε, καὶ καθ᾽ ἑκάστην αὐτὴν ἀπό- E πλυνε θερμὰ δάκρυα προχέων. τούτῳ γὰρ τῷ ὕδατι ἐκείνη τὸν ῥύπον ἀποτιθεμένη φαιδροτέρα γίνεται. καὶ ἐπειδὴ αἱ πλείους τῶν γυναικῶν διὰ πολλὴν βλακείαν τοῦ παραγγέλματος τοῦ ἀποστολικοῦ ὑπερφρονοῦσαι τοῦ κελεύοντος, μὴ ἐν πλέγμασιν, ἢ χρυσῷ, ἢ μαργαρίταις, ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ ἑαυτὰς κοσμεῖν, μετὰ πολλῆς τῆς δαψιλείας τοῦτο ἐργάζονται, οὐ γυναῖκες δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν ὅσοι βλακώδεις, καὶ πρὸς τὴν τῶν γυ-

A quæ illius robur debilitant, & fiduciam enervant, idonea remedia apponis: sed fers ut illa despecta fame contabescat, ab ulceribus putrefiat; & objecta quasi canibus, liceat sic dicere, a malis & illicitis cogitationibus dilaceretur, omnisque firmitas ejus dissolvatur? Quare non sicut visibilis corporis gerimus curam, ita & animæ, quæ incorporea & invisibilis; præsertim cum cura ejus non modo levis sit & facilis, sed etiam nihil in ea insumatur, neque laboretur? Atque hîc qui- B dem cum est corpus curandum, cum sanandi morbi corporis magnam necesse est pecuniam impendere, nunc in medicos, nunc in alia necessaria, utpote in vestes & alimenta: ne quid interim dicam de iis quæ præter necessarium usum luxu absumuntur, anima autem nullo horum indiget: sed si volueris, sicut quotidie corpori cibum suppeditas & pecunias effundis, sic & animam non despicere, ut ne fame pereat: sed dare ipsi congruentem cibum, videlicet ex lectione C Scripturarum & ex spirituali adhortatione: *Non* enim *in pane*, dicit, *solum vivet homo, sed in omni verbo quod egreditur per os Dei*; optime de his statueris, & parti quæ nobis magis est propria, recte prospexeris. Sicut igitur corpori varia præbes indumenta, & rationem habes anni tempestatum in vestium diversitate; similiter neque animam despicito, ut ne nuda bonis operibus obambulet, sed decentibus illam vestibus indue; statim eam reparabis & ad naturalem sanitatem reduces. Et D quæ sunt animæ indumenta? eleemosyna & largitas in pauperes: hoc enim maximum animæ vestimentum est, hoc splendidum illius indumentum. Si autem vis non solum vestimenta parare, sed illam ornare etiam, sicut corpus soles, appone adjutorium quod ex precibus est, & peccatorum confessionem, & continuis lacrymis faciem tuam lavare ne cesses. Nam sicut faciem corporis tui quotidie cum omni solicitudine abluis, ne qua forte macula faciei inhærens deformem E illam reddat: sic & animæ curam habe fervidis quotidie lacrymis eam abluens. Hac enim aqua maculis depositis, ejus facies splendidior evadit. Et quia mulieres pleræque ob mollitiem, apostolicum mandatum contemnentes, quo jubetur *ne in tortis crinibus, aut auro, vel margaritis, vel veste sumtuosa* se ornent, magno hoc luxu faciunt; neque mulieres tantum, sed & viri quilibet molles vi-

Matt. 4. 4.
Luc. 4. 4.

Anima quomodo curanda.

1. Tim. 2. 9.

[a] Savil. & quidam mss. διανοούμενος. καὶ εἰ τοῦτο ποιήσεις, καὶ ὥσπερ τῷ | σώματι.

libus mulierculis similes fiunt, annulos digitis gestant, & magnis gravibusque lapidibus se ornant, de quibus erubescere oporteret: & illæ ergo & hi, si meis parerent sermonibus, aurea hæc, quæ & viris & mulieribus damnosa sunt, in ornatum animæ transferrent, & istis illam adornarent. Nam sicut corpori circumposita, etiamsi formosum sit, ipsum deforme reddunt: ita si animæ circumponantur, etiam deformi, summam pulcritudinem afferent. Et quomodo, dices, possunt animæ circumponi aurea? iterum dico, per manus pauperum. Illi enim accipientes, formosam illam reddunt. Illis auream pecuniam trade, & in illorum ventres dispensato, tantamque tibi vicissim dabunt pulcritudinem, ut forma tua verum illum sponsum alliciat, innumeraque dona conciliet. Cum autem pulcritudine Dominum allexeris, suppeditabuntur tibi bona omnia, & immensis opibus abundabis. Si ergo amabiles fieri Domino volumus; jam non ornatum corporis tanti faciamus, sed animæ formositatem quotidie magna diligentia curemus, ut & gratiam benigni Dei nobis conciliemus, & ineffabilia bona consequamur, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri, simul & Spiritui sancto sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum, amen.

A ναικῶν εὐτέλειαν ἑαυτοὺς κατάγουσι, δακτυλίους περιτιθέμενοι, καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῷ ὄγκῳ τῶν λίθων καλλωπιζόμενοι, ἐφ' οἷς αἰσχύνεσθαι καὶ ἐγκαλύπτεσθαι ἐχρῆν· καὶ οὗτοι τοίνυν κἀκεῖναι εἰ τῶν ἡμετέρων ἀνάσχοιντο λόγων, τὰ χρυσία ταῦτα τὰ πολλὴν, καὶ τοῖς ἀνδράσι καὶ ταῖς γυναιξὶ τὴν λύμην παρέχοντα εἰς τὸν τῆς ψυχῆς κόσμον μᾶλλον μεταγέτωσαν, καὶ ἐκείνην διὰ τούτων καλλωπιζέτωσαν. ὥσπερ γὰρ τῷ σώματι περικείμενα, κἂν εὔμορφον ᾖ, δυσειδέστερον τοῦτο ἀπεργάζεται· οὕτω τῇ ψυχῇ [a] περιτεθέντα, κἂν ἄμορφος ᾖ, εἰς τὴν ἄκραν εὐμορφίαν αὐτὴν μεθίστησι. καὶ πῶς, φησὶ, δυνατὸν τῇ ψυχῇ περιθεῖναι τὰ χρυσία; πάλιν διὰ τῶν τῶν πενήτων χειρῶν. οὗτοι γὰρ δεχόμενοι τὴν ταύτης εὐμορ- B φίαν κατασκευάζουσιν. ἐκείνοις ἐγχείρισον τὰ [b] χρυσία καὶ διάνειμαι εἰς τὰς αὐτῶν γαστέρας, καὶ τοσαύτην τῆς ψυχῆς εὐμορφίαν σοι παραδιδόασιν, ὡς αὐτὸν τὸν ἀληθῆ νυμφίον διὰ τῆς ὥρας ἐπισπάσασθαι, καὶ τὰ μυρία σοι ἀγαθὰ διὰ τούτου προξενῆσαι. ὅταν γὰρ διὰ τοῦ κάλλους ἐπισπάσῃ τὸν δεσπότην, πάντων τῶν ἀγαθῶν ἕξεις τὴν χορηγίαν, καὶ τὴν ἄφατον εὐπορίαν ἐκτήσω. εἰ τοίνυν βουλόμεθα ἐπέραστοι γενέσθαι τῷ δεσπότῃ, C καταλιπόντες τὸ περὶ τὸν τοῦ σώματος καλλωπισμὸν ἐπτοῆσθαι, τὴν ἐκείνης εὐμορφίαν καθ' ἑκάστην ἡμέραν περισκοπῶμεν, ἵνα καὶ τὴν εὔνοιαν ἐπισπασώμεθα τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ, καὶ τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν ἐπιτύχωμεν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἡ δόξα, κράτος, τιμὴ ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

HOMILIA XXII.

Gen. 6. 1.

Et erat Noe annorum quingentorum, & genuit Noe tres filios, Sem, Cham, & Japhet. 1. Et factum est quando cœperunt homines multiplicari super terram, & filiæ natæ sunt eis.

1. RELIQUIAS hesternæ mensæ vobis hodie proponere volo. Sed ne ægre feras, dilecte, quod reliquias dico. Nam in sensibilibus quidem alimentis post unum & alterum diem marcida fiunt edulia, & ad vescendum inutilia: in spirituali vero mensa nihil tale vereri oportet. Ipsa enim, quanto plus temporis præteriit, tanto majorem gratiam habet, & recentior atque vegetior invenitur. Age igitur promissionem, quam heri emisimus, impleamus, & debitum doctrinæ grato exhibeamus animo. Non enim hoc utile est accipientibus dumtaxat, ut in aliis debitis, sed & mihi dinumeranti. Et quid dico mihi dinumeranti? Talis est spiritualis debiti natura, ut quanto magis solvitur, tanto magis augeatur, & substantiam magis multiplicet, atque inef-

Debiti spiritualis natura quæ.

ΟΜΙΛΙΑ. κβ'.

Καὶ ἦν Νῶε ἐτῶν πεντακοσίων, καὶ ἐγέννησε Νῶε τρεῖς υἱοὺς, τὸν Σὴμ, τὸν Χὰμ, τὸν Ἰάφεθ. καὶ ἐγένετο, ἡνίκα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοὶ γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς. D

ΤΑ λείψανα τῆς χθεσινῆς τραπέζης ὑμῖν παραθεῖναι βούλομαι τήμερον. ἀλλὰ μὴ δυσχεράνῃς, ἀγαπητὲ, λείψανα ἀκούων. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν αἰσθητῶν ἐδεσμάτων μετὰ μίαν καὶ δευτέραν ἡμέραν ἕωλα πολλάκις γενόμενα τὰ ἐδέσματα, ἄχρηστα γέγονε, καὶ ἀνεπιτήδεια πρὸς τροφήν· ἐπὶ δὲ τῆς πνευματικῆς τραπέζης οὐδέν ἐστι τοιοῦτον δεῖσαι, ἀλλ' ὅσος ἂν παρέλθῃ χρόνος, τοσούτῳ μᾶλλον πλείονα τὴν χά- E ριν ἐπιδείκνυται, καὶ νεαρώτερα καὶ ἀκμαιότερα εὑρίσκεται. φέρε οὖν τὴν ὑπόσχεσιν, ἥνπερ χθὲς ὑπεσχόμεθα, εἰς ἔργον ἀγάγωμεν, καὶ τὸ χρέος τῆς διδασκαλίας καταβάλωμεν, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπιδειξώμεθα. οὐδὲ γὰρ τοῖς ὑποδεχομένοις μόνον λυσιτελὴς αὕτη τυγχάνει, καθάπερ ἐπὶ τῶν χρεῶν, ἀλλὰ καὶ ἐμοὶ τῷ καταβάλλοντι. καὶ τί λέγω ἐμοὶ τῷ καταβάλλοντι; τοιαύτη τούτου τοῦ χρέους τοῦ πνευματικοῦ ἡ φύσις, ὅτι ὅσῳ ἂν καταβάλληται, τοσούτῳ μᾶλλον αὔξεται, καὶ πλείονα τὴν περιουσίαν ἐργάζεται, καὶ ἄφατον τὸν πλοῦτον καὶ

[a] Savil. περιτιθέμενα, Aliquot mss. περιτιθέντα. Morel. περιτεθέντα.

[b] Savil. & aliquot mss. χρυσία, διανείμας αὐτὰ εἰς τάς.

τῶν

τῷ καταβάλλοντι καὶ τοῖς ὑποδεχομένοις. εἶδες καινὴν χρέους φύσιν καὶ ξένον καταβολῆς εἶδος; τοιαῦτα γὰρ τὰ πνευματικά, τῇ διανομῇ μᾶλλον αὔξεται, καὶ τῇ τῶν πλειόνων μεταλήψει πλείων ἡ περιουσία γίνεται, καὶ οὔτε ὁ καταβάλλων αἴσθησίν τινα τῆς καταβολῆς λαμβάνει, ἀλλὰ καὶ αὔξεται αὐτῷ τὰ τῆς περιουσίας, καὶ οἱ ὑποδεχόμενοι [a] ἐν πλείονι περιουσίᾳ καθίστανται. ἐπεὶ οὖν τοιαύτη τῶν πνευματικῶν τούτων ἡ φύσις, μετὰ πάσης προθυμίας καὶ ἡμεῖς πρὸς τὴν ἔκτισιν σπεύδωμεν, καὶ ὑμεῖς πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τὰς ἀκοὰς εὐτρεπίσατε, ἵνα ἕκαστος ὑμῶν ἡπλωμένοις τοῖς τῆς διανοίας κόλποις ὑποδεξάμενος τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα, οὕτως οἴκαδε ἀναχωρήσῃ. πάλιν γὰρ τὴν κατὰ τὸν δίκαιον Νῶε ὑπόθεσιν εἰς μέσον ἀγαγεῖν βούλομαι, ἵνα τοῦ δικαίου τὴν πολλὴν ἀρετὴν καταμάθητε, καὶ τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν, καὶ τὴν μακροθυμίαν τὴν πάντα λόγον ὑπερβαίνουσαν. ἐμάθετε χθὲς, πῶς ἐκ προοιμίων τῆς γεννήσεως ὁ δίκαιος τοῦτο δεξάμενος παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν προσηγορίαν, πᾶσι τοῖς τότε ἀνθρώποις οὗτος περιῄει διδάσκαλος τῶν συμφορῶν, μονονουχὶ βοῶν, καὶ λέγων διὰ τοῦ οἰκείου ὀνόματος· ἀπόστητε τῆς κακίας, μετέρχεσθε τὴν ἀρετὴν, φοβήθητε τὴν ἐπηρτημένην κόλασιν· κοινὸν ἅπασαν τὴν οἰκουμένην καταλήψεται κλυδώνιον. πολλὴ τῆς ἀγανακτήσεως ἡ ὑπερβολὴ, ἐπειδὴ καὶ πολλὴ τῆς κακίας ἡ φορά. καὶ τοῦτο οὐκ ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶν ἔτεσιν ἐποίει, ἀλλ' ἐπὶ πεντακόσια ἔτη διήρκεσε ταῦτα παραινῶν. εἴδετε μακροθυμίαν δεσπότου; εἴδετε ἀγαθότητος ὑπερβολήν; εἴδετε ἀνεξικακίαν ἄφατον; εἴδετε κακίας ἐπίτασιν; εἴδετε ἀγνωμοσύνης μέγεθος; μέχρι γὰρ τούτου, ὡς ἴστε, χθὲς ἡμῖν τὰ τῆς διδασκαλίας τέλος ἔλαβεν· ἀναγκαῖον τοίνυν σήμερον καταμαθεῖν, ὅπως ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης τὴν οἰκείαν ἀγαθότητα μιμούμενος οὐδὲ μέχρι τῶν πεντακοσίων ἐτῶν ἔστη, ἀλλὰ καὶ ἑτέραν προσθήκην περὶ τοὺς τοσαῦτα ἡμαρτηκότας προνοίας ἐπεδείξατο. καὶ ἦν Νῶε, φησιν, ἐτῶν πεντακοσίων. ἐπίτηδες ἡμῖν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν τοῦ δικαίου ἐπεσημήνατο ἡ θεία γραφὴ, ἵνα μάθωμεν ἐν πόσῳ χρόνῳ διετέλεσε παραινῶν αὐτοῖς, καὶ πῶς ἐκεῖνοι μὲν τὴν τῆς κακίας ὁδὸν ἑλόμενοι ἐν ταύτῃ κατεδαπανῶντο· ὁ δὲ δίκαιος ἀπεναντίας ἅπασι πορευόμενος τὴν ἄκραν ἀρετὴν ἐπεδείξατο, ὥστε καὶ τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ ἐπισπάσασθαι εὔνοιαν, καὶ πάντων ὑπευθύνων τῇ τιμωρίᾳ γενομένων, αὐτὸν μόνον διαφυγεῖν μετὰ τῶν αὐτῷ προσηκόντων. ἐντεῦθεν μανθάνομεν, ὅτι ἐὰν νήφωμεν καὶ μὴ ῥᾳθυμῶμεν, οὐ μόνον οὐδὲν ἡμᾶς βλάπτει τὸ μεταξὺ τῶν κακῶν ἀναμεμίχθαι, ἀλλὰ καὶ ἀκριβεστέρους περὶ τὴν ἀρετὴν ἐργάζεται. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ὁ φιλάνθρωπος θεὸς οὕτως ᾠκονόμησε, κατὰ ταὐτὸν ἅπαντας εἶναι καὶ τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, ἵνα καὶ τῶν πονηρῶν ἡ κακία ἐγκόπτηται, καὶ τῶν ἀγαθῶν ἡ ἀρετὴ λαμπροτέρα δεικνύηται, καὶ τὰ μέγιστα κερδαίνωσιν οἱ ῥᾴθυμοι, ἐὰν βούλωνται, ἀπὸ τῆς τῶν σπουδαίων συνουσίας. ἐννόει γάρ μοι τοῦ δικαίου τούτου τὸ ἐνάρετον, ὅπως ἐν πλήθει

A fabiles divitias afferat tam danti, quam accipientibus. Vidisti novam debiti naturam, & raram solutionis speciem? In hunc enim modum se habent spiritualia, ut distributione magis crescant, & cum multi sunt participes, uberior sit abundantia; & qui numeravit, non sentiat se aliquid numerasse, quandoquidem ejus opes crescunt; & iis qui acceperunt, major etiam copia accrescat. Quia igitur talis est spiritualium istorum natura, magna alacritate etiam nos ad solutionem B festinemus, & vos ad suscipiendum aures accommodetis, ut omnes cum latis animi sinibus sumseritis quæ a nobis dicuntur, ita domum proficiscamini. Iterum autem argumentum de justo Noe in medium afferre volo, ut justi magnam virtutem, & ineffabilem Dei misericordiam, ac tolerantiam quæ omnem animi captum transcendit, discatis. Didicistis heri, quomodo ab ortu suo justus ille, accepto a patre nomine, obambulabat, omnibus qui tunc erant do- C ctor calamitatum, quasi clamans & per ipsum nomen suum dicens: Desistite a malo, operamini virtutem, timete pœnam impendentem: commune diluvium in toto orbe erit. Ingens Dei indignatio instat, quia & magna nequitiæ colluvies. Et hoc non per duos vel tres tantum annos faciebat, sed quingentos annos vixit hæc admonens. Vidistis tolerantiam Domini? vidistis bonitatis excellentiam? vidistis ineffabilem patientiam? vidistis malitiæ incrementa? vidistis improbitatis magnitudinem? Hucusque enim, ut scitis, heri sermo noster processit: operæ-precium est igitur ut hodie D discamus, quomodo misericors Deus pro sua bonitate neque quingentis annis ad tolerantiam contentus fuit, sed addidit annos alios ad superiores in gratiam eorum qui tantum peccaverant. *Et erat Noe*, inquit, *quingentorum annorum.* Ad utilitatem nostram divina Scriptura numerum annorum justi assignavit, ut discamus quanto tempore vixerit admonens illos, & quomodo illi quidem malitiæ viam sectati, in ea consumti sint; justus autem secus quam alii ambulans tanta virtute præcelluerit; ut & sibi Dei benevolentiam conciliaret, & E cum omnes alii pœnis obnoxii fierent, ipse solus cum tota familia effugeret. Hinc discimus, nobis, si sobrii fuerimus & non desides, non solum nihil nocere si inter medios malos versemur; sed id nos reddere virtutis studiosiores. Nam ideo benignus Deus sic dispensavit, ut simul essent boni & mali, quo malorum subenervaretur malitia, bonorumque virtus clarius elucesceret, & desides a studiosiorum consuetudine plurima commoda lucrifacerent, modo vellent. Hîc cogites velim, quantæ virtutis fuerit ille justus, quomodo in tanta

[a] Savil. & aliquot mss. ἐν πλείονι εὐπορίᾳ.

multitudine, quæ magno impetu in malum ruebat, solus ipse diversa ambulavit via, virtutem malitiæ præferens: ac neque aliorum consensus, nec tanta frequentia reddebat eum ad virtutis iter segniorem: sed jam prius implebat quod
Exod.23.2. beatus Moses postea dicturus erat: *Non eris cum pluribus in malitia.* Et quod magis admirabile, cum multos haberet, imo omnes qui ad malum & ad prava opera cohortarentur, & nullus esset qui ad virtutem induceret; tanta ille in eam vehementia ferebatur, ut viam tantæ multitudini oppositam & contrariam teneret: neque timebat, aut verebatur pravorum concordiam, neque illi tale quid evenit, quale solet ignavis accidere, qui si quando viderint multos simul concurrere, hoc velamen & hanc occasionem suæ ignaviæ prætexunt, ac dicunt: Cur ego novum quidpiam & singulare præter illos omnes aggressurus sum, adversarius tantæ multitudini, & cum tanto populo bellum suscepturus? Numquid illis omnibus justior sum? Quæ utilitas foret tantarum inimicitiarum? quod commodum tanti odii? Nihil hujusmodi inutiliter cogitabat, neque animo versabat: sed & hoc, quod postea a Propheta dictum est, prius
Eccli.16.4. ipse implebat: *Melior est unus faciens voluntatem Domini, quam innumeri prævaricatores.* Num societas, inquit, multitudinis ad malum ruentis, & simul rapientis, a cruciatu me poterit eripere? Sciebat enim, sciebat liquido quemque pro sua salute rationem redditurum esse, neque unquam fore, ut alio peccante alius pœnam sustineat, vel mercedem sortiatur. Idcirco justus quasi scintilla in medio mari versans, non solum non exstinguebatur, sed quotidie fulgidiori luce prodibat, omnes
Liberum arbitrium. suis operibus docens. Vidisti quomodo sui juris & arbitrii naturam nostram Dominus formavit? Unde enim, dic oro, illi ad malitiam properabant, & seipsos pœnis faciebant obnoxios; iste autem virtutem eligebat, & fugiens eorum societatem, pœnæ non obnoxius fuit? Nonne manifestum, sua quemque voluntate vel malitiam, vel virtutem eligere? Nam nisi ita esset, & nisi naturæ nostræ potestas insita esset, neque illos puniri, neque istos virtutis præmia accipere oportebat. Verum quia in nostra voluntate totum post gratiam Dei relictum est, ideo & peccantibus supplicia parata sunt, & bene operantibus mercedes & præmia. *Et erat*, inquit, *Noë annorum quingentorum, & genuit tres filios, Sem, Cham & Japheth.* Considera divinæ Scripturæ accurationem. Postquam numerum annorum justi nobis narravit, exhibuitque ingentem Domini patientiam, iterum summam to-

A τοσούτῳ πολλῇ τῇ ῥύμῃ πρὸς τὴν κακίαν [a] φερομένων μόνος αὐτὸς τὴν ἐναντίαν ἦλθεν ὁδὸν, τὴν ἀρετὴν προτιμοτέραν τῆς κακίας ἐλόμενος, καὶ οὔτε ἡ συμφωνία, οὔτε τὸ τοσοῦτον πλῆθος ὀκνηρότερον αὐτὸν εἰργάσατο πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς ὁδὸν, ἀλλ᾽ ἤδη προλαβὼν ἐπλήρου τὸ παρὰ τοῦ μακαρίου Μωϋσέως μέλλον ῥηθήσεσθαι, ὅτι οὐκ ἔσῃ μετὰ πολλῶν ἐπὶ κακίᾳ. Καὶ τὸ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, ὅτι καὶ πολλοὺς ἔχων, μᾶλλον δὲ ἅπαντας ἐπὶ τὴν κακίαν προτρεπομένους, καὶ τὴν τῶν πονηρῶν πράξεων ἐργασίαν, καὶ οὐδενὸς ὄντος τοῦ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐνάγοντος, οἴκοθεν ἐπὶ
B ταύτην μετὰ τοσαύτης ὥρμησε τῆς σφοδρότητος, ὥστε τοσούτῳ πλήθει [b] ἀπεναντίας ἐλθεῖν· καὶ οὔτε ἔδεισεν, οὔτε ὑπείδετο τὴν κακὴν συμφωνίαν, οὔτε ἔπαθέ τι τοιοῦτον, οἷον εἰκὸς ἦν τοὺς ῥᾳθυμοῦντας παθεῖν, οἳ ἐπειδὰν ἴδωσι πολλοὺς κατὰ ταὐτὸ συμφωνίαν ἐπιδεικνυμένους, ταύτην ἀφορμὴν καὶ προκάλυμμα τῆς οἰκείας ῥᾳθυμίας προβαλλόμενοί φασι· τί δὴ μέλλω ἐγὼ παρὰ τούτους ἅπαντας ξένον τι καὶ καινὸν βουλεύεσθαι, καὶ τοσούτῳ πλήθει ἐναντιοῦσθαι, καὶ πρὸς τοσοῦτον δῆμον πόλεμον ἀναδέχεσθαι; μὴ γὰρ δικαιότερος ἐγὼ παρὰ τούτους ἅπαντας τυγχάνω; τίς μοι χρεία τῆς τοσαύτης ἀπεχθείας; τί μοι ὄφελος τοῦ τοσούτου μίσους;
C οὐδὲν τῶν ἀνοήτων τούτων ἐβουλεύσατο, οὐδὲ ἐνενόησεν· ἀλλὰ πάλιν ἐκεῖνο προλαβὼν ἐπλήρου τὸ εἰρημένον παρὰ τοῦ προφήτου, ὅτι κρείσσων εἷς ποιῶν τὸ θέλημα κυρίου, ἢ μυρίοι παράνομοι. μὴ γὰρ ἡ κοινωνία, φησὶ, καὶ τὸ συγκατασπασθῆναι τῷ πλήθει πρὸς τὴν κακίαν αὐτομολοῦντι ἐξελέσθαι με δυνήσεται τῆς τιμωρίας; ᾔδει γὰρ, ᾔδει σαφῶς ὅτι ἕκαστος ὑπὲρ τῆς οἰκείας σωτηρίας τὰς εὐθύνας δώσει, καὶ οὐκ ἔστιν ἕτερον ὑπὲρ τοῦ ἁμαρτάνοντος οὔτε κόλασιν ὑπομεῖναι, οὔτε ἀμοιβῆς τινος ἐπιτυχεῖν. διὰ τοῦτο ὁ δίκαιος καθάπερ σπινθὴρ ἐν μέσῳ πελάγει τυγχάνων, οὐ μόνον οὐκ
D ἐσβέννυτο, ἀλλὰ καὶ καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν λαμπρότερον ἠφίει τὸ φῶς διδάσκαλος πᾶσι γινόμενος διὰ τῶν αὐτοῦ ἔργων. εἶδες ὡς αὐτεξούσιον ἡμῶν τὴν φύσιν ὁ δεσπότης ἐδημιούργησε; πόθεν γὰρ, εἰπέ μοι, ἐκεῖνοι μὲν πρὸς τὴν κακίαν ἔσπευδον, καὶ τῇ τιμωρίᾳ ὑπευθύνους ἑαυτοὺς καθίστων, οὗτος δὲ τὴν ἀρετὴν ἐλόμενος, καὶ τὴν πρὸς ἐκείνους κοινωνίαν φυγὼν τῆς τιμωρίας πεῖραν οὐκ ἐλάμβανεν; οὐκ εὔδηλον, ὅτι διὰ τὸ ἕκαστον οἰκείᾳ προαιρέσει ἢ τὴν κακίαν, ἢ τὴν ἀρετὴν αἱρεῖσθαι; εἰ γὰρ μὴ τοῦτο ἦν, μηδὲ ἐν τῇ φύσει τῇ ἡμετέρᾳ τὰ τῆς
E ἐξουσίας ἔκειτο, οὔτε ἐκείνους κολάζεσθαι ἔδει, οὔτε τούτους ἀμοιβὰς λαμβάνειν τῆς ἀρετῆς· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἐν τῇ προαιρέσει τῇ ἡμετέρᾳ κατέλιπε μετὰ τὴν ἄνωθεν χάριν τὸ πᾶν, διὰ τοῦτο καὶ τοῖς ἁμαρτάνουσι κολάσεις ἀπόκεινται, καὶ τοῖς κατορθοῦσιν ἀντιδόσεις καὶ ἀμοιβαί. Καὶ ἦν, φησὶ, Νῶε ἐτῶν πεντακοσίων, καὶ ἐγέννησε τρεῖς υἱοὺς, τὸν Σὴμ, τὸν Χὰμ, τὸν Ἰάφεθ. σκόπει τῆς θείας γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν. ἐπειδὴ διηγήσατο ἡμῖν τῶν ἐτῶν τοῦ δικαίου τὸν ἀριθμὸν, δεικνῦσα τῆς μακροθυμίας τοῦ δεσπότου τὴν ὑπερβολὴν, βούλεται πάλιν καὶ τὴν ἐπίτασιν τῆς ἀνεξικακίας

a Alii φερομένῳ, utrumque quadrat.

b Savil. & alii ἀπεναντίας ἦλθε.

τοῦ δεσπότου δήλην ἡμῖν ποιῆσαι, καὶ τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων τὴν πολλὴν φοράν.

Ἀλλ' ἀκούσωμεν αὐτῶν τῶν παρὰ τοῦ Μωϋσέως ῥηθέντων· πνεύματι γὰρ φθεγγόμενος ἅπαντα μετ' ἀκριβείας ἡμᾶς διδάξαι βούλεται. Καὶ ἐγένετο, φησὶν, ἡνίκα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοὶ γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς. Οὐχ ἁπλῶς προσέθηκε τὸ, καὶ θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς, ἀλλ' ἵνα τὸ πολὺ πλῆθος ἡμῖν ἐμφήνῃ. Ὅπου γὰρ τοσοῦτον τὸ τῶν ῥιζῶν πλῆθος, ἀνάγκη πολλοὺς τίκτεσθαι τοὺς κλάδους. Ἰδόντες δέ, φησιν, οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καλαί εἰσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν ὧν ἐξελέξαντο. Ἑκάστην λέξιν τῶν εἰρημένων σαφῶς κατοπτεύσωμεν, ἵνα μηδὲν ἡμᾶς παραδράμῃ τῶν ἐν τῷ βάθει κεκρυμμένων. Καὶ γὰρ ἀναγκαῖον τούτου τοῦ χωρίου πολλὴν τὴν ἔρευναν ποιήσασθαι, καὶ ἀνατρέψαι τὰς μυθολογίας τῶν ἀπερισκέπτως πάντα φθεγγομένων· καὶ πρῶτον μὲν εἰπεῖν ἅπερ λέγειν τολμῶσι, καὶ δείξαντας τὴν ἀτοπίαν τῶν παρ' αὐτῶν λεγομένων, οὕτω τὸν ἀληθῆ νοῦν τῆς γραφῆς διδάξαι τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ὥστε μὴ ἁπλῶς ὑπέχειν τὰς ἀκοὰς τοῖς τὰ βλάσφημα ἐκεῖνα φθεγγομένοις, καὶ κατὰ τῆς ἑαυτῶν κεφαλῆς τολμῶσι λέγειν. Φασὶ γὰρ ὅτι οὐ περὶ ἀνθρώπων τοῦτο εἴρηται, ἀλλὰ περὶ ἀγγέλων. Τούτους γὰρ υἱοὺς Θεοῦ προσηγόρευσε. Πρῶτον μὲν δειξάτωσαν, * ποῦ ἄγγελοι υἱοὶ Θεοῦ προσηγορεύθησαν, ἀλλ' οὐκ ἂν ἔχοιεν οὐδαμοῦ δεῖξαι. Ἄνθρωποι μὲν γὰρ ἐκλήθησαν υἱοὶ Θεοῦ, ἄγγελοι δὲ οὐδαμῶς. Ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν ἀγγέλων φησίν· Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα. Περὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων, Ἐγὼ εἶπα· Θεοί ἐστε. Καὶ πάλιν· Υἱοὺς ἐγέννησα, καὶ ὕψωσα. Καὶ πάλιν· Πρωτότοκος υἱός μου Ἰσραήλ. Ἄγγελος δὲ οὐδαμοῦ υἱὸς ἐκλήθη, οὐδὲ υἱὸς Θεοῦ. Ἀλλὰ τί φασι; Ναὶ ἄγγελοι μὲν ἦσαν· διότι δὲ πρὸς τὴν παράνομον ταύτην πρᾶξιν κατῆλθον, τῆς ἀξίας ἐξέπεσον. Πάλιν ἕτερον μυθωδέστερον. Τί οὖν νῦν ἐξέπεσον, καὶ αὕτη [a] τῆς πτώσεως αὐτοῖς ἐστιν ἡ αἰτία; Καὶ μὴν ἡ γραφὴ ἄλλως ἡμᾶς διδάσκει, ὅτι καὶ πρὸ τῆς τοῦ πρωτοπλάστου δημιουργίας τῆς ἀξίας ἐκείνης κατηνέχθησαν καὶ ὁ διάβολος, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ μεῖζον τῆς ἀξίας φρονήσαντες, καθάπερ καὶ σοφός τις φησί· Φθόνῳ δὲ τοῦ διαβόλου θάνατος εἰς τὸν κόσμον εἰσῆλθεν. Εἰπὲ γάρ μοι, εἰ μὴ ἦν πρὸ τῆς τοῦ ἀνθρώπου δημιουργίας ἐκπεπτωκὼς, πῶς ἂν ἐπὶ τῆς ἀξίας μένων [b] ἐβάσκηνε τῷ ἀνθρώπῳ; Ποῖον γὰρ ἂν ἔχοι λόγον, ἄγγελον ἀνθρώπῳ βασκῆναι τὸν ἀσώματον καὶ ἐν τοσαύτῃ τιμῇ τυγχάνοντα τῷ σῶμα περικειμένῳ; Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἀνωτάτω δόξης εἰς ἐσχάτην ἀτιμίαν κατηνέχθη, καὶ ταῦτα ἀσώματος ὤν· εἶδε δὲ τὸν ἄνθρωπον δημιουργηθέντα, καὶ ἐν σώματι το-

A lerantiam ejus, & nequitiæ hominum exsuperantiam declarare nititur.

2. Sed audiamus ipsa verba Mosis: Spiritu enim loquens, omnia nos diligenter vult docere: *Et factum est*, inquit, *quando cœperunt homines multiplicari super terram, & filiæ natæ sunt illis.* (Cap. 6. v. 1.) Non absque ratione addidit, *Et filiæ natæ sunt illis:* sed ut magnam multitudinem sic insinuaret. Nam ubi tanta radicum est multitudo, necesse est etiam multos ramos enasci. 2. *Ut viderunt*, inquit, *filii Dei filias hominum, quod pulcræ essent, sumserunt sibi uxores ex omnibus, quas elegerant.* B Singulas dictiones diligenter consideremus, ne quid in fundo latens nos prætereat. Operæ-precium enim fuerit bene scrutari hunc locum, ut subvertamus fabulas omnia inconsiderate loquentium. Et primum efferenda ea quæ dicere audent, & monstrata eorum quæ ab illis dicuntur absurditate, germanus quoque Scripturæ sensus vestræ caritati aperiendus est, ut ne simpliciter & facile aures accommodetis tam blasphema dicentibus, & adversum capita sua blaterare audentibus. Asserunt enim hoc non de hominibus C dictum esse, sed de Angelis: hos enim, aiunt, filios Dei appellavit. (Adversus eos qui dicebant Angelos cum filiabus hominum commixtos esse.) Primum ostendant, ubi Angeli filii Dei appellati sint: sed non poterunt usquam monstrare. Homines quidem filii Dei dicti sunt, Angeli autem nunquam. Atqui de Angelis dicit: *Qui facit Angelos suos spiritus, & ministros suos flammam ignis.* (Psal. 103. 4.) De hominibus autem: *Ego dixi, dii estis.* (Psal. 81. 6.) Et iterum: *Filios genui, & exaltavi.* (Isai. 1. 2.) Et iterum: *Primogenitus filius meus Israël.* (Exod. 4. 22.) Angelus autem nusquam vocatus est filius, neque filius Dei. Cæterum quid dicunt? Profecto Angeli quidem erant: sed D quia ad iniquum hoc opus descenderunt, dignitate sua exciderunt. En iterum fabulosius aliud. Ergo-ne nunc exciderunt, & hæc ruinæ illorum causa? Verum Scriptura nos aliter docet, nempe antequam formaretur primus homo, a sua dignitate excidisse & diabolum, & eos qui cum eo majorem quam decebat dignitatem ambiebant: sicut & Sapiens quidam inquit: *Invidia autem diaboli mors intravit in mundum.* (Sap. 2. 24.) Dic quæso mihi, si non ante factum hominem excidit, quomodo in tanta dignitate manens invidit homini? Quomodo rationi consonum est, E Angelum incorporeum, & in tali dignitate constitutum, homini invidere corpore circumamicto? Sed quoniam a superna gloria in extremam ignominiam dejectus fuerat, licet esset incorporeus; videns formatum hominem, in corpore

* Veterum multorum opinio fuit Angelos corporeos fuisse, & cum filiabus hominum rem habuisse; illosque Angelos quidam vocarunt ἐγρηγόρους, vigiles. Josephus Antiq. l. 1. c. 4. πολλοὶ ἄγγελοι θεοῦ γυναιξὶ συμμιγέντες, *multi Angeli Dei cum mulieribus mixti.* Idipsum fere Justinus, Athenagoras, Clemens Alexandrinus, Theognostus apud Photium, & alii. Quam rem pluribus persequutus est Josephus Scaliger in notis ad Eusebii chronicon, & post eum alii innumeri, quos longum esset recensere. Cum ait autem Chrysostomus, *Ostendant ubi Angeli, filii Dei appellati sint?* Illud quidem verum est non reperiri in LXX, interpretibus, quos solos legebat Chrysostomus. Verum in libro Job. c. 1. v. 6. Angeli vocantur in Hebraïco textu בְּנֵי־הָאֱלֹהִים & in Vulgata, *filii Dei.* Nihilo minus tamen hic probe confutat Chrysostomus eos qui dicerent hosce filios Dei fuisse Angelos.

a Alii, τῆς πτώσεως αἰτῶν.

b Savil. ἐβάσκαινε. Morel. ἐβάσκανε, mss. plurimi ἐβάσκηνε. Infra Savil. in textu, Morel. & plurimi mss. τῷ σώματι περικειμένῳ. Sed unus codex a Savilio allatus, τῷ σῶμα περικειμένῳ, recte.

tantum honorem conditoris benevolentia sortitum, invidia exarsit, & deceptione, ad quam serpentis opera usus est, hominem mortis pœnæ obnoxium fecit. Talis enim est malitia; non potest non graviter ferre aliorum felicitatem. Quod igitur diabolus, & omnis ejus cohors olim a gloria illa exciderint, & ignominiosi evaserint, manifestum est. Alioquin etiam quanta non dementia plenum fuerit, dicere Angelos ita dejectos, ut cum mulieribus rem haberent, & incorporea illa natura copularetur corporibus? Annon audis Dominum dicentem de Angelorum

Matt. 22. 30. Luc. 20. 35.

substantia: *In resurrectione enim neque matrimonium contrahunt, neque nubunt, sed sunt sicut Angeli Dei?* Neque enim possibile est incorpoream naturam, talem unquam concupiscentiam habere. Ad hæc etiam cogitandum est, hoc omnibus modis absurdissimum fuisse in animum inducere. Nam si sancti & qui Spiritum sanctum acceperant, neque *visionem Angelorum videre* potuerunt, enimvero vir desideriorum conspecta Angeli præsentia, non tamen substantia: quo pacto enim videri posset incorporalis substantia? sed transformatione solum quadam visa, parum abfuit quin viribus destitutus & animam amitteret; atque si tantus ac talis vir pene absque spiritu jacebat: quis etiam valde insanus comprobaret hæc blasphema verba dementiæ plena, quod incorporea & spiritualis natura corporis complexum ferret?

Dan. 10. 11.

3. Sed ne pluribus ista excutientes terere tempus videamur, age quia sufficientibus argumentis caritati vestræ declaravimus, quam sit hoc impossibile: doceamus nunc quæ rei sit veritas; iterum tamen lectis iis quæ in divina Scriptura feruntur. *Et factum est*, inquit, *quando cœperunt homines multiplicari super terram, & filiæ natæ sunt illis: ut viderunt filii Dei filias hominum, quod pulcræ essent, sumserunt sibimetipsis uxores de omnibus, quas elegerant.* Prius docuimus vos, morem esse Scripturæ, ut homines filios Dei vocet. Et quia isti a Setho originem trahebant; & ab ejus filio qui appellatus est Enos: dicit enim: *Iste speravit invocare nomen Domini Dei:* ab illo postea nati, vocati sunt filii Dei in divinis Scripturis, propterea quod eousque parentum virtutem imitati sunt. Filios autem Caïn & qui ex eo nati, & qui ante Seth geniti fuerunt, filios hominum vocat. *Factum est*, inquit, *cum cœperunt homines multiplicari super terram, & filiæ natæ sunt illis: ut viderunt filii Dei*, qui a Seth & ab Enos progeniti, *filias hominum*, illas quæ ab aliis natæ sunt, de quibus dixit quod filiæ natæ sint illis, & quod pulcræ essent. Vide quomodo per verbum hoc omnem nobis eorum intemperan-

Homines filii Dei dicti in Scriptura.

A ταύτης τιμῆς ἀξιωθέντα διὰ τὴν τοῦ δημιουργήσαντος φιλανθρωπίαν, εἰς φθόνον ἐξήφθη, καὶ διὰ τῆς ἀπάτης, ἣν διὰ τοῦ ὄφεως προσήγαγε, τῷ τοῦ θανάτου ἐπιτιμίῳ ὑπεύθυνον τὸν ἄνθρωπον κατεσκεύασε. τοιοῦτον γὰρ ἡ πονηρία· οὐ δύναται πράως φέρειν τὴν ἑτέρων εὐημερίαν. ὅτι μὲν οὖν πάλαι καὶ ὁ διάβολος καὶ πᾶσα αὐτοῦ ἡ φάλαγξ ἐκ τῆς δόξης ἐκείνης ἐξέπεσον, καὶ τῶν ἠτιμωμένων γεγόνασι, δῆλον ἅπασιν. ἄλλως δὲ καὶ ποίας οὐκ ἂν εἴη ἀνοίας ἀνάμεστον τὸ λέγειν, ὅτι ἄγγελοι πρὸς συνουσίαν γυναικῶν κατηνέχθησαν, καὶ ἡ ἀσώματος ἐκείνη φύσις πρὸς τὴν συναλλαγὴν τῶν σωμάτων ὑπήχθη; B ἢ οὐκ ἀκούεις τοῦ Χριστοῦ λέγοντος περὶ τῆς τῶν ἀγγέλων οὐσίας· ἐν γὰρ τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν, οὔτε γαμίσκονται, ἀλλ' εἰσὶν ὡς ἄγγελοι θεοῦ; οὐδὲ γὰρ οἷόν τε τὴν ἀσώματον φύσιν ἐκείνην τοιαύτην ἐπιθυμίαν δέξασθαί ποτε. πρὸς τούτοις δὲ κἀκεῖνο ἐννοῆσαι δεῖ, ὅτι πάντη τῶν ἀτοπωτάτων ἐστὶ τοῦτο δέξασθαι τῷ λογισμῷ. εἰ γὰρ οἱ ἅγιοι καὶ πνεύματος ἁγίου ἠξιωμένοι οὐδὲ ὀπτασίαν ἀγγέλων ἰδεῖν ἴσχυσαν· καὶ γὰρ ὁ ἀνὴρ τῶν ἐπιθυμιῶν θεασάμενος ἀγγέλου παρουσίαν, οὐκ αὐτὴν τὴν οὐσίαν· πῶς γὰρ οἷόν τε ἀσώματον οὐσίαν ἰδεῖν; ἀλλὰ μετασχηματισθεῖσαν, τὴν ἐνέργειαν μικροῦ δεῖν καὶ αὐτὴν C τὴν ψυχὴν ἀφῆκεν· καὶ ὁ τοσοῦτος καὶ τηλικοῦτος ἀνὴρ ἄπνους σχεδὸν ἔκειτο· τίς ἂν κἂν σφόδρα μεμηνὼς ᾖ, καταδέξαιτο τὸ βλάσφημον τοῦτο ῥῆμα καὶ πολλῆς γέμον τῆς ἀνοίας, ὅτι ἡ ἀσώματος φύσις καὶ νοερὰ σωμάτων συμπλοκῆς ἠνέσχετο;

Ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πολὺ ταῦτα κινοῦντες, καὶ αὐτοὶ δόξωμεν εἰκῇ τὸν χρόνον κατατρίβειν, φέρε ἐπειδὴ διὰ τῶν πραγμάτων ἐπληροφορήσαμεν ὑμῶν τὴν ἀγάπην, ὡς τῶν ἀδυνάτων τοῦτο καθέστηκε, τὴν ἀλήθειαν τῶν εἰρημένων διδάξωμεν ὑμᾶς, πάλιν ἀναγνόντες τὰ παρὰ τῆς θείας γραφῆς εἰρημένα. καὶ ἐγένετο, φησιν, ἡνίκα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοὶ γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ D θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς· ἰδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ θεοῦ τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καλαί εἰσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο. προλαβόντες ἐδιδάξαμεν ὑμᾶς, ὅτι ἔθος τῇ γραφῇ, καὶ τοὺς ἀνθρώπους υἱοὺς θεοῦ καλεῖν. ἐπεὶ οὖν ἀπὸ τοῦ Σὴθ οὗτοι κατῆγον τὸ γένος, καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ τεχθέντος καὶ προσαγορευθέντος Ἐνώς· οὗτος γάρ, φησιν, ἤλπισεν ἐπικαλεῖσθαι [a] τὸ ὄνομα κυρίου τοῦ θεοῦ· ἐξ E ἐκείνου λοιπὸν οἱ ἑξῆς τικτόμενοι υἱοὶ θεοῦ προσηγορεύθησαν παρὰ τῆς θείας γραφῆς, διὰ τὸ μιμεῖσθαι μέχρις ἐκείνου τῶν προγόνων τὴν ἀρετήν. υἱοὺς δὲ ἀνθρώπων ἐκάλεσε τοὺς πρὸ τοῦ Σὴθ γεγονότας τοὺς ἀπὸ τοῦ Κάϊν, καὶ τοὺς ἐξ ἐκείνου τὸ γένος κατάγοντας. ἐγένετο γάρ, φησιν, ἡνίκα ἤρξαντο οἱ ἄνθρωποι πολλοὶ γίνεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς· ἰδόντες δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ θεοῦ, οἱ ἀπὸ τοῦ Σὴθ καὶ τοῦ Ἐνώς, τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ἐκείνας τὰς ὑπ' ἐκείνων τεχθείσας, περὶ ὧν εἶπεν, ὅτι καὶ θυγατέρες ἐγεννήθησαν αὐτοῖς, ὅτι καλαί εἰσιν. ὅρα πῶς διὰ τῆς λέξεως ταύτης πᾶσαν ἡμῖν αὐτῶν τὴν ἀσέλγειαν ἐνε-

[a] Sic Savil. & septem mss. at Morel. τῷ ὀνόματι.

φέρων. οὐδὲ γὰρ δι' ἐπιθυμίαν παιδοποιίας ἐπὶ τὴν πρᾶξιν ταύτην ὥρμησαν, ἀλλὰ δι' ἀκρασίαν ἡδονῆς. ἰδόντες γάρ, φησι, τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, ὅτι καλαί εἰσιν. [a] ἡ ἐπιθυμία τῆς εὐμορφίας εἰς τὸν ὄλεθρον αὐτοὺς τοῦτον ἤνεγκε, καὶ τὸ κάλλος τῆς ὄψεως καὶ τῆς πορνείας καὶ τῆς ἀσελγείας αὐτοῖς γεγένηται αἴτιον. καὶ οὐδὲ τούτῳ ἠρκέσθη, ἀλλὰ προσέθηκεν· ἔλαβον δὲ ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο. καὶ τοῦτο πάλιν ἐμφαίνοντός ἐστι τὴν πολλὴν αὐτῶν ἀσέλγειαν, ὅτι τῷ κάλλει ἡττήθησαν, καὶ χαλινὸν ἐπιθεῖναι τῇ ἀτάκτῳ ἐπιθυμίᾳ οὐκ ἠβουλήθησαν· ἀλλὰ ὑποβρύχιοι γεγόνασιν ὑπὸ τῆς θέας χειρωθέντες, καὶ διὰ τὴν παράνομον ταύτην πρᾶξιν ἐρήμους ἑαυτοὺς καταστήσαντες τῆς ἄνωθεν προνοίας. καὶ ἵνα μάθωμεν ὅτι οὐ νόμῳ γάμου, οὐδὲ παιδοποιίας ἕνεκεν τοῦτο διεπράξαντο, διὰ τοῦτό φησιν· ἰδόντες ὅτι καλαί εἰσιν, ἔλαβον ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο. τί οὖν; τὸν ὀφθαλμὸν τῆς θέας ἄν τις αἰτιάσαιτο; οὐδαμῶς, οὐδὲ γὰρ ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ὀλίσθου αἴτιος γέγονεν, ἀλλ' ἡ τῆς προαιρέσεως ῥαθυμία, καὶ τὸ τῆς ἐπιθυμίας ἀχαλίνωτον. ὁ γὰρ ὀφθαλμὸς διὰ τοῦτο ἐδημιουργήθη, ὥστε διὰ τούτου κατοπτεύοντας τὰ τοῦ θεοῦ δημιουργήματα δοξάζειν τὸν τούτων ποιητήν. τοῦ ὀφθαλμοῦ τοίνυν ἐστὶν ἔργον τὸ ὁρᾶν, τὸ δὲ κακῶς ὁρᾶν ἀπὸ τοῦ ἔνδοθεν ἡνιοχοῦντος λογισμοῦ γίνεται. τὰ γὰρ μέλη πρὸς τὴν τῶν ἀγαθῶν ἐργασίαν ἡμῖν εἶναι χρήσιμα ἐδημιούργησεν ὁ δεσπότης, καὶ ἡνιοχεῖσθαι συνεχώρησεν ὑπὸ τῆς ἀσωμάτου οὐσίας, τῆς ψυχῆς λέγω. ἐπειδὰν οὖν ἐκείνη εἰς ῥαθυμίαν ἀποκλίνῃ, καὶ τὰς ἡνίας χαλάσῃ, καθάπερ ἡνίοχος οὐκ εἰδὼς τὰ ἄτακτα τῶν ἵππων σκιρτήματα καταστέλλειν, τὰς ἡνίας ἐνδοὺς, καὶ τοὺς ἵππους τοὺς τὸ ἅρμα ἕλκοντας καὶ ἑαυτὸν κατακρημνίζει· οὕτω δὴ καὶ ἡ προαίρεσις ἡ ἡμετέρα ἐπειδὰν μὴ εἰδῇ τοῖς μέλεσι δεόντως κεχρῆσθαι, ταῖς ἀτάκτοις ἐπιθυμίαις ἐνδοῦσα ὑποβρύχιον ἑαυτὴν ἐργάζεται. διὰ τοῦτο ὁ δεσπότης ἡμῶν Χριστὸς εἰδὼς τῆς φύσεως ἡμῶν τὸ εὐεπηρέαστον καὶ τῆς προαιρέσεως τὴν ῥαθυμίαν, νόμον ἔθηκεν ἀποτειχίζοντα καὶ κωλύοντα τὴν περίεργον θεωρίαν, ἵνα ἐκ πολλοῦ τοῦ διαστήματος τὴν ἐν ἡμῖν τικτομένην πυρὰν σβέσῃ, καί φησιν· ὁ ἐμβλέψας [b] γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. διὰ τοῦτο, φησιν, ἀπαγορεύω τὴν ἀκόλαστον ὄψιν, ἵνα ἐλευθερώσω τῆς ἀτόπου πράξεως. μὴ γὰρ δὴ νομίσῃς, φησὶν, ὅτι ἡ συμπλοκὴ μόνον τὴν ἁμαρτίαν ἐργάζεται, ἡ γνώμη ἐστὶν ἡ τὴν κατάκρισιν δεχομένη. καὶ οὗτοι τοίνυν ἐπειδὴ τὸ κάλλος εἴδοσαν, ἑάλωσαν τῇ θέᾳ. εἶδον γάρ, φησιν, ὅτι καλαί εἰσι, καὶ ἔλαβον ἑαυτοῖς ἀπὸ πασῶν, ὧν ἐξελέξαντο. ἀλλ' ἴδωμεν καὶ μετὰ τὴν ἄτοπον ταύτην πρᾶξιν καὶ τὴν ἀκόλαστον γνώμην, τοῦ θεοῦ τὴν ἀγαθότητα. καὶ εἶπε, φησι, κύριος ὁ θεός· οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας. ἔσονται δὲ αἱ ἡμέραι αὐτῶν ἔτη ἑκατὸν εἴκοσι. ἄβυσσον φιλανθρωπίας ἐστὶν ἰδεῖν ἐν τοῖς βρα-

A tiam insinuet. Non enim ob desiderium procreandorum filiorum conveniebant: sed ob voluptatem & intemperantiam. *Ut viderunt*, inquit, *filias hominum, quod pulcræ essent.* Concupiscentia formæ illos in hanc induxit perniciem, pulcritudo aspectus scortationis & intemperantiæ eis occasio fuit. Et neque id satis habens addit: *Sumserunt sibiipsis uxores de omnibus, quas elegerant*: quod etiam magnam illorum intemperantiam insinuat, quod a pulcritudine victi sunt, & frenum imponere inordinatæ concupiscentiæ suæ non

B valuerunt: sed spectando capti submersique sunt, atque ob impium hoc opus superna providentia sese vacuos reddiderunt. Et ut discamus ipsos non lege nuptiarum, neque procreandorum filiorum gratia hoc fecisse, propter hoc dicit: *Ut viderunt quod pulcræ essent, sumserunt sibimetipsis uxores de omnibus, quas elegerant.* Quid igitur? Reprehendet-ne aliquis aspectum oculorum? Non: neque enim oculus ruinæ causa fuit, sed voluntatis negligentia & effrenata concupiscentia. Nam oculus propterea factus est, ut dum videt creaturas Dei, ipsarum conditorem

C celebret. Itaque oculi opus est videre: male autem videre, a mente est, quæ intrinsecus gubernat. Nam membra nostra utilia ad bonum operandum condita sunt a Domino, & gubernari ea concessit ab incorporea substantia, de anima dico. Postquam autem hæc negligens esse, & habenas laxare cœperit, quemadmodum auriga nesciens equorum ferociam compescere, remissis frenis, & equos currum trahentes & seipsum in præceps dejicit: sic plane & voluntas nostra quando quidem nescit membris ut oportet uti, inordinatis indulgens concu-

D piscentiis seipsam submergit. Propterea Dominus noster Christus, sciens fragilem nostram naturam & voluntatis negligentiam, legem posuit quæ muniret ac prohiberet curiosam considerationem; ut nascens in nobis incendium, cum adhuc procul est, exstinguat; & ait: *Qui aspicit mulierem, ut concupiscat illam, jam adulterium commisit cum illa in corde suo.* Matt. 5. 28. Propter hoc, inquit, interdico vobis illicitum visum, ut ab opere illicito vos liberem. Ne putes, inquit, congressu solùm peccatum fieri: voluntas est quæ condemna-

E tur. Igitur & hi visæ pulcritudinis spectaculo capti sunt. *Viderunt* enim, inquit, *quod pulcræ essent, & sumserunt sibi uxores ex omnibus, quas elegerant.* Sed videamus etiam post illicitam illorum operationem & intemperantem animum, Domini Dei bonitatem. *Dixit*, inquit, *Dominus Deus: Non permanebit spiritus meus in hominibus his in sæculum, eo quod ipsi carnes sint. Erunt autem dies ipsorum centum viginti anni.* Hic in paucis verbis abyssus misericor-

a Sic Savil. & quidam mss. In aliis τῆς εὐμορφίας deest,

b Sex mss. γυναικί.

-diæ videri poteſt. *Et dixit*, inquit, *Dominus Deus* : *Non permanebit ſpiritus meus in hominibus his in ſæculum*, *eo quod ipſi carnes ſint*. Spiritum hîc potentiam ſuam, qua curam noſtri agit, vocat, illorum interitum prænuncians. Et ut ſcias hac de re ſermonem haberi, vide quid ſubdatur. *Eo quod ipſi*, inquit, *carnes ſint* : hoc eſt, eo quod carnalibus operibus ſeipſos totos dedant, & animæ ſubſtantia abutantur, & quaſi ſola carne circumdati anima carerent, ſic vitam ſuam abſumant. Perpetuus enim Scripturæ mos eſt, carnem vocare carnales : ſicut virtute præſtantes, carnis expertes nominat : quemadmodum Paulus dicit : *Vos autem non eſtis in carne* : non quod non carne circumdati eſſent, ſed quia carne circumdati, ſuperiores erant carnalibus affectionibus & ſenſibus. Nam ſicut iſtis dicebat : *Vos autem non eſtis in carne*, eo quod carnalia deſpiciebant : ita & de illis dicitur, quod ſint carnes, eo quod carnalibus rebus continuo ſint occupati. *Eo quod ipſi carnes ſint*, non ultra concedam eis ut peccatis ſuis coinquinentur.

Rom. 8. 9.

4. Vidiſti indignationis magnitudinem? vidiſti minarum vehementiam? conſidera etiam quomodo interminationi & indignationi miſericordiam admiſcuit. Talis enim eſt Dominus noſter, minatur ſæpe, non ut opere compleat minas, ſed ut correctis nobis minas non ad opus perducat. Alioqui ſi punire vellet, cur prædiceret? Sed quia non vult, ſemper cunctatur & moram nectit, & differt & prædicit, occaſionem reis præſtans, ut fugiendo malitiam & ſectando virtutem, pœnas non experiantur. Itaque poſtquam interminatus eſt illos ſe exterminationi generali traditurum : hoc enim eſt, *Non permanebit ſpiritus meus in hominibus iſtis*, *eo quod ipſi ſint carnes* : ac ſi diceret, non ſinam illos poſthac vivere : non contentus quingentorum annorum patientia, qua per omnem vitam Noë, audito illius nomine docebantur : nunc iterum protrahens & differens indignationem, aliud illis tempus præſcribit & dicit : Interminatus ſum, & dixi & palam feci meam indignationem, quam ob multitudinem peccatorum quæ operati eſtis, vobis inferri juſtum eſt : ſed quia etiam eos qui incurabiliter peccaverunt, ſalutem conſequi volo, nullumque perire, idcirco vobis indulgeo & tempus centum viginti annorum : ut, ſi volueritis, & peccata ablueritis reſipiſcendo atque in meliora vos convertendo, necnon virtuti ſtudueritis, pœnarum pericula effugiatis : *Erunt* enim, inquit, *dies eorum anni centum viginti*. 4 *Gigantes autem*, inquit, *erant ſuper terram in diebus illis. Et poſteaquam ingreſſi ſunt filii Dei ad filias homi-*

A χέσι τούτοις ῥήμασι. καὶ εἶπε, φησι, κύριος ὁ θεός· οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας. τὸ πνεῦμα ἐνταῦθα τὴν προνοητικὴν αὐτοῦ δύναμιν ἐκάλεσε, τὴν ἀπώλειαν αὐτῶν ἤδη προμηνύων. καὶ ἵνα μάθῃς ὅτι περὶ τούτου ἦν ὁ λόγος, ὅρα τὸ ἐπαγόμενον. διὰ τὸ εἶναι αὐτούς, φησι, σάρκας· τουτέστι, διὰ τὸ σαρκικαῖς πράξεσιν αὐτοὺς καταδεδαπανῆσθαι, καὶ μὴ εἰς δέον κεχρῆσθαι τῇ τῆς ψυχῆς οὐσίᾳ, ἀλλ' ὡς σάρκα μόνον περικειμένους καὶ ψυχῆς ἐρήμους ὄντας, οὕτω τὸν ἑαυτῶν βίον καταναλίσκειν. B ἔθος γὰρ ἀεὶ τῇ θείᾳ γραφῇ σάρκα τοὺς σαρκικοὺς καλεῖν, ὥσπερ τοὺς ἐναρέτους ἀσάρκους ὀνομάζειν, καθάπερ ὁ Παῦλός φησιν· ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστὲ ἐν σαρκί. οὐκ ἐπειδὴ σάρκα οὐ περιέκειντο, ἀλλ' ἐπειδὴ σάρκα περικείμενοι ἀνώτεροι τῶν σαρκικῶν ἦσαν φρονημάτων. ὥσπερ οὖν καὶ τοῖσδε διὰ τὸ ὑπεροράν τῶν σαρκικῶν ἔλεγεν· ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστὲ ἐν σαρκί· οὕτω καὶ ἐπὶ τούτων, ἐπειδὴ περὶ τὰς σαρκικὰς πράξεις διηνεκῶς ἦσαν ἠσχολημένοι, σάρκας αὐτοὺς ἐκάλεσε. διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας, οὐκ ἔτι συγχωρήσω ταῖς ἁμαρτίαις αὐτοὺς καταρρυπαίνεσθαι.

C Εἶδες ἀγανακτήσεως μέγεθος; εἶδες ἀπειλῆς ὑπερβολήν; σκόπει πῶς τῇ ἀπειλῇ καὶ τῇ ἀγανακτήσει τὴν φιλανθρωπίαν ἔμιξε. τοιοῦτος γὰρ ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος. ἀπειλεῖ πολλάκις, οὐχ ἵνα εἰς ἔργον ἀγάγῃ τὴν ἀπειλήν· ἀλλ' ἵνα διορθωσάμενος αὐτοὺς μηκέτι τὴν ἀπειλὴν εἰς ἔργον [a] ἐξενέγκῃ. εἰ γὰρ ἐβούλετο τιμωρήσασθαι, τίνος ἕνεκεν καὶ προέλεγεν; ἀλλ' ἐπειδὴ μὴ βούλεται, διὰ τοῦτο ἀεὶ μέλλει καὶ ἀναβάλλεται, καὶ προλέγει, ἀφορμὴν παρέχων τοῖς ὑπευθύνοις φυγεῖν μὲν τὴν κακίαν, ἑλέσθαι δὲ τὴν ἀρετήν, καὶ τῆς τιμωρίας τὴν πεῖραν διαφυγεῖν. ἐπεὶ οὖν ἠπείλησε τῇ πανωλεθρίᾳ αὐτοὺς παραδώσειν· τοῦτο γάρ ἐστιν, οὐ μὴ D καταμείνῃ τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐάσω αὐτοὺς λοιπὸν ζῆν· οὐκ ἀρκεσθεὶς τῇ τῶν πεντακοσίων ἐτῶν μακροθυμίᾳ, [b] ἣ διὰ πάσης τῆς ζωῆς τοῦ Νῶε διὰ τῆς προσηγορίας ἐπαιδεύοντο. νῦν πάλιν ἐπιτείνων τὴν ἀγανάκτησιν, ἑτέραν αὐτοῖς προθεσμίαν ὁρίζει καί φησιν· ἠπειλησάμην καὶ εἶπον, καὶ δήλην ἐποίησα τὴν ἐμὴν ἀγανάκτησιν, ἣν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτημάτων τῶν εἰργασμένων ἐπαχθῆναι ὑμῖν ἐστιν ἀκόλουθον· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τοὺς τὰ ἀνίατα ἡμαρτηκότας σωθῆναι βούλομαι, E καὶ μηδένα ἀπόλλυσθαι, διὰ τοῦτο καὶ ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν χρόνον πάλιν ἐνδίδωμι, ἵνα, εἰ βούλεσθε καὶ τὰ ἡμαρτημένα ἀπονίψασθαι διὰ τῆς ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταβολῆς, καὶ τὴν ἀρετὴν ἑλόμενοι, τῆς τιμωρίας τὴν πεῖραν ἐκφύγητε. ἔσονται γάρ, φησιν, αἱ ἡμέραι αὐτῶν ἔτη ἑκατὸν εἴκοσι. οἱ δὲ γίγαντές, φησιν, ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· καὶ μετ' ἐκεῖνα, ὡς ἂν εἰσεπορεύοντο οἱ υἱοὶ τοῦ θεοῦ πρὸς τὰς

a Sic Savil. & ſex mſſ. At Morel. εἰσενέγκῃ.

b Savil. & ſeptem mſſ. ἣν διὰ πάσης. Quod hîc ſubjungit Chryſoſtomus illos centum viginti annos in Geneſi memoratos, tempus indicare quo diluvium venturum erat, illudque ſpatium quod interceſſit a tempore quo Deus diluvium prædixit, ad ipſum uſque diluvium ; illud, inquam, contra communem ſententiam eſt. Nam putatur his indicari ſpatium vitæ hominis poſtea contrahendum & ad centum viginti annos redigendum ; & ut anni chronologici quadrent, ſic intelligendum eſt.

θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐγεννῶσαν ἑαυτοῖς, ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ γίγαντες οἱ ἀπ᾽ αἰῶνος, οἱ ἄνθρωποι οἱ ὀνομαστοί. γίγαντας ἐνταῦθα τοὺς ἰσχυροὺς τὸ σῶμα οἶμαι λέγειν τὴν θείαν γραφήν. ἐξ ἐκείνων, φησὶν, ἡ γενεὰ αὐτῶν ηὐξήθη. καὶ γὰρ καὶ ἀλλαχοῦ ἐστιν ἰδεῖν τοῦτο εἰρημένον· γίγαντές, φησιν, ἔρχονται τὸν θυμόν μου παῦσαι. τοῦτον δὲ τὸν τῶν ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν ἀριθμόν τινες νομίζουσι τὸν ὅρον τῆς ζωῆς εἶναι· οὐ τοῦτο δὲ σημαίνει, ἀλλὰ τέως τὴν μακροθυμίαν ἐνδείξασθαι βούλεται, ἣν καὶ μετὰ τοσαῦτα ἁμαρτήματα ἐπ᾽ αὐτοὺς ἐπιδείκνυται. ἵν᾽ οὖν μάθωμεν καὶ μετὰ τὴν ἀγανάκτησιν, καὶ τὴν ἀπειλὴν, καὶ τὴν τοσαύτην τοῦ χρόνου μακροθυμίαν, ἣν εἰς μετάνοιαν αὐτοῖς δέδωκεν, ὡς οὐ μόνον οὐδὲν ἐκέρδανον, ἀλλὰ καὶ τοῖς αὐτοῖς ἐπέμειναν, διὰ τοῦτό φησιν, ὡς ἂν εἰσεπορεύοντο οἱ υἱοὶ τοῦ θεοῦ πρὸς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐγεννῶσαν ἑαυτοῖς, ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ γίγαντες οἱ ἀπ᾽ αἰῶνος, οἱ ἄνθρωποι οἱ ὀνομαστοί. εἶδες ἀγνωμοσύνης ὑπερβολήν; εἶδες ψυχὴν ἀνάλγητον; οὔτε ὁ τῆς τιμωρίας φόβος, οὔτε ὁ τῆς μακροθυμίας χρόνος ἀπέστησεν αὐτοὺς τῶν πονηρῶν πράξεων· ἀλλ᾽ ἅπαξ κατὰ κρημνῶν κατενεχθέντες, καὶ τὸ τῆς διανοίας ὄμμα πηρωθέντες, οὐκ ἔτι λοιπὸν, καθάπερ ὑπὸ μέθης τινὸς τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας καταβαπτισθέντες, ἀνενεγκεῖν ἠβουλήθησαν, καθάπερ καὶ σοφός τίς φησιν· ἀσεβὴς ἐμπεσὼν εἰς βάθος κακῶν καταφρονεῖ. δεινὸν γὰρ, δεινὸν, ἀγαπητὲ, ἁλῶναι τοῖς τοῦ διαβόλου παγίσιν. ἡ γὰρ ψυχὴ λοιπὸν καθάπερ ἐν δικτύοις ἀπειλημμένη, καὶ ὥσπερ ὗς ἐγκυλιομένη βορβόρῳ ἥδεται, οὕτω καὶ αὐτὴ ὑπὸ τῆς κακῆς συνηθείας καταχωσθεῖσα, οὐδὲ αἴσθησιν λαμβάνει τῆς τῶν ἁμαρτημάτων δυσωδίας. διὸ χρὴ νήφειν καὶ ἐγρηγορέναι, ὥστε μηδεμίαν τῷ πονηρῷ δαίμονι παρὰ τὴν ἀρχὴν εἴσοδον παρασχεῖν, ἵνα μὴ σκοτώσας ἡμῶν τὸν λογισμὸν, καὶ τὸ διορατικὸν τῆς διανοίας ἀποτυφλώσας, παρασκευάσῃ καθάπερ ἀπεστερημένους τοῦ ἡλιακοῦ τούτου φωτὸς, πρὸς τὰς ἀκτῖνας τοῦ τῆς δικαιοσύνης ἡλίου ὁρᾶν μὴ δυναμένους, κατὰ κρημνῶν φέρεσθαι, ὅπερ καὶ οὗτοι τότε πεπόνθασιν. ἄκουε γὰρ πάλιν τῆς τοῦ θεοῦ ἀγαθότητος τὴν ἀνεξικακίαν. ἰδὼν δὲ, φησι, κύριος ὁ θεὸς, ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς. τί βούλεται τὸ εἰρημένον, ἰδὼν δέ; οὐκ ἐπειδὴ ἠγνόει ὁ δεσπότης; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀσθένειαν τὴν ἡμετέραν ἅπαντα διηγεῖται ἡ θεία γραφή· ἵνα ἡμᾶς διδάξῃ, ὅτι καὶ μετὰ τὴν τοσαύτην αὐτοῦ μακροθυμίαν τοῖς αὐτοῖς ἐπέμενον, ἢ καὶ χείροσι περιέβαλον ἑαυτοὺς κακοῖς, φησιν· ἰδὼν δὲ ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς. ἐκ γὰρ τῆς πονηρᾶς ταύτης πράξεως καθάπερ ἀπὸ πηγῆς τινος, καὶ ἕτερα πολλὰ αὐτοῖς ἐτίκτετο ἁμαρτήματα, διὰ τοῦτό φησιν, αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων. ὅπου γὰρ πορνεία, καὶ ἀσέλγεια, καὶ τοσαύτη ἀκολασία, εἰκὸς καὶ μέθην, καὶ πορνείαν, καὶ πολλὴν ἀδικίαν, καὶ πλεονεξίαν, καὶ τὰ μυρία τίκτεσθαι κακά. ἰδὼν δέ, φησι, κύριος ὁ θεὸς, ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶς τις διανοεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ πάσας τὰς ἡμέρας.

A *num, illæque sibi genuerunt, illi erant gigantes, qui a sæculo viri famosi.* Gigantes hîc a divina Scriptura dici opinor robustos corpore: ex illis, inquit, generatio illorum aucta est: id quod & alio loco videre licet dictum: *Gigantes*, inquit, *veniunt ut furorem meum placent.* Hunc porro centum viginti annorum numerum, aliqui putant terminum vitæ esse. Non hoc autem significat, sed nunc patientiam declarare vult, quam & post hæc peccata in ipsos ostendit. Igitur ut discamus illos post indignationem, & minas, & tanti temporis diuturnitatem, quam ipsis in pœnitentiam B dederat, non solum nihil profecisse, sed in iisdem moribus perseveravisse: propterea dicit, *postquam ingressi sunt filii Dei ad filias hominum, illæque sibi genuerunt, illi erant gigantes, qui a sæculo viri famosi.* Vidisti improbitatis magnitudinem? vidisti stupidas & doloris sensu carentes animas? Neque pœnæ timor, neque tolerantiæ tempus arcuit illos a malis operibus: sed semel in præceps dejecti, & mentis oculo excæcati, a mala concupiscentia, quasi ab ebrietate quadam demersi, ad se redire ultra noluerunt: quemadmodum & Sapiens quidam dicit: *Impius* C *cum in profundum ceciderit malorum, contemnit.* Grave enim, grave est, dilecte, capi laqueis diaboli. Anima enim postea quasi in retibus comprehensa trahitur, & sicut sus in luti volutabro oblectatur, sic & ista a mala consuetudine obruta, ne sentit quidem peccatorum fœtorem. Ideo opus est ut sobrii & vigiles simus, ne ab initio diabolo ingressum concedamus, ut ne obtenebrata ratione nostra, & excæcata mentis perspicacia, quasi privatos hujus solis lumine reddat, nec valeamus in radios solis justitiæ contueri, & ita in præceps feramur; id quod & illis tunc accidit. Audi enim D iterum bonitatis Dei tolerantiam. *Ut vidit autem*, inquit, *Dominus Deus, quod multiplicatæ sunt malitiæ hominum super terram.* Quid sibi vult hoc dictum, *ut vidit autem*? Num ignorabat Dominus? absit: sed pro nostra infirmitate omnia narrat divina Scriptura: ut nos doceat, eos etiam post tantam Dei tolerantiam in iisdem mansisse malis, aut etiam in pejora se conjecisse, ait: *Ut vidit autem, quod multiplicatæ sunt malitiæ hominum super terram.* Ex hoc enim malo opere, quasi e fonte quodam multa etiam alia suboriebantur peccata: ideo dicit, *malitiæ hominum.* E Nam ubi scortatio, & luxuria, & tanta intemperantia, verisimile est ibi & ebrietatem, & crapulam, & magnam injustitiam, & avaritiam, innumeraque alia nasci mala. 5. *Ut vidit autem*, inquit, *Dominus Deus quod multiplicatæ sunt malitiæ hominum super terram, & quod unusquisque cogitat in corde suo diligenter ad mala omnibus diebus.*

Gigantes quinam.

Isa. 13. 3.

Prov. 18. 3.

5. Vide quomodo singula quæ dicuntur peccatorum ostendunt magnitudinem. A Quia enim in genere dixit, *multiplicatæ sunt malitiæ hominum super terram*, subdidit, *& unusquisque.* Magna hujus verbi emphasis & vis est. Non, inquit, adolescens solum, sed & senex eadem agit quæ adolescens: neque vir solum, sed & mulier: neque servus solum, sed & liber: non dives solum, sed & pauper. Et verbum, *cogitat*, multum habet momenti. Non enim ex subreptione hoc illis accidit, sed in corde cogitant, & hæc per singulas horas volvunt, in his studium suum collocant, & neque fortuito semel & iterum supplantati a peccato, a malitia sibi B temperant, sed diligenter eam exercent, & mala operantur: hoc est, magno studio, nihil obiter, nihil negligenter ab eis fit, neque brevi tempore, sed omnibus diebus, omnem suam vitam in hoc impendunt. Vidisti malitiæ immanitatem? vidisti quomodo dedita opera rem fecerint, diligenter omnia mala operantes; & omnis ætas ad agendum malum sua sponte accesserit? Unusquisque, inquit, neque ætas immatura, & alioquin inexperta malorum vacua erat: sed statim & ab incunabilis omnes malum hoc prælium certabant contendentes ut malis operibus al- C ter alterum superaret. Hîc, oro, animo expende miram hujus justi sapientiam, qui in tanta malorum conspiratione malitiam effugere valuit, & nihil inde damni sensit: sed quasi ex alia natura constitutus, sic forti animo præditus, & per seipsum virtutis operationi deditus, & malam eorum conspirationem effugit, & a communi omnium perditione est exemtus. 6 *Et secum reputavit*, inquit, *Dominus Deus quod fecisset hominem super terram.* Vide iterum verbum crassum, & nostræ parvitati idoneum. *Secum reputavit*, inquit, pro D pœnituit, non quod pœnituerit Deum, absit: sed secundum humanam consuetudinem loquitur nobis divina Scriptura, ut nos doceat enormia illorum peccata clementem Deum in indignationem concitasse. *Et secum reputavit*, inquit, *Dominus Deus quod fecisset hominem super terram.* Num enim propter hoc ipsum produxi, inquit, ut in tantam perniciem lapsus, sibiipsi perditionis fieret auctor? Nam hac de causa a principio tanto honore eum insignivi, & tantam ejus curam me habere declaravi, ut virtuti vacans, alienus a per- E ditione fieret. Quoniam autem clementia mea abusus est, satius posthac fuerit malos ejus conatus impedire. *Et cogitavit, dixitque Dominus Deus*, inquit; *Delebo hominem quem feci a facie terræ, ab homine usque ad pecus, & a reptilibus usque ad volatilia cæli: quia mecum reputavi quod fecerim eos.* Quæ mei officii erant, inquit,

Cur ita hominem honoravit Deus.

Ὅρα πῶς ἕκαστον τῶν εἰρημένων δείκνυσι τὸ μέγεθος τῶν ἡμαρτημένων. ἐπειδὴ γὰρ εἶπε καθολικῶς, ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπήγαγε, καὶ [a] πᾶς τις. μεγάλη τοῦ ῥήματος ἡ ἔμφασις. οὐχ ὁ νέος, φησὶν, ἀλλὰ καὶ ὁ πρεσβύτης τὰ αὐτὰ τῷ νέῳ διαπράττεται· οὐδὲ ἀνὴρ μόνον, ἀλλὰ καὶ γυνή· οὐ δοῦλος, ἀλλὰ καὶ ἐλεύθερος· οὐ πλούσιος, ἀλλὰ καὶ πένης, καὶ τὸ, διανοεῖται, πολλὴν ἔχει τὴν δύναμιν. οὐ γὰρ ἐκ συναρπαγῆς τοῦτο ὑπομένουσιν, ἀλλ' ἐν τῇ καρδίᾳ διανοούμενοι, καὶ ταῦτα καθ' ἑκάστην ὥραν βουλευόμενοι, καὶ ἐν τούτοις τὴν σπουδὴν ἔχοντες, καὶ οὐδὲ ἁπλῶς, καὶ ὡς ἔτυχεν ἅπαξ ἢ δεύτερον ὑποσκελισθέντες ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἵστανται τῆς κακίας, ἀλλ' ἐπιμελῶς ταύτην μετέρχονται, καὶ τὰ πονηρὰ διαπράττονται, τοῦτ' ἔστι μετὰ πολλῆς τῆς σπουδῆς, οὐδὲν παρέργως, οὐδὲν ἠμελημένως ὑπ' αὐτῶν γίνεται, οὐδὲ πρὸς βραχὺν χρόνον, ἀλλὰ πάσας τὰς ἡμέρας, πᾶσαν αὐτῶν τὴν ζωὴν εἰς τοῦτο καταναλίσκουσιν. εἶδες πονηρίας ἐπίτασιν; εἶδες πῶς μελέτην τὸ πρᾶγμα ἐποιοῦντο, ἐπιμελῶς ἅπαντα τὰ πονηρὰ διαπραττόμενοι, καὶ πᾶσα ἡλικία πρὸς τὴν τῆς κακίας ἐργασίαν ηὐτομόλει; πᾶς τις, φησὶν, οὐδὲ ἡ ἄωρος ἡλικία, οὐδὲ ἡ ἀπειρόκακος ἄμοιρος ἦν, ἀλλ' εὐθέως καὶ ἐκ προοιμίων τὴν κακὴν ταύτην ἅμιλλαν πάντες ἐποιοῦντο, ἕκαστος τὸν πλησίον ὑπερβάλλεσθαι φιλονεικῶν ἐν τῇ τῶν πράξεων παρανομίᾳ. ἐννόει γάρ μοι ἐνταῦθα τὴν ὑπερβάλλουσαν τοῦ δικαίου σοφίαν, ὅτι ἐν τοσαύτῃ κακῶν συμφωνίᾳ ἴσχυσε τὴν λύμην διαφυγεῖν, καὶ μηδεμίαν ἐντεῦθεν δέξασθαι βλάβην, ἀλλὰ καθάπερ ἐξ ἑτέρας φύσεως συγκείμενος, οὕτως ἐῤῥωμένον φρόνημα ἀναλαβὼν, καὶ οἴκοθεν ἐπὶ τὴν τῆς ἀρετῆς κατόρθωσιν σπεύσας, καὶ τὴν κακὴν αὐτῶν συμφωνίαν διέφυγε, καὶ τῆς κατὰ πάντων ἐνεχθείσης πανωλεθρίας ἐκτὸς γέγονε. Καὶ ἐνεθυμήθη, φησὶ, κύριος ὁ θεὸς, ὅτι ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς. ὅρα πάλιν λέξεως παχύτητα καὶ συγκατάβασιν. ἐνεθυμήθη, φησὶν, ἀντὶ τοῦ μετεμελήθη, οὐκ ἐπειδὴ μεταμελεῖται θεός· μὴ γένοιτο· ἀλλὰ κατὰ τὴν συνήθειαν τὴν ἀνθρωπίνην ἡμῖν διαλέγεται ἡ θεία γραφὴ, ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς, ὅτι ἡ ὑπερβολὴ τῶν ἡμαρτημένων αὐτοῖς εἰς τοσαύτην ἀγανάκτησιν τὸν φιλάνθρωπον θεὸν ἤγαγε. καὶ ἐνεθυμήθη, φησὶ, κύριος ὁ θεὸς, ὅτι ἐποίησε τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς. μὴ γὰρ διὰ τοῦτο, φησὶν, αὐτὸν παρήγαγον, ἵνα εἰς τοσοῦτον ὄλεθρον κατενεχθεὶς ἀπωλείας ἑαυτῷ αἴτιος καταστῇ; διὰ τοῦτο ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων τοσαύτης ἠξίωσα αὐτὸν τῆς τιμῆς, καὶ τοσαύτην περὶ αὐτὸν ἐπεδειξάμην τὴν πρόνοιαν, ἵνα τὴν ἀρετὴν ἑλόμενος ἐκτὸς τῆς ἀπωλείας γένηται. ἐπειδὴ δὲ οὐκ εἰς δέον ἐχρήσατο τῇ φιλανθρωπίᾳ τῇ ἐμῇ, βέλτιον λοιπὸν ἐκκόψαι αὐτοῦ τὴν κακὴν ἐπιχείρησιν. καὶ διενοήθη, καὶ εἶπε κύριος ὁ θεὸς, ἀπαλείψω τὸν ἄνθρωπον ὃν ἐποίησα ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καὶ ἀπὸ ἑρπετῶν ἕως πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι ἐνεθυμήθην, ὅτι ἐποίησα αὐτούς. τὰ παρ' ἐμαυτοῦ πάντα, φησὶν, ἐπεδειξάμην.

[a] Quatuor mss. πᾶς ὅστις.

ἀπὸ

ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παρήγαγον, τὴν γνῶσιν τῶν πρακτέων καὶ τῶν μὴ πρακτέων ἐνέθηκα τῇ φύσει, τὸ αὐτεξούσιον ἐδωρησάμην, ἀφάτῳ τῇ μακροθυμίᾳ ἐχρησάμην, καὶ μετὰ τὸν πολὺν χρόνον ἐκεῖνον, καὶ τὴν ἀγανάκτησιν, καὶ τὴν ἀπειλὴν, ἣν εἶπον, καὶ ἑτέραν προθεσμίαν ὥρισα, βουλόμενος αὐτοὺς εἰς αἴσθησιν ἐλθόντας τῶν οἰκείων πλημμελημάτων ἀνακαλέσασθαι τὴν ἐμὴν ἀγανάκτησιν· ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ οὕτως ἐκέρδανόν τι πλέον, ἀνάγκη τὴν ἀπειλὴν εἰς ἔργον ἀγαγεῖν, καὶ παντελῆ ἐξάλειψιν αὐτῶν ἐργάσασθαι, καὶ καθάπερ ζύμην τινὰ πονηρὰν ἀφανίσαι τούτων τὸ γένος, ἵνα μὴ καὶ ταῖς εἰς τὸ ἑξῆς γενεαῖς τῆς κακίας διδάσκαλοι γένωνται. Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς, ἀπαλείψω τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐποίησα ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους. Ἀλλ' ἴσως εἴποι τις ἄν· τίνος ἕνεκεν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς κακίαν ἀποκλίναντος, καὶ τὰ ἄλογα τὴν αὐτὴν αὐτῷ τιμωρίαν ὑπομένει; [a] εἰκότως. μὴ γὰρ διὰ τὴν ἑαυτῶν χρείαν τὰ ἄλογα γέγονε; διὰ τὸν ἄνθρωπον ταῦτα παρήχθη· τούτου τοίνυν ἐκ τοῦ μέσου αἰρουμένου ποία ἐκείνων χρεία γένοιτ' ἄν; διὰ τοῦτο καὶ ταῦτα τῆς τιμωρίας κοινωνεῖ, ἵνα μάθητε τῆς ἀγανακτήσεως τὴν ὑπερβολήν. Καὶ καθάπερ ἐξ ἀρχῆς τοῦ πρωτοπλάστου [b] ἁμαρτόντος, ἡ γῆ τὴν κατάραν ἐδέξατο, οὕτω καὶ νῦν τοῦ ἀνθρώπου μέλλοντος ἀφανίζεσθαι, καὶ τὰ ἄλογα κοινωνεῖ τῆς τιμωρίας. ὥσπερ δὲ εὐδοκιμοῦντος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἡ κτίσις κοινωνεῖ τῇ τοῦ ἀνθρώπου εὐημερίᾳ, καθάπερ καὶ ὁ Παῦλός φησιν· ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῶν τέκνων τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ· οὕτω καὶ νῦν διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτημάτων μέλλοντος τούτου κολάζεσθαι, καὶ πανωλεθρίᾳ παραδίδοσθαι, καὶ τὰ κτήνη, καὶ τὰ ἑρπετὰ, καὶ τὰ πετεινὰ συναπολαύει τοῦ κλύδωνος τοῦ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην καταλαμβάνειν μέλλοντος. Καὶ καθάπερ ἐν οἰκίᾳ, τοῦ προεστῶτος ὑπὸ τὴν δεσποτικὴν ἀγανάκτησιν γεγονότος, καὶ [c] τοὺς συνυπηρετοῦντας πάντας εἰκὸς κοινωνεῖν τῆς κατηφείας· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἐνταῦθα καθάπερ ἐν οἰκίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἀπολλυμένων, ἅπαντα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ τὰ ὑπὸ τὴν τούτου δεσποτείαν τυγχάνοντα ἀνάγκη ὑπὸ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν πεσεῖν. Καὶ ἐνεθυμήθην, φησὶν, ὅτι ἐποίησα αὐτούς. πόσης συγκαταβάσεως τουτὶ πεπλήρωται τὸ ῥῆμα; μὴ γὰρ ἐβουλόμην, φησὶ, τοσαύτῃ τιμωρίᾳ αὐτοὺς περιβαλεῖν; αὐτοί με τῇ ὑπερβολῇ τῆς παρανομίας εἰς τοσαύτην ἐξήνεγκαν τὴν ἀγανάκτησιν. εἶτα ἵνα μὴ νομίσωμεν ἀφανισμὸν παντελῆ τοῦ τῶν ἀνθρώπων γίνεσθαι γένους, μηδὲ πρόρριζον τὴν ἡμετέραν φύσιν ἀφανίζεσθαι, ἀλλὰ μάθωμεν ὅσον κακὸν ἁμαρτία, καὶ ὅσον ἀγαθὸν ἀρετὴ, καὶ ὅτι κρείσσων εἷς ποιῶν θέλημα Κυρίου, ἢ μυρίοι παράνομοί φησι· Νῶε δὲ εὗρε χάριν ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ. εἰ καὶ τὸ πλῆθος ἅπαν φησὶ πρὸς τοσαύτην κακίαν ἐξώκειλεν· ἀλλ' ὁ δίκαιος οὗτος τὸν σπινθῆρα τῆς ἀρετῆς διετήρησεν ὅμως, καὶ τούτοις ἅπασι διὰ παντὸς τοῦ χρόνου διαλεγόμενος, καὶ παραινῶν

A omnia exhibui. Ex nihilo, ut esset, illum produxi, naturæ illius scientiam faciendorum & non faciendorum indidi, liberum arbitrium donavi, ineffabili tolerantia usus sum, & post longum illud tempus, & post indignationem & minas quas dixi, & aliud præfinivi tempus, volens ut illo sua peccata sentiente, indignatio mea revocaretur: sed quia etiam sic nihil lucri facio, nec proficio, cogit necessitas ut minas opere compleam, & omnibus modis deleri illos curem, ac sicut malum quoddam fermentum aboleam totum illorum genus, ut ne posterioribus generationibus peccan-
B di doctores fiant. *Et dixit Dominus Deus: Delebo hominem quem feci, a facie terræ, ab homine usque ad pecus.* Jam forte dixerit aliquis: Quare cum homo in malum declinavit, etiam bruta eamdem pœnam sustinent? Merito sane. Num propter suum ipsorum usum producta sunt bruta? propter hominem facta sunt. Cum hic igitur e medio auferatur, quis illorum usus esset? idcirco & istam pœnam communem ferunt, ut indignationis gravitatem addiscatis. Et sicut ab initio cum primus homo peccasset, terra maledictionem accepit: sic & nunc cum abolendus esset homo,
C bruta quoque cladis socia fiunt. Quemadmodum enim cum homo gratus fit Deo, creatura quoque humanæ felicitatis particeps est, sicut beatus Paulus inquit: *Quia & ipsa creatura liberabitur a servitute corruptionis in libertatem filiorum gloriæ Dei*: (Rom 8.21.) sic & nunc cum homo ob multitudinem peccatorum puniendus, & universali perditioni tradendus esset, etiam jumenta, & reptilia, & volatilia cæli simul pereunt diluvio, quod totum orbem invasurum erat. Et sicut in domo, quando is qui præ-
D est in indignationem Domini incidit, solent comministri omnes ei condolere: ita & hîc quasi in domo hominibus pereuntibus, omnia quæ in domo, & quæ sub illius erant dominio, necesse fuit in eamdem pœnam incidant. *Et mecum reputavi*, inquit, *quod fecerim illos.* Verbo hoc quantum se nostræ humilitati attemperat? Num volebam, inquit, tanta illos pœna plecti? ipsi me peccatorum immanitate in tantam invexerunt indignationem. Cæterum ne putemus omnimodam abolitionem humani generis fieri, radicitusque naturam no-
E stram eradicandam: sed discamus quantum malum sit peccatum, & quantum bonum virtus: & quod melior sit unus faciens voluntatem Domini, quam decem millia prævaricatorum, dicit: (Eccli. 16.3.) *Noë autem invenit gratiam coram Domino Deo.* Tametsi multitudo omnis, inquit, in tantam malitiam inciderit, justus tamen hic scintillam virtutis servavit, dum his omnibus omni tempore loquitur, & dum

[a] Hanc lectionem amplectimur, licet in uno tantum codice compareat. In aliis εἰκότως deerat, & manca sententia videbatur.

[b] Savil. & Morel. ἁμάρτοντος (sic) Sex mss. ἁμαρτόντος.

[c] Sic Savil. & Morel. at decem mss. τοὺς ὑπηρετοῦντας.

adhortatur ut a malitia desistant, simul se interim liberum ab illorum lue servavit. Insuper sicut illi malis operibus clementem Deum ad indignationem provocaverant: sic ipse virtute pollens, gratiam invenit coram Domino Deo. Non est enim personarum acceptor Deus. Verum & si in tanta multitudine inveniat hominem unum quæ sibi placita sunt facientem, non despicit: sed sua illum dignatur cura, & tanto majorem illius rationem habet, quanto cùm tot tantique sint qui ad malum eum trahunt, ipse constantius virtutis viam sectatus est.

6. Id scientes, ad id unum spectemus quod ipsi placet, & efficit ut ipsius gratiam nobis conciliemus: neque hominum amicitiæ, neque consuetudini ita serviamus, ut virtutis faciamus jacturam, sed Dei tolerantia, prout decet, utamur: & dum adhuc tempus habemus, omnem deponentes ignaviam, virtutem amemus, peccatumque odio habeamus. Nisi enim & ad istam amore & desiderio quodam immenso nos contulerimus, & nequitiam valde oderimus: neque hujus damnum effugere, neque illam amplexari poterimus. Quod enim virtus opus habeat iis qui eam concupiscunt, & ejus desiderio exardescunt, de hoc Prophetam audi di-

Psal. 18. 10.

centem: *Judicia Domini vera, justificata in idipsum, desiderabilia super aurum & lapidem preciosum multum.* Non quod non magis desiderabilia, sed quia apud nos non inveniuntur alia, quæ his materiis sint preciosiora: propterea subdit: *Et dulciora super mel & favum.* Et hîc quoque quia non invenit quod natura melle dulcius esset, hac similitudine usus est. Igitur sicut ii qui in opibus colligendis insaniunt desiderio & concupiscentia quadam, in hoc incumbunt magno studio & conatu,

Avaritia insatiabilis ebrietas.

& nunquam explentur: avaritia enim insatiabilis est ebrietas: & sicut ebrii, quanto plus vino se ingurgitant, tanto magis ad sitim inflammantur: sic & isti quoque insaniam hanc indomitam nunquam sistere possunt, sed quanto magis suas opes augeri vident, tanto & concupiscentia magis flagrant: neque antea a pessimo appetitu hoc absistunt, donec in ipsum malitiæ profundum descenderint. Igitur si illi perniciosam hanc concupiscentiam malorum omnium causam cum tanta contentione curant: multo justius est nos judicia Domini, quæ super aurum sunt & lapidem preciosum multum, semper in mente nostra versare, nihilque preciosius virtute ipsa existimare, sed exscindere ex animo nostro affectiones illas pestiferas omnes, & scire temporalem illam voluptatem perpetuum parere solere dolorem, & fine carentia tormenta; cavendumque esse ne decipiamus nos ipsos, neque putemus hîc finem habituras esse res nostras. Id vero sentiunt plerique, licet verbis non loquan-

A ἀπαλλαγῆναι τῆς κακίας, καὶ ἑαυτὸν τῆς ἀπ' αὐτῶν λύμης ἐλεύθερον καθιστάς. καὶ ὥσπερ οὗτοι διὰ τῶν πονηρῶν πράξεων εἰς ἀγανάκτησιν τὸν φιλάνθρωπον ἐπεσπάσαντο, οὕτω καὶ οὗτος τὴν ἀρετὴν ἑλόμενος χάριν εὗρεν ἐναντίον κυρίου τοῦ θεοῦ. οὐ γάρ ἐστι προσωπολήπτης ὁ θεός, ἀλλὰ κἂν ἵνα εὕρῃ ἐν τοσούτῳ πλήθει τὰ αὐτῷ δοκοῦντα διαπραττόμενον, οὐ περιορᾷ, ἀλλὰ τῆς οἰκείας αὐτὸν ἀξιοῖ προνοίας, καὶ ταύτῃ μᾶλλον πλείονα τὴν περὶ αὐτὸν κηδεμονίαν ἐπιδείκνυται, ὅσῳ καὶ τοσούτων ὄντων τῶν ἐπὶ τὴν κακίαν ἑλκόντων, τὴν τῆς ἀρετῆς ὁδὸν εἵλετο.

B Ὃ δὴ γινώσκοντες πρὸς ἓν μόνον ὁρῶμεν τὸ αὐτῷ δοκοῦν, καὶ τὸ ποιοῦν ἡμᾶς τὴν ἐκεῖθεν εὔνοιαν ἐπισπάσασθαι, καὶ μήτε φιλίᾳ χαριζόμενοι, μήτε συνηθείᾳ τινὶ δουλεύοντες ἀμελῶμεν τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ τῇ τοῦ θεοῦ μακροθυμίᾳ εἰς δέον χρησώμεθα, καὶ ὡς ἔτι καιρὸν ἔχομεν, πᾶσαν ῥᾳθυμίαν ἀποθέμενοι ποθήσωμεν τὴν ἀρετήν, μισήσωμεν τὴν κακίαν. ἐὰν γὰρ μὴ καὶ πρὸς ταύτην πόθῳ καὶ ἐπιθυμίᾳ μετέλθωμεν, καὶ πρὸς ἐκείνην μῖσος πολὺ κτησώμεθα, οὔτε ἐκείνης τὴν λύμην διαφυγεῖν, οὐδὲ ταύτης ἐπιλαβέσθαι δυνησόμεθα. ὅτι γὰρ ἐπιθυμούντων χρείαν ἔχει ἡ ἀρετή, καὶ C ἐκκαιομένων εἰς τὸν περὶ αὐτῆς πόθον, ἄκουε τοῦ προφήτου λέγοντος· τὰ κρίματα κυρίου ἀληθινά, δεδικαιωμένα ἐπὶ τὸ αὐτό, ἐπιθυμητὰ ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον πολύν. οὐκ ἐπειδὴ τοσοῦτον μόνον ἐστὶν ἐπιθυμητά, ἀλλ' ἐπειδὴ τούτων τῶν ὑλῶν οὐκ ἔστιν ἑτέραν εὑρεθῆναι παρ' ἡμῖν τιμιωτέραν. διὸ καὶ ἐπήγαγε, καὶ γλυκύτερα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον. καὶ ἐνταῦθα πάλιν, ἐπειδὴ μὴ εἶχε φύσιν εὑρεῖν τοῦ μέλιτος γλυκυτέραν, ταύτῃ ἐχρήσατο τῇ εἰκόνι. καθάπερ οὖν οἱ περὶ τὴν τῶν χρημάτων συλλογὴν μεμηνότες ἐπιθυμίᾳ τινὶ καὶ πόθῳ, ἐπὶ τούτῳ πᾶσαν τὴν ὁρμὴν ἔχειν σπουδάζουσι, καὶ οὐδέποτε κόρον λαμβάνουσι· μέθη γὰρ D ἀκόρεστός ἐστιν ἡ φιλαργυρία, καὶ καθάπερ οἱ μεθύοντες ὅσῳ ἂν πλείονα τὸν ἄκρατον [a] ἑαυτοῖς ἐκχέωσι, τοσούτῳ μᾶλλον πρὸς τὸ δίψος ἐκκαίονται· οὕτω δὴ καὶ οὗτοι τὴν μανίαν ταύτην τὴν ἀκάθεκτον οὐδέποτε στῆσαι δύνανται, ἀλλ' ὅσῳ ἂν αὐξομένην ἴδωσιν αὐτοῖς τὴν περιουσίαν, τοσούτῳ καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἀνάπτουσι, καὶ οὐ πρότερον λήγουσι τῆς πονηρᾶς ταύτης ὀρέξεως, μέχρις ἂν εἰς αὐτὸν τῆς κακίας τὸν πυθμένα κατενεχθῶσιν. εἰ τοίνυν οὗτοι τὴν ὀλέθριον ταύτην ἐπιθυμίαν, καὶ πάντων τῶν κακῶν αἰτίαν γινομένην, μετὰ τοσούτου ἐπιδείκνυνται τοῦ τόνου, πολλῷ μᾶλλον ἡμᾶς E δίκαιον τὰ κρίματα κυρίου τὰ ὑπὲρ χρυσίον, καὶ λίθον τίμιον πολὺν τυγχάνοντα, ταῦτα δι' ὅλου στρέφειν ἐν τῇ διανοίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ, καὶ μηδὲν τῆς ἀρετῆς ἡγεῖσθαι προτιμότερον, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀλέθρια ταῦτα πάθη ἐκτέμνειν τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς, καὶ εἰδέναι ὅτι ἡ πρόσκαιρος αὕτη ἡδονὴ ὀδύνην τίκτειν εἴωθε διηνεκῆ, καὶ βάσανον πέρας οὐκ ἔχουσαν, καὶ μὴ ἀπατᾷν ἑαυτούς, μήτε νομίζειν ὅτι μέχρι τοῦ παρόντος βίου ἵσταται τὰ ἡμέτερα; εἰ γὰρ καὶ μὴ τοῖς ῥήμασι ταῦτα φθέγγονται

[a] Sic Savil. & multi mss. Morel. ἐκχέωσιν ἑαυτοῖς.

οἱ πολλοὶ, ἀλλὰ καὶ πιστεύειν λέγουσι τῷ τῆς ἀναστάσεως λόγῳ, καὶ τῇ τῶν μελλόντων ἀντιδόσει· ἀλλ' ἐγὼ οὐ τοῖς ῥήμασι προσέχω, ἀλλὰ τοῖς καθ' ἑκάστην ἡμέραν γινομένοις. εἰ γὰρ ἀνάστασιν προσδοκᾷς, καὶ ἀντίδοσιν, τίνος ἕνεκεν οὕτω περὶ τὴν τοῦ παρόντος βίου δόξαν ἐπτόησαι; τίνος ἕνεκεν, εἰπέ μοι, κόπτεις σαυτὸν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ὑπὲρ τὴν ἄμμον τὰ χρήματα συλλέγων, καὶ ἀγροὺς, καὶ οἰκίας, καὶ βαλανεῖα ὠνούμενος, καὶ πολλάκις ἐξ ἁρπαγῆς, καὶ πλεονεξίας ταῦτα περιβαλλόμενος, καὶ πληρῶν ἐκεῖνο τὸ παρὰ τοῦ προφήτου εἰρημένον· οὐαὶ οἱ συνάπτοντες οἰκίαν πρὸς οἰκίαν, καὶ ἀγρὸν πρὸς ἀγρὸν ἐγγίζοντες, ἵνα τοῦ πλησίον ἀφέλωνταί τι; ἢ B οὐχὶ ταῦτά ἐστι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἰδεῖν γινόμενα; καὶ ὁ μέν φησιν, ἐπισκοτεῖ μοι τοῦ δεῖνος ἡ οἰκία, καὶ μυρίας προφάσεις ἐπινοεῖ, ἵνα ταύτην ἀφέληται· ἕτερος δὲ τὸν ἀγρὸν τοῦ πένητος λαβὼν συνῆψε τῷ ἑαυτοῦ. καὶ τὸ δὴ μεῖζον καὶ καινὸν, καὶ ξένον καὶ οὐδὲ συγγνώμην ἔχον, ὅτι ἐν ἑνὶ τόπῳ αὐτὸς καθήμενος, καὶ πολλάκις οὐδὲ θέλων ἑτέρωθι διαβῆναι δυνάμενος, ἢ δι' ἑτέραν τινὰ πραγμάτων περίστασιν, ἢ καὶ ὑπὸ τῆς τοῦ σώματος ἀῤῥωστίας πεπεδημένος, πανταχοῦ καὶ ἐν πάσαις, C ὡς εἰπεῖν, ταῖς πόλεσι βούλεται ὑπομνήματα τῆς οἰκείας πλεονεξίας κεκτῆσθαι, καὶ στήλας ἀθανάτους τῆς οἰκείας κακίας παρὰ πᾶσιν ἔχειν· καὶ τὰ μὲν ἁμαρτήματα, ἐξ ὧν ἅπαντα ταῦτα συνελέγη, τῇ οἰκείᾳ ἐπιτίθησι κεφαλῇ, καὶ φορτίον βαρὺ καὶ δυσβάστακτον ἐπιφερόμενος οὐκ αἰσθάνεται· τὴν δὲ ἐκ τούτων ἀπόλαυσιν ἑτέροις παραχωρεῖ, οὐ μετὰ τὴν τῆς ζωῆς μετάστασιν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς ἐντεῦθεν ἐξόδου. κἂν γὰρ μὴ ἄκων αὐτῶν γυμνωθῇ, ὑπὸ τῶν οἰκειωμένων διασπᾶται, ὡς εἰπεῖν, καὶ διασπαράττεται ἅπαντα ταῦτα, καὶ οὐδὲ τοῦ πολλοστοῦ αὐτῶν μέρους ἐν ἀπολαύσει D γίνεται. τί δὲ λέγω ἐν ἀπολαύσει; ἂν γὰρ βουληθῇ, πῶς ἀρκέσει μίαν ἔχων γαστέρα πρὸς τοσοῦτο πλῆθος χρημάτων;

Ἀλλὰ τῶν κακῶν ἁπάντων τὸ αἴτιον ἡ κενοδοξία, καὶ τὸ βούλεσθαι τὴν προσηγορίαν ἐπικεῖσθαι τὴν αὐτοῦ τοῖς ἀγροῖς, τοῖς βαλανείοις, ταῖς οἰκίαις. τί σοι τὸ ὄφελος, ἄνθρωπε, ὅταν μετ' οὐ πολὺ πυρετοῦ καταλαβόντος, ἀθρόον ἀφιπταμένη ἡ ψυχὴ καταλιμπάνει ἔρημον καὶ γυμνὸν, μᾶλλον δὲ ἀρετῆς μὲν γεγυμνωμένον, περιβεβλημένον δὲ τὰς ἀδικίας, τὰς ἁρπαγὰς, E τὰς πλεονεξίας, τοὺς στεναγμοὺς, τὸν ὀδυρμὸν, τὰ δάκρυα τῶν ὀρφανῶν, τὰς ἐπιβουλὰς, τοὺς δόλους; πῶς δυνήσῃ τὰ μεγάλα ταῦτα φορτία τῶν ἁμαρτημάτων ἔχων ἐπικείμενα, τὴν στενὴν πύλην ἐκείνην διαβῆναι, τὴν οὐ δυναμένην δέξασθαι τὸν ὄγκον τοῦ τοσούτου μεγέθους; ἀνάγκη τοίνυν ἔξω μένοντα, καὶ ὑπὸ τῶν φορτίων τούτων βαρούμενον ἀνήνυτα μεταγινώσκειν, ἤδη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κολαστήρια ὁρῶντα ηὐτρεπισμένα, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν καὶ μηδέποτε σβεννύμενον, καὶ τὸν σκώληκα τὸν ἀτελεύτητον. ἀλλ' εἴ τις ἡμῖν λόγος τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, ὡς ἔτι καιρὸν ἔχομεν, ἀποστῶμεν τῆς κακίας, καὶ τὴν ἀρετὴν μεταδιώξωμεν, τῆς κενοδοξίας ὑπερίδωμεν. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ

A tur: nam credere se dicunt resurrectionem, & futuram retributionem. Sed ego non attendo verba, sed quotidiana gesta. Nam si resurrectionem exspectas & retributionem, quare ita præsentis vitæ gloriæ deditus es? Quare, dic mihi, quotidie crucias te, pecunias plures quàm arena sit colligens, & agros, & domos, & balnea emens, atque hæc sæpe per rapinam & avaritiam corradendo, & illud Prophetæ dictum implendo: *Væ qui conjungunt domum ad domum, & agrum agro copulant, ut vicino auferant aliquid?* Isai. 5. 8. Annon hæc quotidie videre est? Et ille quidem dicit: Hujus domus obscuritatem & umbram meæ parit, & infinitos prætextus excogitat, ut eam rapiat: alius autem raptum pauperi agrum, suo conjungit. Hoc autem multo majus, & magis admirabile, minusque venia dignum, quod unus uno eodemque loco habitans & sedens, sæpe alio transire, neque si vellet, valens, vel ob varias occupationes, vel corporis valetudine alligatus; ubique tamen & in omnibus ferme urbibus, monimenta avaritiæ suæ possidere, & immortales malitiæ suæ columnas statuere satagit: & peccata quidem, ex quibus hæc omnia collecta sunt, suo imponit capiti, ferensque gravem ac onerosam molem non sentit: aliis autem usum qui ex his haberi potest, concedit, non solum post emigrationem ex hac vita, sed etiam antequam hinc egrediatur. Nam etiamsi non invitus eis nudetur, a familiaribus hæc omnia dissipantur, & ut ita dicam, dilacerantur: neque ipse vel millesima eorum parte fruitur. Et quid dico fruitur? quomodo, cùm nonnisi ventrem unum habeat, possit tot opum multitudinem absumere?

Contra cupiditatem, & avaritiam, & vanam gloriam.

7. At malorum omnium causa est vana gloria: quod nempe velit nomen suum imponi agris, balneis, & ædibus. Quæ tibi hinc utilitas, homo, cum non multo post, febri quapiam te corripiente, animaque subito evolante, nudus & vacuus relinquendus sis: imo virtute quidem nudatus, vestitus autem injustitia, rapinis, avaritia, gemitibus, ejulatibus, lacrymis orphanorum, insidiis, dolis? Quomodo poteris grandes prementesque illas sarcinas peccatorum ferens, per angustam illam portam intrare, quæ capere nequit molem tantæ magnitudinis? necessarium itaque foris manere, & oneribus illis gravatum frustra pœnitere, cùm jam ante oculos parata videbis tormenta, & ignem illum terribilem ac nunquam exstinguendum vermemque nunquam moriturum. Cæterum si quam nostræ salutis habemus rationem, dum adhuc tempus habemus, desistamus a nequitia, sectemur virtutem, vanam gloriam despiciamus. Nam idcirco

vana dicitur, quia inanis est, & nihil habet stabile neque firmum: sed solum est oculorum deceptio, & priusquam appareat, avolat. Annon & videmus sæpe, eum, quem hodie præcedunt lictores, & stipant satellites, cras in carcerem conjici, & cum malefactoribus versari? Quid hac vana & inani gloria fallacius? Quod si in hac vita vicissitudinem hanc evadat, omnino mors veniens felicitatem abscindet, & quem hodie in foro magna pompa comitabatur, qui in carcerem conjiciebat, & in solio sedebat, inflabatur, & homines alios quasi umbras despiciebat, is subito postea jacebit mortuus absque spiritu, fœtore plenus, petitus innumeris conviciis cum ab is quos pridem injuria affecit, tum ab iis quos nunquam læsit, condolentibus tamen iis qui ab isto injuria affecti fuerant. Quid hoc miserabilius fuerit? collecta autem omnia sæpenumero inimici & hostes inter se partiuntur & distribuunt: peccata autem per quæ hæc coacervata sunt, secum aufert, de quibus diligens & accurata ratio exigetur. Ideo obsecro, ut fugientes vanam hanc gloriam, veram desideremus, & quæ omnibus duret sæculis: & neque opum amor nos supplantet, neque concupiscentiæ flamma exurat, neque livor & invidia torqueant, neque furor & ira nos incendant: sed has omnes malas & perniciosas affectiones rore spiritus exstinguentes, despiciamus præsentia, desideremus futura, in memoria habeamus futurum diem, magnaque diligentia vitam instituamus. Neque enim hac de causa in hanc vitam nati sumus, ut solum comedamus & bibamus. Non vita est propter cibum & potum, sed propter vitam cibus & potus. Ne ergo invertamus ordinem, neque sic ventri & carnis voluptatibus serviamus quasi eam ob causam facti simus: sed reputantes damnum quod inde nascitur, castigemus motus carnis; ne simus segnes, nec permittamus illam adversus animam insurgere. Nam si Paulus ille talis & tantus, qui quasi alatus per totum orbem transcurrebat, corporalibus necessitatibus superior factus, & arcanorum illorum verborum auditor, quæ usque in hunc diem alius audivit nullus, scribens dicebat: *Castigo corpus meum, & in servitutem redigo, ne forte aliis prædicans ipse reprobus inveniar.* Si igitur ille, qui tanta dignatus est gratia, post tanta & talia opera, opus habebat ut castigaret, in servitutem redigeret, ac potestati dominioque animæ corporis lascivias subjiceret: castigat enim quis quod insurgit, & in servitutem redigit id quod frena rejicit: quid dicemus nos, qui omnibus virtutibus destituti, omnibus peccatis onerati sumus, & præte-

Vita non est propter cibum.

1. Cor. 9. 27.

A κενὴ λέγεται, ἐπειδὴ διάκενός ἐστι καὶ οὐδὲν ἔχουσα βέβαιον, οὐδὲ μόνιμον, ἀλλ' ἀπάτη μόνον ὀφθαλμῶν τυγχάνει, πρὶν ἢ φανῆναι ἀφιπταμένη. * ἢ οὐχ ὁρῶμεν τὸν σήμερον ὑπὸ τῶν ῥαβδούχων προπεμπόμενον, καὶ ὑπὸ τῶν δορυφόρων κυκλούμενον, αὔριον πολλάκις δεσμωτήριον οἰκοῦντα, καὶ μετὰ τῶν κακούργων στρεφόμενον; τί ταύτης τῆς κενῆς καὶ ματαίας δόξης ἀπατηλότερον; εἰ δὲ καὶ μὴ ἐν τῷ παρόντι τὰ τῆς μεταβολῆς αὐτὴν ἐκδέξηται, ὁ θάνατος πάντως ἐπελθὼν διέκοψε τὴν εὐημερίαν, καὶ ὁ σήμερον σοβῶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ εἰς δεσμωτήριον ἐμβάλλων, καὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενος, καὶ μεγάλα φυσῶν, καὶ τοὺς ἅπαντας ἀνθρώπους ὡς σκιὰς B ὁρῶν, ἀθρόον τῇ ἑξῆς κεῖται νεκρὸς ἄπνους, δυσωδίας ἐμπεπλησμένος, μυρίαις κατηγορίαις βαλλόμενος, ὑπὸ τῶν ἀδικηθέντων, ὑπὸ τῶν μηδὲν ἀδικηθέντων, συναλγούντων τοῖς ἀδικηθεῖσι. τί τοῦ τοιούτου ἐλεεινότερον γένοιτ' ἄν; καὶ τὰ μὲν συλλεγέντα ἅπαντα πολλάκις ἐχθροὶ καὶ πολέμιοι πρὸς ἀλλήλους διενείμαντο· τὰ δὲ ἐκ τούτων [a] ἐπισωρευθέντα αὐτῷ ἁμαρτήματα λαβὼν ἄπεισι, τὰς ὑπὲρ τούτων ἀπολογίας μετὰ πολλῆς ἀπαιτούμενος τῆς ἀκριβείας. διὸ παρακαλῶ φεύγοντες τὴν κενὴν ταύτην δόξαν, τὴν ἀληθῆ ποθήσωμεν, καὶ διαιωνίζουσαν, καὶ μήτε χρημάτων ἔρως ἡμᾶς ὑποσκελιζέ- C τω, μήτε ἐπιθυμίας φλὸξ κατακαιέτω, μήτε φθόνος καὶ βασκανία τηκέτω, μήτε θυμὸς ἐμπρησμὸν ἡμῖν ἀπεργαζέσθω, ἀλλὰ πάντα ταῦτα τὰ πονηρὰ καὶ ὀλέθρια πάθη τῇ δρόσῳ τοῦ πνεύματος κατασβέσαντες ὑπερίδωμεν τῶν παρόντων, ποθήσωμεν τὰ μέλλοντα, ἔννοιάν τινα λάβωμεν τῆς μηνύσης ἡμέρας, καὶ πολλὴν τοῦ βίου τὴν ἀκρίβειαν ἐπιδειξώμεθα. οὐδὲ γὰρ διὰ τοῦτο εἰς τὸν βίον τοῦτον παρήχθημεν, ἵνα μόνον ἐσθίωμεν καὶ πίνωμεν. οὐ τὸ ζῆν διὰ τὸ φαγεῖν καὶ πιεῖν γέγονεν, ἀλλὰ διὰ τὸ ζῆν τὸ φαγεῖν καὶ πιεῖν. μὴ τοίνυν ἀντιστρέφωμεν τὴν τάξιν, μήτε ὡς δι' αὐτὸ γενόμενοι οὕτω τῇ D γαστρὶ δουλεύωμεν, καὶ ταῖς τῆς σαρκὸς ἡδοναῖς· ἀλλὰ τὴν ἐντεῦθεν ἡμῖν τικτομένην βλάβην ἀναλογιζόμενοι, καταστέλλωμεν τῆς σαρκὸς τὰ κινήματα, καὶ μὴ ῥαθυμῶμεν, μηδὲ συγχωρῶμεν αὐτὴν κατεξανίστασθαι τῆς ψυχῆς. εἰ γὰρ Παῦλος ὁ τοσοῦτος καὶ τηλικοῦτος, ὁ καθάπερ ὑπόπτερος τὴν οἰκουμένην [b] διαδραμὼν ἅπασαν, καὶ τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν ἀνώτερος γεγονὼς, καὶ τῶν ἀρρήτων ἐκείνων ῥημάτων ἀκοῦσαι καταξιωθεὶς, ὧν μέχρι τῆς σήμερον οὐδεὶς ἄλλος ἤκουσε, γράφων ἔλεγεν· ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα, καὶ δουλαγωγῶ, μήπως E ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι· εἰ τοίνυν ἐκεῖνος ὁ τοσαύτης ἀξιωθεὶς χάριτος μετὰ τοσαῦτα, καὶ τηλικαῦτα κατορθώματα ἐδεῖτο τοῦ ὑπωπιάζειν, καὶ δουλαγωγεῖν, καὶ ὑποτάττειν τῇ τῆς ψυχῆς ἐξουσίᾳ, καὶ ὑπὸ τὴν ταύτης ἀρετὴν εἶναι ποιεῖν τοῦ σώματος τὰ σκιρτήματα· ὑπωπιάζει γάρ τις τὸ κατεξανιστάμενον, καὶ δουλαγωγεῖ [c] τὸ ἀφηνιάζον· τί οὖν ἂν εἴποιμεν ἡμεῖς οἱ πάντων ἔρημοι τῶν ἀγαθῶν, οἱ φορτίοις ἁμαρτημάτων

* Ætate Chrysostomi non raro accidit, ut Præfecti, & alii optimates ex Imperatoris indignatione gradu dejicerentur, & in carcerem trusi, aliquando etiam capite plecterentur. Hæc pluribus in Vita Chrysostomi.

a Sic Savil. & multi mss. At Morel. ἐκσωρευθέντα. Paulopost multi mss. τὰς ὑπὲρ τούτων παρρησίας.

b Savil. & octo mss. διαδραμὼν, Morel. καταδραμών.

c Ἀφηνιάζον ex duobus mss. restituimus: ante legebatur ἀφηνιοῦν, quam vocem merito suspectam habuere Savilius & Dounæus.

βεβαρημένοι, καὶ πρὸς τούτοις πολλὴν τὴν ῥαθυμίαν ἐπιδεικνύμενοι; μὴ γὰρ ἀνακωχὴν ἔχει ὁ πόλεμος οὗτος; μὴ γὰρ καιρὸν ἐπιθέσεως κέκτηται; πάντοτε νήφειν καὶ ἐγρηγορέναι δεῖ, καὶ μηδέποτε ἐν ἀδείᾳ εἶναι· ἐπεὶ μηδὲ ἔστι καιρὸς ὡρισμένος τοῦ τὸν πολεμοῦντος [a] καὶ ἐπεμβαίνοντος ἡμῖν ἐπιθέσεως. ἀεὶ τοίνυν φροντίζωμεν, ἀεὶ μεριμνῶμεν περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, ἵνα οὕτω δυνηθῶμεν καὶ αὐτοὶ ἀνάλωτοι μεῖναι, καὶ τὰς παρὰ τοῦ πολεμίου μηχανὰς διαφυγόντες τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας ἀξιωθῶμεν, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ, μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

A rea magnam ignaviam præ nobis ferimus? Num inducias habet hoc bellum? num tempus aggrediendi assignatum? Semper nos vigilare & sobrios esse oportet, & nunquam in securitate degere: quia non est præfinitum tempus quando nos aggressurus est hostis. Igitur semper nobis cura sit, semper soliciti simus de salute nostra, ut sic nunquam expugnari possimus; & hostiles effugientes insidias, misericordiam a Deo assequamur gratia & miserationibus unigeniti ejus, cum quo Patri, simul & Spiritui sancto sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula B sæculorum. Amen.

ΟΜΙΛΙΑ κγ'.

Νῶε δὲ εὗρε χάριν ἐναντίον Κυρίου τοῦ Θεοῦ. αὗται δὲ αἱ γενέσεις Νῶε. Νῶε ἄνθρωπος δίκαιος, τέλειος ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ, τῷ Θεῷ εὐηρέστησε Νῶε.

ΕΙΔΕΤΕ ἐν τοῖς ἤδη ῥηθεῖσιν, ὅσον τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ τὸ μέγεθος, καὶ πόση αὐτοῦ τῆς ἀνεξικακίας ἡ ὑπερβολή; εἴδετε τῶν τότε ἀνθρώπων τῆς κακίας τὴν ἐπίτασιν; κατεμάθετε ἐν μέσῳ τοσούτῳ πλήθει ὅση τοῦ δικαίου γέγονεν ἡ ἀρετὴ, καὶ ὅτι οὐδὲν αὐτὸν ἐλυμήνατο, οὐδὲ ἡ συμφωνία ἐκείνων ἐπὶ τὴν κακίαν ῥέπουσα, οὔτε τὸ μόνον ἐν μέσῳ τούτων ἀπειλῆφθαι, καὶ τὴν ἐναντίαν ὁδεύειν [b] ὁδόν; καθάπερ γὰρ κυβερνήτης ἄριστος τοὺς τῆς διανοίας οἴακας μετὰ πολλῆς τῆς ἀγρυπνίας μεταχειριζόμενος, οὐκ ἠφίει καταβαπτισθῆναι τὸ σκάφος ὑπὸ τῆς σφοδρότητος τῶν τῆς κακίας κυμάτων, ἀλλὰ ἀνώτερος τοῦ χειμῶνος γενόμενος, καὶ [c] πελάγιος σαλεύων, ὡς ἐν λιμένι καθήμενος, οὕτω τῆς ἀρετῆς τὸ πηδάλιον ἰθύνων ἐκτὸς ἑαυτὸν κατέστησε τοῦ μέλλοντος κλυδωνίου τοὺς κατὰ τὴν οἰκουμένην ἅπαντας καταλήψεσθαι. τοιοῦτόν ἐστιν ἀρετὴ χρῆμα ἀθάνατον, καὶ ἀχείρωτον, οὐκ εἶκον τῇ τοῦ παρόντος βίου ἀνωμαλίᾳ, ἀλλ' ὑπεράνω τῶν τῆς κακίας δικτύων ἀφιπταμένη, καθάπερ ἀφ' ὑψηλῆς τινος σκοπιᾶς, οὕτως ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα καθορῶσα, οὐδενὸς ἐπαισθάνεται τῶν τοῖς ἄλλοις λυπηρῶν φαινομένων. ἀλλ' ὥσπερ ὁ ἐπὶ πέτρας τινὸς ὑψηλῆς ἑστὼς καταγελᾷ τῶν κυμάτων, ἐπειδὰν ἴδῃ ταῦτα περιρρηγνύμενα μὲν τῇ πέτρᾳ, εἰς ἀφρὸν δὲ εὐθὺς διαλυόμενα· οὕτω δὴ καὶ ὁ τὴν ἀρετὴν μετιὼν, ἐν ἀσφαλεῖ χωρίῳ καθεστὼς οὐδὲν ἀηδὲς ὑπομένει ὑπὸ τῆς τῶν πραγμάτων ταραχῆς, ἀλλ' ἐν ἡσυχίᾳ κάθηται τῇ τῶν οἰκείων λογισμῶν ἐντρυφῶν γαλήνῃ, καὶ ἐννοῶν, ὡς οὐδὲν τῶν ποταμίων ῥευμάτων διενήνοχε τὰ τοῦ παρόντος βίου πράγματα μετὰ τοσαύτης εὐκολίας καὶ ῥύμης παρατρέχοντα. καθάπερ γὰρ ἔστιν ἰδεῖν τὰ τῆς θαλάσσης κύματα νῦν μὲν εἰς ὕψος ἄφατον αἰρόμενα, ἀθρόον δὲ πάλιν ταπεινούμενα· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τοὺς ἀρετῆς ἀμελοῦντας, καὶ τῆς κα-

HOMILIA XXIII.

Noë autem invenit gratiam coram Domino Deo. Istæ autem sunt generationes Noë. Noë homo justus, perfectus exsistens in generatione sua: Deo placuit Noë. Gen. 6. 8.

1. VIDISTIS in iis quæ dicta sunt, quanta divinæ misericordiæ magnitudo, quam ingens tolerantia? C Vidistis hominum, qui tunc erant, portentosam malitiam? didicistis quanta fuerit in media tanta multitudine justi virtus, & quam nihil ei nocuerit vel illorum in malum conspiratio, vel quod solus in medio istorum interceptus, longe diversa incesserit via? Nam quasi gubernator optimus, mentis clavum magna vigilantia arripiens, navim suam ab irruentibus malitiæ procellis submergi non est passus: sed factus tempestate potentior, licet in alto jactatus, D quasi in portu sederet, virtutis gubernaculum dirigebat, & a diluvio omnes orbis incolas devastaturo se eripiebat. Tanta res est virtus, tam immortalis, tam invicta, tam nihil cedens hujus vitæ varietatibus: sed super malitiæ retia volitans, quasi e sublimi specula quadam, sic omnia humana despicit, nihil quod aliis molestum sit, sentit. Sed sicut is qui super excelsam petram stat, fluctus ridet, quos videt ad petram magno impetu disrumpi, ac protinus in spumam solvi: ita & qui E virtuti dat operam in securo constitutus loco, nihil insuave fert a rebus turbulentis, sed tranquillus animo & quietus sedet, intelligitque res hujus vitæ nihil differre ab amnium fluentis, utpote quæ tam rapido cursu transeant. Nam sicut videre licet maris fluctus nunc quidem in altum extolli, mox autem deprimi: ita & videmus eos qui virtutem contemnunt, & ne-

Virtutis prærogativæ.

[a] Hæc, καὶ ἐπεμβαίνοντος, desunt in plurimis mss. sed habentur in Morel. & Savil.
[b] Morel. ὁδόν. καθάπερ γὰρ κυβερνήτης, & sic legit Interpres. Savil. ὁδόν. ἀλλὰ καθάπερ κυβερνήτης.
[c] Octo mss. πέλαγος male.

quitiæ dant operam, nunc quidem sublime sapere, & supercilia extollere, atque hujus vitæ curis intentos esse, subito autem dejici, & ad extremam venire inopiam. Quos beatus David subindicans, dicebat: *Ne timueris cum dives factus fuerit homo, vel cum multiplicata fuerit gloria domus ejus: quia cum interierit, non sumet omnia.* Et bene dixit, *Ne timueris.* Ne te conturbet, dicere vult, divitis abundantia & gloriæ splendor. Videbis enim non multo post humi jacentem, & nihil operari valentem, mortuum cadaver vermibus in cibos objectum, nudumque his omnibus factum; qui nihil horum omnino secum auferre po- B tuerit, sed hîc omnia reliquerit. Ne igitur anxius sis, cum videris præsentia: neque beatum dicas eum qui post breve tempus ab his omnibus destituetur. Ejusmodi enim est præsens felicitas, & divitiarum natura, ut non una commigrent, cum hinc fuerit abeundum. Divites enim his omnibus relictis, nudi hinc abscedunt, tantum malitia vestiti, & peccatorum oneribus inde collectis. At longe secus habet virtus, quæ hîc quoque potentiores insidiatoribus, & plane invictos reddit suos, continuamque præbet voluptatem, & ne sentire quidem sinit rerum istarum inæqua- C litatem: sed & hinc emigrantibus comitem se addit, & tunc potissimum, cùm ejus subsidio egemus, in dieque illo terribili magnum nobis præstat auxilium, placans nobis judicis oculum: & sicut hîc ab ingruentibus infortuniis, ita & in futuro se colentes a tormentis illis eripit. Neque hoc solum agit, sed & ineffabilia nobis bona, quibus fruamur, conciliat. Et ut scias hæc ita sese habere, neque nos in vanum & frustra ad blandiendum his verbis uti: tentabo nunc ex his quæ proposita sunt D caritati vestræ id ostendere. Vide enim quomodo admirandus ille vir, Noë dico, universo hominum genere adversus semetipsum clementiam Domini ad iracundiam provocante: ille, inquam, solus sua virtute potuit & indignationis periculum effugere, & magnam Dei benevolentiam sibi conciliare. Ac, si placet, loquamur de iis quæ in præsenti vita eveniunt. Sunt enim fortassis aliqui futuris & invisibilibus parum credentes. Videamus itaque ex iis quæ hic eveniunt, qualia contingunt iis qui ne- E quitiæ se dedunt, & qualia accipit is qui virtutem sectatur. Postquam enim bonus Deus ob ingens malitiæ augmentum sententiam tulit esse humanum genus universali pernicie puniendum, & dixit: *Delebo hominem, quem feci, a facie terræ*: & monstrans indignationis suæ magnitudinem, non contra humanum dumtaxat genus sententiam protulit: sed & contra omnia jumenta, & reptilia, & volatilia: cum enim perituri & submergendi

Psal. 48. 17.

A κίαν μετιόντας ὁρῶμεν, νῦν μὲν μεγαλοφρονοῦντας, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνασπῶντας, καὶ περὶ τὰ τοῦ παρόντος βίου πράγματα ἐπτοημένους, ἀθρόον δὲ ταπεινουμένους, καὶ εἰς ἐσχάτην ἐλαυνομένους πενίαν. τούτους γὰρ καὶ ὁ μακάριος Δαυῒδ ὁ προφήτης αἰνιττόμενος ἔλεγε· μὴ φοβοῦ ὅταν πλουτήσῃ ἄνθρωπος, ἢ ὅταν πληθυνθῇ ἡ δόξα τοῦ οἴκου αὐτοῦ· ὅτι οὐκ ἐν τῷ ἀποθνήσκειν αὐτὸν λήψεται τὰ πάντα. καὶ καλῶς εἶπε, μὴ φοβοῦ, μή σε θορυβείτω, φησὶν, ἡ τοῦ πλούτου περιουσία, καὶ ἡ τῆς δόξης περιφάνεια· ὄψει γὰρ μετ' οὐ πολὺ χαμαὶ κείμενον, ἀνενέργητον, νεκρὸν, ἐῤῥιμμένον, σκωλήκων γινόμενον τροφὴν, γυμνὸν τούτων ἁπάντων γινόμε- B νον, καὶ οὐδὲν ὅλως μεθ' ἑαυτοῦ ἀπενεγκεῖν δυνηθέντα, ἀλλ' ἐνταῦθα ἅπαντα καταλιπόντα. μὴ τοίνυν τὰ παρόντα ἰδὼν ἀγωνιάσῃς, μηδὲ μακαρίσῃς τὸν μετὰ βραχὺν χρόνον ἐν ἐρημίᾳ τούτων μέλλοντα γίνεσθαι. τοιοῦτον γὰρ ἡ παροῦσα εὐημερία; καὶ ἡ τοῦ πλούτου φύσις, οὐ συναποδημεῖ τοῖς ἐντεῦθεν μεθισταμένοις, ἀλλ' ἐνταῦθα αὐτὴν ἅπασαν καταλιπόντες γυμνοὶ, καὶ ἔρημοι ἀπίασι μόνην τὴν κακίαν περιβεβλημένοι, καὶ τὰ ἐκ ταύτης αὐτοῖς συλλεγέντα ἁμαρτημάτων φορτία. ἐπὶ δὲ τῆς ἀρετῆς τοιοῦτον οὐδέν. ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἀνωτέρους τῶν ἐπιβουλευόντων καθίστησι, καὶ ἀναλώτους ἐργά- C ζεται, καὶ διηνεκῆ τὴν ἡδονὴν χαρίζεται, καὶ οὐκ ἀφίησι τῆς τῶν πραγμάτων ἀνωμαλίας αἴσθησιν λαβεῖν, καὶ ἐντεῦθεν ἀποδημοῦσι συμμεθίσταται, καὶ τότε μάλιστα, ὅτε χρήζομεν τῆς παρ' αὐτῆς συμμαχίας, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν πολλὴν ἡμῖν παρέχει τὴν βοήθειαν, ἥμερον ἡμῖν καθιστῶσα τοῦ δικαστοῦ τὸ ὄμμα· καὶ καθάπερ ἐνταῦθα παρόντων τῶν δεινῶν ἀνωτέρους καθίστησι τῶν δεινῶν, οὕτω καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἐξαρπάζει τοὺς αὐτὴν ἐπιφερομένους τῶν κολαστηρίων ἐκείνων. καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλ' ἔτι καὶ τῆς τῶν ἀποῤῥήτων ἀγαθῶν ἀπολαύσεως πρόξενος ἡμῖν γίνεται. καὶ ἵνα μάθῃς, D ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ οὐχ ἁπλῶς καὶ εἰκῇ ψυχαγωγοῦντες ὑμᾶς τούτοις κεχρήμεθα τοῖς ῥήμασιν, ἐκ τῶν νῦν προκειμένων δεῖξαι πειράσομαι τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ. ὅρα γὰρ πῶς ὁ θαυμάσιος οὗτος, ὁ Νῶε λέγω, παντὸς τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους εἰς τὴν κατ' αὐτῶν ἀγανάκτησιν ἐκκαλεσαμένου τὸν φιλάνθρωπον δεσπότην, οὗτος διὰ τῆς οἰκείας ἠδυνήθη ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγανακτήσεως τὴν πεῖραν διαφυγεῖν, καὶ πολλὴν τὴν παρ' αὐτοῦ εὔνοιαν ἀφελκύσασθαι. καὶ εἰ βούλει, τέως περὶ τῶν ἐν τῷ παρόντι βίῳ διαλεχθῶμεν. ἴσως γάρ τινες τοῖς μέλλουσι καὶ μὴ ὁρωμένοις διαπιστοῦσιν. ἴδωμεν τοίνυν E ἐκ τῶν ἐνταῦθα γινομένων, τίνα μὲν τοὺς πρὸς τὴν κακίαν αὐτομολήσαντας διεδέξατο, τίνων δὲ ὁ τὴν ἀρετὴν ἑλόμενος ἠξιώθη. ἐπειδὴ γὰρ διὰ τὴν πολλὴν τῆς κακίας ἐπίτασιν ἀπεφήνατο ὁ ἀγαθὸς θεὸς πανωλεθρίᾳ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος καταδικάσειν εἰπὼν, ἀπαλείψω τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐποίησα, ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, καὶ δεικνὺς τῆς ἀγανακτήσεως αὐτοῦ τὴν ὑπερβολὴν, οὐ κατὰ τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους μόνον τὴν ἀπόφασιν ἐξήνεγκεν, ἀλλὰ καὶ κατὰ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ τῶν ἑρπετῶν, καὶ τῶν πετεινῶν· τῶν γὰρ ἀνθρώπων, δι' οὓς ταῦτα παρήχθη,

ἀπόλλυσθαι μελλόντων, καὶ ὑποβρυχίων γίνεσθαι, εἰκότως καὶ ταῦτα τῆς τιμωρίας συναπήλαυσεν· ἐπειδὴ οὖν ἡ ἀπόφασις ἀόριστος ἦν, καὶ οὐδεμίαν ἔχουσα διαίρεσιν, ἵνα μάθῃς τὸ ἀπροσωπόληπτον τοῦ θεοῦ, καὶ ὅτι ταῖς καρδίαις ταῖς ἡμετέραις ἐμβατεύων οὐδένα παρορᾷ, ἀλλὰ κἂν μικράν τινα ἀφορμὴν εὕρῃ παρ' ἡμῶν εἰσφερομένην, ἄφατον αὐτοῦ ἐπιδείκνυται τὴν φιλανθρωπίαν, φησὶν ἡ γραφή, ἵνα μὴ νομίσωμεν ὅτι παντελὴς ἀφανισμὸς γίνεται τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους, ἀλλὰ γνῶμεν, ὅτι διὰ τὴν οἰκείαν αὐτοῦ ἀγαθότητα ἀφίησι σπινθῆρά τινα σώζεσθαι, καὶ ῥίζαν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, ὥστε πάλιν εἰς μακροὺς ἐκταθῆναι κλάδους· Νῶε δέ, φησιν, εὗρε χάριν ἐναντίον τοῦ θεοῦ.

Σκόπει τῆς γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν, ὅπως οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν συλλαβήν ἐστιν εὑρεῖν ἁπλῶς κειμένην. ἐπειδὴ γὰρ ἐδίδαξεν ἡμᾶς τὴν ὑπερβολὴν τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῆς τιμωρίας τὸ μέγεθος τῆς μελλούσης ἐπάγεσθαι τοῖς ταύτης ἐργάταις, διδάσκει ἡμᾶς καὶ τὸν ἐν τοσούτῳ πλήθει δυνηθέντα τὴν ἀρετὴν ἀκέραιον διασῶσαι. ἔστι μὲν γὰρ καὶ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἀρετὴ θαυμαστή· ὅταν δὲ καὶ ἐν μέσῳ τῶν κωλυόντων τυγχάνων τις ταύτην μετίῃ, πολλῷ μᾶλλον θαυμαστοτέραν αὐτὴν ἀποφαίνει. διὰ τοῦτο ὥσπερ θαυμάζουσα τὸν δίκαιον ἡ θεία γραφή φησιν, ὅτι μεταξὺ τῶν τοσούτων διὰ τὴν κακίαν μελλόντων ἀγανακτήσεως πειρᾶσθαι, Νῶε δὲ εὗρε χάριν ἐναντίον κυρίου τοῦ θεοῦ. εὗρε χάριν, ἀλλ' ἐναντίον τοῦ θεοῦ, οὐχ ἁπλῶς εὗρε χάριν, ἀλλ' ἐναντίον κυρίου τοῦ θεοῦ· ἵνα ἡμᾶς διδάξῃ ὅτι ἕνα τοῦτον εἶχε τὸν σκοπόν, ὥστε τὸν ἀκοίμητον ἐκεῖνον ὀφθαλμὸν ἐπαινέτην ἔχειν, καὶ οὐδεὶς αὐτῷ λόγος τῆς τῶν ἀνθρώπων δόξης, οὐδὲ τῆς ἀτιμίας, καὶ τοῦ γέλωτος. εἰκὸς γὰρ αὐτὸν ἀπεναντίας ἅπασι τὴν ἀρετὴν μετιέναι βουλόμενον πολλὴν ὑπομένειν τὴν χλεύην, καὶ τὸν γέλωτα, πάντων τῶν τὴν κακίαν μετιόντων εἰωθότων ἀεὶ [a] ἐπισκώπτειν τοὺς ταύτην φεύγειν βουλομένους, καὶ ἀρετὴν αἱρουμένους, ὅπερ καὶ νῦν πολλάκις γίνεται. καὶ πολλοὺς τῶν ῥᾳθυμοτέρων ὁρῶμεν μὴ φέροντας τὸν γέλωτα, καὶ τὴν χλευασίαν, ἀλλὰ προτιμῶντας τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων δόξαν τῆς ἀληθοῦς, καὶ ἀεὶ μενούσης, ὑποσυρομένους καὶ συγκατασπωμένους τῇ τῶν ἑτέρων ἀνθρώπων κακίᾳ. ψυχῆς γάρ ἐστι γενναίας καὶ στερρῷ τῷ φρονήματι κεχρημένης τὸ δυνηθῆναι ἀντισχεῖν πρὸς τοὺς διασύρειν βουλομένους, καὶ μὴ πρὸς ἀρέσκειαν τῶν ἀνθρώπων τι διαπράττεσθαι, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἀκοίμητον ἐκεῖνον ὀφθαλμὸν τείνειν τὸ ὄμμα, καὶ τὴν παρ' ἐκείνου εὐφημίαν μόνον ἀναμένειν, καὶ τούτων ὑπερορᾶν, καὶ μηδὲν ἡγεῖσθαι αὐτῶν τὸν ἔπαινον, μήτε τὸν ψόγον, ἀλλὰ καθάπερ σκιὰς καὶ ὀνείρατα παρατρέχειν. καὶ ἐνταῦθα μὲν πολλοὶ πολλάκις τὴν ὕβριν οὐ φέροντες δέκα ἢ εἴκοσι ἀνθρώπων, ἢ καὶ ἐλαττόνων ὑπεσκελίσθησαν καὶ κατέπεσον. ἔστι γὰρ αἰσχύνη ἐπάγουσα ἁμαρτίαν. οὐδὲ γὰρ τὸ τυχόν ἐστιν ὑπεριδεῖν τῶν ὀνειδιζόντων, καὶ καταγελώντων, καὶ κωμῳδεῖν βουλομένων· ἀλλ' ὁ δίκαιος οὗτος οὐχ οὕτως.

[a] Sic Savil. & ſeptem mſſ. In Morel. σκώπτειν.

A homines eſſent, propter quos hæc facta ſunt, jure ac merito illa quoque pœnæ conſortio paria fuere. Igitur cum ſententia nondum præfinita eſſet, qua alii ab aliis ſecernerentur, ut diſcas quam non ſit perſonarum acceptor Deus, ſed in corda noſtra ingrediens nullum deſpiciat, & ſi vel parvam quamdam occaſionem nos afferamus, ineffabilem ſuam declaret miſericordiam, inquit Scriptura, ut ne totum genus humanum abolendum putemus: ſed ſciamus, ipſum per ſuam bonitatem relinquere ſcintillam & radi- B cem quamdam ſalvam, ut iterum humanum genus in proceros extendi poſſit ramos: *Noë*, inquit, *invenit gratiam coram Deo.*

2. Vide Scripturæ diligentiam, quomodo ne ſyllabam quidem unam inutilem contineat. Nam poſtquam nos docuit gravitatem nequitiæ hominum, & pœnæ magnitudinem improbis inferendam, indicat nobis eum qui in tanta multitudine potuerit ſinceram ſervare virtutem. Eſt enim virtus etiam per ſeipſam admirabilis. Quod ſi quis illam in medio prohibentium colat, multo admirabiliorem ipſam oſtendit. Propterea divina Scri- C ptura quaſi admirando juſtum dicit de illo, in medio illorum qui indignationem Dei experturi erant verſante, *Noë autem invenit gratiam coram Domino Deo.* Invenit gratiam, ſed coram Deo: non ſimpliciter invenit gratiam, ſed coram Domino Deo: ut nos doceat, ipſum unum habuiſſe ſcopum, ut ab illo oculo laudaretur, qui dormitare ſopirique neſcit, nihilque curaviſſe humanam gloriam, vel ignominiam, vel irriſionem. Veriſimile enim eſt eum, cum præter morem omnium virtutem coleret, fuiſſe ſubſanna- D tum & irriſum ab omnibus nequitiam ſectantibus, qui conſueverant eos qui illam vitarent, & virtutem amplexarentur irridere: id quod & nunc ſæpe fieri ſolet. Videmuſque ſegnes multos qui riſum & ſubſannationem ferre nequeunt, ſed præferunt humanam gloriam veræ & immortali, abſtracti & allecti ab aliorum hominum malitia. Animæ enim fortis & conſtantis eſt, poſſe obſiſtere iis qui avellere moliuntur, & nihil facere ut hominibus placeat: ſed oculum ſuum intendere ad il- E lum inſopitum oculum, atque ab eo ſolum gloriam exſpectare, iſtorumque gloriam deſpicere, nulliuſque pili facere humanam laudem vel convitia, ſed ea prætermittere ut umbras & ſomnia. Jam hic ſæpe multi non ferentes injurias decem aut viginti hominum vel etiam pauciorum, ſupplantati ſunt & corruerunt. *Eſt enim confuſio ducens in peccatum.* Eccli. 4. 2[illegible] Neque parvum eſt deſpicere irridentes & exprobrantes & ſalibus inceſſentes: at juſtus ille non talis

erat, neque enim tantum decem & viginti & centum homines, sed & omnem hominum naturam, & tot myriadas despexit. Verisimile enim est omnes illos risisse, traduxisse, subsannavisse, debacchatos esse; ac forte etiam, si possibile fuisset, dilacerare voluisse. Semper enim contra virtutem insanit malitia: atqui non solum nihil illi nocet, sed & infestando fortiorem reddit. Tantum enim virtutis est robur, ut patiendo superet eos qui negotium sibi faciant, & cum impugnatur, hostibus fiat potentior. Atque id in multis videmus. Cæterum ut vobis occasiones
Prov. 9. 9. præbeamus: *Da* enim, inquit, *sapienti occasionem, & sapientior erit:* operæ-precium fuerit & ex veteri, & ex novo Testamento Scripturæ vobis afferre exempla. Ita-
Gen. 4. que cogita, obsecro te, Abel nonne occisus est a Caïn? nonne humi prostratus? Sed ne spectes quod prævaluerit, occideritque eum cui invidebat, nihil ab illo læsus; sed sequentia expende: ut scilicet occisus ille ad hoc usque tempus prædicetur & coronetur, nec tantum tempus ejus memoriam imminuat, at qui occidit & prævaluit, etiam tunc vitam morte graviorem sustinuit; atque ex eo tempore usque in hodiernum infametur, & omnibus exsecrationi habeatur, cum ille quotidie omnium ore celebretur. Et hæc quidem in præsenti vita: quæ autem in futuro sæculo contingent, quis sermo, quæ mens enarrare posset? Ac scio quidem vos, utpote intellectu præditos, multa talia in Scripturis contenta reperturos esse. Nam illæ hac de causa in nostram utilitatem sunt scriptæ, ut hæc discentes, malitiam fugiamus virtutemque colamus. Vis & in novo Testamento idipsum videre? Audi bea-
Act. 5. 41. tum Lucam istud ipsum de Apostolis narrantem, qui flagellati a concilio discesserunt gaudentes, eo quod digni fuissent habiti qui pro nomine Christi ferrent ignominiam. Tametsi flagella non gaudii sint occasiones, sed tristitiæ & mœroris: nihilominus flagella propter Deum, & causa propter quam flagellabantur, gaudium eis pariebant. At ii qui flagellarant, in magna animi consternatione & hæsitatione nesciebant quid facerent. Audi enim illos, quomodo post flagellationem animo flu-
Act. 4. 16. ctuent, & dicant: *Quid faciemus hominibus istis?* Quid dicis? flagellastis, innumeris malis eos affecistis, & adhuc dubitatis? Tam fortis invictaque res est virtus, & dum patitur, lædentes vincit.

3. Sed ne prolixior sit sermo, necessarium fuerit, ut iterum ad justum nostrum redeamus, & cum stupore admiremur illius virtutis præstantiam, quomodo nempe populum ridentem, ludificantem, subsannantem, traducentem; iterum enim eadem dico & dicere non cessabo; despicere & superare potuerit. Quomodo? Ego dicam. Quia continuo ad oculum illum, qui falli

A οὐ μόνον γὰρ δέκα καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως, καὶ μυριάδων τοσούτων ὑπερεῖδεν. εἰκὸς γὰρ ἅπαντας αὐτοὺς καταγελᾷν, κωμῳδεῖν, χλευάζειν, πολλὴν τὴν παροινίαν περὶ αὐτὸν ἐπιδείκνυσθαι, ἴσως δὲ ἢ καὶ βούλεσθαι διασπᾷν, εἰ οἷόν τε ἦν. πολλὴν γὰρ ἀεὶ τὴν μανίαν ἐπιδείκνυται ἡ κακία κατὰ τῆς ἀρετῆς· ἀλλ' οὐ μόνον οὐδὲν αὐτὴν βλάπτει, ἀλλὰ καὶ τὸ πολεμεῖν ἰσχυροτέραν αὐτὴν ἀπεργάζεται. τοσαύτη γὰρ τῆς ἀρετῆς ἡ ἰσχὺς, ὅτι ἐν τῷ πάσχειν [a] τῶν ποιούντων περιγίνεται, καὶ ἐν τῷ πολεμεῖσθαι τῶν
B πολεμούντων ἀνωτέρα καθίσταται. καὶ τοῦτο ἔνεστι μὲν ἐκ πολλῶν συνιδεῖν· ἵνα δὲ ἀφορμὰς ὑμῖν παράσχωμεν· δίδου γὰρ, φησὶ, σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται. ἀναγκαῖον καὶ ἐκ τῆς παλαιᾶς καὶ ἐκ τῆς καινῆς τὰ παραδείγματα ὑμῖν παραγαγεῖν. ἐννόει μοι τοίνυν τὸν Ἄβελ, οὐχὶ ἀνῃρέθη ὑπὸ τοῦ Κάϊν; οὐχὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἦν ἐῤῥιμμένος; ἀλλὰ μὴ τοῦτο σκόπει, ὅτι ἐκράτησε καὶ περιεγένετο, καὶ ἀνεῖλε τὸν φθονούμενον, καὶ οὐδὲν ἠδικηκότα· ἀλλὰ τὰ μετὰ ταῦτα λογίζου, ὅτι ὁ μὲν ἀναιρεθεὶς, ἐξ ἐκείνου μέχρι τοῦ νῦν ἀνακηρύττεται, καὶ στεφανοῦται, καὶ ὁ τοσοῦτος χρόνος τὴν μνήμην οὐκ ἐμάρανεν· ὁ δὲ ἀνελὼν, καὶ περιγενόμενος, καὶ τότε ζωὴν θανάτου
C βαρυτέραν ὑπέμενε, καὶ ἐξ ἐκείνου μέχρι τοῦ νῦν ἔτι μὲν στηλιτεύεται, καὶ τὰς παρὰ πάντων κατηγορίας δέχεται, ἐκεῖνος δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐν τοῖς ἁπάντων ᾄδεται στόμασι. καὶ ταῦτα μὲν ἐν τῷ παρόντι βίῳ, τὰ δὲ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι ποῖος λόγος, ποία διάνοια παραστῆσαι δυνήσεται; καὶ οἶδα μὲν ὅτι συνετοὶ ὄντες πολλὰ καὶ διάφορα ἕτερα τοιαῦτα εὑρήσετε ἐν ταῖς γραφαῖς κείμενα. διὰ γὰρ τοῦτο γέγραπται πρὸς ὠφέλειαν τὴν ἡμετέραν, ὥστε ταῦτα μανθάνοντας φεύγειν μὲν τὴν κακίαν, προτιμᾷν δὲ τὴν ἀρετήν. βούλει καὶ ἐν τῇ καινῇ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἰδεῖν; ἄκουε τοῦ μακαρίου Λουκᾶ τὸ αὐτὸ τοῦτο διηγουμένου περὶ τῶν ἀποστόλων, ὅτι
D μαστιγωθέντες ἀνεχώρουν ἀπὸ τοῦ συνεδρίου χαίροντες, ὅτι κατηξιώθησαν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ ἀτιμασθῆναι. καίτοι γε αἱ μάστιγες οὐ χαρᾶς ἦσαν ἀφορμαὶ, ἀλλὰ λύπης καὶ ἀθυμίας· ἀλλ' αἱ διὰ τὸν θεὸν μάστιγες, καὶ ἡ ὑπόθεσις, δι' ἣν ἐμαστίζοντο, τὴν χαρὰν αὐτοῖς ἔτικτε. καὶ οἱ μὲν μαστιγώσαντες ἐν ἀπορίᾳ πολλῇ, καὶ ἀμηχανίᾳ καθεστήκεισαν, οὐκ εἰδότες ὅ τι πράξωσιν. ἄκουε γὰρ αὐτῶν καὶ μετὰ τὰς μάστιγας διαπορούντων, καὶ λεγόντων· τί ποιήσομεν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις; τί λέγεις; ἐμαστίξατε, μυρία κακὰ διεθήκατε,
E καὶ ἔτι ἀπορεῖτε; τοσοῦτόν ἐστιν ἰσχυρὸν πρᾶγμα καὶ ἀχείρωτον ἡ ἀρετὴ, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ πάσχειν τῶν ποιούντων περιγινομένη.

Ἀλλ' ἵνα μὴ μακρὸν ποιῶμεν τὸν λόγον ἀναγκαῖον πάλιν ἐπανελθεῖν ἐπὶ τὸν δίκαιον τοῦτον, καὶ ἐκπλαγῆναι αὐτοῦ τῆς ἀρετῆς τὴν ὑπερβολὴν, πῶς ἴσχυσε τοσούτου δήμου καταγελῶντος, ἐπεμβαίνοντος, χλευάζοντος, κωμῳδοῦντος· πάλιν γὰρ τὰ αὐτὰ λέγω, καὶ λέγων οὐ παύσομαι· ὑπεριδεῖν, καὶ ἀνώτερος γενέσθαι. πῶς; ἐγὼ λέγω. ἐπειδὴ διηνεκῶς ἑώρα πρὸς τὸν ἀκοίμητον

[a] Sic Savil. & sex mss. atque ita legit interpres. Morel. τῶν | | τούτοις περιγίνεται καὶ τῷ,

ὀφθαλμὸν,

ὀφθαλμὸν, ἐκεῖ τεταμένον εἶχε τῆς διανοίας τὸ ὄμμα, καὶ λοιπὸν τούτων ἁπάντων ὡς οὐδὲν ὄντων ἐφρόντιζε. καὶ γὰρ οὕτως ἔχει· ἐπειδὰν γάρ τις τρωθῇ τῷ ἔρωτι ἐκείνῳ, καὶ εἰς τὸν πρὸς τὸν θεὸν πόθον ἑαυτὸν ἐκτείνῃ, οὐδὲν ἕτερον ὁρᾷ τῶν ὁρωμένων, ἀλλὰ διηνεκῶς ἐκεῖνον φαντάζεται τὸν ποθούμενον καὶ ἐν νυκτὶ, καὶ ἐν ἡμέρᾳ, καὶ κοιταζόμενος, καὶ διανιστάμενος. μὴ τοίνυν σε ξενιζέτω, εἰ καὶ ὁ δίκαιος οὗτος ἅπαξ ἐκεῖ τείνας αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, οὐδενὸς ἐφρόντιζε τῶν ὑποσκελίζειν ἐπιχειρούντων. τὰ γὰρ παρ' ἑαυτοῦ ἐπιδειξάμενος, καὶ τὴν ἄνωθεν χάριν ἐπισπασάμενος ἀνώτερος ἁπάντων ἐγίνετο. Νῶε γάρ, φησιν, εὗρε χάριν ἐναντίον κυρίου τοῦ θεοῦ. εἰ καὶ πάσῃ τῇ τῶν τότε ἀνθρώπων φύσει οὐκ ἦν ἐπίχαρις, οὐδὲ ποθεινὸς, διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τὴν αὐτὴν αὐτοῖς ὁδεύειν ὁδὸν, ἀλλὰ πρὸς ἐκεῖνον τὸν τὰς καρδίας ἐμβατεύοντα χάριν εὗρε, καὶ ἐκεῖνος αὐτοῦ τὴν γνώμην ἀπεδέξατο. τί γὰρ, εἰπέ μοι, βλάβος ἐντεῦθεν ἐγίνετο ἀπὸ τῆς τῶν ὁμογενῶν χλεύης καὶ τοῦ καταγέλωτος, τοῦ πλάσαντος τὰς καρδίας ἡμῶν, καὶ συνιέντος εἰς πάντα τὰ ἔργα ἡμῶν ἀνακηρύττοντος τὸν ἄνδρα καὶ στεφανοῦντος; τί δὲ ὄφελος ἀνθρώπῳ γένοιτ' ἂν παρὰ πάσης τῆς οἰκουμένης θαυμαζομένῳ καὶ ἐπαινουμένῳ, παρὰ δὲ τοῦ τῶν ὅλων δημιουργοῦ, καὶ τοῦ ἀπαραλογίστου δικαστοῦ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς φοβερᾶς κρινομένῳ; ταῦτα τοίνυν εἰδότες, ἀγαπητοὶ, μηδένα λόγον ποιώμεθα τοῦ παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπαίνου, μηδὲ τὴν παρὰ τούτων εὐφημίαν ἐκ παντὸς τρόπου ζητῶμεν, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκεῖνον μόνον τὸν ἐτάζοντα καρδίας καὶ νεφροὺς, καὶ τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα μετιῶμεν, καὶ τὴν κακίαν φεύγωμεν. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς παιδεύων ἡμᾶς μὴ κεχηνέναι πρὸς τὰς παρὰ τῶν ἀνθρώπων εὐφημίας, μετὰ πολλὰ ἕτερα τελευταῖον καὶ τοῦτο ἐπήνεγκε λέγων· οὐαὶ ὑμῖν, ὅταν καλῶς εἴπωσιν ὑμᾶς πάντες οἱ ἄνθρωποι. σκόπει πῶς διὰ τοῦ οὐαὶ ἡμῖν ἐνεφάνισε, ποταπὴ τοῖς τοιούτοις κείσεται τιμωρία. τὸ γὰρ οὐαὶ τοῦτο θρηνῶδές ἐστιν ἐπίφθεγμα· μονονουχὶ γὰρ ταλανίζων αὐτοὺς, φησιν· οὐαὶ ὑμῖν, ὅταν καλῶς εἴπωσιν ὑμᾶς πάντες οἱ ἄνθρωποι. καὶ ὅρα τοῦ ῥητοῦ τὴν ἀκρίβειαν. οὐκ εἶπεν ἁπλῶς, οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ, πάντες οἱ ἄνθρωποι. οὐδὲ γὰρ οἷόν τε τὸν ἐνάρετον, καὶ τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν ὁδεύοντα, καὶ ταῖς ἐντολαῖς τοῦ Χριστοῦ κατακολουθοῦντα παρὰ πάντων ἀνθρώπων ἐπαινεῖσθαι καὶ θαυμάζεσθαι. πολλὴ γὰρ τῆς κακίας ἡ ἐπίτασις, καὶ ἡ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐναντίωσις. εἰδὼς οὖν ὁ δεσπότης, ὅτι τὸν μετὰ ἀκριβείας τὴν ἀρετὴν μετιόντα, καὶ τὸν παρ' αὐτοῦ μόνον ἐκδεχόμενον ἔπαινον, τῶν ἀδυνάτων ἂν εἴη παρὰ πάντων ἀνθρώπων ἐπαινεῖσθαι, καὶ καλῶς ἀκούειν, διὰ τοῦτο ταλανίζει τοὺς διὰ τὸν παρὰ τούτων ἔπαινον τῆς ἀρετῆς ἀμελοῦντας. ἡ γὰρ παρὰ πάντων εὐφημία τεκμήριον ἂν εἴη μέγιστον τοῦ μὴ πολὺν τῆς ἀρετῆς λόγον ποιεῖσθαι. πῶς γὰρ παρὰ πάντων ἐπαινεθείη ὁ ἐνάρετος, εἰ βούλοιτο τοὺς ἀδικουμένους ἐξαρπάζειν τῶν ἀδικούντων, τοὺς ἐπηρεαζομένους τῶν κακῶς ποιεῖν βουλομένων; πάλιν εἰ βούλοιτο διορθοῦν τοὺς ἁμαρτάνοντας, καὶ ἐπαι-

A sopirique nequit, mente respexit, postea hæc omnia quasi non essent curavit. Et profecto sic se res habet, ut cum quis hoc amore saucius est, & in Deum desiderio suo tendit, nihil visibilium videat; sed perpetuo eum quem desiderat imaginetur, nocte scilicet atque die cubans & surgens. Ne igitur mirum tibi sit, si & justus ille semel eo solum respiciens, non curavit eos qui supplantare ipsum conabantur. Nam exhibito studio suo, & divinam gratiam nactus, his omnibus superior erat. *Noë* enim, inquit, *invenit gratiam coram* B *Domino Deo.* Tametsi omni hominum generi, quod tunc erat, non esset gratus, neque amabilis, eo quod nolebat eamdem incedere viam, quam illi: apud eum tamen qui corda scrutatur invenit gratiam, qui & illius mentem approbavit. Et quid damni, dic, oriebatur, quod a congeneribus subsannaretur & irrideretur: cum is qui finxit corda nostra, & intelligit omnia opera nostra, prædicaret illum & coronaret? Et quæ utilitas homini, si ipsum totus orbis admiretur & laudet: conditor autem omnium, & judex qui decipi nequit, in die illo terribili condemnaturus C sit? Itaque, dilecti, cum hæc nobis comperta sint, nullius pensi habeamus hominum laudem, neque ab illis celebrari quovis modo quæramus: sed propter illum solum qui scrutatur corda & renes, virtutis opera faciamus, & peccata fugiamus. Quamobrem Christus erudiens nos, ut ne captandis hominum laudibus inhiemus, post multa alia tandem & hoc intulit, dicens: *Væ vobis quando benedixerint vobis omnes homines.* Luc.6.26. Considera quomodo per, Væ, nobis declarat quotuplex illos pœna maneat. Væ enim lamenti nuncium ver- D bum est. Unde quasi miseros eos vocans, dicit: *Væ vobis, quando benedixerint vobis omnes homines.* Et vide quam caute dictum. Non simpliciter dixit, homines: sed, *omnes homines.* Laudari Christianus ab omnibus nequit. Impossibile enim est, ut vir probus qui per angustam & arctam virtutis viam ambulat, & mandata sequitur Christi, ab omnibus laudetur, & admirationi habeatur. Est enim & illa ingens malitia, virtuti adversari. Proinde Dominus sciens non posse fieri ut is qui virtutem dili- E genter exercet, & ab ipso tantum laudem ut accipiat præstolatur, ab omnibus hominibus laudetur, & bene audiat; ideo miseros vocat eos qui propter humanam laudem virtutem negligunt. Nam celebrari ab omnibus, maximum fuerit argumentum non magnam haberi virtutis rationem. Quomodo enim ab omnibus probari poterit vir bonus, si vult injuria affectos eripere ab iis qui injuria afficiunt, & eos qui vexantur, ab iis qui male faciunt? & iterum si vult corrigere peccantes, & laudare bene agentes,

nonne verisimile est, eum ab aliis laudandum, ab aliis vituperandum esse. Propterea inquit: *Væ vobis quando vobis benedixerint omnes homines.* (Luc. 6. 26.) Quomodo igitur non erit admiratione & laude dignus justus iste, qui ea quæ Christus adveniens docuit, prius ipse a lege naturæ edoctus, deditissima opera adimplevit, laudemque humanam contemnendo, gratiam apud Deum per virtutem invenire studuit? *Noë* enim, inquit, *invenit gratiam coram Domino Deo.* Cæterum ipsum propter virtutes quas habebat, invenisse gratiam coram Domino Deo, narravit nobis admirabilis ille Propheta Spiritu sancto afflatus: operæ-precium itaque ut & sequentia discamus, & videamus quid de illo sentiat Deus. 9. *Hæ autem*, inquit, *sunt generationes Noë: Noë homo justus, perfectus in generatione sua: Deo placuit Noë.* Rarus & novus genealogiæ modus: nam ut divina Scriptura dixit, *Hæ sunt generationes Noë:* & aures nostras excitavit, quasi genealogiam illius narratura, & quis ejus pater fuerit, & unde genus duxerit, & quomodo in hanc vitam fuerit editus, & alia cuncta quæ mos est genealogias narrantibus recensere: relictis tamen illis omnibus, & aliorum consuetudine superior, inquit: *Noë homo justus, perfectus in generatione sua: Deo placuit Noë.* Vidisti admirabilem genealogiam? *Noë*, inquit, *homo:* vide etiam naturæ commune nomen pro laude justi usurpatum. Nam quia cæteri ob carnales voluptates, quibus immersi erant, amiserant esse homines; iste, inquit, in tanto populo hominis imaginem servavit. Tunc quippe homo est, quando virtutem colit. Neque enim speciem habere hominis, & oculos, & nares, & os, & genas, & cætera membra, hoc hominem esse ostendit: hæc enim membra sunt corporis. Hominem illum dicimus, qui imaginem hominis salvam retinet. Quæ autem est imago hominis? rationalem esse. Quid ergo? an non & illi fuerunt rationales? Verum non hoc solum fuerit hominem esse, sed & virtutibus esse deditum, & vitia fugere, & illicitis affectionibus imperare, & mandatis dominicis obtemperare, hoc est esse hominem.

Improbos non homines appellat Scriptura.

4. Porro ut discas morem esse Scripturæ, ut vitiis studentes & virtutem negligentes, hominum nomine vocare non dignetur, audi Deum loquentem, sicut heri dicebamus: *Non permanebit spiritus meus in hominibus istis, eo quod ipsi carnes sunt.* Ego enim, dicere vult, substantiam ex carne & anima illis dedi: ipsi autem quasi sola carne circumdati, ita virtutes animi negligunt, & solam carnem deinde sectantur. Vidisti quomodo ob mali-

A νῦν τοὺς κατορθοῦντας, οὐκ εἰκὸς τοὺς μὲν ἐπαινεῖν, τοὺς δὲ ψέγειν; διὰ τοῦτό φησιν· οὐαὶ ὑμῖν, ὅταν καλῶς ὑμᾶς εἴπωσι πάντες οἱ ἄνθρωποι. πῶς οὖν οὐκ ἄξιον θαυμάζειν καὶ ἐκπλήττεσθαι τὸν δίκαιον τοῦτον, ὅτι ἅπερ ὁ Χριστὸς παραγινόμενος ἐδίδασκε, ταῦτα προλαβὼν ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ φύσει ἐγκειμένου νόμου παιδευθεὶς μετὰ πολλῆς μετῄει τῆς ὑπερβολῆς, καὶ τὸν παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἔπαινον ἀποπεμψάμενος, διὰ τῆς τῶν βεβιωμένων ἀρετῆς τὴν παρὰ τῷ θεῷ χάριν εὑρεῖν ἐσπούδαζε; Νῶε γάρ, φησιν, εὗρε χάριν ἐναντίον κυρίου B τοῦ θεοῦ. ἀλλ' ὅτι μὲν διὰ τὴν προσοῦσαν αὐτῷ ἀρετὴν εὗρε χάριν ἐναντίον κυρίου τοῦ θεοῦ, διηγήσατο ἡμῖν ὁ [a] θαυμάσιος οὗτος προφήτης ἐνηχούμενος ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος· ἀναγκαῖον δὲ καὶ τὰ ἑξῆς εἰρημένα καταμαθεῖν, καὶ ἰδεῖν καὶ τὴν ψῆφον τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ περὶ αὐτοῦ γινομένην. αὗται δέ, φησιν, αἱ γενέσεις Νῶε· Νῶε ἄνθρωπος δίκαιος, τέλειος ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ· τῷ θεῷ εὐηρέστησε Νῶε. ξένος γενεαλογίας τρόπος. εἰποῦσα γὰρ ἡ θεία γραφή, αὗται δὲ αἱ γενέσεις Νῶε, C καὶ τὰς ἀκοὰς ἡμῶν ἀναπτερώσασα ὡς μέλλουσα τὴν γενεαλογίαν αὐτοῦ διηγεῖσθαι, καὶ τίς μὲν αὐτοῦ πατὴρ ἐγένετο, πόθεν δὲ τὸ γένος κατῆγε, καὶ ὅπως εἰς τὸν βίον παρῆλθε, καὶ τὰ ἄλλα ἅπαντα, ἅπερ ἔθος τοῖς τὰς γενεαλογίας ἐξηγουμένοις διηγεῖσθαι, ταῦτα πάντα καταλιποῦσα, καὶ τῆς συνηθείας ἀνωτέρω γενομένη, φησί· Νῶε ἄνθρωπος δίκαιος, τέλειος ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ, τῷ θεῷ εὐηρέστησε Νῶε. εἶδες θαυμαστὴν γενεαλογίαν; Νῶε, φησιν, ἄνθρωπος. ὅρα καὶ τὸ κοινὸν ὄνομα τῆς φύσεως ἀντ' ἐγκωμίου τῷ δικαίῳ γινόμενον. D ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι καὶ τὸ ἄνθρωποι εἶναι ἀπώλεσαν διὰ τὸ πρὸς τὰς τῆς σαρκὸς ἡδονὰς ὀλισθῆσαι, οὗτος, φησιν, ἐν τοσούτῳ δήμῳ τοῦ ἀνθρώπου τὴν εἰκόνα διέσωσε. τοῦτο γὰρ ἄνθρωπος, ὅταν ἀρετὴν μετίῃ. οὐδὲ γὰρ τὸ μορφὴν ἔχειν τὴν ἀνθρώπου, καὶ ὀφθαλμούς, καὶ ῥῖνα, καὶ στόμα, καὶ παρειάς, καὶ τὰ λοιπὰ μέλη, τοῦτο ἄνθρωπον ἀποδείκνυσι· ταῦτα γὰρ μέλη τυγχάνει τοῦ σώματος. ἄνθρωπον γὰρ ἐκεῖνον ἂν καλέσαιμι τὸν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου διασώζοντα. τί δέ ἐστι τοῦ ἀνθρώπου ἡ εἰκών; τὸ λογικὸν εἶναι. τί οὖν, φησιν; ἐκεῖνοι οὐκ ἂν εἶεν λογικοί; ἀλλ' οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνάρετον εἶναι, E καὶ τὸ τὰ κακὰ διαφεύγειν, καὶ τῶν ἀτόπων παθῶν κρατεῖν, τὸ ταῖς ἐντολαῖς τοῦ δεσπότου κατακολουθεῖν, τοῦτο ἄνθρωπος.

Καὶ ἵνα μάθῃς, ὅτι ἔθος τῇ γραφῇ τοὺς τὴν κακίαν μετιόντας, καὶ τῆς ἀρετῆς ἀμελοῦντας μηδὲ τῆς τοῦ ἀνθρώπου προσηγορίας ἀξιοῦν, ἄκουε τοῦ θεοῦ λέγοντος, καθάπερ χθὲς ἐλέγομεν· οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας. ἐγὼ γάρ, φησι, * μετὰ τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ψυχῆς τὴν * ἐξουσίαν ἐδωρησάμην· αὐτοὶ δὲ ὡς σάρκα μόνον περικείμενοι, οὕτω τῆς κατὰ τὴν ψυχὴν ἀρετῆς ἀμελοῦντες * ὅλοι τῆς σαρκὸς λοιπὸν γεγόνασιν. εἶδες πῶς διὰ τὴν *

a Sic Savil. & sex mss. In Morel ὁ μακάριος οὗτος.

* In Savil. Morel. & mss. omnibus ita legitur, μετὰ τῆς σαρκὸς καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἐξουσίαν ἐδωρησάμην. Pro τὴν ἐξουσίαν, Interpres legit τὴν οὐσίαν, quæ lectio optima, vertit enim, *substantiam ex carne & anima illis dedi.* Quam interpretationem quod seriei probe congruat mutare noluimus.

* Ὅλοι τῆς σαρκὸς λοιπὸν γεγόνασι. In hæc verba isthæc apposite notat Savilius. *Nota usum genitivi cum verbo substantivo, cum significatur aliquem alicui rei prorsus addictum esse. Sic & alibi sæpius in his in Genesin homiliis; ut Homil.* 27. ὅλος γίνῃ τοῦ μιαροῦ τότε τολμ-

κακίαν σάρκα αὐτοὺς καλεῖ καὶ οὐκ ἀνθρώπους; καὶ πάλιν προϊοῦσα, ὡς αὐτίκα μάλα εἴσεσθε, γῆν αὐτοὺς ὀνομάζει ἡ θεία γραφὴ, διὰ τὸ τοῖς γηΐνοις φρονήμασι καταδεδαπανῆσθαι. φησὶ γὰρ, ἐφθάρη δὲ ἡ γῆ ἐναντίον τοῦ θεοῦ· οὐ περὶ τῆς γῆς τῆς αἰσθητῆς λέγουσα, ἀλλὰ τοὺς ἐνοικοῦντας γῆν ὀνομάζουσα. ἀλλαχοῦ δὲ οὔτε σάρκα, οὔτε γῆν ὀνομάζει, οὐδὲ εἶναι αὐτοὺς ἡγεῖται ἐν τῷ παρόντι βίῳ, διὰ τὸ τῆς ἀρετῆς ἐρήμους εἶναι. ἄκουε γὰρ τοῦ προφήτου βοῶντος, καὶ λέγοντος ἐν μέσῃ τῇ μητροπόλει τῶν Ἱεροσολύμων, ὅπου μυριάδες τοσαῦται, ὅπου ἄπειρα πλήθη· ἦλθον, καὶ οὐκ ἦν ἄνθρωπος· ἐκάλεσα, καὶ οὐκ ἦν ὁ ὑπακουσόμενος. οὐκ ἐπειδὴ μὴ παρῆσαν, ἀλλ' ἐπειδὴ παρόντες τῶν μὴ παρόντων οὐδὲν ἄμεινον διέκειντο. καὶ πάλιν ἑτέρωθι· περιδράμετε, φησι, καὶ ἴδετε, εἰ ἔστιν εἷς ποιῶν κρίμα καὶ δικαιοσύνην, καὶ ἵλεως ἔσομαι. εἶδες πῶς ἐκεῖνον μόνον οἶδε καλεῖν ἄνθρωπον ἡ ἁγία γραφὴ τὸν τὴν ἀρετὴν μετιόντα, τοὺς δὲ λοιποὺς οὐδὲ εἶναι νομίζει, ἀλλά ποτε μὲν σάρκας ὀνομάζει, ποτὲ δὲ γῆν; διὰ τοῦτο καὶ νῦν τὴν γενεαλογίαν τοῦ δικαίου διηγεῖσθαι ἐπαγγελλομένη ἡ θεία γραφή φησι, Νῶε ἄνθρωπος· οὗτος γὰρ μόνος ἄνθρωπος, οἱ δὲ λοιποὶ οὐκ ἄνθρωποι, ἀλλὰ μορφὴν μὲν ἔχοντες ἀνθρώπων, τῇ δὲ πονηρίᾳ τῆς προαιρέσεως τὴν εὐγένειαν τῆς φύσεως προδεδωκότες, καὶ ἀντὶ ἀνθρώπων πρὸς τὴν τῶν θηρίων ἀλογίαν ἐκπεσόντες. ὅτι γὰρ καὶ [a] ἀνθρώποις τοῖς λογικοῖς, ἐπειδὰν πρὸς κακίαν ἀποκλίνωσι, καὶ τῶν ἀλόγων παθῶν αἰχμάλωτοι γένωνται, τῶν θηρίων τὰς προσηγορίας ἐπιτίθησιν αὐτοῖς ἡ θεία γραφὴ, ἄκουε ποτὲ μὲν αὐτῆς λεγούσης, ἵπποι θηλυμανεῖς ἐγένοντο. ὅρα πῶς διὰ τὴν ἄμετρον λαγνείαν τὴν τοῦ ἀλόγου προσηγορίαν ἐπιτίθησιν· ἄλλοτε δὲ, ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν. ἐνταῦθα τοὺς τοῦ θηρίου τὸ ὕπουλον καὶ δολερὸν μιμουμένους ἐμφαίνει. καὶ πάλιν κύνας ἐνεοὺς ἑτέρους καλεῖ. καὶ πάλιν, ὡσεὶ ἀσπίδος κωφῆς καὶ βυούσης τὰ ὦτα αὐτῆς, τοὺς πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρετῆς τὰς ἀκοὰς ἀποφράττοντας αἰνιττομένη. καὶ πολλὰ εὕροι τις ἂν ὀνόματα ἐπιτιθέμενα παρὰ τῆς θείας γραφῆς τοῖς διὰ ῥαθυμίαν πρὸς τὰ τῶν ἀλόγων καταφερομένοις πάθη. καὶ οὐκ ἐν τῇ παλαιᾷ μόνον τοῦτό ἐστιν ἰδεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ καινῇ. ἄκουε γὰρ τοῦ βαπτιστοῦ Ἰωάννου λέγοντος τοῖς Ἰουδαίοις, γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς; εἶδες πῶς καὶ ἐνταῦθα τῆς γνώμης αὐτῶν τὸ δολερὸν ἀπὸ τῆς τοῦ θηρίου προσηγορίας ἠνίξατο; τί οὖν ἂν ἐλεεινότερον γένοιτο τῶν τὴν κακίαν μετιόντων, ὅταν καὶ αὐτῆς τῆς προσηγορίας τοῦ καλεῖσθαι ἄνθρωποι ἀποστερῶνται, καὶ διὰ τοῦτο πλείονα τὴν τιμωρίαν ὑπέχουσιν, ὅτι πολλὰς ἀπὸ τῆς φύσεως ἀφορμὰς δεξάμενοι, ταύτας προδεδώκασιν ἑκόντες ὑποσυρέντες, καὶ πρὸς τὴν κακίαν αὐτομολοῦντες; ἐπεὶ οὖν οἱ τότε πάντες ἀναξίους ἑαυτοὺς τῆς προσηγορίας κατέστησαν, καὶ τοῦ ὀνομάζεσθαι ἄνθρωποι, ὁ δὲ δίκαιος οὗτος ἐν τοσούτῳ ἀρετῆς αὐχμῷ τοσαύτην ἐπεδείξατο τῆς οἰκείας ἀρετῆς τὴν ὑπερβολὴν, ἀρξαμένη διηγεῖσθαι ἡ

ματος, & alias, ἑνὸς μόνου γινόμεθα. Hom. 18. ἑνὸς μόνου γίνεται τοῦ. Hom. 33. τοῦ κατεπείγοντος γενόμενοι. Hom. 41. οὐδὲ τῆς οἰκείας ἀναπαύσεως ἦν. Hom. 45. καὶ ὅλου τῆς ὀδύνης ἐκείνης.

A tiam carnem eos vocat & non homines? Et iterum, ut statim audietis, terram eos nominat divina Scriptura, eo quod terrenis cogitationibus absumantur: dicit enim: *Corrupta autem erat terra coram Deo.* Non de terra sensibili loquitur, sed inhabitatores terram vocat. Alio autem loco neque terram neque carnem nominat: sed neque esse eos putat in hac præsenti vita, eo quod virtute careant. Audi enim Prophetam clamantem & dicentem in media Jerosolymitanorum metropoli, ubi tot millia millium & multitudo innumera. *Veni, & non erat homo: vocavi, & non erat qui audiret.* (Isai. 50.2.) Non quia non aderant, sed quia B præsentes nihilo meliores erant, quam si non fuissent præsentes. Et alio quoque loco: *Discurrite & videte, si est unus qui faciat judicium & justitiam, & propitius ero.* (Jer. 5.1.) Vidisti quomodo illum solum Scriptura sancta hominem vocare solet, qui virtutem colit: cæteros autem, neque esse putat, sed aliquando vocat terram, & aliquando carnem? (Deus hominem eum solum vocat qui virtutem colit.) Hac de causa genealogiam justi narraturam se promittens divina Scriptura dicit, *Noë homo:* hic enim solus homo, cæteri autem non homines, sed humanam gerentes formam, C & ex hominibus in bestias mutati, malitia voluntatis nobilitatem naturæ amiserunt. Quod enim cum in malum declinant homines rationales, & servi fiunt irrationalium affectionum, divina Scriptura imponat illis bestiarum nomina, audi ut quodam loco dicit: Equi feminarum amatores facti sunt. (Jer. 5.8.) Vide quomodo ob immodicam salacitatem hanc brutorum cognominationem indat. Alibi autem: *Venenum aspidum sub labiis eorum;* (Psal. 13.3. & 139.4.) ubi ejus bestiæ dolum & fallaciam imitari eos indicat. Canes quoque mutos alios vocat. D Et iterum dicit, *Sicut aspidis surdæ & obturantis aures suas,* (Psal. 57.5.) illos subindicans qui aures ad doctrinam virtutis obturant. Et multa alia quis nomina inveniet imposita a divina Scriptura iis qui in brutorum affectus per ignaviam transeunt. Neque in veteri solum istud videre licet, sed & in nova lege. Audi enim Baptistam dicentem Judæis: *Progenies viperarum, quis vobis monstravit fugere a ventura ira?* (Matt. 3.7. & 12.34.) Vidisti quomodo & hîc dolum mentis illorum bestiæ nomine significavit? Quid E ergo miserabilius fuerit peccatoribus, qui & ipso hominis nomine privantur, & propter hoc majoribus pœnis digni sunt; quod post acceptas a natura plurimas occasiones ad benefaciendum monentes, deserta ac prodita virtute ultro ad vitia transfugiant? Quoniam igitur qui tunc erant, omnes ea se hominis appellatione indignos præstabant: justus autem ille in tanta virtutis sterilitate, tam excellenti virtute floruit, ideo Scriptura

a Savil. & sex mss. ἀνθρώπους τοὺς λογικούς. Infra ἀλλ' ὅπου πο. Sic unus recte. Alii τῆς.

cum cœpisset narrare viri genealogiam, dixit: *Noë autem homo.* Est & alius justus quidam, cui hoc nomen pro summo encomio contigit, & præ aliis omnibus hoc nomine prædicatur, ut sic virtus illius diligenter exponatur. Quis ille est? Beatus Job, ille pugil pietatis, athleta orbis, qui solus incurabilia illa sustinuit, & acceptis innumeris a diabolo telis, vulnus non accepit: sed sicut adamas quidam omnes impetus ferre potuit, & a tantis fluctibus non solum non est submersus, sed & prævaluit; & acceptis in corpus suum omnibus qui in mundo erant doloribus, hac ratione multo clarior evasit. Non solum enim non illum terrore perculit ingruentium dolorum frequentia, sed & ad majorem gratiarum actionem excitavit: atque in omnibus suum gratum animum declarans, lethalem diabolo plagam inflixit, quo ille intelligeret sese frustra moliri & contra stimulum calcitrare. Hunc igitur sanctum etiam ante tot agones & certamina, tantum laudavit misericors Deus, & prædicans dixit diabolo: *Num animo tuo advertisti famulum meum Job, quod non sit homo similis illi super terram, homo inculpatus, justus, verax, Deum colens, abstinens ab omni opere malo?* Vidisti & hunc a communi naturæ nomine prius prædicari? *Advertisti*, inquit, *famulum meum Job, quod non sit similis illi homo?* Et similes utique omnes sumus, sed non secundum virtutem, sed secundum formæ rationem: at hoc non est homo, sed quando abstinens a malitia virtutem operatur.

Job.1.8.

5. Vidisti quos divina Scriptura homines appellare solet? Quocirca & ab initio cum vidisset Deus eum qui a se factus erat, dicebat: *Faciamus hominem secundum imaginem nostram & secundum similitudinem*, hoc est, ut imperet & visibilibus omnibus & affectibus suis: imperet, non ferat imperium. Quod si suam prodens dignitatem imperium ferat potius, quam imperet; homo esse desinit, & brutorum in se nomen transfert. Atque hac de causa nunc divina Scriptura virtutem justi illius commendare volens, dicit: *Hæ sunt generationes Noë: Noë homo justus.* Ecce & aliam maximam præconii speciem, *justus*: hac appellatione omnem virtutem complectitur. Hoc enim nomen, justus, consuevimus dicere de iis qui omnigenam exercent virtutem. Postea ut discas quomodo ad summum virtutis fastigium pervenerit; id quod & tunc exigebatur a natura nostra, inquit: *Justus & perfectus in generatione sua.* Omnia, inquit, implevit quæcumque facere conve-

Gen.6.26.

A θεία γραφὴ τοῦ ἀνδρὸς τὴν γενεαλογίαν φησί· Νῶε δὲ ἄνθρωπος. ἔστι καὶ ἕτερον ἄλλου δικαίου ταύτην εὑρεῖν τὴν προσηγορίαν ἀντὶ μεγίστου ἐγκωμίου ἐγκειμένην, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἁπασῶν ἀπὸ ταύτης τῆς προσηγορίας ἀνακηρυττόμενον, τὴν ἀρετὴν μετὰ ἀκριβείας ἐπιδεικνύμενον. τίς οὖν ἐστιν; ὁ μακάριος Ἰὼβ, ὁ τῆς εὐσεβείας ἀθλητὴς, ὁ τῆς οἰκουμένης στεφανίτης, ὁ μόνος τὰ ἀνήκεστα ἐκεῖνα ὑπομείνας, καὶ τὰ μυρία βέλη δεξάμενος παρὰ τοῦ πονηροῦ δαίμονος ἐκείνου, καὶ ἄτρωτος διαμείνας, καὶ καθάπερ ἀδάμας τις οὕτω πάσας τὰς προσβολὰς ἐνεγκεῖν δυνηθεὶς, καὶ οὐ μόνον οὐ καταποντισθεὶς ὑπὸ τῶν τοσούτων κυμάτων, ἀλλὰ καὶ ἀνώτερος τῶν κυμάτων γενόμενος, καὶ τὰ τῆς οἰκουμένης πάθη ἐν τῷ οἰκείῳ σώματι δεξάμενος, ταύτῃ μᾶλλον λαμπρότερος ἀνεδείκνυτο. οὐ μόνον γὰρ οὐ κατέπληξεν αὐτὸν ἡ συνέχεια τῆς τῶν δεινῶν ἐμβολῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς μείζονα εὐχαριστίαν αὐτὸν διήγειρε, καὶ δι' ἁπάντων τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπεδείκνυτο, καιρίαν τῷ διαβόλῳ διδοὺς τὴν πληγὴν, καὶ δεικνὺς ὡς ἀνηνύτοις ἐπιχειρεῖ καὶ πρὸς κέντρα λακτίζει. τοῦτον τοίνυν τὸν ἅγιον καὶ πρὸ τῶν ἄθλων καὶ πρὸ τῶν ἀγώνων τῶν τοσούτων ἐπαινῶν ὁ φιλάνθρωπος θεὸς, καὶ ἀνακηρύττων φησὶ πρὸς τὸν διάβολον· προσέσχες τῇ διανοίᾳ σου τῷ θεράποντί μου Ἰὼβ, ὅτι οὐκ ἔστι κατ' αὐτὸν ἄνθρωπος τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνθρωπος ἄμεμπτος, δίκαιος, ἀληθινὸς, θεοσεβὴς, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος; εἶδες καὶ τοῦτον ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τῆς φύσεως ὀνόματος πρότερον ἀνακηρυττόμενον; προσέσχες, φησὶ, τῷ θεράποντί μου Ἰὼβ, [a] ὅτι οὐκ ἔστιν ὅμοιος αὐτῷ ἄνθρωπος; καὶ μὴν ἅπαντες ὅμοιοι, ἀλλ' οὐχὶ κατὰ τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῆς μορφῆς λόγον. οὐ τοῦτο δὲ ἄνθρωπος, ἀλλ' ὅταν τις κακίας ἀπεχόμενος τὴν ἀρετὴν μετίῃ.

D Εἶδες τίνας ἀνθρώπους οἶδε καλεῖν ἡ θεία γραφή; διὰ τοῦτο καὶ ἐξ ἀρχῆς ἰδὼν τὸν ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθέντα ὁ τῶν ὅλων δεσπότης ἔλεγε· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν, τουτ' ἔστιν, ἵνα ἄρχων ᾖ καὶ τῶν ὁρωμένων ἁπάντων καὶ τῶν ἐν αὐτῷ τικτομένων παθῶν, ἵνα ἄρχῃ, καὶ μὴ ἄρχηται. ἐὰν μέν τοι προδοὺς τὴν ἀρχὴν [b] ἄρχηται μᾶλλον, ἢ ἄρχῃ, ἀπόλλυσι καὶ τὸ εἶναι ἄνθρωπος, καὶ πρὸς τὴν τῶν ἀλόγων προσηγορίαν ἑαυτὸν μετατίθησι. διά τοι τοῦτο καὶ νῦν τὴν ἀρετὴν τοῦ δικαίου τούτου ἀνακηρύξαι βουλομένη ἡ θεία γραφή φησιν, αὗται αἱ γενέσεις Νῶε, E Νῶε ἄνθρωπος δίκαιος. ἰδοὺ καὶ ἕτερον ἐγκωμίου μέγιστον εἶδος, δίκαιος, διὰ ταύτης τῆς προσηγορίας τὴν καθόλου ἀρετὴν ταύτην ἐμφαίνει. * τὸ γὰρ, δίκαιος, ὄνομα, ἔθος ἡμῖν ἐπὶ τῶν πᾶσαν ἀρετὴν μετιόντων λέγειν. εἶτα ἵνα μάθῃς ὅπως πρὸς αὐτὸ τὸ ἄκρον τῆς ἀρετῆς ἔφθασεν, ὅπερ καὶ τότε ἀπῃτεῖτο παρὰ τῆς φύσεως τῆς ἡμετέρας, φησὶ, δίκαιος, τέλειος ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ. πάντα πληρώσας, φησὶν, ἅπερ ἐχρῆν ἄνθρωπον ἐπιδείξα-

a Morel. ὅτι οὐκ ἔστιν ὅμοιος αὐτῷ ἄνθρωπος. Savil. ὅτι οὐκ ἔστι κατ' αὐτὸν ἄνθρωπος. Septem manuscripti, ὅτι οὐκ ἔστι κατ' αὐτὸν ὅμοιος ἄνθρωπος.

b Alii, ἄρχεται.

* His consentit hoc Empedoclis carmen ab Aristotele allatum. [Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι. *Justitia virtutem omnem complectitur.*

σθαι ἀρετὴν ἑλόμενον· τοῦτο γάρ ἐστι, τέλειος· οὐδὲν ἐλλελοιπὼς, ἐν οὐδενὶ χωλεύων. οὐ τὸ μὲν κατορθώσας, ἐν τῷ δὲ διαμαρτὼν, ἀλλ' ἐν πάσῃ ἀρετῇ τέλειος ἦν, [a] τοῦτο γὰρ ἐχρῆν αὐτὸν ἐπιδείξασθαι. εἶτα ἵνα ἐκ τοῦ χρόνου, καὶ ἐκ τῆς συγκρίσεως περιφανέστερον ἡμῖν τὸν δίκαιον ἀπεργάσηται, φησί· τέλειος ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ, ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ τῇ διεστραμμένῃ, τῇ πρὸς τοσαύτην κακίαν ἀποκλινάσῃ, τῇ μηδὲ ἴχνος τῆς ἀρετῆς ἐπιδείξασθαι βουληθείσῃ· ἐν ἐκείνῃ τοίνυν τῇ γενεᾷ, ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις οὗτος ὁ δίκαιος οὐ μόνον ἀρετὴν ἐπεδείξατο, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἄκραν κορυφὴν τῆς ἀρετῆς ἔφθασε τέλειος γεγονὼς, καὶ ἐν ἅπασιν ἀπηρτισμένος. ὅπερ γὰρ ἔφθην εἰπὼν, μείζονα δείκνυσιν ἀεὶ τῆς ἀρετῆς τὸν ὄγκον τὸ μεταξὺ τῶν πολεμούντων αὐτὴν κατορθοῦσθαι, καὶ ἐν μέσῳ τῶν κωλυόντων τὴν αὐτὴν ἐπιδείκνυσθαι ἀκρίβειαν. διὸ δὴ καὶ ὁ δίκαιος οὗτος πλειόνων ἀξιοῦται τῶν ἐπαίνων. καὶ οὐδὲ μέχρι τούτου ἵσταται ἀνακηρύττουσα αὐτὸν ἡ θεία γραφὴ, ἀλλὰ δεικνύουσα ἡμῖν τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ τὴν ὑπερβολὴν, καὶ ὅτι τὴν ψῆφον ἄνωθεν ἐδέξατο εἰποῦσα· τέλειος ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ, φησί· τῷ θεῷ εὐηρέστησε Νῶε. τοσαύτη ἦν τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ ἡ περιουσία, ὡς τὸν παρὰ τοῦ θεοῦ ἔπαινον ἐπισπάσασθαι· τῷ θεῷ γάρ, φησιν, εὐηρέστησε Νῶε, ἵνα εἴπῃ ὅτι ἀπόδεκτος παρὰ τῷ θεῷ γέγονεν, ἤρεσε τῷ ἀκοιμήτῳ ἐκείνῳ ὀφθαλμῷ διὰ τῶν αὐτῷ κατωρθωμένων, καὶ ἐκείνου τὴν εὔνοιαν ἐφελκύσατο ἡ τῶν βεβιωμένων πρᾶξις, καὶ οὐ μόνον τῆς μελλούσης κατὰ πάντων ἐκφέρεσθαι ἀγανακτήσεως ἠλευθέρωσεν, ἀλλὰ καὶ ἑτέρων προστάτην αὐτὸν ἀπειργάσατο. τῷ θεῷ γάρ, φησιν, εὐηρέστησε Νῶε. τίς ἂν τούτου [b] μακαριστότερος γένοιτ' ἂν, τοῦ δυνηθέντος τοσαύτην ἐπιδείξασθαι τὴν ἀρετὴν, ὡς τὸν ἁπάντων δεσπότην ἐπαινέτην ἔχειν; τὸ μὲν οὖν αὐτῷ πεπραγμένον τοῦτο παντὸς πλούτου, πάσης περιουσίας, πάσης δόξης καὶ δυναστείας, καὶ τῆς ἄλλης ἁπάσης ἀνθρωπίνης εὐημερίας τῷ νοῦν ἔχοντι προτιμότερον ἂν εἴη. τοῦτο τῷ γνησίαν περὶ τὸν θεὸν ἀγάπην ἐπιδεικνυμένῳ βασιλείας ἂν εἴη ποθεινότερον. ἡ γὰρ ἀληθὴς βασιλεία ἐστὶν αὕτη, τὸ δυνηθῆναι ἡμᾶς διὰ τῆς ἀρίστης πολιτείας εὐμενῆ καὶ ἵλεω καταστῆσαι ἑαυτοῖς τὸν δεσπότην. οὐδὲ γὰρ γέενναν διὰ τοῦτο φοβεῖσθαι ὀφείλομεν καὶ δεδοικέναι, διὰ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον καὶ τὰς φοβερὰς τιμωρίας, καὶ τὰς διηνεκεῖς κολάσεις, ἀλλὰ [c] διὰ τὸ προσκροῦσαι τῷ οὕτως ἀγαθῷ δεσπότῃ, καὶ τῆς ἐκείνου εὐνοίας ἐκτὸς ἡμᾶς εἶναι· ὥσπερ οὖν καὶ ἐπὶ τὴν βασιλείαν διὰ τοῦτο σπεύδειν ἡμᾶς χρὴ διὰ τὸν περὶ αὐτὸν πόθον, ἵνα τῆς ἐκείνου ῥοπῆς ἀπολαύωμεν. ὥσπερ γὰρ βασιλείας ποθεινότερον τὸ εὐνοϊκῶς περὶ ἡμᾶς διακεῖσθαι τὸν φιλάνθρωπον ἡμῶν δεσπότην, οὕτω γεέννης χαλεπώτερον τὸ τῆς ἐκεῖθεν εὐνοίας ἐκπεσεῖν. εἴδετε πόσης ἡμῖν ὠφελείας γέγονεν ὑπόθεσις ἡ προσηγορία μόνη τοῦ δικαίου, καὶ ὅσον ἡμῖν θησαυρὸν νοημάτων ἔτεκεν ἡ γενεαλογία τοῦ θαυμασίου τούτου ἀνδρός; μιμώ-

A nit eum qui virtutem amplexatur. Illud enim ſignificat, *perfectus*. Nihil intermiſit, in nullo claudicavit. Non in hoc recte agebat, in illo autem peccabat; ſed in omni virtute perfectus erat: illud enim exhibere ejus officii erat. Præterea ut ex tempore quoque, & ex comparatione cum aliis illuſtriorem nobis juſtum exhiberet, inquit: *Perfectus in generatione ſua*; in tempore illo, in generatione illa perverſa, quæ adeo in malum declina- B vit, quæ neque veſtigium virtutis præ ſe ferre voluit. In illa igitur generatione, in illis temporibus juſtus ille non ſolum virtutem præ ſe tulit, ſed & in tantum pervenit virtutis culmen, perfectus, & in omnibus abſolutus. Nam id quod ante dixi, bene agere inter virtutis hoſtes, & inter eos qui virtutem prohibent eamdem ſedulitatem præ ſe ferre, majus ſemper virtutis pondus teſtatur. Unde hac ratione juſtus ille majores laudes nactus eſt. Neque hic finem laudandi illum facit divina Scriptura, ſed adhuc virtutis illius excellentiam demonſtrat, & quod C divino calculo probatus fuerit: quia poſtquam dixit, *perfectus in generatione ſua*, addit, *Deo placuit Noë*. Tanta erat virtus illius, ut & a Deo laudari promeruerit. *Deo* enim, inquit, *placuit Noë*; ac ſi diceret; approbatus fuit a Deo: per bona opera placuit illi oculo qui ſopiri non poteſt, & illius ſibi favorem tantum conciliavit per bonam vitam, ut eum non ſolum ab indignatione in omnes effundenda liberarit, ſed & aliorum patronum fecerit. *Deo* enim, inquit, *placuit Noë*. Quis hoc beatior fuerit, qui tantam præ ſe ferre potuit virtutem, ut Do- D minum univerſi haberet laudum ſuarum præconem? Hæc ab eo ſunt facta, quæ quibuſvis divitiis, quavis abundantia, quavis gloria & potentia, quavis humana felicitate potiora duxerit quiſquis mentem habet. Hæc regno magis deſiderabilia fuerint ei, qui Deum ſincero amore diligit. Verum enim regnum iſtud eſt, poſſe nos optima vita propitium & clementem nobis reddere Dominum. Gehennam enim timere non debemus propter ignem illum inexſtinguibilem, & pœnas terribiles, & perpetuos cruciatus: ſed quia offendimus tam bonum Dominum, & ab illius gratia ſumus alieni: E ita & ad regnum nobis feſtinandum, nonniſi propter amorem in illum, ut ejus gratia fruamur. Nam ut regno deſiderabilius eſt, clementem Dominum noſtrum benevolum eſſe nobis: ita gehenna gravius, ab illius benevolentia excidere. Vidiſtis quantæ nobis utilitatis fuit argumentum appellatio juſti, & quantum ſententiarum theſaurum peperit admirabilis hujus viri genealogia? Sequamur igitur

Quinam vere regnent.

a Sic Savil. & quatuor mſſ. Morel. τόγε ἐχρῆν.
b Sic Savil. & aliquot mſſ. In Morel. & aliis μακαριώτερος.

c Alii, διὰ τὸ μὴ προσκροῦσαι forte melius, ſed Savil. Morel. & maxima pars mſſ. διὰ τὸ προσκροῦσαι.

A & nos divinæ Scripturæ regulas, & si velimus aliquorum genealogias enarrare, non patres & avos & abavos in medium afferamus, sed ejus solum, cujus est genealogia, virtutem detegamus. Hic optimus genealogiæ modus est. Quæ enim utilitas ex claris & probis parentibus originem ducere, te autem bonæ vitæ esse expertem? aut quod damnum fuerit, si parentes & progenitores fuerint ignobiles & obscuri, ipse autem virtutibus floreas? Quia & justus ille talis fuit, & conciliavit sibi gratiam Dei, non quod a talibus fuerit parentibus: neque enim ita eos commemorat Scriptura ut virtute nobiles. B Nihilominus cum tanta essent obstacula & tot impedimenta, in ipsum pervenire potuit virtutis fastigium: ut discas eum qui vigilat & sobrius est, & suæ salutis curam agit, nihil esse quod prohibeat. Nam sicut ubi negligentes cœperimus esse, etiam a rebus minimis offendimur: ita si voluerimus sobrii esse, quamvis innumeri sint qui ad malitiam trahant, neutiquam nostrum studium poterunt labefactare: sicut neque illum justum, tametsi tot essent id curantes, segniorem in exercenda virtute facere potuerunt. C Proinde nullus alium arguat, & in alios culpam transcribat, sed suæ ignaviæ totum imputet. Et quid dico in alios? neque diabolum ipsum quis tam potentem putet, ut prohibere quempiam possit, quo minus in viam quæ ad virtutem ducit, eat. Supplantat quidem & decipit socordiores, non impedit autem, nec vim infert: id quod rerum experientia docet: nempe si vellemus vigilare, tantæ constantiæ specimen exhiberemus, ut neque si multi essent ad malitiæ viam nos cohortantes, eorum ferremus consilium; D sed omni adamante firmiores, aures obturaremus tam prava consulentibus. At si negligentes fuerimus, etiamsi nullus sit qui consulat vel supplantet, nostra sponte ad malitiam prosiliemus. Nam si hoc non esset situm in voluntate nostra, & in animi potestate, Deus naturam nostram sui juris non fecisset: oportebat eos qui naturæ nostræ participes, & iisdem obnoxii sunt affectionibus, vel omnes malos esse, vel omnes virtute præditos. Cum autem videmus congeneres nostros, & eisdem affectionibus obnoxios, non eadem quæ nos pati: E sed & valida ratione gubernare naturam, & inordinatos motus domare, & refrenare concupiscentiam, imperare furori & iræ, fugare invidiam, eliminare livorem, contemnere rabidam in conquirendis pecuniis cupiditatem, minorem gloriæ curam habere, ridere omnem præsentis vitæ felicitatem, aspirare ad veram gloriam, & præponere visibilibus omnibus laudem quæ a Deo est: nonne manifestum est eos, post gratiam Dei suo

Genealogiæ modus optimus.

Post gratiam Dei studio nostro bene agere possumus.

A μετὰ τοίνυν καὶ ἡμεῖς τῆς θείας γραφῆς τοὺς κανόνας, καὶ ἐὰν βουλώμεθά τινων γενεαλογίας ἐξηγεῖσθαι, μὴ πατέρας καὶ πάππους, καὶ ἐπιπάππους εἰς μέσον φέρωμεν, ἀλλὰ τοῦ γενεαλογουμένου τὴν ἀρετὴν ἐκκαλύπτωμεν. οὗτος γὰρ ἄριστος γενεαλογίας τρόπος. τί γὰρ ὄφελος ἐκ πατέρων εἶναι λαμπρῶν καὶ ἐναρέτων, αὐτὸν δὲ ἔρημον εἶναι τῆς ἀρίστης πολιτείας; ἢ πάλιν τί βλάβος ἂν γένοιτο ἐκ πατέρων εἶναι καὶ προγόνων δυσγενῶν καὶ ἀφανῶν, αὐτὸν δὲ πολλῇ κομᾷν τῇ ἀρετῇ; ἐπεὶ καὶ ὁ δίκαιος οὗτος τοιοῦτος γεγονὼς, καὶ τὴν τοῦ θεοῦ εὔνοιαν ἐπισπασάμενος, οὐκ ἀπὸ τοιούτων γέγονε προγόνων· B οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναρέτων αὐτῶν ἐμνημόνευσεν ἡ θεία γραφή. καὶ ὅμως ἴσχυσε τοσούτων ὄντων κωλυμάτων, καὶ ὑπὸ τοσούτων ἐμποδιζόμενος, εἰς αὐτὴν τὴν ἄκραν ἀνελθεῖν [a] τῆς ἀρετῆς· ἵνα μάθῃς ὅτι τὸν βουλόμενον νήφειν καὶ ἐγρηγορέναι, καὶ πολλὴν τῆς οἰκείας σωτηρίας ποιεῖσθαι τὴν πρόνοιαν, οὐδέν ἐστι τὸ διακωλῦον. ὥσπερ γὰρ εἰς ῥᾳθυμίαν ἀποκλίναντες καὶ ὑπὸ τῶν τυχόντων βλαπτόμεθα, οὕτως ἐὰν βουληθῶμεν νήφειν, κἂν μυρίοι ὦσιν οἱ πρὸς τὴν κακίαν ἕλκοντες, οὐδὲν ἡμῶν τῇ σπουδῇ λυμήνασθαι δυνήσονται, καθάπερ οὐδὲ τὸν δίκαιον τοῦτον ἴσχυσαν τοσοῦτοι ὄντες ὀκνηρότερον περὶ τὴν ἀρετὴν ἐργάσασθαι. C μηδεὶς τοίνυν ἕτερόν τινα αἰτιάσθω, καὶ ἐφ' ἑτέρους τὴν αἰτίαν μεταγαγέτω, ἀλλὰ τῇ οἰκείᾳ ῥᾳθυμίᾳ τὸ πᾶν ἐπιγραφέτω. καὶ τί λέγω ἐφ' ἑτέρους; μηδὲ αὐτὸν τὸν διάβολον νομιζέτω τις ἱκανὸν εἶναι κωλῦσαι τὸν ἐπὶ τὴν ἀρετὴν φέρουσαν ὁδὸν δύνασθαι· ἀλλ' ἀπατᾷ μὲν καὶ ὑποσκελίζει τοὺς ῥᾳθυμοτέρους, οὐ μὴν κωλύει καὶ βιάζεται· καὶ τοῦτο αὐτὴ τῶν πραγμάτων ἡ πεῖρα δείκνυσιν, ὅτι ἡνίκα μὲν ἂν βουλώμεθα νήφειν, τοσοῦτον τὸν τόνον ἐπιδεικνύμεθα, ὡς μηδὲ πολλῶν ὄντων τῶν προτρεπόντων ἐπὶ τὴν τῆς κακίας ὁδὸν, ἀνέχεσθαι τῆς D συμβουλῆς, ἀλλὰ παντὸς ἀδάμαντος στερροτέρους ἡμᾶς γίνεσθαι, καὶ ἀποφράττειν τοῖς τὰ φαῦλα συμβουλεύουσι τὰς ἀκοάς. ὅταν δὲ ῥᾳθυμῶμεν, καὶ μηδενὸς ὄντος τοῦ συμβουλεύοντος ἢ ὑποσκελίζοντος, οἴκοθεν κινούμενοι ἐπὶ τὴν κακίαν ὁρμῶμεν. εἰ γὰρ μὴ ἐν τῇ προαιρέσει ἡμῶν ἔκειτο, μηδὲ ἐν τῇ τῆς γνώμης ἐξουσίᾳ, μηδὲ αὐτεξούσιον ἡμῶν τὴν φύσιν ὁ φιλάνθρωπος θεὸς κατεσκεύασεν, ἐχρῆν ἢ ἅπαντας εἶναι κακοὺς τοὺς τῆς αὐτῆς φύσεως κοινωνοῦντας καὶ τοῖς αὐτοῖς πάθεσιν ὑποκειμένους, ἢ πάντας εἶναι ἐναρέτους. ὅταν δὲ ἴδωμεν τοὺς ὁμογενεῖς ἡμῖν καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν E παθῶν ἐνοχλουμένους, οὐ τὰ αὐτὰ ἡμῖν ὑπομένοντας, ἀλλὰ καὶ ἐρρωμένῳ τῷ λογισμῷ ἡνιοχοῦντας τὴν φύσιν, καὶ περιγινομένους τῶν ἀτάκτων σκιρτημάτων, καὶ χαλινοῦντας ἐπιθυμίαν, κρατοῦντας ὀργὴν, βασκανίαν φεύγοντας, φθόνον ἐξορίζοντας, τῆς λύσσης τῶν χρημάτων ὑπερορῶντας, δόξης ἔλαττον φροντίζοντας, πάσης τῆς τοῦ παρόντος βίου εὐημερίας καταγελῶντας, καὶ πρὸς τὴν ἀληθῆ δόξαν ἐπτοημένους, καὶ τὸν παρὰ τοῦ θεοῦ ἔπαινον πάντων τῶν ὁρωμένων προτιμῶντας· οὐκ εὔδηλον ὅτι τῇ οἰκείᾳ σπουδῇ ταῦτα κατορθοῦν δυνή-

[a] Alii τῆς κορυφῆς.

σονται μετὰ τὴν ἄνωθεν χάριν, καὶ ἡμεῖς τῇ οἰκείᾳ ῥαθυμίᾳ κεχρημένοι προδιδῶμεν ἡμῶν τὴν σωτηρίαν, ἐρήμους ἑαυτοὺς καθιστῶντες τῆς ἐκεῖθεν εὐνοίας;

Διὸ παρακαλῶ ταῦτα λογιζομένους, καὶ συνεχῶς κινοῦντας ἐν τῇ διανοίᾳ μηδέποτε τὸν διάβολον αἰτιᾶσθαι, ἀλλὰ τὴν ῥᾴθυμον ἡμῶν γνώμην. καὶ ταῦτα λέγω οὐκ ἐκεῖνον ἀπαλλάξαι βουλόμενος κατηγορίας· μὴ γένοιτο· καὶ γὰρ ἔρχεται ὡς λέων ἁρπάσαι, καὶ ὠρυόμενος, καὶ τίνα καταπίῃ ζητῶν· ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς ἀσφαλεστέρους ποιῆσαι θέλων, ἵνα μὴ νομίζωμεν ἐκτὸς εἶναι ἐγκλημάτων, οὕτως εὐκόλως πρὸς τὴν κακίαν αὐτομολοῦντες, καὶ μὴ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα λέγωμεν ῥήματα· τίνος ἕνεκεν ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ θεὸς τοιοῦτον ὄντα πονηρὸν, ὥστε ὑποσκελίζειν καὶ καταβάλλειν; μεγίστης γὰρ ἂν εἴη ταῦτα τὰ ῥήματα ἀγνωμοσύνης. ἀλλ' ἐκεῖνο σὺ ἑαυτῷ σκόπει, ὅτι διὰ τοῦτο μάλιστα αὐτὸν κατέλιπεν, ἵνα τῷ φόβῳ συνωθούμενοι, καὶ τοῦ πολεμίου τὴν ἔφοδον προσδοκῶντες, πολλὴν τὴν ἀγρυπνίαν καὶ διηνεκῆ τὴν νῆψιν ἐπιδεικνυώμεθα, τῇ τῶν ἀμοιβῶν ἐλπίδι, καὶ τῇ ἀντιδόσει τῶν αἰωνίων ἐκείνων καὶ ἀπορρήτων ἀγαθῶν πάντα τῆς ἀρετῆς τὸν κάματον ὑποτεμνόμενοι. καὶ τί θαυμάζεις εἰ τὸν διάβολον διὰ τοῦτο κατέλιπε κηδόμενος ἡμῶν τῆς σωτηρίας, καὶ διεγείρων ἡμῶν τὴν ῥαθυμίαν, καὶ ὑπόθεσιν ἡμῖν στεφάνων κατασκευάζων; αὐτὴν τὴν γέενναν διὰ τοῦτο προεσκεύασεν, ἵνα ὁ τῆς τιμωρίας φόβος καὶ τῆς κολάσεως τὸ ἀφόρητον πρὸς τὴν βασιλείαν ἡμᾶς συνωθήσῃ. εἶδες εὐμήχανον τὴν δεσπότου φιλανθρωπίαν; πῶς πάντα ποιεῖ καὶ πραγματεύεται, ὡς μὴ μόνον σῶσαι τοὺς ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθέντας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν ἀξιῶσαι; διὰ τοῦτο καὶ τὸ αὐτεξούσιον ἡμῖν δεδώρηται, καὶ ἐν τῇ φύσει καὶ ἐν τῷ συνειδότι ἡμῶν ἐναπέθετο τὴν γνῶσιν τῆς κακίας καὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ τὸν διάβολον συνεχώρησεν εἶναι, καὶ τὴν γέενναν ἠπείλησεν, ἵνα μήτε τῆς γεέννης πεῖραν λάβωμεν, καὶ τῆς βασιλείας ἐπιτύχωμεν. καὶ τί θαυμάζεις εἰ ταῦτα ἅπαντα διὰ τοῦτο ἐπραγματεύσατο, καὶ μυρία ἕτερα; δούλου μορφὴν ὁ ἐν τοῖς κόλποις τοῖς πατρικοῖς τυγχάνων λαβεῖν κατεδέξατο, καὶ πάντα τὰ ἄλλα ὑπομεῖναι τὰ σωματικὰ, καὶ ἐκ γυναικὸς γεννηθῆναι, καὶ ἐκ παρθένου τεχθῆναι, καὶ ἐννεαμηνιαῖον κυοφορηθῆναι χρόνον, καὶ σπάργανα δέξασθαι, καὶ πατέρα αὐτοῦ νομισθῆναι τὸν Ἰωσὴφ τὸν μνηστῆρα τῆς Μαρίας, καὶ κατὰ μικρὸν αὐξηθῆναι, καὶ περιτμηθῆναι, καὶ θυσίαν ἀνενεγκεῖν, καὶ πεινῆσαι, καὶ διψῆσαι, καὶ κοπιάσαι, καὶ τελευταῖον καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ θάνατον οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸν ἐπονείδιστον νομιζόμενον, τὸν σταυρὸν λέγω· καὶ ταῦτα ἅπαντα δι' ἡμᾶς καὶ τὴν σωτηρίαν τὴν ἡμετέραν κατεδέξατο ὁ τῶν ἁπάντων δημιουργὸς, ὁ ἀναλλοίωτος, ὁ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα παραγαγὼν, ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, οὗ τῆς δόξης τὴν ἀστραπὴν οὐδὲ τὰ Χερουβὶμ αἱ ἀσώματοι δυνάμεις ἐκεῖναι ἰδεῖν δύνανται, ἀλλ' ἀποστρέφουσαι τὰς ὄψεις τῇ προβολῇ τῶν πτερύγων τὸ θαῦμα ἡμῖν ἐπιδείκνυνται, ὃν διὰ παντὸς ὑμνοῦσιν ἄγγελοι, ἀρχάγγελοι, καὶ μυρίαι μυριάδες· οὗτος δι' ἡμᾶς. καὶ τὴν σωτηρίαν τὴν

A studio bene agere posse, nosque nostra ignavia nostram amittere salutem, & ejus gratia nos spoliare?

6. Quapropter, obsecro, ut hæc cogitantes, & in mente nostra continuo versantes, nunquam diabolum, sed nostram levem ignavamque mentem arguamus. Et hæc dico, non quod diabolum a suo crimine absolvere velim: absit: vadit enim sicut leo ut rapiat, & rugiens, & quærens quem devoret: sed & nos cautiores reddere volui, ut ne existimemus carere nos culpa, siquidem tam facile ad malitiam prorumpimus; & ne frivola illa dicamus verba: Quare Deus dimisit illum tam improbum, ut supplantaret & prosterneret? sunt enim hæc verba ingrati admodum animi. Verum tu hoc tecum considera, illum propter hoc potissimum relictum esse, ut timore compulsi, & hostis insidias exspectantes, simus perpetuo sobrii & vigiles, laboremque virtutis leviorem faciamus spe retributionum & exspectatione æternorum & ineffabilium illorum bonorum. Et quid miraris, si ob hanc causam reliquit diabolum Deus, cui tanta nostræ salutis cura, & qui ita nostram somnolentiam excutit, materiamque coronarum nobis præparat? Ipsam etiam gehennam propterea paravit, ut metus pœnæ intolerabilisque cruciatus ad regnum nos impellat. Vidisti solertem Domini benignitatem? quomodo omnia faciat & tractet, ut non solum eos qui ab se conditi sunt servet, sed & ineffabilibus bonis ditet? Propterea liberum arbitrium nobis indidit, & in natura conscientiaque nostra reposuit scientiam boni & mali, diabolumque esse permisit, ac gehennam minatus est, ut eam non experiremur, sed regnum adipisceremur. Et quid miraris si ista omnia & innumera alia ideo fecerit? Qui in sinu Patris est, formam servi suscipere voluit, & omnia alia sustinere quæ ad corpus pertinent, ex muliere ortum habere, ex Virgine nasci, novem mensibus in utero gestari, pannis involvi, patrem suum putari Joseph sponsum Mariæ, paulatim crescere, circumcidi, sacrificium offerre, esurire, sitire, fatigari, & tandem etiam mortem sustinere: & mortem non vulgarem, sed eam quæ ignominiosissima habebatur, crucem dico, & hæc omnia propter nos nostramque salutem suscepit omnium conditor, immutabilis, qui omnia ex nihilo ut essent produxit, qui respicit terram, & facit eam tremere; cujus gloriæ fulgur neque Cherubim, incorporeæ illæ virtutes videre possunt, sed aversas facies tegunt objectis alis, miraculum nobis exhibentes; quem semper laudant Angeli & Archangeli, & innumera millia. Hic propter nos & pro-

Moralis exhortatio.

1. Pet. 5. 8.

Ps. 103. 32.

pter nostram salutem homo fieri voluit, & optimæ vitæ nobis viam paravit, & per ea sufficientem nobis doctrinam consignavit, per quæ hac ipsa nostra natura assumta transivit. Quæ igitur posthac nobis erit excusatio, si cum tot tantaque salutem nostram præcesserint, in rebus inutilibus nos occupemus, sola circa hæc negligentia nostram amittentes salutem? Proinde obsecro, ut vigilemus, & non temere aliorum sequamur consuetudinem, sed nostram vitam quotidie diligenter excutiamus, videamusque quid peccatum, quidve recte a nobis gestum sit: ut sic peccata nostra emendemus, supernamque nobis gratiam conciliemus, ac Deo placeamus, exemplo justi illius, & denique regnum assequamur cælorum, gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri, simul & Spiritui sancto sit gloria, honor, imperium, nunc & semper, & in sæcula sæculorum, amen.

HOMILIA XXIV.

Gen. 6. 10. *Genuit autem Noë tres filios, Sem, Cham, Japheth: corrupta autem erat terra coram Deo, & repleta est terra injustitia.*

I. HAUD vulgarem utilitatem heri nobis attulit justi Noë genealogia. Nam & cognovimus mirabilem genealogiæ modum, & vidimus justum laudari, non a parentum claritate, sed a morum probitate, propter quam tantum accepit testimonium a divina Scriptura: *Noë* enim, inquit, *homo justus, perfectus exsistens in generatione sua: Deo placuit Noë.* Totum enim sermonem in pauca hæc verba insumsimus heri. Quandoquidem divinorum eloquiorum natura in paucis verbis multas sententiarum affert divitias, & ineffabilem diligenter scrutari volentibus thesaurum largitur. Proinde obsecro, ne quid in sacris literis perfunctorie aut obiter prætereatur, sed etiamsi nomina recenseantur, vel historiæ narrentur, reconditum investigemus thesaurum. Nam ideo Christus dicebat: *scrutamini Scripturas.* Quia non ubique in superficie mens Scripturæ invenitur: sed opus est scrutinio multo, ut nihil in profundo latens, nobis remaneat absconditum. Quod si sola naturæ appellatio, hoc, inquam nomen, *Homo*, tantæ nobis utilitatis argumentum heri fuit; quantum lucrum non percipiemus, si attenta ac vigili mente singula, quæ in sacra Scriptura feruntur, audierimus? Etenim clementem habemus Dominum, & quando videt nos solicitos, & magnum desiderium ad cognoscenda divina eloquia habere, non permittit nos ulla re indigere: sed statim illustrat mentem nostram, & suum fulgorem largitur, & pro perspicaci sapientia illa sua, omnem veram doctrinam animæ nostræ in-

Scriptura non obiter legenda.

Joan. 5. 39. & 7. 52.

A ἡμετέραν ἄνθρωπος γενέσθαι κατεδέξατο, καὶ τὴν ἀρίστης πολιτείας ἡμῖν τὴν ὁδὸν ἔτεμε, καὶ δι' ὧν αὐτὸς ἦλθε τὴν αὐτὴν ἡμῖν φύσιν ἀναλαβὼν, ἀρκοῦσαν διδασκαλίαν ἐναπέθετο. ποία τοίνυν ἡμῖν λείπεται λοιπὸν ἀπολογία, τοσούτων διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμετέραν προηγουμένων, εἰ μὴ βουλοίμεθα ἀνόνητα ἅπαντα δεικνύναι, διὰ τῆς ῥαθυμίας τῆς τούτων προδιδόντες ἡμῶν τὴν σωτηρίαν; διὸ παρακαλῶ νήφειν, καὶ μὴ ἁπλῶς συνηθείᾳ τῶν ἄλλων κατακολουθεῖν, ἀλλὰ τὴν ἑαυτῶν ζωὴν καθ' ἑκάστην ἡμέραν πολυπραγμονεῖν, καὶ εἰδέναι, τί μὲν ἡμῖν ἡμάρτηται, τί δὲ κατώρθωται· καὶ οὕτω τῶν ἡμαρτημένων B τὴν διόρθωσιν ποιώμεθα, ἵνα καὶ τὴν ἄνωθεν ῥοπὴν ἐπισπασώμεθα, καὶ εὐάρεστοι τῷ θεῷ γενώμεθα, καθάπερ ὁ δίκαιος οὗτος, καὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἐπιτύχωμεν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἅμα καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, τιμὴ, κράτος νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ κδʹ.

C Ἐγέννησε δὲ Νῶε τρεῖς υἱοὺς, τὸν Σὴμ, τὸν Χὰμ, τὸν Ἰάφεθ· ἐφθάρη δὲ ἡ γῆ ἐναντίον τοῦ θεοῦ, καὶ ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας.

ΟΥ τὰ τυχόντα ἡμᾶς ὠφέλησε χθὲς ἡ τοῦ δικαίου Νῶε γενεαλογία. καὶ γὰρ ἔγνωμεν θαυμαστὸν γενεαλογίας τρόπον, καὶ εἴδομεν τὸν δίκαιον ἀνακηρυττόμενον οὐκ ἀπὸ τῆς τῶν προγόνων περιφανείας, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τῶν οἰκείων τρόπων ἀρετῆς, δι' ἣν καὶ τοσαύτην ἐδέξατο μαρτυρίαν παρὰ τῆς θείας γραφῆς· Νῶε γάρ, φησιν, ἄνθρωπος δίκαιος, τέλειος ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ· τῷ θεῷ εὐηρέστησε Νῶε. εἰς ταῦτα γὰρ βραχέα τὰ ῥήματα ἅπασαν διδασκαλίαν χθὲς κατηναλώσα- D μεν. ἡ γὰρ τῶν θείων λογίων φύσις ἐν ὀλίγοις ῥήμασι πολὺν ἐπιδείκνυται τῶν νοημάτων τὸν πλοῦτον, καὶ ἄφατον χαρίζεται τὸν θησαυρὸν τοῖς μετὰ ἀκριβείας τὴν ἔρευναν ποιεῖσθαι βουλομένοις. διὸ δὴ, παρακαλῶ, μηδὲν ἁπλῶς διατρέχωμεν τῶν ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ κειμένων, ἀλλὰ κἂν ὀνομάτων κατάλογος ᾖ, κἂν ἱστορίας διήγησις, τὸν ἐγκεκρυμμένον ἀνιχνεύωμεν θησαυρόν. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγεν· ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς· ἐπειδὴ οὐ πανταχοῦ ἐξ ἐπιπολῆς ἐστιν εὑρεῖν τὸν νοῦν τῶν ἐγγεγραμμένων, ἀλλὰ χρεία καὶ πολλῆς ἐρεύνης ἐστὶν ἡμῖν, ὥστε μηδὲν ἡμᾶς λαθεῖν τῶν ἐν τῷ βάθει κειμέ- E νων. εἰ δὲ ἡ προσηγορία μόνη τῆς φύσεως, τὸ ἄνθρωπος ὄνομα λέγω, τοσαύτην ἡμῖν ἔτεκε χθὲς ὠφελείας ὑπόθεσιν, πόσον οὐ καρπωσόμεθα κέρδος, εἰ ἕκαστον τῶν ἐν τῇ γραφῇ μετὰ προσοχῆς καὶ ἀγρύπνου διανοίας ἐπίωμεν; καὶ γὰρ φιλάνθρωπον ἔχομεν δεσπότην, καὶ ἐπειδὰν ἴδῃ μεριμνῶντας ἡμᾶς, καὶ πόθον πολὺν ἐπιδεικνυμένους πρὸς τὴν τῶν θείων λογίων κατανόησιν, οὐκ ἀφίησιν ἑτέρου τινὸς δεηθῆναι, ἀλλ' εὐθέως φωτίζει τὸν ἡμέτερον λογισμὸν, καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ ἔλλαμψιν χαρίζεται, καὶ κατὰ τὴν εὐμήχανον αὐτοῦ σοφίαν πᾶσαν τὴν ἀληθῆ διδασκαλίαν ἐντίθησι τῇ ἡμετέρᾳ ψυχῇ. διὰ

τοῦτο

A τοῦτο καὶ προτρέπων ἡμᾶς ἐπὶ τοῦτο, καὶ προθυμοτέρους ἐργαζόμενος μακαρισμῶν ἀξίους ἀπέφηνε τοὺς τὸν τοιοῦτον πόθον ἐπιδεικνυμένους λέγων, μακάριοι οἱ πεινῶντες, καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται. ὅρα σοφίαν διδασκάλου, οὐ διὰ τοῦ μακαρισμοῦ μόνον προέτρεψεν, ἀλλὰ καὶ τῷ εἰπεῖν, οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ἐδίδαξε τοὺς ἀκούοντας μεθ' ὅσης προθυμίας προσήκει πρὸς τὴν τῶν πνευματικῶν λογίων ἔρευναν ὁρμᾷν. καθάπερ γάρ, φησιν, οἱ πείνης προηγησαμένης μετὰ προθυμίας ἀφάτου ἐπὶ τὴν τροφὴν ἐπείγονται, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ B πολλοῦ δίψους ἐκκαιόμενοι τῷ πόματι μετὰ σπουδῆς προσίασι, κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον προσήκει καθάπερ πεινῶντας καὶ διψῶντας οὕτω τῇ διδασκαλίᾳ τῇ πνευματικῇ προσιέναι. οἱ γὰρ τοιοῦτοι οὐ μόνον μακαρισμῶν ἄξιοι, ἀλλὰ καὶ τῶν σπουδαζομένων ἐπιτεύξονται. καὶ γὰρ χορτασθήσονται, φησι, τουτέστιν, ἐμπλησθήσονται· πληρώσουσιν αὐτῶν τὴν ἐπιθυμίαν τὴν πνευματικήν. ἐπεὶ οὖν τοιοῦτον ἔχομεν δεσπότην, οὕτως ἀγαθὸν, οὕτω φιλότιμον, φέρε καὶ ἡμεῖς ἐπ' αὐτὸν καταφύγωμεν, καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ ῥοπὴν ἐπισπασώμεθα, ἵνα καὶ αὐτὸς τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν μιμούμενος φωτίσῃ C ἡμῶν τὸν λογισμὸν, πρὸς τὸ κατοπτεύειν τῶν θείων γραφῶν τὴν δύναμιν· καὶ ὑμεῖς δὲ μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας καθάπερ πεινῶντες καὶ διψῶντες, οὕτω τὴν πνευματικὴν διδασκαλίαν ὑποδέξασθε. ἴσως γὰρ, ἴσως ὁ ἀγαθὸς καὶ εὐμήχανος δεσπότης, κἂν ἡμεῖς εὐτελεῖς ὦμεν, καὶ μηδενὸς λόγου ἄξιοι, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς καὶ τὴν ὠφέλειαν τὴν ὑμετέραν χορηγήσει λόγον ἡμῖν ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος εἰς δόξαν αὐτοῦ, καὶ εἰς οἰκοδομὴν ὑμετέραν. εἰς τὴν ἄνωθεν τοίνυν χάριν τὸ πᾶν ἐπιρρίψαντες, D κἀκεῖνον ἐπικαλεσάμενοι τὸν σοφίζοντα τοὺς τυφλοὺς, καὶ τρανοῦντα τὰς γλώσσας τῶν μογιλάλων, ἁψώμεθα καὶ τῶν [a] προσφάτως ἀνεγνωσμένων, ἵν' ἅπερ ἂν αὐτὸς χορηγήσῃ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν μιμούμενος, ταῦτα παραθῶμεν τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ. ἀλλὰ συντείνατέ μοι, παρακαλῶ, τὴν διάνοιαν, καὶ μετὰ ἀκριβείας προσέχετε τοῖς λεγομένοις, πάντα βιωτικὸν λογισμὸν ἑαυτῶν ἀποστήσαντες, ἵνα καθάπερ εἰς λιπαρὰν καὶ βαθύγεων ἄρουραν τῶν βοτανῶν, καὶ τῶν ἀκανθῶν ἐκκεκαθαρμένων, οὕτω τὸν πνευματικὸν σπόρον καταβάλωμεν. αὗται δέ, φησιν, αἱ γενέσεις Νῶε· Νῶε ἄνθρωπος δίκαιος, τέλειος ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ· E τῷ θεῷ εὐηρέστησε Νῶε. ἄχρι τούτου τέλος ἔσχε τὰ τῆς διδασκαλίας χθὲς, διὸ χρὴ τὰ λειπόμενα εἰς μέσον προθεῖναι. ἐγέννησε δέ, φησι, Νῶε τρεῖς υἱοὺς, τὸν Σὴμ, τὸν Χὰμ, τὸν Ἰάφεθ. οὐχ ἁπλῶς ἡμῖν ἡ θεία γραφὴ καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὸν ἀριθμὸν ἐπεσημήνατο τῶν παίδων τοῦ δικαίου· ἀλλὰ καὶ ἐντεῦθεν ἡμῖν λανθανόντως παραδηλῶσαι βουλομένη τῆς πολλῆς αὐτοῦ ἀρετῆς τὴν ὑπερβολήν. ἀνωτέρω γὰρ εἰποῦσα, ὅτι Νῶε ἦν ἐτῶν πεντακοσίων, τότε ἐπήγαγε, καὶ ἐγέννησε τρεῖς υἱοὺς, διδάσκουσα ἡμᾶς τῆς ἐγκρατείας αὐτοῦ τὸ ὑπεράγαν μέγεθος, καὶ ὅτι πάντων τῶν τότε ὄντων ἀνθρώπων τοσαύτῃ

A ferit. Eapropter cum nos ad istud ipsum adhortaretur, & alacriores faceret, beatitudine dignos declaravit eos qui tale desiderium præ se ferrent, dicens: *Beati qui esuriunt & sitiunt justitiam, quia ipsi saturabuntur.* [Matt. 5. 6.] Vide sapientiam doctoris, non solum nos per beatitudinem hortatur, sed & cum dixit: *Qui esuriunt & sitiunt justitiam*, docuit audientes, quanta alacritate spiritualia eloquia investigare par fuerit: Quemadmodum, inquit, ii quos fames ducit, mira alacritate ad cibos festinant, & qui siti ardent ad potum B magno desiderio accedunt: eodem modo ad spiritualem doctrinam, tamquam esurientes & sitientes accedere par est. Hujusmodi enim viri non solum beatitudinibus digni sunt; sed & quæ cupiunt assequuntur. Etenim *satiabuntur*, inquit, hoc est, explebuntur: explebunt spirituale suum desiderium. Igitur quia tam bonus, tamque liberalis Dominus nobis est: age & nos ad ipsum confugiamus, & ejus nobis gratiam conciliemus, ut & ipse pro sua misericordia illustret nostram mentem ad videndam divinarum Scripturarum virtutem: & vos C quoque multa alacritate spiritualem doctrinam quasi esurientes & sitientes suscipite. Forte enim, forte bonus & omnipotens Dominus, etiam si nos humiles simus & abjecti, propter vos & vestram utilitatem [Ephes. 6. 19.] suppeditabit nobis sermonem in apertione oris in gloriam suam, & in ædificationem vestram. Projecta igitur cura nostra omni in supernam gratiam, & invocato eo qui & sapientiam dat parvulis, & D illuminat cæcos, & expeditas reddit linguas balborum, paulo ante lecta tractemus: ut quæ ipse pro sua misericordia nobis suppeditarit, caritati vestræ proponamus. Sed intenta, obsecro, adsitis mente, & diligenter iis quæ dicuntur attendite, omnesque hujus vitæ curas seponite, ut spirituale semen, quasi in pinguem & feracem agrum, evulsis herbis & spinis, projiciamus. *Hæ autem*, inquit, *generationes Noë. Noë homo justus, perfectus exsistens in generatione sua: Deo placuit Noë.* In iis nuper finem docendi faciebamus, ideo E sequentia in medium proponenda sunt. *Genuit autem*, inquit, *Noë tres filios, Sem, Cham, Japheth.* Non absque causa divina Scriptura & tempus & numerum nobis assignavit filiorum justi: sed & hinc nobis latenter insinuare vult ingentem multiplicemque ejus virtutem. Nam postquam superius dixit: *Noë erat quingentorum annorum*, tunc subdidit: *Et genuit tres filios*: docendo nos summam continentiæ illius magnitudinem fuisse, cum tantæ intemperantiæ dediti essent omnes homines,

[a] Savil. & quidam mss. πρόσφατα.

tantaque salacitate omnes ætates, ut ita dicam, ad malum ruerent. Audistis enim divinam Scripturam dicentem: *Ut autem vidit Dominus quod impletæ sunt malitiæ super terram, & quilibet cogitaret mala diligenter in corde suo a juventute.* Ubi manifeste declarat, & juvenes vicisse provectiores ætate, & senes non minus quam juvenes insanïisse, & ad malum multa proclivitate propensam fuisse ipsam etiam ætatem malorum inexpertam.

2. Ut igitur discamus, quo pacto iis omnibus tantam insaniam ac rabiem præ se ferentibus, justus ille manserit solus, continentiam cum aliis virtutibus strenue servans, donec ad quingentesimum annum pervenit; cum dixisset, *Erat Noë quingentorum annorum*, tunc inquit: *Et genuit Noë tres filios.* Vidisti, dilecte, excellentem justi temperantiam? Ne hoc ita perfunctorie transeamus, sed & tempus illud expendamus, & malitiam quæ ad omne hominum genus ob eorum desidiam se extenderat, & consideremus quantæ sit virtutis & pietatis erga Deum, in tantam temporis longitudinem concupiscentiæ rabiem refrenare, viamque longe ab aliis diversam carpere: & non solum ab illicito coitu se cohibere, sed & a legitimo & inculpato. *Et genuit*, inquit, *Noë tres filios: Sem, Cham, Japheth.* 11. *Corrupta autem erat terra coram Deo, & repleta erat terra injustitia.* Mihi videtur divina dispensatione factum, ut justus ille nunc tandem ad uxorem accederet, illosque filios susciperet. Quia enim ob malitiæ magnitudinem, & ingentem improbitatem generali pernicie totus orbis delendus erat, misericors Deus quasi radicem aliquam & fermentum voluit justum illum superesse, ut abolitis illis origo & primitiæ quædam esset futurorum. Hujus rei gratia, cum jam quingentorum esset annorum, haberetque tres istos filios, illis contentus fuit: re ipsa declarans hoc se fecisse, ut divinæ in humanum genus futuræ benignitati serviret. Et quo scias hoc non esse temeraria conjectura dictum, considera Scripturæ diligentiam. Nam postquam dixit, justum illum tres habuisse filios, statim subdidit: *Corrupta erat autem terra coram Deo, & impleta erat terra injustitia.* Vidisti in eadem natura magnam & ineffabilem varietatem? De justo enim dicebat Scriptura: *Noë homo justus, perfectus exsistens in generatione sua:* de reliquis autem omnibus inquit: *Corrupta autem erat terra coram Deo, & impleta erat terra injustitia.* Nomine enim terræ, hominum multitudinem vocat. Quia enim omnia eorum opera terrestria erant; idcirco terræ nomine & eorum vilitatem, & malitiæ exsuperantiam significat. Nam sicut de protoplasto, qui legem transgressus gloriam qua circumdabatur amisit, mortisque pœnæ ob-

A ἀκρασίᾳ κεχρημένων, καὶ πολλὴν τὴν λαγνείαν ἐπιδεικνυμένων, καὶ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς ἡλικίας ἐπὶ τὴν κακίαν αὐτομολησάσης· ἠκούετε γὰρ τῆς θείας γραφῆς λεγούσης, ἰδὼν δὲ κύριος ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶς τις διανοεῖται τὰ πονηρὰ ἐπιμελῶς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐκ νεότητος, καὶ σαφῶς ἡμῖν δεικνυούσης, ὅτι καὶ νέοι ἐνίκων τοὺς προβεβηκότας, καὶ οἱ γέροντες τῶν νέων οὐκ ἔλαττον ἐμάνησαν, καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἀπειρόκακος ἡλικία πρὸς τὴν κακίαν πολλὴν εἶχε τὴν ῥοπήν.

Ἵνα τοίνυν μάθωμεν, ὅπως τούτων ἁπάντων πολλὴν τὴν λύσσαν, καὶ τὴν μανίαν ἐπιδεικνυμένων, ὁ δίκαιος B οὗτος ἔμεινε μόνος τὸν τῆς σωφροσύνης ἆθλον μετὰ τῆς ἄλλης ἀρετῆς κατορθῶν, μέχρις ὅτε εἰς τὸ πεντακοσιοστὸν ἔτος ἔφθασε, μετὰ τὸ εἰπεῖν γὰρ, ἦν Νῶε ἐτῶν πεντακοσίων, τότε φησὶ, καὶ ἐγέννησε Νῶε τρεῖς υἱούς. εἶδες, ἀγαπητὲ, τοῦ δικαίου τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐγκράτειαν; μὴ γὰρ δὴ ἁπλῶς αὐτὰ παραδράμωμεν, ἀλλὰ καὶ τὸν καιρὸν ἐννοήσαντες ἐκεῖνον, καὶ τὴν κακίαν τὴν κατὰ παντὸς τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους διὰ τὴν πολλὴν ῥαθυμίαν ἐπιπολάζουσαν σκοπήσωμεν, πόσης ἦν ἀρετῆς καὶ φιλοθέου γνώμης, ἐν τοσούτῳ μήκει χρόνου τῆς ἐπιθυμίας τὴν λύτταν χαλινῶσαι, καὶ ἀπεναντίας τοῖς ἄλλοις C ἅπασιν ἐλθεῖν καὶ μὴ μόνον τῆς παρανόμου μίξεως ἀπέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῆς νενομισμένης, καὶ τῆς ἔξω τυγχανούσης ἐγκλημάτων. καὶ ἐγέννησε, φησι, Νῶε τρεῖς υἱοὺς τὸν Σὴμ, τὸν Χὰμ, τὸν Ἰάφεθ. ἐφθάρη δὲ ἡ γῆ ἐναντίον τοῦ θεοῦ, καὶ ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας. ἐμοὶ δοκεῖ τῇ τοῦ θεοῦ οἰκονομίᾳ ὑπηρετούμενον τὸν δίκαιον τοῦτον καὶ νῦν τῆς μίξεως ἀνασχέσθαι καὶ τοὺς παῖδας τούτους ἔχειν. ἐπειδὴ γὰρ διὰ τὸ τῆς κακίας μέγεθος, καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν πονηρίαν πανωλεθρίᾳ ἤμελλε τὴν οἰκουμένην καταλήψεσθαι, ὁ δὲ φιλάνθρωπος θεὸς καθάπερ ῥίζαν τινὰ καὶ ζύμην ἐβούλετο τὸν δίκαιον καταλιπεῖν, ἵνα ἀπαρ- D χὴ γένηται μετὰ τὸν ἐκείνων ἀφανισμὸν τῶν μετὰ ταῦτα μελλόντων ἔσεσθαι, ταύτης ἕνεκεν τῆς αἰτίας μετὰ πεντακόσια ἔτη τούτους τοὺς τρεῖς παῖδας ἐσχηκὼς μέχρι τούτων ἵσταται, δεικνὺς δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ὅτι τῇ μελλούσῃ παρὰ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίᾳ εἰς τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἔσεσθαι ὑπηρετούμενος τοῦτο πεποίηκε. καὶ ἵνα μάθῃς, ὅτι οὐχ ἁπλῶς στοχασμός ἐστι ταυτὶ τὰ ῥήματα, σκόπει τῆς γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν. ἐπειδὴ γὰρ εἶπε, ὅτι ἔσχεν ὁ δίκαιος τοὺς τρεῖς υἱοὺς, εὐθέως ἐπήγαγεν· ἐφθάρη δὲ ἡ γῆ ἐναντίον τοῦ θεοῦ, καὶ ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας. εἶδες ἐπὶ τῆς αὐτῆς φύσεως πολλὴν E καὶ ἄφατον τὴν διαφοράν; ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ δικαίου ἔλεγεν ἡ γραφὴ, Νῶε ἄνθρωπος δίκαιος, τέλειος ὢν ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ· ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν ἁπάντων φησὶν, ἐφθάρη δὲ ἡ γῆ ἐναντίον τοῦ θεοῦ, καὶ ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας· τῷ ὀνόματι τῆς γῆς τὸ τῶν ἀνθρώπων πλῆθος ὀνομάζει. ἐπειδὴ γὰρ πᾶσαι αὐτῶν αἱ πράξεις γήϊναι ἐτύγχανον, διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς γῆς ὀνόματι τὴν εὐτέλειαν αὐτῶν ἐμφαίνει, καὶ τῆς κακίας τὴν ὑπερβολήν. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τοῦ πρωτοπλάστου μετὰ τὴν παράβασιν, καὶ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς δόξης τῆς πρότερον περιστελλούσης αὐτὸν, ἀπὸ ἐπιτι-

μόνῳ τοῦ θανάτου αὐτὸν ὑπαγαγὼν ἔλεγε, γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ· οὕτω δὴ καὶ ἐνταῦθα, ἐπειδὴ ἦν πολλὴ τῶν κακῶν ἡ ἐπίτασις, φησιν, ἐφθάρη δὲ ἡ γῆ· καὶ οὐχ ἁπλῶς εἶπεν, ἐφθάρη ἡ γῆ, ἀλλ᾽ ἐναντίον τοῦ θεοῦ, καὶ ἐπλήσθη ἡ γῆ τῆς ἀδικίας. διὰ τοῦ εἰπεῖν, ἐφθάρη, πᾶσαν τὴν κακίαν αὐτῶν ἐνέφηνεν. οὐδὲ γάρ ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι ἑνὶ καὶ δύο ἁμαρτήμασιν ὑπευθύνους ἑαυτοὺς κατέστησαν, ἀλλὰ πάσας τὰς παρανομίας μετὰ πολλῆς τῆς δαψιλείας διεπράττοντο. διὸ καὶ ἐπήγαγε, καὶ ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας. οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ ὡς ἔτυχε τὴν κακίαν ἐπετήδευον, ἀλλ᾽ ἑκάστην ἁμαρτίαν μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιτάσεως ἐπεδείκνυντο. καὶ ὅρα πῶς λοιπὸν οὐδὲ μνήμης αὐτοὺς ψιλῆς ἀξιῶσαι ἀνέχεται, ἀλλὰ τῷ τῆς γῆς ὀνόματι αὐτοὺς καλεῖ, δεικνῦσα καὶ τῆς κακίας τὴν ὑπερβολὴν, καὶ τὸ τοῦ θεοῦ ἀγανακτήσεως τὸ μέγεθος. ἐφθάρη δὲ ἡ γῆ, φησιν, ἐναντίον τοῦ θεοῦ, τοῦτ᾽ ἔστιν, ἀπεναντίας τοῖς τοῦ θεοῦ προστάγμασιν ἅπαντα διεπράττοντο, καταπατοῦντες τοῦ θεοῦ τὰς ἐντολὰς, [a] καὶ τὸν ἐν τῇ φύσει κείμενον τῇ ἀνθρωπίνῃ διδάσκαλον διὰ τῆς οἰκείας ῥαθυμίας προδεδωκότες. καὶ ἐπλήσθη, φησὶν, ἡ γῆ ἀδικίας. εἶδες, ἀγαπητὲ, ὅσον κακὸν ἁμαρτία, πῶς καὶ αὐτῆς τῆς προσηγορίας, καὶ τοῦ ἀνθρώπους ὀνομάζεσθαι λοιπὸν ἀναξίους ἀπεργάζεται; ἄκουε πάλιν καὶ τῶν ἑξῆς. καὶ εἶδε κύριος ὁ θεὸς τὴν γῆν, καὶ ἦν κατεφθαρμένη. ὅρα πάλιν γῆν αὐτοὺς ὀνομαζομένους. εἶτα ἐπειδὴ καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον γῆν αὐτοὺς ὠνόμασεν, ἵνα μή τις ὑπολάβῃ περὶ τῆς γῆς τῆς αἰσθητῆς ταῦτα εἰρῆσθαι, φησιν, ὅτι κατέφθειρε πᾶσα σὰρξ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. οὐδὲ νῦν ἀνθρώπους αὐτοὺς καλέσαι κατηξίωσεν, ἀλλὰ τῷ τῆς σαρκὸς ὀνόματι μόνον ἐνδείξασθαι ἡμῖν βούλεται, ὅτι οὐ περὶ τῆς γῆς ταῦτά φησιν, ἀλλὰ περὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν σάρκα περικειμένων, καὶ τοῖς γηΐναις πράξεσιν ἑαυτοὺς καταναλωσάντων. ἔθος γὰρ τῇ γραφῇ, καθάπερ πολλάκις εἴπομεν ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, τοὺς σαρκικὸν φρόνημα ἐπιδειξαμένους, καὶ μηδὲν ὑψηλὸν φανταζομένους τῷ τῆς σαρκὸς ὀνόματι προσαγορεύειν, καθάπερ καὶ ὁ μακάριος Παῦλός φησιν· οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες θεῷ ἀρέσαι οὐ δύνανται. τί οὖν; αὐτὸς ὁ ταῦτα λέγων οὐχὶ σάρκα περιέκειτο; ἀλλ᾽ οὐ τοῦτό φησιν, ὅτι οἱ σάρκα περικείμενοι οὐ δύνανται ἀρέσαι οὗτοι τῷ θεῷ, ἀλλ᾽ ὅτι οἱ μηδένα τῆς ἀρετῆς λόγον ποιούμενοι, ἀλλὰ πάντα τὰ σαρκικὰ φρονοῦντες, καὶ περὶ τὰς ταύτης ἡδονὰς κατασπώμενοι, καὶ μηδεμίαν τῆς ψυχῆς τῆς ἀσωμάτου καὶ νοερᾶς φροντίδα ποιούμενοι. ἐπεὶ οὖν διὰ τῶν εἰρημένων ἐδίδαξεν ἡμᾶς ἡ θεία γραφὴ τῶν ἁμαρτημάτων τὸ πλῆθος, τῆς κακίας τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀγανακτήσεως τοῦ θεοῦ τὸ μέγεθος, καὶ ὅτι διὰ τὴν τῶν παρανόμων ἔργων ἐπιτήδευσιν καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον γῆν αὐτοὺς ὠνόμασε, καὶ τῷ τῆς σαρκὸς ὀνόματι προσηγόρευσεν, ἀποστερήσασα τοῦ τῆς κοινῆς φύσεως ὀνόματος, διὰ τῶν ἐπαγομένων τὴν ἄφατον ἡμῖν τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν ἐνδείκνυται, καὶ τῆς συγκαταβάσεως τὴν ὑπερβολήν. τί γάρ φησι; καὶ εἶπεν ὁ θεὸς πρὸς Νῶε.

A noxius factus fuit, dicebat: *Terra es, & in terram abibis*; ita & hîc, quia plurimum invaluerant vitia, inquit, *Corrupta autem erat terra.* Neque simpliciter dicit: *Corrupta autem erat terra*: sed, *coram Deo: & impleta erat terra injustitia.* Dicendo enim, *Corrupta erat*, omnigenam illorum malitiam emphasi quadam dixit. Non enim dici potest, eos unius vel duorum peccatorum tantum reos fuisse; sed omnes iniquitates absque modo commisisse: ideo subdit, *Et impleta erat terra injustitia.* Non obiter, neque vulgariter malitiæ studebant, sed peccata quæque ferventi contentione agebant. Et vide quo- B modo illos postea ne tenui quidem memoria dignatur, sed nomine terræ vocat, simul indicans & peccatorum gravitatem & Dei indignationem. *Corrupta erat autem terra*, inquit, *coram Deo*, hoc est, secus quam præceptum erat a Deo omnia faciebant, mandata Dei conculcantes, & magistrum naturæ humanæ insitum per desidiam amittentes. *Et impleta erat terra*, inquit, *injustitia.* Vidisti, dilecte, quantum malum sit peccatum, quomodo id efficiat, ut homines suo nomine C vocari non sint digni? Audi rursus quæ sequuntur: 12. *Et vidit Dominus Deus terram, & erat corrupta.* Gen. 6. 12. Vide iterum quomodo eos terram vocet: & postea cum semel atque iterum & tertio nominavit terram, ut ne quis de terra sensibili eum dixisse suspicetur, inquit: *Quia corruperat omnis caro viam suam super terram.* Neque nunc hominis appellatione eos dignatur, sed carnem vocat: quo nos docere voluit, se non de terra hæc dicere, sed de hominibus carne amictis, & terrestribus negotiis sese totos impendentibus. Mos enim Scripturæ est, ut sæpe carita- D ti vestræ dixi, carnalia sapientes, & nihil sublime cogitantes, carnis nomine appellare, sicut & beatus Paulus inquit: *Qui autem in carne sunt, Deo placere non possunt.* Rom. 8. 8. Quid igitur? non fuit in carne & is qui hæc dicebat? Non hoc dixit, quod qui carne circumdati sint, Deo placere non possint, sed de iis loquitur qui nullam virtutis rationem habent, & nihil nisi carnale sapientes, carnis voluptates sectantur, nullamque animæ incorporeæ & spiritualis curam gerunt. Itaque quia dictis istis divina Scriptura docuit nos peccatorum multitudinem, malitiæ excessum, indignationis divinæ magnitudinem, & E quod ob studium malorum operum semel atque iterum ac tertio terram eos qui tunc vivebant nominaverit, carnisque nomine vocaverit spoliatos communis naturæ vocabulo; nunc per ea quæ subdit, ineffabilem Dei misericordiam, & indulgentiæ ejus magnitudinem ostendit nobis. Quid enim ait? *Et dixit Dominus ad Noë.*

[a] Τὸν ἐν τῇ φύσει κείμενον τῇ ἀνθρωπίνῃ διδάσκαλον, *magistrum naturæ humanæ insitum*; id est conscientiam, quam eleganter sæpe commendat Chrysostomus.

3. Vide summam bonitatem: siquidem justo huic, sicut amicus amico communicat eam pœnam quam humano generi est intentaturus, & dicit: 13. *Tempus omnis hominis venit coram me. Quia impleta est terra injustitia ex illis. Et ecce ego disperdo illos & terram.* Quid est, *tempus omnis hominis venit coram me?* Magnam, inquit, ostendi patientiam, magnam tolerantiam, nolens hanc inferre pœnam, quam illaturus sum: sed quia immodica peccatorum illorum multitudo in hoc tempus eos adduxit; finem iis imponere oportet, exscindique illorum malitiam, ne ulterius progrediatur: *Tempus* enim, inquit, *omnis hominis venit coram me.* Vide & hic, quomodo ut superius dicebat, *Unusquisque cogitat*; ita & nunc *omnis hominis.* Omnes enim consentiunt, ad iniquitatem transfugerunt, inquit, & in tanta multitudine non inveniri potest aliquis, cui virtutis sit cura. *Tempus* enim, inquit, *omnis hominis venit coram me. Tempus*, hoc est, advenit tempus quo secandum erit, & ulceris repentis vis compescenda. *Tempus omnis hominis venit coram me*, quasi nemo videret, rationemque delictorum ab ipsis exacturus esset, sic sese malis operibus manciparunt, non cogitantes quod me nihil latere queat, qui vitam animamque & corpus dedi, totque bona suppeditavi. *Tempus* igitur *omnis hominis venit coram me.* Dein quasi satisfacturus, rationemque redditurus justo, quomodo nimia peccatorum gravitate ac multitudine se ad tantam indignationem provocarint, ait: *Quia impleta est terra injustitia ex illis.* Num prætermissum est aliquid, inquit, ab eis, quod ad peccatum tenderet? Tantam malitiæ magnitudinem videre licet, ut & superefluat, & exundet, totamque terram impleat: propterea & illos disperdo, & terram ipsam. *Ecce*, inquit, *ego disperdo illos & terram.* Quia priores ipsi malis suis operibus seipsos corruperunt: idcirco generalem interitum inducam, deleboque ipsos pariter atque terram, ut purgationem accipiat terra, & a tot peccatorum maculis emundetur. Cogita, quæso, quali tunc fuisse animo justum istum verisimile est, cum hæc a Domino audiret? Nam licet multæ virtutis sibi conscius esset, non tamen absque dolore quæ dicebantur accepit. Ad dilectionem enim propensum est justorum genus, & pro aliorum salute justi quæque libenter ferenda susciperent. Quo igitur affectu fuisse verisimile est eximium illum virum cum in mente sua omnium interitum & totius naturæ perniciem versaret, & fortassis nec sibi ipsi jucundum quidpiam polliceretur? Nondum enim quiddam de hac re compertum habebat. Ut igitur mente non turbaretur, sed parvam quamdam consolationem in tanta mœroris ma-

A Ὅρα ἀγαθότητος ὑπερβολήν. καθάπερ γὰρ φίλος φίλῳ, οὕτω λοιπὸν κοινοῦται τῷ δικαίῳ περὶ τῆς τιμωρίας, ἣν ἐπάγειν μέλλει τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, καί φησι· καιρὸς παντὸς ἀνθρώπου ἥκει ἐναντίον ἐμοῦ· ὅτι ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας ἀπ' αὐτῶν, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ καταφθείρω αὐτοὺς καὶ τὴν γῆν. τί ἐστι καιρὸς παντὸς ἀνθρώπου ἥκει ἐναντίον ἐμοῦ; πολλήν, φησιν, ἐπεδειξάμην τὴν μακροθυμίαν, πολλὴν τὴν ἀνεξικακίαν, οὐ βουλόμενος ταύτην ἐπάγειν τὴν τιμωρίαν, ἣν ἐπάγειν μέλλω· ἀλλ' ἐπειδὴ πολλὴ τῶν ἡμαρτημένων αὐτοῖς ἡ ὑπερβολὴ εἰς αὐτὸν ἤγαγεν αὐτοὺς τὸν καιρὸν, καὶ τέ-B λος δεῖ λοιπὸν ἐπιτεθῆναι, καὶ ἐκκοπῆναι αὐτῶν τὴν κακίαν, ὥστε μὴ περαιτέρω προβῆναι· καιρὸς γάρ, φησι, παντὸς ἀνθρώπου ἥκει ἐναντίον ἐμοῦ. ὅρα καὶ ἐνταῦθα, πῶς καθάπερ ἀνωτέρω ἔλεγε· πᾶς τις διανοεῖται, οὕτω καὶ νῦν, παντὸς ἀνθρώπου. πάντες γὰρ συμφωνοῦσι, πρὸς τὴν παρανομίαν ηὐτομόλησαν, φησι, καὶ οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ἐν τοσούτῳ πλήθει τινὰ τῆς ἀρετῆς λόγον ποιούμενον. καιρὸς γάρ, φησι, παντὸς ἀνθρώπου ἥκει ἐναντίον ἐμοῦ. καιρὸς, τουτέστιν, ἔφθασεν ὁ καιρὸς, καθ' ὃν δεῖ τὴν τομὴν ἐπιθεῖναι, καὶ τὴν νομὴν τοῦ ἕλκους ἐπισχεῖν. καιρὸς παντὸς ἀνθρώπου ἥκει ἐναντίον ἐμοῦ, ὡσανεὶ μηδενὸς ἐφορῶντος, καὶ μέλλοντος C εὐθύνας ἀπαιτεῖν τῶν αὐτοῖς πεπλημμελημένων, οὕτω πρὸς τὰς πονηρὰς πράξεις ἑαυτοὺς ἐξέδωκαν, οὐκ ἐννοοῦντες ὅτι ἐμὲ λαθεῖν οὐχ οἷόν τε τὸν τὴν σύστασιν τῆς ζωῆς χαριζόμενον, καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν χαρισάμενον, καὶ τοσούτων ἀγαθῶν τὴν χορηγίαν παρεσχηκότα. καιρὸς τοίνυν παντὸς ἀνθρώπου ἥκει ἐναντίον ἐμοῦ. εἶτα ὥσπερ ἀπολογούμενος τῷ δικαίῳ, καὶ δεικνὺς ὅτι ἡ τῶν ἡμαρτημένων αὐτοῖς ὑπερβολὴ εἰς ταύτην αὐτὸν ἐκκαλεῖται τὴν ἀγανάκτησιν, φησιν, ὅτι ἐπλήσθη ἡ γῆ ἀδικίας ἀπ' αὐτῶν. μὴ γὰρ παρέλιπόν τι, φησι, τῶν εἰς κακίαν συντεινόντων; τοσοῦτον ἐπεδείξαντο τὸ μέγεθος, ὡς καὶ ὑπερβλύζειν λοιπὸν τὴν κακίαν, καὶ πᾶ-D σαν τὴν γῆν τῆς κακίας ἐμπεπλῆσθαι. διά τοι τοῦτο καὶ αὐτοὺς καταφθείρω, καὶ τὴν γῆν. καὶ ἰδού, φησιν, ἐγὼ καταφθείρω αὐτοὺς, καὶ τὴν γῆν. ἐπειδὴ αὐτοὶ προλαβόντες διὰ τῶν παρανόμων πράξεων ἑαυτοὺς κατέφθειραν, διὰ τοῦτο παντελῆ πανωλεθρίαν ἐπάγω, καὶ ἀφανισμὸν ἐργάζομαι, καὶ αὐτῶν καὶ τῆς γῆς, ἵνα καθαρμόν τινα δυνηθῇ δέξασθαι ἡ γῆ, καὶ ἀποκαθήρασθαι τοῦ ῥύπου τῶν τοσούτων ἁμαρτημάτων. ἐννόει μοι λοιπὸν ποίαν εἰκὸς ἔχειν ψυχὴν τὸν δίκαιον τοῦτον ταῦτα ἀκούοντα παρὰ τοῦ δεσπότου. εἰ γὰρ καὶ πολλὴν ἀρετὴν ἑαυτῷ συνῄδει, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἀναλγήτως ἐδέ-E χετο τὰ λεγόμενα. φιλόστοργον γὰρ τῶν δικαίων τὸ γένος, καὶ ὑπὲρ τῆς τῶν ἄλλων σωτηρίας πάντα ἂν ἕλοιντο εὐκόλως ὑπομεῖναι. πῶς τοίνυν εἰκὸς ἦν ἐκ τῶν ῥημάτων τούτων συνέχεσθαι τὸν θαυμάσιον τοῦτον ὑπογράφοντα ἤδη τῷ λογισμῷ τὴν ἁπάντων ἀπώλειαν, καὶ τὴν τῆς κτίσεως ἁπάσης φθορὰν ἴσως οὐδὲ περὶ αὐτοῦ τι χρηστὸν ὑποπτεύοντα; οὐδέπω γὰρ ἦν αὐτῷ τοῦτο φανερόν. ἵν' οὖν μὴ διαταράττηται τὸν λογισμὸν, ἀλλὰ μικράν τινα παραμυθίαν ἐν τῷ τοιούτῳ μεγέθει τῆς

ἀθυμίας φέρειν δυνηθῇ, ἐπειδὴ ἐδίδαξεν αὐτὸν τῆς κακίας αὐτῶν τὴν ὑπερβολὴν, καὶ ὅτι καιρὸς κατεπείγει λοιπὸν ἀπαιτῶν βαθεῖαν αὐτοὺς δέξασθαι τὴν τομὴν, φησὶ πρὸς αὐτόν· ἐκείνους μὲν κοινὸς ὄλεθρος ἐκδέξεται, σὺ δὲ ποίησον σεαυτῷ κιβωτόν. τί ἐστι σὺ δέ; ἐπειδὴ οὐκ ἐκοινώνησας αὐτοῖς τῆς κακίας, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀρετῆς τὸν βίον ὅλον διήνυσας, διὰ τοῦτό σοι προστάττω κιβωτὸν κατασκευάσαι ἐκ ξύλων τετραγώνων, ἀσήπτων, νοσσιὰς ποιήσεις τὴν κιβωτὸν, καὶ ἀσφαλτώσεις ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν αὐτὴν τῇ ἀσφάλτῳ. ἔστω δὲ τριακοσίων πηχῶν τὸ μῆκος, καὶ πεντήκοντα τὸ πλάτος, καὶ τριάκοντα τὸ ὕψος. ἐπισυνάγων ποιήσεις τὴν κιβωτὸν, καὶ εἰς πῆχυν συντελέσεις αὐτὴν ἄνωθεν, τὴν δὲ θύραν ποιήσεις ἐκ πλαγίων, κατάγαια διώροφα καὶ τριώροφα ποιήσεις αὐτήν. σκόπει θεοῦ συγκατάβασιν καὶ δύναμιν ἄφατον, καὶ φιλανθρωπίαν [a] πάντα λόγον ὑπερβαίνουσαν, ὁμοῦ καὶ τὴν περὶ τὸν δίκαιον πρόνοιαν ἐπιδείκνυται προστάττων αὐτῷ τὴν κιβωτὸν κατασκευάσαι, καὶ διαταξάμενος καὶ τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς, καὶ τὸ μῆκος, καὶ τὸ πλάτος, καὶ τὸ ὕψος, καὶ παραμυθίαν αὐτῷ χαρίζεται μεγίστην, ἐλπίδας αὐτῷ σωτηρίας ὑπογράφων διὰ τῆς κατασκευῆς, κἀκείνους τοὺς τοσαῦτα ἡμαρτηκότας βουλόμενος διὰ τῆς κατασκευῆς τῆς κιβωτοῦ εἰς ἔννοιαν ἐλθόντας τῶν αὐτοῖς εἰργασμένων, καὶ μετάνοιαν ἐπιδειξαμένους τῆς ἀγανακτήσεως τὴν πεῖραν μὴ λαβεῖν. οὐδὲ γὰρ ὀλίγος χρόνος πάλιν αὐτοῖς πρὸς μετάνοιαν παρεσχέθη διὰ τῆς κατασκευῆς τῆς κιβωτοῦ, ἀλλὰ καὶ σφόδρα πολὺς καὶ ἱκανὸς, εἰ μὴ σφόδρα ἦσαν ἀγνώμονες, καταπλῆξαι πρὸς τὴν διόρθωσιν τῶν ἐπταισμένων. εἰκὸς γὰρ ἕκαστον αὐτῶν ὁρῶντα τὸν δίκαιον τεκταινόμενον τὴν κιβωτὸν τὴν αἰτίαν πυνθάνεσθαι τῆς κατασκευῆς, εἶτα μαθόντα τοῦ θεοῦ τὴν ἀγανάκτησιν, εἰς αἴσθησιν ἐλθεῖν τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων, εἴπερ ἐβούλοντο. ἀλλ' ἐκεῖνοι οὐδὲ ἐντεῦθεν ἐκέρδανάν τι πλέον, οὐκ ἐπειδὴ οὐκ ἠδύναντο, ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἠβουλήθησαν.

Ἐπειδὴ τοίνυν τὰ περὶ τῆς κατασκευῆς τῆς κιβωτοῦ τῷ δικαίῳ διετάξατο, κοινοῦται αὐτῷ καὶ τῆς τιμωρίας τὸ εἶδος, ἧς ἤμελλεν [b] ἐπάγειν, καί φησι· σὺ μὲν ταύτην κατασκεύασον καθὰ διεταξάμην, ἐγὼ δὲ ἐπειδὰν πληρώσῃς τὴν κατασκευὴν, καὶ τὰ κατὰ σὲ ἐν ἀσφαλείᾳ καταστήσω. ἐγὼ δὲ ἰδοὺ ἐπάγω τὸν κατακλυσμὸν, ὕδωρ ἐπὶ τὴν γῆν, καταφθεῖραι πᾶσαν σάρκα, ἐν ᾗ ἐστι πνεῦμα ζωῆς ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅσα ἂν ᾖ ἐπὶ τῆς γῆς τελευτήσει. ὅρα πῶς καὶ διὰ τῆς ἀπειλῆς δείκνυσι τῶν ἡμαρτημένων αὐτοῖς τὸ μέγεθος, καί φησι, καὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἐπάξω καὶ τοῖς λογικοῖς, καὶ τοῖς ἀλόγοις. ἐπειδὴ γὰρ τὴν αὐτῶν προεδρείαν προδεδώκασι, καὶ πρὸς τὴν τῶν ἀλόγων μετέπεσον κακίαν, οὐδεμίαν διαφορὰν ἕξει ἡ τιμωρία. ἐπάγω γὰρ κατακλυσμὸν ὕδατος καταφθεῖραι πᾶσαν σάρκα, ἐν ᾗ ἐστι πνεῦμα ζωῆς ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ. καὶ τὰ κτήνη, φησὶ, καὶ τὰ πετεινὰ, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ τετράποδα, καὶ ὅσα ἐστὶν ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ κα-

A gnitudine accipere posset, postquam docuit eum malitiæ illorum gravitatem, ac tempus urgere, ut profunda illi sectione incidantur, dicit ei: Illos quidem communis pernicies excipiet: 14. *Tu vero fac tibi ipsi arcam.* Quid est, *Tu vero?* Quia non communicasti eorum nequitiæ, sed omnem in virtutibus vitam peregisti: ideo tibi impero, ut exstruas arcam *ex lignis quadratis incorruptis. Mansiunculas per arcam facies, & glutinabis intrinsecus & extrinsecus eam bitumine.* 15. *Sit autem trecentorum cubitorum longitudo, & quinquaginta latitudo, & triginta cubitorum altitudo.* B *Colligens facies arcam, & in cubitum consummabis ejus summitatem.* 16. *Januam autem facies a latere, cubiculis bicameratis, & tricameratis facies eam.* Considera indulgentiam Dei, & ineffabilem virtutem misericordiamque omnem rationem transcendentem. Simul declarat & suam erga justum providentiam, ut fabricet arcam illi imperans: ordinansque interim modum in quem construenda, nempe in quam longitudinem, latitudinem & sublimitatem, & maximam ei consolationem affert, spem salutis per arcæ constructionem ostendens: illos quoque C qui tam graviter peccaverant, fabricatione arcæ admoneri volens, ut secum cogitarent quæ fecissent, resipiscendoque indignationem non experirentur. Neque enim parvum illis tempus denuo ad resipiscentiam concessum est per arcæ constructionem: sed plane multum & sufficiens fuisset, nisi adeo ingrati fuissent & stupidi ad erratorum emendationem. Par enim erat, singulos eorum cum viderent justum, qui fabricabatur arcam, causam constructionis sciscitatos esse, & cognita divina indignatione, inde ad sensum peccatorum suorum venire, si quidem D voluissent. Verum hæc illis nullam utilitatem attulerunt, non quia non potuerunt, sed quia noluerunt.

Liberum arbitrium peccatorum.

4. Igitur postquam de construenda arca justo præcepit, communicat & narrat ei etiam pœnæ speciem, quam illaturus erat, & dicit: Tu quidem hanc para, sicut præcepi: ego autem, ubi tu ædificium compleveris, etiam ea quæ ad te attinent in tuto collocabo. 17. *Ego autem*, inquit, *inducam diluvium, aquam* E *super terram, ut corrumpat omnem carnem, in qua est spiritus vitæ subter cælum, & quæcumque fuerint super terram, morientur.* Vide quomodo & per minas ostendit quam gravia illi peccaverint, & inquit: Etenim eamdem pœnam inducam tam rationalibus, quam rationis expertibus. Quia enim principatum suum prodiderunt, & in brutorum ferociam declinarunt, nulla erit pœnarum differentia. *Inducam* enim *diluvium aquæ, ut corrumpat omnem carnem, in qua est spiritus vitæ subter cælum.* Et jumenta, inquit, & volatilia, & feræ, & quadrupedia, & quæcumque sub cælo

[a] Savil. & quidam mss. πάντα λόγον. Morel. & alii, πάντα νοῦν.

[b] Alii, ἐπαγαγεῖν.

sunt, consumentur. Et ut discas nihil relictum iri, inquit: *Et quæcumque sunt super terram, morientur.* Nam purificatione orbis opus habet, sed hoc te non conturbet, neque mentem tuam confundat. Nam quia video ulcera eorum incurabilia, sistere volo malitiæ fluenta, ut ne gravioribus pœnis obnoxios se faciant. Idcirco etiam nunc pro solita mea clementia indignationem bonitate temperans, talem pœnam infero quæ sine dolore sit, & non sentiatur. Neque enim ad magnitudinem peccatorum vel ad merita eorum respiciens, sed prævidens futura, & hos congruenti pœna plectere, & posteros ab hujusmodi pernicie liberare volo. Ne igitur mœstus sis, neve turberis hæc audiens. Nam etsi illi dignam peccatis suis pœnam luent; *Sed statuam testamentum meum tecum.* Quoniam omnes priores indignos sese præstiterunt, neque de mandatis meis bene senserunt, tecum posthac statuam testamentum meum. Etenim protoplastus post tot beneficia deceptionem passus, mandata mea transgressus est: & qui ex illo natus est, ipse in idem malitiæ profundum incidit, unde & continuam cum maledictione pœnam accepit. Verum neque illius pœnis posteri emendatiores facti sunt, sed mala sua ita coacervarunt, ut & genealogias ipsorum reprobarem. Sane post hæc ut inveni Enoch, qui virtutis imaginem servavit, quia valde mihi carus fuit, eum vivum transtuli: monstrans omnibus virtutis cultoribus quantas mercedes & retributiones adispicantur; & cupiens ut cæteri illius imitatores fierent, eamdemque viam ingrederentur. Cæterum quia aliis omnibus postea malitiam sectantibus, te solum inveni in tanta multitudine, qui primi parentis transgressionem revocare possis, tecum statuam testamentum meum. Nam bonæ tuæ vitæ opera declarant fidelem te in suscipiendis mandatis meis. Denique ne adhuc justus hæc audiens mœreat, quasi solus ipse liberandus sit, iterum consolatione eum, ut dicam, demulcens, dicit: 18. *Ingredieris autem in arcam tu, & filii tui, & uxor tua, & uxores filiorum tuorum.* Nam licet multum a virtute justi illius abfuerint, alieni tamen erant a gravioribus illorum peccatis. Alias quoque ob duas hasce causas salute potiti sunt. Una, in honorem justi. Solet enim clemens Deus honorem hunc dare servis suis, ut eorum gratia & alii salutem nanciscantur. Id quod & beato Paulo concessum est, magistro illi orbis, qui ubique suæ doctrinæ radios emittebat. Quandoquidem cum ille Romam navigaret, orta in mari tempestate magna, ita ut omnes saluti suæ

Cur Enoch translatus fuerit.

Solet Deus propter justos servare alios. *Act. 27.*

A διαφθαρήσεται. καὶ ἵνα μάθῃς, ὅτι οὐδὲν [a] καταλειφθήσεται, φησι, καὶ ὅσα ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς τελευτήσει. καὶ γὰρ καθαρσίου λοιπὸν δεῖται ἡ οἰκουμένη, ἀλλὰ τοῦτο μή σε ταραττέτω, μηδὲ συγχείτω σου τὸν λογισμόν. ὁρῶν γὰρ αὐτῶν τοῦ ἕλκους τὸ ἀνίατον, στῆσαι βούλομαι τὰ τῆς κακίας ῥεύματα, ἵνα μὴ μείζοσι τιμωρίαις ἑαυτοὺς ὑπευθύνους καταστήσωσι. διὸ καὶ νῦν τὴν ἑαυτοῦ φιλανθρωπίαν μιμούμενος, καὶ ἀγαθότητι κεραννὺς τὴν ἀγανάκτησιν, τοιαύτην ἐπάγω τὴν τιμωρίαν, ὡς ἀνώδυνον αὐτοῖς γενέσθαι καὶ ἀνεπαίσθητον. οὐδὲ γὰρ πρὸς τὸ τῶν ἡμαρτημένων αὐτοῖς μέγεθος ἀφορῶν, οὐδὲ τίνων ἄξιοι τυγχάνουσιν, ἀλλὰ τὰ μετὰ ταῦτα προορῶν, καὶ B τούτοις βούλομαι τὴν ἁρμόττουσαν τιμωρίαν ἐπαγαγεῖν, καὶ τοὺς ἐξῆς μέλλοντας ἔσεσθαι τῆς ἐκ τούτων ἀπαλλάξαι λύμης. μὴ τοίνυν κατηφὴς ἔσο, μηδὲ θορυβοῦ ταῦτα ἀκούων. εἰ γὰρ καὶ ἐκείνους ἀξία τῶν ἡμαρτημένων δίκη καταλήψεται, ἀλλὰ στήσω τὴν διαθήκην μου μετὰ σοῦ. ἐπειδὴ πάντες οἱ προλαβόντες ἀναξίους ἑαυτοὺς κατέστησαν, καὶ οὐ γεγόνασιν εὐγνώμονες περὶ τὰς ἐμὰς ἐντολάς, μετὰ σοῦ λοιπὸν στήσω τὴν διαθήκην μου. καὶ γὰρ ὁ πρωτόπλαστος, μετὰ τοσαύτας εὐεργεσίας ἀπάτην ὑπομείνας παρέβη μου τὰς ἐντολάς, καὶ ὁ ἐξ ἐκείνου πάλιν τεχθεὶς εἰς αὐτὸν τὸν τῆς κακίας C τὸν πυθμένα ὤλισθε· διὸ καὶ διηνεκῆ τὴν τιμωρίαν ἐδέξατο μετὰ τῆς κατάρας. ἀλλ᾽ οὐδὲ ταῖς τούτου τιμωρίαις οἱ μετ᾽ αὐτὸν ἐσωφρονίσθησαν, ἀλλὰ καὶ ἐπεδαψιλεύσαντο, ὡς καὶ τὰς γενεαλογίας αὐτοὺς ἀποδοκιμασθῆναι. μετὰ δὴ ταῦτα εὑρὼν τὸν Ἐνὼχ τῆς ἀρετῆς τὴν εἰκόνα διασώζοντα, διὰ τὴν πολλὴν εὐαρέστησιν ζῶντα αὐτὸν μετέθηκα, δεικνὺς καὶ τοῖς τὴν ἀρετὴν μετιοῦσιν, ὅσων καταξιοῦνται τῶν ἀμοιβῶν, καὶ βουλόμενος τοὺς ἐξῆς [b] ζηλωτὰς ἐκείνου καταστῆσαι, καὶ τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ βαδίσαι ὁδόν. ἐπεὶ τοίνυν πάντων λοιπὸν ἐπὶ τὴν κακίαν αὐτομολησάντων, σε μόνον εὗρον ἐν τοσούτῳ D πλήθει δυνάμενον ἀνακαλέσασθαι τοῦ προπάτορος τὴν παράβασιν, μετὰ σοῦ στήσω τὴν διαθήκην μου. ἡ γὰρ τῶν βεβιωμένων σοι πρᾶξις ἀξιόπιστόν σε δείκνυσι πρὸς τὸ δέξασθαι τὰς παρ᾽ ἐμοῦ ἐντολάς. εἶτα ἵνα μὴ καὶ ταῦτα ἀκούων ὁ δίκαιος ἐκεῖνος ἔτι ἀθυμῇ, ὡς μόνος μέλλων καταλειφθήσεσθαι, παραμυθούμενος αὐτόν, ὡς εἰπεῖν, πάλιν φησίν. εἰσελεύσῃ δὲ εἰς τὴν κιβωτὸν σὺ καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ ἡ γυνή σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου μετὰ σοῦ. εἰ γὰρ καὶ πολὺ τῆς τοῦ δικαίου ἀρετῆς ἐλείποντο, E ἀλλ᾽ ὅμως τῆς ὑπερβαλλούσης ἐκείνων κακίας ἐκτὸς ἦσαν, ἄλλως δὲ καὶ διὰ δύο ταύτας τὰς αἰτίας τῆς σωτηρίας ἀπολαύουσι, μίαν μέν, εἰς τιμὴν τοῦ δικαίου· ἔθος γὰρ τῷ φιλανθρώπῳ θεῷ τιμᾶν τοὺς αὐτοῦ δούλους, καὶ χαρίζεσθαι αὐτοῖς πολλάκις τὴν ἑτέρων σωτηρίαν, ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ μακαρίου Παύλου πεποίηκε τοῦ διδασκάλου τῆς οἰκουμένης, τοῦ πανταχοῦ τὰς ἀκτῖνας τῆς οἰκείας διδασκαλίας ἀφιέντος. ἡνίκα γὰρ ἔδει ἐπὶ τὴν Ῥώμην ἀνήγετο, χειμῶνος κατὰ τὴν θάλατταν πολλοῦ γινομένου, καὶ πάντων τῶν ἐν τῷ πλοίῳ περὶ αὐτῆς τῆς

[a] Savil. & alii, ὑπολειφθήσεται.
[b] Sic Savil. & multi mss. ζηλωτὰς ἐκείνου καταστῆσαι. Morel. ζηλωτὰς ἐκείνῳ καταστῆναι.

σωτηρίας δεδοικότων, καὶ οὐδεμίαν ἐλπίδα χρηστὴν ἐχόντων διὰ τὸ τοῦ κλυδωνίου μέγεθος, καλέσας ἅπαντας φησιν· εὐθυμεῖτε, ἄνδρες, ἀποβολὴ γὰρ ψυχῆς οὐδεμία ἔσται ἐξ ἡμῶν πλὴν τοῦ πλοίου. παρέστη γάρ μοι ταύτῃ τῇ νυκτὶ τοῦ θεοῦ, οὗ εἰμι καὶ λατρεύω, ἄγγελος λέγων, μὴ φοβοῦ, Παῦλε, κεχάρισται γάρ σοι ὁ θεὸς πάντας τοὺς πλέοντας μετὰ σοῦ. εἶδες πῶς ἡ ἀρετὴ τοῦ ἀνδρὸς τὴν σωτηρίαν ἐκείνοις προεξένησε, μᾶλλον δὲ οὐχ ἡ ἀρετὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ δεσπότου. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ νῦν διὰ μίαν μὲν αἰτίαν ταύτην· δι' ἑτέραν δὲ, ἐπειδὴ ἐβούλετο ζύμην τινὰ, καὶ ῥίζαν τοῦ μέλλοντος εἰς τὸ ἑξῆς συνίστασθαι γένους καταλειφθῆναι· οὐκ ἐπειδὴ ἀδύνατον ἦν τῷ θεῷ καὶ ἄνωθεν πάλιν διαπλάσαι, καὶ ἐξ ἑνὸς μόνου τὸ γένος αὐξῆσαι· ἀλλ' ἐπειδὴ οὕτως ἐδοκίμασε τὴν οἰκείαν ἀγαθότητα μιμούμενος.

Σκόπει δὲ καὶ διὰ τῶν ἑξῆς τοῦ θεοῦ τὴν ἀγαθότητα. ὥσπερ γὰρ ἐν τῇ ἀπειλῇ τῆς τιμωρίας, μετὰ τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους καὶ τὰ κτήνη, καὶ τὰ ἑρπετὰ, καὶ τὰ πετεινὰ, καὶ τὰ θηρία ἀπολέσθαι εἶπεν· οὕτω καὶ ἐνταῦθα διὰ τὸν δίκαιον καὶ ἐκ τούτων εἰσαχθῆναι εἰς τὴν κιβωτὸν ἀφ' ἑκάστου γένους προστάττει μίαν συζυγίαν, ὥστε σπέρμα καὶ ἀπαρχὴν γενέσθαι τοῦ μετὰ ταῦτα μέλλοντος ἔσεσθαι πλήθους. καὶ ἀπὸ πάντων, φησὶ, τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων, καὶ ἀπὸ πάσης σαρκὸς δύο δύο ἀπὸ πάντων εἰσάξεις εἰς τὴν κιβωτὸν, ἵνα τρέφῃς μετὰ σεαυτοῦ, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἔσονται. ἀπὸ πάντων τῶν ὀρνέων τῶν πετεινῶν κατὰ γένος, καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν κατὰ γένος, καὶ ἀπὸ τῶν ἑρπετῶν τῶν ἑρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος δύο δύο ἀπὸ πάντων εἰσελεύσονται πρὸς σὲ τρέφεσθαι μετὰ σεαυτοῦ, ἄρσεν καὶ θῆλυ. τοῦτο μὴ ἁπλῶς παραδράμῃς, ἀγαπητέ. ἐννόησον γὰρ ὅσον ἔτικτε τῷ δικαίῳ τὸν θόρυβον ἐννοοῦντι τὴν τούτων ὅλων ἐπιμέλειαν. οὐ γὰρ ἤρκει αὐτῷ ἡ φροντὶς τῆς γυναικὸς, καὶ τῶν παίδων, καὶ τῶν τούτων γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ μέριμνα τῶν τοσούτων ἀλόγων καὶ ἡ διατροφὴ προσετίθετο. ἀλλ' ἀνάμεινον μικρὸν, καὶ ὄψει τοῦ θεοῦ τὴν ἀγαθότητα, καὶ ὅπως ἐπικουφίζει τὴν ἐπικειμένην φροντίδα τῷ δικαίῳ. σὺ δὲ λήψῃ σεαυτῷ, φησιν, ἀπὸ πάντων τῶν βρωμάτων ὧν ἔδεσθε, καὶ συνάξεις πρὸς σεαυτὸν, καὶ ἔσται σοι καὶ ἐκείνοις φαγεῖν. μὴ νομίσῃς, φησὶν, ἀπρονόητόν σε καταλιμπάνεσθαι. ἰδοὺ γὰρ προστάττω καὶ τὰ πρὸς τὴν ὑμετέραν τροφὴν ἀρκοῦντα, καὶ τὰ πρὸς διατροφὴν τῶν ἀλόγων ἅπαντα εἰσαχθῆναι εἰς τὴν κιβωτὸν, ὥστε μήτε ὑμᾶς λιμοῦ καὶ στενοχωρίας πεῖραν λαβεῖν, μήτε τὰ ἄλογα διαφθαρῆναι οὐκ ἔχοντα τὴν κατάλληλον τροφήν. καὶ ἐποίησε, φησι, Νῶε πάντα ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ κύριος ὁ θεὸς, οὕτως ἐποίησεν. ὅρα μοι πάλιν καὶ ἐνταῦθα ἐγκωμίου μέγεθος. ἐποίησε, φησι, Νῶε πάντα ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ κύριος ὁ θεός. οὐ τὸ μὲν τῶν ἐπιταχθέντων εἰς ἔργον ἤγαγε, τοῦ δὲ ἠμέλησεν, ἀλλὰ πάντα τὰ ἐνταλθέντα ἐποίησε, καὶ οὕτως ἐποίησεν, ὥσπερ ἐνετείλατο αὐτῷ, οὐδὲν παρέλιπεν, ἀλλὰ πάντα ἐπλήρωσε, καὶ ἔδειξε καὶ δι' αὐτῶν τῶν ἔργων, ὅτι δικαίως ἠξιώθη εὐνοίας παρὰ τοῦ δεσπότου. πόσων

A timerent, nullamque bonam spem propter procellæ vehementiam haberent, vocatis omnibus dicit: *Bono animo estote viri. Amissio enim animæ nullius erit ex nobis, præterquam navis. Astitit enim mihi hac nocte Dei, cujus sum & cui deservio, Angelus dicens: Ne timeas Paule: dedit enim tibi Deus omnes qui tecum navigant.* Act. 27. 22. Vidisti quomodo virtus viri salutem illis conciliavit? imo non virtus tantum, sed & clementia Domini. Simili modo & hoc loco factum est, & hæc prima causa fuit. Altera vero ista: Volebat fermentum aliquod & radicem ad posteritatis constitu- B tionem relinquere: non quod impossibile esset Deo iterum formare hominem, & ex uno generis iterum augmentum facere: sed quia sic ipsi visum est pro solita benignitate.

5. Attende igitur Dei bonitatem etiam per ea quæ sequuntur. Nam sicut interminando pœnam, cum hominum genere & jumenta, & reptilia, & volatilia, & feras peritura dixit: ita & hîc propter justum imperat, ut introducatur in arcam ex unoquoque illorum genere par unum, ut sit semen & primitiæ multitudinis postea futuræ. 19. *Et ex omnibus*, C inquit, *jumentis, & ex omnibus feris, & ex omni carne, bina ex omnibus induces in arcam, ut pascas apud te, masculus & femina erunt.* 20. *Ex omnibus avibus volatilibus secundum genus, & ex omnibus jumentis secundum genus, & ex omnibus reptilibus repentibus super terram secundum genus, bina ex omnibus intrabunt ad te, ut pascantur apud temetipsum, masculus & femina.* Ne obiter hæc præterieris, dilecte, cogita quantum pepererint justo curarum tumultum, cogitanti apud se quantam hæc omnia curam exigerent. D Non enim sufficiebat ei cura mulieris & filiorum, & nuruum, sed & solicitudo tot brutorum & educatio addebatur. Verum paulisper exspecta, videbisque Dei bonitatem, quomodo incumbentem justo curam levet. 21. *Tu autem accipies*, inquit, *tibi ipsi de omnibus cibis, de quibus comeditis, & congregabis apud teipsum, & erunt tibi & illis in cibum.* Ne existimes, inquit, destitutum te mea providentia relinqui. Ecce enim præcipio, ut quæ vestræ alimoniæ sufficiunt, & quæ ad alenda bruta spectant, omnia in arcam in- E ferantur: ita ut nullam vel famem, vel penuriam experiamini, & nec bruta pereant, utpote cibum non habentia sibi convenientem. 22. *Et fecit*, inquit, *Noë omnia quæcumque sibi præcepit Dominus Deus, sic fecit.* Videas & hîc encomium amplum. *Fecit*, inquit, *omnia quæcumque præcepit ei Dominus Deus.* Non aliud quidem opere exsequebatur, aliud autem negligebat: sed omnia quæ præcepta erant, fecit: & sic fecit ut præcepta erant ei: nihil intermisit, sed omnia implevit, & operibus suis probavit, se juste benevolentia Dei dignatum fuisse. Quan-

tis non coronis dignum fuerit hoc testimonium, quo a divina Scriptura fruitur justus ille? Quis hoc fuerit beatior, qui omnia opere complevit, quæ sibi a Deo præcepta fuerant, & tantam in iis quæ sibi imperata erant obedientiam declaravit? Et ut scias quanta omnium conditor ipsi præfari dignatus sit, audi quæ

Cap. 7. sequuntur. 1. *Et dixit*, inquit, *Dominus Deus ad Noë: Ingredere tu, & omnis domus tua in arcam.* Deinde ut sciamus ipsum non gratiâ dumtaxat justum servare, sed & laborum mercedes ipsi, & virtutis præmia tribuere, dicit: Ideo tibi impero, ut tu & domus tua omnis in arcam ingrediamini: *quia te vidi justum coram me in generatione ista.* Magnum & fide dignum testimonium. Quid enim hoc majus esset, cùm ipse conditor, & qui eum ut esset produxit, talia de justo pronunciat? *Quia te vidi justum*, inquit, *coram me.* Vera hæc virtus est, quando coram Deo quis illam exhibet, quando oculus ille qui decipi nequit, suum fert calculum. Exin docens nos benignus Deus mensuram virtutis, quanta tunc ab justo exigebatur; non enim eamdem virtutis mensuram ab omnibus afferri vult, sed pro varietate temporum virtutis differentiam requirit; dicit: *Quia te vidi justum coram me in generatione ista*, quæ tam mala, quæ in tantam malitiam declinavit, quæ tam ingratum animum præ se fert. *Te vidi justum*, te solum inveni gratum, te vidi virtutis rationem habere: tu solus coram me justus apparuisti, omnibus aliis pereuntibus, te jubeo ingredi cum omni domo tua in arcam. Ex animalibus puris jubeo te introducere septena. Quia prius indefinite præceperat ex omnibus par unum introduci: propter hoc nunc dicit: 19. *Ex puris autem septena, ex impuris vero bina, masculum & feminam.* Postea autem causam docens, subdit: *Ut nutrias semen super omnem terram.* Operæ-precium autem hoc loco fuerit inquirere & videre unde sciebat justus, quænam pura, quænam impura. Nondum enim erat distinctio hæc facta, quam postea Moses Judæis in legibus suis statuit. Unde ergo sciebat? a seipso, & ab insita naturæ suæ doctrina, quam & ratio dictavit. Nihil enim immundum ex iis quæ Deus fecit. Quo pacto enim immundam vocaremus ullam creaturam quæ semel superne a conditore approbata fuit? Dixit enim divina Scriptura:

Gen. 1. 31. *Vidit Deus omnia quæcumque fecit, & ecce bona valde.* Sed postea natura a seipsa hanc differentiam exhibuit. Et ut videas hoc esse verum, considera quomodo in nonnullis locis, ab aliquibus abstinent aliqui ut immundis & non probatis, alii illis ipsis vescuntur, consuetudine ipsos ad hoc inducente: sic & tunc quo-

A στεφάνων οὐκ ἀξία ἂν γένοιτο ἡ μαρτυρία αὕτη, ἧς ἀπήλαυσε παρὰ τῆς θείας γραφῆς ὁ δίκαιος; τίς ἂν γένοιτο μακαριώτερος τοῦ πάντα εἰς ἔργον ἀγαγόντος τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ ἐνταλθέντα, καὶ τοσαύτην ὑπακοὴν περὶ τὰ ἐπιταχθέντα ἐπιδειξαμένου; καὶ ἵνα μάθῃς ὅσης ἀξιοῦται διὰ τοῦτο τῆς παρρησίας παρὰ τοῦ τῶν ἁπάντων δημιουργοῦ, ἄκουε τῶν ἑξῆς καὶ εἰπέ, φησι, κύριος ὁ θεὸς πρὸς Νῶε· εἴσελθε σὺ καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου εἰς τὴν κιβωτόν. εἶτα ἵνα μάθωμεν, ὡς οὐ χάριτι μόνον σώζει τὸν δίκαιον, ἀλλὰ καὶ τῶν πόνων τὰς ἀμοιβὰς αὐτῷ δίδωσι, καὶ τῆς ἀρετῆς τὰς ἀντιδόσεις, φησί· διὰ B τοῦτό σε προστάττω εἰς τὴν κιβωτὸν εἰσελθεῖν μετὰ τοῦ οἴκου σου, ὅτι σε εἶδον δίκαιον ἐναντίον ἐμοῦ ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ. μεγάλη καὶ ἀξιόπιστος ἡ μαρτυρία. τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης μεῖζον, ὅταν αὐτὸς ὁ δημιουργὸς ὁ καὶ εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν τοιαῦτα ψηφίζηται περὶ τοῦ δικαίου; ὅτι σέ, φησιν, εἶδον δίκαιον ἐναντίον ἐμοῦ. ἡ ἀληθὴς ἀρετὴ αὕτη, ὅταν ἐναντίον τοῦ θεοῦ τις ταύτην ἐπιδείκνυται, ὅταν ὁ ὀφθαλμὸς ἐκεῖνος ὁ ἀπαραλόγιστος τὴν ψῆφον φέρῃ. εἶτα διδάσκων ἡμᾶς ὁ φιλάνθρωπος θεὸς, τὸ μέτρον τῆς ἀρετῆς, ὅπερ ἀπῄτει τότε παρὰ τοῦ δικαίου. οὐ γὰρ τὸ αὐτὸ μέτρον παρ' ἑκάστου C βούλεται τῆς ἀρετῆς εἰσφέρεσθαι, ἀλλὰ τῇ διαφορᾷ τῶν χρόνων καὶ τὴν διαφορὰν τῆς ἀρετῆς ἐπιζητεῖ· φησιν, ὅτι σε εἶδον δίκαιον ἐναντίον ἐμοῦ ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ εἰς κακίαν ἀποκλινάσῃ τοσαύτην, ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ πονηρᾷ, τῇ τοσαύτην ἀγνωμοσύνην ἐπιδειξαμένῃ. σὲ εἶδον δίκαιον, σὲ μόνον εὗρον εὐγνώμονα, σὲ εἶδον τῆς ἀρετῆς πολὺν ποιούμενον λόγον· σὺ μόνος ἐναντίον μου δίκαιος ὤφθης, τούτων ἁπάντων ἀπολλυμένων, σὲ προστάττω εἰσελθεῖν μετὰ τοῦ οἴκου σου παντὸς εἰς τὴν κιβωτόν· ἀπὸ δὲ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν κελεύω σε εἰσαγαγεῖν ἑπτὰ ἑπτά. ἐπειδὴ προλαβὼν προσέ-D ταξεν ἀδιορίστως ἀπὸ πάντων μίαν συζυγίαν εἰσαχθῆναι, διὰ τοῦτο νῦν φησιν, ἀπὸ δὲ τῶν καθαρῶν ἑπτὰ ἑπτὰ, ἀπὸ δὲ τῶν μὴ καθαρῶν δύο δύο, ἄρσεν καὶ θῆλυ. εἶτα τὴν αἰτίαν διδάσκων ἐπήγαγε, διαθρέψαι σπέρμα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. ἄξιον δὲ ἐνταῦθα διερευνῆσαι καὶ ἰδεῖν, πόθεν ᾔδει ὁ δίκαιος τίνα μὲν ἦν καθαρὰ, τίνα δὲ ἀκάθαρτα. οὐδέπω γὰρ ἦν ἡ διαίρεσις αὕτη γεγενημένη, ἣν μετὰ ταῦτα ὁ Μωϋσῆς ἐνομοθέτησε τοῖς Ἰουδαίοις. πόθεν οὖν ᾔδει; οἴκοθεν κινούμενος ἀπὸ τῆς ἐν τῇ φύσει ἐναποκειμένης διδασκαλίας, μετὰ δὲ ταύτης καὶ ὁ λογισμὸς ὑπηγόρευσεν. οὐδὲν γὰρ ἀκάθαρτον τῶν παρὰ E τοῦ θεοῦ γεγενημένων. πῶς γὰρ ἀκάθαρτον καλέσαι μέν τι τῶν δημιουργηθέντων ἅπαξ τῆς ἄνωθεν ψήφου [a] περὶ αὐτῶν γεγενημένης, καὶ εἰπούσης τῆς θείας γραφῆς, ὅτι εἶδεν ὁ θεὸς πάντα ὅσα ἐποίησε, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν. ἀλλὰ λοιπὸν ἡ φύσις ἀφ' ἑαυτῆς κινουμένη τὴν διάκρισιν ταύτην ἐπεδείξατο. καὶ ὅτι τοῦτό ἐστιν ἀληθὲς, ἐννόησόν μοι ἔτι καὶ νῦν, ὅπως ἔν τισι μὲν τόποις τινῶν ἀπέχονται ἔνιοι ὡς ἀκαθάρτων, καὶ μὴ νενομισμένων, ἔνιοι δὲ τούτων πάλιν τὴν μετάληψιν ποιοῦνται τῆς συνηθείας αὐτοὺς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσης. οὕτως οὖν καὶ τότε αὐτὴ ἡ ἐναπο-

[a] Alii περὶ αὐτῶν. Alii ὑπὲρ αὐτῶν.

Ii

κειμένη

A κειμένη γνῶσις τῷ δικαίῳ ἐδίδασκε, τίνα μὲν ἦν πρὸς βρῶσιν ἐπιτήδεια, τίνα δὲ ἀκάθαρτα, οὐκ ὄντα, ἀλλὰ νομιζόμενα. τίνος ἕνεκεν, εἰπέ μοι, ὄνον ἀκάθαρτον ἡγούμεθα, καί τοι οὐδὲν ἕτερον σιτούμενον ἢ σπέρματα, ἕτερα δὲ τῶν τετραπόδων πρὸς βρῶσιν ἐπιτήδεια νομίζομεν, καί τοι ἀκαθάρτου τροφῆς μεταλαμβάνοντα; οὕτως ἡ παρὰ τοῦ θεοῦ χορηγηθεῖσα τῇ φύσει γνῶσις τούτων διδάσκαλος ἐγίνετο. ἑτέρως δὲ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι καὶ ὁ προστάξας θεὸς τὴν γνῶσιν αὐτῷ τούτων δήλην ἐποίησεν. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν καθαρῶν καὶ ἀκαθάρτων ἀρκούντως εἰρήκαμεν.

B Πάλιν δὲ ἕτερον ἡμῖν ἀνακύπτει ζήτημα, τί δή ποτε ἀπὸ μὲν τῶν ἀκαθάρτων δύο δύο, ἀπὸ δὲ τῶν καθαρῶν ἑπτὰ ἑπτὰ, καὶ πάλιν, τίνος ἕνεκεν οὐχ ἓξ, οὐδὲ ὀκτὼ, ἀλλ᾽ ἑπτά. τάχα εἰς πολὺ μῆκος ὁ λόγος ἡμῖν ἐκτείνεται. ἀλλ᾽ εἰ μὴ ἀπεκάμετε, καὶ βούλεσθε, συντόμως καὶ περὶ τούτων διδάξωμεν τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ἅπερ ἂν ἡ τοῦ θεοῦ χάρις χορηγήσῃ. πολλοὶ γὰρ πολλὰ περὶ τούτων μυθολογοῦσι, καὶ ἐντεῦθεν ἀφορμὴν λαμβάνοντες παρατηρήσεις ἀριθμῶν ἐπιδείκνυνται. ὅτι δὲ οὐκ ἔστι παρατήρησις, ἀλλ᾽ ἡ ἄκαιρος φιλοπραγμοσύνη τῶν ἀνθρώπων ταῦτα ἀναπλάττειν ἐπιχειρεῖ, ὅθεν καὶ αἱ πλείους τῶν αἱρέσεων ἐτέχθησαν, C αὐτίκα μάλα εἴσεσθε. καὶ γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· ἵνα δόξωμεν ὡς ἐκ περιουσίας ἐπιστομίζειν τοὺς τὰ ἀπὸ τῶν οἰκείων λογισμῶν ἐπεισφέροντας· εὑρίσκομεν ἐν ταῖς γραφαῖς μᾶλλον τὸν τῆς συζυγίας ἀριθμὸν σωζόμενον. καὶ γὰρ ἡνίκα ἀπέστελλε τοὺς μαθητὰς, δύο δύο αὐτοὺς [a] ἀπέστελλε, καὶ αὐτοὶ δὲ πάντες δώδεκα ἦσαν, καὶ τὰ εὐαγγέλια τέσσαρα τὸν ἀριθμόν ἐστιν. ἀλλὰ ταῦτα περιττὸν κινεῖν ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης δεδιδαγμένης ἅπαξ τοῖς τοιούτοις ἀποφράττειν τὰς ἀκοάς. ἀναγκαῖον δὲ λοιπὸν εἰπεῖν, τίνος ἕνεκεν ἑπτὰ ἑπτὰ ἀπὸ τῶν καθαρῶν εἰσαχθῆναι εἰς τὴν κιβωτὸν προσέταξε. D τὸ μὲν πλείονα προστάξαι τῶν καθαρῶν εἰσαχθῆναι, διὰ τὸ παραμυθίαν τινὰ ἔχειν καὶ τὸν δίκαιον, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ τῆς ἐξ ἐκείνων ἀπολαύσεως μετέχοντας. τὸ δὲ ἑπτὰ ἑπτὰ, καὶ τοῦτο πάλιν, εἰ τὴν αἰτίαν μάθοιτε, ἀπόδειξις ἂν εἴη μεγίστη τῆς φιλοθέου γνώμης τοῦ δικαίου. ἐπειδὴ γὰρ ᾔδει ὁ φιλάνθρωπος θεὸς τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἀρετὴν, καὶ ὅτι δίκαιος ὢν, καὶ τοσαύτης ἀπολαύσας παρὰ τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίας, καὶ τοῦ τοσούτου κλυδωνίου διαφυγὼν τὴν πεῖραν, ἤμελλε μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν, καὶ τὸ ἐλευθερωθῆναι τῆς ἐν τῇ κιβωτῷ διαγωγῆς, E τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείκνυσθαι, καὶ βούλεσθαι θυσίας ἀνενέγκαι ὑπὲρ εὐχαριστίας τῶν γεγενημένων, καὶ ὑπηργμένων αὐτῷ, ἵνα μὴ τοῦτο ποιῶν ἀκρωτηριάσῃ τὰς συζυγίας, διὰ τοῦτο προειδὼς αὐτοῦ τῆς γνώμης τὸ εὐχάριστον κελεύει ἑπτὰ ἑπτὰ εἰσάγεσθαι ἀφ᾽ ἑκάστου γένους τῶν ὀρνέων, ἵνα τῆς πανωλεθρίας παυσαμένης καὶ τὸν οἰκεῖον σκοπὸν ἐπιδείξηται, καὶ τῇ συζυγίᾳ τῶν πετεινῶν καὶ τῶν λοιπῶν ὀρνέων μὴ λυμήνηται, ὃ δὴ καὶ προϊούσης τῆς διδασκαλίας μαθήσεσθε,

que ipſa ſcientia juſto inſita, docebat quænam ad cibum accommoda, & quæ immunda? non quod ita eſſent, ſed quod pro immundis haberentur. Qua enim de cauſa, dic oro, aſinum immundum cenſemus, quamvis ſeminibus tantum paſcatur, alia autem quadrupedia cibo convenientia putamus, etiamſi immundo alimento paſcantur? Ita ſcientia a Deo naturæ ſuppeditata hæc docebat. Poſſet autem & aliter dici: Quia Deus qui præceperat, idem etiam illorum cognitionem ei indidit. Cæterum de mundis ac immundis ſatis dictum eſt.

6. Verum interim alia ſeſe offert quæſtio: quare ex immundis bina, ex mundis autem ſeptena: hæc quoque, quare non vel ſex, vel octo, ſed ſeptem paria? Fortaſſis longius excurrit oratio: ſed ſi non piget, & ſi vultis, paucis hæc caritatem veſtram docebimus, ea ſcilicet quæ nobis divina gratia conceſſerit. Multi enim varias de iis fabulas narrant, & hinc occaſione ſumta, obſervationes numerorum oſtentant. At non obſervatio, ſed intempeſtiva hominum curioſitas talia fingere molitur, unde & multæ hæreſes ortæ, quod ſtatim ſcietis: etenim frequenter (ut videamur quaſi ex abundantia eos, qui ex ſuis opinionibus nova afferunt, compeſcere) invenimus in Scripturis copulæ numerum ſervatum: quippe quando miſit diſcipulos, binos eos miſit. Ipſi autem omnes duodecim erant, & Evangelia quatuor numero. At ſupervacaneum fuerit hæc apud caritatem veſtram commemorare, quæ ſatis didicit hujuſmodi dictis obturare aures. Neceſſarium autem ut poſthac doceamus, quare ſeptena & ſeptena ex puris introduci in arcam præceperit. Plura quidem præcepit ex mundis introduci, ut juſtus ille, & qui cum illo erant, ex illorum uſu aliquam conſolationem acciperent. Quod autem ſeptena & ſeptena, & hoc quoque ſi cauſam diſceretis, ſummum indicium eſt piæ mentis juſti viri. Nam quia cognovit benignus Deus viri virtutem: & quod ut juſtus, & tanta Domini fretus miſericordia, ubi tantæ tempeſtatis effugiſſet periculum, liberatuſque fuiſſet a periculo, & ab arcæ incommodis ſolutus, gratum animum declaraturus, & pro gratiarum actione hoſtias & ſacrificia oblaturus eſſet, ut ne hoc faciendo mutilaret paria: ideo Dominus præſcius hujus gratæ mentis, jubet ſeptena & ſeptena introduci ex ſingulis avium generibus, ut cùm ceſſaret univerſalis interitus, & ſuam mentem declararet, paria volatilium, cæterorumque animalium non læderentur: id quod in ſermonis

Septena cur ſumi velit.

[a] Savil. ἀπέστελλε. Non abs re hic Chryſoſtomus in illos invehitur, qui in explicanda divina Scriptura magnam numerorum rationem habebant, quales erant non modo Philo & Clemens Alexandrinus, ſed etiam Euſebius aliquot in locis; imo & alii patres. Qua de re magnum librum edidit Petrus Bongus.

progressu discetis, ubi in eum locum pervenerimus. Videbitis enim justum illum hæc fecisse. Didicistis causam ob quam septena septena introducere præceptum fuit: ne posthac toleretis eos qui fabulari, adversusque divinam Scripturam insurgere, & quæ ex suo capite finxerunt, ut sacra dogmata introducere nituntur. Igitur postquam omnia clare mandata fuerunt, & de avibus, & de mundis, & de immundis, & de alimentis, dicit justo: 4. *Adhuc enim septem dies sunt, & ego induco pluviam super terram quadraginta diebus & quadraginta noctibus, & delebo omnem substantiam quam feci a facie terræ, ab homine usque ad jumentum.* Attende, obsecro, etiam ex iis quæ nunc dicta sunt bonitatis divinæ excellentiam, quomodo post tantam tolerantiam etiam nunc ante septem dies prædicit: volens metu emendatiores illos reddere, & ad pœnitentiam reducere. Nam quod ideo prædicat, ne ea quæ dicit, super eos inducat, considera Ninivitas, & attende quanta horum & illorum sit differentia. Quia cùm tot annis audissent, ante fores esse calamitates, neque sic a malitia sua cessarunt. Etenim consuevimus negligentiores esse, quando differtur, & protrahitur punitio; ac cum proxime instant ærumnæ, tunc humiliamur, & plurimam ostentamus conversionem: id quod & in Ninivitis contigit. Quandoquidem ubi audierunt, *adhuc tres dies, & Ninive subvertetur*: non solum non desperaverunt, sed & ad dictum hoc exsurrexere, tantamque vitiorum fecerunt abstinentiam, & tam diligentem confessionem exhibuerunt, ut & ad bruta usque extenderent ea quæ attinebant ad confessionem; non quod bruta animantia confessionem ediderint: quomodo enim possent, cum sermone careant? sed ut per hoc misericordiam boni Domini sibi conciliarent. Prædicato enim jejunio, inquit, Rex ipse mandavit, ut neque oves, neque boves, neque alia bruta pabulum vel aquam acciperent. Sed omne hominum genus tunc saccis amictum, & ipse quoque rex sublimi solio sedens, magnam & parem cum aliis egere pœnitentiam: feceruntque hæc, licet ignorarent an pœnam evasuri essent. Dicebant enim: *Quis scit, si forte pœniteat Deus super malitia, quam ut nobis faciat, loquutus est?*

Gen. 7. 4.

Prædicit Deus, ne inducat mala.

Jona 3. 4.

Jon. 3. 7.

7. Vidisti barbarorum gratum animum? vidisti quomodo neque dierum angustia segniores fecit, neque ad desperationem induxit? vide & illos post numerum tot annorum, ubi audiverunt: Adhuc septem dies & diluvium inducetur, neque sic conversos, sed stupidos & sine dolore mansisse. Unde in confesso fuerit, voluntatem nostram malorum omnium causam

A ἐπειδὰν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον παραγενώμεθα. ὄψεσθε γὰρ τὸν δίκαιον τοῦτον τοῦτο πεποιηκότα. ἐμάθετε τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἑπτὰ ἑπτὰ εἰσαγαγεῖν προσετάχθη· μηκέτι λοιπὸν ἀνέχεσθε τῶν μυθολογεῖν ἐπιχειρούντων, καὶ καταστοιχειουμένων τῆς θείας γραφῆς, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς οἰκείας νοὸς ἐπεισφερόντων τοῖς θείοις διδάγμασιν. ἐπειδὴ τοίνυν διετάξατο πάντα σαφῶς, καὶ περὶ τῶν ὀρνέων, καὶ περὶ τῶν καθαρῶν, καὶ περὶ τῶν ἀκαθάρτων, καὶ τῆς τούτων διατροφῆς, φησὶ πρὸς τὸν δίκαιον· ἔτι γὰρ [a] ἡμερῶν ἑπτὰ, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἐπάγω ὑετὸν ἐπὶ τὴν γῆν τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, καὶ ἐξαλείψω πᾶσαν τὴν ἐξανάστασιν, ἣν ἐποίησα, ἀπὸ προσώ-
B που τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους. σκόπει μοι καὶ ἐκ τῶν νῦν εἰρημένων τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ τὴν ὑπερβολὴν, πῶς μετὰ τὴν τοσαύτην μακροθυμίαν καὶ νῦν πρὸ ἑπτὰ ἡμερῶν προλέγει, βουλόμενος διὰ τοῦ φόβου σωφρονεστέρους αὐτοὺς ποιῆσαι, καὶ εἰς μετάνοιαν ἀγαγεῖν. καὶ ὅτι διὰ τοῦτο προλέγει, ἵνα μὴ ἐπαγάγῃ τὰ παρ' αὐτοῦ εἰρημένα, ἐννόει μοι τοὺς Νινευΐτας, καὶ βλέπε πόση ἡ διαφορὰ τούτων, κἀκείνων. μετὰ γὰρ τοσαῦτα ἔτη ἀκούσαντες ὅτι ἐπὶ θύραις ἐστὶ τὰ δεινὰ, οὐδὲ οὕτω τῆς κακίας ἔστησαν. καὶ γὰρ εἰώθαμέν πως μελλούσης μὲν τῆς τιμωρίας ῥᾳθυμεῖν καὶ διαναβάλλεσθαι· ἐπειδὰν δὲ πλη-
C σίον ὦμεν τῶν λυπεῖν δυναμένων, τότε συστέλλεσθαι καὶ πολλὴν ἐπιδείκνυσθαι τὴν μεταβολήν, ὃ δὴ καὶ ἐπὶ τῶν Νινευϊτῶν γέγονεν. ἐπειδὴ γὰρ ἤκουσαν, ὅτι ἔτι τρεῖς ἡμέραι, καὶ Νινευὶ καταστραφήσεται, οὐ μόνον οὐκ ἀπηγόρευσαν, ἀλλὰ καὶ διανέστησαν πρὸς τὸ ῥηθὲν, καὶ τοσαύτην τῶν κακῶν τὴν ἀποχὴν ἐποιήσαντο, καὶ οὕτως ἀκριβῆ τὴν ἐξομολόγησιν ἐπεδείξαντο, ὡς καὶ μέχρι τῶν ἀλόγων [b] ἐπεκτεῖναι αὐτοὺς τὰ τῆς ἐξομολογήσεως· οὐχ ὅτι δὲ τὰ ἄλογα ἐξωμολογήσαντο· πῶς γὰρ τὰ λόγων ἔρημα; ἀλλ' ἵνα διὰ τούτων ἐπισπάσωνται εἰς τὴν περὶ αὐτοὺς φιλανθρωπίαν τὸν ἀγαθὸν δεσπό-
D την. κηρύξαντες γάρ, φησι, νηστείαν προσέταξαν οἱ περὶ τὸν βασιλέα καὶ τὰ κτήνη, καὶ τοὺς βόας, καὶ πάντα τὰ ἄλογα μήτε νομῆς μετασχεῖν, μήτε ὕδατος, ἀλλὰ πᾶσα τότε ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις σάκκον περιβαλλομένη, καὶ αὐτὸς ὁ ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενος βασιλεὺς πολλὴν, καὶ σύντονον τὴν ἐξομολόγησιν ἐποιήσαντο, καὶ ταῦτα οὐκ εἰδότες ὅτι διαφεύξονται τὴν τιμωρίαν. ἔλεγον γάρ, τίς οἶδεν, εἰ ἄρα μετανοήσει ὁ θεὸς ἐπὶ τῇ κακίᾳ, ᾗ ἐλάλησε ποιῆσαι ἡμῖν;

Εἶδες βαρβάρων εὐγνωμοσύνην; εἶδες πῶς οὐδὲ ἡ τῶν ἡμερῶν στενοχωρία αὐτοὺς ὀκνη-
E ροτέρους εἰργάσατο, οὐδὲ ἀπαγορεῦσαι πεποίηκεν; ὅρα καὶ τούτους μετὰ τοσοῦτον ἀριθμὸν ἐτῶν ἀκούσαντας, ὅτι ἔτι ἑπτὰ ἡμέραι, καὶ ὁ κατακλυσμὸς ἐπάγεται, οὐδὲ οὕτως ἐπιστρεφομένους, ἀλλ' ἀναλγήτως διακειμένους, ὅθεν ὡμολογημένον ἂν εἴη, ὅτι ἡ προαίρεσις ἡ ἡμετέρα τῶν κακῶν ἁπάντων αἰτία. ἰδοὺ

[a] Omnes ἡμερῶν, præter Morel, qui habet ἡμέραι.

[b] Alii & Savil. ἐκτεῖναι. Vetus lectio LXX. Interpretum tres tantum dies ad resipiscendum Ninivitis datos commemorat: in Hebraïco textu atque in Vulgata quadraginta dies leguntur. Librariorum lapsus in LXX. Interpretibus inde ortus putatur, quod tres dies Jonas in ventre ceti egerit, quorum trium dierum occasione, hic tres etiam dies positi fuerint.

γὰρ καὶ οὗτοι ἄνθρωποι, κἀκεῖνοι ἄνθρωποι, καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως, ἀλλ' οὐ τῆς αὐτῆς προαιρέσεως. διὸ οὐδὲ τῶν αὐτῶν ἀπήλαυσαν, ἀλλ' οἱ μὲν διέφυγον τὴν καταστροφὴν, τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ ἀρκεσθέντος αὐτῶν τῇ μετανοίᾳ διὰ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν, οἱ δὲ ὑποβρύχιοι γενόμενοι πανωλεθρίᾳ παρεδόθησαν. ἔτι γάρ, φησιν, ἡμερῶν ἑπτὰ, ἐπάγω ὑετὸν ἐπὶ τὴν γῆν. εἶτα αὐξῆσαι τὸν φόβον βουλόμενός φησι· τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας. τί γάρ; οὐκ ἦν αὐτῷ δυνατὸν, εἴ γε ἐβούλετο, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πάντα τὸν ὑετὸν ἐπαγαγεῖν; τί δὲ λέγω ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ; ἐν μιᾷ ῥοπῇ. ἀλλ' ἐπίτηδες τοῦτο ποιεῖ βουλόμενος ὁμοῦ καὶ τὸν φόβον ἐπιτεῖναι, καὶ ἀφορμὴν αὐτοῖς παρασχεῖν τοῦ κἂν πρὸς αὐταῖς ταῖς θύραις γινομένους τὴν τιμωρίαν διαφυγεῖν. καὶ ἐξαλείψω, φησὶ, πᾶσαν τὴν ἐξανάστασιν, ἣν ἐποίησα ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους. ὅρα πῶς καὶ ἅπαξ, καὶ δεύτερον προλέγει, καὶ οὐδὲ οὕτω καθικνεῖται. ταῦτα δὲ πάντα ἐποίει, ἵνα ἡμᾶς διδάξῃ, ὅτι δικαίως αὐτοῖς τὴν τοσαύτην τιμωρίαν ἐπήγαγε, καὶ μηδεὶς ἔχῃ μέμφεσθαι τῶν ἀνοήτων, καὶ λέγειν, ὅτι εἰ ἐμακροθύμησεν, ἄρα ἂν μετέγνωσαν, ἄρα ἂν ἀπέσχοντο τῆς κακίας, καὶ ἐπανῆλθον πρὸς τὴν ἀρετήν. διὸ καὶ τῶν ἐτῶν τὸν ἀριθμὸν δῆλον ἡμῖν ποιεῖ, καὶ τῆς κιβωτοῦ τὴν κατασκευὴν προστάττει γενέσθαι. καὶ μετὰ ταῦτα ἅπαντα καὶ περὶ τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν προλέγει, ἵνα πάντων τῶν ἀδιασκέπτως φθέγγεσθαι βουλομένων ἐπιστομίσῃ τὴν ἀναίσχυντον γλῶτταν. καὶ ἐποίησε, φησι, Νῶε πάντα, ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ κύριος ὁ θεός. ὅρα πῶς καὶ νῦν ἀνακηρύττει τοῦ δικαίου τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὴν ὑπακοὴν ἡ θεία γραφὴ διδάσκουσα, ὡς οὐδὲν τῶν ἐπιταχθέντων παρέλιπεν, ἀλλὰ πάντα πληρώσας, τῆς οἰκείας ἀρετῆς καὶ διὰ τούτου τὴν ἀπόδειξιν παρέσχετο.

Τοῦτον τοίνυν καὶ ἡμεῖς μιμησώμεθα τὸν δίκαιον, καὶ τὰς παρὰ τοῦ θεοῦ ἐντολὰς ἡμῖν δεδομένας πληροῦν σπουδάζωμεν, καὶ μὴ καταφρονῶμεν τῶν παρὰ τοῦ θεοῦ δεδομένων ἡμῖν νόμων, ἀλλ' ἔναυλον ἔχοντες τούτων τὴν μνήμην, πρὸς τὴν τούτων κατόρθωσιν ἐπειγώμεθα, καὶ μὴ ῥαθύμως τὰ κατὰ τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν οἰκονομῶμεν, καὶ μάλιστα ὅτι πολλῷ μεῖζον μέτρον ἀρετῆς νῦν ἀπαιτούμεθα, ὅσῳ καὶ μειζόνων ἀπηλαύσαμεν. διὸ καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγεν, ἐὰν μὴ περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν πλέον τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. σκοπῶμεν τοίνυν καθ' ἑαυτοὺς, καὶ μὴ ἁπλῶς παρατρέχωμεν τὸ εἰρημένον, ἀλλὰ ἐννοήσωμεν, ὅση κείσεται κόλασις τοῖς μὴ μόνον ὑπερβαίνειν ἐκείνους μὴ σπουδάζουσιν, ἀλλὰ καὶ ἔλαττον αὐτῶν ἔχουσι, καὶ μὴ ἀνεχομένοις μήτε ὀργὴν ἀφεῖναι τῷ πλησίον, μήτε καθαρὰν τὴν γλῶτταν διατηρεῖν ἀπὸ τῶν ὅρκων, μήτε τοῦ ὀφθαλμοῦ βουλομένοις ἀποτειχίζειν τὴν ἐπιβλαβῆ θέαν, καὶ τοῦ δεσπότου προστάττοντος μὴ μόνον ἀδικούμενον φέρειν γενναίως, ἀλλὰ καὶ ἐπιδαψιλεύεσθαι. τῷ θέλοντί σοι, φησι, κριθῆναι, καὶ τὸν χιτῶνά σου λαβεῖν, ἄ-

A esse. Ecce enim & hi, & isti fuerunt homines, & ejusdem cujus alii naturæ, sed non ejusdem voluntatis. Propterea nec eadem eorum sors fuit, sed Ninivitæ subversionem subterfugerunt, cum bonus Deus propter suam clementiam eorum contentus esset pœnitentia: sed isti submersi, in communi interitu perierunt. *Adhuc enim*, inquit, *septem dies, & ego induco pluviam super terram.* Deinde ut magis augeat terrorem, inquit: *Quadraginta diebus & quadraginta noctibus.* Quid enim? annon poterat, si voluisset, uno die totam pluviam induce-
B re? Quid dico uno die? Uno momento posset: sed hoc dedita opera facit, volens simul & timorem incutere, & occasionem præstare, qua possent pœnam, quæ jam in foribus esset, effugere. *Et delebo*, inquit, *omnem substantiam quam feci a facie terræ, ab homine usque ad pecus.* Vide quomodo & semel & iterum prædicit, & neque sic illos tangit. Omnia autem hæc faciebat, ut nos doceret, se juste eis tantam pœnam inflixisse; & ut nullus insipientium arguere & dicere posset: Si procrastinavisset, forte pœnitentiam egissent, forte a vitiis abstitis-
C sent, & ad virtutem rediissent. Eaque de causa annorum quoque numerum declaravit nobis, & arcam fabricari jussit. Et post hæc omnia etiam ante dies septem prædicit, ut omnium temere loquentium impudentes linguas compescat. 5. *Et fecit*, inquit, *Noë omnia quæcumque mandavit ei Dominus Deus.* Vide quomodo & nunc justi gratum animum & obedientiam divina Scriptura prædicat, docens nos eum nihil quod imperatum erat prætermisisse: sed omnibus impletis, etiam per hoc, virtutis suæ specimen
D præbuisse.

8. Illum igitur & nos imitemur justum, & mandata a Deo tradita implere studeamus, ac leges a Christo nobis latas non despiciamus. Sed earum præsentem servantes memoriam, festinemus ad bona opera, nec segnes simus in iis tractandis quæ ad salutem nostram pertinent, præsertim cùm nunc longe major virtutis mensura a nobis exigatur, quanto & meliora bona sortiti sumus. Ideo & Christus dicebat: *Nisi abundaverit justitia vestra plus quàm Scribarum & Pharisæorum, non intrabitis in regnum cælorum.*
E Consideremus igitur hoc dictum, & non perfunctorie transeamus: sed cogitemus quanta pœna futura sit eorum qui non solum non operam dant ut illos superent, sed etiam minus quam illi præstant: neque cavent ut iram remittant proximo, vel linguam a juramentis servent puram, vel oculum muniant a pernicioso spectaculo: & cùm Dominus præcipiat, non solum fortiter ferre si qua injuria fuerimus affecti, sed & beneficia inimicis largiter præbere; ait enim, *Et qui tecum judicio contendere, & tunicam tollere vult,*

Moralis exhortatio.

Matt. 5. 20.

Matt. 5. 40.

dimitte & pallium. Nos autem sæpe proximo injuriam inferre nitimur, aut lædentem ulcisci, quamvis nobis imperatum sit non solum diligentes diligere; *nam hoc*, inquit, *& Publicani faciunt*; sed & bene & amice affectos esse in eos qui nos hostiliter infestant: nos tamen ne amicis quidem parem caritatem exhibemus. Eapropter doleo & lugeo, quia video in nobis tantam virtutis raritatem; malitiam autem quotidie invalescere: neque moratur gehennæ timor nostrum in mala cursum, neque regni desiderium incitat, ut in via virtutis ambulemus: sed omnes, ut ita dicam, quasi pecudes abducimur: & neque cogitamus terribilem illam horam, vel leges a Domino nobis datas: sed omnes ad hominum opiniones spectamus, & gloriolam ab illis venamur, neque audire volumus Evangelium dicens: *Quomodo vos potestis credere gloriam ab hominibus accipientes, & gloriam, quæ a solo Deo est, non quærentes?* Quemadmodum enim qui illam humanam desiderant, divina prorsus excidunt: ita qui divinam continuo sectantur, neque hac privantur: id quod ipse prius promisit: *Quærite primum regnum Dei, & hæc omnia vobis adjicientur.* Etenim eum qui hujus desiderio tenetur, sequuntur hæc omnia. Nam qui illuc mente sua alis instructus volat, omnem præsentem prosperitatem quasi non esset, contemnit. Oculi enim fidei, quando vident ineffabilia illa bona, ne sentiunt quidem hæc visibilia: tantum inter hæc & illa interest. Sed neminem video qui invisibilia visibilibus præferat. Idcirco mihi mœror est, & indesinens dolor cordi meo: quia non rerum experientia docti sumus, neque Dei promissiones, neque munerum magnitudo, regni desiderium & amorem nobis ingenerant: verum adhuc humi reptantes præferimus terrena cælestibus, præsentia futuris: & ea quæ prius avolant, quàm spectentur, iis quæ omnibus durant sæculis: & temporaneam voluptatem, perpetuæ voluptati: brevem hanc præsentis vitæ felicitatem, æternis illis, & fine carentibus sæculis. Scio aures vestras his verbis vellicari, sed ignoscite. Avidus vestræ salutis hæc loquor, malens vos hîc aliquantisper lancinatos æternam pœnam effugere, quàm cum parva refocillatione perpetuam ferre pœnam. Nam si sermo meus in vobis proficit, præconceptum mœrorem repelletis, & nunc maxime dum adhuc sanctæ Quadragesimæ tempus vobis reliquum est pusillum, poteritis peccata abstergere, magnamque a Deo clementiam vobis conciliare. Non enim multis diebus opus habet Dominus, neque tempore: sed si voluerimus, & in duabus hisce hebdomadis corrigere peccata

Matt. 5. 46.

Joan. 5. 44.

Matt. 6. 33.

Habita concio cum duæ tantum quadragesimæ Hebdomadæ superessent.

A φες αὐτῷ καὶ τὸ ἱμάτιον· ἡμεῖς δὲ πολλάκις καὶ ἀδικεῖν ἐπιχειροῦμεν τὸν πλησίον, ἢ καὶ ἀμύνασθαι τὸν ἀδικοῦντα. καίτοι προσταττόμενοι μὴ μόνον τοὺς ἀγαπῶντας ἀγαπᾶν· τοῦτο γὰρ καὶ οἱ τελῶναι, φησὶ, ποιοῦσιν· ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἐχθραίνοντας γνησίως διακεῖσθαι, οὐδὲ πρὸς τοὺς ἀγαπῶντας τὴν ἴσην ἀγάπην ἐπιδεικνύμεθα. διὰ ταῦτα ἀλγῶ καὶ ὀδυνῶμαι ὁρῶν τῆς μὲν ἀρετῆς τοσαύτην ἐν ἡμῖν τὴν σπάνιν, τῆς δὲ κακίας καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὴν ἐπίτασιν γινομένην, καὶ οὔτε τῆς γεέννης τὸν φόβον ἐκκόπτοντα ἡμῶν τὴν [a] ἐπὶ τὴν

B κακίαν ὁρμὴν, οὔτε τῆς βασιλείας τὸν πόθον προτρεπόμενον ἐπὶ τὴν τῆς ἀρετῆς ὁδὸν, ἀλλὰ πάντας, ὡς εἰπεῖν, βοσκημάτων δίκην ἀπαγομένους, καὶ οὐδεμίαν ἔννοιαν λαμβάνοντας οὔτε τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ὥρας, οὔτε τῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ τεθέντων ἡμῖν νόμων, ἀλλὰ πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων ὑπόληψιν ἅπαντας ἐπτοημένους, καὶ τὸν παρὰ τούτων ἔπαινον [b] θηρωμένους, καὶ μηδὲ ἀκούειν τοῦ εὐαγγελίου λέγοντος, Πῶς δύνασθε ὑμεῖς πιστεῦσαι δόξαν παρὰ ἀνθρώπων λαμβάνοντες, καὶ τὴν παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ οὐ ζητοῦντες; ὥσπερ δὲ οἱ

C ταύτης ἐφιέμενοι, ἐκείνης παντελῶς ἐκπίπτουσιν, οὕτως οἱ ἐκείνης διηνεκῶς ἐξηρτημένοι, οὐδὲ ταύτης ἀποστεροῦνται. καὶ γὰρ αὐτὸς προλαβὼν ἐπηγγείλατο λέγων, Ζητεῖτε [c] πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν· καὶ γὰρ τῷ ἀεὶ ἐκείνην ἔχοντι τὸν πόθον ταῦτα πάντα ἕπεται. ὁ γὰρ ἐκεῖ πτερώσας αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, πάσης τῆς παρούσης εὐημερίας, ὡς οὐδὲ οὔσης, ὑπερορᾷ. οἱ γὰρ τῆς πίστεως ὀφθαλμοὶ ὅταν ἐκεῖνα καταβλέψωσι τὰ ἀπόρρητα ἀγαθὰ, οὐδὲ αἴσθησιν λαμβάνουσι τῶν ὁρωμένων· τοσοῦτο τὸ μέσον ἐκείνων καὶ τούτων. ἀλλ' οὐδένα ὁρῶ προτιμῶντα τῶν ὁρωμένων τὰ μὴ ὁρώμενα. διὸ λύπη μοί

D ἐστι, καὶ ἀδιάλειπτος ὀδύνη τῇ καρδίᾳ μου, ὅτι οὐδὲ ἡ πεῖρα τῶν πραγμάτων ἡμᾶς ἐπαίδευσεν, οὐδὲ αἱ τοῦ Θεοῦ ὑποσχέσεις, οὐδὲ τῶν δωρεῶν τὸ μέγεθος πρὸς τὸν τῆς βασιλείας πόθον μεταστῆναι παρεσκεύασεν, ἀλλ' ἔτι χαμαὶ συρόμενοι προτιμῶμεν τὰ γήϊνα τῶν οὐρανίων, τὰ πρόσκαιρα τῶν μελλόντων, τὰ πρὶν ἢ φανῆναι ἀφιπτάμενα, τῶν διαιωνιζόντων, καὶ τὴν πρόσκαιρον ἡδονὴν τῆς διηνεκοῦς ἡδονῆς, καὶ τὴν βραχεῖαν εὐημερίαν ταύτην τοῦ παρόντος βίου, τῶν ἀτελευτήτων αἰώνων ἐκείνων. οἶδα ὅτι δάκνει τὴν ἀκοὴν ταυτὶ τὰ ῥήματα, ἀλλὰ συγγνώτε· ἐπιθυμῶν τὴν ὑμῶν σωτηρίαν ταῦτα φθέγγομαι, καὶ βου-

E λόμενος ἐνταῦθα μικρὸν ὑμᾶς δηχθέντας τὴν αἰώνιον κόλασιν διαφυγεῖν, ἢ πρὸς ὀλίγον ψυχαγωγηθέντας διηνεκῆ τὴν τιμωρίαν ὑπέχειν. εἰ γὰρ ἀνάσχησθε τῶν ἐμῶν λόγων, καὶ τὴν προλαβοῦσαν ἀθυμίαν ἀποσείσεσθε, καὶ μάλιστα νῦν ὡς ἔτι ὁ βραχὺς οὗτος καιρὸς τῆς ἁγίας ὑμῖν ὑπολέλειπται τεσσαρακοστῆς, δυνήσεσθε καὶ τὰ ἡμαρτημένα ἀπονίψασθαι, καὶ πολλὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν φιλανθρωπίαν ἐπισπάσασθαι. οὐδὲ γὰρ πολλῶν ἡμερῶν δεῖται ὁ δεσπότης, οὐδὲ χρόνου, ἀλλ' ἐὰν θελήσωμεν καὶ ἐν ταῖς δυσὶ ταύταις ἑβδομάσι πολλὴν τὴν διόρ-

[a] Morel. ἐπὶ τῇ κακίᾳ.
[b] Savil. θηρᾶσθαι σπουδάζοντας.
[c] Πρῶτον deest in Savil. & in septem mss.

θωσιν τῶν ἐσφαλμένων ἡμῖν ποιησόμεθα. εἰ γὰρ τοὺς Νινευΐτας, ἐπειδὴ τριῶν ἡμερῶν τὴν μετάνοιαν ἐπεδείξαντο, τοσαύτης ἠξίωσε φιλανθρωπίας, πολλῷ δὴ μᾶλλον ἡμᾶς οὐ περιόψεται· μόνον ἐὰν τὴν ἀληθῆ μετάνοιαν ἐπιδειξώμεθα, καὶ τῆς κακίας ἀποστάντες ἁψώμεθα τῆς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν φερούσης ὁδοῦ. καὶ γὰρ περὶ ἐκείνων, τῶν Νινευϊτῶν λέγω, μαρτυροῦσα ἡ θεία γραφὴ, τοῦτό φησιν, ὅτι εἶδεν ὁ θεὸς ὅτι ἀπέστη ἕκαστος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ τῆς πονηρᾶς· ἐὰν τοίνυν καὶ ἡμᾶς ἴδη μεταταξαμένους πρὸς τὴν ἀρετὴν, καὶ ἐκκλίναντας μὲν ἀπὸ τῆς κακίας, ἐπὶ δὲ τὴν τῶν ἀγαθῶν ἐργασίαν σπεύδοντας, δέξεται καὶ ἡμῶν τὴν ἐπιστροφὴν, καὶ τῶν φορτίων ἐλευθερώσας τῶν ἁμαρτημάτων παρέξει τὰς παρ' ἑαυτοῦ δωρεάς· οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς οὕτω τῆς τῶν ἁμαρτημάτων ἀπαλλαγῆς ἐπιθυμοῦμεν, καὶ σωτηρίας ἐφιέμεθα, ὡς αὐτὸς σπεύδει, καὶ ἐπείγεται κἀκείνων ἡμῖν τὴν ἀπαλλαγὴν δωρήσασθαι, καὶ τῆς σωτηρίας τὴν ἀπόλαυσιν παρασχεῖν. διὰ τοῦτο, παρακαλῶ, διεγείρωμεν ἑαυτῶν τὸν λογισμὸν, καὶ ἕκαστος ἐξεταστὴς ἑαυτοῦ γινέσθω, εἴ τι πλέον αὐτῷ κατώρθωται ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, ἤ τινα ὄνησιν ἔσχεν ἐκ τῆς συνεχοῦς ταύτης διδασκαλίας, εἴ τι ἐκαρπώσατο εἰς τὴν τοῦ πλησίον κατάστασιν, εἴ τινα τῶν ἐλαττωμάτων διώρθωσε τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τινα πρὸς φιλοσοφίαν προτροπὴν ἐδέξατο ἐκ τῆς καθημερινῆς ἡμῶν παραινέσεως· καὶ τοῖς μὲν ἤδη κατωρθωμένοις προσθήκην ἐπινοείτω, καὶ μηδέποτε παυέσθω τῆς καλῆς ταύτης ἐργασίας. Εἰ δέ τις ἔτι ὑπὸ τῆς συνηθείας τῆς περὶ αὐτὸν κεκρατημένος, ὁρᾷ ἑαυτὸν τοῖς αὐτοῖς ἐπιμένοντα, βιασάσθω ἑαυτοῦ τὸν [a] λογισμὸν, δίκην ἀπαιτήσας τῆς τοσαύτης ῥαθυμίας, καὶ μὴ ἀνάσχοιτο περαιτέρω προελθεῖν, ἀλλὰ μέχρι τούτου στήσας τὰ τῆς πονηρᾶς συνηθείας, ἐκκοπτέτω τὴν ὁρμὴν, ἀναχαιτιζέτω τὸν λογισμὸν, εἰς ἔννοιαν ἑαυτὸν ἀγέτω τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἡμέρας, ἀναλογιζέσθω τῆς φρικτῆς ταύτης τραπέζης τὴν ἀπόλαυσιν, καὶ * τοῦ ἐντεῦθεν ἐκπηδῶντος πυρὸς τὴν φαιδρότητα, καὶ τὴν καυστικὴν δύναμιν, καὶ οἵαν ἀπαιτεῖ τοῦ προσιόντος εἶναι τὴν διάνοιαν, παντὸς ῥύπου, πάσης κηλῖδος καθαρεύουσαν, καὶ τῶν ἀτόπων λογισμῶν τὴν συνουσίαν ἐκτρεπομένην, ἵν' οὕτως ἑαυτοὺς εὐτρεπίσαντες τῷ μεταξὺ ταύταις ἡμέραις δυνηθῶμεν, καθ' ὅσον οἷόν τε ἐκκαθάραντες ἑαυτοὺς, καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἀπολαύσεως μετασχεῖν, καὶ τῶν ἀπορρήτων ἐκείνων ἀγαθῶν ἀξιωθῆναι, ὧν ἐπηγγείλατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

A nostra poterimus. Nam si Ninivitas trium dierum pœnitentiam agentes, tanta dignatus est misericordia, multo magis nos non despiciet. Tantum si vere pœniteamus, & desistentes a peccato, viam quæ ad virtutem ducit ingrediamur. Enimvero de illis, Ninivitas dico, Scriptura testatur, dicens: *Quia vidit Deus quod discessit unusquisque a via sua mala.* Jon. 3. 10. Igitur si viderit, quod & nos nunc virtuti junxerimus, & a malo destiterimus, festinemusque ad bonorum operationem, approbabit nostram conversionem, & sarcina peccatorum liberatis sua largietur dona. B Neque nos sic peccatorum expiationem & salutem cupimus, sicut ipse cupit & adesse festinat, ut & ab illis liberos nos faciat, & salute potiri concedat. Eapropter, obsecro, excitemus nostras mentes, & sui quisque scrutator sit, an quid amplius a se præterito tempore cum laude gestum sit, vel quam utilitatem habuerit ex continua hac doctrina: si quid, quod proximo serviat, fructuum collegerit, si quædam vitia sua correxerit; si quod ad veram philosophiam adeundam incitamentum ex his nostris quotidianis accesserit admonitionibus. C Bonis quidem operibus accessionem fieri curandum, & nunquam quiescendum est ab hoc bono agendi instituto: at si quis viderit consuetudinem suam adhuc prævalere, & se in iisdem perseverare, cogat mentem suam suæ desidiæ rationem reddere: nec sinat progredi ulterius, sed pravæ consuetudinis finem faciat; exscindat impetum, coërceat cogitationes, in mente revolvat horrendum illum diem, cogitet mensæ hujus tremendæ participationem & splendorem ignis inde resilientis, ac conflagrantem vim, & qualem conveniat esse accedentis mentem; D ab omni nempe macula, ab omni labe puram, & illicitarum cogitationum frequentiam subvertentem: ut sic interim diebus istis nosipsos præparantes, possimus, expurgata pro virili anima nostra, participes fieri præsentis istius sumtionis, & ineffabilibus illis bonis potiri, quæ promisit diligentibus se; gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri, simul & Spiritui sancto sit gloria, imperium, honor nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

[a] Savil. λογισμὸν, δίκην ἀπαιτήσῃ τῆς τοσαύτης ῥαθυμίας, μήτε ἀνάσχηται. Morel. λογισμὸν, δίκην ἀπαιτήσας τοσαύτης ῥαθυμίας, καὶ μὴ ἀνάσχοιτο. Duo mss. λογισμόν. μὴ δίκην ἀπαιτήσῃ τῆς τοσαύτης ῥαθυμίας, καὶ μὴ ἀνάσχηται.

* Savilius suspicatur hic ignem sensibilem in mensa sacra positum subindicari, nempe lucernam aliumve ignem.

A

HOMILIA XXV.

Gen. 6. 7. *Noë autem annorum erat sexcentorum, & diluvium aquæ factum est super terram.*

I. ARGUMENTUM de quo heri caritati vestræ disserui, denuo attingam, & justi Noë historiam iterum in medium afferam. Magnæ enim virtutum justi divitiæ sunt, nostrique officii est omnibus pro nostra virili disquisitis, curare ut vestræ opes hinc auctiores fiant. Cæterum, obsecro, attenta mente adsitis, ut ne sententiæ hic reconditæ a vobis diffugiant. Operæ-precium autem fuerit, prius caritati vestræ commemorare, ubinam heri docendi finem fecerimus, ut inde hodie sermone repetito, dicenda dictis recte contexamus. Sic enim manifestiora nobis erunt etiam ea quæ nunc dicuntur. Ubi ergo quæ docebamus heri,
Gen. 7. finem habuerunt? *Dixit*, inquit, *Dominus Deus ad Noë: Ingredere tu, & omnis domus tua in arcam: quia te vidi justum coram me in generatione ista. Ex jumentis vero mundis induc ad te septena: & ex jumentis quæ non sunt munda, bina. Adhuc enim septem dies, ego inducam pluviam super terram quadraginta diebus & quadraginta noctibus, & delebo omnem substantiam quam feci a facie terræ, ab homine usque ad pecus. Et fecit Noë omnia quæ præceperat sibi Dominus Deus.* Hucusque procedebat sermo, hîc docendi finem faciebamus. Fortassis enim & ipsi meministis quando caritati vestræ causam reddidimus quare Deus ex mundis septena, ex immundis bina introduci jusserit. Age ergo hodie accedamus ad ea quæ consequenter lecta sunt, & videamus quid nobis divina Scriptura dicat post ingressum Noë in arcam. Nunc enim maxime, si ullo alio tempore, decet ut amplius sit nostrum studium, cum ob jejunii tempus & dulcissima vestra consuetudine magis fruimur, & a voluptate crapulæ liberamur, excitatisque mentibus, dictis diligenter attendere possumus. Dicendum igitur unde hodie lectio cœpta est. 17.
Gen. 8. 12. *Noë autem erat annorum sexcentorum*, inquit, *& diluvium aquæ factum est super terram.* Attendite, obsecro, & ne perfunctorie dictum prætercurramus. Habent enim latentes divitias brevia hæc verba. Quod si mentem intenderimus, licebit ex isto ipso misericordiæ Domini excellentiam, malitiæque hominum, qui tunc erant, exsuperantiam deprehendere. *Noë autem annorum erat*, inquit, *sexcentorum.* Non absque causa annorum justi numerum nos docuit divina Scriptura, neque ut istuc ipsum discamus, quot annorum

ΟΜΙΛΙΑ κε΄.

Νῶε δὲ ἦν ἐτῶν ἑξακοσίων, καὶ ὁ κατακλυσμὸς τοῦ ὕδατος ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς.

ΤΗΣ ὑποθέσεως βούλομαι πάλιν ἅψασθαι, περὶ ἧς πρώην διελέχθην ὑμῶν τῇ ἀγάπῃ, καὶ τὴν κατὰ τὸν δίκαιον Νῶε πάλιν ἱστορίαν εἰς μέσον ἀγαγεῖν. πολὺς γὰρ ὁ τῆς ἀρετῆς τοῦ δικαίου πλοῦτος, καὶ προσήκει ἡμᾶς κατὰ δύναμιν ἡμετέραν πάντα κατὰ μικρὸν διερευνησαμένους πολλὴν ὑμῖν τὴν εὐπορίαν ἐντεῦ-
B θεν παρασχεῖν. ἀλλὰ συντείνατέ μοι, παρακαλῶ, τὴν διάνοιαν, ἵνα μηδὲν ὑμᾶς [a] διαφύγῃ τῶν ἐγκειμένων νοημάτων. ἀναγκαῖον δὲ πρότερον ὑπομνῆσαι ὑμῶν τὴν ἀγάπην, μέχρι τίνος ἡμῖν πρώην ἔληξε τὰ τῆς διδασκαλίας, ἵν' ἐκεῖθεν πάλιν ἀναλαβόντες σήμερον τὸν λόγον, οὕτως ὑφάνωμεν τοῖς εἰρημένοις καὶ τὰ νῦν μέλλοντα ῥηθήσεσθαι. οὕτω γὰρ ὑμῖν εὐσύνοπτα ἔσται καὶ τὰ νῦν λεγόμενα. ποῦ οὖν τὸ τέλος ἔσχεν ἡμῖν τὰ τῆς διδασκαλίας; εἶπε, φησι, κύριος ὁ θεὸς τῷ Νῶε· εἴσελθε σὺ καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου εἰς τὴν κιβωτὸν, ὅτι σε εἶδον δίκαιον ἐναντίον ἐμοῦ ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ· ἀπὸ δὲ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν εἰσάγαγε πρὸς σὲ ἑπτὰ ἑπτὰ,
C καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν μὴ καθαρῶν δύο δύο. ἔτι γὰρ ἑπτὰ ἡμερῶν ἐπάγω ὑετὸν ἐπὶ τὴν γῆν τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, καὶ ἐξαλείψω πᾶσαν τὴν ἐξανάστασιν, ἣν ἐποίησα, ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους. καὶ ἐποίησε Νῶε πάντα, ὅσα ἐνετείλατο αὐτῷ κύριος ὁ θεός. μέχρι τούτου στήσαντες τὸν λόγον ἐνταῦθα κατεπαύσαμεν τὴν διδασκαλίαν. μέμνησθε γὰρ ἴσως καὶ αὐτοὶ, ὅτε τὴν αἰτίαν εἰρήκαμεν ὑμῶν τῇ ἀγάπῃ, τίνος ἕνεκεν ἀπὸ μὲν τῶν καθαρῶν ἑπτὰ ἑπτὰ προσέταξεν εἰσαχθῆναι, ἀπὸ δὲ τῶν ἀκαθάρτων δύο δύο. φέρε οὖν λοιπὸν σήμερον τοῖς ἑξῆς ἀναγνωσθεῖσιν
D ἐπεξέλθωμεν, καὶ ἴδωμεν, τί διηγεῖται ἡμῖν ἡ θεία γραφὴ μετὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν. νῦν γὰρ, εἰ καί ποτε ἄλλοτε, μάλιστα πολλὴν ἐπιδείκνυσθαι ἡμᾶς προσήκει τὴν σπουδὴν, ὅτε διὰ τὸν τῆς νηστείας καιρὸν, καὶ τῆς ἡδίστης ὑμῶν συντυχίας συνεχῶς ἀπολαύομεν, καὶ τῆς περὶ τὴν τρυφὴν ἀδηφαγίας ἀπηλλάγμεθα, καὶ διεγηγερμένον ἔχοντες τὸν λογισμὸν, δυνάμεθα μετὰ ἀκριβείας προσέχειν τοῖς λεγομένοις. πόθεν
E οὖν ἡμῖν ἡ ἀρχὴ γέγονε τῶν σήμερον ἀναγνωσθέντων, ἀναγκαῖον εἰπεῖν. Νῶε δὲ ἦν ἐτῶν ἑξακοσίων, φησὶ, καὶ ὁ κατακλυσμὸς τοῦ ὕδατος ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς. προσέχετε, παρακαλῶ, καὶ μὴ ἁπλῶς παραδράμωμεν τὸ εἰρημένον. ἔχει γάρ τινα πλοῦτον ἐγκεκρυμμένον [b] ταυτὶ τὰ βραχέα ῥήματα, καὶ ἐὰν συντείνωμεν ἡμῶν τὴν διάνοιαν, καὶ ἐξ αὐτοῦ τούτου δυνησόμεθα καταμαθεῖν τῆς τε φιλανθρωπίας τοῦ δεσπότου τὴν ὑπερβολὴν, καὶ τῆς τῶν τότε ἀνθρώπων κακίας τὴν πολλὴν ἐπίτασιν. Νῶε δὲ ἦν ἐτῶν, φησιν, ἑξακοσίων. οὐχ ἁπλῶς ἡμᾶς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν ἐδίδαξε τοῦ δικαίου, οὐδὲ ἵνα αὐτὸ τοῦτο μάθωμεν, πόσων ἦν ἐτῶν ὁ δίκαιος, ἀλλ'

a Sic Savil. & septem mss. At Morel. ἐκφύγῃ.

b Sic Savil & sex mss. in Morel. βραχέα deest.

ἐπειδὴ προλαβοῦσα ἐδίδαξεν ἡμᾶς ἡ θεία γραφὴ ἤδη εἰποῦσα, ὅτι Νῶε δὲ ἦν ἐτῶν πεντακοσίων, καὶ μετὰ τὸ γνώριμον ἡμῖν ποιῆσαι τῶν ἐτῶν τὸν ἀριθμὸν, τότε διηγήσατο τῶν ἀνθρώπων τὴν πολλὴν περὶ τὴν κακίαν ῥοπὴν, καὶ ὅτι ἔγκειται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος· διό φησιν ὁ θεὸς, οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας, προμηνύων αὐτοῖς τῆς ἀγανακτήσεως αὐτοῦ τὴν ὑπερβολήν· εἶτα ἵνα δῷ αὐτοῖς καιρὸν ἀρκοῦντα πρὸς τὸ μεταβαλέσθαι, καὶ τὴν πεῖραν διαφυγεῖν τῆς ἀγανακτήσεως, φησίν· ἔσονται δὲ αἱ ἡμέραι αὐτῶν ἔτη ἑκατὸν εἴκοσι, ἀντὶ τοῦ, μακροθυμήσω ἔτι μετὰ τὰ πεντακόσια ἔτη. οὐδὲ γὰρ ἐπαύσατο ὁ δίκαιος οὗτος ἐν τοῖς πεντακοσίοις ἔτεσι διὰ τῆς οἰκείας προσηγορίας πάντας αὐτοὺς ὑπομιμνήσκων, καὶ ἐνάγων, εἴπερ ἐβούλοντο προσέχειν, ὥστε καὶ τῆς κακίας ἀποστῆναι καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν μεταταξάσθαι. ἀλλ' ὅμως, φησὶ, καὶ νῦν ἔτι [a] ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν ἀριθμὸν ὑπισχνοῦμαι μακροθυμήσειν, ἵνα τῷ μεταξὺ χρόνῳ εἰς δέον χρησάμενοι, καὶ τὴν κακίαν φύγωσι, καὶ τῆς ἀρετῆς ἀντιλάβωνται. καὶ οὐ μόνον τῇ ὑποσχέσει τῶν ἐτῶν ρκʹ. ἠρκέσθη, ἀλλὰ καὶ τῷ δικαίῳ προστάττει κιβωτὸν τεκτήνασθαι, ἵνα καὶ αὐτὴ ἡ ὄψις τῆς κιβωτοῦ πάλιν ἀρκοῦσαν αὐτοῖς ὑπόμνησιν παράσχῃ, καὶ μηδεὶς ἀγνοήσῃ τῆς μελλούσης τιμωρίας ἐπάγεσθαι τὸ μέγεθος. αὐτὸ γὰρ τοῦτο τὸν δίκαιον ἐκεῖνον, καὶ εἰς τὴν ἄκραν τῆς κορυφῆς φθάσαντα τοσαύτην ποιεῖσθαι σπουδὴν περὶ τὴν τῆς κιβωτοῦ κατασκευὴν, ἱκανὸν πάντας τοὺς νοῦν ἔχοντας εἰς ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμβαλεῖν, καὶ πεῖσαι ἐξευμενίσασθαι τὸν οὕτως ἥμερον καὶ φιλάνθρωπον δεσπότην. [b] Εἰ γὰρ οἱ βάρβαροι ἐκεῖνοι, οἱ Νινευῖται λέγω· πάλιν γὰρ αὐτοὺς ἀναγκαῖον εἰς μέσον ἀγαγεῖν· ἵνα ταύτῃ καὶ μᾶλλον δειχθῇ καὶ τούτων ἡ ὑπερβάλλουσα κακία, κἀκείνων ἡ πολλὴ εὐγνωμοσύνη. καὶ γὰρ ὁ δεσπότης ἡμῶν τότε ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ, τῇ τῆς κρίσεως λέγω, δούλοις καὶ δούλοις εἰς μέσον ἄγων οὕτω τὴν κατάκρισιν ἐργάζεται, ὅταν δειχθῶσιν οἱ τῶν αὐτῶν ἀπολαύσαντες, καὶ τῶν αὐτῶν μετασχόντες μὴ τὴν αὐτὴν ἀρετὴν μετελθόντες· πολλάκις δὲ καὶ ἐξ ἀνίσων ποιεῖται τὰς συγκρίσεις, ἵνα πλείονα τὴν κατάκρισιν τοῖς ἐρραθυμηκόσιν ἐπαγάγῃ. διὰ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς εὐαγγελίοις ἔλεγεν· ἄνδρες Νινευῖται ἀναστήσονται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὴν, ὅτι μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ, καὶ ἰδοὺ πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε· μονονουχὶ λέγων, ὅτι οἱ βάρβαροι οἱ μηδεμιᾶς ἐπιμελείας ἀπολαύσαντες, μὴ προφητικῶν διδαγμάτων ἀκούσαντες, οἱ σημεῖα μὴ θεασάμενοι, οἱ θαύματα μὴ ἰδόντες, ἀλλ' ἑνὸς ἀνθρώπου ἐκ ναυαγίου διασωθέντος ῥήματα ἀκούσαντες πολλὴν αὐτοῖς τὴν ἀπόγνωσιν παρασχεῖν δυνάμενα, καὶ εἰς ἀμηχανίαν ἐμβαλεῖν, ὡς καὶ ὑπεριδεῖν τῶν παρ' αὐτοῦ λεγομένων, οὐ μόνον οὐ κατεφρόνησαν τῶν τοῦ προφήτου ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ εἰς τριῶν ἡμερῶν στενοχωρίαν ἀποκλη-

[a] Vide quæ diximus ſupra circa illos centum viginti annos.

[b] Orationem ſolet Chryſoſtomus frequenter interpellare; ac nonnunquam tam longas inducit parentheſes, ut ſæpe videatur prioris ſeriei oblitus; ſed neſcio an uſpiam majorem quam hic parentheſin adhibuerit: paginam enim illa fere integram occupat.

A fuerit ille: ſed quia prius nos docuit Scriptura dicens: *Noë autem erat annorum quingentorum*; & poſtquam nobis annorum declaravit numerum, tunc narravit immodicam hominum in malum propenſionem, & quia incumbit cogitatio hominum diligenter in mala a juventute; ideoque dixit Deus, *Non permanebit ſpiritus meus in hominibus iſtis, eo quod ipſi ſint carnes*: prænunciando eis indignationis ſuæ magnitudinem; dein ut daret eis idoneum tempus, quod ſufficeret ad reſipiſcendum, ut indignationem non experirentur, dicit: *Erunt autem dies eorum anni centum & viginti*: hoc eſt, adhuc B procraſtinabo etiam poſt quingentos illos annos, in quibus juſtus iſte ſuo nomine ſatis omnes illos admonebat & inducebat, ſi quidem attendere voluiſſent, ut & a malitia deſiſterent, & ad virtutem ſe transferrent. Verumtamen & nunc polliceor me annos centum viginti toleraturum, ut tempore quod intercedet, quemadmodum par eſt utantur, malitiamque fugiant, & virtutem amplexentur. Et non ſolum contentus fuit centum & viginti annorum C promiſſione, ſed juſto præcepit ut arcam conſtrueret, quo & ipſe aſpectus arcæ iis ſufficientem memoriam ſuggereret, & nullus ignoraret inferendæ pœnæ magnitudinem. Nam iſtuc ipſum, quod juſtus ille, & qui in ſummum virtutis pervenerat faſtigium, tanto ſtudio exſtruebat arcam, ſatis eſſe debebat ad injiciendum omnibus, quibus mens erat, angorem & formidinem, & perſuadendum ut placarent tam manſuetum & clementem Dominum. Nam ſi barbari illi, Ninivitas dico, quos iterum in medium adducere operæ-precium eſt, ut etiam hac ratione D magis demonſtretur & horum ingens malitia, & illorum magna probitas. Etenim Dominus noſter in die illo terribili, judicii, inquam, ſervos & ſervos in medium producens, ſic condemnationem proferet, quando monſtrabuntur ii qui eadem bona ſortiti erant, & eorumdem bonorum participes non eamdem exercuerant virtutem: ſæpe autem etiam ex inæqualibus comparationes facit, ut majorem condemnationem ignavis inferat; quapropter & in Evangelio dicebat: *Viri Ninivitæ exſurgent in judicio cum generatione hac, & condemnabunt eam, quia pœnitentiam egerunt in prædicatione Jonæ: & ecce* E *plus quam Jonas hic*: quaſi diceret, barbari quorum nulla cura eſt habita, qui Prophetarum doctrinam non audierunt, qui ſigna non viderunt, qui miracula non ſpectarunt: ſed auditis tantum unius hominis in naufragio ſervati verbis, quæ eos, magnam deſperationem afferendo, conſilii inopes facere poterant, ita ut etiam contemnerent quæ dicebantur: non ſolum non deſpexerunt Prophetæ verba, ſed & in trium dierum anguſtia depre-

Gen. 8. 12.

Matt. 12. 41.

hensi, tam diligentem & studiosam facere pœnitentiam, ut & sententiam Domini revocarent. Hi igitur, inquit, condemnabunt generationem hanc, circa quam tanta cura fuit adhibita, quæ Prophetarum libris enutrita est, quæ signa & miracula quotidie spectavit. Deinde ut & istorum magnam incredulitatis eminentiam ostenderet, etiam illorum ineffabilem probitatem subdit: *quia pœnitentiam egerunt ad prædicationem Jonæ, & ecce plus quam Jonas hic:* Ninivitæ quidem, inquit, viso abjecto homine Jona, & ejus susceperunt prædicationem, & accuratissimam fecerunt pœnitentiam: isti autem videntes multo majorem quam Jonas erat, ipsumque universi Dominum secum simul versantem, tantaque ac talia quotidie miracula operantem, leprosos mundantem, mortuos suscitantem, vitia naturæ corrigentem, dæmones expellentem, morbos curantem, potestate multa peccatorum remissionem præbentem: non illam quam barbari fidem exhibuerunt.

2. Verum ad sermonis nostri seriem redeamus, ut videas quam immodica istorum fuerit improbitas & quam laboriosa illorum resipiscentia: Ninivitæ quidem in triduum coarctati, neque sic de salute sua desperarunt, sed ad pœnitentiam properantes, peccata abluerunt, misericordiaque Domini sese dignos exhibuerunt: isti autem, de quibus nunc sermo, tempus centum & viginti annorum ad pœnitentiam acceperant, neque aliquid inde lucrifecerunt. Proinde Dominus videns in multam illos excidisse nequitiam, celerem ipsis inducit correctionem, aboletque & e medio tollit mali eorum fermenti vitium. Ideo dicit: *Noë autem erat annorum sexcentorum, & diluvium aquæ factum est super terram.* Jam didicimus, quando indignatio & prædictio Domini facta est, Noë fuisse annorum quingentorum: quando autem inductum est diluvium, sexcentorum: ita intercesserunt anni inter prædictionem & diluvium, centum: & in iis annis ne tantillum quidem profecerunt, licet tantopere docerentur a Noë arcam fabricante. Sed fortasse quæret aliquis: Quare cum dixerit Dominus, *centum viginti anni erunt dies eorum:* promiseritque se tanto tempore tolerantia usurum, antequam implerentur anni promissi, universale introducit excidium? Etiam hoc ipsius clementiæ maximum est argumentum & indicium. Nam quoniam vidit quotidie incurabiliter illos peccare, & non solum nihil ex ineffabili tolerantia sua proficere: sed & incrudescere ulcera, propterea succidit tempus, ut ne majori scilicet pœnæ se obnoxios facerent. Et quæ, dicet aliquis, hac major esset pœna? Est plane, est, dilecte, pœna & major, & terribilior, & perpetua, nempe quæ in futuro sæculo. Quidam enim etiamsi hic pœnam subeant, illic tamen non effugiunt, sed

A φθέντες, οὕτως ἀκριβῆ καὶ συντεταμένην τὴν μετάνοιαν ἐπεδείξαντο, ὥστε τὴν ἀπόφασιν ἀνακαλέσασθαι τοῦ δεσπότου. οὗτοι οὖν, φησι, κατακρινοῦσι ταύτην τὴν γενεὰν, τὴν τοσαύτης ἀπολαύσασαν ἐπιμελείας, τὴν προφητικαῖς ἐντραφεῖσαν βίβλοις, τὴν σημεῖα, καὶ τέρατα καθ' ἑκάστην ἡμέραν θεωμένην. εἶτα ἵνα καὶ τούτων τῆς ἀπιστίας δείξῃ τὴν ὑπερβολὴν, κἀκείνων τὴν ἄφατον εὐγνωμοσύνην, ἐπήγαγεν, ὅτι μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ, καὶ ἰδοὺ πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε· ἐκεῖνοι μὲν, φησιν, εὐτελῆ ἄνθρωπον θεασάμενοι τὸν Ἰωνᾶν, καὶ ἐδέξαντο τὸ παρ' αὐτοῦ κήρυγμα, καὶ ἀκρι- B βεστάτην ἐπεδείξαντο τὴν μετάνοιαν· οὗτοι δὲ οἱ πολλῷ πλείω τοῦ Ἰωνᾶ, καὶ αὐτὸν τὸν τῶν ὅλων δημιουργὸν ὁρῶντες σὺν αὐτοῖς συναναστρεφόμενον, καὶ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα θαυμάσια ἐφ' ἑκάστης ἐργαζόμενον, λεπροὺς καθαίροντα, νεκροὺς ἐγείροντα, τὰ πηρώματα τῆς φύσεως διορθούμενον, δαίμονας ἐλαύνοντα, νόσους ἰώμενον, μετ' ἐξουσίας πολλῆς ἁμαρτημάτων ἄφεσιν χαριζόμενον, οὐδὲ τὴν αὐτὴν τοῖς βαρβάροις πίστιν ἐπεδείξαντο.

Ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν ἐπανέλθωμεν τοῦ λόγου· ἵνα εἰδῇς καὶ τούτων τῆς ἀγνωμοσύνης τὴν ἐπίτασιν, C καὶ ἐκείνων τῆς εὐγνωμοσύνης τὸ ἐπίπονον· καὶ ὅτι κἀκεῖνοι μὲν ἐν τρισὶν ἡμέραις στενοχωρηθέντες, οὐδὲ οὕτως ἀπηγόρευσαν αὐτῶν τὴν σωτηρίαν, ἀλλ' ἐπὶ τὴν μετάνοιαν σπεύσαντες καὶ τὰ ἡμαρτημένα ἀπενίψαντο, καὶ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ δεσπότου ἀξίους ἑαυτοὺς κατέστησαν· οὗτοι δὲ αὐτοὶ ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν προθεσμίαν λαβόντες πρὸς μετάνοιαν, οὐδὲ οὕτως ἀπώναντό τι πλέον. διὸ καὶ ὁ δεσπότης ὁρῶν αὐτῶν τῆς κακίας τὴν ὑπερβολὴν, καὶ ἐπειδὴ εἶδεν εἰς πολλὴν κακίαν ἐξοκείλαντας, ταχεῖαν αὐτοῖς ἐπάγει τὴν διόρθωσιν, τῆς κακῆς αὐτῶν ζύμης τὴν πονηρίαν ἀφανίσας, καὶ ἐκποδὼν D ποιήσας. διὰ τοῦτό φησι· Νῶε δὲ ἦν ἐτῶν ἑξακοσίων, καὶ ὁ κατακλυσμὸς τοῦ ὕδατος ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς. τέως ἐμάθομεν ὅτι ἡνίκα μὲν ἡ ἀγανάκτησις γέγονε τοῦ δεσπότου, καὶ ἡ πρόῤῥησις, πεντακοσίων ἦν ἐτῶν. ὅτε δὲ ἐπήχθη ὁ κατακλυσμὸς, ἑξακοσίων, ὡς ἑκατὸν ἔτη ἐν τῷ μέσῳ γενέσθαι, καὶ μηδὲ ἐν τοῖς ἑκατὸν ἔτεσι κερδᾶναι αὐτούς τι πλέον, τοσαύτης ἀπολαύοντας διδασκαλίας ἐκ τῆς κατασκευαζομένης ὑπὸ τοῦ Νῶε κιβωτοῦ. ἀλλ' ἴσως ἄν τις μαθεῖν ἐπιζητήσειε, τίνος ἕνεκεν εἰπὼν ἑκατὸν εἴκοσι ἔτη ἔσονται αἱ ἡμέραι αὐτῶν· E καὶ ἐπαγγειλάμενος τοσαῦτα μακροθυμήσειν, πρὸ τῆς τούτων συμπληρώσεως τὴν πανωλεθρίαν ἐπήγαγε. καὶ τοῦτο τῆς αὐτοῦ φιλανθρωπίας μέγιστον ἂν εἴη δεῖγμα. ἐπειδὴ γὰρ εἶδε καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀνίατα ἁμαρτάνοντας, καὶ οὐ μόνον οὐδὲν κερδαίνοντας ἐκ τῆς ἀφάτου μακροθυμίας, ἀλλὰ καὶ ἐπιτείνοντας τὰ ἕλκη· διὰ τοῦτο συνέτεμε τὸν χρόνον, ὥστε μὴ μείζονι τιμωρίᾳ ὑπευθύνους αὐτοὺς καταστῆναι. καὶ ποία, φησὶ, μείζων ἦν ταύτης τιμωρία; ἔστιν, ἀγαπητὲ, καὶ μείζων, καὶ φοβερωτέρα, καὶ διαρκὴς ἡ κατὰ τὸν μέλλοντα αἰῶνα. ὅτι γὰρ κἂν ἐνταῦθα δίκην τινὲς ὑπόσχωσιν, οὐδὲ τὴν ἐκεῖ τιμωρίαν διαφεύξονται, ἀλλὰ κουφοτέραν

ὑποστήσονται

A ὑποστήσονται) διὰ τῶν ἐνταῦθα συμβάντων, τὸ μέγεθος τῶν ἐκεῖ κολαστηρίων ὑποτεμνόμενοι. ἄκουε τοῦ Χριστοῦ λέγοντος καὶ ταλανίζοντος τὴν Βηθσαϊδάν· οὐαί σοι Χοραζείμ, φησιν, οὐαί σοι Βηθσαϊδάν, ὅτι εἰ ἐν Σοδόμοις ἐγένοντο αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν ὑμῖν, πάλαι ἂν ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ μετενόησαν. διὸ λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται γῇ Σοδόμων καὶ Γομόρρας ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ ὑμῖν. ὁρᾷς, ἀγαπητέ, πῶς τῷ εἰπεῖν, ἀνεκτότερον, ἔδειξεν ὅτι καὶ οἱ τοσαύτην ἐνταῦθα δίκην δόντες, καὶ τὸν ἐμπρησμὸν ἐκεῖνον τὸν καινὸν καὶ ξένον ὑπομείναντες, κἀκεῖ τινα τιμωρίαν ὑποστήσονται, κουφοτέραν δὲ ὅμως διὰ τὸ προλαβόντας ἐνταῦθα τοσαύτης πειραθῆναι τῆς ἀγανακτήσεως; B ἵν' οὖν μὴ καὶ οὗτοι ἐπιτείνοντες τὰ ἁμαρτήματα μείζονος τιμωρίας ἑαυτοὺς ὑπευθύνους καταστήσωσιν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος δεσπότης ὁρῶν αὐτῶν τὸ ἀμετανόητον, ὃν ὑπέσχετο μακροθυμήσειν, χρόνον συνέτεμεν. ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τῶν τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδεικνυμένων διὰ τὴν προσοῦσαν αὐτῷ ἀγαθότητα ἀνακαλεῖται τὰς παρ' αὐτοῦ ἀποφάσεις, καὶ μεταβαλλομένους προσίεται, καὶ τῆς ἐπικειμένης ἀπαλλάττει τιμωρίας· οὕτω πάλιν ἐπειδὰν ἐπαγγέλληται ἢ ἀγαθά τινα παρέξειν ἢ προθεσμίαν C μετανοίας, ἴδῃ δὲ ἀναξίους γεγονότας, καὶ τότε πάλιν ἀνακαλεῖται αὐτοῦ τὰς ὑποσχέσεις. διὰ τοῦτο καὶ διὰ τοῦ προφήτου ἔλεγε· πέρας λαλήσω ἐπὶ ἔθνη, καὶ ἐπὶ βασιλείας τοῦ ἀπολλύειν καὶ κατασκάπτειν, καὶ ἐὰν μετανοήσωσι, μετανοήσω κἀγὼ ἐφ' οἷς ἐλάλησα ποιῆσαι αὐτοῖς. καὶ πάλιν, πέρας λαλήσω ἐπὶ ἔθνη καὶ ἐπὶ βασιλείας τοῦ ἀνοικοδομεῖν, καὶ ἐὰν ἁμάρτωσι, μετανοήσω κἀγὼ ἐφ' οἷς ἐλάλησα ποιῆσαι αὐτοῖς. εἶδες πῶς παρ' ἡμῶν τὰς ἀφορμὰς λαμβάνει καὶ τῆς φιλανθρωπίας ἣν περὶ ἡμᾶς ἐπιδείκνυται, καὶ τῆς ἀγανακτήσεως; διά τοι τοῦτο καὶ νῦν ἐπειδὴ οὐκ εἰς δέον ἐχρήσαντο τῇ τοῦ χρόνου D παρατάσει, συντέμνει τὸν καιρόν· διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος Παῦλος ἔλεγε πρὸς τοὺς ἀναλγήτως διακειμένους, καὶ τὴν διὰ τῆς μετανοίας διδομένην ἡμῖν σωτηρίαν οὐ προσιεμένοις· ἢ τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος αὐτοῦ, καὶ τῆς ἀνοχῆς, καὶ τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς ἀγνοῶν, ὅτι τὸ χρηστὸν τοῦ θεοῦ εἰς μετάνοιάν σε ἄγει· κατὰ δὲ τὴν σκληρότητά σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως καὶ δικαιοκρισίας τοῦ θεοῦ; εἶδες πῶς καὶ ὁ θαυμάσιος οὗτος τῆς οἰκουμένης διδάσκαλος σαφῶς ἡμᾶς ἐδίδαξεν, ὅτι οἱ τῇ μακροθυμίᾳ τοῦ θεοῦ τῇ πρὸς με- E τάνοιαν ἡμῖν παρασχεθείσῃ μὴ χρώμενοι εἰς δέον, μείζονι δίκῃ καὶ τιμωρίᾳ ἑαυτοὺς ὑπευθύνους καθιστῶσι; διὰ τοῦτο καὶ νῦν ὁ φιλάνθρωπος θεὸς μονονουχὶ ἀπολογούμενος, καὶ δεικνὺς τὴν αἰτίαν, δι' ἣν καὶ πρὸ τῆς τῶν καιρῶν συμπληρώσεως ἐπήγαγε τὸν κατακλυσμόν, ἐπισημαίνεται ἡμῖν τῶν ἐτῶν τοῦ δικαίου τὸν ἀριθμόν, καί φησι· Νῶε δὲ ἦν ἐτῶν ἑξακοσίων. οἱ γὰρ ἐν τοῖς ἑκατὸν ἔτεσι μεταβαλέσθαι μὴ βουληθέντες, τί πλέον ἂν ἐκέρδαινον ἀπὸ τῶν εἴκοσι ἐτῶν, ἢ τὸ πλείονα τὴν προσθήκην [a] ἐργάσασθαι; δεικνὺς γὰρ αὐτοῦ τῆς ἀφάτου φιλανθρω-

[a] Omnes fere ἐργάσασθαι, præter Morel. qui habet ἐργάζεσθαι.

A leviorem sortientur ob eam quam hîc tulerunt, magnitudinem suppliciorum hinc minuentes. Audi Christum dicentem, & miseram vocantem Bethsaïda: *Væ tibi Chorazim*, inquit, *væ tibi Bethsaïda: quia si in Sodomis factæ essent virtutes illæ quæ factæ sunt in vobis, olim in sacco & cinere pœnitentiam egissent. Ideo dico vobis quia tolerabilius erit terræ Sodomorum & Gomorrhæ in die judicii, quam vobis.* Vides, dilecte, quomodo cum dicit, *tolerabilius erit*, ostendit eos licet tantam hîc pœnam dederint, & incendium illud novum & rarum tulerint, illic quoque pœ- B nam laturos esse, verumtamen leviorem, eo quod prius hîc tantam experti sint indignationem? Ne igitur & ii peccata coacervantes, majoribus se pœnis obnoxios redderent, Dominus bonus & benignus duritiam illorum pœnitere nesciam videns, tempus quo se patientem futurum promisit, imminuit. Nam sicut eorum causâ qui admonitionibus suis promte parent, ob bonitatem sibi peculiarem sententias suas revocat, & ad se conversos admittit, atque ab imminente supplicio liberat: ita quo- C que cum promittit vel bona aliqua se præbiturum, vel pœnitentiæ tempus, videt autem illos indignos, etiam tunc quoque suas promissiones revocat. Quocirca & per Prophetam dicebat: *Ad summam loquar super gentes, & super regna, ut perdam & evertam: & si pœnitentiam egerint, agam & ego pœnitentiam super iis quæ loquutus sum ut facerem eis*: & iterum: *Ad summam loquar super gentes & super regna, ut reædificem: & si peccaverint, pœnitentiam & ego agam super iis quæ loquutus sum ut facerem eis.* Vidisti quomodo a nobis occasiones accipit tam misericordiæ, quam erga nos D declarat, quam indignationis? Idcirco etiam nunc tempus resecat, cujus illi longitudine abutebantur. Beatus quoque Paulus ad stupidos illos, qui salutem per pœnitentiam nobis datam non admittunt, dicebat: *An divitias bonitatis ejus & patientiæ & longanimitatis contemnis, ignorans quod benignitas Dei ad pœnitentiam te provocat: secundum autem duritiam tuam, & impœnitens cor, thesaurizas tibimetipsi iram in die iræ & revelationis justi judicii Dei?* Vidisti quomodo & eximius ille doctor orbis clare nos docuit, eos qui E patientia Dei ad pœnitentiam nobis concessa abutuntur, majori pœnæ & supplicio semetipsos obnoxios reddere? Et hac de causa etiam nunc benignus Deus, quasi sese purgans, rationemque reddens, quare antequam promissum tempus impleretur, diluvium induxerit, annorum justi numerum declarat, & dicit: *Noë autem erat annorum sexcentorum.* Nam qui in centum annis converti noluerint, quid amplius proficerent ex annis viginti, quam quod plura adjicerent peccata? Enimvero monstrans ineffabilem suam miseri-

Matt 11.21. Luc.10.13.

Ex præsenti pœna peccantibus illata minuitur æterna.

Jer.18.7.

Rom.2.4.

cordiam & excellentem bonitatem, non recusavit etiam ante septem dies prædicere eis diluvium mox inducendum, ut vel angustia temporis correpti, conversionem aliquam ostenderent.

3. Et vide clementiam Domini, quomodo quasi bonus aliquis medicus, variis viis morbum eorum curare tentat. Nam quoniam incurabilia eorum erant vulnera, tam prolixum eis tempus præscripsit, volens etiam si in tanto tempore resipiscerent, revocare indignationis suæ sententiam. Semper enim mos ejus est, quoniam nostræ salutis curam agit, prædicere quas pœnas sit illaturus, ob hanc tantum causam ne inferat, quas si inferre vellet, neutiquam diceret: sed studiose prædicit, ut cum nos didicerimus, timore emendatiores facti, avertamus ipsius indignationem, & sententias irritas faciamus. Nihil enim est, quod ita illum exhilaret, ut conversio nostra, & a peccato ad virtutem regressus. Animadverte igitur quomodo & istorum ægritudinem industria quadam curare nititur: primo tantum temporis ad pœnitentiam dedit; dein ubi vidit eos quasi insensati essent, ita se gerere, nihilque proficere temporis longitudine, jam cum propemodum in foribus ipsis esset diluvium, iterum prænunciat, non ante tres dies, sicut Ninivitis, sed ante septem. Et fidenter dixerim, magnitudinem clementiæ Domini nostri sciens, si vel in septem diebus veram pœnitentiam agere voluissent, effugissent utique diluvii periculum. Itaque quoniam neque productio tanti temporis, neque coarctatio a malis eos abducere potuit, induxit diluvium in sexcentesimo anno Noë. *6. Noë autem*, inquit, *sexcentorum annorum erat, & diluvium aquæ factum est super terram.* Vidistis, dilecti, quantæ nobis utilitatis materia facta sit, cognoscere numerum annorum justi, & quot annorum erat, quando diluvium venit? Age progrediamur ad ea quæ consequenter dicuntur. Nam ut cœpit diluvium, inquit: *7. Ingressus est autem Noë, & filii ejus, & uxor illius, & uxores filiorum illius in arcam propter aquam diluvii: 8. & ex volatilibus mundis & ex volatilibus immundis, & ex jumentis, & ex reptilibus bina. Ex omnibus intraverunt ad Noë in arcam, masculus & fœmina, sicut præceperat Dominus Noë.* Non absque causa addidit, *Sicut præceperat Dominus Noë:* sed ut iterum augeret laudem justi; quod omnia impleverit, sicut præceperat Dominus, & quod nihil ex dictis prætermiserit. *10. Et factum est post dies septem*, sicut promiserat, inquit, Dominus, *& aqua diluvii facta est super terram in sexcentesimo anno in vita Noë, mense secundo, vicesimo & septimo mensis.* Vide Scripturæ diligentiam, quomodo non solum nos docuit quo anno factum sit

Deus prædicit pœnas, ne inferat.

A πίας καὶ ἀγαθότητος τὴν ὑπερβολὴν, καὶ πρὸ ἑπτὰ ἡμερῶν μηνῦσαι αὐτοῖς τὴν ἐπαγωγὴν τοῦ κατακλυσμοῦ οὐ παρῃτήσατο, ἵνα κἂν τῇ στενοχωρίᾳ τοῦ καιροῦ συσταλέντες, τινὰ μεταβολὴν ἐπιδείξωνται.

Καὶ ὅρα φιλανθρωπίαν δεσπότου, πῶς διαφόρως καθάπερ ἰατρὸς ἄριστος μεθώδευσεν αὐτῶν τὴν νόσον. ἐπειδὴ γὰρ ἀνίατα ἦν αὐτῶν τὰ τραύματα, τοσοῦτον μῆκος αὐτοῖς προθεσμίας παρέχετο, βουλόμενος κἂν διὰ τοῦ πλήθους τοῦ χρόνου εἰς αἴσθησιν αὐτοὺς ἐλθόντας ἀνακαλέσασθαι αὐτοῦ τῆς ἀγανακτήσεως τὴν ἀπόφασιν. ἔθος γὰρ αὐτῷ ἀεὶ, ἐπειδὴ κήδεται τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, προλέγειν ἃς μέλλει ἐπάγειν B τιμωρίας, διὰ τοῦτο μόνον, ἵνα μὴ ἐπαγάγῃ· ὡς εἴγε ἐπαγαγεῖν ἐβούλετο, οὐκ ἂν εἶπεν· ἀλλ' ἐπίτηδες προλέγει, ἵνα ἡμεῖς μαθόντες, καὶ τῷ φόβῳ σωφρονισθέντες μεταβάλωμεν αὐτοῦ τὴν ἀγανάκτησιν, καὶ τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ ἀκύρους καταστήσωμεν. οὐδὲν γὰρ οὕτως αὐτὸν εὐφραίνει ὡς ἡ ἐπιστροφὴ ἡ ἡμετέρα, καὶ ἡ ἀπὸ τῆς κακίας ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ἐπάνοδος. σκόπει οὖν πῶς καὶ τούτων τὴν νόσον ἐμεθόδευσε, πρότερον μὲν τῷ τοσοῦτον δοῦναι χρόνον προθεσμίας πρὸς μετάνοιαν, ἔπειτα ἐπειδὴ εἶδεν ἀναισθήτως διακειμένους, καὶ οὐδὲν ἀπὸ τοῦ πλήθους τοῦ χρόνου κερδαίνοντας, καὶ πρὸς αὐ- C ταῖς ταῖς θύραις, ὡς εἰπεῖν, τοῦ κατακλυσμοῦ προλέγει οὐ πρὸ τριῶν ἡμερῶν, καθάπερ ἐπὶ τῶν Νινευϊτῶν, ἀλλὰ πρὸ ἑπτά. καὶ γὰρ θαῤῥῶν ἂν εἴποιμι διὰ τὸ εἰδέναι τοῦ δεσπότου τοῦ ἡμετέρου τῆς φιλανθρωπίας τὴν ὑπερβολὴν, ὅτι καὶ ἐν ταῖς ἑπτὰ ἡμέραις, εἰ ἐβουλήθησαν ἀκριβῆ τὴν μετάνοιαν ἐπιδείξασθαι, διέφυγον ἂν τοῦ κατακλυσμοῦ τὴν πεῖραν. ἐπεὶ οὖν οὔτε ἡ παράτασις τοῦ τοσούτου χρόνου, οὔτε ἡ στενοχωρία τοῦ καιροῦ καθικέσθαι αὐτῶν τῆς κακίας ἠδυνήθη, ἐπήγαγε κατακλυσμὸν ἐν τῷ ἑξακοσιοστῷ ἔτει τοῦ Νῶε. Νῶε δέ, φησι, ἦν ἐτῶν ἑξακοσίων, καὶ ὁ κατακλυσμὸς τοῦ ὕδατος ἐγένετο D ἐπὶ τῆς γῆς. εἴδετε, ἀγαπητοὶ, πόσης ἡμῖν ὠφελείας ὑπόθεσις γέγονε τὸ γνῶναι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν τοῦ δικαίου, καὶ ὅσων ἐτῶν ἦν, ἡνίκα ὁ κατακλυσμὸς ἐπῆλθε; φέρε δὴ καὶ τοῖς ἀκολούθως εἰρημένοις ἐπεξέλθωμεν. ἐπειδὴ γὰρ ἤρξατο ὁ κατακλυσμὸς, φησιν· εἰσῆλθε δὲ Νῶε, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ εἰς τὴν κιβωτὸν διὰ τὸ ὕδωρ τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν μὴ καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν κτηνῶν, καὶ ἀπὸ τῶν ἑρπετῶν δύο δύο. ἀπὸ πάντων εἰσῆλθε πρὸς Νῶε εἰς τὴν κιβωτὸν ἄρσεν καὶ θῆλυ, καθ' ἃ ἐνετείλατο κύριος E τῷ Νῶε. οὐχ ἁπλῶς προσέθηκε τὸ, καθ' ἃ ἐνετείλατο κύριος τῷ Νῶε, ἀλλ' ἵνα πάλιν αὐξήσῃ τοῦ δικαίου τὸν ἔπαινον, καὶ ὅτι πάντα οὕτως ἐπλήρωσε, καθάπερ διετάξατο ὁ δεσπότης, καὶ οὐδὲν παρέλιπε τῶν παρ' αὐτοῦ εἰρημένων αὐτῷ. καὶ ἐγένετο μετὰ τὰς ἑπτὰ ἡμέρας, καθάπερ ὑπέσχετο, φησιν, ὁ δεσπότης, καὶ τὸ ὕδωρ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς ἐν τῷ ἑξακοσιοστῷ ἔτει ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Νῶε τοῦ δευτέρου μηνὸς, ἑβδόμῃ καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός. ὅρα τῆς γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν, πῶς οὐ μόνον τὸν ἐνιαυτὸν ἡμᾶς ἐδίδαξε, καθ' ὃν ὁ κατα-

κλυσμὸς γέγονεν, ἀλλὰ καὶ τὸν μῆνα κατάδηλον ἐποίησε καὶ τὴν ἡμέραν. εἶτα ἵνα τῇ διηγήσει τοὺς μετὰ ταῦτα σωφρονεστέρους ἐργάσηται, καὶ τὸν φόβον αὐξήσῃ τῶν γεγενημένων, φησίν· Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐῤῥάγησαν πᾶσαι αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, καὶ οἱ καταῤῥάκται τοῦ οὐρανοῦ ἠνεῴχθησαν, καὶ ἐγένετο ὁ ὑετὸς ἐπὶ τῆς γῆς τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας. ὅρα πόσῃ κέχρηται καὶ νῦν ἡ ἁγία γραφὴ τῇ συγκαταβάσει, καὶ πρὸς τὴν συνήθειαν τὴν ἀνθρωπίνην πάντα διαλέγεται· οὐκ ἐπειδὴ καταῤῥάκται εἰσὶν ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ἀπὸ τῶν συντρόφων ἡμῖν ὀνομάτων ἅπαντα διαλέγεται, μονονουχὶ λέγουσα, ὅτι προσέταξε μόνον ὁ δεσπότης, καὶ εὐθέως ἡ τῶν ὑδάτων φύσις ὑπήκουσε τῷ ἐπιτάγματι τοῦ δημιουργοῦ, καὶ πάντοθεν [a] συῤῥέουσα πάντα τὸν κόσμον ἐπέκλυσε. καὶ τὸ ἐν τεσσαράκοντα ἡμέραις καὶ νυξὶν ἐπαγαγεῖν τὸν κατακλυσμὸν, καὶ τοῦτο πάλιν μέγιστον εἶδος τῆς αὐτοῦ φιλανθρωπίας. ἐβούλετο γὰρ διὰ πολλὴν ἀγαθότητα κἂν ἐνίους ἐξ αὐτῶν σωφρονισθέντας διαφυγεῖν τὴν παντελῆ ἀπώλειαν, ὁρῶντας ἐν ὀφθαλμοῖς καὶ τὴν ὁμογενῶν τὴν ἀπώλειαν, καὶ τὴν μέλλουσαν αὐτοὺς καταλήψεσθαι πανωλεθρίαν. εἰκὸς γὰρ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ φανερόν τι μέρος ἐπικλυσθῆναι, καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ προσθήκην τινὰ γενέσθαι, ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ τρίτῃ καὶ ἐφεξῆς. καὶ διὰ τοῦτο εἰς τεσσαράκοντα ἡμέρας παρέτεινε καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, ἵνα πᾶσαν αὐτῶν ἀπολογίας πρόφασιν περικόψῃ. εἰ γὰρ ἐβούλετο καὶ προσέταξεν, ἠδύνατο καὶ ἐν μιᾷ ῥοπῇ τὰ πάντα ἐπικλύσαι, ἀλλὰ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν μιμούμενος καὶ τῇ τοσαύτῃ παρατάσει τῶν ἡμερῶν ἐχρήσατο. εἶτά φησιν, Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτὸν καὶ Σὴμ, καὶ Χὰμ, καὶ Ἰάφεθ, καὶ ἡ γυνὴ τοῦ Νῶε, καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ θηρία κατὰ γένος, καθάπερ ἐνετείλατο κύριος ὁ θεὸς τῷ Νῶε. ὅτε, φησὶν, ἀρχὴν ἔλαβε τὰ τοῦ κατακλυσμοῦ κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ δεσπότου, εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τῶν υἱῶν καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν γυναικῶν τῶν υἱῶν αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ θηρία κατὰ γένος. καὶ ἔκλεισε, φησι, κύριος ὁ θεὸς ἔξωθεν αὐτοῦ τὴν κιβωτόν.

Σκόπει καὶ ἐνταῦθα λέξεως συγκατάβασιν· ἔκλεισεν ὁ θεὸς ἔξωθεν αὐτοῦ τὴν κιβωτὸν, ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς ὅτι ἐν ἀσφαλείᾳ πολλῇ κατέστησε τὸν δίκαιον. τὸ δὲ ἔκλεισε, διὰ τοῦτο προσέθηκε, καὶ ἔξωθεν, ὥστε μὴ ἐξεῖναι τῷ δικαίῳ ὁρᾷν τὴν πανωλεθρίαν γινομένην, καὶ πλείονα καὶ αὐτὸν τὴν συντριβὴν ὑπομένειν. εἰ γὰρ καὶ ἀναλογιζόμενος ἐν διανοίᾳ τὸ χαλεπὸν ἐκεῖνο κλυδώνιον, καὶ ὑπογράφων τῷ λογισμῷ τὴν ἀπώλειαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους, τῶν ἀλόγων ἁπάντων τὴν κοινὴν τελευτὴν, καὶ ἀνθρώπων, καὶ κτηνῶν, καὶ αὐτῆς τῆς γῆς, ὡς εἰπεῖν, τὸν ἀφανισμὸν, συνεχεῖτο καὶ διεταράττετο. εἰ γὰρ καὶ πονηροὶ ἦσαν οἱ ἀπολλύμενοι, ἀλλ' αἱ τῶν δικαίων ψυχαὶ πολλὴν εἰώθασι τὴν συμπάθειαν ἐπιδείκνυσθαι, ἐπειδὰν ἴδωσι τιμωρουμένους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ εὑρήσεις ἕκαστον τῶν δικαίων καὶ τῶν προφητῶν πολλὴν ὑπὲρ αὐτῶν τὴν ἱκετηρίαν τιθεμένους, καθάπερ ὁ

[a] Savil. & alii συῤῥεύσασα.

A diluvium, sed & quo mense & die. Deinde ut ex narratione emendatiores reddat posteros, terroremque rei gestæ augeret, dicit: 11. *In die illo rupti sunt omnes fontes abyssi, & cataractæ cæli apertæ sunt, & facta est pluvia super terram quadraginta diebus & quadraginta noctibus.* Vide quanta dicendi attemperatione nunc etiam utitur sacra Scriptura: omnia enim secundum humanam consuetudinem loquitur: non quod cataractæ sint in cæ-
B lo, sed omnia per familiaria nobis verba loquitur, quasi diceret: Præcepit tantum Dominus, & statim aquarum natura mandato conditoris obedivit, & ut confluxit, totum orbem inundavit. Jam quod quadraginta diebus & quadraginta noctibus inductum est diluvium, & istuc ipsum bonitatis maximum specimen est. Volebat enim propter magnam misericordiam, saltem aliquos ex eis castigatos generalem hanc internecionem effugere, cum ante oculos viderent & congeneres suos perire, & imminere sibi communem interitum. Verisimile
C enim est primo die bonam aliquam partem diluvio periisse, & secundo die accrevisse aliquid diluvii: & similiter die tertio, & reliquis. Atque ideo in quadraginta dies & quadraginta noctes produxit, ut omnem defensionis obtentum adimeret. Nam si voluisset atque imperasset, potuisset omnia in uno momento inundare: sed pro sua clementia tanta dierum diuturnitate usus est. Deinde dicit: 13. *In die illa intravit Noë in* Cap. 8.
arcam, & Sem, & Cham, & Japheth, & uxor Noë, & tres uxores filiorum illius,
D 14. *& omnes bestiæ secundum genus, sicut præceperat Dominus Deus Noë.* Quando, inquit, cœpit diluvium secundum præceptum Domini, intravit Noë in arcam cum filiis & uxore sua & uxoribus filiorum suorum, & omnes bestiæ secundum genus. *Et clausit*, inquit, *Dominus Deus deforis ejus arcam.*

4. Animadverte etiam hic verbi ad nostram infirmitatem accommodationem. Clausit Deus forinsecus illius arcam, ut doceat se in magna securitate posuisse justum. Ideo ait, *clausit*, & addit, *deforis*, ita ut non posset videre justus generalem omnium interitum, unde majori dolore
E ipse conficeretur. Nam si secum animo reputasset atrocissimam illam tempestatem, descripsissetque in mente humani generis perditionem, communem brutorum omnium interitum & hominum & jumentorum, & ipsius terræ, ut ita dicam, abolitionem, mœstitia correptus, & valde turbatus fuisset. Quamquam enim erant improbi, qui peribant: attamen bonorum virorum animæ magna commiseratione affici solent, si quando vident puniri homines; & invenies omnes Prophetas & justos plurimum pro illis Deo

Gen.18.25. supplicare, sicut Patriarcha pro Sodomitis faciebat, sicut etiam Prophetæ continuo facere solebant. Etenim unus quidem dicebat: *Heu mihi Domine, delebis*
Ezech.9.8. *tu reliquias Israël?* Alius autem ait: *Fa-*
Abac.1.14. *cies homines sicut pisces maris, non habentes ducem?* Igitur quia alioquin justus confundebatur mente, & turbabatur, ne ex visu & spectaculo majori tristitia afficeretur, in arca illum quasi in carcere includit, ut ne oculis prospicientem metus invaderet. Verisimile enim est, si vidisset inundationem tot aquarum, anxium fore, ne & ipse aquis periret. Ejus igitur curam gerens benignus Deus, non permisit ipsum vel aquarum spectare sævitiem, vel videre hominum excidium, & communem orbis internecionem. Ego autem quando reputo mecum justi hujus vitam in arca, obstupesco & miror, iterumque Dei clementiæ totum adscribo. Nam nisi illa confirmasset illius mentem, & difficilia levia fecisset, quomodo, dic oro, ferre potuisset, ibi inclusus quasi in custodia quadam & in tetro carcere? Quomodo, quæso, potuisset adversus tantos fluctuum impetus obsistere? Homines enim qui in navi sunt, & velo utuntur, & gubernatorem ad clavum sedentem vident, & sua arte ventorum vi obsistentem, siquando fluctuum vident insaniam, enecantur metu, & de salute sua propemodum desperant. Quid igitur dixerit aliquis de justo hoc? nam quasi in carcere, ut dixi, sedens, hinc & inde circumferebatur, neque cælum videre, neque aliquo oculos vertere valens; sed intus tenebatur, nihilque prorsus videre poterat, quod consolationem afferret? Et ii quidem qui in mari navigant, etiamsi in altum exsurgant fluctus, possunt subinde in cælum suspicere, & cacumina montium videre, & civitates magnas spectare, sicque aliquantam consolationem capere. Quod si gravior & intolerabilior fuerit tempestas, post decem vel paulo plures dies, & post multas illas tempestates & pericula, in terram ejecti, & paululum refecti, omnium illarum molestiarum obliviscuntur. Hic autem nihil tale, sed anno toto novum & stupendum illum carcerem inhabitabat, neque aërem respirare valens. Quomodo enim potuisset cum undique arca clausa esset? quomodo, quæso, restitit? quomodo duravit? Nam si ferrea & adamantina illis fuissent corpora, quomodo potuissent, qui neque aëre fruebantur neque vento, qui non minus quam aër ad refocillanda corpora nostra factus est: neque oculos pascere poterant, aut cæli, aut terræ floribus pictæ spectaculo? Quomodo non

A πατριάρχης πεποίηκεν ἐπὶ τῶν Σοδόμων, καθάπερ οἱ προφῆται πάντες ποιοῦντες διετέλεσαν. καὶ γὰρ ὁ μὲν ἔλεγεν· οἴμοι κύριε ἐξαλείψεις σὺ τὸ κατάλοιπον τοῦ Ἰσραήλ; ἕτερος δέ φησι· ποιήσεις τοὺς ἀνθρώπους ὡς τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης οὐκ ἔχοντας ἡγούμενον; ἐπεὶ οὖν καὶ ἄλλως τούτου ὁ δίκαιος οὗτος διεταράττετο τὸν λογισμὸν, καὶ συνεχεῖτο τὴν διάνοιαν, ἵνα μὴ καὶ ἡ ὄψις καὶ ἡ θέα εἰς πλείονα αὐτὸν ἐμβάλῃ συντριβὴν, καθάπερ ἐν δεσμωτηρίῳ κατακλείει αὐτὸν ἐν τῇ κιβωτῷ, ὥστε μὴ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷν τὰ γινόμενα, μηδὲ εἰς δειλίαν καταστῆναι. εἰκὸς γὰρ ἦν αὐτὸν ὁρῶντα τῶν ὑδάτων τὴν πλημμύραν ἀγωνιάσαι μὴ καὶ αὐ- B τὸς ὑποβρύχιος γένηται. κηδόμενος τοίνυν αὐτοῦ ὁ φιλάνθρωπος θεὸς, οὐ συγχωρεῖ οὐδὲ θεάσασθαι τῶν ὑδάτων τὴν φορὰν, οὔτε ἰδεῖν τὴν γινομένην ἀπώλειαν, καὶ τὴν τῆς οἰκουμένης πανωλεθρίαν. ἐγὼ δὲ ὅταν λογίσωμαι τὴν ἐν τῇ κιβωτῷ τοῦ δικαίου τούτου διαγωγὴν, ἐκπλήττομαι καὶ θαυμάζω, καὶ πάλιν τῇ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίᾳ τὸ πᾶν λογίζομαι. εἰ μὴ γὰρ ἐκείνη ἦν ἡ νευροῦσα αὐτοῦ τὸν λογισμὸν, καὶ τὰ δύσκολα εὔκολα ἐργαζομένη, πῶς ἂν, εἰπέ μοι, ἐνεγκεῖν ἠδυνήθη καθάπερ ἐν εἱρκτῇ τινι, καὶ δεσμωτηρίῳ χαλεπῷ οὕτως αὐτόθι ἐγκεκλεισμένος; πῶς δὲ ἴσχυσεν, εἰπέ μοι, ἀν- C τισχεῖν πρὸς τὸν τοσοῦτον πάταγον τῶν κυμάτων; εἰ γὰρ ἐν πλοίῳ τυγχάνοντες οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἱστίῳ κεχρημένοι, καὶ τὸν κυβερνήτην ὁρῶντες ἐπὶ τῶν οἰάκων καθήμενον, καὶ τῇ οἰκείᾳ τέχνῃ [a] πρὸς τὴν τῶν ἀνέμων ῥύμην ἱστάμενον, ἐπειδὰν ἴδωσι κυμάτων σφοδρότητα, ἀποθνήσκουσι τῷ δέει, καὶ περὶ αὐτῆς, ὡς εἰπεῖν, σωτηρίας δεδοίκασι· τί ἂν εἴποι τις περὶ τοῦ δικαίου τούτου; καθάπερ γὰρ ἐν δεσμωτηρίῳ, ὡς ἔφθην εἰπὼν, τυγχάνων ἐν τῇ κιβωτῷ, ὧδε κἀκεῖσε περιεφέρετο, οὐ τὸν οὐρανὸν ἰδεῖν δυνάμενος, οὐχ ἑτέρωθί που τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνατεῖναι, ἀλλ' ἔνδον συνε- D χόμενος καὶ οὐδὲν ὅλως ἰδεῖν ἔχων ὃ παραμυθίαν αὐτῷ τινα φέρειν ἠδύνατο. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν τὴν θάλατταν πλεόντων, κἂν τὰ κύματα κορυφωθῇ, ἔξεστι καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέποντα πολλάκις, καὶ κορυφὴν ὄρους θεασάμενον, καὶ πόλιν μακρὰν κατοπτεύσαντα μικράν τινα παραψυχὴν λαβεῖν. εἰ δὲ πολὺς καὶ ἀφόρητος ὁ χειμὼν γένοιτο, ἐν δέκα ἢ ὀλίγῳ πλείοσιν ἡμέραις καὶ μετὰ τοὺς πολλοὺς χειμῶνας ἐκείνους, καὶ τοὺς κινδύνους εἰς τὴν γῆν ἐκριφέντες, καὶ μικρὸν ἀνέντες, πάντων ἐκείνων τῶν λυπηρῶν λήθην λαμβάνουσιν. E ἐνταῦθα δὲ οὐδὲν τοιοῦτο, ἀλλ' ἐπὶ ἐνιαυτὸν ὁλόκληρον τὸ καινὸν καὶ ξένον ᾤκει δεσμωτήριον, οὐδὲ τὸν ἀέρα ἀναπνεῦσαι δυνάμενος; πῶς γὰρ πανταχόθεν ἠσφαλισμένης τῆς κιβωτοῦ; πῶς ἀντέσχεν, εἰπέ μοι; πῶς διήρκεσεν; εἰ γὰρ ἀπὸ σιδήρου καὶ ἀδάμαντος αὐτοῖς συνειστήκει τὰ σώματα, πῶς ἂν ἠδυνήθησαν μήτε ἀέρος ἀπολαύοντες μήτε ἀνέμου, οἳ τοῦ ἀέρος οὐκ ἔλαττον τὰ σώματα ἡμέτερα ἀνακτήσασθαι πεφύκασι, μήτε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑστιάσαι ἔχοντες πρὸς τὴν τοῦ οὐρανοῦ θέαν, ἢ πρὸς τὴν τῶν ἀνθῶν τῶν ἀπὸ τῆς γῆς ποικι-

[a] Unus πρὸς τὴν τῶν ὑδάτων ῥύμην. Alius, πρὸς τὴν τῶν κυμάτων ῥύμην.

A λίαν; πῶς δὲ οὐχὶ καὶ ἀπετυφλώθησαν τὰς ὄψεις ἐπὶ τοσοῦτον οὕτω διάγοντες; καὶ εἰ ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς ταῦτα [a] βουληθείημεν καταμαθεῖν, κἀκεῖνο δεῖ ἐννοῆσαι, πόθεν ὕδατος ποτίμου χορηγίαν εἶχον ἐν τῇ κιβωτῷ διάγοντες. καὶ ἵνα ταῦτα παρῶ, πῶς ἠδυνήθη ὁ δίκαιος μετὰ τῶν υἱῶν καὶ τῶν γυναικῶν τὴν μετὰ τῶν ἀλόγων καὶ τῶν θηρίων, καὶ τῶν λοιπῶν κτηνῶν ἀνασχέσθαι διαγωγήν; πῶς ἤνεγκε τὴν δυσωδίαν; πῶς ἠνέσχετο τὴν σὺν αὐτοῖς οἴκησιν; καὶ τί ταῦτα λέγω; πῶς αὐτὰ τὰ ἄλογα ἠδυνήθη ἀντισχεῖν, καὶ μὴ διαφθαρῆναι ἐν τοσούτῳ μήκει χρόνου, μήτε ἀέρος ἀπολαῦσαι δυνάμενα μήτε κινούμενα, ἀλλ' ἐν ἑνὶ τόπῳ καθειργμένα; B ἴστε γὰρ, ἴστε ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας φύσεως καὶ ἐπὶ τῆς τῶν ἀλόγων, κἂν ἀέρος ἀπολαύωμεν, κἂν τῶν ἄλλων ἁπάντων, διηνεκῶς δὲ ἐνὶ τόπῳ ὦμεν συγκεκλεισμένοι, οὐδὲν τὸ κωλῦον ἀπολέσθαι καὶ διαφθαρῆναι. πόθεν οὖν ἠδυνήθη ὁ δίκαιος μετὰ πάντων τῶν ἐν τῇ κιβωτῷ τοσοῦτον διαρκέσαι χρόνον; οὐδαμόθεν ἑτέρωθεν ἢ ἀπὸ τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς τῆς πάντα δυναμένης. αὐτὸ γὰρ τὸ τὴν κιβωτὸν ὧδε κἀκεῖσε περιφερομένην μὴ καταποντισθῆναι ὑπὸ τῆς τοσαύτης τῶν ὑδάτων φορᾶς, C οὐδενὸς ὄντος τοῦ κυβερνῶντος, οὐ τῆς ἄνωθεν γέγονε ῥοπῆς; οὐδὲ γὰρ ἔχεις εἰπεῖν ὅτι ἐν πλοίου σχήματι ἦν, ὡς δύνασθαι τέχνῃ τινὶ ἡνιοχεῖν αὐτῆς τὴν πορείαν. κιβωτὸς ἦν πάντοθεν πεφραγμένη, καὶ διὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ δημιουργοῦ, οὐ μόνον οὐδὲν αὐτὴν ἐλυμήνατο ἡ τῶν ὑδάτων φορὰ, ἀλλὰ καὶ ὑψηλοτέρα γινομένη ἐν πολλῇ ἀσφαλείᾳ καθίστη τοὺς ἐνοικοῦντας. ὅταν οὖν ὁ Θεὸς ἐργάσηταί τι, ἀγαπητὲ, μὴ βούλου λογισμοῖς ἀνθρωπίνοις ἐξετάζειν τὰ παρ' αὐτοῦ γινόμενα· ὑπερβαίνει γὰρ τὴν ἔννοιαν τὴν ἡμετέραν, καὶ οὐκ ἄν ποτε δυνηθῇ ἀνθρωπίνη διάνοια ἐφικέσθαι καὶ καταλαβεῖν τὸν λόγον τῶν D ὑπ' αὐτοῦ [b] δημιουργηθέντων.

Διὸ προσήκει ἀκούοντας ἡμᾶς ὅτι ὁ Θεὸς προσέταξε, πείθεσθαι καὶ εἴκειν τοῖς παρ' αὐτοῦ λεγομένοις. δημιουργὸς γὰρ ὢν τῆς φύσεως κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν ἅπαντα μεταρρυθμίζει καὶ μεταπλάττει. καὶ ἔκλεισε Κύριος ὁ Θεὸς ἔξωθεν αὐτοῦ τὴν κιβωτόν. πολλὴ τοῦ δικαίου τούτου ἡ ἀρετὴ, καὶ τῆς πίστεως ἡ ὑπερβολή. αὕτη γὰρ, αὕτη καὶ τεκτήνασθαι τὴν κιβωτὸν παρεσκεύασε, καὶ τὴν οἴκησιν πρᾴως ἐνεγκεῖν, καὶ τῆς στενοχωρίας ἀνασχέσθαι καὶ τῆς μετὰ τῶν θηρίων διαγωγῆς καὶ τῶν ἀλόγων ἁπάντων. E διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος Παῦλος εἰς μνήμην αὐτοῦ ἐλθὼν, καὶ ἀνακηρύττων αὐτὸν ἐβόα λέγων· Πίστει χρηματισθεὶς Νῶε περὶ τῶν μηδέπω βλεπομένων, εὐλαβηθεὶς κατεσκεύασε κιβωτὸν εἰς σωτηρίαν τοῦ οἴκου αὐτοῦ, δι' ἧς κατέκρινε τὸν κόσμον, καὶ τῆς κατὰ πίστιν δικαιοσύνης ἐγένετο κληρονόμος. εἶδες πῶς ἡ πίστις ἡ εἰς τὸν Θεὸν καθάπερ ἄγκυρά τις ἀσφαλὴς παρεσκεύασεν αὐτὸν, καὶ τῆς κιβωτοῦ τὴν κατασκευὴν ποιήσασθαι καὶ τῆς οἰκήσεως ἀνασχέσθαι; αὕτη γὰρ αὐτῷ καὶ τῆς σωτηρίας ὑπόθεσις γέγονε, δι' ἧς, φησὶ, κατέκρινε τὸν κόσμον, καὶ τῆς κατὰ πίστιν δικαιοσύνης ἐγένετο κληρονόμος. οὐκ ἐπειδὴ αὐτὸς ἔκρινεν, ἀλλ' ἐπειδὴ

[a] Savil. & quinque mss. βουληθείημεν καταλαβεῖν.

excæcati oculi eorum, qui tamdiu ibi egerunt? Et si humanis rationibus hæc deprehendere volumus, & illud cogitandum, unde fluvialis & potabilis aquæ copiam habebant in arca viventes. Et ut hæc prætercam, quomodo potuit justus ille cum filiis & uxoribus conversationem cum feris & aliis animalibus ferre? Quomodo tulit fœtorem? Quomodo tulit cohabitationem? Et cur ista dico? quomodo bruta ipsa potuerunt durare, & non perire in tanta temporis longitudine, quæ neque aërem attrahere valebant, neque moveri, sed in uno loco coërcebantur? Scitis enim, & probe scitis talem esse nostram brutorumque naturam, ut etiamsi aëre fruamur, aliisque omnibus, continuo autem in uno loco simus inclusi, nihil prohibeat quominus pereamus. Unde igitur potuit justus cum omnibus qui in arca erant, tanto durare tempore? Non aliunde quam ex superna gratia, cui omnia sunt possibilia. Annon arcam hinc & inde moveri, & non submergi a tanta aquarum vi, cum nullus esset gubernator, supernæ erat opis? Non enim dicere potes fuisse arcam ad modum navis, ut arte quadam illius iter dirigi potuerit. Arca erat undique munita: & propter præceptum conditoris, non solum eam lædere non potuit aquarum impetus, sed & sublimior illis facta inhabitantes admodum securos reddidit. Quando enim Deus operatur aliquid, dilecte, noli humana ratiocinatione ejus opera exquirere: transscendunt enim mentem nostram, & nunquam potest humana cogitatio attingere & comprehendere eorum, quæ a Deo condita sunt, rationem. *Creatoris potentia incomprehensibilis.*

5. Proinde par est, nos audientes quod Deus imperaverit, obedire & credere iis quæ ab illo dicuntur. Nam cum conditor sit naturæ, omnia transmutat, & transformat prout sibi videtur. *Et clausit Dominus Deus deforis illius arcam.* Magna hujus justi virtus fuit, & fidei excellentia. Illa ipsa enim, ut arca construeretur, effecit, ut talem habitationem æquo animo ferrent coarctationemque, & vitam cum feris reliquisque brutis animalibus sustinerent. Hinc est quod beatus Paulus ejus mentione facta prædicans illum, clamabat dicens: *Fide oraculo admonitus Noë de iis quæ nondum videbantur, metuens aptavit arcam ad salutem domus suæ, per quam condemnavit mundum, & ejus quæ secundum fidem est, justitiæ factus est heres.* Heb. 11. 7. Vidisti quomodo fides in Deum, quasi secura quædam anchora, fecit, ut arcam construi curaret, & ejus habitationem sustineret? Nam hæc illi & salutis fuit occasio, *per quam*, inquit, *condemnavit mundum, & ejus quæ secundum fidem est, justitiæ factus est heres*: non quod ipse fuerit judex, sed quia ex compara-

[b] Alii, δημιουργουμένων.

tione condemnationem Dominus inducit. Cum enim eadem habuerint quæ justus, non tamen eamdem virtutis viam ingressi sunt: per fidem qua prædictus fuit, condemnavit eos qui tantæ fuerunt incredulitatis, ut prædictioni non crederent. Ego autem cum aliis omnibus virtutem etiam justi admiror, Dominique bonitatem & ineffabilem misericordiam, quando considero quomodo potuerit versari in medio bestiarum, leonum dico pardorum & aliarum immitium ferarum. Recordare hic, dilecte, obsecro quantæ dignitatis fuerit primus homo ante inobedientiam: & Dei bonitatem animo observa. Postea quam enim illius prævaricatio hanc potestatem nobis datam imminuerat, invenit autem bonus Dominus alium virum, qui potuit reparare imaginem pristinam, & servare virtutis characteres, magnamque in mandatis Dei obedientiam præ se tulit; iterum ad primum honorem eum reducit, quasi docens nos operibus, quantam potestatem Adam ante inobedientiam habuerit. Virtus itaque justi divina clementia adjuta primum reparavit dominium, bestiæque iterum subjectionem agnoverunt. Cum enim illæ viderint justum, obliviscuntur naturæ suæ: imo non naturæ, sed ferociæ; & naturæ insitam feritatem in mansuetudinem convertunt. Et vide quomodo hoc ipsum Danieli evenerit. Hic enim cum a leonibus circumdaretur, quasi ab ovibus stiparetur, sic intrepide agebat. Quandoquidem justi fiducia ferarum naturam frenabat, nec sinebat ut agerent ea quæ feræ solent. Simili modo etiam egregius ille magna facilitate ferarum ferebat convictum, & neque loci angustia, neque temporis diuturnitate, neque quod sic inclusus esset ut aërem respirare non posset, in torporem & nauseam ipse conjiciebatur: sed ob fidem in Deum omnia ipsi facilia videbantur, & sic versabatur in tetro illo carcere, sicut nos in pratis & lucis. Præceptum enim Domini efficiebat, ut difficilia ipsi facilia viderentur. Talis enim justorum mos est, ut quando aliquid propter Deum patiuntur, non res ipsas quæ fiunt, spectent, sed causam secum expendentes, facile omnia ferant. Quandoquidem & Paulus gentium doctor, vincula, ad tribunalia abductiones, quotidiana pericula, multas illas & intolerabiles afflictiones, leves vocabat; non quod natura tales essent, sed quia causa, propter quam accidebant, talem ei sententiam ingenerabat, ut neque adverteret, si qua gravia talia obvenirent. Audi enim illum dicentem: *Nam momentanea levitas afflictionis nostræ, mire supra modum æternum pondus gloriæ operatur in nobis.* Exspectatio, in-

Noë restituit quod Adam abstulerat.

Dan. 6.22.

2. Cor. 4.17.

A ὁ δεσπότης συγκρίσεως τὴν κατάκρισιν ἐπάγει. τῶν γὰρ αὐτῶν ἀπολαύσαντες τῷ δικαίῳ, οὐ τὴν αὐτὴν αὐτῷ μετῆλθον τῆς ἀρετῆς ὁδὸν, διὰ τῆς πίστεως μὲν ἣν ἐπεδείξατο, κατέκρινεν ἐκείνους τοὺς πολλὴν τὴν ἀπιστίαν ἐπιδειξαμένους, καὶ μὴ πιστεύσαντας τῇ προῤῥήσει. ἐγὼ δὲ μετὰ πάντων καὶ τοῦ δικαίου ἐκπλήττομαι τὴν ἀρετὴν, καὶ τοῦ δεσπότου τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν, ὅταν ἐννοήσω πῶς ἠδυνήθη μεταξὺ τῶν θηρίων διάγειν, τῶν λεόντων λέγω καὶ τῶν παρδάλεων καὶ τῶν ἄρκτων, καὶ τῶν B λοιπῶν τῶν ἀγρίων καὶ ἀτιθάσσων. ἀναμνήσθητί μοι ἐνταῦθα, ἀγαπητὲ, τῆς ἀξίας ἧς ἀπήλαυεν ὁ πρωτόπλαστος πρὸ τῆς παρακοῆς, καὶ λογίζου τοῦ θεοῦ τὴν ἀγαθότητα. ἐπειδὴ γὰρ ἡ παράβασις ἐκείνου ἠκρωτηρίασε τὴν δεδομένην ἐξουσίαν, εὗρε δὲ ὁ ἀγαθὸς δεσπότης ἕτερον ἄνδρα δυνάμενον ἀνακαλέσασθαι τὴν ἀρχαίαν εἰκόνα, καὶ διασώζοντα τῆς ἀρετῆς τοὺς χαρακτῆρας, καὶ πολλὴν περὶ τὰς ἐντολὰς τὴν ὑπακοὴν ἐπιδεικνύμενον, πάλιν εἰς τὴν ἀρχαίαν τιμὴν αὐτὸν ἀνάγει, μονονουχὶ διδάσκων ἡμᾶς δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων τῆς ἐξουσίας τοῦ Ἀδὰμ τὸ μέγεθος, ἣν εἶ- C χε πρὸ τῆς παρακοῆς. ἡ ἀρετὴ τοίνυν τοῦ δικαίου ἐπιλαβομένη τῆς τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας, ἀνεκαλέσατο τὴν προτέραν ἀρχὴν, καὶ πάλιν τὰ θηρία τὴν ὑποταγὴν ἐπεγίνωσκον. ἔνθα γὰρ ἂν ἴδῃ θηρία δίκαιον, ἐπιλανθάνεται τῆς οἰκείας φύσεως, μᾶλλον δὲ οὐ τῆς φύσεως, ἀλλὰ τῆς θηριωδίας, καὶ μένοντα ἐν τῇ φύσει τὴν θηριωδίαν εἰς τὴν ἡμερότητα μεταβάλλει. καὶ ὅρα τοῦτο ἐπὶ τοῦ Δανιὴλ γινόμενον. ὑπὸ γὰρ τῶν λεόντων κυκλούμενος, ὥσπερ ὑπὸ προβάτων δορυφορούμενος, οὕτως ἀδεῶς διῆγεν· ἡ γὰρ τοῦ δικαίου παῤῥησία ἐχαλίνου τῶν θηρίων τὴν φύσιν, καὶ οὐκ εἴα τὰ τῶν θηρίων αὐτοὺς ἐπιδείκνυσθαι· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ὁ θαυμάσιος οὗτος τὴν μετὰ τῶν D θηρίων διαγωγὴν μετ' εὐκολίας ἔφερε, καὶ οὔτε ἡ στενοχωρία, οὔτε ἡ τοῦ χρόνου παράτασις, οὔτε τὸ οὕτως ἐγκεκλεῖσθαι, καὶ μήτε τὸν ἀέρα ἀναπνεῖν ναρκῆσαι αὐτὸν παρεσκεύασεν, ἀλλὰ τῇ πίστει τῇ εἰς τὸν θεὸν ἅπαντα κοῦφα αὐτῷ ἐφαίνετο, καὶ οὕτω διῆγεν ἐν τῷ χαλεπῷ ἐκείνῳ δεσμωτηρίῳ, ὡσανεὶ ἡμεῖς ἐν λειμῶσι καὶ δενδρικοῖς τόποις. τὸ γὰρ ἐπίταγμα τοῦ δεσπότου τὰ δυσχερῆ ῥάδια αὐτῷ φαίνεσθαι παρεσκεύασε. τοιοῦτον γὰρ τῶν δικαίων τὸ ἔθος· ὅταν τι δι' αὐτὸν ὑπομένωσιν, οὐ τῇ ὄψει τῶν γινομένων προσέχουσιν, E ἀλλὰ τὴν ὑπόθεσιν λογιζόμενοι μετ' εὐκολίας ἅπαντα φέρουσιν. ἐπεὶ καὶ Παῦλος ὁ τῶν ἐθνῶν διδάσκαλος τὰ δεσμωτήρια, τὰς ἀπαγωγὰς, τοὺς καθημερινοὺς κινδύνους, τὰς πολλὰς ἐκείνας καὶ ἀφορήτους θλίψεις ἐλαφρὰς ἐκάλει, οὐκ ἐπειδὴ τῇ φύσει τοιαῦται ἦσαν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις τῶν γινομένων τοιαύτην αὐτῷ τὴν γνώμην [a] κατεσκεύαζεν, ὡς μηδὲ ἐπιστρέφεσθαι πρὸς τὰ ἐπιόντα δεινά. ἄκουε γὰρ αὐτοῦ λέγοντος· τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης ἡμῖν κατεργάζεται. ἡ προσδοκία, φησὶ,

a Morel. παρεσκεύαζεν.

τῆς μελλούσης καταλήψεσθαι δόξης, καὶ τῆς διηνεκοῦς ἐκείνης ἀνέσεως κούφως ἡμᾶς ποιεῖ φέρειν τὰς ἐπαλλήλους ταύτας θλίψεις, καὶ ἐλαφρὰς αὐτὰς ἡγεῖσθαι. εἶδες ὅπως ὑποτέμνεται ὁ περὶ τὸν θεὸν πόθος τὴν τῶν δεινῶν ἐπίτασιν, καὶ οὐδὲ αἴσθησιν συγχωρεῖ λαβεῖν τῶν ἐπιόντων; διά τοι τοῦτο καὶ ὁ μακάριος ἐκεῖνος πάντα πράως ἔφερε, τῇ πίστει τῇ εἰς τὸν θεὸν καὶ τῇ ἐλπίδι τρεφόμενος. καὶ ἔκλεισε, φησι, κύριος ὁ θεὸς ἔξωθεν αὐτοῦ τὴν κιβωτὸν, καὶ ἐγένετο ὁ κατακλυσμὸς τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπεφέρετο ἡ κιβωτός. σκόπει πάλιν πῶς τῇ διηγήσει αὔξει τὸν φόβον, καὶ ἐξογκοῖ τὸ γεγενημένον. ἐγένετο γὰρ, φησιν, ὁ κατακλυσμὸς τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, καὶ ἐπληθύνθη τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπῆρε τὴν κιβωτὸν, καὶ ὑψώθη ἀπὸ τῆς γῆς· καὶ ἐπεκράτει τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπληθύνετο σφόδρα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπεφέρετο ἡ κιβωτὸς ἐπάνω τοῦ ὕδατος· τὸ δὲ ὕδωρ ἐπεκράτει σφόδρα σφοδρῶς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὅρα πῶς ἀκριβῶς ἡμῖν διηγεῖται τὴν πολλὴν τῶν ὑδάτων φορὰν, καὶ ὅτι ἐφ' ἑκάστης αὔξησιν ἐλάμβανεν ἡ πλημμύρα τῶν ὑδάτων. ἐπεκράτει γὰρ τὸ ὕδωρ, φησὶ, σφόδρα σφοδρῶς, καὶ ἐπεκάλυψε πάντα τὰ ὄρη τὰ ὑψηλὰ, ἃ ἦν ὑποκάτω τοῦ οὐρανοῦ· δεκαπέντε πήχεις ἐπάνω ὑψώθη τὸ ὕδωρ, [a] καὶ ἐπέκλυζεν ἅπαντα τὰ ὄρη. εἰκότως ᾠκονόμησεν ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης κλεισθῆναι τὴν κιβωτὸν, ὥστε μὴ ὁρᾷν τὸν δίκαιον τὰ γινόμενα. εἰ γὰρ ἡμεῖς μετὰ τοσοῦτον ἐτῶν ἀριθμὸν, καὶ μετὰ τοσαύτας γενεὰς ἀκούοντες μόνον τῆς γραφῆς τὴν διήγησιν συστελλόμεθα, καὶ ἐν ἀμηχανίᾳ γινόμεθα, τί εἰκὸς ἦν τὸν δίκαιον ἐκεῖνον παθεῖν, εἴγε τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑώρα τὴν ἄβυσσον ἐκείνην τὴν ἀφόρητον; πῶς γὰρ ἂν ἠδυνήθη κἂν πρὸς βραχὺ ἀντισχεῖν; οὐχὶ δὲ εὐθέως ἐκ πρώτης ὄψεως ἂν ἐξέστη τῆς ψυχῆς ἀποστάσης, καὶ μηκέτι δυνηθείσης ἐνεγκεῖν τῶν τοσούτων δεινῶν τὴν θέαν. ἐννόει γάρ μοι, ἀγαπητὲ, πῶς νῦν μικρᾶς ἐπομβρίας γενομένης ἐναγώνιοι γινόμεθα, περὶ τοῦ παντὸς δεδοίκαμεν, περὶ αὐτῆς, ὡς εἰπεῖν, τῆς ζωῆς ἀπαγορεύομεν. τί τοίνυν εἰκὸς ἦν τὸν δίκαιον ἐκεῖνον τότε παθεῖν πρὸς τοσοῦτον ὕψος ὁρῶντα τὰ ὕδατα κορυφούμενα; ἐπάνω γάρ, φησι, τῶν ὀρέων δεκαπέντε πήχεις ὑψώθη τὸ ὕδωρ. ἀναμνήσθητί μοι ἐνταῦθα, ἀγαπητὲ, τῶν παρὰ τοῦ δεσπότου ῥηθέντων, ὅτε ἔλεγεν· οὐ μὴ καταμείνῃ τὸ πνεῦμά μου ἐν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας. καὶ πάλιν· ἐφθάρη ἡ γῆ, καὶ ἐπλήσθη ἡ γῆ τῆς ἀδικίας. καὶ, εἶδε κύριος τὴν γῆν, καὶ ἦν κατεφθαρμένη, ὅτι κατέφθειρε πᾶσα σὰρξ τὴν ὁδὸν αὐτῆς. ἐπεὶ τοίνυν ὁλοκλήρου καθαρσίου ἐδεῖτο ἡ οἰκουμένη, καὶ ἐχρῆν αὐτὴν ἅπαντα τὸν ῥύπον ἀποκαθάρασθαι, καὶ τὴν ζύμην ἅπασαν τῆς προλαβούσης πονηρίας ἀναιρεθῆναι, καὶ μηδὲ ἴχνος τῆς κακίας ἀπολειφθῆναι, ἀλλ' ὥσπερ ἀναστοιχείωσίν τινα γενέσθαι, καθάπερ τεχνίτης ἄριστος, ἐπειδὰν λάβῃ σκεῦος ὑπὸ τοῦ χρόνου παλαιωθὲν καὶ καταδαπανηθὲν, ὡς εἰπεῖν, ὑπὸ τοῦ ἰοῦ, καὶ εἰς τὸ πῦρ ἐμβαλὼν, καὶ κατασκευάσας

[a] Alii, καὶ ἐπεκάλυψεν ἅπαντα

A quit, gloriæ quam assequemur, & perpetuæ illius felicitatis, id agit ut leviter feramus continuas illas afflictiones, levesque illas habeamus. Vidisti quomodo amor in Deum gravitatem molestiarum imminuit, neque sinit ut ullo earum sensu afficiamur? Sane ob hoc & beatus ille omnia suaviter ferebat, utpote qui fide & spe in Deum pascebatur. *Et clausit*, inquit, *Dominus Deus deforis illius arcam*, 17. *& factum est diluvium quadraginta diebus & quadraginta noctibus super terram: & superferebatur arca.* Attende iterum quomodo narratione augeat terrorem, & aggravet factum. *Factum est* enim, inquit, *diluvium quadraginta diebus & quadraginta noctibus, & multiplicata est aqua, & elevavit arcam, & exaltata est a terra*: 18. *& invaluit aqua, & multiplicata est valde super terram, & superferebatur arca super aquam: aqua autem invalescebat valde vehementer super terram.*

6. Vide quomodo diligenter narrat magnam aquarum vim, & quotidianum exundantium illarum incrementum. *Invalescebat* enim *aqua*, inquit, *valde vehementer* 19. *& occupavit omnes montes excelsos, qui erant* C *sub cælo.* 20. *Quindecim cubitis in sublime exaltata est aqua, & operuit omnes montes.* Merito ordinavit benignus Dominus claudi arcam, ut ne videret justus quæ fiebant. Nam si nos post tot annorum numerum, & post tot sæcula audientes dumtaxat Scripturæ narrationem metu & stupore corripimur: quid verisimile est justum illum fuisse passurum, si quidem oculis vidisset intolerabilem illam abyssum? Quomodo enim potuisset vel ad breve tempus resistere? annon statim primo aspectu defecisset anima illius tota, & tam grave ac molestum spectaculum ferre ul- D tra non potuisset? Cogita namque hic, dilecte, quomodo nunc cum parvus imber ingruit, in angore sumus, & de universo, deque ipsa quodammodo vita desperamus. Quid igitur verisimile erat, justum illum tunc fuisse passurum, si ad tantam sublimitatem vidisset exaltatas aquas? *Super montes* enim, inquit, *quindecim cubitis exaltata est aqua.* Recordare igitur hic, dilecte, verborum Domini, quando dicebat: *Non permanebit spiritus meus in hominibus istis, eo quod ipsi sunt carnes.* Et iterum: *Corrupta est terra, & impleta est* Gen. 6. 3.
E *terra injustitia.* Et, *Vidit Dominus terram, & erat corrupta: quia corruperat omnis caro viam suam.* Itaque quia communi & integra purificatione orbis indigebat, & opus erat ab eo omnem maculam ablui, & omne fermentum prioris malitiæ sustolli, & neque vestigium malitiæ relinqui, sed quasi elementorum renovationem quamdam fieri: sicut bonus artifex, si quando videt vas aliquod inveteratum a rubigine quasi consumi, injecto eo in ignem, id

curat ut quidquid habet rubiginis deponat, & transformatum in pristinum decorem reducat: ita & Dominus noster totum orbem hoc diluvio purgavit, & a malitia hominum, ut ita dicam, & a coinquinatione & corruptione multa liberavit, & denuo ejus restituta facie, pulcriorem fecit, ita ut non permiserit vel vestigium prioris deformitatis relinqui. *Exaltata est*, inquit, *super montes quindecim cubitis aqua.* Non abs re narrat hæc Scriptura, sed ut discamus non solum homines, jumenta, quadrupedes, reptilia submersa fuisse, sed & volucres cæli, & quæcumque in montibus degebant, feras dico, & alia bruta animalia. Idcirco dicit: *Exaltata est super montes quindecim cubitis aqua*: ut discas sententiam Domini opere impletam; dixerat enim: *Adhuc septem dies, & inducam diluvium super terram, & delebo omnem substantiam quam feci a facie terræ, ab homine usque ad pecus, & a reptilibus usque ad volatilia cæli.* Hæc nobis a Scriptura narrantur, non tantum ut sciamus in quantam altitudinem aquæ pervenerint: sed ut simul videamus nullum omnino animal, vel feram, vel jumentum relictum esse, sed omnia cum humano genere deleta. Quoniam propter ipsum omnia producta erant, unde abolendo eum, merito & hæc abolenda erant. Postea ubi docuit nos in quantam altitudinem accreverit aquarum natura, nempe quod alta montium cacumina quindecim cubitis transcenderit, solitam suam diligentiam servans dicit: 21. *Et mortua est omnis caro, quæ movebatur super terram, volatilium & jumentorum, & ferarum, & omne reptile quod movebatur super terram, & omnis homo, 22. & omnia quæ habent spiritum vitæ, & quicumque erat super aridam, mortuus est.* Neque hoc simpliciter & absque causa dixit: *Et omnis qui erat super aridam*: sed ut te doceat omnes quidem periisse, justum autem solum cum omnibus iis qui in arca erant servatum esse. Nam isti secundùm mandatum Domini relicta arida, arcam conscenderant. 23. *Et delevit omne surgens quod erat super faciem omnis terræ, ab homine usque ad pecus, & reptilia, & volatilia cæli, & deleta sunt de terra.* Vide quomodo & semel & iterum atque sæpius communem omnium interitum doceat factum, & quod nihil viventium effugerit, sed sub aquis suffocatum sit omne tam hominum, quam brutorum genus. *Et relictus est*, inquit, *solus Noë, & qui cum illo in arca.* 24. *Et exaltata est aqua super terram centum quinquaginta diebus.* Tot diebus, inquit, mansit sublimis illa aquarum altitudo. Iterum etiam hic cogita justi magnanimitatem & excellentem fortitudinem. Quid non passus est animo concipiens, ac propemodum

A πάντα τὸν ἰὸν ἀποθέσθαι μεταπλάττει καὶ μετασκευάζει, καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν εὐμορφίαν ἐπανάγει· οὕτω καὶ ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος ἅπασαν τὴν οἰκουμένην διὰ τοῦ τότε κατακλυσμοῦ καθάρας, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐλευθερώσας τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ μολυσμοῦ καὶ τῆς φθορᾶς τῆς πολλῆς λαμπροτέραν αὐτὴν ἀπειργάσατο, ἄνωθεν ἡμῖν δείξας αὐτῆς φαιδρὸν τὸ πρόσωπον, καὶ οὐ συγχωρήσας οὐδὲ ἴχνος τῆς προτέρας ἀμορφίας καταλειφθῆναι. Ὑψώθη, φησὶν, ἐπάνω τῶν ὀρέων δεκαπέντε πήχεις τὸ ὕδωρ. Οὐχ ἁπλῶς ἡμῖν ταῦτα διηγεῖται ἡ γραφὴ, ἀλλ' ἵνα μάθωμεν, ὅτι οὐ B μόνον ἄνθρωποι, καὶ κτήνη, καὶ τετράποδα, καὶ ἑρπετὰ ὑποβρύχια γέγονεν, ἀλλὰ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅσα ἐν τοῖς ὄρεσι διῃτᾶτο, θηρία λέγω καὶ ἕτερα ἄλογα ζῶα. Διὰ τοῦτό, φησι καὶ ὑψώθη ἐπάνω τῶν ὀρέων δεκαπέντε πήχεις, ἵνα μάθῃς ὅτι τὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δεσπότου εἰς ἔργον ἐξῆλθεν· ἔλεγε γὰρ, ὅτι ἔτι ἑπτὰ ἡμέραι, καὶ ἐπάγω κατακλυσμὸν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐξαλείψω ἅπασαν τὴν ἐξανάστασιν ἣν ἐποίησα ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καὶ ἀπὸ ἑρπετῶν ἕως πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ. Οὐχ ἵνα τοίνυν ἁπλῶς τὸ εἰς ὕψος τῶν ὑδάτων κορυφωθὲν ἡμᾶς δι- C δάξῃ, ἡ θεία γραφὴ ταῦτα διηγεῖται, ἀλλ' ἵνα μετὰ τούτου συνιδεῖν δυνηθῶμεν, ὅτι οὐδὲν ὅλως οὐ τῶν ἀλόγων, οὐ τῶν θηρίων, οὐ τῶν κτηνῶν ὑπελείφθη, ἀλλὰ πάντα ἐξηλείφθη μετὰ τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους. Ἐπειδὴ δι' αὐτὸν ἅπαντα ταῦτα παρήχθη, τούτου μέλλοντος ἀφανίζεσθαι εἰκότως καὶ ταῦτα συναπολαύει τῆς ἀπωλείας. Εἶτα ἐπειδὴ ἐδίδαξεν ἡμᾶς εἰς ὅσον ὕψος ἐκορυφώθη τῶν ὑδάτων ἡ φύσις, καὶ ὅτι ὑπερανέβη τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων ἐπέκεινα δεκαπέντε πήχεις, τὴν ἑαυτῆς ἀκρίβειαν μιμουμένη πάλιν φησί· Καὶ ἀπέθανε πᾶσα σὰρξ κινουμένη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πετεινῶν καὶ τῶν θηρίων, D καὶ πᾶν ἑρπετὸν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶς ἄνθρωπος, καὶ πάντα ὅσα ἔχει πνοὴν ζωῆς, καὶ πᾶς ὃς ἦν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἀπέθανεν. Οὐχ ἁπλῶς ᾐνίξατο λέγουσα, καὶ πᾶς ὃς ἦν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἀλλ' ἵνα σε διδάξῃ, ὅτι πάντες μὲν ἀπολώλασιν, ὁ δὲ δίκαιος μόνος μετὰ τῶν ἐν τῇ κιβωτῷ πάντων διεσώθη. Ἐκεῖνοι γὰρ προλαβόντες, κατὰ τὴν τοῦ θεοῦ διαταγὴν καταλιπόντες τὴν ξηρὰν, τὴν κιβωτὸν κατέλαβον. Καὶ ἐξήλειψε πᾶν τὸ ἀνάστημα, ὃ ἦν ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους, καὶ ἑρπετῶν καὶ πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐξηλείφθησαν ἀπὸ τῆς γῆς. Ὅρα πῶς καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον καὶ E πολλάκις τὴν πανωλεθρίαν διδάσκει τὴν γεγενημένην, καὶ ὅτι οὐδὲν τῶν ὄντων διέφυγεν, ἀλλὰ πάντες ὑπὸ τῶν ὑδάτων ἀπεπνίγησαν, καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ τὸ τῶν ἀλόγων. Καὶ κατελείφθη, φησὶ, μόνος Νῶε, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κιβωτῷ, καὶ ὑψώθη τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆς ἑκατὸν πεντήκοντα ἡμέρας. [a] Ἐπὶ τοσαύτας, φησὶν, ἡμέρας ἔμεινε κορυφούμενον τὸ ὕδωρ. Ἐννόει μοι πάλιν ἐνταῦθα τοῦ δικαίου τὴν μεγαλοψυχίαν καὶ τῆς ἀνδρείας τὴν ὑπερβολήν. Τί οὐκ ἂν ἔπαθεν ὑπογράφων τῇ διανοίᾳ καὶ ὁρῶν, ὡς εἰπεῖν, τῷ λογισμῷ

[a] Savil. & quinque mss. ἐπὶ τοσαύταις, φησὶν, ἡμέραις.

τὰ

τὰ σώματα τὰ ἀνθρώπινα, καὶ τὰ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ τῶν ἀκαθάρτων τὸν κοινὸν θάνατον ὑπομείναντα, καὶ ὁμοῦ πεφυρμένα, καὶ οὐδεμίαν διαφορὰν γενομένην. καὶ μετὰ τούτου πάλιν, ἐπειδὰν τὸ καθ' ἑαυτὸν ἀναλογιζόμενος, τὴν μόνωσιν, τὴν ἐρημίαν, τὴν διαγωγὴν ἐκείνην τὴν ὀδυνηρὰν, καὶ οὐδεμίαν οὐδαμόθεν παραμυθίαν, οὐκ ἀπὸ συντυχίας, οὐκ ἀπὸ θέας, ἀλλ' οὐδὲ τὸν χρόνον [a] εἰδὼς ἀκριβῶς, πόσον ἤμελλεν ἀνέχεσθαι τῆς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐκείνῳ διαγωγῆς; ἕως γὰρ ὁ κτύπος τῶν ὑδάτων καὶ ὁ πάταγος ἦν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀκμάζοντα αὐτῷ τὸν φόβον [b] ἐνειργάζετο. τί γὰρ ἦν εἰκὸς αὐτὸν χρηστὸν ὑποπτεῦσαι ὁρῶντα ἐπὶ ἑκατὸν πεντήκοντα ἡμέρας ἐπὶ τῆς ταυτότητος τὰ ὕδατα μένοντα, καὶ εἰς ὕψος ἐγειρόμενα, καὶ οὐδὲ τὸ τυχὸν λήγοντα; ἀλλ' ὅμως ἔφερε γενναίως, εἰδὼς τοῦ δεσπότου τὸ εὐμήχανον, καὶ ὅτι δημιουργὸς ὢν τῆς φύσεως ἅπαντα ποιεῖ καὶ μετασκευάζει πρὸς ὃ βούλεται, καὶ οὐκ ἐδυσχέραινε πρὸς τὴν ἐκεῖσε διαγωγήν. ἡ γὰρ τοῦ θεοῦ ῥοπὴ συνεφαπτομένη ἐνεύρου αὐτοῦ τὴν προθυμίαν, καὶ ἀρκοῦσαν παρεῖχε παραμυθίαν, οὐκ ἀφιεῖσα καταπεσεῖν τοὺς λογισμοὺς, καὶ οὐδὲ ἀγεννές τι καὶ ἄνανδρον λογίσασθαι. ἐπειδὴ γὰρ προλαβὼν τὰ παρ' ἑαυτοῦ παρέσχε, τῆς ἀρετῆς τὴν ἀκρίβειαν, τῆς δικαιοσύνης τὴν ἐπίτασιν, τῆς πίστεως τὴν ὑπερβολὴν, καὶ τὰ παρὰ τοῦ δεσπότου λοιπὸν αὐτῷ μετὰ δαψιλείας ἐχορηγεῖτο, ἡ ὑπομονὴ, ἡ ἀνδρεία, τὸ πρᾴως ἅπαντα φέρειν, τὸ ἀνασχέσθαι τῆς οἰκήσεως τῆς ἐν τῇ κιβωτῷ, τὸ μηδεμίαν λύμην ἐκεῖθεν δέξασθαι, τὸ μὴ διαφθαρῆναι, μηδὲ δυσχερᾶναι τὴν μετὰ τῶν ἀλόγων διαγωγήν.

Τοῦτον οὖν, παρακαλῶ, τὸν δίκαιον καὶ ἡμεῖς μιμώμεθα, καὶ τὰ παρ' ἑαυτῶν σπουδάζωμεν εἰσφέρειν, ἵνα ἀξίους ἑαυτοὺς κατασκευάσωμεν τῶν παρὰ τοῦ θεοῦ. διὰ τοῦτο γὰρ ἀναμένει τὰς παρ' ἡμῶν ἀφορμὰς, ἵνα πολλὴν ἐπιδείξηται τὴν φιλοτιμίαν. μὴ τοίνυν διὰ ῥᾳθυμίαν ἀποστερῶμεν ἑαυτοὺς τῶν παρ' αὐτοῦ δωρεῶν, ἀλλὰ σπεύδωμεν, καὶ ἐπειγώμεθα τῆς ἀρχῆς ἐπιλαβέσθαι, καὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ἅψασθαι, ἵνα τῆς ἄνωθεν συμμαχίας ἀπολαύοντες, καὶ πρὸς τὸ τέλος φθάσαι δυνηθῶμεν. οὐδὲ γὰρ οἷόν τέ τι χρηστὸν ἡμᾶς ποτε κατορθῶσαι μὴ τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς ἀπολαύσαντας. καθάπερ οὖν εἰς ἄγκυραν ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν ἐξαρτήσαντες ἑαυτοὺς τῆς εἰς τὸν θεὸν ἐλπίδος, [c] οὕτως ὦμεν, καὶ μὴ πρὸς τὸν πόνον βλέπωμεν τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ τὴν μετὰ τὸν πόνον ἀμοιβὴν λογιζόμενοι κούφως ἅπαντα φέρωμεν. ἐπεὶ καὶ ἔμπορος, ἐπειδὰν τὸν λιμένα ἐκβαίνῃ, καὶ τοῦ πελάγους ἐν μέσῳ γένηται, οὐ τοὺς πειρατὰς καὶ τὰ ναυάγια, καὶ τὰ θηρία τὰ κατὰ θάλασσαν, καὶ τὰς τῶν ἀνέμων ἐμβολὰς, καὶ τοὺς ἐπαλλήλους χειμῶνας, καὶ ἀποτυχίας [d] λογίζεται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ μετὰ τὸ διαφυγεῖν ταῦτα προσγινόμενα κέρδη, καὶ τῇ ἐλπίδι τρεφόμενος ἅπαντα μετ' εὐκολίας

A mente videns corpora hominum & jumentorum, mundorum & immundorum, communem mortem ſuſtinentia, & ſimul commixta, nullumque in omnibus diſcrimen. Præterea quid paſſus eſt, quando apud ſe recogitabat ſolitudinem, vaſtitatem, vitam illam doloribus plenam, omni ſolatio undique deſtitutam, neque colloquio, neque aſpectu jucundam: cum non plane ſciret quanto tempore ferenda eſſet illa in carcere vita? Quamdiu enim ſtrepitus aquarum, & æſtus erant, timorem in illo quotidie creſcentem B generabant. Quid enim jucundi ſuſpicari ipſe poterat, qui videbat centum quinquaginta dies aquas in eadem copia manentes, & in altum ſublatas ne minimum quidem ſubſidere? Verumtamen ferebat fortiter, ſciens Domini omnipotentiam, & ipſum utpote conditorem naturæ omnia pro libito facere, & transformare, neque ægre ferebat quod illic eſſet verſandum. Nam Dei gratia roborabat illius alacritatem, & ſufficientem præbebat conſolationem, neque ſinebat labi mentem, & cogitare aliquid aut parum virile, aut minus generoſum. C Quia enim prius quod ſuum erat adhibuerat, nempe virtutis diligentiam, juſtitiæ vigorem, fidei excellentiam; deinde magna cum ubertate aſſequutus eſt ea quæ a Domino ſuppeditabantur; nimirum patientiam, fortitudinem, facultatem omnia manſuete ferendi, ſuſtinendique arcæ inhabitationem citra damni corruptioniſque ſenſum, neque beſtiarum convictum faſtidiendi.

Naturæ conditor transformat naturam ut vult.

7. Illum igitur juſtum, obſecro, imi- D temur & nos, operamque demus, ut afferamus quæ noſtra ſunt, ut dignos nos ipſos paremus iis quæ a Deo dantur. Nam idcirco exſpectat occaſiones ex nobis, ut multam exhibeat liberalitatem. Itaque ne propter deſidiam privemus nos illius donis, ſed feſtinemus & urgeamus, ut principium apprehendamus, & viam quæ ad virtutem inducit: ut ſuperno adjuti ſubſidio, etiam ad finem pervenire valeamus. Neque enim poſſibile eſt bonum aliquod nos recte agere non adjutos ſuperna gratia. Igitur tales ſimus, qui appendamus nos in ſpem quæ in E Deum eſt, quaſi in anchoram aliquam tutam & ſtabilem, & ne ad laborem virtutis reſpiciamus, ſed conſiderantes retributionem quæ laborem ſequitur, leviter omnia feramus. Siquidem negotiator ſi quando ex portu egreſſus in medium maris venerit, non jam piratas, non naufragia, non marinas belluas, non ventorum incurſus, & continuas tempeſtates, & multa infortunia cogitat ſolum: ſed etiam lucra ſibi obventura, cum illa effugerit: ſpeque fultus, omnes prædi-

Moralis exhortatio.

Sine superna gratia nihil boni agere poſſumus.

a Savil & ſeptem mſſ. εἰδότα. Morel. εἰδὼς melius. Præcedentia putat Savilius magno laborare vitio; mihi ſecus videtur: nihil enim præter uſum & morem Chryſoſtomi hic conſpicio.

b Alii, εἰργάζετο.

c Savil & quatuor mſſ. οὕτως ἅπασι ἐγχειρῶμεν. Morel. & alii, οὕτως ὦμεν, & ita legit interpres latinus.

d Savil. & ſex mſſ. λογίζεται. Morel. ἀναλογίζεται.

ctas ærumnas facile excipit, ut auctis opibus suis domum redeat. Et agricola non agriculturæ tantum labores cogitat, & imbres, & terræ sterilitatem, ac rubiginis incursum, locustarumque damna, sed & aream, & manipulos animo secum describens, fortiter fert omnia, & præ bonorum exspectatione neque labores sentit: quamvis incertæ spes sint, verumtamen spe meliori pascitur, nec renunciat laboribus: sed omnia quæ ad se pertinent afferens, exspectat ut aliquando laborum accipiat mercedes. Et miles quoque qui assumit arma, & in prælium egreditur, non cogitat vulnera tantum, cædes, & hostium incursus, aliasque ærumnas; sed etiam victorias, & triumphos sibi præfingens, omni armatura se munit: & cum incertus valde sit exitus, & damna immineant, repulsis iis omnibus ex animo, ac bona spe proposita, ponit omnem torporem, & acceptis armis contra hostium aciem properat. Igitur, dilecti, si negotiator, & miles, & agricola, ubi & incerta spes, & plures frustrationes, atque impedimenta, sicut audistis, multa & varia, non ita reformidat labores, ut a meliori propterea spe desistat: quali nos venia digni erimus ita negligentes ad capessendam virtutem, & non omnem laborem sponte subeuntes, cum tam secura nostra spes sit, tantaque bona nobis reposita, ac præmia & mercedes omnia quæ a nobis recte geruntur multis partibus superent? Audi igitur beatum Paulum, post tantas & tales afflictiones, & ad tribunalia abductiones, & carceres, & mor-
Rom. 8. 18. tes quotidianas dicentem: *Non sunt condignæ passiones præsentis temporis ad futuram gloriam in nobis revelandam.* Etiamsi quotidie, inquit, morti nos exponeremus, id quod natura non capit, licet mens vincens naturam, per benignitatem Domini coronetur: nihil, inquit, ferremus par tantis, quæ nos accepturos speramus, bonis, gloriæque in nobis revelandæ. Vide quanta gloriæ magnitudine fruantur virtutis asseclæ; ita ut illa gloria superet omnia quæcumque exhibere quis poterit: etiamsi ad culmen attingat, tunc quoque inferior erit. Quid enim tantum exhibere potest homo, quod certet cum Domini liberalitate? Quod si Paulus talis & tantus dicebat: *Non sunt condignæ passiones hujus temporis ad futuram gloriam quæ revelabi-*
1. Cor. 15. 31. *tur in nobis*, qui alias dicit: *Quotidie*
Ibidem. 10. *morior*; & rursus, *Plus omnibus laboravi*: quid nos dicemus, qui neque vulgarem laborem pro virtute suscipere volumus, sed remissam vitam sectamur, & hoc

A καταδέχεται τὰ παραλαβόντα μοχθηρά, ἵνα πλείονα περιβάληται χρήματα, καὶ οὕτως οἴκαδε ἐπανέλθῃ. καὶ ὁ γηπόνος δὲ οὐ τοὺς κατὰ τὴν γεωργίαν μόχθους ἐννοεῖ μόνον, καὶ τὰς ἐπομβρίας καὶ τῆς γῆς τὴν ἀποτυχίαν καὶ τῆς ἐρυσίβης τὴν ἔφοδον, καὶ τῶν ἀκρίδων τὴν λύμην, ἀλλὰ καὶ τὴν ἅλω, καὶ τὰ δράγματα ὑπογράφων τοῖς λογισμοῖς, ἅπαντα φέρει γενναίως, οὐδεμίαν τῶν πόνων αἴσθησιν λαμβάνων διὰ τὴν τῶν χρηστῶν προσδοκίαν· καί τοι ἀδήλου τῆς ἐλπίδος οὔσης, ἀλλ' ὅμως ταῖς χρηστοτέραις ἐλπίσι τρεφόμενος, οὐκ ἀπαγορεύει πρὸς τοὺς πόνους, ἀλλὰ πάντα τὰ παρ' ἑαυτοῦ εἰσφέρει
B ἀναμένων τῶν πόνων λαβεῖν τὰς ἀμοιβάς. καὶ ὁ στρατιώτης δὲ πάλιν ὅπλα περιτίθεται, καὶ εἰς τὸν πόλεμον ἔξεισι, καὶ οὐκ ἐννοεῖ μόνον τὰ τραύματα καὶ τὰς σφαγὰς, καὶ τὰς τῶν πολεμίων ἐφόδους, καὶ τὰς ἄλλας ταλαιπωρίας, ἀλλὰ τὴν νίκην καὶ τὰ τρόπαια ἑαυτῷ ὑπογράφων οὕτω τὴν τῶν ὅπλων παντευχίαν περιβάλλεται, καὶ [a] ἀδηλίας πολλῆς οὔσης καὶ ἀποτυχίας, πάντα τοιοῦτον ἀπωσάμενος λογισμὸν, καὶ χρηστὰς ἐλπίδας ἑαυτῷ ὑπογράφων πάντα ὄκνον ἀποτίθεται, καὶ λαβὼν τὰ ὅπλα πρὸς τὴν τῶν πολεμίων παράταξιν ὁρμᾷ. εἰ τοίνυν, ἀγαπητοὶ, καὶ ἔμ-
C πορος, καὶ γηπόνος, καὶ στρατιώτης, ἔνθα καὶ ἄδηλος ἡ ἐλπὶς, καὶ ἀποτυχίαι πλείους, καὶ τὰ κωλύματα, καθάπερ ἠκούσατε, πολλὰ καὶ διάφορα, καὶ ὅμως οὐδεὶς τούτων ἀπαγορεύων πρὸς τοὺς πόνους ἀφίσταται τῆς χρηστοτέρας ἐλπίδος, ποίας οὖν ἡμεῖς συγγνώμης τύχοιμεν ἀποκνοῦντες πρὸς τὴν ἀρετὴν, καὶ οὐχὶ πάντα πόνον αὐτομάτως καταδεχόμενοι, οὕτως ἀσφαλοῦς οὔσης τῆς ἐλπίδος, καὶ τοσούτων ἀποκειμένων ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν καὶ μετὰ πολλῆς τῆς περιουσίας νικώσης τῆς ἀμοιβῆς πάντα τὰ παρ' ἡμῶν γινόμενα; ἄκουε τοίνυν τοῦ μακαρίου Παύλου λέγοντος μετὰ τοσαύτας καὶ τηλικαύτας θλίψεις, καὶ τὰς
D ἀπαγωγὰς καὶ τὰ δεσμωτήρια, καὶ τοὺς θανάτους τοὺς καθημερινούς· οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς. κἂν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, φησὶ, θανάτοις ἑαυτοὺς ἐκδῶμεν, ὅπερ ἡ φύσις οὐ δέχεται, εἰ καὶ ἡ γνώμη νικῶσα τὴν φύσιν διὰ τὴν τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίαν στεφανοῦται, οὐδὲν ἄξιον ὑπομένομεν τῶν μελλόντων ἡμᾶς, φησι, διαδέχεσθαι τῶν ἀγαθῶν, καὶ τῆς δόξης τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι εἰς ἡμᾶς. ὅρα πόσον τῆς δόξης τὸ μέγεθος ἧς ἀπολαύουσιν οἱ τὴν ἀρετὴν μεταδιώκοντες, ὡς νικᾷν αὐτὴν πάντα, ὅσαπερ ἄν τις ἐπιδείξασθαι δυνηθῇ,
E κἂν εἰς αὐτὴν τὴν κορυφὴν φθάσῃ, καὶ οὕτω λείπεται. τί γὰρ τοσοῦτον ἄνθρωπος ἐπιδείξασθαι δύναται, ὡς ἐπαξίως ἀθλῆσαι τῆς τοῦ δεσπότου φιλοτιμίας; εἰ δὲ Παῦλος ὁ τοσοῦτος καὶ τηλικοῦτος ἔλεγεν, οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλύπτεσθαι εἰς ἡμᾶς, ὁ λέγων, καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω, καὶ πάλιν, περισσότερον πάντων ἐκοπίασα, τί ἂν εἴποιμεν ἡμεῖς, οἱ μηδὲ τὸν τυχόντα κάματον ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς ἀναδέξασθαι βουλόμενοι, ἀλλ' ἀεὶ τὴν ἄνεσιν μεταδιώκοντες καὶ τοῦτο περισκοποῦντες, ὅπως

a Alii, ἀηδίας. Infra Morel. πρὸς τὴν τῶν πολεμίων παράταξιν. [| Savil. τὴν τῶν πολεμίων ἔφοδον. Alii, τὴν τῶν πολεμίων πληθύν.

A μηδεμίαν πεῖραν λάβωμεν τῶν λυπηρῶν, καὶ ταῦτα εἰδότες, ὅτι οὐχ οἷόν τε ἑτέρως τῆς ἐκεῖ τυχεῖν ἀνέσεως, μὴ πρότερον ἐνταῦθα τὸν διὰ [a] τῆς ἀθλήσεως ποιήσαντας βίον; αἱ γὰρ θλίψεις αὗται πρόξενοι γίνονται τῆς πρὸς τὸν θεὸν εὐαρεστήσεως, καὶ τὸ μικρὸν ἐνταῦθα κάμνειν πολλὴν ἡμῖν ἐκεῖ τὴν παρρησίαν χαρίζεται, μόνον ἐὰν βουλώμεθα κατὰ τὴν συμβουλὴν τούτου τοῦ τῆς οἰκουμένης διδασκάλου πορεύεσθαι. ἐννόει, ἀγαπητέ, ὅτι κἂν λυπηρὰ ᾖ τὰ συμπίπτοντα, ἀλλὰ πρόσκαιρα· τὰ μέν τοι ἐκεῖ διαδεξόμενα ἡμᾶς ἀγαθά, ἀθάνατα καὶ αἰώνια. τὰ γὰρ βλεπόμενα, φησί, πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια. B ἐνέγκωμεν τοίνυν γενναίως τὰ πρόσκαιρα, καὶ μὴ ἀποκάμωμεν πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς πόνους, ἵνα τῶν αἰωνίων ἀπολαύσωμεν, καὶ ἀεὶ μενόντων ἀγαθῶν· ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρί, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμή, νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

unum cavemus, ne quid triſte nobis accidat, quamvis ſciamus non eſſe poſſibile aliter aſſequi beatitudinem cæleſtem, niſi per præſentes afflictiones ad eam prius anhelemus? Afflictiones enim id nobis conciliant, ut Deo grati ſimus; & hîc vel parum laborare, illic nobis magnam fiduciam præbet, dummodo velimus ſecundum conſilium illius magiſtri orbis ambulare. Conſidera, dilecte, licet triſtia ſint quæ accidunt, eſſe tamen temporanea: bona vero quæ illic ſuſcepturi ſumus, immortalia eſſe & æterna. *Quæ enim videntur*, inquit, *temporalia ſunt: quæ autem non videntur, æterna.* 2. Cor. 4. 18. Feramus ergo fortiter hæc temporalia, neque deſiſtamus a virtutum ſtudiis, ut æternis & ſemper manentibus bonis fruamur: quæ nobis omnibus concedantur gratia & miſericordia Domini noſtri Jeſu Chriſti, cum quo Patri, ſimul & Spiritui ſancto ſit gloria, imperium, honor, nunc & ſemper, & in ſæcula ſæculorum, amen.

ΟΜΙΛΙΑ κϛ'.

HOMILIA XXVI.

C Καὶ ἐμνήσθη ὁ θεὸς τοῦ Νῶε, καὶ πάντων τῶν θηρίων, καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πάντων τῶν πετεινῶν, καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν, ὅσα ἦν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κιβωτῷ. καὶ ἐπήγαγεν ὁ θεὸς πνεῦμα ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐκόπασε τὸ ὕδωρ.

Et recordatus eſt Deus Noë, & omnium beſtiarum, & omnium jumentorum, & omnium volatilium, & omnium reptilium quæcumque erant cum illo in arca. Et adduxit Deus ſpiritum ſuper terram, & ceſſavit aqua. Gen. 8. 1.

ΜΕΓΑΛΗ καὶ ἄφατος ἐν τοῖς προσφάτως ἀναγνωσθεῖσι δείκνυται ἡ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπία, καὶ τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ ἡ ὑπερβολή, ἣν οὐ μόνον περὶ τὸ λογικὸν τοῦτο ζῶον ἐπιδείκνυται, τὸν ἄνθρωπον λέγω, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν τῶν ἀλόγων ζώων φύσιν. δημιουργὸς γὰρ τῶν ἁπάντων τυγχάνων, εἰς πάντα τὰ ὑπ' αὐτοῦ δημιουργηθέντα τὴν οἰκείαν ἐκτείνει ἀγαθότητα, D διὰ πάντων ἡμῖν ἐνδεικνύμενος, ὅσην ποιεῖται πρόνοιαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους, καὶ ὅτι πάντα ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐπραγματεύσατο διὰ τὴν σωτηρίαν τὴν ἡμετέραν. κἂν κολάζῃ τοίνυν, κἂν τιμωρῆται, ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀγαθότητος καὶ ταῦτα κἀκεῖνα ποιεῖ. οὐδὲ γὰρ πάθει καὶ ὀργῇ τὰς τιμωρίας ἐπάγει, ἀλλὰ τὴν κακίαν ἐκκόψαι βουλόμενος, καὶ ὥστε μὴ πάνυ αὐτὴν προβῆναι. ἐπεὶ καὶ νῦν, ὡς ἀκούετε, κατακλυσμὸν δι' οὐδὲν ἕτερον ἐπήγαγεν, ἀλλὰ κηδόμενος τῶν πρὸς τοσαύτην κακίαν ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότων, καὶ ποία, φησί, κηδεμονία, E τὸ πάντας ὑπὸ τῶν ὑδάτων ἀναιρεθῆναι; μὴ ἀπερισκέπτως φθέγγου, ἄνθρωπε, ἀλλ' εὐγνώμονι διανοίᾳ τὰ παρὰ τοῦ δεσπότου γινόμενα δέχου, καὶ τότε γνώσῃ ὅσης καὶ τοῦτο μάλιστα κηδεμονίας. τὸ γὰρ τοὺς τὰ ἀνήκεστα ἁμαρτάνοντας, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ τραύματα ἐπιτείνοντας, καὶ τὰ ἕλκη ἀνίατα ἐργαζομένους, ἐκ τῆς κακίας ἀπαλλάττειν, οὐχὶ κηδεμονίας ἦν τῆς μεγίστης; καὶ αὐτὸς δὲ ὁ τῆς τιμωρίας τρόπος, οὐ πάσης γέμει φιλανθρωπίας; τὸ γὰρ τοὺς καὶ ἄλλως τοῦτο μέλλοντας τὸ τῆς φύσεως χρέος ἐκτίνειν, οὕτως

1. MAGNA & ineffabilis Dei benignitas, excellenſque ejus bonitas ex jam lectis oſtenditur, quam non ſolum erga rationale hoc animal, hominem dico, ſed & erga brutorum animalium naturam declaravit. Nam cum omnium ſit conditor, erga omnia quæ a ſe ſunt condita, ſuam oſtendit bonitatem: per omnia nobis notum faciens, quantam humani generis curam gerat, ac ſe omnia olim & ab initio propter ſalutem noſtram feciſſe. Itaque etſi puniat, etſi in nos animadvertat, ex eadem bonitate ſua hæc & illa facit. Non enim vel affectione vel ira pœnam infert: ſed malitiam exſcindere vult, ne ultra progrediatur. Quia & nunc, ſicut auditis, diluvium ob nihil aliud induxit, quam ut curam ageret eorum qui iniquitati ſe dediderant. Et qualis, inquies, cura hæc, omnes aqua ſuffocari? Ne temere loquaris, homo, ſed grato animo accipe ea quæ a Domino ſunt facta, & ſcies hoc etiam eſſe maximæ curæ argumentum. Nam eos qui ſic incurabiliter peccant, & quotidie vulnera ſibi infligunt, & ulcera ſibi omni cura ſuperiora inferunt, ex tanto malo liberaſſe, nonne ſummæ erat prudentiæ? Et ipſe puniendi modus, nonne omni benignitate plenus eſt? Eos enim qui alioquin naturæ debitum ſoluturi erant, ſic pœnæ loco

[a] Alii τῆς θλίψεως ποθήσαντες.

vitam deponere, ut ne sensum quidem mortis haberent; sed absque doloris cruciatu supplicium subirent, quantæ non fuerit sapientiæ & bonitatis? Quin si quis animo pio expendat factum, non solum nempe iis qui puniti sunt beneficia esse collata, sed & posteris, qui duo maxima inde perceperunt bona; tum quod iisdem in' malis non sint involuti; tum quod ex hujusmodi factis cautiores & temperatiores evaserint; quantam gratiarum actionem pro illis Deo non debeant? Etenim posteri pœna illorum, & metu, ne eadem quæ illi paterentur, meliores facti sunt: ac præterea omne malitiæ fermentum sublatum, & nullus relictus fuit eis malitiæ & iniquitatis magister. Vides quomodo & pœnæ & supplicia beneficia sint, & Dei erga hominem providentiam declarent? Et si quis velit hæc a primis & ab initio enumerare, inveniet omnes pœnas hac de causa peccatoribus intentatas. Nam & Adam peccantem non puniens tantum, sed & beneficio prosequens paradiso ejecit. Et quale dicis beneficium, etiam paradisi vita excidisse? Ne simpliciter attendas ad ea quæ geruntur, dilecte, neque obiter quæ a Deo fiunt addiscas: sed profundum illius bonitatis intuere, & invenies omnia eadem de causa ab ipso fieri. Dic enim mihi, si Adam postquam sic transgressus est, iisdem adhuc frui potuisset, quo non excidisset? Nam si tantis promissis acceptis, serpentem deceptorem audivit, & insidias admisit, quas per eum diabolus intulit, spe videlicet obtinendæ æqualitatis cum Deo inflans, atque in prævaricationis peccatum illum injiciens; si in eadem dignitate ac vitæ ratione mansisset, quomodo non multo fide digniorem putasset malignum illum dæmonem, quam rerum omnium conditorem, deque se sublimiora, quam dignitas sua ferebat, animo concepisset? Etenim talis hominum natura est, ut si quando peccans non refrenatur, sed secure agit, ulterius procedens in præceps feratur. Alia tamen via possum ostendere, quod clementiam præ se ferens, Adamum paradiso jusserit excedere, & mortis pœnæ fecerit obnoxium: nam ejectione & propinqua habitatione castigatiorem, & in posterum securiorem faciens, re ipsa docuit quantus deceptor fuerit dæmon. Mortis autem supplicium propter hoc intulit, ut ne posthac per inobedientiam peccato obnoxius effectus, perpetuo peccaret. Non videntur tibi hæc esse maximæ clementiæ, & ejicere a paradiso, & pœna mortis plectere? Possum autem & aliud præterea afferre: quale-

A ἀλύπως ἐν μέρει τιμωρίας τὴν ζωὴν ἀποθέσθαι, καὶ μήτε αἴσθησιν τοῦ γεγενημένου λαβεῖν, ἀλλ᾽ ἀνωδύνως καὶ ἀνάλγητι τὴν τιμωρίαν δέξασθαι, πόσης οὐκ ἂν εἴη σοφίας καὶ ἀγαθότητος; καὶ αὐτὸ γὰρ πάλιν εἴ τις εὐσεβεῖ λογισμῷ καταμάθοι τὸ γεγενημένον, ὅτι οὐκ εἰς τοὺς τιμωρηθέντας μόνον τὰ τῆς εὐεργεσίας γέγονεν, ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς τὸ ἑξῆς μέλλοντες ἔσεσθαι δύο τὰ μέγιστα ἐντεῦθεν ἐκαρπώσαντο ἀγαθά· [a] (τό τε μὴ ἁλῶναι ἐν τοῖς αὐτοῖς, καὶ τὸ ἐκ τούτων τῶν γεγενημένων σωφρονεστέρους γεγενῆσθαι,) πόσην οὐκ ὤφειλον τῷ Θεῷ
B χάριν ὑπὲρ τούτων ὁμολογεῖν· ὅτι καὶ τῇ τιμωρίᾳ ἐκείνων καὶ τῷ δέει τοῦ μὴ τὰ αὐτὰ παθεῖν σωφρονέστεροι γεγόνασιν οἱ μετὰ ταῦτα, καὶ τῷ ἁπάσης τῆς κακίας καὶ πονηρίας τὴν ζύμην ἀναιρεθῆναι, καὶ μηδένα καταλειφθῆναι διδάσκαλον αὐτοῖς τῆς κακίας καὶ τῆς πονηρίας; εἶδες πῶς καὶ αἱ κολάσεις αὐτοῦ καὶ αἱ τιμωρίαι εὐεργεσίαι μᾶλλόν εἰσι, καὶ τὴν πρόνοιαν αὐτοῦ μάλιστα τὴν περὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν δεικνύουσι; καὶ εἴ τις βουληθείη ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ταῦτα ἀπαριθμήσασθαι, εὑρήσει ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ ἁπάσας τὰς τιμωρίας [b] ἐπάγοντα τοῖς ἡμαρτηκόσιν· ἐπεὶ καὶ τὸν Ἀδάμ, ἡνίκα παρέβη, οὐ κολάζων μόνον, ἀλλὰ καὶ εὐεργετῶν
C ἐξέβαλε τοῦ παραδείσου. καὶ ποία, φησίν, εὐεργεσία τὸ ἐκπεσεῖν τῆς ἐν τῷ παραδείσῳ διαγωγῆς; μὴ ἁπλῶς τοῖς γινομένοις πρόσεχε, ἀγαπητέ, μηδὲ παρέργως τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ γινόμενα καταμάνθανε, ἀλλὰ πρὸς τὸ βάθος κατόπτευε τῆς πολλῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος, καὶ εὑρήσεις ἅπαντα διὰ τοῦτο παρ᾽ αὐτοῦ γινόμενα. εἰπὲ γάρ μοι, εἰ καὶ μετὰ τὴν παράβασιν τῶν αὐτῶν ἀπήλαυσεν ὁ Ἀδάμ, ποῦ οὐκ ἂν ἐξεκυλίσθη; εἰ γὰρ μετὰ τοσαύτας παραγγελίας ἀνασχέσθαι κατεδέξατο τῆς ἀπάτης τοῦ ὄφεως, καὶ τὴν ἐπιβουλὴν δέξασθαι τοῦ διαβόλου, ἣν δι᾽ αὐτοῦ προσήγαγε τῇ τῆς ἰσοθείας ἐλπίδι φυσήσας αὐ-
D τοὺς, καὶ εἰς τὴν τῆς παραβάσεως ἁμαρτίαν ἐμβαλὼν, εἰ καὶ μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔμενεν ἀξίας καὶ διαγωγῆς, πῶς οὐκ ἂν πολλῷ μᾶλλον ἀξιοπιστότερον ἡγήσατο τὸν πονηρὸν ἐκεῖνον δαίμονα τοῦ τῶν ὅλων δημιουργοῦ, καὶ μείζονα τῆς οἰκείας ἀξίας πάλιν ἐφαντάσθη; καὶ γὰρ τοιαύτη τῶν ἀνθρώπων ἡ φύσις· ὅταν ἁμαρτάνουσα μὴ ἀναχαιτίζηται, ἀλλ᾽ ἀδείας ἀπολαύει, περαιτέρω προϊοῦσα κατὰ κρημνῶν ἄπεισιν. ἄλλως δὲ καὶ ἑτέρωθεν ἔχω δεῖξαι, ὅτι φιλανθρωπίαν τὴν ἑαυτοῦ ἐπιδεικνύμενος καὶ ἐξελθεῖν αὐτὸν τοῦ παραδείσου προσέταξε, καὶ τῷ τοῦ θανάτου ἐπιτιμίῳ ὑπεύθυνον κατέστη-
E σε, τῇ μὲν ἐκβολῇ, καὶ τῷ πλησίον κατοικίσαι σωφρονέστερον ἐργαζόμενος καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἀσφαλέστερον, καὶ διὰ τῶν ἔργων αὐτὸν διδάσκων τοῦ ἀπατεῶνος τὴν ἐπιβουλήν. τὸ δὲ τοῦ θανάτου ἐπιτίμιον πάλιν διὰ τοῦτο ἐπήγαγεν, ἵνα μὴ λοιπὸν διὰ τῆς παρακοῆς τῇ ἁμαρτίᾳ ὑπεύθυνος γεγονὼς ἀθάνατα ἁμαρτάνῃ. οὐ δοκεῖ οὖν σοι ταῦτα πάντα τῆς μεγίστης εἶναι φιλανθρωπίας, καὶ τὸ ἐκβαλεῖν τοῦ παραδείσου, καὶ τὸ τιμωρήσασθαι τῷ τοῦ θανάτου ἐπιτιμίῳ; ἔχω δὲ καὶ ἕτερόν τι προσθεῖναι.

a Hæc quæ parenthesi clauduntur ex uno tantum mss. eruimus, sed videntur ad seriem quadrare.

b Savil. & quidam mss. ἐπάγοντος. Morel. & alii, ἐπάγοντα.

ποῖον δὴ τοῦτο; ὅτι καὶ ταύτην αὐτῷ τὴν ἀγανάκτησιν ἐπήγαγεν, οὐκ εἰς αὐτὸν μόνον περιϊστῶν τὰ τῆς εὐεργεσίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑξῆς βουλόμενος διὰ τῶν εἰς ἐκεῖνον γεγενημένων σωφρονίσασθαι. εἰ γὰρ καὶ τούτων γινομένων ὁ ἐξ αὐτοῦ τεχθεὶς, ὁ Κάϊν λέγω, ὁρῶν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ πατρὸς τὴν ἐκ τοῦ παραδείσου ἐκβολὴν, τῆς δόξης ἐκείνης τῆς ἀφάτου τὴν ἔκπτωσιν, τῆς κατάρας ἐκείνης τὸ μέγεθος τῆς λεγούσης, γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ, οὐδὲ οὕτως ἐσωφρονίσθη, ἀλλὰ μείζοσι κακοῖς ἑαυτὸν περιέπειρεν· εἰ μὴ εἶδε τὰ εἰς τὸν πατέρα γεγενημένα, ποῦ οὐκ ἂν μανίας ἤλασε; καὶ τὸ δὴ θαυμαστὸν, ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν τὰ τοιαῦτα ἡμαρτηκότα, καὶ τῷ ἐναγεῖ φόνῳ τὴν δεξιὰν μολύναντα τιμωρούμενος, φιλανθρωπίᾳ τὴν τιμωρίαν ἐκέρασε.

Καὶ ἵνα μάθῃς ἐκ τῶν εἰς τοῦτον γεγενημένων τῆς ἀγαθότητος τοῦ θεοῦ τὸ μέγεθος, ἡνίκα μὲν εἰς αὐτὸν ὕβρισε, καὶ τὴν θυσίαν μέλλων προσάγειν πολλὴν τὴν καταφρόνησιν ἐπεδείξατο, οὐκ ὀρθῶς διελὼν, ἀλλ' ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε τὴν προσαγωγὴν ποιησάμενος, οὐδὲν πρὸς αὐτὸν εἶπε βαρὺ οὐδὲ ἐπαχθές· καίτοι γε τὸ ἁμαρτηθὲν οὐ τὸ τυχὸν ἦν, ἀλλὰ καὶ σφόδρα μέγα. εἰ γὰρ ἀνθρώποις τοὺς ὁμογενεῖς οἱ τιμᾶν βουλόμενοι, τῶν πρωτείων καὶ τῶν ἐξαιρέτων αὐτοῖς παραχωροῦσι, κἀκεῖνα προσάγειν σπουδάζουσιν, ἃ μάλιστα πάντων αὐτοῖς τιμιώτερα εἶναι δοκεῖ· ἄνθρωπον δὲ ὄντα καὶ θεῷ προσάγοντα πῶς οὐκ ἐχρῆν τὰ τιμιώτερα καὶ ἐξαίρετα προσάγειν; τοσοῦτον τοίνυν αὐτοῦ ἁμαρτόντος, καὶ τοσαύτην ἐπιδειξαμένου τὴν καταφρόνησιν, οὐκ ἀπῄτησε δίκην, οὐδὲ τιμωρίαν ὑπὲρ τῶν γεγενημένων εἰσεπράξατο, ἀλλ' ὡσανεὶ φίλος φίλῳ μετὰ πάσης ἡμερότητος διαλεγόμενος οὕτω διελέχθη λέγων· ἥμαρτες, ἡσύχασον. μόνον τὸ ἁμαρτηθὲν αὐτῷ ἔδειξε, καὶ συνεβούλευσε μὴ περαιτέρω προβῆναι. εἶδες ὑπερβολὴν ἀγαθότητος; ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος οὐ μόνον οὐκ ἐκέρδανέ τι ἐκ τῆς τοσαύτης ἀνεξικακίας, ἀλλὰ καὶ τοῖς προλαβοῦσι μείζονα προσέθηκε, καὶ ἐπὶ τὴν σφαγὴν ἠπείχθη τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ οὕτω μὲν πολλὴν εἰς αὐτὸν ἐπιδείκνυται τὴν μακροθυμίαν, πυνθανόμενος πρότερον καὶ διδοὺς αὐτῷ τόπον ἀπολογίας· ἐπειδὴ δὲ ἐνέμεινεν ἀναισχυντῶν, τότε τὴν τιμωρίαν ἐπάγει σωφρονισμοῦ ἕνεκεν, πολλὴν καὶ αὐτὴν ἔχουσαν μεμιγμένην τὴν παρ' αὐτοῦ φιλανθρωπίαν. ὁρᾷς πῶς, ἡνίκα μὲν εἰς αὐτὸν ἥμαρτε, καὶ ἁμαρτίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν, ἀπεπέμψατο· ὅτε δὲ κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τὴν δεξιὰν ὥπλισε, τότε καὶ τὴν ἐπιτίμησιν καὶ τὴν κατάραν ἐδέξατο. οὕτω νῦν καὶ ἡμεῖς ποιῶμεν, καὶ μιμώμεθα τὸν δεσπότην τὸν ἡμέτερον· καὶ τὰ μὲν εἰς ἡμᾶς ἁμαρτήματα παραπέμπωμεν, καὶ συγχωρῶμεν τοῖς εἰς ἡμᾶς πλημμελοῦσιν, ὅταν δὲ εἰς τὸν θεὸν συντείνῃ, τότε δίκας ἀπαιτῶμεν. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπεναντίας ἅπαντα διαπραττόμεθα, καὶ τὰ μὲν εἰς τὸν θεὸν διαβαίνοντα ἁμαρτήματα οὐδὲ ὅλως ἐκδικεῖν σπουδάζομεν, ἂν δέ τι τῶν τυχόντων εἰς ἡμᾶς ἁμαρτηθείη, τούτου σφοδροὶ γινόμεθα ἐξετασταὶ καὶ κατήγοροι, οὐκ εἰδότες ὅτι ταύτῃ καὶ μειζόνως καθ' ἡμῶν μᾶλλον παροξύνομεν τὸν φιλάνθρωπον δεσπότην.

A nam hoc? Hanc indignationem illi inferendo, non apud ipsum dumtaxat beneficia collocavit, sed & posteros ipsius exemplo corrigere voluit. Nam si postquam hæc evenerant, is qui ex eo natus est, Caïn, inquam, qui præ oculis videbat patrem ex paradiso ejectum, ineffabilem illam gloriam amissam, maledictionem illam miram, quæ dicebat: *Terra es, & in terram abibis*; (Gen. 3. 19.) melior factus non est, sed gravioribus se involvit malis: si non vidisset quæ patri contigerant, in quam non pervenisset insaniam? Et quod sane admiratione fuerit dignum, illum B etiam qui talia peccavit, & nefario homicidio dextram polluit, puniens, misericordia pœnam miscuit.

2. Et ut manifeste scias divinæ bonitatis, quæ & isti exhibita est, magnitudinem: tum quidem cum Deum gravi contumelia afficeret offerendo sacrificium, & magnum præ se ferendo contemtum; non enim dividebat juste, sed offerebat simpliciter & absque delectu; nihil vel grave vel molestum adversus illum loquutus est Deus, quamvis peccatum ipsum non esset parvum & vulgare, sed valde magnum. C Nam si ii qui congeneres homines honorari volunt, prima & præcipua illis tribuunt, illaque offerre maxime student, quæ omnibus preciosiora sibi videntur: quomodo hominem Deo offerentem, non oportebat Deo preciosiora & præstantiora offerre? Igitur cum tantum peccaret, & tantum præ se ferret contemtum ille, Deus tamen non petivit pœnam, neque pro factis supplicium exegit: sed quasi amicus amico, cum omni lenitate loquens sic dixit: *Peccasti, quiesce.* (Gen. 4. 7.) Peccatum dumtaxat illi indicavit, & consuluit ne ulterius progrederetur. D Vidisti bonitatis excellentiam? Sed quia ille non solum nihil ex tanta patientia lucrifecit, sed & graviora primis adjecit, atque ad fratris necem properavit; Deus quidem in eum adhuc magnam ostendebat lenitatem, interrogans prius & dans illi satisfactionis locum: sed quia mansit impudens, tunc pœnam intulit ei emendationis gratia, quæ etiam ipsa multum habebat misericordiæ admixtum. Vides quomodo Deus, quando in ipsum peccavit, peccatumque non vulgare, dimisit ei: quando autem in fratrem armavit dextram, maledictum intulit & increpavit? Sic nunc & nos faciamus, E imitemurque Dominum nostrum; & si quid in nos peccatum fuerit, veniam demus, & remittamus iis qui in nos deliquerunt: quando autem in Deum peccatum refertur, tunc pœnas exigamus. Sed nescio quî fit, ut omnia secus faciamus, omnino peccata quæ ad Deum pertinent, inulta esse sinimus: si quis autem parum quid in nos peccaverit, ejus graves sumus ultores & accusatores; ignorantes nos ea ratione misericordem Domi-

Qui in nos peccat, feratur; qui in Deum peccat, puniatur.

num magis exacerbare. Quod enim mos sit Deo sæpe dimittere quæ in se peccata fuerint: verum quæ in proximum, ea cum magna severitate exquirere, audi (1. Cor. 7. 12.) beatum Paulum dicentem: *Si quis uxorem habet infidelem, & ipsi gratum fuerit cohabitare illi, non dimittat illam. Et si qua mulier habet virum infidelem, & hic consentit habitare cum illa, non dimittat illum.* Vidisti quanta ibi indulgentia? Etiamsi Gentilis fuerit, etiamsi infidelis, probet autem cohabitationem, non refugiat. Et iterum: *Etsi Gentilis fuerit mulier, etsi infidelis, vultque cohabitare, non repellat. Qui scis, inquit, mulier, num virum salvatura sis? aut qui scis vir, num mulierem salvaturus sis?* Vide quomodo non prohibet infidelem quempiam vel quampiam in contubernii legem assumi. Audi iterum ipsum Christum dicentem discipulis (Matt. 5. 32.): *Dico enim vobis, omnis qui dimiserit uxorem suam excepta causa fornicationis, facit illam mœchari.* Ingens benignitas, etiamsi infidelis fuerit vel gentilis; si consenserit, retine. Si autem in te peccaverit, & pactorum obliviscatur, aliorumque prætulerit consortium, licet tibi illam ejicere & repellere. Hæc cogitantes, studeamus etiam Domino propter hanc in nos benevolentiam pariter referre: & sicut ipse vult dimittere ea quæ in se peccata sunt; quæ autem in nos, ulciscitur, idque magna severitate: eodem sane modo & ipsi faciamus, quæcumque in nos peccant proximi, remittamus: quæ autem contra Deum, ea magno studio curemus ulcisci. Quod & nobis proderit plurimum, & eos qui corriguntur non parum juvabit. Fortassis hodie prolixius justo prooemium fecimus. Sed quid agam? hoc præter sententiam mihi contigit, verborum fluxu rapto. Quoniam autem omnis sermo noster de diluvio est, opus nobis erat caritati vestræ ostendere, pœnas a Deo nobis illatas, misericordiæ magis esse, quàm pœnæ: sic quoque erat & diluvium. Nam sicut benignus erga filios pater, omnia ob curam in genus nostrum facit. Ut autem ex iis quæ nunc proposita & hodie lecta, discatis benignitatis illius magnitudinem, audiamus ipsa divinæ Scripturæ verba. Nam quia heri docuit nos beatus Moses, dicens, *Exaltata est aqua super terram diebus centum quinquaginta*: & eo usque docendo processimus; hodie ait (Gen. 8. 1.): *Et recordatus est Deus Noë, & omnium ferarum, & omnium jumentorum, & omnium volatilium, & omnium reptilium, quæcumque erant cum illo in arca.*

Pœnæ a Deo illatæ clementiæ conjunctæ.

3. Vide hic iterum, quam se attemperet nostræ infirmitati divina Scriptura. *Et recordatus est*, inquit, *Deus.* Dilectissimi, intelligamus hæc ut dignum est de Deo intelligere, ac ne secundum naturæ nostræ infirmitatem hæc crassa verba intelligamus. Nam quantum ad ineffabilem illam naturam attinet, indignum fuisset

A ὅτι γὰρ ἔθος τῷ θεῷ τὰ μὲν εἰς αὐτὸν πολλάκις ἀποπέμπεσθαι, τὰ δὲ εἰς τοὺς πλησίον γινόμενα ἁμαρτήματα ταῦτα μετὰ πολλῆς ἐκδικεῖν τῆς σφοδρότητος, ἄκουε τοῦ μὲν μακαρίου Παύλου λέγοντος· εἴ τις γυναῖκα ἔχει ἄπιστον, καὶ αὐτὴ συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ ἀφιέτω αὐτήν. καὶ γυνὴ εἴ τις ἔχει ἄνδρα ἄπιστον, καὶ αὐτὸς συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτῆς, μὴ ἀφιέτω αὐτόν. εἶδες πόση ἡ συγκατάβασις; κἂν Ἕλλην ᾖ, φησι, κἂν ἄπιστος, καταδέχηται δὲ τὸ συνοικέσιον, μὴ παραιτήσῃ. καὶ πάλιν, κἂν ἐθνικὴ τυγχάνῃ ἡ γυνή, κἂν ἄπιστος, βούλεται δὲ συνοικεῖν, μὴ ἀπώσῃ. τί γάρ, φησιν, οἶδας ὦ γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις, ἢ τί οἶδας B ἄνερ, εἰ τὴν γυναῖκα σώσεις; ὅρα πῶς οὐ κωλύει τὸν ἀπιστοῦντα αὐτῷ, ἢ τὴν ἀπιστοῦσαν καταδέχεσθαι εἰς τὸν τοῦ συνοικεσίου νόμον. ἄκουε δὲ πάλιν αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ λέγοντος τοῖς μαθηταῖς· λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ παρεκτὸς λόγου πορνείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχευθῆναι. πολλὴ τῆς φιλανθρωπίας ἡ ὑπερβολή. κἂν ἄπιστος ᾖ, φησιν, ἢ ἐθνική, καταδέχηται δέ, κάτεχε· ἂν δὲ εἰς σὲ ἁμάρτῃ, καὶ τῶν συνθηκῶν ἐπιλάθηται, καὶ τὴν ἑτέρων κοινωνίαν προτιμήσῃ, ἔξεστί σοι ἐκβαλεῖν καὶ ἀπώσασθαι. ταῦτα λογιζόμενοι σπουδάζωμεν καὶ ἡμεῖς ἀμείβεσθαι τὸν δεσπότην τῆς C εἰς ἡμᾶς εὐνοίας, καὶ ὥσπερ αὐτὸς τὰ μὲν εἰς αὐτὸν ἀποπέμπεσθαι καταδέχεται, τὰ δὲ ἡμέτερα ἐκδικεῖ καὶ μετὰ πολλῆς τῆς σφοδρότητος, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ αὐτοὶ ποιῶμεν· καὶ ὅσα μὲν εἰς ἡμᾶς ἁμαρτάνουσιν οἱ πλησίον συγχωρῶμεν, ὅσα δὲ εἰς τὸν θεὸν συντείνει, ταῦτα μετὰ πολλῆς τῆς σπουδῆς ἐκδικεῖν σπουδάζωμεν. τοῦτο γὰρ καὶ ἡμᾶς ὠφελήσει τὰ μέγιστα, καὶ τοὺς τὴν διόρθωσιν δεχομένους οὐ τὰ τυχόντα ὀνίνησι. τάχα εἰς πολὺ μῆκος ἡμῖν ἐξετάθη σήμερον τὰ προοίμια· καὶ τί πάθω; οὐχ ἑκὼν τοῦτο ὑπέμεινα, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας D τοῦ λόγου παρασυρείς. ἐπειδὴ δὲ περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ πᾶς ὁ λόγος ἐκινήθη ἡμῖν, ἀνάγκην ἔχομεν δεῖξαι τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ, ὅτι καὶ αἱ τιμωρίαι αἱ παρὰ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαι μᾶλλόν εἰσιν ἢ τιμωρίαι, ὥσπερ οὖν αὐτὸς ὁ κατακλυσμός. καθάπερ γὰρ πατὴρ φιλόστοργος, κηδεμονίᾳ τῇ περὶ τὴν ἡμετέραν φύσιν πάντα διαπράττεται. ἵνα δὲ καὶ ἐκ τῶν νῦν ἡμῖν προκειμένων, καὶ ἐκ τῶν σήμερον ἀναγνωσθέντων, μάθητε αὐτοῦ τῆς φιλανθρωπίας τὸ μέγεθος, ἀκούσωμεν αὐτῶν τῶν τῆς θείας γραφῆς ῥημάτων. ἐπειδὴ γὰρ χθὲς ἐδίδαξεν E ἡμᾶς ὁ μακάριος Μωϋσῆς λέγων, ὅτι ὑψώθη τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς γῆς ἡμέρας ρν'· μέχρι γὰρ τούτου ἡμῖν ἐπληρώθη τὰ τῆς διδασκαλίας· σήμερόν φησι, καὶ ἐμνήσθη ὁ θεὸς τοῦ Νῶε, καὶ πάντων τῶν θηρίων, καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πάντων τῶν πετεινῶν, καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν, ὅσα ἦν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κιβωτῷ.

Θέα μοι πάλιν τῆς θείας γραφῆς τὴν συγκατάβασιν. καὶ ἐμνήσθη, φησίν, ὁ θεός. θεοπρεπῶς νοῶμεν, ἀγαπητοί, τὰ λεγόμενα, καὶ μὴ τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ἡμετέρας φύσεως λογιζώμεθα τῶν λέξεων τὴν παχύτητα. ὅσον γὰρ πρὸς τὴν ἄρρητον φύσιν ἐκείνην, ἀνάξιον τὸ ῥῆμα·

ὅσον δὲ πρὸς τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν, ἀκολούθως εἴρηται. ἐμνήσθη, φησὶν, ὁ θεὸς τοῦ Νῶε. ἐπειδὴ γὰρ διηγήσατο ἡμῖν ἐν τοῖς ἤδη ῥηθεῖσι, καθάπερ προλαβόντες ἐδιδάξαμεν ὑμῶν τὴν ἀγάπην, ὅτι ἐν ταῖς τεσσαράκοντα ἡμέραις καὶ τοσαύταις νυξὶν ὁ ὑετὸς γέγονε, καὶ ἐν ρν΄. ἡμέραις ἐπὶ τῆς ταυτότητος διέμεινεν ιε΄. πήχεις ὑψούμενον ἐπάνω τῶν ὀρέων, καὶ ὅτι τούτων γινομένων ὁ δίκαιος ἐν τῇ κιβωτῷ ἐτύγχανεν, οὐδὲ τὸν ἀέρα ἀναπνεῖν δυνάμενος, συνόντων αὐτῷ καὶ τῶν ἀλόγων ἁπάντων, διὰ τοῦτό φησι, καὶ ἐμνήσθη ὁ θεὸς τοῦ Νῶε. τί ἐστιν, ἐμνήσθη; ᾤκτειρε, φησιν, ὁ θεὸς τὸν δίκαιον ἐν τῇ κιβωτῷ διάγοντα, ἠλέησεν αὐτὸν ἐν τοσαύτῃ [a] στενοχωρίᾳ τυγχάνοντα, καὶ ἐν ἀμηχανίᾳ καθεστῶτα, καὶ οὐκ εἰδότα μέχρι τίνος στήσεται τὰ δεινά. ἐννόει γάρ μοι ποίους ἀνεκίνει καθ' ἑαυτὸν λογισμοὺς μετὰ τὰς μ΄. ἡμέρας καὶ τὰς μ΄. νύκτας, ἃς ἡ τῶν ὑδάτων φορὰ κατεφέρετο, ὁρῶν ἐπὶ ρν΄. ἡμέρας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέτρου τὰ ὕδατα μένοντα, καὶ οὐδὲ ὅλως λήγοντα· καὶ τὸ δὴ χαλεπώτερον, ὅτι οὐδὲ αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς εἶχεν ἰδεῖν τὰ γεγενημένα, ἀλλ' ἐγκεκλεισμένος, καὶ οὐ δυνάμενός ποθεν τῇ ὄψει ὑποβαλεῖν τὰ κατειληφότα δεινὰ, μείζονα τὴν ὀδύνην ὑπέμενε, καὶ βαρύτερα καθ' ἑκάστην ἀνελογίζετο. ἐγὼ δὲ καὶ θαυμάζω πῶς ὑπὸ τῆς ἀθυμίας αὐτῆς οὐ κατεπόθη, εἰς ἔννοιαν ἐρχόμενος καὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους, καὶ τῆς μονώσεως τῆς οἰκείας καὶ τῆς χαλεπῆς ἐκείνης διαγωγῆς. ἀλλ' ἡ αἰτία πάντων αὐτῷ τῶν ἀγαθῶν ἡ πίστις ἦν ἡ εἰς τὸν θεὸν, δι' ἣν καὶ ἀντεῖχε καὶ πάντα γενναίως ἔφερε, καὶ τῇ ἐλπίδι τρεφόμενος οὐδενὸς ἐπῄσθετο τῶν λυπηρῶν. ἐπεὶ οὖν τὰ παρ' ἑαυτοῦ παρέσχε, καὶ τὴν ὑπομονὴν ἐπεδείξατο, καὶ δαψιλῆ τὴν πίστιν εἰσήνεγκε πολλὴν τὴν καρτερίαν ἐπιδειξάμενος, σκόπει τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ τὴν πολλὴν περὶ αὐτὸν φιλανθρωπίαν. καὶ ἐμνήσθη, φησὶν, ὁ θεὸς τοῦ Νῶε. οὐχ ἁπλῶς εἶπε, καὶ ἐμνήσθη· ἀλλ' ἐπειδὴ προλαβοῦσα ἡ θεία γραφὴ τὴν μαρτυρίαν τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ δήλην ἡμῖν ἐποίησε περὶ τοῦ δικαίου λέγοντος, εἴσελθε εἰς τὴν κιβωτὸν, ὅτι σε εἶδον δίκαιον ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ, διὰ τοῦτο νῦν φησι· καὶ ἐμνήσθη ὁ θεὸς τοῦ Νῶε, τοῦτ' ἔστι, τῆς μαρτυρίας ἣν περὶ αὐτοῦ ἐποιήσατο, ἀνεμνήσθη· καὶ οὐ περιεῖδεν ἐπὶ πολὺ τὸν δίκαιον, ἀλλὰ μέχρι τοσούτου μακροθυμήσας μέχρις ὅτε ἀντισχεῖν ἠδύνατο, τότε λοιπὸν τὴν παρ' ἑαυτοῦ δωρεῖται χάριν. εἰδὼς γὰρ ἡμῶν τῆς φύσεως τὴν ἀσθένειαν, ἐπειδὰν συγχωρήσῃ πειρασμόν τινα ἐπενεχθῆναι, μέχρι τοσούτου ἀφίησι, μέχρις ὅτε οἶδε δυναμένους ὑπενεγκεῖν· ἵνα καὶ ἡμῖν τῆς καρτερίας ἀρκοῦσαν τὴν ἀμοιβὴν χαρίσηται, καὶ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν ἐπιδείξηται· καθάπερ καὶ Παῦλός φησι· πιστὸς δὲ ὁ θεὸς, ὃς οὐκ ἐάσει [b] ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν, τοῦ δύνασθαι ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν. ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ δίκαιος τοσαύτην τὴν καρτερίαν καὶ τὴν ὑπομονὴν ἐπεδείξατο, πίστει τῇ εἰς τὸν θεὸν τὴν ἐν τῇ κιβωτῷ οἴκησιν ἀναδεχόμενος· καὶ ἐμνήσθη, φη-

A hoc verbum : quantum autem ad nostram imbecillitatem, apposite est dictum. *Recordatus est*, inquit, *Deus Noë.* Quoniam narravit nobis in jam dictis, sicut prius caritati vestræ diximus, quadraginta diebus & totidem noctibus fuisse pluviam, & diebus centum quinquaginta eamdem mansisse aquam, quindecim cubitis super montes exaltatam : & cum hæc fierent, justum resedisse in arca, neque aërem spirare valentem, habitantibusque cum eo brutis universis ; idcirco inquit, *Et recordatus est Deus Noë.* Quid est, *recordatus est* ? misertus est, inquit, justi B in arca agentis : misertus est ejus in tanta angustia & rerum difficultate constituti, ignorantisque quandonam molestiæ illæ finem habituræ essent. Considera hic, quæso, quales tunc illius fuerint cogitationes post quadraginta dies & quadraginta noctes, quibus impetu magno pluviæ ingruebant ; cum videret diebus centum quinquaginta in eadem altitudine manere aquas, neque omnino desistere : & quod multo gravius, neque oculis videre potuit ea quæ facta sunt : sed inclusus, cum non posset unquam oculis assequi quanta essent mala, majorem sustinebat dolorem, gravioraque C quotidie suspicabatur. Ego vero admiror quomodo præ tristitia non fuerit absorptus, cum mentem illius subirent humani generis interitus, sua solitudo & difficilis illa vita. At causa bonorum omnium illi fuit sua in Deum fides, per quam & restitit, & omnia fortiter tulit : cumque spe pasceretur, nihil triste sentiebat. Quoniam igitur quod suum erat præstitit, tam patientiam monstrando, quam multam fidem afferendo, necnon miram fortitudinem præ se ferendo : vide quanta sit Dei erga ipsum benigni-D tas. *Et recordatus est*, inquit, *Deus Noe.* Non simpliciter & absque causa dixit, *Et recordatus est* : sed quia prius divina Scriptura declaraverat nobis testimonium de justo illo, dicens : *Ingredere in arcam quia te vidi justum in generatione hac* ; eapropter nunc inquit : '*Et recordatus est Deus Noë*, hoc est, testimonii quod de illo perhibuerat, neque multo tempore neglexit justum, sed distulit, quamdiu ille ferre potuit, & tunc ei suum beneficium & gratiam impartitus est. Nam sciens infirmitatem nostræ naturæ, siquando permittit tentationem inferri, eousque sinit, E quousque scit nos posse sustinere : ut & retributionem quæ nostræ congruat fortitudini tribuat, & suam misericordiam declaret : sicut & Paulus inquit ; *Fidelis* 1.Cor.10.13 *autem Deus, qui non sinet vos tentari supra id quod potestis, sed faciet cum tentatione proventum, ut ferre possitis.* Quoniam igitur justus ille fortitudinem & patientiam præ se ferebat, sua in Deum fide arcæ sedes & tædia sustinens : propter hoc

[a] Unus, στενοχωρίᾳ ὑπάρχοντα.
[b] Sic aliquot mss. & sic legit interpres. Sed Savil. & Morel. ἡμᾶς & δυνάμεθα.

inquit, *Et recordatus est Deus Noë.* Deinde ut discas abyssum divinæ misericordiæ, addidit divina Scriptura: *Et omnium ferarum, & omnium jumentorum, & omnium volatilium, & omnium reptilium, quæcumque erant cum illo in arca.* Vide quomodo omnia in honorem hominis facit. Nam sicut cum hominibus qui diluvio perierunt, omne brutorum animalium genus perdidit: ita hîc suam erga justum illum misericordiam declarare volens, in honorem ejus, suam etiam bonitatem ac curam in bruta & feras, & volatilia & reptilia usque extendi voluit. *Et recordatus est*, inquit, *Deus Noë, & omnium ferarum, & omnium jumentorum, & omnium reptilium, quæcumque erant cum illo in arca. Et adduxit Deus spiritum super terram, & cessavit aqua.* Recordatus, inquit, Noë, & omnium quæ cum illo erant in arca, præcepit aquæ impetum detineri, ut paulatim suam commonstraret benignitatem; & postea justum respirare curaret, & a turbatione cogitationum liberatum in tranquillo statu constitueret, concesso & lucis usu & aëris respiratione. *Et adduxit Deus*, inquit, *spiritum super terram, & cessavit aqua.* 2. *Et obtecti sunt fontes abyssi & cataractæ cæli.* Vide quomodo more humano loquitur nobis omnia: *obtecti sunt*, inquit, *fontes abyssi & cataractæ cæli*, & *cohibita pluvia cæli.* Quasi diceret, placuisse Domino ut iterum in sua regione manerent aquæ, neque ultra exundarent, sed paulatim desinerent. 3. *Et cedebat aqua vadens de terra, & minuebatur aqua post centum quinquaginta dies.* Quæ ratio poterit hoc unquam comprehendere? Esto, stetit pluvia, cohibiti fontes non amplius exundabant, & cataractæ cæli cohibitæ sunt: aqua tanta quomodo desiit? Omnia abyssus erant: quomodo igitur tantus aquarum fluxus subito minor factus est? Quis hoc humana ratione invenire poterit unquam? Quid igitur dicendum? Dei præceptum est quod facit omnia.

Omnia in honorem hominis facta.

4. Ne igitur nos curiosius exploremus quomodo, sed tantum credamus; nempe jussit, & exaltata est abyssus: præcepit, & iterum suum continuit impetum, & ad proprium concessit locum, quem solus ipse Dominus scit, qui condidit. 4. *Et sedit*, inquit, *arca mense septimo, vicesima septima mensis super montes Ararat.* 5. *Aqua autem decrescebat usque ad decimum mensem: & apparuerunt cacumina montium in decimo mense, prima mensis.* Vide quam repente facta mutatio, & quanta simul aquarum natura desierit, ut supra montes arca resideret. Quæ supra dixerat Scri-

A σὶν, ὁ θεὸς τοῦ Νῶε. εἶτα ἵνα μάθῃς αὐτοῦ τῆς φιλανθρωπίας τὴν ἄβυσσον, προσέθηκεν ἡ θεία γραφή· καὶ πάντων τῶν θηρίων, καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ πάντων τῶν πετεινῶν, καὶ πάντων τῶν ἑρπετῶν, ὅσα ἦν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κιβωτῷ. ὅρα πῶς ἅπαντα διὰ τὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον τιμὴν ἐργάζεται. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀπολωλότων ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἀνθρώπων, μετ' ἐκείνων καὶ τὴν τῶν ἀλόγων ζώων φύσιν ἅπασαν διέφθειρεν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα μέλλων τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν ἐπιδείκνυσθαι περὶ τὸν δίκαιον, διὰ τὴν εἰς αὐτὸν τιμὴν, καὶ περὶ τὴν τῶν ἀλόγων φύσιν, καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ πετεινὰ καὶ τὰ ἑρπετὰ ἐκτείνει αὐτοῦ τὴν ἀγαθότητα. καὶ B ἐμνήσθη, φησὶν, ὁ θεὸς τοῦ Νῶε, καὶ πάντων τῶν θηρίων, καὶ πάντων τῶν κτηνῶν, καὶ τῶν ἑρπετῶν, καὶ ὅσα ἦν μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κιβωτῷ. καὶ ἐπήγαγεν ὁ θεὸς πνεῦμα ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ἐκόπασε τὸ ὕδωρ. μνησθεὶς, φησὶ, τοῦ Νῶε, καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ ὄντων ἐν τῇ κιβωτῷ προσέταξεν ἐπισχεθῆναι τῶν ὑδάτων τὴν φορὰν, ἵνα κατὰ μικρὸν τὴν οἰκείαν ἐπιδείξηται φιλανθρωπίαν, καὶ λοιπὸν τὸν δίκαιον ἀναπνεῦσαι ποιήσῃ, καὶ τῆς τῶν λογισμῶν ταραχῆς ἐλευθερώσας εἰς γαλήνην αὐτὸν καταστήσῃ, χαρισάμενος καὶ τοῦ φωτὸς τὴν ἀπόλαυσιν καὶ τοῦ ἀέρος τὴν ἀναπνοήν. καὶ ἐπήγαγεν ὁ θεὸς, φησὶ, πνεῦμα ἐπὶ C τὴν γῆν, καὶ ἐκόπασε τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπεκαλύφθησαν αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου καὶ οἱ καταῤῥάκται τοῦ οὐρανοῦ. ὅρα πῶς ἀνθρωπίνως ἡμῖν ἅπαντα διαλέγεται. ἐπεκαλύφθησαν γὰρ, φησιν, αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου καὶ οἱ καταῤῥάκται τοῦ οὐρανοῦ, καὶ συνεσχέθη ὁ ὑετὸς τοῦ οὐρανοῦ, μονονουχὶ λέγουσα ὅτι ἔδοξε τῷ δεσπότῃ, καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς οἰκείας χώρας τὰ ὕδατα ἔμεινε, καὶ οὐκ ἔτι πλεονασμὸς ἐγίνετο, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἔληγε. καὶ ἐνεδίδου τὸ ὕδωρ πορευόμενον ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἠλαττοῦτο τὸ ὕδωρ μετὰ ρν'. ἡμέρας. ποῖος λογισμὸς τοῦτο καταλαβεῖν ἂν δυνηθείη ποτέ; [a] ἔστω, ὁ ὑετὸς ἐπεσχέθη, [a] D αἱ πηγαὶ οὐκέτι πλεονασμὸν εἰργάσαντο, καὶ οἱ καταῤῥάκται τοῦ οὐρανοῦ ἐπεσχέθησαν· τὸ ὕδωρ τὸ τοσοῦτον πῶς ἔληξε; πάντα ἄβυσσος ἦν. πῶς οὖν ἡ τοσαύτη τῶν ὑδάτων ῥύμη ἀθρόον ἐλάττων ἐγίνετο; τίς ἂν τοῦτο ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ εὑρεῖν δυνηθείη ποτέ; τί οὖν ἔστιν εἰπεῖν; τὸ τοῦ θεοῦ πρόσταγμα ἦν, τὸ ἐργαζόμενον τὰ πάντα.

Μὴ τοίνυν ἡμεῖς περιεργαζώμεθα τὸ πῶς, ἀλλὰ τοῦτο μόνον πιστεύωμεν, ὅτι ἐκέλευσε καὶ ὑψώθη ἡ ἄβυσσος· προσέταξε, καὶ πάλιν τὴν οἰκείαν ἐπέσχε φο- E ρὰν, καὶ πρὸς τὸν οἰκεῖον τόπον [b] ὑπανεχώρησεν, ὃν αὐτὸς οἶδε μόνος ὁ δημιουργήσας αὐτὴν δεσπότης. καὶ ἐκάθισε, φησιν, ἡ κιβωτὸς ἐν τῷ ἑβδόμῳ μηνὶ, ἑβδόμῃ καὶ εἰκάδι τοῦ μηνὸς, ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἀραράτ. τὸ δὲ ὕδωρ ἠλαττοῦτο ἕως τοῦ δεκάτου μηνός· καὶ ὤφθησαν αἱ κεφαλαὶ τῶν ὀρέων ἐν τῷ δεκάτῳ μηνὶ, τῇ πρώτῃ τοῦ μηνός. [c] σκόπει πῶς ἀθρόον ἡ μεταβολὴ [c] γέγονε, καὶ πόσον ἔληξεν ἡ τῶν ὑδάτων φύσις, ὡς ἐπὶ τὰ ὄρη τὴν κιβωτὸν καθίσαι. ἀνωτέρω γὰρ εἰποῦσα ἡ γρα-

a Sic Savil. & mss. ἔστω deest in Morel.
b Alii, ὑπεχώρησεν.

c Unus, σκόπει πόση ἀθρόον,

φὴ,

φὴ, ὅτι ιε' πήχεις ἐπάνω τῶν ὀρέων ὑψώθη τὸ ὕδωρ, νῦν φησιν, ὅτι ἐκάθισεν ἡ κιβωτὸς ἐπὶ τὰ ὄρη τὰ Ἀραράτ, καὶ κατὰ μικρὸν λοιπὸν μέχρι τοῦ δεκάτου μηνὸς ἠλαττοῦτο, καὶ τότε τῷ δεκάτῳ μηνὶ ὤφθησαν αἱ κεφαλαὶ τῶν ὀρέων. ἐννόει μοι τοῦ δικαίου τὴν εὐτονίαν, πῶς διήρκεσεν ἐν τοσούτοις μησὶ καθάπερ ἐν σκότῳ κατακεκλεισμένος. καὶ ἐγένετο, φησι, μετὰ τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ ἀνέῳξε Νῶε τὴν θυρίδα τῆς κιβωτοῦ, ἣν ἐποίησε, καὶ ἀπέστειλε τὸν κόρακα ἰδεῖν, εἰ κεκόπακε τὸ ὕδωρ. ὅρα τὸν δίκαιον οὐδέπω τολμῶντα καταπιστεῦσαι δι' ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὸν κόρακα ἀπέστειλε, δι' ἐκείνου μαθεῖν βουλόμενος, εἴ τινα ἐστὶ προσδοκῆσαι χρηστὴν μεταβολήν. καὶ ἐξελθών, φησιν, οὐκ ἀνέστρεψεν, ἕως τοῦ ξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῆς γῆς. οὐκ ἐπειδὴ μετὰ ταῦτα ἀνέστρεψε, τὸ, ἕως, προσέθηκεν ἡ θεία γραφή· ἀλλ' ἰδίωμα τοῦτό ἐστι τῆς θείας γραφῆς· καὶ πολλαχοῦ ἄν τις εὕροι ταύτην τὴν συνήθειαν, καὶ ἐνῆν πολλὰ τοιαῦτα εὑρεῖν καὶ παραγαγεῖν εἰς μέσον· ἀλλ' ἵνα μὴ πάντα παρ' ἡμῶν μανθάνοντες ῥαθυμότεροι γίνησθε, ὑμῖν καταλιμπάνομεν διερευνᾶσθαι τὴν γραφὴν, καὶ εὑρεῖν ὅπου τοῖς ἰδιώμασι τούτοις κέχρηται. Τέως δὲ ἡμᾶς ἀναγκαῖον εἰπεῖν τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐκ ἀνέστρεψε τὸ ὄρνεον. ἴσως ληξάντων τῶν ὑδάτων ἀκάθαρτον ὂν τὸ ὄρνεον, καὶ σώμασιν ἐντυχὸν τοῖς τε ἀνθρωπίνοις, τοῖς τε τῶν ἀλόγων, καὶ τὴν κατάλληλον εὑρὸν ἑαυτῷ τροφὴν, ἐναπέμεινεν· ὅπερ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν ἐγίνετο τῷ δικαίῳ τεκμήριον τῆς χρηστῆς ἐλπίδος. εἰ γὰρ μὴ τοῦτο ἦν, μηδὲ εὗρε μικράν τινα παραμυθίαν, ὑπέστρεψεν ἄν. καὶ ὅτι τοῦτό ἐστιν ἀληθὲς, ἐντεῦθεν λοιπὸν τὴν χρηστὴν προσδοκίαν ἐσχηκὼς ὁ δίκαιος ἐκπέμπει τὴν περιστερὰν, ὄρνεον ἥμερον καὶ φιλοσυνήθες, καὶ πολλὴν εὐγνωμοσύνην ἐπιδεικνύμενον, καὶ οὐκ ἀνεχόμενον ἑτέρου τινὸς σιτεῖσθαι ἢ σπέρματα· τῶν γὰρ καθαρῶν τυγχάνει. καὶ ἀπέστειλε τὴν περιστερὰν, φησι, παρ' αὐτοῦ ἰδεῖν, εἰ κεκόπακε τὸ ὕδωρ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς· μὴ εὑροῦσα ἡ περιστερὰ ἀνάπαυσιν τοῖς ποσὶν αὐτῆς ὑπέστρεψε πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν κιβωτὸν, ὅτι ὕδωρ ἦν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. ἄξιον ἐνταῦθα διερευνήσασθαι πῶς ἀνωτέρω εἰποῦσα ἡ ἁγία γραφὴ, ὅτι αἱ κεφαλαὶ τῶν ὀρέων ὤφθησαν, νῦν φησιν, ὅτι οὐχ εὑροῦσα ἡ περιστερὰ ἀνάπαυσιν ὑπέστρεψε πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν κιβωτὸν, ὅτι τὸ ὕδωρ ἦν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. μετ' ἀκριβείας ἀναγνῶμεν τὸ εἰρημένον, καὶ εἰσόμεθα τὴν αἰτίαν. οὐ γὰρ εἶπεν ἁπλῶς, οὐχ εὑροῦσα ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ τοῖς ποσὶν αὐτῆς προσέθηκεν, ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς, ὅτι εἰ καὶ ἔληξεν ἐκ μέρους τὰ ὕδατα καὶ αἱ κεφαλαὶ τῶν ὀρέων ὤφθησαν, ἀλλ' ἔτι ἀπὸ τῆς πλησμονῆς τῶν ὑδάτων καὶ αὐταὶ τῶν ὀρέων αἱ κεφαλαὶ βορβορώδεις, ἢ τελματώδους ἰλύος ἦσαν πεπληρωμέναι. διὸ οὐδὲ στῆναί που ἰσχύουσα ἡ περιστερὰ, οὐδὲ τροφὴν κατάλληλον εὑρεῖν δυναμένη, ὑπέστρεψε, διὰ τῆς ἐπανόδου διδάσκουσα τὸν δίκαιον, ὡς ἔτι πολλὴ τῶν ὑδάτων ἐστὶν ἡ φορά. καὶ ἐκτείνας, φησὶ, τὴν χεῖρα ἔλαβεν αὐτὴν, καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὴν κιβωτόν. εἶδες πόση τοῦ ὀρνέου ἡ εὐγνωμοσύνη, πῶς ἐπανελθοῦσα διὰ τῆς παρουσίας ἐδίδασκε τὸν

A ptura, quindecim cubitis ſuper montes exaltatam fuiſſe aquam: nunc dicit ſediſſe arcam ſuper montes Ararat, & paulatim poſtea aquam uſque ad decimum menſem decreviſſe, & tandem decimo menſe viſa fuiſſe cacumina montium. Conſidera, quæſo, juſti conſtantiam, quomodo durare potuerit tot menſibus, qui quaſi in tenebris erat incluſus. 6. *Et factum eſt*, inquit, *poſt quadraginta dies, aperuit Noë feneſtram arcæ, quam fecerat, & emiſit corvum, ut videret num ceſſaſſet aqua.* Ecce juſtus ille nondum per ſe audet reſpicere, ſed corvum mittit, B ac per illum diſcere vult, an bona rerum mutatio aliqua ſit exſpectanda. 7. *Et egreſſus*, inquit, *non rediit, donec ſiccaretur aqua a terra.* Adjecit Scriptura verbum hoc, *donec*, non quod poſtea redierit, ſed idioma eſt Scripturæ divinæ. Et hanc conſuetudinem ſæpe quis inveniet, poſſentque multa talia inveniri, ac in medium afferri: ſed ne omnia a nobis diſcentes negligentiores evadatis, vobis relinquimus, ut Scripturam ſcrutemini, & inveniatis ubinam proprietatibus & idiomatibus hujuſcemodi C utatur. Jam autem operæ precium fuerit, ut dicatur cauſa quare non redierit hæc avis. Fortaſſis avis illa, uti eſt immunda, cùm deſiiſſent aquæ, incidit in cadavera hominum & brutorum, quibus invento ſibi congruenti cibo, inſedit. Quod etiam ipſum non parvum bonæ ſpei argumentum fuit juſto. Alioqui enim, niſi conſolationem inveniſſet aliquam, reverſa utique fuiſſet. Atque ut hoc eſſe verum ſcias, poſtea juſtus meliore ſpe concepta, emittit columbam, avem mitem & familiarem, quæ miram præ ſe fert manſuetudinem, & quæ nonniſi ſeminibus paſci ſolita, ex puris eſt avibus. D *Et emiſit*, inquit, *columbam a ſe, ut videret, num ceſſaſſet aqua a facie terræ.* 9. *At columba non inventa requie pedibus ſuis, rediit ad ipſum in arcam, quia aqua erat ſuper omnem faciem terræ.* Par eſt, ut hîc diſquiramus quomodo cùm ſupra dixerit Scriptura ſancta, cacumina montium fuiſſe viſa: nunc dicit, columbam non inventa requie, ad ipſum in arcam rediiſſe, quia aqua erat ſuper omnem faciem terræ. Diligenter legamus quid ſit dictum, & ſciemus cauſam. Non enim E ſimpliciter dixit, non inventa requie: ſed appoſuit, pedibus ſuis, ut doceat nos, tametſi deſierant ex parte aliqua aquæ, & cacumina montium apparuerant, adhuc tamen ob abundantiam aquarum etiam montium cacumina limo plena fuiſſe. Et ideo columba nondum ſtare, neque convenientem ſibi cibum invenire valens, reverſa eſt, reditu ſuo docens juſtum, eſſe adhuc magnam aquarum copiam. *Et extenta*, inquit, *manu accepit illam, & introduxit illam ad ſe in arcam.* Vidiſti quanta avis manſuetudo, quomodo rediens ju-

stum docuit, ut aliquantisper adhuc longanimitatem exhiberet? 10. *Ideo & cum sustinuisset*, inquit, *adhuc septem dies, emisit columbam ex arca, 11. & reversa est ad ipsum columba ad vesperam, & habuit folium olivæ surculum in ore suo.* Non absque ratione, neque temere adjunxit, *ad vesperam*: sed ut discamus, eam tota die pastam fuisse, & invento sibi convenienti cibo, ad vesperam rediisse, in ore ferentem surculum olivæ. Tale quippe animal est, mite, & nostra familiaritate gaudens; & idcirco rediit, & olivæ surculo multum solatii justo attulit. Sed dixerit fortasse aliquis: Et ubinam invenit folium olivæ? Totum hoc factum est dispensatione divina, & quod columba invenerit, & quod ore receperit & ad justum reversa sit. Alioquin & arbor hæc semper virens est, verisimileque est postquam aquæ regressæ sunt, arborem hanc adhuc habuisse foliorum comam. 12. *Et ut exspectavit*, inquit, *adhuc septem alios dies, emisit columbam, & non adjecit ut ad illum rediret.* Vide quomodo justus in omnibus consolationem idoneam accipiat. Nam ut bona spe recreatus est cùm rediret, & olivæ folium in ore ferret: ita & nunc cùm egressa non redit, maximum illi indicium fuit, eam sufficientem invenisse refocillationem, & aquas in universum desiisse. Et hoc ita esse, audi ex sequentibus. 13. *Et factum est*, inquit, *in uno & sexcentesimo anno vitæ Noë, primo mense defecit aqua a facie terræ. Et aperuit Noë tectum arcæ quod fecerat, & vidit quod defecit aqua a facie terræ.*

5. Iterum hic me stupor invadit, ut admirari cogar justi hujus virtutem, & Dei clementiam. Quomodo enim, quæso, post tantum tempus, ut se aëri commisit, & oculos ad cælum spectandum intendit, non captus est oculis & excæcatus? Probe namque scitis, hoc contingere hominibus solere, etiam ad parvam diei partem in tenebrosis caliginosisque locis agentibus, cum subito in lucis fulgorem aspicere volunt. Justus autem ille anno integro, & tot mensibus in arca, quasi in tenebris agens, etiam nunc repente viso lucis jubare, nihil tale expertus est. Dei enim gratia erat, & patientia ab eo illi concessa, quæ etiam corporis sensus firmiores reddiderat, & potentiores quam qui a corporalibus necessitatibus vincerentur. 14. *In mense autem secundo arefacta est terra, vicesimo & septimo die mensis.* Non absque ratione tantam diligentiam adhibet divina Scriptura, sed ut discamus usque ad primum diem anni illius consummationem dilatam fuisse, quo monstraretur justi patientia, & totius orbis purgatio fieret. Deinde postquam quasi a sorde quadam abluta est omnis creatura, & de-

A δίκαιον ἔτι τινὰ μικρὰν μακροθυμίαν [a] ἐνδείξασθαι; διὸ καὶ ἐπισχών, φησιν, ἔτι ἑπτὰ ἡμέρας ἐξαπέστειλε τὴν περιστερὰν ἐκ τῆς κιβωτοῦ, καὶ ἀνέστρεψε πρὸς αὐτὸν ἡ περιστερὰ πρὸς ἑσπέραν, καὶ εἶχε φύλλον ἐλαίας κάρφος ἐν τῷ στόματι αὐτῆς. οὐχ ἁπλῶς ἐνταῦθα οὐδὲ εἰκῇ κεῖται, τὸ πρὸς ἑσπέραν, ἀλλ' ἵνα μάθωμεν ὅτι διὰ πάσης τῆς ἡμέρας διατραφεῖσα, καὶ εὑροῦσά τινα κατάλληλον δίαιταν, κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐπανῆλθεν ἐπὶ τοῦ στόματος φέρουσα κάρφος ἐλαίας. τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον, ἥμερον, καὶ ἀεὶ τὴν συνήθειαν ἐπιζητοῦν· διά τοι τοῦτο B καὶ ὑπέστρεψε, καὶ διὰ τοῦ κάρφους τῆς ἐλαίας πολλὴν παραμυθίαν ἐκόμισε τῷ δικαίῳ. ἀλλ' ἴσως ἄν τις εἴποι, καὶ πόθεν εὗρε τὸ φύλλον τῆς ἐλαίας; τὸ μὲν πᾶν ἐγίνετο τῆς τοῦ θεοῦ οἰκονομίας, καὶ τὸ εὑρεθῆναι, καὶ τὸ τὴν περιστερὰν λαβοῦσαν ἐπὶ τοῦ στόματος ἐπανελθεῖν πάλιν πρὸς τὸν δίκαιον· ἄλλως δὲ καὶ τὸ δένδρον ἀειθαλές ἐστι, καὶ εἰκὸς τῶν ὑδάτων ὑπονοστησάντων, ἔτι τὸ δένδρον τὴν τῶν φύλλων ἔχειν κόμην. καὶ ἐπισχών, φησιν, ἔτι ζ. ἡμέρας ἑτέρας ἐξαπέστειλε τὴν περιστερὰν, καὶ οὐ προσέθετο C τοῦ ἐπιστρέψαι πρὸς αὐτὸν ἔτι. ὅρα διὰ πάντων τὸν δίκαιον ἱκανὴν παραμυθίαν λαμβάνοντα. ὥσπερ γὰρ ἐπανελθούσης αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τοῦ στόματος φερούσης τὸ φύλλον τῆς ἐλαίας, χρηστὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, οὕτω καὶ νῦν τὸ ἐξελθοῦσαν μὴ ὑποστρέψαι πάλιν, δεῖγμα μέγιστον αὐτῷ παρεῖχε τοῦ πολλὴν αὐτὴν εὑρηκέναι τὴν ἄνεσιν, καὶ λῆξιν γεγενῆσθαι τῶν ὑδάτων παντελῆ. καὶ ὅτι τοῦτό ἐστιν ἀληθὲς, ἄκουσον τῶν ἑξῆς. καὶ ἐγένετο, φησι, τῷ ἑνὶ καὶ χ. ἔτει, ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Νῶε, τοῦ πρώτου μηνὸς, ἐξέλιπε τὸ ὕδωρ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. καὶ ἀπεκάλυψε D Νῶε τὴν στέγην τῆς κιβωτοῦ, ἣν ἐποίησε, καὶ εἶδεν ὅτι ἐξέλιπε τὸ ὕδωρ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

Πάλιν ἐνταῦθα ἔπεισί μοι θαυμάζειν καὶ ἐκπλήττεσθαι καὶ τοῦ δικαίου τὴν ἀρετὴν, καὶ τοῦ θεοῦ τὴν φιλανθρωπίαν. πῶς γὰρ, εἰπέ μοι, μετὰ τοσοῦτον χρόνον προσβαλὼν τῷ ἀέρι, καὶ τὰς ὄψεις ἀνατείνας εἰς τὴν τοῦ οὐρανοῦ θέαν οὐκ ἀπετυφλώθη, καὶ ἐπηρώθη τὰς ὄψεις; ἴστε γὰρ, ἴστε, ὅτι μάλιστα τοῦτο πάσχειν ἔθος [b] τοῖς ἀνθρώποις, κἂν πρὸς βραχὺ μέρος τῆς ἡμέρας ἐν σκοτεινοῖς τόποις καὶ ζοφωδεστέροις διάγοντες πρὸς τὴν τοῦ φωτὸς ἀθρόον αὐγὴν ἀτενίσαι βουληθῶσιν. ἀλλ' E ὁ δίκαιος οὗτος ἐν ἐνιαυτῷ ὁλοκλήρῳ καὶ ἐν τοσούτοις μησὶ, καθάπερ ἐν σκότῳ, διάγων ἐν τῇ κιβωτῷ, καὶ νῦν ἀθρόον πρὸς τὴν τοῦ φωτὸς αὐγὴν ἐπιδὼν, οὐδὲν τοιοῦτον ἔπαθεν. ἡ γὰρ τοῦ θεοῦ χάρις ἦν μετὰ τῆς παρασχεθείσης αὐτῷ ὑπομονῆς, ἡ καὶ τοῦ σώματος τὰς αἰσθήσεις ἰσχυρὰς ἀπεργαζομένη, καὶ ἀνωτέρας τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν ταύτας ποιοῦσα. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μηνὶ ἐξηράνθη ἡ γῆ, ἑβδόμῃ καὶ εἰκάδι τοῦ μηνός. οὐχ ἁπλῶς τὴν τοσαύτην ἀκρίβειαν ποιεῖται ἡ θεία γραφὴ, ἀλλ' ἵνα μάθωμεν, ὅτι μέχρι μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου ἡ συμπλήρωσις γεγένηται, καθ' ὃν τοῦ δικαίου ἐδείχθη ἡ ὑπομονὴ, καὶ τῆς οἰκουμένης ἁπάσης τὸ καθάρσιον γέγονεν. εἶτα ἐπειδὴ καθάπερ τινὰ ῥύπον ἀπεπλύνατο ἡ κτίσις ἅπασα, ἀποθεμένη τὸν ἀπα-

[a] Alii ἐπιδείξασθαι.

[b] Alii, τοὺς ἀνθρώπους.

σαι κηλῖδα, ἣν ἡ τῶν ἀνθρώπων κακία ἐν αὐτῇ κατεσκεύασε, καὶ φαιδρὸν αὐτῆς γέγονε τὸ πρόσωπον, τότε λοιπὸν προστάττει τὸν δίκαιον ἐξελθεῖν ἐκ τῆς κιβωτοῦ, καὶ ἐλεύθερον αὐτὸν τοῦ χαλεποῦ ἐκείνου δεσμωτηρίου, καί φησιν· εἶπε κύριος ὁ θεὸς τῷ Νῶε, ἔξελθε σὺ, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ ἡ γυνή σου, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν σου μετὰ σοῦ, καὶ πάντα τὰ θηρία ὅσα ἐστὶ μετὰ σοῦ, καὶ πᾶσα σὰρξ ἀπὸ πετεινῶν ἕως κτηνῶν, καὶ πᾶν ἑρπετὸν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς ἐξάγαγε μετὰ σεαυτοῦ, καὶ αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε ἐπὶ τῆς γῆς. σκόπει θεοῦ ἀγαθότητα, πῶς διὰ πάντων παραμυθεῖται τὸν δίκαιον. ἐπειδὴ γὰρ προσέταξεν αὐτὸν ἐξελθεῖν ἐκ τῆς κιβωτοῦ, καὶ τοὺς υἱοὺς, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰς γυναῖκας τῶν υἱῶν αὐτοῦ, καὶ τὰ θηρία πάντα, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸ τοῦτο πάλιν πολλὴν αὐτῷ κατασκεδάσῃ τὴν ἀθυμίαν, καὶ ἐναγώνιον αὐτὸν καταστήσῃ λογιζόμενον, ὡς ἐν ἐρημίᾳ ἔσται, ἐν τοσούτῳ πλάτει τῆς γῆς μόνος οἰκῶν, οὐδενὸς ὄντος ἑτέρου· εἰπὼν, ἔξελθε ἐκ τῆς κιβωτοῦ, καὶ ἐξάγαγε ἅπαντα μετὰ σεαυτοῦ, προσέθηκε, καὶ αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε ἐπὶ τῆς γῆς. ὅρα πῶς πάλιν ἄνωθεν ὁ δίκαιος οὗτος ἐκείνην δέχεται τὴν εὐλογίαν, ἣν πρὸ τῆς παραβάσεως ὁ Ἀδὰμ ἐδέξατο. ὥσπερ γὰρ ἡνίκα ἐκεῖνος ἐδημιουργήθη, ἤκουσε· καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς ὁ θεὸς λέγων, αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε καὶ κατακυριεύσατε τῆς γῆς· οὕτω καὶ οὗτος νῦν, αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε ἐπὶ τῆς γῆς. ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνος ἀρχὴ καὶ ῥίζα γέγονε πάντων τῶν γεγονότων πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, οὕτω καὶ ὁ δίκαιος οὗτος ζύμη τις καὶ ἀρχὴ καὶ ῥίζα γίνεται πάντων τῶν μετὰ τὸν κατακλυσμόν. καὶ ἐντεῦθεν λοιπὸν τὰ τῆς τῶν ἀνθρώπων συστάσεως ἀρχὴν λαμβάνει, καὶ ἡ κτίσις ἅπασα τὸν οἰκεῖον ἀπολαμβάνει κόσμον, ἥ τε γῆ πρὸς καρποφορίαν διεγειρομένη, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα διὰ τὴν τοῦ ἀνθρώπου ὑπηρεσίαν ἐδημιουργήθη. καὶ ἐξῆλθε Νῶε, φησὶ, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ αἱ γυναῖκες τῶν υἱῶν αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ θηρία, καὶ πάντα τὰ κτήνη, καὶ πᾶν πετεινὸν, καὶ πᾶν ἑρπετὸν κινούμενον ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ γένος αὐτῶν ἐξῆλθον ἐκ τῆς κιβωτοῦ. κατὰ τὸ τοῦ δεσπότου, φησὶ, πρόσταγμα δεξάμενος τὴν εὐλογίαν τὴν λέγουσαν, αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κιβωτοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ἁπάντων. καὶ ἦν λοιπὸν ἐν πάσῃ τῇ γῇ ὁ δίκαιος μόνος διάγων μετὰ τῆς γυναικὸς, καὶ τῶν παιδίων καὶ τῶν τούτων γυναικῶν. καὶ εὐθέως ἐξελθὼν τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείκνυται, καὶ ὑπέρ τε τῶν παρεληλυθότων, ὑπέρ τε τῶν μελλόντων τὰς εὐχαριστίας ἀναφέρει τῷ ἑαυτοῦ δεσπότῃ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἵνα μὴ μακρὸν ποιῶμεν τὸν λόγον, εἰς τὴν ἑξῆς ταμιευσώμεθα τὰ κατὰ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ δικαίου, μέχρι τούτου στήσαντες τὸν λόγον, καὶ παρακαλέσαντες ὑμῶν τὴν ἀγάπην διηνεκῶς τοῦτον τὸν μακάριον ἐν διανοίᾳ περιστρέφειν, καὶ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ μετὰ ἀκριβείας τὴν εὐμορφίαν καταμανθάνειν, καὶ ζηλωτὰς αὐτοῦ γίνεσθαι. σκόπει γάρ μοι πόσος αὐτοῦ τῆς ἀρετῆς ὁ πλοῦτος, ὅτι σήμερον ἐν τοσαύταις ἡμέραις τὰ κατ' αὐτὸν διηγούμενοι, οὐδέπω καὶ νῦν τέλος ἐπιθεῖναι ἰσχύσαμεν τῇ κατ' αὐτὸν ὑποθέσει. καὶ τί λέγω τέ-

A posuit omnem maculam, quam ex humana contraxerat malitia, faciesque ei pura reddita est: tunc denique præcipit ut justus ex arca exeat, liberque a gravi illo carcere fiat, & inquit: 15. *Dixit Dominus Deus ad Noë: Egredere tu, & uxor tua, & filii tui, & uxores filiorum tuorum tecum: 17. & omnes bestiæ quæcumque sunt tecum, & omnis caro a volatilibus usque ad pecora, & omne reptile quod movetur super terram educ tecum, & crescite & multiplicamini super terram.* Expende hic Dei bonitatem, quomodo per omnia justum consolatur. Nam quia imperavit illi, ut exiret ex arca ipse, & B uxor, & filii, & uxores filiorum, & bestiæ omnes: ut ne & istuc ipsum mœrorem aliquem ei afferret, & anxium relinqueret cogitantem quomodo in solitudine esset futurus, tantam terræ latitudinem solus inhabitans, nullo jam alio vivente: ideo postquam dixit: Egredere ex arca, & educ omnia tecum: addit, *Crescite & multiplicamini super terram.* Vide quomodo justus ille denuo supernam accipit benedictionem, quam ante transgressionem acceperat Adam. Nam sicut quando ille formatus est, audivit: *& benedixit eis Deus, dicens: Crescite & multiplicamini, & dominamini terræ*: ita & huic nunc dicitur: *Crescite & multiplicamini super terram.* Quippe sicut ille origo & radix fuit omnium qui nati sunt ante diluvium: ita & justus hic fermentum quoddam, origo, & radix est omnium qui post diluvium fuere: & hinc postea humanæ constitutionis principium factum est. Creatura quoque omnis suum accepit ornatum, terra ad ferendos fructus idonea facta est, aliaque omnia quæ propter hominis ministerium sunt condita. 18. *Et egressus est Noë*, inquit, *& uxor illius, & filii illius, & uxores filiorum illius cum eo; & omnes bestiæ, & omnia pecora, & omne volatile, & omne reptile quod movetur super terram juxta genus suum exierunt ex arca.* Postquam accepit mandatum a Domino & benedictionem dicentem, *Crescite & multiplicamini*, exiit ex arca cum aliis omnibus. Et posthac in tota terra solus vivebat justus ille cum uxore, & filiis, & uxoribus illorum. Mox autem ut egressus est, suum declarans gratum animum, tam pro iis quæ præterierant, quam quæ futura erant, gratias Domino agebat. Verum si placet, ne sermo sit longior, reservemus in diem posterum quæ ad gratum justi animum pertinent, missum hic facientes sermonem: & obsecrantes vestram caritatem, ut continuo beatum istum in memoria vestra geratis, & illius virtutis pulcritudinem bene discatis, quo eum imitemini. Animadverte enim, obsecro, quantus virtutis illius thesaurus, quia cum per tot dies de illo disseruerimus, nondum finem imponere narrationi potuimus eorum quæ ad illum attinent. Quid di-

Gen. 1. 28.

Noë fermentum mundi.

co finem imponere? quantacumque dixerimus, non poterimus ad culmen pertingere: sed quamvis & nos & posteri, multa de illo dicere valeamus, non tamen ad finem pervenire poterimus. Tanta res est virtus. Si enim voluerimus, poterit hic universam nostram naturam instituere, & ad virtutis imitationem inducere. Nam si ille inter tot improbos versans, neque habens familiarem aliquem, in tantum virtutis fastigium pervenisse inventus est: quæ nostra erit excusatio, cum nec talia nobis sint impedimenta, & tamen negligentes simus ad bona opera? Nolo enim dicas mihi solam illam quingentorum annorum vitam, quando subsannabatur & irridebatur, versabaturque in medio flagitiosorum: sed & annum illum, quem totum in arca transegit, qui sane conferendus mihi videtur toti tempori superiori: tantam ibi afflictionem ferre cogebatur justus ille, in tantis versans angustiis, neque respirare valens, & ferarum brutorumque convictum ferens: qui & in omnibus mentem suam solidam declarabat, & voluntatem flecti nesciam, & fidem erga Deum, per quam facile & leviter omnia sustinebat. Atque idcirco, quoniam quæ sua erant omnia afferebat, eorum etiam quæ a Deo erant, abunde potitus est. Quamvis enim multam ferret in arca angustiam, attamen terribilem tempestatem, & communem omnium internecionem effugiebat. Et propterea post angustiam illam & intolerabilem carcerem, securitatem & quietem adeptus est una cum divina benedictione; iterumque gratum animum operibus indicavit, & ubique invenies illum prima contulisse. Nam sicut in prima ætate omnem virtutem sectatus est, & a vitiis se alienavit, quibus qui tunc vivebant, infecti erant: unde neque pœnarum particeps fuit, & cum alii omnes submergerentur, ipse solus servatus est: ita rursus quia fidem quoque habuit, & cum gratiarum actione suam in arca habitationem tulit, iterum divina dona copiose illi concessa sunt. Et cum egressus ex arca, & in pristinum statum restitutus esset, statim benedictionem consequutus est, & iterum solitam præ se tulit grati animi probitatem, emissaque gratiarum actione etiam tunc majoribus beneficiis a Deo cumulatus est. Mos enim Dei est, ut si nos tenuia quædam & vilia obtulerimus, sed tamen obtulerimus, multa liberalitate nos remuneret. Et ut discas quanta sit humana tenuitas, quanta Dei magnificentia, hic mentem adhibe: nos enim si quid voluerimus offerre, quid amplius offerre possumus, quam quantum verbis gratias referimus? Ea sane quæ ipse exhibet, opere nobis præstat. Quam imparia autem sunt verba & opera? Et Dominus nullarum rerum in-

A λος ἐπιτεῖναι; ὅσα ἂν εἴπωμεν, οὐ δυνάμεθα ἐφικέσθαι, ἀλλὰ κἂν ἡμεῖς πολλὰ δυνηθῶμεν εἰπεῖν, κἂν οἱ μεθ' ἡμᾶς, οὐδὲ οὕτω πρὸς τὸ τέλος φθάσαι δυνησόμεθα· τοσοῦτόν ἐστιν ἀρετή. ἐὰν γὰρ βουληθῶμεν, ἅπασαν ἡμῶν τὴν φύσιν [a] οὗτος παιδεῦσαι δυνήσεται, καὶ πρὸς τὸν τῆς ἀρετῆς ζῆλον ἐναγαγεῖν. ὅταν γὰρ καὶ μεταξὺ τοσούτων πονηρῶν ἀναστρεφόμενος οὗτος ὁ δίκαιος, καὶ μηδένα ἔχων εὑρεῖν ὁμότροπον, πρὸς τοσοῦτον μέτρον εὑρέθη φθάνων τῆς ἀρετῆς, τίς ἡμῖν ἔσται ἀπολογία τοῖς μηδὲ τοσαῦτα κωλύματα ἔχουσι, καὶ ῥαθυμοῦσι πρὸς τὴν ταύτης κατόρθωσιν; μὴ γάρ μοι B τὴν ἐν τοῖς πεντακοσίοις ἔτεσι διαγωγὴν λέγε μόνον, ὅτι κωμῳδούμενος καὶ χλευαζόμενος διετέλει ὑπὸ τῶν τὴν κακίαν μετιόντων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν τῇ κιβωτῷ διατριβήν. ὁ γὰρ ἐνιαυτὸς ἐκεῖνος ἀντίῤῥοπος εἶναί μοι δοκεῖ τῷ παντὶ τοῖς χρόνου· τοσαύτην ἐκεῖ τὴν θλῖψιν ὑπομένειν ὁ δίκαιος ἠναγκάζετο, ἐν στενοχωρίᾳ τοιαύτῃ τυγχάνων, καὶ μηδὲ ἀναπνεῖν δυνάμενος, καὶ τὴν μετὰ τῶν θηρίων καὶ τῶν ἀλόγων διαγωγῆς ἀνεχόμενος, καὶ διὰ πάντων δεικνὺς αὐτοῦ τῆς γνώμης τὸ στεῤῥὸν, καὶ τὸ ἀκλινὲς τῆς προαιρέσεως, καὶ τὴν πίστιν ἣν περὶ τὸν Θεὸν ἐπεδείκνυτο, δι' ἣν πάντα πρᾴως καὶ κούφως ἔφερε. διά τοι τοῦτο, ἐπειδὴ τὰ C παρ' αὐτοῦ πάντα εἰσήνεγκε, καὶ τῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ μετὰ δαψιλείας ἀπήλαυσεν. εἰ γὰρ καὶ στενοχωρίαν πολλὴν ὑπέμεινεν ἐν τῇ διαγωγῇ τῆς κιβωτοῦ, ἀλλ' ὅμως τὸ κλυδώνιον τὸ φοβερὸν, καὶ τὴν πανωλεθρίαν ἐκείνην διέφυγε. καὶ διὰ τοῦτο μετὰ τὴν στενοχωρίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἀφόρητον εἱρκτὴν, καὶ ἀδείας καὶ ἀνέσεως ἀπήλαυε, καὶ τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ εὐλογίας ἠξιοῦτο, καὶ πάλιν τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην διὰ τῶν ἔργων ἐπλήρου· καὶ πανταχοῦ εὑρήσεις τὰς ἀρχὰς παρ' αὐτοῦ εἰσφερομένας. ὥσπερ δὲ τὴν προτέραν ἅπασαν ἡλικίαν τὴν ἀρετὴν μεταδιώξας, καὶ τῆς κακίας ἐκείνων ἐκτὸς γεγονὼς, οὐ συναπήλαυσεν D αὐτοῖς τῆς τιμωρίας, ἀλλὰ πάντων ὑποβρυχίων γινομένων αὐτὸς μόνος διεσώζετο· οὕτω πάλιν ἐπειδὴ πολλὴν τὴν πίστιν εἰσήνεγκε, καὶ μετ' εὐχαριστίας τῆς ἐν τῇ κιβωτῷ οἰκήσεως ἠνέσχετο, πάλιν τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἠκολούθησε μετὰ πολλῆς τῆς φιλοτιμίας. καὶ ἐξενεχθεὶς τῆς κιβωτοῦ, καὶ εἰς τὴν προτέραν διαγωγὴν ἀποκατασταθεὶς, εὐθέως εὐλογίας ἀξιοῦται, καὶ πάλιν τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδειξάμενος, καὶ τὴν κατὰ δύναμιν εὐχαριστίαν ποιησάμενος, καὶ οὕτω μειζόνων ἀξιοῦται παρὰ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ. καὶ γὰρ ἔθος τοῦτο τῷ Θεῷ, ἐπειδὰν E μικρὰ καὶ εὐτελῆ παρ' ἡμῶν εἰσενεχθῇ, ὅμως δ' οὖν εἰσενεχθῇ, πολλὴν ἡμῖν τὴν παρ' αὐτοῦ δωρεῖσθαι φιλοτιμίαν. καὶ ἵνα μάθῃς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης εὐτελείας τὴν ὑπερβολὴν, καὶ τοῦ δεσπότου σου τὴν φιλοτιμίαν, σκόπει μοι ἐνταῦθα. κἂν γὰρ βουληθῶμέν τι εἰσενεγκεῖν, τί τοσοῦτον δυνησόμεθα, ἢ ὅσον τὴν διὰ τῶν λόγων εὐχαριστίαν ἐπιδείξασθαι; τὰ μέν τοι παρ' αὐτοῦ διὰ τῶν ἔργων εἰς ἡμᾶς ἐκπληροῦται. ποῦ οὖν ἂν ἴσον γένοιτο ἔργα καὶ λόγοι; ἀνενδεὴς γὰρ ὢν ἡμῶν ὁ δεσπότης, οὐ-

a Savil. & Morel. οὗτος παιδεῦσαι δυνήσεται. Multi mss. οὕτω | παιδεῦσαι δυνησόμεθα.

δενὸς δεῖται τῶν παρ' ἡμῶν, εἰ μὴ τῶν ῥημάτων μόνον· καὶ αὐτὴν δὲ τὴν διὰ τῶν λόγων εὐχαριστίαν ἀπαιτεῖ, οὐχ ὡς ταύτης χρῄζων αὐτὸς, ἀλλ' ἵνα ἡμᾶς παιδεύσῃ εὐγνώμονας εἶναι, καὶ ἐπιγινώσκειν τὸν τῶν ἀγαθῶν χορηγόν. διὰ τοῦτο καὶ Παῦλος γράφων ἔλεγε, εὐχάριστοι γίνεσθε. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐπιζητεῖ παρ' ἡμῶν ὁ δεσπότης, ὡς τοῦτο τὸ κατόρθωμα. μὴ τοίνυν ἀγνώμονες γινώμεθα, μηδὲ δι' ἔργων εὐεργετούμενοι αὐτοὶ, ὀκνῶμεν τὴν διὰ τῶν λόγων εὐχαριστίαν ἀναφέρειν τῷ δεσπότῃ· πάλιν γὰρ εἰς ἡμᾶς τὸ κέρδος περιΐσταται. ἐὰν γὰρ ἐπὶ τοῖς φθάσασιν εὐχάριστοι γινώμεθα, καὶ πρὸς τὸ τῶν μειζόνων τυχεῖν, ἑαυτοῖς πολλὴν προευτρεπιζόμεθα τὴν παῤῥησίαν. μόνον, παρακαλῶ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ὥραν, εἰ οἷόν τε, ἀναλογιζώμεθα καθ' ἑαυτοὺς μὴ τὰς κοινὰς μόνον εὐεργεσίας, ἃς πάσῃ τῇ φύσει ὁ τῶν ὅλων δημιουργὸς κεχάρισται, ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίᾳ καὶ καθ' ἕκαστον ἡμῶν παρεχομένας. καὶ τί λέγω τὰς ἰδίᾳ καὶ καθ' ἕκαστον παρεχομένας; καὶ ὑπὲρ ὧν ἀγνοοῦντες εὐεργετούμεθα, καὶ ὑπὲρ τούτων εὐχαριστῶμεν. ἐπειδὴ γὰρ κήδεται τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, πολλὰ καὶ μὴ εἰδότας ἡμᾶς εὐεργετεῖ, καὶ πολλάκις καὶ κινδύνων ἐξαρπάζει, καὶ ἑτέρας εὐεργεσίας εἰς ἡμᾶς κατατίθεται. πηγὴ γάρ ἐστι φιλανθρωπίας, καὶ οὐδέποτε παύεται τὰ ἐκεῖθεν νάματα τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει προχέουσα. ἂν τοίνυν ταῦτα λογιζώμεθα, καὶ σπουδάζωμεν καὶ ὑπὲρ τῶν φθασάντων τὰς εὐχαριστίας ἀναφέρειν τῷ δεσπότῃ, καὶ ὑπὲρ τῶν ἑξῆς τοιούτους ἑαυτοὺς κατασκευάζειν, ὥστε μὴ ἀναξίους φανῆναι τῆς παρ' αὐτοῦ εὐεργεσίας, δυνησόμεθα καὶ πολιτείαν ἀρίστην ἐπιδείξασθαι, καὶ τῆς κακίας τὴν πεῖραν διαφυγεῖν. ἡ γὰρ μνήμη τῶν εὐεργεσιῶν ἱκανὴ διδάσκαλος ἡμῖν ἔσται τῆς κατ' ἀρετὴν πολιτείας, οὐκ ἀφιεῖσά ποτε εἰς ῥαθυμίαν ἐμπεσόντας καὶ λήθην, πρὸς τὴν κακίαν αὐτομολῆσαι. ἡ γὰρ νήφουσα καὶ ἐγρηγορυῖα ψυχὴ οὐ τότε μόνον ἐπειδὰν κατὰ ῥοῦν φέρηται τὰ πράγματα, εὐγνωμοσύνην ἐπιδείκνυται, ἀλλὰ κἂν ἐναντία τις πραγμάτων περίστασις παρακολουθήσῃ, καὶ τότε τὴν ἴσην εὐχαριστίαν ἀναφέρει, οὐδὲν ἀπὸ τῆς τῶν πραγμάτων μεταβολῆς χαυνουμένη· ἀλλὰ ταύτῃ μᾶλλον νευρουμένη, καὶ τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ κηδεμονίαν λογιζομένη, καὶ ὡς εὔπορος ὢν καὶ εὐμήχανος δύναται καὶ δι' ἐναντίων πραγμάτων, εἰ καὶ ἡμεῖς τὴν ἀκριβῆ κατάληψιν μὴ ἰσχύωμεν συνιδεῖν, τὴν ἑαυτοῦ κηδεμονίαν ἐπιδείξασθαι.

Οὕτω τοίνυν ἅπαντα τὰ καθ' ἡμᾶς διαχωροῦντες, ὅπως ἂν φέρηται τὰ πράγματα, ἡμεῖς ἓν μόνον ἔργον ἔχωμεν, τὸ διηνεκῶς αὐτῷ εὐχαριστεῖν ὑπὲρ ἁπάντων. διὰ γὰρ τοῦτο λογικοί τινες γεγόναμεν, καὶ ταύτῃ τῶν ἀλόγων διεστήκαμεν, ἵνα τὰς εὐφημίας καὶ τοὺς ὕμνους καὶ διηνεκεῖς δοξολογίας ἀναφέρωμεν τῷ τῶν ὅλων δημιουργῷ. διὰ τοῦτο καὶ ψυχὴν ἡμῖν ἐνέπνευσε, καὶ γλῶτταν ἐχαρίσατο, ἵνα τῶν παρ' αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς εὐεργεσιῶν εἰς αἴσθησιν ἐρχόμενοι, καὶ τὴν δεσποτείαν ἐπιγινώσκωμεν, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπιδειξώμεθα, καὶ τὴν κατὰ δύναμιν εὐχαριστίαν ἀναφέρωμεν τῷ δε-

A digus est, nullaque rerum nostrarum eget, præterquam verbis: atque hanc ipsam verbis prolatam gratiarum actionem exigit, non quod ea ipse opus habeat, sed vt nos doceat gratos esse, & agnoscere tantorum bonorum suppeditatorem. Et illam ob causam Paulus quoque scribens dicebat: *Grati estote.* Nihil enim sic requirit a nobis Dominus, ut istuc ipsum. Proinde ne simus ingrati, neque dum re ipsa beneficia experimur, gravemur offerre Domino verbis nostris gratiarum actionem: iterum enim lucrum B in nos redundat. Quod si de primis grati fuerimus, præterquam quod majora nanciscimur, etiam fiduciam nobis magnam comparamus. Unum hoc, obsecro, singulis diebus & horis, si fieri potest, supputemus nobiscum, non communia tantum beneficia quæ toti naturæ omnium opifex contulit, sed & privata & quotidiana: quid dico privata & quotidiana? etiam ea quæ ignorantibus nobis confert, proque his gratias agamus. Quandoquidem enim pro salute nostra solicitus est, multa etiam in nos nescios beneficia confert, sæpe etiam e periculis eripit, at- C que alia beneficia præstat. Fons enim est clementiæ, sua fluenta semper humano generi profundens. Igitur si hæc cogitemus, operamque demus ut & pro primis suis donis gratias offeramus Domino, & pro futuris sic nos præparemus, ut non videamur indigni ejus beneficiis, statim vitam egregiam instituere, & malitiæ periculum effugere poterimus. Beneficiorum enim memoria idonea nobis est magistra ad vitam virtute præditam, non sinens nos in torporem oblivionemque incidere, & ad malum declinare. Mens enim sobria & vigilans, D non solum cum feliciter res succedunt, sed etiam quando præter sententiam nostram adversa eveniunt, non minus gratias agit, nihiloque ex rerum vicissitudine remissior fit: sed magis roboratur, & ineffabilem Dei providentiam considerat, qui cum sit dives & sapiens, etiam per res adversas, quamvis hoc intelligere non possimus, suam declarare potest providentiam.

Coloss. 3. 15.

Beneficia Deus nobis confert, etiam nesciis.

E

6. Igitur sic & nos omnia nostra faciamus, ut qualitercumque cadant, unicum nostrum opus sit continuo pro illis gratias agere. Propter hoc enim rationales facti sumus, & a brutis differimus, ut laudemus, celebremus, glorificemus jugiter Dominum omnium conditorem. Eapropter & animam nobis inspiravit, & linguam dedit, ut ejus in nos beneficia sensu percipientes, dominium agnoscamus, & nos gratos exhibeamus, ac pro viribus Domino gratias

agamus. Nam si homines, quibus eadem est natura nobiscum, cum parvum aliquando ac vile nobis beneficium præstiterint, exigunt a nobis gratiarum actionem, non quod nostrum curent gratum animum, sed ut ipsi inde celebriores fiant: quanto magis id nobis faciendum in iis quæ a Deo accepimus, qui hoc solum ob nostram utilitatem vult fieri? Nam sicut cum grati sumus hominibus, qui nobis benefecerunt, illos clariores reddimus: ita & si in benignum Deum fuerimus grati, nos ipsos illustriores facimus. Quoniam non ut nostra celebratione opus habens, hoc fieri vult: sed ut quidquid id lucri est, iterum ad nos redeat, & dignos faciamus nos ipsos majoribus subsidiis. Quamvis autem non possimus id facere, ut dignum est: quî enim hoc fieri posset, cum tam fragili naturæ alligati simus? Et quid dico humanam naturam? neque ipsæ incorporeæ, & invisibiles virtutes, & principatus, & potestates, & Cherubim, & Seraphim, ut dignum est, celebrare illum possunt, etiamsi pro viribus gloriam illi offerant; nihilominus justum fuerit pro viribus gratiarum actionem offerre, & indesinenter celebrare Dominum nostrum, & per laudum voces, & per vitam optimam. Ista enim est clarissima Dei celebratio, quando per innumeras linguas gloriam ipsi offerimus. Nam qui virtute præditus est, id efficit ut omnes qui intuentur eum, Dominum ejus laudent: & celebratio hæc ei qui occasionem præbuit, magnam & ineffabilem Dei benevolentiam conciliat. Quid igitur nobis beatius foret, si non solum nostris linguis bonum Deum gloria afficeremus, sed & proximos quoque, ut nostro nomine eum celebrarent, incitaremus? Tantum enim virtutis robur est, ut innumeris linguis conditorem laudare queat. Nihil utique vitæ virtutis studiosæ comparari potest, dilecte. Unde & Dominus

Matt. 5. 16. dicebat: *Luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, & glorificent patrem vestrum qui est in cælis.* Vidisti quomodo lumen cum apparuerit, dispellat tenebras? ita & virtus, si conspicua fuerit, & malitiam fugat & erroris tenebras abigit, mentemque videntium excitat ad Deum celebrandum. Quocirca satagamus ut sic luceant opera nostra, quo & Dominus noster celebretur. Hæc autem dixit Christus, non ut ad ostentationem aliquid faciamus; absit: sed ut diligenter, & ut ipsi probatur, vitam agamus, non blasphemiæ cuipiam locum concedentes: sed id efficientes, ut bonis operibus in laudem Dei prorumpant omnes qui nos vident. Tunc enim, tunc ipsius nobis gratiam majorem conciliabimus, & pœnam effugere, bonaque ineffabilia adipisci poterimus, gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri si-

A σπότῃ. εἰ γὰρ ἄνθρωποι οἱ τῆς αὐτῆς ἡμῖν φύσεως κοινωνοῦντες, μικράν τινα πολλάκις καὶ εὐτελῆ εἰς ἡμᾶς εὐεργεσίαν καταθέμενοι, ἀπαιτοῦσι τὴν ὑπὲρ ὧν πεπόνθαμεν εὐχαριστίαν, οὐ διὰ τὴν ἡμετέραν εὐγνωμοσύνην, ἀλλ' ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐντεῦθεν λαμπρότεροι φαίνωνται· πολλῷ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ τοῦτο πλείω ποιεῖν ἡμᾶς χρὴ, τοῦ διὰ τὴν ἡμετέραν ὠφέλειαν μόνον τοῦτο γίνεσθαι βουλομένου. ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἡ γινομένη εὐχαριστία εἰς τοὺς εὐεργετηκότας, ἐκείνους λαμπροτέρους ἐργάζεται, οὕτως ἐπὶ τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ ὅταν τοῦτο ποιῶμεν, ἑαυτοὺς λαμπροτέρους ἀπεργαζόμεθα· B ἐπειδὴ οὐχὶ τῆς παρ' ἡμῶν δεόμενος εὐφημίας τοῦτο βούλεται γίνεσθαι, ἀλλ' ἵνα πάλιν εἰς ἡμᾶς περιστῇ τὸ κέρδος, καὶ μείζονος συμμαχίας ἑαυτοὺς ἀξίους καταστήσωμεν. εἰ γὰρ καὶ μὴ δυνάμεθα κατ' ἀξίαν ποτὲ τοῦτο ποιῆσαι· πῶς γὰρ, τοσαύτῃ ἀσθενείᾳ φύσεως συνδεδεμένοι; καὶ τί λέγω τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν; ἀλλ' οὐδὲ αὐταὶ αἱ ἀσώματοι καὶ ἀόρατοι δυνάμεις, καὶ αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ ἐξουσίαι, καὶ τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφεὶμ τὴν κατ' ἀξίαν δοξολογίαν ἀναφέρειν εὐχαριστοῦντες δυνήσονται· ἀλλ' ὅμως τὴν κατὰ δύναμιν ἀνενεγκεῖν εὐχαριστίαν δίκαιον ἂν εἴη, καὶ διηνεκῶς δοξάζειν τὸν ἡμέτερον δεσπότην καὶ διὰ τῆς τῶν λόγων εὐ- C φημίας, καὶ διὰ τῆς ἀρίστης πολιτείας. αὕτη γὰρ μάλιστα καὶ λαμπροτέρα γένοιτο ἡ εὐφημία, ὅταν διὰ μυρίων γλωσσῶν τὴν δοξολογίαν ἀναφέρωμεν. ὁ γὰρ ἐνάρετος ἕκαστον τῶν εἰς αὐτὸν ὁρώντων παρασκευάζει τὸν αὐτοῦ δεσπότην ἀνυμνεῖν· καὶ ἡ παρ' ἐκείνων δοξολογία πολλὴν καὶ ἄφατον τῷ τὴν αἰτίαν παρέχοντι χαρίζεται τὴν παρὰ τοῦ δεσπότου εὔνοιαν. τί οὖν ἂν ἡμῶν μακαριώτερον γένοιτο, εἰ μέλλοιμεν μὴ μόνον αὐτοὶ διὰ τῆς οἰκείας γλώττης δοξάζειν τὸν ἀγαθὸν θεὸν, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ὁμογενεῖς διεγείρειν εἰς τὴν ὑπὲρ ἡμῶν δοξο- D λογίαν; τοσαύτη γὰρ τῆς ἀρετῆς ἡ ἰσχὺς, ὡς μυρίοις στόμασι δύνασθαι τὸν δημιουργὸν ἀνυμνεῖν. οὐδὲν γὰρ ἀρίστης πολιτείας ἴσον γένοιτο, ἀγαπητέ. διὰ τοῦτο καὶ ὁ κύριος ἔλεγε· λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. εἶδες πῶς καθάπερ τὸ φῶς φανὲν ἀπελαύνει τὸ σκότος; οὕτω καὶ ἡ ἀρετὴ ὀφθεῖσα καὶ τὴν κακίαν φυγαδεύει, καὶ τὸ τῆς πλάνης σκότος ἀπελάσασα πρὸς δοξολογίαν κινεῖ τῶν ὁρώντων τὴν διάνοιαν. οὕτω τοίνυν σπουδάζωμεν ἡμῶν λάμπειν τὰ ἔργα, ὡς τὸν ἡμέτερον δοξάζεσθαι δεσπότην. E ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Χριστὸς, οὐχ ἵνα πρὸς ἐπίδειξίν τι πράττωμεν, μὴ γένοιτο· ἀλλ' ἵνα μετὰ ἀκριβείας καὶ κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν πολιτευόμενοι μήτε βλασφημίας τινὶ χώραν παρέχωμεν, καὶ διὰ τῆς τῶν ἀγαθῶν ἔργων πράξεως παρασκευάζωμεν τοὺς ὁρῶντας δοξάζειν τὸν τῶν ὅλων θεόν. τότε γὰρ, τότε καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ εὔνοιαν μειζόνως ἐπισπασόμεθα, καὶ τὴν κόλασιν διαφυγεῖν δυνησόμεθα, καὶ τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἅμα καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ κζ'.

Καὶ ᾠκοδόμησε Νῶε θυσιαστήριον τῷ κυρίῳ, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀνήνεγκεν ὁλοκάρπωσιν εἰς τὸ θυσιαστήριον.

ΕΙΔΕΤΕ χθὲς τοῦ φιλανθρώπου δεσπότου τὴν ἀγαθότητα, ὅπως τὸν δίκαιον ἐξήγαγεν ἐκ τῆς κιβωτοῦ, ἐλευθερώσας καὶ τῆς ἐκεῖ διαγωγῆς, καὶ ἀπαλλάξας τοῦ χαλεποῦ ἐκείνου καὶ ξένου δεσμωτηρίου, καὶ τῆς ὑπομονῆς αὐτῷ τὰς ἀμοιβὰς ἀποδέδωκεν εἰπὼν, αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε. μάθωμεν σήμερον τοῦ Νῶε τὴν εὐγνωμοσύνην, καὶ τὴν εὐχάριστον ψυχὴν, δι' ἧς πάλιν πλείονα καὶ πολλῷ μείζονα ἐξεκαλέσατο τοῦ θεοῦ τὴν περὶ αὐτὸν εὔνοιαν. καὶ γὰρ τοιοῦτος ὁ θεός· ἐπειδὰν ἴδῃ ἐπὶ τοῖς φθάσασιν εὐγνώμονας γεγενημένους, ἐπιδαψιλεύεται τὰς παρ' ἑαυτοῦ δωρεάς. σπουδάζωμεν τοίνυν καὶ ἡμεῖς τὴν κατὰ δύναμιν εὐχαριστίαν ἀναφέρειν τῷ δεσπότῃ ὑπὲρ τῶν ὑπαρξάντων ἡμῖν παρ' αὐτοῦ ἀγαθῶν, ἵνα καὶ μειζόνων ἀξιωθῶμεν, καὶ μηδέποτε ἐπιλανθανώμεθα τῶν παρὰ τοῦ θεοῦ εὐεργεσιῶν εἰς ἡμᾶς γεγενημένων, ἀλλὰ ἀεὶ ταῦτα στρέφωμεν ἐπὶ τῆς διανοίας τῆς ἡμετέρας, ἵνα ὑπὸ τῆς μνήμης συνωθούμενοι διηνεκῆ τὴν εὐχαριστίαν ποιώμεθα, εἰ καὶ τοσαῦται τὸ πλῆθός εἰσιν, ὡς μηδὲ ἀρκεῖν τὸν λογισμὸν τὸν ἡμέτερον ἐξαριθμήσασθαι τὴν εἰς ἡμᾶς φιλοτιμίαν αὐτοῦ γεγενημένην. τί γὰρ ἄν τις λογίσαιτο τὰ ἤδη εἰς ἡμᾶς γεγενημένα, τὰ ἐπηγγελμένα, τὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν γινόμενα· ὅτι ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παρήγαγεν, ὅτι καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν ἐχαρίσατο, ὅτι λογικοὺς ἡμᾶς ἐδημιούργησεν, ὅτι τὸν ἀέρα τοῦτον ἀναπνεῖν ἐχαρίσατο, ὅτι τὴν κτίσιν ἅπασαν διὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν παρήγαγεν, ὅτι αὐτὸς μὲν ἐβουλήθη ἐκ προοιμίων τῆς τοῦ παραδείσου διαίτης ἀπολαύειν τὸν ἄνθρωπον, καὶ ἀνώδυνον βίον ἔχειν, καὶ μόχθου παντὸς ἀπηλλαγμένον, καὶ μηδὲν ἔλαττον ἔχειν τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν ἀσωμάτων ἐκείνων δυνάμεων ἐν σώματι τυγχάνοντα, ἀλλὰ καὶ ἀνώτερον εἶναι τῶν σωματικῶν ἀναγκῶν; εἶτα ἐπειδὴ διὰ ῥαθυμίαν ὑπήχθη τῇ ἀπάτῃ τοῦ διαβόλου τῇ διὰ τοῦ ὄφεως προσαχθείσῃ, οὐδὲ οὕτω διέλιπε τὸν ἡμαρτηκότα, τὸν παραβεβηκότα εὐεργετῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ὧν ἐτιμωρήσατο, καθάπερ καὶ χθὲς ἐλέγομεν, τῆς οἰκείας φιλανθρωπίας τὴν ὑπερβολὴν ἐπεδείξατο, καὶ πολλὰ ἕτερα καὶ ἀναρίθμητα εὐεργεσιῶν εἴδη εἰς αὐτὸν κατέθετο. καὶ λοιπὸν τοῦ χρόνου προϊόντος, καὶ τοῦ γένους αὐξανομένου, καὶ εἰς κακίαν ἀποκλίναντος, ἐπειδὴ ἑώρα ἀνίατα γινόμενα τὰ τραύματα, καθάπερ ζύμην τινὰ πονηρὰν, τοὺς τῆς κακίας ἐργάτας ἠφάνισε, καταλιπὼν τὸν δίκαιον τοῦτον, ῥίζαν καὶ ἀρχὴν γενέσθαι τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους. καὶ πάλιν σκόπει πόσην περὶ αὐτὸν ἐπιδείκνυται τὴν φιλοτιμίαν. ἀπὸ τοῦ δικαίου τούτου καὶ τῶν τούτου υἱῶν ἅπασαν τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν εἰς τοσοῦτον

A mul & Spiritui sancto sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum, amen.

HOMILIA XXVII.

Et ædificavit Noe altare Domino, & accepit de omnibus pecoribus mundis, & de omnibus volucribus mundis, & obtulit holocaustum super altare. Gen. 8. 20.

1. VIDISTIS heri clementis Domini bonitatem, quomodo ex arca justum eduxit, ab ejus habitatione liberavit, ex illo tristi ac molesto carcere eripuit, & patientiam illius remuneravit, dicens: Crescite & multiplicamini. Discamus hodie quàm benevolus, & quam gratæ animæ fuerit Noë, unde ipse multo uberiorem Dei erga se benevolentiam sibi conciliaverit. Nam solet Deus cum aliquem videt qui gratus sit de prioribus, largius & cumulatius sua dona in illum profundere. Demus igitur & nos operam, ut gratiarum actiones pro virili Domino offeramus pro donis quæ ab eo pridem nobis præstita sunt, ut & majora inde consequamur, & nunquam obliviscamur Dei beneficia in nos collata: sed semper ea in mente nostra versemus, ut ad continuam gratiarum actionem eorum memoria compellamur, tametsi tot sint, ut mens nostra non sufficiat ad comprehendendum & enumerandum magnam quæ nobis contigit ex ejus liberalitate copiam. Quomodo enim quis cogitare posset ea quæ in nos jam sunt collata, quæ item promissa, quæ & quotidie conferuntur: quod ex nihilo produxerit ut essemus, quod corpus & animam dederit, quod rationales nos formaverit, quod aërem respirationi concesserit, quod creaturam omnem propter humanum genus produxerit, quod ipse quidem ab initio voluerit hominem in paradiso vitam agere citra omnem dolorem & laborem, & nihil minus habentem Angelis & incorporeis illis virtutibus, exsistentem in corpore, sed & corporalibus necessitatibus non obnoxium? Deinde quando ob negligentiam deceptione diabolica per serpentem allata supplantatus fuit, neque sic destitit prævaricatori benefacere: sed & per illa ipsa, per quæ punierat, sicut heri diximus, excellentem suam humanitatem declaravit, atque multas alias innumerasque beneficiorum species in illum collocavit. Et postea procedente tempore & crescente genere, ac in omnem malitiam vergente, quia videbat incurabilia esse vulnera, nequitiæ operatores, quasi fermentum quoddam malum delevit, relicto justo illo qui radix & origo fieret generis humani. Et vide iterum, quantam erga justum illum declaret liberalitatem: totum humanum genus ab eo & filiis ejus instauravit, & in tantam mul-

Beneficiorum Dei memoria.

titudinem excrescere curavit, paulatimque justos eligens, Patriarchas dico, præceptores dedit reliquo hominum generi, qui sua virtute omnes nos instituere, & quasi medici ægrotantes curare possint. Et modo eos in Palæstinam, modo in Ægyptum deducit, simul & servorum suorum patientiam exercens, & suam virtutem clariorem monstrans, mansitque semper eodem modo humanæ salutis curam gerens. Exhibuit Prophetas, & per illos signa & prodigia edidit. Atque, ut brevius dicam: quemadmodum enim maris fluctus, quamvis sexcenties id conemur, enumerare nunquam poterimus; ita neque beneficiorum Dei, quæ in nostram contulit naturam, varietatem. Tandem ubi vidit post tantam suam providentiam adhuc multa & ineffabili misericordia indigere humanum genus, & nihil plus fecisse vel Patriarchas, vel Prophetas, vel signa admirabilia, vel pœnas, vel admonitiones illas frequentissime adhibitas, & captivitates illas sibi invicem succedentes: quasi miseratus genus nostrum, misit ad nos animarum corporumque medicum, unigenitum suum filium, ex paternis, ut ita dicam, sinibus excitans: voluit suscepta servi forma e Virgine nasci, & nobiscum conversari, & omnia nostra ferre, ut genus nostrum peccatis oppressum jacens a terris in cælum subvehere possit. Et hoc obstupescens tonitrui filius, consideransque dilectionis divinæ excellentiam, quam erga genus nostrum declaravit, clamabat & dicebat: *Sic enim Deus dilexit mundum.* (Joan. 3. 16.) Vide quanto miraculo plena hæc dictio: *Sic* ait, rei magnitudinem expendens, quam dicturus erat: propterea ad hunc modum exorsus est: *Sic dilexit.* Dic igitur nobis beate Joannes, quomodo *sic?* dic mensuram, dic magnitudinem, doce nos excellentiam. *Sic enim dilexit Deus mundum, ut filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit in illum, non pereat, sed habeat vitam æternam.* (Causa adventus Christi.) Vidisti causam adventus filii hanc esse, ut per fidem in illum ii qui perituri erant, salutis occasionem invenirent? Quomodo quis mente conceperit magnam & admirabilem illam, & quæ omnem rationem vincit, liberalitatem, quam naturæ nostræ per donum baptismi concessit, omnium peccatorum nostrorum data remissione? Sed quid dicam? neque mens sufficit, neque sermo valet cætera enumerare. Nam quantumvis dixero, multo plura dictis prætereo. Jam quis pœnitentiæ viam cogitaverit, quam humano generi nostro ob ineffabilem misericordiam suam concessit, & post baptismi gratiam, mirabilia illa mandata, per quæ, si velimus, poterimus ejus nobis gratiam conciliare?

A πλῆθος ἐπιδιδόναι παρεσκεύασε, καὶ κατὰ μικρὸν τοὺς δικαίους ἐκλεξάμενος, τοὺς πατριάρχας λέγω, διδασκάλους ἐπέστησε τῷ λοιπῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, διὰ τῆς οἰκείας ἀρετῆς ἅπαντας ἐναγαγεῖν δυναμένους, καὶ καθάπερ ἰατροὺς, τοὺς νενοσηκότας θεραπεύειν δυναμένους. ποτὲ μὲν εἰς τὴν Παλαιστίνην, ποτὲ δὲ εἰς Αἴγυπτον κατάγει, ὁμοῦ καὶ τῶν αὐτοῦ δούλων ἐγγυμνάζων τὴν ὑπομονὴν, καὶ τὴν οἰκείαν δύναμιν περιφανεστέραν δεικνύς· καὶ διηνεκῶς οὕτω διετέλεσε φροντίζων τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας, προφήτας ἀναδεικνὺς, καὶ σημεῖα καὶ θαύματα δι' αὐτῶν ἐπιτελεῖσθαι ποιῶν. εἶτα, B ἵνα συντεμὼν εἴπω· καθάπερ γὰρ τῆς θαλάττης τὰ κύματα, κἂν μυριάκις βιασώμεθα, οὐκ ἄν ποτε δυνηθείημεν ἐξαριθμήσασθαι, οὕτως οὐδὲ τὸ ποικίλον τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ θεοῦ, ὧν περὶ τὴν ἡμετέραν φύσιν ἐπεδείξατο. τὸ δὲ τελευταῖον, ἐπειδὴ εἶδε μετὰ τοσαύτην πρόνοιαν ἔτι πολλῆς καὶ ἀφάτου φιλανθρωπίας δεομένην τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, καὶ οὐδὲν πλέον ἰσχύσαντας, οὐ τοὺς πατριάρχας, οὐ τοὺς προφήτας, οὐ τὰ θαύματα ἐκεῖνα τὰ παράδοξα, οὐ τὰς τιμωρίας καὶ τὰς νουθεσίας τὰς καθ' ἕκαστον ἐπαγομένας, καὶ τὰς αἰχμαλωσίας ἐκείνας τὰς ἐπαλλήλους, ὥσπερ οἰκτείρας τὸ γένος τὸ ἡμέτερον, C τὸν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἰατρὸν, τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἐκ τῶν κόλπων ἀναστήσας, ὡς εἰπεῖν, τῶν πατρικῶν, δούλου μορφὴν ἀναλαβόντα παρεσκεύασεν ἐκ παρθένου τεχθῆναι, καὶ σὺν ἡμῖν ἀναστραφῆναι, καὶ πάντα ὑπομεῖναι τὰ ἡμέτερα, ἵνα τὴν ἡμετέραν φύσιν κάτω που κειμένην ὑπὸ τοῦ τῶν ἁμαρτημάτων πλήθους ἀναγαγεῖν δυνηθῇ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν. καὶ τοῦτο ἐκπληττόμενος ὁ τῆς βροντῆς υἱὸς, καὶ ἐννοῶν τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ τὴν ὑπερβολὴν, ἣν περὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἐπεδείξατο, ἐβόα καὶ ἔλεγεν· οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ θεὸς τὸν κόσμον. ὅρα πόσου θαύματος γέμει ἡ λέξις· οὕτω φησὶ, τὸ μέγεθος ἀναλογιζόμενος, D ὅπερ ἤμελλεν ἐρεῖν. διὰ τοῦτο οὕτως ἤρξατο. εἰπὲ οὖν ἡμῖν, ὦ μακάριε Ἰωάννη· οὕτω, πῶς; εἰπὲ τὸ μέτρον, εἰπὲ τὸ μέγεθος, δίδαξον ἡμᾶς τὴν ὑπερβολήν. οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ δέδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον. εἶδες τὴν αἰτίαν τῆς τοῦ υἱοῦ παρουσίας ταύτην οὖσαν, ὥστε τοὺς μέλλοντας ἀπόλλυσθαι σωτηρίας ἀφορμὴν εὑρεῖν διὰ τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως; τί ἄν τις λογίσαιτο εἰς ἔννοιαν ἐλθὼν τῆς φιλοτιμίας ἐκείνης τῆς μεγάλης καὶ θαυμαστῆς, καὶ πάντα νικώσης λόγον, ἣν ἐχαρίσατο τῇ φύσει τῇ ἡμετέρᾳ διὰ τῆς τοῦ E βαπτίσματος δωρεᾶς, πάντων ἡμῖν τῶν πλημμελημάτων τὴν ἀπαλλαγὴν δωρησάμενος; ἀλλὰ τί εἴπω; οὔτε ἡ διάνοια ἐξαρκεῖ, οὐδὲ ὁ λόγος ἐξισχύει τὰ λοιπὰ ἐξαριθμήσασθαι. ὅσα γὰρ ἂν εἴπω, τοσαῦτά ἐστι τὰ λείποντα, ὡς νικᾶν τῶν ἤδη ῥηθέντων τὴν ὑπερβολήν. τί οὖν ἄν τις ἐννοήσειε τῆς μετανοίας τὴν ὁδὸν, ἣν ἐχαρίσατο διὰ τὴν ἄφατον αὐτοῦ φιλανθρωπίαν τῷ ἡμετέρῳ γένει, καὶ μετὰ τὴν τοῦ βαπτίσματος δωρεὰν τὰς ἐντολὰς τὰς θαυμαστὰς, δι' ὧν εἰ βουληθείημεν, δυνησόμεθα τὴν παρ' αὐτοῦ ῥοπὴν ἐπισπάσασθαι;

A Εἶδες, ἀγαπητὲ, ἄβυσσον εὐεργεσιῶν; εἶδες πόσας ἀπηριθμησάμεθα, οὐδέπω οὐδὲ τὸ πολλοστὸν εἰπεῖν ἠδυνήθημεν; πῶς γὰρ ἀνθρωπίνη γλῶττα δυνήσεται τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ εἰς ἡμᾶς γεγενημένα λόγῳ διελθεῖν; τούτων τοίνυν τοσούτων καὶ τηλικούτων ὄντων, πάλιν πολλῷ μείζους καὶ ἀπορρητότεραί εἰσιν αἱ εὐεργεσίαι, ἃς μετὰ τὴν ἐντεῦθεν μετάστασιν ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι ἐπηγγείλατο τοῖς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς βαδίζουσι. καὶ ἵνα δι' ὀλίγων ῥημάτων τοῦ μεγέθους αὐτῶν τὴν ὑπερβολὴν ἡμῖν παραστήσῃ, φησὶν ὁ μακάριος Παῦλος· ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. B εἶδες δωρεῶν ὑπερβολήν; εἶδες πᾶσαν ἔννοιαν ἀνθρωπίνην ὑπερβαινούσας αὐτοῦ τὰς εὐεργεσίας; ἐπὶ καρδίαν γὰρ, φησὶν, ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη. ἐὰν τοίνυν βουλώμεθα ταύτας ἀναλογίζεσθαι, καὶ τὴν κατὰ δύναμιν τὴν ἡμετέραν εὐχαριστίαν ποιῆσαι, δυνησόμεθα τὴν αὐτοῦ εὔνοιαν ἐπὶ πλέον ἐπισπάσασθαι, καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν μᾶλλον διεγερθῆναι. ἡ γὰρ τῶν εὐεργεσιῶν μνήμη ἱκανὴ προτρέψασθαι πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς πόνους, καὶ παρασκευάσαι πάντων ὑπεριδεῖν τῶν παρόντων, καὶ πρὸς τὸν τοσαῦτα εὐεργετηκότα κεχηνέναι, καὶ τὸν περὶ αὐτὸν πόθον ἀκμάζοντα καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπιδείκνυσθαι. C ἐντεῦθεν γὰρ καὶ ὁ δίκαιος οὗτος τοσαύτης ἀπήλαυσε τῆς ἄνωθεν εὐνοίας καὶ τῆς τιμῆς, ἐπειδὴ πολλὴν ὑπὲρ τῶν φθασάντων τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπεδείξατο. ἀλλ' ἵνα σαφέστερος ἡμῖν ὁ λόγος γένηται, αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τῶν σήμερον ἀνεγνωσμένων ἀναγκαῖον προθεῖναι ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης. ἐπειδὴ γὰρ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κιβωτοῦ κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ δεσπότου μετὰ τῶν υἱῶν, καὶ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς, καὶ γυναικῶν τῶν παίδων, καὶ πάντων τῶν θηρίων καὶ τῶν πετεινῶν, καὶ ἐδέξατο παρὰ τοῦ θεοῦ μετὰ τὴν ἔξοδον καὶ τὴν εὐλογίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν αὐτῷ παραμυθίαν κομίζουσαν, τὴν D λέγουσαν, αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, διδάσκουσα ἡμᾶς ἡ θεία γραφὴ τοῦ δικαίου τὴν εὐγνωμοσύνην φησί· καὶ ᾠκοδόμησε Νῶε θυσιαστήριον τῷ κυρίῳ, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀνήνεγκεν ὁλοκάρπωσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον. σκόπει μετὰ ἀκριβείας, ἀγαπητὲ, ἐκ τῶν νῦν ῥημάτων πάλιν, πῶς ἐν αὐτῇ τῇ φύσει ὁ τῶν ἁπάντων δημιουργὸς ἐναπέθετο τὴν γνῶσιν ἡμῖν ἀκριβῆ τῆς ἀρετῆς. πόθεν γὰρ, εἰπέ μοι, τοῦτο τῷ δικαίῳ ἐπῆλθεν; οὐδεὶς ἦν ἕτερος, πρὸς ὃν ἰδεῖν εἶχεν. ἀλλὰ καθάπερ ἐν ἀρχῇ ὁ ὑπὸ τοῦ E πρωτοπλάστου τεχθεὶς, Ἄβελ λέγω, οἴκοθεν κινούμενος τὴν προσαγωγὴν ἐποιήσατο μετὰ πολλῆς τῆς ἀκριβείας· οὕτω δὴ καὶ νῦν ὁ δίκαιος οὗτος ἐξ οἰκείας γνώμης καὶ προαιρέσεως ὑγιοῦς κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν, ὡς ἐνόμισε, διὰ τῶν θυσιῶν τὴν εὐχαριστίαν ἀναφέρει τῷ δεσπότῃ. καὶ ὅρα αὐτὸν μετὰ πολλῆς φιλοσοφίας ἅπαντα διαπραττόμενον. οὔτε γὰρ οἰκοδομῆς αὐτῷ ἐδέησε λαμπρᾶς, οὐ ναοῦ, οὐκ οἴκου τινὸς θαυμαστοῦ, οὐκ ἄλλου οὐδενός. ᾔδει γὰρ, ᾔδει σαφῶς, ὅτι γνώμην ἐπιζητεῖ μόνον ὁ δεσπότης. καὶ ἐξετασμένον οἰ-

A 2. Vidisti, dilecte, abyssum illius beneficiorum? Vidisti quanta enumeraverimus, sed nondum parvam eorum partem dicere potuimus? Quomodo enim humana lingua quæ a Deo nobis collata sunt pertractare posset? At licet illa tanta ac talia sint, multo majora & ineffabiliora sunt beneficia, quæ in futuro sæculo per virtutum viam incedentibus, & hinc migrantibus daturum se promisit. Quorum magnitudinem ut paucis verbis nobis commendaret beatus Paulus, inquit: *Quæ oculus non vidit, & auris non* 1.Cor.2.9.
B *audivit, & in cor hominis non ascenderunt, quæ præparavit Deus iis qui diligunt se.* Vidisti dona excellentia? vidisti beneficia illius omnem humanam cogitationem transcendentia? Dicit enim, *in cor hominis non ascenderunt.* Si igitur volumus illa animo revolvere, & pro viribus nostris gratias agere, poterimus multo majorem illius gratiam nobis conciliare, & ad virtutem magis idonei fieri. Memoria enim beneficiorum Dei sufficiens est, quæ ad virtutum labores nos adhortetur, & præparet ut præsentia omnia despiciamus, & ut ei qui tanta in nos beneficia contulit,
C tulit, adhæreamus, amorem in illum singulis diebus auctum exhibentes. Hinc etenim beatus iste tantam Dei gratiam & honorem sibi conciliavit, quia de prioribus gratias reddidit. Sed ut manifestior nobis ille sermo fiat, operæ-precium est ut initium eorum quæ hodie lecta sunt, caritati vestræ proponam. Nam postquam ex arca exivit secundum mandatum Domini cum filiis, & sua uxore, & uxoribus filiorum suorum, & omnibus feris & volatilibus, & post egressum accepit a Deo benedictionem illam tantum sibi afferentem solatii, his
D verbis: *Crescite & multiplicamini*, docens nos Scriptura justi gratum animum, dicit: 20. *Et ædificavit Noë altare Domino, & accepit de omnibus pecoribus mundis, & de omnibus volatilibus mundis, & obtulit holocaustum super altare.* Diligenter considera, carissime, ex præsentibus verbis, quomodo in natura nostra omnium conditor insevit certam virtutis scientiam. Unde enim, dic oro, justo illi hoc in mentem venisset? Nullus erat alius quem videret. Sed sicut in principio, Abel ille primi hominis filius a
E seipso commonitus, magna diligentia oblationem perfecit: sic utique nunc & justus ille, sua voluntate & arbitrio sano, quantum humanis viribus potuit, utque faciendum putavit, Domino per sacrificia gratiarum actionem retulit. Et vide quanta sapientia exsequitur omnia. Neque enim splendido opus habebat ædificio, neque templo, neque domo quapiam admirabili, neque alio quovis. Sciebat enim, sciebat utique Dominum mentem solam requirere: & exstructo

tumultuaria opera altari, cum accepisset quædam ex animalibus mundis, & ex avibus mundis, holocaustum obtulit, gratamque suam voluntatem quanta potuit facultate ostendit: quam approbans misericors Deus, & voluntatem coronavit, & iterum suam liberalitatem erga illum declaravit. Dicit enim Scriptura: 21. *Et odoratus est Dominus odorem fragrantiæ.* Vide quomodo animus offerentis fumum, & nidorem, & omnem quæ inde nascitur insuavitatem multa fragrantia implevit. Idcirco & Paulus scribens
2.Cor.2.15. dicebat: *Bonus odor Christi sumus, in iis qui salvantur, & in iis qui pereunt: & iis quidem odor mortis in mortem, illis autem odor vitæ in vitam.* *Odorem fragrantiæ.* Ne offendaris verbo crassiore: sed hujus verbi attemperatam rationem tuæ infirmitati adscribens, intellige hinc, acceptam fuisse Deo oblationem justi. Ut enim per res ipsas sciatur Dominum nullius indigere, & propter nihil aliud hæc fieri permisisse, quam ut homines ad gratum animum adduceret; propterea concessit ut igni consumerentur: ut ex iis quæ fiunt, discant ii qui offerunt, omnia propter eorum utilitatem fieri. Quare autem, dic quæso, hæc fieri omnino permittit? & in hoc nostræ infirmitatis habetur ratio. Quia enim homines paulatim a vero Dei cultu defecturi erant, & sibi deos cooptaturi, quibus sacrificia immolarent, prius voluit ut sibi dona offerrentur: quo vel sic depelleret a pernicioso errore eos quibus inde periculum imminebat.. Et ut intelligas hæc omnia concessa fuisse ob nostram infirmitatem, attende quomodo postea tem-
Circumcisio nihil perficere potest ad animæ salutem. pore procedente, voluerit circumcisionem pro lege statui, non quod ad animæ salutem perficere hæc possit aliquid: sed ut hoc grati animi indicium, quasi signum & sigillum circumferrent Judæi, & ne liceret eis commisceri gentium congressibus.

3. Hinc beatus Paulus signum hoc vo-
Rom.4.11. cat, dicens: *Et signum dedit circumcisionis, sigillum.* Nam quod ad justitiam nihil conducat, ecce & hîc justus, nondum statuta circumcisione, ad eamdem pervenit virtutem. Et quid dico? Ipse Patriarcha Abraham priusquam circumcisionem acciperet, fide sola justificatus est.
Rom.4.3. Nam *ante* circumcisionem, inquit: *credidit Abraham Deo, & reputatum est illi ad justitiam.* Quid igitur superbis Judææ in circumcisione? Disce ante hanc fuisse justos multos. Etenim Abel fide oblationem fecit, quemadmodum & Paulus di-
Heb.11.4. cit: *Fide uberiorem hostiam obtulit Abel Deo, quam Caïn*, & Enoch translatus est, & Noë ob multam justitiam tempestatem illam gravissimam effugit. Et

A οἰκοδομήσας τὸ θυσιαστήριον, καὶ λαβὼν ἀπὸ τῶν κτηνῶν τῶν καθαρῶν, καὶ ἀπὸ τῶν πετεινῶν τῶν καθαρῶν, τὰς ὁλοκαρπώσεις ἀνήνεγκε, καὶ, ὅσον εἶχε δυνάμεως, τῆς οἰκείας προαιρέσεως τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπεδείξατο· ἣν ἀποδεξάμενος ὁ φιλάνθρωπος θεὸς καὶ τὴν γνώμην ἐστεφάνωσε, καὶ τὴν παρ' ἑαυτοῦ πάλιν φιλοτιμίαν ἐπιδείκνυται. φησὶ γὰρ ἡ γραφή· καὶ ὠσφράνθη κύριος ὀσμὴν εὐωδίας. ὅρα πῶς ἡ γνώμη τοῦ προσάγοντος τὸν καπνὸν, καὶ τὴν κνίσσαν, καὶ πᾶσαν τὴν ἐντεῦθεν τικτομένην ἀηδίαν πολλῆς τῆς εὐωδίας ἐνέπλησε. διὰ τοῦτο καὶ Παῦλος ἔλεγε γράφων· ὅτι Χριστοῦ εὐωδία
B ἐσμὲν ἐν τοῖς σωζομένοις καὶ ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις, οἷς μὲν ὀσμὴ θανάτου εἰς θάνατον, οἷς δὲ ὀσμὴ ζωῆς εἰς ζωήν. [a] ὀσμὴν εὐωδίας. μὴ τῇ παχύτητι a τῆς λέξεως προσσχῇς, ἀλλὰ τῇ σαυτοῦ ἀσθενείᾳ τῶν ῥημάτων τὴν συγκατάβασιν λογισάμενος νόει ἐντεῦθεν, ὅτι δεκτὴ γέγονεν ἡ προσαγωγὴ τοῦ δικαίου. ἵνα γὰρ καὶ δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων εἰδέναι ἔχωμεν τὸ ἀνενδεὲς τοῦ δεσπότου, καὶ ὅτι δι' οὐδὲν ἕτερον ταῦτα γίνεσθαι συνεχώρησεν, ἀλλ' ἵνα εἰς εὐγνωμοσύνην [b] ἀγάγῃ τοὺς ἀνθρώπους· διὰ τοῦτο ἀφίησιν αὐτὰς τῷ b πυρὶ καταναλίσκεσθαι, ἵνα καὶ αὐτοὶ οἱ προσάγον-
C τες μάθωσιν ἐκ τῶν γινομένων, ὡς διὰ τὴν αὐτῶν ὠφέλειαν ἅπαντα γίνεται. τίνος δὲ ἕνεκεν, εἰπέ μοι, καὶ ὅλως συγχωρεῖ ταῦτα γίνεσθαι; καὶ τοῦτο πάλιν συγκαταβαίνων τῇ ἀσθενείᾳ τῇ ἀνθρωπίνῃ. ἐπειδὴ γὰρ ἔμελλον κατὰ μικρὸν οἱ ἄνθρωποι εἰς ῥαθυμίαν ἀποκλίνοντες καὶ θεοὺς ἑαυτοῖς ἐπιφημίζειν, καὶ τούτοις τὰς θυσίας ἐπιτελεῖν, προλαβὼν καταδέχεται ἑαυτῷ ταῦτα προσάγεσθαι, ἵνα οὕτω γοῦν ἀποστήσῃ τῆς ὀλεθρίας πλάνης τοὺς μέλλοντας ὑποσύρεσθαι. καὶ ὅτι διὰ συγκατάβασιν πάντα ταῦτα παρ' αὐτοῦ συνεχωρήθη, σκόπει τοῦ χρόνου προϊόντος ὅτι καὶ περιτομὴν νομοθετεῖσθαι καταδέξατο, [c] οὐχ ὡς πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς σωτηρίαν c
D συντελέσαι τι ταύτης δυναμένης, ἀλλ' ἵνα ὥσπερ σημεῖόν τι καὶ σφραγῖδα περιφέρωσι, δεῖγμα τῆς οἰκείας εὐγνωμοσύνης, οἱ τῶν Ἰουδαίων παῖδες, καὶ μὴ ἐξῇ αὐτοῖς συναναφύρεσθαι ταῖς τῶν ἐθνῶν ἐπιμιξίαις.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος Παῦλος σημεῖον αὐτὸ καλεῖ λέγων· καὶ σημεῖον ἔδωκε περιτομῆς, σφραγῖδα. ὅτι γὰρ πρὸς τὴν δικαιοσύνην οὐδὲν αὐτὴ συντελεῖ, ἰδοὺ καὶ οὗτος ὁ δίκαιος μηδέπω τῆς περιτομῆς νομοθετηθείσης
E πρὸς τοσαύτην ἔφθασεν ἀρετήν. καὶ τί λέγω; αὐτὸς ὁ πατριάρχης Ἀβραὰμ, πρὶν ἢ τὴν περιτομὴν δέξασθαι, ἀπὸ τῆς πίστεως μόνης ἐδικαιώθη. πρὸ γὰρ τῆς περιτομῆς, φησὶ, καὶ ἐπίστευσε δὲ Ἀβραὰμ τῷ θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. τί τοίνυν μέγα φρονεῖς ὦ Ἰουδαῖε ἐπὶ τῇ περιτομῇ; μάνθανε, ὅτι πρὸ ταύτης πολλοὶ δίκαιοι γεγόνασι. καὶ γὰρ ὁ Ἄβελ ἐκ πίστεως τὴν προσαγωγὴν ἐποιήσατο, καθάπερ καὶ Παῦλός φησιν· πίστει πλείονα θυσίαν Ἄβελ παρὰ Κάϊν προσήνεγκε τῷ θεῷ, καὶ Ἐνὼχ μετετέθη, καὶ ὁ Νῶε κατὰ τὴν πολλὴν δικαιοσύνην τὸν κλυδώνιον ἐκεῖνον τὸν χα-

a Morel. & Savil. hic repetunt καὶ ὠσφράνθη κύριος ὁ θεὸς ὀσμὴν εὐωδίας, quæ in mss. desunt. Mox iidem Morel. & Savil. δὲ addunt post παχύτητι contra fidem manuscriptorum.

b Alii, ἐπαγάγῃ.

c Ingens quæstio est, utrum circumcisio profuerit ad salutem. Id negat hoc loco Chrysostomus: verum res plenius tractabitur tomo ultimo.

λεπὸν διέφυγε· καὶ ὁ Ἀβραὰμ πρὸ ταύτης ἀπὸ τῆς εἰς A τὸν θεὸν πίστεως ἀνεκηρύχθη. οὕτως ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἀπὸ πίστεως τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος τῆς σωτηρίας ἐπέτυχε. διά τοι τοῦτο καὶ τὰς θυσίας συνεχώρησεν ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης αὐτῷ προσάγεσθαι, ἵνα ἐπειδὴ ἔτι ἀτελέστερον διέκειτο ἡ φύσις ἡ ἡμετέρα, ὁμοῦ καὶ τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἔχῃ ἐπιδείκνυσθαι, καὶ τῆς πρὸς τὰ εἴδωλα θεραπείας πάντη διαφύγῃ τὴν λύμην. εἰ γὰρ καὶ τοσαύτης γενομένης συγκαταβάσεως ὅμως οἱ πολλοὶ οὐ διέφυγον τὸν ὄλεθρον, εἰ μὴ τοῦτο γέγονε, πῶς ἄν τις τὴν ἐκεῖθεν διέφυγε βλάβην; καὶ ὠσφράνθη κύριος B ὁ θεὸς ὀσμὴν εὐωδίας. ἀλλ᾽ οὐκ ἐπὶ τῶν ἀγνωμόνων Ἰουδαίων οὕτως· ἀλλὰ τί; ἄκουε τοῦ προφήτου λέγοντος, θυμίαμα εἰς βδέλυγμά μοί ἐστι, μονονουχὶ δεικνύοντος τῆς προαιρέσεως τῶν προσαγόντων τὴν μοχθηρίαν. καθάπερ γὰρ ἐνταῦθα ἡ τοῦ δικαίου ἀρετὴ τὸν καπνὸν καὶ τὴν κνίσαν ὀσμὴν εὐωδίας εἰργάσατο, οὕτως ἐπ᾽ ἐκείνων ἡ τῶν προσαγόντων πονηρία τὸ θυμίαμα τὸ εὐῶδες [a] εἰς βδέλυγμα ὀσφρανθῆναι παρεσκεύασε. πανταχοῦ τοίνυν σπουδάζωμεν, παρακαλῶ, γνώμην ὑγιῆ ἐπιδείκνυσθαι. αὕτη γὰρ αἰτία γίνεται πάν- C των τῶν ἀγαθῶν. ὁ γὰρ ἀγαθὸς δεσπότης οὐ τοῖς παρ᾽ ἡμῶν γινομένοις προσέχειν εἴωθεν ὡς τῇ ἔνδοθεν διανοίᾳ, ἀφ᾽ ἧς ὁρμώμενοι ταῦτα διαπραττόμεθα, καὶ πρὸς ἐκείνην βλέπων ἢ προσίεται τὰ ὑφ᾽ ἡμῶν γινόμενα, ἢ ἀποστρέφεται. κἄν τε οὖν εὐχώμεθα, κἄν τε νηστεύωμεν, κἄν τε ἐλεημοσύνην ἐργαζώμεθα· αὗται γὰρ ἡμῶν εἰσιν αἱ πνευματικαὶ θυσίαι· κἄν τε ἕτερόν τι πνευματικὸν ἔργον ἐπιτελῶμεν, ἀπὸ γνώμης ὑγιοῦς ὁρμώμενοι τοῦτο διαπραττώμεθα, ἵνα καὶ τῶν καμάτων ἄξιον τὸν στέφανον κομισώμεθα. καὶ γὰρ ἂν εἴη τῶν ἀτοπωτάτων τὸν μὲν πόνον ἡμᾶς ὑπομένειν, τῆς δὲ ἀμοιβῆς ἀποστερεῖσθαι, ὅταν μὴ κατὰ τοὺς ὑπ᾽ αὐτοῦ D δοθέντας νόμους τὴν ἀρετὴν μετίωμεν. ἔστι γάρ, ἔστι διὰ τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν καὶ τὸ ἔργον μὴ ἐπιτελέσαντας, ἀπὸ τῆς γνώμης μόνον τὸν στέφανον κομίσασθαι. καὶ ἵνα μάθῃς, σκόπει μοι τοῦτο ἐπὶ τῆς ἐλεημοσύνης. ὅταν γὰρ ἴδῃς τὸν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἐρριμμένον, καὶ ἐσχάτῃ πενίᾳ κατεχόμενον καὶ συναλγήσῃς, τείνας τε τὴν διάνοιαν εἰς τὸν οὐρανὸν εὐχαριστήσῃς τῷ δεσπότῃ καὶ ὑπὲρ τῶν κατὰ σαυτόν, καὶ ὑπὲρ τῆς ὑπομονῆς τοῦ πένητος, κἂν μὴ δύναιο ἐπαρκέσαι καὶ λῦσαι τὸν λιμόν, ἀπὸ τῆς γνώμης ἀπηρτισμένον ἔλαβες τὸν μισθόν. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ὁ δεσπότης ἔλεγεν· ὃς ἐὰν ποτίσῃ ποτήριον ψυχροῦ μόνον εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπο- E λέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ. μή τι ψυχροῦ ποτηρίου εὐτελέστερον; ἀλλ᾽ ἡ γνώμη τὸν μισθὸν αὐτῷ προεξένησε· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου εὑρήσομεν. ἀλλ᾽ ἀναγκαῖον νῦν ταῦτα κινεῖν ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, ἵνα τούτων τὴν ἀκρίβειαν εἰδότες πολλὴν τῆς εὐγνωμοσύνης ποιῆσθε τὴν ἀσφάλειαν. ἄκουε γὰρ τί φησιν ὁ Χριστός· ὁ ἐμβλέψας γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. ὁρᾷς καὶ ἐνταῦθα πάλιν ἀπὸ τῆς μοχθηρᾶς γνώμης καὶ τὴν κατάκρισιν

a Alii, εἰς βδέλυγμα ὀφθῆναι.

Abraham ante hanc ob suam in Deum fidem celebratus fuit. Sic ab initio per fidem humanum genus salutem assequutum est. Sane propterea permisit benignus Dominus sacrificia sibi offerri, ut quoniam natura nostra imperfectius se habebat, simul & suam gratam voluntatem declarare, & idolorum perniciosum cultum effugere possit. Nam si cum tantum nobis indulserit Deus, multi tamen a ruina sibi non caverunt: si hoc non fuisset factum, quo pacto quis damnum hoc effugisset? *Et odoratus est Dominus Deus odorem fragantiæ.* At non ita est de ingratis Judæis: sed quomodo? audi Prophetam dicentem: *Thymiama in abominationem mihi est:* Isai. 1. 13 quasi ostendat voluntatis offerentium malitiam. Quemadmodum enim hîc justi virtus fumum & nidorem fecit odorem fragrantiæ: sic apud illos offerentium nequitia, bene olens thymiama in abominabilem odorem convertit. Igitur ubique studeamus, quæso, mentem afferre incorruptam. Hæc enim causa est omnium bonorum. Bonus enim Dominus non consuevit attendere ad ea quæ a nobis fiunt, sed ad internam mentem, a qua, ut hæc faciamus, impellimur, & ad hanc spectans vel approbat ea quæ a nobis fiunt, vel aversatur. Itaque sive precemur, sive jejunemus, sive eleemosynam faciamus; ipsæ enim sunt spirituales nostræ hostiæ; sive aliud spirituale quoddam opus faciamus, hoc faciamus bona mente incitati: ut & laboribus dignam referamus coronam. Esset enim perabsurdum, laborem nos sustinere, & mercede fraudari, si quidem non secundum leges ab illo nobis datas virtutem exercemus. Fieri autem potest ob magnam Dei benignitatem, ut opere nondum completo, coronam quis accipiat a sola pia mente. Et ut hoc discas, adverte, obsecro, hoc in eleemosyna. Nam si quando vides jacentem in foro, & extrema inopia detentum, & condoles, ac mente in cælum sublata gratias agis Domino, tum propter ea quæ tibi concessa sunt, tum propter inopis patientiam: etiamsi non possis explere & sedare illius famem, propter bonum propositum; consummatam recipies mercedem. Et ea de causa Dominus quoque dicebat: *Si quis potum dederit calicem aquæ frigidæ tantum in nomine discipuli,* Matt. 10. 42 *amen dico vobis, non perdet mercedem suam.* Num quid poculo aquæ frigidæ tenuius? sed animus pius mercedem inde sibi conciliat: hoc & in opposito inveniemus. Operæ-precium enim est, ut de iis loquamur caritati vestræ, quo vobis hæc accurate scientibus probitatis tutamen comparetis. Audi enim quid dicat Christus: *Qui respicit mulierem ad concupiscendum eam, jam mœchatus est eam in corde* Matt. 5. 28 *suo.* Vides & hîc iterum malam mentem sequi condemnationem, & ob inconside-

ratum intuitum, quasi completum esset adulterii opus, pœnam inferri? Itaque cum hæc sciamus, undique mentem nostram bene muniamus, ut per eam fiant accepta quæ facimus. Nam si fumum & nidorem vertit in odorem fragrantiæ: quid non e spirituali nostro faceret cultu, & quantam non gratiam cælitus nobis procuraret? *Et odoratus est*, inquit, *Dominus Deus odorem fragrantiæ.* Vidisti quæ fecerit justus, quomodo, quantum ad externum spectaculum pertinet, rem parvam: quantum autem ad animum, permagnam? Attende autem deinceps immensam clementis Domini bonitatem. *Et dixit Dominus Deus in mente sua*: 21. *Non adjiciam ultra ut maledicam terræ propter opera hominum, quia incumbit mens hominis intente in mala opera a juventute. Non igitur adjiciam, ut percutiam omnem carnem viventem, sicut feci, omnibus diebus terræ.*

4. Magnum beneficentiæ pondus; ingens clementiæ magnitudo; ineffabilis tolerantiæ exsuperantia. *Et dixit Dominus Deus in mente sua.* Illud, *in mente sua*, iterum humano more dicit, & quasi naturam nostram respiciens: *Non adjiciam ultra ut maledicam terræ propter opera hominum.* Et homini, qui primus formatus

Genes. 3.18. & 4.12. est, dicebat, cum illi malediceret: *Spinas & tribulos germinabit tibi*: Et Caïno similiter. Quia autem nunc communem omnium invexerat interitum; ut consolationem det justo & fiduciam ei addat, ne forte cogitet apud se, Quæ utilitas datæ benedictionis, & quod dixerit, *Crescite & multiplicamini*; si iterum ubi multiplicati fuerimus, pereundum sit nobis?

Gen. 1.28. Nam olim & Adamo dixerat: *Crescite & multiplicamini*: & supervenit tamen diluvium. Ut ergo ne cogitando secum talia in perpetuo angore esset, vide benignitatem Domini. *Non adjiciam*, inquit, *ultra maledicere terræ propter opera hominum.* Vide quomodo declaravit, se propter horum malitiam maledictionem terræ invexisse. Deinde ut ne putemus ipsum ideo hanc promissionem fecisse, quia ipsi jam in melius se converterant, inquit: *Quia incumbit mens hominis intente in mala opera a juventute.* Rara benignitatis species. *Quia*, inquit, *incumbit mens hominis diligenter in mala opera a juventute*: propter hoc; *Non ultra adjiciam ut maledicam terræ.* Ego enim, inquit, quæ ad me pertinent, semel atque iterum exhibui. Quia autem video malitiam ita increscere, promitto me non ultra maledicturum terræ. Deinde ostendens suæ benignitatis magnitudinem, subjunxit: *Non adjiciam igitur ultra ut percutiam omnem carnem viventem, sicut feci, omnibus diebus.* Vide, obsecro, quantam consolationem affert justo: imo non justo tantum, sed & propter suam bonitatem etiam universo hominum generi post il-

A ἐπομένην, καὶ διὰ τὴν ἀπερίσκεπτον ὄψιν, ὡς εἰς ἔργον τῆς μοιχείας ἐξελθούσης αὐτῷ, τὴν κόλασιν ἐπηρτημένην; Ταῦτα τοίνυν ἐννοοῦντες πανταχοῦ τὴν γνώμην ἡμῶν ἀσφαλισώμεθα, ἵνα αὕτη τὰ παρ' ἡμῶν γινόμενα παρασκευάσῃ εὐπρόσδεκτα γίνεσθαι. εἰ γὰρ τὸν καπνὸν καὶ τὴν κνίσσαν ὀσμὴν εὐωδίας ἐποίησε, τί οὐκ ἂν ἐργάσηται τὰς πνευματικὰς ἡμῶν ταύτας λατρείας, καὶ πόσης ἡμᾶς οὐ παρασκευάσῃ ἀπολαῦσαι τῆς ἄνωθεν εὐνοίας; καὶ ὠσφράνθη, φησὶ, κύριος ὁ θεὸς ὀσμὴν εὐωδίας. εἶδες τὰ παρὰ τοῦ δικαίου γεγενημένα, πῶς, ὅσον μὲν πρὸς τὴν ὄψιν τῶν γεγονότων, εὐτελῆ
B τυγχάνει, ἀπὸ δὲ τῆς ὑγιοῦς αὐτοῦ γνώμης καὶ πάνυ μεγάλα δείκνυται. σκόπει μοι λοιπὸν τοῦ φιλανθρώπου δεσπότου τὴν ἄπειρον ἀγαθότητα. καὶ εἶπε κύριος ὁ θεὸς διανοηθεὶς, οὐ προσθήσω ἔτι τοῦ καταράσασθαι τὴν γῆν διὰ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἔγκειται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος. οὐ προσθήσω οὖν πατάξαι πᾶσαν σάρκα ζῶσαν, καθὼς ἐποίησα, ἔτι πάσας τὰς ἡμέρας τῆς γῆς.

Πολὺς τῆς εὐεργεσίας ὁ ὄγκος, καὶ πολὺ τῆς φιλανθρωπίας τὸ μέγεθος, καὶ ἄφατος τῆς ἀνεξικακίας ἡ ὑπερβολή. καὶ εἶπε κύριος ὁ θεὸς διανοηθείς. τὸ διανοηθεὶς,
C πάλιν ἀνθρωπίνως, καὶ ὡς πρὸς τὴν ἡμετέραν φύσιν. οὐ προσθήσω ἔτι τοῦ καταράσασθαι τὴν γῆν διὰ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ πρωτοπλάστου κατηράσατο εἰπὼν, ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ· καὶ ἐπὶ τοῦ Κάϊν πάλιν ὁμοίως. ἐπεὶ οὖν καὶ νῦν τὴν τοσαύτην πανωλεθρίαν ἐπήγαγεν, ἵνα παραμυθήσηται τὸν δίκαιον, καὶ θαῤῥεῖν παρασκευάσῃ, καὶ μὴ μέλλῃ λογίζεσθαι καθ' ἑαυτὸν, τί τὸ κέρδος τῆς γεγενημένης εὐλογίας, καὶ τοῦ εἰπεῖν, αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, εἰ μέλλοιμεν πάλιν εἰς πλῆθος ἐπιδιδόντες ἀπόλλυσθαι; καὶ γὰρ καὶ ἤδη εἶπεν ἐπὶ τοῦ Ἀδὰμ, αὐξάνεσθε καὶ πλη-
D θύνεσθε, καὶ ἐπήγαγε κατακλυσμόν. ἵνα οὖν μὴ ταῦτα λογιζόμενος καὶ στρέφων ἐν τῇ διανοίᾳ διηνεκῶς τὴν ἀγωνίαν ἔχῃ, ὅρα φιλανθρωπίαν δεσπότου. οὐ προσθήσω, φησὶν, ἔτι καταράσασθαι τὴν γῆν διὰ τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων. ὅρα πῶς ἐπεσημήνατο, ὅτι διὰ τὴν τούτων μοχθηρίαν τὴν κατάραν ἐπήγαγε τῇ γῇ. εἶτα ἵνα μὴ νομίσωμεν, ὅτι ἐπειδὴ ἐπὶ τὸ βέλτιον μετεβάλοντο, διὰ τοῦτο αὐτὸς ταύτην ἐποιήσατο τὴν ὑπόσχεσιν, φησιν· ὅτι ἔγκειται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος. ξένον φιλανθρωπίας εἶδος. ἐπειδὴ ἔγκειται, φησιν, ἡ διάνοια τοῦ ἀν-
E θρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος, διὰ τοῦτο οὐκέτι προσθήσω τοῦ καταράσασθαι τὴν γῆν. ἐγὼ μὲν γὰρ, φησι, τὰ παρ' ἐμαυτοῦ καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον ἐπεδειξάμην· ἐπειδὴ δὲ ὁρῶ τὴν κακίαν αὐξανομένην, ἐπαγγέλλομαι μηκέτι καταράσασθαι τὴν γῆν. εἶτα δεικνὺς αὐτοῦ τῆς φιλανθρωπίας τὸ μέγεθος ἐπήγαγεν· οὐ προσθήσω οὖν ἔτι πατάξαι πᾶσαν σάρκα ζῶσαν, καθὼς ἐποίησα, πάσας τὰς ἡμέρας. ὅρα μοι πῶς διὰ πάντων μεγίστην χαρίζεται τῷ δικαίῳ τὴν παραμυθίαν, μᾶλλον δὲ οὐ τῷ δικαίῳ, ἀλλὰ διὰ τὴν οἰκείαν ἀγαθότητα, καὶ πάσῃ τῇ μελλούσῃ συνίστασθαι

τῇ ἀνθρώπων φύσει. τὸ γάρ, οὐ προσθήσω οὖν πατάξαι πᾶσαν σάρκα ζῶσαν, καὶ τό, καθὼς ἐποίησα, καὶ τό, πάσας τὰς ἡμέρας, τοῦτό ἐστιν ἐνδεικνυμένου, ὅτι οὐκέτι τοιοῦτον ἔσται κλυδώνιον, οὔτε τοσαύτη πανωλεθρία καταλήψεται τὴν οἰκουμένην. εἶτα καὶ τῆς εὐεργεσίας αὐτοῦ τὸ διηνεκές· ἐν πάσαις, φησί, ταῖς ἡμέραις, τουτέστι, πάντα τὸν αἰῶνα ἐπαγγέλλομαι μηκέτι τοσαύτην ἐπιδείξασθαι τὴν ἀγανάκτησιν, οὐδὲ οὕτω σύγχυσιν ἐργάσασθαι τῆς τῶν ὡρῶν κράσεως, καὶ τῆς τῶν στοιχείων θέσεως. διὸ καὶ ἐπήγαγε, σπέρμα καὶ θερισμός, ψῦχος καὶ καῦμα, θέρος καὶ ἔαρ ἡμέραν καὶ νύκτα οὐ καταπαύσουσιν. ἀκίνητός, φησιν, ἔσται αὕτη ἡ διάταξις, καὶ οὔτε ἡ γῆ διαλείψει ποτὲ τὰ παρ' ἑαυτῆς τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει χορηγοῦσα, καὶ τῶν καμάτων καὶ τῆς γεωργίας ἀποδιδοῦσα τὰς ἀμοιβάς, οὔτε αἱ τροπαὶ μετακινηθήσονται, ἀλλὰ ψῦχος καὶ καῦμα, καὶ θέρος καὶ ἔαρ καθ' ἕκαστον τοῦ ἐνιαυτοῦ κύκλον ἔσται. ἐπειδὴ γὰρ κατὰ τὸν τοῦ κατακλυσμοῦ καιρὸν ταύτης ὅλης τῆς διατάξεως σύγχυσίς τις γέγονε, καὶ καθάπερ ἐν μιᾷ νυκτί, οὕτως ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ ἐν τῇ κιβωτῷ διῆγεν ὁ δίκαιος οὗτος, διὰ τοῦτό φησι· νῦν οὔτε ἡ ἡμέρα, οὔτε ἡ νὺξ τὸν οἰκεῖον ἐλλείψει δρόμον, ἀλλὰ μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος ἀκίνητος ἔσται τούτων ἡ λειτουργία. εἶδες παράκλησιν ἀρκοῦσαν καὶ δυναμένην ἀναστῆσαι τοῦ δικαίου τὸ φρόνημα; εἶδες τῆς εὐγνωμοσύνης οἵαν δέχεται τὴν ἀμοιβήν; ἄκουε καὶ ἐκ τῶν ἐπαγομένων πάλιν τὴν ἄφατον φιλοτιμίαν. καὶ εὐλόγησε, φησίν, ὁ θεὸς τὸν Νῶε καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ. καὶ εἶπεν αὐτοῖς, αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς. καὶ ὁ τρόμος ὑμῶν καὶ ὁ φόβος ἔσται ἐπὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ ὄρνεα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης· ὑπὸ χεῖρας ὑμῖν πάντα δέδωκα. καὶ πᾶν ἑρπετὸν ὅ ἐστι ζῶν, ὑμῖν ἔσται εἰς βρῶσιν. ὡς λάχανα χόρτου δέδωκα ὑμῖν τὰ πάντα. πλὴν κρέας ἐν αἵματι ψυχῆς οὐ φάγεσθε. ἄξιον ἐνταῦθα θαυμάσαι τοῦ δεσπότου τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀγαθότητα. ὅρα γάρ μοι πάλιν τὸν δίκαιον τοῦτον τῆς αὐτῆς εὐλογίας ἀξιούμενον τῷ Ἀδάμ, καὶ τὴν ἀφαιρεθεῖσαν ἀρχὴν ἀνακαλεσάμενον διὰ τῆς οἰκείας ἀρετῆς, μᾶλλον δὲ διὰ τὴν ἄφατον τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίαν. ὥσπερ γὰρ ἐπ' ἐκείνου ἔλεγεν, αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς, καὶ ἄρχετε τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν ἑρπετῶν, καὶ πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν θηρίων τῆς γῆς, οὕτω νῦν φησι· καὶ ὁ τρόμος ὑμῶν καὶ ὁ φόβος ἔσται ἐπὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ πάντα τὰ ὄρνεα· καὶ πᾶν ἑρπετὸν ὅ ἐστι ζῶν, ὑμῖν ἔσται εἰς βρῶσιν. ὡς λάχανα χόρτου δέδωκα ὑμῖν τὰ πάντα. πλὴν κρέας ἐν αἵματι ψυχῆς οὐ φάγεσθε. ὅρα τὸν αὐτὸν κανόνα, ἑτέρως διασωζόμενον τὸν ἐπὶ τοῦ πρωτοπλάστου. καθάπερ γὰρ ἐκεῖ μετὰ τὸ πάντων ἐγχειρίσαι τὴν ἀρχήν, καὶ τῶν ἐν τῷ παραδείσῳ παρασχεῖν τὴν ἀπόλαυσιν, ἑνὸς ξύλου μόνου ἀπέχεσθαι ἐκέλευσεν· οὕτω δὴ καὶ ἐνταῦθα μετὰ τὴν εὐλο-

A lum futuro. Nam quod dicit: *Non adjiciam igitur ut percutiam omnem carnem viventem:* & quod addit, *sicut feci*; item illud, *omnibus diebus*; declarat nobis non ultra tale diluvium venturum esse, neque tantam perniciem unquam totum orbem invasuram esse. Deinde etiam indicat beneficentiæ suæ perpetuitatem. *Omnibus*, inquit, *diebus*, hoc est; In omne sæculum promitto me non inducturum hujusmodi indignationem, neque facturum tantam confusionem nec in tempestatum ratione, nec in elementorum situ. Ideo subdit: *Sementis & messis, frigus*
B *& æstus, æstas & ver die ac nocte non requiescent.* Immobilis, inquit, erit hæc ordinatio: terra nunquam desinet suppeditare quæ hominum generi necessaria, neque cessabit proferre laborum & agriculturæ præmia, neque anni partes aliis conversionibus mutabuntur: sed & frigus & calor, & æstas & ver in unoquoque anni circulo erunt. Nam quia per diluvii tempus fuit confusio quædam totius istius ordinis, & justus ille in arca erat toto illo tempore quasi continua nocte, ideo nunc inquit: Neque nox, neque dies suum relinquent cursum, sed ad usque
C sæculi consummationem immotum illorum permanebit ministerium. Vidisti dignam consolationem, quæ potuit justi animum erigere? vidisti qualem retributionem acceperit justi probitas? Sed & ex sequentibus iterum audi ineffabilem liberalitatem. 1. *Et benedixit*, inquit, *Deus Noë, & filios illius. Et dixit eis:* 2. *Crescite & multiplicamini, & implete terram, & dominemini ei. Et tremor timorque vestri erit super omnes bestias terræ, & super omnes volucres cæli, & super omnia quæ moventur super terram, & super omnes pisces maris: in manus vestras omnia dedi.* 3. *Et om-* Cap. 9.
D *ne reptile quod est vivens, vobis erit in cibum. Quasi olera herbarum dedi vobis omnia. Verumtamen carnem in sanguine animæ ne comedatis.* Dignum est ut hîc admiremur excellentem Domini bonitatem. Vide enim hîc quomodo justus ille iterum eamdem benedictionem consequitur, quam olim Adam, & ereptum recuperat principatum virtute sua, imo ineffabili Domini clementia. Nam sicut de illo dicebat, *Crescite & multiplicamini, & dominamini terræ, & imperate piscibus maris, & reptilibus, & volatilibus, & feris:* sic
E nunc inquit: *Et tremor & timor vestri erit super omnes bestias terræ, & super omnes volucres. Et omne reptile quod est vivens, vobis erit in cibum: quasi olera herbarum dedi vobis omnia. Verumtamen carnem in sanguine animæ ne comedatis.* Attende eamdem regulam, aliter servandam tamen eam quæ primo homini data fuit: sicut enim tunc, postquam ei traditum est dominium in omnia, ut frui posset omnibus quæ erant in paradiso, abstinere tantum ab unico ligno jussus est: ita & hîc post benedictionem, & postquam terribi-

lis factus est bestiis, & sub manu ejus positæ sunt aves & volatilia, inquit: *Omne* Gen.2.17. *reptile vivens vobis erit in cibum: ut olera herbarum vobis dedi omnia.* Hinc initium ductum est edendarum carnium: non ut ipsos ad ventris ingluviem paret & instruat, sed quia ex ipsis homines erant sacrificaturi, & Deo gratias acturi, ut ne viderentur quasi a consecratis abstinere; idcirco edendi facultatem concedit & multam dat utendi licentiam. *Quasi olera herbarum vobis dedi omnia.* Dein sicut Adam cæteris fruens lignis, jussus est ab uno abstinere: ita hic dictum est cum illi omnia ad esum libere sumenda permissa essent: 4. *Verumtamen carnem in sanguine animæ ne comedatis.* Quid est caro in sanguine animæ? hoc est, suffocatum. Bruti enim anima sanguis est.

5. Quia igitur sacrificia perfecturi erant ex brutis, hoc fere modo docet illos dicens: Quia sanguis mihi segregatus est, vobis caro. Hoc autem ideo facit, ut primis illis temporibus comprimat illorum impetum & propensionem ad homicidia. Et quod hoc sit verum, nempe quod hinc eos magis pios reddere voluerit, audi quæ sequuntur. 5. *Etenim vestrum sanguinem*, inquit, *animarum vestrarum, exquiram eum de manu omnium bestiarum. Et de manu hominis fratris exquiram animam hominis.* Quid ergo? Anima-ne hominis sanguis est? Non hoc dicit, absit: sed humana consuetudine usus est, ac si quis dicat alicui: Sanguinem tuum porto in manibus meis: hoc est, potestatem habeo interficiendi te. Nam quod anima hominis non sit sanguis, audi Christum dicentem: *Ne timueritis ab eis qui* Mat.10.28. *occidunt corpus, animam autem occidere non possunt.* Et vide quantam distinctionem fecerit. 6. *Qui effuderit*, inquit, *sanguinem hominis, pro sanguine ejus sanguis ipsius effundetur: quia in imagine Dei feci hominem.* Cogita, obsecro, quantum terrorem hoc verbo incussit. Etsi quod ejusdem naturæ sit, inquit, non te avocat, neque a tam perverso conatu repellit naturæ communio: sed si commiseratione fraterna depulsa totus in hoc facinus prorumpis, cogita eum ad imaginem Dei formatum esse, & quantis eum Deus dignatus sit prærogativis, & quod omni creatura præfectus sit, ac quiesce a mala voluntate. Quid ergo si innumeras quis patraverit cædes, & tantum sanguinis effuderit, quomodo dignam dabit pœnam effuso solo suo sanguine? Non hoc considera homo, sed intellige eum tale non multo post accepturum corpus incorruptibile, quod poterit continuam & æternam pœnam ferre. Illud item perpende, quam diligenter præceptum sit: nam de homine inquit, Ne effundas sanguinem: de brutis autem non dixit, Ne effundas, sed, *verumtamen carnem in sanguine animæ*

A γίαν, καὶ τὸ φοβερὸν αὐτὸν καταστῆσαι τοῖς θηρίοις, καὶ πάντα τὰ πετεινὰ, καὶ τὰ ὄρνεα ὑπὸ χεῖρα ποιῆσαι, φησι, πᾶν ἑρπετὸν ζῶν ὑμῖν ἔσται εἰς βρῶσιν· ὡς λάχανα χόρτου ὑμῖν δέδωκα τὰ πάντα. ἐντεῦθεν ἀρχὴ κρεωφαγίας γίνεται, οὐχ ἵνα εἰς γαστριμαργίαν αὐτοὺς ἀλείψῃ, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤμελλον ἐξ αὐτῶν θυσίας ἀναφέρειν οἱ ἄνθρωποι, καὶ εὐχαριστίας ποιεῖσθαι τῷ δεσπότῃ, ἵνα μὴ δόξωσιν ὡς ἀφιερωμένων ἀπέχεσθαι, διὰ τοῦτο τῆς βρώσεως τὴν ἐξουσίαν χαρίζεται, καὶ πολλὴν τὴν ἄδειαν παρέχει. ὡς λάχανα χόρτου, φησὶ, δέδωκα ὑμῖν τὰ πάντα. εἶτα καθάπερ ἐπὶ τοῦ Ἀδὰμ τοῦ ἑνὸς ξύ-
B λου ἐνετείλατο μετὰ τὴν πάντων ἀπόλαυσιν ἀπέχεσθαι, οὕτω καὶ ἐνταῦθα, μετὰ τὸ πάντων ἀδεῶς ἐπιτρέψαι τὴν ἑστίασιν, φησι· πλὴν κρέας ἐν αἵματι ψυχῆς οὐ φάγεσθε. τί οὖν βούλεται τὸ εἰρημένον; τί ἐστι κρέας ἐν αἵματι ψυχῆς; τοῦτ' ἔστι, πνικτόν. τῶν γὰρ ἀλόγων ἡ ψυχὴ τὸ αἷμα τυγχάνει.

Ἐπεὶ οὖν τὰς θυσίας ἤμελλον ἐπιτελεῖν τὰς διὰ τῶν ἀλόγων, μονονουχὶ διδάσκει αὐτοὺς λέγων, ὅτι τὸ μὲν αἷμα ἐμοὶ [a] ἀφώρισται, τὸ δὲ κρέας ὑμῖν. ταῦτα δὲ ποιεῖ, ἄνωθεν περιαναστέλλων αὐτῶν τὴν ὁρμὴν τὴν περὶ τὴν ἀνδροφονίαν. καὶ ὅτι τοῦτό ἐστιν ἀληθὲς, καὶ εὐλαβεστέ-
C ρους αὐτοὺς ἐντεῦθεν ποιῆσαι βουλόμενος [b] ταῦτα διατάττεται, ἄκουε τῶν ἑξῆς. καὶ γὰρ τὸ ὑμέτερον αἷμα, φησι, τῶν ψυχῶν ὑμῶν ἐκζητήσω αὐτὸ ἐκ χειρὸς πάντων τῶν θηρίων, καὶ ἐκ χειρὸς ἀνθρώπου ἀδελφοῦ ἐκζητήσω τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. τί οὖν; ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου τὸ αἷμα τυγχάνει; οὐ τοῦτο λέγει, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ τῇ συνηθείᾳ τῇ ἀνθρωπίνῃ κέχρηται· ὡς ἄν τις εἴποι τινὶ, τὸ αἷμά σου βαστάζω ἐν ταῖς χερσί μου, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐξουσίαν ἔχω τῆς ἀναιρέσεώς σου. ὅτι γὰρ οὐ τὸ αἷμά ἐστι τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ, ἄκουε τοῦ Χριστοῦ λέγοντος· μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ
D σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι. καὶ ὅρα τὴν διαφορὰν ὅσην ἐποιήσατο. ὁ ἐκχέων, φησὶν, αἷμα ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ αἵματος αὐτοῦ τὸ αὐτοῦ ἐκχυθήσεται, ὅτι ἐν εἰκόνι θεοῦ ἐποίησα τὸν ἄνθρωπον. ἐννόησόν μοι, ὅσον τὸν φόβον διὰ τοῦ ῥήματος ἐπετείχισεν. εἰ καὶ τὸ ὁμογενές, φησι, μὴ γίνεταί σοι κώλυμα, οὐδὲ ἡ κοινωνία τῆς φύσεως ἀφίστησί σε τῆς κακῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλὰ καὶ τὴν συμπάθειαν τὴν ἀδελφικὴν ἀπωσάμενος, ὅλος γίνῃ τοῦ μιαροῦ τούτου τολμήματος, ἐννόει ὅτι κατ' εἰκόνα θεοῦ δεδημιούργηται, καὶ ὅσης ἠξίωται παρὰ τοῦ θεοῦ τῆς προεδρείας, καὶ ὅτι πάσης τῆς
E κτίσεως τὴν ἐξουσίαν ἀναδέδεκται, καὶ παῦσαι τῆς μιαρᾶς γνώμης. τί οὖν φησιν; ἐὰν μυρίους τις ἐργάσηται φόνους, καὶ τοσαῦτα αἵματα ἐκχέῃ, πῶς τὴν ἀξίαν δώσει δίκην, τοῦ αἵματος αὐτοῦ μόνου ἐκχυθέντος; μὴ τοῦτο λογίζου ἄνθρωπε, ἀλλ' ἐννόει ὅτι τοιοῦτον μετ' οὐ πολὺ δέξεται σῶμα ἄφθαρτον, τὸ δυνάμενον διηνεκῆ καὶ αἰώνιον κόλασιν ὑπέχειν. κἀκεῖνο δὲ σκόπει, πῶς μετὰ ἀκριβείας διετάξατο. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ ἀνθρώπου φησὶ, μὴ ἐκχέῃς αἷμα· ἐπὶ δὲ τῶν ἀλόγων οὐκ εἶπε, μὴ ἐκχέῃς, ἀλλὰ, πλὴν κρέας ἐν αἵματι ψυ-

a Savil. ἀφεώρισται. Ibid. aliquot mss. τὰ δὲ κρέα.

b Savil. & Morel. ταῦτα διατάττεται. Plurimi mss. ταῦτα διαστέλλεται.

χῆς οὐ φάγεσθε. ἐκεῖ μὴ ἐκχέῃς, ἐνταῦθα μὴ φάγῃς. A εἶδες ὅσον τὸ ἀνεπαχθὲς ἔχουσιν αὐτοῦ αἱ νομοθεσίαι; πῶς κοῦφαι καὶ ῥάδιαι αἱ ἐντολαί; πῶς οὐδὲν βαρὺ οὐδὲ φορτικὸν ἐπιζητεῖ παρὰ τῆς ἡμετέρας φύσεως; λέγουσι γάρ τινες βαρὺ καὶ γεῶδες καὶ νοσοποιὸν εἶναι τὸ τῶν ἀλόγων αἷμα. ἀλλ' ἡμεῖς μὴ δι' ἐκεῖνον τὸν φιλοσοφώτερον λόγον, ἀλλὰ διὰ τὴν τοῦ δεσπότου νομοθεσίαν τὴν φυλακὴν ὀφείλομεν ἐνδείκνυσθαι. εἶτα ἵνα μάθωμεν ἀκριβῶς τίνος ἕνεκεν τοσαύτην ταύτης τῆς ἐντολῆς τὴν ἀκρίβειαν ἐποιήσατο, καὶ ὅτι ἀναχαιτίζων τῶν ἀνθρώπων τὴν φονικὴν γνώμην φησὶν, ὑμεῖς δὲ αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς· οὐχ ἁπλῶς εἶπεν ὑμεῖς δὲ, ἀλλὰ B μονονουχὶ λέγων, ὑμεῖς οἱ ὀλίγοι, οἱ εὐαρίθμητοι πᾶσαν τὴν γῆν πληρώσατε, καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς· τουτέστι, τὴν ἀρχὴν ἔχετε, καὶ τὴν ἐξουσίαν, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν. ὅρα μοι θεοῦ φιλανθρωπίαν, πῶς πρότερον μεγάλας τὰς εὐεργεσίας δωρούμενος, τότε καὶ νόμον καὶ ἐντολὴν δίδωσι. καὶ καθάπερ ἐπὶ τοῦ Ἀδὰμ μετὰ τὸ ἐγκατοικῆσαι ἐν τῷ παραδείσῳ, καὶ τὴν τοσαύτην ἀπόλαυσιν χαρίσασθαι, τότε τὴν ἀποχὴν τοῦ ξύλου ἐνετείλατο· οὕτω καὶ ἐνταῦθα μετὰ τὸ ὑποσχέσθαι μηκέτι C τοιαύτην ἐπάξειν πανωλεθρίαν, μηδὲ ἀγανάκτησιν τοιαύτην ἐπιδείξασθαι, ἀλλὰ ἀκίνητα μέχρι τῆς συντελείας ἐᾶν ἅπαντα τὰ στοιχεῖα διαμένειν, ἕκαστον τὸν οἰκεῖον δρόμον καὶ τὴν οἰκείαν τάξιν ἀποπληροῦντα, καὶ εὐλογίας αὐτοὺς ἀξιῶσαι, καὶ τὴν ἀρχαίαν ἐξουσίαν δωρήσασθαι τὴν κατὰ τῶν ἀλόγων ἁπάντων, καὶ τῆς κρεωφαγίας τὴν ἄδειαν παρασχεῖν, τότε φησὶ, πλὴν κρέας ἐν αἵματι ψυχῆς οὐ φάγεσθε. εἶδες πῶς πρότερον εὐεργετεῖ καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἄφατον ἐπιδείκνυται, καὶ τότε ἐπιτάττει; καίτοι γε ἐπ' ἀνθρώπων οὐκ ἄν ποτε τοῦτο γένοιτο. οἱ γὰρ ἄνθρωποι πρότερον βούλονται τὰ παρ' ἑαυτῶν ἐπιταττόμενα εἰς ἔργον ἐκβῆναι, καὶ D πολλὴν ἐπιδείξασθαι τὴν εὔνοιαν τοὺς τὰ ἐπιτάγματα δεχομένους, καὶ τὴν τούτων ἐκπλήρωσιν ποιουμένους, καὶ τότε ἄρα [a] ἀμείβεσθαι τοὺς πολλὴν τὴν ὑπακοὴν ἐπιδειξαμένους. ἐπὶ δὲ τοῦ κοινοῦ πάντων δεσπότου τὸ ἐναντίον· πρότερον εὐεργετεῖ καὶ τῷ πλήθει τῶν εὐεργεσιῶν ἐφέλκεται τὴν ἡμετέραν φύσιν, καὶ τότε κοῦφα καὶ ῥᾴδια ἐπιτάττει, ἵνα καὶ τῇ εὐκολίᾳ τῶν ἐπιταγμάτων καὶ τῶν προλαβούσαις εὐεργεσίαις διεγηγερμένοι, πρὸς τὴν τούτων ἐπειχθῶμεν ἐκπλήρωσιν. μὴ τοίνυν ῥαθυμῶμεν, ἀγαπητοὶ, μηδὲ ὀκνηρότεροι γινώμεθα περὶ τὴν ὑπακοὴν τῶν ἐπιταχθέντων, καὶ τὰς προλαβούσας E εὐεργεσίας λογιζόμενοι, καὶ τῶν ἐπιταγμάτων τὴν εὐκολίαν, καὶ τῶν ἐπαγγελιῶν τῶν μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ἡμῖν τεταμιευμένων· ἀλλὰ νήφωμεν καὶ περὶ τὴν ἐργασίαν σπεύδωμεν τῶν παρὰ τοῦ θεοῦ δεδομένων ἡμῖν ἐντολῶν, καὶ τὰς ὁδοὺς ἃς ἐχαρίσατο τῇ ἡμετέρᾳ φύσει πρὸς τὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν συντελούσας σωτηρίαν, μὴ ἀποπεμψώμεθα, ἀλλὰ τῷ ὑπολειπομένῳ τῆς ζωῆς ἡμῶν χρόνῳ εἰς δέον χρησάμενοι, καὶ τὰ ἡμαρτημένα ἀπονιψώμεθα, καὶ πολλὴν ἑαυτοῖς τὴν παῤῥησίαν προαπο-

[a] Septem mss. ἀμείβει.

ne comedatis. Illic dicit, ne effundas; hîc, ne comedas. Vides quam nihil molestum habeant ejus leges? quomodo levia & facilia mandata? quomodo nihil grave neque onerosum requirit a nostra natura? Dicunt enim aliqui, brutorum sanguinem, gravem, terrestrem, & multarum ægritudinum causam: at nos non propter prædictum sermonem magis ad philosophiam accommodatum, sed propter Domini mandatum id observare debemus. Deinde ut discamus quare tam diligenter hoc præceptum statuit, nempe ut cohiberet hominum sanguinarium animum, dicit: *Vos autem crescite, & multiplicamini, & implete terram, & dominamini ei.* Non temere, & absque causa dixit, *Vos autem*, sed quasi diceret, Vos qui pauci, & parvo numero estis, omnem terram implete, & dominamini ei: hoc est, dominium habete, & potestatem, & fructum. Vide, obsecro, Dei benignitatem, quomodo prius magna beneficia donat, & tunc unicum & leve mandatum dat. Et sicut Adamo, postquam concessit ut habitaret in paradiso, & tot ac tantis frueretur, tandem præcepit, ut ab unico ligno abstineret: ita & hîc postquam promisit non ultra talem se illaturum generalem stragem, neque ita se indignaturum, sed usque ad consummationem mundi immota permansura omnia elementa, ita ut quæque suum cursum & ordinem impleant; & postquam ipsi benedictionem sunt consequuti, donatique pristina super bruta omnia potestate, ac carnium esu secure permisso, tunc inquit, *Verumtamen carnem in sanguine animæ ne comedatis.* Vidisti quomodo prius benignitate ac ineffabili liberalitate utitur, & tunc demum præcipit? tametsi nunquam istud inter homines fieri soleat. Homines enim primum volunt ea quæ præcipiunt, opere compleri, eosque qui mandata excipiunt & exsequuntur, magnam exhibere benevolentiam, ac tunc utique cogitant de remunerandis iis qui multam obedientiam præ se tulerint. Contra vero communis omnium Dominus: prius enim benefacit, & multitudine beneficiorum nostram naturam ad se allicit, & postea imperat facilia atque levia, ut facilitate mandatorum & beneficiis prioribus excitati, ad ea implenda inducamur. Ne igitur negligentes simus, dilecti, neque pigri ad mandata implenda: beneficia priora cogitantes, & mandatorum facilitatem, præmiorumque post impleta mandata promissam magnitudinem: sed vigilemus, & festinemus ad exsequenda mandata a Deo nobis tradita: & ne dimittamus vias, quas ad perficiendam animarum nostrarum salutem præscripsit, sed tempore vitæ nostræ quod reliquum est bene utamur, & peccata abluamus, & magnam nobis fiduciam prius acquiramus,

Cur esus sanguinis vetitus.

Moralis epilogus.

maximeque nunc cùm adhuc residua est quadragesimæ pars.

6. Neque enim parvus est dierum numerus qui restat, si voluerimus parumper resipiscere. Hoc autem dixi, non quod solum tanto tempore opus habeat peccatorum nostrorum correctio, sed quia Dominum habemus clementem & benignum, qui non indiget multo tempore; si modo cum magno fervore & vigilantia ad ipsum accedamus, rejectis sæcularibus curis omnibus, & superno auxilio nixi. Nam & Ninivitæ tanta peccatorum multitudine aggravati, quia magnam & veram pœnitentiam egerunt, non opus habuerunt ampliore quam trium dierum tempore ad provocandam Dei bonitatem, & irritam reddendam, quæ adversum se lata erat, sententiam. Et quid dico, Ninivitæ? latro in cruce neque uno die opus habuit. Et quid dico, die uno? neque brevi hora. Tanta est Dei erga nos benignitas. Nam ubi viderit voluntatis nostræ firmum propositum, & ferventi nos desiderio ad se accedere, non tardat, neque differt: sed accelerat, suamque solitam liberalitatem exhibens, dicit: *Adhuc loquente te dicam: Ecce adsum.* Itaque exauditurus est & nos, si voluerimus in paucis diebus istis studii specimen quoddam afferre, & jejunii subsidio non abuti, atque excussa socordia continuis precibus placare Dominum, fervidas profundere lacrymas, delicta nostra sedulo confiteri, quasi medico proponere nostra vulnera, & animarum ulcera declarare, nec abjicere quam ille dat medicinam, nec non & alia quæ a nobis exiguntur afferre: contritionem cordis, compunctionem veram, largam eleemosynam; affectiones quæ mentem nostram interturbant refrenare, & ex anima eliminare: ita ut neque divitiarum cupiditate expugnemur, neque injurias illatas vindicare cupiamus, neque hostiliter in proximum affecti simus. Nihil enim, nihil utique omnium Deus ita odit & aversatur, ut hominem ultionis avidum, & in animo suo perpetuas adversus proximum servantem inimicitias. Tantum enim ejus peccati damnum est, ut misericordiam Dei revocet, nec locum habere sinat. Quod ut sciatis, evangelicam vobis parabolam refero, quomodo ille decem millium talentorum debitor, remissionem omnium a domino consequutus sit, procidit & oravit. *Misericordia* enim *motus*, inquit, *dominus ejus, etiam debitum ei remisit.* Vidisti misericordiam domini? Ille procidit, & rogavit ut longius sibi tempus præfiniretur. *Patientiam habe in me*, inquit, *& omnia tibi reddam.* Sed bonus Dominus, misericors, nostrique curam agens, supplici propitius, non solum quantum petiit, sed quantum ne cogitare quidem ausus fuit,

Jon. 3. 10. — Esai. 58. 9. — Confessio peccatorum — Matt. 18, 27

A θώμεθα, καὶ μάλιστα νῦν, ὡς ἔτι ἐνέστηκε τὸ λειπόμενον τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς μέρος.

Οὐδὲ γὰρ ὀλίγος ἐστὶν ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς ὁ ὑπολειπόμενος, εἰ βουληθείημεν μικρὸν ἀνανῆψαι. τοῦτο δὲ εἶπον, οὐκ ἐπειδὴ τοσούτου χρόνου μόνον δεῖται τῶν ἡμαρτημένων ἡμῖν ἡ διόρθωσις, ἀλλ' ἐπειδὴ δεσπότην ἔχομεν φιλάνθρωπον καὶ ἥμερον, καὶ οὐ δεῖται χρόνου πολλοῦ· μόνον ἐὰν μετὰ πολλῆς τῆς θερμότητος καὶ τῆς νήψεως αὐτῷ προσίωμεν, ἀποστήσαντες ἑαυτοὺς τῶν βεβιωμένων ἁπάντων, καὶ προσηλώσαντες τῇ ἄνωθεν ῥοπῇ. καὶ γὰρ οἱ Νινευῖται τοσούτῳ πλήθει ἁμαρτιῶν βεβαρημένοι, ἐπειδὴ πολλῇ καὶ ἀκριβεῖ τῇ μετανοίᾳ B ἐχρήσαντο, οὐκ ἐδεήθησαν πλέον ἢ τριῶν ἡμερῶν πρὸς τὸ ἐκκαλέσασθαι τοῦ θεοῦ τὴν ἀγαθότητα, καὶ τὴν κατ' αὐτῶν ἐξενεχθεῖσαν ἀπόφασιν ἄκυρον ἀποφῆναι. καὶ τί λέγω, οἱ Νινευῖται; ὁ λῃστὴς ὁ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ οὐδὲ μιᾶς ἡμέρας ἐδεήθη. καὶ τί λέγω μιᾶς ἡμέρας; οὐδὲ βραχείας ὥρας. τοσαύτη ἐστὶν ἡ περὶ ἡμᾶς τοῦ θεοῦ φιλανθρωπία. ἐπειδὰν γὰρ ἴδῃ τὸν τόνον τῆς ἡμετέρας γνώμης, καὶ πόθῳ ζέοντι προσιόντας ἡμᾶς, οὐ μέλλει, οὐδὲ ἀναβάλλεται, ἀλλὰ ταχεῖαν παρέχει τὴν παρ' ἑαυτοῦ φιλοτιμίαν, καὶ λέγει· ἔτι λαλοῦντός σου ἐρῶ, ἰδοὺ πάρειμι. [a] ἂν τοίνυν βουληθῶμεν καὶ ἡμεῖς ἐν ταῖς C ὀλίγαις ἡμέραις ταύταις σπουδήν τινα ἐπιδείξασθαι, καὶ τῇ συμμαχίᾳ τῇ ἀπὸ τῆς νηστείας εἰς δέον χρήσασθαι, καὶ τὴν ῥᾳθυμίαν ἀποτιναξάμενοι εὐχὰς ἐκτενεῖς ποιήσασθαι πρὸς τὸν δεσπότην, δάκρυα θερμὰ προχέειν, κατηγορεῖν συνεχῶς τῶν ἡμῖν πεπλημμελημένων, προτιθέναι καθάπερ ἰατρῷ τὰ ἡμέτερα τραύματα, καὶ τὰ τῆς ψυχῆς ἕλκη δεικνύναι, καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ ἰατρείαν ἐπιζητεῖν, καὶ τὰ ἄλλα τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσφέρειν, συντριβὴν διανοίας, κατάνυξιν ἀκριβῆ, ἐλεημοσύνην δαψιλῆ, τὰ λοιπὰ πάθη τὰ διαταράττοντα ἡμῶν τὸν λογισμὸν χαλινοῦν, καὶ ἐξορίζειν τῆς D ἡμετέρας ψυχῆς, καὶ μήτε ὑπὸ τῆς τῶν χρημάτων ἐπιθυμίας πολιορκεῖσθαι, μήτε μνησικακεῖν πρὸς τοὺς πλησίον, καὶ ἐχθρωδῶς διακεῖσθαι πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς. οὐδὲν γάρ, οὐδὲν οὕτως ὁ θεὸς μισεῖ καὶ ἀποστρέφεται, ὡς τὸν μνησικακοῦντα ἄνθρωπον καὶ τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἐπὶ τῆς ψυχῆς διηνεκῶς φυλάττοντα. τοσαύτη γὰρ ταύτης ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας ἡ λύμη, ὅτι καὶ φιλανθρωπίαν θεοῦ ἀνεκαλέσατο. καὶ ἵνα μάθητε, ὑπομνῆσαι ὑμᾶς βούλομαι τῆς παραβολῆς τῆς ἐν τῷ εὐαγγελίῳ κειμένης, ὅπως ἐκεῖνος ὁ τῶν μυρίων ταλάντων τὴν συγχώρησιν δεξάμενος παρὰ τοῦ δεσπότου, ἐπειδὴ προσέπεσε καὶ ἐδεήθη καὶ ἱκέτευσε. σπλαγχνι- E σθεὶς γάρ, φησιν, ὁ κύριος αὐτοῦ ἀπέλυσεν αὐτόν, καὶ τὸ δάνειον συνεχώρησεν αὐτῷ. εἶδες εὐσπλαγχνίαν δεσπότου. ἐκεῖνος προσέπιπτεν ἱκετεύων προθεσμίαν αὐτῷ δοθῆναι. μακροθύμησον γὰρ ἐπ' ἐμοί, φησι, καὶ πάντα σοι ἀποδώσω. ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς δεσπότης, ὁ κηδεμὼν καὶ φιλάνθρωπος, ἐπικαμφθεὶς τῷ ἱκέτῃ, οὐχ ὅσον ᾔτησε, τοσοῦτον παρέσχεν, ἀλλ' ὅσον οὐδὲ ἐνενόη-

[a] Unus codex a Savilio memoratus, οὐκοῦν βουληθῶμεν, quæ lectio licet omnino non placeat; attamen sententiam alioquin imperfectam plenam exhibebit. Verum non insolens est Chrysostomo cum longissimas nectit periodos, sententiam non perficere; alio videlicet ob copiam sententiarum abductus.

σε.

σε. τοιοῦτον γὰρ αὐτῷ ἔθος ἀεὶ νικᾶν καὶ προφθάνειν τὰς ἡμετέρας αἰτήσεις. ἐκείνου τοίνυν ἐνδοῦναι παρακαλέσαντος, καὶ ὑποσχομένου πᾶσαν ποιήσασθαι τὴν ἔκτισιν, ὁ ἀγαθότητι νικῶν τὰ ἡμέτερα πλημμελήματα, σπλαγχνισθεὶς λοιπὸν ἀπέλυσεν αὐτὸν, καὶ τὸ δάνειον ἀφῆκεν αὐτῷ. εἶδες τί μὲν ὁ δοῦλος ᾐτήσατο, ὅσον δὲ ὁ δεσπότης ἐχαρίσατο; ὅρα πάλιν αὐτοῦ τούτου τὴν ἀπόνοιαν. δέον γὰρ κατὰ τὴν τοσαύτην φιλανθρωπίαν καὶ τὴν ἄφατον εὐεργεσίαν τὴν εἰς αὐτὸν γεγενημένην συμπαθέστατον αὐτὸν καταστῆναι περὶ τοὺς ὁμογενεῖς, ὁ δὲ τὸ ἐναντίον ἐπιδείκνυται. ἐξελθὼν γάρ, φησιν, οὗτος αὐτὸς, ὁ τῶν μυρίων ταλάντων τὴν συγχώρησιν δεξάμενος· ἀκούετε, παρακαλῶ, μετὰ ἀκριβείας· τὰ γὰρ τούτῳ συμβάντα ἱκανὰ καθικέσθαι τῆς ἡμετέρας ψυχῆς, καὶ πεῖσαι τὸ χαλεπὸν τοῦτο νόσημα ἐξορίσαι τῆς διανοίας τῆς ἡμετέρας. οὗτος τοίνυν ἐξελθὼν εὗρεν ἕνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὃς ὤφειλεν αὐτῷ ρ΄ δηνάρια. σκόπει πόσον τὸ μέσον. ὧδε σύνδουλος ὁ ὀφείλων ρ΄ δηνάρια, ἐκεῖ δεσπότης ὁ ἀπαιτῶν, καὶ μύρια ἦν τάλαντα· καὶ ὅμως ἐπειδὴ εἶδεν ἱκετεύοντα καὶ παρακαλοῦντα, συνεχώρησεν· οὗτος δὲ κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε λέγων, ἀπόδος μοι εἴ τι ὀφείλεις. τί οὖν; πεσὼν, φησιν, ὁ σύνδουλος αὐτοῦ. ὅρα πῶς συνεχῶς στρέφει τὸ ῥῆμα τοῦτο ὁ εὐαγγελιστὴς, ὁ σύνδουλος αὐτοῦ, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἵνα μάθωμεν, ὅτι οὐδὲν μεταξὺ αὐτῶν τὸ μέσον. καὶ ὅμως τὴν αὐτὴν ἱκετηρίαν πρὸς αὐτὸν ἐποιήσατο, ἣν καὶ οὗτος πρὸς τὸν δεσπότην λέγων· μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πάντα σοι ἀποδώσω. ὁ δὲ, φησιν, ἀπελθὼν ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως οὗ ἀποδῷ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ. ὢ τῆς ἀγνωμοσύνης ὑπερβολή. ἔναυλον ἔχων τὴν μνήμην τῆς τοσαύτης γενομένης φιλοτιμίας, οὐδὲ οὕτως ἠνέσχετο συμπαθές τι λογίσασθαι· ἀλλὰ πρότερον μὲν ἔπνιγε, νῦν δὲ καὶ εἰς δεσμωτήριον ἐνέβαλεν.

Ἀλλ' ὅρα τί γίνεται. ἰδόντες δέ, φησιν, οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ ἐλυπήθησαν, καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ αὐτῶν πάντα τὰ γινόμενα. οὐκ ἐκεῖνος ὁ πεπονθώς· πῶς γάρ, καθειργμένος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ; ἀλλ' οἱ σύνδουλοι, οἱ μηδὲν ἠδικημένοι, ὡς ἀδικηθέντες οὕτως ἠνιάθησαν, καὶ ἐλθόντες ἅπαντα ἐμήνυσαν. ἀλλ' ὅρα τοῦ δεσπότου λοιπὸν τὴν ἀγανάκτησιν. τότε προσκαλεσάμενος αὐτὸν, φησι, λέγει, δοῦλε πονηρέ. ἀληθῶς ἐντεῦθέν ἐστιν ἰδεῖν ὅσος τῆς μνησικακίας ὁ ὄλεθρος. ἡνίκα γὰρ τὰ μύρια τάλαντα ἐμεθόδευεν, οὐκ ἐκάλεσεν αὐτὸν πονηρὸν, ἀλλὰ νῦν ὅτε περὶ τὸν σύνδουλον γέγονεν ἀπηνής. πονηρὲ δοῦλε, φησι, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με. ὅρα πῶς δείκνυσιν αὐτοῦ τῆς κακίας τὴν ὑπερβολήν. μὴ γὰρ πλέον τι ἐπεδείξω, φησίν; οὐχὶ ῥήματα ψιλὰ ἐποιήσω, καὶ δεξάμενός σου τὴν ἱκεσίαν, πᾶσαν ἐκείνην τὴν μεγάλην καὶ ἀπόρρητον ὀφειλὴν συνεχώρησα; οὐκ ἔδει καί σε ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγώ σε ἠλέησα; ποίας ἂν εἴης ἄξιος συγγνώμης, εἰ ἐγὼ μὲν ὁ

A dedit. Is enim ejus mos est, ut vincat, & præveniat petitiones nostras. Illo itaque orante ut severitatem Dominus remitteret, & promittente soluturum se omnia, Dominus bonitate sua vincens nostra delicta, misericordia motus, dimisit eum, debitumque totum ei remisit. Vidisti quid servus oraverit, & quantum ei dominus dimiserit? vide e diverso & servi insolentiam: cum deberet enim secundum tantam benignitatem & ineffabilem beneficentiam sibi exhibitam, & ipse erga proximum bene affectus esse, contrario prorsus modo se gessit. Egressus enim, inquit, ille qui

B decem millium talentorum remissionem assequutus erat. Audite, obsecro, diligenter: quæ illi acciderunt, sufficiunt ad corripiendas animas nostras, & ad persuadendum ut tollatur gravis ille morbus e mente nostra. Hic igitur, inquit, egressus invenit unum e conservis suis, qui debebat sibi centum denarios. Vide quantum interest. Hîc conservus debebat centum denarios, illic dominus erat qui repetebat decem millia talentorum: nihilominus quia vidit supplicantem & orantem, dimisit. At iste apprehensum servum suffocabat, di-

C cens: Redde mihi si quid debes. Quid igitur? *Procidens*, inquit, *conservus ejus*. Vide quomodo subinde Evangelista verbum, *conservus*, versat, non temere, sed ut discamus illos pares omnino fuisse. Verumtamen conservus ei supplicabat eodem modo, quo ille antea domino, dicens: *Patientiam habe in me, & omnia tibi reddam.* Ille autem, inquit, egressus, conjecit illum in carcerem, donec omne debitum sibi numeraret. O animum summe ingratum! adhuc recenti memoria tenebat, quanta dominus liberalitate secum ege-

D rat, neque sic aliqua commiseratione motus est: sed prius quidem suffocabat, nunc vero in carcerem conjecit.

7. Cæterum vide quid sequatur. *Ut viderunt*, inquit, *conservi illius*, *contristati sunt*: & ut venerunt ad dominum suum, rem omnem declararunt. Non ille quidem qui ita male affectus erat; quomodo enim potuisset, in carcerem conjectus? sed alii conservi, & qui nulla injuria affecti, quasi injuria affecti, ita mœsti erant, dominumque adeuntes, rem narraverunt. Jam vide domini indignationem. Tunc accersito eo, inquit, dicit:

E *Serve nequam.* Vere hîc videre licet quam perniciosum sit injuriarum reminisci. Quoniam cum decem millia talenta exigebat, non vocavit eum malum: sed nunc cum conservo crudelis fuit: *Serve nequam*, inquit, *omne debitum remisi tibi, quia rogasti me.* Vide quomodo declarat ingentem ejus malitiam. Num aliquid amplius fecisti? inquit. Nonne paucula tantum verba dixisti, & suscepta petitione tua totum illud grande & immensum debitum remisi? *Nonne & te misereri oportebat conservi tui, sicut ego tui misertus sum?* Qua dignus eris venia, si ego dominus tuus

tantum pondus debitorum propter illa nuda verba dimisi : tu autem conservi tui, qui est ejusdem naturæ, non es misertus, neque inflecti potuisti, neque recordatus eorum quæ a me tibi concessa sunt, ullam commiserationem præ te tulisti : sed inhumanus fuisti & crudelis, conservique misereri noluisti? idcirco hîc tandem re ipsa disces quantorum tibi ipsi malorum auctor fueris. *Et iratus dominus ejus tradidit illum tortoribus.* Vide & nunc ipsum irasci ob inhumanitatem erga servum, & tortoribus illum tradere : id quod prius non fecit, cum tot debitorum reus esset, nunc fieri jubet. *Tradidit* enim *illum tortoribus, donec omne debitum redderet* : donec, inquit, decem millia talenta, quæ jam remissa erant, dinumeraret. Magna & ineffabilis Dei clementia : cum ipse quidem debitum repeteret, ad nudas tantum preces totum remittit : cum autem in conservum videt crudelem & inhumanum, suam revocat liberalitatem, monstrans illi ex re ipsa quo pacto non tam illum, quam se ipsum offendisset. Et sicut ille conservum in carcerem conjecit, donec debitum redderet : ita & ipse tortoribus traditur, donec quod debebat numeraret. Hæc autem non de talentis & denariis simpliciter dixit, sed de peccatis erat sermo & delictorum magnitudine, ut discamus, nos quidem infinitorum peccatorum pœnas Domino debentes, propter ineffabilem illius misericordiam, remissionem ab ipso accipere. Si vero erga conservos & proximos, & eos qui eamdem quam nos naturam sortiti sunt, crudeles & inhumani fuerimus, & quæ in nos commissa sunt non dimiserimus, sed pro re frivola molesti fuerimus; quantum enim interest inter centum denarios, & decem millia talenta; tantum & inter ea quæ nos in Dominum, & ea quæ congeneres in nos deliquerunt; tunc & nos in indignationem Domini incidemus, & ea quæ jam antea dimissa erant, solvere iterum in tormentis cogemur. Porro ut diligenter discamus parabolam hanc ob animarum nostrarum salutem a Domino adductam, audi quæ

Matt. 18. 34 inferuntur : *Sic & Pater vester cælestis faciet vobis*, inquit, *si non unusquisque fratri suo remiseritis e cordibus vestris delicta illorum.* Magnum parabolæ lucrum, modo attendere voluerimus. Quid enim tantum poterimus dimittere, quantum nobis a Domino dimittitur? Et nos quidem si hoc voluerimus, conservis remittimus; ipsi vero a Domino remissionem accipimus. Et vide ut diligenter singula sunt dicta. Non enim dixit simpliciter, *si non dimiseritis hominibus peccata* : sed, *si non unusquisque fratri suo remiseritis e*

A δεσπότης σου τοσοῦτον ὄγκον [a] ὀφειλημάτων διὰ τὰ ψιλὰ ἐκεῖνα ῥήματα συνεχώρησα, σὺ δὲ τὸν σύνδουλόν σου τὸν ὁμογενῆ οὐκ ἠλέησας, οὐδὲ ἐπεκάμφθης, οὐδὲ εἰς μνήμην ἐλθὼν τῶν ὑπαρξάντων σοι παρ' ἐμοῦ, ἐπεδείξω τινὰ περὶ αὐτὸν συμπάθειαν, ἀλλ' ἀνελεὴς ἐγένου καὶ ὠμὸς, καὶ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου οὐκ ἠθέλησας; διὰ τοῦτο ἐνταῦθα μαθήσῃ διὰ τῆς πείρας ὅσων κακῶν ἑαυτῷ αἴτιος κατέστης. καὶ ὀργισθεὶς ὁ κύριος αὐτοῦ παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς. ὅρα καὶ νῦν αὐτὸν ὀργιζόμενον διὰ τὴν εἰς τὸν σύνδουλον ἀπανθρωπίαν, καὶ τοῖς βασανισταῖς παραδιδόντα· καὶ ὅπερ πρότερον

B οὐκ ἐποίησεν, ἡνίκα τοσούτοις τοῖς ὀφλήμασιν ὑπεύθυνος ἦν, νῦν κελεύει γίνεσθαι. παρέδωκε γὰρ αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς ἕως οὗ ἀποδῷ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον. ἕως οὗ, φησι, τὰ μύρια τάλαντα, ὧν τὴν συγχώρησιν ἤδη λαβὼν ἀπῆλθε, ταῦτα καταβάλλῃ. μεγίστη καὶ ἄφατος ἡ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπία· ἡνίκα μὲν γὰρ αὐτὸς ἐμεθόδευεν, ἐπειδὴ τὴν ἱκεσίαν ἐποιήσατο, συνεχώρησεν· ἐπειδὴ δὲ εἶδεν αὐτὸν περὶ τὸν σύνδουλον ὠμὸν καὶ ἀπάνθρωπον γεγονότα, τότε λοιπὸν τὴν οἰκείαν ἀνακαλεῖται φιλοτιμίαν, δεικνὺς αὐτῷ διὰ τῶν πραγμάτων αὐτῶν, ὡς οὐ τοσοῦτον ἐκεῖνον ἠδίκησεν, ὅσον

C ἑαυτόν. καὶ καθάπερ ἐκεῖνος εἰς φυλακὴν ἔβαλεν ἕως οὗ ἀποδῷ τὸ ὀφειλόμενον, οὕτω καὶ αὐτὸς τοῖς βασανισταῖς παραδέδωκεν, ἕως οὗ ἅπασαν καταθῇ τὴν ὀφειλήν. ταῦτα δὲ οὐ περὶ ταλάντων καὶ περὶ δηναρίων ἁπλῶς εἴρηκεν, ἀλλὰ περὶ ἁμαρτίας ὁ λόγος καὶ μεγέθους πλημμελημάτων, ἵνα μάθωμεν ὅτι ἡμεῖς μὲν μυρίων πλημμελημάτων δίκας ὀφείλοντες τῷ δεσπότῃ, διὰ τὴν ἄφατον αὐτοῦ φιλανθρωπίαν συγχώρησιν παρ' αὐτοῦ δεχόμεθα. ἐὰν δὲ περὶ τοὺς ὁμοδούλους καὶ τοὺς ὁμογενεῖς, καὶ τοὺς τῆς αὐτῆς ἡμῖν φύσεως κοινωνοῦντας ὠμοὶ καὶ ἀπάνθρωποι γενώμεθα, καὶ τὰ εἰς ἡμᾶς πλημμελούμενα μὴ

D διαλύσωμεν, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν εὐτελῶν τούτων πονηρευώμεθα· ὅσον γὰρ ρ' δηνάρια πρὸς μύρια τάλαντα, τοσοῦτον τὸ μέσον τῶν ἡμετέρων πρὸς τὸν δεσπότην πλημμελημάτων, καὶ τῶν εἰς ἡμᾶς γινομένων παρὰ τῶν ὁμογενῶν· τότε καὶ τὴν ἀγανάκτησιν ἐπισπασόμεθα τοῦ δεσπότου, καὶ ὧν πρότερον τὴν συγχώρησιν ἐδεξάμεθα, τούτων πάλιν τὴν ὀφείλησιν μετὰ βασάνων ἀπαιτεῖσθαι κελευσόμεθα. ἵνα γὰρ μάθωμεν ἀκριβῶς ὅτι πρὸς ὠφέλειαν τῶν ψυχῶν τῶν ἡμετέρων τὴν παραβολὴν ταύτην παρήγαγεν ὁ δεσπότης, ἄκουε τῶν ἐπα-

E γομένων· οὕτω καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος ποιήσει ὑμῖν, φησιν, ἐὰν μὴ ἀφῆτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν. μέγα τῆς παραβολῆς τὸ κέρδος, μόνον ἐὰν προσέχειν βουλώμεθα. τί γὰρ τοσοῦτον ἀφεῖναι δυνάμεθα, ὅσον ἀφίεται ἡμῖν παρὰ τοῦ δεσπότου; καὶ ἡμεῖς μὲν, ἐὰν τοῦτο βουληθῶμεν, ὁμοδούλοις ἀφίεμεν· αὐτοὶ δὲ παρὰ τοῦ δεσπότου τὴν συγχώρησιν δεχόμεθα. καὶ ὅρα καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῶν εἰρημένων. οὐ γὰρ εἶπεν ἁπλῶς, ἐὰν μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ ἡμαρτημένα, ἀλλὰ τί; ἐὰν μὴ ἀφῆτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν

[a] Alii ὀφλημάτων.

A τὰ παραπτώματα αὐτῶν. σκόπει πῶς βούλεται αὐτὴν ἡμῶν τὴν καρδίαν ἐν γαλήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ τυγχάνειν, καὶ τὸν λογισμὸν ἡμῶν ἀτάραχον, καὶ παντὸς ἀπηλλάχθαι πάθους, καὶ πολλὴν τὴν πρὸς τοὺς πλησίον ἡμᾶς ἐπιδείκνυσθαι τὴν φιλαγαθωσύνην. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ πάλιν ἔστιν αὐτοῦ ἀκοῦσαι λέγοντος· ἐὰν γὰρ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος. μὴ τοίνυν νομίσωμεν ἕτερον εὐεργετεῖν, ὅταν τοῦτο ποιῶμεν, ἢ μεγάλην τινὰ εἰς ἐκεῖνον κατατίθεσθαι χάριν. αὐτοὶ γάρ ἐσμεν οἱ τῆς εὐεργεσίας ἀπολαύοντες, καὶ πολὺ τὸ κέρδος B ἑαυτοῖς ἐντεῦθεν προξενοῦντες· ὥσπερ ἐὰν μὴ τοῦτο ποιῶμεν, πάλιν ἐκείνους μὲν οὐδ᾽ ὅλως ἀδικῆσαί τι δυνησόμεθα, ἑαυτοῖς δὲ τὴν ἀφόρητον τῆς γεέννης κόλασιν προευτρεπίζομεν. διὸ παρακαλῶ, ταῦτα λογιζόμενοι μηδέποτε ἀνεχώμεθα τοῖς λελυπηκόσιν ἡμᾶς, ἢ ἑτέρως πως ἀδικήσασι μνησικακεῖν, ἢ ἐχθρωδῶς πρὸς αὐτοὺς διακεῖσθαι· ἀλλ᾽ ἐννοοῦντες ὅσης ἡμῖν εὐεργεσίας πρόξενοι καὶ παρρησίας παρὰ τῷ δεσπότῃ γίνονται, καὶ πρὸ πάντων ὅτι δαπάνη τυγχάνει τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων ἡ πρὸς τοὺς λυπήσαντας καταλλαγή, σπεύδωμεν καὶ ἐπειγώμεθα, καὶ τὸ ἐκ τούτου κέρδος ἐν- C νοοῦντες τοσαύτην ἐπιδειξώμεθα περὶ τοὺς ἠδικηκότας θεραπείαν, ὡσανεὶ πρὸς εὐεργέτας ἀληθῶς. ἐὰν γὰρ νήφωμεν, οὐχ οὕτως οἱ γνησίως περὶ ἡμᾶς διακείμενοι, καὶ παντὶ τρόπῳ θεραπεύειν σπουδάζοντες ὠφελῆσαι ἡμᾶς δυνήσονται, ὡς ἡ περὶ τούτους θεραπεία, ἀξίους ἡμᾶς τῆς ἄνωθεν εὐνοίας ἀπεργαζομένη, καὶ τοῦ φορτίου τῶν ἡμαρτημένων ἡμῖν ἐπικουφίζουσα.

Εννόησον γάρ μοι, ἀγαπητὲ, ὅσον τῆς ἀρετῆς τὸ μέγεθος ταύτης ἀπὸ τῶν ἐπάθλων, ὧν ἐπηγγείλατο τοῖς ταύτην κατωρθωκόσιν ὁ τῶν ὅλων θεός. εἰπὼν γὰρ, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς διώκοντας ὑμᾶς, εὔχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς· ἐπειδὴ D μεγάλα ἦν τὰ ἐπιτάγματα καὶ τῆς ἄκρας αὐτῆς ἁπτόμενα κορυφῆς, φησίν· ὅπως γένησθε ὅμοιοι τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὅτι τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς, καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους. εἶδες κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην τίνι παρόμοιος γίνεται ὁ μὴ μόνον μὴ ἀμυνόμενος τοὺς λελυπηκότας, ἀλλὰ καὶ προσεύχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν σπουδάζων; μὴ τοίνυν ἀποστερῶμεν ἑαυτοὺς διὰ ῥαθυμίαν τοιούτων δωρεῶν καὶ τῶν ἐπάθλων τῶν πάντα λόγον ὑπερβαινόντων, ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ τοῦτο κατορθῶσαι σπουδάζωμεν, καὶ βιασάμενοι τὸν λογισμὸν E παιδεύσωμεν εἴκειν τῷ τοῦ θεοῦ ἐπιτάγματι. διὰ γὰρ τοῦτο κἀγὼ νῦν ἐποιησάμην ταύτην τὴν παραίνεσιν, καὶ τὴν παραβολὴν εἰς μέσον ἤγαγον, καὶ τοῦ κατορθώματος ἔδειξα τὸ μέγεθος, καὶ ὅσον ἡμῖν ἐκ τούτου κέρδος γίνεται, ἵνα, ὡς ἔτι καιρὸς, ἕκαστος ἡμῶν εἴ τινα ἔχει ἐχθρωδῶς πρὸς αὐτὸν διακείμενον, σπουδὴν ποιήσηται διὰ τῆς πολλῆς θεραπείας καταλλάξαι αὐτὸν ἑαυτῷ. καὶ μή μοι λεγέτω τις, ὅτι καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον παρεκάλεσα, καὶ οὐ προσήκατο· εἰ ἀπὸ εἰλικρινείας τοῦτο πράττωμεν, μὴ πρότερον παυσώμεθα μέχρις

cordibus vestris delicta illorum. Adverte quomodo vult cor nostrum in quiete & tranquillitate esse, & mentem nostram a perturbationibus alienam, affectionibusque omnibus liberam, plurimumque nos erga proximum dilectionis studium declarare. Et alio quoque loco iterum dicentem audire licet. *Si dimiseritis hominibus delicta illorum, dimittet & vobis Pater vester cælestis.* Matt.6.14. Ne igitur putemus dum hoc facimus, nos alteri gratificari, aut magnum quoddam beneficium apud illum deponere. Nam ipsi sumus qui beneficio fruimur, & multum lucri inde nobis conciliamus: sicut etiam si hoc non fecerimus, omnino nihil eos lædere poterimus, nobis ipsis autem intolerabilem gehennæ pœnam paramus. Idcirco, obsecro, ut cogitantes hæc, nunquam admittamus, ut eorum qui nos contristarunt, vel aliàs offenderunt, injuriæ reminiscamur, vel inimico animo erga illos afficiamur: sed considerantes quanta hoc nobis afferat beneficia, & quantam apud Dominum fiduciam: & ante omnia, quod reconciliari cum iis qui nos injuria affecere, peccatorum nostrorum absumtio quædam sit: festinemus & anhelemus ut paratum inde lucrum reputantes, tam officiosi in eos simus qui nos offenderunt, quam sumùs in eos qui vere nobis benefaciunt. Nam si sapimus, non ita nobis prodesse poterunt qui benevoli in nos sunt, & demereri cupiunt, ut istorum cultus & observatio divinum favorem nobis conciliabit, nosque sarcina peccatorum levabit.

8. Cogita, obsecro, dilecte, quanta sit hujus virtutis magnitudo, & disce vel ex præmiis quæ propter illam universi Dominus promisit. Nam cum dixisset: *Diligite inimicos vestros, benedicite eis qui persequuntur vos, orate pro calumniantibus vos:* Matt.5.44. quia sublimia sunt præcepta, summumque verticem tangentia, inquit: *ut efficiamini similes Patri vestro, qui in cælis est: quia solem suum oriri facit super bonos & malos, & pluit super justos & injustos.* Vidisti quantum facultas fert humana, cui similis fiat qui non solum non ulciscitur eum qui offendit, sed & pro eo orare studet? Ne igitur negligentia nostra talibus nos fraudemus bonis, & præmiis quæ omnem sermonem transcendunt: sed modis omnibus boni hujus operis nobis cura sit, cogaturque & erudiatur mens ut pareat Dei præceptis. Nam propterea hanc admonitionem & ego nunc feci, & parabolam in medium attuli; & quanta sit hujus boni operis magnitudo, & quantum inde lucrum nobis accrescat, ostendi, ut cum adhuc tempus est, si quis ex vobis est qui alium habeat sibi infensum, operam det ut officiose reconcilietur. At ne quis mihi dicat: Semel atque iterum oravi, & non assensit: si hoc sincere faciamus, non prius quiescamus,

donec multa sedulitate victoriam adepti, illum nobis conciliemus, & a suis in nos inimicitiis abducamus. Numquid illi aliquid largimur? in nos transeunt beneficia: Dei favorem hinc assequimur, peccatorum nostrorum veniam consequimur, magnam apud Dominum fiduciam accipimus. Si hoc fecerimus, poterimus pura conscientia ad sanctam terribilemque hanc mensam accedere, & verba illa quæ precationi inserta sunt, fideliter dicere. Sciunt initiati quid dicatur. Proinde uniuscujusque conscientiæ relinquo quomodo mandato illo impleto, per illud terribile tempus hæc fidenter dicere B possimus. Quod si negligentes fuerimus, quanta hinc nobis condemnationis causa, qui cum ea quæ sunt dictis nostris contraria faciamus, audemus temere verba precum pronunciare, & majorem nobis ipsis ignem exstruere, iramque Dei in nos provocare? Gaudeo & lætor, quia video vos tanta voluptate quæ dicimus audire, & plausu ostendere vos studere promtos esse, & ad dominici moniti adimpletionem paratos. Hæc enim animarum nostrarum medicina est, hoc vulnerum nostrorum pharmacum: hæc optima Deo placens via; hoc certissimum ani- C mæ Dei amantis indicium, suscipere omnia propter legem Domini, & a cogitationum infirmitate non retrahi, sed affectionibus imperare, animo versare beneficia nobis a Deo quotidie exhibita, & quantumvis conemur, vix minimam partem exponere poterimus eorum vel quæ olim in nos collata sunt, vel quæ quotidie accipimus, vel quæ in futurum reposita sunt bona, si voluerimus mandata Domini opere complere. Igitur hinc exeuntes, istud in primis agendum quique proponant, & quasi ad thesaurum D maximum festinent, neque vel minimum differant. Etiamsi labore vel inquisitione vel longo itinere opus sit, etiamsi molestiæ multæ sint, omnia hæc auferamus impedimenta. Unica nobis cura sit, quomodo mandatum Domini adimpleamus, & obedientiæ nobis afferatur merces. Num ignoro grave & molestum videri, ad eum qui hostiliter in te affectus sit, abire, cumque eo stare & loqui? at si mandati cogitaveris dignitatem & mercedis magnitudinem; & quo pacto non in il- E lum, sed in te recurrant beneficia, omnia tibi levia & facilia videbuntur. Hæc igitur in mentibus nostris versantes, consuetudinem nostram vincamus, piaque mente dominica mandata adimpleamus; quo & a Christo remunerari mereamur, gratia & misericordia bonitatis ejus, quicum Patri, & sancto Spiritui sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum, amen.

Dimitte nobis sicut & nos dimittimus.

A ἂν τῇ πολλῇ προσεδρείᾳ νικήσαντες, ἐφελκυσώμεθα αὐτὸν, καὶ ἀποστήσωμεν τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀπεχθείας. μὴ γὰρ ἐκείνῳ τι χαριζόμεθα; εἰς ἡμᾶς διαβαίνει τὰ τῆς εὐεργεσίας. τὴν τοῦ θεοῦ τὴν εὔνοιαν ἐπισπώμεθα, τῶν ἁμαρτημάτων τὴν συγχώρησιν ἑαυτοῖς προαποτιθέμεθα, παῤῥησίαν πολλὴν πρὸς τὸν δεσπότην ἐκ τούτου λαμβάνομεν. ἂν τοῦτο κατορθώσωμεν, δυνησόμεθα μετὰ καθαροῦ συνειδότος καὶ τῇ ἱερᾷ ταύτῃ καὶ φρικτῇ τραπέζῃ προσελθεῖν, καὶ τὰ ῥήματα ἐκεῖνα τὰ τῇ εὐχῇ συνεζευγμένα μετὰ παῤῥησίας φθέγξασθαι. ἴσασιν οἱ μεμυημένοι τὸ λεγόμενον. διὸ τῷ ἑκάστου συνειδότι καταλιμπάνω εἰδέναι, πῶς μὴ κατορθωκότες τὴν ἐντολὴν B μετὰ παῤῥησίας προΐεσθαι ταῦτα δυνάμεθα κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τὸν φοβερόν. εἰ δὲ ῥαθυμήσαιμεν, πόσης ἡμῖν οὐκ ἂν γένοιτο κατακρίσεως αἴτιον ἐναντία τοῖς ῥήμασι διαπραττομένοις, τολμᾶν ἁπλῶς καὶ εἰκῆ προφέρειν τὰ τῆς εὐχῆς ῥήματα, καὶ μεῖζον ἑαυτοῖς ἐπισωρεύειν τὸ πῦρ, καὶ τὴν ἀγανάκτησιν ἐκκαλεῖσθαι τοῦ δεσπότου; χαίρω καὶ εὐφραίνομαι ὁρῶν ὑμᾶς μεθ' ἡδονῆς ἀκούοντας τὰ λεγόμενα, καὶ διὰ τοῦ κρότου δεικνύντας, ὅτι ἕτοιμοι γενέσθαι σπουδάζετε, καὶ εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὴν δεσποτικὴν ταύτην παραίνεσιν. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἰατρεῖον τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, τοῦτο φάρμακον τοῖς C ἡμετέροις τραύμασιν, αὕτη ἀρίστη ὁδὸς τῆς πρὸς τὸν θεὸν εὐαρεστήσεως, τοῦτο μέγιστον δεῖγμα φιλοθέου ψυχῆς, τὸ διὰ τὸν τοῦ δεσπότου νόμον πάντα καταδέχεσθαι, καὶ μὴ ὑποσύρεσθαι ὑπὸ τῆς τῶν λογισμῶν ἀσθενείας, ἀλλ' ἀνωτέρους γίνεσθαι τῶν παθῶν, ἐννοοῦντας τὰς ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας παρὰ τοῦ θεοῦ εἰς ἡμᾶς εὐεργεσίας γεγενημένας. καὶ ὅσῳ περ ἂν ἐπιδειξώμεθα, οὐδὲ τὸ πολλοστὸν φθάσαι μέρος δυνησόμεθα τῶν τε ἤδη παρασχεθέντων ἡμῖν, τῶν τε καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς ἡμᾶς γινομένων, καὶ τῶν τεταμιευμένων ἡμῖν ἀγαθῶν, εἰ βουληθείημεν εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὰ παρ' αὐτοῦ D προστεταγμένα. ἕκαστος τοίνυν ἐντεῦθεν ἐξιὼν, ἔργον τοῦτο ποιησάσθω, καὶ ὡς ἐπὶ θησαυρὸν μέγιστον σπευδέτω, καὶ μηδὲ τὸ τυχὸν ἀναβαλλέσθω. κἂν καμεῖν δέῃ, κἂν ζητῆσαι, κἂν μακρὰν ὁδὸν ἀπελθεῖν, κἂν δυσκολίαι τινὲς ὦσι, πάντα ταῦτα τὰ κωλύματα ἀνέλωμεν. ἑνὸς μόνου γινώμεθα, πῶς τὸ παρὰ τοῦ δεσπότου ἐπιταχθὲν εἰς ἔργον ἀγαγεῖν δυνηθῶμεν, καὶ τῆς ὑπακοῆς τὸν μισθὸν κομίσασθαι. μὴ γὰρ οὐκ οἶδα ὅτι βαρὺ καὶ ἐπαχθὲς φαίνεται, τὸ πρὸς τὸν ἐχθρωδῶς διακείμενον E καὶ πολεμίως, ἀπελθεῖν καὶ στῆναι καὶ διαλεχθῆναι; ἀλλ' ἐὰν ἐννοήσῃς τοῦ ἐπαγγέλματος τὸ ἀξίωμα, καὶ τῆς ἀμοιβῆς τὸ μέγεθος, καὶ ὅτι οὐκ εἰς ἐκεῖνον, ἀλλ' εἰς σὲ ἀνατρέχει τὰ τῆς εὐεργεσίας, πάντα σοι κοῦφα καὶ ῥᾷστα φανεῖται. ταῦτα τοίνυν στρέφοντες ἐν τοῖς λογισμοῖς τοῖς ἡμετέροις περιγινώμεθα τῆς συνηθείας, καὶ εὐσεβεῖ λογισμῷ τῶν ἐπιταγμάτων τοῦ Χριστοῦ πληρωταὶ γινώμεθα, ἵνα καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ ἀμοιβῶν ἀξιωθῶμεν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

A

ΟΜΙΛΙΑ κη'.

Καὶ εἶπεν ὁ θεὸς τῷ Νῶε, καὶ τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, λέγων· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀνίστημι τὴν διαθήκην μου ὑμῖν, καὶ τῷ σπέρματι ὑμῶν μεθ' ὑμᾶς, καὶ πάσῃ ψυχῇ ζώσῃ μεθ' ὑμῶν, ἀπό τε ὀρνέων καὶ ἀπὸ κτηνῶν, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς.

ΤΗΝ εὐλογίαν εἰς τὸ μέσον προθέντες χθὲς, ἧς ὁ Νῶε ἠξιώθη παρὰ τοῦ δεσπότου μετὰ τὴν ἔξοδον τὴν ἀπὸ τῆς κιβωτοῦ θυσιαστήριον οἰκοδομήσας, καὶ τὰς εὐχαριστηρίους θυσίας ἀναγαγὼν, καὶ τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδειξάμενος, οὐκ ἰσχύσαμεν περαιτέρω προελθεῖν, καὶ πάντῃ ἐπεξελθεῖν τῷ ἀναγνώσματι, καὶ δεῖξαι τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ τὴν συγκατάβασιν καὶ τὴν κηδεμονίαν, ἣν περὶ τὸν δίκαιον ἐπεδείξατο· ἐπειδὴ γὰρ εἰς πολὺ μῆκος ἡμῖν ὁ λόγος ἐξετάθη, ταχέως αὐτὸν συνεστείλαμεν, ὥστε μὴ τῷ πλήθει καταχῶσαι τὴν μνήμην ὑμῶν, μηδὲ τοῖς μετὰ ταῦτα λεγομένοις λυμήνασθαι τοῖς ἤδη ῥηθεῖσιν. οὐδὲ γὰρ τοῦτο ἁπλῶς ἐσπουδάσαμεν μόνον, τὸ πολλὰ εἰπεῖν, ἀλλὰ τοσαῦτα βουλόμεθα λέγειν, ὅσα δυνατὸν καὶ ὑμᾶς τῇ μνήμῃ παρακατασχεῖν, καὶ κερδάναντας ἐντεῦθεν ἀπελθεῖν. εἰ C γὰρ δὴ μέλλομεν καὶ ἡμεῖς πλείονα τοῦ δέοντος λέγειν, καὶ ὑμεῖς μηδὲν ἐκ τῶν λεγομένων καρποῦσθαι, τί τὸ ὄφελος; εἰδότες τοίνυν ὅτι διὰ τὴν ὠφέλειαν τὴν ὑμετέραν τοῦτον ἀνεδεξάμεθα τὸν κάματον, καὶ αὐταρκοῦσαν ἀμοιβὴν εἰληφέναι νομίζομεν, εἰ τὴν ὑμετέραν θεασαίμεθα προκοπὴν μετὰ ἀκριβείας κατέχουσαν τὰ λεγόμενα, καὶ ἐν τοῖς κόλποις τῆς ὑμετέρας διανοίας ἐναπόθεσθε συνεχῶς ταῦτα κινοῦντες καὶ ἀναμαρυκώμενοι. ἡ γὰρ μνήμη τῶν ἤδη ῥηθέντων παρασκευάσει μετὰ πλείονος εὐκολίας ὑμᾶς δέχεσθαι καὶ τὰ μέλλοντα ῥηθήσεσθαι, καὶ οὕτω τοῦ χρόνου προϊόντος καὶ ἑτέροις διδάσκαλοι γενήσεσθε. D τοῦτο γὰρ ἡμῶν ἡ πᾶσα ἀγρυπνία καὶ ἡ σπουδὴ, ὥστε πάντας ὑμᾶς τελείους καὶ ἀπηρτισμένους γενέσθαι, καὶ μηδὲν ὑμᾶς λανθάνειν τῶν ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς κειμένων. ἡ γὰρ τούτων γνῶσις, εἰ βουληθείημεν νήφειν καὶ ἐγρηγορέναι, καὶ πρὸς τὴν ἀρίστην πολιτείαν τὰ μέγιστα ἡμῖν συμβαλεῖται, καὶ προθυμοτέρους ἐργάσεται πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς πόνους. ὅταν γὰρ παιδευθῶμεν ὅτι ἕκαστος τῶν δικαίων τῶν πολλὴν παῤῥησίαν πρὸς τὸν θεὸν κτησαμένων, διὰ πειρασμῶν καὶ θλίψεων ὁδεύσας ἅπαντα τὸν βίον, καὶ πολλὴν τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν εὐχαριστίαν ἐπιδειξάμενος, οὕτω τῶν ἀμοιβῶν ἠξιώθη, πῶς οὐχὶ καὶ αὐτοὶ [a] σπουδάσομεν τὴν αὐτὴν αὐτοῖς ὁδὸν ἐλθεῖν, E ἵνα καὶ τῶν αὐτῶν αὐτοῖς τύχωμεν ἀμοιβῶν; διὸ παρακαλῶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν προσθήκην τινὰ ἐργάζεσθαι, καὶ αὔξειν ὑμῶν τὴν κατὰ θεὸν οἰκοδομὴν, καὶ τὰ μὲν ἤδη κατορθωθέντα μετὰ ἀσφαλείας καὶ πολλῆς τῆς φυλακῆς διατηρεῖν, τὰ δὲ λείποντα προστιθέναι, ἵνα οὕτως εἰς αὐτὴν τὴν κορυφὴν τῆς ἀρετῆς φθάσητε εἰς καύχημα ἡμέτερον, εἰς οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας, εἰς δόξαν Χριστοῦ. καὶ γὰρ ὁρῶν ὑμῶν τὸ ἀκόρεστον περὶ τὴν πνευ-

[a] Savil. & quinque mss. σπουδάσωμεν. Morel. & alii, σπουδάσομεν, & sic legendum arbitratur Savilius.

HOMILIA XXVIII.

Et dixit Dominus Deus ad Noë, & ad filios ejus cum eo, dicens 9. Ecce ego statuo testamentum meum vobiscum, & tum semine vestro post vos, 10. & omni animæ viventi vobiscum, tam in volucribus, quam in pecudibus, & omnibus bestiis terræ. Gen. 9. 8.

1. HERI proposita benedictione, quam consequutus est Noë a Domino; qui post egressum ex arca altare ædificavit, & oblatis in gratiarum actionem B hostiis gratum exhibuit animum, ulterius neque progredi, neque lectionem totam enarrare, neque quantam benignus Deus erga justum virum indulgentiam & solicitudinem exhibuerit, ostendere potuimus: nam sermonem nostrum, quia longius excurrebat, celeriter succidimus, ut ne multitudine jam dictorum vestra memoria obrueretur, non sine jactura eorum quæ dicenda erant. Non enim hoc solum nobis curæ fuit, ut multa diceremus: sed ut tanta, quæ vobis facile sit mente capere, quò cum lucro C hinc abire liceat. Nam si nos plura quam par sit dixerimus, & vos nihil inde lucri percipiatis, quæ utilitas? Scientes igitur, nos propter vestram utilitatem hunc laborem suscipere, & sufficientem nos mercedem accepisse credere, si vestrum videamus profectum; & vos diligenter quæ dicuntur tenere in finibus animi vestri reposita, continuo ea memorantes & ruminantes. Memoria enim olim dictorum faciet ut majori facilitate dicenda capere possitis, atque ita progressu temporis cæteros etiam docere. In hoc enim plane invigilamus & incumbimus, D ut omnes vos perfecti & consummati sitis, & nihil eorum quæ in divinis Scripturis continentur vos lateat. Etenim eorum notitia, si vigiles sobriique esse volumus, & ad melioris vitæ frugem plurimum nobis conferet, alacrioresque ad virtutis labores efficiet. Nam cum doceamur omnibus justis magnam apud Deum esse fiduciam, qui afflicti & tentati per totam vitam suam, patientiam & gratum animum declararunt, & sic præmia sunt adepti: quomodo non & nobis curæ erit, ut eamdem incedamus viam, E quo & eadem præmia obtineamus? Ideo obsecro, ut quotidie aliquid accedat boni operis, & crescat vestrum ædificium spirituale, ac bona opera quæ olim fecistis, caute diligenterque custodiatis, & si qua adhuc desiderantur adjiciatis; ut sic in summum virtutis perveniatis fastigium, in nostram gloriam, in ædificationem Ecclesiæ, in honorem Christi. Sane ego videns inexplebile vestrum erga

spiritualem doctrinam studium, etiamsi conscius sim magnæ meæ tenuitatis, non intermitto quotidie convivium ex divinis Scripturis apparare, & quæcumque Dei gratia propter suam benignitatem & vestram utilitatem suppeditaverit, vestris auribus proponere. Age igitur & hodie indicemus caritati vestræ eminentem Dei benignitatem, quam humano generi contulit, & ob id verba quæ Deus ad Noë dixit, afferamus. *Et dixit Deus ad Noë, & filios illius.* Postquam benedixit illum & filios illius, & dixit, *Crescite & multiplicamini*, & tradidit illis dominium super bruta omnia, potestatemque dedit hisce quasi oleribus herbarum vesci, nec non & mandavit ut carnes in sanguine non comedant: adhuc gerens curam justi & posteritatis, beneficiisque nostrum genus ubertim afficiens, denuo majora adjicit beneficia & inquit, *Dixitque Dominus Deus Noë & filiis illius cum ipso, dicens: 9. Ecce statuo testamentum meum vobiscum, & semini vestro post vos, & omni animæ viventi vobiscum a volucribus & pecoribus, & omnibus bestiis terræ quæcumque sunt vobiscum; & omnibus quæ egressa sunt ex arca, 11. & statuam testamentum meum vobiscum. Et non morietur ultra omnis caro ex aquis diluvii; nec erit ultra diluvium aquæ, quod omnem terram corrumpat.* Quia verisimile erat justum illum adhuc in angore esse, & mentem illius formidine teneri: & siquando ingrueret parvus aliquis imber, futurum tristem & attonitum, quasi denuo talis tempestas mundum involutura esset: ideo ut & ipse fidere posset posteritasque omnis, optimus Deus probe sciens illum vel minimam rem turbare posse; nam præteritorum experientia ad formidinem incutiendam multum habet momenti; itaque quia verisimile erat beatum hunc parvam ob pluviam formidaturum; idcirco benignus Deus, quasi fiduciam illi adhibiturus, & ab omni formidine solutum, in magnam securitatem & jucunditatem inducturus, promittit ipsi se ejusmodi pœnam ultra non esse illaturum.

2. Et quidem pridem & ante benedictionem hoc promiserat dicens, quemadmodum audivistis, *Non adjiciam ultra ut maledicam terram*: etiamsi hominum malitia increscat, non tamen ego humanum genus tali subjiciam pœnæ. Nam monstrando ineffabilem suam benignitatem, idipsum nunc denuo promittit, ut bene confidat justus, nec cogitet apud se, ac dicat: Cum olim benedictionem generi nostro dedisset, & ut valde multiplicaretur effecit; communem tamen illam omnium internecionem invexit. Ut igitur omnem e cogitationibus illius tumultum expelleret, & certo constaret ipsi non fore ultra rem similem: Quemadmodum, inquit, diluvium ex misericordia induxi, ut & malitia impediatur, neque ulterius

A ματικὴν διδασκαλίαν, οὐ παύομαι καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καί τοι πενίαν πολλὴν ἐμαυτῷ συνειδὼς, τὴν ἑστίασιν ὑμῖν τὴν ἀπὸ τῶν θείων γραφῶν παρατιθεὶς, καὶ ἅπερ ἂν ἡ τοῦ θεοῦ χάρις διὰ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν, καὶ διὰ τὴν ὑμετέραν ὠφέλειαν χορηγήσῃ, ταῦτα ταῖς ὑμετέραις ἀκοαῖς παρατιθέμενος. φέρε οὖν καὶ σήμερον δείξωμεν ὑμῶν τῇ ἀγάπῃ τῆς τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας τὴν ὑπερβολὴν, ἣν περὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐπιδείκνυται, αὐτὰ τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ ῥηθέντα τῷ Νῶε εἰς μέσον παρατιθέντες. καὶ εἶπεν ὁ θεὸς τῷ Νῶε, καὶ τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ. μετὰ τὸ εὐλογῆσαι αὐτὸν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ,

B καὶ εἰπεῖν, αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε, καὶ τὴν ἀρχὴν τὴν κατὰ τῶν ἀλόγων ἁπάντων ἐγχειρίσαι, καὶ τὴν ἐξουσίαν δοῦναι τοῦ, ὡς λάχανα χόρτου, οὕτω τούτων ποιεῖσθαι τὴν μετάληψιν, καὶ ἐντείλασθαι ὥστε κρέα ἐν αἵματι μὴ φαγεῖν, κηδόμενος ἔτι καὶ τοῦ δικαίου καὶ τῶν μετὰ ταῦτα μελλόντων ἔσεσθαι, καὶ φιλοτιμούμενος ἀεὶ ταῖς εὐεργεσίαις τὴν ἡμετέραν φύσιν, προστίθησι πάλιν εὐεργεσίας μείζους καί φησι· καὶ εἶπεν ὁ θεὸς τῷ Νῶε, καὶ τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ, λέγων· ἰδοὺ ἐγὼ ἀνιστῶ τὴν διαθήκην μου ὑμῖν, καὶ τῷ σπέρματι ὑμῶν μεθ' ὑμᾶς, καὶ πάσῃ

C ψυχῇ ζώσῃ μεθ' ὑμῶν ἀπὸ ὀρνέων καὶ ἀπὸ κτηνῶν, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς ὅσα μεθ' ὑμῶν, ἀπὸ πάντων τῶν ἐξελθόντων ἀπὸ τῆς κιβωτοῦ. καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου πρὸς ὑμᾶς· καὶ οὐκ ἀποθανεῖται πᾶσα σὰρξ ἔτι ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ κατακλυσμοῦ· καὶ οὐκ ἔτι ἔσται κατακλυσμὸς ὕδατος, καταφθεῖραι πᾶσαν τὴν γῆν. ἐπειδὴ εἰκὸς ἦν τὸν δίκαιον ἔτι ἐναγώνιον εἶναι, καὶ τῷ δέει καταβεβλῆσθαι αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ εἴ ποτε συμβαίη μικράν τινα ἐπομβρίαν γίνεσθαι, ἔμελλεν ἂν ἀλύειν καὶ ἀναχαιτίζειν, ὡς πάλιν τοιούτου κλυδωνίου τὴν οἰκουμένην καταλαμβάνοντος, ἵνα καὶ αὐτὸς ἔχῃ θαρρεῖν καὶ οἱ εἰς τὸ ἑξῆς ἅπαντες, ὁ ἀγαθὸς δεσπότης εἰδὼς ὅτι

D καὶ τὸ τυχὸν αὐτὸν λυποῦν θορυβῆσαι δυνήσεται· ἡ γὰρ πεῖρα τῶν παρελθόντων ἱκανὴ πολλὴν δειλίαν ἐμβαλεῖν· ἐπεὶ οὖν εἰκὸς ἦν τὸν μακάριον τοῦτον καὶ ἀπὸ τοῦ τυχόντος ὑετοῦ καταπλαγῆναι καὶ δειλιάσαι, διὰ τοῦτο ὁ ἀγαθὸς θεὸς μονονουχὶ θαρρεῖν αὐτὸν παρασκευάζων, καὶ παντὸς δέους αὐτὸν ἀπαλλάττων, καὶ ἐν ἀδείᾳ πολλῇ καὶ εὐθυμίᾳ καθιστὰς ὑπισχνεῖται αὐτῷ μηκέτι τοιαύτην τιμωρίαν ἐπαγαγεῖν.

Καὶ τοῦτο μὲν ἤδη καὶ πρὸ τῆς εὐλογίας ὑπέσχετο λέγων, καθάπερ ἠκούσατε, ὅτι οὐ προσθήσω καταράσασθαι τὴν γῆν. εἰ καὶ οἱ ἄνθρωποι τὰ τῆς κακίας ἐπιτείνοιεν,

E ἀλλ' ὅμως ἐγὼ οὐκέτι τοιαύτῃ ἐπιτιμίᾳ ὑποβάλλω τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. δεικνὺς γὰρ αὐτοῦ τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν καὶ πάλιν τοῦτο ὑπισχνεῖται, ἵνα θαρρεῖν ἔχῃ ὁ δίκαιος, καὶ μὴ λογίζεσθαι καθ' ἑαυτὸν καὶ λέγειν, καὶ ἤδη εὐλογίας ἀξιώσας τὸ γένος τὸ ἡμέτερον, καὶ εἰς πλῆθος ἐπιδιδόναι παρασκευάσας, τὴν πανωλεθρίαν ταύτην ἐπήγαγεν. ἵν' οὖν πάντα θόρυβον ἐκβάλῃ ἐκ τῶν αὐτοῦ λογισμῶν, καὶ πληροφορηθῇ ὡς οὐκέτι ἔσται τοῦτο· ὥσπερ γάρ, φησι, τὸν κατακλυσμὸν διὰ φιλανθρωπίαν ἐπήγαγον, ὥστε τὴν κακίαν ἐγκόψαι, καὶ μὴ περαιτέρω αὐτοὺς προβῆναι, οὕ-

τω καὶ νῦν διὰ τὴν ἐμαυτοῦ φιλανθρωπίαν ἐπαγγέλλομαι μηκέτι τοῦτο ποιήσειν, ἵνα πάσης ἀθυμίας ἐκτὸς διάγοντες οὕτω τὴν παροῦσαν ζωὴν διανύητε. διὰ τοῦτό φησιν· ἰδοὺ ἀνίστημι τὴν διαθήκην μου, τοῦτ' ἔστι, συνθήκας ποιοῦμαι. καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐπειδάν τις ἐπαγγέλληταί τι, συντίθεται καὶ πολλὴν παρέχει τὴν πληροφορίαν· οὕτω καὶ ὁ ἀγαθὸς δεσπότης φησίν· ἰδοὺ ἀνίστημι τὴν διαθήκην μου. καὶ καλῶς εἶπεν, ἀνίστημι, ἀντὶ τοῦ, ἰδοὺ ἐγὼ ἀνανεῶ τὴν ὑπὸ τῶν παραπτωμάτων πανωλεθρίαν αὐτῶν γεγενημένην, καὶ ἀνίστημι τὴν διαθήκην μου ὑμῖν καὶ τῷ σπέρματι ὑμῶν μεθ' ὑμᾶς. ὅρα φιλανθρωπίαν δεσπότου. οὐ μόνον μέχρις ὑμῶν, φησιν, ἵστημι τὰς συνθήκας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς μεθ' ὑμᾶς γινομένους ταύτας βεβαίας ἀποφαίνω. εἶτα ἵνα τὴν οἰκείαν ἐπιδείξηται φιλοτιμίαν, φησί· καὶ πάσῃ ψυχῇ ζώσῃ μεθ' ὑμῶν, ἀπὸ [a] ὀρνέων καὶ ἀπὸ κτηνῶν, καὶ πᾶσι τοῖς θηρίοις τῆς γῆς, ὅσα μεθ' ὑμῶν ἀπὸ πάντων τῶν ἐξελθόντων ἐκ τῆς κιβωτοῦ· καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐκ ἀποθανεῖται πᾶσα σὰρξ ἔτι ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ οὐκέτι ἔσται κατακλυσμὸς ὕδατος, καταφθεῖραι πᾶσαν τὴν γῆν. εἶδες συνθηκῶν μέγεθος; εἶδες ὑποσχέσεων ἄφατον φιλοτιμίαν; σκόπει πῶς πάλιν ἐκτείνει αὐτοῦ τὴν φιλανθρωπίαν καὶ μέχρι τῶν ἀλόγων καὶ τῶν θηρίων, καὶ εἰκότως. ὅπερ γὰρ πολλάκις εἶπον, τοῦτο καὶ νῦν φημι. ἐπειδὴ γὰρ διὰ τὸν ἄνθρωπον ταῦτα παρήχθη, διὰ τοῦτο καὶ ταῦτα κοινωνεῖ νῦν τῆς εὐεργεσίας τῆς εἰς τὸν ἄνθρωπον γινομένης. καὶ δοκεῖ μὲν κοινὴ γενέσθαι ἡ διαθήκη καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς τὰ ἄλογα, οὐκ ἔστι δὲ τοῦτο. καὶ γὰρ καὶ τοῦτο διὰ τὴν αὐτοῦ παραμυθίαν γίνεται, ἵνα εἰδέναι ἔχῃ [b] πόσης ἀπολαύει τιμῆς, οὐ μόνον μέχρις αὐτοῦ τῆς εὐεργεσίας ἱσταμένης, ἀλλὰ δι' αὐτὸν καὶ τούτων ἁπάντων συναπολαυόντων τῆς φιλοτιμίας τοῦ δεσπότου. καὶ οὐκ ἀποθανεῖται, φησι, πᾶσα σὰρξ ἔτι ἀπὸ τοῦ ὕδατος τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ οὐκέτι ἔσται κατακλυσμὸς, καταφθεῖραι πᾶσαν τὴν γῆν. εἶδες πῶς καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον καὶ πολλάκις ὑπισχνεῖται τοιαύτην μηκέτι ἐπαγαγεῖν πανωλεθρίαν, ἵνα τὸν θόρυβον τῶν λογισμῶν ἐκβάλῃ τοῦ δικαίου, καὶ παρασκευάσῃ θαρρεῖν ὑπὲρ τῶν μελλόντων; εἶτα οὐ πρὸς τὴν οἰκείαν φύσιν ἀφορῶν, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀσθένειαν τὴν ἡμετέραν, οὐκ ἀρκεῖται τῇ διὰ τῶν λόγων ὑποσχέσει, ἀλλὰ τὴν περὶ ἡμᾶς συγκατάβασιν ἐπιδεικνύμενος, καὶ σημεῖον παρέχει τὸ δυνάμενον παντὶ τῷ αἰῶνι συμπαρεκτεινόμενον τοῦ τοιούτου δέους ἀπαλλάττειν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος· ἵνα κἂν πολὺς ὑετὸς κατενεχθῇ, κἂν σφοδρότερος ὁ χειμὼν γένηται, ἢ καὶ ἐὰν ἡ πλημμύρα τῶν ὑδάτων εἰς πλῆθος ἐπιδιδῷ, μηδὲ οὕτως ἔχωμεν δεδοικέναι, ἀλλὰ θαρρεῖν πρὸς τὸ δοθὲν σημεῖον ἀφορῶντες. καὶ εἶπε κύριος ὁ θεὸς τῷ Νῶε· τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης ἧς ἐγὼ δίδωμι ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καί σου. ὅρα πόσῃ τιμῇ περὶ τὸν δίκαιον κέχρηται· ὡσανεὶ γὰρ ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ διαλεγόμενος, οὕτω καὶ πρὸς αὐτὸν ποιεῖται τὰς συνθήκας, καί φησι· τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης ἧς ἐγὼ δίδωμι

a Aliquot mss. ὀρνέου.

A progredi possit: ita & nunc eadem misericordia polliceor me id non ultra facturum, ut seposito omni mœrore præsentem vitam transigatis. Ideo dixit: *Ecce statuo testamentum meum*, hoc est, pactum ineo. Sicut in humanis negotiis si quis promittit aliquid, pactum facit, magnam præbens securitatem: ita & bonus Dominus inquit: *Ecce statuo testamentum meum.* Et bene dixit, *statuo*, pro eo, quod est, Ecce ego instauro ea quæ ex peccatorum pernicie acciderant, & *statuo testamentum meum vobiscum & cum semine vestro post* B *vos.* Vide clementiam Domini: quasi diceret, Non tantum vobiscum statuo pactum; sed & iis qui vos sequentur, stabile & firmum fore pronuncio. Postea ut suam declaret liberalitatem, inquit: 10. *Et omni animæ viventi vobiscum, a volatilibus & a pecoribus, & omnibus bestiis terræ, quæcumque sunt vobiscum ex omnibus quæ egressa sunt ex arca:* 11. *& statuam testamentum meum vobiscum, & non morietur omnis caro ultra ab aqua diluvii, & non ultra erit diluvium aquæ, ut corrumpat om-* C *nem terram.* Vidisti pactorum magnitudinem? vidisti promissionum ineffabilem liberalitatem? Considera quomodo benignitatem suam denuo usque ad bruta & feras extendat, & merito quidem. Quod enim sæpe dixi, hoc & nunc dico. Nam quia propter hominem hæc producta sunt, ideo & illorum beneficiorum partem habent quæ homini concessa sunt. Et videtur quidem commune esse pactum ipsi & brutis, sed non ita est. Nam & hoc ad hominis solatium factum est, ut scire possit in quanto sit honore, quod non solum in se collocentur beneficia, sed pro- D pter se in alia quoque animalia extendatur liberalitas Domini. *Et non morietur*, inquit, *omnis caro ultra ab aqua diluvii, & non erit ultra diluvium, ut corrumpat omnem terram.* Vidisti quomodo & semel & iterum & sæpius polliceatur se non ultra immissurum communem omnium internecionem, ut ex mente justi hanc solicitudinem adimat, & de futuris bonam spem ille habeat? Dein non suam naturam spectans, sed nostram infirmitatem, non contentus est promissione E sua quam verbis dedit: sed iterum ostendit quomodo se nostræ infirmitati attemperet, & signum dat quo perpetuo durante, tali metu humanum genus liberari possit; ut etiamsi sæpe pluviæ deferantur, & violentæ tempestates fiant, etsi aquarum magna sit inundatio, neque sic metuendum sit, sed confidendum nobis ad datum signum respicientibus. 12. *Et dixit Dominus Deus ad Noë: Hoc est signum testamenti quod ego do inter me & te.* Vide quanto honore justum dignatur: ita enim cum eo paciscitur quasi homo homini loquens & dicit: *Hoc est signum testamenti quod ego do in-*

b Quinque mss. ἴσης ἀπολαύει.

ter me & te, & omnem animam viventem, quæ vobiscum est in generationes æternas. Vidisti quomodo signum dandum omni viventi duraturum sit in generationes æternas? non solum communiter omnibus viventibus dat signum, sed & perpetuum & æternum illud facit, quamdiu mundus subsistet. Quodnam ergo signum est? 13. *Arcum meum pono in nube, & erit in signum fœderis inter me & terram.* Ecce post pollicitationem verbo factam, & hoc signum do, Iridem dicens, quam aliqui fieri dicunt sole radios suos contra nubes mittente. Si sermo meus, inquit, non sufficit, ecce & signum do, nunquam ulterius talem me pœnam inducturum. Hoc ergo signum videntes a formidine liberemini. 14. *Et erit cum nubilavero*, inquit, *nubes super terram, & apparebit arcus meus in nube*, 15. *& recordabor testamenti mei, quod est inter me & vos, & inter omnem animam viventem in omni carne.* Quid dicis, ô beate Propheta? Recordabor, inquit, testamenti mei, hoc est, pacti mei, promissionis, pollicitationis; non quia ipse opus habeat recordatione, sed ut nos ad illud signum respicientes, nihil durum suspicemur, sed statim recordemur divinæ promissionis, & confidamus nihil nos tale passuros.

3. Vidisti quantum Deus se propter nostram infirmitatem demittat, quantam curam gerat nostri generis, quantam misericordiæ magnitudinem declaret: non quia hominum conversionem vidit, sed ut per omnia nos doceat ingentem suam bonitatem? Et non erit ultra aqua in diluvium, ita ut deleat omnem carnem: non amplius erit ejusmodi pluvia. Quia scivit hoc timere humanam naturam, vide quomodo continuo hoc pollicetur, quasi dicens: Etiamsi videritis multos imbres demitti, ne quid inde durum suspicemini aut metuatis. Non enim erit aqua in diluvium, ita ut deleat omnem carnem: talis imber non erit ultra, tantam indignationem non ultra experietur humanum genus. Et erit, inquit, arcus meus in nube, & videbo ut recorder testamenti æterni inter Deum, & inter animam viventem in omni carne. Considera quomodo volens humanam naturam ad fidem & firmam persuasionem inducere, tanta verborum usus sit attemperatione. Et videbo, inquit, ut recorder testamenti mei. Ergone visus ipsum in memoriam ducit? Non ut hoc suspicemur, absit; sed ut, quando videmus signum hoc, Dei promissioni confidamus, certi non esse possibile Dei promissiones intercidere. *Et dixit Deus*, inquit, *ad Noë: Hoc signum testamenti mei quod posui inter me, & inter omnem carnem quæ est super terram.* Accepisti, inquit, signum id quod dedi inter me & omnem carnem quæ est super terram. Ne ultra confundaris mente, ne turberis animo:

A ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον πάσης ψυχῆς ζώσης, ἥ ἐστι μεθ' ὑμῶν εἰς γενεὰς αἰωνίους. εἶδες πάσῃ τῇ ζωῇ τὸ μέλλον δίδοσθαι σημεῖον παρεκτεινόμενον εἰς γενεὰς αἰωνίους; οὐ μόνον κοινῇ πᾶσι τοῖς ζῶσι τὸ σημεῖον δίδωσιν, ἀλλὰ καὶ διηνεκὲς καὶ διαιωνίζον τῇ τοῦ κόσμου συστάσει. τί οὖν ἐστι τὸ σημεῖον; τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἔσται ἐν σημείῳ διαθήκης ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ τῆς γῆς. ἰδοὺ μετὰ τῆς ὑποσχέσεως τῆς διὰ τῶν λόγων καὶ τοῦτο δίδωμι τὸ σημεῖον, [a] τὴν ἶριν λέγω, ἥν τινές φασι γίνεσθαι τοῦ ἡλίου πρὸς τὰ νέφη τὰς ἀκτῖνας ἀφιέντος. εἰ ὁ λόγος μου, φησὶν, B οὐκ ἀρκεῖ, ἰδοὺ καὶ σημεῖον δίδωμι τοῦ μηκέτι τιμωρίαν τοιαύτην ἐπάξειν. τοῦτο τοίνυν ὁρῶντες τὸ σημεῖον τοῦ δέους ἀπαλλάττεσθε. καὶ ἔσται ἐν τῷ συννεφεῖν με, φησὶ, νεφέλας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὀφθήσεται τὸ τόξον μου ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ μνησθήσομαι τῆς διαθήκης μου, ἥ ἐστιν ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, καὶ ἀνὰ μέσον πάσης ψυχῆς ζώσης ἐν πάσῃ σαρκί. τί λέγεις, ὦ μακάριε προφῆτα; ἀναμνησθήσομαί, φησι, τῆς διαθήκης μου, τουτέστι, τῆς συνθήκης μου, τῆς ἐπαγγελίας, τῆς ὑποσχέσεως· οὐκ ἐπειδὴ αὐτὸς δεῖται ἀναμνήσεως, ἀλλ' ἵνα ἡμεῖς C πρὸς ἐκεῖνο τὸ δοθὲν σημεῖον βλέποντες, μηδὲν ὑποπτεύωμεν χαλεπὸν, ἀλλ' εὐθέως εἰς ὑπόμνησιν ἐρχόμενοι τῆς τοῦ θεοῦ ἐπαγγελίας, θαῤῥῶμεν ὡς οὐδὲν [b] τοιοῦτο πεισόμεθα.

Εἶδες θεοῦ συγκατάβασιν, ὅσην ποιεῖται κηδεμονίαν τοῦ γένους τοῦ ἡμετέρου, πόσον μέγεθος φιλανθρωπίας ἐπεδείξατο· οὐκ ἐπειδὴ εἶδε τὴν τῶν ἀνθρώπων μεταβολὴν, ἀλλ' ἵνα διὰ πάντων ἡμᾶς διδάξῃ τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ τὴν ὑπερβολήν; καὶ οὐκ ἔσται ἔτι ὕδωρ εἰς κατακλυσμὸν, ὥστε ἐξαλεῖψαι πᾶσαν σάρκα, τοιοῦτος ὄμβρος οὐκέτι ἔσται. ἐπειδὴ οἶδε τοῦτο δεδοικυῖαν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ὅρα πῶς συνεχῶς ποιεῖται τὴν D ὑπόσχεσιν, μονονουχὶ λέγων· κἂν ἴδητε πολλὴν τῶν ὄμβρων τὴν φορὰν, μηδὲ οὕτω χαλεπόν τι ὑποπτεύσητε. οὐ γὰρ ἔσται τὸ ὕδωρ εἰς κατακλυσμὸν, ὥστε ἐξαλεῖψαι πᾶσαν σάρκα· τοιοῦτος ὄμβρος οὐκέτι ἔσται, τοιαύτης ἀγανακτήσεως οὐκέτι πειραθήσεται ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις. καὶ ἔσται, φησὶ, τὸ τόξον μου ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ὄψομαι τοῦ μνησθῆναι διαθήκην αἰώνιον ἀνὰ μέσον τοῦ θεοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον πάσης ψυχῆς ζώσης ἐν πάσῃ σαρκί. σκόπει πῶς βουλόμενος εἰς θάρσος καὶ εἰς πληροφορίαν ἀγαγεῖν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, πόσῃ ταπεινότητι τῶν λόγων κέχρηται. καὶ ὄψομαί, φησι, τοῦ E μνησθῆναι διαθήκης μου. ἡ ὄψις οὖν εἰς μνήμην αὐτὸν ἄγει; οὐχ ἵνα τοῦτο ὑποπτεύσωμεν, μὴ γένοιτο· ἀλλ' ἵνα ὅταν ἴδωμεν τὸ σημεῖον τοῦτο, θαῤῥεῖν ἔχωμεν τῇ τοῦ θεοῦ ἐπαγγελίᾳ, καὶ ὡς οὐχ οἷόν τε διαπεσεῖν τὰς τοῦ θεοῦ ὑποσχέσεις. καὶ εἶπεν ὁ θεὸς, φησι, τῷ Νῶε· τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθήκης, ἧς διεθέμην ἀνὰ μέσον ἐμοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον πάσης σαρκὸς, ἥ ἐστιν ἐπὶ τῆς γῆς. ἔλαβες, φησι, τὸ σημεῖον, ὅπερ δέδωκα μεταξὺ ἐμοῦ καὶ πάσης σαρκὸς τῆς οὔσης ἐπὶ τῆς γῆς. μηκέτι ταράττου τὴν διάνοιαν, μηδὲ θορυβοῦ τὸν λογισμὸν,

a Sex mss. τὴν ἶριν λέγω, atque ita legit Interpres. Editi, λέξω.

b Duo mss. τοιοῦτον πεισόμεθα. Mox quidam πόσην ποιεῖται.

σμὸν, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο βλέπων καὶ αὐτὸς ἔχε χρηστὰς τὰς ἐλπίδας, καὶ οἱ μετὰ σὲ πάντες τῆς ἐντεῦθεν παραμυθίας ἀπολαυέτωσαν, καὶ ἡ ὄψις τοῦ σημείου παρεχέτω θαῤῥεῖν, ὡς οὐκέτι τοιοῦτον κλυδώνιον τὴν οἰκουμένην καταλήψεται. κἂν γὰρ ἐπιτείνηται τῶν ἀνθρώπων τὰ ἁμαρτήματα, ἀλλ' ἐγὼ ἅπερ ὑπεσχόμην ταῦτα πληρώσω, καὶ οὐκέτι τοιαύτην κατὰ πάντων ἀγανάκτησιν ποιήσομαι. Εἴδετε ἀγαθότητος ὑπερβολήν; εἴδετε συγκαταβάσεως μέγεθος; εἴδετε κηδεμονίας ἐπίτασιν; Εἴδετε φιλοτιμίας ἐπαγγελίαν; οὐ γὰρ μέχρι δύο καὶ τριῶν καὶ δέκα γενεῶν ἐξέτεινεν αὐτοῦ τὴν εὐεργεσίαν, ἀλλὰ τῇ συστάσει τοῦ κόσμου ταύτην παρεκταθῆναι ὑπέσχετο, ἵνα ἐξ ἑκατέρων σωφρονιζώμεθα, καὶ ἐξ ὧν ἐκεῖνοι διὰ τὸ τῶν ἁμαρτημάτων πλῆθος τοιαύτην ἐπεδέξαντο τιμωρίαν, καὶ ἐξ ὧν ἡμεῖς διὰ τὴν ἄφατον αὐτοῦ φιλανθρωπίαν τοιαύτης ἠξιώθημεν ὑποσχέσεως. Τοὺς γὰρ νοῦν ἔχοντας καὶ αἱ εὐεργεσίαι μᾶλλον ἢ αἱ τιμωρίαι ἐφέλκονται πρὸς τὴν ὑπακοὴν τῶν ἐπιταγμάτων. μὴ τοίνυν ἀγνώμονες γινώμεθα. εἰ γὰρ καὶ πρὶν ἤ τι ἀγαθὸν ἡμᾶς ἐπιδείξασθαι, μᾶλλον δὲ καὶ κολάσεως ἄξια ἐργασαμένοις τοσαύτης ἠξίωσε τῆς εὐεργεσίας, εἰ εὐγνώμονες γενώμεθα, καὶ τὴν ἐπὶ τοῖς προλαβοῦσιν εὐχαριστίαν ἐπιδειξώμεθα, καὶ πολλὴν τὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταβολὴν ποιησώμεθα, πόσης οὐκ ἂν πάλιν ἡμᾶς ἀξιώσῃ τῆς παρ' αὐτοῦ φιλοτιμίας; Εἰ γὰρ ἀναξίους ὄντας εὐεργετεῖ, καὶ ἡμαρτηκότας φιλανθρωπεύεται, εἰ τῆς κακίας ἀποστάντες τὴν ἀρετὴν μεταδιώξομεν, τίνων οὐκ ἐπιτευξόμεθα; διὰ γὰρ τοῦτο προλαμβάνων πολλὰς εἰς ἡμᾶς τὰς εὐεργεσίας κατατίθεται, καὶ ἡμαρτηκότας πάλιν ἀξιοῖ συγγνώμης, καὶ τὰς τιμωρίας παρὰ πόδας οὐκ ἐπάγει, ἵνα διὰ πάντων ἡμᾶς ἐφελκύσηται, καὶ δι' ὧν εὐεργετεῖ, καὶ δι' ὧν μακροθυμεῖ. πολλάκις δὲ καὶ δι' ὧν ἐνίους κολάζει, ἑτέρους ἐνάγειν βούλεται, ἵνα τῷ ἐκείνων φόβῳ σωφρονισθέντες τῆς τιμωρίας τὴν πεῖραν διαφύγωσιν. Εἶδες [a] εὐμήχανον αὐτοῦ φιλανθρωπίαν, πῶς πάντα τὰ παρ' αὐτοῦ γινόμενα, δι' ἓν τοῦτο μόνον γίνεται, διὰ τὴν σωτηρίαν τὴν ἡμετέραν; ταῦτα τοίνυν ἐννοοῦντες μὴ ῥαθυμῶμεν, μηδὲ ἀμελῶμεν ἀρετῆς, μηδὲ τοὺς παρ' αὐτοῦ τεθέντας νόμους παρατρέχωμεν. ἐὰν γὰρ ἴδῃ ἐπιστρέφοντας ἡμᾶς, καὶ ἡσυχάζοντας, καὶ ὅλως ἀρχήν τινα ποιουμένους, καὶ αὐτὸς τὰ παρ' ἑαυτοῦ συνεισφέρει, κοῦφα καὶ ῥᾴδια ἡμῖν ἅπαντα κατασκευάζων, καὶ οὐκ ἀφιεὶς οὐδὲ αἴσθησιν λαβεῖν τῶν τῆς ἀρετῆς πόνων. ὅταν γὰρ ψυχὴ πρὸς τὸν θεὸν τείνῃ τὴν διάνοιαν, οὐκ ἔτι λοιπὸν ἀπατηθῆναι δύναται ὑπὸ τῆς ὄψεως τῶν ὁρωμένων, ἀλλὰ πάντα παρατρέχουσα, ἀκριβέστερον τῶν τύπων τῶν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κειμένων ἐκεῖνα φαντάζεται τὰ μὴ βλεπόμενα τοῖς σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ μεταβολὴν οὐκ ἐπιστάμενα, ἀλλὰ διηνεκῶς μένοντα, καὶ πεπηγότα, καὶ ἀκίνητα τυγχάνοντα· τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς διανοίας ὀφθαλμοί. πρὸς τὴν ἐκείνων θέαν διηνεκῶς ἀφορῶσι, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν μαρμαρυγαῖς καταυγαζόμενοι πάντα τὰ τοῦ παρόντος βίου, ὡς ὄναρ καὶ σκιὰν,

[a] Alii, εὐμήχανον τοῦ θεοῦ φιλ-

A sed ad hoc respice, & ipse bonam spem habeto, & omnes qui post te futuri sunt hinc consolationem accipiant: & aspectus signi fiduciam eis præstet, quod nunquam talis tempestas terram invasura sit. Nam quamvis peccata hominum crescant, ego tamen quæ promisi adimplebo: & nunquam talem indignationem in omnes exhibebo. Vidistis quam ingens sit Domini bonitas? vidistis quantum ad nostram vilitatem verbis se demittat? vidistis ejus erga nos providentiæ magnitudinem? vidistis promittentis liberalitatem? Non enim beneficium suum us-
B que ad duas, vel tres, vel decem generationes extendit, sed promisit quamdiu subsistet mundus extendendum: ut ex utroque emendatiores reddamur, & ex eo quod illi propter multitudinem peccatorum tali pœna puniti sunt, & ex eo quod ille per ineffabilem misericordiam suam, nos tanta promissione dignatus est. Nam cordatos beneficia magis quam pœnæ alliciunt ad mandata servanda. Igitur ne simus ingrati. Nam si nos antequam ullum bonitatis specimen exhibuerimus, imo etiam cùm pœnis digna fecerimus, tanta dignatus est beneficen-
C tia: si grati fuerimus, & de prioribus gratias retulerimus, converterimusque nos ad meliora, quanta tum denique nos dignabitur liberalitate & gratia? Si enim indignis ita benefacit, & tam benignus est peccatoribus; si a peccatis destiterimus, & virtutem sectemur, quæ non consequuturi sumus? Enimvero hac de causa prior ipse multa in nos beneficia confert, & cùm peccaverimus, iterum nobis veniam impartit, & supplicia non e vestigio infert: ut per omnia nos alliciat, & dum benefacit, & dum tolerat.
D Sæpe etiam dum aliquos punit, alios per hoc inducere vult, ut illorum metu castigati, supplicii periculum effugiant. Vidisti sapientissimi Dei benignitatem, quomodo omnia quæ per ipsum fiunt, propter unum solum, nempe salutis nostræ causa fiant? Hæc itaque cogitantes, ne simus desides, ne virtutem negligamus, ne prætereamus leges ab illo statutas. Nam si viderit nos converti, & quiescere, & principium aliquod ponere, ipse quoque sua simul afferet, facietque nobis omnia levia & facilia, & non permittet ut virtutis labores sentiamus. Nam quan-
E do anima ad Deum cogitationem suam intendit, non jam decipi potest a visibilium aspectu: sed præteriens omnia, ea quæ non videntur corporalibus oculis, quæ nullam sciunt vicissitudinem, sed perpetuo manent, fixaque sunt ac immota, diligentius speculatur, quam ea quæ in conspectu sunt posita. Tales enim mentis sunt oculi, qui ad illorum spectaculum continuo intendunt, & supernis radiis illustrati, omnia quæ in hac vita sunt, quasi umbram & somnium

Deus etiam peccatoribus benignus, quanto magis justis?

transeunt: non ulli ultra deceptioni obnoxii sunt, neque circumveniri possunt; sed etiamsi opes viderint, statim derident: scientes quod fugitivo quovis infideliores ab uno ad alium transeant, & nunquam apud eumdem subsistant, & infinita mala possidentibus afferant, quos & in ipsum malitiæ, ut ita dicam, præcipitium impulsos deturbant. Et si corporis formositatem rursus intuiti fuerint, non illa subvertuntur, cogitantes tam fluxam & instabilem illam esse, ut superveniens morbus repente omnem illam formam obscuret, & ut nonnunquam ante morbum, si invaserit senectus, facies quæ antea formosa erat, fiat deformis, & injucunda: mors autem superveniens, omnem corporis pulcritudinem perdat. Et si quem viderint gloria & potentia instructum, & qui in summum dignitatum verticem pervenerit, omnique felicitate fruatur, etiam illum prætereunt, quasi nihil stabile & solidum habentem, sed de illis gloriantem quæ fluminibus ipsis ocyus præterlabuntur. Quid enim omni hujus vitæ gloria vilius, quæ flori herbæ confertur? *Omnis* enim *gloria hominis*, inquit, *sicut flos fœni.*

Isai. 4. 6.
1. Pet. 1. 24.

4. Vidistis, dilecti, quam acute videant oculi fidei, si quando in Deum mens intenta fuerit? vidistis quomodo a nulla re visibili decipi possunt, sed rectum habent rerum judicium, neque in ullo falluntur? Sed si gratum est, iterum ad contextum sermonis revertamur: & paucis propositis finem loquendi faciamus, ut dictorum memoria menti vestræ infigatur. Nam postquam Scriptura sermonem de divino signo finivit, nos iterum docere vult alia quæ ad justum illum & filios illius pertinent, & dicit: 18. *Erant autem filii Noë, qui de arca egressi sunt; Sem, Cham, Japheht. Cham autem erat pater Chanaan.* 19. *Tres sunt hi filii Noë; ab istis dispersi sunt super omnem terram.* Dignum hîc fuerit ut inquiramus quare divina Scriptura hos tres filios commemorando, subdit: *Cham autem erat pater Chanaan.* Ne putetis, obsecro, hoc absque causa fuisse adjectum: nihil enim in divina Scriptura continetur, quod non aliqua ratione dictum sit, quæ non & latentem in se habeat utilitatem. Quare ergo significavit, *Cham autem erat pater Chanaan?* Voluit per hoc nobis illius intemperantiam ingentem subindicare, ac neque calamitatis magnitudinem illum coërcere potuisse, neque tantam in arca angustiam irrefrenatam illius concupiscentiam sedavisse: sed quamvis frater ejus major nondum filios procreavisset, hunc incontinentiæ deditum, in tempore tantæ indignationis, & generalis interitus, quo orbis comprehensus est, rei venereæ deditum fuisse, & cupiditatis intemperantiam non refrenavisse, sed jam statim ab initio animi sui pravitatem demonstrasse. Itaque cum

A παρατρέχουσιν, οὐκέτι ἀπάτην ὑπομένοντες, οὐδὲ παραλογισθῆναι δυνάμενοι· ἀλλὰ κἂν πλοῦτον ἴδωσιν, εὐθέως καταγελῶσιν, εἰδότες ὅτι δραπέτου παντὸς ἀγνωμονέστερον ἀπὸ τούτου εἰς ἐκεῖνον μεταπηδᾷ, καὶ οὐδέποτε ἵσταται, ἀλλὰ καὶ μυρία κακὰ τοῖς κεκτημένοις παρατίθησι, καὶ εἰς αὐτὸν, ὡς εἰπεῖν, τὸν τῆς κακίας τὸν κρημνὸν αὐτοὺς ὤσας καταβάλλει. κἂν σώματος εὐμορφίαν θεάσωνται, πάλιν οὐκ ἐπιστρέφονται, λογιζόμενοι τὸ ἐπίκηρον, τὸ εὐμετάβλητον, καὶ ὅτι ἀθρόον νόσος ἐπελθοῦσα πᾶσαν ἐκείνην τὴν εὐμορφίαν ἠφάνισε, καὶ πρὸ τῆς νόσου γῆρας καταλαβὸν ἀηδῆ καὶ ἀπρεπῆ τὴν πρὸ τούτου εὔμορφον ὄψιν ἀπειργάσατο, B καὶ θάνατος δὲ ἐπελθὼν ἅπασαν τὴν τοῦ σώματος ὥραν διέφθειρε. κἂν δόξαν ἴδωσί τινα περιβεβλημένον, κἂν δυναστείαν, κἂν εἰς αὐτὴν τῶν ἀξιωμάτων τὴν κορυφὴν ἀνεληλυθότα, καὶ πάσης εὐημερίας ἀπολαύοντα, καὶ τοῦτον παρατρέχουσιν ὡς οὐδὲν βέβαιον ἔχοντα οὐδὲ ἀκίνητον, ἀλλ᾽ ἐπ᾽ ἐκείνοις μέγα φρονοῦντα τοῖς ποταμίων ῥευμάτων μᾶλλον παρατρέχουσι. τί γὰρ τῆς δόξης ἁπάσης τοῦ παρόντος βίου εὐτελέστερον, ὅταν τῷ ἄνθει τοῦ χόρτου παραβάλληται; πᾶσα γὰρ δόξα ἀνθρώπου, φησὶν, ὡς ἄνθος χόρτου.

C

Εἴδετε, ἀγαπητοὶ, πῶς μετὰ ἀκριβείας ὁρῶσιν οἱ τῆς πίστεως ὀφθαλμοὶ, ἐπειδὰν πρὸς τὸν θεὸν ᾖ τεταμένη ἡ διάνοια; εἴδετε πῶς ὑπ᾽ οὐδενὸς τῶν ὁρωμένων παραλογισθῆναι δύνανται, ἀλλὰ τὴν ὀρθὴν τῶν πραγμάτων ἔχουσι κρίσιν, οὐδεμίαν ἀπάτην ὑπομένοντες. ἀλλ᾽ εἰ δοκεῖ πάλιν ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν ἐπανέλθωμεν τοῦ λόγου, καὶ ὀλίγα προσθέντες καταπαύσωμεν τὴν διδασκαλίαν, ὥστε καὶ τὴν μνήμην τῶν εἰρημένων ἐντεθῆναι ὑμῶν τῇ διανοίᾳ. ἐπειδὴ γὰρ ἐτέλεσεν ἡ θεία γραφὴ τὴν περὶ τοῦ θείου σημείου διήγησιν, βούλεται πάλιν D διδάξαι ἡμᾶς τὰ κατὰ τὸν δίκαιον καὶ τοὺς τούτου υἱοὺς, καί φησιν· ἦσαν δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ Νῶε οἱ ἐξελθόντες ἐκ τῆς κιβωτοῦ, Σὴμ, Χὰμ, Ἰάφεθ. Χὰμ δὲ ἦν πατὴρ τοῦ Χαναάν. τρεῖς οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Νῶε. ἀπὸ τούτων διεσπάρησαν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. ἄξιον ἐνταῦθα ζητῆσαι, τίνος ἕνεκεν τῶν τριῶν υἱῶν τοῦ Νῶε μνημονεύσασα ἡ θεία γραφὴ ἐπήγαγε, Χὰμ δὲ ἦν πατὴρ τοῦ Χαναάν. μὴ νομίσητε, παρακαλῶ, ἁπλῶς τοῦτο προσερρίφθαι· οὐδὲν γάρ ἐστι τῶν ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ κειμένων, ὃ μὴ μετά τινος εἴρηται λόγου, πολλὴν τὴν ὠφέλειαν ἐγκεκρυμμένην ἔχοντος. τίνος οὖν ἕνεκεν ἐπεσημήνατο E καὶ προσέθηκεν, ὅτι Χὰμ δὲ ἦν πατὴρ τοῦ Χαναάν; βούλεται διὰ τούτου αἰνίξασθαι ἡμῖν τῆς ἀκρασίας αὐτοῦ τὴν ὑπερβολὴν, καὶ ὅτι οὐδὲ τῆς συμφορᾶς τὸ μέγεθος συσταλῆναι αὐτὸν πεποίηκεν, οὐδὲ ἡ τοσαύτη ἐν τῇ κιβωτῷ στενοχωρία, ἀλλὰ καίτοι τοῦ πρεσβυτέρου οὐδέπω καὶ νῦν τεκνοποιήσαντος, οὗτος τῇ ἀκρασίᾳ ἑαυτὸν ἐκδοὺς ἐν καιρῷ τοσαύτης ἀγανακτήσεως καὶ πανωλεθρίας τὴν οἰκουμένην καταλαβούσης, περὶ συνουσίαν ἠσχολεῖτο, καὶ τὸ ἀχαλίνωτον τῆς ἐπιθυμίας οὐ κατέστελλεν, ἀλλ᾽ ἤδη ἄνωθεν καὶ ἐκ προοιμίων ἐδείκνυ τῆς γνώμης αὐτοῦ τὸ μοχθηρόν. ἐπεὶ οὖν μετ᾽ οὐ πολὺ

A διὰ τὴν ὕβριν τὴν εἰς τὸν γεγεννηκότα μέλλει τὴν κατάραν δέχεσθαι ὁ Χαναὰν ὁ τούτου παῖς, διὰ τοῦτο ἤδη προλαβοῦσα ἡ θεία γραφὴ ἐπεσημήνατο, καὶ τοῦ παιδὸς ἡμῖν τὴν προσηγορίαν δήλην ἐποίησεν, ὁμοῦ καὶ τοῦ γεγεννηκότος τὸ ἀκρατές· ἵν' ὅταν μετὰ ταῦτα ἴδῃς αὐτὸν πολλὴν τὴν ἀγνωμοσύνην ἐπιδειξάμενον πρὸς τὸν γεγεννηκότα, εἰδέναι ἔχῃς, ὅτι ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς τοιοῦτος ἦν, ὥς γε οὐδὲ ὑπὸ τῆς συμφορᾶς συνεστάλη. ἱκανὴ γὰρ ἡ τοσαύτη ἀθυμία πᾶσαν σβέσαι ἡδονήν, καὶ οὐδὲν οὕτω ταύτην τὴν φλόγα καὶ τὴν μανίαν καταστεῖλαι δύναται, ὡς ἀθυμίας ἐπίτασις καὶ συμφορᾶς ὑπερβολή. B ὁ τοίνυν ἐν τοσούτῳ μεγέθει τῶν κακῶν τοσαύτην ἐπιδειξάμενος τὴν λύτταν καὶ μανίαν περὶ τὴν παιδοποιΐαν, ποίας ἂν εἴη συγγνώμης ἄξιος; ἀλλ' ἐντεῦθεν ἡμῖν πάλιν ἕτερον τίκτεται ζήτημα, τὸ πολυθρύλλητον ἐκεῖνο καὶ πανταχοῦ περιφερόμενον, τίνος ἕνεκεν τοῦ πατρὸς ἁμαρτόντος ὁ υἱὸς τὴν κατάραν δέχεται; ἀλλ' ἵνα μὴ νῦν μακρὸν ποιῶμεν τὸν λόγον, τοῦτο ταμιευσόμεθα πρὸς τὸ παρὸν, ἵν' ἐπειδὰν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ἀφικώμεθα, τότε καὶ τὴν λύσιν ἐπαγάγωμεν, ἣν ἂν ὁ θεὸς παράσχῃ. οὐδὲν γὰρ, καθάπερ ἔφθην εἰπὼν, τῶν ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ κειμένων ἄνευ λόγου τινὸς καὶ αἰτίας ἐστὶν εὑρεῖν ἐγγεγραμμένον. C τέως οὖν τοῦτο ἔγνωμεν, ὅτι οὐχ ἁπλῶς, καὶ ὡς ἔτυχε, τῆς προσηγορίας τοῦ υἱοῦ ἐμνημόνευσεν ὁ Μωϋσῆς εἰπὼν, Χὰμ δὲ ἦν πατὴρ τοῦ Χαναάν. τρεῖς εἰσιν οὗτοι υἱοί, φησι, Νῶε, καὶ ἀπὸ τούτων διεσπάρησαν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. μὴ ἁπλῶς παραδράμωμεν, ἀγαπητοί, μηδὲ τὸ νῦν ῥηθὲν, ἀλλ' ἐννοήσωμεν καὶ ἐξ αὐτοῦ τούτου τῆς δυνάμεως τοῦ θεοῦ τὸ μέγεθος. τρεῖς, φησιν, ἦσαν οὗτοι υἱοὶ Νῶε, καὶ ἐκ τούτων διεσπάρησαν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. πῶς ἀπὸ τῶν τριῶν τοσοῦτον πλῆθος ἐπέδωκε; πῶς ἠδυνήθησαν διαρκέσαι; πῶς ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων ἅπας ὁ κόσμος συνέστη; D πῶς αὐτοῖς τὰ σώματα διέμεινεν; οὐκ ἰατρὸς ἦν ὁ θεραπείαν προσάγων, οὐκ ἄλλη τις ἐπιμέλεια. οὐδέπω γὰρ οὐδὲ πόλεις [a] ἦσαν δειμάμενοι, ἀλλὰ μετὰ τὴν τοσαύτην ταλαιπωρίαν, καὶ τὴν ἐν τῇ κιβωτῷ διαγωγὴν, ὡς τεταριχευμένοι καὶ κατειργασμένοι ἐξῆλθον, καὶ ἐν τοσαύτῃ μονώσει τυγχάνοντες καὶ ἐρημίᾳ ἀφάτῳ; πῶς οὐ διεφθάρησαν; πῶς οὐκ ἀπώλοντο; ὁ γὰρ φόβος, εἰπέ μοι, καὶ ἡ ἀγωνία οὐ κατέσειεν αὐτῶν τὴν διάνοιαν, καὶ διετάραττε τὸν λογισμόν; μὴ ξενισθῇς, ἀγαπητέ· θεὸς γὰρ ἦν ὁ πάντα ἐργαζόμενος, καὶ ὁ τῆς φύσεως δημιουργὸς ἦν ὁ πάντα E ταῦτα τὰ κωλύματα ἀναιρῶν, καὶ τὸ πρόσταγμα αὐτοῦ ἐκεῖνο τὸ λέγον, αὐξάνεσθε, καὶ πληθύνεσθε, καὶ πληρώσατε τὴν γῆν, [b] αὐτοῖς καὶ τὴν ἐπίδοσιν ἐχαρίσατο. ἐπεὶ καὶ οἱ Ἰσραηλῖται ἡνίκα εἰς Αἴγυπτον τῇ πλινθείᾳ καὶ τῷ πηλῷ κατειργάσθησαν, ταύτῃ πολλῷ μᾶλλον εἰς πλῆθος ἐπέδωκαν, καὶ οὔτε τὸ ἀνηλεὲς ἐκεῖνο καὶ ὠμὸν ἐπίταγμα τοῦ Φαραὼ, τὸ κελεῦον τὰ ἄρρενα εἰς τὸν ποταμὸν ῥίπτεσθαι, οὐδὲ ἡ λοιπὴ κακουχία, ἣν ὑπὸ τῶν ἐργοδιωκτῶν ὑπέμενον, ἴσχυσεν ἐλαττῶσαι αὐτῶν τὸ πλῆθος, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον εἰς πλῆθος ἐπεδίδου. ἡ

[a] Alii πόλεις ἦσαν διατειμάμενοι.

A non multo post propter contumeliam in parentem, maledictionem suscepturus esset ejus filius Chanaan: ideo Scriptura divina id prius assignavit, filiique nomen declaravit, ac simul patris intemperantiam: ut cum postea videris illum magna ingrati erga patrem animi signa dare, scire possis, ipsum jam olim talem fuisse, utpote neque a tanta calamitate emendatum. Sufficere enim debebat ad exstinguendam libidinem tantus mœror; nihilque flammam & insaniam hanc ita comprimere potest, ut tristitiæ vehementia, & calamitatis magnitudo. B Igitur qui in tanta malorum vi tantæ rabiei & insaniæ in procreandis liberis fuit, qua venia dignus fuerit? At hîc nobis alia quæstio nascitur, celebris illa, & quæ ubique circumfertur: Quare patre peccante, filius maledictum accipit? Sed ne longum sermonem nunc faciamus, in aliud tempus illam reponemus, ut cum ad eum locum pervenerimus, tunc & solutionem afferamus, quam Deus donaverit. Nihil enim in sacra Scriptura, sicut dixi, invenire licet, quod absque ratione aliqua sit scriptum. Hoc igitur C interim exploratum est, nomen filii non absque causa fuisse a Mose commemoratum, cum dixit: *Cham autem erat pater Chanaan. Tres*, inquit, *sunt hi filii Noë, & ab iis dispersi sunt super omnem terram.* Neque hoc dictum obiter prætereamus, dilecti, sed cogitemus ex illo ipso virtutis Dei magnitudinem. *Tres*, inquit, *erant hi filii Noë, & ex illis dispersi sunt super omnem terram.* Quomodo ex tribus tanta multitudo succrevit? quomodo potuerunt sufficere? quomodo ex paucis illis totus mundus constitutus? D quomodo eorum permanserunt corpora? Non medicus erat, qui medicinam adhiberet, neque alia cura. Nondum enim erant civitates conditæ, sed post tantam miseriam, & vitam illam in arca, e qua macerati & confecti ob compressionem exierunt, & in tanta solitudine existentes, & ineffabili vastitate, quomodo non enecati sunt? quomodo non perierunt? Timorem enim & metum, dic oro, non putas commovisse eorum mentem, & concussisse animum? Ne admireris, dilecte: Deus enim erat qui omnia faciebat, & Deus naturæ opifex erat qui omnia E impedimenta auferebat mandato suo, quo dixit, *Crescite & multiplicamini, & implete terram.* Hoc enim incrementum dedit. Quia & Israëlitæ cum in Ægypto in luto & latere conficiendo onerati essent, in tanto majorem multitudinem excrescebant, quo magis opprimebantur: & neque immisericors & crudele præceptum Pharaonis, quo præcipiebatur masculos in flumina projici; neque vexatio illa, quam a præfectis operarum patiebantur, valuit imminuere illorum multitudinem, sed magis magisque numero au-

Cur patre *Cham* peccante filius *Chanaan* maledicitur.

Gen. 1. 22.

Exod. 1. & sequen.

[b] Alii, αὐτοὶ καὶ, alii αὐτῷ καὶ.

gebantur. Erat enim divina dispensatio, A quæ omnia ex adversis operabatur.

Dei præcepto cuncta obediunt.

5. Quando igitur Dominus præcipit, ne quæras ut humano more opera perficiantur. Potentior enim quam natura, non eget naturæ serie ac ministerio, sed & per ea quæ alioquin impediunt, res adauget. Eo modo & nunc per tres illos totum orbem implevit. A tribus enim illis, inquit, dispersi sunt in universam terram. Vidisti Dei potentiam? vidisti quomodo, etsi sint multa obstacula, nihil tamen illius moratur voluntatem? Id- B ipsum & in fide licebit videre. Cum enim tales essent qui oppugnarent, tot qui insidiarentur, & reges, & tyranni, & populi insurgentes, & omnia facientes ut exstinguerent scintillam fidei, per insidiatores, per eos qui vetare volebant, tanta pietatis flamma erupit, ut totum orbem habitatum & inhabitatum invaserit. Etiamsi ad Indos abieris, & ad Scythas, & ad fines orbis terræ, etiamsi ad ipsum Oceanum, ubique invenies Christi doctrinam illustrantem omnium animos. Quod enim admirabile & stupore plenum, piæ religionis doctrina ipsas bar- C baras nationes convertit, ita ut philosophari didicerint, & abjecta pristina consuetudine ad pietatem translatæ sint. Et sicut per tres illos hominum genus multiplicavit universi conditor: ita quoque & in fide per undecim piscatores illiteratos & idiotas, qui neque os aperire audebant, omnem sibi orbem attraxit, atque illiterati isti, & idiotæ, & piscatores, philosophorum obturaverunt ora, & transcurrerunt orbem quasi alati, seminantes veritatis sermonem, & spinas exsecantes, & pristinas affectiones revellentes, Christique leges ubique plantantes: ac D neque quod pauci essent, neque quod privati & illiterati, neque quod austera & insolita juberent, neque quod veteri consuetudine humanum genus præventum esset, obstaculo eis esse potuit: sed prævia gratia sustulit hæc omnia, magnaque facilitate operati sunt omnia, per ipsa obstacula majorem accipientes alacritatem. Enimvero interdum flagellati decedebant gaudentes, non propter flagella simpliciter, E sed quia pro nomine Christi digni habiti sunt ignominiam pati: interdum autem in carcerem conjecti, posteaquam ab Angelo educti fuerunt, iterum eadem continuaverunt: & in templum abeuntes, doctrinæ sermonem seminaverunt, populos quasi piscando ad pietatem inducentes: & iterum detenti, non solum non segniores inde facti sunt, sed & majorem libertatem præ se tulerunt, in medio insanientis populi & dentibus frementis stantes, ac dicentes, *Obedire oportet Deo magis quam hominibus.* Vidisti li-

Per adversarios efficit Deus ut fides crescat.

Act. 5. 41.

Ibidem.

Ibidem.

γὰρ ἄνωθεν ῥοπὴ ἦν ἡ διὰ τῶν ἐναντίων ἅπαντα ἐργαζομένη.

Ὅταν τοίνυν ὁ Θεὸς κελεύῃ, μὴ ζήτει κατὰ ἀκολουθίαν ἀνθρωπίνην διευθύνεσθαι τὰ πράγματα. ἀνώτερος γὰρ ὢν τῆς φύσεως οὐ δεῖται τῆς ἀκολουθίας τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῶν τῶν κωλυόντων τὰ πράγματα αὔξεσθαι παρασκευάζει. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ νῦν ἀπὸ τῶν τριῶν τούτων τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἀνεπλήρωσεν. ἀπὸ τούτων γάρ, φησι, τῶν τριῶν διεσπάρησαν ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. εἶδες Θεοῦ δύναμιν, εἶδες πῶς, κἂν πολλὰ ἦν τὰ κωλύματα, οὐδέν ἐστι τὸ διακόπτον αὐτοῦ τὸ βούλημα; B τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς πίστεώς ἐστιν ἰδεῖν γινόμενον. τοιούτων γὰρ ὄντων τῶν πολεμούντων, τοσούτων ὄντων τῶν ἐπιβουλευόντων, καὶ βασιλέων, καὶ τυράννων καὶ δήμων κατεξανισταμένων, καὶ πάντα ποιούντων, ὥστε σβέσαι τὸν σπινθῆρα τῆς πίστεως, δι' αὐτῶν τῶν ἐπιβουλευόντων, διὰ τῶν κωλύειν βουλομένων, τοσαύτη ἤρθη τῆς εὐσεβείας ἡ φλὸξ, ὡς ἅπασαν καταλαβεῖν τὴν οἰκουμένην, καὶ τὴν ἀοίκητον. κἂν πρὸς Ἰνδοὺς γὰρ ἀπέλθῃς, κἂν πρὸς Σκύθας, κἂν πρὸς αὐτὰ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, κἂν εἰς αὐτὸν τὸν ὠκεανὸν, πανταχοῦ εὑρήσεις τοῦ Χριστοῦ τὴν διδασκαλίαν καταυγάζουσαν τὰς ἁπάν- C των ψυχάς. τὸ γὰρ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ βάρβαρα ἔθνη μετερρύθμισεν ὁ τῆς εὐσεβείας λόγος, καὶ φιλοσοφεῖν ἔμαθον καὶ τῆς παλαιᾶς συνηθείας ἀποστάντες πρὸς τὴν εὐσέβειαν μετετάξαντο. καὶ καθάπερ διὰ τῶν τριῶν τούτων τὸ τῶν ἀνθρώπων πλῆθος ἐπιδοῦναι παρεσκεύασεν ὁ τῶν ὅλων δημιουργός· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἐπὶ τῆς πίστεως διὰ τῶν ἕνδεκα, τῶν ἁλιέων, τῶν ἀγραμμάτων, τῶν ἰδιωτῶν, τῶν μηδὲ διᾶραι τὸ στόμα τολμώντων, ἅπασαν ἐπεσπάσατο τὴν οἰκουμένην. καὶ οἱ ἀγράμματοι οὗτοι, καὶ οἱ ἰδιῶται καὶ οἱ ἁλιεῖς τῶν φιλοσόφων ἀπέφραξαν τὰ στόματα, καὶ καθάπερ ὑπόπτεροι, οὕτω τὴν οἰκουμένην D ἅπασαν διέδραμον κατασπείραντες τὸν τῆς εὐσεβείας λόγον καὶ τὰς ἀκάνθας ἐκτέμνοντες, καὶ τὰ παλαιὰ ἀνασπῶντες ἔθη, καὶ τοὺς τοῦ Χριστοῦ νόμους πανταχοῦ καταφυτεύοντες. καὶ οὔτε τὸ ὀλίγους αὐτοὺς εἶναι, οὔτε ἡ ἰδιωτεία, οὔτε τὸ αὐστηρὸν τῶν ἐπιταγμάτων, οὔτε τὸ παλαιᾷ συνηθείᾳ προκατειλῆφθαι ἅπαν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, ἴσχυσε κώλυμα αὐτοῖς γενέσθαι. ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἀνῄρει προοδοποιοῦσα ἡ χάρις, καὶ μετ' εὐκολίας ἅπαντα εἰργάζοντο, δι' αὐτῶν τῶν κω- E λυμάτων μείζονα δεχόμενοι τὴν προθυμίαν. καὶ γὰρ ποτὲ μὲν μαστιζόμενοι ἀνεχώρουν χαίροντες οὐ διὰ τὰς μάστιγας ἁπλῶς, ἀλλ' ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι· ἄλλοτε δὲ εἰς δεσμωτήριον ἐμβληθέντες, ἐπειδὴ ὑπ' ἀγγέλου ἐξηνέχθησαν, πάλιν τῶν αὐτῶν εἴχοντο, καὶ εἰς τὸ ἱερὸν ἀφικνούμενοι τὸν τῆς διδασκαλίας λόγον κατέβαλλον, σαγηνεύοντες τὰ πλήθη εἰς τὴν εὐσέβειαν. καὶ πάλιν κατεχόμενοι, οὐ μόνον οὐδὲ ἐντεῦθεν ὀκνηρότεροι ἐγίνοντο, ἀλλὰ καὶ πλείονα τὴν παρρησίαν ἐπεδείκνυντο, ἐν μέσῳ μαινομένου δήμου καὶ τοὺς ὀδόντας τριζόντος ἑστῶτες καὶ λέγοντες, πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώ-

ποις. εἶδες παῤῥησίας μέγεθος; εἶδες τοὺς ἰδιώτας, τοὺς ἁλιεῖς ὑπερορῶντας τοσούτων δήμων μαινομένων, καὶ πρὸς φόνους καὶ σφαγὰς ἑτοίμων; ἀλλὰ σὺ ταῦτα ἀκούων, ἀγαπητὲ, μὴ τούτοις λογίζου τὰ γινόμενα, ἀλλὰ τῇ ἄνωθεν χάριτι τῇ νευρούσῃ καὶ ἀλειφούσῃ αὐτῶν τὴν προθυμίαν. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ μακάριος Πέτρος, ἡνίκα τὸν ἐκ κοιλίας μητρὸς χωλεύοντα ὄρθιον ἀποκατέστησε, πάντων ἐκπληττομένων καὶ θαυμαζόντων αὐτοὺς, ἐπιδεικνύμενος τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην φησίν· ἄνδρες, τί ἀτενίζετε ἡμῖν, ὡς ἰδίᾳ δυνάμει ἢ εὐσεβείᾳ πεποιηκόσι τοῦ περιπατεῖν αὐτόν; τίνος ἕνεκεν, φησιν, οὕτω κατεπλάγητε καὶ ἐκπεπληγμένοι ἐστὲ ἐπὶ τῷ γεγονότι; μὴ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν οἱ τοῦτο ἐργασάμενοι, ἢ ἰδίᾳ δυνάμει πρὸς ὑγίειαν αὐτὸν ἐπαναγαγόντες, καὶ βαδίζειν παρασκευάσαντες; τί ἡμῖν ἀτενίζετε; οὐδὲν πλέον ἡμεῖς εἰσηνέγκαμεν, ἢ ὅτι τὴν γλῶτταν ἐδανείσαμεν· ὁ δὲ τὸ πᾶν ἐργασάμενος, ὁ δεσπότης ἐστὶ καὶ δημιουργὸς τῆς φύσεως. ἐκεῖνος ὁ θεὸς Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ, οὓς πατριάρχας ἐπιγράφεσθε, ἐκεῖνος ὃν ὑμεῖς παραδεδώκατε καὶ ἠρνήσασθε κατὰ πρόσωπον Πιλάτου, κρίναντος ἐκείνου ἀπολύειν· ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ταῦτα ἐργασάμενος· ὃν ὑμεῖς, τὸν ἅγιον καὶ δίκαιον ἠρνήσασθε, καὶ ᾐτήσασθε ἄνδρα φονέα χαρισθῆναι ὑμῖν, τὸν δὲ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς κατεκρίνατε, ὃν ὁ θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, οὗ ἡμεῖς μάρτυρές ἐσμεν, καὶ ἐπὶ τῇ πίστει τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τοῦτον, ὃν θεωρεῖτε καὶ οἴδατε, ἐστερέωσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ ἡ πίστις ἡ δι' αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ὁλοκληρίαν ἀπέναντι πάντων ὑμῶν.

Πολλὴ τῆς παῤῥησίας ἡ ὑπερβολή· μεγάλη καὶ ἄφατος τῆς ἄνωθεν αὐτοῖς παρασχεθείσης χάριτος ἡ δύναμις· σαφεστάτη τῆς ἀναστάσεως ἡ ἀπόδειξις ἡ τοῦ μακαρίου τούτου παῤῥησία γένοιτ' ἄν. τί γὰρ ἂν τούτου μεῖζον σημεῖον ἐπιζητήσειεν ἄν τις λαβεῖν, [a] ὅταν ὁ πρὸ τοῦ σταυροῦ καὶ κόρης εὐτελοῦς ἀπειλὴν μὴ δυνηθεὶς ἐνεγκεῖν, νῦν οὕτω κατεξανίσταται τοῦ τῶν Ἰουδαίων δήμου, καὶ τοσαύτῃ παῤῥησίᾳ καὶ πρὸς τοσοῦτον πλῆθος μόνος ὢν οὕτως ἀτάκτως μεμηνὸς ἐπαποδύεται, καὶ τοιαῦτα φθέγγεται, ἃ τὴν μανίαν αὐτῶν ἐπὶ πλεῖον διεγείρειν δύναται; εἶδες, ἀγαπητὲ, πῶς ὅπερ ἐν προοιμίοις ἔλεγον, τοῦτο καὶ νῦν δείκνυται; ἐπειδάν τις πυρωθῇ τῷ πρὸς τὸν θεὸν πόθῳ, οὐκέτι λοιπὸν ὁρᾶν ἀνέχεται τὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς τούτοις τοῖς σωματικοῖς ὑποπίπτοντα, ἀλλ' ἑτέρους ὀφθαλμοὺς κτησάμενος, τοὺς τῆς πίστεως λέγω, ἐκεῖνα διὰ παντὸς φαντάζεται καὶ πρὸς ἐκεῖνα τὴν διάνοιαν ἔχει τεταμένην, καὶ ἐν γῇ βαδίζων ὡς ἐν οὐρανοῖς τὸ πολίτευμα ἔχων, οὕτω πάντα διαπράττεται, ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἀνθρωπίνων ἐμποδιζόμενος πρὸς τὸν κατ' ἀρετὴν δρόμον. ὁ γὰρ τοιοῦτος οὐ τὰ λαμπρὰ τοῦ βίου λοιπὸν ὁρᾷ, οὐ τὰ δυσχερῆ καὶ ἐναντία, ἀλλὰ πάντα παρατρέχει, πρὸς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ἐπειγόμενος. καὶ καθάπερ ὁ μετὰ πολλοῦ τοῦ τόνου τὸν σωματικὸν τοῦτον δρόμον τρέχων [b] οὐδένα τῶν ἀπαν-

bertatis magnitudinem? vidisti illiteratos piscatores contemnere tot furentes populos, & ad cædes ac mactationes paratos? At tu, dilecte, audiens hæc omnia, ne tribue illis, sed divinæ gratiæ, quæ confirmabat & instruebat illorum alacritatem. Quia & ille beatus Petrus, cum ex utero matris claudum rectum faceret, *Act. 3. & sequen.* omnibus obstupescentibus & admirantibus, gratum ipse animum declarans, inquit: *Viri, quid nos intuemini, quasi nostra potentia vel pietate fecerimus illum ambulare?* Quare, inquit, sic obstupescitis, & stupefacti estis in hac re? Num nos sumus hoc operati, vel propria virtute incolumitati illum restituimus, & ambulare fecimus? *Quid nos intuemini?* Nihil amplius nos attulimus, quam quod linguam nostram commodavimus. Qui autem omnia fecit, Dominus est, & ille naturæ conditor, Deus Abraham, Isaac, & Jacob, quos Patriarchas censetis. *Ille quem vos tradidistis, & negastis coram facie Pilati judicantis illum dimittendum: ille est qui omnia operatus est, quem vos sanctum & justum negastis, & petiistis virum homicidam vobis tradi: principem autem vitæ condemnastis, quem Deus excitavit a mortuis, cujus nos testes sumus, & in fide nominis illius, hunc quem videtis & nostis, solidavit nomen illius, & fides quæ per ipsum, dedit huic incolumitatem coram omnibus vobis.*

6. Magna liberi hujus sermonis excellentia: ingens & ineffabilis vis gratiæ superne illis collatæ: manifestissima resurrectionis demonstratio beati illius in dicendo libertas fuerit. Quod enim majus miraculum illo quis quæreret, cum is qui ante crucem etiam abjectæ puellæ minas ferre non potuit, nunc ad eum modum adversus Judæorum populum insurgit, tantaque fiducia, solus cum esset, contra tantam, tamque furentem multitudinem stat adversus, & loquitur quæ insaniam illorum magis exasperare queant? Vidisti, dilecte, id quod in proœmio dicebam, etiam nunc declaratum? Quod si quis amore in Deum accendatur, non postea feret ea quæ sub corporeorum oculorum aspectum cadunt; sed aliis instructus oculis, oculis inquam fidei, illa semper speculatur, & ad illa mentem habet intentam, ambulansque in terra, tamquam municipatum habens in cælis, ita omnia agit, nullis humanis præpeditus a virtutis cursu. Nam qui talis est, non posthac respicit ad splendida hujus vitæ, neque ad dura & aspera, sed omnia illa prætercurrit, ad patriam suam festinans. Et sicut qui corporalem hunc cursum magna contentione peragit, nul-

[a] Savilius, εἰ, ὅτε, ἐπειδὴ cum indicativo, ἐὰν, ὅταν, ἐπειδὰν rectam grammaticæ regulam sequendo nonnisi cum subjunctivo: quod hoc loco non observatur, & aliis plerisque apud Chrysostomum: nisi dicamus omnes codices esse vitiosos.

[b] Quatuor mss. οὐδένα τῶν ἀπάντων ὁρᾷ.

lum occurrentium videt, etiamsi sæpius in illum incidat; sed animo ad cursum intento, facile omnia transit, festinans ad destinatum scopum: eodem modo, qui cursum virtutis peragere festinat, & a terra in cælum ascendere concupiscit, omnia quæ videntur deorsum relinquit, & totum se cursui dedit, neque prius subsistit, neque a visibili quapiam re detinetur, donec in verticem ascendere potuerit. Ei enim qui sic affectus est, etiam quæ videntur esse terribilia in præsenti vita, contemtibilia fiunt: & qui talis est, neque gladium timet, neque præcipitium, neque ferarum dentes, neque tormenta, neque lictorum manus, neque aliquid triste in hac vita: sed & si carbones videat substratos, quasi prata & paradisos videns transilit. Et si aliam quamdam tormentorum speciem intentari videat, non deficit ad aspectum, neque aversatur. Desiderium enim futurorum mentem ipsius transtulit, & quasi frustra corpore amictus, ita affectiones suas moderatur, & superna gratia munitus, corporis dolores ne sentit quidem. Quocirca, obsecro, ut quo facile virtutis labores ferre possimus, magnum habeamus in Deum amorem & desiderium, & illuc mente nostra intenta, a nulla re hujus vitæ supplantemur in cursu illo: sed futurorum bonorum fruitionem continuo cogitantes, omnes hujus vitæ molestias mansuete feramus, & neque ignominia nos contristet, neque inopia gravet: neque morbus corporis mentis sensum emolliat: neque quod contemnamur despiciamurque ab hominum turba, id segniores nos faciat in virtutis studio: sed omnibus iis, quasi pulvis essent, excussis, assumtoque generoso & sublimi spiritu, magnum per omnia fortitudinis specimen exhibeamus: & sicut heri vestram caritatem obsecravi, cum inimicis magna alacritate conciliemur, & ex animabus nostris affectionum eliminemus reliquias, & si qua concupiscentia prava interturbet, eam effugemus: & si furor ad iram exstimulet, comprimamus hunc æstum cantu spiritualium admonitionum, ostendentes quam perniciosæ sint affectiones. *Vir* enim, inquit, *iracundus, non honestus est.* Et iterum, *Qui irascitur fratri suo sine causa, reus erit gehennæ ignis.* Et si pecuniarum cupiditas incessat, demus operam, ut mens vitet tantam perniciem, & sicut radicem malorum omnium exscindamus. Sic studeamus singulas affectiones malas corrigere, quo & abstinendo a malis, & sectando opera bona, possimus in die illo tremendo a Deo misericordiam assequi, gratia & miserationibus unigeniti ejus Filii, cui cum Patre, & Spiritu sancto sit gloria, imperium, & honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum, amen.

Adhortatur ad amorem erga Deum.

Prov. 26. 21

Matt. 5. 22.

A πάντων ὁρᾷ, κἂν μυριάκις αὐτῷ προσπταίσῃ· ἀλλὰ πρὸς τὸν δρόμον ἔχων τεταμένον αὐτοῦ τὸν λογισμὸν εὐκόλως ἅπαντα παραδραμὼν ἐπείγεται πρὸς τὸν προκείμενον αὐτῷ σκοπόν· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὁ τὸν κατ' ἀρετὴν δρόμον τρέχειν σπουδάζων, καὶ ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν ἐπιθυμῶν, πάντα τὰ ὁρώμενα κάτω ἀφίησι, καὶ ὅλος τοῦ δρόμου γίνεται, καὶ οὐ πρότερον ἵσταται οὐδὲ κατέχεται ὑπό τινος τῶν ὁρωμένων, μέχρις ἂν εἰς αὐτὴν ἀνελθεῖν δυνηθῇ τὴν κορυφήν. τῷ γὰρ οὕτω διακειμένῳ καὶ τὰ δοκοῦντα εἶναι φοβερὰ κατὰ τὸν παρόντα βίον, εὐκαταφρόνητα γίνεται, καὶ ὁ τοιοῦτος
B οὔτε ξίφος δέδοικεν, οὔτε κρημνὸν, οὔτε θηρίων ὀδόντας, οὐ βασάνους, οὐ δημίων χεῖρας, οὐκ ἄλλο τι τῶν κατὰ τὸν βίον λυπηρῶν· ἀλλὰ κἂν ἄνθρακας ἴδῃ ὑπεστορεσμένους, ὡς λειμῶνας ὁρῶν καὶ παραδείσους, οὕτως ἐπιπηδᾷ· κἂν ἕτερόν τι τῶν κολαστηρίων εἶδος ἐπαγόμενον θεάσηται, οὐ ναρκᾷ πρὸς τὴν ὄψιν, οὐδὲ ἐπιστρέφεται. ὁ γὰρ τῶν μελλόντων πόθος μετέστησεν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ ὡς ἁπλῶς καὶ εἰκῇ τὸ σῶμα περικείμενος, οὕτως ἀνώτερος γίνεται τῶν παθῶν, καὶ τῇ ἄνωθεν χάριτι φρουρούμενος, οὐδὲ αἴσθησιν λαμβάνει τῶν ἀλγηδόνων τῶν σωματικῶν. διὸ παρακαλῶ, ἵν' εὐκόλως τοὺς κατὰ τὴν
C ἀρετὴν πόνους ἐνεγκεῖν δυνηθῶμεν, πολὺν τὸν περὶ τὸν θεὸν ἐπιδειξώμεθα πόθον, καὶ ἐκεῖ τὴν διάνοιαν ἡμῶν τείναντες ὑπὸ μηδενὸς τῶν ἐν τῷ παρόντι βίῳ πρὸς τὸν ἐκεῖσε δρόμον ὑποσκελιζώμεθα, ἀλλὰ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν τὴν διηνεκῆ ἀπόλαυσιν λογιζόμενοι, πάντα τὰ ἀλγεινὰ τοῦ παρόντος βίου πρᾴως φέρωμεν, καὶ μήτε ἀδοξία ἡμᾶς λυπείτω, μήτε πενία πιεζέτω, μήτε νόσος σώματος τῆς ψυχῆς τὸ φρόνημα χαυνούτω, μήτε τὸ καταφρονεῖσθαι παρὰ τῶν πολλῶν καὶ ἐξευτελίζεσθαι ὀκνηροτέρους περὶ τὴν τῆς ἀρετῆς κατόρθωσιν ἀπεργαζέσθω· ἀλλὰ πάντα ταῦτα, ὥσπερ κόνιν, ἀποτιναξάμενοι, καὶ γενναῖον καὶ ὑψηλὸν φρόνημα ἀναλαβόν-
D τες, οὕτω πρὸς ἅπαντα πολλὴν τὴν ἀνδρείαν ἐπιδειξώμεθα, καὶ καθάπερ χθὲς παρεκάλεσα τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, τὰς πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καταλλαγὰς μετὰ πολλῆς τῆς σπουδῆς ποιησώμεθα, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ψυχῆς πάθη ἐξορίσωμεν τῆς ἡμετέρας· κἂν ἐπιθυμία ἄτοπος ἐνοχλῇ, ταύτην φυγαδεύωμεν· κἂν θυμὸς πρὸς ὀργὴν διεγείρῃ, καταστέλλωμεν τὴν φλεγμονὴν τῇ ᾠδῇ τῶν πνευματικῶν παραινέσεων, δεικνύντες τῶν παθῶν τὸν ὄλεθρον. ἀνὴρ γάρ, φησι, θυμώδης, οὐκ εὐσχήμων. καὶ πάλιν, ὁ ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκῇ, ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός. κἂν χρημάτων ἐπι-
E θυμία ταράσσῃ τὸν λογισμὸν, φεύγειν σπουδάζωμεν τὴν [a] ὀλεθρίαν ταύτην λύμην, καὶ καθάπερ ῥίζαν τῶν κακῶν ἁπάντων ἐκτέμνωμεν. καὶ ἕκαστον δὲ τῶν ἐνοχλούντων ἡμῖν παθῶν διορθοῦν σπουδάζωμεν, ἵνα καὶ τῶν βλαβερῶν ἀπεχόμενοι, καὶ τὰς ἀγαθὰς πράξεις μεταδιώκοντες, δυνηθῶμεν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβερὰν τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας ἀξιωθῆναι χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

[a] Quatuor mss. τὴν ὀλέθριον. Utraque forma in usu est.

A

ΟΜΙΛΙΑ κθʹ.

Καὶ ἤρξατο Νῶε ἄνθρωπος γεωργὸς γῆς, καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου, καὶ ἐμεθύσθη.

ΠΡΟΣ τὸ τέλος λοιπὸν ἐφθάσαμεν τῆς κατὰ τὸν δίκαιον ὑποθέσεως· διὸ παρακαλῶ, συντείνατέ μοι τὴν διάνοιαν, καὶ μετὰ ἀκριβείας προσέχετε τοῖς λεγομένοις. οὐδὲ γὰρ μικρὰ, οὐδὲ τὰ τυχόντα ἔστι καρπώσασθαι καὶ ἐκ τῶν σήμερον ἀνεγνωσμένων. τὰ γὰρ τοῖς παλαιοῖς συμβεβηκότα, [a] εἰ βουλοίμεθα νήφειν, μεγίστης ἡμῖν διδασκαλίας ὑπόθεσις γίνεται. διὰ γὰρ τοῦτο οὐ μόνον τὰ κατορθώματα τῶν ἁγίων γέγραπται, ἀλλὰ καὶ τὰ ἁμαρτήματα, ἵνα τὰ μὲν φεύγωμεν, τὰ δὲ ζηλώσωμεν· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ δείκνυσί σοι ἡ θεία γραφὴ καὶ δικαίους πολλάκις σφαλέντας, καὶ ἁμαρτωλοὺς πολλὴν μεταβολὴν ἐπιδειξαμένους, ἵνα ἑκατέρωθεν ἀρκοῦσαν δεξώμεθα τὴν ἀσφάλειαν, καὶ μήτε ὁ ἑστὼς θαῤῥῇ ὁρῶν καὶ δικαίους [b] καταπεσόντας, μήτε ὁ ἐν ἁμαρτήμασιν ὢν ἀπαγορεύῃ, ἰδὼν πολλοὺς ἀνενεγκόντας καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν ἄκραν κορυφὴν φθάσαι δυνηθέντας. μηδεὶς τοίνυν, παρακαλῶ, κἂν πολλὰ κατορθώματα ἑαυτῷ συνειδὼς ᾖ, θαῤῥείτω, ἀλλ' ἐναγώνιος ἔστω, καὶ ἀκουέτω τοῦ μακαρίου Παύλου λέγοντος καὶ παραινοῦντος, ὥστε ὁ δοκῶν ἑστάναι, βλεπέτω μὴ πέσῃ· μήτε ὁ πρὸς αὐτὸν τὸν πυθμένα τῆς κακίας κατελθὼν ἀπελπιζέτω ἑαυτοῦ τὴν σωτηρίαν, ἀλλ' ἐννοῶν τοῦ θεοῦ τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν ἀκουέτω πάλιν τοῦ θεοῦ διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος, μὴ ὁ πίπτων οὐκ ἀνίσταται, ἢ ὁ ἀποστρέφων οὐκ ἐπιστρέφει; καὶ πάλιν, οὐ βούλομαι τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι, καὶ ζῆν αὐτόν. εἶδες, ἀγαπητὲ, πῶς ἕκαστον τῶν ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ ἐγγεγραμμένων δι' οὐδὲν ἕτερον μνήμῃ παρεδόθη, ἀλλ' ἢ διὰ τὴν ὠφέλειαν τὴν ἡμετέραν καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους; ταῦτα δὴ λογιζόμενοι ἕκαστος ἡμῶν τὰ κατάλληλα φάρμακα ἐντεῦθεν ἑαυτῷ ἐπιτιθέτω. διὰ γὰρ τοῦτο πᾶσιν ἐπ' ἀδείας πρόκειται, καὶ ἔξεστι τῷ βουλομένῳ τὸ ἁρμόδιον τῷ ἐνοχλοῦντι πάθει φάρμακον ἐπιτιθέναι, καὶ ταχίστην τὴν ὑγίειαν δέξασθαι, μόνον ἐὰν μὴ ἀποσείσηταί τις τὴν ἀπὸ τῆς ἰατρείας θεραπείαν, ἀλλὰ τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείξηται. οὐδὲν γάρ ἐστι τῶν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν συνεχόντων οὔτε ψυχικὸν οὔτε σωματικὸν πάθος, ὃ μὴ τὴν ἐντεῦθεν ἰατρείαν δέξασθαι δύναται. τί γὰρ, εἰπέ μοι; εἰσέρχεταί τις ἐνταῦθα λύπῃ καὶ πραγμάτων περιστάσει πιεζόμενος, καὶ διὰ τοῦτο καταχώννυται τῇ ἀθυμίᾳ, εἰσελθὼν καὶ εὐθέως ἀκούσας τοῦ προφήτου λέγοντος· ἵνα τί περίλυπος εἶ ἡ ψυχή μου, καὶ ἵνα τί συνταράσσεις με; ἔλπισον ἐπὶ τὸν θεὸν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ, σωτήριον τοῦ προσώπου μου, καὶ ὁ θεός μου· ἱκανὴν λαβὼν παραμυθίαν ἄπεισι, πᾶσαν ἐκείνην τὴν ἀθυμίαν ἀποσεισάμενος. ἕτερος πάλιν πενίᾳ πιεζόμενος ἐσχάτῃ δυσχεραίνει, καὶ ἀλύει

HOMILIA XXIX.

Et cœpit Noë homo agricola terræ, & plantavit vineam, & bibit de vino: & inebriatus eſt. Gen. 9. 20.

1. AD finem tandem argumenti ad juſtum hunc ſpectantis, venimus: ideo obſecro, mente intenta adeſte, & diligenter quæ dicuntur auſcultate. Nam ex iis quæ hodie lecta ſunt non parvum, neque vulgarem percipere licet fructum: quandoquidem quæ priſcis evenerunt, ſi
B ſapere voluerimus, maximæ nobis doctrinæ ſunt occaſio. Ideo enim non ſolum opera ſanctorum bona ſcripta ſunt, ſed etiam peccata, ut hæc quidem fugiamus, illa vero imitemur. Neque hoc ſolum, ſed monſtrat inſuper divina Scriptura & juſtos ſæpe lapſos, & peccatores magnam exhibentes vitæ converſionem, quo utrinque ſufficiens nobis eſſet cautela: & neque qui ſtat confidentior ſit, videns & juſtos cecidiſſe: neque qui in peccatis eſt deſperet, multos conſpiciens qui reſipuerunt, & ad ſummum virtutis apicem pervenire potuerunt. Itaque
C nullus, quæſo, tametſi multorum bonorum operum ſibi conſcius, confidentior ſit, ſed anxius ſit, & ſolicitus: & audiat beatum Paulum admonentem & dicentem, *Qui ſtare ſibi videtur, videat ne cadat.* Nullus item, qui in profundum ipſum malitiæ deſcenderit, ſalutis ſuæ ſpem abjiciat: ſed ineffabilem Dei miſericordiam cogitans, audiat iterum Deum per Prophetam dicentem: *Num qui cadit, non reſurgit: & qui avertit ſe, non revertitur?* Et iterum, *Nolo mortem peccatoris, ſicut converti eum, & vivere.* Vi-
D diſti, dilecte, omnia in divinis Scripturis ſcripta, non alia de cauſa memoriæ fuiſſe tradita, quam propter noſtram utilitatem, & humani generis ſalutem? Hæc ſecum quiſque noſtrum expendat, ſuiſque congrua vulneribus pharmaca imponat. Ideo enim hæc ad libitum omnibus ſunt propoſita, & licet volenti conveniens ſuis affectionibus remedium apponere, & ſanitatem accipere celerrimam, tantum medicinæ curam ne quis rejiciat, ſed gratum ſuum exhibeat animum. Nulla enim eſt in humana natura vel
E corporis, vel animæ ægritudo, quæ medicinam hinc accipere nequeat. Quomodo? dic, obſecro. Ingreditur quis huc triſtitia & negotiorum ſolicitudine oneratus, & ingreſſus huc, ita mœrore obrutus, ſtatim ut audivit Prophetam dicentem: *Quare triſtis es anima mea, & quare conturbas me? Spera in Deum, quoniam confitebor ei: Salutare vultus mei, & Deus meus*; ſufficienti conſolatione ſuſcepta abit, & omnem illam mentis triſtitiam excutit. Alius item qui extrema premitur inopia gravatim fert & mœ-

Non ſolum bona opera, ſed & peccata ſanctorum proponuntur.

1. Cor. 10. 12.

Jer. 8. 4.

Ezech. 18. 23.

Pſal. 41. 6.

a Duo mſſ. εἰ βουλοίμεθα μαθεῖν,

b Quinque mſſ. καταπεσόντας, καὶ ὁ ἐν ἁμαρτήμασιν ὢν ἀπαγ-

ret, videns alios divitiis affluere, & valde inflari, magnoque apparatu & pompa stipari: audit & hic eumdem Prophetam dicentem: *Jacta in Dominum curam tuam, & ipse te enutriet.* Et iterum: *Ne timeas cum ditatus fuerit homo, vel cum multiplicata fuerit gloria domus ejus: quoniam cum interierit, non sumet omnia.* Est & alius quoque qui insidias & calumnias sustinens dolet, & insuavem putat vitam, nusquam humanum invenire valens auxilium: docetur & hic ab eodem beato Propheta in talibus angustiis non ad humanum præsidium confugiendum: audit enim ipsum dicentem: *Ipsi detrahebant mihi, ego autem orabam.* Vidisti unde quærat auxilium? Alii, inquit, dolos consuunt & calumnias, insidiasque: ego autem ad inexpugnabilem murum confugio, ad tutam anchoram, ad portum fluctuum expertem, ad preces, inquam, per quas omnia difficilia levia & facilia mihi fiunt. Insuper alius ab iis qui prius ipsi ministrabant, despicitur & contemnitur, atque ab amicis relinquitur, & hoc est quod mentem ejus maxime conturbat & confundit: sed & hic si voluerit, huc accedens audiet beatum illum dicentem: *Amici mei & proximi mei adversum me appropinquaverunt & steterunt. Et qui juxta me erant a longe steterunt, & vim faciebant qui quærebant animam meam: & qui quærebant mala mihi, loquuti sunt vanitates, & dolos tota die meditabantur.* Vidisti struentes insidias usque ad mortem ipsam, & perpetuum bellum gerentes? Nam hoc indicat, cum dicit: *Tota die meditabantur*, quia per totam vitam. Quid ergo ille interim, dum insidiarentur & molirentur, agebat? *Ego autem*, inquit, *quasi surdus non audiens, & sicut mutus non aperiens os suum. Et factus sum sicut homo non audiens, & non habens in ore suo redargutiones.* Vidisti excellentem philosophiam, quomodo diversa via vicit? Illi dolos struebant, ipse aures obturabat, ne audiret. Illi omni tempore non cessabant linguam acuere, & vanitates & fraudulentias meditari: hic autem silentio illorum insaniam comprimebat. Et quare sic se gerit, & licet illis hæc apparantibus ipse sic agit quasi surdus & mutus, & quasi neque aures, neque linguam habeat? Audi ipsum tantæ philosophiæ causam dicentem: *Quia in te speravi Domine*, quia a te pendet spes mea, inquit, & in te me projeci, nulla mihi cura est, quid illi agant. Tuum enim auxilium satis potens est ad dissipanda hæc omnia, irritasque reddendas illorum machinationes & insidias, ut nihil eorum impleatur quod apparant.

Psal. 54. 23. Psal. 48. 17. Psal. 108. 4. Preces omnia levia & facilia reddunt. Psal. 37. 12. Ibidem. Ps. 142. 8.

2. Vidistis quomodo quacumque calamitate humanam naturam premente, congruens ex Scripturis antidotum acci-

Scriptura sacra in calamitatibus antidotum.

ὁρῶν ἑτέρους πλούτῳ περιῤῥεομένους, καὶ μέγα φυσῶντας καὶ πολλὴν τὴν φαντασίαν περιβεβλημένους, ἀκούει καὶ οὗτος πάλιν τοῦ αὐτοῦ προφήτου λέγοντος· Ἐπίῤῥιψον ἐπὶ κύριον τὴν μέριμνάν σου, καὶ αὐτός σε διαθρέψει· καὶ πάλιν, μὴ φοβοῦ ὅταν πλουτήσῃ ἄνθρωπος, ἢ ὅταν πληθυνθῇ ἡ δόξα τοῦ οἴκου αὐτοῦ, ὅτι οὐκ ἐν τῷ ἀποθνήσκειν αὐτὸν λήψεται τὰ πάντα. ἕτερος πάλιν ἐπιβουλὰς καὶ συκοφαντίας ὑπομένων δυσχεραίνει καὶ ἀβίωτον ἡγεῖται τὸν βίον, οὐδαμόθεν ἀνθρωπίνην βοήθειαν εὑρεῖν δυνάμενος· διδάσκεται [a] δὲ καὶ οὗτος ὑπὸ τοῦ μακαρίου τούτου προφήτου ἐν ταῖς τοιαύταις περιστάσεσι μὴ ἐπ' ἀνθρωπίνην συμμαχίαν καταφεύγειν· ἀκούει γὰρ αὐτοῦ λέγοντος, αὐτοὶ ἐνδιέβαλλόν με, ἐγὼ δὲ προσηυχόμην. εἶδες ὅθεν τὴν συμμαχίαν ἐπιζητεῖ; ἕτεροι, φησι, δόλους ῥάπτουσι καὶ συκοφαντίας καὶ ἐπιβουλάς· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὸ τεῖχος τὸ ἀκαταμάχητον καταφεύγω, ἐπὶ τὴν ἄγκυραν τὴν ἀσφαλῆ, ἐπὶ τὸν λιμένα τὸν ἀκύμαντον, ἐπὶ τὴν εὐχὴν, δι' ἧς πάντα μοι τὰ δυσχερῆ, κοῦφα καὶ ῥᾴδια γίνεται. ἕτερος πάλιν ὑπὸ τῶν πρότερον θεραπευόντων καταφρονεῖται καὶ περιορᾶται καὶ ὑπὸ τῶν φίλων καταλιμπάνεται, καὶ τοῦτο αὐτοῦ μάλιστα συγχεῖ καὶ ταράττει τὸν λογισμόν. ἀλλὰ καὶ οὗτος, εἰ βουληθείη, ἐνταῦθα παραγινόμενος ἀκούσει τοῦ μακαρίου τούτου λέγοντος· οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐξ ἐναντίας μου ἤγγισαν καὶ ἔστησαν, καὶ οἱ ἔγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν, καὶ ἐξεβιάζοντο οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχήν μου· καὶ οἱ ζητοῦντες [b] τὰ κακά μου ἐλάλησαν ματαιότητας, καὶ δολιότητας ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμελέτησαν. εἶδες μέχρις αὐτοῦ τοῦ θανάτου τὰς ἐπιβουλὰς ῥάπτοντας, καὶ διηνεκῆ τὸν πόλεμον ἐπιδεικνυμένους; τὸ γὰρ, ὅλην τὴν ἡμέραν, τοῦτο δηλοῖ, ὅτι διὰ πάσης τῆς ζωῆς. τί οὖν αὐτὸς ἐκείνων ταῦτα ἐπιβουλευόντων καὶ κατασκευαζόντων ἔπραττεν; ἐγὼ δὲ, φησιν, ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον, καὶ ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ· καὶ ἐγενόμην ὡσεὶ ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων, καὶ οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐλεγμούς. εἶδες φιλοσοφίας ὑπερβολὴν, πῶς διὰ τῶν ἐναντίων ὁδῶν οὗτος περιεγένετο; ἐκεῖνοι δόλους ἔρραπτον, αὐτὸς καὶ τὰς ἀκοὰς ἔφραττεν, ὡς μηδὲ ἀκούειν· ἐκεῖνοι πάντα τὸν χρόνον οὐκ ἐπαύοντο καὶ τὴν γλῶτταν ἀκονοῦντες, καὶ ματαιότητας καὶ δολιότητας φθεγγόμενοι· οὗτος δὲ τῇ σιγῇ τὴν μανίαν ἐκείνων κατέστελλε. καὶ τίνος ἕνεκεν οὕτως ἑαυτὸν διετίθει, καίτοι ἐκείνων ταῦτα κατασκευαζόντων, καὶ ὡσεὶ κωφὸς, καὶ ἄλαλος, καὶ μήτε ἀκοὰς ἔχων μήτε γλῶτταν οὕτω διέκειτο; ἄκουε αὐτοῦ λέγοντος τὴν αἰτίαν τῆς τοσαύτης φιλοσοφίας· ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα κύριε. ἐπειδὴ ἐμαυτὸν ἐξήρτησα, φησι, τῆς εἰς σὲ ἐλπίδος, οὐδείς μοι λόγος τῶν παρὰ τούτων γινομένων. ἡ γὰρ σὴ ῥοπὴ ἱκανὴ πάντα διασκεδάσαι, καὶ ἀκύρους αὐτῶν ποιῆσαι καὶ τὰς ἐπιβουλὰς καὶ τὰς μηχανὰς, καὶ μηδὲν ἀφεῖναι τῶν ὑπ' αὐτῶν κατασκευαζομένων εἰς ἔργον ἐλθεῖν.

Ἴδετε πῶς δυνατὸν ἑκάστης συμφορᾶς τῆς συνεχούσης τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν κατάλληλον ἐντεῦθεν φάρ-

a Δὲ deest in sex mss. Nec ab interprete lectum est.

b Quid. m mss. τὰ κακά μοι.

μακον

μακὸν λαβόντα ἀπελθεῖν, καὶ πᾶσαν ἀπώσασθαι ἀθυμίαν βιωτικὴν, καὶ ὑπὸ μηδενὸς συστέλλεσθαι τῶν συμπιπτόντων; διὰ τοῦτο παρακαλῶ καὶ συνεχῶς ἐνταῦθα βαδίζειν, καὶ μετ' ἀκριβείας προσέχειν τῇ τῶν θείων γραφῶν ἀναγνώσει, μὴ μόνον ἐπειδὰν ἐνταῦθα παραγένησθε, ἀλλὰ καὶ οἴκαδε μετὰ χεῖρας λαμβάνειν τὰ θεῖα βιβλία, καὶ μετ' ἐπιμελείας δέχεσθαι τὴν ἐγκειμένων τὴν ὠφέλειαν. πολὺ γὰρ τὸ ἐντεῦθεν τικτόμενον κέρδος· [a] πρῶτον αὐτὸ τοῦτο, τὴν γλῶτταν ἀναπλάττεσθαι ποιεῖ διὰ τῆς ἀναγνώσεως· ἔπειτα καὶ ἡ ψυχὴ πτεροῦται καὶ μετάρσιος γίνεται, τῷ φωτὶ τοῦ τῆς δικαιοσύνης ἡλίου καταυγαζομένη, κατ' αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τῆς τῶν πονηρῶν λογισμῶν λύμης ἀπαλλαττομένη, καὶ γαλήνης ἀπολαύουσα πολλῆς καὶ ἡσυχίας· καὶ ὅπερ ἡ σωματικὴ τροφὴ πρὸς τὴν σύστασιν τῆς ἡμετέρας ἰσχύος, τοῦτο ἡ ἀνάγνωσις τῇ ψυχῇ γίνεται. τροφὴ γάρ ἐστι πνευματικὴ, καὶ νευροῖ τὸν λογισμὸν, καὶ ἰσχυρὰν ἐργάζεται τὴν ψυχὴν, καὶ εὐτονωτέραν καὶ φιλοσοφωτέραν, οὐκ ἀφιεῖσα λοιπὸν ἁλίσκεσθαι τοῖς ἀλόγοις πάθεσιν, ἀλλὰ καὶ κοῦφον αὐτῇ τὸ πτερὸν ἐργαζομένη, καὶ πρὸς αὐτὸν, ὡς εἰπεῖν, τὸν οὐρανὸν μεθιστῶσα. μὴ τοίνυν ἀμελῶμεν, παρακαλῶ, τοῦ τοσούτου κέρδους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ οἰκίας [b] σπουδάζωμεν τῇ ἀναγνώσει τῶν θείων προσέχειν γραφῶν, καὶ ἐνταῦθα παραγινόμενοι μὴ εἰς φλυαρίας καὶ ἀνονήτους ὁμιλίας τὸν καιρὸν καταδαπανῶμεν, ἀλλὰ δι' ὃ παραγεγόναμεν, οὕτω συντείνωμεν ἑαυτοὺς, καὶ προσέχωμεν τοῖς ἀναγινωσκομένοις, ἵνα καρπωσάμενοί τι πλέον οὕτως ἐντεῦθεν ἐξέλθητε. εἰ μέλλοιτε εἰσελθόντες ἐνταῦθα πάλιν εἰς ὁμιλίας ἀκαίρους καὶ [c] ἀνωφελεῖς τὸν καιρὸν καταναλίσκειν, καὶ μηδὲν πλέον εἰς ὠφέλειαν λόγων δεξάμενοι ἐπανιέναι, τί τὸ ὄφελος; πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον, εἰς μὲν πανήγυριν βιωτικὴν ἀπιόντας σπουδάζειν πάντα τὰ ἐκ τῆς πανηγύρεως λαβόντας ἐπανελθεῖν οἴκαδε, καὶ ταῦτα χρήματα καταθέντας· ἐνταῦθα δὲ εἰς τὴν πανήγυριν ταύτην τὴν πνευματικὴν ἐρχομένους, μὴ πᾶσαν ποιεῖσθαι σπουδὴν λαβόντας τι τῶν χρησίμων, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἐναποθεμένους οὕτως ἐπανιέναι; καὶ μάλιστα ὅτε οὐδὲ χρημάτων δαπάνην ἐργάσασθαι δεῖ, ἀλλὰ προθυμίαν μόνον εἰσενεγκεῖν, καὶ γνώμην συντεταμένην; ἵνα οὖν μὴ χείρους γενώμεθα τῶν τὰς βιωτικὰς πανηγύρεις ἐμβαλλόντων, σπουδάζωμεν πολλὴν ἐπιδείκνυσθαι τὴν φροντίδα καὶ τὴν ἀγρυπνίαν, ἵν' ἔχωμεν ἐντεῦθεν ἐξελθόντες ἐφόδια, ὥστε μὴ μόνον ἑαυτοῖς ἀρκεῖν, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις ἐπιχορηγεῖν, καὶ δύνασθαι καὶ τὴν γυναῖκα διορθοῦν, καὶ τοὺς οἰκέτας, καὶ τοὺς γείτονας, καὶ τὸν φίλον, καὶ τὸν ἐχθρὸν αὐτόν. τοιαῦτα γὰρ τὰ πνευματικὰ διδάγματα, ὡς κοινὰ πᾶσι προκεῖσθαι, καὶ μηδεμίαν εἶναι ἐν αὐτοῖς διαφορὰν, πλὴν εἰ μή πού τις γνώμην συντεταμένην εἰσενέγκας καὶ προθυμίαν ζέουσαν ὑπερηκόντισε τὸν πλησίον. ἐπεὶ οὖν καὶ τῶν ἐνταῦθα διδαγμάτων τοσοῦτον τὸ κέρδος, φέρε, σήμερον τὰ ἀναγνωσθέντα εἰς μέσον προθῶμεν, καὶ τὸ ἐξ αὐτῶν κέρδος καρπωσάμενοι,

A pere liceat, & omnem vitæ hujus mœrorem repellere, neque ab ullo quod accidit, gravari? Propterea, obsecro, ut frequenter huc veniatis, & divinæ Scripturæ lectionem diligenter auscultetis: non solum cum huc venitis, sed & domi divinos libros in manus sumite, & utilitatem in illis positam magno studio suscipite. Inde enim multum lucri nascitur: primum quidem lectione lingua reformatur: deinde anima excitatur & sublimis efficitur, jubareque solis justitiæ illustratur, perque tempus illud ab immundarum cogitationum illecebris liberatur, multa quiete ac tranquillitate B fruens. Insuper quod ad augendas vires corporis sensibilis ille cibus facit, id animæ lectio præstat. Spirituale enim alimentum est, & fortem reddit animam, & constantiorem, & magis philosophicam, non permittens ut ab affectionibus absurdis capiatur: sed levem & alatam faciens, in cælum ipsum propemodum transfert. Tantum igitur lucrum, oro, ne per negligentiam amittamus, sed etiam domi vacemus divinarum Scripturarum lectioni, & hîc præsentes non in nugis & inutilibus colloquiis tempus insumamus: sed propter quod convenimus, at- C tendamus quæ legantur, ut majori inde fructu percepto discedere liceat. Quod si huc ingressi, ad intempestivas & inutiles confabulationes vos confertis, & absque ampliori fructu hinc abitis, quæ utilitas? Annon enim absurdum est, eos qui ad sæculares nundinas veniunt, solicitos esse ut antequam redeant, omnia quæ ex nundinis oportet capiant, licet pecuniæ impendendæ sint: eos autem qui huc ad spirituales has nundinas veniunt, D non omne studium impendere, ut acceptis utilibus, & in anima depositis, recedant; maxime cum nullo pecuniarum sumtu hîc opus sit, sed alacritate sola & attenta mente? Ut igitur ne deteriores simus iis qui ad sæculares mercatus vadunt, operam demus, ut perquam vigilantes simus, ne desint hinc migraturis viatica, quæ non solum nobis sufficiant, sed & quæ suppeditare possimus & aliis, & uxorem corrigendo, & fa- E mulos, & vicinum, & amicum, imo etiam inimicum. Talia enim sunt spiritualia dogmata, ut communia omnibus proponantur, nullaque sit in eis diversitas, nisi quando quis magis intentam affert mentem, & ferventiori desiderio alium transcendit. Itaque quia tantum est ex hac doctrina lucrum, age hodie lecta in medium proponamus, & fructu quopiam inde collecto, domum redeamus. 20.

[a] Sex septemve mss. πρῶτον αὐτὸ τὸ τὴν γλῶτταν ἀναπλάττεσθαι διὰ τῆς.

[b] Quatuor mss. σπουδάζωμεν κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν.

[c] Septem mss. ἀνωφελεῖς καταναλίσκεσθαι.

Et cœpit, inquit, *Noë homo agricola terræ, & plantavit vineam, & bibit de vino, & inebriatus est.* Vide quantæ nobis utilitatis occasio est hujus lectionis prooemium. Quando enim audimus, justum illum & perfectum, qui tantum superne accepit testimonium, bibisse & inebriatum esse: quomodo nos posthac, qui tantis & tam variis peccatis immersi sumus, non magna contentione damnum ebrietatis effugere studebimus? quamvis non idem ipsum sit, justum illum hoc vitio captum fuisse, & nos in idem incidere. Multa enim sunt quæ justum illum venia dignum declarant: quæ non dico quasi ebrietatem excusans, sed demonstrans justum non ex intemperantia, sed potius ex ignorantia supplantatum fuisse. Et quod non ita simpliciter vini potationem invenerit, audi Scripturam ejus apologiam afferentem, cum dicit: *Et cœpit Noë homo agricola terræ, & plantavit vineam, & bibit de vino, & inebriatus est.* Istuc ipsum quod inquit, *cœpit*, ostendit ipsum vini bibendi primum inventorem fuisse, & per ignorantiam, nescientem justam sumere mensuram, in ebrietatem incidisse. Neque hoc solum in causa est, sed quia magna tenebatur tristitia, & sibiipsi consolationem inde excogitare volebat, sicut & sapiens quidam dicit: *Date vinum iis qui in tristitia, & merum iis qui in dolore:* monstrans nullum esse tam præsens tristitiæ remedium, quam vini usum; tantum utilitatem ejus ni perdat intemperantia. Quod autem in tristitia & mœrore fuerit justus ille, videns seipsum in tanta solitudine, & illorum hominum corpora ante oculos projecta, & commune omnium sepulcrum hominibus & brutis factum, quis negaverit? Mos enim Prophetarum & justorum omnium est, non pro iis dumtaxat dolere, qui sibi proximi sunt, sed & pro reliquis hominibus. Et si quis recensere velit, inveniet omnes hunc commiserationis affectum præ se ferre, & audiet Esaïam quidem dicentem: *Nolite contendere, ut me consolemini in contritione filiæ generis mei:* Jeremiam autem, *Quis dabit capiti meo aquam, & oculis meis fontem lacrymarum?* Ezechielem vero, *Heu mihi Domine, delebis tu reliquias Israël?* & Danielem lamentantem, & dicentem, *Pauculos nos fecisti ultra omnes gentes:* & Amos, *Pœniteat te, Domine, super hoc:* & Habacuc: *Quare ostendisti mihi labores & molestias?* & iterum, *Et facturus es homines quasi pisces maris.* Et beatum istum Mosem quoque dicentem audiet: *Si quidem dimittis eis peccatum, dimitte; sin minus, me quoque dele.* Et iterum, cum promisisset illi Deus majoris populi præfecturam se traditurum, & dixisset, *Dimitte me, & delebo homi-*

Noë per ignorantiam inebriatur.

Prov. 31. 6.

Esai. 22. 4.

Jer. 9. 1.

Ezech. 9. 8.

Dan. 9.

Amos 7. 3.

Habac. 1. 3.

Ibidem 14.

Exod. 32. 32

Ibidem.

A οὕτως οἴκαδε ἐπανέλθωμεν. καὶ ἤρξατο, φησὶ, Νῶε ἄνθρωπος γεωργὸς γῆς, καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου, καὶ ἐμεθύσθη. σκόπει πόσης ἡμῖν ὠφελείας ὑπόθεσις γίνεται αὐτὸ τῆς ἀναγνώσεως τὸ προοίμιον. ὅταν γὰρ ἀκούσωμεν, ὅτι ὁ δίκαιος, ὁ τέλειος, ὁ τὴν ἄνωθεν μαρτυρίαν δεξάμενος ἔπιε καὶ ἐμεθύσθη, πῶς ἡμεῖς λοιπὸν οἱ τοσούτοις καὶ ἑτέροις ἁμαρτήμασι καταβεβαπτισμένοι οὐχὶ μετὰ πολλοῦ τοῦ τόνου σπουδάσομεν φυγεῖν τὴν ἐκ τῆς μέθης λύμην; καί τοι γε οὐχ ὅμοιόν ἐστι τὸ τὸν δίκαιον τοῦτον ἁλῶναι τῷ πάθει, καὶ ἡμᾶς τῷ αὐτῷ περιπεσεῖν. πολλὰ γάρ ἐστιν, ἃ τὸν δίκαιον τοῦτον συγγνώμης ἄξιον ἀποφαίνει. B καὶ ταῦτα λέγω οὐ τὴν ὑπὲρ τῆς μέθης λόγον ποιούμενος, ἀλλὰ δεικνὺς ὅτι οὐκ ἐξ ἀκρασίας ὁ δίκαιος ὑπεσκελίσθη, ἀλλ' ὑπὸ ἀγνοίας μᾶλλον. [a] καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς εὗρε τὴν οἰνοποσίαν, ἄκουε αὐτῆς τῆς γραφῆς λεγούσης καὶ τὴν ἀπολογίαν ποιουμένης, δι' ὧν φθέγγεται· καὶ ἤρξατο, φησὶ, Νῶε ἄνθρωπος γεωργὸς γῆς, καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου, καὶ ἐμεθύσθη. αὐτὸ τοῦτο τὸ εἰπεῖν, ἤρξατο, δείκνυσιν ὅτι αὐτὸς τὴν ἀρχὴν εὗρε τῆς οἰνοποσίας, καὶ διὰ πολλὴν ἄγνοιαν καὶ διὰ τὸ μὴ εἰδέναι, τῆς μεταλήψεως τὰ μέτρα εἰς τὴν μέθην ἐξεκυλίσθη. καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἐστὶν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀθυμίᾳ πολλῇ κατεχό- C μενος ἐβουλήθη τὴν ἐντεῦθεν παραμυθίαν ἑαυτῷ ἐπινοῆσαι, καθάπερ καί τίς φησι σοφός· δότε οἶνον τοῖς ἐν λύπαις, καὶ μέθην τοῖς ἐν ὀδύναις· δεικνὺς ὅτι οὐδὲν οὕτως ἀθυμίας φάρμακον γενέσθαι δύναται, ὡς ἡ τούτου χρῆσις· μόνον εἰ μή που ἡ ἀμετρία λυμήνηται τὴν ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειαν. ὅτι δὲ ἐν λύπῃ ἦν καὶ ἀθυμίᾳ ὁ δίκαιος οὗτος, ὁρῶν ἑαυτὸν ἐν ἐρημίᾳ τοσαύτῃ, καὶ περὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνῳ τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων ἐρριμμένα, καὶ μετὰ τῶν κτηνῶν καὶ τῶν ἀλόγων, καὶ τάφον κοινὸν ἅπασι γεγενημένον, τίς ἀντερεῖ; ἔθος γὰρ τοῖς προφήταις καὶ τοῖς δικαίοις ἅπασι μὴ μόνον ὑπὲρ τῶν καθ' ἑαυτοὺς ἀλγεῖν, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. καὶ D εἴ τις ἐξαριθμῆσαι βούλοιτο, εὑρήσει πάντας ταύτην τὴν συμπάθειαν ἐπιδεικνυμένους, καὶ ἀκούσει τοῦ μὲν Ἡσαΐου λέγοντος· μὴ κατισχύσητε παρακαλεῖν με ἐπὶ τοῦ συντρίμματος τῆς θυγατρὸς τοῦ γένους μου· τοῦ δὲ Ἱερεμίου, τίς δώσει τῇ κεφαλῇ μου ὕδωρ, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς μου πηγὴν δακρύων; τοῦ δὲ Ἰεζεκιὴλ, οἴμοι κύριε, ἐξαλείφεις σὺ τὸ κατάλοιπον τοῦ Ἰσραήλ; καὶ τοῦ Δανιὴλ θρηνοῦντος, καὶ λέγοντος, ὅτι ὀλιγοστοὺς ἡμᾶς ἐποίησας παρὰ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ τοῦ Ἀμὼς, μετανόησον, κύριε, ἐπὶ τούτῳ· καὶ τοῦ Ἀββακοὺμ, ἵνα τί ἔδειξάς E μοι κόπους καὶ μόχθους; καὶ πάλιν, καὶ ποιήσεις τοὺς ἀνθρώπους ὡς τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης. καὶ τοῦ μακαρίου δὲ αὐτοῦ τούτου Μωϋσέως ἀκούσει λέγοντος, εἰ μὲν ἀφίης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν, ἄφες· εἰ δὲ μὴ, κἀμὲ ἐξάλειψον· καὶ πάλιν ἐπαγγελλομένου τοῦ θεοῦ μείζονος ἔθνους ἡγεμονίαν αὐτῷ [b] ἐγχειρίσαι, καὶ εἰπόντος, ἄφες με,

[a] Καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς εὗρε τὴν οἰνοποσίαν. Hæc ad literam significant: *& quod non simpliciter vini potationem invenerit.* Et tamen Noe vini potationem invenit, ut etiam infra dicit Chrysostomus. Sed hic οἰνοποσία potationem nimiam seu ebrietatem significat: sensus ergo est Noë non fuisse simpliciter & vere auctorem ebrietatis, licet primus in ebrietatem inciderit: quia inscius nondumque experta vini natura mensuram excessit.

[b] Octo mss. ἐγχειρίζειν.

καὶ ἐξαλείψω τοὺς ἀνθρώπους τούτους, καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα· οὐδὲ τοῦτο ἑλέσθαι, ἀλλὰ τὴν προστασίαν αὐτῶν προτιμοτέραν ἡγήσασθαι, καὶ ὁ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλος ὁ μακάριος Παῦλος ἔλεγεν, ηὐχόμην ἀνάθεμα εἶναι αὐτὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν συγγενῶν μου κατὰ σάρκα.

Ἴδετε πῶς ἕκαστος τῶν δικαίων πολλὴν τὴν συμπάθειαν περὶ τοὺς ὁμογενεῖς ἐπεδείκνυτο. ἐννοεῖτε λοιπὸν καὶ τὰ κατὰ τοῦτον τὸν δίκαιον, πόσα εἰκὸς ἦν πάσχειν, καὶ πῶς ὑπὸ τῆς ἀθυμίας κατεργάζεσθαι, ὁρῶντα καὶ τῆς τοσαύτης ἐρημίας τὴν ἐπίτασιν καὶ αὐτὴν τὴν γῆν, τὴν πρότερον κομῶσαν τοῖς πολλοῖς φυτοῖς καὶ τοῖς ἄνθεσι καλλωπιζομένην, ἀθρόον ὥσπερ ἀποκειραμένην τὴν κόμην, καὶ γυμνὴν αὐτὴν καὶ ἔρημον τυγχάνουσαν. ἐπεὶ οὖν τοσαύτη τῆς ἀθυμίας ἦν ἡ ἐπίτασις, μικράν τινα ἑαυτῷ παραμυθίαν ἐντεῦθεν ἐπινοῶν ἐπὶ τὴν τῆς γῆς ἐργασίαν ἑαυτὸν ἐξέδωκε. διὰ τοῦτό φησι, καὶ ἤρξατο Νῶε ἄνθρωπος γεωργὸς γῆς, καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα. ἀλλ' ἄξιον ζητῆσαι εἰ νῦν αὐτὸς ἐξεῦρε τὸ φυτὸν, ἢ ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἦν παραχθέν. εἰκὸς μὲν τοῦτο ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς κατὰ τὴν ἕκτην ἡμέραν δεδημιουργῆσθαι, ἡνίκα εἶδεν ὁ θεὸς πάντα ὅσα ἐποίησε, καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν· κατέπαυσε γάρ, φησιν, ὁ θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἐποίησε· μὴ μέντοι γνώριμον εἶναι τοῦ φυτοῦ τὴν χρῆσιν. εἰ γὰρ ἦν ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς τὸ φυτὸν γνώριμον γεγονὸς, ἢ ὁ ἐξ αὐτοῦ καρπὸς κατάδηλος, πάντως ἂν καὶ [a] οἱ περὶ τὸν Ἄβελ τὰς θυσίας ἀνάγοντες, καὶ οἶνον ἔσπεισαν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἠγνόουν ἔτι τοῦ καρποῦ τὴν χρῆσιν, οὐκ ἐχρήσαντο τῷ φυτῷ. οὗτος δὲ φιλότεχνος ὢν περὶ τὴν γεωργίαν, καὶ πολλῇ τῇ ἐπιμελείᾳ χρησάμενος, ἴσως καὶ τοῦ καρποῦ ἐγεύσατο, καὶ τοὺς βότρυας ἀποθλίψας καὶ τὸν οἶνον ποιήσας, μετέλαβε τῆς χρήσεως. καὶ ἐπειδὴ μήτε αὐτὸς ἐγεύσατο πρότερον, μήτε ἕτερον εἶδε μετειληφότα, οὐκ εἰδὼς πόσῳ δεῖ χρήσασθαι μέτρῳ, οὔτε ὅπως αὐτοῦ τῆς μεταλήψεως προσήκει μεταλαχεῖν, ὑπ' ἀγνοίας εἰς τὴν μέθην ἐξώλισθεν. ἄλλως δὲ, ἐπειδὴ ἡ κρεωφαγία εἰσηνέχθη εἰς τὸν βίον, λοιπὸν καὶ ἡ οἰνοποσία. ὅρα δέ μοι κατὰ μικρὸν, ἀγαπητὲ, πῶς ἡ τοῦ κόσμου σύστασις οἰκονομεῖται, καὶ ἕκαστος ὑπὸ τῆς παρὰ θεοῦ σοφίας ἐγκειμένης τῇ φύσει, εὑρετὴς ἐκ προοιμίων τέχνης τινὸς γέγονε, καὶ οὕτως εἰς τὸν βίον εἰσήνεγκε τὰ τῶν τεχνῶν ἐπιτηδεύματα. ὁ γὰρ πρῶτος τὴν ἐργασίαν εὗρε τῆς γῆς, ὁ μετ' αὐτὸν τὴν ποιμαντικὴν, ἕτερος τὴν κτηνοτροφίαν, καὶ ἄλλος τὴν μουσικὴν, ἕτερος τὴν χαλκευτικήν· οὗτος δὲ ὁ δίκαιος τὴν ἀμπελουργικὴν ἀπὸ τῆς ἐγκειμένης τῇ φύσει διδασκαλίας ἐπενόησε. καὶ ἤρξατο, φησι, Νῶε ἄνθρωπος γεωργὸς γῆς, καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου, καὶ ἐμεθύσθη. σκόπει πῶς τὸ τῆς ἀθυμίας φάρμακον, τὸ τῆς ὑγιείας ποιητικὸν, ἐπειδὴ εἰς ἀμετρίαν ὑπερέβη διὰ τὴν ἄγνοιαν, οὐ μόνον οὐδὲν ὠφέλησεν αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ἐλυμήνατο αὐτοῦ τῇ καταστάσει. ἀλλ' ἴσως εἴποι τις ἂν, καὶ

A *nes istos, & faciam te in gentem magnam:* neque hoc voluit, sed præesse istis maluit. Item orbis doctor beatus Paulus: *Optabam ipse ego anathema esse a Christo pro fratribus meis, cognatis meis secundum carnem.* Rom. 9. 3.

3. Vidistis quomodo justi omnes magnam commiserationem erga proximos præ se ferebant. Considerate nunc quomodo & justus ille se habuerit, quomodo verisimile est eum fuisse affectum; & quomodo a tristitia deprimeretur, cum videret tam immensam solitudinem, & B terram illam quæ antea tam variis luxuriabat plantis, & floribus ornabatur, repente quasi spoliatam comis & nudam & solitariam. Cum ergo tam invaluerat mœror, parvam quamdam sibi consolationem excogitans, terræ colendæ sese dedidit: & idcirco ait, *Et cœpit Noë homo agricola terræ, & plantavit vineam.* Sed jure hîc quæritur, an ipse nunc plantam invenerit, vel antea & ab initio fuerit producta. (Num invenerit vitem Noë.) Verisimile est eam antea & ab initio fuisse in sex illis diebus creatam, quando vidit Deus omnia quæ fecit, & erant valde bona: *quievit* C enim, dicente Scriptura, *Deus die septimo ab omnibus operibus suis quæ fecit:* nec tamen usum fructus ex illa manifestum fuisse. Nam si fuisset ab initio notus, omnino Abel inter oblatas hostias etiam vinum libasset. Verum quia ignorabant adhuc fructus usum, planta hac usi non sunt. Hic autem agriculturæ studiosus, & magnæ diligentiæ vir, forte etiam fructum degustavit, & contritis botris vinum fecit, eoque usus est. Et quia neque ipse gustaverat prius, neque alium sciebat qui gustavisset, ignarus qua men- D sura & qua ratione uti debebat, per ignorantiam in ebrietatem incidit. Præterea, quoniam carnis esus in vitam hanc introductus fuit, postea & vini potus accessit. Vide autem, dilecte, quomodo paulatim mundi constitutio dispensetur, & (Genes. 4.) quilibet secundum sapientiam a Deo naturæ inditam, initio artis alicujus inventor fit: sic in hanc vitam artium studia sunt introducta. Primus enim agriculturam invenit, secundus artem pastoralem, alius armen- (Gen. 4.) tariam, alius musicam, alius fabrilem: hic E autem justus vineæ colendæ artem naturali solertia excogitavit. *Et cœpit*, inquit, *Noë homo agricola terræ, & plantavit vineam, & bibit e vino, & inebriatus est.* Cogita quomodo hoc tristitiæ medicamentum, sanitati parandæ aptum, ei qui modum per ignorantiam transcendit, non solum nihil profuit, sed & statum ejus offendit. Jam forte quærat aliquis, Quare

[a] Hic οἱ περὶ τὸν Ἄβελ de Abele solum dicitur ut liquet: hæcque loquendi formula non raro unum exprimit. Sed plerumque etiam plures, & aliquando magnam catervam, ut οἱ περὶ Εὐσέβιον, Eusebiani, οἱ περὶ Ἄρειον, Ariani frequentissime apud Athanasium.

Cur vitis in hanc vitam introducta. planta tot malis plena in hanc vitam producta est? Ne ita temere loquaris, homo, omnia quæ in buccam veniunt. Non est planta hæc mala, neque vinum malum, sed illius abusus; quia non ex vino, sed ex perversa voluntate nefaria scelera patrantur: & cum in eo sit utilitas, si noceat, in causa est intemperantia. Quocirca nunc post diluvium ostendit tibi vini usum, ut ostendat etiam ante vini usum in immodicam luxuriam humanum genus incidisse, multisque peccatis se contaminavisse, cum adhuc vini usus nesciretur: ut & quando videris usum vini, non vino totum tribuas, sed corruptæ voluntati sua sponte ad malum ruenti. Vinum in Mysteriis. Alia quoque ratione considera, ubi vinum fuerit utile, & contremisce, mi homo. Nam per hoc materia bonorum salutis nostræ perficitur. Sciunt qui mysteriis initiati sunt, quid dicatur. *Et cœpit*, inquit, *Noë agricola terræ, & plantavit vineam, & bibit de vino, & inebriatus est, & nudatus est in domo sua.* Gravissimum quiddam est ebrietas, dilectissime, quod possit excæcare sensus, & submergere mentem. Hominem quippe rationalem, qui super omnia dominium suscepit, injectis vinculis insolubilibus, quasi mortuum & operatione carentem prosternit: imo deterius habentem, quam mortuum. Nam mortuus neque bona, neque mala operari potest: ebrius autem nihil boni valet operari, ad malum tamen faciendum plus potest, jacetque ridiculus omnibus, & uxori & filiis & famulis. Amici enim suam ignominiam cogitantes, rubore & pudore suffunduntur: inimici autem oblectantur, & irrident, & exsecrantur, hæc propemodum loquentes: Hunccine oportebat vivere? & hunccine oportebat spirare aërem? ô pecus! ô porcum! & adhuc graviora loquuntur. Deteriore enim in statu sunt quam ii, qui ex præliis redeunt cæde coinquinatis manibus, & tumultuose reportantur. Illos enim fortassis multi laudibus extollunt propter tropæa, propter victorias propter vulnera & cædes: ebrios autem miseros proclamant, ærumnosos vocant, & innumera eis mala imprecantur. Quid enim eo miserius fuerit, qui ebrietati deditus est, & quotidie vinum effundit, ac mentis suæ judicium corrumpit? Eapropter & sapiens quidam
Eccli. 29. 28 admonebat dicens: *Principium vitæ hominis panis & aqua & vestis, & domus tegens turpitudinem:* ut si quis ebrietate vincitur, ne in vulgus traducatur, sed a suis contegatur: & non sit omnibus risus & turpitudinis argumentum. *Et cœpit*, inquit, *Noë homo agricola terræ, & plantavit vineam, & bibit de vino, & inebriatus est.*

Ebrietas pro satietate. 4. Ebrietatis nomen, carissime, in sacra Scriptura non ubique de temulentia dictum est, sed & satietatem significat.

A Τίνος ἕνεκεν τοσούτων γέμον κακῶν φυτὸν εἰς τὸν βίον εἰσηνέχθη; μὴ ἁπλῶς τὰ ἐπιόντα φθέγγου, ἄνθρωπε. οὐ γὰρ τὸ φυτὸν κακὸν, οὔτε ὁ οἶνος πονηρὸν, ἀλλ' ἡ παρὰ τὸ δέον χρῆσις. ὅτι γὰρ οὐ παρὰ τὸν οἶνον τὰ ἁμαρτήματα τὰ ὀλέθρια τίκτεται, ἀλλὰ παρὰ τὴν διεφθαρμένην γνώμην, καὶ παρὰ τῇ ἀμετρίᾳ λυμαίνεσθαι τὴν ἐκ τούτου ἐγγινομένην ὠφέλειαν· διὰ τοῦτο νῦν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν δείκνυσί σοι τοῦ οἴνου τὴν χρῆσιν, ἵνα μάθῃς ὅτι καὶ πρὸ τῆς τοῦ οἴνου χρήσεως, καὶ εἰς ἀσέλγειαν ὑπερβάλλουσαν ἐξώκειλεν ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις, καὶ πολλὴν τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἐπίτασιν ἐπεδείξατο· καὶ B ταῦτα οἴνου μηδαμοῦ φαινομένου· ἵνα καὶ ὅταν ἴδῃς τὴν τοῦ οἴνου χρῆσιν, μὴ τῷ οἴνῳ τὸ πᾶν λογίσῃ, ἀλλὰ τῇ προαιρέσει τῇ διεφθαρμένῃ, καὶ πρὸς τὴν κακίαν αὐτομολησάσῃ. ἄλλως δὲ καὶ ἐννόησον ποῦ χρήσιμος γέγονεν ὁ οἶνος, καὶ φρίξον, ἄνθρωπε. ἡ γὰρ ὑπόθεσις τῆς σωτηρίας ἡμῶν τῶν ἀγαθῶν διὰ τούτου τελεῖται· ἴσασιν οἱ μεμυημένοι τὸ λεγόμενον. καὶ ἤρξατο Νῶε, φησιν, ἄνθρωπος γεωργὸς γῆς, καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου, καὶ ἐμεθύσθη, καὶ ἐγυμνώθη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. δεινὸν γὰρ, δεινὸν, ἀγαπητὲ, ἡ μέθη, καὶ ἱκανὴ πηρῶσαι τὰς αἰσθήσεις, καὶ καταβαπτίσαι τὸν C λογισμόν. τὸν γὰρ λογικὸν ἄνθρωπον, καὶ τὴν κατὰ πάντων ἀρχὴν ἀναδεδεγμένον, καθάπερ νεκρὸν καὶ ἀνενέργητον, δεσμοῖς τισιν ἀλύτοις πεδήσασα κεῖσθαι παρασκευάζει· μᾶλλον δὲ καὶ νεκροῦ χεῖρον. ὁ μὲν γὰρ καὶ πρὸς τὰ καλὰ καὶ πρὸς τὰ κακὰ ἀνενέργητος τυγχάνει· οὗτος δὲ πρὸς μὲν τὰ καλὰ ἀνενέργητος, πρὸς δὲ τὰ κακὰ μᾶλλον ἐνεργεῖ, καὶ κοινὸς πᾶσι γέλως πρόκειται, καὶ τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς παιδίοις καὶ αὐτοῖς τοῖς οἰκέταις. οἱ μὲν γὰρ φίλοι οἰκείαν τὴν αἰσχύνην λογι- D ζόμενοι ἐγκαλύπτονται καὶ αἰσχύνονται, οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐφήδονται καὶ κωμῳδοῦσι καὶ ἐπαρῶνται, μονονουχὶ ταῦτα λέγοντες τὰ ῥήματα· τοῦτον δεῖ ὅλως ζῆν; τοῦτον δεῖ ἀναπνεῖν τὸν ἀέρα; τὸ βόσκημα, τὸν χοῖρον, καὶ ἔτι τούτων χαλεπώτερα φθεγγόμενοι. τῶν γὰρ ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπανελθόντων, καὶ τὰς χεῖρας ᾑμαγμένας ἐχόντων, καὶ φοράδην ἀγομένων χεῖρον οὗτοι διάκεινται. ἐκείνους μὲν γὰρ ἴσως καὶ ἐγκωμιάζουσιν οἱ πολλοὶ διὰ τὰ τρόπαια, διὰ τὰς νίκας, διὰ τὰ τραύματα καὶ τὰς σφαγάς· τούτους δὲ ταλανίζουσιν, ἀθλίους ἀποκαλοῦσι, μυρία αὐτοῖς ἐπαρῶνται κακά. τί γὰρ ἂν εἴη ἀθλιώ- E τερον τοῦ τῇ μέθῃ προσηλωμένου, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸν ἄκρατον ἐκχεομένου, καὶ τῶν λογισμῶν τὸ κριτήριον διαφθείροντος; διὰ τοῦτο καὶ σοφός τις παραινεῖ λέγων· ἀρχὴ ζωῆς ἀνθρώπου ἄρτος καὶ ὕδωρ καὶ ἱμάτιον, καὶ οἶκος καλύπτων ἀσχημοσύνην, ἵνα κἂν ἁλῷ τις ὑπὸ τῆς μέθης, μὴ ἐκπομπεύηται μηδὲ δημοσιεύηται, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν οἰκείων περιστέλληται, καὶ μὴ προκέηται πᾶσι γέλωτος καὶ ἀσχημοσύνης ὑπόθεσις. καὶ ἤρξατο, φησι, Νῶε ἄνθρωπος γεωργὸς γῆς, καὶ ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, καὶ ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου, καὶ ἐμεθύσθη.

Τὸ τῆς μέθης ὄνομα, ἀγαπητὲ, ἐπὶ τῆς ἁγίας γραφῆς οὐ πανταχοῦ ἐπὶ τούτου εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλη-

σμονῆς. τοῦτο οὖν ἄν τις εἴποι περὶ τοῦ δικαίου τούτου, ὅτι οὐ δι' ἀκρασίαν εἰς τὴν μέθην κατέπεσεν, ἀλλ' ἡ πλησμονὴ τοῦτο αὐτῷ εἰργάσατο. ἄκουε γὰρ τοῦ Δαυὶδ λέγοντος, μεθυσθήσονται ἀπὸ τῆς πιότητος τοῦ οἴκου σου, ἀντὶ τοῦ, πλησθήσονται. ἄλλως δὲ οἱ τῇ μέθῃ ἑαυτοὺς ἐκδιδόντες οὐδέποτε κόρον λαμβάνουσιν, ἀλλ' ὅσῳ ἂν ἐγχέωσιν ἑαυτοῖς τὸν ἄκρατον, τοσούτῳ μᾶλλον πρὸς τὸ δίψος ἐκκαίονται, καὶ ἡ μετάληψις ἀεὶ ὑπέκκαυμα γίνεται τοῦ δίψους· καὶ τὰ μὲν τῆς ἡδονῆς ἠμαύρωται λοιπόν, τὸ δὲ δίψος ἀκατάπαυστον γεγονὸς εἰς αὐτὸν τὸν κρημνὸν τῆς μέθης κατάγει τοὺς ὑπ' αὐτῆς αἰχμαλώτους γεγενημένους. καὶ ἐφύτευσε, φησιν, ἀμπελῶνα, καὶ ἔπιεν ἐκ τοῦ οἴνου, καὶ ἐμεθύσθη, καὶ ἐγυμνώθη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. ὅρα αὐτὸν οὐκ ἔξω που τοῦτο πάσχοντα, ἀλλ' ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. διὰ γὰρ τοῦτο ἐπεσημήνατο ἡ θεία γραφὴ ὅτι ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ἵνα ἐκ τῶν ἑπομένων τὴν ἐπίτασιν ἴδῃς τῆς πονηρίας τοῦ τὴν γύμνωσιν ἐκπομπεύσαντος. καὶ εἶδε, φησι, Χὰμ ὁ πατὴρ Χαναὰν τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐξελθὼν ἀνήγγειλε τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς αὐτοῦ ἔξω. τάχα εἰ καί τινες ἕτεροι ἦσαν, κἀκείνοις ἂν ἐμήνυσε τὴν τοῦ πατρὸς ἀσχημοσύνην. τοσαύτη ἦν τοῦ παιδὸς ἡ μοχθηρία. διὰ γὰρ τοῦτο, ἵνα μάθῃς ὅτι ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς διεφθαρμένος ἦν τὴν γνώμην, οὐχ ἁπλῶς εἶπεν ἡ γραφὴ, ὅτι εἶδε Χὰμ τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ τί; καὶ εἶδε Χὰμ ὁ πατὴρ Χαναάν. τίνος ἕνεκεν, εἰπέ μοι, καὶ ἐνταῦθα τοῦ υἱοῦ λέγει τὴν προσηγορίαν; ἵνα μάθῃς ὅτι ἀκρατής τις ἦν καὶ ἀκόλαστος, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς γνώμης, ἀφ' ἧς ἐν τοσαύτῃ καταστάσει παιδοποιεῖν ἠνέσχετο, ἀπὸ τῆς αὐτῆς καὶ νῦν εἰς τὸν γεγεννηκότα ἐξύβρισε. καὶ ἐξελθών, φησιν, ἀνήγγειλε τοῖς δυσὶν ἀδελφοῖς αὐτοῦ ἔξω. ὅρα μοι ἐνταῦθα, ἀγαπητέ, πῶς οὐκ ἐν τῇ φύσει τὰ τῆς κακίας ἔγκειται, ἀλλ' ἐν τῇ γνώμῃ καὶ ἐν τῇ προαιρέσει. ἰδοὺ γὰρ ἀμφότεροι τῆς αὐτῆς φύσεως καὶ ἀδελφοί, τὸν αὐτὸν ἔσχον πατέρα, τῶν αὐτῶν ἀπήλαυσαν ὠδίνων, τῆς αὐτῆς ἐπιμελείας ἔτυχον, ἀλλ' οὐ τὴν αὐτὴν προαίρεσιν ἐπεδείξαντο· ἀλλ' ὁ μὲν πρὸς τὴν κακίαν ἐξώλισθεν, οἱ δὲ τὴν ὀφειλομένην τῷ πατρὶ τιμὴν ἀπένειμαν. ἴσως δὲ καὶ ἐπεμβαίνων τῇ τοῦ πατρὸς ἀσχημοσύνῃ καὶ κωμῳδῶν τὸ γεγονὸς ἐξήγγειλε, καὶ οὐκ ἤκουσε σοφοῦ τινος λέγοντος· μὴ δοξάζου ἐν ἀτιμίᾳ πατρός σου. ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ οὐχ οὕτως. ἀλλὰ τί; ταῦτα ἀκούσαντες, λαβόντες, φησὶ, Σὴμ καὶ Ἰάφεθ τὸ ἱμάτιον, ἐπέθεντο ἐπὶ τὰ δύο νῶτα αὐτῶν, καὶ ἐπορεύθησαν ὀπισθοφανῶς, καὶ συνεκάλυψαν τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὀπισθοφανές, καὶ τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν οὐκ εἶδον. εἶδες εὐγνωμοσύνην παίδων; ὁ μὲν καὶ ἐξεπόμπευσεν, οἱ δὲ οὐδὲ ἰδεῖν ἀνέχονται, ἀλλ' ὀπισθοφανῶς βαδίζουσιν, ἵνα ὀρθῶς βαδίσαντες συγκαλύψωσι τοῦ πατρὸς τὴν γύμνωσιν. καὶ ὅρα αὐτῶν μετὰ τῆς πολλῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τὴν ἐπιείκειαν. οὔτε γὰρ ἐπιτιμῶσιν, οὔτε ἐπιπλήττουσι τῷ ἀδελφῷ, ἀλλ' ἀκούσαντες, ἑνὸς μόνου γίνονται, τοῦ τὴν διόρθωσιν ταχεῖαν ποιήσασθαι, καὶ τὰ εἰς τιμὴν τοῦ γεγεννηκότος συντείνον-

A Hoc itaque forte quis de justo hoc dicet, quod non ut intemperans inebriatus fuerit, sed ob satietatem hoc ei contigerit. Audi enim David dicentem: *Inebriabuntur ab ubertate domus tuæ*: hoc est, implebuntur. (Psal. 35.) Alioquin ii qui ebrietati vacant nunquam satiantur, sed quanto magis sese vino ingurgitant, tanto magis siti flagrant, & inflammatio quædam est eis vini usus: ac voluptates quidem evanescunt, sitis autem inexplebilis in præcipitium ebrietatis eos, qui sub illa captivi sunt, deducit. *Et plantavit*, inquit, *vineam & bibit ex vino, & inebriatus est, & nudatus est in domo sua.* B Considera hoc non foris illi accidisse, sed in domo sua. Idcirco enim hoc designavit divina Scriptura, *In domo sua*, ut ex iis quæ sequuntur, malitiæ vehemens studium videas ejus qui nuditatem evulgare fuerit ausus. *Et vidit*, inquit, *Cham pater Chanaan nuditatem patris sui, & egressus annunciavit duobus fratribus suis foris.* Fortassis si & alii quidam adfuissent, & illis nunciasset patris sui turpitudinem: tanta erat pueri nequitia. Propterea enim, ut discas jampridem & ab initio eum corruptæ mentis fuisse, C non simpliciter dicit Scriptura, Vidit Cham nuditatem patris sui: sed quid? *Et vidit Cham pater Chanaan.* Quare, dic mihi, & hoc loco filii vocabulum assignat? ut discas illum fuisse intemperantem & incontinentem, & eadem mente qua in tanta turbatione procreandæ proli vacavit, eadem etiam nunc in contumeliam patris prorupit. *Et egressus*, inquit, *annunciavit duobus fratribus suis foris.* Vide, obsecro, hic, dilectissime, non in natura sita esse vitia, sed in arbitrio & voluntate. (Vitia non in natura sita, sed in voluntate.) Ecce enim utrique fratres fuerunt, & ejusdem naturæ, D eumdem habuerunt patrem, eodem utero fuerunt editi, eadem diligentia fuerunt educati, sed non eumdem animum declaraverunt: sed ille quidem in malitiam incidit, ii vero parenti debitum impenderunt honorem. Fortassis autem & irrisit ac subsannavit patrem, turpitudinem illius nunciando: & non audivit sapientem quemdam dicentem: *Ne glorieris in ignominia patris tui.* (Eccli. 3. 12.) Verum fratres non sic egerunt. Et quomodo? *Cum hæc audivissent Sem & Japheth*: 23. *acceptis*, inquit, *vestibus super humeros suos*, E *incesserunt retrorsum, & operuerunt nuditatem patris sui: & facies eorum retrorsum, & nuditatem patris sui non viderunt.* Vidisti probitatem filiorum? ille evulgavit & traduxit, isti neque videre sustinuerunt: sed retrorsum ibant, ut recta adirent patris contecturi nuditatem. Et vide illorum cum magna probitate mansuetudinem. Neque increpant, neque verberant fratrem: sed ut audierunt, mox id unum curarunt, ut factum quamprimum emendaretur, & honore genitor afficere-

tur. *Faciesque illorum aversæ erant, & nuditatem patris sui non viderunt.* Magna filiorum reverentia, quam nobis Scriptura monstrat, quod non solum tegant, sed & videre non sustineant. Erudiamur hinc, atque ex utrisque lucrifaciamus aliquid: & hos quidem imitemur, illius autem mores fugiamus. Nam si is qui sensibilem nuditatem evulgavit, maledicto se fecit obnoxium, & excidens ab honore quem parem habuit cum fratribus, condemnatus est ut illis serviret: licet autem non ipse, omnes tamen qui ex ipso, servi facti sunt: quid patientur qui peccata fratrum evulgant: & non solum non contegunt & excusant, sed magis ea palam faciunt, multaque ex hoc operantur peccata? Quando enim fratris peccatum evulgas, non illum tantum ignominiosiorem facis, & segniorem forte ad virtutis viam repetendam, sed & eos qui audiunt, negligentiores reddis, & ad socordiam inducis: neque hoc solum, sed etiam id efficis ut Deus blasphemetur. Istud autem quantum affert supplicium iis qui causam præbent, nemo est qui ignoret. Fugiamus igitur, obsecro, mores Cham, imitemur autem proborum illorum filiorum pudorem, quem in contegenda parentis nuditate declararunt: & ita obtegamus fratrum peccata, non ut ipsos negligentiores per hoc reddamus, sed ut hac ratione majorem illis occasionem præbeamus, ut cito ab hac pernicie liberentur, & in virtutis viam redeant. Nam sicut non multos habere delictorum testes, resipiscenti faciliorem reditum præbet: sic si frontem perfricuerit animus, & viderit neminem ignorare quæ mala admiserit, non facile desistere volet: sed quasi in profundum lutum incidisset, & deorsum ab innumeris raperetur fluctibus, difficile emergere poterit: in desperationem enim cadit, & nullum sibi reditum promittit.

5. Idcirco precor, ne detegamus proximorum lapsus, & si ab aliis eos didicerimus, ne satagamus ut nuditas videatur: sed sicut probi illi filii obtegamus, adumbremus, admonitione & consiliis lapsam animam erigere studeamus, misericordiæ Dei magnitudinem docentes, & bonitatis ejus excellentiam & misericordiæ immensitatem, ut majorem quam illi benedictionem ab omnium Domino
1.Tim.2.4. consequamur, *qui vult omnes homines salvos fieri, & ad agnitionem veritatis ve-*
Ezec.18.23. *nire*: qui non vult *mortem peccatoris, sed ut convertatur & vivat. Et nuditatem,* inquit, *patris sui non viderunt.* Vide quomodo per legem naturæ inditam prius & ab initio impleverunt ea quæ post

A τα ἐπιδείξασθαι. καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν, φησὶν, ὀπισθοφανὲς, καὶ τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς αὐτῶν οὐκ εἶδον. πολλὴ τῶν παίδων ἡ εὐλάβεια, καὶ ταύτην ἡμῖν δείκνυσιν οὐ τὸ σκεπάσαι μόνον, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀνασχέσθαι ἰδεῖν. παιδευθῶμεν τοίνυν καὶ ἐντεῦθεν, καὶ ἐξ ἀμφοτέρων κερδάνωμεν, καὶ τούτους μὲν μιμώμεθα, ἐκείνου δὲ τὸν ζῆλον φεύγωμεν. εἰ γὰρ γύμνωσιν αἰσθητὴν ὁ ἐκπομπεύσας, κατάρας ἑαυτὸν ὑπεύθυνον κατέστησε, καὶ τῆς ὁμοτιμίας τῶν ἀδελφῶν ἐκπεσὼν, δουλεύειν αὐτοῖς κατεδικάσθη, εἰ καὶ μὴ αὐτὸς ἐκεῖνος, ἀλλ' οἱ ἐξ αὐτοῦ πάντες· τί πείσονται οἱ τὰ ἁμαρτήματα τῶν
B ἀδελφῶν ἐκπομπεύοντες, καὶ οὐ μόνον οὐ περιστέλλοντες, ἀλλὰ καὶ μειζόνως αὐτὰ ποιοῦντες κατάδηλα, καὶ πολλὰ ἐκ τούτου ἐργαζόμενοι τὰ ἁμαρτήματα; ὅταν γὰρ δημοσιεύσῃς τοῦ ἀδελφοῦ τὸ πταῖσμα, οὐ μόνον ἐκεῖνον ἀναισχυντότερον καὶ ὀκνηρότερον εἰργάσω ἴσως πρὸς τὴν ἐπάνοδον τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντας ῥᾳθυμοτέρους κατέστησας, καὶ [a] πρὸς ἀπόνοιαν ἤλειψας· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλ' ὅτι καὶ βλασφημεῖσθαι θεὸν παρεσκεύασας. τοῦτο δὲ ὅσην προξενεῖ τὴν κόλασιν τοῖς τὴν αἰτίαν παρέχουσιν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ. φεύγωμεν τοίνυν, παρακαλῶ, τοῦ Χὰμ τὸν ζῆλον, μιμησώμεθα δὲ τῶν εὐγνωμόνων τούτων παίδων τὴν αἰδῶ,
C ἣν περὶ τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς ἐπεδείξαντο· καὶ οὕτω τὰ τῶν ἀδελφῶν συσκιάζωμεν ἁμαρτήματα, οὐχ ἵνα εἰς ῥᾳθυμίαν αὐτοὺς παιδοτριβήσωμεν, ἀλλ' ἵνα ταύτῃ μάλιστα πλείονα αὐτοῖς ἀφορμὴν παράσχωμεν τοῦ ταχέως τῆς λύμης ἐκείνης ἀπαλλαγῆναι, καὶ πρὸς τὸν τῆς ἀρετῆς δρόμον ἐπανελθεῖν. ὥσπερ γὰρ τὸ μὴ πολλοὺς ἔχειν μάρτυρας τῶν οἰκείων πλημμελημάτων, εὐκολωτέραν κατασκευάζει τῷ νήφοντι τὴν ἐπάνοδον· οὕτως ἐπειδὰν ἀπερυθριάσῃ ψυχὴ, καὶ ἴδῃ ὅτι οὐδένα λέληθε τὰ πονηρὰ διαπραττομένη, οὐκ εὐκόλως
D ἀποστῆναι ἀνέχεται, ἀλλὰ καθάπερ εἰς ὕλην τινὰ καὶ βυθὸν ἐμπεσοῦσα, καὶ ὑπὸ μυρίων κυμάτων κάτω παρελκομένη δυσκόλως ἀνανεῦσαι δυνήσεται, εἰς ἀπόγνωσιν λοιπὸν ἐμπεσοῦσα καὶ πρὸς τὴν ἐπάνοδον ἀπαγορεύουσα.

Διὰ τοῦτο παρακαλῶ, μήτε ἐκπομπεύωμεν τὰ τῶν πλησίον σφάλματα, καὶ ἐπειδὰν παρ' ἑτέρων ταῦτα μάθωμεν, μὴ ἐπειγώμεθα ὥστε τὴν γύμνωσιν ἰδεῖν, ἀλλὰ καθάπερ οὗτοι οἱ εὐγνώμονες παῖδες, συγκαλύπτωμεν, συσκιάζωμεν, τῇ παραινέσει, ταῖς συμβουλαῖς καταπεπτωκυῖαν τὴν ψυχὴν ἀνορθοῦν σπουδάζωμεν,
E τῆς φιλανθρωπίας τοῦ θεοῦ τὸ μέγεθος διδάσκοντες, τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ τὴν ὑπερβολὴν, τῆς εὐσπλαγχνίας τὸ ἄμετρον· ἵνα μείζονος, ἤπερ οὗτοι, εὐλογίας ἀπολαύσωμεν παρὰ τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ, τοῦ βουλομένου πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, τοῦ μὴ βουλομένου τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν. καὶ τὴν γύμνωσιν, φησὶ, τοῦ πατρὸς αὐτῶν οὐκ εἶδον. ὅρα πῶς ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ταῦτα ἐν τῷ νόμῳ τῷ γραπτῷ πρὸς διδασκαλίαν τῶν τῆς αἰ-

[a] Πρὸς ἀπόνοιαν. ἀπόνοια insaniam & amentiam vulgo significat. Apud Chrysostomum autem ἀπόνοια ut plurimum est arrogantia, superbia. Hoc autem loco neutram ex præmissis significationibus apte adhibueris: Interpres vetus *socordiam* vertit, quæ significatio quadrare videtur ad seriem orationis.

θρώπων γένος νενομοθετημένα προλαβόντες ἀπὸ τοῦ A
ἐν τῇ φύσει κειμένου νόμου ἐπλήρουν, καὶ ὅπερ ὁ νόμος
ἔλεγε· Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι
γένηται· καὶ, ὁ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα, θανάτῳ τε-
λευτάτω· τοῦτο ἤδη διὰ τῶν ἔργων ἐπλήρουν τό. εἶδες πῶς
προλαβοῦσα ἡ φύσις ἀρκοῦσαν εἶχε διδασκαλίαν; ἐξένη-
ψε δέ, φησι, Νῶε ἀπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἔγνω ὅσα ἐποίη-
σεν αὐτῷ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος. ἐξένηψε δέ, φησιν.
ἀκουέτωσαν οἱ ἐν τοῖς συμποσίοις διημερεύοντες τοῦ
ὀλίσθου τὸ μέγεθος, καὶ φυγέτωσαν τὴν ἐκ τῆς μέθης λύ-
μην. ἐξένηψε δέ, φησιν. τί ἐστιν, ἐξένηψεν; ὅπερ
ἡμῖν ἔθος περὶ τῶν μεμηνότων λέγειν, ἐπειδὰν ἐν ἐκστά- B
σει γένωνται, ὅτι ὁ δεῖνα ἐξένηψεν ἀπὸ τοῦ δαίμονος,
καὶ ἀπηλλάγη τῆς ἐκείνου τυραννίδος· τοῦτο καὶ ἐνταῦθα
ἔφησεν ἡ γραφή. ἀληθῶς γὰρ ἡ μέθη αὐθαίρετός ἐστι
δαίμων, καὶ χαλεπώτερον ἐκείνου σκοτοῖ τὸν λογισμὸν,
* καὶ πάσης * εὐγνωμοσύνης ἀποστερεῖ τὸν ἁλόντα. τὸν μὲν γὰρ
δαιμονιῶντα πολλάκις ὁρῶντες καὶ ἐλεοῦμεν καὶ συναλ-
γοῦμεν καὶ πολλὴν περὶ αὐτὸν τὴν συμπάθειαν ἐπιδεικνύ-
μεθα· ἐπὶ δὲ τοῦ μεθύσου τὸ ἐναντίον ἐργαζόμεθα· ἀ-
γανακτοῦμεν, δυσχεραίνομεν, μυρία ἐπαρώμεθα. τίνος
a ἕνεκεν καὶ διὰ τί; ὅτι ἐκεῖνος μὲν ὑπὸ τοῦ πονηροῦ [a] δαί-
μονος ἐλαυνόμενος, ἄκων διαπράττεται ἅπερ ἂν δια- C
πράξηται· κἂν λακτίσῃ, κἂν διαρρήξῃ χιτωνίσκον,
κἂν αἰσχρά τινα φθέγξηται, συγγνώμης ἀξιοῦται· ὁ
δὲ μεθύων, καὶ ὅπερ ἂν ἐπιδείξηται, οὐκ ἂν ἔσται συγ-
γνώμης ἄξιος, ἀλλὰ καὶ οἰκείους, καὶ φίλους, καὶ γείτο-
νας, καὶ πάντας ἔχει σφοδροὺς κατηγόρους, ἐπειδὴ
οἴκοθεν ἀπὸ προαιρέσεως τὴν κακίαν μετελήλυθε, καὶ τῇ
b τυραννίδι τῆς μέθης ἑαυτὸν [b] ἐξέδωκε. καὶ ταῦτα λέγω,
οὐχ ἵνα τοῦ δικαίου κατηγορήσω· πολλὰ γὰρ ἦν τὰ τὴν
συγγνώμην αὐτῷ παρέχοντα, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἁπάν-
των τὸ μηκέτι τοῖς αὐτοῖς περιπεσεῖν, ὅπερ μέγιστον
ἂν εἴη δεῖγμα καὶ τοῦ προτέρου ἁμαρτήματος, ὅτι ἐξ D
ἀγνοίας, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ ῥαθυμίας τοῦτο ὑπέμεινεν. εἰ
γὰρ ἀπὸ ῥαθυμίας τοῦτο ὑπέμεινεν, ἐχρῆν ἄρα καὶ πά-
λιν αὐτὸν ἁλῶναι τῷ πάθει· ἀλλ' οὐκέτι τοῦτο πέπον-
θεν. εἰ γὰρ καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ ὑπέμεινεν, οὐκ ἂν ἡ γρα-
φὴ παρεσιώπησεν, ἀλλ' ἐγνώρισεν ἂν ἡμῖν. εἷς γὰρ
ἐστι σκοπὸς καὶ εἷς ὅρος τῆς θείας γραφῆς, τὸ μηδὲν πα-
ραλιπεῖν τῶν γεγονότων, ἀλλὰ μετὰ ἀληθείας ἡμᾶς δι-
δάσκειν. οὔτε γὰρ φθόνῳ τινὶ τὰς ἀρετὰς τῶν δικαίων
παρατρέχει, οὔτε χάριτι πάλιν τὰ ἁμαρτήματα συ-
σκιάζει, ἀλλ' ἅπαντα εἰς μέσον ἡμῖν προτίθησιν, ἵν'
ὑπογραμμόν τινα καὶ διδασκαλίαν ἔχωμεν, καὶ ἐπειδὰν E
καὶ ἡμεῖς διὰ ῥαθυμίαν ἁλῶμέν τινι πταίσματι, ἀσφα-
λιζώμεθα μὴ πάλιν τῷ αὐτῷ περιπεσεῖν. οὐ γὰρ οὕτω
τὸ ἁμαρτεῖν χαλεπὸν, ὡς τὸ τῷ ἁμαρτήματι ἐπιμένειν.
μὴ τοίνυν τοῦτο ἴδῃς ὅτι ἐμεθύσθη ὁ δίκαιος, ἀλλ' ὅτι
οὐκ ἔτι τοῦτο πέπονθεν. ἀλλ' ἐννόει μοι τοὺς καθ' ἑκά-
στην ἡμέραν ἐν ταῖς οἰνοφλυγίαις καταδαπανωμένους,

A ad erudiendum humanum genus in lege
scriptâ fuerunt: & id quod lex dice-
bat: *Honora patrem tuum & matrem* Exod.20.12
tuam, ut bene sit tibi: &, *Qui maledicit* Exod.21.17.
patri vel matri, morte moriatur: hoc jam
operibus impleverunt. Vidisti quomodo
natura prius sufficientem habuit doctri-
nam? 24. *Evigilavit autem*, inquit, *Noë*
a vino, & cognovit quæ fecerat sibi filius
junior. Evigilavit autem, inquit. Audiant
qui totis diebus in conviviis versantur,
lapsus gravitatem, fugiantque quod ex
ebrietate est damnum. Sui autem fa-
ctus compos, inquit. Quid est, Sui fa-
B ctus compos? Id quod nos dicere sole-
mus de furiosis, si quando ad se redeant;
hic a dæmone correptus sui compos fa-
ctus, & ab illius tyrannide liberatus est:
id sibi vult hoc loco Scriptura. Vere
enim ebrietas voluntarius est dæmon, & Ebrietas dæmon voluntarius.
gravius quam dæmon mentem obtene-
brat, & captum omnium benevolentia
destituit. Sæpe enim dæmoniacum viden-
tes, misericordia movemur, & condole-
mus, magnamque erga illum commisera-
tionem declaramus. Contra autem faci-
mus circa ebrios: indignamur enim, æ-
C gre ferimus, innumera imprecamur. Qua-
re & qua de causa? quia ille qui a malo
dæmone agitatur, involuntarius operatur ea
quæ operatur, ac licet recalcitret, licet
rumpat vestem, & obscœna quæpiam lo-
quatur, venia dignus censetur: at qui e-
brius est, quidquid fecerit, non est venia
dignus: sed & valde incusant illum fa-
miliares, amici, & vicini, & in summa
omnes; quia sponte & voluntarie in hanc
nequitiam transit, & ebrietatis tyrannidi
seipsum dedidit. Et hæc dico non ut ju-
stum incusem: multa enim erant propter
quæ illi venia debebatur, & cum primis,
D quod non in id vitii postea relapsus est,
id quod maximum fuerit indicium eum ex
ignorantia, non ex negligentia prius deli-
quisse. Nam si hoc fuisset negligentiæ, o-
portebat eum iterum eodem morbo capi:
id quod non evenit. Nam si denuo id acci-
disset, Scriptura utique non obticuisset,
sed significasset nobis. Unus enim scopus
& terminus Scripturæ divinæ est, ne quid
factorum intermittat, sed veritatem nos
doceat. Neque enim propter invidiam ju-
storum virtutes præterit, neque propter
gratiam peccata adumbrat: sed omnia in
E medium nobis proponit, ut regulam &
doctrinam quamdam habeamus, & ut si
quando etiam nos per socordiam in quid
vitii inciderimus, cautiores simus postea,
ne denuo incidamus. Neque enim tam
grave est peccare, quam in peccatis per-
severare. Itaque non attende solum quod
inebriatus sit justus, sed quod postea non
iterum hoc ei acciderit. Illud vero consi-
dera, eos qui in tabernis vinariis quoti-

* Εὐγνωμοσύνη, ut plurimum apud Chrysostomum est, gratus animus, vel ad gratiam habendam affectus, nonnunquam etiam probitatem significat. Hic autem recte, ut videtur, benevolentia verti potest.

a Quinque mss. δαίμονος ἐνοχλούμενος.

b Sex mss. post ἐξέδωκε, hæc addunt, ἐξένηψε δέ φησι Νῶε ἀπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἔγνω ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος, καὶ ταῦτα &c. Savil. & alii melius ut in textu.

die consumuntur, & ferme dixerim, quotidie moriuntur: etiamsi quando sui compotes fuerint facti, neque sic sibi cavent ab eodem periculo; sed quasi ad opus quoddam strenuum redeunt. Insuper & hoc quis jure cogitabit, justum illum, etsi quod non expertus esset, nec sciret qua mensura esset utendum, inebriatus sit; attamen cum justus esset, & multis bonis polleret operibus, peccatum quod casu evenit, obtegere potuisse: nos autem cum ab innumeris aliis affectionibus infestemur, & hoc addamus, ut & ab ebrietate submergamur, quid excusabit? vel quis, dic oro, nos dignabitur venia, quos nulla experientia facit castigatiores? *Evigilavit autem Noë*, inquit, *a vino, & cognovit quæ fecit sibi filius suus junior.* Unde cognovit? forte fratres significaverunt, non ut fratrem accusarent, sed rem ut facta erat docentes, ut conveniens ille suo vulneri remedium acciperet. *Et cognovit*, inquit, *Noë quæcumque fecerat sibi filius suus junior.* Quid est, *quæcumque fecerat?* magnam & intolerabilem rem dicere vult. Animadverte enim quomodo intus in domo visa patris turpitudine, cum debuisset obtegere, egressus evulgavit, & risui, atque subsannationi patrem, quantum in ipso erat, exposuit, fratresque pravæ suæ voluntatis socios esse voluit: cum oportuisset, si omnino nunciaturus erat, illos intra domum vocare, & sic nuditatem effari: sed ipse foras exiit, nuditatem declaravit, quasi etiam alia adesset turba hominum, quos etiam facturus esset paternæ turpitudinis testes: propter hoc inquit, *Quæ fecerat*; id est, contumeliosus patri fuit, oblitus est honoris quem debent parentibus filii, prodidit peccata, fratres voluit allicere, & socios facere suæ contumeliæ. *Quæ fecerat sibi*, inquit, *filius suus junior.* Atqui non hic erat junior; secundus enim erat, & major natu quam Japheth: at licet ætate illo prior erat, voluntate tamen minor, & temeritas illum dejecit. Nam quia noluit intra suos limites manere, amisit honorem sibi a natura traditum: & sicut ille id quod natura habuit, nequitia voluntatis amisit; ita Japheth quod natura non habuit, saniorem ob mentem accepit.

6. Vidisti quomodo nihil temere & fortuito in divina Scriptura reperitur? *Quæ fecerat sibi*, inquit, *filius suus junior, & dixit:* 25. *Maledictus Chanaan filius, servus erit fratribus suis.* Ecce pervenimus ad quæstionem illam ubique motam: multos enim audimus dicentes: Quare cum peccaverit pater, & prodiderit nuditatem, filius maledictum suscipit? Obsecro, attendite diligenter, & solutionem accipite. Illa enim dicemus, quæ suppeditaverit divina gratia propter vestram utilitatem. Et dixit: *Maledictus Chanaan filius, servus erit fratribus suis.* Non

Cur filius maledictus sit ob patris peccatum.

A καὶ ἐφ' ἑκάστης σχεδὸν εἰπεῖν ἀποθνήσκοντας· καὶ ἐπειδὰν εἰς αἴσθησιν ἔλθωσιν, οὐδὲ οὕτω φεύγοντας τὴν ἐκεῖθεν λύμην, ἀλλ' ὡς ἔργον τι τοῦτο καὶ ἀνδρείας μεταδιώκοντας. πάλιν δὲ κἀκεῖνο ἄν τις ἐννοήσειεν, ὅτι ὁ δίκαιος οὗτος, εἰ καὶ ὑπὸ τῆς ἀπειρίας, καὶ τοῦ μὴ εἰδέναι τὰ μέτρα τῆς μεταλήψεως πιὼν ἐμεθύσθη, ἀλλ' ὅμως δίκαιος ὢν καὶ πολλὰ ἔχων κατορθώματα, συσκιάζειν ἠδύνατο τὸ συμβὰν ἁμάρτημα. ἡμεῖς δὲ ὅταν καὶ ὑφ' ἑτέρων μυρίων ὦμεν πολιορκούμενοι παθῶν, καὶ μετ' ἐκείνων καὶ ὑπὸ τῆς μέθης ἑαυτοὺς καταβαπτίζωμεν, ποίαν ἕξομεν παραμυθίαν, εἰπέ μοι; τίς δὲ ἡμᾶς ἀξιώσει συγγνώμης οὐδὲ ὑπὸ τῆς πείρας αὐτῆς σωφρονιζομένους; ἐξένηψε δέ, B φησι, Νῶε ἀπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἔγνω ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος. πόθεν ἔγνω; ἴσως οἱ ἀδελφοὶ ἐγνώρισαν, οὐχὶ τὸν ἀδελφὸν διαβαλεῖν βουλόμενοι, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ὡς ἐγένετο διδάσκοντες, ἵνα κατάλληλον ἐκεῖνος τῷ τραύματι τὴν βοήθειαν δέξηται. καὶ ἔγνω, φησί, Νῶε ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος. τί ἐστιν, ὅσα ἐποίησεν; ἀντὶ τοῦ, μέγα καὶ ἀφόρητον. ἐννόησον γὰρ ὅτι ἔσω ἐν τῇ οἰκίᾳ θεασάμενος τὴν ἀσχημοσύνην, δέον συγκαλύψαι, ὁ δὲ ἐξελθὼν ἐξεπόμπευσε, καὶ εἰς κωμῳδίαν καὶ εἰς χλευασίαν τὸν πατέρα, ὅσον τὸ ἑαυτῷ ἧκον, ἐνέβαλε, καὶ ἐβούλετο καὶ τοὺς ἀδελφοὺς κοινωνοὺς λαβεῖν τῆς μοχθηρᾶς προαιρέσεως. C καὶ δέον μέλλοντα ἀπαγγέλλειν κἂν ἔσω ἐπὶ τῆς οἰκίας αὐτοὺς καλέσαι, καὶ οὕτως ἐξειπεῖν τὴν γύμνωσιν, ὁ δὲ ἐξῆλθεν ἔξω, ἐξεῖπε τὴν γύμνωσιν· ὡς εἰ καὶ πλῆθος ἑτέρων παρῆν, κἀκείνους μάρτυρας ἂν ἐποιήσατο τῆς ἀσχημοσύνης τοῦ πατρός. διὰ τοῦτό φησιν, ὅσα ἐποίησε· τουτέστι τὴν ὕβριν εἰς τὸν πατέρα ἐπεδείξατο, ἐπελάθετο τῆς ὀφειλομένης τιμῆς παρὰ τῶν παίδων γίνεσθαι εἰς τοὺς γεγεννηκότας, ἐξεπόμπευσε τὰ ἁμαρτήματα, τοὺς ἀδελφοὺς ἠθέλησεν ὑποσῦραι, καὶ κοινωνοὺς λαβεῖν τῆς ὕβρεως. ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ, φησιν, ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ νεώτε- D ρος. καὶ μὴν οὐχ οὗτος ἦν ὁ νεώτερος· δεύτερος γὰρ ἦν, καὶ πρότερος τοῦ Ἰάφεθ· ἀλλ' εἰ καὶ τὴν ἡλικίαν ἦν πρότερος ἐκείνου, ἀλλὰ τῇ γνώμῃ νεώτερος, καὶ ἡ προπέτεια αὐτὸν ἐξέβαλεν. ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἐβούλετο εἴσω τῶν οἰκείων ὅρων μεῖναι, ἀπώλεσε τὴν παρὰ τῆς φύσεως αὐτῷ δεδομένην τιμήν. καὶ ὥσπερ οὗτος, ὅπερ εἶχεν ἀπὸ τῆς φύσεως, προὔδωκε τῇ μοχθηρίᾳ τῆς προαιρέσεως, οὕτως ὁ Ἰάφεθ, ὅπερ οὐκ εἶχεν ἀπὸ τῆς φύσεως, τοῦτο προσέλαβεν ἀπὸ τῆς ὑγιοῦς γνώμης.

Εἶδες πῶς οὐδὲν ἁπλῶς οὐδὲ ὡς ἔτυχέν ἐστιν εὑρεῖν κείμενον ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ; ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ, φησιν, ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος, καὶ εἶπεν· ἐπικατάρα- E τος Χαναὰν παῖς, οἰκέτης ἔσται τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ. ἰδοὺ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ζήτημα τὸ πανταχοῦ περιφερόμενον. πολλῶν γάρ ἐστιν ἀκοῦσαι λεγόντων, τίνος ἕνεκεν, τοῦ πατρὸς ἡμαρτηκότος καὶ τὴν γύμνωσιν ἐξαγγείλαντος, ὁ παῖς τὴν κατάραν δέχεται; διὸ παρακαλῶ, μετὰ ἀκριβείας ἀκούσατε, καὶ δέχεσθε τὴν τούτου λύσιν. ἐκεῖνα γὰρ ἐροῦμεν, ἅπερ ἂν ἡ θεία χάρις παράσχῃ διὰ τὴν ὑμετέραν ὠφέλειαν. καὶ εἶπεν· ἐπικατάρατος Χαναὰν παῖς, οἰκέτης ἔσται τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ. οὐχ

ἁπλῶς

A ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῇ τοῦ παιδὸς ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ διά τινα λόγον ἐγκεκρυμμένον. βουλόμενος γὰρ ὁμοῦ καὶ καθάψασθαι αὐτοῦ διὰ τὸ πλημμεληθὲν, καὶ τὴν ὕβριν, ἣν εἰς αὐτὸν ἐπεδείξατο, καὶ μήτε τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ ἤδη γεγενημένην εὐλογίαν λυμήνασθαι· εὐλόγησε γὰρ, φησὶν, ὁ θεὸς τὸν Νῶε ἡνίκα ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κιβωτοῦ, καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ· ἵνα οὖν μὴ δοκῇ τὸν ἅπαξ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῆς εὐλογίας τυχόντα καταρᾶσθαι, ἐκεῖνον μὲν τέως τὸν ὑβρικότα ἀφίησι, τῷ δὲ υἱῷ τὴν κατάραν ἐπάγει. ναὶ, ἀλλὰ καὶ τοῦτο μέν, φησι, δείκνυσιν ὅτι διὰ τοῦτο οὐ κατηράσατο τὸν Χὰμ, ἐπειδὴ τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ εὐλογίας ἀπήλαυσε· B τίνος δὲ ἕνεκεν ἐκείνου ἁμαρτόντος οὗτος δίκην δίδωσιν; οὐδὲ τοῦτο ἁπλῶς γίνεται. καὶ γὰρ οὐκ ἔλαττον τοῦ παιδὸς ὁ Χὰμ τὴν κόλασιν ὑπέμεινε, καὶ τῆς τιμωρίας τὴν αἴσθησιν ἐλάμβανεν. ἴστε γὰρ, ἴστε πῶς πολλάκις ηὔξαντο πατέρες ὑπὲρ παίδων τιμωρίαν ὑποσχεῖν, καὶ ὅπως βαρύτερον αὐτοῖς ἐστιν εἰς κολάσεως λόγον, τὸ τοὺς παῖδας ὁρᾷν τιμωρουμένους, ἢ ἑαυτοὺς ὑπευθύνους γεγονότας. ἐγένετο τοίνυν τοῦτο, ἵνα καὶ οὗτος διὰ τὴν φυσικὴν φιλοστοργίαν πλείονα τὴν ὀδύνην ὑπομείνῃ, καὶ ἡ τοῦ θεοῦ εὐλογία ἀκέραιος διαμείνῃ, καὶ ὁ τὴν κατάραν δεξάμενος παῖς οἰκείων ἁμαρτημάτων τίνῃ δίκας. εἰ γὰρ καὶ διὰ τὸ ἁμάρτημα τοῦ πατρὸς νῦν C τὴν κατάραν λαμβάνει, ἀλλ' ὅμως εἰκὸς ἦν δι' οἰκεῖα πλημμελήματα διδόναι δίκην. οὐ γὰρ διὰ τὸ ἁμάρτημα τοῦ πατρὸς μόνον τὴν κατάραν ἐδέξατο, ἀλλ' ἢ ἄρα ἵνα καὶ δι' αὐτοῦ ἐκεῖνος μείζονα δῷ τὴν τιμωρίαν. ὅτι γὰρ οὔτε πατέρες ὑπὲρ τέκνων, οὔτε τέκνα ὑπὲρ πατέρων δίκην διδόασιν, ἀλλ' ἕκαστος ὑπὲρ ὧν ἐπλημμέλησε τὰς εὐθύνας ὑπέχει, πολλαχοῦ ἐστιν εὑρεῖν παρὰ τῶν προφητῶν τοῦτο εἰρημένον· ὥσπερ ὅταν λέγωσι, τοῦ φαγόντος τὴν ὄμφακα οἱ ὀδόντες [a] αἱμωδιάσουσι, καὶ ἡ ψυχὴ ἡ ἁμαρτοῦσα, αὐτὴ καὶ ἀποθανεῖται. καὶ πάλιν, οὐκ ἀποθανοῦνται πατέρες ὑπὲρ τέκνων, οὔτε D τέκνα ὑπὲρ πατέρων. μηδεὶς τοίνυν ὑμῶν, παρακαλῶ, ἀγνοῶν τῆς θείας γραφῆς τὸν σκοπὸν, τολμάτω μέμφεσθαι τοῖς ἐγγεγραμμένοις, ἀλλ' εὐγνώμονι διανοίᾳ δεχέσθω τὰ λεγόμενα, καὶ θαυμαζέτω τῆς θείας γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν, καὶ λογιζέσθω ὅσον ἁμαρτία κακόν. ἰδοὺ γὰρ τὸν ἀδελφὸν, τὸν τῶν αὐτῶν ὠδίνων κοινωνήσαντα, τὸν ἐκ τῆς αὐτῆς νηδύος ἐξελθόντα, τοῦτον ἐπεισελθοῦσα ἡ ἁμαρτία δοῦλον εἰργάσατο, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ἀφελομένη, εἰς τὴν ὑποταγὴν ἤγαγε, καὶ γὰρ E ἐντεῦθεν τὰ τῆς δουλείας ἀρχὴν ἐλάμβανε λοιπόν. οὐδὲ γὰρ ἦν πρὸ τούτου ἡ βλακεία αὕτη, καὶ τὸ οὕτω διαθρύπτεσθαι, καὶ ἑτέρων δεῖσθαι τῶν διακονουμένων, ἀλλ' ἕκαστος αὐτὸς ἑαυτῷ διηκονεῖτο, καὶ πολλὴ ἦν ἡ ὁμοτιμία, καὶ πᾶσα ἀνωμαλία ἐκποδὼν ἦν. ἐπειδὴ δὲ εἰσῆλθεν ἡ ἁμαρτία, ἐλυμήνατο τὴν ἐλευθερίαν, καὶ διέφθειρε τὴν ἀπὸ τῆς φύσεως [b] δεδομένην ἀξίαν, καὶ τὴν δουλείαν ἐπεισήγαγεν, ἵνα διηνεκὴς ᾖ διδάσκαλος καὶ νουθεσία τῷ τῶν

ſimpliciter, neque in vanum commemoravit filium, ſed ob latentem rationem. Volebat enim ſimul & ipſum corripere propter peccatum, & contumeliam qua ſe affecerat; & ſimul nolebat labefactare benedictionem, quæ illi pridem a Deo facta fuerat. *Benedixit* enim, inquit, *Deus Noë quando exivit ex arca, & filios illius.* Ut igitur ne videatur maledicere quem Deus ſemel benedixerat, prætérito illo qui ſe contumelia affecerat, filio maledictum intulit. Eſto, dixeris, hoc quidem oſtendit propterea Cham maledictum non fuiſſe, quia prius a Deo benedictionem acceperat: quare autem cum ille peccaverit, hic pœnam luit? neque hoc abſque ratione factum eſt. Nam pater non minorem pœnam habuit, quam filius, & cruciatum ſenſit. Scitis enim, ſcitis quomodo ſæpenumero patres precati ſunt ut filiorum pœnas ipſi ferrent: & gravius illis eſſe videre filios ſupplicio affici, quam ſi iis forent obnoxii. Factum eſt hoc igitur, ut ille ob naturalem in filium amorem, majorem ſentiret dolorem, & benedictio Dei ſervaretur inviolata, & filius accepta maledictione, ſuorum propriorum pœnas peccatorum lueret. Nam licet propter patris peccatum nunc maledictioni ſit obnoxius, attamen veriſimile eſt, eum etiam propter ſua delicta dediſſe pœnam. Non enim ſolum propter peccatum patris maledictionem accepit, ſed fortaſſis etiam ut per ipſum ille majorem pœnam penderet. Nam quod neque patres pro filiis, neque filii pro patribus pœnam luant, ſed unuſquiſque pro ſuis peccatis pœnæ ſit obnoxius, multis in locis a Prophetis dictum invenimus, ut cum dicunt: *Comedentis uvas acerbas, dentes obſtupeſcunt.* Et, *anima quæ peccaverit, ipſa & morietur.* Et iterum: *Non morientur patres pro filiis, neque filii pro patribus.* Nullus igitur veſtrum, quæſo, quaſi ignorans divinæ Scripturæ ſcopum, audeat hæc ſcripta reprehendere; ſed grato animo quæ dicuntur accipiat, admireturque divinæ Scripturæ miram diligentiam, & expendat quantum malum ſit peccatum. Ecce enim fratrem eadem natum puerpera, eodem egreſſum utero, ſubingreſſum peccatum ſervum fecit, & ablata libertate, in ſubjectionem illum induxit: unde poſtea ſervitus ſumſit originem. Neque enim antea ſolebant ita molliter agere, deliciari & aliorum miniſteriis indigere. Sed ſibiipſis quique miniſtrabant, eratque par omnium honor, & ablata e medio erat omnis inæqualitas; ubi autem peccatum intravit, libertatem perdidit, & dignitatem a natura datam labefactavit, ſervitutemque introduxit, ut continua ſit doctrina

Patres pro liberis puniri optant.

Jer. 31. 29. *& Ezech.* 18. 20.

Deut. 24. 16

a Unus ὁμωδιάσωσι. Hæc vox admodum variat apud Patres & Scriptores Eccleſiaſticos. In Synopſi Athanaſiana legitur T. 2. p. 167. οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα, καὶ ὀδόντες τῶν τέκνων ὠμωδίασαν: *Patres comederunt uvam acerbam, & dentes filiorum obſtupuerunt.* Ita etiam legitur apud Iſidorum Peluſiotam lib. 4. epiſt. 44. quæ ſane lectio non ſpernenda videtur; derivatur enim ab ὠμὸς crudus, immaturus. Apud Ezechielem cap. 18. v. 2. legitur ἡμωδίασαν, ab αἱμωδιάω, *mihi dentes obſtupeſcunt.*

b Quatuor mſſ. δεδομένην ἐξουσίαν, atque ita legit interpres.

& admonitio humanæ naturæ, ut fugiamus servitutem peccati, & ad virtutis libertatem redeamus. Quod enim servus & dominus hinc continuam, si velint, habeant utilitatem; cogitent, servus quidem ideo in servitutem se redactum, quia Cham in tantam pervenerat temeritatem: & dominus quoque cogitet, non aliunde subjectionem & servitutem cœpisse, quam quod ille perversam exhibuerit voluntatem, & a pari fratrum dignitate exciderit.

7. Verum si sobrii sumus, & prudentes, nihil nos offendent hæc propter peccata parentum nostrorum introducta in hanc vitam, cum res in nominibus solis versetur. Quia & primus parens propter transgressionem, mortis pœnam, vitamque in laboribus mœroribusque consumendam intulit, & hic servitutem; verum superveniens Dominus Christus hæc omnia esse permisit ad nomina usque tantum, si volumus. Neque enim mors, mors ultra est, sed nomen tantum habet mortis, imo & ipsum nomen sublatum est. Nam neque mortem ipsam ultra dicimus, sed soporem & somnum: proinde & Christus ipse dicebat: *Lazarus amicus noster dormit*: & Paulus Thessalonicensibus scribens, inquit: *De dormientibus autem nolo vos ignorare, fratres*. Et servitus quoque similiter nomen est: ille enim est servus, qui peccatum operatur. Et quod etiam hanc abstulerit adventu suo Christus, nec nisi nomen esse permiserit, imo & vocabulum ipsum deleverit, audi Paulum dicentem: *Qui autem fideles habent dominos, non contemnant eos, quia fratres sunt*. Vides quomodo ubi virtus subintravit, eos in fraternitatis nomen congregavit, qui prius servitutis nomine erant obnoxii? *Et erit*, inquit, *Chanaan filius servus fratribus suis*. Abusus es, inquit, honore, non bene te gessisti, cum par esses dignitate, propterea subjectione emendari te volo. Hoc ab initio & mulieri contigit. Quoniam enim par erat viro dignitate, & honore abusa est, propterea ablata est ab illa potestas, & audivit: *Ad virum tuum conversio tua, & ipse tui dominabitur*. Quia nescivisti, inquit, imperio recte uti, disce potius recte imperio subjici, quam male imperare. Proinde etiam hic nunc ad emendationem pœnam accipit, & per filium ipse cruciatur: ut discas, etsi senex tunc esset, attamen, quia pœna in filium transiit, id ipsi luctuosam & insuavem vitam fecisse, cogitanti etiam post suam mortem filium pœnam luiturum esse. Nam quod filius per se malus, & omnes qui ab illo nati fuerint abominabiles, & ad malum propense declinarint, audi Scripturam dicentem per modum maledicti:

Joan. 11. 11. 1. Thess. 4. 12. 1. Tim. 6. 2. Genes. 3. 16.

A ἀνθρώπων γένει, ὥστε φεύγειν μὲν τὴν τῆς ἁμαρτίας τὴν δουλείαν, πρὸς δὲ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀρετῆς ἐπανιέναι. ὅτι γὰρ καὶ ὁ δοῦλος καὶ ὁ δεσπότης διηνεκῆ ἔχουσι τὴν ἐντεῦθεν γινομένην ὠφέλειαν, εἰ βούλοιντο, ἐννοείτωσαν, ὁ μὲν δοῦλος, ὅτι διὰ τοῦτο εἴληφε τὴν δουλείαν, ἐπειδὴ ὁ Χὰμ εἰς τοσαύτην περιπέτειαν ἐξώκειλε· καὶ ὁ δεσπότης πάλιν λογιζέσθω, ὅτι οὐχ ἑτέρωθεν ἡ ὑποταγὴ γέγονε καὶ ἡ δουλεία, ἀλλ' ἢ ἀπὸ τοῦ μοχθηρὰν ἐκεῖνον ἐπιδείξασθαι γνώμην, καὶ τῆς ἰσοτιμίας τῶν ἀδελφῶν ἐκπεσεῖν.

Ἀλλ' ἐὰν νήφωμεν, ταῦτα τὰ διὰ τὰ ἁμαρτήματα τῶν προγόνων τῶν ἡμετέρων εἰσενεχθέντα εἰς τὸν βίον οὐδὲν ἡμᾶς λυμήνασθαι δύναται, μέχρι τῶν ὀνομάτων B μόνον ἱστάμενα. ἐπεὶ καὶ ὁ πρωτόπλαστος διὰ τὴν παράβασιν τοῦ θανάτου τὸ ἐπιτίμιον εἰσήγαγε, καὶ τὸ ἐν λύπαις καὶ μόχθοις τὴν ζωὴν καταδαπανᾶσθαι· καὶ [a] οὗτος τὴν δουλείαν· ἀλλὰ παραγενόμενος ὁ δεσπότης Χριστὸς ταῦτα πάντα μέχρι τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ἀφῆκεν εἶναι μόνον, ἐὰν βουλώμεθα. οὔτε γὰρ ὁ θάνατος, θάνατός ἐστι λοιπὸν, ἀλλ' ὄνομα μόνον ἔχει θανάτου· μᾶλλον δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀφῃρέθη· οὐκέτι γὰρ οὐδὲ C θάνατον αὐτὸν προσαγορεύομεν, ἀλλὰ κοίμησιν καὶ ὕπνον. διὸ καὶ αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἔλεγε, Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται. καὶ ὁ Παῦλος γράφων Θεσσαλονικεῦσί, φησι, περὶ δὲ τῶν κεκοιμημένων οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν ἀδελφοί. καὶ ἡ δουλεία πάλιν ὁμοίως ὄνομά ἐστιν. ἐκεῖνος γάρ ἐστι δοῦλος ὁ τὴν ἁμαρτίαν ἐργαζόμενος. καὶ ὅτι καὶ ταύτην ἐξεῖλεν ὁ Χριστὸς παραγενόμενος, καὶ μέχρις ὀνόματος αὐτὴν ἀφῆκεν εἶναι, μᾶλλον δὲ καὶ τὴν προσηγορίαν αὐτὴν ἐξήλειψεν, ἄκουε τοῦ Παύλου λέγοντος· οἱ δὲ πιστοὺς ἔχοντες δεσπότας μὴ καταφρονείτωσαν, ὅτι ἀδελφοί εἰσιν. ὁρᾷς πῶς ἐπεισελθοῦσα ἡ ἀρετὴ, εἰς τὴν τῆς ἀδελ- D φότητος συγγένειαν ἤγαγε τοὺς πρότερον τῷ ὀνόματι τῆς δουλείας ὑπευθύνους ὄντας. καὶ ἔσται, φησὶ, Χαναὰν παῖς, οἰκέτης τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ. οὐκ ἐχρήσω, φησὶ, εἰς δέον τῇ τιμῇ, οὐδὲ ἤνεγκας τὴν εὐπραγίαν τὴν ἀπὸ τῆς ἰσοτιμίας· διὰ τοῦτο τῇ ὑποταγῇ σωφρονισθῆναί σε βούλομαι. τοῦτο καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τῆς γυναικὸς γέγονεν. ἐπειδὴ γὰρ ὁμότιμος τῷ ἀνδρὶ γενομένη, οὐ καλῶς ἐχρήσατο τῇ δεδομένῃ τιμῇ, διὰ τοῦτο ἀφῃρέθη τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἤκουσε· πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου; καὶ αὐτός σου κυριεύσει. ἐπειδὴ οὐκ οἶσθα, φησι, καλῶς κεχρῆσθαι τῇ ἀρχῇ, μάθε E καλῶς ἄρχεσθαι, ἢ κακῶς ἄρχειν. διά τοι τοῦτο καὶ οὗτος νῦν σωφρονισμοῦ ἕνεκεν δέχεται τὸ ἐπιτίμιον, καὶ διὰ τοῦ παιδὸς αὐτὸς τὴν κόλασιν ὑπομένει, ἵνα μάθῃς, ὅτι κἂν γηραλέος λοιπὸν, ἀλλ' ἡ τιμωρία εἰς τὸν υἱὸν διαβήσεται· ὅπερ πικρὰν καὶ ὀδυνηρὰν αὐτῷ τὴν ζωὴν εἰργάσατο ἐννοοῦντι, ὅτι καὶ μετὰ τὴν αὐτοῦ τελευτὴν ὁ παῖς ἤμελλε δίκας τίνειν ὑπὲρ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων. ὅτι γὰρ καὶ ὁ παῖς οἴκοθεν μοχθηρὸς ὑπῆρχε, καὶ οἱ ἐξ ἐκείνου πάντες βδελυκτοὶ γεγόνασι πρὸς κακίαν ἀποκλίναντες, ἄκουε τῆς γραφῆς λεγούσης ἐν

[a] Ita Codex unus apud Savilium. Editi male οὕτω.

τάξει κατάρας· ὁ πατήρ σου Ἀμορραῖος, καὶ ἡ μήτηρ σου Χετταία. καὶ πάλιν ἕτερός τις ἐνυβρίζων, σπέρμα Χαναὰν καὶ οὐκ Ἰούδα. ἀλλὰ γὰρ ἄξιον λοιπὸν ἀκοῦσαι μετὰ τὴν ἐπιτίμησιν, ἣν ἐδέξατο ὁ τὴν γύμνωσιν τοῦ πατρὸς ἐκπομπεύσας, τίνων ἀξιοῦνται τῶν ἀμοιβῶν οἱ τὴν τοσαύτην αἰδῶ καὶ τὴν τιμὴν ἀπονείμαντες τῷ πατρί. καὶ εἶπε, φησιν, εὐλογητὸς κύριος ὁ θεὸς τοῦ Σήμ, καὶ ἔσται Χαναὰν παῖς αὐτοῦ. τοῦτο ἴσως ἄν τις εἴποι, οὐκ ἔστι τὸν Σὴμ εὐλογῆσαι. καὶ σφόδρα μὲν εὐλόγησεν αὐτόν. ὅταν γὰρ ὁ θεὸς εὐχαριστεῖται καὶ εὐλογεῖται διὰ τῶν ἀνθρώπων, τότε δαψιλεστέραν τὴν παρ' ἑαυτοῦ εὐλογίαν εἴωθε χορηγεῖν ἐκείνοις, δι' οὓς αὐτὸς εὐλογεῖται. εὐλογήσας τοίνυν τὸν θεόν, ὀφειλέτην αὐτὸν κατέστησε μείζονος εὐλογίας, καὶ αἴτιος γέγονε τῷ Σὴμ πλείονος ἀμοιβῆς, ἧς αὐτὸς αὐτόν, εἰ δι' ἑαυτοῦ εὐλόγησεν. ὥσπερ γὰρ ὅταν εὐλογῆται δι' ἡμᾶς, πολλῆς ἡμᾶς ἀξιοῖ τῆς παρ' αὐτοῦ εὐνοίας, οὕτω πάλιν ἐπειδὰν δι' ἡμᾶς ἕτεροι αὐτὸν βλασφημῶσι, μείζων ἐντεῦθεν ἡμῖν ἡ κατάκρισις γίνεται τοῖς τὴν αἰτίαν παρεχομένοις. σπουδάζωμεν τοίνυν, παρακαλῶ, οὕτω βιοῦν καὶ τοσαύτην ἐπιδείκνυσθαι τῆς ἀρετῆς τὴν ἐπίτασιν, ὡς τοὺς εἰς ἡμᾶς ὁρῶντας, εὐλογίας ὕμνους ἀναφέρειν τῷ δεσπότῃ θεῷ. βούλεται γὰρ ἀγαθὸς ὢν καὶ φιλάνθρωπος δοξάζεσθαι δι' ἡμῶν, οὐκ ἐπειδὴ αὐτός τι προσλαμβάνει εἰς τὴν οἰκείαν δόξαν· ἀνενδεὴς γάρ ἐστιν· ἀλλ' ἵνα ἀφορμὰς αὐτῷ παράσχωμεν τοῦ πλείονος ἡμᾶς ἀξιοῦν τῆς παρ' αὐτοῦ εὐνοίας. εὐλογητὸς κύριος ὁ θεὸς τοῦ Σήμ, καὶ ἔσται Χαναὰν παῖς αὐτῷ. ὁρᾷς πῶς πατρικὴν ἐπιδείκνυται τὴν τιμωρίαν, σωφρονισμὸν οὖσαν μᾶλλον ἢ τιμωρίαν, πατὴρ γὰρ ἦν, καὶ πατὴρ φιλόστοργος, καὶ οὐ τὴν ἀξίαν ἐβούλετο δίκην ἐπαγαγεῖν, ἀλλ' ὥστε τὴν εἰς τὸ πρόσω κακίαν ἐγκόψαι. διὰ τοῦτό, φησι, δουλείᾳ σε καταδικάζω, ἵνα διηνεκῆ καὶ ἀνεξάλειπτον ἔχῃς τὴν ὑπόμνησιν. εἶτά φησι, πλατύναι ὁ θεὸς τῷ Ἰάφεθ, καὶ κατοικησάτω ἐν τοῖς σκηνώμασι τοῦ Σήμ, καὶ γενηθήτω Χαναὰν παῖς αὐτοῦ. μεγίστη πάλιν αὕτη ἡ εὐλογία, τάχα τινὰ κεκρυμμένον ἔχουσα θησαυρόν. πλατύναι γάρ, φησιν, ὁ θεὸς τῷ Ἰάφεθ. οὐκ ἄν τις ἁμάρτοι εἰπὼν προφητείαν εἶναι τὰς εὐλογίας τοῦ δικαίου. εἰ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτοῦ οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῇ τὴν προσηγορίαν αὐτῷ ἐπέθηκεν, ἀλλὰ προφητεύων διὰ τοῦ ὀνόματος τὸν μέλλον ἔσεσθαι κλυδώνιον· πολλῷ μᾶλλον ὁ δίκαιος οὗτος οὐκ ἂν ἁπλῶς οὐδὲ μάτην τὰς εὐλογίας ἐποιήσατο. διὰ γὰρ τῶν εὐλογιῶν τούτων, τοῦ Σὴμ καὶ τοῦ Ἰάφεθ, τῶν δύο λαῶν αἰνίττεσθαι αὐτὸν οἶμαι τὴν κλῆσιν· καὶ διὰ μὲν τοῦ Σήμ, τοὺς Ἰουδαίους· ἐξ ἐκείνου γὰρ ὁ πατριάρχης Ἀβραάμ, καὶ τὸ τῶν Ἰουδαίων ἐπιδέδωκε γένος· διὰ δὲ τοῦ Ἰάφεθ, τὴν τῶν ἐθνῶν κλῆσιν. ὅρα γὰρ καὶ ταύτην τὴν εὐλογίαν τοῦτο προμηνύουσαν. πλατύναι γάρ, φησιν, ὁ θεὸς τῷ Ἰάφεθ, καὶ κατοικησάτω ἐν τοῖς σκηνώμασι τοῦ Σήμ. τοῦτο ἐπὶ τῶν ἐθνῶν εἰς ἔργον ἐκβεβηκὸς ὁρῶμεν. διὰ μὲν γὰρ τοῦ εἰπεῖν, πλατύ-

A *Pater tuus Amorrhæus, & mater tua Chettæa.* Ezec. 16. 3. Dan. 13. 56. Et alius contumeliose dicit, *Semen Chanaan, & non Juda.* Porro operæ-precium fuerit audire nunc post pœnam, quam accepit is qui nuditatem evulgavit, quæ præmia assequuti sint ii qui tantam reverentiam & honorem patri exhibuerunt. *Et dixit*, inquit, *Benedictus Dominus Deus Sem, & erit Chanaan servus illius.* Hoc forte quis dixerit, non est benedicere Sem: imo valde benedixit illum. Quando enim Deus benedicitur, & aguntur illi gratiæ ab hominibus, tunc uberior ab B illo solet istis benedictio dari, propter quos ipse benedicitur. Itaque benedicens Deum debitorem ipsum fecit majoris benedictionis, auctorque fuit Sem majoris retributionis, quam si eum ipse per se benedixisset. Sicut enim quando benedicitur propter nos, multum id nobis conciliat favoris: ita & contra quando propter nos alii illum blasphemant, major hinc nostra fit condemnatio, qui causam dedimus. Quocirca, obsecro, demus operam, ut ita vivamus, & tantæ virtutis specimen exhibeamus, ut omnes qui nos viderint, C benedictiones laudis offerant Domino Deo. Nam quia bonus & benignus est, per nos vult gloria affici: non quod ipsi aliquid ad suam gloriam accedat; nullius enim indigus est, sed ut occasiones ipsi præbeamus, ut majori nos benevolentia prosequatur. *Benedictus Dominus Sem, & erit Chanaan servus illius.* Vides quomodo paternam pœnam profert, quæ tamen emendatio potius erat, quam pœna? Pater enim erat, & amantissimus pater, neque justam pœnam volebat inducere, sed ita ut ulterio- D rem malitiam reprimeret; ideo, ait, ad servitutem te condemno, ut jugem & indelebilem habeas facti memoriam. Postea dicit: 27. *Dilatet Deus Japheth, & habitet in tabernaculis Sem, & fiat Chanaan servus illius.* Iterum hæc quoque maxima benedictio est, forte latentem aliquem habens thesaurum, *Dilatet*, inquit, *Deus Japheth.* Non aberrabit quis, si dixerit benedictiones justi prophetias esse. Nam si pater Noë, non simpliciter, neque frustra vocabu- E lum indidit Noë, sed vaticinatus est per nomen futurum diluvium: multo magis justus ille non simpliciter, neque frustra benedictiones protulit. Opinor enim eum hos duos benedicendo, duorum populorum vocationem significare voluisse: & per Sem quidem Judæos, ex illo enim & Abraham, & Judæorum genus multiplicatum est: per Japheth autem, gentium vocationem. Vide autem benedictionem hæc pronunciare. *Dilatet* enim, inquit, *Deus Japheth, & habitet in tabernaculis Sem.* Hoc in gentibus adimpletum videmus. Cum dicit enim, *Dilatet*, omnes gen-

tes subindicavit. Sed dicendo, *Habitet in tabernaculis Sem*; significat gentes frui cœpisse iis quæ Judæis parata & adornata erant: *& erit Chanaan servus ejus.*

8. Vidistis qualem & ii grati animi acceperunt mercedem, & quanta ille propter temeritatem & imprudentiam ignominia affectus est? Sint hæc perpetuo in nostra mente scripta, ut horum æmulatores & imitatores fieri possimus: hujus autem improbam mentem, & ingentem petulantiam fugiamus. 28. *Et vixit*, inquit, *Noë post diluvium annos trecentos quinquaginta*, 29. *& fuerunt omnes dies Noë, nongenti quinquaginta anni, & mortuus est.* Ne hoc putes absque causa assignasse Scripturam, sed vide & hoc loco justi continentiam. Quia cum tanta frueretur ubertate & prosperitate, superviveretque tanto annorum numero post egressum ab arca, noluit ultra indulgere liberorum procreationi. Non enim commemorat Scriptura illum alios præter tres istos habuisse liberos. Hic iterum cogita magnam salacitatem Chami, quia neque patrem videns tantæ continentiæ, castior ipse factus est, sed omnia diverso modo quam pater agebat. Proinde merito omne ipsius genus in servitutem condemnatum est, ut improbæ voluntatis frenum haberet. Deinde hic narrat Scriptura eos qui ex filiis nati sunt, &

Cap. 10. 8. inquit: *Cham autem genuit Chus.* Et rursus, *Chus genuit Nemrod, qui cœpit esse gigas super terram. Hic fuit gigas venator coram Domino.* Quidam dicunt hic, coram Domino, idem esse quod *contra Deum*: ego autem non puto Scripturam hoc insinuare, sed ipsum fortem robustumque fuisse. Quod autem dicit, *coram Domino Deo*: hoc est, ab eo constitutus, eo quod acceperat benedictionem ab illo: vel quod Deus per hunc esset in admiratione habendus, quod talem produxisset, & super terram monstrasset. Sed hic iterum proavum suum imitatus, & abusus naturæ prærogativis, alium servitutis modum adinvenit, atque principatum regnumque affectavit. Rex enim nunquam fuerit, si non sint subditi: tunc autem vere videtur esse libertas: servitus porro gravissima est in ordine libertatis, præsertim si liberis imperetur. Ac vide quanta faciat ambitio: vide corporis robur non manens intra suos limites, sed plura expetens, & gloriæ appetentem naturam. Non enim ut defenderet illos, imperabat: sed & civitates ædificabat, ut hostibus imperaret. 11. *Inde enim*, inquit, *ex terra illa exivit Assur, & ædificavit Niniven.* Animadverte hic quoque nihil lædere naturam nostram progenitorum malitiam. Hi enim, Ninivitas dico, misericordiam Dei pœniten-

A ναι, τὰ ἔθνη πάντα ᾐνίξατο· διὰ δὲ τοῦ εἰπεῖν, κατοικησάτω ἐν τοῖς σκηνώμασι τοῦ Σήμ, ὅτι τῶν τοῖς Ἰουδαίοις εὐτρεπισθέντων καὶ ἐκείνοις παρασκευασθέντων τὰ ἔθνη τὴν ἀπόλαυσιν ἔσχε. καὶ γενηθήτω Χαναὰν παῖς αὐτοῦ.

Εἴδες οἵας ἔλαβον καὶ οὗτοι τῆς εὐγνωμοσύνης τὰς ἀμοιβὰς, καὶ πόσην ἐκεῖνος διὰ τῆς προπετείας ἑαυτοῦ κατεσκέδασε τὴν ἀτιμίαν. Ταῦτα διηνεκῶς ἔχωμεν ἐπιγεγραμμένα τῇ διανοίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ, ἵνα τῶν μὲν μιμηταὶ καὶ ζηλωταὶ γενέσθαι δυνηθῶμεν, τοῦ δὲ φύγωμεν τὸ μοχθηρὸν τῆς γνώμης, καὶ τῆς προπετείας τὴν ὑπερβολήν. καὶ, ἔζησε, φησὶ, Νῶε μετὰ τὸν κατακλυB σμὸν ἔτη τν'. καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Νῶε ἐννεακόσια ν'. ἔτη, καὶ ἀπέθανε. μὴ νομίσης δὲ τοῦτο ἁπλῶς ἐκσημήνασθαι τὴν θείαν γραφὴν, ἀλλ' ὅρα καὶ ἐντεῦθεν τοῦ δικαίου τὴν ἐγκράτειαν, ὅτι οὕτε ἀδείας καὶ ἀνέσεως ἀπολαύσας, καὶ τοσοῦτον ἀριθμὸν ἐτῶν ἐπιζήσας, μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς κιβωτοῦ ἔξοδον, παιδοποιίας ἠνέσχετο λοιπόν. οὐδὲ γὰρ ἐμνημόνευσεν ἡ γραφὴ, ὅτι ἑτέρους ἔσχε παῖδας, πλὴν τούτων τῶν τριῶν. ἐντεῦθεν πάλιν λογίζου τοῦ Χὰμ τὴν πολλὴν ταύτην ἀκολασίαν, ὅτι οὔτε τὸν πατέρα ὁρῶν τοσαύτην ἐπιδεικνύμενον ἐγC κράτειαν ἐσωφρονίζετο, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας τῷ γεγεννηκότι ἅπαντα διεπράττετο. διὸ καὶ εἰκότως ἅπαν τὸ ἐξ αὐτοῦ γένος τῇ δουλείᾳ κατεδικάζετο, ἵνα χαλινὸν ἔχῃ τῆς μοχθηρᾶς προαιρέσεως. εἶτα ἐντεῦθεν διηγουμένη ἡ θεία γραφὴ τοὺς ἐκ τῶν παίδων τεχθέντας φησί. Χὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Χούς. καὶ πάλιν, Χοὺς δὲ ἐγέννησε τὸν Νεβρώδ. οὗτος ἤρξατο εἶναι γίγας ἐπὶ τῆς γῆς. οὗτος ἦν γίγας κυνηγὸς ἐναντίον κυρίου. καί τινες μέν φασι τὸ ἐναντίον κυρίου, ἀντὶ τοῦ ἐναντιούμενος τῷ θεῷ· ἐγὼ δὲ οὐχ ἡγοῦμαι τοῦτο αἰνίττεσθαι τὴν θείαν γραφὴν, ἀλλ' ὅτι ἰσχυρός τις ἦν καὶ ἀνδρεῖος. τὸ δὲ D ἀπέναντι κυρίου τοῦ θεοῦ, ἀντὶ τοῦ, ὑπ' αὐτοῦ παραχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ δεξάμενος [a] τοῦ θεοῦ τὴν εὐλογίαν, ἢ ὅτι ἤμελλεν ὁ θεὸς δι' αὐτοῦ θαυμάζεσθαι, ὡς τοιοῦτον παραγαγὼν καὶ δείξας ἐπὶ τῆς γῆς. ἀλλὰ καὶ οὗτος πάλιν μιμούμενος τὸν πρόγονον, καὶ οὐκ εἰς δέον χρησάμενος τοῖς τῆς φύσεως προτερήμασιν, ἕτερον δουλείας ἐφεῦρε τρόπον, καὶ ἄρχων καὶ βασιλεὺς γενέσθαι ἐπεχείρησε. βασιλεὺς γὰρ οὐκ ἂν γένοιτό ποτε μὴ ὄντων τῶν ἀρχομένων. αὕτη δὲ δοκεῖ μὲν μᾶλλον ἐλευθερία εἶναι· δουλεία δέ ἐστι χαλεπωτάτη ἐν ἐλευθερίας τάξει, ὅσῳ καὶ τῶν ἐλευθέρων κρατεῖ. καὶ ὅρα τὴν πλεονεξίαν, ὅσα ποιεῖ· ὅρα τοῦ σώματος τὴν ἰσχὺν οὐ μένουσαν ἐπὶ τῶν οἰE κείων ὅρων, ἀλλ' ἀεὶ τοῦ πλείονος ἐφιεμένην, καὶ τῆς δόξης [b] ὀρεγομένην. οὐ γὰρ ὡς προϊστάμενος αὐτῶν, ὑπέταττεν, ἀλλὰ καὶ πόλεις ᾠκοδόμει, ἵνα ἄρχῃ τῶν πολεμίων. ἐκεῖθεν γάρ, φησιν, ἐκ τῆς γῆς ἐκείνης ἐξῆλθεν ὁ Ἀσσοὺρ, καὶ ᾠκοδόμησε τὴν Νινευΐ. σκόπει μοι πάλιν ἐνταῦθα, πῶς οὐδὲν λυμαίνεται τὴν ἡμετέραν φύσιν ἡ κακία τῶν προγόνων. οὗτοι γὰρ οἱ Νινευΐται, οἱ τὴν τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν διὰ τῆς μετανοίας ἐπι-

a Tres mss. θεῷ τὴν ἀναλογίαν, atque ita legit interpres.

b Quatuor mss. ὀρεγομένην τὴν φύσιν, atque ita legit vetus interpres

A περισάμενοι, καὶ τὴν ἀπόφασιν τοῦ δεσπότου ἀνακαλεσάμενοι, οὗτοι μὲν πρότερον εἶχον προπάτορα τὸν Χὰμ, τὸν πατραλοίαν ἐκεῖνον· ἔπειτα τὸν Νεβρὼδ, ἄνθρωπον τύραννον καὶ αὐθάδη, [a] ἔγγονον ἐσχηκότα τὸν Ἀσσούρ. λέγονται δὲ ἴσως καὶ ἕτεροι γεγενῆσθαι ἐν αὐτοῖς βλάκες καὶ διατεθρυμμένοι καὶ τὸν ὑγρὸν καὶ διαῤῥέοντα ζῶντες βίον, μέθῃ καὶ γέλωτι καὶ κώμοις καὶ χλευασίαις ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότες· ἀλλ' ἐπειδὴ ἠβουλήθησαν ἀκριβῆ τὴν μετάνοιαν ἐπιδείξασθαι, οὐδὲν αὐτοὺς ἐλυμήνατο τῶν προγόνων ἡ κακία, ἀλλὰ τοσαύτην ἐφελκύσαντο τὴν ἄνωθεν ῥοπὴν, ὡς μέχρι τοῦ νῦν ᾄδεσθαι αὐτῶν τὸ τῆς μετανοίας κατόρθωμα. B τούτους τοίνυν καὶ ἡμεῖς μιμησώμεθα, καὶ μαθόντες ὡς οὔτε κακία προγόνων ἡμᾶς λυμαίνεται, ἐὰν νήφειν βουλώμεθα, οὔτε ἀρετὴ προγόνων ὠφελῆσαι ἡμᾶς τι δύναται, ἐὰν ῥᾳθυμῶμεν, πολλὴν σπουδὴν ποιώμεθα τῆς ἀρετῆς ἀντέχεσθαι, καὶ εὐγνώμονα προαίρεσιν ἐπιδειξώμεθα, ἵνα τῆς αὐτῆς εὐλογίας τῷ Σὴμ καὶ τῷ Ἰάφεθ ἀπολαύσωμεν, καὶ τῆς κατάρας καὶ τῆς δουλείας, ἣν ὁ Χαναὰν ἐδέξατο, ἐλευθερωθῶμεν, καὶ μὴ γινώμεθα δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν κτησάμενοι, τῶν ἀποῤῥήτων ἐκείνων ἀγαθῶν ἐπιτύχωμεν, C χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

tia sibi conciliarunt, revocata illius sententia: hi, inquam, progenitorem habuerunt Cham parricidam, deinde Nemrod hominem tyrannum, & arrogantem, ex quo ortus Assur. Dicuntur autem forte & alii fuisse inter illos molles & delicati, & dissolutam ac corruptam agentes vitam, ebrietati, & risui, & subsannationibus, & scommatis dediti. Sed quia sinceram præ se ferre voluere pœnitentiam, nihil ipsis obfuit progenitorum malitia, sed tantum sibi cælestis favoris conciliarunt, ut usque nunc celebretur præclara eorum pœnitentia. Proinde illos & nos imitemur, & cum sciamus neque parentum nequitiam nos lædere, si voluerimus resipiscere; neque parentum virtutem nobis prodesse, si fuerimus negligentes; magnum sit nobis studium virtutis, & gratam voluntatem ostendamus, ut eamdem quam Sem & Japheth consequamur benedictionem: & ut a maledictione & servitute, quam Chanaan accepit, liberemur, & ne simus servi peccati, sed veram possidentes libertatem, ineffabilia bona adipiscamur gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri, simul & Spiritui sancto sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæculorum sæcula. Amen.

ΟΜΙΛ. λ'.

Καὶ ἦν πᾶσα ἡ γῆ χεῖλος ἕν, καὶ φωνὴ μία πᾶσιν.

ΙΔΟΥ πρὸς τὸ τέλος ἐφθάσαμεν λοιπὸν τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς, καὶ τῆς νηστείας διηνύσαμεν τὸν πλοῦν, καὶ πρὸς τὸν λιμένα λοιπὸν τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι κατηντήσαμεν. ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦτο ῥᾳθυμήσωμεν, ἀλλὰ ταύ- D τῃ μᾶλλον πολλῷ πλείονα τὴν σπουδὴν καὶ τὴν ἀγρυπνίαν ἐπιδειξώμεθα. ἐπεὶ καὶ οἱ κυβερνῆται, ἐπειδὰν μυρία διαβάντες πελάγη, πεπληρωμένων αὐτοῖς τῶν ἱστίων, [b] καὶ τῶν φορτίων εἰς ὕψος ἐγκειμένων, εἰς τὸν λιμένα εἰσιέναι μέλλωσι, τότε μάλιστα πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν φροντίδα ἔχουσι, μήπου σκοπέλῳ τινὶ, ἢ πέτρᾳ προσαράξαν τινὶ τὸ πλοῖον ἀνόνητον αὐτοῖς τὸν προλαβόντα πόνον γενέσθαι παρασκευάσῃ. οὕτω καὶ οἱ δρομεῖς ποιοῦσιν· ὅταν πρὸς τὸ τέλος τῶν σταδίων φθάσωσι, τότε μᾶλλον εὐτονώτερον τὸν δρόμον ἐπιδείκνυνται, E ὥστε τοῦ τέλους ἐπιτυχεῖν, καὶ τῶν βραβείων ἀξιωθῆναι. καὶ ἀθληταὶ δὲ μετὰ μυρία παλαίσματα καὶ τὰς νίκας, ὅταν τὴν περὶ τοῦ στεφάνου παλαίωσι πάλην, πλείονα τὸν ἀγῶνα ἐπιδείκνυνται, ἵνα τὸν στέφανον λαβόντες οὕτως ἐξέλθωσι. καθάπερ οὖν κυβερνῆται καὶ δρομεῖς καὶ ἀθληταὶ, τότε μᾶλλον τούτων ἕκαστος τὴν σπουδὴν ἐπιτείνει

HOMILIA XXX.

Et erat omnis terra labium unum, & vox una omnibus. Genes. 11. 1.

1. ECCE tandem ad finem sanctæ Quadragesimæ venimus, & jejunii navigationem perfecimus, appulimusque, Dei gratia, in portum. Verum non ideo negligentes simus, sed hac de causa iterum majus studium, majorem diligentiam, majoremque vigilantiam exhibeamus. Nam & naucleri cum per multa maria transierint, & plenis velis, eductisque mercibus in portum ingressuri fuerint, tunc maximam curam & sollicitudinem gerunt, ne in scopulum vel in petram quamdam impingant, quæ omnes priores labores simul disperdat. Ita quoque faciunt cursores: cum enim ad finem stadiorum perveniunt, vehementiorem servant cursum, ut metam attingant, & præmia mereantur. Athletæ quoque post plurima certamina & victorias, cum pro corona certandum est, majori nisu omnia faciunt, ut accepta corona abeant. Itaque quemadmodum naucleri, & cursores, & athletæ, ubi ad finem veniunt, magis enituntur &

a Ἔγγονον ἐσχηκότα Ἀσσούρ. Vetus interpres, *nepotem quoque Assur*; nos vertimus, *ex quo ortus Assur.* Assur ergo putat Chrysostomus ex Nembrodo ortum esse, contra quam legitur in eodem nono capite Geneseos, ubi Assur filius Semi dicitur. Locus autem quem hic explanat Chrysostomus, nempe: *De terra illa egressus est Assur*, varie explicatur ab interpretibus; alii putant hic de Nembrodo agi, dicique ipsum profectum esse de terra Sennaar Assur; id est in Assyriam, & ædificasse Niniven &c. Alii dicunt his indicari Assur filium Sem exivisse de terra Sennaar & ædificasse Ninivem &c. cui opinioni favent LXX. interpretes, favet etiam Vulgata. Huic ego libentius adstipulor multis de causis, quas hic recensere longioris esset operæ, quamobrem res aliud in tempus remittatur oportet.

b Καὶ τῶν φορτίων εἰς ὕψος ἐγκειμένων. His innuit Chrysostomus, suo tempore in more fuisse, ut in navibus, confecto navigationis cursu antequam in portum intraretur, onera & sarcinæ educerentur, & in supremo tabulato ponerentur.

A vigilant: eodem modo & nos faciamus oportet, quia in magnam hanc hebdomadam Dei gratia pervenimus, nunc maxime jejunii cursus intendendus, & ferventiores fundendæ preces, faciendaque diligens & pura peccatorum confessio, & in bonis operibus sedulitas exhibenda, eleemosyna larga, æquitas, mansuetudo, aliæque virtutes: ut talibus ornati virtutibus, ubi in diem Dominicam Paschæ venerimus, Domini liberalitate fruamur. Magnam autem vocamus hebdomadam, B non quod longiores in ea sint horæ, sunt enim aliæ quæ multo majores horas habent; neque quod plures dies habeat: est enim idem numerus in hac aliisque omnibus. Quare ergo illam vocamus magnam? quia in illa magna quædam & ineffabilia bona contigerunt nobis. In illa enim solutum est bellum diutinum, exstincta mors, maledictio interemta, diaboli tyrannis dissoluta, vasa ejus direpta, Deus hominibus reconciliatus est, cælum penetrabile factum est, C homines cum angelis commixti sunt, quæ distabant conjuncta sunt, sepes sublata, septum remotum, Deus pacis pacifica fecit omnia, quæ in cælis & quæ in terris. Hac itaque de causa magnam hebdomadam vocamus, quia tantam nobis donorum multitudinem in illa largitus est Dominus. Et idcirco multi & jejunium intendunt, & vigilias, & pernoctationes sacras, & eleemosynas, hinc exhibentes eum, quem hebdomadæ huic præstant, honorem. Nam si Dominus talia bona in illa nobis donavit, quomodo non & nos debemus, quantum possumus, reverentiam & honorem ostendere? D Enimvero Imperatores ipsi gestis suis declarant quam venerabiles illos dies habeant, mandantes ut omnibus sint induciæ & feriæ iis qui civilibus funguntur negotiis, utque claudantur fores judiciorum, & eliminentur omnes litium & contentionum species, quo magna tranquillitate ac quiete liceat ad spiritualia recte perficienda festinare. Et non hoc solum, sed & aliam liberalitatem ostendunt: eos enim qui in carceribus sunt, a vinculis solvunt, & pro humana facultate dominum suum imitantur: E sicut enim ipse a gravi nos peccatorum carcere liberat, & innumeris bonis afficit; eodem modo & nobis pro virili faciendum est, ut simus imitatores misericordiæ Domini Dei nostri. Vidistis quomodo singuli in omnibus specimen edamus ejus honoris ac reverentiæ, quam exhibemus diebus iis qui nobis tot bonorum causæ sunt? Proinde rogo nunc, si unquam alias, ut repulsis sæcularibus cogitationibus, & mente purgata ac vi-

Confessio peccatorum

Horæ majores vel minores pro longitudine dierum.

Cur magna dicatur hæc hebdomada

Justitium indictum hebdomada sancta.

A καὶ τὴν ἀγρυπνίαν, ὅταν πρὸς τῷ τέλει γίνωνται. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἡμᾶς προσήκει, ἐπειδὴ εἰς τὴν μεγάλην ταύτην ἑβδομάδα ἐφθάσαμεν τῇ τοῦ θεοῦ χάριτι, νῦν μάλιστα καὶ τῆς νηστείας τὸν δρόμον ἐπιτεῖναι, καὶ τὰς εὐχὰς εὐτονωτέρας ποιεῖσθαι, καὶ πολλὴν καὶ ἀκριβῆ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ἡμαρτημένων ἐπιδείξασθαι, καὶ τὴν περὶ τὰς ἀγαθὰς πράξεις ἐργασίαν, ἐλεημοσύνην δαψιλῆ, ἐπιείκειαν, πραότητα, τὴν ἄλλην ἅπασαν ἀρετήν· ἵνα μετὰ τούτων τῶν κατορθωμάτων [a] εἰς τὴν κυρίαν φθάσαντες ἡμέραν τῆς παρὰ τοῦ δεσπότου φιλοτιμίας ἀπολαύσωμεν. B μεγάλην δὲ καλοῦμεν τὴν ἑβδομάδα, οὐκ ἐπειδὴ πλέον ἔχει τὸ μῆκος τῶν ὡρῶν· καὶ γάρ εἰσιν ἕτεραι πολλῷ μείζους ὥρας ἔχουσαι· οὐδὲ ἐπειδὴ πλείους ἡμέρας ἔχει· καὶ γὰρ ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς καὶ ταύτῃ καὶ ταῖς ἄλλαις πάσαις. τίνος οὖν ἕνεκεν μεγάλην ταύτην καλοῦμεν; ἐπειδὴ μεγάλα τινὰ καὶ ἀπόρρητα τυγχάνει τὰ ὑπάρξαντα ἡμῖν ἐν αὐτῇ ἀγαθά. ἐν γὰρ ταύτῃ ὁ χρόνιος ἐλύθη πόλεμος, θάνατος ἐσβέσθη, κατάρα ἀνῃρέθη, τοῦ διαβόλου ἡ τυραννὶς κατελύθη, τὰ σκεύη αὐτοῦ διηρπάγη, θεοῦ καταλλαγὴ C πρὸς ἀνθρώπους γέγονεν, οὐρανὸς βάσιμος γέγονεν, ἄνθρωποι τοῖς ἀγγέλοις συνεμίγησαν, τὰ διεστῶτα συνήφθη, ὁ φραγμὸς περιῃρέθη, τὸ κλεῖθρον ἀνῃρέθη, ὁ τῆς εἰρήνης θεὸς εἰρηνοποίησε τὰ ἄνω, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. διὰ τοῦτο τοίνυν μεγάλην τὴν ἑβδομάδα καλοῦμεν, ἐπειδὴ τοσοῦτον πλῆθος δωρεῶν ἡμῖν ἐν αὐτῇ κεχάρισται ὁ δεσπότης. διὰ τοῦτο πολλοὶ καὶ τὴν νηστείαν ἐπιτείνουσι, καὶ ἀγρυπνίας καὶ παννυχίδας ἱερὰς, καὶ ἐλεημοσύνας ἐπιδείκνυνται, δεικνύντες δι' ὧν πράττουσι τὴν τιμὴν, ἣν περὶ τὴν ἑβδομάδα ἔχουσιν. εἰ γὰρ ὁ δεσπότης τοσαῦτα ἐν αὐτῇ ἡμῖν ἀγαθὰ ἐδωρήσατο, πῶς οὐχὶ καὶ ἡμᾶς προσήκει, δι' ὧν δυνάμεθα, D τὴν αἰδῶ καὶ τὴν τιμὴν ἐπιδείκνυσθαι; καὶ γὰρ καὶ οἱ βασιλεῖς, δι' ὧν ποιοῦσι καὶ αὐτοὶ, δηλοῦσιν ὅσον ἔχουσι τὸ θαῦμα τούτων τῶν σεπτῶν ἡμερῶν, κελεύσαντες ἐκεχειρίαν ἅπαντας ἔχειν τοὺς τὰ πολιτικὰ οἰκονομοῦντας πράγματα, καὶ τῶν δικαστηρίων τὰς θύρας ἀποκλείειν, καὶ πᾶν εἶδος μάχης καὶ φιλονεικίας ἐλαύνεσθαι, ἵνα μετὰ πολλῆς ἡσυχίας καὶ γαλήνης ἐξῇ πρὸς τὴν τῶν πνευματικῶν κατόρθωσιν ἐπείγεσθαι. καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑτέραν φιλοτιμίαν ἐπιδείκνυνται· τοὺς τὸ δεσμωτήριον οἰκοῦντας ἀφιᾶσι τῶν δεσμῶν, καὶ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην μιμοῦνται τὸν ἑαυτῶν δεσπότην. E καθάπερ γὰρ αὐτὸς, [b] φησι, τοῦ χαλεποῦ δεσμωτηρίου τῶν ἁμαρτημάτων ἡμᾶς ἀνίησι, καὶ τῶν μυρίων ἀγαθῶν παρέχει τὴν ἀπόλαυσιν, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἡμᾶς, φησι, προσήκει οἷς δυνάμεθα μιμητὰς γενέσθαι τῆς τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίας. ἴδετε πῶς διὰ πάντων ἕκαστος ἡμῶν δείκνυσι τὴν αἰδῶ καὶ τὴν τιμὴν, ἣν περὶ τὰς ἡμέρας ἔχομεν τὰς τῶν τοσούτων ἀγαθῶν προξένους ἡμῖν γεγενημένας; διὰ τοῦτο παρακαλῶ, νῦν μᾶλλον, εἴ καί ποτε ἄλλοτε, πάντα λογισμὸν βιωτικὸν ἀπωσάμενοι, καὶ τὸ τῆς διανοίας ὄμμα καθαρὸν καὶ

a Εἰς τὴν κυρίαν ἡμέραν. Male verterat vetus interpres, *in die judicii*: hic enim dies illa κυρία diem Paschatis significat, ut supra etiam animadvertere est.

b Φησι, hæc vox non hic modo, sed etiam multis aliis in locis apud Chrysostomum supervacanea videtur.

διεγηγερμένον ἔχοντες, οὕτως ἐνταῦθα παραγινώμεθα, καὶ μηδεὶς εἰσιὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν βιωτικὰς ἐπισυρέσθω φροντίδας, ἵνα ἀξίαν τῶν πόνων τὴν ἀμοιβὴν λαβὼν, οὕτως οἴκαδε ἐπανέλθῃ. φέρε οὖν πάλιν τὴν συνήθη τράπεζαν ὑμῖν παραθῶμεν, καὶ ἐκ τῶν προσφάτων ἀναγνωσθέντων παρὰ τοῦ μακαρίου Μωϋσέως ἑστιάσωμεν ὑμῶν τὴν ἀγάπην, αὐτὰ τὰ ἀνεγνωσμένα εἰς μέσον ὑμῖν προθέντες, δεικνύντες τῆς θείας γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν. ἐπειδὴ γὰρ τέλος ἐπέθηκε τῇ διηγήσει τῇ κατὰ τὸν Νῶε, ἐκ τοῦ Σὴμ λοιπὸν ἤρξατο τῆς γενεαλογίας, καί φησι, καὶ τῷ Σὴμ ἐγεννήθησαν καὶ αὐτῷ πατρὶ πάντων τῶν υἱῶν Ἔβερ, ἀδελφῷ Ἰάφεθ τοῦ μείζονος υἱοῦ. εἶτα τὸν κατάλογον τῶν ὀνομάτων ποιησάμενός, φησι, καὶ τῷ Ἔβερ ἐγεννήθησαν δύο υἱοί· ὄνομα τῷ ἑνὶ Φαλὲκ, ὅτι ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ διεμερίσθη ἡ γῆ. σκόπει πῶς τῇ προσηγορίᾳ τοῦ τεχθέντος ἐναπέθετο
2. τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι μετ' οὐ πολὺ [a] σημείου τὴν πρόγνωσιν· ἵν' ὅταν ἴδῃς εἰς ἔργον τὸ πρᾶγμα ἐξελθὸν, μηκέτι ξενισθῇς ὁρῶν ἄνωθεν τοῦτο τὴν προσηγορίαν τοῦ παιδὸς προμηνύουσαν. μετὰ γὰρ τὸ ποιήσασθαι τῶν ἑξῆς γεγεννημένων ἐκ τούτων τὸν κατάλογόν, φησιν· καὶ ἦν πᾶσα ἡ γῆ χεῖλος ἓν, καὶ φωνὴ μία πᾶσιν. οὐ περὶ τῆς γῆς λέγουσα, ἀλλὰ περὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους, ἵνα ἡμᾶς διδάξῃ ὅτι μίαν γλῶσσαν ἅπασα ἡ τῶν ἀνθρώπων εἶχε φύσις. καὶ ἦν πᾶσα ἡ γῆ, φησι, χεῖλος ἓν, καὶ φωνὴ μία πᾶσι. χεῖλος ἓν, τὴν λαλιάν φησι, καὶ φωνὴν πάλιν τὸ αὐτό ἵνα εἴπῃ ὅτι ὁμόφωνοι καὶ ὁμόγλωσσοι πάντες ἦσαν. καὶ ὅτι περὶ λαλιᾶς εἴρηται τὸ, καὶ ἦν πᾶσα ἡ γῆ χεῖλος ἓν, ἄκουε τῆς γραφῆς ἀλλαχοῦ λεγούσης, ἰὸς ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χείλη αὐτῶν· οὕτως οἶδεν ἡ γραφὴ τῷ τοῦ χείλους ὀνόματι τὴν λαλιὰν προσαγορεύειν. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κινῆσαι αὐτοὺς ἀπὸ ἀνατολῶν, εὗρον πεδίον ἐν γῇ Σενναὰρ, καὶ κατῴκησαν ἐκεῖ.

Ὅρα πῶς ἡ ἀνθρωπίνη φύσις οὐκ ἀνέχεται ἵστασθαι ἐπὶ τῶν οἰκείων ὅρων, ἀλλ' ἀεὶ τοῦ πλείονος ἐφιεμένη ὀρέγεται τῶν μειζόνων. καὶ τοῦτό ἐστιν ὃ μάλιστα ἀπόλλυσι τὸ ἀνθρώπινον γένος, τὸ μὴ βούλεσθαι τῆς οἰκείας φύσεως ἐπιγινώσκειν τὰ μέτρα, ἀλλ' ἀεὶ τῶν μειζόνων ἐφίεσθαι, καὶ τὰ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν φαντάζεσθαι. ἐντεῦθεν καὶ οἱ περὶ τὰ τοῦ κόσμου ἐπτοημένοι πράγματα, ἐπειδὰν πολὺν περιβάλλωνται πλοῦτον καὶ δυναστείαν, ὥσπερ ἐπιλανθανόμενοι τῆς οἰκείας φύσεως μέχρι τοσούτου εἰς ὕψος ἐπαίρεσθαι βούλονται, μέχρις ἂν εἰς αὐτὸν τὸν πυθμένα κατενεχθῶσι. καὶ τοῦτο ἴδοι τις ἂν ἐφ' ἑκάστης συμβαῖνον ἡμέρας, καὶ οὐδὲ ταύτῃ τοὺς λοιποὺς σωφρονιζομένους· ἀλλὰ πρὸς βραχὺ μὲν συστελλομένους, ἀθρόον δὲ πάντων λήθην ποιουμένους, καὶ πάλιν τὴν αὐτὴν ἐκείνοις βαδίζοντας ὁδὸν, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κρημνὸν καταγομένους· ὅπερ καὶ νῦν ἐστιν ἰδεῖν ἐπὶ τούτων γεγονός. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κινῆσαι αὐτοὺς ἀπὸ ἀνατολῶν, εὗρον πεδίον ἐν γῇ Σενναὰρ, καὶ κατῴκησαν ἐκεῖ. ὅρα πῶς κατὰ μικρὸν ἡμᾶς διδάσκει τῆς γνώμης αὐτῶν τὸ ἄστατον. ἐπειδὴ εἶδον, φησι, τὸ πεδίον, με-

A gili huc conveniamus. Nullus Ecclesiam ingressus sæculares curas secum ducat, ut digna laborum mercede recepta, iterum domum proficisci liceat. Age igitur consuetam vobis mensam iterum proponamus, & de iis quæ lecta sunt ex beato Mose, caritati vestræ convivium paremus, eadem ipsa in medium adducentes & indicantes divinæ Scripturæ diligentiam. Nam postquam historiæ de beato Noë finem imposuit, genealogiam consequenter a Sem exorditur, & dicit: 21. *Et Sem nati sunt, & ipsi patri omnium filiorum Heber, fratri Japheth majoris filii.* Dein-
B de confecto nominum catalogo ait: 25. *Et Heber nati sunt duo filii, nomen uni Phalec: quia in diebus illius divisa est terra.* Considera quomodo signi non multo post futuri præscientiam vocabulo nati pueri indidit, ut cum videris rem opere adimpletam, non ultra mireris, videns divinitus hoc pueri nomine prædictum. Nam postquam catalogum eorum fecit, qui postea nati sunt, inquit: *Et erat omnis terra labium unum, & vox una omnibus.* Non de terra loquens, sed de hominum genere, ut nos doceat unam
C linguam omni hominum fuisse naturæ. *Et erat omnis terra labium unum, & vox una omnibus.* Labium unum, sermonem dicit, & idipsum iterum per vocem indicat, significans omnes usos eadem voce & lingua. Et quod de loquela dicatur, *& erat omnis terra labium unum*, audi Scripturam alio loco dicentem: *Venenum aspidum sub labiis eorum.* Ita solet Scriptura labiorum nomine loquelam appellare. 2. *Et factum est cum moverent illi ab Oriente, invenerunt campum in terra Sennaar, & habitaverunt illic.*
D

2. Vide quomodo humana natura non potest subsistere intra suos limites, sed amplius concupiscens, majora supra se appetit. Atque hoc est quod humanum genus potissimum perdit, quia non vult naturæ suæ mensuram agnoscere, sed semper majora appetit, & quæ supra suam sunt dignitatem votis concipit. Hinc & qui mundana suspiciunt, si quando multo abundaverint auro, & potentes fuerint, quasi obliti suæ naturæ, in tantum se fastigium efferri volunt, donec
E in profundum ipsum dejiciantur. Et hoc videmus quotidie contingere, quamvis nec hac ratione emendatiores evadant alii. Sed etsi ad parvum tempus reprimantur, subito tamen omnium obliti, iterum eamdem incedunt viam, & in eadem præcipitia deferuntur: id quod & nunc videre licet apud istos factum. *Et factum est cum moverent illi ab Oriente, invenerunt campum in terra Sennaar, & habitaverunt illic.* Vide quomodo paulatim docet nos instabile illorum propositum. Quoniam viderunt, inquit,

Gen. 10. 25

Cap. 11.

Psal. 139. 3.

Humana natura majora semper appetit.

[a] Σημείου; signi, sive miraculi, admirandæ videlicet linguarum divisionis.

campum, migrantes, & relicto priori loco, illic habitaverunt. Deinde dicit: *Dixit unusquisque proximo suo: Venite, conficiamus lateres, & coquamus eos igni. Et facti sunt illis lateres in lapidem, & bitumen erat illis lutum. Et dixerunt:* 4. *Venite, ædificemus nobis civitatem, & turrim, cujus caput erit usque in cælum. Et faciamus nobisipsis nomen, priusquam dispergamur super omnem terram.* Vide quomodo abutuntur communi voce, & quomodo vanum vitæ propositum fit multorum malorum occasio. Venite, inquit, faciamus lateres, & coquamus eos igni. Et facti sunt illis lateres in lapidem, & bitumen in cœnum. Vide quanta securitate volunt ædificare, nescientes illud,

Psal. 126. 1. *Nisi Dominus ædificaverit domum, in vanum laboraverunt qui ædificant eam. Et ædificemus*, inquiunt, *nobis civitatem:* non Deo, sed nobisipsis. Vide, oro, quam invaluit malitia: habentes adhuc recentem memoriam generalis in diluvio interitûs, in tantam inciderunt insaniam. *Et ædificemus*, inquit, *nobis civitatem, & turrim, cujus caput erit usque in cælum.* Nomine cæli, summam illorum audaciam Scriptura divina declarat. *Et faciamus*, inquit, *nobisipsis nomen.* Vidistis radicem mali? ut, inquit, perpetuam memoriam consequamur, ut nostri perpetuo memores sint posteri: tale erit nostrum opus, ut nunquam oblivioni tradatur. Et hoc faciamus priusquam dispergamur super faciem omnis terræ. Adhuc, inquit, congregati quod nobis visum est efficiamus, ut posteris perpetuum nomen relinquamus.

Memoriæ æternæ cupiditas.

Sunt multi etiam hodie qui illos imitantur, & talibus operibus celebrari volunt, qui splendidas domus ædificant, & lavacra, & porticus, & deambulacra: quorum si aliquem rogaveris, quare ita laboret & fatigetur, tantosque pecuniarum sumtus faciat, eosque inutiles: nihil aliud audies, quam hæc verba, ut immortalis servetur memoria, & dicatur illius esse hanc domum, illius hunc agrum. At hoc non est laudem & memoriam, sed crimen sibi parare. Nam statim ad hæc subjungentur plurimarum contumeliarum verba; nempe hujus est avari, hujus rapacis, hujus viduarum & orphanorum spoliatoris. Igitur hoc non est memoriam assequi, sed perpetuis objici criminibus, & etiam post mortem infamari, ac spectatorum linguas acuere in blasphemiam, & accusationem ejus qui illa possidet. Quod si omnino æternam memoriam amas, ego tibi viam monstrabo, qua poteris semper celebrari, & quæ dabit tibi fiduciam in futuro sæculo. Quonam pacto igitur poteris & commemorari, & celebrari quotidie, encomiisque evehi etiam post hanc vitam? si has pecunias in manus inopum dispenses, relictis lapidibus, magnis ædifi-

A ἐπαναστάντες καὶ καταλιπόντες τὴν προτέραν οἴκησιν, ἐκεῖ κατῴκησαν. εἶτά φησιν· Εἶπεν ἕκαστος τῷ πλησίον αὐτοῦ, δεῦτε, πλινθεύσωμεν πλίνθους, καὶ ὀπτήσωμεν αὐτὰς πυρί. καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἡ πλίνθος εἰς λίθον, καὶ ἄσφαλτος ἦν αὐτοῖς ὁ πηλός. καὶ εἶπον, δεῦτε, καὶ οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς πόλιν καὶ πύργον, οὗ ἔσται ἡ κεφαλὴ ἕως τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα πρὸ τοῦ διασπαρῆναι ἡμᾶς ἐπὶ πάσης τῆς γῆς. ὅρα πῶς οὐκ εἰς δέον ἐκέχρηντο τῇ ὁμοφωνίᾳ, καὶ ὅτι ἡ ματαία τοῦ βίου τούτου βουλὴ γίνεται τῶν κακῶν ὑπόθεσις.

B δεῦτε, φησὶ, ποιήσωμεν πλίνθους, καὶ ὀπτήσωμεν αὐτὰς πυρί. καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἡ πλίνθος εἰς λίθον, καὶ ἄσφαλτος ἦν αὐτοῖς ὁ πηλός. σκόπει πόσην ἀσφάλειαν ἐπινοῆσαι βούλονται τῇ οἰκοδομῇ, οὐκ εἰδότες ὅτι, ἐὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες αὐτόν. καὶ οἰκοδομήσωμεν, φησιν, ἑαυτοῖς πόλιν, οὐχ ὅτι Θεῷ, ἀλλ' ἑαυτοῖς. ὅρα πόση τῆς κακίας ἡ ἐπίτασις· ἔναυλον ἔχοντες τὴν μνήμην τῆς πανωλεθρίας ἐκείνης, ἐπὶ τοσαύτην μανίαν ἐξώκειλαν. καὶ οἰκοδομήσωμεν, φησιν, ἑαυτοῖς πόλιν καὶ

C πύργον, οὗ ἔσται ἡ κεφαλὴ ἕως τοῦ οὐρανοῦ. Τῷ ὀνόματι τοῦ οὐρανοῦ ἡ θεία γραφὴ τῆς τόλμης αὐτῶν τὴν ὑπερβολὴν ἡμῖν παραστῆσαι ἐβουλήθη. καὶ ποιήσωμεν, φησιν, ἑαυτοῖς ὄνομα. εἶδες τὴν ῥίζαν τῆς κακίας, ἵνα, φησὶ, μνήμης διηνεκοῦς ἀπολαύσωμεν, ἵνα εἰς τὸ διηνεκὲς ἔχωμεν μνημονεύεσθαι. τοιαύτη ἡμῶν ἔσται ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἔργον, ὡς μηδέποτε λήθῃ παραπεμφθῆναι. καὶ τοῦτο ποιήσωμεν πρὸ τοῦ διασπαρῆναι ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς. ὡς ἔτι, φησὶ, κατὰ ταυτόν ἐσμεν, εἰς ἔργον ἀγάγωμεν τὸ δόξαν ἡμῖν, ἵνα ἀδιάλειπτον μνήμην καταλίπωμεν ταῖς εἰς τὸ ἑξῆς γενεαῖς. εἰσὶ πολλοὶ καὶ νῦν

D τούτους μιμούμενοι, καὶ ἀπὸ τοιούτων πράξεων μνημονεύεσθαι βουλόμενοι, οἱ τὰς λαμπρὰς οἰκοδομοῦντες οἰκίας, καὶ τὰ λουτρὰ, καὶ τὰς στοὰς, καὶ τοὺς περιπάτους. ἐὰν γὰρ καὶ τούτων ἕκαστον ἐρωτήσῃς τίνος ἕνεκεν πονεῖ καὶ ταλαιπωρεῖται, καὶ τοσαύτην ἐπιδείκνυται χρημάτων δαπάνην εἰς οὐδὲν δέον, οὐδὲν ἕτερον ἀκούσῃ, ἢ ταῦτα τὰ ῥήματα, ὥστε τὴν μνήμην διηνεκῶς σώζεσθαι, καὶ ἀκούειν ὅτι τοῦ δεῖνος ἡ οἰκία, καὶ τοῦ δεῖνος ὁ ἀγρός. ἀλλὰ τοῦτο οὐκ ἔστι μνήμης ἀξιοῦσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον κατηγορίας. εὐθέως γὰρ τοῖς λόγοις τούτοις ἐπεισέρχεται καὶ τὰ μυρίων κατηγοριῶν ἄξια ῥήματα. τοῦ δεῖνος τοῦ πλεονέκτου, τοῦ ἅρπαγος, τοῦ χήρας καὶ ὀρφανοὺς γυμνώσαντος. οὐκ ἔστι τοίνυν τοῦτο μνήμης

E ἀπολαύειν, ἀλλὰ κατηγορίαις διηνεκέσι βάλλεσθαι, καὶ μετὰ θάνατον στηλιτεύεσθαι, καὶ τὰς τῶν ὁρώντων γλώττας ἀκονᾷν εἰς βλασφημίαν καὶ κατηγορίαν τοῦ ταῦτα κτησαμένου. εἰ δὲ ὅλως μνήμης ἐρᾷς διηνεκοῦς, ἐγώ σοι ὑποδείξω ὁδὸν, δι' ἧς δυνήσῃ καὶ μνημονεύεσθαι διὰ παντὸς, καὶ μετ' εὐφημίας πολλῆς καὶ πολλήν σοι τὴν παῤῥησίαν ἐν τῷ μέλλοντι καιρῷ παρέξει. πῶς οὖν δυνήσῃ καὶ μνημονεύεσθαι καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καὶ τοῖς ἐγκωμίοις βάλλεσθαι καὶ μετὰ τὴν τῆς ζωῆς μετάστασιν; εἰ ταυτὶ τὰ χρήματα εἰς τὰς τῶν πενήτων διανείμῃς χεῖρας, ἀφεὶς τοὺς λίθους καὶ τὰς μεγάλας οἰκοδομὰς,

δομὰς, καὶ τοὺς ἀγροὺς, καὶ τὰ βαλανεῖα. αὕτη ἡ μνήμη ἀθάνατος, αὕτη ἡ μνήμη μυρίων σοι θησαυρῶν πρόξενος γίνεται, αὕτη ἡ μνήμη τοῦ φορτίου τῶν ἁμαρτημάτων κουφίζουσα, πολλήν σοι τὴν παῤῥησίαν προξενεῖ παρὰ τῷ δεσπότῃ. ἐννόησον γάρ μοι καὶ αὐτὰ τὰ ῥήματα, ἅπερ ἕκαστος μέλλει λέγειν, τὸν ἐλεήμονα, καὶ φιλάνθρωπον, τὸν ἐπιεικῆ, τὸν χρηστὸν, τὸν μετὰ πολλῆς δαψιλείας διανείμαντα. ἐσκόρπισε γάρ, φησιν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα. τοιοῦτον γὰρ ὁ τῶν χρημάτων πλοῦτος, σκορπιζόμενος μᾶλλον παραμένει· συνεχόμενος δὲ καὶ ἔνδον ἀποκλειόμενος καὶ τοὺς κατέχοντας συναπόλλυσιν. ἐσκόρπισε γάρ, φησιν, ἔδωκε τοῖς πένησιν. ἀλλ' ἄκουε καὶ τῶν ἑξῆς· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ τὸν πλοῦτον ἐσκόρπισε, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ εἰς πάντα τὸν αἰῶνα διαμένει, καὶ τὴν μνήμην ἀθάνατον ἐργάζεται.

Εἶδες μνήμην παντὶ τῷ αἰῶνι παρεκτεινομένην· εἶδες μνήμην μεγάλων καὶ ἀποῤῥήτων γέμουσαν ἀγαθῶν· διὰ τοιούτων οἰκοδομῶν μνημονεύεσθαι σπουδάζωμεν. αἱ γὰρ διὰ τῶν λίθων οὐ μόνον ἡμᾶς οὐδὲν ὠφελῆσαι δύνανται, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ στήλης διηνεκοῦς ἡμῶν λαμπρᾷ τῇ φωνῇ καταβοῶσι. καὶ τὰ μὲν ἐκ τούτων ἁμαρτήματα αὐτοὶ ἔχοντες ἄπιμεν, αὐτὰ δὲ καταλιπόντες ἐνταῦθα· οὐδὲ τῆς ψυχρᾶς ἐκείνης καὶ ἀνονήτου παρ' αὐτῶν μνήμης ἀξιούμεθα· ἀλλὰ ταῖς μὲν κατηγορίαις βαλλόμεθα, ἡ δὲ προσηγορία μεθίσταται εὐθέως εἰς ἕτερον. καὶ γὰρ οὕτως ἔχει· ἀπὸ τούτου εἰς ἕτερον μεταβαίνει, καὶ ἀπ' ἐκείνου εἰς ἄλλον πάλιν. καὶ σήμερον μὲν ἡ οἰκία ἐλέγετο τοῦ δεῖνος, αὔριον δὲ τοῦ δεῖνος, καὶ μετὰ τὴν ἑξῆς πάλιν ἑτέρου. καὶ ἀπατῶμεν ἑκόντες ἑαυτοὺς, νομίζοντες δεσποτείαν τινὰ κεκτῆσθαι, οὐκ εἰδότες ὅτι μόνον τῆς χρήσεως ἀπολαύομεν, καὶ ἑκόντες καὶ ἄκοντες ἑτέροις τούτων παραχωροῦμεν· ὅτι γὰρ καὶ οἷς οὐ βουλόμεθα, τοῦτο τέως παρίημι. ὅλως δὲ εἰ μνήμης ἐπιθυμεῖς, καὶ τοῦτό σοι περισπούδαστον, ἄκουε πῶς αἱ χῆραι ἐμέμνηντο τῆς Ταβιθᾶς, καὶ πῶς τὸν Πέτρον περιεστήκεισαν κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια, ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὖσα ἡ Δορκάς. εἶδες οἰκοδομὰς ἐμψύχοις φωνὰς ἀφιείσας, καὶ τοσαύτην ἰσχὺν ἐχούσας, ὡς καὶ ἀπὸ θανάτου εἰς ζωὴν ἐπαναγαγεῖν; ἐπειδὴ γὰρ περιέστησαν τὸν Πέτρον, καὶ τὰ δάκρυα θερμὰ ἐξέχεαν, τὴν τροφὴν καὶ τὴν χορηγίαν ἐπιζητοῦσαι, ἐκβαλὼν πάντας, φησὶν, ὁ Πέτρος, θεὶς τὰ γόνατα προσηύξατο, καὶ ἀναστήσας αὐτὴν ἐφώνησε τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας, καὶ παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. εἰ βούλει μνημονεύεσθαι, καὶ εἰ δόξης ἀληθοῦς ἐρᾷς, ταύτην μίμησαι, καὶ τοιαύτας οἰκοδομὰς ἐργάζου, μὴ περὶ τὴν ἄψυχον ὕλην καταδαπανώμενος, ἀλλὰ περὶ τοὺς ὁμογενεῖς πολλὴν τὴν φιλοτιμίαν ἐπιδεικνύμενος. αὕτη ἡ μνήμη ἐπαινετὴ καὶ πολὺ τὸ κέρδος φέρουσα. ἀλλὰ πάλιν ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν, καὶ ἴδωμεν τῶν τότε ἀνδρῶν τὴν τόλμαν. τὰ γὰρ ἐκείνων πάθη ἡμῖν, εἰ βουλοίμεθα νήφειν, σωφρονισμὸς γενήσεται. καὶ οἰκοδομήσωμεν ἑαυτοῖς, φησι, πόλιν καὶ πύργον, οὗ ἔσται ἡ κεφαλὴ ἕως τοῦ οὐρανοῦ,

A ciis, villis, & balneis. Hæc memoria innumeros tibi thesauros conciliat, hæc memoria sarcinam peccatorum alleviat, hæc multam tibi fiduciam apud Dominum conciliat. Cogita, obsecro, & hæc verba quæ singuli dicturi sunt, vocantes misericordem, benignum, mansuetum, suavem, tam largum dispensatorem. *Dispersit* enim, inquit, *dedit pauperibus, justitia ejus manet in sæculum.* Psal. 111. 9. Hujusmodi enim sunt pecuniarum divitiæ; dispersæ manent; si retineantur & concludantur, etiam se servantem secum per-B dunt. *Dispersit* enim, inquit, *dedit pauperibus.* Sed audi quæ sequuntur: *Justitia ejus manet in sæculum.* Uno die divitias dispersit, & justitia ejus manet in sæculum, & memoriam facit immortalem.

3. Vidisti memoriam, quæ se in omne sæculum extendit: vidisti memoriam magnis & ineffabilibus plenam bonis: talibus ædificiis nostri memoriam relinquere studeamus. Nam lapidibus ædificasse, non solum nihil nobis prodesse poterit, sed nos continuo tamquam columna, clara vo-C ce infamabit. Et nos hinc abimus deferentes peccata inde parta, & ædificia hîc relinquimus: quin nec frigidam illam & inutilem memoriam consequimur, sed potius probris deturpamur, nomenque statim transit ad alterum. Etenim sic se res habent, ut ab hoc ad alium transeant, & ab illo iterum in alium. Et hodie quidem domus dicebatur hujus, cras illius, postridie dicetur alterius. Interim sponte nos ipsos decipimus, putantes nos dominium quoddam possidere, nescientes nos solum usu potiri, & velimus, nolimus, aliis hæc concedere: nam quod quibus nolumus, id jam prætereo. Omnino tamen si memo-D riam concupiscis, & hujus tibi tantum studium est: audi quomodo viduæ memores erant Tabithæ, & quomodo circumstabant Petrum flentes, & demonstrantes tunicas & vestes, quas faciebat illis Dorcas, cum adhuc superesset. Vidisti domus animatas vocem emittentes, & tantæ virtutis, ut a morte ad vitam revocare queant? Nam postquam circumsteterunt Petrum, calidas lacrymas profundentes, cibumque & quibus opus habebant quærentes, Petrus ejectis omnibus, & positis genibus oravit; & cum excitasset E illam, vocavit sanctos & viduas, & reddidit eam vivam. Si memoriam quæris, si veram gloriam amas, hanc imitare, tales domus exstrue, noli sumtus tuos inanimatis impendere, sed cum illis qui ejusdem sunt generis misericordiam facito. Hæc laude digna est memoria, hæc magnum lucrum affert. Cæterum ad institutum redeamus, & videamus illorum virorum, qui tunc erant, audaciam. Illorum enim affectiones, nostræ, si sapere voluerimus, emendationi serviunt. 4. *Et ædificemus*, inquit, *nobis civitatem & turrim, cujus caput erit usque in cælum,*

Memoriæ sui relinquendæ ratio optima.

Act. 9. 39.

A *& faciamus nobis ipsis nomen priusquam dispergamur super terram.* Vides quomodo corruptionem animæ suæ ubique exhibent. *Et ædificemus*, inquit, *nobis civitatem*: & iterum: *Faciamus nobis ipsis nomen.* Vide quomodo etiam post generalem omnium interitum non minora mala aggrediantur. Quid ergo fiet? quomodo ab insania sua reprimentur? Pollicitus est Deus, se non ultra facturum diluvium, nimirum misericordiæ suæ consuetudinem servans. Illi autem neque pœnis emendatiores facti sunt, neque beneficiis meliores. Audi quæ sequuntur, ut discas ineffabilis misericordiæ Dei magnitudinem. 5. *Et descendit*, B inquit, *Dominus Deus, ut videret civitatem & turrim, quam ædificabant filii hominum.* Vide quomodo humano more Scriptura loquitur. *Et descendit*, inquit, *Dominus Deus*; non ut humano modo intelligamus, sed ut per hoc erudiamur, nunquam temere fratres condemnandos, neque auditu solo judicandum esse, nisi pluribus argumentis prius certi reddamur. Omnia enim a Deo ideo fiunt, & ob hoc tanta ad erudiendum humanum genus utitur sermonis attemperatione. *Et descendit*, inquit, *Dominus Deus, ut videret civitatem & turrim.* C Vide quomodo non statim ab initio illorum reprimit insaniam, sed diuturna lenitate utitur, & exspectat donec omnem malitiam suam opere declarent, & tunc conatus eorum impedit. Ne enim quis dicere possit; deliberasse quidem illos, sed quæ decreverant, in opus non deduxisse, præstolatur donec animo destinatum opus aggrediantur, ut tunc monstret eis quam inutilia attentarint. *Et descendit*, inquit, *Dominus Deus, ut videret civitatem ac turrim, quam ædificabant filii hominum.* Vide misericordiæ excellentiam: permisit illos laboribus sese affligere, ut rerum experientia D præceptoris loco illis esset. Et quoniam vidit malitiam invalescere, & morbum intendi, non usque ad finem permittit, sed suam declarat bonitatem: quemadmodum medicus bonus videns morbum augeri, & ulcus incurabile fieri, statim sectione utitur, ut omnem morbi causam tollat. 6. *Et dixit*, inquit, *Dominus Deus: Ecce genus unum & labium unum omnium*: hoc est, vox una & lingua una. *Et hoc cœperunt facere, & nunc non cessabunt ab iis quæ decreverunt facere.*

Non sunt temere condemnandi fratres, neque ex auditu judicandum.

E 4. Attende Domini misericordiam: quoniam conatus impediturus erat, primum purgationem sibi parat, & quasi ostendit peccati eorum magnitudinem, & improbitatis excessum, ipsosque abusos esse linguæ & vocis consonantia. *Ecce enim*, inquit, *genus unum & labium unum omnium. Et hoc cœperunt facere, & nunc non cessabunt ab iis quæ decreverunt facere.* Hic enim Dei mos est, ut puniturus prius indicet quam magna sint peccata, & veluti

Solet Deus admonere antequam puniat.

A καὶ ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα πρὸ τοῦ διασπαρῆναι ἐπὶ τῆς γῆς. ὁρᾷς πῶς πανταχοῦ τῆς ἑαυτῶν γνώμης [a] τὴν διαφθορὰν ἐπιδεικνύουσι. καὶ οἰκοδομήσωμεν, φησιν, ἑαυτοῖς πόλιν· καὶ πάλιν, ποιήσωμεν ἑαυτοῖς ὄνομα. ἀλλ' ὅρα καὶ μετὰ τοσαύτην πανωλεθρίαν πάλιν πῶς οὐκ ἐλάττοσι κακοῖς ἐπιχειροῦσι. τί οὖν ἵνα γενήσηται; πῶς ἵνα ἀναχαιτισθῶσι τῆς μανίας; ὑπέσχετο μηκέτι ποιήσειν κατακλυσμὸν τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν μιμούμενος· οὗτοι δὲ οὐδὲ ταῖς τιμωρίαις ἐσωφρονίσθησαν, οὔτε ταῖς εὐεργεσίαις βελτίους ἐγίνοντο. διὸ ἄκουε τῶν ἑξῆς, ἵνα μάθῃς τῆς ἀφάτου φιλανθρωπίας τοῦ θεοῦ τὸ μέγεθος. καὶ B κατέβη, φησὶ, κύριος ὁ θεὸς ἰδεῖν τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον, ὃν ᾠκοδόμουν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων. ὅρα πῶς ἀνθρωπίνως ἡ γραφὴ διαλέγεται. καὶ κατέβη, φησὶ, κύριος ὁ θεός· οὐχ ἵνα ἀνθρωπίνως νοήσωμεν, ἀλλ' ἵνα διὰ τούτου παιδευώμεθα μηδέποτε καταψηφίζεσθαι ἁπλῶς τῶν ἀδελφῶν τῶν ἡμετέρων, μήτε ἐξ ἀκοῆς καταδικάζειν, ἐὰν μὴ πρότερον πολλὴν δεξώμεθα τὴν πληροφορίαν. πάντα γὰρ τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ διὰ τοῦτο γίνεται, καὶ τοσαύτῃ κέχρηται τῇ συγκαταβάσει πρὸς διδασκαλίαν τῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως. καὶ κατέβη, φησὶ, κύριος ὁ θεὸς ἰδεῖν τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον. ὅρα αὐ- C τὸν οὐκ ἐκ προοιμίων ἀναστέλλοντα αὐτῶν τὴν μανίαν, ἀλλὰ πολλῇ τῇ μακροθυμίᾳ κεχρημένον, καὶ ἀναμένοντα εἰς ἔργον αὐτοὺς ἀγαγεῖν τὴν πονηρίαν ἅπασαν, καὶ τότε ἐκκοπῆναι τὴν ἐπιχείρησιν. ἵνα γὰρ μή τινι ἐξῇ λέγειν, ὅτι ἐβουλεύσαντο μὲν, οὐκ ἤγαγον δὲ εἰς ἔργον τὰ δόξαντα, ἀναμένει πληρῶσαι αὐτοὺς τὰ βουλευθέντα, καὶ τότε δεῖξαι αὐτοῖς ὡς ἀνοήτοις ἐπιχειροῦσι. καὶ κατέβη, φησὶ, κύριος ὁ θεὸς ἰδεῖν τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον, ὃν ᾠκοδόμησαν οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων. ὅρα φιλανθρωπίας ὑπερβολήν. συνεχώρησε καμεῖν αὐτοὺς καὶ ταλαιπωρηθῆναι, ἵνα τῶν πραγμάτων ἡ πεῖρα διδά- D σκαλος αὐτοῖς γένηται. καὶ ἐπειδὴ εἶδεν ἀκμάζουσαν τὴν κακίαν, καὶ τὴν νόσον [b] ἐπιτεινομένην, οὐκ εἰς τέλος ἀφίησιν, ἀλλὰ τὴν οἰκείαν ἐνδεικνύμενος ἀγαθότητα, καθάπερ ἰατρὸς ἄριστος, ὁρῶν αὐξανομένην τὴν νόσον, καὶ τὸ ἕλκος ἀνίατον γινόμενον, ταχεῖαν ποιεῖται τὴν τομὴν, ἵνα παντελῶς ἀφανίσῃ τὴν αἰτίαν τῆς νόσου. καὶ εἶπε, φησι, κύριος ὁ θεός· ἰδοὺ γένος ἓν καὶ χεῖλος ἓν πάντων, ἀντὶ τοῦ, φωνὴ μία καὶ γλῶσσα μία. καὶ τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι, καὶ νῦν οὐκ ἐκλείψει ἀπ' αὐτῶν πάντα, ὅσα ἂν ἐπιθῶνται ποιεῖν.

E Ὅρα δεσπότου φιλανθρωπίαν· ἐπειδὴ μέλλει τὴν ὁρμὴν αὐτῶν ἐκκόπτειν, ἀπολογίαν πρότερον συντίθησι, καὶ μονονουχὶ δείκνυσιν αὐτῶν τῆς ἁμαρτίας τὸ μέγεθος, καὶ τῆς ἀγνωμοσύνης τὴν ὑπερβολὴν, καὶ ὅτι τῇ συμφωνίᾳ οὐκ εἰς δέον ἐχρήσαντο. ἰδοὺ γάρ, φησι, γένος ἓν καὶ χεῖλος ἓν πάντων. καὶ τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι, καὶ νῦν οὐκ ἐκλείψει ἀπ' αὐτῶν πάντα, ὅσα ἂν ἐπιθῶνται ποιεῖν. τοῦτο γὰρ ἔθος αὐτῷ, ἐπειδὰν μέλλῃ τιμωρίαν ἐπάγειν, πρότερον δεικνύναι τῶν ἡμαρτημένων

a Quatuor mss. τὴν διαφθορὰν ἐπιδείκνυσι. Infra πῶς ante οὐκ in quibusdam mss. deest. Ibidem, τί οὖν ἵνα γένηται; πῶς ἵνα ἀναχαιτισθῶσι.

b Tres mss. ἐπιγινομένην.

τὸ μέγεθος, καὶ ὥσπερ ἀπολογίαν τινὰ συνθεῖναι, καὶ τότε ποιεῖσθαι τὴν διόρθωσιν. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ, ἡνίκα ἤμελλε τὴν ἀπειλὴν ἐκείνην τὴν φοβερὰν ποιεῖσθαι, φησὶν ἡ γραφή· ἰδὼν δὲ κύριος ὁ θεὸς ὅτι ἐπληθύνθησαν αἱ κακίαι τῶν ἀνθρώπων, καὶ πᾶς τις διανοεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος. εἶδες πῶς πρότερον ἔδειξε τῆς κακίας αὐτῶν τὴν ὑπερβολήν, καὶ τότε φησίν, ἀπαλείψω τὸν ἄνθρωπον; οὕτω καὶ νῦν. ἰδοὺ γένος ἓν καὶ χεῖλος ἓν πάντων, καὶ τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι. εἰ ὁμονοίας τοσαύτης ἀπολαύοντες καὶ ὁμοφωνίας πρὸς τοσαύτην ἐξώκειλαν μανίαν, τοῦ χρόνου προϊόντος πῶς οὐχὶ χείρονα διαπράξονται; οὐκ ἐκλείψει γάρ, φησιν, ἀπ' αὐτῶν πάντα, ὅσα ἂν ἐπιθῶνται ποιεῖν. οὐδὲν αὐτῶν τὴν ὁρμὴν ἐπισχεῖν δυνήσεται, ἀλλὰ πάντα τὰ βουληθέντα αὐτοῖς εἰς ἔργον ἀγαγεῖν σπουδάσουσιν, εἰ μὴ ταχέως ὑπὲρ τῶν ἤδη τολμηθέντων δίκην δώσουσι. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ πρωτοπλάστου γενομένου εὑρήσει τις. καὶ γὰρ ἐκεῖ, ἡνίκα ἤμελλεν ἐκβάλλειν τῆς ἐν τῷ παραδείσῳ διαγωγῆς, φησι, τίς ἀνήγγειλέ σοι, ὅτι γυμνὸς εἶ; καὶ πάλιν, ἰδοὺ γέγονεν Ἀδὰμ ὡς εἷς ἐξ ἡμῶν, τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρόν· καὶ νῦν μήποτε ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ λάβῃ ἀπὸ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καὶ φάγῃ καὶ ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα. καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν κύριος ὁ θεὸς ἐκ τοῦ παραδείσου. καὶ νῦν φησιν, ἰδοὺ γένος ἓν καὶ χεῖλος ἓν πάντων, καὶ τοῦτο ἤρξαντο ποιῆσαι· καὶ νῦν οὐ μὴ ἐκλείψῃ ἐξ αὐτῶν πάντα, ὅσα ἂν ἐπιθῶνται ποιεῖν. δεῦτε, καὶ καταβάντες συγχέωμεν αὐτῶν ἐκεῖ τὴν γλῶτταν, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τῆς φωνῆς τοῦ πλησίον. ὅρα πάλιν τῶν λέξεων τὴν συγκατάβασιν. δεῦτε, φησι, καὶ καταβάντες. τί βούλεται ταῦτα τὰ ῥήματα; συνεργίας δεῖται ὁ δεσπότης πρὸς τὴν διόρθωσιν; ἀλλὰ συμμαχίας πρὸς τὴν τούτων καθαίρεσιν; οὐχί, μὴ γένοιτο. ἀλλὰ καθάπερ ἤδη εἶπεν ἡ γραφή, κατέβη κύριος, διδάσκουσα ἡμᾶς διὰ τούτου, ὅτι μετ' ἀκριβείας αὐτῶν εἶδε τῆς κακίας τὴν ὑπερβολήν, οὕτω καὶ ἐνταῦθά φησι, δεῦτε, καὶ καταβάντες. ὡς πρὸς ὁμοτίμους δὲ πάντως ἐστὶ τοῦτο τὸ εἰρημένον· δεῦτε, καὶ καταβάντες συγχέωμεν αὐτῶν τὴν γλῶτταν, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τῆς φωνῆς τοῦ πλησίον. καθάπερ, φησί, στήλην τινὰ διηνεκῆ, τοιαύτην αὐτοῖς ἐπιτίθημι τὴν τιμωρίαν, καὶ ἵνα παντὶ τῷ αἰῶνι συμπαρεκτείνηται, καὶ μηδεὶς χρόνος λήθην αὐτοῖς ἐμποιήσῃ. ἐπειδὴ γὰρ οὐ δεόντως ἐχρήσαντο τῇ ὁμοφωνίᾳ, διὰ τῆς ἑτεροφωνίας αὐτοὺς σωφρονισθῆναι βούλομαι. καὶ γὰρ οὕτως ἑκάστοτε εἴωθε ποιεῖν ὁ δεσπότης. τοῦτο ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐπὶ τῆς γυναικὸς ἐποίησεν· οὐκ εἰς δέον ἐχρήσατο τῇ δοθείσῃ τιμῇ, καὶ διὰ τοῦτο ὑπέταξεν αὐτὴν τῷ ἀνδρί. καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ Ἀδάμ, ἐπειδὴ μὴ ἐκέρδανέ τι ἐκ τῆς πολλῆς ἀνέσεως, καὶ τῆς ἐν τῷ παραδείσῳ διαίτης, ἀλλὰ διὰ τῆς παραβάσεως τῷ ἐπιτιμίῳ ἑαυτὸν ὑπεύθυνον κατέστησεν, ἐξέβαλεν αὐτὸν ἐκ τοῦ παραδείσου, καὶ τὴν τιμωρίαν αὐτῷ ἐπέθηκε διηνεκῆ, λέγων· ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι ἡ γῆ. καὶ οὗτοι τοίνυν ἐπειδὴ τιμηθέντες τῇ ὁμοφωνίᾳ, εἰς κακίαν ἐχρήσαντο τῇ δοθείσῃ

A defensionem aliquam sibi paret, ac tunc tandem corripiat. Nam tempore diluvii, cum terribiles illas minas intentaret, dicit Scriptura: *Ut autem vidit Deus, quod multiplicatæ sunt malitiæ hominum, & unusquisque cogitat in corde suo diligenter in mala a juventute.* Vidisti quomodo prius monstravit malitiæ eorum magnitudinem, & postea dicit: *Delebo hominem?* ita & nunc: *Ecce genus unum & labium unum omnium, & hoc cœperunt facere.* Si cum tanta concordia, & linguæ unitate in tantam inciderunt insaniam: ubi tempus pro-

B cesserit, quomodo non deteriora attentabunt? *Non cessabunt enim ab iis quæ decreverunt facere:* nihil eorum impetum & ardorem morari poterit, sed omnia quæ statuerunt secum, studebunt perficere, ni statim pro attentatis pœnam luant. Id quoque inveniet aliquis & de protoplasto factum esse. Ejecturus enim illum Deus a paradisi incolatu, ait, *quis annunciavit tibi quod nudus esses?* Et iterum: *Ecce Adam factus est quasi unus ex nobis: ut sciat bonum & malum. Et nunc ne forte extendat manum suam, & accipiat de ligno*

C *vitæ, & comedat, & vivat in sæculum. Et emisit illum Dominus de paradiso.* Etiam nunc inquit: *Ecce genus unum & labium unum omnium, & hoc cœperunt facere: & nunc non cessabunt ab iis quæ decreverunt facere.* 7. *Venite, & descendentes confundamus illorum linguas, ut ne audiat unusquisque vocem proximi.* Vide iterum verborum attemperatam rationem. *Venite*, inquit, *& descendentes:* quid volunt sibi verba hæc? Opusne habet cooperatione Do-

D minus ad correctionem? an subsidio ad illorum destructionem? Absit. Sed sicut jam dixit Scriptura: *Descendit Dominus:* docens nos per hoc se evidenter malitiæ illorum magnitudinem vidisse: ita & hîc dicit: *Venite, & descendentes.* Dictum haud dubie est ceu ad honore pares. *Venite*, inquit, *& descendentes confundamus illorum linguas, ut ne audiat unusquisque vocem proximi.* Quemadmodum, inquit, cippum quemdam perpetuum, talem illis statuo pœnam omni sæculo duraturam, ut

E nullo tempore hæc oblivniscantur. Nam quia abusi sunt vocis concordia, ideo vocis diversitate castigari eos volo. Sic enim ubique facere consuevit Dominus. Hoc ab initio circa mulierem factum est: abutebatur illa honore concesso, unde subjecit eam viro. Et similiter Adæ contigit: quia enim ex multa prosperitate, paradisique incolatu nihil lucri fecit, sed prævaricando pœnæ obnoxius est factus, ejecit eum ex paradiso; & pœnam ei perpetuam injunxit, dicens: *Spinas & tribulos germinabit tibi terra.* Horum quoque malitiæ cursum, quia unitate linguæ honorati, honore concesso in malum abuteban-

tur, Deus per linguarum varietatem cohibuit. *Et confundamus*, inquit, *illorum linguam, ut ne audiat unusquisque vocem proximi.* Ut sicut linguæ unitas contubernium fecit, ita linguæ diversitas dispergat. Nam quibus non est idem sermo & lingua, quomodo simul habitare possunt? 8. *Et dispersit illos*, inquit, *Dominus Deus ab illo loco super faciem universæ terræ, & cessaverunt ædificantes civitatem & turrim.* Considera Domini misericordiam, in quantam animi hæsitationem ipsos impulit. Amentibus enim postea similes fuerunt. Et ille quidem imperabat hoc, & alius suppeditabat aliud; inutilisque fuit omnis illorum conatus: ideo *cessaverunt ædificare civitatem & turrim.* 9. *Et idcirco vocatum est nomen illius, confusio, quia illic confudit Dominus Deus labia omnis terræ: & hinc dispersit ipsos Dominus Deus in omnem terram.* Vide quanta fiant, ut memoria hujus facti in omnia sæcula pervadat. Primum linguarum fit divisio, imo ante hoc nominis appellatio: Phalec enim nomen, quod Heber filio imposuit, partitionem significat: deinde loci appellatio: *confusio* enim vocatus est, id quod Babylon sonat. Postremum Heber ipse mansit idem servans idioma, quod & antea habebat, ut manifestum divisionis hujus signum foret. Vidisti per quot res immortalem nullaque oblivione delendam hujus facti memoriam servari voluerit? Hinc enim pater filio postea cogebatur dicere causam tam diversæ vocis. Et puer a patre quærebat quare sic locus ille appellaretur: ideo namque Babylon dictus est locus; quod est confusio, quod illic Dominus Deus confuderit labia universæ terræ, & ab illo loco disperserit illos. Nam utrumque loci appellatio mihi significare videtur, & quod linguas confuderit, & quod inde dispersio orta sit.

Heber primum mundi servavit idioma.

A τιμῇ, διὰ τῆς ἑτεροφωνίας ἵστησιν αὐτῶν τῆς κακίας τὴν φοράν. καὶ συγχέωμεν αὐτῶν, φησὶ, τὴν γλῶτταν, ἵνα μὴ ἀκούσωσιν ἕκαστος τῆς φωνῆς τοῦ πλησίον. ἵνα ὥσπερ ἡ ὁμοφωνία τὴν συνοίκησιν εἰργάζετο, οὕτως ἡ διαίρεσις τῆς φωνῆς τὴν διασπορὰν αὖθις κατασκευάσῃ. οἱ γὰρ μὴ τὴν αὐτὴν ἔχοντες φωνὴν καὶ διάλεξιν, πῶς ἂν ἠδύναντο κατὰ ταὐτὸ οἰκεῖν; καὶ διέσπειρεν αὐτοὺς, φησὶ, κύριος ὁ θεὸς ἐκεῖθεν [a] ἐπὶ προσώπου πάσης τῆς γῆς, καὶ ἐπαύσαντο οἰκοδομοῦντες τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον. ὅρα δεσπότου φιλανθρωπίαν, εἰς ὅσην αὐτοὺς ἐνέβαλεν ἀμηχανίαν. καὶ γὰρ μαινομένοις λοιπὸν B ἐοίκασιν. ὁ μὲν ἐπέταττεν ἕτερον, ὁ δὲ ἕτερον ἐπεδίδου· καὶ ἀνόνητος αὐτοῖς λοιπὸν ἦν πᾶσα ἡ ἐπιχείρησις. διὸ καὶ ἐπαύσαντο οἰκοδομοῦντες τὴν πόλιν καὶ τὸν πύργον. διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτῆς, σύγχυσις· ὅτι ἐκεῖ συνέχεε κύριος ὁ θεὸς τὰ χείλη πάσης τῆς γῆς· καὶ ἐκεῖθεν διέσπειρεν αὐτοὺς κύριος ὁ θεὸς ἐπὶ πάσης τῆς γῆς. σκόπει πόσα γίνεται, ὥστε τὴν μνήμην παντὶ τῷ αἰῶνι συμπαρεκτείνεσθαι. πρῶτον μὲν ἡ τῶν γλωσσῶν διαίρεσις, μᾶλλον δὲ καὶ πρὸ τούτου ἡ τοῦ ὀνόματος προσηγορία. τὸ Φαλὲκ γὰρ ὄνομα, ὅπερ ὁ Ἔβερ ἐπέθηκε τῷ παιδὶ, μερισμὸν σημαίνει. ἔπειτα ἡ τοῦ τόπου προσηγορία. C σύγχυσις γὰρ ὁ τόπος ὠνομάσθη, ὅπερ ἐστὶ Βαβυλών. ἔπειτα αὐτὸς [b] ὁ Ἔβερ ἔμενε τὴν αὐτὴν ἔχων διάλεξιν, ἥνπερ καὶ πρότερον, ἵνα καὶ τοῦτο σημεῖον ἐναργὲς γένηται τῆς διαιρέσεως. εἶδες διὰ πόσων ἠβουλήθη διηνεκῆ τὴν μνήμην διασώζεσθαι, καὶ μηδέποτε λήθῃ παραδοθῆναι τὸ τότε γεγενημένον; καὶ γὰρ ἐξ ἐκείνου λοιπὸν πατὴρ παιδὶ ἀνάγκην εἶχε τὴν αἰτίαν λέγειν τῆς ἑτεροφωνίας, καὶ παῖς παρὰ πατρὸς μανθάνειν ἐζήτει τῆς τοῦ τόπου προσηγορίας τὴν αἰτίαν· Βαβυλὼν γὰρ διὰ τοῦτο ὁ τόπος ὠνομάσθη, ὅπερ ἐστὶ σύγχυσις, ὅτι ἐκεῖ συνέχεε κύριος ὁ θεὸς τὰ χείλη πάD σης τῆς γῆς, καὶ ἐκεῖθεν διέσπειρεν αὐτούς. ἀμφότερα ἡ τοῦ τόπου προσηγορία σημαίνειν μοι δοκεῖ, καὶ ὅτι τὰς γλώσσας συνέχεε, καὶ αὐτόθεν τὴν διασπορὰν ὑπέμειναν.

5. Audivistis, dilecti, unde ipsis dispersionis varietatisque linguarum orta sit causa. Fugiamus, obsecro, ne hos imitemur: & iis quæ nobis Deus concessit ne abutamur: ac naturam humanam considerantes, ea consultemus quæ mortales homines deceant: & cogitantes præsentis vitæ fragilitatem, ac quam breve sit tempus vitæ nostræ, multam per bonorum operum exercitium fiduciam recondamus. Et non solum per hos dies servemus jejunii fervorem, sed etiam eleemosynæ largitatem & precum assiduitatem. Etenim jejunio preces semper conjunctas esse oportet. Et quod hoc verum sit, audi Christum dicentem: *Hoc genus dæmoniorum non egreditur nisi in precatione & jeju-*

Matth. 17. 20.

Ἠκούσατε, ἀγαπητοὶ, πόθεν αὐτοῖς ἡ τῆς διασπορᾶς ὑπόθεσις γέγονε, καὶ τῶν γλωττῶν ἡ διαίρεσις. φύγωμεν, παρακαλῶ, τὴν μίμησιν, καὶ τοῖς παρὰ τοῦ θεοῦ παρασχεθεῖσιν ἡμῖν εἰς δέον χρησώμεθα, καὶ τὴν φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην ἐννοοῦντες οὕτω βουλευώμεθα, ὡς εἰκὸς ἀνθρώπους βουλεύσασθαι θνητοὺς τυγχάνοντας. καὶ λογιζόμενοι τοῦ παρόντος βίου τὸ ἐπίκηρον, καὶ ὡς E βραχὺς ὁ τῆς ζωῆς ἡμῶν χρόνος, πολλὴν ἑαυτοῖς παρρησίαν προαποθώμεθα διὰ τῆς τῶν ἀγαθῶν πράξεων ἐργασίας· καὶ μὴ μόνον τῆς νηστείας τὴν ἐπίτασιν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπιδειξώμεθα, ἀλλὰ καὶ ἐλεημοσύνης δαψίλειαν καὶ προσευχὰς ἐκτενεῖς. καὶ γὰρ τῇ νηστείᾳ τὴν προσευχὴν ἀεὶ συνεζεῦχθαι δεῖ. καὶ ὅτι τοῦτό ἐστιν ἀληθὲς, ἄκουε τοῦ Χριστοῦ λέγοντος· τοῦτο τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ

[a] Quatuor mss. ἐπὶ πρόσωπον. Infra quidam, μαινομένοις λοιπὸν ἐοίκεισαν.

[b] Id quod hic ait Chrysostomus, Heberum nempe priscam servasse dialectum, qualem Adamus loquebatur, illud, inquam, aliquot difficultatibus obnoxium est: nam utrum Heber priscam linguam servaverit, non ita certum est. Disputatur autem utra dialectus primigenia fuerit Hebraïca-ne an Chaldaïca; pro utraque opinione stant non spernenda argumenta, quæ longius esset referre.

νηστεία. καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν ἀποστόλων, προσευξάμενοι γάρ, φησι, καὶ νηστεύσαντες παρέθεντο αὐτοὺς τῷ κυρίῳ, εἰς ὃν πεπιστεύκεισαν. καὶ πάλιν ὁ ἀπόστολος, μὴ ἀποστερεῖτέ, φησιν, ἀλλήλους, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. εἶδες πῶς δεῖται τῆς ἐντεῦθεν συμμαχίας ἡ νηστεία; τότε γὰρ μάλιστα καὶ μετὰ νήψεως αἱ προσευχαὶ γίνονται, κουφοτέρας τῆς διανοίας τυγχανούσης, καὶ οὐδενὶ βαρυνομένης, οὐδὲ ὑπὸ τοῦ πονηροῦ τῆς τρυφῆς φορτίου πιεζομένης. μέγα γὰρ ὅπλον ἡ εὐχή, μεγάλη ἀσφάλεια, μέγας θησαυρὸς, μέγας λιμὴν, ἄσυλον χωρίον· μόνον ἐὰν νήφοντες προσίωμεν τῷ δεσπότῃ, καὶ πανταχόθεν συνάγοντες ἑαυτῶν τὴν διάνοιαν, οὕτω τὴν πρόσοδον ποιώμεθα, μηδεμίαν παρείσδυσιν διδόντες τῷ ἐχθρῷ τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας. ἐπειδὴ γὰρ οἶδεν ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον δυνάμεθα περὶ τῶν συνεχόντων ἡμᾶς διαλεχθέντες, καὶ τὰ ἡμαρτημένα ἐξαγορεύσαντες, καὶ τὰ τραύματα τῷ ἰατρῷ δείξαντες, πολλῆς ἐπιτυχεῖν τῆς θεραπείας, τότε μάλιστα ἐφίσταται καὶ πάντα ποιεῖ καὶ πραγματεύεται, ὥστε ἐκκροῦσαι ἡμᾶς καὶ εἰς ῥᾳθυμίαν ἐμβαλεῖν. διὸ νήφωμεν, παρακαλῶ, καὶ εἰδότες αὐτοῦ τὰς ἐπιβουλὰς, μάλιστα κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον σπουδάζωμεν, ὡσανεὶ παρόντα καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἑστῶτα ὁρῶντες, οὕτως αὐτὸν διακρούεσθαι, καὶ πάντα λογισμὸν διαταράττοντα ἡμῶν τὴν διάνοιαν ἀπωθεῖσθαι, καὶ ὅλους ἑαυτοὺς συντείνειν, καὶ ἀκριβῆ ποιεῖσθαι τὴν ἔντευξιν, ἵνα μὴ μόνον ἡ γλῶττα φθέγγηται, ἀλλὰ καὶ ἡ διάνοια συμβαίνῃ τοῖς λεγομένοις. ἐὰν γὰρ ἡ γλῶττα μὲν προφέρῃ τὰ ῥήματα, ἡ δὲ διάνοια ἔξω ῥέμβηται, τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν περισκοποῦσα, τὰ κατὰ τὴν ἀγορὰν φανταζομένη, οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος ἔσται, τάχα δὲ καὶ πλείων ἡ κατάκρισις. εἰ γὰρ ἀνθρώπῳ προσιόντες τοσαύτην ἐπιδεικνύμεθα τὴν σπουδὴν, ὡς μηδὲ τοὺς πλησίον παρεστῶτας πολλάκις ὁρᾷν, ἀλλὰ συντείνειν ἑαυτῶν τὴν διάνοιαν, κἀκεῖνον μόνον φαντάζεσθαι, ᾧ προσίωμεν· πολλῷ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ θεοῦ τοῦτο ποιεῖν ἡμᾶς χρὴ, καὶ συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως ταῖς προσευχαῖς προσκαρτερεῖν. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ Παῦλος γράφων ἔλεγε, προσευχόμενοι ἐν παντὶ καιρῷ, προσεύχεσθε καὶ ἐν πνεύματι· μὴ γλώσσῃ μόνον καὶ μετὰ ἀγρυπνίας διηνεκοῦς, φησιν, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ, ἐν πνεύματι. πνευματικὰ γάρ, φησιν, ἔστω ὑμῶν τὰ αἰτήματα, νηφέτω ὁ λογισμὸς, συντεινέσθω ἡ διάνοια τοῖς λεγομένοις. τοιαῦτα αἰτεῖσθε, οἷα εἰκὸς παρὰ τοῦ θεοῦ αἰτεῖν, ἵνα καὶ τῶν αἰτουμένων ἐπιτύχητε· καὶ εἰς αὐτὸ ἀγρυπνῆτε διεγηγερμένοι, νήφοντες, ἐγρηγορότες τὴν διάνοιαν, μὴ χασμώμενοι, καὶ κνώμενοι, καὶ ὧδε κἀκεῖσε τὸν λογισμὸν περιαγόμενοι, ἀλλὰ μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε. μακάριος γάρ, φησιν, ὃς καταπτήσσει πάντα δι' εὐλάβειαν. μέγα ἀγαθὸν ἡ εὐχή. εἰ γὰρ ἀνθρώπῳ τις διαλεγόμενος ἐναρέτῳ οὐ μικρὰν ἐξ αὐτοῦ καρποῦται τὴν ὠφέλειαν, ὁ θεῷ διαλέγεσθαι καταξιωθεὶς πόσων οὐκ ἀπολαύσεται τῶν ἀγαθῶν; ἡ γὰρ εὐχὴ διάλεξίς ἐστι πρὸς τὸν θεόν. καὶ ἵνα μάθῃς, ἄκουε τοῦ προφήτου λέγοντος, ἡδυνθείη τῷ θεῷ ἡ διαλογή

A nio. Et iterum de Apostolis dicitur: *Nam cum orassent*, inquit, *& jejunassent, commendaverunt eos Domino, in quem crediderant.* Act. 14.22. Et iterum inquit Apostolus: *Ne fraudetis invicem, nisi in precatione & jejunio.* 1.Cor.7.5. Vidisti quomodo jejunium hoc subsidio indigeat? Tunc enim potissimum preces cum attentione fiunt, cum expeditior est mens nostra, neque gravata, neque malo deliciarum onere pressa fuerit. Magna arma sunt preces, magna securitas, magnus thesaurus, magnus portus, tutissimus locus: modo sobrii & vigiles Dominum adeamus, mente nostra
B undique collecta, inimicoque nostræ salutis nullo aditu permisso. Cum sciat enim inimicus noster, nos per tempus illud posse de iis quæ ad nostram salutem attinent loqui, & peccata confiteri, & vulnera medico ostendere, & sanitatem consequi: ideo maxime tunc obsistit, omniaque facit & tractat, ut nos supplantet, negligentesque reddat. Proinde vigilemus, obsecro, & scientes illius insidias, maxime tempore illo operam demus, ut quasi præsentem illum ante oculos stantem videntes oppugnemus, & cogitationem omnem, quæ nos interturba-
C re possit, repellamus: totique nitamur Deum ut decet alloqui, ut non solum verba, sed & mens verborum comes ad Deum accedant. Nam si lingua quidem proferat verba, mens autem foris evagetur, quæ domi sunt lustrans, & imaginans quæ in foro aguntur, nulla nobis utilitas est, fortassis autem & major condemnatio. Enimvero si cum homines adimus, tam studiose id agimus, ut prope stantes sæpenumero non videamus, sed colligimus mentem, & ad eum solum spectamus ad quem accedimus; quan-
D to magis apud Deum idem facere oportet, & jugiter precibus insistere? Propter hoc & Paulus scribens dicebat: *Orantes in omni tempore, orate & in spiritu:* Eph.6.18. non lingua tantum, & cum perpetua, inquit, vigilantia, sed *& in spiritu.* Spirituales enim, inquit, sint vestræ petitiones, sobria sit ratio, & iis quæ dicuntur mens attendat. Talia petite, qualia a Deo petere convenit, ut & petita obtineatis. Et in illud incumbentes, & toti expergefacti, sobrii & mente vigiles,
E non oscitantes, nec vos fricantes, & hinc inde mentem vertentes: sed cum timore & tremore salutem vestram operemini. *Beatus* enim, inquit, *qui propter pietatem metuit omnia.* Prov.28.14. Magnum bonum precatio. Nam si homini quis loquens virtute prædito, non parvum inde fructum percipit; quantis non bonis fruetur is, cui cum Deo colloquium fuerit? Oratio enim colloquium est cum Deo. Quod ut scias, audi Prophetam dicentem: *Jucundum sit Deo eloquium meum:* Psal.103.34. hoc est, ser-

Peccata confiteri oportet, & vulnera medico ostendere.

mo meus jucundus appareat Deo. Annon enim præstare potest priusquam petamus? Verum propter hoc differt & exspectat, ut occasionem accipiat, qua juste nos sua providentia dignos faciat. Sive autem consequamur quod petimus, sive non consequamur, perseveremus semper in oratione: & non solum gratias agamus si consequamur, sed etiamsi repulsam passi fuerimus. Nam denegare, cum Deus vult, non minus est quam si concessisset. Nescimus enim nos quæ nobis conducant, sicut ipse novit. Itaque sive voti compotes, sive impotes simus, gratias agere debemus. Et quid miraris, si nos nescimus quid nobis prosit? Paulus talis & tantus vir, arcana audire dignus habitus, ignobat se ea quæ non expediebant precari; nam quia videbat se tot molestiis cingi, ac circumdari crebris tentationibus, orabat ut ab eis liberaretur; idque non semel neque iterum, sed & sæpius. *Ter enim*, inquit, *Dominum rogavi*. Ter, id est, vocavit sæpe & non impetravit. Videamus ergo quomodo affectus fuerit. Num gravatim tulit? num segnior fuit? num obtorpuit? Minime. Sed quid inquit? dixit: *Sufficit tibi gratia mea. Virtus enim mea in infirmitate perficitur.* Non solum non liberavit illum præsentibus malis, sed in ipsis perseverare permisit. Esto: sed unde discimus eum non graviter tulisse? Audi Paulum dicentem, postquam didicit ea quæ Domino placita erant: *Libenter igitur gloriabor in infirmitatibus meis.* Non solum, inquit, deinceps liberari non requiro, sed & majori voluptate gloriabor in illis. Vidisti gratam animam? vidisti ejus in Deum amorem? Audi etiam dicentem: *Quid enim precemur ut oportet, nescimus.* Impossibile, inquit, est, cum nos homines simus, omnia certo scire. Relinquendum ergo hoc est omnium conditori; sumendaque sunt cum gaudio & voluptate quæcumque ipse voluerit: nec spectandum ad speciem eorum quæ eveniunt, sed quid acceptum sit Domino. Qui enim magis scit quid nobis prosit, quam ipsi nos, ipse novit quomodo salus nostra paranda.

2.Cor.12.8 · Ibidem. · Rom.8.26.

6. Nostrum ergo unum sit opus, continuis insistere precibus, & non ægre ferre si differatur quod petimus, sed multam patientiam exhibere. Neque enim abnuens preces nostras differt: sed hac arte sedulos nos efficiens, ad semetipsum perpetuo attrahere vult. Nam & pater prolis amans cum a puero rogatur, abnuit, non quod dare nolit, se ut ad diutius adstandum pertrahat. Hæc itaque scientes ne desperemus, ne cessemus eum adire, & preces fundere. Etenim si crudelem & inhumanum illum judicem, qui neque Deum timebat, mulieris sedulitas coëgit, & provocavit ut sibi succurreret: quanto magis nos, si voluerimus illam imitari mulierem, ad opitulandum

A μου, τοῦτ' ἔστιν, ἡ διάλεξίς μου ἡδεῖα φανείη τῷ Θεῷ. μὴ γὰρ καὶ πρὶν ἢ αἰτήσωμεν, οὐκ ἠδύνατο παρασχεῖν; ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀναμένει, ἵνα ἀφορμὴν λάβῃ παρ' ἡμῶν τοῦ δικαίως ἡμᾶς ἀξιοῦν τῆς παρ' αὐτοῦ προνοίας. κἂν ἐπιτύχωμεν τοίνυν τῶν αἰτηθέντων, κἂν μὴ ἐπιτύχωμεν, παραμένωμεν τῇ αἰτήσει, καὶ μὴ μόνον ἐπιτυγχάνοντες εὐχαριστῶμεν, ἀλλὰ καὶ ἀποτυγχάνοντες. τὸ γὰρ ἀποτυχεῖν, ὅταν ὁ Θεὸς βούληται, οὐκ ἔλαττόν ἐστι τοῦ ἐπιτυχεῖν. οὐδὲ γὰρ ἴσμεν ἡμεῖς τὰ συμφέροντα ἡμῖν οὕτως, ὡς αὐτὸς ἐπίσταται. ὥστε οὖν κἂν ἐπιτύχωμεν, κἂν ἀποτύχωμεν, εὐχαριστεῖν ὀφείλομεν. καὶ B τί θαυμάζεις εἰ ἡμεῖς οὐκ ἴσμεν τὰ συμφέροντα; Παῦλος ὁ τοσοῦτος καὶ τηλικοῦτος, ὁ τῶν ἀπορρήτων ἐκείνων ἀξιωθεὶς, ἠγνόει τὰ μὴ συμφέροντα αἰτῶν. ἐπειδὴ γὰρ ἑώρα ἑαυτὸν κυκλούμενον ὑπὸ τῶν δεινῶν καὶ τῶν ἐπαλλήλων πειρασμῶν, ηὔξατο τούτων ἀπαλλαγῆναι, καὶ οὐχ ἅπαξ οὐδὲ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ πολλάκις. τρίτον γάρ, φησι, τὸν Κύριον παρεκάλεσα. τὸ δὲ τρίτον, πολλάκις παρεκάλεσε, καὶ οὐκ ἐπέτυχεν. ἴδωμεν οὖν πῶς διετέθη. [a] ἆρα μὴ ἐδυσχέρανεν; ἆρα ὀκνηρότερος γέγονεν; ἆρα ἐνάρκησεν; οὐχί. ἀλλὰ τί φησιν; εἶπεν, ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου. ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν C ἀσθενείᾳ τελειοῦται. οὐ μόνον οὐκ ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τῶν ἐπικειμένων λυπηρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐναπομένειν αὐτὸν εἴασε. ναί· ἀλλὰ πόθεν δῆλον ὅτι οὐκ ἐδυσχέρανεν; ἄκουε Παύλου λέγοντος, ἐπειδὴ ἔμαθε τὰ δοκοῦντα τῷ δεσπότῃ· ἥδιστα οὖν καυχήσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου. οὐ μόνον, φησὶ, λοιπὸν ἀπαλλαγῆναι οὐκ ἐπιζητῶ, ἀλλὰ καὶ μετὰ πλείονος τῆς ἡδονῆς καυχήσομαι ἐπὶ τούτοις. εἶδες εὐγνώμονα ψυχήν; εἶδες πόθον τὸν περὶ τὸν Θεόν; ἄκουσον αὐτοῦ λέγοντος· τὸ γὰρ τί προσευξόμεθα καθὸ δεῖ, οὐκ οἴδαμεν. οὐχ οἷόν τε, φησὶν, ἀνθρώπους ἡμᾶς ὄντας εἰδέναι πάντα ἀκριβῶς. δεῖ οὖν παραχωρεῖν τῷ δημιουργῷ τῆς ἡμετέρας φύσεως, κἀκεῖνα μετὰ D χαρᾶς δέχεσθαι καὶ πολλῆς τῆς ἡδονῆς, ἅπερ αὐτὸς δοκιμάσει, καὶ μὴ πρὸς τὴν ὄψιν τῶν γινομένων ὁρᾶν, ἀλλὰ πρὸς τὰ δοκοῦντα τῷ δεσπότῃ. ὁ γὰρ εἰδὼς τὸ συμφέρον μᾶλλον ἡμῶν, αὐτὸς οἶδε καὶ ὅπως δεῖ τὴν σωτηρίαν τὴν ἡμετέραν μεθοδεῦσαι.

Ἡμῶν τοίνυν ἓν ἔργον ἔστω, τὸ διηνεκῶς ταῖς προσευχαῖς προσκαρτερεῖν, καὶ μὴ ἀσχάλλειν πρὸς τὴν βραδυτῆτα, ἀλλὰ πολλὴν τὴν μακροθυμίαν ἐπιδείκνυσθαι. οὐδὲ γὰρ ἀνανεύων ἡμῶν πρὸς τὰς αἰτήσεις ὑπερτίθεται, ἀλλὰ σοφιζόμενος ἡμῶν τὴν προσεδρείαν, E καὶ βουλόμενος ἡμᾶς διηνεκῶς πρὸς ἑαυτὸν ἐφέλκεσθαι. ἐπεὶ καὶ πατὴρ φιλόστοργος αἰτούμενος πολλάκις παρὰ τοῦ παιδὸς οὐκ ἐπινεύει, οὐχὶ μὴ βουλόμενος δοῦναι, ἀλλὰ τοῦ παιδὸς τὴν προσεδρείαν διὰ τούτου ἐπισπώμενος. [b] Ταῦτα δὲ γινώσκοντες, μηδέποτε ἀπαγορεύωμεν, μηδὲ διαλείπωμεν προσιόντες, καὶ τὰς ἱκετηρίας ποιούμενοι. εἰ γὰρ τὸν ὠμὸν ἐκεῖνον καὶ ἀπηνῆ δικαστὴν, καὶ μήτε τὸν Θεὸν φοβούμενον ἡ προσεδρεία τῆς γυναικὸς ἐξεβιάσατο, καὶ ἐξεκαλέσατο εἰς τὴν ἑαυτῆς ἀντίληψιν· πόσῳ μᾶλλον ἡμεῖς, εἰ βουληθείημεν ἐκείνην μιμή-

a Quidam mss. ἆρα ἐδυσχέρανεν.

b Ταῦτα δὲ ἀναγινώσκοντες. Sic tres mss, ac sic legit vetus interpres.

σασθαι τὴν γνώμην, τὸν ἥμερον καὶ φιλάνθρωπον ἡμῶν Δεσπότην, τὸν εὔσπλαγχνον, καὶ ἐπιτρέχοντα ἡμῶν τῇ σωτηρίᾳ ἐκκαλεσόμεθα πρὸς τὴν οἰκείαν ἀντίληψιν; παιδεύσωμεν τοίνυν ἑαυτοὺς δυσαποσπάστως ἔχειν, καὶ διηνεκῶς ταῖς προσευχαῖς προσηλῶσθαι, καὶ ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἐν νυκτὶ, καὶ μᾶλλον ἐν νυκτὶ, ὅτε οὐδεὶς ὁ ἐνοχλῶν, ὅτε πολλὴ τῶν λογισμῶν ἡ γαλήνη, ὅτε πολλὴ ἡ ἡσυχία, καὶ ταραχῆς ἐκτὸς τὸ δωμάτιον, οὐδενὸς ὄντος τοῦ ἐκκροῦσαι δυναμένου, καὶ ἀποστῆσαι τῆς προσόδου, ὅτε [a] συνηρμένη τυγχάνουσα ἡ διάνοια πάντα μετ' ἀκριβείας ἀναθέσθαι δύναται τῷ τῶν ψυχῶν ἰατρῷ. Εἰ γὰρ ὁ μακάριος Δαυὶδ, ὁ βασιλεὺς ὁμοῦ καὶ προφήτης, ὑπὸ τοσούτων ὀχλούμενος πραγμάτων, καὶ ἁλουργίδα καὶ διάδημα περικείμενος ἔλεγε· Μεσονύκτιον ἐξηγειρόμην τοῦ ἐξομολογεῖσθαί σοι ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου· τί ἂν εἴποιμεν ἡμεῖς, οἱ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ ἀπράγμονα βίον μετιόντες, καὶ μηδὲ τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ποιοῦντες; ἐπειδὴ γὰρ ἐν ἡμέρᾳ πολλὰ εἶχεν αὐτὸν τὰ περισπῶντα, καὶ πολὺς ἦν ὁ τῶν πραγμάτων ὄχλος, καὶ πολλὴ ἡ ταραχὴ, καὶ καιρὸν οὐχ ηὕρισκεν ἐπιτήδειον ἑαυτῷ πρὸς τὴν τοιαύτην πρόσοδον, τὸν τῆς ἀνέσεως καιρὸν, ὃν ἕτεροι ὕπνου ποιοῦνται καιρὸν ἐπὶ τῶν ἁπαλῶν στρωμάτων κατακεκλιμένοι, καὶ ὧδε κἀκεῖσε περιστρεφόμενοι, ὁ βασιλεὺς, ὁ τοσαύτην ἀναδεδεγμένος φροντίδα προσόδου καιρὸν ἐποιεῖτο, κατ' ἰδίαν τῷ Θεῷ διαλεγόμενος, καὶ εἰλικρινεῖς καὶ συντεταμένας τὰς εὐχὰς ποιούμενος, ἤνυεν ἅπερ ἤθελε· καὶ διὰ τῶν προσευχῶν τούτων τοὺς πολέμους κατώρθου τρόπαιον ἱστὰς, καὶ νίκας νίκαις συνάπτων. Εἶχε γὰρ ὅπλον ἀχείρωτον, τὴν ἄνωθεν συμμαχίαν, οὐ πρὸς τοὺς παρὰ τῶν ἀνθρώπων πολέμους ἀρκέσαι δυναμένην μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς τῶν δαιμόνων φάλαγγας. Τοῦτον τοίνυν καὶ ἡμεῖς μιμησώμεθα, οἱ ἰδιῶται τὸν βασιλέα, τὸν ἀπράγμονα καὶ ἡσύχιον βίον μετιόντες τὸν ἐν ἁλουργίδι καὶ διαδήματι τὸν τῶν μοναχῶν βίον ὑπερακοντίσαντα. Ἄκουε γὰρ πάλιν αὐτοῦ ἀλλαχοῦ λέγοντος· Ἐγενήθη τὰ δάκρυά μου ἐμοὶ ἄρτος ἡμέρας καὶ νυκτός. Εἶδες ψυχὴν ἐν διηνεκεῖ κατανύξει τυγχάνουσαν; ἡ τροφή μου, φησὶν, ὁ ἄρτος μου, ἡ ἑστίασίς μου οὐδὲν ἕτερον ἦν, ἢ τὰ δάκρυά μου ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ. Καὶ πάλιν, Ἐκοπίασα ἐν τῷ στεναγμῷ μου, λούσω καθ' ἑκάστην νύκτα τὴν κλίνην μου. Τί ἐροῦμεν ἡμεῖς ἢ τί ἀπολογησόμεθα, οὐδὲ τὴν ἴσην τῷ βασιλεῖ τῷ ὑπὸ τοσούτων πραγμάτων περισπωμένῳ κατάνυξιν ἐπιδείξασθαι βουλόμενοι; Τί γὰρ, εἰπέ μοι, τῶν ὀφθαλμῶν ἐκείνων ὡραιότερον τῶν ὑπὸ τῆς συνεχείας τῶν δακρύων, καθάπερ ὑπὸ μαργαριτῶν τινων, κεκαλλωπισμένων; Εἶδες τὸν βασιλέα καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ δακρύοις καὶ εὐχαῖς ἑαυτὸν ἐκδεδωκότα· ὅρα καὶ τὸν τῆς οἰκουμένης διδάσκαλον ἐν δεσμωτηρίῳ καθειργμένον, καὶ τοὺς πόδας ἔχοντα ἐν τῷ ξύλῳ προσδεδεμένους ἅμα τῷ Σίλᾳ, καὶ διὰ πάσης τῆς νυκτὸς προσευχόμενον, οὔτε ὑπὸ τῆς ὀδύνης, οὔτε ὑπὸ τῶν δεσμῶν κωλυόμενον, ἀλλὰ ταύτῃ μᾶλλον πολὺν καὶ θερμότερον τὸν πόθον ἐπιδεικνύμενον τὸν περὶ τὸν Δεσπότην·

A nobis provocabimus mansuetum & misericordem nostrum Dominum, compatientem, & ad salutem nostram occurrentem? Nos ergo instituamus, ut difficile avellamur, & perpetuo precibus incumbamus, tam die, quam noctu; imo magis noctu, quando nullus interturbat, quando magna cogitationum tranquillitas, quando nullus domi tumultus; quando nullus est qui ab accessu prohibeat & abducat, quando erecta mens omnia diligenter referre potest animarum medico. B Si enim beatus David rex simul ac Propheta, tantis implicitus negotiis, purpura & diademate amictus dicat: *Media nocte surgebam ad confitendum tibi super judicia justitiæ tuæ:* (Ps. 118. 62.) quid nos dicemus, qui privatam & otiosam vitam agimus, neque eadem quæ ille facimus? Nam cum in die multis circumdaretur curis, negotiis, & tumultibus, nec tempus inveniret aptum suo ad Deum accessui, tranquillitatis tempus, quod alii somno impendunt in mollibus stratis C recumbentes, & hinc & inde se versantes, rex tantis districtus curis, accedendi ad Deum tempus faciebat, seorsim Deo loquens, & sinceræ intentæque precationi deditus, perficiebat quæcumque volebat; & orationibus suis bella conficiebat, tropæaque statuens, victoriam victoriæ copulabat. Habuit enim invicta arma, superna scilicet præsidia, quæ non solum ad humana bella conficienda sufficiunt, sed etiam ad dæmonum cohortes fugandas. Igitur & nos hunc imitemur privati & D idiotæ regem, qui otiosam & quietam vitam agimus, eum qui in purpura & diademate monachorum vitam transcendebat. Audi enim eum iterum alibi dicentem: *Factæ sunt mihi lacrymæ meæ panes die ac nocte.* (Psal. 41. 4.) Vidisti animam in continua compunctione? Alimonia mea, inquit, panis meus, convivium meum nihil aliud erant quam lacrymæ tam die quam nocte. Et iterum: *Laboravi in gemitu meo, lavabo per singulas noctes lectum meum.* (Psal. 6. 6.) Quid dicemus, vel quid respondebimus, qui E neque eam compunctionem exhibere volumus, quam rex tot obseptus negotiis exhibuit? Quidnam, dic oro, oculis illis formosius perpetuo lacrymarum imbre, & quasi margaritarum decore ornatis? Vidisti regem, qui noctibus atque diebus lacrymis precibusque deditus fuit: specta & doctorem orbis in carcere compeditum una cum Sila, & orantem tota nocte, neque dolore, neque vinculis prohiberi, sed eo magis ingentem fervidumque amorem declarare erga Dominum;

[a] Alii, συνηγμένη.

Act.16.25. *Paulus* enim, inquit, *& Silas media nocte orantes, laudabant Deum.* David in regno & diademate lacrymis & precibus totam vitam insumebat; Apostolus, qui in tertium cælum raptus, cui arcana sunt revelata mysteria, media nocte in vinculis preces & laudes offerebat Domino. Et rex media nocte expergefactus confitebatur: & Apostoli media nocte continuas preces & laudes reddebant. Illos imitemur & nos, & precum assiduitate vitam nostram muniamus, & nullum nobis unquam erit obstaculum. Nihil enim est quod obesse nobis possit, modo sobrii simus. Num loco & tempore nobis opus est? Omnis locus, omne tempus huic accessui convenit. Nam iterum audi magistrum orbis dicentem: *In omni loco levantes sanctas manus absque ira & disceptatione.* Si mentem habueris purgatam ab illicitis affectionibus, sive in foro, sive domi, sive in via, vel in carcere, vel in mari, vel in diversorio, vel in officina, & ubicumque fueris constitutus, poteris invocato Deo voti fieri compos. Quod cum sciamus, obsecro ut cum jejunio precibus diligentiam adhibeamus, subsidium nobis inde parantes: quo supernam assequuti gratiam, & præsentem vitam ita agamus ut Deo probetur, & in futuro misericordiam aliquam adipiscamur, gratia & miserationibus Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri & Spiritui sancto sit gloria, imperium, & honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

1.Tim.2.8.

A Παῦλος γάρ, φησι, καὶ Σίλας κατὰ τὸ μεσονύκτιον προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν θεόν. ὁ Δαυὶδ ἐν βασιλείᾳ καὶ διαδήματι δακρύοις καὶ εὐχαῖς ἅπαντα τὸν βίον κατανήλισκεν· ὁ ἀπόστολος, ὁ εἰς τρίτον οὐρανὸν ἁρπαγείς, ὁ τῶν ἀπορρήτων ἀξιωθεὶς μυστηρίων, ἐν δεσμοῖς τυγχάνων κατὰ τὸ μέσον τῆς νυκτὸς προσευχὰς καὶ ὕμνους ἀνέφερε τῷ δεσπότῃ· καὶ ὁ βασιλεὺς μεσονύκτιον ἐξεγειρόμενος ἐξωμολογεῖτο καὶ οἱ ἀπόστολοι κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἐκτενεῖς τὰς προσευχὰς καὶ τοὺς ὕμνους ἐποιοῦντο. τούτους μιμησώμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ τῇ συνεχείᾳ τῶν προσευχῶν τειχίζωμεν ἡμῶν τὴν ζωήν, B καὶ μηδὲν ἡμῖν ποτε κώλυμα γενέσθω. οὐδὲν γάρ ἐστιν ἡμῖν τὸ δυνάμενον ἐμποδίσαι, ἐὰν νήφωμεν. μὴ γὰρ τόπου χρῄζομεν, ἢ καιροῦ; πᾶς τόπος, πᾶς καιρὸς ἐπιτήδειος ἡμῖν πρὸς τὴν τοιαύτην πρόσοδον. ἄκουε γὰρ πάλιν αὐτοῦ τοῦ διδασκάλου τῆς οἰκουμένης λέγοντος· ἐν παντὶ τόπῳ ἐπαίροντες ὁσίους χεῖρας χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμοῦ. ἂν τὴν διάνοιαν ἔχῃς καθαρεύουσαν τῶν ἀτόπων παθῶν, κἂν ἐν ἀγορᾷ ᾖς, κἂν ἐν οἰκίᾳ, κἂν ἐν ὁδῷ, κἂν ἐν δικαστηρίῳ παρεστὼς, κἂν ἐν θαλάσσῃ, κἂν ἐν πανδοχείῳ, κἂν ἐπὶ ἐργαστηρίῳ ᾖς ἑστηκὼς, κἂν ὅπουπερ ἂν ᾖς, δυνήσῃ τὸν θεὸν C καλέσας ἐπιτυχεῖν τῆς αἰτήσεως. ὅπερ εἰδότες, παρακαλῶ, μετὰ τῆς νηστείας καὶ τῆς προσευχῆς τὴν ἀκρίβειαν ἐπιδειξώμεθα, καὶ τὴν ἐντεῦθεν συμμαχίαν ἑαυτοῖς κατασκευάσωμεν· ἵνα τῆς παρ' αὐτοῦ ῥοπῆς ἀξιούμενοι, καὶ τὸν παρόντα βίον εὐαρέστως αὐτῷ διανύσωμεν, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι φιλανθρωπίας τινὸς ἀξιωθῶμεν, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

D

HOMILIA XXXI.

Gen.11,31. 31. *Et accepit Thara Abram & Nachor filios suos, & Lot filium Aram filii sui, & Saram nurum suam, uxorem autem Abram filii sui; & eduxit eos ex terra Chaldæorum, ut proficiscerentur in terram Chananæorum: & venit usque Charran, & habitavit illic.*

1. INGENTES vobis habeo gratias, quod hesternum de oratione sermonem cum voluptate susceperitis, & tanto studio ad audiendum confluatis. Illud enim nos reddit alacriores, ut hoc spirituale convivium largius vobis proponamus. Quia & agricola si quando videt agrum & jacta semina virescere & germinare, segetemque vernare, nihil quod ad se attinet, intermittit, quotidie congruentem illius curam agens, & nocte dieque considerans, ne forte quid labores suos lædat: simili modo & ego spiritualem hunc agrum vestrum florere, & semen hoc spirituale in sinibus vestræ mentis recondi videns, gaudeo & læ-

ΟΜΙΛΙΑ λα΄.

Καὶ ἔλαβε Θάῤῥα τὸν Ἀβραμ καὶ τὸν Ναχὼρ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ τὸν Λὼτ τὸν υἱὸν Ἀῤῥαν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ τὴν Σάραν τὴν νύμφην αὐτοῦ, γυναῖκα δὲ Ἀβραμ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ· καὶ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας τῶν Χαλδαίων, πορευθῆναι εἰς γῆν τῶν Χαναναίων· καὶ ἦλθεν ἕως Χαῤῥὰν, καὶ κατῴκησεν ἐκεῖ.

ΠΟΛΛΑΣ ὑμῖν ἔχω χάριτας, ὅτι τε μεθ' ἡδονῆς ἐδέξασθε χθὲς τοὺς περὶ τῆς εὐχῆς λόγους, E καὶ ὅτι μετὰ τοσαύτης σπουδῆς συντρέχετε περὶ τὴν ἀκρόασιν. τοῦτο γὰρ καὶ ἡμᾶς προθυμοτέρους ἀπεργάζεται, καὶ παρασκευάζει δαψιλεστέραν ὑμῖν παρατιθέναι τὴν ἑστίασιν ταύτην τὴν πνευματικήν. ἐπεὶ καὶ γηπόνος, ἐπειδὰν ἴδῃ τὴν ἄρουραν καὶ τὰ καταβαλλόμενα σπέρματα πολλαπλάσια δεικνύουσαν, καὶ κομῶντα τὰ λήϊα, οὐ παύεται τὰ παρ' ἑαυτοῦ καθ' ἑκάστην εἰσφέρων, καὶ τὴν προσήκουσαν ἐπιμέλειαν ποιούμενος, καὶ περισκοπῶν καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ, μήπου τι [a] λυμήνηται τοῖς πόνοις αὐτοῦ· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον κἀγὼ ὁρῶν ὑμῶν τὴν ἄρουραν ταύτην τὴν πνευματικὴν οὕτω θάλλουσαν, καὶ τὸν πνευματικὸν τοῦτον σπόρον τοῖς τῆς διανοίας κόλποις παρακατατι-

[a] Λυμήνηται τοὺς πόνους. Sic tres mss.

θήμενον, ὅμως καὶ χαίρω καὶ εὐφραίνομαι, καὶ πολὺν ἔχω τὸν ἀγῶνα, εἰδὼς τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἐπιβούλου τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας τὴν πονηρίαν. καθάπερ γὰρ οἱ κατὰ θάλατταν πειραταὶ, ἐπειδὰν ἴδωσι ναῦν πολλῶν φορτίων πεπληρωμένην, καὶ πλοῦτον ἄφατον ἐπαγομένην, τότε μάλιστα πολλὴν τὴν ἐπιβουλὴν ἐπιδείκνυνται, ὥστε πάντα καταδῦσαι τὸν φόρτον, καὶ γυμνοὺς καὶ ἐρήμους τοὺς ἐμπλέοντας καταστῆσαι· οὕτω δὴ καὶ ὁ διάβολος, ὅταν ἴδῃ πολὺν πλοῦτον συνηγμένον πνευματικὸν, καὶ προθυμίαν ζέουσαν, καὶ διάνοιαν διεγηγερμένην, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸν πλοῦτον αὐξανόμενον, δάκνεται καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας, καὶ καθάπερ πειρατὴς οὕτω περιέρχεται μυρίας ἐπινοῶν μηχανὰς, ὥστε βραχεῖάν τινα εὑρεῖν εἴσοδον, καὶ γυμνοὺς καὶ ἐρήμους ἡμᾶς ἀποφῆναι, καὶ συλῆσαι πάντα τὸν πλοῦτον ἡμῶν τὸν πνευματικόν. διά τοι τοῦτο νήφωμεν, παρακαλῶ, καὶ ὅσῳ ἂν τὰ τῆς περιουσίας ἡμῖν αὔξηται τῆς πνευματικῆς, τοσούτῳ καὶ τὰ τῆς ἀγρυπνίας ἐπιτεινέσθω, καὶ πανταχόθεν ἀποτειχίζωμεν αὐτῷ τὰς ἐφόδους, καὶ διὰ τῆς ἀρίστης πολιτείας τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ εὔνοιαν ἐπισπασάμενοι, ἀνωτέρους ἑαυτοὺς καταστήσωμεν τῶν τοῦ διαβόλου βελῶν. πονηρὸν γάρ ἐστι τὸ θηρίον, καὶ πολυπλόκους ἔχει τὰς μηχανάς. καὶ ἐπειδὰν μὴ δυνηθῇ ἐξ εὐθείας πρὸς τὴν κακίαν ἡμᾶς ὑποσῦραι, καὶ διὰ τῆς ἀπάτης δελεάσαι· οὐδὲ γὰρ βιάζεται, οὐδὲ ἀναγκάζει, μὴ γένοιτο, ἀλλ' ἀπατᾷ μόνον, καὶ ἐπειδὰν ἴδῃ ῥαθυμοῦντας ὑποσκελίζει· ὅταν οὖν μὴ δι' αὐτῆς τῆς κακίας προφανῶς δυνηθῇ τῇ ἡμετέρᾳ σωτηρίᾳ λυμήνασθαι, πολλάκις δι' αὐτῶν τῶν τῆς ἀρετῆς ἔργων, ὧν μετιῶμεν, τὸ δέλεαρ ἐμβαλὼν λανθανόντως ἅπαντα τὸν πλοῦτον κατέδυσε. τί οὖν ἐστιν, ὅ φημι; ἀναγκαῖον γὰρ αὐτὸ σαφέστερον εἰπεῖν, ἵνα διδαχθέντες αὐτοῦ τὰς ἐπιβουλὰς, διαφύγωμεν τὴν ἐντεῦθεν βλάβην. ὅταν ἴδῃ μὴ εὐκόλως ἡμᾶς καταδεχομένους γυμνὴν τὴν κακίαν, ἀλλὰ φεύγοντας μὲν τὴν ἀσέλγειαν, τὴν δὲ σωφροσύνην ἀσπαζομένους, καὶ πάλιν τὴν πλεονεξίαν ἀποστρεφομένους, καὶ μισοῦντας τὴν ἀδικίαν, καὶ τῆς τρυφῆς καταγελῶντας, καὶ νηστείαις καὶ προσευχαῖς ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότας, καὶ περὶ τὴν ἐλεημοσύνην ἐσπουδακότας· τότε λοιπὸν μεθοδεύει ἑτέραν μηχανὴν, δι' ἧς ἡμῶν τὴν εὐπορίαν ἅπασαν λυμήνασθαι δυνήσεται, καὶ τοσαῦτα κατορθώματα ἀνόνητα ἡμῖν ἀποδεῖξαι. τοὺς γὰρ μετὰ πολλοῦ τοῦ τόνου περιγενομένους αὐτοῦ τῶν μηχανῶν παρασκευάζει μέγα φρονεῖν ἐπὶ τοῖς κατορθώμασι, καὶ πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀποβλέπειν δόξαν, ἵνα τῆς ἀληθοῦς δόξης ἐκπεσεῖν ποιήσῃ. ὁ γὰρ μετιών τι τῶν πνευματικῶν, καὶ πρὸς ἀνθρωπίνην ἀφορῶν δόξαν, ἀπέχει τὸν μισθὸν αὐτοῦ ἐντεῦθεν ἤδη, καὶ οὐκ ἔτι λοιπὸν ὀφειλέτην ἔχει τὸν θεόν. παρ' ὧν γὰρ ἐπεζήτησε δοξασθῆναι, ἀπήλαυσε τῶν ἐπαίνων, κἀκείνων τῶν ἐπηγγελμένων παρὰ τοῦ δεσπότου ἀπεστέρησεν ἑαυτὸν, προτιμήσας τὴν πρόσκαιρον εὐφημίαν, καὶ τὴν παρὰ τῶν ὁμοδούλων τῆς παρὰ τοῦ πάντων δημιουργοῦ. καὶ τοῦτο προλαβὼν αὐτὸς, καὶ ἐπὶ προσευχῆς, καὶ ἐπὶ ἐλεημοσύνης, καὶ ἐπὶ νηστείας ἐδίδαξεν, οὕτω λέγων· ὅταν νηστεύῃς, ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι,

A tor, multumque ſum anxius, non ignorans quam malignus ſit hoſtis, qui veſtræ ſaluti inſidiatur. Nam quemadmodum piratæ quando vident navem multis mercibus oneratam, & plurimas advehentem divitias, tunc potiſſimum varias moliuntur inſidias, ut poſſint merces omnes demergere, ac vectores illos ſpoliare: ita ſane & diabolus, cum viderit ſpirituales multas divitias coacervatas, alacritatem fervidam, mentem vigilem, & quotidie divitias augeri; cruciatur ac dentibus frendet, & quaſi pirata circumit, innumeraſque excogitat B artes, ut ſi qua vel parvum inveniat aditum, nos denudet ac ſpoliet, & quidquid nobis eſt ſpiritualium divitiarum deprædetur. Igitur ſobrii ſimus, quæſo, & quanto magis ſpirituales noſtræ facultates creſcunt, tanto magis & vigiliæ noſtræ augeantur, ut undique excludamus inſidias, & benevolentiam Dei vita optima nobis conciliantes, ſuperiori loco ſtemus, quam ut illius jacula nocere queant. Mala enim beſtia eſt, & multiplices machinationes ſtruit: & quando non poteſt recta nos ad vitia allicere, & C ſuis dolis ineſcare; non enim cogit, vel vim facit, abſit: ſed decipit tantum, & quos negligentes videt, ſupplantat; quando igitur ſalutem noſtram nequitia ſua manifeſte lædere nequit, ſæpe per ipſa opera virtutis, quæ agimus, clanculum eſca illata, divitias noſtras perdit omnes. Quid igitur eſt hoc, quod dico? operæ-precium enim fuerit manifeſtius explicare, ut illius cognitis inſidiis, damnum quod inde naſcitur, vi- D tare poſſimus. Quando videt nos nuda vitia vix admittere, & fugere intemperantiam, continentiam vero amplexari: ad hæc averſari avaritiam, odio habere injuſtitiam, ridere & contemnere delicias, jejuniis autem & precibus vacare, ac eleemoſynis dare operam: tunc alium comminiſcitur dolum, quo peſſumdet omnes noſtras opes, totque bona opera noſtra reddat inutilia. Nam qui magna conſtantia machinationes ipſius vicerunt, facit ut bonis operibus inflentur, & ad hu- E manam ſpectent gloriam, quo ſcilicet a vera eos gloria deturbet. Etenim qui ſpirituale quid faciens humanam reſpicit gloriam, mercedem ſuam hîc accipit, & jam ultra Deum non habet debitorem. A quibus enim gloriam quærit, ab iis laudes nactus eſt, & ſe privat illis quas Dominus promiſit, utpote majoris faciens momentaneam hominum laudem, quam Dei omnium conditoris: id quod Chriſtus de precibus, eleemoſynis, & jejuniis antea docuit, ſic dicens: *Quando jejunas, unge caput tuum, & lava fa-*

Ex bonis operibus vana gloria cavenda.

Matt. 6.17.

ciem tuam, ut ne videaris hominibus jejunans, sed Patri tuo qui est in occulto: & pater tuus qui videt in occulto, reddet tibi. Et iterum: *Quando facies eleemosynam, ne tuba canas*, inquit, *ante te, sicut hypocritæ faciunt in synagogis & plateis, ut glorificentur ab hominibus. Amen dico vobis, acceperunt mercedem suam.* Vidistis quomodo, qui hanc gloriam inquirit, illam amittit? Qui autem virtutem ita operatur, ut latere velit homines, in die illo terribili palam accipiet a Domino retributionem. *Nam pater tuus, qui videt in occulto, reddet tibi in manifesto.* Ne cogites, inquit, nullum hominem te laudare, & te virtutem clam exercere: sed hoc cogita, tantam fore paulo post Domini liberalitatem, ut non sinat hoc clam vel in occulto esse: sed præsente omni hominum genere, ab Adam usque ad consummationem sæculi te prædicet, & coronet, susceptorumque in exercenda virtute laborum præmia tribuat. Qua igitur excusatione digni fuerint ii qui laborem virtutis sustinent, & propter momentaneam & vilem futilemque hominum gloriam, æterna illa semetipsos privant?

Ibidem.

2. Obsecro igitur, ut nos bene muniamus, & quodcumque spirituale opus aggrediemur, hoc studeamus in promtuariis animi nostri recondere, ut laudet nos oculus ille qui nunquam dormitat: ne propter hominum laudes, sæpe ad gratiam captandam datas, indigni efficiamur Domini laudibus. Hæc enim ambo perniciosa sunt, & saluti nostræ noxia; spirituale aliquid operando ad humanam spectare gloriam, & bene agendo sublime de se sapere. Idcirco sobrios esse nos oportet ac vigiles, & apponere nobis quotidiana e sacris literis pharmaca, ita ut perniciosis affectionibus istis non irretiamur. Nam etsi quis innumera bona opera fecerit, virtutemque omnem absolverit, si tamen magnum quid de se sentiat, omnium miserrimus fuerit. Quod nobis manifestum est ex iis quæ Pharisæo acciderunt, qui dum magna de se sensit, & Publicanum contemsit, subito deterior factus est Publicano, & omnes virtutum divitias lingua sua effudit: ac se nudans vacuumque constituens, stupendum & novum naufragium pertulit: cum enim ad portum pervenisset, omnes merces suas submersit. Nam si id infortunii propter preces indigne emissas accidat, perinde est ac si quis in medio portu naufragium faciat. Propterea & Christus discipulis suis præcipiens, dicebat: *Cum omnia feceritis, dicite: Servi inutiles sumus.* Quo dicto munire eos vult, & quam longissime a pernicioso illo morbo alienare. Vidistis, carissimi, quomodo is qui humanam gloriam am-

Luc. 18.

Luc. 17. 10.

A ὅπως μὴ φανῇς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι. καὶ πάλιν· ὅταν δὲ ποιῇς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς, φησὶν, ἔμπροσθέν σου, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς ῥύμαις, ὅπως δοξασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. εἶδες πῶς ὁ ταύτην τὴν δόξαν ἐπιζητῶν ἐκείνης ἀπεστέρηται, ὁ δὲ διὰ τοῦτο τὴν ἀρετὴν μετερχόμενος, καὶ λανθάνειν βουλόμενος τοὺς ἀνθρώπους, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν φοβερὰν ἐν τῷ φανερῷ λήψεται παρὰ τοῦ δεσπότου τὰς ἀμοιβάς. B ὁ γὰρ πατήρ σου, φησὶν, ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ. μὴ τοῦτο ἐννόει, φησὶν, ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων ἐπῄνησέ σε, καὶ ὅτι λανθάνων μετέρχῃ τὴν ἀρετήν· ἀλλ' ἐκεῖνο λογίζου, ὅτι τοσαύτη τοῦ δεσπότου ἔσται ἡ φιλοτιμία μετ' οὐ πολὺ, ὡς μὴ λανθανόντως, μηδ' ἐν ἀποκρύφῳ, ἀλλὰ παντὸς τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους τοῦ ἀπὸ Ἀδὰμ μέχρι τῆς συντελείας παρόντος ἀνακηρύξει σε, καὶ στεφανώσει καὶ τῶν πόνων τῆς ἀρετῆς τὰς ἀμοιβὰς ἀποδώσει· ποίας οὖν ἂν εἶεν ἀπολογίας ἄξιοι, C οἱ καὶ τὸν πόνον τῆς ἀρετῆς ὑπομένοντες, καὶ διὰ τὴν πρόσκαιρον, καὶ εὐτελῆ, καὶ ματαίαν δόξαν τὴν παρὰ τῶν ὁμοδούλων τῆς ἄνωθεν τιμῆς ἑαυτοὺς ἀποστεροῦντες;

Ἀσφαλιζώμεθα τοίνυν, παρακαλῶ, καὶ ὅπερ ἂν καταξιωθῶμεν ἔργον πνευματικὸν μετιέναι, τοῦτο παντὶ τρόπῳ πανταχόθεν ἐν τοῖς ταμιείοις τῆς διανοίας τῆς ἡμετέρας κρύπτειν σπουδάζωμεν· ἵνα ἐκεῖνον τὸν ἀκοίμητον ὀφθαλμὸν ἔχωμεν ἐπαινέτην, καὶ μὴ διὰ τὴν τῶν ἀνθρώπων εὐφημίαν, καὶ τοὺς πρὸς χάριν πολλάκις γινομένους ἐπαίνους, τῆς παρὰ τοῦ δεσπότου D εὐφημίας ἑαυτοὺς ἀναξίους καταστήσωμεν. καὶ γὰρ ἀμφότερα ὀλέθρια, καὶ λύμη τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, καὶ τὸ πρὸς δόξαν ἀνθρωπίνην ἀφορῶντά τι διαπράττεσθαι τῶν πνευματικῶν, καὶ τὸ μέγα φρονεῖν ἐφ' οἷς ἂν κατορθῶσαι δυνηθῇ. δι' ὃ νήφειν χρὴ καὶ ἐγρηγορέναι, καὶ τὰ ἀπὸ τῆς θείας γραφῆς φάρμακα ἐπιτιθέναι συνεχῶς ἑαυτοῖς, ὥστε μὴ ἁλῶναι τοῖς ὀλεθρίοις τούτοις πάθεσι. κἂν γὰρ μυρία τις κατωρθωκὼς ᾖ, καὶ ἅπασαν τὴν ἀρετὴν διανύσας, μέγα δὲ φρονῇ, πάντων ἐλεεινότερος ἂν γένοιτο καὶ ἀθλιώτερος. καὶ τοῦτο δῆλον ἡμῖν γεγένηται, E ἐξ ὧν ὁ Φαρισαῖος ἐκεῖνος ὑπέμεινε, μεγάλα φρονήσας κατὰ τοῦ τελώνου, καὶ ἐλάττων τοῦ τελώνου ἀθρόον γεγονώς· καὶ διὰ τῆς οἰκείας γλώττης πάντα αὐτοῦ τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς ἐκχέας, καὶ γυμνὸν καὶ ἔρημον ἑαυτὸν καταστήσας, καὶ ξένον καὶ καινὸν ναυάγιον ὑπομείνας. εἰς αὐτὸν γὰρ ἐλθὼν τὸν λιμένα ἅπαντα τὸν φόρτον αὐτοῦ κατέδυσε. τὸ γὰρ ἀπ' εὐχῆς τῆς οὐ δεόντως γεγενημένης τοῦτο παθεῖν, ὅμοιόν ἐστι τῷ ἐν αὐτῷ μέσῳ τῷ λιμένι ναυάγιον ὑπομεῖναι. διά τοι τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς παραγγέλλων τοῖς μαθηταῖς ἔλεγεν, ὅταν πάντα ποιήσητε, λέγετε, ὅτι ἀχρεῖοι δοῦλοί ἐσμεν, ἀσφαλιζόμενος αὐτοὺς, καὶ ἐκ πολλοῦ τοῦ διαστήματος βουλόμενος τοῦ ὀλεθρίου τούτου πάθους ἐκτὸς αὐτοὺς γενέσθαι. εἴδετε, ἀγαπητοὶ, πῶς οὔτε ὁ περὶ δόξαν

ἀνθρωπίνην κεχηνὼς, καὶ διὰ ταύτην τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα μετιὼν, ἔχει τινὰ ὄνησιν, καὶ ὅτι καὶ μετὰ τὸ κατορθῶσαι πάντα τὰ τῆς ἀρετῆς, εἰ δόξει μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτοις, πάντων ἔρημος γίνεται καὶ γυμνός; φεύγωμεν τοίνυν, παρακαλῶ, ταῦτα τὰ ὀλέθρια πάθη, καὶ πρὸς ἐκεῖνον μόνον ὁρῶμεν τὸν ἀκοίμητον ὀφθαλμὸν, καὶ μηδὲν κοινὸν ἔχωμεν πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς, μηδὲ ἐπιζητῶμεν τὸν παρὰ τούτων ἔπαινον, ἀλλ' ἀρκώμεθα τῷ παρὰ τοῦ δεσπότου. οὗ ὁ ἔπαινος γάρ, φησιν, οὐκ ἐξ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ. καὶ ὅσῳ ἂν πρὸς μείζονα ἐπιδιδῶμεν ἀρετὴν, τοσούτῳ μᾶλλον ἑαυτοὺς μετριάζειν παρασκευάζωμεν, καὶ συνεστάλθαι. κἂν γὰρ πρὸς αὐτὴν φθάσωμεν τῆς ἀρετῆς τὴν κορυφὴν, ἐὰν ἀντιθῶμεν τὰς παρὰ τοῦ δεσπότου εὐεργεσίας μετὰ πολλῆς εὐγνωμοσύνης, τότε καλῶς ὀψόμεθα, ὅτι οὐδὲ τὸ πολλοστὸν μέρος τῶν παρὰ τοῦ Θεοῦ εἰς ἡμᾶς ὑπηργμένων εἰσηνέγκαμεν. καὶ γὰρ ἕκαστος τῶν ἁγίων ἐντεῦθεν ηὐδοκίμησε. καὶ ἵνα μάθῃς, ἄκουε τοῦ τῆς οἰκουμένης διδασκάλου, τῆς οὐρανομήκους ἐκείνης ψυχῆς, πῶς μετὰ τοσαῦτα κατορθώματα, μετὰ τὴν τοσαύτην ἄνωθεν μαρτυρίαν· σκεῦος γάρ, φησιν, ἐκλογῆς ἐστί μοι οὗτος· οὐκ ἐπιλανθάνεται τῶν οἰκείων πλημμελημάτων, ἀλλ' ἀμφοῖν ταῦτα περιστρέφει· καὶ ὑπὲρ ὧν μάλιστα πεπληροφόρητο, ὅτι τὴν συγχώρησιν ἐδέξατο διὰ τοῦ βαπτίσματος, οὐδὲ τούτων ἐπιλανθάνεσθαι ἀνέχεται· ἀλλὰ βοᾷ καὶ λέγει· ὅτι ἐλάχιστός εἰμι τῶν ἀποστόλων, καὶ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος. εἶτα ἵνα τὴν ὑπερβολὴν αὐτοῦ παιδευθῶμεν τῆς ταπεινοφροσύνης, προσέθηκε, διότι ἐδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ. τί ποιεῖς, ὦ Παῦλε; ὁ δεσπότης διὰ τὴν οἰκείαν φιλοτιμίαν συνεχώρησε, καὶ ἀπήλειψεν ἅπαντα τὰ ἡμαρτημένα σοι, καὶ σὺ ταῦτα στρέφεις; ναὶ, οἶδα, φησι, καὶ οὐκ ἀγνοῶ τοῦ δεσπότου τοῦ ἐμοῦ τὴν λύσιν. ἀλλ' ὅταν ἐννοήσω τὰ ἐμοὶ εἰργασμένα, καὶ ἴδω τὸ πέλαγος τὸ τῆς τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας, τότε μανθάνω καλῶς, ὅτι χάριτι αὐτοῦ καὶ φιλανθρωπίᾳ εἰμὶ ὅ εἰμι. εἰπὼν γὰρ ὅτι οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἐπήγαγε· χάριτι δὲ Θεοῦ εἰμι ὅ εἰμι. ἐγὼ μέν, φησι, τοσαύτην ἐπεδειξάμην τὴν μανίαν· ἡ δὲ ἄφατος αὐτοῦ ἀγαθότης, καὶ ἡ χάρις τὴν συγχώρησιν ἐχαρίσατο. εἶδες ψυχὴν συντετριμμένην, καὶ τῶν πρὸ τοῦ βαπτίσματος ἡμαρτημένων διηνεκῶς τὴν μνήμην περιφέρουσαν; τοῦτον δὴ καὶ ἡμεῖς μιμησώμεθα, καὶ τὰ μετὰ τὸ βάπτισμα ἡμῖν ἡμαρτημένα, ταῦτα καθ' ἑκάστην ἡμέραν μιμνησκόμενοι, καὶ διηνεκῶς ἐν τῇ διανοίᾳ περιστρέφοντες, μηδέποτε συγχωρῶμεν εἰς λήθην ἡμᾶς αὐτῶν ἐμπεσεῖν. ἱκανὸς γὰρ ἡμῖν χαλινὸς τοῦτο γενήσεται πρὸς τὸ συνεστάλθαι καὶ μετριάζειν. καὶ τί λέγω Παῦλον, τὸν τοσοῦτον καὶ τηλικοῦτον; θέλεις ἰδεῖν καὶ τοὺς ἐν τῇ παλαιᾷ ἐντεῦθεν μάλιστα εὐδοκιμήσαντας, ἀπὸ τοῦ μετριάζειν μετὰ μυρία κατορθώματα, καὶ τὴν ἄφατον παῤῥησίαν; ἄκουε τοῦ πατριάρχου λέγοντος, μετὰ τὴν ὁμιλίαν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν, μετὰ τὴν ἐπαγγελίαν τὴν εἰς αὐτὸν γεγενημένην· ἐγὼ δέ εἰμι γῆ καὶ σποδός.

A bit, ejusque gratia virtutis exercitia adit, utilitatem nullam percipit: & post exantlatos omnes virtutis labores, si de iis videatur altum sapere, omnium vacuus nudusque evadat? Fugiamus igitur, obsecro, perniciosas illas affectiones, & ad illum semper vigilem oculum spectemus tantum: ac nihil commune habeamus cum nostri generis hominibus, neque ab eis laudari quæramus: sed contenti simus dominica laude. *Cujus laus*, (Rom. 2. 29) inquit, *non ex hominibus, sed ex Deo.* Et quo magis virtutibus locupletamur & crescimus, hoc magis modesti simus & B humiliemur. Nam etsi ad summum virtutis apicem pertigerimus, si id grato animo cum Dei beneficiis comparemus, facile videbimus, ne minimam quidem partem nos eorum, quæ in nos contulit, adæquasse. Hinc enim omnes sancti probati fuerunt, & Deo accepti. Hoc ut discas, audi doctorem orbis, animam illam quæ in cælum usque pertingit, quomodo post tot præclara opera; post tantum de cælo testimonium: *Vas* enim, inquit, *electionis est mihi* hic; non (Act. 9. 15) obliviscitur suorum delictorum, sed ambabus manibus, ut aiunt, ea versat, C & neque eorum memoriam obliterari patitur, de quibus certissimus erat, ipsa per baptismum fuisse dimissa: sed clamat & dicit: *Minimus sum Apostolorum, & non sum dignus vocari Apostolus.* (1. Cor. 15. 9) Et postea, ut ingentem ejus discamus humilitatem, addit: *Eo quod persequutus sum Ecclesiam Dei.* Quid agis, ô Paule? Dominus per misericordiam suam delevit & dimisit omnia peccata tua, & tu ea adhuc subinde versas, & memoras? Etiam: Scio enim, inquit, & non ignoro Dominum meum illa dimisisse: sed dum D mecum considero quæ fecerim, & video divinæ misericordiæ pelagus; tunc probe disco me gratia & misericordia Dei esse id quod sum. Nam cum dixisset, *non* (1. Cor. 15. 10) *sum dignus vocari Apostolus, eo quod Ecclesiam Dei sum persequutus*, subdidit: *Gratia autem Dei sum id quod sum.* Ego quidem, inquit, tanta ferebar insania, ineffabilis autem ejus bonitas & gratia remissionem dedit. Vidistis animam contritam, & memoriam peccatorum, quæ ante baptismum commiserat perpetuo circumferentem? Illum & nos imitemur, & eorum quæ post baptismum admisimus E quotidie memores, continuoque ea in mente versantes, nunquam permittamus ut ipsorum obliviscamur. Hoc enim frenum sufficiet ad humiliandum nos, & ad modestiam ingenerandam. Et quid dico Paulum tantum & talem virum? Vis videre etiam eos qui in veteri lege hinc maxime claruerunt, quod post innumera bona opera, & ineffabilem apud Deum fiduciam, modesti fuerint? Audi quid dicat Patriarcha, postquam consuetudinem cum Deo habuit, & facta est ei promissio: *Ego autem*, inquit, *terra sum & cinis.*

3. Cæterum quia in Patriarchæ mentionem incidimus, si placet, ea quæ hodie lecta sunt proponamus caritati vestræ, quo illis explicatis videamus excellentem justi virtutem. 31. *Et accepit*, inquit, *Tharra Abram & Nachor filios suos, & Lot filium filii sui: & Saram nurum suam, uxorem autem Abræ filii sui, & eduxit eos ex terra Chaldæorum, ut proficiscerentur in terram Chananæorum, & venit usque ad Charran, & habitavit illic.* 31. *Et fuerunt omnes dies Tharræ in Charran, anni ducenti quinque, & mortuus est in Charran.* Animum diligenter, obsecro, iis quæ lecta sunt, adhibeamus, ut mentem eorum quæ in scriptis latent, deprehendamus. Ecce enim mox in principio videtur esse quæstio. Nam cum ille beatus Propheta, Moses inquam, dixerit: *accepit Tharra Abram & Nachor, & eduxit ex terra Chaldæorum, ut proficiscerentur in terram Chananæorum: & venit usque ad Charran, & habitavit illic:* beatus Stephanus Judæos laudans, inquit: *Deus gloriæ visus est Patri nostro Abraham, cum esset in Mesopotamia, priusquam habitaret in Charran,* & illinc postquam mortuus est pater ejus, proficisci jussit.

Act.7.2.

Quid igitur? dissident-ne à seipsis divinæ Scripturæ? absit; sed ex hoc animadvertere licet, quod cum filius religiosus esset, visus ei Deus imperavit ut inde migraret. Quod ut agnovit Tharra pater ejus, licet infidelis esset, attamen ob amorem in filium, socius illi peregrinationis esse voluit. Et ut venit in Charran, ac illic habitavit aliquandiu, vita hac excessit. Patriarcha autem tunc jubente Deo in Chananæam concessit. Denique non antea eum Deus inde evocavit, donec mortuus est Tharra.

Scripturæ divinæ nunquam sibi repugnant.

Cap. 12.

Tunc enim illo defuncto, inquit: *Et dixit Dominus Abræ: Egredere de terra tua, & de cognatione tua, & de domo patris tui, & veni in terram quam monstravero tibi.* 2. *Et faciam te in gentem magnam: & benedicam tibi, & magnificabo nomen tuum, & eris benedictus,* 3. *& benedicam benedicentibus te, & maledicentes te maledicam, & benedicentur in te omnes tribus terræ.* Singula dicta diligenter perscrutemur, ut religiosam & piam Patriarchæ mentem videamus. *Et dixit*, inquit, *Dominus Abræ: Egredere de terra tua, & de cognatione tua, & de domo patris tui, & veni in terram quam monstravero tibi.* Ne prætereamus obiter dicta, sed animadvertamus quantum imperii pondus. *Egredere*, inquit, *de terra tua, & de cognatione tua, & de domo patris tui, & veni in terram quam monstravero tibi.* Quasi diceret: Relinque certa, & omnibus aperta, & elige magis incerta & non apparentia. Considera quomodo ab initio exerceretur justus, ut præeligat non apparentia præ apparentibus, & futura præ iis quæ in manibus sunt. Neque enim vulgare & parvum aliquid erat id, quod ei ut faceret præci-

A Ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦ πατριάρχου ἐμνήσθην, εἰ δοκεῖ, τὰ σήμερον ἀναγνωσθέντα προθῶμεν ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης· ἵνα ταῦτα ἀναπτύξαντες ἴδωμεν τῆς ἀρετῆς τοῦ δικαίου τὴν ὑπερβολήν. καὶ ἔλαβε, φησι, Θάῤῥα τὸν Ἀβραμ, καὶ τὸν Νάχωρ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ τὸν Λὼτ τὸν υἱὸν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ τὴν Σάραν τὴν νύμφην αὐτοῦ, γυναῖκα δὲ Ἀβραμ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ· καὶ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας τῶν Χαλδαίων, πορευθῆναι εἰς τὴν γῆν τῶν Χαναναίων, καὶ ἦλθεν ἕως Χαῤῥὰν καὶ κατῴκησεν ἐκεῖ. καὶ ἐγένοντο πᾶσαι αἱ ἡμέραι Θάῤῥα ἐν Χαῤῥὰν ἔτη διακόσια πέντε, καὶ ἀπέθανεν ἐν Χαῤῥάν. μετὰ B ἀκριβείας προσέχωμεν, παρακαλῶ, τοῖς ἀναγνωσθεῖσιν, ἵνα δυνηθῶμεν καταλαβεῖν τὸν νοῦν τῶν ἐγγεγραμμένων. ἰδοὺ γὰρ ἐν προοιμίοις δοκεῖ ζήτημα εἶναι ἐν τοῖς εἰρημένοις. τοῦ γὰρ μακαρίου τούτου προφήτου, τοῦ Μωϋσέως λέγω, εἰπόντος ὅτι ἔλαβε Θάῤῥα τὸν Ἀβραμ καὶ τὸν Νάχωρ, καὶ ἐξήγαγεν ἐκ γῆς Χαλδαίων, πορευθῆναι εἰς τὴν γῆν τῶν Χαναναίων, καὶ ἦλθεν ἕως Χαῤῥὰν, καὶ κατῴκησεν ἐκεῖ. ὁ μακάριος Στέφανος ἐγκωμιάζων τοὺς Ἰουδαίους φησίν· ὁ θεὸς τῆς δόξης ὤφθη τῷ πατρὶ ἡμῶν Ἀβραὰμ ὄντι ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, πρὶν ἢ κατοικῆσαι αὐτὸν ἐν Χαῤῥὰν, κἀκεῖθεν μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ μετῴκισεν αὐτόν. C τί οὖν ἐστιν; ἐναντιοῦται ἑαυτῇ ἡ θεία γραφή; μὴ γένοιτο. ἀλλὰ συνιδεῖν ἐκ τούτου προσήκει, ὅτι θεοφιλοῦς ὄντος τοῦ παιδὸς, ὀφθεὶς αὐτῷ ὁ θεὸς προσέταξε μεταναστῆναι ἐκεῖθεν. καὶ τοῦτο γνοὺς ὁ Θάῤῥα ὁ τούτου πατὴρ, εἰ καὶ ἄπιστος ἐτύγχανεν, ἀλλ' ὅμως ὑπὸ τοῦ πρὸς τὸν παῖδα φίλτρου κοινωνῆσαι αὐτῷ κατεδέξατο τῆς ἀποδημίας, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Χαῤῥὰν, κἀκεῖ κατοικήσας, οὕτω μετήλλαξε τὸν βίον· καὶ τότε κελεύσαντος τοῦ θεοῦ μετανίσταται εἰς τὴν Χαναναίαν ὁ πατριάρχης. ἀμέλει οὐ πρότερον αὐτὸν ὁ θεὸς ἐκεῖ- D θεν ἀνέστησε, μέχρις ὅτε Θάῤῥα ἐτελεύτησε. τότε γὰρ μετὰ τὴν ἐκείνου τελευτήν, φησι, καὶ εἶπε κύριος τῷ Ἀβραμ· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω· καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα, καὶ εὐλογήσω σε, καὶ μεγαλυνῶ τὸ ὄνομά σου, καὶ ἔσῃ εὐλογημένος, καὶ εὐλογήσω τοὺς εὐλογοῦντάς σε, καὶ τοὺς καταρωμένους σε καταράσομαι· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. ἕκαστον τῶν εἰρημένων μετὰ ἀκριβείας διερευνησώμεθα, E ἵνα ἴδωμεν τῆς γνώμης τοῦ πατριάρχου τὸ φιλόθεον. μὴ γὰρ ἁπλῶς παραδράμωμεν τὸ εἰρημένον, ἀλλ' ἐννοήσωμεν ὅσος τοῦ ἐπιτάγματος ὁ ὄγκος. ἔξελθε, φησιν, ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ δεῦρο εἰς τὴν γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω· κατάλιπε, φησι, τὰ δῆλα καὶ τὰ ὡμολογημένα, καὶ προτίμησον τὰ ἄδηλα καὶ τὰ μὴ φαινόμενα. σκόπει πῶς ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐκ προοιμίων ἐγυμνάζετο ὁ δίκαιος τὰ μὴ φαινόμενα τῶν φαινομένων προτιμᾶν, καὶ τὰ μέλλοντα τῶν ἐν χερσὶν ὄντων. οὐδὲ γὰρ τὸ τυχὸν ἦν ὅπερ ἐπετάτ-

τετο ποιῆσαι· καταλιπεῖν τὴν γῆν, ἔνθα τοσοῦτον ᾤκησε χρόνον, καὶ τὴν συγγένειαν ἅπασαν, καὶ πάντα τοῦ πατρὸς τὸν οἶκον, καὶ ἐλθεῖν ἔνθα μὴ ᾔδει, μηδὲ ἠπίστατο. οὐ γὰρ εἶπεν εἰς ποίαν αὐτὸν χώραν βούλεται μεταστῆσαι, ἀλλὰ τῷ ἀδιορίστῳ τοῦ ἐπιτάγματος ἐγύμναζε τοῦ πατριάρχου τὸ φιλόθεον. δεῦρο γάρ, φησιν, εἰς τὴν γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω. ἐννόησόν μοι, ἀγαπητὲ, ὅπως ὑψηλῆς ἐδεῖτο γνώμης τὸ ἐπίταγμα, καὶ μηδεμιᾷ προσπαθείᾳ, ἢ συνηθείᾳ κατεχομένης. εἰ γὰρ νῦν μετὰ τὸ ἐπιδοῦναι τὴν εὐσέβειαν, οὕτως εἰσὶ πολλοὶ τῇ συνηθείᾳ προσδεδεμένοι, ὡς καὶ μυριάκις ἂν ἕλοιντο, κἂν ἀνάγκη κατεπείγῃ, πάντα ὑπομεῖναι, ἢ τῶν τόπων μεταστῆναι, ἔνθα πρότερον τὴν οἴκησιν εἶχον, καὶ ταῦτα οὐκ ἐπὶ τῶν τυχόντων μόνον ἀνδρῶν ἐστιν ἰδεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν φυγόντων τοὺς ἐν μέσῳ θορύβους, καὶ τὸν τῶν μοναχῶν ἑλομένων βίον· πολλῷ δὴ μᾶλλον τότε τὸν δίκαιον τοῦτον εἰκὸς ἦν δυσχερᾶναι πρὸς τὸ ἐπίταγμα, καὶ ὀκνηρότερον καταστῆναι. ἔξελθε, φησι, καὶ κατάλιπε τοὺς συγγενεῖς, καὶ τὸν οἶκον τὸν πατρικὸν, καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω. τίνα οὖν οὐκ ἂν ἐθορύβησε ταυτὶ τὰ ῥήματα; οὔτε τὸν τόπον, οὔτε τὴν χώραν δήλην αὐτῷ ποιεῖ, ἀλλὰ τῷ ἀδιορίστῳ βασανίζει τοῦ δικαίου τὴν γνώμην. εἰ γὰρ ἕτερός τις ἦν ὁ κελευσθεὶς, καὶ εἷς τῶν πολλῶν, εἶπεν ἄν, ἔστω, κελεύεις με καταλιπεῖν τὴν γῆν ἔνθα νῦν οἰκῶ, τὴν συγγένειαν, τὸν οἶκον τὸν πατρικόν· τίνος ἕνεκεν, οὐχὶ καὶ τὸν τόπον, ἔνθα ἀφικέσθαι με προστάττεις, δῆλον ποιεῖς, ἵνα εἰδέναι ἔχω κἂν τοῦ διαστήματος τὸ μέγεθος; πόθεν γάρ μοι ἐκεῖνο γνώριμον ἂν γένοιτο, ὅτι ταύτης, ἧς καταλιμπάνω, βελτίων ὀφθήσεται ἐκείνη μᾶλλον καὶ εὐπορωτέρα; ἀλλ' ὁ δίκαιος οὐδὲν τούτων οὐδὲ εἶπεν, οὐδὲ ἐνενόησεν· ἀλλὰ πρὸς τὸ τῶν ἐπιτεταγμένων μέγεθος ἀπιδὼν, τὰ ἄδηλα τῶν ἐν χερσὶ προετίθει. καίτοι εἰ μὴ ὑψηλὸν εἶχε φρόνημα, καὶ φιλόσοφον γνώμην, καὶ ἐπεπαίδευτο πάντα πείθεσθαι τῷ θεῷ, καὶ ἕτερον οὐ μικρὸν εἶχεν ἂν κώλυμα, αὐτὴν τοῦ πατρὸς τὴν τελευτήν. ἴστε γὰρ ὅτι πολλοὶ πολλάκις διὰ τοὺς τάφους τῶν προσηκόντων εἵλοντο τοῖς τόποις ἐκείνοις ἐναποθανεῖν, ἔνθα τὸν βίον κατέλυσαν οἱ γονεῖς.

Εἰκὸς τοίνυν ἦν καὶ τὸν δίκαιον τοῦτον, εἴγε μὴ ἦν σφόδρα φιλόθεος, καὶ τοῦτο λογίσασθαι· ὅτι ὁ μὲν πατὴρ διὰ τὸ περὶ ἐμὲ φίλτρον οἴκοθεν ἐξανέστη, καὶ συνηθείας παλαιᾶς ὑπερεῖδε, καὶ πάντων ἀνώτερος γενόμενος μέχρι τούτου παρεγένετο, καὶ σχεδὸν εἰπεῖν, δι' ἐμὲ ἐν ἀλλοτρίᾳ τὸν βίον κατέλυσεν· ἐγὼ δὲ οὐδὲ μετὰ τὸν θάνατον τὴν ἴσην αὐτῷ ἀμοιβὴν ἀποδοῦναι σπουδάζω, ἀλλὰ καταλιπὼν μετὰ τῆς συγγενείας τοῦ πατρὸς τὸν αὐτοῦ τάφον, ἀπελεύσομαι; ἀλλ' ὅμως οὐδὲν τούτων αὐτοῦ ἀπαμβλῦναι τὴν ὁρμὴν ἴσχυσεν· ἀλλὰ πάντα εὔκολα αὐτῷ, καὶ ῥᾷστα φαίνεσθαι ἐποίει τὸ περὶ τὸν θεὸν φίλτρον. ἐπεὶ κἀκεῖνο ἂν ἐνενόησεν, εἴγε ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς τὰ καθ' ἑαυτὸν ἐπιτρέψαι ἐβούλετο· ἐν ἡλικίᾳ, λέγων, τοιαύτῃ, καὶ λοιπὸν πρὸς γῆρας ἔσχατον ἐλαύνων ποῦ ἀπελεύσομαι; οὐ τὴν ἀ-

piebat Deus: nempe ut terram relinqueret, quam inhabitarat tanto tempore, & omnem cognationem, & totam patris domum, iretque nesciens & ignorans quorsum. Non enim dixit ei, in quam regionem transferre eum vellet, sed mandato indefinito pium Patriarcham exercuit. *Veni* enim, inquit, *in terram quam monstravero tibi.* Cogita, quæso, dilecte, quam sublimem animum requirebat hoc mandatum: qui plane nulla vel affectione, vel consuetudine impediri potuerit. Si enim nunc post tanta religionis incrementa, multi adeo sunt consuetudini suæ alligati, ut potius multa, etsi necessitas urgeat, omniaque ferre velint, quam loca mutare in quibus prius habebant domicilium: id quod non solum a vulgaribus hominibus fieri videmus, sed etiam ab iis qui e medio tumultu fugere, & monasticam vitam delegerunt: quanto magis verisimile erat justum illum ad hoc mandatum tardiorem fore? Egredere, inquit, & relinque cognatos, & domum paternam, & veni in terram quam monstravero tibi. Quem non turbarent verba ista? neque locum, neque regionem certam ei designat, sed indefinito præcepto mentem explorat justi. Nam si quis alius, & e vulgo fuisset, is qui mandatum accepit, dixisset utique: Esto, præcipis, ut relinquam terram quam inhabito, cognationem, domum paternam: quare non etiam locum declaras, in quem me proficisci jubes, ut certiorem me reddas quantum sit iter agendum? Unde enim nosse valeam hac, quam relinquo, uberiorem & præstantiorem illam esse? At justus nihil horum vel dixit, vel cogitavit: sed respiciens ad magnitudinem eorum quæ imperata erant, iis quæ in manibus habebat, incerta præferebat. Atqui si non tam generosum spiritum, nec tam philosophicam mentem habuisset, nec didicisset per omnia Deo parendum esse; fuisset tamen ei & aliud etiam ipsum non parvum impedimentum, nempe mors patris. Scitis enim multos sæpenumero propter sepulcra cognatorum in illis locis mori deligere, ubi parentes eorum mortui & sepulti sunt.

Quantum sit patriam suam relinquere.

4. Verisimile igitur erat & justum hunc, nisi Deum plurimum amasset, talia potuisse cogitare. Ecce pater propter suum in me amorem, e domo sua profectus, pristinas consuetudines despexit, & contemtis omnibus huc usque venit; quasi diceret: Propter me in aliena terra vita defunctus est: ego autem non daturus sum operam, ut post mortem par ei reddam, sed relicto cum cognatione patris sepulcro, hinc abeam? Atqui nihil horum alacritatem ejus remorari potuit: sed omnia levia & facilia ei repræsentabat suus in Deum amor. Fortassis & illud mente tractasset, siquidem humanis rationibus res suas moderari voluisset. In hac ætate, qua nunc ad postremam senectam tendo, quorsum abiturus sum?

Non fratrem mecum ducens, neque cognatos mecum habens, sed ab omnibus consanguineis sequestratus, quomodo solitarius & peregrinus, in terram alienam pergam, nescius ubi errandi finis futurus sit? Quod si medio in itinere contingat me vita defungi, quæ tantæ miseriæ fuerit utilitas? quis me mortuum curabit senem, peregrinum, carentem civitate, carentem domo? Fortassis uxor vicinos exorabit, ut commiserationem quamdam in me exhibeant, & justa ex collatitia stipe faciet. Quanto satius fuerit, ut ipse brevi quod superest tempore, B hîc residens vitam terminem, quam si senex hinc & inde vager, & omnium scommatis incessar, qui neque in ætate illa quietus vivam, sed loca locis mutans, nullibi subsistam? Cæterum justus iste nihil horum cogitavit, sed præcipienti obedire festinavit. Sed forte dixerit quispiam: Ad incitamentum satis fuit ei, *Veni in terram quam tibi monstravero, & faciam te in gentem magnam, & benedicam te.* Verum istuc ipsum, nisi pius fuisset, satis erat ad reddendum eum segniorem, & ad obedientiam magis cunctabundum. C Nam si unus aliquis e vulgo fuisset, dicere potuisset: quare me peregre proficisci jubes, & in alienam terram abducis? quare si me magnum facere vis, non hic magnum facis? quare in domo paterna versantem, tua benedictione non dignaris? Quod si contingat priusquam perveniam in locum quem jubes, defatigatum me itineris laboribus perire, & vitam finire, quæ mihi ex promissis utilitas? At nihil horum vel in mente suscipiendum censuit, sed sicut fidelis servus ad solum imperium obedivit, nihil curiose quærens, nullumque aliud negotium prætexens; sed obtemperavit, certum habens, neutiquam mendacia esse Dei promissa. D *Et faciam te in gentem magnam*, inquit, *& benedicam te, & magnificabo nomen tuum, & eris benedictus.* Magnum promissionis pondus. *Faciam te*, inquit, *in gentem magnam, & benedicam te, & magnificabo nomen tuum:* non solum genti magnæ te præficiam, & nomen tuum extollam: sed & *benedicam te, & eris benedictus.* Ne putes, dilecte, meram repetitionem esse, & idem bis proferri, cum dicitur: *Benedicam te, & eris benedictus.* Tanta enim te, inquit, benedictione dignabor, ut illa in omne sæculum sit duratura. E Eris enim benedictus, ita ut omnes summi honoris loco habituri sint, si eis tecum familiaritas contingat. Vides quomodo antea & ab initio ei prædicit claritatem quam illi daturus erat. *Faciam te*, inquit, *in gentem magnam, & magnificabo nomen tuum, & benedicam te, & eris benedictus.* Idcirco

A δελφὸν ἐπιφερόμενος, οὐ τοὺς συγγενεῖς ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ· ἀλλὰ πάντων τῶν πρὸς γένος διαφερόντων μοι κεχωρισμένος, πῶς ἔρημος καὶ ξένος οὕτω τὴν ἀλλοτρίαν καταλήψομαι, οὐδὲ εἰδὼς ὅπου στήσομαι τῆς πλάνης; εἰ δὲ καὶ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν συμβῇ με καταλῦσαι τὸν βίον, τί τὸ ὄφελος τῆς τοιαύτης ταλαιπωρίας; [a] τίς με περιστελεῖ τὸν γέροντα, τὸν ξένον, τὸν ἄπολιν, τὸν ἄοικον; ἴσως ἡ γυνὴ τοὺς γείτονας παρακαλέσει συμπάθειάν τινα ἐπιδείξασθαι, καὶ ἐξ ἐράνου τινὸς καὶ συνεισφορᾶς τὰ καθήκοντα πληρώσει. καὶ πόσῳ βέλτιον αὐτὸν τὸν βραχὺν χρόνον τὸν ὑπολειπόμε-
B νον ἡμῖν εἰς ζωὴν, καθεζόμενον ἐνταῦθα καταλῦσαί με τὸν βίον, ἢ μετὰ γῆρας ὧδε κἀκεῖσε περιέλκεσθαι, καὶ τὰ παρὰ πάντων ὑπομένειν σκώμματα, ὡς οὐδὲ ἐν ἡλικίᾳ τοιαύτῃ δυνηθέντα ἐν ἡσυχίᾳ διάγειν, ἀλλὰ τόπους ἐκ τόπων ἀμείβειν, καὶ μηδαμοῦ ἵστασθαι; ἀλλὰ τούτων μηδὲν ὑπολογισάμενος ὁ δίκαιος οὗτος ὑπακούειν ἔσπευδε τῷ ἐπιτάγματι. ἀλλ' ἴσως εἴποι τις ἂν, ὅτι ἱκανὸν ἦν αὐτῷ εἰς προτροπὴν τὸ λέγειν· δεῦρο εἰς τὴν γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα, καὶ εὐλογήσω σε. τοῦτο τοίνυν αὐτὸ μάλιστα, εἰ μὴ φιλόθεος ἦν, ἤρκει ὀκνηρότερον αὐτὸν περὶ τὴν
C ὑπακοὴν ἐργάσασθαι. ἠδύνατο γὰρ εἰπεῖν, εἰ τῶν πολλῶν εἷς ἦν, ὅτι τίνος ἕνεκεν εἰς τὴν ξένην με ἀπάγεις, καὶ τὴν ἀλλοτρίαν με καταλαβεῖν κελεύεις; διὰ τί γάρ με ἐνταῦθα, εἴγε βούλει μέγαν ποιῆσαι, οὐ ποιεῖς; διὰ τί ἐπὶ τῆς οἰκίας τῆς πατρῴας διάγοντα οὐκ ἀξιοῖς τῆς σῆς εὐλογίας; ὡς εἰ συμβαίη με, πρὶν ἢ φθάσαι εἰς τὸν τόπον ἔνθα κελεύεις, κατεργασθέντα με ὑπὸ τῶν κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν καμάτων καὶ διαφθαρῆναι, καὶ τὸν βίον καταλῦσαι, τί μοι τὸ ὄφελος τῶν ἐπηγγελμένων; ἀλλ' οὐδὲν τούτων οὐδὲ εἰς ἔννοιαν λαβεῖν κατεδέξατο· ἀλλὰ καθάπερ εὐγνώμων οἰκέτης, τῷ ἐπιτάγματι μό-
D νον ὑπήκουεν, οὐ περιεργαζόμενος, οὐδὲ πολυπραγμονῶν, ἀλλ' ἐπείθετο, καὶ πεπληροφορημένος ἐτύγχανεν, ὅτι ἀψευδεῖς ἦσαν αἱ τοῦ θεοῦ ἐπαγγελίαι. καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα, καὶ εὐλογήσω σε, καὶ μεγαλυνῶ τὸ ὄνομά σου, καὶ ἔσῃ εὐλογημένος. μέγας τῆς ὑποσχέσεως ὁ ὄγκος. ποιήσω σε, φησιν, εἰς ἔθνος μέγα, καὶ εὐλογήσω σε, καὶ μεγαλυνῶ τὸ ὄνομά σου. οὐ μόνον ἔθνει σε μεγάλῳ ἐπιστήσω, καὶ τὸ ὄνομά σου μέγα ἀπεργάσομαι, ἀλλὰ καὶ εὐλογήσω σε, καὶ ἔσῃ εὐλογημένος. μὴ νομίσῃς, ἀγαπητὲ, ταυτολογίαν εἶναι τὸ εἰρημένον τὸ, καὶ εὐλογήσω σε, καὶ ἔσῃ εὐλογημένος. τοσαύτης σε, φησιν, εὐλογίας ἀξιώσω, ὡς παντὶ τῷ αἰῶνι συμπα-
E ρεκτείνεσθαι αὐτήν. ἔσῃ γὰρ εὐλογημένος, ὡς ἕκαστον ἀντὶ μεγίστης τιμῆς [b] σπουδὴν ποιεῖσθαι εἰσωθεῖν ἑαυτὸν εἰς τὴν πρὸς σε οἰκειότητα. ὅρα πῶς ἄνωθεν, καὶ ἐκ προοιμίων αὐτῷ προέλεγε τὴν περιφάνειαν, ἐν ᾗ καταστήσειν αὐτὸν ἔμελλε. ποιήσω σε, φησιν, εἰς ἔθνος μέγα, καὶ μεγαλυνῶ τὸ ὄνομά σου, καὶ εὐλογήσω σε, καὶ ἔσῃ εὐλογημένος. διὰ τοῦτο καὶ οἱ Ἰουδαῖοι μέγα φρο-

[a] Τίς με περιστελεῖ. Vetus interpres, *quis me sepeliet?* Aptius vertas, *quis me curabit, quis mihi vestes componet ad sepulturam?*

[b] Savil. σπουδὴν ποιεῖσθαι εἰσαχθῆναι αὐτὸν εἰς τήν. Morel. εἰσωθεῖν ἑαυτὸν εἰς τήν. Quatuor mss. ἰσωθῆναι αὐτὸν εἰς τήν.

νοοῦντες ἐπὶ τῷ πατριάρχῃ ἐβούλοντο εἰς τὴν τούτου συγγένειαν ἑαυτοὺς εἰσωθεῖν, καὶ ἔλεγον· τέκνα τοῦ Ἀβραάμ ἐσμεν. ἀλλ' ἵνα μάθωσιν, ὅτι ἀπὸ τῶν τρόπων κακίας ἀνάξιοι τυγχάνουσι τῆς συγγενείας, φησὶ πρὸς αὐτοὺς ὁ Χριστὸς, εἰ τέκνα τοῦ Ἀβραὰμ ἦτε, τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραὰμ ἐποιεῖτε ἄν. καὶ Ἰωάννης δὲ ὁ τοῦ Ζαχαρίου ἡνίκα συνέρρεον εἰς τὸν Ἰορδάνην οἱ βαπτισθῆναι σπεύδοντες, ἔλεγε πρὸς αὐτούς· γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φεύγειν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς; ποιήσατε οὖν καρπὸν ἄξιον τῆς μετανοίας, καὶ μὴ δόξητε λέγειν, ὅτι πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ. λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι δύναται ὁ θεὸς, καὶ ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ. εἶδες πῶς μέγα αὐτοῦ τὸ ὄνομα παρὰ πᾶσιν ἦν; ἀλλὰ τέως πρὸ τῆς ἐκβάσεως τὸ φιλόθεον τοῦ δικαίου δείκνυται, πῶς τοῖς παρὰ τοῦ θεοῦ ῥηθεῖσιν ἐπίστευσε, καὶ ἅπαντα τὰ δοκοῦντα εἶναι φορτικὰ μετ' εὐκολίας κατεδέχετο. καὶ εὐλογήσω, φησὶ, τοὺς εὐλογοῦντάς σε, καὶ τοὺς καταρωμένους σε καταράσομαι· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. ὅρα θεοῦ συγκατάβασιν, καὶ πόσης αὐτῷ φιλίας δείκνυσι τεκμήριον. ἐκείνους, φησὶ, φίλους ποιήσομαι, τοὺς πρὸς σὲ γνησίως διακειμένους, καὶ ἐκείνους ἐχθροὺς, τοὺς ἐναντίως πρὸς σὲ ἔχοντας. ὅπερ σχεδὸν οὐδὲ παῖδες πρὸς πατέρας ἐπιδεῖξαι ἀνέχονται, τὸ τοὺς αὐτοὺς ποιεῖσθαι αὐτοῖς καὶ φίλους καὶ ἐχθρούς. μεγίστη οὖν, ἀγαπητὲ, ἡ περὶ τὸν πατριάρχην τοῦ θεοῦ εὔνοια. ἐκείνους, φησὶν, εὐλογήσω τοὺς εὐλογοῦντάς σε, καὶ ἐκείνους καταρῶμαι τοὺς καταρωμένους σε. καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. ἰδοὺ προσθήκη καὶ ἑτέρας φιλοτιμίας. πᾶσαι γὰρ, φησιν, αἱ φυλαὶ τῆς γῆς ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι ἐνευλογεῖσθαι σπουδάσουσι, καὶ ἀπὸ τῆς σῆς προσηγορίας σεμνότερα τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἐγκαταστήσουσιν.

Ἠκούσατε, ἀγαπητοὶ, οἷα ἐπέταξεν ὁ δεσπότης τῷ Χαλδαίῳ τῷ γέροντι, τῷ μήτε νόμον ἐγνωκότι, [a] μήτε προφήταις ἐντυχόντι, μήτε ἑτέρας διδασκαλίας τινὸς ἀπολαύσαντι. εἴδετε ὅσος τῶν ἐπιταγμάτων ὁ ὄγκος; πῶς ὑψηλῆς τινὸς καὶ νεανικῆς δεόμενος ψυχῆς πρὸς τὴν τούτων ἐκπλήρωσιν; βλέπετε λοιπὸν καὶ τοῦ πατριάρχου τὴν εὐγνωμοσύνην, ὅπως ἡμῖν ἡ γραφὴ φανερὰν αὐτὴν καθίστησι. καὶ ἐπορεύθη, φησὶν, Ἀβραμ καθὰ ἐλάλησεν αὐτῷ κύριος ὁ θεός· καὶ ᾤχετο μετ' αὐτοῦ Λώτ. οὐχ ἁπλῶς εἶπεν ἐπορεύθη Ἀβραμ, ἀλλὰ καθάπερ ἐλάλησεν αὐτῷ κύριος ὁ θεός. ἀκόλουθά, φησι, τῷ ἐπιτάγματι ἅπαντα διεπράξατο. εἶπεν ἀφεῖναι πάντα, καὶ συγγένειαν, καὶ οἶκον, καὶ ἀφῆκεν. εἶπεν ἐλθεῖν εἰς γῆν, ἣν οὐκ ᾔδει· κατεδέξατο. ἐπηγγείλατο ποιήσειν εἰς ἔθνος μέγα, καὶ εὐλογήσειν· ἐπίστευσεν ὅτι ἔσται καὶ τοῦτο. καὶ καθάπερ ἐλάλησεν αὐτῷ κύριος ὁ θεὸς, οὕτως ἐπορεύθη· ἀντὶ τοῦ, ἐπίστευσε τοῖς παρὰ τοῦ θεοῦ ῥηθεῖσιν, οὐδὲν ἐνδοιάσας, οὐδὲ ἀμφιβάλλων, ἀλλ' ἐστηριγμένην ἔχων τὴν διάνοιαν καὶ τὸν λογισμὸν, οὕτως ἐπορεύθη. διὸ καὶ πολ-

A & Judæi de Patriarcha superbientes volebant se in ejus familiam intrudere, & dicebant: *Filii Abraham sumus.* Sed ut discant se propter malos mores indignos esse illa familia & genere, dicit eis Christus: *Si filii Abrahæ essetis, opera Abrahæ faceretis utique.* Joan. 8. 39. Joannes quoque, Zachariæ filius, cum ad Jordanem confluerent baptizari cupientes, dicebat eis: *Progenies viperarum, quis monstravit vobis fugere a futura ira? Facite igitur fructum dignum pœnitentiæ, & ne præsumatis dicere, Patrem habemus Abraham. Dico enim vobis, quod potest Deus ex lapidibus istis excitare filios Abrahæ.* Matt. 3. 7. B Vidistis quomodo magnum apud omnes ejus nomen fuerit? sed ante eventum justi pietas monstratur, quomodo dictis Dei crediderit, & omnia quæ videbantur esse gravia, magna facilitate susceperit. *Et benedicam*, inquit, *benedicentes te, & maledicentes te maledicam, & benedicentur in te omnes tribus terræ.* Vide quomodo attemperat sermonem Deus, & quantum amicitiæ monstrat argumentum. Illos, inquit, amicos habebo, qui benevole erga te erunt affecti: & illos inimicos habebo, qui erga te contrario modo erunt affecti: C id quod vix filii erga patres faciendum putarent, ut eosdem quos illi, haberent amicos & inimicos. Maxima, dilecti, in Patriarcham Dei hæc est benevolentia. Illos enim, inquit, benedicam, qui benedicent tibi: & illos maledicam, qui maledicent tibi: *& benedicentur in te omnes tribus terræ.* Ecce & alterius liberalitatis additamentum. Omnes enim tribus terræ enitentur, ut in tuo nomine benedicantur, & res suas tua appellatione honestiores faciant.

5. Audistis, dilecti, qualia imperavit D Dominus Chaldæo seni, qui neque legem noverat, neque Prophetarum legerat vaticinia, neque ullam aliam doctrinam acceperat? Vidistis quanta præceptorum moles? quomodo ad ea perficienda, sublimi & juvenili animo habebat opus? Videte posthac & Patriarchæ probitatem, quomodo nobis eam Scriptura manifestet. 4. *Et profectus est*, inquit, *Abram, sicut loquutus est ei Dominus Deus, & ivit cum eo Lot.* Non simpliciter dixit, *Et profectus est Abram:* sed, *sicut loquutus est ei Dominus Deus.* Omnia, inquit, fecit quæ ad præceptum hoc pertinebant. E Dixit ut relinqueret omnia, & cognationem & domum; & reliquit. Dixit ut iret in terram quam nesciret: obtemperavit. Promisit Deus se facturum eum in gentem magnam, & benedicturum: credidit Abram etiam hoc eventurum. Sicut loquutus est ei Dominus, ita profectus est: id est, credidit iis quæ sibi à Deo sunt dicta, nihil fluctuans, nihil dubitans, sed firmato animo ita profectus est: idcirco & à Domino magnam

[a] Μήτε προφήταις ἐντυχόντι, *neque prophetarum legerat vaticinia.* Recte: sed posset etiam sic intelligi, *neque cum prophetis versatus fuerat.*

obtinuit gratiam. *Et ivit*, inquit, *& Lot cum eo.* Quare cum Dominus dixerit: *Egredere de terra tua, & de cognatione tua, & de domo patris tui*; hunc assumsit? Non fuit inobediens Domino: sed forte quia juveni erat patris loco præfectus: & ille ob singularem amorem, morumque suavitatem a justo divelli noluit, hac de causa Abram eum relinquere noluit: insuper eum filii loco postea habuit; præsertim, quod tam grandævus nullum adhuc haberet filium propter Saræ sterilitatem. Alioquin etiam mores adolescentis non multum a justi probitate aberant. Nam hoc ipsum quod propositis ei duobus fratribus, ipse justo adhæreret, quantæ prudentiæ fuit; dijudicare nempe & discernere cui patruorum sui curam permittere deberet? Insuper & peregrinationem eligere, honestatis morum erat indicium. Nam licet tandem in quibusdam errasse videatur, quando potiores sibi partes usurpavit, attamen vestigium justi subsequi proxime studebat. Atque ideo justus illum in socium itineris accepit, & ipse magna alacritate peregrinam vitam domesticæ prætulit. Porro ut sciamus hæc a Deo fuisse imperata Patriarchæ, non cum juvenis esset, sed jam ad senectam vergenti, quando plerique hominum ad peregrinandum segniores sunt, inquit: *Abram autem erat annorum septuaginta quinque, quando exivit ex Charran.* Vidistis quomodo nec ætas ei fuit obstaculo, neque aliud quiddam potuit eum detinere ut domi resideret: sed vicit omnia ipsius in Deum amor. Anima enim vigilans & sobria, cuncta abrumpit impedimenta, totaque fit ejus quem amat, & a nullo quod in medio difficile appareat, retardari se patitur: sed omnia præterit, nec subsistit priusquam re desiderata potiatur. Propterea & justus iste neque senectute, neque aliis pluribus causis prohiberi potuit, quin omnibus disruptis vinculis, quasi juvenis & ætate florens, quasi a nullo prohibitus, festinaret & anhelaret Domini præceptum perficere. Neque enim possibile est, ut rem fortem & egregiam quis unquam aliter faciat, nisi antea adversus omnia quæ ejusmodi conatui obsistere possunt, se armet & instruat. Hoc utique clare sciens justus ille, omnibus præteritis, non curabat vel consuetudinem, vel domum paternam, vel sepulcrum, vel senectutem ipsam: sed in hoc dumtaxat figebat mentem, quomodo implere posset quod a Domino fuerat imperatum. Et videre erat rem magno periculo plenam, hominem in provectissima senecta, cum uxore etiam ipsa ætatis provectæ, & multis famulis se alio transferre, nescium ubinam errandi futurus finis esset. Quod si quis & illud prudenter expendat, quantæ per illud tempus viarum difficultates

A λῆς εὐνοίας ἀπήλαυσε παρὰ τοῦ δεσπότου. καὶ ᾤχετο, φησὶ, καὶ Λὼτ μετ' αὐτοῦ. Τίνος ἕνεκεν, εἰπόντος τοῦ θεοῦ, ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, τοῦτον ἐπεφέρετο; οὐχὶ παρακούων τοῦ δεσπότου, ἀλλ' ἴσως ἐπειδὴ νέος ἦν, καὶ πατρὸς χώραν αὐτῷ ἐπεῖχε, κἀκεῖνος διὰ φιλοστοργίαν, καὶ τὴν τῶν τρόπων ἐπιείκειαν δυσαποσπάστως εἶχε τοῦ δικαίου, ταύτης ἕνεκεν τῆς αἰτίας οὐκ ἀνέχεται αὐτὸν καταλιπεῖν. λοιπὸν δὲ καὶ ἐν τάξει παιδὸς αὐτὸν εἶχεν, ἐν ἡλικίᾳ τοιαύτῃ παῖδας ἔχειν μὴ δυνηθεὶς διὰ τὴν τῆς Σάρας στείρωσιν. ἄλλως δὲ καὶ ὁ τρόπος τοῦ
B νέου οὐ πολὺ ἀπεῖχε τοῦ δικαίου. αὐτὸ γὰρ τοῦτο τὸ, προκειμένων τῶν δύο ἀδελφῶν προσνεῖμαι ἑαυτὸν τῷ δικαίῳ, πόσης ἦν συνέσεως, τὸ διακρῖναι καὶ δοκιμάσαι τίνι τῶν θείων δέοι τὰ καθ' ἑαυτὸν ἐπιτρέψαι; καὶ τὸ ἑλέσθαι τὴν ἀποδημίαν, καὶ αὐτὸ πάλιν δεῖγμα τῆς τῶν τρόπων ἦν κοσμιότητος. εἰ γὰρ καὶ τὸ τελευταῖον ἔν τισιν ἔδοξε διαμαρτάνειν, ἡνίκα τοῖς πρωτείοις ἐπεπήδησεν, ἀλλ' ὅμως κατ' ἴχνος τοῦ δικαίου ἐσπούδαζε πορεύεσθαι· καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ δίκαιος κοινωνὸν ἐλάμβανε τῆς ὁδοιπορίας, κἀκεῖνος μετὰ προθυμίας τῆς οἴκοι διατριβῆς τὴν ξένην προετίμησεν. εἶτα ἵνα μάθωμεν ὅτι
C οὐ νεανίσκῳ ὄντι τῷ πατριάρχῃ ταῦτα ἐπέταττεν ὁ δεσπότης, ἀλλ' ἤδη πρὸς γῆρας ἐλαύνοντι, ὅτε καὶ ὀκνηρότερον λοιπὸν οἱ πλείους τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰς ἀποδημίας διάκεινται, φησὶν, Ἀβραὰμ δὲ ἦν ἐτῶν οε', ὅτε ἐξῆλθεν ἐκ Χαῤῥάν. εἶδες πῶς οὔτε ἡ ἡλικία, οὔτε ἕτερόν τι τῶν δυναμένων αὐτὸν ἐπισπάσασθαι πρὸς τὴν οἴκοι παραμονὴν κώλυμα αὐτῷ γέγονεν, ἀλλὰ πάντων ἀνώτερος ἐγένετο ὁ τοῦ θεοῦ πόθος. ὅταν γὰρ ἡ ψυχὴ διεγηγερμένη καὶ νήφουσα ᾖ, πάντα διατέμνει τὰ κωλύματα, καὶ ὅλη γίνεται τοῦ ποθουμένου, καὶ ὑπ' οὐδενὸς τῶν ἐν μέσῳ φαινομένων δυσχερῶν διακόπτεται,
D ἀλλὰ πάντα παρατρέχει, καὶ οὐ πρότερον ἵσταται, μέχρις ἂν ἐπιτύχῃ τοῦ σπουδαζομένου. διά τοι τοῦτο καὶ ὁ δίκαιος οὗτος, καὶ ὑπὸ τοῦ γήρως, καὶ ὑπὸ ἑτέρων πλειόνων κωλύεσθαι δυνάμενος, πάντα διαῤῥήξας τὰ δεσμὰ, καθάπερ νέος καὶ σφριγῶν, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κωλυόμενος, οὕτως ἔσπευδε καὶ ἠπείγετο εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τοῦ δεσπότου τὸ ἐπίταγμα. οὐδὲ γὰρ οἷόν τέ ποτε βουληθέντα τινὰ γενναῖόν τι καὶ ἀνδρεῖον ἐπιδείξασθαι, ἑτέρως τοῦτο εἰς ἔργον ἀγαγεῖν, μὴ πρότερον αὐτὸν πρὸς ἅπαντα τὰ μέλλοντα αὐτῷ πρὸς τὴν τοιαύτην ἐγχείρησιν ἐμποδὼν ἵστασθαι παραταξάμενον. τοῦτο
E δὴ σαφῶς καὶ ὁ δίκαιος οὗτος ἐπιστάμενος, πάντα παραδραμὼν, καὶ μήτε συνήθειαν, μήτε συγγένειαν, μήτε οἰκίαν πατρικὴν, μήτε τάφον, μήτε τὸ γῆρας αὐτὸ λογισάμενος, εἰς ἐκεῖνο μόνον ἔτεινεν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, ὅπως δυνηθῇ πληρῶσαι τὸ προσταχθὲν παρὰ τοῦ δεσπότου. καὶ ἦν ἰδεῖν πρᾶγμα πολλοῦ θαύματος γέμον, ἄνθρωπον ἐν γήρᾳ βαθυτάτῳ μετὰ γυναικὸς, καὶ αὐτῆς προβεβηκυίας λοιπὸν, καὶ πλήθους οἰκετῶν μετανιστάμενον, καὶ οὐδὲ, ὅπου λήξει αὐτῷ τὰ τῆς πλάνης, εἰδότα. εἰ δέ τις κἀκεῖνο συνετῶς λογίσαιτο, πόση κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁδῶν ἡ δυσκολία ἦν·

οὐδὲ

A οὐδὲ γὰρ καθάπερ νῦν μετ' ἀδείας ἐξῆν ἐπιμίγνυσθαί τισι, καὶ οὕτως εὐκόλως τὰς ἀποδημίας ποιεῖσθαι, τῆς ἀρχῆς κατὰ τόπους οὔσης διῃρημένης, καὶ ἀναγκαζομένων τῶν διοδευόντων ἀπὸ ἀρχόντων εἰς ἄρχοντας μεταπηδᾷν, καὶ καθ' ἑκάστην σχεδὸν ἀπὸ βασιλείας εἰς βασιλείαν μεταβαίνειν. καὶ τοῦτο τοίνυν ἱκανὸν ἦν κώλυμα τῷ δικαίῳ, εἴγε μὴ πολὺν εἶχε τὸν πόθον, καὶ τὴν ἐκ τοῦ ἐπιτάγματος ὑπακοήν. ἀλλ' ὅμως καθάπερ ἀράχνην, ταῦτα πάντα διασπάσας τὰ κωλύματα, καὶ τῇ πίστει νευρωθεὶς τὸν λογισμὸν, καὶ τῷ ἀξιώματι τοῦ ἐπαγγειλαμένου πεποιθὼς, ἥπτετο τῆς ὁδοιπορίας. καὶ ἔλαβε, φησὶν, Ἀβρὰμ Σάραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ Λὼτ τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν, ὅσα ἐκτήσαντο ἐν Χαῤῥὰν, καὶ ἐξῆλθε πορευθῆναι εἰς γῆν Χαναάν. B

Ὅρα τῆς γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν, πῶς ἡμῖν ἅπαντα διηγεῖται, ἵνα διὰ πάντων μάθωμεν τοῦ δικαίου τὸ φιλόθεον. καὶ ἔλαβε, φησὶ, Σάραν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ Λὼτ τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ πάντα ὅσα ἐκτήσαντο ἐν Χαῤῥάν. οὐχ ἁπλῶς εἶπε πάντα ὅσα ἐκτήσαντο ἐν Χαῤῥὰν, ἀλλ' ἵνα μάθωμεν, ὅτι οὐδὲν τῶν ἀπὸ τῶν Χαλδαίων ἐπηγάγετο ὁ πατριάρχης, ἀλλὰ πάντων ἐκείνων τῶν πατρῴων παραχωρήσας τῷ ἀδελφῷ, C οὕτως ἐξῄει ἐκεῖνα μόνα ἐπιφερόμενος, ὅσα εἰς τὴν Χαῤῥὰν ἠδυνήθη κτήσασθαι. καὶ τοῦτο δὲ ἐποίει ὁ θαυμάσιος οὗτος, οὐχὶ περὶ πολλοῦ ποιούμενος ταῦτα, οὐδὲ ὡς φιλοχρήματος τυγχάνων, ἀλλ' ἵνα πᾶσιν ἔχῃ δεικνύναι διὰ τῆς περιουσίας αὐτοῦ τοῦ θεοῦ τὴν περὶ αὐτὸν πρόνοιαν. ὁ γὰρ ἐκ τῆς Χαλδαίων γῆς αὐτὸν ἀναστήσας, καὶ πάλιν ἐντεῦθεν μετοικισθῆναι προστάξας, αὐτὸς ἦν ὁ καὶ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ αὔξων ἐφ' ἑκάστης, καὶ ἅπασαν δυσκολίαν ἀναιρῶν· ὥστε καὶ τοῦτο αὐτὸ δεῖγμα τῆς φιλοθέου αὐτοῦ γνώμης ἐτύγχανε, τοσαῦτα ἐπιφερόμενον, οὕτω διὰ πάσης ἰέναι τῆς ὁδοῦ. D ἕκαστος γὰρ τῶν ὁρώντων εἰκότως τὴν αἰτίαν μανθάνειν ἐβούλετο τῆς τοῦ δικαίου ἀποδημίας. εἶτα πυνθανόμενος, ὅτι τοῦ θεοῦ κελεύσαντος ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν μετέστατο τὰ οἰκεῖα καταλιπὼν, δι' αὐτῶν τῶν ἔργων ἐδιδάσκετο, καὶ τὸ τῆς ὑπακοῆς τοῦ δικαίου τὸ φιλόθεον ἐμάνθανε, καὶ τὴν περὶ αὐτὸν προνοίας τοῦ θεοῦ τὴν ὑπερβολήν. καὶ ἐξῆλθε, φησὶ, πορευθῆναι εἰς γῆν Χαναάν. πόθεν ᾔδει, ὅτι εἰς τὴν Χαναναίων γῆν λήξει αὐτῷ τὰ τῆς ἀποδημίας, καίτοι τοῦ ἐπιτάγματος οὕτως ἔχοντος, ὅτι δεῦρο εἰς τὴν γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω; ἴσως ὁ θεὸς αὐτῷ καὶ τοῦτο ἐμήνυσεν, ὑποδείξας αὐτοῦ τῇ διανοίᾳ τὴν γῆν, εἰς ἣν ἐβούλετο αὐτὸν καταστῆσαι. E διὰ γὰρ τοῦτο ἡνίκα αὐτῷ ἐπέταττεν, ἀδιορίστως ἔλεγε, δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἄν σοι δείξω, ἵνα ἡμῖν ἐκκαλύψῃ τοῦ δικαίου τὴν ἀρετήν. εἶτα ἐπειδὴ τὰ παρ' ἑαυτοῦ μετὰ πολλῆς τῆς δαψιλείας εἰσήνεγκε, ταχέως καὶ αὐτὸς τὴν γνῶσιν αὐτῷ ἐνέθηκε τῆς γῆς, εἰς ἣν ἐβούλετο αὐτὸν τὴν οἴκησιν ποιήσασθαι. ἐπειδὴ γὰρ προεώρα τῆς ἀρετῆς τοῦ δικαίου τὸ μέγεθος, διὰ τοῦτο καὶ οἴκοθεν αὐτὸν ἀνέστησε, καὶ οὔτε τὸν ἀδελφὸν λαβεῖν ἐπέταξεν, ἐπειδὴ ἐβούλετο τοῦτον διδάσκαλον, νῦν μὲν τοῖς κατὰ τὴν Παλαι-

A erant: neque enim sicut nunc, licebat impavide cum aliis versari, & tam facile profectiones suscipere; cum singula loca propriis principatibus distincta essent, necesseque esset iter agentibus ab aliis ad alios principes transire, & fere quotidie de regno in regnum progredi. Erat igitur & hoc obstaculum justo, nisi tantum habuisset amoris & mandata perficiendi desiderium. Verum omnibus illis impedimentis, quasi araneæ telæ essent, disruptis, menteque fide roborata, probe fidens dignitati promittentis, iter aggressus B est. 5. *Et accepit*, inquit, *Abram Saram uxorem suam, & Lot filium fratris sui, universamque substantiam quam possederant in Charran, & exivit ut proficisceretur in terram Chanaan.*

6. Vide Scripturæ diligentiam, quomodo nobis omnia narrat, ut per omnia discamus justi pietatem ac religionem. *Accepit*, inquit, *Saram uxorem suam, & Lot, universamque substantiam quam possederant in Charran.* Non simpliciter dixit: Omnia quæcumque possederant in Charran: sed ut discamus nihil ex bonis Chaldaïcis accepisse Patriarcham, sed paternis illis om- C nibus fratri relictis, exiisse, ea solum secum ferentem quæ & in Charran possidebat. Et hoc faciebat vir admirandus, non quod illa magni faceret vel quod avarus esset: sed ut ex facultatibus illis posset omnibus testari, quanta Dei erga se fuisset providentia. Qui enim ex terra Chaldæorum eum eduxit, & iterum inde migrare jussit, ipse & substantiam illius quotidie augebat, & omnem molestiam auferebat. Itaque quod hæc secum ferret, & per totam viam sic procederet, specimen erat piæ religiosæque mentis. Quicumque D enim eum videbat, merito causam inquirebat, quare justus ille peregrinaretur. Deinde intelligens, eum jussu Dei in alienam terram, relictis propriis transire, per opera ipsa docebatur & discebat quam pia esset justi obedientia, & quam ingens Dei erga illum providentia. *Et exivit*, inquit, *ut proficisceretur in terram Chanaan.* Unde sciebat, in terra Chananæorum futurum esse suæ peregrinationis terminum; quamvis præceptum ita se haberet: *Veni in terram quam monstravero tibi?* Fortasse Deus ei & hoc significavit, indicans menti ejus E terram, in qua ipsum constituere volebat. Propterea enim cum præciperet ei, indefinite dicebat: *Veni in terram, quam monstravero tibi*, ut nobis justi virtutem detegeret. Deinde postquam ille quod suum erat abunde attulit, mox Deus ei significavit, in qua terra vellet eum domicilium habere. Quia enim eximias justi virtutes prævidebat, idcirco eum ex eo loco evocavit, & neque fratrem ut acciperet jussit: quoniam volebat hunc doctorem fieri, nunc quidem omnibus Palæstinam

incolentibus, paulo post autem etiam Ægyptiis. Vidistis quomodo non in natura, sed in voluntate & animo nostro sita sunt tam quæ ad virtutem, quam quæ ad vitia pertinent? Ecce natura quidem fratres erant, ipse Patriarcha & Nachor, voluntate autem non item. Sed ille, licet frater ad tantam virtutem pervenisset, adhuc errore præoccupatus erat: hic autem omnibus quotidie per opera ipsa monstrabat virtutis suæ secundum Deum incrementa.

Non in natura, sed in voluntate virtus & vitia sunt sita.

6. *Et venit*, inquit, *in terram Chanaan, & pertransivit Abram terram in longitudinem ejus, usque ad locum Sychem, ad quercum excelsam.* Docet nos Scriptura locum regionis, in quo nunc justus domicilium collocat. Deinde, ut sciamus quomodo se illic res habebant, inquit: *Chananæi autem tunc inhabitabant terram.* Neque hoc simpliciter & absque causa beatus Moses assignavit, sed ut discamus etiam illinc mentem Patriarchæ philosophicam. Quia cùm loca illa præoccupata essent a Chananæis, cogebatur quasi vagus & peregrinus, & quasi abjectus & vilis homo diversari, sine ullo forte hospitio. Attamen neque illud moleste ferebat, neque dicebat: Quid hoc est? Egone qui tanto cum honore, & tanta cum familia agebam in Charran, nunc cogor sicut civitate carens, & peregrinus, & advena obambulare, idque gratiæ loco ducere, & quietem in vili quærere diversorio, & neque hoc invenire possum, sed in tabernaculis & tuguriolis versari, aliasque miserias ferre cogit me necessitas. Hoccine est, quod dicebat: *Veni, & faciam te in gentem magnam?* Pulcra scilicet præludia, quid suave posthac exspectandum? At nihil tale dicebat justus, neque fluctuabat, sed integra mente & perfecta fide, bene fidens Dei promissis, immoto perstitit animo, unde statim & supernam consolationem accipere meruit.

Moralis exhortatio.

7. Verum ne sermonem producamus longius, hic ei finem imponamus; illud unum orantes caritatem vestram, ut mentem justi illius imitemini. Etenim absurdissimum esset, si cum justus ille de terra in terram vocatus, tantam præ se tulerit obedientiam, & neque senectus, neque alia quæ enumeravimus præpedimenta, neque temporum difficultas, neque ulla alia, quæ remorari ipsum posse videbantur, ad obediendum tardiorem eum facere potuerint; sed omnibus vinculis ruptis, cucurrerit & festinaverit senex, quasi juvenis resumtis viribus, cum uxore, & fratris filio, & famulis, ut perficiens opere quod sibi a Deo demandatum erat; nos autem qui non de terra in terram vocamur, sed de terra in cælum, non eamdem quam ille justus alacritatem obediendo exhibeamus, sed frigidas plerumque & inutiles prætexamus causas: & neque nos promissorum magnitudo, neque visibilium rerum vilitas, neque quod

A στὴν ἅπασι γενέσθαι, μετὰ βραχὺ δὲ καὶ τοῖς κατὰ τὴν Αἴγυπτον. Εἶδες πῶς οὐκ ἐν τῇ φύσει, ἀλλ' ἐν τῇ προαιρέσει τῆς γνώμης τῆς ἡμετέρας κεῖται, καὶ τὰ τῆς ἀρετῆς, καὶ τὰ τῆς κακίας; ἰδοὺ γὰρ κατὰ μὲν τὴν φύσιν ἀδελφοὶ ἐτύγχανον ὅ τε πατριάρχης, καὶ ὁ Ναχώρ, κατὰ δὲ τὴν προαίρεσιν οὐκ ἔτι· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν καίτοι τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς τοσαύτην ἀρετὴν φθάσαντος, ἔτι τῇ πλάνῃ προκατείληπτο, οὗτος δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐδείκνυ δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἅπασι τῆς κατὰ θεὸν αὐτοῦ ἀρετῆς τὴν ἐπίδοσιν. Καὶ ἦλθε, φησιν, εἰς γῆν Χαναὰν, καὶ διώδευσεν Ἀβραὰμ τὴν γῆν εἰς τὸ μῆκος αὐτῆς, ἕως τοῦ τόπου τοῦ Συχὲμ ἐπὶ τὴν δρῦν τὴν
B ὑψηλήν. Διδάσκει ἡμᾶς ἡ γραφὴ τὸ μέρος τῆς χώρας, εἰς ὃ νῦν τὴν κατοίκησιν ποιεῖται ὁ δίκαιος. Εἶτα, ἵνα μάθωμεν ὅπως διέκειτο ἐπὶ τὰ αὐτόθι, φησὶν, Οἱ δὲ Χαναναῖοι τότε κατῴκουν τὴν γῆν. Οὐχ ἁπλῶς τοῦτο ἐπεσημήνατο πάλιν ὁ μακάριος Μωϋσῆς, ἀλλ' ἵνα μάθωμεν καὶ ἐντεῦθεν τὴν φιλόσοφον γνώμην τοῦ πατριάρχου, ὅτι τῶν τόπων ἔτι προκατειλημμένων ὑπὸ τῶν Χαναναίων, ἠναγκάζετο καθάπερ ἀλήτης καὶ ξένος, καὶ ὡς εἷς τῶν εὐτελῶν καὶ ἀπερριμμένων, ὡς ἔτυχε καταλύειν, οὐδὲ καταγωγὴν ἴσως εὐπορῶν. Καὶ ὅμως οὐδὲ οὕτως ἐδυσχέρανεν, οὐδὲ εἶπε, Τί τοῦτο; ὁ μετὰ
C τοσαύτης τιμῆς καὶ θεραπείας διάγων ἐν τῇ Χαῤῥὰν, νῦν ἀναγκάζομαι, ὡς ἄπολις, καὶ ξένος, καὶ ἔπηλυς, ἐν χάριτος μέρει περιϊέναι, καὶ καταγωγὴν εὐτελοῦς ἐπιζητεῖν ἀνάπαυσιν, καὶ οὐδὲ οὕτως ἐπιτυχεῖν δύναμαι αὐτοῦ, ἀλλ' ἐν σκηναῖς καὶ καλύβαις με διάγειν ἀνάγκη, καὶ τὰς ἄλλας ἁπάσας φέρειν ταλαιπωρίας. Τοῦτό ἐστιν ὅλον ὃ ἔλεγε, Δεῦρο, καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα; πῶς μοι καλὰ τὰ προοίμια· τί χρηστὸν ἔστι προσδοκῆσαι λοιπόν; Ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἠνέσχετό τι τοιοῦτον εἰπεῖν ὁ δίκαιος, οὐδὲ ἐνδοιάσαι· ἀλλ' ὁλοκλή-
D ρῳ τῇ διανοίᾳ, καὶ τελείᾳ τῇ πίστει θαῤῥήσας ταῖς τοῦ θεοῦ ὑποσχέσεσιν ἀκλινῆ διηνεκῶς εἶχε τὸν λογισμόν· δι' ὃ καὶ ταχέως ἠξιώθη τῆς ἄνωθεν παραμυθίας.

Ἀλλ' ἵνα μὴ εἰς πολὺ μῆκος ἐκτείνωμεν τὴν διδασκαλίαν, ἐνταῦθα στήσαντες καταπαύσωμεν τὸν λόγον, ἐκεῖνο παρακαλέσαντες ὑμῶν τὴν ἀγάπην, μιμήσασθαι τοῦ δικαίου τούτου τὴν γνώμην. Καὶ γὰρ ἂν εἴη τῶν ἀτοπωτάτων, εἰ ὁ μὲν δίκαιος οὗτος ἀπὸ γῆς εἰς γῆν καλούμενος τοσαύτην ἐπεδείξατο τὴν ὑπακοὴν, καὶ οὔτε τὸ γῆρας, οὔτε τὰ ἄλλα, ἅπερ ἀπηριθμησάμεθα, κωλύματα, οὔτε ἡ τῶν καιρῶν δυσκολία, οὔτε ἄλλο τι
E τῶν ἐπισχεῖν αὐτὸν δυναμένων ἴσχυσεν ὀκνηρότερον αὐτὸν περὶ τὴν ὑπακοὴν καταστῆσαι, ἀλλὰ πάντα διαῤῥήξας τὰ δεσμὰ ἔτρεχε, καὶ ἠπείγετο ὁ γέρων, καθάπερ νέος σφριγῶν, μετὰ τῆς γυναικὸς, καὶ τοῦ ἀδελφιδοῦ καὶ τῶν οἰκετῶν εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ ἐπιταχθέν· ἡμεῖς δὲ οὐκ ἀπὸ γῆς εἰς γῆν καλούμενοι, ἀλλ' ἀπὸ γῆς εἰς τὸν οὐρανὸν, οὐδὲ τὴν αὐτὴν τῷ δικαίῳ προθυμίαν περὶ τὴν ὑπακοὴν ἐπιδειξόμεθα, ἀλλὰ ψυχρὰς πολλάκις καὶ ἀνονήτους [a] προβαλλόμεθα αἰτίας, καὶ οὔτε τὸ μέγεθος τῶν ἐπαγγελιῶν, οὔτε τὸ εὐτελὲς τῶν

[a] Περιβαλλόμεθα ἀπολογίας. Sic quidam mss.

ὁρωμένων, ὅτι γήϊνα καὶ πρόσκαιρα, οὔτε τὸ τοῦ καλοῦντος ἀξίωμα ἐφέλκεται ἡμᾶς· ἀλλὰ τοσαύτην ἐπιδεικνύμεθα τὴν ῥαθυμίαν, ὡς προτιμᾷν τῶν ἀεὶ μενόντων τὰ πρόσκαιρα, καὶ τὴν γῆν τοῦ οὐρανοῦ, [a] καὶ τὰ μηδέποτε τέλος λαβεῖν δυνάμενα τῶν πρὶν ἢ φανῆναι ἀφιπταμένων. μέχρι γὰρ πότε, εἰπέ μοι, οὕτως ἂν μεμήναμεν περὶ τὴν τῶν χρημάτων συλλογήν; τίς ἡ λύσσα τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑπὸ τῆς χαλεπῆς ἐπιθυμίας πολιορκεῖσθαι, καὶ μηδέποτε κόρον λαμβάνειν, ἀλλὰ καὶ τῶν μεθυόντων χαλεπώτερον διακεῖσθαι; καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι, ὅσῳ ἂν πλείονα πίνωσι τὸν ἄκρατον, τοσούτῳ μᾶλλον ἐκκαίονται πρὸς τὸ δίψος, καὶ χαλεπωτέραν τὴν κάμινον ἀνάπτουσιν· οὕτω δὴ καὶ οὗτοι τῇ τυραννίδι τῆς τῶν χρημάτων ἐπιθυμίας ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότες οὐδέποτε ἵστανται τῆς ἐπιθυμίας· ἀλλ' ὅσῳ ἂν πλείονα περιβάλλωνται, τοσούτῳ μᾶλλον αἴρεται ἡ φλὸξ, καὶ σφοδροτέρα ἡ κάμινος ἀνάπτεται. οὐχ ὁρῶμεν τοὺς πρὸ ἡμῶν, ὅτι μετὰ τὸ ἅπασαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν οἰκουμένην περιβαλέσθαι, γυμνοὶ καὶ ἔρημοι ἐντεῦθεν ἀνηρπάσθησαν, τοσοῦτον μόνον ἀπολαύσαντες, ὅσον δίκας ἐκεῖ καὶ εὐθύνας ὑπὲρ ἁπάντων ἀπαιτεῖσθαι; καὶ τὰ μὲν τῆς οὐσίας πολλάκις διενείμαντο διάφοροι· τὰ δὲ ὑπὲρ τούτων ἁμαρτήματα αὐτὸς μόνος ἐπιφερόμενος ἄπεισι, τὰς ὑπὲρ τούτων κολάσεις μετὰ πολλῆς τῆς ἀγανακτήσεως ὑπέχων, καὶ οὐδεμίαν οὐδαμόθεν παραμυθίαν εὑρεῖν δυνάμενος. τίνος οὖν ἕνεκεν, εἰπέ μοι, οὕτως ἀμελῶς πρὸς τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν διακείμεθα, καὶ ὡς περὶ ἀλλοτρίας οὕτω βουλευόμεθα περὶ τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς; οὐκ ἀκούεις τοῦ Χριστοῦ λέγοντος, τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; καὶ πάλιν, τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; μὴ γὰρ ἔχεις τι ταύτης ἀντάξιον; κἂν τὴν οἰκουμένην ὅλην εἴπῃς, οὐδὲν ἐρεῖς. τί γὰρ ὄφελος, καθάπερ ὁ Χριστὸς εἶπε, πάντα τὸν κόσμον κερδῆσαι, τὴν δὲ ψυχὴν ζημιωθῆναι, ἧς ἡμῖν οἰκειότερον οὐδέν; ταύτην οὖν τὴν οὕτω τιμίαν, τὴν οὕτως ὀφείλουσαν ἡμῖν εἶναι περισπούδαστον, ταύτην οὕτω περιορῶμεν καθ' ἑκάστην ἡμέραν σπαραττομένην, καί ποτε μὲν ὑπὸ τῆς τῶν χρημάτων ἐπιθυμίας πολιορκουμένην, ποτὲ δὲ ὑπὸ ἀσελγείας καταξαινομένην, ἄλλοτε δὲ ὑπὸ θυμοῦ καταισχυνομένην, καὶ διαφόρως ὑφ' ἑκάστου τῶν παθῶν κατατεινομένην, καὶ οὐδεμίαν ὀψὲ γοῦν ποτε περὶ αὐτὴν πρόνοιαν ποιησόμεθα; καὶ τίς ἀξιώσει ἡμᾶς λοιπὸν συγγνώμης, ἢ ἐξαιρήσεται τῆς ἐπικειμένης κολάσεως; δι' ὃ, παρακαλῶ, ὡς ἔτι καιρὸν ἔχομεν, ἀποσμήχωμεν αὐτῆς τὸν ῥύπον διὰ δαψιλοῦς ἐλεημοσύνης, καὶ σβέσωμεν διὰ ταύτης τὴν πυρὰν τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων. πῦρ γὰρ, φησι, φλογιζόμενον ἀποσβέσει ὕδωρ, καὶ ἐλεημοσύναις ἀποκαθαίρονται ἁμαρτίαι. οὐδὲν γὰρ, οὐδὲν ἕτερον οὕτως ἐξελέσθαι ἡμᾶς δυνήσεται τῆς τοῦ πυρὸς γεέννης, ὡς ἡ περὶ ταύτην δαψίλεια. ἂν ταύτην ἐπιδειξώμεθα κατὰ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ δοθέντας νόμους, μηδὲν πρὸς ἐπι-

terrenæ illæ sint & momentaneæ, neque vocantis dignitas adeo attrahat: sed adeo simus negligentes, ut præferamus momentanea semper manentibus, terram cælo, ea quæ avolant antequam habeantur, iis quæ nunquam finem accipere possunt. Quousque enim, dic quæso, ita insaniemus in colligendis pecuniis? quæ rabies cogit quotidie a tam molesta concupiscentia infestari, & nunquam satiari, sed deterius habere quam qui sunt ebrii? Nam sicut illi tanto magis mero se distendunt, tanto magis flagrant siti, & caminum succendunt graviorem; ita nimirum & isti qui sese tyrannidi avaritiæ subjecerunt, nullum concupiscendi finem faciunt: sed quanto plura affluunt, tanto magis flamma crescit, & caminus ardet validius. Non videmus quod ii qui ante nos fuere, quamvis propemodum totius orbis domini essent, nudi & solitarii ex hac vita abrepti sunt, hoc solum inde consequuti quod rationes & pœnæ pro omnibus illic ab eis exigendæ sint? Et quidem sæpenumero diversi facultates eorum inter se distribuerunt: peccata autem ex illis contracta, ipse solum secum auferens, abscedit, & pro iis magnæ indignationis supplicia sustinens, consolatione undique destituitur. Quare igitur, dic oro, tam negligentes salutis nostræ, ita segniter animæ nostræ consulimus, quasi aliena esset, & non nostra? Non audis Christum dicentem: *Quam dabit homo commutationem pro anima sua?* Et iterum: *Quid prodest homini si totum mundum lucretur, animæ autem suæ detrimentum patiatur?* Num quidpiam habes huic æquiparandum? Etiamsi totum orbem dixeris, nihil dices. Quæ enim utilitas, sicut dixit Christus, totum mundum lucrifacere, animæ autem detrimentum pati, qua nihil nobis magis proprium? Verum eam quæ tam preciosa est, cujus tantam curam agere debemus, ut nihil illi præferri debeat, sic despicimus, ut quotidie discerpatur, & interdum ab avaritia obsideatur, aliquando a luxuria laceretur, interdum ab ira confundatur, & a singulis affectibus multifariam vexetur: & nullam vel sero tandem illius geramus solicitudinem. Quis nos posthac dignabitur venia, & ab imminente supplicio eripiet? Idcirco obsecro, ut dum tempus habemus, detergamus ejus sordes largis eleemosynis, & illis peccatorum nostrorum flammam exstinguamus. *Ignem enim, inquit, ardentem exstinguet aqua, peccatum vero eleemosynis purgatur.* Nihil enim prorsus perinde nos eximere potest a gehenna ignis, atque largitas eleemosynæ. Istam si præstiterimus secundum leges a Domino traditas, nempe nihil ad

Matt. 16. 26.

Eccli. 3. 33.

[a] Καὶ τὰ μηδέποτε τέλος &c. Sic omnes omnino mss. & editi; ita ut verisimile sit ita Chrysostomum dixisse, & hac stupenda ἐναλλαγῇ usum fuisse; debuerat enim dicere, καὶ τῶν μηδέποτε τέλος λαβεῖν δυναμένων, τὰ πρὶν φανῆναι ἀφιπτάμενα.

ostentationem facientes, sed ob amorem in Deum, poterimus & peccatorum nostrorum maculas abluere, & divinam misericordiam assequi, gratia & miserationibus unigeniti filii ejus, cui cum Patre & sancto Spiritu, sit gloria, imperium & honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA XXXII.

Gen. 12. 7. *Et visus est Dominus Abræ, & dixit ei: Semini tuo dabo terram hanc, & exstruxit ibi altare Domino, qui visus est ei.*

1. MULTUS & immensus in iis quæ paulo ante sunt lecta, thesaurus latet, dilectissimi, & opus est intenta mente, sobriaque & vigilanti ratione, ita ut nihil eorum quæ in brevibus verbis latent, nos prætereat. Nam propter hoc & misericors Deus non facili & perfunctoria lectione voluit nobis omnia quæ in Scripturis continentur, manifesta & perspicua esse, ut excussa somnolentia nostra vigilantiâ multâ utentes decerpamus utilitatem. Solent enim ea quæ labore & inquisitione aliqua inveniuntur, magis infigi nostræ menti: ea vero quæ facile inveniuntur, citius e corde nostro avolare. Obsecro igitur ne simus negligentes, sed excitemus mentem nostram, & penitus in ipsam Scripturarum profunditatem intueamur, ut majori inde lucro accepto, domum redire liceat. Est enim Ecclesia Dei mercatus quidam spiritualis medicorumque officina animabus: & par est, ut sicut qui ad nundinas veniunt, inde multis mercibus collectis redeamus: vel quasi e medici domo, receptis quæ morbis nostris congruunt medicamentis, exeamus. Non enim ideo quotidie confluimus, ut dumtaxat conventus fiant simpliciter: sed propterea congregamur, ut unusquisque pharmaco suis affectibus congruenti suscepto, domum concedat. Quomodo enim non fuerit absurdissimum, nos a puerulis nostris ad ludum literarium missis quotidie petere, quid discendo profecerint, & adjecerint; neque enim sineremus eos frustra, & absque utilitate in ludum ire, nisi fructum ampliorem inde consequutos videremus; nos autem qui justam ætatem habemus, & in spirituales scholas ventitamus, non par illis studium exhibere, maxime cum hæc in lucrum & salutem animarum spectent? Igitur obsecro, ut seipsum quotidie scrutetur unusquisque, quid ex hodierna, quid ex proxima lectione utilitatis retulerit, ut ne videamur & nos temere atque frustra adesse. Quod autem hoc nos culpa immunes reddat; offerimus enim quidquid nostri

Cur noluerit Deus claram esse Scripturam.

A δεῖξιν διαπραττόμενοι, ἀλλὰ διὰ τὸν περὶ τὸν θεὸν πόθον, δυνησόμεθα καὶ τὸν ἡμαρτημένων ἡμῖν τὸν ῥύπον ἀπονίψασθαι, καὶ τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας ἀξιωθῆναι, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς τοῦ μονογενοῦς αὐτοῦ υἱοῦ, μεθ᾽ οὗ αὐτῷ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ. λβʹ.

Καὶ ὤφθη κύριος τῷ Ἀβραμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην. B *καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ κυρίῳ τῷ ὀφθέντι αὐτῷ.*

ΠΟΛΥΣ ὁ θησαυρὸς καὶ ἄφατος, ἀγαπητοὶ, ἐν τοῖς πρόσφατιν ἀναγνωσθεῖσι, καὶ δεῖ συντεταμένης διανοίας, καὶ λογισμοῦ νήφοντος καὶ διεγηγερμένου, ὥστε μηδὲν ἡμᾶς παραδραμεῖν τῶν ἐγκεκρυμμένων τοῖς βραχέσι τούτοις ῥήμασι. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ὁ φιλάνθρωπος θεὸς οὐκ αὐτόθεν, καὶ ἐκ ψιλῆς ἀναγνώσεως πάντα τὰ ἐν ταῖς γραφαῖς κείμενα εὐσύνοπτα καὶ δῆλα ἡμῖν τυγχάνειν συνεχώρησεν, ἵνα τὴν νωθείαν ἡμῶν διεγείρῃ, καὶ πολλὴν τὴν ἀγρυπνίαν ἐπιδειξάμενοι, C οὕτω τὴν ἐξ αὐτῶν ὠφέλειαν καρπωσώμεθα. εἴωθε γάρ πως τὰ μὲν μετὰ πόνου καὶ ζητήσεως εὑρισκόμενα μᾶλλον ἐμπήγνυσθαι ἡμῶν τῇ διανοίᾳ· τὰ δὲ μετ᾽ εὐκολίας, θᾶττον ἀφίπτασθαι τῆς καρδίας τῆς ἡμετέρας. μὴ τοίνυν ῥαθυμῶμεν, παρακαλῶ, ἀλλὰ διεγείρωμεν ἡμῶν τὸν λογισμὸν, καὶ πρὸς τὸ βάθος αὐτὸ τῶν γεγραμμένων ὁλοσχερῶς κατοπτεύσωμεν, ἵνα δυνηθῶμεν κερδάναντές τι πλέον ἐντεῦθεν, οὕτως οἴκαδε ἐπανελθεῖν. καὶ γὰρ πανήγυρίς ἐστι πνευματικὴ τοῦ θεοῦ ἡ ἐκκλησία, καὶ ἰατρεῖόν ἐστι ψυχῶν· καὶ δεῖ καθάπερ εἰς πανήγυριν παραγινομένους, πολλὴν τὴν εὐπορίαν ἐντεῦθεν συλλέξαντας οὕτως ἐπανιέναι, καὶ καθάπερ εἰς D ἰατρεῖον ἀπαντῶντας τὰ κατάλληλα τοῖς ὑποκειμένοις πάθεσι φάρμακα λαβόντας ἐξιέναι. οὐ γὰρ διὰ τοῦτο καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν συνεδρεύομεν, ἵνα τὰς πρὸς ἀλλήλους συντυχίας ἁπλῶς ποιησάμενοι, οὕτως ἀπανιόντες διαλυθῶμεν· ἀλλ᾽ ἵνα ἕκαστός τι τῶν χρησίμων μαθὼν, καὶ πρὸς τὸ ἐνοχλοῦν πάθος τὴν ἰατρείαν δεξάμενος, οὕτως ἐντεῦθεν ἀναχωρήσῃ. πῶς γὰρ οὐκ ἂν εἴη τῶν ἀτοπωτάτων, τὰ μὲν παιδία τὰ ἡμέτερα εἰς διδασκαλεῖον ἀποστέλλοντας, καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἀπαιτεῖν παρ᾽ E αὐτῶν προσθήκην τινὰ τῶν μαθημάτων, καὶ οὐκ ἄν ποτε ἀνασχοίμεθα ἁπλῶς καὶ εἰκῇ ταῦτα βαδίζειν ἐκεῖσε, εἰ μὴ ἴδωμεν καρπούμενά τι πλέον· ἡμᾶς δὲ τοὺς εἰς μέτρον ἡλικίας φθάσαντας, καὶ εἰς τὸ πνευματικὸν τοῦτο διδασκαλεῖον παραγινομένους, μὴ τὴν ἴσην ἐκείνοις σπουδὴν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ ταῦτα ἔνθα εἰς τὴν τῆς ψυχῆς σωτηρίαν τὸ κέρδος διαβαίνει; ἕκαστος τοίνυν ἡμῶν, παρακαλῶ, ἑαυτὸν καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν διερευνάσθω, τί μὲν ἐκ τῆς ἡμερινῆς ἐκέρδανε διαλέξεως, τί δὲ ἐκ τῆς ἐπιούσης, ἵνα μὴ δόξωμεν καὶ ἡμεῖς εἰκῆ, καὶ ἁπλῶς ἐνταῦθα παραγίνεσθαι. ὅτι δὲ τοῦτο ἡμᾶς μὲν πάσης αἰτίας ἀφίησι· τὰ γὰρ καθ᾽ ἑαυτοὺς ἅπαντα

εἰσφερόμεθα, καὶ οὐδὲν τῶν εἰς δύναμιν παραλιμπάνομεν· τοῖς δὲ ἀγανακτοῦσι, καὶ μετ' ἀκριβείας μὴ προσέχουσι, καὶ καρποῦσθαί τι πλέον μὴ βουλομένοις μείζονος αἴτιον κατακρίσεως γίνεται· ἄκουσον τοῦ Χριστοῦ λέγοντος πρὸς μὲν τὸν καταχώσαντα τὸ τάλαντον· πονηρὲ δοῦλε, ἔδει σε τὸ ἀργύριόν μου καταβαλεῖν ἐπὶ τοὺς τραπεζίτας, καὶ ἐγὼ ἂν ἐλθὼν ἀπῄτησα αὐτὸ μετὰ τόκου· περὶ δὲ τῶν Ἰουδαίων, εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσιν. ἀλλὰ νῦν ἡμεῖς οὐ τοῦτο σκοποῦμεν, εἰ ἔξω τῶν ἐγκλημάτων ἐσμὲν, ἀλλὰ τὴν ὑμετέραν ἐπιθυμοῦμεν προκοπὴν, καὶ ἀκρωτηριάζεσθαι ἡμῖν ἡγούμεθα τὰ τῆς εὐφροσύνης, κἂν μυριάκις αὐτοὶ ὦμεν ἀνεύθυνοι, εἰ μὴ καὶ ὑμεῖς ἀξίαν τῶν πόνων τῶν ἡμετέρων τὴν σπουδὴν ἐπιδείξησθε. αὕτη γὰρ ἡμῶν τῆς εὐφροσύνης ἡ ὑπόθεσις, τὸ ὁρᾶν ὑμῶν τὴν ἐν τοῖς πνευματικοῖς ἐπίδοσιν. καὶ οἶδα μὲν ὅτι διὰ τὴν τοῦ θεοῦ χάριν συνέσεως πεπληρωμένοι ὄντες, δυνήσεσθε καὶ ἄλλους νουθετεῖν· ἀλλὰ κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον ἐπαναμιμνήσκων ὑμᾶς, καὶ διεγείρων ὑμῶν τὸν ζῆλον καὶ τὴν προθυμίαν, ταῦτα συνεχῶς παραινῶ, βουλόμενος ὑμᾶς τελείους καὶ ἀπηρτισμένους γενέσθαι. οὐ μικρὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτὸ δεῖγμα ποιοῦμαι τῆς κατὰ θεὸν ὑμῶν προκοπῆς, τὸ μετὰ τοσαύτης προθυμίας καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐνταῦθα παραγίνεσθαι, καὶ ἀκορέστως ἔχειν περὶ τὴν πνευματικὴν διδασκαλίαν, ὥσπερ γὰρ ἡ περὶ τὴν σωματικὴν τροφὴν ὄρεξις ὑγιείας ἂν εἴη μεγίστης σημεῖον· οὕτως ἡ περὶ τὴν πνευματικὴν διδασκαλίαν ἐπιθυμία τῆς κατὰ ψυχὴν ὑγιείας τεκμήριον ἂν εἴη ἐναργέστατον. διά τοι τοῦτο κἀγὼ εἰδὼς ὑμῶν τὸν πόθον, καὶ ὅτι κἂν μυριάκις παρατείνω τὴν διδασκαλίαν, οὐδὲ οὕτως ἐμπλῆσαι ὑμῶν δύναμαι τὴν ἐπιθυμίαν, καὶ κόρον ἐμποιῆσαι τῆς τροφῆς ταύτης τῆς πνευματικῆς, οὐ παύομαι κατὰ δύναμιν τὴν ἐμὴν, ἅπερ ἂν ἡ τοῦ θεοῦ χάρις παρέχῃ, εἰς ὠφέλειαν ὑμετέραν ταῦτα ἐφ' ἑκάστης ὑμῖν παρατιθεὶς, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν θείων γραφῶν διδάγματα ἐναποτιθέμενος ταῖς ὑμετέραις διανοίαις.

Φέρε οὖν καὶ σήμερον τὸν φιλάνθρωπον δεσπότην παρακαλέσαντες ὁδηγῆσαι ἡμῶν τὴν γλῶσσαν πρὸς τὴν τῶν ζητουμένων εὕρεσιν, τὴν συνήθη παραθῶμεν ὑμῖν διδασκαλίαν, αὐτὰ πρότερον τὰ ἀναγνωσθέντα προθέντες ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης· καὶ ὤφθη, φησὶ, κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀβραμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ. οὐ καλῶς ἔλεγον ἐξ ἀρχῆς, ὅτι πολὺς ὁ θησαυρὸς ἐναπόκειται τοῖς βραχέσι τούτοις ῥήμασιν; ἰδοὺ γὰρ εὐθέως ξένον καὶ καινὸν τὸ προοίμιον τῶν εἰρημένων. καὶ ὤφθη, φησὶ, κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀβραμ. πρῶτον τοῦτο εὑρίσκομεν ἐν τῇ γραφῇ νῦν τὸ ῥηθὲν, ὅτι ὤφθη· οὔτε γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀδὰμ, οὔτε ἐπὶ τοῦ Ἀβελ, οὔτε ἐπὶ τοῦ Νῶε, οὔτε ἐπ' ἄλλου τινὸς ταύτῃ ἐχρήσατο τῇ λέξει ἡ θεία γραφή. τί οὖν ἐστι τὸ εἰρημένον, καὶ ὤφθη, φησί; καὶ πῶς ἑτέρωθι λέγει, οὐδεὶς ὄψεται τὸν θεὸν, καὶ ζήσεται; τί οὖν ἂν εἴποιμεν νῦν τῆς γραφῆς λεγούσης ὅτι ὤφθη; πῶς ὤφθη τῷ δικαίῳ; ἆρα αὐτὴν τὴν οὐσίαν εἶδεν; οὐχί· μὴ γένοιτο. ἀλλὰ τί; οὕτως ὤφθη, ὡς αὐτὸς οἶδε μόνος, καὶ ὡς ἐκεί-

A est officii, & nihil prorsus quod nostræ sit facultatis prætermimus; quod vero iis qui nobis succensent, nec occurrunt, nec dicta diligenter auscultant, majoris condemnationis sit occasio; audi Christum dicentem ei qui talentum defoderat: *Serve nequam, oportebat te pecuniam meam apud numularios deposuisse, & veniens ego repetiissem eam cum usura;* Matt. 25. 26. de Judæis autem: *Si non venissem, & loquutus fuissem eis, peccatum non habuissent, nunc autem excusationem non habent.* Joan. 15. 22. Cæterum nos nunc non hoc curamus, ut prorsus crimine careamus, & in nullo arguamur, sed vestrum B profectum videre cupimus, & nostram lætitiam imminui arbitramur, etiam quantumvis innoxii ipsi simus, nisi & vos studium laboribus nostris dignum exhibueritis. Hæc enim nostræ lætitiæ materia est, si vestra in spiritualibus incrementa videamus. Et scio quidem vos per gratiam Dei tantum pollere intellectu, ut & alios valeatis exhortari, sed secundum beatum Paulum, memoriam vestram refrico, Rom. 15. 15. & provoco vestrum zelum animique studium, subinde hæc admonens, & cupiens vos perfectos & absolutos esse. Non enim mediocre argumentum mihi C est hoc vestri in divinis profectus, quod tanta alacritate quotidie huc conveniatis, & spirituali doctrina expleri non possitis. Nam quemadmodum corporalis cibi appetitus, indicium est optimæ valetudinis: ita desiderium spiritualis doctrinæ, manifestissimum argumentum est animæ bene valentis. Quapropter & ego bene conscius vestri desiderii, quod scilicet quantumvis producam sermonem, non possim vel sic explere desiderium, & alimento spirituali vos satiare, non desisto pro mea virili, ea quæ Dei gratia suppeditat, in vestram utilitatem quotidie vobis propo- D nere, & divinæ Scripturæ doctrinam mentibus vestris inserere.

2. Age igitur & hodie misericordem Deum obsecremus, ut linguam nostram dirigat ad inveniendum quod quærimus, & pro more nostro vobis afferamus doctrinam, propositis primum his quæ lecta sunt caritati vestræ. 7. *Et visus est*, inquit, *Dominus Abræ. Et dixit ei.* Nonne bene dicebam ab initio, latere in paucis illis verbis magnum thesaurum? Ecce enim statim rarum & admirabile procemium: *Et visus est*, inquit, *Dominus Deus Abræ.* E Hoc primum invenimus in Scriptura nunc dictum, quod visus sit. Neque enim Scriptura divina verbo hoc usa est, cum de Adam, vel de Abel, vel de Noë, vel de alio quopiam loquuta est. Quid igitur est quod dicitur: *Et visus est?* Et quomodo alibi dicit: *Nullus videbit Deum, & vivet?* Exod. 33. 20. Quid igitur dicemus nunc Scriptura dicente: *Et visus est?* Quomodo visus est justo? Num ipsam substantiam vidit? Non, absit. Sed quid? Sic visus est, ut ipse solus scit, & ut illi possibi-

Deus quomodo videatur. le erat videre. Solers enim cum sit sapiens & misericors Dominus noster, se humanæ attemperat naturæ, & semetipsum iis qui se antea digne præparaverunt, ostendit. Idque demonstrat per Prophetam, dicens: *Ego visiones multiplicavi, & in manibus Prophetarum assimilatus fui.* (Ose. 12. 1. Isai. 6. 1.) Quoniam & Isaias vidit eum sedentem: hoc autem Deo indignum: Deus enim non sedet. Qui enim potest, cum sit incorporea, & interitui non obnoxia natura? Et Daniel quoque vidit eum, ut antiquum dierum: Zacharias autem aliter eum contuitus est. (Dan. 7. 22. Zach. 1.) Sed & Ezechiel aliter; unde dicebat: *Ego visiones multiplicavi*: hoc est, unicuique apparui pro sua dignitate. Et nunc quoque, quia justum a domo ejus evocarat, & jusserat in alienam ire terram, in quam cum venisset, tamquam vagus agebat & peregrinus; utpote Chananæis illic adhuc habitantibus; inquirens ubi domicilium collocare ipsum conveniret, bonus Dominus consolari eum, & ejus firmare alacritatem volens, ut ne torpesceret, neque dubitaret de promissione jam sibi facta, qua dixit: *Veni huc, & faciam te in gentem magnam*: quandoquidem diversa a promissione videbat fieri, & se obambulare uti abjectum & vilem, & omni præsidio destitutum, neque habentem ubi diverteret: ut igitur mentem ejus excitet, inquit: *Et visus est Dominus Abræ, & dixit ei: Semini tuo dabo terram hanc.* Est & hæc pollicitatio magna, & similis illi per quam eum a domo evocarat. Dixerat enim: *Magnificabo nomen tuum*: propterea nunc iterum dicit: *Semini tuo dabo terram hanc.* Nam cum jam senex esset justus, filioque careret ob Saræ sterilitatem, promittit se ei, qui ex ipso nasciturus sit, terram daturum. Misericordiam Dei hîc, oro, considera, quomodo cum præsciret justi virtutem, vult eum omnibus manifestum facere, & in lucem efferre quasi margaritam aliquam ante occultam. Unde cum promissiones promissionibus adjunxisset, iterum parvam moram trahit & differt, ut hac potissimum ratione Patriarchæ pietas monstretur, quia res secus quam promittebantur evenire videns beatus ille, non inquietus erat, nec impatiens, nec turbabatur, sed immotum habebat animum, certus ea quæ semel a Deo sibi promissa fuerant, rata & firma fore. Paulatim vero perscrutemur singula, ut sic solertem optimi Dei sapientiam, simulque curam quam erga justum hunc declaravit, & Patriarchæ in Dominum amorem addiscamus. *Et visus est*, inquit, *Dominus Abræ.* Quomodo visus est? Sicut ipse Deus solus scit, & ille videre potuit. Non enim hoc dicere desinam, quandoquidem modum ignoro: audio enim solum Scripturam dicentem: *Et visus est Dominus Deus Abræ, & dixit ei: Semini tuo dabo terram hanc.* Memores

A νῷ δυνατὸν ἦν ἰδεῖν. εὐμήχανος γὰρ ὢν ὁ σοφὸς καὶ φιλάνθρωπος ἡμῶν δεσπότης, καὶ συγκαταβαίνων τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει, τοῖς ἀξίως προπαρεσκευασμένοις ἑαυτὸν ἐμφανίζει. καὶ τοῦτο δείκνυσι διὰ τοῦ προφήτου λέγων, ἐγὼ ὁράσεις ἐπλήθυνα, καὶ ἐν χερσὶ προφητῶν ὡμοιώθην. ἐπεὶ καὶ Ἡσαΐας εἶδεν αὐτὸν καθήμενον. τοῦτο δὲ ἀνάξιον θεοῦ. θεὸς γὰρ οὐ κάθηται. πῶς γὰρ ἡ ἀσώματος ἐκείνη καὶ ἀνώλεθρος φύσις; καὶ ὁ Δανιὴλ πάλιν εἶδεν αὐτὸν ὡς παλαιὸν ἡμερῶν. καὶ ὁ Ζαχαρίας ἑτέρως αὐτὸν ἐθεάσατο, καὶ Ἰεζεκιὴλ πάλιν ἄλλως. διὰ τοῦτο οὖν ἔλεγεν, ἐγὼ ὁράσεις ἐπλήθυνα, B ἀντὶ τοῦ, πρὸς τὴν ἑκάστου ἀξίαν οὕτως ὤφθην. καὶ νῦν οὖν ἐπειδὴ ἀνέστησε τὸν δίκαιον οἴκοθεν, καὶ προσέταξεν εἰς τὴν ἀλλοτρίαν ἐλθεῖν, παραγενόμενος δὲ, καθάπερ ἀλήτης καὶ ξένος, οὕτω περιῄει, τῶν Χαναναίων ἔτι κατοικούντων, ἐπιζητῶν ὅπου τὴν κατοίκησιν αὐτὸν ποιήσασθαι προσῆκεν· ὁ ἀγαθὸς δεσπότης παραμυθήσασθαι αὐτὸν βουλόμενος, καὶ νευρῶσαι αὐτοῦ τὴν προθυμίαν, ὥστε μὴ ναρκῆσαι, μηδὲ ἐνδοιάσαι πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν τὴν ἤδη γεγενημένην πρὸς αὐτὸν, ὅτι δεῦρο, καὶ ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα. καὶ γὰρ ἐναντία τῇ ἐπαγγελίᾳ ἑώρα τὰ γινόμενα ὁ δίκαιος, καὶ ὡς ἕνα τῶν C εὐτελῶν καὶ ἀπερριμμένων, καὶ ἀπροστατεύτων ἑαυτὸν περιϊόντα, καὶ οὐδὲ ὅπου καταχθῆναι ἔχοντα· ἵν' οὖν διεγείρῃ αὐτοῦ τὸν λογισμόν, φησι, καὶ ὤφθη κύριος τῷ Ἀβραμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην. τέως ἡ ὑπόσχεσις μεγάλη, καὶ ἀκόλουθος τῇ ἐπαγγελίᾳ, δι' ἧς οἴκοθεν αὐτὸν ἀνέστησεν. εἶπε γὰρ, μεγαλυνῶ τὸ ὄνομά σου· διὰ τοῦτο νῦν φησι πάλιν, τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην. ἐπειδὴ γὰρ ἐν γήρᾳ τυγχάνων ὁ δίκαιος ἄπαις ἦν, διὰ τὴν τῆς Σάρρας στείρωσιν, ἐπαγγέλλεται αὐτῷ τῷ ἐξ αὐτοῦ τικτομένῳ τὴν γῆν παρασχεῖν. καὶ σκόπει μοι θεοῦ φιλανθρω- D πίαν, πῶς προειδὼς τοῦ δικαίου τὴν ἀρετὴν, βούλεται πᾶσι κατάδηλον αὐτὸν ποιῆσαι, καὶ καθάπερ μαργαρίτην τινὰ κρυπτόμενον οὕτω φανερὸν ἀπεργάσασθαι. καὶ ἐπαγγελίας ἐπαγγελίαις συνάψας, καὶ μεγάλας τὰς ὑποσχέσεις ποιησάμενος, πάλιν μικρὸν διαναβάλλεται, ἵνα ταύτῃ μάλιστα δειχθῇ τοῦ πατριάρχου τὸ φιλόθεον, ὅτι καὶ ἐναντία τῶν ὑποσχέσεων ὁρῶν τέως ἐκβαίνοντα τὰ πράγματα ὁ μακάριος, οὐκ ἐθορυβεῖτο οὐδὲ διεταράττετο, ἀλλ' ἀκίνητον εἶχε τὸν λογισμὸν, πεπεισμένος ὅτι δὴ τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ ἅπαξ αὐτῷ ἐπαγγελθέν- E τα, βέβαια καὶ πάγια τυγχάνει. ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ἅπαντα διερευνησώμεθα, ἵν' οὕτω μάθωμεν καὶ τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ τὴν εὐμήχανον σοφίαν, καὶ τὴν κηδεμονίαν, ἣν περὶ τὸν δίκαιον ἐπεδείκνυτο, καὶ τοῦ πατριάρχου τὸ φίλτρον τὸ περὶ τὸν δεσπότην. καὶ ὤφθη, φησὶ, κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀβραμ. πῶς ὤφθη; ὡς αὐτὸς ὁ θεὸς μόνος οἶδε, καὶ ὡς ἐκεῖνος ἰδεῖν ἠδύνατο. οὐ γὰρ παύομαι τοῦτο λέγων, τὸν δὲ τρόπον ἀγνοῶ, ἀκούω δὲ μόνον τῆς γραφῆς λεγούσης, ὅτι ὤφθη κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀβραμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύ-

τὴν. ἀκριβῶς μνημονεύετε τῶν παρὰ τοῦ θεοῦ ὑποσχέσεων γινομένων, ἵν' ὅταν ἴδητε διαφόροις περιστάσεσι τὸν δίκαιον περιπίπτοντα, μάθητε αὐτοῦ τῆς φιλοσοφίας τὴν ὑπερβολὴν, καὶ τῆς ἀνδρείας τὸ στερρὸν, καὶ τοῦ περὶ τὸν θεὸν φίλτρου τὸ βέβαιον καὶ ἀκίνητον, καὶ ἐκ τῶν τῷ δικαίῳ τούτῳ συμβάντων παιδεύησθε, μηδέποτε νομίζειν ἔργον θεοῦ ἐγκαταλείψεως εἶναι, ἐπειδὰν ἴδητέ τινα τῶν ἐναρέτων πειρασμοῖς, ἢ ἑτέραις τισὶ θλίψεσι βιωτικαῖς περιπεπτωκότα· ἀλλ' ἐννοοῦντες τῶν οἰκονομιῶν τοῦ θεοῦ τὸ διάφορον, παραχωρῆτε τὰ πάντα αὐτοῦ τῇ ἀκαταλήπτῳ προνοίᾳ. εἰ γὰρ καὶ τὸν δίκαιον τοῦτον οὕτω φιλόθεον ὄντα, τοσαύτην ὑπακοὴν ἐπιδειξάμενον, συγχωρεῖ τοιούτων πειραθῆναι, ὧν αὐτίκα μάλα εἴσεσθε, οὐχὶ περιορῶν τὸν αὐτοῦ θεράποντα, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις ἅπασι βουλόμενος αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν ἐκκαλύψαι· καὶ γὰρ ἔθος αὐτῷ τοῦτο ἐφ' ἑκάστῳ τῶν δικαίων ποιεῖν· καὶ ὅσοι περὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θείων γραφῶν ἐστε φιλότεχνοι, δυνήσεσθε ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς καταμανθάνοντες, οὕτως εὑρεῖν αὐτὸν οἰκονομοῦντα τῶν αὐτοῦ δούλων τὴν ζωήν· πῶς οὐκ ἂν εἴη ἐσχάτης ἀγνωμοσύνης τὸ νομίζειν ἐγκαταλείψεως εἶναι τὴν τοιαύτην συγχώρησιν, οὐ πολλῆς δὲ μᾶλλον κηδεμονίας, καὶ τῆς ἀφάτου φιλανθρωπίας τοῦτο μέγιστον ποιεῖσθαι σημεῖον; δεικνὺς τοίνυν τὴν ὑπερβάλλουσαν δύναμιν αὐτοῦ, δύο ταῦτα ἐντεῦθεν κατασκευάζει, καὶ τῶν δούλων αὐτοῦ τὴν ὑπομονὴν, καὶ τὴν ἀνδρείαν ἅπασι φανερὰν καθίστησι, καὶ τῆς προνοίας αὐτοῦ τὸ εὐμήχανον καὶ μεταξὺ τῶν δεινῶν αὐτῶν, καὶ μετὰ τὸ ἀπογνωσθῆναι σχεδὸν τὰ πράγματα, τότε πρὸς ὃ βούλεται μεθίστησιν, οὐδὲν ὑπὸ τῆς ἐν μέσῳ δυσκολίας γενομένης ἐμποδιζόμενος. καὶ ὤφθη, φησὶ, κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀβραμ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην. μεγάλη ἡ ὑπόσχεσις, καὶ ποθεινὴ μάλιστα τῷ δικαίῳ. ἴστε γὰρ ὅπως οἱ ἐν γήρᾳ φθάσαντες, μάλιστα καὶ ἐν ἀπαιδίᾳ τὸν ἅπαντα διάγοντες χρόνον, ἐπιθυμοῦσι παίδων. τῆς ὑπακοῆς τοίνυν αὐτῷ τὴν ἀμοιβὴν διδοὺς ὁ δεσπότης, καὶ ὅτι ἀκούσας, ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, οὐχ ὑπερέθετο, οὐκ ἀνεβάλλετο, ἀλλ' ὑπήκουσε τῷ ἐπιτάγματι, καὶ εἰς ἔργον ἤγαγε τὸ προσταχθὲν, φησι, τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην.

Σκόπει πῶς διὰ τοῦ ῥήματος ἀνέστησεν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ ἀρκοῦσαν αὐτῷ τῶν καμάτων παρέσχε τὴν ἀντίδοσιν. διά τοι τοῦτο καὶ ὁ δίκαιος τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδεικνύμενος εὐθέως ἐπὶ εὐχαριστίαν τρέπεται. καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ, φησι, θυσιαστήριον τῷ κυρίῳ τῷ ὀφθέντι αὐτῷ. ὅρα φιλοθέου γνώμης τεκμήριον· καὶ αὐτὸν τὸν τόπον, ἔνθα τῆς ὁμιλίας ἠξιώθη τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ, ἀφιέρωσε, καὶ τὴν εὐχαριστίαν τὴν κατὰ δύναμιν ἐπεδείξατο. τοῦτο γάρ ἐστιν, ᾠκοδόμησε θυσιαστήριον, ἀντὶ τοῦ, εὐχαρίστησεν ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελθέντων. καὶ καθάπερ ἄνθρωποι πολλάκις ὑπὸ φίλτρου κινούμενοι, καὶ οἰκίας οἰκοδομοῦσιν, ἔνθα ἂν τοῖς γνησίως περὶ αὐτοὺς διακειμένοις συντυγχάνωσι, πολλάκις δὲ πολλοὶ, καὶ πόλεις ἔστησαν, καὶ τὰς [a] ἐπονομασίας αὐταῖς ἐκ τῆς

[a] Unus, καὶ τὰς ἐπωνυμίας.

A estote promissionum quæ a Deo factæ sunt, ut cum audieritis justum variis casibus jactari, discatis quanta fuerit philosophia instructus, quam solida fortitudine, quam firmo & immoto in Deum amore, & ex iis quæ justo illi contigerunt, erudiamini, ut ne existimetis, eum derelictum esse a Deo, si quando videritis probum aliquem tentationibus vel aliis hujus vitæ afflictionibus vexari; sed cogitantes multiplicem dispensationum Dei varietatem, omnia incomprehensibili ejus providentiæ relinquatis. Nam si justum illum tam pium, tantamque præ se fe- B rentem obedientiam permittit tali modo tentari, quo statim bene scietis: non despiciens famulum suum, sed aliis omnibus volens illius detegere virtutem: solet enim ita cum justis omnibus agere, & quotquot divinarum lectionum estis studiosi, poteritis ex superioribus discere & invenire, eum ita famulorum suorum vitam dispensare; quomodo igitur non extremæ fuerit improbitatis existimare, Deo hæc concedente justum C derelictum fuisse, & non potius inde magnæ providentiæ ingentisque clementiæ signum sumere? Ostendens igitur eminentem ipsius virtutem, hæc duo præstat, servorum suorum patientiam fortitudinemque palam facit omnibus, & providentiæ suæ sapientiam etiam in mediis periculis difficultatibusque summis ostendit: nam cum prope deploratæ sint res, tunc quorsum vult, dirigit omnia, neque aliquid difficultatis in medio est quod impedire queat. *Et visus est*, inquit, *Dominus Deus Abræ, & dixit ei: Semini* D *tuo dabo terram hanc.* Magna & desiderabilis promissio, præsertim justo. Scitis enim, quomodo qui jam provectæ senectutis sunt, & omnem vitam absque liberis transegerunt, optant liberos. Itaque Dominus obedientiæ mercedem ipsi præbens, quia mox ut audivit: *Egredere de terra tua*; non moras traxit, non distulit; sed obedivit imperanti, & quod imperatum erat mox fecit, inquit: *Semini tuo dabo terram hanc.*

Non deseruntur a Deo ii, quos sinit affligi.

3. Vide quomodo per hoc verbum mentem ejus erigit, & sufficientem ei E tribuit laborum mercedem. Proinde & justus gratum exhibens animum, statim ad gratiarum actionem convertitur. *Et exstruxit illic*, inquit, *altare Domino, quem viderat.* Vide piæ mentis specimen. Et locum ipsum, ubi colloquio cum Deo dignatus fuerat, consecravit & gratiarum actionem pro viribus declaravit. Hoc enim quod dicit, *Exstruxit altare*, idem est, quod gratias de promissis egit. Et sicut homines nonnunquam amicitia movet ut ibi domos ædificent, ubi cum germanis & sinceris amicis versantur & colloquuntur, & multi quoque sæpe civitates etiam condiderunt, quibus ex occa-

sione congressus cum amicis nomina indidere: ita & justus ille, ubi visionem Dei assequutus est, *Exstruxit altare Domino quem viderat*, 8. *& discessit inde.* Quid est, *& discessit inde?* Quia Deo locus ille consecratus & Deo sanctificatus erat, *discessit inde, & transiit in montem versus Orientem Bethel, & erexit ibi tabernaculum suum.* Tumultuarium, inquit, domicilium fecit. Vide quomodo erat frugalis, & luxum fugiebat, quomodo tam expeditus, ut cum uxore & famulis tam facile migraret. Audiant viri, audiant mulieres. Nam sæpe in villam tantum exire volentes, multa molimur, valdeque occupati sumus, eo quod plurima nobiscum trahamus, quæ non solum non sunt nobis usui, sed & supervacanea, & inutilia, & pompæ gratiâ apparata, quæ nobiscum ducimus & circumferimus. Verum justus ille non sic egit; sed quia Dominus dignatus est cum ipso colloquium habere, locum consecravit, altare exstruxit, ac magna facilitate alio migravit. 8. *Et erexit illic tabernaculum suum in Bethel juxta mare & Aggæ, versus Orientem. Et ædificavit*, inquit, *ibi altare Domino, & invocavit in nomine Domini.* Vide quomodo per omnia religiosam mentem præ se fert. Illic enim ob promissionem sibi a Deo factam aram exstruxit, & loco consecrato discessit: hic autem quia tabernaculum fixerat, iterum *ædificavit*, inquit, *altare Domino, & invocavit in nomine*

Ubique adorandus Deus.

Domini. Vidisti mentem bene institutam, & sapientiæ deditam? vidisti quomodo quod scribens admonuit admirabilis orbis doctor beatus Paulus, dicens: *In omni loco levantes sanctas manus*; id Patriarcha prius opere complevit, in singulis locis altaria erigens, & Domino gratias agens?

1. Tim. 2. 8.

Sciebat enim, sciebat manifeste, nihil aliud requirere ab humano genere Deum universi, post innumera & ineffabilia beneficia sua, quam animum gratiarum actioni studentem, & accepta beneficia confitentem. Cæterum videamus, quomodo & hinc justus migrat. 9. *Et discessit*, inquit, *Abram, & profectus castrametatus est in solitudine.* Vide iterum religiosam ejus mentem & sapientiæ studiosam. Iterum, inquit, discessit, castrametatusque est in solitudine. Quare illinc discessit? Forte videbat quibusdam incolis non placere suum adventum: proinde eximiam suam mansuetudinem declarans, & quomodo tranquillitatem magni faceret, ac ne cum ullo aliquid haberet negotii, in solitudinem se transfert. *Profectus*, inquit, *castrametatus est in solitudine.* Aliena dictione usa est divina Scriptura. Nam quemadmodum in bellis solemus dicere, ita & de justo hîc dicit, quod castrametatus sit, ut ostendat expeditum fuisse Patriarcham, sicut milites qui facile nunc huc, nunc illuc

A τῆς ἐπιτηδείων συντυχίας ἐπέθηκαν· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὁ δίκαιος οὗτος, ἔνθα τῆς ὀπτασίας τῆς τοῦ θεοῦ ἠξιώθη, τὸ θυσιαστήριον ᾠκοδόμησε κυρίῳ τῷ ὀφθέντι αὐτῷ, καὶ ἀπέστη, φησὶν, ἐκεῖθεν. τί ἐστι, καὶ ἀπέστη ἐκεῖθεν; ὡς ἱερωμένου λοιπὸν τοῦ τόπου, καὶ τῷ θεῷ ἀνατεθέντος, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ μετῆλθεν εἰς ἕτερον τόπον, φησὶν, εἰς τὸ ὄρος κατὰ ἀνατολὰς Βεθὴλ, καὶ ἔστησεν ἐκεῖ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ. ἐσχεδιασμένην, φησὶ, τὴν οἴκησιν ἐποιήσατο. ὅρα πῶς ἦν ἀπέριττος, πῶς ἦν εὔζωνος, ὡς μετά τε γυναικὸς καὶ οἰκετῶν οὕτως εὐκόλως μετανίστασθαι. ἀκουέτωσαν ἄνδρες, ἀκουέτωσαν γυναῖκες. B καὶ γὰρ πολλάκις εἰς ἀγρὸν ἐξιέναι δεόμενοι, μυρίας ἐπινοοῦμεν μηχανὰς, καὶ πολλὰ καὶ διάφορα πραγματευόμεθα, διὰ τὸ πολλὰ ἐπισύρεσθαι καὶ μὴ τῆς χρείας γίνεσθαι μᾶλλον, ἀλλὰ τὰ περιττὰ καὶ ἀνόνητα, καὶ φαντασίας ἕνεκεν ἡμῖν ἐσπουδασμένα, ταῦτα μεθ᾽ ἑαυτῶν ἄγειν καὶ περιάγειν. ἀλλ᾽ οὐχ ὁ δίκαιος οὗτος. ἀλλὰ τί; ἐπειδὴ ἀξιωθεὶς τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ ὁμιλίας, τὸν τόπον ἀφιέρωσε, καὶ θυσιαστήριον ᾠκοδόμησε, μετέστη μετὰ πάσης εὐκολίας ἑτέρωθι, καὶ ἔστησεν ἐκεῖ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, ἐν Βεθὴλ κατὰ θάλασσαν, καὶ Ἀγγαὶ κατὰ ἀνατολάς· καὶ ᾠκοδόμησε κἀκεῖ θυσιαστήριον τῷ κυρίῳ, καὶ ἐπεκαλέσατο ἐπὶ τῷ C ὀνόματι κυρίου. ὅρα πῶς διὰ πάντων δείκνυσιν ἑαυτοῦ τὴν φιλόθεον γνώμην. ἐκεῖ μὲν γὰρ διὰ τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ γεγενημένην αὐτῷ ὑπόσχεσιν τὸ θυσιαστήριον ᾠκοδόμησε, καὶ τὸν τόπον ἀφιερώσας ἀνεχώρησεν. ἐνταῦθα δὲ ἐπειδὴ τὴν σκηνὴν ἐπήξατο, πάλιν ᾠκοδόμησέ, φησι, θυσιαστήριον τῷ κυρίῳ, καὶ ἐπεκαλέσατο ἐπὶ τῷ ὀνόματι κυρίου. εἶδες γνώμην φιλόσοφον; εἶδες ὅπερ γράφων παρῄνεσεν ὁ θαυμαστὸς τῆς οἰκουμένης διδάσκαλος ὁ μακάριος Παῦλος λέγων· ἐν παντὶ τόπῳ ἐπαίροντας ὁσίους χεῖρας· τοῦτο προλαβὼν ὁ πατριάρχης διὰ D τῶν ἔργων ἐπλήρου, καθ᾽ ἕκαστον τόπον θυσιαστήριον οἰκοδομῶν, καὶ τὰς εὐχαριστίας ἀναφέρων τῷ δεσπότῃ. ᾔδει γὰρ, ᾔδει σαφῶς, ὡς οὐδὲν ἕτερον ἐπιζητεῖ παρὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὁ τῶν ὅλων θεὸς μετὰ τὰς μυρίας καὶ ἀφάτους αὐτοῦ εὐεργεσίας, ὡς εὐχάριστον γνώμην, καὶ τὸ εἰδέναι χάριν ὁμολογεῖν ὑπὲρ τῶν ὑπηργμένων. ἀλλ᾽ ἴδωμεν πάλιν, πῶς καὶ ἐντεῦθεν ὁ δίκαιος μετανίσταται. καὶ ἀπῆρέ, φησιν, Ἄβραμ, καὶ πορευθεὶς ἐστρατοπέδευσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ. ὅρα πάλιν τὴν φιλόθεον αὐτοῦ γνώμην, καὶ τὴν φιλοσοφίαν τὴν πολλήν. πάλιν, φησὶν, ἐντεῦθεν ἀνεχώρησε, καὶ ἐστρατοπέδευ- E σεν ἐν τῇ ἐρήμῳ. τίνος ἕνεκεν ἀπῆρεν ἐκεῖθεν; ἴσως ὁρῶν τινας τῶν οἰκητόρων οὐκ ἀρεσκομένους αὐτοῦ τῇ παρουσίᾳ. διά τοι τοῦτο δεικνὺς αὐτοῦ τῆς πρᾳότητος τὴν ὑπερβολὴν, καὶ ὅπως περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν ἡσυχίαν, καὶ τὸ πρὸς μηδένα τι ἔχειν κοινὸν, τὴν ἐρημίαν καταλαμβάνει· καὶ πορευθεὶς, φησιν, ἐστρατοπέδευσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ. ξένῃ λέξει ἐχρήσατο ἡ θεία γραφή. καθάπερ γὰρ [a] ἐπὶ τῶν πολέμων ἔθος ἐστὶ λέγειν, οὕτω καὶ νῦν εἶπεν ἐπὶ τοῦ δικαίου, ὅτι ἐστρατοπέδευσε. ἵνα δείξῃ τὸ εὔζωνον τοῦ πατριάρχου, ὅτι καθάπερ οἱ στρατιῶται μετ᾽

[a] Alii ἐπὶ τῶν πολεμίων. Et sic legisse videtur vetus interpres. ‖ Infra unus, δείξῃ τὸ εὔζωνον.

εὐκολίας

εὐκολίας νῦν μὲν ἐνταῦθα, νῦν δὲ ἐκεῖσε στρατοπεδεύονται· οὕτω δὴ καὶ ὁ δίκαιος οὗτος, καίτοι γυναῖκα ἐπιφερόμενος, καὶ τὸν ἀδελφιδοῦν, καὶ τοσούτων οἰκετῶν πλῆθος, μετὰ πλείονος τῆς εὐκολίας τὰς μεταναστάσεις ἐποιεῖτο. εἶδες βίον ἐν γήρᾳ μετὰ γυναικὸς καὶ οἰκετῶν τοσούτων εὔζωνον; ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι ἔπεισι μάλιστα τῆς γυναικὸς τὴν ἀνδρείαν. ὅταν γὰρ ἐννοήσω τῆς φύσεως τῆς γυναικείας τὴν ἀσθένειαν, καὶ λογίσωμαι ὅπως μετ' εὐκολίας ἅμα τῷ δικαίῳ τὰς μεταναστάσεις ἐποίει, οὔτε αὐτὴ δυσχεραίνουσα, οὔτε τῷ δικαίῳ κώλυμα γινομένη, ἐκπλήττομαι, καὶ λογίζομαι ὅτι οὐκ ἔλαττον τοῦ δικαίου καὶ αὐτὴ φρόνημα ὑψηλὸν καὶ ἀνδρεῖον ἐκέκτητο. καὶ τοῦτο μάλιστα εἰσόμεθα, ἐπιόντες τὰ ἑξῆς τῶν ἀνεγνωσμένων. εἶδες ὅτι μετὰ τὸ ἀκοῦσαι, ὅτι τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην, πῶς οὐχ ἡσύχασεν ὁ δίκαιος, ἀλλ' ἐντεῦθεν ἐκεῖ (f. ἐκεῖσε) μετέβαινε, καὶ πάλιν ἐκεῖθεν ἑτέρωθι; ἀλλ' ὅρα καὶ ἀπὸ τῆς ἐρημίας αὐτὸν πάλιν ἐλαυνόμενον, οὐχ ὑπὸ ἀνθρώπων, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ λιμοῦ. καὶ ἐγένετο, φησι, λιμὸς ἐπὶ τῆς γῆς. ἀκουέτωσαν οἱ ἁπλῶς καὶ ἀπαραφυλάκτως φθεγγόμενοι, καὶ οἰωνιζόμενοι, καὶ λέγοντες· ὅτι ἐπειδὴ ὁ δεῖνα παρεγένετο, λιμὸς γέγονε, καὶ ἐπειδὴ ὁ δεῖνα ἦλθε, τόδε συνέβη. ἰδοὺ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ δικαίου παρουσίας λιμὸς, καὶ λιμὸς βαρὺς, καὶ οὐ θορυβεῖται ὁ δίκαιος, οὐδὲ πάσχει τι ἀνθρώπινον, καὶ τῇ ἑαυτοῦ παρουσίᾳ λογίζεται τοῦ λιμοῦ τὴν αἰτίαν. ἀλλ' ἐπειδὴ εἶδε [a] τὴν φύσιν ἐλεγχομένην, καὶ ἐπεκράτησεν ὁ λιμὸς, κατέβη, φησὶν, εἰς Αἴγυπτον Ἀβραὰμ παροικῆσαι ἐκεῖ, ὅτι ἐνίσχυσεν ὁ λιμὸς ἐπὶ τῆς γῆς.

Σκόπει πῶς μακρότερα τὰ σκάμματα τῷ δικαίῳ ἐγίνετο. ᾠκονόμει γὰρ ὁ δεσπότης μὴ μόνον τοῖς τὴν Παλαιστίνην οἰκοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς κατὰ τὴν Αἴγυπτον διδάσκαλον αὐτὸν γενέσθαι, καὶ τὸ φῶς τῆς οἰκείας ἀρετῆς πᾶσι κατάδηλον ποιῆσαι. καθάπερ γὰρ φωστῆρά τινα λανθάνοντα καὶ κεκρυμμένον εἰς τὴν Χαλδαίων ἐκεῖθεν ἀνέστησεν, ἵνα τοὺς ἐν τῷ σκότει τῆς πλάνης καθημένους χειραγωγήσῃ πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας ὁδόν. ἀλλ' ἴσως εἴποι τις ἄν· καὶ τίνος ἕνεκεν οὐ τοὺς ἐν τῇ Χαλδαίων χώρᾳ παρεσκεύασε δι' αὐτοῦ πρὸς τὴν εὐσέβειαν ἀναχθῆναι; εἰκὸς μὲν ἐστι καὶ τῆς ἐκείνων σωτηρίας δι' ἑτέρων γενέσθαι τὴν πρόνοιαν· ὅμως δὲ ἄκουσον τοῦ Χριστοῦ λέγοντος, οὐκ ἔστι προφήτης ἄτιμος, εἰ μὴ ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι. ἵνα οὖν τὴν ἐπαγγελίαν εἰς ἔργον ἀγάγῃ τὴν αὐτοῦ, ἣν ἐποιήσατο λέγων, καὶ μεγαλυνῶ τὸ ὄνομά σου, διὰ τοῦτο καὶ τὸν λιμὸν συγχωρεῖ γενέσθαι, καὶ διὰ τὴν τούτου ἀνάγκην εἰς τὴν Αἴγυπτον αὐτὸν ἀφικέσθαι, ἵνα μάθωσι καὶ οἱ αὐτόθι, ὅση τοῦ ἀνδρός ἐστιν ἡ ἀρετή. καθάπερ γάρ τις δήμιος δεσμὰ περιβαλὼν, οὕτως αὐτοὺς ὁ λιμὸς ἀπὸ τῆς ἐρημίας ἀναστήσας ἐπὶ τὴν [b] Αἴγυπτον εἵλκεν. ἀλλ' ἴδωμεν λοιπὸν τὰ ἐντεῦθεν, καὶ ὅσῃ περιστάσει ὁ δίκαιος περιπέπτωκεν, ἵνα καὶ αὐτοῦ τὴν ἀνδρείαν μάθωμεν, καὶ τῆς γυναικὸς τὴν φιλόσοφον γνώμην. ἐπειδὴ γὰρ πολὺ τῆς ὁδοῦ παρῆλθον, καὶ γεγόνασι λοιπὸν πλησίον τῆς Αἰγύπτου, ἐναγώ-

castra movent: ita & justus ille, quamvis secum duceret uxorem, & fratris filium, & tantum domesticorum numerum; majori tamen facilitate migrare solebat. Vidisti frugalem & expeditam senis cum uxore & tot servis vitam? Mihi vero mirabilior videtur mulieris fortitudo. Cum enim cogito muliebris sexus infirmitatem, & animadverto quomodo tam facile & tanta alacritate cum justo peregre vadit, & subinde migrat, neque ipsa moleste fert, neque justo impedimentum affert, obstupesco, & censeo non minori quam Abram animo & fortitudine ipsam quoque præditam fuisse. Et hoc maxime sciemus, cum ea quæ consequenter lecta sunt pertractaverimus. Vidisti postquam audivit, *Semini tuo dabo terram hanc*, quomodo non quieverit justus ille, & nunc huc, nunc illuc transierit? sed vide quomodo iterum a solitudine exigitur, non ab hominibus, sed necessitate famis: 10. *Et facta est*, inquit, *fames super terram.* Audiant qui temere & incaute loquuntur & divinant dicentes, quoniam ille talis advenit, fames invaluit, quoniam ille adfuit, hæc contigerunt. Ecce etiam in adventu justi fames, & fames valida, & non turbatur justus, neque aliquid humanum patitur, neque suo adventui tribuit famis causam. Sed quia vidit naturam coarctari, & invalescere famem: *Descendit*, inquit, *in Ægyptum Abram, ut habitaret illic, quia invaluit fames super terram.*

Adversus omina.

4. Attende quomodo longiora fiunt justo stadia. Illud enim providebat Dominus, ut non solum Palæstinam incolentibus esset doctor, sed & iis qui in Ægypto erant, & virtutis ejus splendor omnibus pateret: quasi enim luminare quoddam latens & absconditum in Chaldæorum terra, illinc evocavit, ut eos qui in tenebris errorum sedebant, ad veritatis viam introduceret. Sed forte dicet aliquis: Et quare non potius ut ii, qui in Chaldæa erant, ad veram religionem venirent, per ipsum effecit? Verisimile quidem est, illorum salutem per aliorum providentiam procuratam fuisse: attamen audi Christum dicentem: *Non est Propheta sine honore, nisi in patria sua.* Ut igitur opere impleret promissionem quam illi fecerat, dicens: *Et magnificabo nomen tuum*; propterea & famem oriri permittit, & cogente necessitate in Ægyptum eum ire compellit, ut discerent & incolæ quanta viri virtus esset. Nam fames quasi lictor, ceu vinculis injectis, ita vi e deserto in Ægyptum eos abstraxit. Sed videamus quæ hinc sequantur, & in quantas difficultates justus inciderit: ut & ejus fortitudinem discamus, & uxoris illius sapientiæ studiosam mentem. Postquam igitur multo itinere processerant, & proxime Ægyptum erant,

Matt. 13. 57.

a Τὴν φύσιν ἐλεγχομένην, naturam devictam, sive prostratam, coarctatam, quæ non tulisset fructus solitos, vox ἐλέγχειν hoc usu frequentatur apud Chrysostomum.

b Alii Αἴγυπτον τότε βιαίως μεθεῖλκεν.

A justus angore mentis afflictus est, &, ut ita dicam, de vita sua timens & tremens alloquitur uxorem suam. 11. *Factum est*, inquit, *quando Abram appropinquabat, ut intraret in Ægyptum, dixit Saræ uxori suæ: Scio quod formosa sis mulier.* 12. *Futurum itaque est ut cum te viderint Ægyptii, dicant: Ista est uxor ejus: & occident me, te autem servabunt. Dic igitur, Soror ejus sum, ut mihi propter te bene sit, & vivat anima mea propter te.* Vidisti ex verbis, in quanto angore & metu consti-

B tutus fuerit justus: neque tamen turbabatur animo, neque cogitans intra se, dicebat: Quid hoc est? num derelicti sumus? num decepti sumus? num nos providentia sua destituit Dominus? num ille qui dixit: *Magnificabo te, & semini tuo dabo terram hanc*: nos ita relinquit nunc ut de extremis timeamus, & in manifestum incidamus periculum? Nihil horum vel in mentem admittendum existimavit justus, sed unum hoc curabat, quomodo arte aliqua excogitata posset famis remedium ac consolationem invenire, & Ægyptiorum manus effugere.

C *Scio*, inquit, *quod formosa mulier sis.* Vide quanta mulieris erat formositas: nam & cum in senectam jam vergeret, & post tot annorum numerum adhuc vis pulcritudinis in facie emicabat, etiam post tot labores & ærumnas, quas in via de locis in loca transeundo experta est, a Chaldæorum nempe regione in Charran, & a Charran in Chanaan, & rursus in Chananæa huc atque illuc, & nunc iterum in Ægyptum. Quem non fortium virorum defatigarent tot continuæ peregrinationes? Verum egregia hæc mulier

D etiam post tot exantlatas ærumnas, luculenta adhuc erat facie, unde & vehementem formidinem afferebat justo: ideo & dicebat: *Scio quod mulier formosa sis: futurum itaque est ut cum te viderint Ægyptii, dicant: Ista est uxor ejus: & occident me, te autem servabunt.* Considera, quantum confidebat moribus mulieris, non metuens ne laudibus emolliretur, quin & tale inducit consilium: dicens: Ut ne me quidem occidant, te autem servent: *dic igitur, Soror ejus sum, ut mihi bene sit, & vivat anima mea propter te.* Quoniam non vulgare erat quod imperabat, propterea

E verbis quæ subdidit, allicere eam & ad misericordiam flectere, persuadereque ei volebat, ut promte in hac fabula partes suas ageret. *Futurum est itaque ut cum te viderint Ægyptii, dicant: Ista est uxor ejus: & occident me, te autem servabunt.* Non dixit, contumeliis te afficient: non vult enim eam nunc verbis terrere, præcipue vero metuebat super Dei promissione: propterea dicit: *Te autem servabunt: dic igitur, Soror ejus sum.* Cogita, quæso, quo fuisse tum in statu justi mentem verisimile sit, cum ista uxori consuleret. Sci-

A νιος γέγονεν ὁ δίκαιος, καὶ περὶ αὐτῆς, ὡς εἰπεῖν, τῆς ζωῆς δεδοικὼς καὶ τρέμων διαλέγεται τῇ γυναικί. ἐγένετο γάρ, φησι, ἡνίκα ἤγγισεν Ἀβρὰμ εἰσελθεῖν εἰς Αἴγυπτον, εἶπε Σάρρᾳ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ· γινώσκω ἐγὼ ὅτι γυνὴ εὐπρόσωπος εἶ. ἔσται οὖν, ὅταν ἴδωσί σε οἱ Αἰγύπτιοι, ἐροῦσιν ὅτι γυνὴ αὐτοῦ αὕτη, καὶ ἀποκτενοῦσί με, σὲ δὲ περιποιήσονται. εἰπὲ οὖν, ὅτι ἀδελφὴ αὐτοῦ εἰμι, ὅπως εὖ μοι γένηται διὰ σέ, καὶ ζήσεται ἡ ψυχή μου ἕνεκεν σοῦ. εἶδες ἐκ τῶν ῥημάτων εἰς ὅσον ἀγῶ-

B να καὶ δειλίαν ὁ δίκαιος κατέστη· καὶ οὐδαμοῦ τὸν λογισμὸν ἐταράττετο, οὐδὲ ἐθορυβεῖτο τὴν γνώμην, οὐδὲ ἐνενόει καὶ ἔλεγε· τί τοῦτο; ἆρα ἐγκατελείφθημεν; ἆρα ἠπατήθημεν; ἆρα μὴ ἐρήμους ἡμᾶς κατέλιπε τῆς αὐτοῦ προνοίας ὁ δεσπότης; ὁ εἰπὼν, μεγαλυνῶ σε, καὶ τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην, οὕτως ἡμᾶς ἀφίησι νῦν περὶ τῶν ἐσχάτων αὐτῶν δεδοικέναι, καὶ εἰς προφανῆ κίνδυνον ἐμπεσεῖν; οὐδὲν τούτων οὐδὲ ἐν διανοίᾳ λαβεῖν ὁ δίκαιος κατεδέξατο, ἀλλ' ἑνὸς νῦν ἐγίνετο μόνου, ὅπως δυνηθῇ σοφισάμενός τινα μηχανὴν, καὶ τοῦ λιμοῦ παραμυθίαν εὑρεῖν, καὶ τῶν

C Αἰγυπτίων τὰς χεῖρας διαφυγεῖν. γινώσκω, φησὶν, ὅτι γυνὴ εὐπρόσωπος εἶ. ὅρα πόση τῆς γυναικὸς ἦν ἡ εὐμορφία, ὅτι καὶ εἰς γῆρας αὐτῶν ἐλασάντων λοιπὸν, καὶ μετὰ τοσοῦτον ἐτῶν ἀριθμὸν ἔτι ἔμενεν ἀκμάζουσα, τοῦ κάλλους τὴν ὥραν ἐπὶ τῆς ὄψεως φέρουσα, καὶ ταῦτα μετὰ τὴν τοσαύτην ταλαιπωρίαν καὶ κακουχίαν, ἣν κατὰ τὰς ὁδοὺς ὑπέμενεν ἀπὸ τόπων εἰς τόπους μετανισταμένη, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς Χαλδαίων χώρας εἰς τὴν Χαρρὰν μετανισταμένη, κἀκεῖθεν εἰς τὴν Χαναὰν, καὶ πάλιν ἐντεῦθεν ἐκεῖ ἐν τῇ Χαναναίᾳ, κἀκεῖθεν ὧδε, καὶ νῦν πάλιν εἰς τὴν Αἴγυπτον. τίνα οὖν οὐκ ἂν καὶ τῶν

D σφριγώντων ἀνδρῶν αἱ οὕτω συνεχεῖς ἀποδημίαι κατειργάσαντο; ἀλλ' ἡ θαυμασία αὕτη, καὶ μετὰ τὴν τοσαύτην ταλαιπωρίαν ἔτι λάμπουσα τῷ τῆς ὄψεως κάλλει, πολὺ καὶ σφοδρὸν τὸ δέος ἐνεποίει τῷ δικαίῳ. διὸ καὶ ἔλεγε· γινώσκω ἐγὼ, ὅτι γυνὴ εὐπρόσωπος εἶ. ἔσται οὖν, ὡς ἂν ἴδωσί σε οἱ Αἰγύπτιοι, ἐροῦσιν, ὅτι γυνὴ αὐτοῦ αὕτη· καὶ ἀποκτενοῦσί με, σὲ δὲ περιποιήσονται. σκόπει πῶς ἐθάρρει τῷ τρόπῳ τῆς γυναικὸς, καὶ οὐκ ἔδεισε μήποτε τοῖς ἐπαίνοις χαυνωθῇ, ἀλλὰ καὶ τοιαύτην ἐπάγει τὴν συμβουλὴν λέγων· ἵνα μὴ ἐμὲ μὲν ἀποκτείνωσι, σὲ δὲ περιποιήσωνται, εἰπὲ οὖν ὅτι ἀδελφὴ αὐτοῦ εἰμι, ὅπως ἂν εὖ μοι γένηται, καὶ ζήσεται ἡ ψυχή μου ἕνεκεν σοῦ. ἐπειδὴ οὐ τὸ τυχὸν ἦν ὅπερ

E ἐπέταττε, διὰ τοῦτο διὰ τῶν ἐπαγομένων ῥημάτων ἐφελκύσασθαι αὐτὴν ἐβουλήθη, ὥστε καὶ εἰς οἶκτον αὐτὴν ἐπικάμψαι, καὶ πεῖσαι μετὰ προθυμίας ὑποκρίνασθαι τὸ δρᾶμα. ἔσται οὖν, φησιν, ὡς ἂν ἴδωσί σε οἱ Αἰγύπτιοι, ἐροῦσιν ὅτι γυνὴ αὐτοῦ αὕτη, καὶ ἀποκτενοῦσί με, σὲ δὲ περιποιήσονται. οὐκ εἶπε, σὲ καθυβρίσουσι· τέως βούλεται αὐτὴν καταπλῆξαι διὰ τῶν ῥημάτων, ἄλλως τε καὶ δέδοικεν ὑπὲρ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ θεοῦ. διὰ τοῦτό φησι, σὲ δὲ περιποιήσονται· εἰπὲ οὖν, ὅτι ἀδελφὴ αὐτοῦ εἰμι. ἐννόει μοι ἐν οἵᾳ καταστάσει τυγχάνειν εἰκὸς ἦν τοῦ δικαίου τὴν διάνοιαν, ἡνίκα ταῦτα συνεβούλευε τῇ

γυναικί. ἴστε γὰρ, ἴστε πῶς οὐδὲν τούτου βαρύτερόν ἐστι τοῖς ἀνδράσιν, εἰς τὸ κἂν εἰς ὑποψίαν τοιαύτην τὴν γαμετὴν ἐλθεῖν. ὁ μέντοι δίκαιος καὶ σπουδάζει καὶ πάντα ποιεῖ, ὥστε εἰς ἔργον τὴν μοιχείαν ἐκβῆναι. ἀλλὰ μὴ ἁπλῶς, ἀγαπητὲ, καταψηφίσῃ τοῦ δικαίου, ἀλλὰ καὶ ἐκ τούτου μάλιστα κατάμαθε αὐτοῦ καὶ τὴν σύνεσιν τὴν πολλὴν καὶ τὴν ἀνδρείαν· τὴν ἀνδρείαν μὲν, ὅτι οὕτω γενναίως ἀντεῖχε καὶ περιεγένετο τῆς τῶν λογισμῶν ταραχῆς, ὡς καὶ τοιαῦτα συμβουλεῦσαι. ὅτι γὰρ οὐδέν ἐστι τούτου ἀφορητότερον, ἄκουε τοῦ Σολομῶντος λέγοντος· μεστὸς γὰρ ζήλου θυμὸς ἀνδρὸς αὐτῆς· οὐ φείσεται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, οὐδὲ ἀνταλλάξεται πολλῶν δώρων τὴν ἔχθραν. καὶ πάλιν, σκληρὸς ὡς ᾅδης ζῆλος.

Ὁρῶμεν δὲ πολλοὺς, ὅτι εἰς τοσαύτην μανίαν ἐξηκοντίσθησαν, ὡς μηδὲ αὐτῶν φείσασθαι τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν μοιχὸν πολλάκις συγκατέσφαξαν καὶ ἑαυτούς. τοσαύτη τοῦ πράγματός ἐστιν ἡ μανία, καὶ οὕτως ἀκάθεκτός ἐστιν ὁ ζῆλος, ὡς παρασκευάζειν καὶ τῆς οἰκείας σωτηρίας ὑπεριδεῖν τὸν ἅπαξ ἁλόντα τῷ πάθει. καὶ τὴν μὲν ἀνδρείαν ἐκεῖθέν ἐστι καταμαθεῖν τοῦ δικαίου· τὴν δὲ σύνεσιν αὐτοῦ τὴν πολλὴν, ὅτι ἐν ἀμηχανίᾳ τοσαύτῃ, καὶ ὥσπερ ἐν δικτύοις ἀποληφθεὶς ἴσχυσε ταύτην εὑρεῖν τὴν ὁδὸν, δι' ἧς ἔλαττον ἂν γένοιτο τὸ κακόν. εἰ μὲν γὰρ εἶπεν ὅτι γυνὴ αὐτοῦ ἦν, καὶ μὴ ὑπεκρίνατο τὸ δρᾶμα, καὶ τῷ τῆς ἀδελφῆς ὀνόματι ἐχρήσατο, καὶ αὐτὴ ἂν ἀφῃρέθη τοῦ δικαίου, τοῦ κάλλους τῆς εὐμορφίας ἐπισπωμένου τῶν Αἰγυπτίων τὴν ἀκόλαστον γνώμην, καὶ ὁ δίκαιος ἂν ἐσφάγη, ὥστε μὴ εἶναι τὸν ἔλεγχον τῆς παρανομίας. ἵνα οὖν τῶν δύο τούτων χαλεπῶν μελλόντων πάντως ἐκβαίνειν διὰ τὴν ἀκρασίαν τῶν ἀνδρῶν, καὶ τοῦ βασιλέως τὴν τυραννίδα, δυνηθῶσιν ἐν ἀπορίᾳ πολλῇ μικράν τινα παραμυθίαν εὑρεῖν, φησίν· εἰπὲ ὅτι ἀδελφὴ αὐτοῦ εἰμι. τοῦτο γὰρ ἐμὲ ἴσως ἐλευθερώσει τῶν κινδύνων. τὸ γὰρ σὸν, κἄν τε ἀδελφὴν εἴπῃς σαυτὴν, κἄν τε γυναῖκα, οὐδεὶς ἀντερεῖ ὅτι πάντως ἐκβήσεται, καὶ ἐπιδραμοῦσι τῇ ἀφαιρέσει διὰ τὴν τῆς σαρκὸς εὐμορφίαν· ἐμὲ δὲ εἰκὸς διαφυγεῖν τὴν ἐπιβουλὴν, εἰ τῷ τῆς ἀδελφῆς ὀνόματι χρήσαιο. εἶδες σύνεσιν τοῦ δικαίου, πῶς ἀποληφθεὶς ὁδόν τινα ἴσχυσεν εὑρεῖν, δι' ἧς ἐβουλεύετο, πῶς ἂν δυνηθείη τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἐπιβουλῆς ἀνώτερος γενέσθαι; πάλιν ἀναλογίζου μοι κἀνταῦθα καὶ τοῦ δικαίου τὴν ὑπομονὴν, καὶ τῆς γυναικὸς τὸ φιλάγαθον· τοῦ μὲν δικαίου, ὅτι οὐκ ἀπεδυσπέτησε καὶ εἶπε· τίνος δὲ ἕνεκεν ταύτην ἐπάγομαι, αἰτίαν μοι γινομένην τοσούτου κλυδωνίου; τί γάρ μοι τὸ ὄφελος ἀπὸ τῆς συνουσίας, ὅταν μέλλω δι' αὐτὴν περὶ τῶν ἐσχάτων κινδυνεύειν; τί δὲ κέρδος, ὅταν μὴ μόνον μηδεμίαν μοι εἰσάγῃ παραμυθίαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν θάνατόν μοι τίκτῃ διὰ τῆς οἰκείας εὐμορφίας; οὐδὲν τούτων οὔτε εἶπεν οὔτε ἐνενόησεν· ἀλλὰ πάντα τοιοῦτον λογισμὸν ἀπωσάμενος, καὶ οὔτε πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ θεοῦ διστάσας, ἑνὸς μόνου δὴ ἐγίνετο, τοῦ πῶς δυνηθῇ διαφυγεῖν τὸν προορώμενον κίνδυνον. ἐννόει μοι γὰρ ἐνταῦ-

A tis enim, ſcitis nihil gravius maritis eſſe, quam ut vel in ejuſmodi ſuſpicionem uxor veniat. Verumtamen hic juſtus & contendit & omnem lapidem movet, ut adulterium opere compleatur. Noli tamen juſtum hunc temere condemnare, dilectiſſime, ſed ex hoc potius multam ejus prudentiam ac fortitudinem cognoſce; fortitudinem quidem, quod ita generoſe motibus cogitationum reſtiterit, eoſque ſuperarit, ut etiam iſta conſuleret. Hac enim re nihil eſſe intolerabilius audi ex B Salomone, qui dicit: *Plenus enim zeli furor viri ejus, non parcet in die judicii, neque commutabit odium multis donis*: & rurſus, *Durus ut infernus zelus.*

Prov. 6. 34.

Cant 8. 6.

5. Multos autem videmus in tantam inſaniam prorupiſſe, ut nec uxoribus ipſis parcerent, ſed & adulterum ipſum ſæpenumero & ſemetipſos interimerent. Tanta rei hujus eſt inſania, tam impotens & indomita eſt zelotypia, ut eum qui ſemel hac ægritudine correptus ſit, efficiat etiam propriam ſalutem contemnere. Ac C fortitudinem quidem juſti licet inde cognoſcere: prudentiam vero non mediocrem ex eo, quod in tantas redactus anguſtias & tamquam laqueis irretitus, hanc viam potuerit adinvenire, qua malum imminueretur. Nam ſi quidem dixiſſet uxorem ſe illius eſſe, neque fabulam illam egiſſet, ac ſororis nomen uſurpaſſet: & ipſa juſto erepta eſſet, cum ejus formæ pulcritudo laſcivum Ægyptiorum animum pellexiſſet, interfectus juſtus fuiſſet, ut ſceleris accuſator e medio tolleretur. Quando igitur hæ duæ moleſtæ res omnino propter hominum illorum intemperantiam, regiſque tyrannidem eventuræ erant, ut D in tantis difficultatibus exiguum aliquod ſolatium nanciſci poſſent. *Dic*, inquit, *Soror ejus ſum*: hoc enim fortaſſe me a periculis liberabit. Nam quod ad te quidem attinet, ſive ſororem teipſam dixeris, ſive conjugem, nemo negabit quin omnino futurum ſit, ut te propter corporis pulcritudinem confeſtim eripiant: me vero probabile eſt inſidias evaſurum, ſi nomen ſororis uſurpaveris. Vides prudentiam juſti; quo pacto interceptus viam potuerit invenire, ac modum excogitaverit, quo Ægyptiorum inſidias poſſet evadere? Rurſus hoc loco mihi patientiam E quoque juſti perpende, ac mulieris probitatem: juſti quidem, quod non indignatus ſit neque dixerit: Cur autem hanc mulierem mecum duco, cujus gratia tanta in me tempeſtas excitatur? Quid enim ejus mihi prodeſt conſuetudo, cum ejus cauſa in ſummum capitis diſcrimen adducar? quid mihi proficit, cum non modo nullo me ſolatio juvet, ſed etiam ſua pulcritudine mortis mihi periculum creet? Nihil horum dixit aut cogitavit, ſed omni ejuſmodi rejecta cogitatione de Dei promiſſo minime dubitavit; ſed in id unum incubuit, ut prævisum diſcrimen poſſet evadere. Hic enim ineffabilem Dei

Zelotypiæ inſania quanta.

patientiam animadverte, dilectissime, quo pacto non assistat neque consoletur justum, sed ingravescere mala sinat & augeri, atque in extremas angustias redigi, tumque suam providentiam ostendat. *Dic igitur*, inquit, *Soror ejus sum: ut bene sit mihi propter te, & vivet anima mea propter te:* non quasi moritura esset

Matth. 10.28 ipsius anima, hæc dixit justus; *Nolite* enim *timere*, inquit, *eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere*; sed simpliciter ex consuetudine his verbis uxorem affatus est, *ut bene mihi sit*, inquit, *propter te, & vivet anima mea propter te:* quasi diceret illi: *Dic, Soror ejus sum:* ne efficias ut cum propter famam e Chananæa fugerim, manibus enecer Ægyptiorum. Fias potius mihi salutis causa, *ut bene sit mihi propter te.* Miserabilia sunt hæc verba, sed & multus erat timor propter insaniam Ægyptiacam. Et quia nondum mortis erat soluta tyrannis; propterea in adulterium uxoris consentit justus, & quasi servit adulterio in mulieris contumeliam, ut mortem effugiat. Erat enim adhuc terribilis facies mortis, nondum erant æreæ portæ confractæ, nondum erat aculeus ejus hebetatus. Vidisti vinculum caritatis viri & mulieris? vidisti virum, qualia mulieri suggerere sit ausus, & quale consilium acceperit mulier? Non renuit, neque gravatim fert: sed omnia facit, ita ut fabula & fictio illa lateat. Audiant viri & mulieres, & imitentur horum concordiam, vinculum caritatis, pietatem insignem, & Saræ continentiam æmulentur; quæ vetula in tanta venustate permanens, certabat cum justo virtutibus: ideo & tantam ejus curam habuit Deus, tantumque superne illi retributum est. Nullus igitur accuset pulcritudinem, nullus hæc inutilia verba dicat: Hanc perdidit forma, huic pulcritudo causa fuit interitus. Non pulcritudo in causa est: absit; opus enim Dei est & ipsa: sed perversa voluntas malorum omnium causa est. Vidisti admirabilem hanc mulierem utrinque relucentem, & ob pulcritudinem animæ, & ob formositatem faciei vestigia justi proxime sequentem? Hanc imitentur mulieres. Etenim nec venustatis decor, nec sterilitas, nec tantum tempus, nec facultatum abundantia, neque tot migrationes, neque peregrinationes, & continuæ crebræque tentationes, vel quidquid tale, mentem ejus movere potuerunt: immobilis enim mansit. Unde ob patientiam, dignam mercedem reportavit: in extrema enim senectute, ex vulva sterili & utero emortuo parere potuit. *Ut mihi*, inquit, *bene sit propter te, & vivet anima mea propter te.* Quasi diceret: Nihil aliud relictum mihi est ad

A θα, ἀγαπητὲ, τοῦ θεοῦ τὴν ἄφατον μακροθυμίαν, πῶς οὐδαμοῦ ἐφίσταται οὐδὲ παραμυθεῖται τὸν δίκαιον, ἀλλὰ ἀναμένει κορυφωθῆναι τὰ δεινὰ καὶ αὐξηθῆναι, καὶ εἰς ἀπόγνωσιν ἐλθεῖν, καὶ τότε τὴν οἰκείαν πρόνοιαν ἐπιδείκνυται. εἰπὲ οὖν, φησιν, ὅτι ἀδελφὴ αὐτοῦ εἰμι, ὅπως ἂν εὖ μοι γένηται διὰ σὲ, καὶ ζήσεται ἡ ψυχή μου ἕνεκεν σοῦ. οὐχ ὡς μελλούσης τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἀποθνήσκειν, ταῦτα εἴρηκεν ὁ δίκαιος· μὴ φοβηθῆτε γὰρ, φησιν, ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι, ἀλλ᾽ ἁπλῶς κατὰ τὴν συνήθειαν ἐφθέγξατο τοῦτο πρὸς τὴν γυναῖκα. ὅπως ἂν εὖ μοι, φησι, γένηται διὰ σὲ, καὶ ζήσεται ἡ ψυχή μου B ἕνεκεν σοῦ, μονονουχὶ λέγων πρὸς αὐτήν· εἰπὲ ὅτι ἀδελφὴ αὐτοῦ εἰμι, ἵνα μὴ διὰ τὸν λιμὸν φυγόντα τὴν Χαναναίαν, ἔργον με ποιήσῃς γενέσθαι τῶν Αἰγυπτιακῶν χειρῶν. γενοῦ μοι οὖν τῆς σωτηρίας αἰτία, ὅπως ἂν εὖ μοι γένηται διὰ σέ. ἐλεεινὰ τὰ ῥήματα, πολὺς ἦν ὁ φόβος διά τε τὴν μανίαν τὴν Αἰγυπτιακήν. καὶ ὅτι οὔπω ἦν καταλυθεῖσα τοῦ θανάτου ἡ τυραννὶς, διὰ τοῦτο καὶ τῇ μοιχείᾳ τῆς γυναικὸς αἱρεῖται κοινωνῆσαι ὁ δίκαιος, καὶ μονονουχὶ ὑπηρετήσασθαι τῷ μοιχῷ εἰς τὴν τῆς γυναικὸς ὕβριν, ἵνα τὸν θάνατον διαφύγῃ. ἔτι γὰρ φοβερὸν ἦν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον· οὐδέπω ἦσαν αἱ χαλκαῖ C πύλαι κλασθεῖσαι· οὐδέπω ἦν τὸ κέντρον αὐτοῦ ἀμβλυνθέν. εἶδες σύνδεσμον ἀγάπης ἀνδρὸς καὶ γυναικός; εἶδες καὶ ἄνδρα, οἷα ἐθάρρησεν ὑποθέσθαι τῇ γυναικὶ, καὶ γυναῖκα οἵαν δέχεται τὴν συμβουλήν; οὐκ ἀνανεύει οὐδὲ δυσχεραίνει, ἀλλὰ πάντα ποιεῖ, ὥστε τὸ δρᾶμα λαθεῖν. ἀκουέτωσαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ μιμείσθωσαν τούτων τὴν ὁμόνοιαν, τὸν ἀγάπης τὸν σύνδεσμον, τῆς εὐσεβείας τὴν ἐπίτασιν, καὶ ζηλούτωσαν τῆς Σάῤῥας τὴν σωφροσύνην· ὅτι καὶ ἐν γήρᾳ οὕτω κάλλει διαλάμπουσα μέχρι τότε διέμεινεν ἁμιλλωμένη ταῖς τοῦ δικαίου ἀρεταῖς· δι᾽ ὃ καὶ τοσαύτης ἠξιώθη [a] τῆς D παρὰ τοῦ θεοῦ προνοίας, καὶ τῆς ἄνωθεν ἀμοιβῆς. μηδεὶς τοίνυν αἰτιάσθω τοῦ κάλλους τὴν εὐμορφίαν, μηδὲ λεγέτω ἐκεῖνα τὰ ἀνόνητα ῥήματα, ὅτι τὴν δεῖνα τὸ κάλλος ἀπώλεσε· καὶ τῇ δεῖνι τὸ κάλλος γέγονεν ὀλέθρου αἴτιον. οὐ τὸ κάλλος αἴτιον, μὴ γένοιτο, ἔργον γάρ ἐστι καὶ τοῦτο τοῦ θεοῦ, ἀλλ᾽ ἡ προαίρεσις ἡ διεφθαρμένη αἰτία πάντων τῶν κακῶν ἐστιν. εἶδες τὴν θαυμασίαν ταύτην γυναῖκα ἑκατέρωθεν διαλάμπουσαν, καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς ψυχῆς κάλλους καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς E ὄψεως, καὶ κατ᾽ ἴχνος τοῦ δικαίου πορευομένην; ταύτην μιμείσθωσαν αἱ γυναῖκες. ἰδοὺ γὰρ καὶ ὥρας εὐμορφία, καὶ στείρωσις, καὶ χρόνος τοσοῦτος, καὶ περιουσία πολλὴ, καὶ μετανάστασις τοσαύτη, καὶ ἀποδημία, καὶ πειρασμοὶ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι, καὶ οὐδὲν τούτων αὐτῆς τὸν λογισμὸν περιεσάλευσεν, ἀλλ᾽ ἔμενεν ἀπερίτρεπτος. διά τοι τοῦτο καὶ τῆς ὑπομονῆς ἀξίαν τὴν ἀμοιβὴν ἐκομίσατο, ἐν ἐσχάτῳ γήρᾳ ἀπὸ μήτρας πεπηρωμένης, καὶ νηδύος νενεκρωμένης τεκεῖν δυνηθεῖσα. ὅπως ἄν, φησιν, εὖ μοι γένηται διὰ σὲ, καὶ ζήσεται ἡ ψυχή μου ἕνεκεν σοῦ. οὐδὲν, φησιν, ἕτερον ὑπολέ-

[a] Alii, τῆς τοῦ θεοῦ προνοίας.

λέσαί μοι εἰς σωτηρίαν, ἢ τὸ σε βουληθῆναι εἰπεῖν, ὅτι ἀδελφὴ αὐτοῦ εἰμι. ἴσως γὰρ διαφεύξομαι τὸν προσδοκώμενον κίνδυνον, καὶ διὰ σὲ λοιπὸν ζήσομαι, καὶ σοι τὴν μετὰ ταῦτα ζωὴν [a] ἐπιγράψομαι. Ἱκανὰ τὰ ῥήματα ἐφελκύσασθαι τὴν γυναῖκα, καὶ εἰς συμπάθειαν ἀγαγεῖν.

Τοῦτο ἀληθῶς συνοικέσιον, τὸ μὴ μόνον ἐν ἀνέσει, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἑαυτοῖς συμπεριφέρεσθαι· τοῦτο ἀγάπης γνησίας τεκμήριον, τοῦτο φιλίας ἀκριβεστάτης γνώρισμα. οὐχ οὕτω διάδημα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κείμενον λαμπρὸν δείκνυσι τὸν βασιλέα, ὡς τὴν μακαρίαν ταύτην περιφανῆ καὶ λαμπρὰν ἀπέδειξεν ἡ ὑπακοὴ αὕτη, ἣν περὶ τὴν συμβουλὴν τοῦ δικαίου ἐπεδείξατο. Τίνα οὖν τὸ ταύτης καταπειθὲς λογιζόμενον οὐκ ἐκστήσει; τίς κατ᾽ ἀξίαν ταύτην ἐπαινέσειεν, ἥτις μετὰ τοσαύτην σωφροσύνην, καὶ ἐν ἡλικίᾳ τοιαύτῃ ὑπὲρ τοῦ τὸ δίκαιον διασῶσαι, ὅσον εἰς τὴν οἰκείαν γνώμην, καὶ εἰς μοιχείαν ἑαυτὴν ἐξέδωκεν, καὶ συνουσίας ἠνέσχετο βαρβαρικῆς; ἀλλὰ μικρὸν ἀνάμεινον, καὶ ὄψει τοῦ Θεοῦ τὴν εὐμήχανον πρόνοιαν. διὰ γὰρ τοῦτο τὴν πολλὴν ταύτην ἐπεδείξατο μακροθυμίαν, ἵνα καὶ τὸν δίκαιον περιφανέστερον ἐργάζηται, καὶ διὰ τῶν ἐκεῖ γινομένων, μὴ μόνον οἱ κατὰ τὴν Αἴγυπτον, ἀλλὰ καὶ οἱ κατὰ Παλαιστίνην παιδευθῶσιν, ὅσης εὐνοίας ἀπολαύει ὁ πατριάρχης παρὰ τοῦ πάντων δεσπότου. ἐγένετο γάρ, φησιν, ἡνίκα εἰσῆλθεν Ἀβραμ εἰς Αἴγυπτον, ἰδόντες οἱ Αἰγύπτιοι τὴν γυναῖκα, ὅτι καλὴ ἦν σφόδρα· καὶ εἶδον αὐτὴν οἱ ἄρχοντες Φαραὼ, καὶ ἐπήνεσαν αὐτὴν πρὸς Φαραὼ, καὶ εἰσήγαγον αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον Φαραὼ, καὶ τῷ Ἀβραμ εὖ ἐχρήσαντο δι᾽ αὐτήν. καὶ ἐγένετο αὐτῷ πρόβατα, καὶ μόσχοι, καὶ ὄνοι, καὶ παῖδες, καὶ παιδίσκαι, καὶ ἡμίονοι, καὶ κάμηλοι. ὅρα πῶς ἅπερ προλαβὼν ὑπείδετο ὁ δίκαιος, ταῦτα εἰς ἔργον ἐξέβη. ὡς γὰρ εἰσῆλθεν εἰς Αἴγυπτον, ἰδόντες οἱ Αἰγύπτιοι τὴν γυναῖκα, ὅτι καλὴ ἦν σφόδρα. οὐχ ἁπλῶς καλὴ, ἀλλὰ μεθ᾽ ὑπερβολῆς ἅπαντας ἐπισπωμένη τοὺς ὁρῶντας. καὶ ἰδόντες αὐτὴν οἱ ἄρχοντες Φαραὼ, ἐπήνεσαν αὐτὴν ἔμπροσθεν Φαραώ. μὴ ἁπλῶς παραδράμῃς, ἀγαπητὲ, τὸ εἰρημένον, ἀλλὰ θαύμασον πῶς οὐδεὶς τῶν Αἰγυπτίων [b] ἐνεχείρισε τὴν γυναῖκα ὡς ξένην, καὶ ἀπὸ γῆς ἀλλοτρίας ἐπιδημήσασαν, οὐδὲ κατεφρόνησαν τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλ᾽ εἰσελθόντες τῷ βασιλεῖ κατάδηλον πεποιήκασι. τοῦτο δὲ ἐγίνετο, ἵνα φανερώτερον τὸ πρᾶγμα γένηται, καὶ μὴ εἰς τὸν τυχόντα, ἀλλ᾽ εἰς αὐτὸν τὸν βασιλεύοντα [c] τῆς ἐκδικήσεως γινομένης, πανταχοῦ διαδοθῆναι τὸ γεγονός. καὶ εἰσήγαγον αὐτὴν πρὸς Φαραώ. εὐθέως ἀφῃρέθη τῆς γυναικὸς ὁ δίκαιος, καὶ εἰσάγεται πρὸς τὸν Φαραὼ αὐτή. σκόπει πόση τοῦ Θεοῦ ἡ μακροθυμία· πῶς οὐκ ἐξ ἀρχῆς, οὐδὲ ἐκ προοιμίων τὴν ἰδίαν ἐπιδείκνυται πρόνοιαν, ἀλλὰ ἀφίησι πάντα γενέσθαι, καὶ εἰς αὐτὸν σχεδὸν τὸν φάρυγγα τοῦ θηρίου ἐμπεσεῖν τὴν γυναῖκα, καὶ τότε τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν

[a] Sex mss. ἐπιγράψω.
[b] Tres mss. ἐνεχείρισε τὴν γυναῖκα. Et quidem melius, quam editi, ἐπεχείρησε.
[c] Alii, τῆς ἐκδικίας.

A salutem, quam ut dicas: *Soror ejus sum.* Fortassis enim effugiam periculum quod reformido, & posthac propter te vivam, & tibi quod reliquum vitæ fuerit acceptum referam. Sufficiebant hæc verba ad commiserationem uxoris movendam, & ad persuadendum.

6. Hoc vere est conjugium, quando non solum in prosperitate, sed & in periculis simul ambulant: hoc germanæ caritatis indicium est; hoc signo certissime internoscitur amicitia. Non sic diadema in capite positum Regem illustrat, atque obedientia illa, qua consilio justi paruit, B hanc beatam feminam illustrem & claram demonstravit. Quem igitur non obstupefaceret hæc parendi facilitas? quis hanc satis laudaverit, quod post tantam continentiam, & in tali ætate ad hoc ut justum servet, quantum ex ipsius voluntate pendebat, etiam adulterio se exposuit & barbarorum congressui? Sed paulisper exspecta, & videbis sapientem solertemque Dei providentiam. Nam propter hoc Deus tantam præ se tulit patientiam, & opitulari distulit, ut justum clariorem faceret, & per ea quæ illic gesta sunt, non solum Ægyptii, sed & C Palæstini erudirentur, quantam benevolentiam Domini universorum experiretur Patriarcha. 14. *Factum est*, inquit, *quando intravit Abram in Ægyptum, ut viderunt Ægyptii uxorem, quod esset valde pulcra: 15. Et viderunt eam principes Pharaonis, & laudaverunt eam apud Pharaonem, & introduxerunt eam in domum Pharaonis*, 16. *& Abram bene usi sunt propter illam. Et fuerunt ei oves, & vituli, & asini, & servi, & ancillæ, & muli, & cameli.* Vide quomodo ea quæ prius justus suspicabatur, re ipsa evenerunt. Nam ut in Ægyptum intravit, *ut viderunt Ægyptii mulierem, quod pulcra esset valde.* D Non simpliciter inquit, pulcra, sed excellenter, ita ut omnes qui eam videbant, allicerentur. *Et ut viderunt eam principes Pharaonis, laudaverunt eam coram Pharaone.* Oro, dilecte, ne temere prætereas quod dictum est, sed admirare quomodo nullus Ægyptiorum mulieri utpote peregrinæ, & a terra aliena advenanti manus injecerit, neque contemserint virum: sed ingressi regi omnia nunciarint. Cæterum hoc factum est, ut res E fieret manifestior, & ultio non in privatum & plebeium aliquem, sed in regem sæviret, ut ubique divulgaretur hoc factum. *Et introduxerunt eam in domum Pharaonis.* Protinus ab uxore justus abducitur, & ipsa ad Pharaonem introducitur. Considera quanta Dei patientia fuerit, quomodo non ab initio, neque a proœmiis suam declaraverit providentiam, sed permiserit omnia fieri, & quasi in fauces bestiæ mulierem incidere; & tunc tandem manifestam omnibus suam virtutem

A fecerit. *Et introduxerunt eam in domum Pharaonis.* In quo statu per illud tempus erat mulieris mens? quomodo turbata erat ratio? quomodo fluctus erigebantur? quomodo naufragium non fecit, sed mansit quasi immobilis petra ad cælestem gratiam semper spectans? Quid autem dicam mulierem? qualem animum verisimile est fuisse justo, illa in domum Pharaonis introducta? *Et ipso Abram*, inquit, *bene usi sunt propter illam*, tamquam fratre videlicet. *Et fuerunt ei oves, & vituli, & asini, & servi, & ancillæ, & cameli, & muli.* Hæc autem ipsa quæ honoris & ministerii gratia data sunt ei, quantum non rogum in eo succenderunt? B quomodo autem non ejus exussit mentem, nec inflammavit cogitationem donorum hujusmodi argumentum? Vidisti quomodo prope ad finem pervenerint pericula? vidisti quomodo nulla secundum rerum humanarum seriem spes correctionis relicta? vidisti quomodo secundum humanam opinionem res deploratæ fuere? vidisti quomodo quasi in gulam feræ mulier inciderit? vide deinceps ineffabilem Dei misericordiam, & obstupesce potentiæ ejus magnitudinem. C 17. *Et afflixit*, inquit, *Deus Pharaonem afflictionibus magnis & gravibus & domum ejus propter Saram uxorem Abram.* Quid est, *afflixit?* pœnam, inquit, exegit flagitii & mali conatus: *afflictionibus magnis.* Non simpliciter punivit regem, sed *pœnis magnis.* Quia flagitium non erat vulgare, sed valde magnum, ideo & pœna magna. *Et domum ejus*, inquit, non ipsum solum, sed *& domum ejus.* Et qua de causa, cum rex peccet, omnes de domo ejus pœnæ sunt participes? Non absque ratione hoc quoque fit, sed ut per hoc regis insania compescatur. D Graviori plaga indigebat, ita ut ipse a facinore deterreretur. Et quî, aies, hoc justum sit, propter illum alios puniri? Non propter illum solum pœnam sustinuerunt, sed verisimile est eos cooperatos fuisse, ut postea committeretur iniquitas. Audisti enim supra Scripturam dicentem: *Ut viderunt eam principes Pharaonis laudaverunt, & introduxerunt eam in domum ejus.* Vidistis eos lenonum agere officium in regis gratiam, auferendo justi uxorem? Quapropter non ipse solus, sed & omnes domestici ejus pœnæ fuerunt participes: E ut discerent se non in peregrinum simpliciter furorem suum exercuisse, neque in hominem e medio vulgo, sed in virum carissimum Deo, qui tanta illum cura dignaretur. Et idcirco acerbissima pœna concutiens ejus mentem, abduxit a nefario flagitio, coërcuit ab irrationali impetu, cohibuit incontinentem mentem, alligavit concupiscentiam indomitam, refrenavit furoris insaniam.

A πᾶσι ποιῇ κατάδηλον. καὶ εἰσήγαγον αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον Φαραώ. Ἐν οἵᾳ καταστάσει ἦν κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τῆς γυναικὸς ἡ διάνοια; πῶς αὐτῆς ὁ λογισμὸς διεταράττετο; πῶς ἐκορυφοῦτο τὰ κύματα; πῶς ναυάγιον οὐχ ὑπέμεινεν, ἀλλ' ἔμεινε καθάπερ πέτρα τις ἀκίνητος, πρὸς τὴν ἄνωθεν ῥοπὴν ἀποβλέπουσα; τί δὲ λέγω τὴν γυναῖκα; τὸν δίκαιον ὁποίαν εἰκὸς ἔχειν ψυχὴν, ἐκείνης εἰς τὸν οἶκον Φαραὼ εἰσαγομένης; καὶ τῷ Ἀβραὰμ εὖ ἐχρήσαντο δι' αὐτὴν, ὡς ἀδελφῷ δηλονότι. καὶ ἐγένοντο αὐτῷ πρόβατα, καὶ μόσχοι, καὶ ὄνοι, καὶ παῖδες, καὶ παιδίσκαι, καὶ κάμηλοι, καὶ ἡμίονοι. Ταῦτα δὲ αὐτὰ, [a] ἃ τρυφῆς ἕνεκεν καὶ θεραπείας ἐδίδοτο, πόσην οὐκ ἀνῆψεν ἐν αὐτῷ τὴν πυράν; B πῶς δὲ αὐτοῦ οὐ κατέφλεγε τὴν διάνοιαν, καὶ ἀνεπίμπρα τὸν λογισμὸν, ἐννοοῦντι τῶν δώρων τὴν ὑπόθεσιν; εἶδες πρὸς αὐτὸ τὸ τέλος σχεδὸν ἥκοντα τὰ δεινά; εἶδες πῶς οὐδεμία λοιπὸν κατὰ ἀνθρωπίνην ἀκολουθίαν ἐλπὶς διορθώσεως ὑπελείπετο; εἶδες πῶς ἀπέγνωστο τὰ πράγματα κατὰ ἀνθρωπίνην ὑπόληψιν; εἶδες πῶς εἰς αὐτὸν τὸν λαιμὸν τοῦ θηρίου ἐνέπεσεν ἡ γυνή; ὅρα λοιπὸν ἐνταῦθα τὴν ἀπόρρητον τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν, καὶ ἐκπλάγηθι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ τὴν ὑπερβολήν. C [b] Καὶ ἤτασέ, φησιν, ὁ θεὸς τὸν Φαραὼ ἐτασμοῖς μεγάλοις καὶ πονηροῖς, καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ περὶ Σάρας τῆς γυναικὸς Ἀβραάμ. Τί ἐστιν, ἤτασε; δίκην, φησὶν, ἀπῄτησε τοῦ τολμήματος καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς μιαρᾶς. Ἐτασμοῖς μεγάλοις· οὐχ ἁπλῶς ἤτασε τὸν βασιλέα, ἀλλ' ἐτασμοῖς μεγάλοις· ἐπειδὴ καὶ τὸ τόλμημα οὐ τὸ τυχὸν ἦν, ἀλλὰ καὶ σφόδρα μέγα, διὰ τοῦτο καὶ ἡ τιμωρία μεγάλη. Καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ, φησιν, οὐκ αὐτὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ. Καὶ τίνος ἕνεκεν τοῦ βασιλέως ἁμαρτήσαντος μόνου, καὶ οἱ τοῦ οἴκου πάντες τῆς τιμωρίας μετέχουσιν; οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ τοῦτο γίνεται, ἀλλ' ἵνα καὶ διὰ τούτου καθίκηται D τῆς τοῦ βασιλέως μανίας. Ἐδεῖτο γὰρ σφοδροτέρας τῆς πληγῆς, ὥστε καταπλαγέντα ἀποστῆναι τοῦ μύσους. Καὶ ποῦ, φασὶ, τοῦτο δίκαιον, δι' ἐκεῖνον καὶ τούτους τιμωρεῖσθαι; οὐ δι' ἐκεῖνον μόνον τὴν τιμωρίαν ὑπέμενον, ἀλλ' εἰκὸς ἦν καὶ αὐτοὺς συμπρᾶξαι καὶ συνεργῆσαι τῇ μελλούσῃ γίνεσθαι παρανομίᾳ. Ἤκουσας γὰρ ἀνωτέρω τῆς γραφῆς λεγούσης, ὅτι ἰδόντες αὐτὴν οἱ ἄρχοντες Φαραὼ ἐπῄνεσαν, καὶ εἰσήγαγον αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον Φαραώ. Εἶδες αὐτοὺς προαγωγῶν ἔργον πεποιηκότας τῇ πρὸς τὸν βασιλέα χάριτι εἰς τὴν τοῦ δικαίου γυναῖκα. Διά τοι τοῦτο οὐκ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ καὶ οἱ E προσήκοντες αὐτῷ πάντες τῆς τιμωρίας συμμετέχουσιν· ἵνα μάθωσιν ὅτι οὐκ εἰς ξένον ἁπλῶς τὴν παροινίαν ἐπεδείξαντο, οὐδὲ εἰς τὸν τυχόντα ἄνθρωπον, ἀλλ' εἰς ἄνδρα τὸν τῷ θεῷ περισπούδαστον, καὶ τοσαύτης παρ' αὐτοῦ φροντίδος ἀξιούμενον. Διὰ τοῦτο οὖν τῇ πολλῇ σφοδρότητι τῆς τιμωρίας κατέσεισεν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, ἀπέστησεν αὐτὸν τῆς μιαρᾶς τόλμης, ἀνεχαίτισεν αὐτὸν τῆς ὁρμῆς τῆς ἀλόγου, ἐπέσχεν αὐτοῦ τὴν ἀκόλαστον γνώμην, ἐπέδησεν αὐτοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ἀκάθεκτον, τοῦ θυμοῦ τὴν μανίαν ἐχαλίνωσε.

[a] Alii, ἀ τιμῆς ἕνεκεν.

[b] Καὶ ἤτασεν ὁ θεὸς τὸν Φαραὼ ἐτασμοῖς μεγάλοις, ad literam est: *Et examinavit Deus Pharaonem examinibus magnis.* Sed hæc examina afflictiones erant & ærumnæ, ut ex serie liquet.

A Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὅρα αὐτὸν, μεθ' ὅσης ἐπιεικείας διαλέγεται ὁ βασιλεὺς, ὁ τύραννος τῷ ξένῳ, τῷ καθάπερ ἀλήτῃ περιϊόντι, οὗ καὶ τὴν γυναῖκα ἀφελέσθαι ἐτόλμησε. καὶ καλῶς εἶπεν, ὅτι ἤτασε τὸν Φαραὼ καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ περὶ Σάρας τῆς γυναικὸς Ἀβραμ. αἴσθησιν ἅμα τῇ τιμωρίᾳ λαμβάνει, ὅτι γυνὴ ἦν τοῦ δικαίου. καὶ γὰρ καὶ εἰς τὸν οἶκον εἰσενεχθεῖσα τοῦ Φαραὼ, ἔμεινε γυνὴ τοῦ δικαίου τυγχάνουσα. καλέσας δὲ, φησὶ, Φαραὼ τὸν Ἀβραμ, εἶπεν αὐτῷ, τί τοῦτο ἐποίησάς μοι; ὅρα τὰ ῥήματα, οἷα ὁ βασιλεὺς προΐεται. τί τοῦτο ἐποίησάς μοι; φησίν. ἐγώ σοι ἐποίησα, ὁ ξένος, ὁ μηδενὶ γνώριμος, ὁ διὰ λιμὸν παραγενόμενος, τῷ βασιλεῖ, B τῷ τυράννῳ, τῷ κρατοῦντι τῆς Αἰγύπτου; τί ἐποίησά σοι; σὺ ἀφείλω μου τὴν γυναῖκα, καθάπερ ξένου ὑπερεῖδες, κατεφρόνησας, οὐδένα λόγον ἐποιήσω· ὅλως τῆς ἀκολάστου ἐπιθυμίας γέγονας, καὶ ἐβουλήθης εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τά σοι δόξαντα. τί οὖν ἐποίησά σοι; μεγάλα μοί, φησιν, ἐποίησας, καὶ δεινὰ εἰς ἐμὲ διεπράξω. ὅρα πόση τῶν πραγμάτων ἡ μεταβολή: ὁ βασιλεὺς τῷ ἰδιώτῃ λέγει, τί ἐποίησάς μοι; τὸν θεόν μοί, φησιν, ἐξεπολέμωσας, τὴν παρ' αὐτοῦ ὀργήν μοι ἐπήγαγες, τῇ τιμωρίᾳ ὑπεύθυνόν με κατέστησας, δίκην παρεσκεύασάς με δοῦναι μετὰ τοῦ οἴκου μου παντὸς τῶν εἰς σὲ τολ- C μηθέντων. τί τοῦτο ἐποίησάς μοι, ὅτι οὐκ [a] ἀνήγγειλάς μοι, ὅτι γυνή σου ἐστί; καὶ ἵνα τί εἶπας ὅτι ἀδελφή μου ἐστί; καὶ ἔλαβον αὐτὴν ἐμαυτῷ γυναῖκα. ἐγώ, φησιν, ὡς ἀδελφήν σου ἐβουλόμην ἀγαγέσθαι. καὶ πόθεν ἔμαθες ὅτι γυνή ἐστι τοῦ δικαίου; ὁ τῆς παρανομίας ταύτης ἔκδικος, ἐκεῖνός μοι τοῦτο γνώριμον ἐποίησε. τί οὖν ἐποίησάς μοι τοῦτο, καὶ οὐκ ἀπήγγειλάς μοι, ὅτι γυνή σου ἐστί; καὶ ἔλαβον αὐτὴν ἐμαυτῷ γυναῖκα μέλλων ἐξαμαρτεῖν. ὡς εἰς ἀδελφὴν σὴν συγγινόμενος τοῦτο ποιεῖν ἐπεχείρησα. σκόπει πῶς τῆς τιμωρίας ἡ σφοδρότης κατέσεισεν αὐτοῦ τὸν λογισμὸν, D ὡς καὶ ἀπολογεῖσθαι τῷ δικαίῳ, καὶ ἅπασαν περὶ αὐτὸν θεραπείαν ἐπιδείκνυσθαι. καίτοι εἰ μὴ ἡ τοῦ θεοῦ ῥοπὴ ἦν ἡ τὴν διάνοιαν αὐτοῦ μαλάξασα, καὶ εἰς φόβον αὐτὸν καταστήσασα, ἀκόλουθον ἦν καὶ εἰς πλείονα θυμὸν αὐτὸν ἐξενεχθῆναι, καὶ ὡς ἀπατήσαντα ἀμύνασθαι τὸν δίκαιον, καὶ δίκην εἰσπράξασθαι, καὶ εἰς τὸν περὶ τῶν ἐσχάτων κίνδυνον ἀγαγεῖν. ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἐποίησεν· ὁ γὰρ τῆς τιμωρίας φόβος κατέστελλεν αὐτοῦ τὴν φλεγμονὴν, καὶ ἑνὸς μόνου ἐγίνετο, τοῦ τὴν περὶ τὸν δίκαιον θεραπείαν ἐπιδείξασθαι. ἤδει γὰρ λοιπὸν, ὅτι E οὐχ οἷόν τε τὸν τυχόντα εἶναι ἄνδρα τὸν τοσαύτης ἀπολαύοντα τῆς ἄνωθεν εὐνοίας. καὶ νῦν ἰδοὺ ἡ γυνή σου ἐνώπιόν σου, λαβὼν ἀπότρεχε. νῦν, φησιν, ἐπειδὴ ἔγνων ὅτι οὐκ ἀδελφή σου ἐστὶν, ἀλλὰ γυνή σου, ἰδοὺ ἔχεις αὐτήν. οὐδὲν γὰρ ἐλυμηνάμην τῆς συζυγίας τῆς ὑμετέρας, οὐδὲ ἀπεστέρησά σε τῆς γυναικός σου· ἀλλ' ἰδοὺ ἡ γυνή σου ἐναντίον σου· λαβὼν αὐτὴν ἀπότρεχε. ποία διάνοια δυνήσεται πρὸς ἀξίαν θαυμάσαι τὰ γεγενημένα, ἢ ποία γλῶττα ἐξειπεῖν ἰσχύσει τὸ θαῦμα; γυνὴ λάμπουσα τῇ ὥρᾳ ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, καὶ

[a] Alii, ἀπήγγειλάς μοι.

A 7. Propterea vide quanta postea lenitate loquitur rex, tyrannus ille hospiti, quasi vago obambulanti, cui & uxorem auferre ausus fuit. Et bene dixit Scriptura, *Afflixit Pharaonem & domum ejus ob Saram uxorem Abræ.* Sensum ei pœna præstat, quod sit uxor justi. Etenim & in domum Pharaonis introducta, mansit uxor justi. 18. *Cum vocasset autem Abram Pharao, dixit ei: Quare hoc fecisti mihi?* Vide qualia verba rex profatur: *Cur hoc fecisti mihi?* inquit. Egone tibi feci, qui peregrinus, qui nulli notus, qui propter famem adsum, tibi regi, tyranno, & imperanti su- B per Ægyptum? Quid feci tibi? Tu mihi abstulisti uxorem: sicut peregrinum me despexisti, contemsisti, nullius momenti me habuisti: omnino intemperanti concupiscentiæ tuæ obsequutus es, & quæ tibi placebant, opere volebas complere. Quidnam ergo feci tibi? magna, inquit, mihi fecisti, & gravia in me commisisti. Vide quanta rerum vicissitudo: Rex privato dicit: Quid fecisti mihi? Deum, inquit, inimicum mihi reddidisti, iram ejus super me induxisti, pœnæ obnoxium me reddidisti, fecisti ut pœnam lueret tota mea domus C eorum quæ in te admissa sunt. *Cur hoc mihi fecisti? Quare non annunciasti mihi quod uxor tua esset? Quare dixisti: Soror mea est? & accepi eam mihi uxorem.* Ego, inquit, quasi sororem tuam volebam ducere. At unde didicisti uxorem esse justi? Ultor tantæ iniquitatis, ille mihi rem indicavit. *Cur fecisti mihi hoc, & non indicasti mihi quod uxor tua esset? & accepi eam mihi ipsi uxorem* peccaturus. Quasi sororem tuam habiturus hoc feci. Attende quomodo supplicii gravitas concussit ejus mentem, ita ut & justo rationem redderet, & om- D ne erga eum declararet officium. Atqui nisi Dei fuisset gratia, quæ mentem ejus emolliebat, & metum illi incutiebat, consequens erat eum in majorem furorem inductum quasi deceptorem justum puniturum fuisse, & extremis affecturum suppliciis. At nihil horum fecit: timor enim supplicii inflammatam ejus iram repressit & restrinxit: unde unum hoc curabat, ut erga justum officiosus esset. Rescivit enim tandem, non esse possibile eum vulgarem quempiam esse, qui tanta E superna benevolentia frueretur. *Et nunc ecce uxor tua coram te, accepta ea ocius vade.* Nunc, inquit, quia cognovi non esse sororem tuam, sed uxorem, ecce habes eam. Neque enim ulla in re deturpavi conjugium vestrum, neque privavi te uxore tua. *Sed ecce uxor tua coram te, accepta ea ocius vade.* Quæ mens poterit digne quæ facta sunt admirari, aut quæ lingua miraculum valebit enarrare? Mulier splendida forma simul cum viro Ægy-

A ptio, & rege, & tyranno, & sic insano, & incontinenter affecto concumbens, intacta egreditur, servata castitate sua. Talia enim, sicut prius dixi, sunt quæ a Deo dispensantur, rara semper & admirabilia: & quando apud homines desperatum est, tunc invictam in omnibus potentiam suam Deus declarat. Enimvero sicut admirabile & rarum erat videre virum desideriorum stare in medio ferarum, & nihil pati, sed quasi oves eum circumstetissent, ita illæsum egredi e lacu; &

B tres pueros in camino quasi in prato & in horto versari, & nihil ab igne lædi, sed egredi inde tamquam statuas: perinde ita admiratione dignum est & hoc facinus, quod justi uxor nullam contumeliam experta a rege Ægyptio, tyranno, intemperante, exierit salva. Deus enim erat qui faciebat omnia, & in inviis viam dabat, qui spem bonam semper in rebus deploratis afferre valet. *Et nunc*, inquit, *ecce uxor tua coram te, accepta ea ocius vade.* Ne existimes, inquit,

C te a nobis injuria affectum esse. Nam licet per ignorantiam attentaverimus quæ facta sunt, nunc tamen ecce cognovimus quem habeas defensorem: indignatio enim quæ in nos desævit, docuit nos quantum gratiæ tibi sit apud Deum omnium. Accepta igitur uxore tua ocius vade. Terribilis postea erat eis justus, propterea magnis officiis eum prosequi contendunt, placantes ipsius Dominum propter ea quæ in illum commiserant.

Dei est res desperatas restituere.

Dan. 14.

Dan. 3.

D

8. Vidisti, dilecte, quantum bonum sit patientia & perseverantia? Hîc, quæso, memor esto verborum illorum quæ Patriarcha dicebat Ægyptum ingressurus: *Scio quod mulier pulcra sis: futurum est itaque, ut cum te viderint Ægyptii, me quidem occidant, te autem servent.* Illis igitur in mente resumtis, considera etiam quæ nunc fiunt, & admirare simul justi tolerantiam & misericordis Dei virtutem, quanta cum gloria redire curet justum, qui cum tanto timore & metu

E venerat. 20. *Et præcepit*, inquit, *Pharao viris super Abram, ut inde deducant eum, & uxorem ejus, & omnia quæ ejus erant, & Lot cum eo.* Magna cum claritate & gloria, locupletatusque divitiis redit justus: & fit doctor per ea quæ contigerunt, non solum Ægyptiis, sed etiam omnibus qui in itinere erant, & iis qui in Palæstina habitabant. Nam quotquot viderant eum quando descendit fame coactus, timore & tremore correptus, nunc vero redeuntem cum tanta claritate & facultatibus & divitiis, discebant virtutem providentiæ Dei erga illum. Quis vidit unquam? quis audivit? abiit ut famem suam mitigaret, & divitiis abundans ineffabilique cum gloria redit. Ne admireris, di-

βασιλεῖ, καὶ τυράννῳ, καὶ οὕτω μαινομένῳ, καὶ ἀκολάστως διακειμένῳ συγκατακλιθεῖσα ἀνέπαφος ἐξῄει, τὴν οἰκείαν σωφροσύνην ἀκέραιον διατηρήσασα. Τοιαῦτα γὰρ, καθάπερ ἔφθην εἰπὼν, ἀεὶ τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ οἰκονομούμενα, θαυμαστὰ καὶ παράδοξα. καὶ ὅταν παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἀπογνωσθῇ τὰ πράγματα, τότε αὐτὸς δείκνυσιν αὐτοῦ τὴν ἄμαχον ἐν ἅπασι δύναμιν. ὥσπερ γὰρ θαυμαστὸν ἦν καὶ παράδοξον, τὸν ἄνδρα τῶν ἐπιθυμιῶν ἰδεῖν ἐν μέσῳ τῶν θηρίων ἐκείνων κυκλούμενον, καὶ μηδὲν πάσχοντα, ἀλλὰ καθάπερ ὑπὸ προβάτων περιστοιχιζόμενον, οὕτως ἀσινῆ ἐκ τοῦ λάκκου ἀνιόντα, καὶ τοὺς τρεῖς παῖδας ἐν τῇ καμίνῳ, καθάπερ ἐν λειμῶνι καὶ παραδείσῳ διατρίβοντας, καὶ μηδὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς βλαπτομένους, ἀλλὰ καθάπερ ἀνδριάντας οὕτως ἐκεῖθεν ἐξελθόντας· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον θαυμάσαι ἄξιον καὶ τὸ νῦν γεγονὸς, ὅτι ἡ τοῦ δικαίου γυνὴ οὐδεμίαν ὕβριν ὑπομείνασα παρὰ τοῦ βασιλέως τοῦ Αἰγυπτίου, τοῦ τυράννου, τοῦ ἀκολάστου ἐξῄει σώα. Θεὸς γὰρ ἦν ὁ τὰ πάντα ἐργασάμενος, ὁ καὶ ἐν ἀπόροις πόρον διδοὺς, καὶ τὰ πράγματα ἐξ ἀπεγνωσμένων εἰς ἐλπίδα χρηστὴν ἄγειν ἀεὶ δυνάμενος. καὶ νῦν ἰδοὺ ἡ γυνή σου ἐναντίον σου, λαβὼν ἀπότρεχε. μὴ νομίσῃς, φησὶν, ἠδικῆσθαί σε παρ᾽ ἡμῶν. εἰ γὰρ καὶ ἐξ ἀγνοίας τὰ τῆς ἐπιχειρήσεως ἡμῖν γέγονεν, ἀλλ᾽ ἰδοὺ νῦν ἔγνωμεν, οἷον ἔχεις προστάτην· καὶ ἡ ἀγανάκτησις ἡ καθ᾽ ἡμῶν γενομένη ἐδίδαξεν ἡμᾶς, ὅσης ἀπολαύεις παρὰ τοῦ τῶν ἁπάντων Θεοῦ τῆς εὐνοίας. λαβὼν οὖν τὴν γυναῖκά σου ἀπότρεχε. φοβερὸς λοιπὸν ἦν αὐτοῖς ὁ δίκαιος, δι᾽ ὃ καὶ μετὰ πολλῆς τῆς θεραπείας αὐτὸν παραπέμψαι ἐπείγονται, διὰ τῶν εἰς αὐτὸν γινομένων τὸν αὐτοῦ δεσπότην ἐξευμενιζόμενοι.

Εἶδες, ἀγαπητὲ, ὅσον ἐστὶν ὑπομονὴ καὶ καρτερία; ἐνταῦθά μοι ἀναμιμνήσκου τῶν ῥημάτων ἐκείνων, ὧν, ὅτ᾽ ἔμελλον πλησιάζειν τῇ Αἰγύπτῳ, ὁ πατριάρχης ἔλεγε· γινώσκω ὅτι γυνὴ εὐπρόσωπος εἶ· ἔσται οὖν, ὡς ἂν ἴδωσί σε οἱ Αἰγύπτιοι, ἐμὲ ἀποκτενοῦσι, σὲ δὲ περιποιήσονται. ἐκεῖνα τοίνυν ἐν διανοίᾳ λαβὼν σκόπει τὰ νῦν γινόμενα, καὶ θαύμαζε καὶ τοῦ δικαίου τὴν ὑπομονὴν, καὶ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ τὴν δύναμιν, μεθ᾽ ὅσης δόξης ἐπανελθεῖν παρασκευάζει τὸν δίκαιον τὸν μετὰ τοσούτου φόβου καὶ δέους ἐλθόντα. καὶ ἐνετείλατο, φησὶ, Φαραὼ ἀνδράσι περὶ Ἀβραὰμ, συμπαραπέμψαι αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ πάντα ὅσα ἦν αὐτῷ, καὶ τὸν Λὼτ μετ᾽ αὐτοῦ. μετὰ περιφανείας λοιπὸν ἁπάσης ὁ δίκαιος ἐπάνεισι, καὶ περιουσίας πολλῆς, καὶ γίνεται οὐ μόνον τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ διδάσκαλος διὰ τῶν συμβεβηκότων, ἀλλὰ καὶ τοῖς κατὰ τὴν ὁδὸν ἅπασι, καὶ τοῖς εἰς τὴν Παλαιστίνην οἰκοῦσιν. οἱ γὰρ ἰδόντες αὐτὸν, ἡνίκα κατῄει διὰ τὴν τοῦ λιμοῦ ἀνάγκην, μετὰ φόβου καὶ τρόμου κατιόντα, καὶ νῦν πάλιν ἐν τοσαύτῃ περιφανείᾳ καὶ περιουσίᾳ καὶ πλούτῳ, ἐμάνθανον τὴν περὶ αὐτὸν τοῦ Θεοῦ προνοίας τὴν δύναμιν. Τίς εἶδέ ποτε; τίς ἤκουσεν; ἀπῆλθε λιμοῦ παραμυθίαν εὑρέσθαι, καὶ πλοῦτον περιβαλλόμενος καὶ δόξαν ἄφατον, οὕτως ἐπανέρχεται. μὴ ξενισθῇς, ἀγαπητὲ,

ἀγαπητέ, μηδὲ θαυμάσῃς ἐπὶ τῷ γεγονότι· μᾶλλον δὲ καὶ θαύμαζον, καὶ ἐκπλάγηθι, καὶ δόξαζε τοῦ κοινοῦ πάντων ἡμῶν δεσπότου τὴν δύναμιν. καὶ ὅρα καὶ τοὺς τούτου ἀπογόνους κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον κατιόντας μὲν εἰς Αἴγυπτον πάλιν διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ λιμοῦ, κἀκεῖθεν πάλιν μετὰ πολλὴν δουλείαν καὶ ταλαιπωρίαν, μετ' εὐπορίας ἀνιόντας. τοιοῦτον γὰρ εὐμήχανος ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος· ὅταν συγχωρήσῃ κορυφωθῆναι τὰ δεινά, τότε πάλιν διασκεδάσας τὸν χειμῶνα, γαλήνην ἐργάζεται, καὶ πολλὴν τῶν πραγμάτων τὴν μεταβολήν, διδάσκων ἡμᾶς τῆς αὐτοῦ δυνάμεως τὸ μέγεθος. ἀνέβη δὲ Ἀβραὰμ ἐξ Αἰγύπτου αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ, καὶ Λὼτ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἔρημον. εὐκαίρως ἄν τις ἁρμόσειε τῷ δικαίῳ τούτῳ ἐκεῖνα τὰ ῥήματα, ἅπερ ὁ μακάριος Δαυὶδ τοῖς ἀπὸ τῆς ἐν Βαβυλῶνι αἰχμαλωσίας ἐπανελθοῦσιν ἔλεγεν· οἱ σπείροντες ἐν δάκρυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσι. πορευόμενοι ἐπορεύοντο, καὶ ἔκλαιον βάλλοντες τὰ σπέρματα αὐτῶν· ἐρχόμενοι δὲ ἥξουσιν ἐν ἀγαλλιάσει, αἴροντες τὰ δράγματα αὐτῶν. εἶδες κάθοδον ἀγῶνος καὶ δέους πεπληρωμένην, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου τὸν φόβον ἔχουσαν ἐπικείμενον· ὅρα πάλιν ἄνοδον περιφανείας πολλῆς γέμουσαν καὶ λαμπρότητος. πᾶσι γὰρ λοιπὸν αἰδέσιμος ἦν ὁ δίκαιος, καὶ τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ. τίς γὰρ οὐκ ἂν ᾐδέσθη τὸν οὕτως ὑπὸ τοῦ θεοῦ φρουρούμενον, καὶ τοσαύτης ἀξιούμενον προνοίας; οὐδένα γὰρ ἴσως ἔλαθε τὰ εἰς τὸν βασιλέα γεγονότα, καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ. πάντα γὰρ διὰ τοῦτο συνεχωρήθη, καὶ διὰ τοῦτο μέχρι τοσούτου παρῆλθε τὰ τῶν πειρασμῶν τῷ δικαίῳ, ἵνα καὶ αὐτοῦ ἡ ὑπομονὴ λαμπροτέρα γένηται, καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ εἰς ἅπασαν ἐξενεχθῇ τὴν οἰκουμένην, καὶ μηδεὶς ἀνήκοος γένηται τῆς ἀρετῆς τοῦ δικαίου.

Εἴδετε, ἀγαπητοί, ὅσον τῶν πειρασμῶν τὸ κέρδος; εἴδετε ὅση τῆς ὑπομονῆς ἡ ἀμοιβή; εἴδετε καὶ ἄνδρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γέροντα, καὶ πρεσβεβηκυῖαν, ὅσην ἐπεδείξαντο τὴν φιλοσοφίαν, ὅσην τὴν ἀνδρείαν, ὅσην τὴν περὶ ἀλλήλους φιλοστοργίαν, ὅσον τὸν τῆς ἀγάπης τὸν σύνδεσμον; τοῦτο ἅπαντες μιμησώμεθα, καὶ μηδέποτε ἀσχάλλωμεν, μηδὲ νομίζωμεν ἐγκαταλείψεως εἶναι τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ περιορᾶσθαι τεκμήριον τὴν τῶν πειρασμῶν ἐπαγωγήν, ἀλλὰ τοῦτο μέγιστον ποιώμεθα μᾶλλον δεῖγμα τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ θεοῦ κηδεμονίας. ἄν τε γὰρ ἁμαρτημάτων ἔχωμεν ἐπικείμενα ἡμῖν φορτία, δυνησόμεθα πολλὴν τὴν ὑπομονὴν, καὶ τὴν εὐχαριστίαν ἐπιδειξάμενοι κουφότερα ταῦτα ἐργάσασθαι· ἄν τε μὴ πολλὰ ἔχωμεν ἁμαρτήματα, πάλιν καὶ οὕτω πλείονος ἀπολαυσόμεθα τῆς ἄνωθεν εὐνοίας, εἰ εὐχαρίστως ἐνέγκοιμεν. φιλότιμος γὰρ ὢν ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος, καὶ τῆς ἡμετέρας κηδόμενος σωτηρίας, διὰ τοῦτο καθάπερ γυμνάσιόν τι καὶ ἀγῶνας προτίθησιν ἡμῖν ἀντὶ σκαμμάτων, πολλάκις τὴν τῶν πειρασμῶν ἐπαγωγήν, ἵνα τὰ παρ' ἑαυτῶν καὶ ἡμεῖς ἐπιδειξάμενοι, δαψιλοῦς ἀπολαύσωμεν τῆς παρ' αὐτοῦ προνοίας. ὅπερ εἰδότες μὴ ναρκῶμεν ἐν τοῖς πειρασμοῖς, μηδὲ δυσχεραίνωμεν ἐν ταῖς θλίψεσιν, ἀλλὰ καὶ χαίρωμεν κατὰ τὸν μακάριον

A lecte, ne factum hoc ita stupendum tibi videatur: imo admirare & obstupesce, & celebra communis omnium nostrum Domini virtutem. Et vide etiam illius nepotes ob eamdem famis necessitatem in Ægyptum descendisse, & cum ibi in gravi servitute vixissent, multasque pertulissent ærumnas, facultatibus auctos tandem rediisse. Talis enim est sapientissimus Deus noster, quando permittit augeri & coacervari molestias, tunc iterum discussa tempestate, serenitatem rerumque miram vicissitudinem facit, docens nos suæ potentiæ magnitudinem. 1. *Ascendit autem Abram ex Ægypto, ipse, & omnia quæ ejus erant, & Lot cum eo, in solitudinem.* Opportune hîc quis accommodarit verba illa, quæ beatus David iis qui Babylonica redibant captivitate dicebat: *Qui seminant in lacrymis, in exsultatione metent. Euntes ibant & flebant, mittentes semina sua. Venientes autem venient in exultatione, gestantes manipulos suos.* Vidisti descensum anxietate atque timore plenum, habentem secum & mortis formidinem? vide nunc reditum claritate & dignitate multa conspicuum. Omnibus enim posthac venerabilis erat justus ille, tam iis qui in Ægypto, quam iis qui in Palæstina. Quis enim non reveritus fuisset eum qui sic à Deo custoditus sit, & tantam benevolentiam assequutus? Neminem enim forte latebant ea, quæ regi & domui ejus acciderant. Omnia enim Deus propterea permisit, & eousque duraverunt tentationes justi, ut ejus patientia clarior fieret, & facta ejus in totum orbem divulgarentur, ita ut nullus esset qui justi virtutem ignoraret?

Cap. 13.

B

Psal. 125. 5.

C

9. Vidistis, dilecti, quantum ex tentationibus lucrum? vidistis quantum patientiæ præmium? vidistis & virum, & mulierem, & senem, & vetulam, quantum philosophiæ præ se tulerunt? quantum fortitudinis, quantum mutuæ dilectionis, quantum caritatis vinculum demonstrarunt? Illum omnes imitemur, & nunquam tristemur. Ne existimemus esse signum quod nos dereliquerit & despiciat Dominus, si tentationes nobis inferantur: sed hoc maximum sit nobis indicium, quod Deus nostri curam gerat. Nam etsi habeamus peccatorum sarcinas quæ nos premant, poterimus magnam patientiam & gratiarum actionem declarando leviores eas facere: & si non multa habeamus peccata, iterum majori fruemur gratia, si grato animo tulerimus. Quia enim Deus noster liberalis est, & nostræ salutis curam gerit: ea de causa quasi luctam & exercendi materiam nobis proponit, pro stadio & arena tentationes inferens: ut si quod nostrum est præstemus, largiore dignetur nos sua providentia. Quod cum sciamus, ne tristes simus in tentationibus, neque afflictiones gravatim feramus: sed & gaudeamus, secundum beatum Paulum: *Nunc*

Moralis exhortatio.

D

Afflictio signum providentiæ divinæ.

E

Col. 1. 24.

enim, inquit: *gaudeo in afflictionibus meis.* Vidisti animam gratam? Nam si in afflictionibus gaudebat, quomodo potuit unquam in tristitia esse? si quæ alios afficiunt tristitia, ipsi pariant lætitiæ occasionem, cogita, oro, in quo statu illius erat anima. Et ut discas non posse aliter nos promissa bona assequi, & regno cælorum dignos fieri, nisi per afflictionem vitam præsentem transeamus, audi Apostolos dicentes eis qui nuper ad fidem

Act.14.20. conversi erant: *Et cum docuissent*, inquit, *multos, reversi sunt Lystram, & Iconium, & Antiochiam, denuo confirmantes animas discipulorum, exhortantesque ut perseverarent in fide, & quod per multas afflictiones oportet nos intrare in regnum cælorum.* Qualis igitur posthac erit nobis excusatio, si noluerimus generose ac fortiter omnia ferre quæ inferuntur: præsertim scientes non posse aliter nos salutem assequi, nisi hac incesserimus via? Quod enim nihil insolens aut novum sit passus justorum ullus, qui per afflictiones transegit hanc vi-

Joan.16.33. tam, audi Christum dicentem: *In mundo afflictionem habebitis, sed confidite.* Nam ne audita tristitia, spe excidant, statim fiduciam eis affert, & suam pollicetur gratiam. *Sed confidite*, inquit, *ego vici mundum.* Habes, inquit, eum qui gratia alleviet, qui non permittet te submergi ab illatis tentationibus, qui cum tentatione

1.Cor.10.13. & exitum præbebit, & non permittet supra nostras vires inferri gravia. Quid tristaris? quid mœres? quid impatiens es? quare tam abjecto animo es? Num si quæ nostra sunt attulerimus, patientiam dico, & fortitudinem, & gratum animum, nos sinet despici? num etsi desperatæ sunt res, vincere possunt sapientiam Domini nostri? Nos quæ nostra sunt exhibeamus, & sinceram habeamus fidem, scientes solertiam tutoris animarum nostrarum. Et ipse prorsus melius novit quam nos, quid conducat, qui ita res dispensabit, ut ipsi fuerit honorificum, & nobis utile: quo & patientiæ mercedem accipiamus, & ejus benignitatem obtineamus, gratia & miserationibus Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri simul & Spiritui sancto sit gloria, imperium, honor, nunc, & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

A Παῦλον· νῦν γάρ, φησι, χαίρω ἐν τοῖς θλίψεσί μου. εἶδες ψυχὴν εὐγνώμονα; εἰ γὰρ ἐν ταῖς θλίψεσιν ἔχαιρε, πότε ἠδύνατο οὕτως ἐν λύπῃ γενέσθαι; εἰ τὰ ἐπὶ τῶν ἄλλων λυποῦντα, ἐκείνῳ εὐφροσύνης ὑπόθεσιν ἐπίκτεν, ἐννόει μοι τὴν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὴν κατάστασιν. καὶ ἵνα μάθῃς ὅτι οὐχ οἷόν τε ἑτέρως τῶν ἐπηγγελμένων ἡμῖν ἀγαθῶν ἐπιτυχεῖν, καὶ τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας ἀξιωθῆναι, εἰ μὴ διὰ θλίψεως ὁδεύσαιμεν τὸν παρόντα βίον, ἄκουε τῶν ἀποστόλων λεγόντων πρὸς τοὺς ἄρτι τῇ πίστει προσιόντας· καὶ μαθητεύσαντές, φησιν, ἱκανοὺς, ὑπέστρεψαν εἰς Λύστραν, καὶ Ἰκόνιον, καὶ Ἀντιόχειαν, B ἐπιστηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, καὶ παρακαλοῦντες ἐμμένειν τῇ πίστει, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. ποία οὖν ἀπολογία ἔσται ἡμῖν, μὴ βουλομένοις γενναίως, καὶ ἀνδρείως, καὶ εὐχαρίστως πάντα φέρειν τὰ ἐπαγόμενα, ὅταν ἴδωμεν, ὅτι οὐδὲ δυνατὸν ἑτέρως ἡμᾶς τῆς σωτηρίας ἐπιτυχεῖν, μὴ ταύτην ὁδεύσαντας τὴν ὁδόν; ὅτι γὰρ οὐδὲν ξένον καὶ καινὸν οὐδεὶς τῶν δικαίων ὑπέμεινε διὰ θλίψεως τὴν παροῦσαν ὁδεύσας ζωὴν, ἄκουε τοῦ Χριστοῦ C λέγοντος. ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἕξετε, ἀλλὰ θαρσεῖτε. ἵνα γὰρ μὴ καταπέσωσι τοῦτο ἀκούσαντες, εὐθέως τὸ θάρσος αὐτοῖς ἐνέθηκε, καὶ τὴν παρ᾽ ἑαυτοῦ ῥοπὴν ὑπέσχετο. ἀλλὰ θαρσεῖτε, ἐγώ, φησι, νενίκηκα τὸν κόσμον. ἔχεις φησὶ, τὸν τὰ λυπηρὰ ἐπικουφίζοντα, τὸν οὐκ ἀφιέντα σε καταβαπτισθῆναι ὑπὸ τῆς τῶν πειρασμῶν ἐπαγωγῆς, τὸν σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν παρέχοντα, καὶ οὐ συγχωροῦντα ὑπὲρ τὴν ἡμετέραν ἰσχὺν ἐπαχθῆναι τὰ χαλεπά. τί ἀσχάλλεις; τί ἀλύεις; τί δυσαναχετεῖς; τί μικροψύχως διάκεισαι; μὴ γὰρ, D ἐὰν τὰ εἰς δύναμιν τὴν ἡμετέραν εἰσενέγκωμεν, τὴν ὑπομονὴν λέγω, καὶ τὴν καρτερίαν, καὶ τὴν εὐχάριστον γνώμην, συγχωρεῖ περιοφθῆναι ἡμᾶς ποτε; μὴ γὰρ, κἂν εἰς ἀπόγνωσιν ἔλθῃ τὰ πράγματα, νικᾷ τὴν σοφίαν τοῦ ἡμετέρου δεσπότου; ἡμεῖς τὰ παρ᾽ ἑαυτῶν ἐπιδειξώμεθα, καὶ εἰλικρινῆ τὴν πίστιν ἔχωμεν, εἰδότες τὸ εὐμήχανον τοῦ προστάτου τῶν ἡμετέρων ψυχῶν. καὶ πάντως ὁ μᾶλλον ἡμῶν εἰδὼς τὸ συμφέρον, οὕτως αὐτὸ δεόντως οἰκονομήσει, ὡς καὶ αὐτῷ πρέπον εἶναι, καὶ ἡμῖν συμφέρον, ἵνα καὶ τὸν τῆς ὑπομονῆς τὸν μισθὸν κομισώμεθα, καὶ τῆς παρ᾽ αὐτοῦ φιλανθρωπίας ἀξιωθῶμεν, χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ᾽ οὗ τῷ πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

A

ΟΜΙΛΙΑ λγ'.

Ἀβρὰμ δὲ ἦν πλούσιος σφόδρα κτήνεσι, καὶ ἀργυρίῳ, καὶ χρυσίῳ, καὶ ἐπορεύθη, ὅθεν ἦλθεν, εἰς τὴν ἔρημον ἕως Βεθὴλ, ἕως τοῦ τόπου, οὗ ἦν ἡ σκηνὴ αὐτοῦ τὸ πρότερον ἀνὰ μέσον Βεθὴλ, καὶ ἀνὰ μέσον Ἀγγαὶ, εἰς τὸν τόπον τοῦ θυσιαστηρίου, οὗ ἐποίησεν ἐκεῖ τὴν ἀρχήν.

ΟΡΩΝ ὑμῶν σήμερον τὴν μετὰ προθυμίας ἐνταῦθα σύναξιν, καὶ τὸν περὶ τὴν ἀκρόασιν πόθον, B βούλομαι χρέος ὑμῖν καταθεῖναι, ὅπερ ὀφείλομεν τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ. καὶ οἶδα ὅτι αὐτοὶ μὲν ἴσως ἐπιλέλησθε, διὰ τὸ πολλὰς ἐν τῷ μεταξὺ παρελθεῖν ἡμέρας, καὶ ἐφ' ἕτερα ἡμῖν ἐξελκυσθῆναι τὴν διάλεξιν. ἡ γὰρ τῆς ἁγίας ἑορτῆς παρουσία τὴν ἀκολουθίαν ἡμῖν διέκοψεν. οὐδὲ γὰρ ἦν εὔλογον τὸν σταυρὸν ἡμᾶς ἑορτάζοντας τοῦ δεσπότου, περὶ ἕτερα ἡμῖν τὴν διδασκαλίαν γίνεσθαι· ἀλλ' ἐχρῆν καθ' ἕκαστον καιρὸν τὴν ἁρμόττουσαν ὑμῖν παρατιθέναι τράπεζαν. [a] διά τοι τοῦτο ἡνίκα ἡ τῆς παραδόσεως ἔφθασεν ἡμέρα, τὴν ἀκολουθίαν διατεμόντες τῆς διδασκαλίας, τῶν κατεπειγόντων γενόμενοι, ἐπὶ τὸν C προδότην τὴν γλῶτταν ἐπαφήκαμεν, καὶ πάλιν τὰ κατὰ τὸν σταυρὸν ὑμῖν εἰς μέσον προεθήκαμεν. εἶτα ἀναστάσεως ἡμέρας καταλαβούσης, ἀναγκαῖον ἦν τὰ περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ δεσπότου διδάξαι τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, καὶ πάλιν ἐν ταῖς ἐφεξῆς ἡμέραις τῆς ἀναστάσεως τὴν ἀπόδειξιν ὑμῖν παραγαγεῖν διὰ τῶν μετὰ ταῦτα γεγενημένων θαυμάτων, ὅτε καὶ τῶν πράξεων τῶν ἀποστολικῶν ἐπιλαβόμενοι, ἐκεῖθεν ὑμῖν συνεχῆ τὴν ἑστίασιν παρεθήκαμεν, πολλὴν τὴν παραίνεσιν καθ' ἑκάστην πρὸς τοὺς νεωστὶ τῆς χάριτος ἀξιωθέντας ποιησάμενοι. νῦν οὖν ἀναγκαῖον τοῦ χρέους ὑμᾶς ὑπομνῆσαι, καὶ τότε τὴν ἔκτισιν ποιήσασθαι. εἰ γὰρ καὶ αὐτοὶ διὰ τὸ ὑπὸ πολλῶν περιέλ- D κεσθαι φροντίδων οὐδὲ ἴστε τοῦ χρέους τὴν φύσιν, ἅτε καὶ γυναικὸς φροντίδα ἔχοντες, καὶ παίδων ἐπιμελούμενοι, καὶ ὑπὲρ τῆς καθημερινῆς τροφῆς σπουδάζοντες, καὶ ἑτέραις πολλαῖς βιωτικαῖς περιελκόμενοι φροντίσιν· ἀλλ' ἡμεῖς ὑπ' οὐδενὸς τούτων ὀχλούμενοι, καὶ τοῦ χρέους ὑμᾶς ὑπομιμνήσκομεν, καὶ πρὸς τὴν ἀπόδοσιν παρασκευαζόμεθα. καὶ μὴ θαυμάσητε, εἰ τοσαύτην εὐγνωμοσύνην ἐπιδεικνύμεθα. ἀπ' ἐναντίας γὰρ τοῖς αἰσθητοῖς χρήμασίν ἐστι τούτου τοῦ χρέους ἡ φύσις. ἐκεῖ μὲν γὰρ οὐκ ἄν ποτε ταχέως ὁ ὀφείλων τοσαύτην εὐγνωμοσύνην E ἐπιδείξηται, εἰδὼς ὅτι τὸ καταθεῖναι τὰ ὀφειλόμενα αὐτῷ μὲν ἐλαττοῖ τὴν οὐσίαν, τῷ δὲ λαμβάνοντι αὔξει τὴν περιουσίαν· ἐπὶ δὲ τοῦ χρέους τούτου τοῦ πνευματικοῦ τοιοῦτον οὐδέν· ἀλλὰ ταύτῃ μᾶλλον καὶ ὁ ὀφείλων καταθεὶς πολλῷ πλέον εὐπορώτερος ἔσται, καὶ τοῖς λαμβάνουσι μείζων ἡ εὐπορία. διὰ τοῦτο ἐπ' ἐκείνων μὲν πολλὴ ἡ

HOMILIA XXXIII.

Abram autem erat dives valde pecoribus, & argento, & auro, & profectus est unde venerat, in solitudinem usque Bethel, usque ad locum in quo prius fuit tabernaculum ejus inter Bethel & Aggæ, ad locum altaris quod ibi principio fecerat. Gen. 13. 2.

1. CUM alacrem vestrum conventum, & ingens audiendi desiderium hodie videam, volo debitum solvere, quo erga caritatem vestram obstrictus sum. Et scio ejus fortasse vos oblitos esse, eo quod multi dies intercesserint, sermoque noster ad alia interim sit deductus. Nam sanctæ festivitatis adventus seriem nobis interpellavit. Neque enim par erat ut dum crucem Domini celebraremus, de aliis sermonem afferremus. Mensa autem vobis proponenda erat suis congrua temporibus. Et idcirco quando venit dies traditionis, continua doctrinæ serie resecta, præsentibus quæ urgebant nos accommodantes, in proditorem linguam laxavimus: deinde de cruce aliqua in medium protulimus. Postea, illucescente resurrectionis die, necessarium erat ut de resurrectione Domini caritatem vestram doceremus: & sequentibus diebus, per ea miracula quæ tunc facta sunt, resurrectionis demonstratio iterum afferenda erat: quando etiam Apostolorum acta explanare cœpimus, inde vobis continua proponentes convivia, & crebris quotidianisque admonitionibus eos, qui nuper baptismi gratiam acceperant, exhortantes. Nunc igitur necessarium est ut debiti memor sim, & vobis satisfaciam: tametsi enim vos debiti genus ignoretis, utpote curis multis impliciti, & soliciti pro uxoribus, & liberis, & quotidiana alimonia, multisque aliis sæcularibus negotiis; verum nos qui nullis id genus curis turbamur, & vobis debiti memoriam suggerimus, & ad restituendum nos paramus. Neque admiremini si tam grato animo id præstamus. Hujus enim debiti genus a sensibilibus pecuniis diversum est. In illis enim nunquam debitor tam gratum præ se fert animum. Scit enim se debita solvendo, suam imminuere substantiam, & accipientis augere facultates. Non ita autem est in spirituali hoc debito, sed in eo debitor dum solvit, magis abundat divitiis, & accipientibus majores accrescunt opes. Et idcirco illic ingrata ad-

Festum crucis dominicæ.

[a] διά τοι τοῦτο &c. *Et idcirco quando venit dies traditionis, continua doctrinæ serie resecta, præsentibus quæ urgebant nos accommodantes, in proditorem linguam laxavimus.* Hic loquitur Chrysostomus de causa interpellandæ seriei homiliarum in Genesim, quas numero triginta duas jam habitas per totam quadragesimam, post trigesimam secundam aliud in tempus distulit, ut feria quinta in Cœna Domini de Juda proditore loqueretur, ut etiam monet ille in homilia de Juda, cujus initium, ἐβουλόμην, ἀγαπητοί: quam secundo tomo habes: *Deinde de Cruce aliqua in medium protulimus.* Pergit Chrysostomus, alterutram ex Homiliis de Cruce, quæ post Homilias de proditore Juda Tomo secundo ponuntur, indicans. Die autem Paschæ contra ebriosos & de resurrectione concionatus est: demum tempore Paschali Homilias habuit in principium Actorum. Hæc pluribus enarrata vide Tomo 3. in Monito ad Homilias in principium Actorum p. 49. itemque Tomo 2. in Monito de Juda proditore.

modum voluntate agi solet; hic autem utrisque lucrum est, & dinumeranti, & accipientibus. Et hoc est quod de caritate admonuit beatus Paulus dicens: *Nemini quidquam debeatis, nisi ut diligatis invicem.* Quo indicat, hoc debitum semper solvi, & nihilominus durare semper. Neque negligere vos oportet, ad recipiendum paratos: hoc enim & nos debitores locupletiores facit, & vobis majoris utilitatis erit materia. Igitur quoniam talis est hujus debiti natura, ut quanto magis dependitur, tanto auctiores nostræ reddantur opes: age doceamus nunc & debiti materiam, ut & ipsi alacriores dicenda suscipiatis, & gratam nostram voluntatem acceptam habentes, nos diligenti auscultandi studio remuneretis. Quænam igitur debiti materia? Scitis, & memores estis, quando de Patriarcha quædam in medium attulimus, quomodo demonstraverimus descensum ejus in Ægyptum propter famem, & raptam Saram a Pharaone, & indignationem Dei, quam in Pharaonem & domum ejus, ob suam erga justum curam immisit & reditum Patriarchæ ab Ægypto magna cum gloria. *Mandavit enim*, inquit, *Pharao viris super Abram, ut deducant eum, & uxorem ejus, & omnia quæ habebat, & Lot cum eo. Ascendit autem Abram ex Ægypto, ipse & uxor ejus, & omnia quæ erant illius, & Lot cum ipso in solitudinem.* Hîc sermonem missum fecimus, mediisque diebus doctrinam transtulimus in argumenta tunc temporis occurrentia. Ideo hodie operæ-precium fuerit, ut seriem repetamus, & dicenda cum dictis quasi in unum corpus coaptemus; sic enim sermo doctrinæ quasi unum sub aspectum cadet. Sed quo manifestiora sint ea quæ dicuntur, operæ-precium fuerit, ut caritati vestræ proponatur principium eorum quæ hodie sunt lecta. 2. *Abram autem*, inquit, *erat dives valde pecoribus, & argento, & auro: 3. & profectus est unde venerat in solitudinem usque ad Bethel, usque ad locum in quo prius fuit tabernaculum ejus, inter Bethel & inter Aggæ; 4. ad locum altaris quod illic principio fecerat: & invocavit ibi Abram nomen Domini Dei.* Ne prætereamus obiter ea quæ lecta sunt, sed discamus clare divinarum literarum diligentiam, quomodo nihil nobis supervacuum narrent. *Abram autem*, inquit, *erat dives valde.* Considera primum istud ipsum non frustra, neque temere indicari; nec in vanum divitem nunc vocat, id quod nusquam aliàs meminit, sed nunc primum dicit, divitem fuisse. Quare hoc & quam ob causam? ut discas divinæ sapientiæ solertiam, & suæ in justum providentiæ immensam ingentemque poten-

Rom. 13. 8.

A ἀγνωμοσύνη γίνεται· ἐνταῦθα δὲ ἑκατέροις πολὺ τὸ κέρδος, καὶ τῷ καταπιθέντι, καὶ τοῖς ὑποδεχομένοις. Τοῦτο γὰρ καὶ ἐπὶ τῆς ἀγάπης παρῄνεσεν ὁ μακάριος Παῦλος λέγων, Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε, εἰ μὴ τὸ ἀλλήλους ἀγαπᾷν· δεικνὺς ὅτι τοῦτο τὸ χρέος ἀεὶ μὲν καταβάλλεσθαι λέγεται, μηδέποτε δὲ παύεσθαι. Μήτε ὑμᾶς ἀμελεῖν δεῖ πρὸς τὴν ὑποδοχὴν παρασκευαζομένους· τοῦτο γὰρ καὶ ἡμᾶς τοὺς καταβάλλοντας εὐπορωτέρους καθίστησι, καὶ ὑμῖν πλείονος ὠφελείας ὑπόθεσις γενήσεται. Ἐπεὶ οὖν τοιαύτη τούτου τοῦ χρέους ἡ φύσις, καὶ ὅσῳ ἂν καταβάλλωμεν, τοσούτῳ μᾶλλον τῇ πλείονι καταβολῇ τὴν ἑαυτῶν
B περιουσίαν αὔξομεν, φέρε δὴ λοιπὸν διδάξωμεν ὑμᾶς καὶ τοῦ χρέους τὴν ὑπόθεσιν, ἵνα καὶ αὐτοὶ προθυμότερον ὑποδέξησθε τὰ λεγόμενα, καὶ τὴν ἡμετέραν εὐγνωμοσύνην ἀποδεξάμενοι, ἀμείψησθε ἡμᾶς τῷ μετὰ σπουδῆς προσέχειν τοῖς λεγομένοις. Τίς οὖν ἐστι τοῦ χρέους ἡ ὑπόθεσις; Ἴστε καὶ μέμνησθε, ὅτι τὰ κατὰ τὸν πατριάρχην εἰς μέσον ἀγαγόντες, καὶ τὴν διὰ τὸν λιμὸν γενομένην αὐτῷ κάθοδον εἰς Αἴγυπτον, καὶ τὴν Σάρας τὴν ἁρπαγὴν τὴν ὑπὸ τοῦ Φαραὼ γεγενημένην, καὶ τὴν τοῦ θεοῦ κατ' αὐτοῦ ἀγανάκτησιν, ἣν διὰ τὴν περὶ τὸν δίκαιον πρόνοιαν ἐποιήσατο, καὶ κατ' αὐτοῦ, καὶ κατὰ παντὸς τοῦ οἴκου
C αὐτοῦ, παρασκευάσας μετὰ πολλῆς τῆς περιφανείας τὴν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἐπάνοδον ποιήσασθαι τὸν πατριάρχην. Ἐνετείλατο γάρ, φησι, Φαραὼ ἀνδράσι περὶ Ἀβραμ συμπροπέμψαι αὐτόν, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ πάντα ὅσα ἦν αὐτῷ, [a] καὶ Λὼτ μετ' αὐτοῦ. Ἀνέβη δὲ Ἀβραμ ἐξ Αἰγύπτου, αὐτὸς καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ, καὶ Λὼτ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἔρημον. Ἐνταῦθα τὸν λόγον καταλύσαντες, τὰς μεταξὺ πάσας ἡμέρας εἰς τὴν περὶ τῶν κατεπειγόντων διδασκαλίαν αὐτὸν μετηγάγομεν· διόπερ σήμερον ἀναγκαῖον τῆς ἀκολουθίας ἅψασθαι, καὶ καθάπερ σῶμα ἓν συνάψαι καὶ τὰ μέλλοντα ῥη-
D θήσεσθαι τοῖς ἤδη λεχθεῖσιν. Οὕτω γὰρ εὐσύνοπτος ὑμῖν γενήσεται ὁ τῆς διδασκαλίας λόγος. Ἀλλ' ἵνα σαφέστερα ὑμῖν γένηται τὰ λεγόμενα, ἀκόλουθον ἂν εἴη καὶ αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τῶν σήμερον ἀναγνωσθέντων προθεῖναι ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης. Ἀβραμ δέ, φησιν, ἦν πλούσιος σφόδρα κτήνεσιν, ἀργυρίῳ, καὶ χρυσίῳ. Καὶ ἐπορεύθη, ὅθεν ἦλθεν, εἰς τὴν ἔρημον ἕως Βεθήλ, ἕως τοῦ τόπου οὗ ἦν ἡ σκηνὴ αὐτοῦ τὸ πρότερον ἀνὰ μέσον Βεθήλ, καὶ ἀνὰ μέσον Ἀγγαί, εἰς τὸν τόπον τοῦ θυσιαστηρίου, οὗ ἐποίησεν ἐκεῖ τὴν ἀρχήν· καὶ ἐπεκαλέσατο ἐκεῖ Ἀβραμ τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ θεοῦ. Μὴ ἁπλῶς παραδράμωμεν
E τὰ ἀνεγνωσμένα, ἀλλὰ καταμάθωμεν σαφῶς τῆς θείας Γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν, ὅπως οὐδὲν ἡμῖν παρέργως διηγεῖται. Ἀβραμ δέ, φησιν, ἦν πλούσιος σφόδρα. Σκόπει πρῶτον αὐτὸ τοῦτο, ὅτι οὐχ ἁπλῶς ἐπεσημήνατο οὐδὲ μάτην, οὐδὲ εἰκῇ νῦν πλούσιον αὐτὸν καλεῖ. Οὐδαμοῦ γὰρ ἑτέρωθι ἐμνημόνευσεν ὅτι πλούσιος ἦν, ἀλλὰ νῦν πρῶτον. Τίνος ἕνεκεν καὶ διὰ τί; ἵνα μάθῃς τὸ τῆς τοῦ θεοῦ σοφίας εὐμήχανον, καὶ τῆς προνοίας, ἣν περὶ τὸν δίκαιον ἐποιεῖτο, τὴν ὑπερβάλλουσάν τε καὶ ἄπειρον δύναμιν.

[a] Hæc καὶ Λὼτ μετ' αὐτοῦ desunt in Morel; sed habentur in Savil. & in multis mss. Infra Savil. διδασκαλίαν τὸν λόγον καταπαύσαντες μετηγάγομεν. Septem mss. διδασκαλίαν τὸν λόγον καταπαύσαντες μετηγάγομεν.

ὁ γὰρ διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ λιμοῦ τὴν ἀποδημίαν ποιησάμενος τὴν εἰς Αἴγυπτον, καὶ διὰ τὸ μὴ φέρειν τὴν ἐν τῇ Χαναναίᾳ στενοχωρίαν, ἀθρόον πλούσιος γέγονε, καὶ πλούσιος οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ σφόδρα, καὶ οὐ κτήνεσιν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀργυρίῳ καὶ χρυσίῳ.

Εἶδες ὅση τοῦ θεοῦ ἡ πρόνοια; ἀπῆλθε λιμοῦ παραμυθίαν εὑρέσθαι, καὶ ἐπανῆλθεν οὐ τὸν λιμὸν μόνον παραμυθησάμενος, ἀλλὰ καὶ πλοῦτον πολὺν περιβεβλημένος καὶ δόξαν ἄφατον, καὶ πᾶσι κατάδηλος γεγονὼς, ὅστις ἦν. καὶ λοιπὸν καὶ οἱ τὴν Χαναναίαν οἰκοῦντες ἀκριβέστερον ἐμάνθανον τοῦ δικαίου τὴν ἀρετὴν, ὁρῶντες οὕτως ἀθρόαν γεγενημένην τὴν μεταβολὴν, καὶ τοσούτῳ πλούτῳ περιρρεόμενον τὸν ξένον, τὸν καθάπερ φυγάδα καὶ ἀλήτην εἰς τὴν Αἴγυπτον κατελθόντα. καὶ ὅρα αὐτὸν οὐδὲ ὑπὸ τῆς πολλῆς εὐημερίας, καὶ τῆς τοῦ πλούτου περιουσίας χαυνότερον γεγονότα, οὐδὲ ῥαθυμότερον, ἀλλὰ πάλιν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον ἐπειγόμενον, ἔνθα καὶ πρότερον ἦν, πρὶν ἢ τὴν Αἴγυπτον καταλαβεῖν. ἦλθε γάρ, φησιν, εἰς τὴν ἔρημον ἕως τοῦ τόπου, οὗ ἦν ἡ σκηνὴ αὐτοῦ τὸ πρότερον, εἰς τὸν τόπον τοῦ θυσιαστηρίου, οὗ ἐποίησεν ἐκεῖ τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐπεκαλέσατο τὸ ὄνομα κυρίου τοῦ θεοῦ. ἐννόει μοι πῶς ἦν ἡσυχίας ἐραστὴς καὶ ἀπραγμοσύνης, καὶ διηνεκῶς ἀνακείμενος τῇ πρὸς τὸ θεῖον θεραπείᾳ. ἐκεῖνον γάρ, φησι, τὸν τόπον κατέλαβεν, ἔνθα ἦν πρότερον τὸ θυσιαστήριον οἰκοδομήσας, καὶ ἐπικαλεσάμενος τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ, καὶ προλαβὼν ἤδη ἄνωθεν, καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐπλήρου τὸ παρὰ τοῦ Δαυὶδ εἰρημένον· ὅτι ἐξελεξάμην τὸ παραρριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ μου μᾶλλον, ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἁμαρτωλῶν. ἡ γὰρ ἐρημία διὰ τὴν ἐπίκλησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ θεοῦ προτιμοτέρα αὐτῷ ἐτύγχανε τῶν πόλεων. ᾔδει γάρ, ᾔδει ὅτι πόλεως μέγεθος οὐκ οἰκοδομάτων ποιεῖ κάλλος, οὐδὲ οἰκητόρων πλῆθος, ἀλλ' ἡ τῶν ἐνοικούντων ἀρετὴ, δι' ἣν καὶ ἡ ἔρημος τῶν πόλεων τιμιωτέρα ἐτύγχανεν ὑπὸ τῆς τοῦ δικαίου ἀρετῆς κοσμουμένη, καὶ λαμπροτέρα τῆς οἰκουμένης φαινομένη. καὶ Λώτ, φησι, τῷ συμπορευομένῳ μετὰ Ἀβραμ ἦν καὶ πρόβατα, καὶ βόες, καὶ κτήνη, καὶ οὐκ ἐχώρει αὐτοὺς ἡ γῆ κατοικεῖν ἅμα, ὅτι ἦν τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν πολλὰ, καὶ οὐκ ἠδύναντο κατοικεῖν ἅμα. οὐ μόνον τῷ πατριάρχῃ τὰ τῆς περιουσίας ηὔξετο, ἀλλὰ καὶ τῷ Λὼτ ἦν, φησι, πρόβατα καὶ βόες καὶ κτήνη. ἴσως τὰ μὲν αὐτὸς φιλότιμος ὢν ἐδωρεῖτο τῷ ἀδελφιδῷ, τὰ δὲ καὶ ἕτεροι αὐτῷ παρεῖχον διὰ τὴν εἰς τὸν πατριάρχην τιμήν. καὶ οὐκ ἐχώρει αὐτοὺς, φησιν, ἡ γῆ, ὅτι ἦν τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν πολλά. ὅρα τὸ πλῆθος τῆς περιουσίας εὐθέως διαστάσεως αἴτιον γινόμενον, καὶ τὴν διαίρεσιν ἐργαζόμενον, καὶ τὴν ὁμόνοιαν διακόπτον, καὶ τῆς συγγενείας τὸν σύνδεσμον διαιροῦν. καὶ ἐγένετο μάχη ἀνὰ μέσον τῶν ποιμένων τῶν κτηνῶν τοῦ Ἀβραμ, καὶ ἀνὰ μέσον τῶν ποιμένων τοῦ Λώτ. οἱ δὲ Χαναναῖοι καὶ οἱ Φερεζαῖοι τότε κατῴκουν τὴν γῆν. σκόπει πῶς οἱ προσήκοντες τὴν ἀρχὴν τῆς διαστάσεως ἐργάζονται. ἐντεῦθεν γὰρ ἀεὶ πάντα φύεται τὰ κακὰ ἀπὸ τῆς τῶν οἰκείων μοχθηρίας. ἐγένετο γάρ, φησι, μάχη ἀνὰ μέσον τῶν ποιμένων· οὗτοί εἰσιν οἱ τῆς διαιρέ-

A tiam. Nam qui famis necessitate in Ægyptum peregrinari coactus fuit, eo quod angustias quas in Chananæa experiebatur ferre non posset, is subito dives factus est: nec simpliciter dives, sed valde, non tantum pecoribus, sed & argento, & auro.

2. Vidistis quanta sit Dei providentia? abiit, ut aliquam famis consolationem inveniret, & rediit, non solum fame mitigata, sed & divitiis, & immensa gloria conspicuus: omnibusque manifestum fuit qualisnam esset: deindeque Chananææ incolæ justi virtutem clarius didicerunt, videntes B rerum mutationem tam repentinam, & tantis divitiis affluentem eum qui ut peregrinus, & quasi fugitivus, & vagus in Ægyptum descenderat. At tu vide quomodo hic neque prosperitate, neque divitiarum affluentia remissior vel negligentior factus est: sed iterum contendit ad eum locum, ubi prius fuerat, priusquam in Ægyptum concederet. *Venit enim, inquit, in solitudinem, usque ad locum ubi prius fuit tabernaculum ejus, ad locum altaris quod fecit ibi principio, & invocavit nomen Domini Dei.* Cogita, obsecro, C quantum erat quietis & tranquillitatis amator, & in divino cultu quam sedulus. Ad eum enim locum, inquit, accessit, in quo prius altare ædificaverat, & in quo nomen Domini invocaverat. Ecce jam multis antea sæculis implevit hoc quod postea à David dictum est: *Elegi abjectus esse in domo Dei mei magis quam habitare in tabernaculis peccatorum.* Ps. 83. 11. Solitudo enim propter invocationem nominis Dei gratior ei erat, quam civitates. Sciebat enim, sciebat utique, civitatis magnitudinem non ex ædificiorum pulcritudine, neque ex civium multitudine constare: D sed ex inhabitantium virtute, propter quam ipsa solitudo civitatibus dignior fuit, quæ virtute justi ornabatur, & orbe toto fulgidior erat. 5. *Et Lot*, inquit, *qui cum Abram ibat, erant & oves & boves, & pecora, 6. neque capiebat eos terra, ut simul habitarent. Erat quippe substantia eorum multa, & non poterant habitare simul.* Non solum Patriarchæ facultates auctæ sunt, sed & *Lot*, inquit, *erant oves, & boves, & pecora.* Forte partim Abram, utpote liberalis, illa Lot fratris filio donaverat, partim alii dederant in Patriar- E chæ gratiam. *Et non capiebat*, inquit, *eos terra, erat quippe substantia eorum multa.* Vide quomodo facultatum copia statim causa fuit separationis, divisionem enim operatur, concordiam impedit, & cognationis vinculum dirimit. 7. *Et facta est pugna inter pastores pecorum Abræ, & inter pastores Lot. Chananæi autem & Pherezæi tunc inhabitabant terram.* Attende quomodo genere cognati discessionis initium faciunt. Hinc enim semper omnia mala pullulant, a famulorum nequitia. *Facta est*, enim, inquit, *pugna inter pastores.* Hi dis-

sensionis occasionem præbuerunt, ii concordiam dirimebant, ii multam morum improbitatem præ se ferebant. *Chananæi autem & Pherezæi tunc inhabitabant terram.* Quare nobis hoc significavit? quoniam dixerat, *non capiebat eos terra ut habitarent simul:* causam quoque docere voluit divina Scriptura, ideo eos capere non potuisse, quoniam adhuc a gentibus illis præoccupata erat. Verum nos religiosam Patriarchæ mentem videamus, quomodo sua lenitate exarsurum incendium restinguat. 8. *Dixit autem*, inquit, *Abram ad Lot: Ne sit rixa inter me & te, & inter pastores meos & tuos, quia fratres sumus nos.* Vide insignem modestiam, vide sublimem philosophiam, ætate & dignitate senior juvenem, fratris filium fratrem appellat, & in eamdem, in qua ipse erat, dignitatem evehit, nihilque minus illi quam sibi tribuit: sed dicit: *Ne sit rixa inter me & te, inter pastores meos & tuos.* Indigne enim hoc fieret, inquit, quoniam fratres sumus. Vidisti quomodo Apostoli legem implet, quæ dicit: *jam quidem omnino delictum in vobis est, quod judicia habetis inter vos invicem. Cur non potius injuriam patimini? cur non potius damnum accipitis? imo vos injuriam facitis, & fraudatis, idque fratres.* Hæc omnia operibus implens Patriarcha, dixit: *Ne sit rixa inter me & te, & inter pastores meos & tuos, quoniam homines fratres nos sumus.* Quid hac anima pacatius? Proinde non frustra nec sine causa principio dicebam, eum amore quietis & tranquillitatis solitudinem locis frequentibus prætulisse. Attende enim quomodo & nunc videns pastores confligere, statim in initio tentat restinguere incendium quod erupturum erat, & contentionem sedat. Debebat enim ipse, utpote omnibus Palæstinæ incolis sapientiæ doctor missus, nullam offendiculi dare occasionem, vel ansam concedere: sed morum lenitate tuba clarius omnes erudire, & suæ virtutis facere imitatores. *Ne sit*, inquit, *rixa inter me & te, inter pastores meos & tuos, quoniam homines fratres sumus.* Multa verborum lenitas, *inter me & te.*

1. Cor. 6. 7.

3. Considera quomodo ei loquitur ceu honore pari, quamvis opinor non aliunde rixas fuisse exortas, quam quod pastores Patriarchæ non permiserint illis eadem licentia frui, qua ipsi. Sed justus æquabiliter omnia facit, specimen præbens eminentis suæ patientiæ, ac docens non tantum præsentes, sed posteros etiam omnes, nunquam esse admittendum, ut nostri familiares cum proximis contendant. Nam eorum contentio magnam nobis affert ignominiam, & non illis imputantur

Rixæ & contentiones vitandæ.

A σεως τὴν ἀφορμὴν παρέχοντες, οἱ τὴν ὁμόνοιαν διασπῶντες, οἱ πολλὴν τὴν ἀγνωμοσύνην ἐπιδεικνύμενοι. Οἱ δὲ Χαναναῖοι καὶ οἱ Φερεζαῖοι τότε κατῴκουν τὴν γῆν. Τίνος ἕνεκεν ἡμῖν τοῦτο ἐπεσημήνατο; ἐπειδὴ εἶπεν, ὅτι οὐκ ἐχώρει αὐτοὺς ἡ γῆ κατοικεῖν ἅμα, τὴν αἰτίαν ἡμᾶς διδάξαι ἠθέλησεν ἡ θεία γραφὴ, ὅτι διὰ τοῦτο αὐτοὺς οὐκ ἐχώρει, ἐπειδὴ ἔτι προκατείχετο ὑπὸ τούτων τῶν ἐθνῶν. Ἀλλ' ἴδωμεν τοῦ πατριάρχου τὴν φιλόθεον γνώμην, ὅπως καταστέλλει τὴν μέλλουσαν ἐξάπτεσθαι πυρὰν διὰ τῆς οἰκείας ἐπιεικείας. Εἶπε δὲ, φησιν, Ἀβραὰμ τῷ Λὼτ, μὴ ἔστω μάχη ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ

B σοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον τῶν ποιμένων μου καὶ τῶν ποιμένων σου, ὅτι ἀδελφοὶ ἡμεῖς ἐσμεν. Ὅρα ταπεινοφροσύνης ὑπερβολὴν, ὅρα φιλοσοφίας ὕψος. Ὁ γέρων, ὁ πρεσβύτης τὸν νέον, τὸν ἀδελφιδοῦν ἀδελφὸν προσαγορεύει, καὶ εἰς τὴν αὐτὴν αὐτῷ τιμὴν ἀνάγει, καὶ οὐδὲν ἑαυτῷ πλέον νέμει· ἀλλά φησι, μὴ ἔστω μάχη ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ, καὶ τῶν ποιμένων μου καὶ τῶν ποιμένων σου. Οὐδὲ γὰρ ἂν εἴη, φησὶν, εὔλογον τοῦτο γενέσθαι, ἐπειδὴ ἀδελφοί ἐσμεν. Εἶδες ἀποστολικὸν νόμον αὐτὸν πληροῦντα τὸν λέγοντα· ἤδη μὲν οὖν ὅλως ἥττημα ὑμῖν ἐστιν, ὅτι κρίματα ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. Διὰ τί οὐχὶ μᾶλλον ἀδικεῖσθε;

C διὰ τί οὐ μᾶλλον ἀποστερεῖσθε; ἀλλ' ὑμεῖς ἀδικεῖτε καὶ ἀποστερεῖτε, καὶ ταῦτα ἀδελφούς. Ταῦτα πάντα διὰ τῶν ἔργων πληρῶν ὁ πατριάρχης, φησὶ, μὴ ἔστω [a] μάχη ἀνὰ μέσον τῶν ποιμένων μου, καὶ τῶν ποιμένων σου, ὅτι ἄνθρωποι ἀδελφοὶ ἡμεῖς ἐσμεν. Τί ταύτης τῆς ψυχῆς εἰρηνικώτερον γένοιτ' ἄν; ἆρα οὐ μάτην οὐδὲ εἰκῇ ἐν προοιμίοις ἔλεγον, ὅτι διὰ τὸ ἡσυχίας ἐρᾶν καὶ ἀπραγμοσύνης, διὰ τοῦτο τὴν ἐρημίαν τῆς οἰκουμένης προετίμα; ὅρα γὰρ αὐτὸν καὶ νῦν, ἐπειδὴ ὅλως εἶδε τοὺς ποιμένας διαπληκτιζομένους, πῶς ἐξ ἀρχῆς εὐθέως πειρᾶται καταστεῖλαι τὴν μέλλουσαν ἐξάπτεσθαι πυρὰν, καὶ

D παύει τὴν φιλονεικίαν. Ἔδει γὰρ αὐτὸν πᾶσι τοῖς τὴν Παλαιστίνην οἰκοῦσι διδάσκαλον φιλοσοφίας ἀφιγμένον μηδεμίαν παρέχειν ἀφορμὴν, μηδὲ λαβὴν δοῦναι· ἀλλὰ διὰ τῆς τῶν τρόπων ἐπιεικείας σάλπιγγος λαμπρότερον πάντας αὐτοὺς παιδεῦσαι, καὶ μιμητὰς καταστῆσαι τῆς οἰκείας ἀρετῆς. Μὴ ἔστω, φησὶ, μάχη ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον τῶν ποιμένων μου, καὶ τῶν ποιμένων σου, ὅτι ἄνθρωποι ἀδελφοὶ ἡμεῖς ἐσμεν. Πολλὴ τῶν ῥημάτων ἡ ἐπιείκεια, ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ.

Σκόπει πῶς ἐξ ἰσοτιμίας αὐτῷ διαλέγεται, καί-

E τοι τὰ τῆς μάχης οὐχ ἑτέρωθεν οἶμαι τὴν ἀρχὴν εἰληφέναι, ἢ ἀπὸ τοῦ τοὺς ποιμένας τοῦ πατριάρχου μὴ συγχωρεῖν ἐκείνοις τῆς αὐτῆς αὐτοῖς ἀδείας ἀπολαύειν. Ἀλλ' ὁ δίκαιος [b] ἐπιεικῶς πάντα ποιεῖ δεικνὺς τῆς οἰκείας φιλοσοφίας τὴν ὑπερβολὴν, καὶ παιδεύων οὐ τοὺς τότε παρόντας μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἐξῆς μηδέποτε πρὸς τοὺς πλησίον διαπληκτίζεσθαι τοὺς ἡμῖν διαφέροντας. Ἡ γὰρ ἐκείνων φιλονεικία ἡμῖν πολλὴν περιτρίβεται τὴν ἀδοξίαν, [c] καὶ οὐδὲν ἐκείνοις λογιεῖται τὰ γινόμενα,

[a] Alii, ἀνὰ μέσον μου καὶ σοῦ, καὶ ἀνὰ μέσον &c. atque ita legit interpres.

[b] Sic tres mss. In editis sententia manca erat: sed interpres bene legerat.
[c] Sic Savil. & sex mss. At Morel. οὐδὲ ἐκείνοις λογίζεται.

ἀλλ' εἰς ἡμᾶς ἀνατρέχει τὰ τῆς μέμψεως. πῶς οὖν εὔλογον ἀνθρώπους ἀδελφοὺς ὄντας, καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως τυγχάνοντας, καὶ τῆς αὐτῆς συγγενείας, καὶ παροικεῖν ἐνταῦθα μέλλοντας, εἰς τοσαύτην ἐμπίπτειν φιλονεικίαν, ὀφείλοντας ἐπιεικείας καὶ πραότητος, καὶ φιλοσοφίας ἁπάσης διδασκάλους καθίστασθαι τούτοις πᾶσιν; ἀκουέτωσαν ταῦτα οἱ νομίζοντες ἔξω τυγχάνειν ἐγκλημάτων, ἐπειδὰν τοὺς αὐτοῖς προσήκοντας περιορῶσι διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς οἰκειότητα ἁρπάζοντας, πλεονεκτοῦντας, μυρία κακὰ διατιθέντας καὶ ἐν πόλεσι, καὶ ἐν ἀγροῖς τοὺς αὐτοῖς γειτνιῶντας, καὶ περισπωμένους τοῦ μὲν τὸν ἀγρὸν, τοῦ δὲ τὴν οἰκίαν, καὶ ταύτῃ πλείονα μᾶλλον τὴν εὔνοιαν περὶ αὐτοὺς ἐπιδεικνύμενοι. εἰ γὰρ καὶ ἑτέρου τὸ τῆς ἀδικίας ἔργον ἦν, ἀλλ' αὐτὸς ἐκοινώνησας τοῦ πράγματος, οὐ μόνον τῷ ἐφήδεσθαι τῷ γεγενημένῳ, καὶ νομίζειν ἐκ τούτου σοι τὴν οὐσίαν αὔξεσθαι, καὶ τὴν περιουσίαν πλείονα γίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῷ μὴ κωλῦσαι μέλλουσαν τὴν ἀδικίαν εἰς ἔργον ἐκβαίνειν. ὁ γὰρ δυνάμενος κωλῦσαι τὸν ἀδικοῦντα, καὶ μὴ τοῦτο ποιῶν, οὐκ ἔλαττον τοῦ ἀδικοῦντος τὰς εὐθύνας ὑφέξει. μὴ τοίνυν ἀπατῶμεν ἑαυτοὺς, παρακαλῶ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ φεύγωμεν τὰς ἁρπαγὰς, τὰς πλεονεξίας, καὶ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων αὔξειν ἡμῶν τὴν περιουσίαν, καὶ τοὺς ἡμῖν προσήκοντας παιδεύωμεν μηδὲν τοιοῦτο ἐργάζεσθαι. οὐδὲ γὰρ ἀνευθύνους ἡμᾶς τοῦτο ἀφίησιν, ἀλλὰ πλείονα τὴν κατάκρισιν ἐργάζεται. πρὸς γὰρ τὴν ἡμετέραν ἀρέσκειαν ἐκεῖνοι τὴν ἑαυτῶν προδιδόντες σωτηρίαν τὴν ἀδικίαν τολμῶσι, μετὰ τῆς ἑαυτῶν ἀπωλείας καὶ ἡμᾶς συγκατασπῶντες. εἰ δὲ βουλώμεθα νήφειν, καὶ αὐτοὶ τῆς ἐντεῦθεν λύμης ἀπαλλαγησόμεθα, κἀκείνους ἀποστήσομεν τῆς κακῆς ἐπιχειρήσεως. καὶ μή μοι λέγε τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα ῥήματα, οὐδέν μοι μέλει· μὴ γὰρ ἐγὼ περιεσπασάμην; οὐδὲν οἶδα· ἕτερος εἰργάσατο, οὐκ ἐκοινώνησα τῆς ἀδικίας. σκῆψις ταῦτα καὶ πρόφασις. εἰ βούλει δεῖξαι ὅτι οὐκ ἐκοινώνησας τῆς ἀδικίας, καὶ οὐ συνέπραξας, καὶ τῆς πλεονεξίας οὐ γέγονας ἐργάτης, διόρθωσαι τὸ γεγονὸς, παραμύθησαι τὸν ἠδικημένον, ἀπόδος τὰ ἀφαιρεθέντα. οὕτω γὰρ καὶ σαυτὸν ἐλευθερώσεις ἐγκλημάτων, καὶ τὸν ἠδικηκότα διορθώσῃ, δείξας ὡς οὐ κατὰ γνώμην σου τὰ παρ' αὐτοῦ πέπρακται, καὶ τὸν πένητα παρακαλέσας οὐκ ἀφήσεις ὑπὸ τῆς ἀθυμίας καταποθῆναι, ἣν διὰ τὴν ἀφαίρεσιν ὑφίστασθαι ἔμελλε. μὴ ἔστω, φησὶ, μάχη ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ, καὶ τῶν ποιμένων μου καὶ τῶν ποιμένων σου, ὅτι ἄνθρωποι ἀδελφοὶ ἡμεῖς ἐσμεν. εἶδες πραότητα; εἶδες ἐπιείκειαν; ἄκουε καὶ τῶν ἑξῆς, ἵνα μάθῃς αὐτοῦ τῆς φιλοσοφίας τὴν ὑπερβολήν. πῶς οὖν τὰ τῆς μάχης λύσιν λάβῃ, καὶ σβεσθῇ τὰ τῆς φιλονεικίας; ἰδοὺ πᾶσα ἡ γῆ, φησὶν, ἐναντίον σού ἐστι. διαχωρίσθητι ἀπ' ἐμοῦ· εἰ σὺ εἰς ἀριστερὰ, ἐγὼ εἰς δεξιά· εἰ δὲ σὺ εἰς δεξιὰ, ἐγὼ εἰς ἀριστερά. σκόπει τοῦ δικαίου τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης τὴν ἐπίτασιν. πρὸ δὲ τούτων ἐννόει μοι, ἀγαπητὲ, ὅση τοῦ πλούτου ἡ λύμη, καὶ τῆς περιουσίας τῆς πολλῆς ἡ διαφορά. ηὐξήθη τὰ ποίμνια, προσεγίνετο

A quæ fiunt, sed in nos transfertur reprehensio. Quomodo enim rationi consentaneum sit, homines qui fratres sunt, qui eamdem naturam sortiti, qui ejusdem sunt familiæ, qui tamquam peregrini & advenæ hic versaturi sunt, quos mansuetudinis, lenitatis, & omnis philosophiæ doctores esse oportebat, inter se contendere & digladiari? Audiant hæc qui se extra reprehensionem putant esse, quando propter familiaritatem propinquis suis connivent rapientibus, decipientibus, multa mala machinantibus, & in civita-
B tibus, & in agris auferentibus a vicinis nunc agrum, nunc domum, eaque de causa majori tales homines benevolentia prosequuntur. Nam licet iniquum opus ab alio patratum sit, tamen & ipse negotii particeps fuisti: non solum quod oblecteris facto, & credas inde facultatibus tuis incrementum accedere: sed quod non prohibeas, ne facinus committatur. Nam qui prohibere potest eum qui injuriam infert, & non prohibet, is non minorem luet pœnam, quam qui injuriam infert. Obsecro igitur, ne seduca-
C mus nosmetipsos: sed & ipsi fugiamus rapinas, & fraudes, & ex istiusmodi artibus emolumenta & lucra: & familiares nostros erudiamus, ne quid tale operentur. Non enim hoc nos insontes præstat, sed potius majori condemnationi obnoxios: quia in nostri gratiam illi suam amittentes salutem, injustitiam audent, & ipsi in perniciem euntes nos secum rapiunt. Quod si vigiles esse voluerimus, & ipsi ab eo damno liberabimur, & illos a malis conatibus arcebimus. Porro ne mihi dicas frivola illa verba: Nihil mihi curæ est: numquid ego rapui? nihil mihi ea de re constat: alius fecit, non fui
D particeps injustitiæ. Prætextus illa sunt, & inane commentum. Si vis declarare te non consortem fuisse injustitiæ, neque avaritiæ studuisse, emenda factum, solare eum qui injuria affectus est, redde ablata. Sic enim & te ipsum a criminibus liberabis, & eum qui injuriam fecit corriges, si declaraveris, hæc non fuisse facta secundum voluntatem tuam, & consolans pauperem, non siveris eum à tristitia absorberi, quam ablatis bonis suis passurus erat. *Ne sit*, inquit, *rixa inter me & te, inter pastores meos & tuos: quia*
E *homines fratres nos sumus.* Vidisti mansuetudinem? vidisti lenitatem? audi & sequentia, ut discas excellentem ejus philosophiam. Quomodo igitur rixa dirimitur, & contentio restinguitur? 9. *Ecce omnis terra*, inquit, *coram te est? Discede à me: si tu ad sinistram, ego ad dexteram: si tu ad dexteram, ego ad sinistram.* Tecum reputa philosophiam, & insignem modestiam hujus justi. Sed ante hæc, obsecro, cogita quantum ex divitiis damnum, & quanta ex multis opibus contentio. Aucta sunt armenta, multiplicati greges, affluxerunt divitiæ multæ,

A fraudibus & rapinis avocat.

A & statim discinditur concordia: & ubi erat pax & caritatis vinculum, nunc rixa, & contentio. Ubi enim meum & tuum, illic omne litium genus & contentionis occasio: ubi autem hæc non sunt, ibi secura versatur pax & concordia. Et hæc ut discas, audi quid dicat beatus Lucas de iis qui ab initio ad fidem conversi sunt. *Erat*, inquit, *omnium cor unum & anima una*: non quod unam animam habuerint omnes: quomodo enim hoc, cum in diversis corporibus fuerint? sed concordiam illorum arctissimam nobis demonstrat. B Jam nisi plurimæ patientiæ fuisset justus ille, & insignem præ se tulisset philosophiam, succensuisset forsitan, & ita ei dixisset: Quis furor ille? Ausi-ne sunt famuli tui os aperire adversus operas meas? non cogitarunt quantum inter nos sit discrimen? Unde enim tibi illa abundantia? nonne ex mea cura? Quis te in hominum conspectum protulit? nonne ego qui pro omnibus tibi fui, & patris tibi vices egi per omnia, atque has mihi pro tot ministeriis mercedes reddis? C Haccine spe ubique te comitem itineris habui? Esto nihil eorum quæ a me habes in mentem tibi veniat, nonne saltem vel senectam meam & canos revereri oportebat? Sed connivendo permisisti pastores tuos in meos debacchari, nescius quod sicut contumelia, qua illi affecti sunt, in me transit, ita & tuorum temeritas tibi adscribitur.

Act. 4. 32.

4. Sed nihil horum justus vel in mentem admisit, sed omnibus illis ab animo repulsis, unum hoc agebat, quomodo quod erupturum erat contentionis D incendium exstingueret, & suavi separatione excogitata, absque turbis habitaret: dicit enim: *Ecce annon omnis terra coram te est? discede a me: si tu ad sinistram, ego ad dextram: si tu ad dextram, ego ad sinistram.* Vide mansuetudinem justi: operibus enim ostendit, se non sua sponte facere hoc, neque separari velle: sed ob contentionis necessitatem, ut ne in domo sit perpetuum bellum: vide quomodo verbis illius bilem mansuefacit, & omnem ei electionis potestatem dat, E proponitque omnem terram, ac dicit: *Ecce annon omnis terra coram te?* quamvis elige: & ego, quam tu reliqueris, magna cum voluptate accipiam. Magna est justi hujus philosophia: non vult omnino onerosus esse fratris filio; quasi diceret: Quoniam id quod nolebam accidit, quo cessent contentiones, necessarium est ut separemur: propterea te dominum electionis & arbitrum constituo, & omnem tibi potestatem do, ut terram quam meliorem censes tu eligas, & reliquam sinas esse meam. Num hoc quis unquam æqualis ætatis fratri faciendum censuit, id quod fratris filio Patriarcha? Nam si ipse fa-

A πλοῦτος πολύς, καὶ εὐθέως διακόπτεται ἡ ὁμόνοια· καὶ ἔνθα ἦν ἡ εἰρήνη καὶ ὁ σύνδεσμος τῆς ἀγάπης, ἐκεῖ μάχη καὶ φιλονεικία. ὅπου γὰρ τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν, ἐκεῖ πᾶσα μάχης ἰδέα, καὶ φιλονεικίας ὑπόθεσις. ἔνθα δὲ τοῦτο μὴ ᾖ, τὰ τῆς ὁμονοίας, καὶ τὰ τῆς εἰρήνης μετὰ πάσης ἀκριβείας πολιτεύεται. καὶ ἵνα μάθῃς, ἄκουε τί φησιν ὁ μακάριος Λουκᾶς περὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς τῇ πίστει προσιόντων, ἦν, φησὶ, πάντων ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία· οὐκ ἐπειδὴ ψυχὴν μίαν εἶχον πάντες· πῶς γὰρ ἐν διαφόροις σώμασιν ὄντες; ἀλλὰ τὴν ἐπιτεταμένην ὁμόνοιαν ἡμῖν δείκνυσι. B καὶ εἰ μὴ σφόδρα μακρόθυμός τις ἦν ὁ δίκαιος, καὶ φιλοσοφεῖν εἰδὼς, καὶ ἐχαλέπηνεν ἂν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· τίς ἡ τοσαύτη παροινία; ὅλως γὰρ ἐτόλμησαν οἱ προσήκοντές σοι διᾶραι στόμα πρὸς τοὺς ἐμοὶ διαφέροντας; καὶ οὐκ ἐνενόησαν, ὅσον τὸ μέσον ἐστὶ μεταξὺ ἡμῶν; πόθεν γάρ σοι τὰ τῆς εὐπορίας ταύτης γεγένηται; οὐκ ἐκ τῆς ἐμῆς κηδεμονίας; τίς δέ σε εἰς ἀνθρώπους ὀφθῆναι πεποίηκεν; οὐκ ἐγὼ ἀντὶ πάντων σοι γεγονὼς, καὶ τοῦ πατρός σοι χρείαν διὰ πάντων ἐπιδειξάμενος; ταύτας μοι τὰς ἀμοιβὰς ἀποδίδως τῆς πολλῆς C περὶ σὲ θεραπείας; ταῦτα ἐλπίζων πανταχοῦ σε μετ' ἐμοῦ περιῆγον; ἔστω, οὐδὲν τῶν ὑπηργμένων σοι παρ' ἐμοῦ εἰς ἔννοιαν ἔλαβες· κἂν μου γοῦν τὸ γῆρας αἰδεσθῆναί σε οὐκ ἐχρῆν, καὶ τιμῆσαι τὰς πολιὰς τὰς ἐμάς, ἀλλὰ περιεῖδες τοὺς ποιμένας τοὺς σοὺς ἐμπαροινοῦντας τοῖς ἐμοῖς ποιμέσιν, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὥσπερ ἡ εἰς ἐκείνους ὕβρις εἰς ἐμὲ διαβαίνει, οὕτω καὶ ἡ ἐκείνων προπέτεια εἰς σὲ τὴν ἀναφορὰν ἔχει.

Ἀλλ' οὐδὲν τούτων ὁ δίκαιος οὔτε εἰς διάνοιαν λαβεῖν κατεδέξατο, ἀλλὰ πάντα τοιοῦτον λογισμὸν ἀπωσάμενος, ἑνὸς γίνεται μόνου, ὅπως καὶ τὴν μέλλουσαν ἐξάπτεσθαι φιλονεικίαν κατασβέσῃ, D καὶ τὸν χωρισμὸν ἀλύπως ἐπινοήσας πάσης ταραχῆς ἐκτὸς ποιήσῃ τὴν οἰκίαν. οὐκ ἰδοὺ, φησι, πᾶσα ἡ γῆ ἐναντίον σου ἐστί; διαχωρίσθητι ἀπ' ἐμοῦ. εἰ σὺ εἰς δεξιὰ, ἐγὼ εἰς ἀριστερά· εἰ δὲ σὺ εἰς ἀριστερὰ, ἐγὼ εἰς δεξιά. ὅρα τὴν ἐπιείκειαν τοῦ δικαίου. δείκνυσι γὰρ αὐτῷ διὰ τῶν πραγμάτων, ὅτι οὐχ ἑκὼν τοῦτο ποιεῖ, οὐδὲ βουλόμενος αὐτὸν χωρισθῆναι, ἀλλὰ διὰ τὴν τῆς φιλονεικίας ἀνάγκην, καὶ ὥστε μὴ διηνεκῆ τὸν πόλεμον εἶναι ἐν τῇ οἰκίᾳ, σκόπει πῶς διὰ τῶν λόγων καταπραΰνει αὐτοῦ τὴν φλεγμονὴν, E καὶ αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν δίδωσι τῆς ἐκλογῆς, καὶ προτίθησιν αὐτῷ τὴν γῆν ἅπασαν, καί φησιν· οὐκ ἰδοὺ πᾶσα ἡ γῆ ἐναντίον σου; ἣν ἂν βούλῃ, ἑλοῦ, κἀγὼ ἐκείνην καταδέξομαι μετὰ πολλῆς τῆς ἡδονῆς, ἣν ἂν αὐτὸς καταλίπῃς. μεγάλη τοῦ δικαίου ἡ φιλοσοφία. διὰ πάντων ἀνεπαχθὴς βούλεται γενέσθαι τῷ ἀδελφιδῷ. ἐπειδὴ γάρ, φησιν, ὅπερ οὐκ ἐβουλόμην, τοῦτο γίνεται, καὶ ἵνα τὰ τῆς φιλονεικίας παυθῇ, τὸν χωρισμὸν ἀνάγκη συμβῆναι. διὰ τοῦτό σε κύριον καθίστημι τῆς αἱρέσεως, καὶ τὴν ἐξουσίαν σοι πᾶσαν δίδωμι, ἵνα ἣν ἂν νομίσῃς εἶναι τιμιωτέραν γῆν, ἐκείνην ἑλόμενος, τὴν λοιπὴν ἐμοὶ καταλίπῃς. ἆρα ἂν τοῦτο ποιῆσαί ποτέ τις κατεδέξατο πρὸς ὁμήλικα ἀδελφὸν, ὅπερ ὁ πατριάρχης πρὸς τὸν ἀδελφιδοῦν ἐπεδείξατο;

Εἰ

εἰ γὰρ καὶ αὐτὸς προλαβὼν τὴν ἐκλογὴν ποιησάμενος, καὶ τὰ πρωτεῖα λαβὼν παρεχώρησεν ἐκείνῳ τὰ ὑπολειφθέντα, οὐχὶ καὶ οὕτω μέγα ἦν τὸ παρ' αὐτοῦ γινόμενον; ἀλλ' ὅμως βουλόμενος καὶ τῆς ἀρετῆς δεῖξαι τὴν ὑπερβολὴν, καὶ τοῦ νέου τὴν ἐπιθυμίαν ἐμπλῆσαι, ὥστε μηδεμίαν ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ γενέσθαι λύπης ἀφορμὴν, αὐτῷ προθεὶς ἅπασαν τὴν ἐξουσίαν, φησίν· ἰδοὺ πᾶσα ἡ γῆ ἐναντίον σου· διαχωρίσθητι ἀπ' ἐμοῦ, καὶ οἵαν ἂν βούλῃ, ἑλοῦ. δέον τοίνυν τὸν ἀδελφιδοῦν τοσαύτης ἐπιεικείας πειραθέντα ἀντιτιμῆσαι τὸν πατριάρχην, καὶ μᾶλλον αὐτὸν αὐτῷ παραχωρῆσαι τῆς αἱρέσεως τὴν ἐκλογήν. εἰώθαμεν γάρ πως ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπειδὰν ἀντιτείνοντας μὲν ἴδωμεν τοὺς μέλλοντας πρὸς ἡμᾶς τι διερευνᾶσθαι καὶ φιλονεικοῦντας τοῖς πρωτείοις ἐπιπηδᾷν, μὴ ἀνέχεσθαι ἐλαττοῦσθαι, μηδὲ ἐνδιδόναι αὐτοῖς· ὅταν δὲ παραχωροῦντας θεασώμεθα, καὶ καθυφειμένοις ῥήμασι τὴν ἐξουσίαν ἅπασαν ἡμῖν ἐπιτρέποντας, ὥσπερ αἰδούμενοι τὴν πολλὴν ἐπιείκειαν, καὶ τῆς φιλονεικίας ἀφιστάμεθα, καὶ πάλιν ἀντιστρέφοντες πᾶσαν τὴν ἐξουσίαν παραχωροῦμεν, κἂν ἐλάττων εἶναι δοκῇ ὁ πρὸς ἡμᾶς διερευνώμενος· ὀφείλων τοίνυν καὶ ὁ Λὼτ ἐπὶ τοῦ πατριάρχου τοῦτο διαπράξασθαι, καθάπερ νεοσσὸς καὶ ὑπὸ τῆς τοῦ πλείονος ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος τοῖς πρωτείοις ἐπιπηδᾷ, ὡς ἐνόμιζε, καὶ τὴν ἐκλογὴν ποιεῖται. καὶ ἐπάρας, φησὶ, Λὼτ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, εἶδε πᾶσαν τὴν περίχωρον τοῦ Ἰορδάνου, ὅτι πᾶσα ἦν ποτιζομένη πρὸ τοῦ καταστρέψαι τὸν θεὸν Σόδομα καὶ Γόμορρα, ὡς ὁ παράδεισος τοῦ θεοῦ, καὶ ὡς ἡ γῆ Αἰγύπτου, ἕως ἐλθεῖν εἰς Ζόγορα. καὶ ἐξελέξατο ἑαυτῷ Λὼτ πᾶσαν τὴν περίχωρον τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἀπῆρε Λὼτ ἀπὸ ἀνατολῶν, καὶ διεχωρίσθησαν ἕκαστος ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. εἶδες τῆς ἀρετῆς τοῦ δικαίου τὴν ὑπερβολὴν, ὅπως οὐ συνεχώρησεν οὐδὲ βλαστῆσαι τὴν ῥίζαν τῆς κακίας, ἀλλ' εὐθέως καὶ τὰ μέλλοντα φύεσθαι κάτωθεν ἐξέτεμε καὶ ἠφάνισε, πολλῇ τῇ ἐπιεικείᾳ χρησάμενος, καὶ δι' ἀρετὴν τὴν ἄλλων ὑπεροψίαν ἄφατον ἐπιδειξάμενος, καὶ δεικνὺς ἅπασιν ὅπως πάσης αὐτῷ περιουσίας προτιμοτέρα τυγχάνει ἡ εἰρήνη, καὶ τὸ φιλονεικίας ἀπηλλάχθαι; ἵνα γὰρ μή τις καταγνῷ τοῦ δικαίου ὡς ἀγνώμονος γινομένου περὶ τὸν Λὼτ, καὶ ὅτι οἴκοθεν αὐτὸν ἀναστήσας, καὶ ἀγαγὼν ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας ἐκβάλλει τῆς οἰκίας, μηδὲ νομίσῃ τις ἀπεχθείας αὐτὸν ἕνεκεν ταῦτα ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ μάθωμεν ἅπαντες, ὅτι εἰρήνης ἀντεχόμενος ταῦτα ποιεῖ, διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἐκλογὴν αὐτῷ παρεχώρησε· καὶ τὰ πρωτεῖα ἐκείνου ἑλομένου οὐκ ἐδυσχέρανεν, ἵνα πάντες εἰδέναι ἔχωμεν τῆς τοῦ δικαίου γνώμης τὸ φιλάγαθον, καὶ τῆς εἰρηνικῆς αὐτοῦ ψυχῆς τὸν σκοπόν. ἄλλως δὲ καὶ ἕτερόν τι μυστήριον ἦν προοικονομούμενον, ὥστε πολλὰ κατ' αὐτὸν γενέσθαι, καὶ τὸν Λὼτ διὰ τῶν πραγμάτων παιδευθῆναι, ὡς οὐ δεόντως τὴν ἐκλογὴν ἐποιήσατο, καὶ τοὺς ἐν Σοδόμοις μαθεῖν τοῦ Λὼτ τὴν ἀρετὴν, καὶ τοῦ χωρισμοῦ γινομένου, τὴν ἐπαγγελίαν τὴν εἰς τὸν πατριάρχην γεγενημένην εἰς ἔργον ἐκβῆναι τὴν λέγουσαν· σοὶ καὶ τῷ σπέρματί σου δώσω

A cta prius electione primum locum sibi servasset, concessissetque illi reliqua, nonne & hoc pacto magnum quiddam fecisset? At ingentis virtutis suæ specimen exhibere, & desiderium juvenis explere volebat, ita ut nulla ex separatione nasceretur mœroris occasio, unde ei proposita potestate omni, dicit: *Ecce omnis terra coram te:* separare a me, & qualem volueris terram elige. Oportebat igitur fratris filium, cum tantam experiretur æquitatem Patriarchæ, parem rependere honorem, & ei potius liberam B electionem concedere. Solemus enim ferme cuncti homines, si obluctantes videamus adversarios, ac contendentes in primum locum ascendere, non ferre nos inferiores esse, neque eis cedere: quos si cedere viderimus, & humilibus verbis potestatem omnem nobis permittere, quasi reverentes magnam mansuetudinem, & a contentione desistimus, & vice versa omnem potestatem eis concedimus, etiamsi minor esse videatur is qui nobiscum litigat. Cum deberet igitur & Lot cum Patriarcha hoc facere; ille ta- C men utpote juvenis, & majori concupiscentia tractus, potiores tum sibi visas partes arripit, & electionem facit. 10. *Et sublatis*, inquit, *Lot oculis suis, vidit omnem regionem circa Jordanem, quod tota esset irrigua, antequam Dominus subverteret Sodoma & Gomorrha, quasi hortus Dei, & sicut terra Ægypti, usque dum venitur in Zogora.* 11. *Et elegit sibi Lot omnem circa Jordanem regionem, & recessit Lot ab Oriente, divisique sunt uterque a fratre suo.* Vidisti D justi virtutem ingentem, quomodo radicem malitiæ ne germinare quidem permisit, sed statim cum jam oriretur, funditus exsecuit & abolevit, multa usus lenitate, & virtutis causa cæterarum rerum summum contemtum præ se ferens, declaransque omnibus, quomodo pacem habere, & a contentione liberari, id pluris faceret quam omnes facultates? Nam ut ne quis condemnet justum quasi ingratum circa Lot, & quod quem e domo sua eduxerat in terram alienam, nunc a E cohabitatione ejiceret, neve putet ipsum inimicitiarum gratia hæc facere; sed ut discamus omnes se pacis studio hæc facere, ideo & electionem ei concessit, neque moleste tulit quod prima ferret, ut omnibus notum foret, quomodo mens sua ad pacis caritatisque scopum spectaret potissimum. Præterea & aliud quoddam mysterium jam antea dispensabatur, ut multa hoc exemplo fierent, & ut Lot rebus ipsis erudiretur, se non ut par erat elegisse, & ut discerent Sodomitæ virtutem Lot, & separatione facta promissio Patriarchæ data eventu compleretur, qua dictum est ei: *Tibi & se-*

mini tuo dabo terram hanc: id quod paulatim procedendo videbimus, divina Scriptura nobis ea declarante. 12. *Et Abram*, inquit, *habitavit in terra Chanaan; Lot autem habitavit in civitate quæ erat circa Jordanem, & tabernaculum habuit in Sodomis.* 13. *Qui autem homines Sodomis agebant, mali erant & peccatores coram Deo valde.* Vides Lot tantum spectare terræ naturam, & non advertere incolarum nequitiam? Quæ enim utilitas, dic oro, si terra sit fructuosa & ferax, homines autem adeo scelesti? Quid damni e solitudine & infrugifera terra, si homines sint humaniores? Caput enim & summa bonorum est inhabitantium probitas. Cæterum Lot ad unum tantum respexit, nempe ad fertilitatem terræ. Et idcirco Scriptura declarare nobis volens habitantium illic malitiam, dicit: *Qui autem homines in Sodomis agebant, mali erant & peccatores coram Deo valde.* Non solum, inquit, mali, sed peccatores, & non simpliciter peccatores, sed & coram Deo; hoc est in immensum excreverant eorum peccata, & prodigiosa erat eorum iniquitas: ideo & subdidit, *coram Deo valde.* Vidisti malitiæ magnitudinem? vidisti quantum est malum primas partes capere, & non quod utile est considerare? vidisti quantum bonum sit humanitas, & primo loco cedere, & inferiorem partem habere? Ecce enim in processu doctrinæ videbimus nihil profuisse primum locum ei qui elegerat; & eum qui inferiora petiit, clariorem quotidie factum, opesque illius per omnia auctas, omnibusque factum spectabilem.

Moralis exhortatio ad humilitatem.

5. Cæterum ut ne longiores simus docendo, hoc loco finem loquendi facientes, quod reliquum est, in sequentem servemus concionem. Illud autem vos rogaverim, ut imitatores sitis Patriarchæ, & primas partes nunquam concupiscatis, sed obtemperetis beato Paulo dicenti: *Honore invicem prævenientes* superiores se ipsis: & detis operam, ut in omnibus minora teneatis. Hoc est enim primatum habere, sicut & Christus dicit: *Qui se humiliat, exaltabitur.* Quid igitur huic æquale fuerit, quando per ea in quibus aliis primas cedimus, ipsi majori fruimur honore; & per quæ alios præferimus, ipsi in summum honorem evehimur? Itaque obsecro ut studeamus imitari Patriarchæ humilitatem, & sequi vestigia ejus, qui ante legem tantam philosophiam præ se tulit, nos qui in gratia versamur. Ista enim vera est humilitas, quam eximius ille vir declaravit erga eum qui multo se fuit inferior, non solum ob virtutis rationem, sed & propter ætatem & alia omnia. Cogita enim senem juveni cessisse, & patruum fratris filio, & qui tantam a Deo sortitus erat gratiam, ei qui in nulla re magnum aliquod specimen præbuerat: & ea quæ oportebat illum dicere, ut juvenem ad

Rom. 12. 10.

Luc. 14. 11. & 18. 14.

A τὴν γῆν ταύτην. καὶ ταῦτα κατὰ μικρὸν προϊόντες ὀψόμεθα, τῆς θείας γραφῆς ἡμῖν ἅπαντα κατάδηλα ποιούσης. Καὶ Ἄβραμ, φησὶ, κατῴκησεν ἐν γῇ Χαναάν· Λὼτ δὲ κατῴκησεν ἐν πόλει τῶν περιχώρων, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν Σοδόμοις. Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐν Σοδόμοις πονηροὶ καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐναντίον τοῦ θεοῦ σφόδρα. Ὁρᾷς τὸν Λὼτ πρὸς τὴν τῆς γῆς φύσιν μόνον ἀπιδόντα, καὶ οὐ σκοπούμενον τῶν ἐνοικούντων τὴν πονηρίαν; τί γὰρ ὄφελος, εἰπέ μοι, γῆς ἐπιτηδειότης καὶ καρπῶν εὐφορία, ὅταν οἱ ἐνοικοῦντες ὦσι μοχθηροὶ τὸν τρόπον; τί δὲ βλάβος ἀπ' ἐρημίας ἂν γένοιτο καὶ γῆς φαυλοτάτης, ὅταν οἱ ἐνοικοῦντες ὦσιν ἐπιεικέστεροι; B τὸ γὰρ κεφάλαιον τῶν ἀγαθῶν ἡ τῶν ἐνοικούντων ἐστὶν εὐγνωμοσύνη. Ἀλλ' ὁ Λὼτ πρὸς ἓν μόνον εἶδε, τῆς γῆς τὴν εὐφορίαν. Διὰ τοῦτο ἡ γραφὴ σημᾶναι ἡμῖν βουλομένη τῶν αὐτόθι οἰκούντων τὴν πονηρίαν, φησίν· Οἱ δὲ ἄνθρωποι οἱ ἐν Σοδόμοις πονηροὶ καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐναντίον τοῦ θεοῦ σφόδρα. Οὐ μόνον, φησὶ, πονηροὶ, ἀλλὰ καὶ ἁμαρτωλοὶ, καὶ οὐχ ἁπλῶς ἁμαρτωλοὶ, ἀλλὰ καὶ ἐναντίον τοῦ θεοῦ, τουτέστι, πολλὴ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτῶν ἡ ἐπίτασις, καὶ ὑπερβάλλουσα αὐτῶν ἡ πονηρία· διὸ καὶ ἐπήγαγεν, ἐναντίον τοῦ θεοῦ σφόδρα. Εἶδες κακίας μέγεθος; εἶδες ὅσον ἐστὶ κακὸν τὸ τοῖς C πρωτείοις ἐπιπηδᾶν, καὶ μὴ τὸ συμφέρον σκοπεῖν; εἶδες πόσον ἐστὶν ἐπιείκεια, καὶ τὸ τῶν πρωτείων παραχωρεῖν, καὶ ἐλαττοῦσθαι; ἰδοὺ γὰρ προϊούσης τῆς διδασκαλίας ὀψόμεθα τὸν μὲν τὰ πρῶτα ἐκλεξάμενον, οὐδεμίαν ἐκεῖθεν ὄνησιν προσλαμβάνοντα, τὸν δὲ ἐλάττονα ἑλόμενον, περιφανέστερον καθ' ἑκάστην γινόμενον, καὶ διὰ πάντων αὐξανομένην αὐτοῦ τὴν εὐπορίαν, καὶ πᾶσι περίβλεπτον καθιστάμενον.

Ἀλλ' ἵνα μὴ εἰς πολὺ μῆκος ἐκτείνωμεν τὴν διδα- D σκαλίαν, μέχρι τούτου στήσαντες τὸν λόγον εἰς τὴν ἑξῆς ταμιευσώμεθα τὰ λειπόμενα, ἐκεῖνο παρακαλέσαντες ὑμᾶς, ὥστε ζηλῶσαι τὸν πατριάρχην, καὶ μηδέποτε τῶν πρωτείων ἐφίεσθαι, ἀλλὰ πείθεσθαι τῷ μακαρίῳ Παύλῳ λέγοντι, καὶ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι ὑπερέχοντας ἑαυτῶν, καὶ σπουδάζειν ἐν ἅπασιν ἐλαττοῦσθαι· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ τὰ πρωτεῖα ἔχειν, καθάπερ καὶ ὁ Χριστός φησιν· ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται. Τί οὖν ἂν εἴη τούτου ἴσον, ὅταν δι' ὧν ἑτέροις τῶν πρωτείων παραχωροῦμεν, αὐτοὶ μείζονος ἀπολαύωμεν τῆς τιμῆς, καὶ δι' ὧν ἑτέρους προτιμῶ- E μεν, ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἀνωτάτω τιμὴν ἀνάγωμεν; Τοῦτο τοίνυν, παρακαλῶ, σπουδάζωμεν, ὥστε μιμεῖσθαι τοῦ πατριάρχου τὴν ταπεινοφροσύνην, καὶ κατ' ἴχνος τούτου τοῦ πρὸ τοῦ νόμου τὴν τοιαύτην ἐπιδειξαμένου φιλοσοφίαν ἡμεῖς οἱ ἐν τῇ χάριτι πορευώμεθα. Ταπεινοφροσύνη γὰρ ἀληθῶς αὕτη ἐστὶν, ἥνπερ ὁ θαυμάσιος οὗτος ἀνὴρ ἐπεδείξατο περὶ τὸν πολὺ αὐτοῦ λειπόμενον, οὐ κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὰ ἄλλα πάντα. Ἐννόησον γὰρ ὅτι ὁ πρεσβύτης τῷ νέῳ παρεχώρησε, καὶ ὁ θεῖος τῷ ἀδελφιδῷ, καὶ ὁ τοσαύτης ἀπολαύων παρὰ τοῦ θεοῦ εὐνοίας τῷ μηδὲν μηδέπω μέγα τι ἐπιδειξαμένῳ· καὶ ἅπερ ἐχρῆν ἐκεῖνον εἰπεῖν, ὡς νέον πρὸς τὸν πρεσβύτην καὶ θεῖον

ἑαυτοῦ, ταῦτα ὁ πατριάρχης πρὸς τὸν νέον ἔλεγε. καὶ ἡμεῖς τοίνυν μὴ περὶ τοὺς ὑπερβεβηκότας ἡμᾶς, ἢ εἰς [a] τοὺς ἴσους ἡμῖν τυγχάνοντας μόνον τὰ τῆς τιμῆς ἐπιδειξώμεθα· τοῦτο γὰρ οὐκ ἂν εἴη ταπεινοφροσύνη. ὅταν γάρ τις τὸ ἐξ ἀνάγκης ὀφειλόμενον ποιῇ, οὐ ταπεινοφροσύνη τοῦτό ἐστιν, ἀλλ' ὀφειλή. ἡ δὲ ἀληθὴς ταπεινοφροσύνη, ὅταν τοῖς ἐλάττοσιν εἶναι δοκοῦσι παραχωρῶμεν, καὶ ἐκείνους προτιμῶμεν τοὺς πολὺ καταδεεστέρους εἶναι νομιζομένους. ἂν δὲ νήφωμεν, οὐδὲ ἐλάττους ἡμῶν εἶναί τινας νομίσομεν, ἀλλὰ πάντας ἀνθρώπους ὑπερβαίνειν ἡμᾶς. καὶ τοῦτο λέγω, οὐ περὶ ἡμῶν τῶν μυρίοις ἁμαρτήμασι βεβαπτισμένων, ἀλλὰ κἂν μυρία τις ᾖ κατορθώματα ἑαυτῷ συνειδὼς, μὴ τοῦτο δὲ λογίζοιτο καθ' ἑαυτὸν, ὅτι πάντων ἐστὶν ἔσχατος, οὐδὲν αὐτῷ ὄφελος ἂν γένοιτο τῶν τοσούτων κατορθωμάτων. τοῦτο γάρ ἐστι ταπεινοφροσύνη, ὅταν τις ἀφορμὰς ἔχων τοῦ ἐπαίρεσθαι, καταστέλλῃ ἑαυτὸν καὶ ταπεινοῖ, καὶ μετριάζῃ. τότε γὰρ καὶ εἰς τὸ ἀληθὲς ὕψος ἀναχθήσεται κατὰ τὴν τοῦ κυρίου ὑπόσχεσιν τὴν λέγουσαν, ὅτι ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται. σπουδάσωμεν τοίνυν, παρακαλῶ, πάντες τοῦ ὕψους ἐπιτυχεῖν τοῦ διὰ τῆς ταπεινοφροσύνης, ἵνα τῆς αὐτῆς τῷ δικαίῳ εὐνοίας ἀπολαύσωμεν παρὰ τοῦ δεσπότου, καὶ τῶν ἀπορρήτων ἐκείνων ἀγαθῶν ἀξιωθῶμεν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A senem ætate & dignitate, & patruum, illa Patriarcham juveni dixisse. Igitur nos quoque non eis tantum qui ætate nobis sunt majores vel etiam æquales, honorem exhibeamus. Non est enim humilitas, facere quod necessitate debes vel cogeris: hoc, inquam, non est humilitatis, sed debiti. Vera autem humilitas est, quando cedimus iis qui nobis videntur esse minores, & eos veneramur qui nobis inferiores esse videntur. Quod si recte sapimus, nullos etiam nobis esse minores arbitrabimur, sed nos superari ab omni-
B bus hominibus dicemus. Et hoc dico non de nobis, qui innumeris immersi sumus peccatis: sed etiamsi quis sibi plurimorum bene gestorum conscius sit, nisi apud se sentiat se omnium esse postremum, nulla ei futura utilitas ex omnibus bonis suis operibus. Hæc est enim humilitas, quando quis occasiones habens ut extollatur, se ipsum humiliat & "deprimit, ac modeste se gerit: tunc enim ad verum subvehetur fastigium secundum promissionem Domini, quæ dicit: *Qui se humiliat, exaltabitur.* Satagamus igitur, Luc. 14. 11.
C obsecro, verticem illum omnes apprehendere per humilitatem, ut eamdem illam quam justus ille a Domino gratiam consequamur, & ineffabilia illa bona mereamur, gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, quicum Patri, & sancto Spiritui sit gloria, imperium, honor, nunc & semper & in sæcula sæculorum, amen.

ΟΜΙΛΙΑ λδ΄.

Εἶπε δὲ κύριος τῷ Ἀβραὰμ μετὰ τὸ χωρισθῆναι τὸν Λὼτ ἀπ' αὐτοῦ, ἀναβλέψας τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, ἴδε ἀπὸ τοῦ τόπου, οὗ σὺ νῦν εἶ, πρὸς Βοῤῥᾶν καὶ Λίβα, καὶ ἀνατολὰς καὶ θάλασσαν, ὅτι πᾶσαν τὴν γῆν, ἣν σὺ ὁρᾷς, σοὶ δώσω αὐτήν.

ΚΑΤΕΜΑΘΕΤΕ χθὲς, ἀγαπητοὶ, τοῦ πατριάρχου τὴν ὑπερβάλλουσαν ταπεινοφροσύνην, εἴδετε ἐπιεικείας ὑπερβολήν. οὐδὲ γὰρ ἦν τὸ τυχὸν τὸ τὸν πρεσβύτην τὸν τοσαῦτα εὐηργετηκότα, τὸν τοσαύτης ἀπολαύοντα τῆς εὐνοίας παρὰ τοῦ πάντων δεσπότου τοσαύτην ἐπιδείξασθαι περὶ τὸν νέον, τὸν ἀδελφιδοῦν τὴν ἰσοτιμίαν, ὥστε καὶ τῶν πρωτείων αὐτῷ παραχωρῆσαι, καὶ τὰ ἐλάττονα ἑλέσθαι, καὶ πάντα καταδέξασθαι ὑπὲρ τοῦ τὸν πόλεμον ἀναστεῖλαι, καὶ τὴν τῆς φιλονεικίας ὑπόθεσιν ἐκποδὼν ποιῆσαι. τοῦτον ἅπαντες ζηλοῦν σπουδάζωμεν, καὶ μηδέποτε κατὰ τῶν πλησίον ἐπαιρώμεθα, μηδὲ μέγα φρονῶμεν· ἀλλὰ πολλὴν τὴν ταπεινοφροσύνην ἐπιδεικνύμενοι παραχωρῶμεν, καὶ ἐλαττοῦσθαι μᾶλλον σπεύδωμεν ἐν πράγμασι καὶ ἐν ῥήμασι, καὶ μήτε πρὸς τοὺς ἀδικοῦντας ἀπεχθανώμεθα, κἂν εὐηργετημένοι τύχωσι παρ' ἡμῶν ὄντες· τοῦτο γὰρ ἀρίστη φιλοσοφία· μήτε πρὸς τὰς ὕ-

HOMILIA XXXIV.

Et dixit Deus Abræ postquam separatus est ab eo Lot: Elevatis oculis tuis vide a loco, in quo tu nunc es, ad Aquilonem
D *& Africum, & Orientem & mare: quia omnem terram, quam tu vides, tibi dabo eam.*

1. DIDICISTIS heri, carissimi, eximiam Patriarchæ humilitatem, vidistis lenitatem egregiam. Neque enim erat res vulgaris, quod senex qui tot beneficia contulerat, quem tanta benevolentia Dominus omnium prosequebatur, pari honore dignaretur juvenem, & fratris filium, & primatu illi cederet, inferioraque ipse deligeret, nihilque non fa-
E ceret quo bellum impediret, & contentionis materiam e medio tolleret. Hunc omnes imitari studeamus, & nunquam super proximum extollamur, nunquam de nobis sublimia sentiamus: sed modestia conspicui cedamus aliis, & inferiores haberi conemur, tam verbis quam operibus, nec unquam eis qui nobis injuriam intulerunt, adversemur, etiamsi multis nostris affecti fuerint beneficiis: hæc enim optima est philosophia: neque contumelia af-

[a] Savil. & quidam alii, τοὺς ἐξ ἴσης ἡμῖν.

fecti feroces simus, etiamsi inferiores nobis sint ii qui nobiscum contendunt: sed mansuetudine & lenitate iracundiam comprimamus. Nihil enim illa potentius, nihil illa fortius. Illa animam nostram in perpetua tranquillitate, & quasi in portu constituit, & omnis recreationis ac quietis occasio nobis est. Eapropter & Christus divina illa docens dicebat: *Discite a me, quia mitis sum & humilis corde: & invenietis requiem animabus vestris.* Nihil enim animam ita in tranquillitate & quiete constituit, ut mansuetudo & modestia. Hæc omni diademate se possidenti est honoratior; hæc omni claritudine & gloria conducibilior. Quid enim beatius, quam intestino liberari bello? Nam quamvis plurima pace & famulatu externo fruamur, si intra nos cogitationum nascatur tempestas, tumultus & seditio, nihil externa pax nobis proderit: sicut neque miserabilius est aliud civitate, quæ licet aggeribus & muris bene sit munita, intus tamen cives foveat proditores. Hoc igitur obsecro, ut ante omnia nobis sit curæ, quomodo animam a turbulentia vindicemus, & in tranquillum statum educamus, atque ab omni liberemus amaritudine, quo & ipsi multa fruamur quiete, & iis qui familiaritatem nobiscum habent, simus blandi. Hoc enim certissimum signum, quo internoscitur vir ratione præditus, si mansuetus fuerit, si lenis, si mitis, si modestus & quietus: si non quasi servus ducatur & trahatur aut ab ira, aut ab aliis affectionibus: sed ratione vincat internos illos incompositos motus, nobilitatemque suam servet, ne in brutorum ferociam negligentia degeneret. Et ut discas quantum mansuetudinis & lenitatis sit robur, & quod sola hæc virtus possit se colentem diligenter ineffabilibus illis laudibus dignum reddere, audi beatum Mosem hinc potissimum prædicari, & ex hac ei coronam plecti. *Et Moses*, inquit, *erat mitissimus omnium hominum, qui super terram.* Vidisti encomii magnitudinem, quod omni eum humano generi parem pronunciet, imo omni hominum generi præferat? Et iterum de David dicit Scriptura: *Memento Domine, David, & omnis mansuetudinis ejus.* Hinc Patriarcha sibi majorem cælitus conciliavit benevolentiam, & afferens quæ sua erant, a misericorde Deo majora assequutus est. Hoc scietis & vos, ubi attulerimus in medium ea quæ hesterna dicta sequuntur, & quæ prius sunt lecta caritati vestræ declaraverimus. Nam quia Abram multam præ se ferens mansuetudinem Loto potiorem partem cessit, & omnem ei eligendi facultatem permittens, cum gaudio elegit minorem por-

Matt. 11. 29.

Modestiam & mansuetudinem commendat.

Num. 12. 3.

Psal. 131. 1.

A θρὸς ἀγριαίνωμεν, κἂν ὑποδεέστεροι εἶεν οἱ πρὸς ἡμᾶς διαπληκτιζόμενοι, ἀλλὰ τῇ ἐπιεικείᾳ καὶ τῇ πραύτητι τὸν θυμὸν καταστέλλωμεν. οὐδὲν γὰρ ταύτης ἰσχυρότερον, οὐδὲν ταύτης δυνατώτερον. αὕτη τὴν ἡμετέραν ψυχὴν ἐν διηνεκεῖ καθίστησι τῇ γαλήνῃ, καθάπερ ἐν λιμένι αὐτὴν ὁρμίζεσθαι παρασκευάζουσα, καὶ πάσης ἀναπαύσεως ὑπόθεσις ἡμῖν γινομένη. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς τὴν θείαν ἐκείνην διδασκαλίαν ποιούμενος ἔλεγε· μάθετε ἀπ᾽ ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὑρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. οὐδὲν γὰρ οὕτω τὴν ψυχὴν ἐν ἀναπαύσει καθίστησι καὶ πολ- B λῇ τῇ ἡσυχίᾳ, ὡς πραότης καὶ ταπεινοφροσύνη. τοῦτο παντὸς διαδήματος τιμιώτερον ἂν γένοιτο τῷ ταύτην κεκτημένῳ, τοῦτο πάσης περιφανείας καὶ δόξης λυσιτελέστερον. τί γὰρ ἂν γένοιτο μακαριώτερον τοῦ ἀπηλλαγμένου τοῦ ἔνδοθεν τικτομένου πολέμου; κἂν γὰρ μυριάκις εἰρήνης ἔξωθεν ἀπολαύωμεν καὶ θεραπείας, ἔνδοθεν δὲ τίκτηται ἡμῖν ἐκ τῶν λογισμῶν ταραχῆς θόρυβος καὶ ζάλη, οὐδὲν ὄφελος τῆς ἔξωθεν εἰρήνης· ὥσπερ οὐδὲ πόλεώς τι [a] ἐλεεινότερον, κἂν μυρία τις τείχη καὶ χαρακώματα αὐτὴν περιβάλλῃ, ἐκ δὲ τῶν ἔνδοθεν ἐνοικούντων τὴν προδοσίαν ὑπομένῃ. τοῦτο τοίνυν, παρακαλῶ, πρὸ πάντων σπουδάζωμεν, ἀτάC ραχον ἔχειν τὴν ψυχὴν, ἐν ἡσυχίᾳ αὐτὴν καθιστάναι, πάσης ἀηδίας ἀπηλλάχθαι· ἵνα καὶ αὐτοὶ πολλῆς τῆς ἀναπαύσεως ἀπολαύωμεν, καὶ τοῖς συγγινομένοις ἡμῖν προσηνεῖς γινώμεθα. τοῦτο γὰρ μάλιστα γνώρισμα ἀνθρώπου τοῦ λόγῳ τετιμημένου, τὸ ἥμερον, τὸ ἐπιεικὲς, τὸ πρᾶον, τὸ ταπεινὸν, τὸ ἥσυχον, τὸ μὴ καθάπερ ἀνδράποδον οὕτως ἕλκεσθαι καὶ σύρεσθαι, ἢ ὑπὸ ὀργῆς, ἢ ὑπὸ τῶν ἄλλων παθῶν, ἀλλὰ τῷ λογισμῷ περιγίνεσθαι τῶν ἔνδοθεν σκιρτημάτων, καὶ τὴν οἰκείαν διασώζειν εὐγένειαν, καὶ μὴ [b] διὰ ῥαθυμίας εἰς τὴν τῶν ἀλόγων ἐκπίπτειν θηριωδίαν. καὶ ἵνα μάθῃς ὅση τῆς πραύ- D τητος καὶ τῆς ἐπιεικείας ἡ ἰσχὺς, καὶ ὡς ἤρκεσεν αὕτη μόνη ἡ ἀρετὴ τὸν αὐτὴν μετὰ ἀκριβείας κατωρθωκότα τῶν ἀπορρήτων ἐκείνων ἐπαίνων ἀξιῶσαι, ἄκουε τοῦ μακαρίου Μωϋσέως τὴν ἀνακήρυξιν ἐντεῦθεν γινομένην, καὶ στέφανον αὐτῷ ἐκ ταύτης οὕτω πλεκόμενον. καὶ Μωϋσῆς ἦν, φησι, πραότατος πάντων ἀνθρώπων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς. εἶδες ἐγκωμίου μέγεθος, ὃ πάσης αὐτὸν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἰσοστάσιον ἀπέφηνε, μᾶλλον δὲ παντὸς τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους προέκρινε; καὶ πάλιν περὶ τοῦ Δαυῒδ φησιν ἡ γραφὴ, μνήσθητι, κύριε, τοῦ Δαυῒδ καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ. ἐντεῦθεν καὶ E ὁ πατριάρχης πολλῷ πλείονα τὴν ἄνωθεν εὔνοιαν ἐπεσπάσατο, καὶ τὰ παρ᾽ ἑαυτοῦ εἰσενεγκὼν, τῶν μειζόνων ἠξιώθη παρὰ τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ. καὶ τοῦτο εἴσεσθε, ἐπειδὰν εἰς μέσον προθῶμεν ὑμῖν τὰ ἀκόλουθα τῶν χθὲς εἰρημένων, καὶ τὰ πρότερον ἀναγνωσθέντα ἀναπτύξωμεν ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης. ἐπειδὴ γὰρ πολλὴν ἐπιδειξάμενος τὴν ἐπιείκειαν παρεχώρησε τῷ Λὼτ τῶν πρωτείων, καὶ τῆς ἐκλογῆς αὐτῷ τὴν ἐξουσίαν δεδωκὼς, εἵλετο προθύμως τὴν ἐλάττονα μερίδα ὑπὲρ τοῦ πᾶσαν

a Alii, ἐλεεινότεροι γένοιτο.

b Septem mss. διὰ ῥαθυμίαν.

ἐκποδὼν γενέσθαι φιλονεικίαν· ὅρα ὅσης ἀπολαύει παραχρῆμα παρὰ τοῦ θεοῦ τῆς ἀμοιβῆς, καὶ ὅπως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας μείζονος ἀξιοῖ τῆς ἀντιδόσεως τὸν πατριάρχην. τοιοῦτος γὰρ ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος· ἐπειδὰν ἴδῃ μικρόν τι εἰσενεγκόντας ἡμᾶς, δαψιλεῖς ἡμῖν παρέχει τὰς παρ' ἑαυτοῦ ἀμοιβάς, καὶ τοσαύτην ἐπιδείκνυται τὴν φιλοτιμίαν, ὡς πολλῷ τῷ μέτρῳ ὑπερακοντίσαι τὰ παρ' ἡμῶν γεγονότα.

Καὶ τοῦτο ἐφ' ἑκάστῳ τῶν παρ' ἡμῶν ἐπιτελουμένων εὑρήσει τις παρ' αὐτοῦ γινόμενον. τί γάρ, εἰπέ μοι, δύο ὀβολῶν ἂν γένοιτο εὐτελέστερον; ἀλλ' ὅμως τὴν χήραν ἐκείνην τὴν τοὺς δύο ὀβολοὺς καταβαλοῦσαν, ἐξ ἐκείνου μέχρι τοῦ παρόντος εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἀνακηρύττεσθαι πεποίηκε. καὶ τί λέγω δύο ὀβολούς; κἂν ποτήριον ψυχροῦ τις δῷ, καὶ ὑπὲρ τούτου μεγάλας ὁρίζει τὰς ἀμοιβάς, ἀπὸ τῆς γνώμης ἀεὶ στεφανῶν τοὺς τὴν ἀρετὴν κατορθοῦντας. καὶ ἐπὶ τῆς προσεδρείας δὲ τῶν εὐχῶν τοῦτο ἴδοι τις ἂν παρ' αὐτοῦ γινόμενον. ἐὰν γὰρ ἴδῃ μετὰ θερμότητός τινα προσιόντα, εὐθέως ἐρεῖ πρὸς αὐτόν· ἔτι λαλοῦντός σου ἰδοὺ πάρειμι. εἰ δὲ πλείονα τὴν προσεδρείαν ἐπιδείξηται, καὶ μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου καὶ ζέσεως τῆς προθυμίας τὰ τῆς αἰτήσεως φιλοτιμεῖται, καὶ πρὸ τῆς αἰτήσεως ἀνακηρύττει καὶ στεφανοῖ· ὅπερ καὶ ἐπὶ τῆς Χαναναίας πεποίηκεν. ἐπειδὴ γὰρ εἶδεν αὐτῆς τὸν τόνον καὶ τὴν πολλὴν ἔνστασιν, πρότερον ἀνακηρύξας καὶ στεφανώσας, ὡς εἰπεῖν, διὰ τῶν ἐγκωμίων, καὶ πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ κατάδηλον αὐτὴν ποιήσας, τότε καὶ τὰ τῆς αἰτήσεως ἐφιλοτιμήσατο μετὰ πολλῆς τῆς δαψιλείας. εἰπὼν γάρ, ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις, τότε ἐπήγαγε, γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. καὶ εἰ βουλοίμεθα ἕκαστον τῶν ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἐκλέγειν, πανταχοῦ πολλὴν ὀψόμεθα τὴν φιλοτιμίαν τοῦ δεσπότου. ὅπερ ἀκριβῶς ὁ πατριάρχης ἐπιστάμενος, καὶ εἰδὼς ὅτι ὁ τῶν ἐλαττόνων παραχωρήσας μειζόνων ἐπιτεύξεται, καθάπερ χθὲς ἠκούσατε, παρεχώρησε τῷ Λὼτ, καὶ εἵλετο τὴν εὐτελεστέραν χώραν, ἵνα καὶ τῆς φιλονεικίας τὰς ἀφορμὰς περιέλῃ, καὶ τὴν οἰκείαν ἀρετὴν ἐπιδείξηται, καὶ ἐν εἰρήνῃ καταστήσῃ τὴν οἰκίαν ἅπασαν. ἀλλ' ἴδωμεν ἐκ τῶν προσφάτως ἀνεγνωσμένων, τίνας λαμβάνει τὰς ἀμοιβὰς παρὰ τοῦ δεσπότου ὑπὲρ τῆς τοσαύτης ἐπιεικείας. καὶ εἶπε, φησίν, ὁ θεὸς τῷ Ἀβραὰμ μετὰ τὸ διαχωρισθῆναι τὸν Λὼτ ἀπ' αὐτοῦ, ἀναβλέψας τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, ἴδε ἀπὸ τοῦ τόπου, οὗ νῦν σὺ εἶ, πρὸς Βορρᾶν καὶ Λίβα, καὶ ἀνατολὰς καὶ θάλασσαν. ὅτι πᾶσαν τὴν γῆν, ἣν σὺ ὁρᾷς, σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου ἕως τοῦ αἰῶνος. ὅρα τὸ τάχος τῆς τοῦ θεοῦ προνοίας καὶ τῆς ἀμοιβῆς, ἧς περὶ τὸν δίκαιον ἐπιδείκνυται. βουλομένη γὰρ ἡμᾶς διδάξαι ἡ θεία γραφή, ὅσης ἀποδοχῆς ἠξιώθη παρὰ τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ ὁ πατριάρχης ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ταπεινοφροσύνῃ, εἰποῦσα ὅτι διεχωρίσθη ὁ Λὼτ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν γῆν, ἣν εἵλετο ὡς καλλιστεύουσαν, εὐθέως ἐπήγαγε· καὶ εἶπε κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀβραάμ. εἶτα ἵνα μάθωμεν μετὰ ἀκριβείας, ὅτι ὑπὲρ τῶν εἰς τὸν Λὼτ γεγενημένων ἀμ-

A tionem, modo auferretur omnis contentio: vide quantam statim mercedem a Deo consequitur, & quomodo adhuc majori retributione, etsi multum divitiis abundet, Patriarcham dignatur Deus. Talis enim est Dominus noster, ut si quando vel parvum quid attulisse nos viderit, largissimas suas nobis remunerationes suppeditet, tantamque præ se ferat liberalitatem, ut ea quæ a nobis sunt facta, multis numeris a novis ejus beneficiis vincantur.

2. Et hoc in omnibus nostris factis inveniet quis ab eo fieri. Quid enim, dic B mihi, vilius duobus obolis? Attamen quia vidua illa duos obolos in corbonam misit, inde celebris universo mundo facta est ab eo tempore usque in præsens. *Luc. 21. 3.* Et quid dico duos obolos? Etiamsi quis calicem aquæ frigidæ præbeat, pro eo etiam magnæ decernuntur retributiones: semper enim coronat eos qui virtutem operantur, secundum operantium voluntatem. *Non doni magnitudo, sed dantis animus spectatur.* Similiter in precum assiduitate istuc ipsum ab eo fieri videre licet. Nam si quem videat alacriter se adeuntem, statim ei dicit: *Adhuc loquente te ecce ad-* C *sum.* *Esa. 65. 24.* Quod si ampliorem sedulitatem teneat, & magno desiderio, ferventique mentis alacritate petitiones emittat: etiam ante petitionem prædicat & coronat: id quod & in Chananæa muliere declaravit. Quoniam enim vidit indefatigabilem ejus constantiam & perseverantiam, ubi primum eam prædicavit, & ut ita dicam, coronavit, totique mundo celebravit, postea liberalitate magna preces ejus etiam superavit. Nam, ut dixit: *O mulier, magna est fides tua:* tunc subdidit, *Fiat tibi sicut vis.* *Matt. 15. 28.* Et si voluerimus D singula Scripturæ divinæ exempla afferre, ubique magnam Domini munificentiam videbimus. Hoc probe sciebat Patriarcha ille, cedentem minoribus assequuturum majora, sicut heri audivistis: cessit Loto, regionemque deteriorem elegit, ut contentionis resecaret occasiones, & ostensa virtute sua peculiari totam domum pacatam redderet. Cæterum videamus ex recens lectis, quænam pro tanta mansuetudine accipiat a Deo præmia. 14. *Et dixit*, inquit, *Deus Abræ, postquam separatus est ab eo Lot: Elevatis oculis tuis cerne a loco in quo tu nunc es,* E *ad Aquilonem & Meridiem, & Orientem & mare:* 15. *quia omnem terram quam tu vides, tibi dabo eam, & semini tuo usque in sæculum.* Vide quomodo divina Scriptura acceleratam Dei providentiam & retributionem justo factam demonstrat. Volens enim nos docere, quantum approbata fuerit a misericorde Deo Patriarchæ humilitas; postquam dixit, separatum fuisse Lot, & abiisse in terram quam elegit ut præstantiorem; statim subdidit: *Et dixit Deus Abræ.* Deinde ut diligenter discamus hæc dixisse Deum in mercedem eorum quæ circa

Lotum fecerat, hæc addidit: *Et dixit Deus Abræ, postquam separatus est ab eo Lot*, quasi manifeste hæc ei verba dicens: ob tuam mansuetudinem regione meliore & amœniore fratris filio cessisti, & eximiam præ te tulisti humilitatem, tantamque pacis habuisti curam, ut nihil non potius delegeris, quam esse inter vos contentiones: eapropter largas illas a me remunerationes accipe. *Elevatis*, inquit, *oculis tuis, vide a loco in quo tu nunc es, ad Aquilonem & Meridiem, & Orientem & mare: quia omnem terram quam tu vides, tibi dabo eam & semini tuo usque in sæculum.* Vidisti retributionem gesta ejus multis modis superantem? Iisdem verbis utitur misericors Dominus, quibus & Patriarcha cessionem fecerat. Nam sicut Patriarcha dicebat: *Ecce, annon omnis terra coram te? separare a me: si tu ad dextram, ego ad sinistram: si tu ad sinistram, ego ad dextram.* Ita & Dominus dicit: *Elevatis oculis tuis vide a loco in quo tu nunc es: quia omnem terram, quam tu vides, tibi dabo eam, & semini tuo usque in sæculum.* Hic, quæso, animadverte ingentem munificentiam. Tu quidem, inquit, dato illi electionis arbitrio, ea, quam ille voluit eligere, terra cessisti, relictam autem ipse accepisti: ego vero tanta te liberalitate prosequar, ut omnem quam ante oculos tuos terram vides sitam, ex utroque latere dextro & sinistro, a Septentrione & Meridie, ab Oriente & Occidente, & in summa, omnem terram quam cernis, tibi sum concessurus: neque tibi solum, sed & semini tuo usque in sæculum. Vidisti dignam divina bonitate munificentiam? vidisti quantis cessit, & quanta est assequutus? Hinc erudiamur, ut magna in dandis eleemosynis largitate utamur, quo datis parvis adipiscamur magna. Quomodo enim paria sunt, dic obsecro, dare parum argenti, & obtinere peccatorum remissionem? pascere esurientem, & in die illa horribili fiduciam assequi, & audire verba cum regno conferenda: *Esurivi, & dedistis mihi manducare?* Num qui tibi tantam rerum dedit ubertatem, potuit & illius inopiam levare & solari? Sed hac de causa relinquit illum inopia vexari, ut & ipse patientia multum mercedis acquireret, & tu per eleemosynam tibi fiduciæ materiam illuc præmitteres.

Matt. 25. 35

Cur Deus nos sinat affligi.

3. Vidisti misericordiam Domini, quomodo propter nostram salutem dispenset omnia? Itaque dum cogitas, propter te & propter tuam utilitatem illum cum inopia conflictantem fame perire, ne absque misericordia transeas, sed esto fidelis eorum, quæ tibi a Domino concessa sunt, bonorum dispensator, ut illius sublevando penuriam, multam tibi supernam concilies gratiam. Et glorifica Dominum tuum, quod propter te & salutem tuam per-

A σόμενος αὐτὸν ταῦτά φησι, προσέθηκε, καὶ εἶπεν ὁ θεὸς τῷ Ἀβραὰμ μετὰ τὸ διαχωρισθῆναι τὸν Λὼτ ἀπ' αὐτοῦ, μονονουχὶ ταυτὶ πρὸς αὐτὸν φανερῶς λέγων τὰ ῥήματα· παρεχώρησας διὰ πολλὴν ἐπιείκειαν τῆς καλλιστευομένης χώρας τῷ ἀδελφιδῷ, καὶ τὴν ἄκραν ἐπεδείξω ταπεινοφροσύνην, καὶ τοσαύτην ἐποιήσω τῆς εἰρήνης τὴν πρόνοιαν, ὡς πάντα καταδέξασθαι ὑπὲρ τοῦ μηδεμίαν εἶναι ὑμῶν μεταξὺ φιλονεικίαν· διὰ τοῦτο λάμβανε παρ' ἐμοῦ δαψιλεῖς τὰς ἀμοιβάς. ἀναβλέψας, φησὶ, τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, ἴδε ἀπὸ τοῦ τόπου, οὗ νῦν σὺ εἶ, πρὸς Βοῤῥᾶν καὶ Λίβα, καὶ ἀνατο-

B λὰς καὶ θάλασσαν, ὅτι πᾶσαν τὴν γῆν, ἣν σὺ ὁρᾷς, σοὶ δώσω αὐτὴν καὶ τῷ σπέρματί σου ἕως τοῦ αἰῶνος. εἶδες ἀντίδοσιν πολλῷ τῷ μέτρῳ ὑπερβαίνουσαν τὰ παρ' αὐτοῦ γινόμενα; δι' αὐτῶν τῶν ῥημάτων ἔρχεται ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης, δι' ὧν καὶ ὁ πατριάρχης τὴν παραχώρησιν ἐποιήσατο. καθάπερ γὰρ ἐκεῖνος ἔλεγεν, οὐκ ἰδοὺ πᾶσα ἡ γῆ ἐναντίον σου; διαχωρίσθητι ἀπ' ἐμοῦ· εἰ σὺ εἰς δεξιὰ, ἐγὼ εἰς ἀριστερά· εἰ δὲ σὺ εἰς ἀριστερὰ, ἐγὼ εἰς δεξιά. οὕτω καὶ ὁ δεσπότης φησίν· ἀναβλέψας τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, ἴδε ἀπὸ τοῦ τόπου, οὗ σὺ εἶ νῦν, ὅτι πᾶσαν τὴν γῆν, ἣν ὁρᾷς, σοὶ δώσω

C αὐτὴν καὶ τῷ σπέρματί σου ἕως τοῦ αἰῶνος. ἐνταῦθά μοι σκόπει τῆς φιλοτιμίας τὴν ὑπερβολήν. σὺ μὲν γὰρ, φησιν, αἵρεσιν δοὺς τὴν τῆς ἐκλογῆς, τὴν μὲν παρεχώρησας, ἥνπερ ἑλέσθαι ἐβουλήθη· τὴν δὲ ὑπολειφθεῖσαν, αὐτὸς κατεδέξω· ἐγὼ δὲ τοσαύτην ποιοῦμαι τὴν φιλοτιμίαν, ὡς πᾶσαν τὴν γῆν τὴν ὑποπίπτουσαν τῇ τῶν σῶν ὀφθαλμῶν θέᾳ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν, ἀπὸ ἄρκτου καὶ ἀπὸ μεσημβρίας, καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν, πᾶσαν τὴν γῆν, ἣν ὁρᾷς, σοὶ παραχωρήσειν· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ σπέρματί σου ἕως τοῦ αἰῶνος. εἶδες ἀξίαν τῆς τοῦ θεοῦ ἀγαθότητος τὴν φιλοτι-

D μίαν; εἶδες ὅσων παραχωρήσας, ὅσων ἠξιώθη; ἐντεῦθεν παιδευώμεθα πολλὴν ἐπιδείκνυσθαι δαψίλειαν περὶ τὴν ἐλεημοσύνην, ἵνα μικρὰ δόντες μεγάλων ἀξιωθῶμεν. ποῦ γὰρ ἴσον, εἰπέ μοι, ἀργύριον βραχὺ δοῦναι, καὶ συγχώρησιν ἁμαρτημάτων κομίσασθαι; θρέψαι πεινῶντα, καὶ παῤῥησίας ἀξιωθῆναι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τῇ φοβερᾷ, καὶ ἀκοῦσαι τὰ τῆς βασιλείας ἀντάξια ῥήματα, ἐπείνασα, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν; μὴ γὰρ ὁ σοὶ παρασχὼν τὴν τοσαύτην δαψίλειαν, οὐκ ἠδύνατο κἀκείνου τὴν ἔνδειαν παραμυθήσασθαι; ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀφίησιν αὐτὸν τῇ πενίᾳ τρύχεσθαι, ἵνα

E κἀκεῖνος τῆς ὑπομονῆς πολὺν κομίζηται τὸν μισθὸν, καὶ σὺ τὴν ἀπὸ τῆς ἐλεημοσύνης σαυτῷ προαποθῇ τὴν παῤῥησίαν.

Εἶδες φιλανθρωπίαν δεσπότου, πῶς ἅπαντα διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν οἰκονομεῖ; ὅταν οὖν ἐννοήσῃς, ὅτι διὰ σὲ καὶ τὴν σὴν ὠφέλειαν ἐκεῖνος τῇ πενίᾳ προσπαλαίων λιμῷ διαφθείρεται, μὴ παρέλθῃς ἀνηλεῶς, ἀλλὰ γενοῦ πιστὸς οἰκονόμος τῶν παρὰ τοῦ δεσπότου σοι παρασχεθέντων, ἵνα τὴν ἐκείνου ἔνδειαν παραμυθησάμενος, πολλὴν ἐπισπάσῃ τὴν ἄνωθεν εὔνοιαν· καὶ δόξασόν σου τὸν δεσπότην, ὅτι διὰ σὲ καὶ τὴν σὴν σω-

τηρίαν συνεχώρησεν ἐκεῖνον ἐν πενίᾳ διάγειν, ἵνα σὺ δυνηθῇς ὁδὸν εὑρεῖν, δι' ἧς δυνήσῃ καὶ τὰ ἡμαρτημένα ἀπονίψασθαι, καὶ τὰ παρὰ τοῦ δεσπότου σοι παραδοθέντα καλῶς οἰκονομήσας, τῶν ἐπαίνων ἐκείνων ἀξιωθῆναι τῶν πάντα λόγον καὶ διάνοιαν ὑπερβαινόντων. ἀκούσῃ γὰρ, εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ, ἐπ' ὀλίγων ἦς πιστὸς, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου. Ταῦτα ἐννοοῦντες, καθάπερ εὐεργέτας, καὶ τῆς σωτηρίας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς παρέχειν δυναμένοις, οὕτως ὁρῶμεν τοὺς πένητας, καὶ μετὰ δαψιλείας καὶ ἱλαρᾶς τῆς προθυμίας παρέχωμεν, μηδέποτε ἀνανεύοντες περὶ τὴν δόσιν, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιεικείας διαλεγόμενοι, καὶ πραότητα πολλὴν ἐνδεικνύμενοι. κλῖνον γὰρ πτωχῷ τὸ οὖς σου, καὶ ἀποκρίθητι αὐτῷ εἰρηνικὰ ἐν πραΰτητι, ἵνα καὶ πρὸ τῆς δόσεως τῇ προσηνείᾳ τῶν ῥημάτων τὴν καταβεβλημένην αὐτοῦ ψυχὴν ὑπὸ τῆς πολλῆς ἐνδείας ἀναστήσῃς· κρεῖσσον γὰρ, φησι, λόγος ἢ δόσις. οὕτως οἶδε καὶ ῥῆμα νευρῶσαι ψυχὴν, καὶ πολλὴν εἰσαγαγεῖν τὴν παραμυθίαν. μὴ τοίνυν πρὸς τὸν λαμβάνοντα μόνον ὁρῶντες τὴν περὶ τὴν ἐλεημοσύνην φιλοτιμίαν ποιώμεθα, ἀλλὰ λογιζόμενοι τίς ἐστιν ὁ οἰκειούμενος τὰ εἰς τὸν πένητα γινόμενα, καὶ τὴν ὑπὲρ τῶν διδομένων ἔκτισιν ὑποσχόμενος· οὕτω πρὸς ἐκεῖνον τείνοντες τὴν διάνοιαν μετὰ πάσης προθυμίας παρέχειν σπουδάζωμεν, καὶ σπείρωμεν, ὡς ἔτι καιρὸς, μετὰ δαψιλείας, ἵνα καὶ μετὰ δαψιλείας θερίσωμεν. ὁ σπείρων γὰρ, φησι, φειδομένως, φειδομένως καὶ θερίσει. ἀφειδεῖ τοίνυν τῇ χειρὶ καταβάλλωμεν τὰ καλὰ ταῦτα σπέρματα, ἵνα ἐν καιρῷ μετὰ δαψιλείας θερίσωμεν. νῦν μὲν γὰρ ἐστιν ὁ τοῦ σπόρου καιρὸς, ὃν μὴ παραδράμωμεν, παρακαλῶ, ἵνα ἐν τῇ τῆς ἀνταποδόσεως τῶν ἐνταῦθα σπαρέντων ἡμέρᾳ, τοὺς καρποὺς ἀποδρεψώμεθα, καὶ τῆς παρὰ τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίας ἀξιωθῶμεν. οὐδὲν γὰρ, οὐδὲν ἕτερον τῶν κατορθωμάτων οὕτω δυνήσεται σβέσαι τῶν ἁμαρτημάτων ἡμῶν τὴν πυρὰν, ὡς ἡ τῆς ἐλεημοσύνης δαψίλεια. αὕτη καὶ τῶν ἡμαρτημένων ἡμῖν τὸν ἀφανισμὸν ἐργάζεται, καὶ παῤῥησίας ἡμῖν πρόξενος γίνεται, καὶ τῶν ἀποῤῥήτων ἐκείνων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν προευτρεπίζει. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς εἴρηται πρὸς τὴν ὑμετέραν προτροπὴν, καὶ πρὸς τὸ δεῖξαι, ὅτι μικρὰ διδόντες μεγάλων ἀξιούμεθα παρὰ τοῦ δεσπότου. ἐντεῦθεν γὰρ ἡμῖν καὶ ὁ λόγος πρὸς τὴν τῆς ἐλεημοσύνης παραίνεσιν ἐξεκυλίσθη. ἐπειδὴ γὰρ ἐλέγομεν, ὅτι μέρους γῆς παραχωρήσας ὁ πατριάρχης, καὶ τὸ κάλλιστον τῆς χώρας προέμενος τῷ Λὼτ, καὶ τὴν φαυλοτάτην γῆν ἑλόμενος ἑαυτῷ, τοσαύτης ἠξιώθη τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ φιλοτιμίας, ὡς ὑπερβαίνειν πάντα νοῦν καὶ διάνοιαν τὴν ὑπόσχεσιν τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ εἰς αὐτὸν γεγενημένην. ἀναβλέψας γὰρ, φησι, τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, ἴδε ἀπὸ τοῦ τόπου, οὗ σὺ εἶ νῦν, πρὸς Βοῤῥᾶν καὶ [a] Λίβα, ὅτι πᾶσαν τὴν γῆν, ἣν σὺ ὁρᾷς, σοὶ δώσω αὐτὴν καὶ τῷ σπέρματί σου ἕως αἰῶνος. μέρος γῆς, φησι, παρεχώρησας τῷ ἀδελφιδῷ· ἰδοὺ ἐγὼ

A miserit illum in paupertate versari, ut tibi via pateat, per quam peccata possis abluere, & dispensatis bene iis quæ a Domino tibi sunt concessa, laudes illas mereare, quæ omnem sermonem & rationem transscendunt. Audies enim, *Euge serve bone & fidelis, super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam: intra in gaudium domini tui.* (Matt.25.23) Hæc animadvertentes, ita respiciamus pauperes, quasi beneficos, qui occasiones salutis dare nobis possunt, & eis largiter hilarique animo erogemus, nunquam renuentes dare, sed B magna lenitate cum eis colloquentes, & multam mansuetudinem declarantes. *Inclina*, inquit, *pauperi aurem tuam, & responde ei pacifice in mansuetudine*, ut & antequam des, verborum clementia multa inopia dejectum ejus animum erigas, *melior enim est*, inquit, *sermo, quam donatio.* (Eccli.18.16.) Adeo etiam verbum animam roborare, consolationemque multam afferre solet. Igitur non tantum attendentes eum qui accipit, in dandis eleemosynis simus liberales: sed ratiocinantes potius quis ille sit qui ea quæ in pauperem collocata sunt, ut sibi facta vindicat, & pro datis solutionem pollicetur: C atque ita animo illum intuentes, magna alacritate dare studeamus, & largam, dum adhuc tempus est, sementem jaciamus, ut & ubertim metamus. Nam *qui parce seminat*, inquit, *parce & metet.* (2.Cor.9.6.) Manu igitur minime parcâ semina illa bona spargamus, ut suo tempore ubertim metamus. Nunc enim seminandi tempus est, quod ne prætereamus obsecro, ut in die retributionis pro iis quæ hîc seminavimus, fructus percipiamus, & Domini misericordiam assequamur. (Serendi tempus est hæc vita.) Nullum enim omnino aliud opus bonum sic poterit D restinguere peccatorum nostrorum incendium, ut eleemosynæ largitas: ista & peccatorum nostrorum abolitionem operatur, & nobis fiduciam conciliat, & ineffabilium illorum bonorum fructum præparat. Verum de his quidem satis dictum est in cohortationem vestram; & demonstratum nos si parva dederimus, a Domino nostro magna consequuturos esse. Hinc enim sermo in eleemosynæ admonitionem devolutus est: quia enim diximus Patriarcham, dum partem terræ E meliorem Lot concessit, & viliorem ipse retinuit, tantam a Domino consequutum esse liberalitatem, ut omnem cogitationem transscendat promissio quam ei Dominus fecit: *Elevatis enim oculis tuis*, inquit, *vide a loco tuo, in quo tu nunc es, ad Aquilonem, & Meridiem, & Orientem, & mare: quia omnem terram, quam tu vides, eam tibi dabo & semini tuo usque in sæculum.* Parte terræ, inquit, cessisti fratris filio: ecce ego totam tibi

[a] Post Λίβα unus addit, καὶ ἀνατολὰς καὶ θάλασσαν, & ita legit vetus interpres.

terram polliceor; neque hoc solum, sed & semini tuo polliceor eam usque in sæculum: hoc est, perpetuo. Vidisti quomodo certat beneficiis? Sciens enim Deus hoc maxime cupere Patriarcham, & nihil ejus alacritatem ita roboraturum esse, inquit: Et hoc tibi concedam, ut qui ex te nascentur, succedant, & similiter terra fruantur, habeantque perpetuum illius dominium. Deinde, ut ne respiciens ad naturam & senectutem suam, Saræque sterilitatem, promissionem minus curaret, sed bene fideret pollicentis virtuti, inquit. 16. *Et faciam semen tuum sicut arenam terræ. Si quis potest numerare arenam terræ, & semen tuum numerabitur.* Vere supra naturam humanam erat hæc promissio: non solum enim promisit se facturum eum patrem inter tot impedimenta, sed in tantum multiplicaturum filios, ut arenæ terræ comparari possent. Innumeram porro multitudinem fore tam hyperbolica similitudine declarare voluit.

Abrahæ virtutem paulatim exercet Deus.

Attende quomodo misericors Deus paulatim virtutem justi hujus exerceat. Nam cum superius dixerit: *Semini tuo dabo terram hanc*; nunc iterum dicit: *Et semini tuo usque in sæculum dabo, & faciam illud quasi arenam terræ.* Hactenus sermonibus tantum facta est promissio, interceditque inter rem & promissionem multum temporis, ut religiosam Patriarchæ mentem, & ineffabilem Dei virtutem discamus. Data enim opera differt ac moratur, ut cum ii, quibus promissio facta, in extremam pervenerint senectam, & secundum humanam rationem, ut ita dicam, omnino desperaverint, tunc suam infirmitatem, & inenarrabilis potentiæ Dei eminentiam agnoscant.

4. Hoc loco expendas, quæso, a temporis tanta intercapedine, quam solida fuerit Patriarchæ mens, quomodo humanis omnibus præteritis, ad potentiam ejus qui pollicitus erat, respiciens, non impatiens, non turbatus fuerit. Scitis enim quomodo plerumque quando quis semel atque iterum pollicetur, & promissa implere tardat, segniores sumus ad credendum iis quæ iterum promittit: id quod in homine non injuria locum habet. In Deo autem, qui res nostras maxima dispensat sapientia, si qua semel promissa fuerint, etiamsi innumera intercedant obstacula, confidendum est ad magnitudinem potentiæ ejus respicientibus, confirmandaque est ratio, & sciendum, omnia quæ ab illo sunt dicta, evenire modis omnibus necesse esse. Nihil enim est quod morari queat ejus promissiones, quoniam Deus est, cui omnia sunt possibilia: & idcirco quocumque vult, res transfert, & ubi non sunt viæ, invenire scit vias, ac nos desperatos in bonam spem adducit, quo excellentia potentissimæ suæ sapientiæ nobis manifestior fiat. Dicit enim: 17. *Surge, & perambula terram in longitudinem*

A ὁλόκληρόν σοι τὴν γῆν ὑπισχνοῦμαι· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ σπέρματί σου παρέξειν ἐπαγγέλλομαι αὐτὴν, καὶ ἕως αἰῶνος, τοῦτ' ἔστι διηνεκῶς. εἶδες πῶς φιλοτιμεῖται ἐν ταῖς εὐεργεσίαις; ἐπειδὴ γὰρ ᾔδει ὅτι τούτου μάλιστα ἐπεθύμει ὁ πατριάρχης, καὶ ἐντεῦθεν αὐτοῦ τὴν προθυμίαν οὕτω νευρώσει, φησί· καὶ τοῦτό σοι παρέξω, ὥστε καὶ τοὺς ἀπὸ σοῦ τικτομένους διαδέξασθαι τῆς γῆς τὴν ἀπόλαυσιν, καὶ διηνεκῆ ταύτης ἔχειν τὴν ἐξουσίαν. εἶτα ἵνα μὴ πρὸς τὴν οἰκείαν μόνον φύσιν, καὶ πρὸς τὸ γῆρας τὸ ἑαυτοῦ, καὶ τὴν τῆς Σάῤῥας στείρωσιν ἀπιδὼν, ναρκήσῃ πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν, ἀλλὰ θαρ-
B ῥήσῃ τῇ τοῦ ὑπισχνουμένου δυνάμει, φησί· καὶ ποιήσω τὸ σπέρμα σου, ὡς τὴν ἄμμον τῆς γῆς. εἰ δυνήσεταί τις τὴν ἄμμον τῆς γῆς ἐξαριθμῆσαι, καὶ τὸ σπέρμα σου ἀριθμηθήσεται. ἀληθῶς ὑπὲρ φύσιν ἀνθρωπίνην ἦν ἡ ὑπόσχεσις· οὐ μόνον γὰρ πατέρα αὐτὸν ποιήσειν ὑπέσχετο, τοσούτων ὄντων τῶν κωλυμάτων, ἀλλὰ καὶ εἰς πλῆθος τοσοῦτον ἐπιδώσειν, ὡς τῇ ἄμμῳ τῆς γῆς παρισωθῆναι. καὶ ἀνώτερον ἀριθμοῦ τὸ πλῆθος γενέσθαι, τὴν ἐπίτασιν τῆς ὑπερβολῆς διὰ τοῦ παραδείγματος ἐμφῆναι βουλόμενος. σκόπει πῶς ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης κατὰ μικρὸν γυμνάζει τοῦ δικαίου τὴν ἀρετήν. εἰπὼν γὰρ
C ἀνωτέρω, ὅτι τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην· νῦν πάλιν φησὶ, καὶ τῷ σπέρματί σου δώσω ἕως αἰῶνος, καὶ ποιήσω αὐτὸ ὡς τὴν ἄμμον τῆς γῆς. καὶ τέως μέχρι λόγων τὰ τῆς ὑποσχέσεως, καὶ πολὺς ἐν μέσῳ παραγίνεται χρόνος, ἵνα καὶ τῆς γνώμης τοῦ πατριάρχου μάθωμεν τὸ φιλόθεον, καὶ τοῦ θεοῦ τὴν ὑπερβάλλουσαν δύναμιν. ἐπίτηδες γὰρ μέλλει καὶ ἀναβάλλεται, ἵνα εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσαντες οἱ τὴν ὑπόσχεσιν δεξάμενοι, καὶ ἀπογνόντες, ὡς εἰπεῖν, τέως κατὰ ἀνθρωπίνην ἀκολουθίαν, τότε καὶ τῆς οἰκείας ἀσθενείας τὴν πεῖραν, καὶ τῆς ἀφάτου δυνάμεως τοῦ θεοῦ τὴν ὑπερβολὴν ἴδωσιν.

D Ἐννόει δέ μοι ἐκ τῆς παρατάσεως τοῦ ἐν μέσῳ χρόνου τὸ στεῤῥὸν τῆς τοῦ πατριάρχου γνώμης, πῶς πάντα τὰ ἀνθρώπινα παρατρέχων, πρὸς τὸ δυνατὸν τοῦ ὑπισχνουμένου τείνας τὴν διάνοιαν, οὐκ ἐθορυβεῖτο, οὐδὲ ἐταράττετο. ἴστε γὰρ πολλάκις, ὅτι ἐπειδάν τις ἅπαξ καὶ δεύτερον ὑπισχνούμενος μηδέπω εἰς ἔργον ἀγάγῃ τὰ ἐπαγγελθέντα, πῶς ὀκνηρότεροι γινόμεθα πρὸς τὸ πάλιν αὐτῷ πιστεῦσαι ὑπισχνουμένῳ. ἀλλ' ἐπὶ μὲν ἀνθρώπου εἰκότως ἂν τοῦτο γένοιτο· ἐπὶ δὲ τοῦ θεοῦ τοῦ μετὰ πολλῆς σοφίας τὰ ἡμέτερα οἰκονομοῦντος, ἐπειδὰν ἅπαξ ἐπαγγείληται, κἂν μυρία ἐν τῷ μέσῳ κωλύ-
E ματα παρεμπίπτοι, πρὸς τὸ μέγεθος τῆς τοῦ θεοῦ δυνάμεως ὁρῶντας θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ ἐστηριγμένον ἔχειν τὸν λογισμὸν, καὶ εἰδέναι ὡς πάντως εἰς ἔργον ἐκβῆναι δεῖ τὰ παρ' αὐτοῦ εἰρημένα. οὐδὲν γάρ ἐστιν ὃ δυνήσεταί ποτε διακόψαι τὰ παρ' αὐτοῦ ἐπηγγελμένα, θεὸς γάρ ἐστιν, ᾧ πάντα δυνατά. καὶ διὰ τοῦτο πρὸς ὃ βούλεται, μεθίστησι τὰ πράγματα, καὶ πόρους ἐξ ἀπόρων εὑρεῖν δυνάμενος, καὶ μετὰ τὴν ἀπόγνωσιν τὴν ἡμετέραν εἰς χρηστὰς ἐλπίδας ἄγων, ἵν' οὕτω σαφέστερον αὐτοῦ μανθάνωμεν τῆς εὐμηχάνου σοφίας τὴν ὑπερβολήν. ἀναστὰς γάρ, φησι, διόδευσον τὴν γῆν, εἴς

τε

A τε τὸ μῆκος αὐτῆς καὶ εἰς τὸ πλάτος, ὅτι σοὶ δώσω αὐτήν. ὅρα πῶς διὰ πάντων τῶν πραγμάτων πολλὴν βούλεται πληροφορίαν ἐνθεῖναι τῷ δικαίῳ. ἀναστάς, φησι, περίελθε, καὶ κατάμαθε καὶ τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος, ἵνα εἰδέναι ἔχῃς καὶ τὸ μέγεθος τῆς γῆς, ἧς ἀπολαύειν μέλλεις, καὶ πρὸ τῆς ἀπολαύσεως τῇ ἐλπίδι τρεφόμενος, πολλὴν ἔχῃς τὴν εὐθυμίαν. ὅσην γὰρ ἂν περιέλθῃς γῆν, σοὶ δώσω αὐτήν, ἵνα μάθῃς ὅτι οὐ τοσαῦτα παρεχώρησας, ὅσα νῦν λαμβάνειν μέλλεις. μὴ τοίνυν νομίσῃς τὴν ἐλάττονα εἰληφέναι, ἐπειδὴ ἐκεῖνος τοῖς πρωτείοις φαινομένοις ἐπεπήδησεν. εἴσῃ δὲ μετ᾽ οὐ πολὺ δι᾽ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ὅτι οὐ λυσιτελὴς ἦν B αὐτῷ τῶν πρωτείων ἡ ἐκλογή· καὶ αὐτὸς δὲ ἐκεῖνος μαθήσεται, ὅσον ἐστὶ κακὸν τὸ τῶν πρωτείων ἐρᾷν. τέως δὲ αὐτὸς κόμιζε τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς ἐπιεικείας, ἣν περὶ τὸν ἀδελφιδοῦν ἐπεδείξω, τὰς ἀμοιβάς, καὶ δέχου τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ ἤδη καταμάνθανε τὴν γῆν ἅπασαν, ἧς κύριος εἶ, καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ καὶ αὐτὸς καὶ τὸ σπέρμα τὸ σὸν εἰς τὸ διηνεκὲς καθέξετε. καὶ τῷ σπέρματί σου γάρ, φησιν, ἕως τοῦ αἰῶνος. πολὺ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ θεοῦ τὸ μέγεθος, πολλὴ τῆς φιλοτιμίας τοῦ πάντων ἡμῶν δεσπότου ἡ δαψίλεια, πολλὴ τῆς ἀμοιβῆς τοῦ φιλανθρώπου καὶ πανοικτίρμονος ἡ ὑπερβολή, C ἣν περὶ τὸν μακάριον τοῦτον ἐποιήσατο, καὶ τῷ ἐξ αὐτοῦ μέλλοντι τίκτεσθαι σπέρματι. ταῦτα ἀκούσας ὁ πατριάρχης, καὶ ἐκπλαγεὶς τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ ἀγαθότητα, ἀποσκηνώσας, φησίν, ἐλθὼν κατῴκησε παρὰ τὴν δρῦν τὴν Μαμβρὴ τὴν ἐν Χεβρών. μετὰ τὸ δέξασθαί, φησι, τὴν ἐπαγγελίαν, καὶ τὸν χωρισμὸν γενέσθαι τοῦ Λώτ, τὴν σκηνὴν αὐτοῦ μετῴκισε παρὰ τὴν δρῦν τὴν Μαμβρή. ὅρα φιλόσοφον γνώμην, ὅρα φρονήματος ὕψος, πῶς μετ᾽ εὐκολίας μετανίσταται, καὶ οὐ δυσχεραίνει πρὸς τὸ τόποις ἐκ τόπων ἀμείβειν. καὶ γὰρ εὑρήσεις αὐτὸν οὐ συνηθείᾳ τινὶ προκατειλημμένον καὶ προσεστηκότα, ὃ πολλοὶ πολλάκις ὑπομένου- D σι καὶ τῶν δοκούντων φιλοσοφεῖν, καὶ τῶν ἐν μέσῳ θορύβων ἀπηλλάχθαι· καὶ εἴ ποτε καιρὸς καλοίη μεταναστῆναι, καὶ εἰς τὴν ἀλλοτρίαν ἀπελθεῖν, πολλάκις καὶ πνευματικοῦ πράγματος ἕνεκα, δυσχεραίνοντας, ἀλύοντας, βαρέως φέροντας τὴν μετάστασιν εὕροις ἂν αὐτούς, διὰ τὸ τῇ συνηθείᾳ προειλῆφθαι. ἀλλ᾽ οὐχ ὁ δίκαιος οὕτως, ἀλλ᾽ ἄνωθεν καὶ ἐκ προοιμίων ἐφιλοσόφει· καὶ καθάπερ ξένος καὶ παρεπίδημος, οὕτως ἐντεῦθεν ἐκεῖ, κἀκεῖθεν ὧδε μετανιστάμενος, καὶ πανταχοῦ τὴν φιλόθεον αὐτοῦ γνώμην διὰ τῶν ἔργων ἐσπούδαζεν ἐπιδείκνυσθαι. ἐπειδὴ γὰρ κατεσκήνωσε παρὰ τὴν δρῦν E τὴν Μαμβρή, εὐθέως ἐκεῖ θυσιαστήριον ᾠκοδόμησε τῷ κυρίῳ. εἶδες εὐχάριστον γνώμην; ἐπειδὴ γὰρ τὴν σκηνὴν ἐπήξατο, εὐθέως ὑπὲρ τῆς γεγενημένης αὐτῷ ἐπαγγελίας τὰς εὐχαριστίας ἀνέφερε τῷ δεσπότῃ. καὶ καθ᾽ ἕκαστον τόπον, ἔνθα κατεσκήνου, εὑρήσεις αὐτὸν τούτου πρὸ πάντων ἐπιμελούμενον, καὶ θυσιαστήριον οἰκοδομοῦντα, καὶ τὰς εὐχὰς ἀναφέροντα, καὶ ἀποστολικὸν νόμον πληροῦντα τοῦ κελεύοντος ἐν παντὶ τόπῳ εὔχεσθαι ἐπαίροντας ὁσίους χεῖρας. εἶδες ψυχὴν εὐλε-

A *ejus & latitudinem, quia tibi dabo eam.* Vide quomodo in rebus omnibus multam securitatem justo viro ingerere satagit. Dicit enim: Surge, & circumi, & addisce tam latitudinem, quàm longitudinem, ut scire possis & magnitudinem terræ qua fruiturus es, & antequam fruaris, spe pastus, magnam inde animi voluptatem haurias. Nam quantumcumque terræ circumieris, tibi dabo: ut scias te non tantum dimisisse, quantum accepturus es. Ne igitur putes te minorem terram sortitum esse, quoniam ille arripuit, quæ prima sibi visa est & potior. Scies B enim non multo post ex rebus ipsis, quam nihil profuerit ei potioris terræ electio; & ipse discet, quantum malum est primas amare partes. Tu autem nunc accipe modestiæ & clementiæ, quam erga fratris filium declarasti, mercedem; promissa sume, & jam cognosce terram omnem, cujus dominus es, & quam non multo post & tu ipse, & semen tuum in æternum possidebitis. *Et semini tuo*, inquit, *usque in sæculum.* Magna divinæ promissionis magnitudo, magna nostri omnium Domini, atque immensa liberalitas, magna mercedis præstantia, C quam dat misericors & clementissimus Dominus beato illi, & ex illo nascituro semini. Ut hæc audivit Patriarcha, de ineffabili bonitate Dei obstupefactus, 18. *Motis tabernaculis*, inquit, *venit, & habitavit juxta quercum Mambre, quæ est in Chebron.* Postquam, inquit, accepit promissionem, & separavit se Lot, tunc transtulit tabernaculum suum ad quercum Mambre. Vide philosophicam mentem, vide spiritus sublimitatem, quomodo facile inde migrat, nec gravatur de locis in loca transire. Invenies enim eum nulla consuetudine præventum & alligatum: D id quod multis evenit, etiam iis qui se philosophos, & e mediis liberatos tumultibus jactant: & si quando tempus vocet, spiritualis sæpe negotii gratia, ut in alium locum concedant, sæpenumero morosi sunt, tristes, & migrationem ægre ferentes, eo quod consuetudine præoccupati sint. Verum non ita justus, sed jam tum philosophum agebat: & quasi peregrinus & hospes, ita nunc hinc illuc, nunc illinc huc transmigrabat, & per omnia religiosam suam mentem operibus ipsis declarare studebat. Nam postquam ta- E bernaculum fixit apud quercum Mambre, statim ibi exstruxit altare Domino. Vidisti mentem gratam? quia mox ut tabernaculum fixit, statim pro facta sibi promissione gratiarum actiones obtulit Domino. Et in singulis locis ubi tabernaculum fixit, invenies hoc præ omnibus ei fuisse curæ, ut exstructo altari preces offerret, & Apostoli præceptum impleret jubentis ut in omni loco oretur, & eleventur sanctæ manus. Vidisti 1.Tim.2 8.

animam divino amore succensam, & ad Deum volantem, proque omnibus gratias agentem? Non enim exspectavit donec promissa complerentur: sed & de promissione gratias agit, nihilque non facit, ut de præviis dignas gratias præ se ferens, Dominum suum provocet ad promissiones suas implendas.

Moralis exhortatio ad constantiam in fide.

5. Illum sane & nos imitemur, & promissionibus divinis fidamus; neque alacritas tempore obsolescat, neque mens remissior fiat ex obicibus qui interveniunt: sed virtuti divinæ fidentes, quasi jam ante oculos videremus promissiones impleri, ita puram & sinceram fidem exhibeamus. Magna enim & immensa promisit nobis Dominus, & quæ nostram transscendunt rationem, nempe nos participes regni fore, & ineffabilium bonorum consortes, cum Angelis versaturos, & liberandos a gehenna. Cæterum neque diffidamus ideo quod ea non videntur corporalibus oculis; sed cogitantes mentiri non posse eum qui promisit, & ipsius potentiæ magnitudinem considerantes, hæc oculis fidei contueamur, & ex iis quæ jam concessa sunt, etiam de futuris bonam spem habeamus: ea enim de causa & hic multa nobis donata sunt, ut ex iis adjuvemur, manuque ducamur, ut de illis quoque bene speremus. Nam qui filium suum tradidit propter suam in nos caritatem, quomodo non omnia nobis reliqua largiturus est? sicut & Paulus inquit: *Qui proprio filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum, quomodo non & omnia nobis cum illo donabit?* Si filium suum tradidit pro nobis peccatoribus, si baptismatis donum largitus est, si priorum peccatorum remissionem tribuit, si pœnitentiæ viam nobis aperuit, si innumera alia ad salutem nostram operatus est, manifestum est eum & futura bona nobis reposita præbiturum. Nam qui propter suam bonitatem, antequam esse inciperemus, hæc præparavit, quomodo non & frui concedet? Quod autem prius hæc bona nobis præparaverit, audi quid dicat stantibus a dextris: *Venite benedicti Patris mei, hereditate accipite regnum paratum vobis ante constitutionem mundi.* Vidisti bonitatis excellentiam, quanta erga nostrum genus benignitate usus sit, ut & ante jacta fundamenta mundi nobis regni cælorum fruitionem præparare dignatus sit? Igitur ne simus ingrati, obsecro, neque indignos talibus nos donis constituamus: sed diligamus, ut decet, Dominum nostrum, nihilque faciamus quod ejus erga nos benevolentiam impediat. Num enim nos priores rem illam cœpimus? Imo ipse prior magnam & inenarrabilem caritatem erga nos declaravit: quomodo igitur non absurdum fuerit, si eum qui nos sic dilexit

Rom. 8. 32.

Matt. 25. 34

A ρωμένην πρὸς τὸν τοῦ Θεοῦ πόθον, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εὐχάριστον γινομένην; οὐδὲ γὰρ ἀνέμεινεν εἰς ἔργον ἐλθεῖν τὰ ἐπαγγελθέντα, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς ὑποσχέσεως εὐχαριστεῖ, καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ ἐπιδείκνυται, ἵνα τὴν ἐπὶ τοῖς προλαβοῦσιν εὐγνωμοσύνην ἐπιδειξάμενος, καὶ περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπαγγελιῶν ἐκκαλέσηται τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην.

Τοῦτον δὴ καὶ ἡμεῖς μιμώμεθα, καὶ θαῤῥῶμεν ταῖς τοῦ Θεοῦ ὑποσχέσεσι, καὶ μήτε ὁ χρόνος ἀμαυρούτω τὴν προθυμίαν, μήτε τὰ ἐν μέσῳ κωλύματα, ἂν συμβαίη, χαυνούτω ἡμῶν τὸν λογισμόν· ἀλλὰ τῇ τοῦ Θεοῦ δυνάμει θαῤῥοῦντες, ὡς ἤδη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὁρῶντες τὰς B ὑποσχέσεις ἐκβεβηκυίας, οὕτω τὴν πίστιν εἰλικρινῆ ἐπιδειξώμεθα. καὶ γὰρ καὶ ἡμῖν μεγάλα καὶ ὑπέρογκα ἐπηγγείλατο ὁ δεσπότης, καὶ ὑπερβαίνοντα τὸν ἡμέτερον λογισμὸν, τῆς βασιλείας λέγω τὴν ἀπόλαυσιν, τῶν ἀποῤῥήτων ἀγαθῶν τὴν μετουσίαν, τὴν μετὰ ἀγγέλων διαγωγὴν, τὴν τῆς γεέννης ἀπαλλαγήν. ἀλλ' ὅμως μηδὲν ἀπιστῶμεν, ἐπειδὴ μὴ ὁρᾶται τοῖς σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς· ἀλλὰ τὸ ἀψευδὲς ἐννοοῦντες τοῦ ἐπαγγειλαμένου, καὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ τὸ μέγεθος, τοῖς τῆς πίστεως ὀφθαλμοῖς αὐτὰ κατοπτεύωμεν, καὶ ἐκ τῶν ἤδη παρασχεθέντων, καὶ περὶ τῶν μελλόντων χρηστὰς ἔχωμεν τὰς ἐλπίδας· διὰ γὰρ C τοῦτο καὶ ἐνταῦθα πολλὰ ἡμῖν ἐδωρήσατο, ἵνα ἐκ τούτων ὁδηγούμενοι καὶ περὶ ἐκείνων θαῤῥεῖν ἔχωμεν. ὁ γὰρ τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν ἐκδοὺς διὰ τὴν περὶ ἡμᾶς ἀγάπην, πῶς οὐχὶ πάντα ἡμῖν τὰ λοιπὰ χαριεῖται; καθάπερ καὶ Παῦλός φησιν· ὅς γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίσεται; εἰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐξέδωκεν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, εἰ τοῦ βαπτίσματος τὴν δωρεὰν ἐχαρίσατο, εἰ τῶν προλαβόντων ἁμαρτημάτων τὴν ἄφεσιν ἐδωρήσατο, εἰ μετανοίας ὁδὸν D ἡμῖν ἔτεμεν, εἰ μυρία ἕτερα πρὸς τὴν σωτηρίαν ἡμετέραν ἐπραγματεύσατο, δηλονότι καὶ τὰ ἐν τῷ μέλλοντι ἡμῖν τεταμιευμένα ἀγαθὰ παρέξει. ὁ γὰρ πρὸ τοῦ εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς παρόδου ταῦτα προευτρεπίσας διὰ τὴν οἰκείαν ἀγαθότητα, πῶς οὐχὶ καὶ τὴν ἀπόλαυσιν χαριεῖται; ὅτι γὰρ προλαβὼν ταῦτα ἡμῖν ἡτοίμασε τὰ ἀγαθὰ, ἄκουε αὐτοῦ λέγοντος πρὸς τοὺς ἐκ δεξιῶν ἑστῶτας· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν [a] πρὸ καταβολῆς κόσμου. εἶδες ἀγαθότητος ὑπερβολὴν, πόσῃ E περὶ τὸ ἡμέτερον γένος κέχρηται τῇ φιλανθρωπίᾳ, ὡς καὶ πρὸ τῆς τοῦ κόσμου καταβολῆς ἡμῖν τῆς βασιλείας προευτρεπίσαι τὴν ἀπόλαυσιν; μὴ τοίνυν ἀγνώμονες γενώμεθα, παρακαλῶ, μηδὲ ἀναξίους ἑαυτοὺς καταστήσωμεν τῶν τοσούτων δωρεῶν, ἀλλὰ ἀγαπήσωμεν, ὡς δεῖ, τὸν ἡμέτερον δεσπότην, καὶ μηδὲν διαπραττώμεθα τῶν διακοπτόντων τὴν πρὸς ἡμᾶς αὐτοῦ εὔνοιαν. μὴ γὰρ αὐτοὶ προκατήρχομεν τοῦ πράγματος; αὐτὸς προλαβὼν πολλὴν καὶ ἄφατον τὴν περὶ ἡμᾶς ἀγάπην ἐπεδείξατο· πῶς οὖν οὐκ ἄτοπον τὸν οὕτως ἀγαπήσαντα, μὴ καὶ ἡμᾶς, ὅσον ἔχωμεν δυνά-

a Quinque mss. ἀπὸ καταβολῆς.

A μεως, ἀγαπᾶν; αὐτὸς γὰρ διὰ τὴν περὶ ἡμᾶς ἀγάπην πάντα μεθ' ἡδονῆς ὑπέμεινε, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν ἀλλόμενος, ὡς εἰπεῖν, δούλου μορφὴν ἀναλαβεῖν κατεδέξατο, καὶ διὰ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων ἐλθεῖν, καὶ τὰς παρὰ Ἰουδαίων ὕβρεις καὶ ἀτιμίας ὑπομεῖναι, καὶ τὸ τελευταῖον σταυρὸν κατεδέξατο· καὶ θάνατον τὸν ἐπονείδιστον· ἵνα ἡμᾶς τοὺς χαμαὶ συρομένους, καὶ μυρίοις φορτίοις ἁμαρτημάτων βαρυνομένους, διὰ τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως ἐλευθερώσῃ. Ταῦτα γὰρ ἅπαντα ἐννοῶν ὁ μακάριος Παῦλος, ὁ θερμὸς ἐραστὴς τοῦ Χριστοῦ, ὁ καθάπερ ὑπόπτερος τὴν οἰκουμένην B περιτρέχων ἅπασαν, ὁ ἐν σώματι τὰ τῶν ἀσωμάτων ἐπιδείκνυσθαι σπουδάζων, ἐβόα λέγων· ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς. ὅρα εὐγνωμοσύνην, ὅρα ἀρετῆς ὑπερβολήν, ὅρα πόθον ζέοντα. ἡ ἀγάπη, φησὶ, τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς· τοῦτ' ἔστιν, ὠθεῖ, καταναγκάζει, κατεπείγει. εἶτα ἑρμηνεῦσαι βουλόμενος τὸ παρ' ἑαυτοῦ ῥηθέν, φησι· κρίναντας τοῦτο, ὅτι εἰ εἷς ὑπὲρ ἁπάντων ἀπέθανεν, ἄρα οἱ πάντες ἀπέθανον. καὶ ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἵνα οἱ ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶσιν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι. εἶδες πῶς εἰκότως ἔλεγεν, ὅτι συνέχει ἡμᾶς ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; εἰ γὰρ ὑπὲρ C ἡμῶν, φησι, πάντων ἀπέθανε, διὰ τοῦτο ἀπέθανεν, ἵνα ἡμεῖς οἱ ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶμεν, ἀλλ' ἐκείνῳ τῷ ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι. δεχώμεθα τοίνυν τὴν παραίνεσιν τὴν ἀποστολικήν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ζῶμεν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι. καὶ πῶς, φησι, δυνησόμεθα μὴ ἑαυτοῖς ζῆν; ἄκουε τοῦ μακαρίου τούτου πάλιν λέγοντος· ζῶ δὲ οὐκ ἔτι ἐγὼ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός. ὅρα πῶς ἐπὶ γῆς βαδίζων καὶ σαρκὶ συμπεπλεγμένος, καθάπερ τὸν οὐρανὸν οἰκῶν, καὶ ταῖς ἀσωμάτοις συναναστρεφόμενος δυνάμεσιν, οὕτω διέκειτο. διὰ τοῦτο ἀλλαχοῦ πάλιν ἔλεγεν· D οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. τοῦτο τοίνυν ἐστὶ τὸ μὴ ἑαυτοῖς ζῆν, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι, ὅταν καθάπερ νεκροὶ ὦμεν τοῦ παρόντος βίου, καὶ πρὸς μηδὲν τῶν ὁρωμένων ὦμεν ἐπτοημένοι. διὰ γὰρ τοῦτο ὁ δεσπότης ἡμῶν ἐσταυρώθη, ἵνα ἀντὶ ταύτης τῆς ζωῆς ἐκείνην ἀνταλλαξώμεθα· μᾶλλον δὲ, ἵνα διὰ ταύτης ἐκείνην ἑαυτοῖς πραγματευσώμεθα. ἡ γὰρ παροῦσα ζωὴ, ἐὰν βουλώμεθα νήφειν καὶ ἐγρηγορέναι, πρὸς E τὴν ἀπόλαυσιν τῆς αἰωνίου ζωῆς ἡμᾶς ὁδηγεῖ· καὶ δυνησόμεθα, εἰ βουληθείημεν μικρὸν διεγερθῆναι καὶ διανοῖξαι τὸ τῆς διανοίας ὄμμα, τῆς ἐκεῖ λήξεως τὴν ἔννοιαν διὰ παντὸς τρέφειν παρ' ἑαυτοῖς, καὶ οὕτω τὰ μὲν ὁρώμενα παρατρέχειν καὶ ὑπερίπτασθαι, πρὸς δὲ τὰ μέλλοντα καὶ διαιωνίζοντα τείνειν τὸν λογισμόν· καθάπερ καὶ ὁ μακάριος οὗτος παιδεύων ἡμᾶς ἔλεγεν· ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκὶ, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με, καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ὅρα ψυχὴν πεπυρωμένην, ὅρα λογισμὸν ἐπτερωμένον, ὅρα διάνοιαν ἐκκαιομένην τῷ πρὸς τὸν θεὸν πόθῳ. ὃ νῦν ζῶ, φησὶν, ἐν πίστει ζῶ. μὴ γὰρ νομί-

A non diligamus totis viribus nostris? Ipse propter suam erga nos caritatem omnia cum voluptate sustinuit: & ex ipso paterno sinu exsiliens, ut ita dicam, servi formam assumere voluit, per humana omnia transire, & ferre a Judæis contumelias & opprobria, denique & crucem, ac mortem ignominiosissimam: ut nos qui humi trahebamur, & infinitis peccatorum sarcinis oppressi eramus, nostra in se fide liberos faceret. Hæc enim omnia mente recogitans beatus Paulus, fervidus Christi amator, & quasi alatus universum orbem peragrans, qui in corpore quæ incor- B porearum naturarum propria sunt, facere studebat, clamabat dicens: *Caritas enim Christi detinet nos.* 2. Cor. 5. 14. Vide probitatem, vide virtutis excellentiam, vide ferventem amorem. *Caritas Christi detinet nos*: hoc est, compellit, cogit, concitat. Deinde volens interpretari quod a se dictum erat, inquit: *Judicantes hoc, quoniam si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt. Et pro omnibus mortuus est, ut & viventes posthac non sibi ipsis vivant, sed illi qui pro eis mortuus est & resurrexit.* Vidisti quomodo jure dixit, *detinet nos caritas Christi.* Si enim pro nobis, C inquit, omnibus mortuus est, propter hoc mortuus est, ut nos viventes posthac non nobis ipsis vivamus, sed ei qui pro nobis mortuus est & resurrexit. Accipiamus igitur apostolicam admonitionem, & non nobis ipsis vivamus, sed ei qui pro nobis mortuus est & resurrexit. Et quomodo, dicet quispiam, poterimus non nobis ipsis vivere? Audi beatum virum iterum dicentem: *Vivo autem non jam ego: vivit autem in me Christus*: Galat. 2. 20. vide quomodo super terram ambulans & carne circumdatus, quasi cælum inhabitans & inter incorporeas virtutes versans afficiatur? D Proinde alibi iterum dicebat: *Qui autem Christi sunt, carnem suam crucifixerunt cum affectionibus & concupiscentiis.* Galat. 5. 24. Hoc igitur est non sibi ipsis vivere, sed ei qui pro nobis mortuus est & resurrexit: quando quasi mortui sumus præsenti vitæ, & nihil eorum quæ videntur, suspicimus. Nam idcirco Dominus noster crucifixus est, ut hanc vitam pro illa commutemus; imo per hanc illam nobis negotiemur. Præsens enim vita, si volumus esse sobrii & vigiles, ducit nos ad fruitio- E nem vitæ æternæ: atque poterimus, si parumper voluerimus vigilare & aperire mentis oculum, quietis illius semper apud nos meminisse; & ita præsentia præterire ac prætervolare, ad futura autem & semper durantia mentem intendere, sicut beatus ille nos erudivit dicens: *Quod autem nunc vivo in carne, in fide vivo filii Dei, qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me.* Galat. 2. 20.

6. Vide animam igne succensam, vide mentem alatam, vide rationem incensam Dei amore. *Quod*, inquit, *nunc vivo, in fide vivo.* Non enim, inquit,

putetis me facere aliquid rerum hujus vitæ causa. Nam licet carne circumdatus sim, necessitatibusque naturæ alligatus: in fide tamen vivo, quæ est in Christum, despiciens omnia præsentia, & spe quæ in illum est omnia prætercurrens, intentam in illum mentem habeo. Denique ut discas excellentiam amoris ejus dicit: *In fide vivo filii Dei, qui me dilexit, & tradidit semetipsum pro me.* Considera quam insignis grati animi significatio. Quid dicis, ô

Rom. 8. 32.

beate Paule? paulo ante dicebas: *Qui proprio filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit eum:* & nunc dicis, *qui dilexit me:* atque ut proprium appellas commune beneficium? Etiam, inquit. Nam licet pro omni hominum genere sacrificium ab eo sit oblatum, tamen propter amorem in eum, id quod factum est proprium mihi facio. Ita &

Psal. 21. & 117. & 142.

Prophetis mos est facere & dicere: *Deus Deus meus*, quamvis totius orbis sit Deus. Sed peculiare hoc est amori, ut ex communibus propria faciat. *Filii Dei*, inquit, *qui dilexit me.* Quid dicis? te solum dilexit? Omnem, inquit, hominum naturam dilexit, sed ego ei gratias debeo, quasi me solum dilexisset. *Et tradidit semetipsum pro me.* Quid igitur, pro te solo

Joan. 12. 32.

crucifixus est? annon ipse dicit: *Cum exaltatus fuero, omnes traham ad meipsum?* Nonne tu ipse dixisti, *pro nobis omnibus tradidit semetipsum?* Etiam, inquit: non loquor pugnantia, sed amorem meum ita consolor. Jam vide iterum & aliud quod dictis illis nos docet. Cum enim superius dixerit de Patre, *Pro nobis omnibus tradidit illum*; hîc dicit, *Semetipsum tradidit*: & illic quidem, ut concordiam ostendat ac parem honorem Patris & Filii, & passionem subindicet: quoniam e-

Philip. 2. 8.

tiam alio loco dicit: *Factus obediens usque ad mortem:* ubique passioni fidem faciens. Hîc autem posuit, *tradidit semetipsum*, ut indicet eum voluntarie passionem suscepisse, & non necessitate, neque vi, sed volentem cupientemque totius humani generis salutem operari, crucem sustinuisse. Qualem igitur vicissim amorem exhibere poterimus, tam divitem erga nos caritatem declaranti? Etiamsi animam ipsam impendamus pro ejus legibus, & pro observatione mandatorum, quæ ab ipso sunt data, neque sic ad caritatis modum pertingere poterimus, quam erga nostrum declaravit genus. Ipse enim Deus cum esset, pro hominibus hoc subiit, & dominus pro servis; ac non pro servis simpliciter, sed pro ingratis & perpetuis inimicis. Et ipse prior in indignos, & millies lapsos tantam contulit beneficentiam: nos autem etiamsi faciamus quæcumque poterimus, nihil magnum facimus, ut ei qui nos tantis beneficiis præ-

A σητέ με, φησι, συντελεῖν τι εἰς τὰ τοῦ παρόντος βίου πράγματα. εἰ γὰρ καὶ σάρκα περίκειμαι, καὶ ταῖς ἀνάγκαις τῆς φύσεως προσδέδεμαι, ἀλλ' ἐν πίστει ζῶ τῇ εἰς Χριστὸν, πάντων [a] ὑπερορῶν τῶν παρόντων, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς αὐτὸν πάντα παρατρέχων, ἐκτεταμένην ἔχω τὴν διάνοιαν πρὸς αὐτόν. εἶτα ἵνα μάθῃς αὐτοῦ τοῦ φίλτρου τὴν ὑπερβολήν, φησιν· ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με, καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. σκόπει πόσης τῆς εὐγνωμοσύνης ἡ ὑπερβολή. τί λέγεις, ὦ μακάριε Παῦλε; πρὸ μικροῦ ἔλεγες, ὅς γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν. καὶ νῦν λέγεις, τοῦ ἀγαπή-

B σαντός με, καὶ ἰδιοποιῇ τὴν κοινὴν εὐεργεσίαν; ναί, φησιν. εἰ γὰρ καὶ ὑπὲρ παντὸς τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἡ θυσία προσενήνεκται παρ' αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τὸ περὶ αὐτὸν φίλτρον μου ἐγὼ ἰδιοποιοῦμαι τὸ γεγονός. οὕτω καὶ τοῖς προφήταις ἔθος ποιεῖν· καὶ λέγειν ὁ θεὸς ὁ θεός μου, καί τοι τῆς οἰκουμένης ἐστὶ θεός. ἀλλ' ἴδιον τοῦ πόθου, τὰ κοινὰ ἰδιοποιεῖσθαι. τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ θεοῦ, φησι, τοῦ ἀγαπήσαντός με. τί λέγεις; σὲ μόνον ἠγάπησε; πᾶσαν μέν, φησι, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ἀλλ' ἐγὼ ὡς μόνος ἀγαπηθεὶς, οὕτως αὐτῷ χάριτας ὀφείλω. καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. τί οὖν, ὑπὲρ σοῦ

C μόνου ἐσταυρώθη; οὐκ αὐτὸς λέγει, ὅταν ὑψωθῶ, πάντας ἑλκύσω πρὸς ἐμαυτόν; οὐ σὺ αὐτὸς εἶπας, ὅτι ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν ἑαυτόν; ναί, φησιν· οὐκ ἐναντιούμενος ἑαυτῷ ταῦτά φημι, ἀλλὰ τὸν ἐμαυτοῦ πόθον παραμυθούμενος. καὶ ὅρα πάλιν καὶ ἕτερόν τι διὰ τῶν εἰρημένων ἡμᾶς διδάσκοντα. ἀνωτέρω γὰρ εἰπὼν περὶ τοῦ πατρὸς, ὅτι ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτὸν, ἐνταῦθα λέγει, ἑαυτὸν παρέδωκεν· ἐκεῖ μὲν, ἵνα τὴν ὁμόνοιαν δείξῃ καὶ τὴν ὁμοτιμίαν πατρὸς καὶ υἱοῦ, [b] καὶ τὴν οἰκονομίαν αἰνίξηται· ἐπεὶ καὶ ἀλλαχοῦ φησι, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου,

D πανταχοῦ τὴν οἰκονομίαν πιστούμενος. ἐνταῦθα δὲ τὸ παρέδωκεν ἑαυτὸν, τέθεικεν, ἵνα δείξῃ ὅτι ἑκὼν τὸ πάθος κατεδέξατο, καὶ οὐκ ἀνάγκῃ οὐδὲ βίᾳ, ἀλλὰ βουλόμενος καὶ θέλων παντὶ τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει τὴν σωτηρίαν πραγματεύσασθαι, τὸν σταυρὸν ὑπέμεινε. ποίαν οὖν κατ' ἀξίαν ἀγάπην ἐπιδείξασθαι δυνησόμεθα, πρὸς τὸν οὕτω πλουσίαν τὴν περὶ ἡμᾶς ἀγάπην ἐπιδειξάμενον; κἂν γὰρ αὐτὴν τὴν ψυχὴν προΐεσθαι καταδεξώμεθα ὑπέρ τε τῶν αὐτοῦ νόμων, καὶ τῆς φυλακῆς τῶν ἐντολῶν τῶν παρ' αὐτοῦ δοθεισῶν, οὐδὲ οὕτω πρὸς τὸ μέτρον φθάσαι δυνησόμεθα τῆς ἀγάπης, ἣν περὶ τὴν ἡμετέραν ἐπεδείξατο φύσιν. αὐτὸς μὲν γὰρ θεὸς ὢν ὑ-

E πὲρ ἀνθρώπων τοῦτο κατεδέξατο, καὶ δεσπότης τυγχάνων ὑπὲρ δούλων, καὶ οὐχ ὑπὲρ δούλων ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ ἀγνωμόνων καὶ πολλὴν καὶ ἄσπονδον τὴν ἔχθραν ἐπιδεικνυμένων. καὶ αὐτὸς μὲν προλαβὼν εἰς ἀναξίους, καὶ μυρία ἐσφαλκότας τὴν τοσαύτην εὐεργεσίαν ἐπεδείξατο· ἡμεῖς δὲ, ὅσα ἂν ἐπιδείξασθαι δυνηθῶμεν, οὐδὲν μέγα [c] ποιοῦμεν τὸν προφθάσαντα ταῖς τοσαύταις

a Savil. & Septem mss. ὑπερορῶν. Morel. ὑφορῶν.

b Οἰκονομία cum de Christo est sermo, de Incarnatione intelligitur, hic vero de passione, ut ex serie liquet.

c Alii ποιοῦμεν. Alii, ποιῶμεν.

εὐεργεσίαις ἡμᾶς ἀμείβεσθαι σπουδάζοντες. τὰ γὰρ παρ' ἡμῶν, ἂν ἄρα ἀκολουθῶσιν, ἀμοιβή τίς ἐστι καὶ ὀφειλή· τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ, χάρις καὶ εὐεργεσία, καὶ δωρεᾶς μέγεθος. Ταῦτα τοίνυν ἅπαντα λογιζόμενοι, ἀγαπήσωμεν τὸν Χριστὸν, καθάπερ Παῦλος αὐτὸν ἠγάπησε, καὶ μηδεὶς ἡμῖν τῶν παρόντων ἔστω λόγος, ἀλλὰ διηνεκῶς τὸν αὐτοῦ πόθον ἔχωμεν ἱδρυμένον ἡμῶν τῇ ψυχῇ. οὕτω γὰρ καὶ πάντων καταγελασόμεθα τῶν τοῦ παρόντος βίου, καὶ οὕτω τὴν γῆν καθάπερ τὸν οὐρανὸν οἰκήσομεν, οὔτε ὑπὸ τῶν χρηστῶν ἐνταῦθα χαυνούμενοι, οὔτε ὑπὸ τῶν λυπηρῶν συστελλόμενοι· ἀλλὰ πάντα παρατρέχοντες πρὸς τὸν ποθούμενον ἡμῶν δεσπότην ἐντεῦθεν ἐπειχθησόμεθα, καὶ μήτε πρὸς αὐτὴν τὴν μέλλησιν δυσχεραινοῦμεν, ἀλλ' ἐροῦμεν μετὰ τοῦ μακαρίου τούτου καὶ ἡμεῖς, ὅτι ὃ νῦν ζῶμεν ἐν σαρκὶ, ἐν πίστει ζῶμεν τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ θεοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς, καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν· ἵνα καὶ τὸν παρόντα βίον ἀλύπως διανύσωμεν, καὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἀπολαῦσαι καταξιωθῶμεν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

A venit, aliquid rependamus. Nostra enim, si qua sequuntur, retributio quidem sunt & debitum; illius autem sunt gratia & beneficia, largitionisque magnitudo. Hæc igitur omnia cogitantes, diligamus Christum sicut Paulus ipsum dilexit, nullamque præsentium rationem habeamus, sed perpetuum ejus amorem in anima nostra firmum & stabilem servemus. Ita enim & omnia quæ in hac vita sunt, deridebimus, & terram quasi cælum inhabitabimus, neque ex prosperis rebus remissiores erimus, neque ex adversis contristabimur: sed om-
B nibus præteritis ad amabilem Dominum nostrum hinc festinabimus, neque dilationem gravatim feremus, sed nunc & nos sicut beatus ille dicemus, *Quod nunc vivimus in carne, in fide vivimus filii Dei, qui dilexit nos, & semetipsum tradidit pro nobis:* ut & præsentem vitam absque mœrore perficiamus, & futuris bonis frui mereamur, gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri & Spiritui sancto sit gloria, imperium, honor nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen. Gal. 2. 20.

C

ΟΜΙΛΙΑ λε'.

Ἐγένετο δὲ ἐν τῇ βασιλείᾳ Ἀμαρφὰθ βασιλέως Σενναὰρ, Ἀριὼχ βασιλεὺς Ἀλασὰρ, καὶ Χοδολλαγομὸρ βασιλεὺς Ἐλὰμ, καὶ Θαρθὰκ βασιλεὺς τῶν ἐθνῶν ἐποίησαν πόλεμον μετὰ τοῦ βασιλέως τῶν Σοδόμων.

ΜΕΓΑ ἀγαθὸν, ἀγαπητοὶ, τῶν θείων γραφῶν ἡ ἀνάγνωσις. τοῦτο τὴν ψυχὴν φιλόσοφον ἀπεργάζεται, τοῦτο πρὸς τὸν οὐρανὸν μεθίστησι τὴν διάνοιαν, τοῦτο εὐχάριστον κατασκευάζει τὸν ἄνθρωπον, τοῦτο ποιεῖ πρὸς μηδὲν τῶν παρόντων ἐπτοῆσθαι, τοῦτο διηνεκῶς ἐκεῖ ποιεῖ διαιτᾶσθαι τὸν λογισμὸν τὸν ἡμέτερον, καὶ πρὸς τὴν τοῦ δεσπότου ἀμοιβὴν ὁρῶντας ἅπαντα ἡμᾶς διαπράττεσθαι, καὶ πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς πόνους μετὰ πολλῆς ἐγχειρεῖν τῆς προθυμίας. ἐντεῦθεν γάρ ἐστι μαθεῖν ἀκριβῶς τῆς ταχείας ἀντιλήψεως τοῦ θεοῦ τὴν πρόνοιαν, τῶν δικαίων τὴν ἀνδρείαν, τοῦ δεσπότου τὴν ἀγαθότητα, καὶ τῶν ἀμοιβῶν τὸ μέγεθος. ἐντεῦθέν ἐστιν εἰς ζῆλον καὶ μίμησιν διεγερθῆναι τῆς φιλοσοφίας τῶν γενναίων ἀνδρῶν, καὶ μὴ ναρκᾶν πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς ἀγῶνας, ἀλλὰ θαρρεῖν καὶ πρὸ τῆς ἐκβάσεως τῶν παρὰ τοῦ θεοῦ ὑποσχέσεσι. διὸ, παρακαλῶ, μετὰ πολλῆς σπουδῆς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θείων γραφῶν ποιώμεθα. οὕτω γὰρ καὶ τῆς γνώσεως ἐπιτευξόμεθα, εἰ συνεχῶς ἐπίωμεν τὰ ἐγκείμενα. οὐδὲ γάρ ἐστι τὸν μετὰ σπουδῆς καὶ πολλοῦ πόθου τοῖς θείοις ἐντυγχάνοντα περιοφθῆναί ποτε· ἀλλὰ κἂν ἄνθρωπος ἡμῖν μὴ γένηται διδάσκαλος, αὐτὸς ὁ δεσπότης ἄνωθεν ἐμβαίνων ταῖς καρδίαις ταῖς ἡμετέραις φωτίζει τὴν διάνοιαν, καταυγάζει τὸν λογισμὸν, ἐκκαλύπτει τὰ λανθάνοντα, διδάσκαλος ἡ-

HOMILIA XXXV.

Factum est autem in regno Amarphath regis Sennaar, Arioch rex Alasar, & Chodollagomor rex Ælam, & Tharthac rex gentium, gesserunt bellum cum rege Sodomorum. Gen. 14. 1.

1. INGENS bonum est, dilectissimi, divinarum Scripturarum lectio. Hæc enim animam vera philosophia instructam reddit, hæc in cælum mentem transfert; hæc memorem beneficii reddit ho-
D minem: hæc facit ne quidquam ex rebus præsentibus admiremur; sed ut perpetuo in alia vita mente nostra versemur, & ad Domini mercedem respicientes omnia operemur, alacritateque magna virtutum labores aggrediamur. Ex ipsis discere licet Dei celeriter succurrentis providentiam, justorum fortitudinem, Domini bonitatem, præmiorum magnitudinem. Hinc possumus ad æmulationem & imitationem philosophiæ generosorum virorum excitari, ut non tor-
E pescamus in virtutis certaminibus: sed confidamus divinis promissionibus, etiam antequam eveniant. Proinde magna diligentia, quæso, divinarum Scripturarum lectioni vacemus. Ita enim & scientiam assequemur, si ad ea quæ ibi posita sunt, frequenter accedamus. Neque enim fieri potest, ut is qui divinis Scripturis magno studio ferventique desiderio vacat, unquam negligatur: sed licet desit nobis hominis magisterium, ipse Dominus superne nostra in corda intrans illustrat mentem, rationi jubar suum infundit, detegit occulta, doctor-

que fit eorum quæ ignoramus, tantum ſi nos quæ noſtra ſunt afferre velimus. *Ne vocetis* enim, inquit, *magiſtrum ſuper terram.* Quando igitur in manus ſpiritualem librum capimus, intenta mente, collectis reductiſque cogitationibus, omnique ſæculari cura depulſa, lectioni incumbamus cum magna pietate & attentione, ut poſſimus a ſancto Spiritu ad ſcriptorum intelligentiam duci, & multum inde fructum percipere. Nam barbarus ille reginæ Æthiopum eunuchus, qui in tanta erat gloria, & curru vehebatur, ne illo quidem tempore lectionem negligebat: ſed Prophetam in manibus habens, magnum lectioni adhibebat ſtudium, idque neſcius quid in libris contineretur: attamen quia afferebat quidquid in ſe erat, nempe ſtudium, alacritatem, attentionem, doctorem nactus eſt. Cogita enim, obſecro, quantum erat neque in itinere lectionem negligere, & præſertim ſedentem in curru. Audiant exemplum ii qui neque domi ut hoc faciant, perſuaderi poſſunt, ſed putantes ſupervacuam eſſe horum lectionem, quia vel cum muliere habitant, vel militiæ adſcripti ſunt, vel puerorum & ſervorum aliorumque negotiorum agunt curam, non convenire ſibi opinantur, ut divinæ Scripturæ lectioni incumbant. Ecce enim hic eunuchus & barbarus, quæ utraque ad reddendum negligentiorem ſufficiebant, & ad hæc dignitatis amplitudo & opum abundantia: adde quod & in itinere erat & curru ferebatur: hoc enim modo iter facienti non eſt facile lectioni eſſe attentum, imo valde moleſtum: attamen deſiderium & ſtudium omnia impedimenta e medio auferebat, & lectioni ille incumbebat: nec dicebat ea quæ nunc plerique dicunt: Non intelligo ea quæ ſcripta ſunt, non poſſum intelligere profunditatem Scripturarum: quare fruſtra & incaſſum laborem ſuſtinerem legendo, dum non habeo qui interpretetur? Nihil horum cogitabat ille, lingua quidem barbarus, mente autem philoſophus: ſed cogitans potius ſe non contemtum iri, ſed ſuperna gratia adjuvandum, modo quod ſuum erat pro viribus adferret, lectioni incumbebat. Propterea benignus Dominus ipſius videns deſiderium, eum minime neglexit, neque ſua cura deſtituit, ſed protinus ipſi doctorem miſit. Tu autem expende quomodo exſpectaverit, ut ipſe quæ ipſius erant prius adferret, & tunc ſuum patefecit auxilium. Cum igitur omnia perfecta & abſoluta eſſent quæ ab illo fuerant exhibenda, deinceps Angelus Domini Philippo apparuit, dicens: *Surge & vade ad viam quæ deſcendit ab Jeruſalem in Gazam; hæc eſt deſerta: & ecce*, inquit, *vir Æthiops præfectus eunuchus Candaces reginæ Æthiopum, qui venerat adoraturus*

Matt. 23. 8. — Act. 8. 28. — Scripturæ ſacræ lectio commendatur. — Act. 8. 28.

A μὴν γίνεται τῶν ἀγνοουμένων· μόνον ἐὰν ἡμεῖς τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσφέρειν βουλώμεθα. μὴ καλέσητε γάρ, φησι, διδάσκαλον ἐπὶ τῆς γῆς. ἐπειδὰν οὖν λάβωμεν μετὰ χεῖρας βιβλίον πνευματικὸν, συντείναντες ἑαυτῶν τὴν διάνοιαν, καὶ συναγαγόντες τὸν λογισμὸν, καὶ πᾶσαν βιωτικὴν ἔννοιαν ἀπωσάμενοι, οὕτω τὴν ἀνάγνωσιν ποιώμεθα μετὰ πολλῆς τῆς εὐλαβείας, μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς, ἵνα δυνηθῶμεν ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος ὁδηγηθῆναι ἐπὶ τὴν κατανόησιν τῶν γεγραμμένων, καὶ πολλὴν ἐκεῖθεν τὴν ὠφέλειαν καρπώσασθαι. καὶ γὰρ ὁ εὐνοῦχος ἐκεῖνος ὁ βάρβαρος ὁ τῆς βασιλίσσης Αἰθιόπων, ἐν B τοσαύτῃ τυγχάνων περιφανείᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ ὀχήματος φερόμενος οὐδὲ ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ τῆς ἀναγνώσεως ἠμέλει, ἀλλὰ τὸν προφήτην ἔχων μετὰ χεῖρας πολλὴν ἐποιεῖτο [a] τὴν σπουδὴν πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ταῦτα οὐκ εἰδὼς τὰ ἐγκείμενα· ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ τὰ παρ' ἑαυτοῦ πάντα εἰσήνεγκε, τὴν σπουδὴν, τὴν προθυμίαν, τὴν προσοχὴν, ἐπέτυχε τοῦ καθοδηγήσαντος. ἐννόησον γάρ μοι ὅσον ἦν, μήτε ὁδοιποροῦντα ἀμελῆσαι τῆς ἀναγνώσεως, καὶ ταῦτα ἐπὶ ὀχήματος καθήμενον. ἀκουέτωσαν οἱ μηδὲ ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦτο ποιῆσαι καταδεχόμενοι, ἀλλὰ C νομίζοντες πάρεργον εἶναι τὴν τούτων ἀνάγνωσιν, καὶ διὰ τὸ γυναικὶ συνοικεῖν, καὶ στρατείᾳ κατειλῆφθαι, καὶ παιδίων φροντίζειν, καὶ οἰκετῶν ἐπιμελεῖσθαι, καὶ ἑτέρων πραγμάτων ἔχειν φροντίδα, μὴ προσήκειν [b] αὐτοῖς δεῖ τὴν τῶν θείων γραφῶν ἀνάγνωσιν ἔχειν σπουδήν. ἰδοὺ γὰρ εὐνοῦχος, ἄνθρωπος βάρβαρος, ἀμφότερα ἱκανὰ εἰς πολλὴν ῥαθυμίαν ἐμβαλεῖν, καὶ μετὰ τούτων ἡ πολλὴ περιφάνεια, τοῦ πλούτου ἡ περιουσία, αὐτὸ δὲ ἐν ὁδοιπορίᾳ εἶναι καὶ ἐπὶ ὀχήματος φέρεσθαι· οὐδὲ γὰρ ῥᾴδιον ἀναγνώσει προσέχειν τὸν οὕτως ὁδοιποροῦντα, D ἀλλὰ καὶ σφόδρα δυσχερές· ἀλλ' ὅμως ὁ πόθος καὶ ἡ πολλὴ σπουδὴ πάντα τὰ κωλύματα ἐκποδὼν ἐποιεῖτο, καὶ εἴχετο τῆς ἀναγνώσεως, καὶ οὐκ ἔλεγε ταῦτα, ἃ νῦν πολλοὶ λέγουσιν· οὐ νοῶ τὰ ἐγκείμενα· οὐ δύναμαι συνιέναι τὸ βάθος τῶν γεγραμμένων· τίνος ἕνεκεν ἁπλῶς καὶ εἰκῆ τὸν κάματον ὑπομένω, ἀναγινώσκων καὶ οὐκ ἔχων τὸν ὁδηγῆσαι δυνάμενον; οὐδὲν τούτων ἐλογίσατο ὁ βάρβαρος μὲν τὴν γλῶτταν, φιλόσοφος δὲ τὴν διάνοιαν· ἀλλ' ἐννοήσας ὡς οὐ περιοφθήσεται, ἀλλὰ ταχέως ἀπολαύσει τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς, εἰ τὰ παρ' ἑαυτοῦ καὶ τὰ εἰς δύναμιν ἐπιδείξαιτο, εἴχετο τῆς ἀνα- E γνώσεως. διὰ τοῦτο ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης ὁρῶν αὐτοῦ τὸν πόθον οὐ περιεῖδεν, οὐ κατέλιπεν ἀπρονόητον; ἀλλ' εὐθέως αὐτῷ τὸν διδάσκαλον ἔπεμψε. σὺ δέ μοι σκόπει τὴν τοῦ θεοῦ σοφίαν, πῶς ἔμεινεν ἐκεῖνον πρότερον τὰ παρ' ἑαυτοῦ εἰσενεγκεῖν, καὶ τότε τὴν οἰκείαν ἀντίληψιν ἐπιδείκνυται. ἐπεὶ οὖν τὰ παρ' ἑαυτοῦ πάντα ἀπήρτισε, λοιπὸν ὤφθη ὁ ἄγγελος κυρίου λέγων τῷ Φιλίππῳ, ἀναστὰς πορεύου ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Γάζαν, αὕτη ἐστὶν ἔρημος· καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Αἰθίοψ δυνάστης εὐνοῦχος Κανδάκης τῆς βασιλίσσης Αἰθιόπων, ὃς ἐληλύθει

a Savil. τὴν σπουδὴν τὰ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν. Quatuor mſſ. τὴν σπουδὴν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν. Morel. τὴν σπουδὴν πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν.

b Quinque mſſ. αὐτοῖς non male.

προσκυνήσων εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἦν ὑποστρέφων καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸν προφήτην Ἡσαΐαν. ὅρα πῶς ἀκριβῶς ἡμῖν διηγήσατο ὁ τὴν βίβλον γράψας εἰπὼν, ὅτι Αἰθίοψ· ἵνα γνῶμεν ὅτι βάρβαρος ἦν. εἶτά φησιν, ὅτι δυνάστης, ὅτι ἐν ἀξιώματι μεγίστῳ καὶ περιφανείᾳ ἐτύγχανεν, ὃς ἐληλύθει, φησὶ, προσκυνήσων εἰς Ἱερουσαλήμ. ὅρα καὶ τὴν πρόφασιν αὐτοῦ τῆς ἀποδημίας, ἱκανὴν οὖσαν δεῖξαι τὸ φιλόθεον αὐτοῦ τῆς γνώμης· ἰδοὺ γὰρ τοσαύτην ὁδὸν στέλλεται, ὥστε τὴν προσκύνησιν ἀποδοῦναι τῷ δεσπότῃ. ἔτι γὰρ ἐνόμιζον ἐν ἑνὶ τόπῳ συγκεκλεῖσθαι τὴν λατρείαν, καὶ διὰ τοῦτο πολλὴν ὁδὸν στελλόμενοι ἐκεῖ τὰς εὐχὰς ἀνέφερον· διά τοι τοῦτο καὶ οὗτος παρεγένετο, ἔνθα ὁ ναὸς ἦν καὶ ἡ λατρεία ἡ Ἰουδαϊκὴ, ἵνα τὴν προσκύνησιν ἀποδῷ τῷ δεσπότῃ. καὶ ἐπειδὴ ἐπλήρωσε τὸ ποθούμενον, ὑποστρέφων, φησὶ, καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ ἀνεγίνωσκεν.

Εἶτα ἐπιστὰς ὁ Φίλιππός φησι πρὸς αὐτόν· ἆρά γε γινώσκεις ἃ ἀναγινώσκεις; εἶδες ψυχὴν μεμεριμνημένην, οὐκ εἰδυῖαν μὲν τὰ ἐγκείμενα, ἐχομένην δὲ τῆς ἀναγνώσεως, καὶ ποθοῦσαν ἐπιτυχεῖν τοῦ ὁδηγοῦντος διδασκάλου; καὶ γὰρ εὐθέως ὁ ἀπόστολος διὰ τῆς ἐρωτήσεως διεγείρει αὐτοῦ τὸν πόθον· ὅτι γὰρ ἄξιος ἦν τυχεῖν τοῦ ὁδηγοῦντος πρὸς τὴν τῶν ἐγκειμένων κατανόησιν, αὐτὴ ἡ ἀπόκρισις τοῦ ἀνδρὸς δηλοῖ. τοῦ γὰρ ἀποστόλου εἰπόντος, ἆρά γε γινώσκεις; καὶ μετὰ εὐτελοῦς σχήματος προσιόντος, οὐκ ἐδυσχέρανεν, οὐκ ἠγανάκτησεν, οὐκ ἐνόμισεν ὑβρίσθαι, ὃ πολλοὶ τῶν ἀνοήτων πάσχουσι, καὶ πολλάκις αἱροῦνται ἐν διηνεκεῖ ἀγνοίᾳ τυγχάνειν, αἰσχυνόμενοι τὴν ἄγνοιαν ὁμολογῆσαι, καὶ παρὰ τῶν διδάξαι δυναμένων μαθεῖν. ἀλλ' οὗτος οὐδὲν τούτων πέπονθεν· ἀλλὰ μετὰ πάσης ἐπιεικείας καὶ εὐλαβείας τὴν ἀπόκρισιν ποιεῖται, δεικνὺς αὐτοῦ τῆς ψυχῆς τὴν κατάστασιν, καί φησι· πῶς γὰρ ἂν δυναίμην, ἐὰν μή τις ὁδηγήσῃ με; καὶ οὐ μόνον ἀπεκρίνατο μὲν μετ' ἐπιεικείας, παρέδραμε δὲ, ἀλλὰ μᾶλλον τῶν οἰκείων τρόπων ἐνδεικνύμενος ἡμῖν τὴν ἀρετὴν, ταῦτα εἰπὼν παρεκάλεσεν ὁ δυνάστης, ὁ βάρβαρος, ὁ ἐπ' ὀχήματος φερόμενος τὸν εὐτελῆ φαινόμενον, τὸν ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος εὐκαταφρόνητον, ἀναβάντα καθίσαι σὺν αὐτῷ. εἶδες ψυχῆς προθυμίαν; εἶδες εὐλαβείας ἐπίτασιν; εἶδες βαρβάρου γνώμην φιλόθεον, πῶς ἐπλήρου ἐκεῖνο τὸ παρὰ σοφοῦ τινος εἰρημένον· ἐὰν ἴδῃς συνετὸν, ὄρθριζε πρὸς αὐτὸν, καὶ βαθμοὺς θυρῶν αὐτοῦ ἐκτριβέτω ὁ πούς σου; εἶδες πῶς δικαίως οὐ παρεώφθη; εἶδες πῶς δικαίως ἀπήλαυσε τῆς ἄνωθεν προνοίας; εἶδες πῶς οὐδὲν ἐνέλιπε τῶν ὀφειλόντων παρ' αὐτοῦ εἰσενεχθῆναι; διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐπιτυχὼν τοῦ διδασκάλου, ἐμάνθανε μετὰ ἀκριβείας καὶ τῶν ἐγκειμένων τὴν δύναμιν, καὶ ἐφωτίζετο τὴν διάνοιαν. ἴδετε ὅσον ἐστὶν ἀγαθὸν τὸ μετὰ προσοχῆς καὶ σπουδῆς τὴν ἀνάγνωσιν ποιεῖσθαι τῶν θείων γραφῶν; διὰ γὰρ τοῦτο καὶ τὴν κατὰ τὸν βάρβαρον τοῦτον ἱστορίαν εἰς μέσον ὑμῖν παρήγαγον, ἵνα μὴ ἐπαισχυνθῶμεν ἅπαντες ζηλωταὶ γίνεσθαι τοῦ Αἰθίοπος, τοῦ εὐνούχου, τοῦ μηδὲ ἐν ὁδοιπορίᾳ τὴν ἀνα-

A *in Jerusalem*; *& ipse revertebatur sedens super currum suum, legebatque Hesaiam Prophetam.* Vide quam accurate nobis narrarit qui librum scripsit, dicens, *Æthiops*, ut illum barbarum esse cognosceremus: deinde ait, *Præfectus*, quo nomine maximus dignitatis honor significatur, *qui venerat*, inquit, *adoraturus in Jerusalem.* Vide etiam peregrinationis causam idoneam quæ animi ipsius pietatem declaret: expende enim quantum itineris susceperit ut Dominum adoraret. Tunc enim adhuc divinum cultum arbitrabantur uno loco concludi, B ideoque longo peracto itinere, illic suas preces fundebant: propterea & iste eo venerat ubi templum erat & cultus Judaicus, ut adorationem Domino persolveret. Et posteaquam quod cupiebat implevisset, revertens, inquit, & in curru suo sedens legebat.

Præfectus, id est, primas, præpotens, optimas

2. Deinde cum accessisset Philippus, dixit ad illum: *Putasne, intelligis quæ legis?* Vides animum diligentem ac solicitum, lectioni etiam illi, quam non intelligeret, incumbentem, & doctorem qui ipsum instrueret requirentem? Etenim Apostolus statim per interrogationem illius C excitat affectum; quod enim dignus esset, qui doctoris operâ in lectione reconditorum intelligentiam consequeretur, ipsa viri responsio declarat. Cum enim Apostolus dixisset, *Putasne intelligis?* vesteque vili indutus accessisset; non ægre tulit, nec indignatus est, neque se contumelia affici existimavit, quod plerisque insulsis accidit, qui sæpe malunt in perpetua versari ignorantia, quia pudet illos ignorantiam suam confiteri, & ab iis discere qui docere valeant. At huic nihil tale evenit; sed cum mansuetudine & D pietate respondet, animi sui statum declarans, aitque: *Quomodo possim, nisi quis mihi ostenderit?* nec tantum mansuete respondit, ac postea transiit; sed rursus morum suorum virtutem nobis demonstrans, ista loquutus præfectus ille, barbarus, curru vectus, eum qui vilis videbatur, & ex vestitu contemnendus, rogavit ut ascenderet, ac secum sederet. Vides animi fervens studium? vides pium barbari animum, quomodo sapientis cujusdam dictum illud impleverit: *Si videris virum prudentem, mane surge ad eum,* E *& gradus ostiorum illius deterat pes tuus?* Vides quî merito non sit neglectus? vides quî merito supernam sit consequutus providentiam? Vides ut nihil omiserit eorum quæ ab ipso afferri conveniebat? propterea deinceps doctorem nactus, eorum vim quæ proposita erant accurate discebat, & animo illuminabatur. Videtis quantum sit commodi attente & studiose divinas Scripturas legere? Propterea enim & hanc de barbaro historiam in medium vobis produxi, ut ne quemquam nostrum pudeat imitatorem fieri Æthiopis eunuchi, ejus qui ne in itinere

Nonnulli putant hunc Philippum, Apostolum fuisse, alii numero plures diaconum fuisse asseverant.

Eccli. 6. 36.

quidem lectionem neglexerit. Idoneus enim est barbarus iste qui nobis omnibus doctor fiat, tum privatam vitam sectantibus, tum militiæ adscriptis, tum dignitate & honore præditis, &, ut in summa dicam, omnibus non viris solum, sed & mulieribus, ut quæ assidue domi versentur: quin etiam iis doctor fuerit qui vitam monasticam delegerunt, ut discant omnes nullum esse tempus ad divinorum eloquiorum lectionem incommodum, sed fieri posse, ut non solum domi, verumetiam in foro versantes, & iter facientes, & in multorum cœtu agentes, ac variis negotiis impliciti horum studio teneamur, ut quæ a nobis præstanda sunt conferentes, cito magistrum adipiscamur. Dominus enim videns nostrum ad res spirituales affectum, non negliget, sed supernam illustrationem præbebit, ac nostrum illuminabit animum. Ne igitur, obsecro, Scripturarum lectionem negligamus: verum sive eorum, quæ his continentur, vim intelligamus, sive ignoremus, illa frequenter adeamus. Assidua enim meditatio memoriam efficit indelebilem: & non raro evenit, ut quod hodie invenire non potuimus legentes, hoc rursum postero die aggredientes, repente inveniamus, Deo videlicet pro sua clementia occulte mentem nostram illustrante. Cæterum ista ad assiduam divinarum Scripturarum lectionem suscipiendam diximus: ut autem discatis in aliis etiam omnibus hoc Dominum facere consuevisse, ut cum quæ a nobis sunt contulerimus, ipse sua abunde suppeditet; & quod in Scripturarum lectione fecit, multa cum celeritate misso ad barbarum doctore, hoc & in iis qui virtutem exercere volunt efficiat; audi quæ dicuntur. Verum ut manifestior nobis iste sermo reddatur, consentaneum fuerit rursum quæ ad Patriarcham attinent in medium adducere, & quæ heri dicta subsequuntur nunc assumere. Cognovistis enim ex jam dictis, quomodo maximæ illius humilitatis erga Lot exhibitæ, qua illi potioribus partibus cessit, magnam a Deo mercedem sit consequutus, & promissionem acceperit longe ipsius facta superantem. Videamus autem deinceps etiam ex hodie lectis rursum ipsius justi virtutem, ut ita procedentes discamus ineffabilem Dei erga illum providentiam. Nos enim omnes per Patriarchæ philosophiam docens, sinit ipsum per singula tempora prius demonstrare animi pietatem, & tunc suam affert remunerationem, ut & nos Patriarcham imitantes studiose adnitamur prius virtutis labores capessere, atque ita ab ipso remunerationis vicem exspectare.

Nullum tempus ad Scripturæ lectionem incommodum.

3. Sed tempus est, ut quæ hodie lecta sunt, vobis proponam: ea enim vix interpretatione opus habent. Nam vel ipsa lectio excellentem justi virtutem satis demonstrare potest. 1. *Factum est autem*,

Cap. 14.

A γνώσεως ἀμελοῦντος. ἱκανὸς γάρ ἐστιν ὁ βάρβαρος ἅπασιν ἡμῖν διδάσκαλος γενέσθαι, καὶ τοῖς τὸν ἰδιωτικὸν βίον ἐπανῃρημένοις, καὶ τοῖς ἐν στρατείᾳ κατειλεγμένοις, καὶ ἐν περιφανείᾳ τυγχάνουσι, καὶ πᾶσιν ἁπαξαπλῶς οὐκ ἀνδράσιν, ἀλλὰ καὶ γυναιξὶν, ὅσαι καὶ διηνεκῶς οἴκοι διατρίβουσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς τὸν μοναχικὸν βίον ἐπανῃρημένοις, ἵνα μανθάνωσι πάντες, ὡς οὐδεὶς καιρὸς κώλυμα γίνεται πρὸς τὴν τῶν θείων λογίων ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ δυνατὸν μὴ μόνον ἐπὶ οἰκίας, ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἀγορᾶς βαδίζοντας, καὶ ὁδοιπορίαν ποιουμένους, καὶ ἐν συνουσίᾳ πλειόνων τυγχάνοντας, καὶ πράγμασι συμπλεκομένους τῆς τούτων ἔχεσθαι σπουδῆς, ἵνα τὰ B παρ' ἑαυτῶν εἰσφέροντες, ταχέως καὶ τοῦ ὁδηγοῦντος ἐπιτύχωμεν. ὁρῶν γὰρ ἡμῶν ὁ δεσπότης τὴν περὶ τὰ πνευματικὰ ἐπιθυμίαν οὐ περιόψεται, ἀλλὰ παρέξει τὴν ἄνωθεν ἔλλαμψιν, καὶ φωτιεῖ ἡμῶν τὴν διάνοιαν. μὴ τοίνυν ἀμελῶμεν, παρακαλῶ, τῆς ἀναγνώσεως, ἀλλὰ κἄν τε εἰδῶμεν τῶν ἐγκειμένων τὴν δύναμιν, κἄν τε ἀγνοῶμεν, συνεχῶς αὐτὰ ἐπίωμεν. ἡ γὰρ διηνεκὴς μελέτη ἀνεξάλειπτον ἐργάζεται τὴν μνήμην· καὶ πολλάκις ὅπερ σήμερον εὑρεῖν οὐκ ἰσχύσαμεν ἀναγνόντες, τοῦτο πάλιν αὔριον ἐπελθόντες ἀθρόον εὕρομεν, τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ ἀοράτως ἡμῶν C τὴν διάνοιαν φωτίζοντος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν νῦν πρὸς τὸ συνεχῆ ποιεῖσθαι τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θείων γραφῶν εἰρήκαμεν· ἵνα δὲ μάθητε, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων τοῦτο τῷ δεσπότῃ ἔθος, ἐπειδὰν τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσενέγκωμεν, μετὰ δαψιλείας τὰ παρ' ἑαυτοῦ χορηγεῖ καὶ αὐτὸς, καὶ ὅπερ ἐπὶ τῆς ἀναγνώσεως πεποίηκε μετὰ πολλῆς τῆς ταχύτητος πέμψας τὸν διδάσκαλον τῷ βαρβάρῳ, τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν τὴν ἀρετὴν μετιέναι βουλομένων ἐργάζεται, ἄκουσον τῶν νῦν λεγομένων. ἀλλ' ἵνα σαφέστερος ἡμῖν ὁ λόγος γένηται οὗτος, ἀκόλουθον ἂν εἴη πάλιν τὰ κατὰ τὸν πατριάρχην εἰς μέσον ἀγαγεῖν, καὶ D τῆς ἀκολουθίας τῶν χθὲς ἡμῖν εἰρημένων νῦν ἐπιλαβέσθαι. καὶ γὰρ ἔγνωτε ἐκ τῶν ἤδη ῥηθέντων, πῶς τῆς πολλῆς ἐκείνης ταπεινοφροσύνης, ἣν περὶ τὸν Λὼτ ἐπεδείξατο παραχωρήσας αὐτῷ τῶν πρωτείων, πολλῆς ἀπήλαυσε τῆς ἄνωθεν ἀμοιβῆς, ὑπόσχεσιν δεξάμενος πολλῷ τῷ μέτρῳ ὑπερβαίνουσαν τὰ παρ' αὐτοῦ γεγενημένα. ἴδωμεν δὲ λοιπὸν καὶ ἐκ τῶν σήμερον ἀνεγνωσμένων πάλιν τοῦ δικαίου τὴν ἀρετὴν, ἵν' οὕτω προϊόντες καταμάθωμεν τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ περὶ αὐτὸν γεγενημένην κηδεμονίαν. παιδεύων γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς διὰ τῆς E τοῦ πατριάρχου φιλοσοφίας, ἀφίησιν αὐτὸν καθ' ἕκαστον καιρὸν πρότερον ἐπιδείκνυσθαι τῆς οἰκείας γνώμης τὸ φιλόθεον, καὶ τότε τὴν παρ' ἑαυτοῦ ἀμοιβὴν εἰσφέρει, ἵνα σπουδάσωμεν καὶ αὐτοὶ μιμούμενοι τὸν πατριάρχην πρότερον ἐγχειρεῖν τοῖς τῆς ἀρετῆς πόνοις, καὶ οὕτως ἀναμένειν τὴν παρ' αὐτοῦ ἀμοιβῶν τὴν ἀντίδοσιν.

Ἀλλ' ὥρα λοιπὸν αὐτὰ ὑμῖν προστιθέναι τὰ σήμερον ἀνεγνωσμένα· οὐδὲ γὰρ ἑρμηνείας δεῖται σχεδὸν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάγνωσις ἱκανὴ δεῖξαι τῆς τοῦ δικαίου ἀρετῆς τὴν ὑπερβολήν. ἐγένετο δέ, φησιν, ἐν τῇ βασιλείᾳ

πλεία τῇ Ἀμαρφὰθ βασιλέως Σενναὰρ, Ἀριὼχ βασιλεὺς Ἐλασὰρ, καὶ Χοδολλογομὸρ βασιλεὺς Ἐλὰμ, καὶ Θαρθὰκ βασιλεὺς ἐθνῶν, ἐποιήσαντο πόλεμον μετὰ Βαλλὰκ βασιλέως Σοδόμων, καὶ μετὰ Βαρσὰκ βασιλέως Γομόῤῥας, καὶ μετὰ Σενναὰρ βασιλέως Ἀδαμὰ, καὶ Συμοβὸρ βασιλέως Σεβοεὶμ, καὶ βασιλέως Βαλάκ· αὕτη ἐστὶ Σηγώρ. πάντες οὗτοι συνεφώνησαν ἐπὶ τὴν φάραγγα τὴν ἁλυκήν· αὕτη ἡ θάλασσα τῶν ἁλῶν. σκόπει τῆς γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν, ὅπως καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν βασιλέων ἐμνημόνευσε, καὶ τῶν ἐθνῶν, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἵνα μάθῃς ἐκ τῆς τούτων προσηγορίας τῶν βαρβάρων αὐτῶν γνώμην. οὗτοι γάρ, φησι, πρὸς τὸν Σοδόμων βασιλέα, καὶ τοὺς λοιποὺς ἐποίησαν πόλεμον. εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν διδάσκει τοῦ πολέμου, ὅθεν τὴν ἀρχὴν ἔσχε. δώδεκα γὰρ ἔτη, φησὶν, ἐδούλευον τῷ Χοδολλογομὸρ βασιλεῖ Ἐλάμ· τῷ δὲ τρισκαιδεκάτῳ ἔτει ἀπέστησαν. ἐν δὲ τῷ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ ἦλθε Χοδολλογομὸρ, καὶ οἱ βασιλεῖς οἱ μετ' αὐτοῦ, καὶ κατέκοψαν τοὺς γίγαντας τοὺς ἐν Ἀσταρὼθ καὶ Καρναεὶμ, καὶ ἔθνη ἰσχυρὰ ἅμα αὐτοῖς, καὶ τοὺς Ὀμμαίους ἐν Σαυῇ τῇ πόλει, καὶ τοὺς Χοῤῥαίους τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι Σηεὶρ, ἕως τῆς Τερεβίνθου τῆς Φαρὰν, ἥ ἐστιν ἐν τῇ ἐρήμῳ. καὶ ἀναστρέψαντες ἦλθον ἐπὶ τὴν πηγὴν τῆς κρίσεως, αὕτη ἐστὶ Κάδης. καὶ κατέκοψαν πάντας τοὺς ἄρχοντας Ἀμαλὴκ, καὶ τοὺς Ἀμοῤῥαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἀσασονθαμάρ. μὴ ἁπλῶς παραδράμωμεν, ἀγαπητοὶ, τὰ εἰρημένα, μηδὲ νομίσωμεν ἀνωφελῆ εἶναι τὴν διήγησιν. ἐπίτηδες γὰρ ἡ θεία γραφὴ μετὰ ἀκριβείας ἅπαντα ἡμῖν διηγήσατο, ἵνα μάθωμεν τῶν βαρβάρων τούτων τὴν ἰσχὺν, καὶ ὅσην τὴν ἀνδρείαν ἐπεδείξαντο, καὶ μετὰ πόσης σφοδρότητος πρὸς τὸν πόλεμον ὥρμησαν, ὡς καὶ τοὺς γίγαντας, τουτέστι τοὺς ἰσχυροὺς κατὰ τὴν τοῦ σώματος ἕξιν, καταγωνίσασθαι, καὶ πάντα τὰ ἐκεῖσε οἰκοῦντα ἔθνη τρέψασθαι. καθάπερ γὰρ χειμάῤῥους σφοδρῶς ἐπελθὼν ἅπαντα παρασύρει καὶ ἀπόλλυσι, D τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ οὗτοι οἱ βάρβαροι πᾶσι τούτοις τοῖς ἔθνεσιν ἐπελθόντες, πάντας ἄρδην ἀπώλεσαν, ὡς καὶ τοὺς ἄρχοντας τῶν Ἀμαληκιτῶν, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας τρέψασθαι. ἀλλ' ἴσως εἴποι τις ἂν, καὶ τί μοι ὄφελος ἀπὸ τοῦ γνῶναι τῶν βαρβάρων τὴν ἰσχύν; οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῇ ἡ γραφὴ ταῦτα τῇ διηγήσει ἐγκατέμιξεν, οὐδὲ μάτην ἡμεῖς νῦν προλαβόντες παρεγγυῶμεν ὑμῖν μεμνῆσθαι τῆς τούτων ἀνδρείας· ἀλλ' ἵνα προϊούσης τῆς διδασκαλίας μάθητε, καὶ τῆς τοῦ θεοῦ δυνάμεως τὴν ὑπερβολὴν, καὶ τοῦ πατριάρχου τὴν ἀρετήν· E πρὸς τούτους οὖν, φησι, τοὺς τοσαύτην δύναμιν κεκτημένους, καὶ τοσαῦτα ἔθνη τετροπωμένους ἐξῆλθε παρατάξασθαι ὁ βασιλεὺς Σοδόμων καὶ Γομόῤῥας, καὶ Σεβοεὶμ, καὶ Βαλὰκ, αὕτη ἐστὶ Σηγὼρ, καὶ παρετάξαντο αὐτοῖς ἐν τῇ κοιλάδι τῇ ἁλυκῇ εἰς πόλεμον, πρὸς Χοδολλογομὸρ, καὶ Θαρθὰκ, καὶ Ἀμαρφὰθ, καὶ Ἀριώχ. οἱ τέσσαρες βασιλεῖς πρὸς τοὺς πέντε. κοιλὰς δὲ ἡ ἁλυκὴ, φρέατα ἀσφάλτου. εἶτα ἵνα μάθωμεν, πῶς καταπλαγέντες αὐτῶν τὴν ἀνδρείαν, καὶ τῆς δυνάμεως τὴν ἰσχὺν, εἰς φυγὴν ἐτράπησαν, φησιν ἡ γραφή. καὶ

A inquit, *in regno Amarphath regis Sennaar, Arioch rex Elasar, & Chodologomor rex Ælam, & Tharthac rex gentium 2. fecerunt bellum cum Balac rege Sodomorum, & cum Barsac rege Gomorrhæ, & cum Sennaar rege Adama, & cum Symobor rege Seboim, & rege Balac, ipsa est Segor.* 3. *Omnes ii qui conspiraverunt in Valle salsa, quæ nunc est mare salis.* Vide Scripturæ diligentiam, quomodo nomina etiam regum & nationum commemoraverit, non sine causa, sed ut ex horum appellatione discas barbarum istorum animum. Isti B enim, inquit, bellum gesserunt adversus Sodomorum regem & reliquos. Deinde belli causam etiam docet, unde principium habuerit, dicens: 4. *Duodecim annis servierant Chodologomor, tertio autem decimo anno desciverunt.* 5. *Quarto autem & decimo anno venit Chodologomor, & reges qui cum eo erant, & trucidarunt gigantes in Astaroth, & Carnaim, & gentes fortes una cum ipsis, & Ommæos, qui erant in Save civitate, 6. & Chorræos, qui erant in montibus Seir, usque ad Terebinthum Pharan, quæ est in eremo.* 7. *Et reversi venerunt ad fontem judicii, ipsa est* C *Cades, & occiderunt omnes principes Amalec, & Amorrhæos, & habitantes in Asasonthamar.* Ne prætereamus obiter, dilecti, quæ dicta sunt, neque putemus inutilem esse narrationem. Dedita enim opera divina Scriptura diligenter omnia nobis narravit, ut discamus quantum fuerit robur, & quanta potentia barbarorum, & quanto impetu in bellum venerint, ut etiam gigantes, hoc est, proceros & fortes corpore debellarint, omnesque regionis gentes in fugam verterint. Nam sicut torrens, qui valde excurrit & inundat, omnia secum rapit D & perdit: ita & barbari illi invaserunt omnes gentes, & omnes prorsus perdiderunt, ita ut & principes Amalecitarum, & alios omnes in fugam verterint. Sed forte dixerit quispiam: Et quæ mihi utilitas, scire barbarum robur? Non temere, neque frustra narrationi talia immiscuit Scriptura divina: nec sine causa nos a principio auctores vobis sumus ut eorum fortitudinem memoria teneatis: sed ut ex præcedenti discatis & ingentem Dei potentiam, & Patriarchæ virtutem. E Contra illos igitur qui tanto robore præditi erant, & tot gentes in fugam verterant, 8. *Egressus est*, inquit, *in prælium rex Sodomorum & Gomorrhæ, & rex Adama, & rex Seboim, & rex Balac, ipsa est Segor: & direxerant aciem in prælium in valle salsa, 9. contra Chodologomor & Tharthac, & Amarphath, & Arioch. Quatuor reges contra quinque.* 10. *Vallis autem salsa, putei bituminis.* Deinde ut discamus quomodo eorum robur, & potentiam obstupescentes, in fugam ver-

si sunt, inquit, *Et fugit rex Sodomorum, & Gomorrhæ, & ceciderunt illic ubi fontes erant: qui autem reliqui, fugerunt in montana.* Vidisti quanto robore bellabant isti viri? quomodo hostes suos etiam aspectu suo terruerunt, & in fugam verterunt? Vide deinceps quomodo illis fugam ineuntibus, isti ablatis omnibus, quæ illorum erant, redierunt. 11. *Acceperunt autem*, inquit, *montana, & omnem equitatum Sodomorum & Gomorrhæ, & omnes commeatus eorum, & abierunt.* 12. *Acceperunt quoque & Lot filium fratris Abræ, & supellectilem ejus, & abierunt. Habitabat enim in Sodomis.* Ecce id quod heri dicebam, id nunc evenit: nihil enim profuit Loto, quod potiora elegerit, sed re ipsa didicit priores partes non appetere. Nam ex hoc non solum nihil utilitatis ei accrevit, sed ecce captivus etiam abductus est, & didicit re ipsa, multo satius ei fuisse uti consuetudine justi, quam separatum, & in libertate viventem in tam multas calamitates incidere. Ecce enim ut divisus est a Patriarcha, cum putaret se in majori esse libertate, & potiora se assequutum, & abundare, repente factus est servus, carens domo, carens & foco: ut discas quantum malum dissensio, & quantum bonum concordia: & scias consentaneum esse non majora temere capessere, sed potius minoribus contentum esse. *Acceperunt*, inquit, *Lot & supellectilem ejus.* Quanto melius erat eum cum Patriarcha vivere, & omnia ferre, ut ne concordia solveretur: quam separatum, & electis potioribus, in tanta repente pericula incidere, & in barbarorum venire potestatem? 13. *Adveniens autem quidam*, inquit, *ex iis qui servati erant, nunciavit Abræ transitori. Ipse autem habitabat juxta quercum Mambre Omori fratris Eschol, & fratris Aunan, qui erant confœderati Abræ.* Quomodo tantum bellum conflatum ignoravit Patriarcha? Fortassis magna distantia aberat, & ideo ignoravit. *Adveniens autem quidam annunciavit Abræ transitori.* Ut nobis commemoret ei annunciatum esse, qui ex Chaldæa redierat. Nam quia trans Euphratem domicilium habuerat, dictus est transfluvialis, vel transitor. Et antea etiam ab initio parentes ei hoc nomen indiderant, jam antea significantes eum inde migraturum. Vocatus enim est Abram, quia migraturus erat trans Euphratem, & in Palæstinam venturus.

Discordia malum ingens.

4. Attende quomodo & parentes ejus, licet infideles essent, ductu potentissimæ sapientiæ Dei nomen puero imposuerunt, sicut & Lamech suo Noë. Est enim & hoc divinæ benignitatis, post multum tempus eventura per infideles prænun-

A ἔφυγεν ὁ βασιλεὺς Σοδόμων καὶ Γομόῤῥας, καὶ ἐνέπεσαν ἐκεῖ, ἔνθα τὰ φρέατα. οἱ δὲ καταλειφθέντες εἰς τὴν ὀρεινὴν ἔφυγον. εἶδες πόση τῶν ἀνδρῶν ἡ ἰσχύς; πῶς καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς προσόψεως καταπλαγῆναι αὐτοὺς παρεσκεύασαν, καὶ εἰς φυγὴν τραπῆναι πεποιήκασιν; ὅρα λοιπὸν πῶς μετὰ πάσης εὐκολίας, φυγάδων ἁπάντων γεγενημένων, τὰ αὐτῶν ἅπαντα λαβόντες ἐκεῖνοι ἐπανῄεσαν. ἔλαβον δέ, φησι, καὶ τὴν ὀρεινὴν, καὶ πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων καὶ Γομόῤῥας, καὶ πάντα τὰ βρώματα αὐτῶν, καὶ ἀπῆλθον. ἔλαβον δὲ καὶ τὸν Λὼτ τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ Ἀβραμ, καὶ τὴν ἀποσκευὴν αὐτοῦ, καὶ ἀπῴχοντο. ἦν γὰρ κατοικῶν ἐν Σοδόμοις. ἰδοὺ ὅπερ χθὲς ἔλεγον, εἰς ἔργον ἐξέβη νῦν· B ὅτι οὐδὲν ἀπώνατο ὁ Λὼτ ἀπὸ τῆς τῶν πρωτείων ἐκλογῆς, ἀλλὰ δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἐπαιδεύετο τῶν πρωτείων μὴ ἐρᾷν. οὐ μόνον γὰρ αὐτῷ ἐκ τούτου οὐδὲν ὄφελος γέγονεν, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ αἰχμάλωτος ἀπήχθη, καὶ ἐμάνθανε διὰ τῶν ἔργων, ὅτι πολλῷ βέλτιον ἦν αὐτῷ τῆς τοῦ δικαίου συνουσίας ἀπολαύειν, ἢ χωρισθέντι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ γεγονότι τοσούτων πειραθῆναι τῶν συμφορῶν. ἰδοὺ γὰρ ἐχωρίσθη τοῦ πατριάρχου, καὶ ἐνόμισεν ἐν πλείονι εἶναι ἀδείᾳ, καὶ τῶν πρωτείων ἐπιτετυχηκέναι, καὶ ἐν πολλῇ τυγχάνειν τῇ εὐπορίᾳ, καὶ ἀθρόον αἰχμάλωτος, ἄοικος, C ἀνέστιος γίνεται· ἵνα μάθῃς ὅσον ἐστὶ κακὸν ἡ διαίρεσις, καὶ ὅσον ἐστὶν ἀγαθὸν ἡ ὁμόνοια· καὶ ὅτι προσήκει μὴ ἐπιπηδᾷν τοῖς μείζοσιν, ἀλλ' ἀγαπᾷν ἐλαττοῦσθαι μᾶλλον. ἔλαβον γάρ, φησι, τὸν Λὼτ, καὶ τὴν ἀποσκευὴν αὐτοῦ. πόσῳ μᾶλλον βέλτιον ἦν συνεῖναι τῷ πατριάρχῃ, καὶ πάντα καταδέχεσθαι ὑπὲρ τοῦ μὴ διασπασθῆναι τὴν μεταξὺ ὁμόνοιαν, ἢ χωρισθέντα, καὶ τὰ πρῶτα ἐκλεξάμενον, εὐθέως τοσούτοις κινδύνοις περιβληθῆναι, καὶ ὑπὸ βαρβάροις γενέσθαι; παραγενόμενος δέ τις, φησὶ, τῶν ἀνασωθέντων ἀπήγγειλε τῷ Ἀβραμ τῷ περάτῃ. αὐτὸς δὲ κατῴκει πρὸς D τῇ δρυῒ τῇ Μαμβρῇ [a] Ὀμοῤῥοῦ τοῦ ἀδελφοῦ Ἐσχὼλ, καὶ ἀδελφοῦ Αὐνᾶν, οἳ ἦσαν συνωμόται τοῦ Ἀβραμ. πῶς τοσούτου πολέμου συγκροτηθέντος οὐκ ἔγνω ὁ πατριάρχης; ἴσως πολὺ τὸ ἐν μέσῳ διάστημα ἐτύγχανε, δι' ὃ καὶ ἠγνόησεν. ἐλθὼν δέ τις ἀνήγγειλε τῷ Ἀβραμ τῷ περάτῃ, ἵνα ἡμᾶς ἀναμνήσῃ, ὅτι τῷ ἀπὸ τῆς Χαλδαίας ἐπανελθόντι. [b] ἐπειδὴ γὰρ πέραν τοῦ Εὐφράτου τὴν κατοίκησιν εἶχε, διὰ τοῦτο καὶ περάτης ἐλέγετο. καὶ ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς οἱ γονεῖς τὸ ὄνομα αὐτῷ ἐπέθεσαν, προμηνύοντες αὐτῷ τὴν ἐκεῖθεν αὐτοῦ μετανάστασιν· E ἐπειδὴ γὰρ περᾷν ἔμελλε τὸν Εὐφράτην, καὶ ἐπὶ τὴν Παλαιστίνην ἔρχεσθαι, διὰ τοῦτο καὶ Ἀβραμ ἐκαλεῖτο.

Σκόπει πῶς καὶ ἄπιστοι ὄντες οἱ γονεῖς οὐκ εἰδότες, ἀλλ' ὑπὸ τῆς τοῦ εὐμηχάνου Θεοῦ σοφίας ὁδηγούμενοι τὸ ὄνομα ἐπέθεσαν τῷ παιδὶ, καθάπερ καὶ ὁ Λάμεχ τῷ Νῶε. καὶ τοῦτο γὰρ τῆς τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας, τὸ καὶ διὰ ἀπίστων πολλάκις προμηνύειν τὰ μετὰ πολὺ ἐσόμε-

a Sex mss. hic & infra Ὀμοῤῥου.

b Ἐπειδὴ γὰρ πέραν τοῦ Εὐφράτου &c. Vox Hebraïca est עברי quam alii περάτην transitorem vel transfluvialem interpretantur, עבר enim trans significat. Alii Hebræum hic appellant Abrahamum, & putant nomen desumi ab Heber patre Phalec ex quo originem ducebat Abraham. Circa Hebræorum appellationem par sententiarum discrimen observatur: aliis ab *Heber trans*, quia transfluviales origine erant, aliis ab Hebero Abrahami atavo nomen derivantibus.

να χρόνον. ἀπήγγειλεν οὖν ἐλθών, φησί, τις τῷ περάτῃ τὰ γεγονότα, τὴν ἀδελφιδοῦ τὴν αἰχμαλωσίαν, καὶ τῶν βασιλέων ἐκείνων τὴν πολλὴν δυναστείαν, καὶ τὴν ἐν Σοδόμοις πόρθησιν, καὶ τὴν μετ' αἰσχύνης φυγήν. αὐτὸς δὲ κατῴκει παρὰ τῇ δρυῒ τῇ Μαμβρῇ Ὁμοροῦ τοῦ ἀδελφοῦ Ἐσχὼλ καὶ Αὐνὰν, οἳ ἦσαν συνωμόται τοῦ Ἀβράμ. ἀλλ' ἴσως ἐνταῦθα ἄν τις ζητήσειε, τίνος ἕνεκεν μόνος τῶν ἐν Σοδόμοις πεφυλαγμένων ὁ δίκαιος Λὼτ εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν ἀπάγεται. οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ τοῦτο, οὐδὲ εἰκῇ, ἵνα μάθῃ δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ὁ Λὼτ καὶ τοῦ πατριάρχου τὴν ἀρετὴν, καὶ δι' αὐτοῦ καὶ ἕτεροι διασωθῶσι, καὶ ἵνα παιδευθῇ μὴ τῶν πρωτείων ἐφίεσθαι, ἀλλὰ παραχωρεῖν τῶν μειζόνων. ἀκούσωμεν δὲ λοιπὸν τῶν ἑξῆς, ἵνα μάθωμεν καὶ τοῦ δικαίου τὴν ἀρετὴν, καὶ τοῦ θεοῦ τὴν ἄφατον συμμαχίαν. ἀλλὰ προσέχετε μετ' ἀκριβείας τοῖς λεγομένοις, καὶ συντείνατε ὑμῶν τὴν διάνοιαν. πολλὰ γάρ ἐστι κατὰ ταυτὸν ἐντεῦθεν κερδᾶναι, καὶ ἐκ τῶν τῷ Λὼτ συμβάντων ἐκεῖθεν παιδευθῆναι μηδέποτε διαπορεῖν, εἴποτε δίκαιοι μὲν πειρασμοῖς περιπέσοιεν, φαῦλοι δὲ καὶ πονηροὶ διαφύγοιεν, μήτε ἐκ παντὸς τρόπου τὰ πρωτεῖα ἐπιζητεῖν, μήτε τῆς μετὰ τῶν δικαίων συνουσίας ἕτερόν τι προτιμότερον ἡγεῖσθαι, ἀλλὰ κἂν δουλεύειν δέοι, συνεῖναι δὲ ἐναρέτοις ἀνδράσι, τῆς ἐν ἐλευθερίᾳ εἶναι τοῦτο λυσιτελέστερον εἶναι νομίζειν. καὶ μετὰ τούτων δὲ καὶ τοῦ πατριάρχου μαθεῖν ἐντεῦθέν ἐστι τὴν πολλὴν ἀνεξικακίαν, τῆς φιλοστοργίας τὴν ὑπερβολὴν, τῆς ἀνδρείας τὸ μέγεθος, τῶν χρημάτων τὴν ὑπεροψίαν, τῆς περὶ αὐτὸν τοῦ θεοῦ βοηθείας τὴν ἄφατον δύναμιν. ἀκούσας δέ, φησιν, Ἀβρὰμ ὅτι ᾐχμαλώτευται Λὼτ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτὼ, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δὰν, καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς ἕως Χωβὰλ, ἥ ἐστιν ἀριστερὰ Δαμασκοῦ. καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καὶ Λὼτ τὸν ἀδελφιδοῦν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὸν λαὸν καὶ τὰς γυναῖκας. ἐννόει μοι ἐνταῦθα, ἀγαπητὲ, τῆς τοῦ δικαίου ἀνδρείας τὴν μεγαλοψυχίαν, ὅπως θαρρήσας τῇ τοῦ θεοῦ δυνάμει οὐ κατεπλάγη τῶν ἀνδρῶν τὴν ἰσχὺν, μαθὼν τὴν τροπὴν ἣν ἐποιήσαντο, πρότερον μὲν κατὰ τῶν ἐθνῶν ἁπάντων ὁρμήσαντες, καὶ τοὺς Ἀμαληκίτας καὶ τοὺς λοιποὺς ἅπαντας καταγωνισάμενοι, ἔπειτα δὲ πρὸς τοὺς ἐν Σοδόμοις συμβαλόντες, καὶ εἰς φυγὴν αὐτοὺς τρέψαντες, καὶ πᾶσαν αὐτῶν ἀφελόμενοι τὴν ὕπαρξιν. διὰ γὰρ τοῦτο προλαβοῦσα ἡ θεία γραφὴ πάντα ταῦτα ἡμῖν διηγήσατο, καὶ ὅσα διὰ τῆς αὐτῶν ἀνδρείας κατώρθωσαν, ἵνα μάθῃς ὡς οὐ σωματικῇ ἰσχύϊ ὁ πατριάρχης τούτους κατηγωνίσατο, ἀλλὰ τῇ πίστει τῇ εἰς τὸν θεὸν, καὶ τῇ ἄνωθεν βοηθείᾳ τειχιζόμενος πάντα ταῦτα κατώρθωσεν, οὐχ ὅπλα κινήσας, καὶ βέλη, καὶ δόρατα, καὶ τόξα τείνας, καὶ ἀσπίδας προβαλόμενος, ἀλλὰ μετὰ τῶν οἰκογενῶν. καὶ τίνος ἕνεκεν, φησιν, ἠρίθμησε τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτὼ οἰκογενεῖς; ἵνα μάθῃς, ὅτι οὐχ ἁπλῶς ἅπαντας ἔλαβεν, ἀλλὰ τοὺς οἰκογενεῖς τοὺς συναναστραφέντας τῷ

A ciare. Adveniens itaque quidam, inquit, nunciavit transitori quæ acciderant, captivitatem videlicet filii fratris, & regum illorum magnam potentiam, Sodomorumque populationem, & fœdam fugam. *Ipse autem*, inquit, *habitabat juxta quercum Mambre Omori fratris Eschol, & Aunan, qui erant confœderati Abræ.* Jam forte hîc aliquis interrogaverit: Quare eorum qui in Sodomis erant, solus justus Lot in captivitatem abducitur? Non sine causa hoc, neque frustra: sed ut discat his eventibus Lot Patriarchæ virtutem, & ut propter ipsum serventur & alii, utque doceatur primatum non B appetere, sed majoribus cedere. Audiamus autem deinceps ea quæ sequuntur, ut discamus & justi virtutem, & immensum Dei subsidium. Verum diligenter dictis auscultate, mentemque recolligite. Multum enim lucri facere hîc poterimus, & ex iis quæ Lot evenerunt discere, nunquam ægre ferendum, si quando justi incidant in tentationes, improbi vero & mali evadant: neque ullo modo prima quærenda esse, neque ali- C quid justorum familiaritati & convictui præferendum: sed etsi serviendum sit habitando cum viris virtute præditis, id ipsa libertate utilius esse. Et insuper discamus Patriarchæ insignem tolerantiam, propensum in Lot amorem & benevolentiam, fortitudinis magnitudinem, opum contemtum, ineffabilem divini erga illum adjutorii virtutem. 14. *Ut autem audivit*, inquit, *Abram quod captus esset Lot fratris sui filius, numeravit proprios vernaculos suos trecentos decem & octo*, 15. *& persequutus est illos usque Dan, & irruit super eos nocte ipse & pueri ejus, & per-* D *cussit eos, & persequutus est eos usque Chobal, quæ est in sinistra Damasci. Et reduxit omnem equitatum Sodomorum. Et Lot filium fratris sui reduxit, & substantiam ejus, & populum, & mulieres.* Considera hic, dilectissime, magnanimitatem & fortitudinem justi, quomodo bene fisus misericordiæ Dei, non perculsus est animo, cum audisset virorum fortitudinem, & stragem quam fecerant, primum in omnes gentes irruptione facta, debellatisque Amalecitis & cæteris omnibus: deindeque cum Sodomitis manus conserentes, & in fugam ipsos verterint, omnemque eorum diripuerint substantiam. E Idcirco enim superius hæc omnia narravit nobis Scriptura, & quanta sua virtute strenue gesserunt, ut scias non corporali robore eos devicisse Patriarcham, sed sua in Deum fide, & superno præsidio adjutum omnia illa gessisse; non arma movit, nec tela, nec lanceas, nec arcus intendit, nec scuta objecit, sed solum cum vernaculis. Dixerit aliquis: & quare numeravit trecentos decem & octo vernaculos? ut scias eum non universos assumsisse, sed vernaculos, & qui cum Lot educati

Cur trecentos vernaculos sumserit Abraham

erant, ut ultionem sponte & benevole facerent, utpote servi pro suo domino certantes. Et vide, obsecro, miram Dei potentiam, quanta velocitate contigit victoria. *Irruit* enim, inquit, *super illos nocte, ipse, & servi ejus, & percussit eos, & persequutus est eos.* Erat enim manus superna, quæ adjuvabat & commilitabat. Et ideo neque armis, neque machinis opus habebant: sed tantum ut comparuit cum famulis, alios quidem percussit, alios autem in fugam vertit, & utrumque impavide, cum nullus esset qui obturbaret, & tam equos regis Sodomorum reduxit, quam Lot fratris sui filium, & omnem ejus substantiam & mulieres. Vides quare aliis fuga elabentibus, permissus sit Lot in captivitatem venire? nempe ut & Patriarchæ virtus clarescere, & propter ipsum alii multi salutem assequerentur. Rediit autem magno & præclaro tropœo insignis, cum Lot equos & mulieres, & cæteras substantias reducens, & clara ac plena voce prædicans, tubaque vocalius clamans, se non humana virtute, neque corporali robore & illos profligasse, & victorem evasisse, sed superna manu faciente omnia. Vidisti per omnia justum clariorem fieri, & quotidie magis declarari Dei erga eum providentiam? vide post hæc, quomodo studet ut Sodomitis divini cultus doctor fiat. Ait enim Scriptura: 17. *Egressus est rex Sodomorum in occursum ei, postquam reversus est a strage Chodologomor, & regum qui cum illo.* Attende quanti sit virtus, & divini auxilii commilitium. Rex peregrino & seni in occursum egreditur, & omnem honorem impendit. Jam enim didicerat, nihil prodesse regnum ei qui superno auxilio est destitutus: & nihil potentius esse eo qui manu Dei adjuvatur. 18. *Et Melchisedec*, inquit, *rex Salem protulit panes & vinum. Erat autem sacerdos Dei altissimi.*

5. Quid sibi vult hæc observatio, *rex Salem*, & *sacerdos Dei altissimi?* Rex quidem erat Salem. Illum enim nobis & beatus Paulus scribens ad eos qui ex Hebræis crediderant, cum in medium adduxisset, & nomen ejus tractaret, atque civitatem, simul significationem nominis ejus interpretatur, & usus etymologia quadam ait: *Melchisedec, rex justitiæ.* Nam secundum Hebraicam linguam, Melchi regnum significat: & sedec, justitiam. Et cum ad nomen civitatis venit, rex pacis, inquit: Salem enim idem quod pax est. Sacerdos autem erat, forte a semetipso ordinatus: sic enim tunc erant sacerdotes: vel quia ætate provectior erat, a suis hunc honorem accepit; vel ipse sacrificare studuit, sicut & Noë, Abel, Abram, quando sacrificia obtulerunt.

Hebr. 7. 1.

A Λὼτ, ἵνα μετὰ πολλῆς εὐνοίας τὴν ἐκδίκησιν ποιήσωνται, ὡς ὑπὲρ οἰκείου δεσπότου λοιπὸν ἀγωνιζόμενοι. καὶ θέα μοι τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ τὴν ὑπερβολὴν, μεθ' ὅσης ταχύτητος τὰ τῆς νίκης γεγένηται. ἐπέπεσε γὰρ αὐτοῖς, φησὶ, τὴν νύκτα αὐτὸς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς, καὶ ἐδίωξεν αὐτούς. ἡ γὰρ ἄνωθεν χεὶρ ἦν συνεφαπτομένη καὶ συστρατηγοῦσα τοῖς γινομένοις. δι' ὃ οὐδὲ ὅπλων αὐτοῖς ἐδέησεν οὐδὲ μηχανημάτων, ἀλλὰ μόνον φανεὶς μετὰ τῶν οἰκετῶν τοὺς μὲν ἐπάταξε, τοὺς δὲ εἰς φυγὴν ὁρμῆσαι παρεσκεύασε, καὶ ἑκάτερον ἐποίησε μετ' ἀδείας ἁπάσης, οὐδενὸς ὄντος τοῦ ἐνοχλοῦντος. τήν τε B ἵππον τοῦ βασιλέως Σοδόμων ἀπέστρεψε, καὶ τὸν Λὼτ τὸν ἀδελφιδοῦν αὐτοῦ, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα καὶ τὰς γυναῖκας. ὁρᾷς διὰ τί συνεχωρήθη τῶν ἄλλων πεφευγότων ὁ Λὼτ μόνος αἰχμάλωτος γενέσθαι, ἵνα καὶ τοῦ πατριάρχου κατάδηλος γένηται ἡ ἀρετὴ, καὶ δι' αὐτὸν καὶ ἕτεροι πολλοὶ τῆς σωτηρίας ἐπιτύχωσι. καὶ ἐπανῄει λοιπὸν μέγα καὶ λαμπρὸν τρόπαιον ἐπαγόμενος, μετὰ τοῦ Λὼτ καὶ τὴν ἵππον, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐπιφερόμενος, καὶ πᾶσι λαμπρᾷ τῇ φωνῇ κηρύττων, καὶ σάλπιγγος μεγαλοφωνότερον βοῶν, ὅτι οὐκ ἀνθρωπίνῃ δυνάμει, οὐδὲ ἰσχύϊ σωμάτων τὴν τροπὴν εἰργά- C σατο, καὶ τὴν νίκην ἤρατο, ἀλλὰ τῆς ἄνωθεν χειρὸς πάντα ἐργαζομένης. εἶδες διὰ πάντων τὸν δίκαιον περιφανέστερον γινόμενον, καὶ καθ' ἕκαστον καιρὸν πᾶσι δεικνύντα τὴν περὶ αὐτὸν τοῦ Θεοῦ πρόνοιαν; ὅρα αὐτὸν λοιπὸν καὶ διδάσκαλον θεοσεβείας γενέσθαι σπουδάζοντα τοῖς ἐν Σοδόμοις. ἐξῆλθε γάρ, φησιν, ὁ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ μετὰ τὸ ἀναστρέψαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολογομὸρ, καὶ τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ. σκόπει πόσον ἐστὶν ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ συμμαχίας ἀπολαύειν. ὁ βασιλεὺς τῷ ξένῳ, τῷ πρεσβύτῃ εἰς συνάντησιν ἔξεισι, καὶ πᾶσαν D ἀπονέμει τιμήν. ἐμάνθανε γὰρ ὡς οὐδὲν αὐτῷ τῆς βασιλείας ὄφελος τῆς ἄνωθεν συμμαχίας ἠρημωμένῳ, καὶ ὡς οὐδὲν ἂν γένοιτο δυνατώτερον τοῦ ὑπὸ τῆς τοῦ Θεοῦ χειρὸς βοηθουμένου. καὶ Μελχισεδὲκ, φησὶ, βασιλεὺς Σαλὴμ ἐξήνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον· ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου.

Τί βούλεται ἡμῖν αὕτη ἡ παρατήρησις, βασιλεὺς Σαλὴμ καὶ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; βασιλεὺς μὲν ἦν, φησὶ, τῆς Σαλήμ. τοῦτον γὰρ καὶ ὁ μακάριος Παῦλος πρὸς τοὺς ἐξ Ἑβραίων πεπιστευκότας ἐπιστέλλων εἰς μέσον παράγων, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ περιστρέφων καὶ πό- E λιν, ὁμοῦ ἑρμηνεύει τοῦ ὀνόματος τὴν σημασίαν, καὶ ἐτυμολογίᾳ τινὶ κέχρηται λέγων, Μελχισεδὲκ βασιλεὺς δικαιοσύνης. καὶ γὰρ κατὰ τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶτταν τὸ μὲν Μελχὶ βασιλείαν σημαίνει, τὸ δὲ σεδὲκ δικαιοσύνην. εἶτα καὶ εἰς τὸ ὄνομα τῆς πόλεως ἐλθών φησι, βασιλεὺς εἰρήνης· τὸ γὰρ Σαλὴμ εἰρήνην ἐμφαίνει. ἱερεὺς δὲ ἦν ἴσως αὐτοχειροτόνητος· οὕτω γὰρ ἦσαν τότε οἱ ἱερεῖς· ἤτοι οὖν διὰ τὸ τῇ ἡλικίᾳ προβῆναι οἱ προσήκοντες αὐτῷ ἀπονενεμήκασι τὴν τιμήν· ἢ καὶ αὐτὸς ἱερατεύειν ἐπετήδευσε, καθάπερ ὁ Νῶε, καθάπερ ὁ Ἄβελ, καθάπερ ὁ Ἀβραὰμ, ἡνίκα τὰς θυσίας προσῆγον. ἀλ-

λως δὲ καὶ τύπος ἔμελλεν εἶναι τοῦ Χριστοῦ. διὰ τοῦτο καὶ Παῦλος οὕτως αὐτὸν ἐκλαμβάνει λέγων· ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, μήτε ἀρχὴν ἔχων ἡμερῶν, μήτε ζωῆς τέλος· ἀφωμοιωμένος δὲ τῷ υἱῷ τοῦ θεοῦ μένει ἱερεὺς εἰς τὸ διηνεκές. καὶ πῶς, φησιν, οἷόν τε ἄνθρωπον ὄντα ἀπάτορα εἶναι καὶ ἀμήτορα, καὶ μήτε ἀρχὴν ἡμερῶν ἔχειν, μήτε ζωῆς τέλος; ἤκουσας ὅτι τύπος ἦν. μὴ τοίνυν ξενίζου, μηδὲ πάντα ἀπαίτει ἐν τῷ τύπῳ. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴη τύπος, εἰ μέλλοι πάντα ἔχειν τὰ τῇ ἀληθείᾳ συμβαίνοντα. τί οὖν ἐστι τὸ εἰρημένον; ὥσπερ οὗτος, φησι, διὰ τὸ μὴ μνημονευθῆναι τοὺς γεγεννηκότας αὐτὸν, ἀπάτωρ λέγεται καὶ ἀμήτωρ, καὶ διὰ τὸ μὴ γενεαλογηθῆναι, ἀγενεαλόγητος· οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς, διὰ τὸ μὴ ἐσχηκέναι μήτε ἐν οὐρανοῖς μητέρα, μήτε ἐπὶ τῆς γῆς πατέρα, ἀγενεαλόγητος λέγεται καὶ ἔστι. καὶ ὅρα διὰ τῆς εἰς τὸν πατριάρχην τιμῆς, ὅπως μυστήριόν τι ἡμῖν δι᾽ αὐτῆς αἰνίττεται. ἐξήνεγκε γὰρ ἄρτους καὶ οἶνον. ὁρῶν τὸν τύπον νόει μοι τὴν ἀλήθειαν, καὶ θαύμαζε τῆς θείας γραφῆς τὴν δύναμιν, πῶς ἄνωθεν καὶ ἐκ προοιμίων τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι προεμήνυε. καὶ εὐλόγησέ, φησι, τὸν Ἀβραμ, καὶ εἶπεν· εὐλογητὸς Ἀβραμ τῷ θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· καὶ εὐλογητὸς ὁ θεὸς ὁ ὕψιστος, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι, οὐ μόνον αὐτὸν εὐλόγησεν, ἀλλὰ καὶ τὸν θεὸν ἐδόξασεν. εἰπὼν γὰρ, εὐλογητὸς Ἀβραμ τῷ θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ τῶν δημιουργημάτων τοῦ θεοῦ τὴν δύναμιν ἡμῖν [a] ἀνέφηνεν. εἰ γὰρ αὐτός ἐστι θεὸς, ὁ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν παραγαγὼν, οἱ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων θεραπευόμενοι οὐκ ἂν εἶεν θεοί. θεοὶ γάρ, φησιν, οἳ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἐποίησαν, ἀπολέσθωσαν. εὐλογητός, φησιν, ὁ θεὸς, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι. θέα μοι πῶς οὐ μόνον τὸν δίκαιον ἀνακηρύττει, ἀλλὰ καὶ τοῦ θεοῦ τὴν συμμαχίαν ἐπιγινώσκει. οὐδὲ γὰρ ἄνευ τῆς ἐκεῖθεν ῥοπῆς ἠδυνήθη τῶν τοσαύτην δυναστείαν περιβεβλημένων περιγενέσθαι· ὃς παρέδωκέ, φησι, τοὺς ἐχθρούς σου· αὐτός ἐστιν ὁ τὸ πᾶν ἐργασάμενος, αὐτός ἐστιν ὁ τοὺς ἰσχυροὺς ἀσθενεῖς καταστήσας, αὐτός ἐστιν ὁ διὰ τῶν ἀόπλων τοὺς ὡπλισμένους κατενεγκὼν, ἐκεῖθέν ἐστιν ἡ ῥοπὴ ἡ τοσαύτην σοι τὴν δύναμιν παρασχομένη. ὃς παρέδωκέ, φησι, τοὺς ἐχθρούς σου ὑποχειρίους σοι. ὁρᾷς πῶς δείκνυσιν αὐτοῦ τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὴν φιλοστοργίαν τὴν περὶ τὸν Λὼτ, καὶ πῶς ἐμφαίνει, ὅτι καὶ ὁ Ἀβραὰμ οἰκείους αὐτοὺς ἐχθροὺς ἡγεῖτο διὰ τὰ εἰς τὸν ἀδελφιδοῦν γεγενημένα; καὶ ἔδωκεν αὐτῷ, φησι, δεκάτην ἀπὸ πάντων. τοῦτο καὶ Παῦλός φησι· θεωρεῖτε δὲ, πηλίκος οὗτος, ᾧ καὶ δεκάτην Ἀβραὰμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκροθινίων ὁ πατριάρχης· δηλονότι ἐκ τῶν λαφύρων, ὧν ἐπήγετο, ἠμείψατο τὸν Μελχισεδὲκ, καὶ δεκάτην αὐτῷ ἀφώρισεν ἀπὸ πάντων ὧν ἐπεφέρετο· ἐντεῦθεν ἤδη διδάσκαλος ἅπασι γενόμενος πολλὴν ἐπιδείκνυσθαι εὐγνωμοσύνην, καὶ τὰς ἀπαρχὰς προσάγειν τῶν παρὰ τοῦ θεοῦ ἡμῖν παρασχεθέντων. εἶτα ἐκπλαγεὶς τοῦ πατριάρχου τὴν μεγαλοψυχίαν ὁ βασι-

Alioquin & typus Christi futurus erat: unde & Paulus sic eum accipit dicens: *Sine patre, sine matre, sine genealogia, neque initium dierum, neque vitæ finem habens, assimilatus autem filio Dei, manet Sacerdos in perpetuum.* (Hebr. 7. 3.) Et quomodo, dices, possibile est hominem absque patre, & matre, & genealogia esse, & non habere vel initium, vel finem vitæ? Audisti eum figuram fuisse: ne ergo admirare, neque omnia require in typo. Neque enim typus esset, si omnia quæ in veritate contingunt, haberet. Quid igitur est quod ibi dicitur? Sicut ille, inquit, eo quod nulla sit memoria eorum qui genuerunt, dicitur sine patre & sine matre: & quia non recensetur ejus genealogia, dicitur sine genealogia: ita & Christus, quia non habet vel in cælo matrem, vel in terra patrem, absque genealogia dicitur & est. Vide quomodo per honorem in Patriarcham collatum, mysterium aliquod nobis insinuatur. Protulit enim panem & vinum. Videns typum, cogita & veritatem, & admirare divinæ Scripturæ vim, quomodo superioribus sæculis & ab initio futura præsignificavit. 19. *Et benedixit*, inquit, *Abramum, & dixit: Benedictus Abram Deo altissimo, qui creavit cælum & terram.* 20. *& benedictus Deus altissimus, qui tradidit inimicos tuos in manus tuas.* Non solum ipsum benedixit, sed & Deum glorificavit. Ut dixit enim, *Benedictus Abram Deo altissimo, qui creavit cælum & terram*, a creaturis virtutem Dei nobis declaravit. Si enim Deus est ille qui produxit cælum & terram, non sunt jam dii qui ab hominibus coluntur: *Dii* enim, inquit, *qui cælum & terram non fecerunt, pereant.* (Jer. 10. 11.) *Benedictus*, inquit, *Deus, qui tradidit inimicos tuos in manus tuas.* Vide, oro, quomodo non solum justum prædicat, sed & Dei subsidium agnoscit. Neque enim absque illius gratia potuisset tanta potentia munitos vincere. *Qui tradidit*, inquit, *inimicos tuos:* ipse est qui totum operatus est, ipse est qui fortes fecit infirmos, ipse est qui per inermes armatos dejecit: ab eo est auxilium, quod tantam tibi virtutem concessit: *Qui tradidit*, inquit, *inimicos tuos in manus tuas.* Vides quomodo ostendit ipsius concordiam, & propensum amorem in Lot: declaratque eum pro inimicis istos habuisse, propter ea quæ in fratris filium fecerant? *Et dedit ei*, inquit, *decimas de omnibus.* Hoc & Paulus dicit. (Hebr. 7. 4.) Considerate autem quantus ille, cui decimas Abram Patriarcha dedit de primitiis, videlicet ex spoliis quæ adduxit remuneratus est Melchisedecem, & decimas ei segregavit de omnibus quæ attulit. Per hoc doctor factus omnibus, ut gratum declarantes animum, primitias eorum quæ sibi a Deo conceduntur, offerant. Post hæc Sodomorum

[a] Savil. & Morel. ἀνέφηνεν. Sex mss. ἐνέφηνεν.

rex Patriarchæ magnanimitatem obstupescens dicit ei: 21. *Da mihi viros, equitatum autem tolle tibi.* Honesta regis gratia, sed vide justi philosophiam. 22. *Dixit autem Abram regi Sodomorum: Extendam manum meam ad Deum altissimum, qui fecit cælum & terram, 23. si a funiculo usque ad sphæroterem calceamenti accipiam de omnibus tuis: ut ne dicas, Ego ditavi Abram.* Magna Patriarchæ in contemnendis divitiis virtus. Et cujus gratia cum juramento recusat & dicit: *Extendam manum meam ad Deum altissimum, qui creavit cælum & terram?*

6. Duo simul docere vult Sodomorum regem, se minime capi donis quæ ab ipso offerebantur, & magnam philosophiæ formam indicare velle, ac pietatis doctorem ei fieri studere, ac si instituat illum his verbis: Illum tibi testem adhibeo, me nihil tuarum rerum accepturum, illum, inquam, omnium conditorem, ut nosse possis Deum omnium, & ne credas esse deos ea quæ ab hominum manibus fabricantur. Ille enim cæli & terræ conditor, ille & nobis in hoc bello victoriæ & triumphi auctor. Ne igitur exspectes me quidpiam ex donis tuis accepturum. Neque enim mercedis gratia vindictam feci, sed primum ob amoris affectum, quem erga fratris mei filium gero: deinde & propter ipsius justitiæ officium; ut e barbarorum manibus eriperem injuste abductos. *Si a funiculo*, inquit, *usque ad sphæroterem calcei accipiam de tuis omnibus*, hoc est, nihil tam vile, nec tam nihili habitum est quod accepturus sim. Nam sphæroterem solent vocare apicem calcei, qui in acumen desinit: quod calceorum genere barbari consuerunt uti. Exin & causam, quare accipere detrectet, dicit: *Ut ne dicas: Ego locupletavi Abram.* Habeo Deum, qui innumera mihi suppeditet bona, superno innitor auxilio: non opus mihi divitiis tuis, non indigeo humanis facultatibus, contentus sum Dei in me beneficentia: scio illius largitatem. Paucis & vilibus cessi meo Lot, magnas & ineffabiles promissiones assequutus sum, & nunc majorum divitiarum negotiatio mihi est, & majorem ejus gratiam mihi concilio, quare opes tuas non accipio. Ideo autem opinor & juramentum adhibuit, & dixit: *Extendam manum meam ad Deum altissimum*, ut ne putet eum ita simulare, ut probabile est sæpe contingere: sed ut sciat hoc ita plane decretum apud Abram, ut ne vel minimum quid inde sibi seligeret. Atque ita implebat mandatum illud quod a

Matt. 10. 8. Christo discipulis est datum: *Gratis accepistis, gratis date.* Num ego, inquit, aliud quid ad belli rem attuli, præterquam voluntatem & alacritatem? Victoriam autem, & triumphum, ac cætera

A λεὺς Σοδόμων φησὶ πρὸς αὐτόν· δός μοι τοὺς ἄνδρας, τὴν δὲ ἵππον λάβε σεαυτῷ. καλὴ τοῦ βασιλέως ἡ εὐγνωμοσύνη· ἀλλ' ὅρα τοῦ δικαίου τὴν φιλοσοφίαν. εἶπε δὲ Ἀβραμ πρὸς τὸν βασιλέα Σοδόμων· ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου πρὸς τὸν θεὸν τὸν ὕψιστον, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, εἰ ἀπὸ σπαρτίου ἕως σφαιρωτῆρος ὑποδήματος λήψομαι ἀπὸ πάντων τῶν σῶν, ἵνα μὴ εἴπῃς, ὅτι ἐγὼ πεπλούτικα τὸν Ἀβραμ. πολλὴ τοῦ πατριάρχου ἡ περὶ τὰ χρήματα ὑπεροψία. καὶ τίνος ἕνεκεν μεθ' ὅρκου τὴν ἀπαγόρευσιν ποιεῖται, καί φησιν, ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου πρὸς τὸν θεὸν τὸν ὕψιστον, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ
B τὴν γῆν;

Ἀμφότερα βούλεται παιδεῦσαι τὸν τῶν Σοδόμων βασιλέα, καὶ ὅτι κρείττων ἐστὶ τῶν παρ' αὐτοῦ δεδομένων, καὶ πολλὴν ἐπιδείκνυται τὴν φιλοσοφίαν, καὶ θεοσεβείας αὐτῷ διδάσκαλος γενέσθαι σπουδάζει, μονονουχὶ διδάσκων αὐτὸν, ὅτι ἐκεῖνόν σοι παρέχω μάρτυρα, ὅτι οὐδὲν τῶν παρὰ σοῦ λήψομαι, τὸν ἁπάντων δημιουργὸν, ἵνα εἰδέναι ἔχοις τὸν ἐπὶ πάντων θεὸν, καὶ μὴ νομίσῃς εἶναι θεοὺς τὰ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων κατασκευαζόμενα. οὗτος γὰρ ὁ οὐρανοῦ καὶ γῆς ποιητὴς, αὐτὸς καὶ
C τὸν πόλεμον τοῦτον ἐτροπώσατο, καὶ τῆς νίκης αἴτιος κατέστη. μὴ τοίνυν προσδοκήσῃς ἐμὲ ἀνέξεσθαί τι λαβεῖν τῶν παρὰ σοῦ διδομένων. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ μισθῷ τὴν ἐκδικίαν ἐποιησάμην. ἀλλὰ πρότερον μὲν διὰ τὴν περὶ τὸν ἀδελφιδοῦν φιλοστοργίαν, ἔπειτα δὲ καὶ δι' αὐτὴν τοῦ δικαίου τὴν φύσιν, ὥστε τοὺς ἀδίκως ἀπηγμένους ἐξαρπάσαι τῶν βαρβαρικῶν χειρῶν. εἰ ἀπὸ σπαρτίου, φησὶν, ἕως σφαιρωτῆρος λήψομαι ἀπὸ πάντων τῶν σῶν, τοῦτ' ἔστιν, οὐδὲ τὸ τυχὸν, οὐδὲ τὸ εὐτελὲς, οὐδὲ τὸ εὐκαταφρόνητον νομιζόμενον. καὶ γὰρ [a] σφαιρωτῆρα εἰώθασι λέγειν τὸ ἄκρον τοῦ ὑποδήματος τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον.
D τούτοις γὰρ ἔθος ἔχουσι κεχρῆσθαι οἱ βάρβαροι. εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν τῆς παραιτήσεώς φησιν, ἵνα μὴ εἴπῃς, ἐγὼ πεπλούτικα τὸν Ἀβραμ. ἔχω τὸν χορηγὸν τῶν μυρίων ἀγαθῶν, πολλῆς ἀπολαύω τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς, οὐ δέομαι τοῦ παρὰ σοῦ πλούτου, οὐ χρῄζω ἀνθρωπίνης εὐπορίας, ἀρκοῦμαι τῇ παρὰ τοῦ θεοῦ εἰς ἐμὲ φιλοτιμίᾳ, οἶδα αὐτοῦ τὸ δαψιλὲς τῶν δωρεῶν. τῶν μικρῶν καὶ εὐτελῶν παραχωρήσας τῷ Λὼτ, μεγάλων καὶ ἀπορρήτων ἠξιώθην ὑποσχέσεων· καὶ νῦν μείζονα πλοῦτον ἑαυτῷ πραγματευόμενος, καὶ πλείονα παρ' αὐτοῦ εὔ-
E νοιαν ἐπισπώμενος, τὸν παρὰ σοῦ πλοῦτον οὐ προΐεμαι. διὰ τοῦτο δὲ ὡς οἶμαι, καὶ τὸν ὅρκον προσέθηκε, καὶ εἶπεν, ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου πρὸς τὸν θεὸν τὸν ὕψιστον, ἵνα μὴ νομίσῃ ἁπλῶς αὐτὸν σχηματίζεσθαι, οἷα συμβαίνειν εἰκός· ἀλλ' ἵνα μάθῃ ὅτι τοῦτο αὐτῷ δέδοκται, τὸ μηδὲ τὸ τυχὸν ἐκεῖθεν νοσφίσασθαι. καὶ ἐπλήρου τὸ παράγγελμα ἐκεῖνο τὸ παρὰ τοῦ Χριστοῦ τοῖς μαθηταῖς εἰρημένον· δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε. μὴ γὰρ ἐγώ τι πλεῖον, φησιν, εἰσήνεγκα εἰς τὴν τοῦ πολέμου ὑπόθεσιν, ἢ μόνον τὴν γνώμην καὶ τὴν προθυμίαν; τὴν δὲ νίκην καὶ τὸ τρόπαιον, καὶ τὰ ἄλλα πάν-

[a] Σφαιρωτῆρα εἰώθασι λέγειν τὸ ἄκρον τοῦ ὑποδήματος τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον. *Sphæroterem solent vocare apicem calcei, qui in acumen desinit.* Σφαιρωτὴρ globi formam potius exprimeret, quam acumen. Verum apud LXX. Interpretes σφυρωτῆρα legitur, quam vocem interpretantur corrigiam. Vox Hebraïca est שרוך, *corrigia.* Omnes editi & mss. Chrysostomi σφαιρωτῆρα habent.

τὰ αὐτὸς εἰργάσατο τῇ ἀοράτῳ δυνάμει. εἶτα ἵνα μὴ νομίσῃ ὁ βασιλεὺς, ὅτι δι' ὑπεροψίαν καὶ καταφρόνησιν οὐ προσίεται τὰ παρ' αὐτοῦ διδόμενα, δεικνὺς αὐτῷ καὶ ἐν τούτῳ τὸ ἥμερον, καὶ τῆς γνώμης τὸ φιλόσοφον, φησίν· οὐ λήψομαι, πλὴν ὧν ἔφαγον οἱ νεανίσκοι, καὶ τῆς μερίδος τῶν ἀνδρῶν τῶν συμπορευθέντων μετ' ἐμοῦ, Ἐσχὼλ, Αὐνὰν, Μαμβρῆ, οὗτοι λήψονται μερίδα, τούτοις, φησὶ, συγχωρήσω λαβεῖν τινα μερίδα, ἐπειδὴ πολλῆς φιλίας τεκμήρια ἐπεδείξαντο. οὗτοι γάρ, φησι, συνωμόται τοῦ Ἀβραμ, τουτέστιν εἰς φιλίαν συνημμένοι, καὶ τοῦτο δείκνυσι τὸ ἑλέσθαι αὐτοὺς κοινωνῆσαι αὐτῷ τῶν κινδύνων. διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀμειβόμενος αὐτοὺς παρασκευάζει μερίδα τινὰ λαβεῖν, καὶ ἐν τούτῳ πάλιν τὸν ἀποστολικὸν νόμον πληρῶν τὸν λέγοντα, ἄξιος ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ ἐστιν. οὐδὲ γάρ τι πλέον τῆς χρείας αὐτοὺς λαβεῖν ἀφίησι, πλὴν γάρ, φησιν, ὧν ἔφαγον οἱ νεανίσκοι, καὶ τῆς μερίδος τῶν συμπορευθέντων μετ' ἐμοῦ, Ἐσχὼλ, Αὐνὰν, Μαμβρῆ, οὗτοι λήψονται μερίδα. ἴδετε τῆς ἀρετῆς τοῦ πατριάρχου τὴν ἀκρίβειαν, πῶς καὶ τὴν φιλοσοφίαν ἐπεδείξατο τὴν περὶ τὴν ὑπεροψίαν τῶν χρημάτων, καὶ τὴν ταπεινοφροσύνην, καὶ πάντα ποιεῖ, ὥστε μὴ δόξαι ἀλαζονείᾳ τινὶ καὶ καταφρονήσει τοῦτο πεποιηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῇ νίκῃ τῇ γεγενημένῃ;

Τοῦτον δὴ καὶ ἡμεῖς μιμώμεθα, παρακαλῶ, καὶ σπουδάζωμεν ἀλήπτους ἑαυτοὺς φυλάττειν καὶ μήτε προφάσει τῆς ἀρετῆς ἀπονοίας ἑαυτοῖς περιτιθέναι δόξαν, μηδὲ προφάσει ταπεινοφροσύνης τῆς ἀρετῆς καταμελεῖν· ἀλλὰ πανταχοῦ τὸ μέτρον διασώζειν, καὶ τοῖς κατορθώμασι τοῖς [a] ὑφ' ἡμῶν γινομένοις, καθάπερ θεμέλιόν τινα καὶ ὑποβάθραν τὴν ταπεινοφροσύνην ὑποτιθέναι, ἵνα μετ' ἀσφαλείας ἡμῖν οἰκοδομῆται τὰ τῆς ἀρετῆς. τοῦτο γὰρ ἀρετὴ, ὅταν ἔχῃ ταύτην συνεζευγμένην. ὁ γὰρ τοῦτον μετ' ἀσφαλείας τὸν θεμέλιον καταβαλὼν δυνήσεται πρὸς ὅσον βούλεται ὕψος ἐγεῖραι τὴν οἰκοδομήν. αὕτη μεγίστη ἀσφάλεια, αὕτη τεῖχος ἀρραγὲς, αὕτη πύργος ἀκαταμάχητος, αὕτη πᾶσαν συσφίγγει τὴν οἰκοδομὴν, οὐκ ἀφιεῖσα οὔτε ὑπὸ ἀνέμων σφοδρότητος, οὔτε ὑπὸ τῆς τῶν ὄμβρων φορᾶς, οὔτε ὑπὸ τῆς τῶν πνευμάτων βίας αὐτὴν καταπεσεῖν, ἀλλ' ἀνωτέραν καθίστησι πάσης ἐπιβουλῆς, καὶ καθάπερ ἐξ ἀδάμαντός τινος κατεσκευασμένην, οὕτως αὐτὴν ἀχείρωτον ἐργάζεται, καὶ μεγάλας ἡμῖν ἀμοιβὰς παρὰ τῆς τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ δωρεᾶς ἐφέλκεται· δι' ἧς ὁ πατριάρχης τοσούτων τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ θεοῦ τὸ μέγεθος ἐδέξατο. εἴσεσθε γὰρ, τοῦ θεοῦ ἐπιτρέποντος, καὶ ἐκ τῆς ἀκολουθίας τῶν ἐξῆς μελλόντων ῥηθήσεσθαι, πῶς καὶ νῦν ὑπεριδὼν τῶν παρὰ τοῦ βασιλέως Σοδόμων αὐτῷ [b] διδομένων, μεγάλων καὶ ἀφάτων ἠξιώθη τῶν τοῦ θεοῦ δωρεῶν. διὰ ταύτης οὐκ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων δικαίων ἕκαστος εὐδοκίμησε. καὶ τοῦτο, ὅσοι φιλόπονοι περὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θείων γραφῶν ἐστε, δυνή-

A operatus est ille invisibili virtute. Deinde ut ne putaret rex, ipsum ex superbia & contemtu, quæ ab eo dabantur non accipere, declarans suam & in hoc humanitatem, & philosophicam mentem, inquit: 24. *Non accipiam, exceptis iis quæ comederunt juvenes, & portione virorum qui mecum venerunt, Eschol, Aunan, Mambre, ii accipient portionem*, hos, inquit, permittam accipere portionem aliquam, quoniam ingentis amicitiæ specimen declararunt. *Hi* enim *erant*, inquit, *confœderati Abræ*: hoc est, amicitia conjuncti: quod hinc ostenditur quia in partem periculorum cum eo venerunt. B Unde remunerare volens eos, facit ut partem aliquam accipiant, Apostolicam legem etiam in hoc implens, quæ dicit: *Dignus est operarius alimento suo.* Nihil enim eos ultra usum suum accipere permittit; dicit enim: *Exceptis iis quæ comederunt juvenes, & portione eorum qui mecum venerunt, Eschol, Aunan, Mambre, ii accipient portionem.* Vidistis exquisitam Patriarchæ virtutem, quomodo eam philosophiam exhibeat, quæ opum contemtum, & modestiam respicit, nihilque non agat, ut ne per arrogantiam & contemtum id facere videatur, C neque e victoria superbiat?

Matt. 10. 10. Luca 10. 7.

Moralis exhortatio.

7. Talem virum imitemur & nos, obsecro, & operam demus, ut invictos nos custodiamus, & neque virtutis obtentu superbiæ famam acquiramus, neque modestiæ obtentu virtutem negligamus: sed ubique modum servemus, & bonis operibus nostris humilitatem, quasi fundamentum & basim subjiciamus: ut secure quæ ad virtutem spectant construere valeamus. Hæc enim vere virtus est, quæ conjunctam habet humilitatem. D Qui hoc fundamentum tuto jecerit, poterit in quantam voluerit altitudinem structuram excitare. Hæc maxima est munitio, hæc murus inconcussus, hæc inexpugnabilis turris, hæc omne continet ædificium, non sinens ipsum vel a ventorum violentia, vel ab imbrium impetu, vel a ventorum vi dejici: sed omnibus insidiis inaccessum facit, & invictum, quasi ex adamante constructum esset, magnasque nobis divinæ largitatis mercedes affert. Per hanc & Patriarcha tantarum Dei promissionum accepit magnitudinem. E Scietis enim permittente Deo, ex iis quæ in sequentibus dicentur, quomodo nunc, ut contemsit ea quæ daturus erat Sodomorum rex, magna & ineffabilia Dei dona consequutus est. Per hanc non ille solum, sed & justi omnes celebres & clari fuerunt: id quotquot estis divinarum Scripturarum lectionis studiosi, ad-

[a] Reg. & Savil. ὑφ' ὑμῶν. Quatuor mss. ὑφ' ἡμῶν, atque ita legit interpres.

[b] Sic Savil. & Morel. sex mss. δεδομένων. Infra Savil. & septem mss. ὅσοι φιλότεχνοι περὶ τὴν ἀνάγνωσιν, lectio quæ in contextu legitur, nempe φιλόπονοι, magis arridet.

discere poteritis. Benignus enim Dominus quando nos videt despicere præsentia, etiam ipsa largius suppeditat: nobisque futurorum bonorum fructum recondit. Videre hoc potes in divitiis, in gloria hujus vitæ, & in omnibus aliis temporalibus rebus. Despiciamus igitur præsentes divitias, ut veras divitias invenire valeamus: despiciamus vanam hanc gloriam, ut vera illa & solida fruamur: derideamus præsentem prosperitatem, ut arcana illa bona consequamur: nihili faciamus præsentia, ut ad futura præmia excitari valeamus. Neque enim possibile est, ut qui præsentibus est addictus, ineffabilium bonorum desiderium concipiat unquam; sicut lippitudine quadam oculos obtegente, ita præsentium cupiditate intellectum obscurante, nec permittente videre quid facto opus sit. Neque rursum fieri potest, ut qui solidorum & immobilium bonorum amore tenetur, fluxa ista, & quæ antequam appareant avolant & marescunt, concupiscat. Nam qui saucius est amore divino, & qui futurorum desiderio tenetur, aliis oculis videt præsentium statum, scitque totam vitam præsentem figuram esse atque fallaciam, & a somniis nihil differre. Idcirco beatus Paulus
1.Cor.7.31. hoc scripto tradidit: *Præterit figura mundi hujus:* ostendens humana omnia in figura tantum esse, ac sicut umbra & somnium transire, nihil solidum, nihil verum habentia. Annon igitur animi puerilis hoc est umbras suspicere, de somniis superbire, & iis quæ paulo post præteribunt adhærere? *Præterit* enim, inquit, *figura hujus mundi.* Itaque cum audieris, *præterit*, quid posthac amplius quæris? Quando audis figuram solum esse humana omnia veritateque destituta: quare te decipi sponte pateris? Cur cogitans quam sint mutabilia & fluxa, non ea præteris, ut ad illa quæ semper durant, ac semper stabilia, nulliusque vicissitudinis capacia sunt, desiderium transferas?

Vita præsens fallax umbra & somnium.

8. Nam ut scias prudentiam doctoris orbis, vide illum alio loco omnia præclara hujus vitæ nullius esse momenti demonstrare volentem, quali utatur lo-
2.Cor.4.18. quendi modo: *Quæ enim videntur, momentanea sunt*, etiamsi divitiarum abundantiam dicas, etiamsi gloriam, etiamsi claritatem, etiamsi principatum, etiamsi potentiam, etiamsi regnum, etiamsi diademate redimitum illum, etiamsi solium supremum: hæc omnia quæ videntur brevi tempore manentia, non admodum diuturnum sui fructum nobis præbent. Quæ igitur nos inquirere vis, si omnia temporanea sunt? Illa, inquit,

A σεσθε καταμαθεῖν πανταχοῦ γινόμενον. ὁ γὰρ φιλάνθρωπος ἡμῶν δεσπότης, ὅταν ἴδῃ ὑπερορῶντας ἡμᾶς τῶν παρόντων, μετὰ δαψιλείας καὶ ταῦτα παρέχει, καὶ τῶν μελλόντων ἡμῖν ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν ταμιεύεται· καὶ τοῦτο καὶ ἐπὶ χρημάτων, καὶ ἐπὶ τῆς δόξης τοῦ παρόντος βίου, καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἐπικήρων πραγμάτων ἐστὶν ἰδεῖν γινόμενον. καταφρονῶμεν τοίνυν τοῦ παρόντος πλούτου, ἵνα τὸν ἀληθῆ πλοῦτον εὑρεῖν δυνηθῶμεν· ὑπερίδωμεν τῆς κενῆς ταύτης δόξης, ἵνα τῆς ἀληθοῦς ἐκείνης καὶ βεβαίας ἀπολαύσωμεν· καταγελάσωμεν τῆς παρούσης εὐημερίας, ἵνα τῶν ἀπορρήτων ἐκείνων
B ἀγαθῶν ἐπιτύχωμεν· μηδὲν ἡγώμεθα τὰ παρόντα, ἵνα πρὸς τὸν τῶν μελλόντων πόθον διεγερθῆναι δυνηθῶμεν. [a] οὐδὲ γὰρ οἷόν τε τὸν τοῖς παροῦσι προσηλωμένον, ἐκείνων τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν τὸν πόθον καταδέξασθαί ποτε· καθάπερ λήμης τινὸς τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ σώματος ἐπικειμένης, οὕτω τῆς τῶν παρόντων ἐπιθυμίας σκοτούσης τὸν λογισμὸν, καὶ οὐκ ἀφιείσης συνιδεῖν τι τῶν δεόντων. οὐδ᾽ αὖ πάλιν δυνατὸν τὸν περὶ ἐκεῖνα τὰ ἀκίνητα, καὶ βέβαια ἀγαθὰ τὸν πόθον ἔχοντα, τούτων τῶν ἐπικήρων, καὶ πρὶν ἢ φανῆναι ἀφιπταμένων, καὶ μαραινομένων ἐπιθυμίαν τινὰ λαβεῖν. ὁ γὰρ τρωθεὶς τῷ πρὸς τὸν θεὸν πόθῳ, καὶ τὴν τῶν μελλόντων ἐπιθυμίαν
C κτησάμενος, ἑτέροις ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ τῶν παρόντων τὴν κατάστασιν, καὶ οἶδεν ὅτι σχῆμα ἅπας ὁ παρὼν βίος, καὶ ἀπάτη, καὶ ὀνειράτων οὐδὲν διενήνοχε. διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος Παῦλος ἔλεγε γράφων, παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, δεικνὺς ὅτι ἕκαστον τῶν ἀνθρωπίνων ἐν σχήματι μόνον ἐστὶ, καὶ καθάπερ σκιὰ καὶ ὄναρ παρατρέχει, οὐδὲν ἀληθὲς, οὐδὲν βέβαιον ἔχον. πῶς οὖν οὐκ ἂν εἴη παιδικῆς διανοίας περὶ τὰς σκιὰς ἐπτοῆσθαι, καὶ ἐπὶ ὀνείρασι μέγα φρονεῖν, καὶ τούτοις προσπεπηκέναι τοῖς μικρὸν ὕστερον παρερχομένοις; παράγει γὰρ, φησι, τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου. ὅταν ἀκούσῃς
D ὅτι παράγει, τί λοιπὸν πλέον ζητεῖς; ὅταν ἀκούσῃς ὅτι σχῆμα μόνον ἐστὶ πάντα τὰ ἀνθρώπινα ἀληθείας ἔρημα τυγχάνοντα, τίνος ἕνεκεν ἑκὼν τὴν ἀπάτην ὑπομένεις, καὶ οὐκ ἐννοῶν τὸ εὐμετάβλητον, τὸ ἀβέβαιον, ταῦτα μὲν παρατρέχεις, περὶ ἐκεῖνα δὲ τὴν ἐπιθυμίαν μετάγεις τὰ διαιωνίζοντα, τὰ ἀκίνητα, τὰ βέβαια, τὰ μεταβολὴν οὐκ ἐπιδεχόμενα;

Ἵνα γὰρ μάθῃς τὴν σύνεσιν τοῦ διδασκάλου τῆς οἰκουμένης, ὅρα αὐτὸν ἀλλαχοῦ πάλιν βουλόμενον δεῖξαι πάντων τῶν ἐν τῷ παρόντι βίῳ φαιδρῶν τὸ οὐδαμινὸν,
E οἵᾳ λέξει ἐχρήσατο εἰπών· τὰ γὰρ βλεπόμενα, κἂν τὴν τοῦ πλούτου περιουσίαν εἴπῃς, κἂν τὴν δόξαν, κἂν τὴν περιφάνειαν, καὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ τὴν δυναστείαν, κἂν αὐτὴν τὴν βασιλείαν, καὶ τὸ διάδημα περικείμενον, καὶ τὸν θρόνον τὸν ἀνωτάτω, πάντα ταῦτα τὰ βλεπόμενα πρόσκαιρα, ἐν βραχεῖ χρόνῳ τὴν διαμονὴν ἐπιδεικνύμενα, οὐ μέχρι πολλοῦ τὴν ἀπόλαυσιν ἡμῖν ἐμπαρέχοντα. τίνα οὖν ἡμᾶς βούλει ἐπιζητεῖν, εἰ πάντα ταῦτα τὰ βλεπόμενα πρόσκαιρα τυγχάνει; ἐκεῖνά,

[a] Οὐδὲ γάρ οἷόν τε &c. *Neque enim fieri potest, ut qui præsentibus est addictus, ineffabilium bonorum desiderium concipiat unquam.* Mens Chrysostomi est, non posse eum qui rebus præsentibus sit addictus, cælestium bonorum simul eodemque tempore desiderio teneri: posse enim Dei ope fultum ab eo statu emergere, sexcenties alibi dicit.

φησι,

φησι, τὰ μὴ βλεπόμενα, μὴ ταῦτα τὰ βλεπόμενα, ἀλλ' ἐκεῖνα ἅπερ τούτοις τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῖς σωματικοῖς οὐχ ὁρᾶται. καὶ τίς ἄν, φησι, τοῦτο συμβουλεύσειεν, ὥστε τὰ ὁρώμενα παρατρέχειν, καὶ τὰ μὴ ὁρώμενα ἐπιζητεῖν; αὐτή, φησι, διδασκέτω ὑμᾶς τῶν πραγμάτων ἡ φύσις, ὅτι ταῦτα μὲν, εἰ καὶ ὁρᾶται, ἀλλὰ ταχέως παραῤῥεῖ· ἐκεῖνα δὲ, εἰ καὶ μὴ νῦν ὁρᾶν δυνάμεθα, ἀλλ' αἰώνια τυγχάνει, καὶ διηνεκῆ τὴν διαμονὴν ἔχει, πέρας οὐκ ἐπίσταται, τέλος οὐκ ἐπιδέχεται, μεταβολὴν οὐκ οἶδε, πάγια μένει καὶ ἀκίνητα. τάχα λοιπὸν καὶ ἐπαχθὴς εἶναι δοκῶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν μάτην συμβουλεύων· ἀλλὰ τί πάθω; πολλὴ τῆς κακίας ἡ λύμη, πολλὴ τῶν χρημάτων ἡ τυραννίς, πολλὴ ἡ σπάνις τῆς ἀρετῆς. διὰ τοῦτο βούλομαι κἂν τῇ συνεχείᾳ τῆς παραινέσεως περιγενέσθαι τῆς νόσου, καὶ πρὸς τελείαν ὑγίειαν ἀγαγεῖν τοὺς ἐνταῦθα συνιόντας. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ τῶν γραφῶν τὰς ἐξηγήσεις ποιεῖσθαι σπουδάζομεν, καὶ τῶν δικαίων τὰς ἀρετὰς εἰς τὸ μέσον παράγομεν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐνηχεῖν οὐ παραιτούμεθα, ἵνα διὰ πάντων ἐναγαγεῖν ὑμᾶς δυνηθῶμεν εἰς τὸν τῶν δικαίων ζῆλον. καὶ ὀψὲ γοῦν ποτε τῆς οἰκείας σωτηρίας πρόνοιαν ποιησώμεθα, καὶ τῷ καιρῷ τῷ δεδομένῳ ἡμῖν εἰς προθεσμίαν ζωῆς δεόντως χρησώμεθα, καὶ ὡς ἔτι καιρὸς, πρὸς μετάνοιαν καὶ διόρθωσιν τῶν ἐπταισμένων ἐπειχθῶμεν, καὶ τῇ τῶν χρημάτων περιουσίᾳ εἰς ὠφέλειαν τῶν ἡμετέρων ψυχῶν ἀποχρησώμεθα, καὶ τὰ περιττὰ τοῖς δεομένοις ἀναλίσκωμεν. τίνος γὰρ ἕνεκεν, εἰπέ μοι, συγχωρεῖς ὑπὸ τοῦ ἰοῦ καὶ τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον καταναλίσκεσθαι, δέον εἰς τὰς τῶν πενήτων γαστέρας αὐτὸ κενοῦν, ἵνα εἰς ἀσφαλὲς αὐτὸ ταμεῖον ἀποθέμενος ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, ὅτε μάλιστα χρῄζεις τῆς ἀπ' αὐτοῦ παραμυθίας, ἀπολαύσῃς τῆς ἐντεῦθεν βοηθείας· καὶ οἱ ἐνταῦθα τραφέντες ὑπὸ σοῦ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὰς θύρας σοι τῆς παῤῥησίας ἀνοίξωσι, καὶ δέξωνταί σε εἰς τὰς αἰωνίους αὐτῶν σκηνάς; ἀλλὰ μηδὲ τὰ ἱμάτια ἐῶμεν σητόβρωτα γίνεσθαι, καὶ εἰκῇ ἐν τοῖς κιβωτίοις κατασήπεσθαι, τοσούτων ὄντων τῶν δεομένων καὶ γυμνῶν περιιόντων· ἀλλὰ προτιμῶμεν τῶν σητῶν γυμνητεύοντα τὸν Χριστὸν, καὶ ἐνδύωμεν τὸν δι' ἡμᾶς καὶ τὴν σωτηρίαν τὴν ἡμετέραν γυμνὸν περιϊόντα, ἵνα ἡμεῖς καταξιωθέντες αὐτὸν ἐνδῦσαι, ἀκούσωμεν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην· γυμνὸς ἤμην, καὶ περιεβάλετέ με. μὴ γὰρ φορτικά ἐστι τὰ ἐπιτάγματα, μὴ γὰρ ὑπέρογκα; τὰ ἀπολλύμενά, φησι, τὰ σηπόμενα, τὰ εἰκῇ καὶ μάτην δαπανώμενα, ταῦτα χρησίμως διανεμηθῆναι σπούδασον, ἵνα καὶ τὴν ἐκ τῆς ζημίας βλάβην διαφύγῃς, καὶ τὸ ἀπ' αὐτῶν κέρδος μέγιστον ἑαυτῷ προξενήσῃς. πολλῆς γὰρ καὶ ὑπερβαλλούσης ἀπανθρωπίας μετὰ τοσαύτην ἀπόλαυσιν κιβωτίοις καὶ τοίχοις ἐναποκλείειν τὰ περιττὰ, καὶ μὴ ἀνέχεσθαι τῶν ὁμογενῶν τὴν ἔνδειαν παραμυθεῖσθαι, ἀλλ' αἱρεῖσθαι μᾶλλον ὑπὸ ἰοῦ καὶ σητῶν διαφθείρεσθαι, καὶ τῶν τῶν λῃστῶν χερσὶ προκεῖσθαι, καὶ τὰς ὑπὲρ τούτων εὐθύνας διδόναι, ἢ δεόντως οἰκονομήσαντα, τὴν ὑπὲρ τούτων ἀμοιβὴν κομίζεσθαι. μὴ δὴ, παρακαλῶ, οὕτως ἀμελῶς

A quæ non videntur, non hæc quæ videntur, ſed illa ipſa quæ hiſce oculis corporalibus non ſpectantur. Et quis hoc conſuleret, ut quæ videntur prætereantur, & quæ non videntur, inquirantur? ipſa rerum, inquit, natura doceat vos. Nam hæc quidem licet videantur, ſtatim tamen præterfluunt: illa autem licet nunc ea videre non poſſimus, ſunt tamen perpetua, ſemper durant, terminum neſciunt, finem non accipiunt, viciſſitudinem ignorant, ſtabilia & immobilia ſunt. Fortaſſis tandem moleſtus eſſe videar, quotidie fruſtra conſulens: ſed
B quid faciam? magnum malitiæ damnum eſt, magna pecuniarum tyrannis, magna virtutum raritas. Ideo cupio vel admonitionis aſſiduitate morbum vincere, & incolumitati integræ huc convenientes reſtituere. Eam enim ob rem Scripturas enarrandi tantum nobis eſt ſtudium, & juſtorum virtutes in medium afferimus: nec piget eadem ſæpius repetere, ut per omnia vos inducere ad æmulationem juſtorum valeamus. Vel ſero tandem ſalutis noſtræ curam faciamus, & bene utamur ad inducias nobis dato hujus vitæ
C decurſu, & dum adhuc tempus eſt, ad pœnitentiam & lapſuum correctionem feſtinemus, pecuniarumque abundantiam in animarum noſtrarum ſalutem expendamus, ſuperfluaque indigentibus inſumamus. Quare enim, dic mihi, permittis a rubigine aurum & argentum conſumi, quæ oportebat in pauperum ventres effundere, ut in tuto promtuario depoſita, tempore quo maxime opus eorum adjutorio habebis, hinc conſolationem invenias: & qui a te hîc paſti ſunt, illo die fiduciæ fores tibi aperiant, & accipiant
D te in æterna ſua tabernacula? Veſtes quoque non ſinamus a vermibus rodi, & abſque uſu in arculis putreſcere, cum tot ſint qui indigeant, & obambulent nudi: ſed pluris faciamus nudum Chriſtum, quam tineas, & induamus eum qui propter noſtram ſalutem nudus obambulat, ut cum ipſum induerimus, audiamus in die illo: *Nudus eram, & me induiſtis.* Num oneroſa ſunt præcepta? num moleſta? Ea quæ pereunt, inquit, quæ a vermibus arroduntur, quæ abſque uſu
E & fruſtra conſumuntur, hæc utiliter diſpenſare ſatage, ut & detrimenti damnum effugias, & ex ipſis lucrum maximum tibi pares. Ingentis enim & magnæ inhumanitatis eſt poſt tot bonorum & facultatum uſum, arculis & muris includere ſuperflua, & non illis ſublevare proximorum inopiam, ſed ſinere a rubigine & tinea potius corrumpi, ac prædonum manibus expoſita relinquere, & propter illa ſuppliciis potius plecti, quam ubi recte diſpenſaveris, pro eis præmium accipere. Obſecro, ne uſque adeo ſalutem

Eleemoſyna prædicatur.

Matt. 25. 36.

nostram negligamus, sed expensis in pauperes superfluis, magnam nobis fiduciam antea reponamus, ut ineffabilibus bonis frui mereamur, gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri & sancto Spiritui gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum; amen.

A διαπιθῶμεν περὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, ἀλλὰ τὰ περιττὰ κενώσαντες τοῖς δεομένοις, πολλὴν ἑαυτοῖς προαποθώμεθα τὴν παῤῥησίαν, ἵνα τῶν ἀποῤῥήτων ἀγαθῶν ἀπολαῦσαι καταξιωθῶμεν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

HOMILIA XXXVI.

Post hæc autem verba factus est sermo Domini ad Abram per visionem noctis, dicens: Ne timeas, Abram, ego protector tuus sum: merces tua multa erit valde.

1. THESAURO cuipiam similis est justorum virtus, in quo plurimæ & ineffabiles divitiæ reconduntur. Nam sicut qui ex illo vel parvam quamdam partem capere potest, multas sibi inde parat opes: ita evenire in virtutibus Patriarchæ deprehendere quis potest. Ecce fere quotidie ex historia ejus vobis doctrinam proponentes, magna largitate convivium præbemus, & hucusque nondum parvam bonorum illius operum partem enarrare potuimus; tantis scilicet abundat virtutibus. Et sicut a fonte largis fluente rivis, etiam si omnes hauriant, non solum non imminuuntur fluenta e fonte manantia, sed quanto plures sunt qui inde hauriant, tanto major aquarum vis scaturit: ita etiam in admirando Patriarcha fieri videmus. Quot enim ex illius ævo ad hoc usque tempus ex fonte bonorum illius operum hauriunt; & non solum fluenta non evacuarunt, sed multo abundantior bonorum operum copia manat? Sicut enim catenam quamdam auream, sic ejus historiam in Scriptura divina recensitam inveniemus; ac singulis temporibus primo illum observamus veræ philosophiæ specimina exhibentem; statimque sequentem Dei remunerationem. Et ut discatis ita se rem habere, operæ-precium fuerit paulo altius breviter vobis res ejus recensere, ut sciatis eximiam justi fidem, quam circa promissiones divinas ostendit, & benigni Dei retributiones largiter ipsi concessas. Sufficit enim unus ille justus, ut omnes nos erudiat, quo alacriter aggrediamur virtutis certamina, confidentes supernis remunerationibus, & scientes misericordis Domini nostri liberalitatem, omnia quæ dura & ardua in hac vita videntur, spe remunerationum libenter suscipiamus. Attendite itaque, obsero, quomodo ab initio, postquam indole sua & insita naturæ nostræ scientia bene usus est, nullum externum sortitus doctorem, sed & ab infidelibus parentibus educatus, divina apparitione potitus est. Nam quia

ΟΜΙΛΙΑ λϛ'.

Μετὰ δὲ τὰ ῥήματα ταῦτα ἐγενήθη ῥῆμα κυρίου πρὸς B Ἀβραὰμ λέγων ἐν ὁράματι τῆς νυκτός· μὴ φοβοῦ Ἀβραὰμ, ἐγὼ ὑπερασπίζω σου· ὁ μισθός σου πολὺς ἔσται σφόδρα.

ΘΗΣΑΥΡΩ τινὶ προσέοικεν ἡ τῶν δικαίων ἀρετὴ, πολὺν καὶ ἄφατον τὸν πλοῦτον ἔχοντι. καθάπερ γὰρ ἐκεῖθεν κἂν βραχύ τι μέρος λαβεῖν τις δυνηθῇ, πολλὴν ἑαυτῷ τὴν εὐπορίαν κατασκευάζει· οὕτω δὴ καὶ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ πατριάρχου εὑρήσει τις γινόμενον. ἰδοὺ γὰρ σχεδὸν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας ἐκ τῆς κατ' αὐτὸν ἱστορίας προθέντες ὑμῖν τὴν διδασκαλίαν, καὶ μετὰ πολλῆς τῆς δαψιλείας τὴν ἑστίασιν ὑμῖν παρεχόμενοι, οὐδέπω καὶ νῦν οὐδὲ βραχύ τι μέρος τῶν τούτῳ κατορ-C θωμένων ἐξειπεῖν ἠδυνήθημεν· τοσαύτη ἐστὶν αὐτοῦ [a] τῆς [2] περιουσίας ἡ ἀρετή. καὶ καθάπερ ἀπὸ πηγῆς δαψιλῆ προχεούσης τὰ νάματα, κἂν ἅπαντες ἀρύωνται, οὐ μόνον οὐκ ἐλαττοῦσι τὰ ἐκεῖθεν προϊόντα νάματα, ἀλλ' ὅσῳ ἂν πλείους ὦσιν οἱ ἐξαντλοῦντες, τοσούτῳ μᾶλλον ἀναβλύζει τῶν ὑδάτων ἡ φύσις· τὸ αὐτὸ δὴ καὶ ἐπὶ τοῦ θαυμασίου τούτου πατριάρχου γινόμενον ὀψόμεθα. πόσοι γὰρ ἐξ οὗ γέγονε μέχρι τοῦ παρόντος ἐκ τῆς πηγῆς τῶν τούτου κατορθωμάτων ἀρύονται, καὶ οὐ μόνον οὐκ ἐκένωσαν τὰ νάματα, ἀλλ' ἐπὶ πλεῖον ἀναβλύζει τῶν τούτου κατορθωμάτων ἡ περιουσία; ὥσπερ γὰρ σειράν τινα D χρυσῆν, οὕτως ἡρμοσμένην εὑρήσομεν τὴν κατ' αὐτὸν διήγησιν ἐπὶ τῆς θείας γραφῆς κειμένην· καὶ καθ' ἕκαστον καιρὸν πρότερον μὲν αὐτὸν ἐπιδεικνύμενον τὰ τῆς οἰκείας φιλοσοφίας, ἑπομένην δὲ παραχρῆμα καὶ τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ ἀμοιβήν. καὶ ἵνα μάθητε ὅτι οὕτως ἔχει, ἀναγκαῖον ἄνωθεν ὑμῖν μετὰ συντομίας τὰ κατ' αὐτὸν διηγήσασθαι, ἵνα εἰδῆτε καὶ τοῦ δικαίου τὴν ὑπερβάλλουσαν πίστιν, ἣν περὶ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ θεοῦ ἐπιδείκνυται, καὶ τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ μετὰ δαψιλείας τὰς ἀμοιβὰς αὐτῷ παρεχομένου. ἱκανὸς γὰρ ὁ δίκαιος οὗτος ἅπαντας ἡμᾶς παιδεῦσαι, πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς ἀγῶνας μετὰ E προθυμίας ἀποδύεσθαι θαῤῥοῦντας ταῖς ἄνωθεν ἀμοιβαῖς, καὶ εἰδότας τοῦ ἡμετέρου δεσπότου τὴν φιλοτιμίαν, πάντα τὰ δυσχερῆ νομιζόμενα κατὰ τὸν παρόντα βίον μετ' εὐκολίας καταδέχεσθαι, τῇ ἐλπίδι τῶν ἀντιδόσεων τρεφομένους. προσέχετε δὴ, παρακαλῶ, ὅπως ἐκ προοιμίων ἐπειδὴ τὰ παρ' ἑαυτοῦ οἴκοθεν εἰσήνεγκεν ἐκ τῆς ἐγκειμένης τῇ ἡμετέρᾳ φύσει γνώσεως οὐδένα ἔξωθεν ἐσχηκὼς διδάσκαλον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἀπίστοις γονεῦσι τρεφόμενος τῆς θείας ἀπέλαυσεν ἐπιφανείας. ἐπειδὴ γὰρ

[a] τῆς περιουσίας ἡ ἀρετή. Savil. *Miseranda hypallage pro* τῆς ἀρετῆς ἡ περιουσία. *Verum sic solent multa festinantibus excidere, auctoribus, librariis.*

A μηδὲν κατὰ τὴν προτέραν ἡλικίαν τῇ πλάνῃ τοῦ πατρὸς κατηκολούθησεν, ἀλλὰ τὴν περὶ τὸν Θεὸν θεραπείαν ἐπεδείκνυτο, καὶ τῆς ἄνωθεν ἐπισκοπῆς ταχέως ἐπέτυχεν ἔτι ἐπὶ τῆς Χαλδαίας ὤν. τοῦτο γὰρ ἡμῖν σαφέστερον ἐκτίθεται ὁ μακάριος Στέφανος οὕτω λέγων· ὁ Θεὸς τῆς δόξης ὤφθη τῷ πατρὶ ἡμῶν Ἀβραὰμ ὄντι ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, πρὶν ἢ κατοικῆσαι αὐτὸν ἐν Χαῤῥάν. εἶδες πῶς ἡ ὄψις αὐτὸν ἐκεῖθεν [a] ἀνέστησεν; εἰκὸς γὰρ ὅτι μετὰ τῆς περὶ τὸν Θεὸν θεραπείας, καὶ τὴν περὶ τοὺς γεγεννηκότας αἰδῶ ἐπιδεικνύμενος, καὶ εἰς πολὺ φίλτρον ἐπισπασάμενος τὸν πατέρα, αὐτὸς αὐτῷ αἴτιος γέγονε τῆς ἐκεῖθεν ἐξόδου· B καὶ διὰ τὸν πόθον τοῦ παιδὸς ἠνέσχετο καταλιπεῖν τὴν οἰκείαν πατρίδα, καὶ τὴν ἀλλοτρίαν οἰκῆσαι. ἀλλ' ὅρα μοι μετὰ ἀκριβείας, πῶς καὶ αὐτὴ ἡ παρὰ τοῦ Θεοῦ γενομένη διὰ τὴν προλαβοῦσαν ἀρετὴν εἰς αὐτὸν ἐπίσκεψις, πάλιν αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν περιφανεστέραν ἐργάζεται. εἵλετο γὰρ τὴν χώραν τὴν πατρικὴν καταλιπεῖν καὶ τὴν ἀλλοτρίαν οἰκῆσαι, ἵνα τὸ παρὰ τοῦ Θεοῦ προσταχθὲν εἰς ἔργον ἀγάγῃ. καὶ ἕτοιμος ἦν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἄνευ τῶν προσηκόντων καὶ καθ' ἑαυτὸν τὴν ἀποδημίαν στείλασθαι· ἀλλ' ὅπερ ἔφθην εἰπών, ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὴ, καὶ ἡ πολλὴ θεραπεία ἡ περὶ τοὺς C τεκόντας συνοδοιπόρον γενέσθαι καὶ τὸν πατέρα παρεσκεύασεν. εἶτα ἐπειδὴ τὴν Χαῤῥὰν κατέλαβον, ἐκεῖ [b] σκηνὴν ἐπήξαντο. καὶ τελευτήσαντος τοῦ Θάῤῥα· τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ πατρί· πάλιν προστάττεται παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐξελθεῖν ἐκεῖθεν. ἔξελθε γάρ, φησιν, ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς τὴν γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω. ἐπειδὴ γὰρ μετὰ πάσης τῆς οἰκίας εἰς τὴν Χαῤῥὰν μετέστησαν, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα προστάττων αὐτῷ ἐξελθεῖν προσέθηκεν, ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, δηλῶν αὐτῷ, ὅτι αὐτὸν μόνον καθ' ἑαυτὸν βούλεται τὴν ἀποδημίαν ποιήσασθαι, καὶ D μήτε τὸν ἀδελφὸν, τὸν Ναχὼρ λέγω, μήτε ἕτερόν τινα ἐπισύρεσθαι. ἐκ τῆς γῆς σου δὲ ἔλεγεν, ἐπειδὴ χρόνον οὐκ ὀλίγον ἐκεῖ οἰκήσαντες, ὡς ἐν ἰδίᾳ λοιπὸν πατρίδι τὴν οἴκησιν ἐποιοῦντο ἐν αὐτῇ. καίτοι τοῦ πένθους τῶν ἑαυτοῦ γονέων ἀκμάζοντος ἔτι, καὶ πολλῆς οὔσης τότε δυσχερείας τε καὶ ἀηδίας κατὰ τὰς ἀποδημίας, ἀλλ' ὅμως μετὰ πάσης προθυμίας τὸ ἐπίταγμα τὸ παρὰ τοῦ δεσπότου ἤνυε, καὶ ταῦτα οὐκ εἰδὼς, ὅπου στήσεται αὐτῷ τὰ τῆς πλάνης. δεῦρο γάρ, φησιν, οὐκ εἰς τήνδε τὴν γῆν, ἢ τήνδε, ἀλλ' εἰς ἣν ἄν σοι δείξω. καὶ ὅμως οὕτως ὄντος ἀορίστου τοῦ ἐπιτάγματος, οὐδὲν περιερ- E γαζόμενος τὸ προσταχθὲν εἰς ἔργον ἤγαγε· καὶ τὸν ἀδελφιδοῦν δὲ ἐπήγετο, καὶ διὰ τούτου τὴν οἰκείαν ἀρετὴν δείκνυσι. ἐπειδὴ γὰρ νέον αὐτὸν προσλαβόμενος κατὰ μικρὸν μιμητὴν κατεσκεύαζε τῆς οἰκείας ἀρετῆς, οὐκ ἠνέσχετο τοῦτον καταλιπεῖν, ἀλλὰ κοινωνὸν αὐτὸν ἐλάμβανε τῆς ἀποδημίας. εἰ γὰρ ὁ πατήρ, φησιν, ἄπιστος ὢν διὰ τὸ περὶ ἐμὲ φίλτρον τὴν οἰκίαν τὴν πατρῴαν, ἔνθα ἐτράφημεν καὶ ηὐξήθημεν, καταλιπεῖν κατεδέξατο καὶ ἀκολουθῆσαί μοι, καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας

prima ætate non sequutus est errorem paternum, sed pietatem erga numen exhibuit, ideo supernam visitationem statim obtinuit, cum adhuc in Chaldæa esset: & hoc nobis beatus Stephanus exponit manifestius sic dicens: *Deus gloriæ visus est patri nostro Abraham, cum adhuc esset in Mesopotamia, priusquam habitaret in Charran.* (Act. 7. 2.) Vidisti quomodo eum inde visio amoverit? Verisimile enim est eum cum sedula in Deum pietate, parentibus quoque reverentiam exhibuisse: tantoque amore Patrem sibi conciliavisse, ut inde ad relinquendam amore filii patriam suam, & ad habitandum alienam motus sit. At diligenter vide, obsecro, quomodo & hæc quæ a Deo fuit ob priorem virtutem ejus visitatio, iterum clariorem ejus virtutem reddiderit. Elegit enim paternam regionem relinquere & alienam inhabitare, ut præceptum Dei perficeret: & paratus erat etiam absque cognatis, ut mihi videtur, peregrinationem suscipere: sed, ut dixi, viri virtus & insignis erga parentes pietas, effecit ut pater comes fieret itineris. Deinde cum pervenissent in Charran, illic tabernaculum fixerunt. Et postquam morte functus est Tharra; hoc enim patri ejus nomen erat; iterum præceptum est ei a Deo ut exiret inde. *Egredere* enim, inquit, *de terra tua & de cognatione tua, & veni in terram quam monstravero tibi.* Nam quia cum universa familia & domo in Charran migraverant, propterea illinc imperans ei ut egrederetur, addidit *de terra tua & de cognatione tua:* declarans se velle, ipsum solum peregrinationem suscipere, neque fratrem, Nachor dico, neque alium quemquam secum trahere. *De terra tua* dicebat, quia non parvo tempore ibi habitarant, & quasi in propria patria illic habebant domicilium. Licet in lugendis parentibus adhuc esset occupatus, essentque difficultates itineris multæ, tamen præceptum Domini magna perfecit alacritate, idque ignorans ubinam futurus errandi finis. *Veni* enim, inquit, non in hanc vel illam terram, sed in eam *quam monstravero tibi.* Nihilominus licet indefinitum esset mandatum, omissa curiosiore percontatione imperatum faciebat. Fratris autem filio assumto, suam hinc demonstravit virtutem: quia enim juvenem illum acceperat, paulatimque suæ virtutis imitatorem effecerat, eum relinquere noluit, sed peregrinationis socium accepit. (Abrahami obsequentia qualis.) Quasi diceret: Si pater qui infidelis fuit, ob suum in me amorem, domum paternam, in qua nati sumus & adolevimus, relinquere & me comitari voluit, vitaque

[a] Ἀνέστησεν, *ad sedes movendas compulit:* hæc vox frequens est illo usu.

[b] Savil. & quinque mss. τὴν οἴκησιν ἐπήξαντο. Morel. τὴν σκηνὴν ἐπήξ- atque ita legit interpres

in aliena terra functus est: multo magis ego fratris filium, juvenem indole sua pollicentem se paulatim in virtute profecturum, non permiserim hic relinqui.

2. Quia igitur modis omnibus suam ostendens religionem, etiam istam peregrinationem suscepit, postquam in Palæstinam venit & Chananæorum fines intravit, apparuit ei Deus, volens ejus alacritatem confirmare & ipsi manum porrigere, dicit ei: *Semini tuo dabo terram hanc*; id quod ille admodum optabat, ac desiderabat, filiorum nempe successionem, istud etiam ipsi statim promittit, retribuens tantis laboribus mercedem. Quoniam enim ex natura prolis expers erat, & ætas quoque provectior, ne sibi quid polliceri posset vetabat, promissione Deus excitat & erigit athletam, atque alacrem juvenilemque parat adversus sequentia certamina. Proinde vide quomodo post hanc promissionem justus aliud certamen aggreditur. Invalescente enim fame, & Chananæa sterilitate & angustiis oppressa, in Ægyptum contendit; illic famis mitigationem quærens, majoribus sese periculis involvit. Uxoris enim venustas & pulcritudo Saræ mortem ei quasi ante oculos ponit. Ideo cum jam in confiniis esset Ægypti, ingressurus in eam dixit uxori: *Scio quod formosa sis*; scio tuæ pulcritudinis speciem, & timeo Ægyptiorum intemperantiam. Si ergo te viderint, & cognoverint quod uti uxorem te mecum ducam: te quidem in vita servabunt, ut sui furoris impetum opere compleant: me autem occident, quo liceat eis sine obice suam libidinem explere, ut nemo sit qui adulterium eorum prodat. *Dic igitur me fratrem tuum esse.* Vide adamantinam animam, vide mentem ferro solidiorem: non turbavit ejus mentem calamitas, quam exspectabat. Non cogitabat neque dicebat intra semetipsum: Ideone propria relicta patria tantam præ me tuli obedientiam, inque alienam veni terram, ut hisce malis implicarer? Nonne paulo antea promisit mihi: *Semini tuo dabo terram hanc?* En & adulterii & mortis timor mentem nostram concutit. Sed nihil horum vel in mentem accipere dignatus est. Unum ei dumtaxat curæ erat, quomodo miseram hanc fabulam ita ageret, duobus hinc inde periculis urgentibus, ut vel unum saltem effugere posset. Igitur postquam ipse quæ sua erant attulit, consilio videlicet utens & animi fortitudine: mulier quoque singularem erga virum affectionem & obedientiam declarans cooperata est, & iis quæ decreta fuerant ministravit. Ubi igitur quod suum erat perfecerunt, cumque jam secundum humanum morem desperaretur, & fere opere completa fuisset Ægyptiorum malitia, tunc magna Dei in eum providentia declarata est. Mulierem enim Deus non

[A] τὸν βίον κατέλυσε· πολλῷ δὴ μᾶλλον ἐγὼ πρὸς τὸν τοῦ ἀδελφοῦ παῖδα, τὸν νέον τὸν ἐκ προοιμίων δεικνύντα ὡς κατὰ μικρὸν ἐπιδώσει πρὸς ἀρετὴν, οὐκ ἂν ἀνασχοίμην ἐνταῦθα ἀφεῖναι.

Ἐπεὶ οὖν διὰ πάντων δεικνὺς αὐτοῦ τὸ φιλόθεον, καὶ ταύτην ἐποιήσατο τὴν ἀποδημίαν, ἡνίκα κατέλαβε τὴν Παλαιστίνην, καὶ τῶν ὅρων ἐπέβη τῶν Χαναναίων, ὀφθεὶς αὐτῷ ὁ Θεὸς καὶ νευρῶσαι αὐτοῦ βουλόμενος τὴν προθυμίαν καὶ χεῖρα ὀρέξαι, φησὶ πρὸς αὐτόν· Τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην. ὅπερ ἐπεθύμει καὶ ἐπόθει, παίδων λέγω τὴν διαδοχὴν, τοῦτο αὐτῷ εὐθέως **[B]** ὑπισχνεῖται, ἀμοιβὴν αὐτῷ τῶν τοσούτων πόνων διδούς. ἐπειδὴ γὰρ ἀπὸ τῆς φύσεως ἀπεστέρητο, καὶ ἡ ἡλικία λοιπὸν ἀπαγορεύειν ἔπειθε, τῇ ὑποσχέσει διανίστησι τὸν ἀθλητὴν, καὶ προθυμότερον ἀπεργάζεται, καὶ νεάζειν αὐτὸν κατασκευάζει πρὸς τοὺς ἑξῆς ἀγῶνας. ὅρα τοίνυν μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην, ἑτέραν πάλιν τὴν ἄθλησιν τὸν δίκαιον τοῦτον δεχόμενον. λιμοῦ γὰρ καταλαβόντος, καὶ πολλῆς οὔσης τῆς στενοχωρίας ἐν τῇ Χαναναίᾳ, ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἔσπευδε· καὶ λιμοῦ παραμυθίαν εὑρεῖν βουλόμενος, μείζοσι περιέβαλεν ἑαυτὸν κινδύνοις. ἡ γὰρ εὐμορφία τῆς γυναικὸς καὶ τὸ κάλλος **[C]** τῆς Σάρρας μονονουχὶ τὸν θάνατον αὐτῷ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἐδείκνυ. διὸ καὶ πλησίον γενόμενος τῆς εἰς Αἴγυπτον εἰσόδου, φησὶ πρὸς αὐτὴν, γινώσκω ὅτι εὐπρόσωπος εἶ· οἶδά σου τοῦ κάλλους τὴν ὥραν, καὶ δέδοικα τῶν Αἰγυπτίων τὴν ἀκολασίαν. ἐὰν οὖν ἴδωσί σε, καὶ γνῶσιν ὅτι καθάπερ γυναῖκα περιάγω σε· σὲ μὲν ἴσως περιποιήσονται ὥστε εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τῆς μανίας αὐτῶν τὸν οἶστρον, ἐμὲ δὲ ἀποκτενοῦσιν, ἵνα μετὰ ἀδείας αὐτοῖς ἐξῇ τὴν παρανομίαν ἐργάσασθαι, οὐκ ὄντος τοῦ τὴν μοιχείαν κατάδηλον ποιεῖν δυναμένου. εἰπὲ οὖν ὅτι **[D]** ἀδελφός σου εἰμί. ὅρα ἀδαμαντίνην ψυχὴν, ὅρα γνώμην σιδήρου στεῤῥοτέραν. οὐδὲ γὰρ παρεσάλευσεν αὐτοῦ τὸν λογισμὸν ἡ προσδοκωμένη συμφορά· οὐδὲ ἐνενόησεν, οὐδὲ εἶπε πρὸς ἑαυτόν· διὰ τοῦτο τὴν οἰκείαν καταλιπὼν πατρίδα, καὶ τοσαύτην ἐπιδειξάμενος ὑπακοὴν ἦλθον εἰς τὴν ἀλλοτρίαν, ἵνα τούτοις περιβληθῶ τοῖς κακοῖς; οὐ πρὸ μικροῦ ὑπέσχετό μοι, ὅτι τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην; ἰδοὺ καὶ μοιχείας καὶ θανάτου φόβος κατασείει ἡμῶν τὴν ψυχήν. ἀλλ' οὐδὲν τούτων οὐδὲ ἐν διανοίᾳ λαβεῖν κατεδέξατο· ἀλλ' ἑνὸς **[E]** γίνεται μόνου, πῶς δυνηθῇ τὸ πονηρὸν τοῦτο δρᾶμα ὑποκρινάμενος, τῶν δύο τούτων κινδύνων ἐπικειμένων τὸν ἕνα γοῦν ἐκφυγεῖν· καὶ ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς τὰ παρ' ἑαυτοῦ εἰσήνεγκε μετὰ ἀνδρείας τὴν συμβουλὴν ποιησάμενος, καὶ ἡ γυνὴ πολλὴν τὴν περὶ τὸν ἄνδρα φιλοστοργίαν καὶ ὑπακοὴν ἐπιδεικνυμένη συνέπραξε, καὶ τοῖς δόξασιν ὑπηρετήσατο. καὶ ἐπειδὴ τὰ παρ' ἑαυτῶν ἀπήρτισαν, καὶ ὅσον κατὰ ἀνθρωπίνην ἀκολουθίαν ἀπέγνωστο, καὶ εἰς ἔργον ἐκβεβήκει σχεδὸν τὰ τῆς παρανομίας, τότε πολλὴ περὶ αὐτὸν ἡ τοῦ Θεοῦ δείκνυται πρόνοια. οὐ μόνον γὰρ

τὴν γυναῖκα ὁ θεὸς τῆς ὕβρεως ἐξήρπασε διὰ τῆς ἀγανακτήσεως, ἣν κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ παντὸς τοῦ οἴκου αὐτοῦ ἐποιήσατο, ἀλλὰ καὶ τὸν πατριάρχην μετὰ πολλῆς τῆς περιφανείας ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τὴν Παλαιστίνην ἐπανελθεῖν πεποίηκε. σκόπει πῶς μεταξὺ τῶν πειρασμῶν τὴν παρ' αὐτοῦ ῥοπὴν εἰσφέρων ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης, ἀκμάζοντα τὸν ἀθλητὴν πρὸς τοὺς ἑξῆς πάλιν ἀγῶνας ἀπεργάζεται, οὐκ ἀφιεὶς ἔρημον τῆς ἑαυτοῦ βοηθείας, ἀλλὰ διὰ πάντων φανερῶς οἰκονομῶν αὐτῷ δείκνυσθαι, ὅτι μικρὰ εἰσφέρων αὐτὸς, μεγάλων καὶ σφόδρα μεγάλων ἀξιοῦται καὶ νικώντων τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. εἶδες τοίνυν τοῦ δικαίου τὴν ὑπομονήν; ὅρα πάλιν μετὰ τὴν ἐκεῖθεν ἐπάνοδον, τῆς ταπεινοφροσύνης αὐτοῦ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἐπιείκειαν τὴν πολλήν. ἐπειδὴ γὰρ ἐπανῆλθεν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου εὐπορίαν πολλὴν κτησάμενος, οὐκ αὐτὸς δὲ μόνος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀδελφιδοῦς ἠκολούθει, οὐκ ἐχώρει, φησὶν, αὐτοὺς ἡ γῆ κατοικεῖν ἅμα, ὅτι ἦν τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν πολλά. ὅθεν καὶ μάχη συνέβη γενέσθαι μεταξὺ τῶν ποιμένων τοῦ Λὼτ καὶ τοῦ Ἀβραμ. ἀλλ' ὁ δίκαιος ἐντεῦθεν δεικνὺς αὐτοῦ τὸ ἥμερον τῆς ψυχῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας τὴν ὑπερβολὴν, καλέσας τὸν Λὼτ φησὶ πρὸς αὐτόν· μὴ ἔστω μάχη ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ, καὶ τῶν ποιμένων μου καὶ τῶν ποιμένων σου, ὅτι ἄνθρωποι ἀδελφοὶ ἡμεῖς ἐσμεν, μονονουχὶ λέγων πρὸς αὐτόν· οὐδὲν εἰρήνης ἴσον· οὐδὲν φιλονεικίας βαρύτερον. ἵν' οὖν πᾶσαν μάχης ὑπόθεσιν ἐκποδὼν ποιησώμεθα, ἑλοῦ ἣν ἂν βουληθῇς χώραν· κατάλιπε δέ μοι τὴν λειπομένην, ὑπὲρ τοῦ πάσης ἡμᾶς ἔριδος καὶ φιλονεικίας ἐκτὸς γενέσθαι. εἶδες ἀνδρὸς ἀρετήν; παρεχώρησε τῷ νέῳ τῶν πρωτείων τὴν ἐκλογὴν, καὶ ἔστερξε τὴν φαυλοτάτην χώραν. ἀλλ' ὅρα πάλιν, ἐπειδὴ τὰ παρ' ἑαυτοῦ ἐπεδείξατο, πόσης ἀπολαύει τῆς ἀμοιβῆς. εὐθέως γὰρ τοῦ χωρισμοῦ γενομένου, φησὶ πρὸς αὐτὸν ὁ θεὸς μετὰ τὸ διαχωρισθῆναι τὸν Λώτ· ἀναβλέψας τοῖς ὀφθαλμοῖς σου ἴδε πᾶσαν τὴν γῆν ἐξ ἑκατέρου τοῦ μέρους, ὅτι πᾶσαν, ἣν σὺ ὁρᾷς, σοὶ δώσω αὐτὴν καὶ τῷ σπέρματί σου ἕως αἰῶνος. σκόπει πόσης ἀξιοῦται τῆς φιλοτιμίας διὰ τὴν ταπεινοφροσύνην, ἣν ἐπεδείξατο πρὸς τὸν ἀδελφιδοῦν· καὶ αὐτὸς μὲν μικρῶν παραχωρήσας, πολὺ μειζόνων ἠξιώθη, ἐκεῖνος δὲ τοῖς πρωτείοις ἐπιπηδήσας, μετ' οὐ πολὺ εἰς κινδύνους ἐνέπεσε· καὶ οὐ μόνον οὐδὲν ἀπώνατο τῆς ἐκλογῆς, ἀλλὰ καὶ αἰχμάλωτος καὶ ἄοικος καὶ ἀνέστιος ἀθρόον ἐγένετο, καὶ δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἐδιδάσκετο καὶ τοῦ δικαίου τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀρετὴν, καὶ αὐτὸς ἐπαιδεύετο λοιπὸν μηδὲν τοιοῦτόν ποτε διαπράττεσθαι. ἐπειδὴ γὰρ τὴν ἐν Σοδόμοις οἴκησιν ἐποιήσατο ὁ Λὼτ, εὐθέως πόλεμος ἀνερριπίσθη χαλεπὸς, καὶ οἱ τῶν προσοικούντων ἐθνῶν βασιλεῖς ἐπιστάντες μετὰ πολλῆς τῆς δυνάμεως πᾶσαν τὴν χώραν ἄρδην ἀπώλεσαν, τοὺς γίγαντας ἀνελόντες, καὶ τοὺς Ἀμαληκίτας ἀπωσάμενοι, καὶ τὸν τῶν Σοδόμων βασιλέα καὶ Γομόρρας εἰς φυγὴν τραπῆναι παρεσκεύασαν, καὶ πᾶσαν κατέσχον τὴν ὀρεινὴν, καὶ τὴν ἵππον τοῦ βασιλέως Σοδόμων ἀναλαβόντες, καὶ τὸν Λὼτ αἰχμαλωτεύσαντες καὶ τὰς γυναῖκας μετὰ πάσης τῆς ἀποσκευῆς, οὕτως ἐπανήεσαν.

A solum a contumelia eripuit, indignatione sua in regem & in domum ejus immissa, sed & Patriarcham cum magna gloria in Palæstinam ex Ægypto redire curavit. Considera quomodo benignus Dominus in mediis auxilium afferens tentationibus, athletam suum ad ferenda sequentia certamina fortiorem reddit: nec unquam eum suo destituit adjumento, sed in omnibus rem ita temperat, ut plane videat ille, se parva proferendo, B magnis & mirum in modum magnis, humanamque naturam transscendentibus remunerari. Vidisti justi patientiam? vide item post reditum ex Ægypto humilitatis magnitudinem & insignem mansuetudinem. Nam cum rediisset ab Ægypto, multamque possideret substantiam, nec ipse solus, sed fratris filius sequebatur, *Non capiebat*, inquit, *eos terra ut habitarent simul*, quia multas facultates habebant: unde & rixa orta est inter pastores Lot & Abram. Tunc justus animæ suæ mansuetudinem & præclaram patientiam monstrans, vocato Lot dixit: C *Ne sit rixa inter me & te, & inter pastores meos & pastores tuos, quia homines fratres sumus nos;* quasi diceret: Nihil pace præstantius, nihil contentione damnosius & gravius. Ut igitur e medio tollamus omnem rixandi materiam, elige quam volueris regionem, & reliquam mihi relinque, ut a litium & contentionum molestia simus alieni. Vidisti viri virtutem? cessit juniori potiorum electione, ipse contentus viliore terra. Sed vide hîc etiam quantam mercedem nactus sit pro iis suis officiis. Statim enim separatione a Lot facta, ait illi Deus: D *Elevatis oculis tuis vide omnem terram ab omni parte: quia omnem terram, quam tu vides, tibi dabo & semini tuo usque in sæculum.* Considera quantis beneficiis merito afficitur ob modestiam, quam erga fratris filium declaravit: & ipse quidem ut parvis cessit, multo majora consequutus est: ille autem qui potiorem partem delegerat, non multo post in pericula incidit: & non solum nihil commodi ab electione accepit, sed & captivus & domo atque foco repente simul privatus est: rebusque ipsis didicit quam eximia virtus justi, & ipse edoctus est ne postea quid unquam tale attentaret. Nam postquam Sodomis habi- E tare cœpit, statim excitatum est grave bellum, & vicinarum gentium reges insurrexerunt, & omnem regionem simul depopulati sunt: gigantibusque occisis, & Amalecitis expulsis, etiam Sodomorum regem & Gomorrhæ in fugam verterunt: montanis omnibus occupatis, & equitatu regis Sodomorum avecto unà cum Lot captivo, mulieribus, omnibusque sarcinis, abierunt.

Mirabilis Dei providentia circa Abrahamum.

Ob modestiam Abraham beneficiis afficitur.

3. Sed vide iterum ingentem Dei providentiam. Volens enim simul & Lot a captivitate liberum reddere, & Patriarchæ gloriam magis illustrare, excitat justum ut fratris filio succurrat. Nam ut didicit quæ facta erant, cum vernaculis suis impetu facto in reges illos, illos facile profligavit, & Lot atque mulieres, & omnem equitatum regis reduxit: quibus tam claris triumphis, omnibus patefacta est ingens Dei erga illum benevolentia, & ipsum non sua virtute tantam stragem fecisse, sed superna virtute munitum. Et ipse quoque Patriarcha ipsis rebus enitebatur, ut Sodomitis omnibus doctor divini cultus fieret, necnon verbis illis queis regem alloquebatur. Nam quia cum occurrisset rex, & pro rebus gestis gratias egisset, ac omnem equitatum ei se donaturum diceret, hominesque dumtaxat accepturum: vide iterum justi magnanimitatem, quomodo philosophiæ suæ specimen exhibet, ostendens se donis hujusmodi superiorem esse, eumque ad veræ religionis notitiam inducit. Non enim simpliciter dicit: Non patiar ut aliquid tuorum munerum ad me redeat, non mihi tali mercede opus est: sed quid? *Extendam manum meam ad Deum altissimum:* quasi docens eum: Non sunt dii qui a te coluntur, sed ligna & lapides: sed unus est Deus super omnia, qui creavit cælum & terram; *quod non accipiam a te de funiculo usque ad sphæroterem:* ut ne existimes me illorum gratia ultionem sumsisse, & ne dicere possis te mihi abundantiæ fuisse auctorem. Nam qui me triumphare & vincere curavit, idem & divitias abunde mihi suppeditat. Vide quomodo, si quidem lucrum facere voluisset rex, auctorem agnoscere victoriæ ex Patriarchæ verbis potuisset. Docebatur enim posthac non fidendum propriæ suæ virtuti, sed agnoscendum auctorem omnium, ridendosque manufactos deos, & colendum Deum qui est super omnia, qui omnia condidit, qui & bonorum omnium fons est. Et in summa discebat ex omnibus Patriarchæ virtutem. Nam ne existimaret ipsum per arrogantiam & fastum data contemnere, idcirco dicit: Ego quidem nihil sumam. Neque enim opus habeo, neque indigeo ut meæ facultates augeantur ab aliis: eis autem qui periculorum meorum fuerunt socii, permittam ut suas portiones accipiant, quo parvam aliquam laborum consolationem habeant. Ita Sodomorum regi respondit justus. Postquam autem & Melchisedec rex Salem, panes & vinum adferens, ea ipsi attulisset, ea obtulit: *erat enim sacerdos*, inquit, *Dei altissimi*; ab illo accepit oblata. Dein ut rependeret benedictionem, quam ab eo acceperat, & glorificationem in Deum; dixerat enim, *Benedictus Abram*

A Ἀλλ' ὅρα πάλιν θεοῦ κηδεμονίαν πολλήν. ὁμοῦ γὰρ καὶ τὸν Λὼτ τῆς αἰχμαλωσίας ἐλευθερῶσαι βουλόμενος, καὶ τὸν πατριάρχην περιφανέστερον ἐργάσασθαι, διεγείρει τὸν δίκαιον πρὸς ἀντίληψιν τοῦ ἀδελφιδοῦ. πυθόμενος γὰρ ὁ γενναῖος, μετὰ τῶν οἰκογενῶν ὁρμήσας ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς ἐκείνους, αὐτούς τε μετὰ πολλῆς εὐκολίας ἐπάταξε, καὶ τὸν Λὼτ, καὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὴν ἵππον πᾶσαν τοῦ βασιλέως ἐπανήγαγε, λαμπρὰ τὰ τρόπαια ἐργασάμενος, καὶ πᾶσι κατάδηλον ποιῶν τὴν περὶ αὐτὸν τοῦ θεοῦ εὔνοιαν, καὶ ὅτι οὐκ οἰκείᾳ δυνάμει τὴν B τοσαύτην εἰργάσατο τροπὴν, ἀλλὰ τῇ ἄνωθεν βοηθείᾳ τειχιζόμενος. καὶ λοιπὸν ἔσπευδε δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων διδάσκαλος θεοσεβείας γενέσθαι πᾶσι τοῖς ἐν Σοδόμοις διὰ τῆς πρὸς τὸν βασιλέα διαλέξεως. ἐπειδὴ γὰρ συναντήσας ὁ βασιλεὺς, καὶ χάριτας ὑπὲρ τῶν γεγενημένων ὁμολογήσας τὴν μὲν ἵππον παραχωρήσειν πᾶσαν ἔλεγε, τοὺς δὲ ἀνθρώπους λήψεσθαι. ὅρα πάλιν τοῦ δικαίου τὴν μεγαλοψυχίαν, πῶς ὁμοῦ καὶ τὴν οἰκείαν φιλοσοφίαν διδάσκει, ὡς κρείττων ἐστὶ τῶν παρ' αὐτοῦ δι- C δομένων, καὶ εἰς τὴν τῆς θεοσεβείας γνῶσιν αὐτὸν ἐνάγει. οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς εἶπεν αὐτῷ, ὅτι οὐκ ἀνέξομαι λαβεῖν τι παρὰ σοῦ, οὐδὲ ὅτι οὐδενὸς δέομαι τοιούτου μισθοῦ, ἀλλὰ τί; ἐκτενῶ τὴν χεῖρά μου πρὸς τὸν θεὸν τὸν ὕψιστον, μονονουχὶ διδάσκων αὐτὸν ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοὶ οἱ ὑπὸ σοῦ θεραπευόμενοι, ἀλλὰ λίθοι καὶ ξύλα· εἷς γάρ ἐστιν ὁ ἐπὶ πάντων θεὸς, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· ὅτι οὐ λήψομαι παρὰ σοῦ ἀπὸ σπαρτίου ἕως σφαιρωτῆρος, ἵνα μὴ νομίσῃς, ὅτι τούτων ἕνεκεν τὴν ἐκδίκησιν ἐποιησάμην, ἵνα μὴ λέγειν ἔχῃς, ὅτι αὐτός D μοι τῆς περιουσίας αἴτιος γέγονας. ὁ γὰρ τὴν νίκην παρασχὼν καὶ τὸ τρόπαιον μετ' ἐμοῦ στήσας, αὐτός ἐστιν ὁ καὶ πλούτου τὴν χορηγίαν μοι παρεχόμενος. ὅρα πῶς, εἴγε ἐβούλετο, κερδαίνειν ἐδύνατο ὁ βασιλεὺς ἐκ τῶν τοῦ πατριάρχου λεγομένων. ἐδιδάσκετο γὰρ μὴ τῇ οἰκείᾳ δυνάμει λοιπὸν θαῤῥεῖν, ἀλλ' εἰδέναι τὸν πάντων αἴτιον, καὶ καταγελᾷν τῶν χειροποιήτων θεῶν, καὶ λατρεύειν τῷ ἐπὶ πάντων θεῷ, τῷ τῶν ὅλων δημιουργῷ, τῇ πηγῇ τῶν ἀγαθῶν. καὶ γὰρ ἐμάνθανε διὰ πάντων τοῦ πατριάρχου τὴν ἀρετήν. ἵνα γὰρ μὴ νομίσῃ δι' ἀπόνοιαν αὐτὸν καὶ μεγαλοφροσύνην ὑπερεωρακέναι τῶν E παρ' αὐτοῦ διδομένων, διὰ τοῦτό φησι πρὸς αὐτόν· ἐγὼ μὲν οὐδὲν λήψομαι· οὐδὲ γὰρ δέομαι, οὐδὲ χρῄζω παρ' ἑτέρου μοι αὔξεσθαι τὴν περιουσίαν· τοὺς δὲ τῶν κινδύνων μοι κοινωνήσαντας συγχωρήσω λαβεῖν μερίδας, [a] ἵνα μικράν τινα τῶν πόνων παραμυθίαν ἔχειν δοκῶσι. καὶ πρὸς μὲν τὸν τῶν Σοδόμων βασιλέα ταῦτα ὁ δίκαιος ἀποκρίνεται. ἐπειδὴ δὲ καὶ Μελχισεδὲκ ὁ βασιλεὺς Σαλὴμ, ἄρτους καὶ οἶνον αὐτῷ ἐξενέγκας προσέφερεν· ἦν γὰρ ἱερεὺς, φησὶ, τοῦ θεοῦ τοῦ ὑψίστου· παρ' ἐκείνου δέχεται τὰ προσενεχθέντα, καὶ τὴν εὐλογίαν τὴν παρ' αὐτοῦ εἰς αὐτὸν γεγενημένην ἀμειβόμενος, καὶ τὴν εἰς τὸν θεὸν δοξολογίαν· εἶπε γὰρ, φησὶν, εὐλογημένος Ἄβραμ τῷ θεῷ τῷ ὑψίστῳ, καὶ

[a] Ἵνα μικράν τινα τῶν πόνων παραμυθίαν ἔχειν δοκῶσι. *Quo parvam aliquam laborum consolationem habeant.* Sæpe animadvertimus apud Athanasium cæterosque scriptores Græcos vocem δοκεῖν, non minuere affirmationem. Ut etiam apud Latinos medii ævi, vox *videtur*, affirmationem non minuit. Vide Onomasticon nostrum ad opera Athanasii, in voce δοκεῖν.

εὐλογητὸς ὁ θεὸς, ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθροὺς σου ὑποχειρίους σοι· δεκάτην αὐτῷ δίδωσιν ἀπὸ πάντων ὧν ἐπεκομίζετο λαφύρων. εἶδες τοῦ δικαίου τὸ φιλόθεον διὰ πάντων δεικνύμενον, καὶ πῶς παρὰ μὲν τοῦ βασιλέως Σοδόμων ἀπὸ σπαρτίου ἕως σφαιρωτῆρος λαβεῖν οὐκ ἠνέσχετο, τὰ δὲ τοῦ Μελχισεδὲκ προσενεχθέντα ἔλαβεν, ἀντιδιδοὺς καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ, διδάσκων ἡμᾶς πολλὴν τὴν διάκρισιν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ μὴ ἁπλῶς καὶ ἀδεῶς παρὰ πάντων δέχεσθαι; ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνος περὶ μὲν τὴν δόσιν εὐγνώμων γέγονεν, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἄπιστος ἐτύγχανε, καὶ πολλῆς ἐδεῖτο διδασκαλίας. διὰ τοῦτο ἐκείνων μὲν ὑπερεῖδε, πᾶσαν δὲ σπουδὴν ἐποιήσατο, καὶ δι' ὧν λαβεῖν παρῃτήσατο, καὶ δι' ὧν διελέχθη, πρὸς θεοσέβειαν αὐτὸν χειραγωγῆσαι. παρὰ δὲ τοῦ Μελχισεδὲκ εἰκότως λαμβάνει· διὰ γὰρ τοῦτο ἐπεσημήνατο ἡ θεία γραφὴ τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἀρετὴν λέγουσα· ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ θεοῦ τοῦ ὑψίστου· ἄλλως δὲ καὶ τύπος ἦν τὰ γινόμενα τοῦ Χριστοῦ, καὶ αὐτὰ δὲ τὰ προσενεχθέντα μυστήριόν τι προεμήνυε· δι' ὃ καὶ προσήκατο, καὶ λαβὼν κἀκεῖνος διὰ τῆς παρ' ἑαυτοῦ ἀμοιβῆς τῆς οἰκείας ἀρετῆς ἐδίδασκε τὸ μέγεθος. δεκάτην γὰρ αὐτῷ δέδωκε τὸν φιλόθεον αὐτοῦ σκοπὸν κἀντεῦθεν ἐμφαίνων. τάχα εἰς πολὺ μῆκος ἡμῖν ὁ λόγος ἐξετάθη, ἀλλ' οὐ μάτην οὐδὲ εἰκῆ. ἔγνωμεν μὲν γὰρ διὰ βραχέων τὴν ἄνωθεν, καὶ ἐξ ἀρχῆς μέχρι τῶν σήμερον προκειμένων ἡμῖν, τοῦ δικαίου τὴν ἀνδρείαν, τὴν μεγαλοψυχίαν, τὴν πίστιν τὴν ὑπερβάλλουσαν, τὴν φιλόσοφον γνώμην, τῆς ταπεινοφροσύνης τὸ μέγεθος, τῆς τῶν χρημάτων ὑπεροψίας τὴν ὑπερβολὴν, τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ εἰς αὐτὸν εὐνοίας τὴν διηνεκῆ πρόνοιαν· καὶ ὅπως διὰ πάντων περιφανέστερον καὶ λαμπρότερον ἐδείκνυ τὸν δίκαιον ἡ καθ' ἕκαστον καιρὸν εἰς αὐτὸν ἀντίληψις γινομένη. ἀλλ' εἰ βούλεσθε καὶ μὴ ἀπεκάμετε, ἁψώμεθα καὶ τῶν προσφάτως ἀνεγνωσμένων, καὶ ὀλίγα προσθέντες καταπαύσωμεν τὸν λόγον, ἵνα μάθητε πόσης πάλιν ἀξιοῦται ἀμοιβῆς διὰ τὸ ὑπεριδεῖν τῶν παρὰ τοῦ βασιλέως Σοδόμων αὐτῷ δεδομένων. τί γάρ φησι; μετὰ δὲ τὰ ῥήματα ταῦτα ἐγενήθη ῥῆμα κυρίου πρὸς Ἀβραμ. τίνος ἕνεκεν οὕτως ἤρξατο, μετὰ δὲ τὰ ῥήματα ταῦτα; ποῖα ῥήματα, εἰπέ μοι; ἢ δῆλον ὅτι ἅπερ πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Σοδόμων ἐποιήσατο; μετὰ τὴν ὑπεροψίαν, φησὶν, ἐκείνην, μετὰ τὸ ἀποσείσασθαι τὰ παρ' αὐτοῦ διδόμενα, μετὰ τὴν διδασκαλίαν, ἣν διὰ τῆς τῶν δεδομένων αὐτῷ παραιτήσεως ἐποιήσατο, πρὸς θεοσέβειαν αὐτὸν χειραγωγῶν καὶ ἐπίγνωσιν τοῦ τῶν ὅλων δημιουργοῦ, μετὰ δὲ τὰ ῥήματα ταῦτα, μετὰ τὸ τὴν δεκάτην τῷ Μελχισεδὲκ παρασχεῖν, ὅτε, φησὶν, ἅπαντα τὰ παρ' ἑαυτοῦ ἐπλήρωσε, τότε μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα ἐγενήθη ῥῆμα κυρίου πρὸς Ἀβραμ λέγον [a] ἐν ὁράματι τῆς νυκτός· μὴ φοβοῦ Ἀβραμ, ἐγὼ ὑπερασπίζω σου· ὁ μισθός σου πολὺς ἔσται σφόδρα.

Ὅρα φιλανθρωπίαν δεσπότου, πῶς εὐθέως παρακολουθεῖ ταῖς εὐεργεσίαις ἀμειβόμενος, καὶ τὸν ἑαυτοῦ

Deo altissimo, & benedictus Deus qui tradidit inimicos tuos in manus tuas; decimas ei dedit de omnibus spoliis quæ attulerat. Vidisti quantam pietatem & religionem in omnibus præ se ferat justus, & quomodo a rege Sodomorum a funiculo usque ad sphæroterem accipere nihil voluit, accepit autem ea quæ a Melchisedec sunt oblata, retribuens & sua? Quibus nimirum nos docuit, habendum aliquem delectum, & non passim ab omnibus dona accipienda. Nam quamvis Sodomita ille oblato dono grati animi signa daret, erat tamen alioquin incredulus, & institutione multa indigebat. Proinde Patriarcha dona quidem despexit, omnem autem curam adhibuit, & per ea quæ accipere recusavit, & per ea quæ dixit, ut illum ad pietatem induceret. A Melchisedec autem jure ac merito accepit: viri enim virtutem divina Scriptura indicavit, dicens: *erat autem sacerdos Dei altissimi.* Alias etiam quæ fiebant, Christi typus erant, & ipsa oblata mysterium quoddam præsignabant: ideoque non renuit, atque ut accepit, vicissim illum remunerando, docebat virtutis suæ magnitudinem. Decimas enim ei dedit, etiam hac ratione piam suam mentem significans. Fortasse longius excurrit oratio nostra; atqui non sine causa neque frustra. Paucis enim didicimus ab initio usque ad hodiernam lectionem, quæ fuerit justi hujus fortitudo, magnanimitas, excellens fides, mens optimis moribus prædita, insignis modestia, admirabilis divitiarum contemtus, divinæ erga eum benevolentiæ perpetua providentia; & quo pacto divinum ipsi singulis temporibus præbitum patrocinium, quotidie clariorem eum & illustriorem reddidit. Nunc autem si volueritis, & non defatigemini, ad ea quæ recens lecta sunt accedamus, & paucis quibusdam propositis, absolvamus sermonem; ut discatis quanta denuo ei rependatur merces, eo quod contemserit dona sibi a Sodomorum rege oblata. Quid enim inquit? *Post hæc autem verba factum est verbum Domini ad Abram.* Quare sic incipit, *post hæc autem verba?* Quæ verba, quæso? num indicat verba quæ cum Sodomorum rege habuit? Post contemtum illum, inquit, postquam ea quæ ab illo oblata sunt repulit, post doctrinam illam, quam rejectis donis pronunciavit, ut pietati & agnitioni conditoris omnium illum initiaret, *post hæc autem verba*, postquam decimas Melchisedec obtulit, quando, inquit, omnia quæ ex se erant implevit, tunc *post hæc verba factum est verbum Domini ad Abram in visione noctis, dicens: Ne timeas, Abram, ego protego te, merces tua multa valde erit.* Cap. 15. 1.

Melchisedec sacrificium figura Christi.

4. Vide benignitatem Domini, quomodo statim & e vestigio sequens, beneficiis suum athletam remuneratur, &

[a] Ἐν ὁράματι τῆς νυκτός. *In visione noctis.* In Edit. τῶν O. ἐν ὁράματι tantum legitur, τῆς νυκτὸς deest. In Hebraïco pariter atque in Vulgata non habetur. Sic tamen legit Chrysostomus, ut ex sequentibus liquet.

ad ulteriora certamina iterum instruens, vigore novo roborat. *Factum est verbum Domini in visione noctis.* Quare in nocte? ut in silentio & quiete melius quæ dicuntur accipiat. Et dicit ei: *Ne timeas, Abram.* Attende immensam Dei curam. Quare dixit, *ne timeas?* quia tantas opes contemserat, non curatis regiis donis: hoc est, Ne timeas, quod despexeris tanta dona, neque anxius sis quasi minores inde tibi sint facultates. *Ne timeas.* Deinde ut animum magis excitet, adjecit verbo & appellationem, & inquit: *Ne timeas, Abram.* Non enim parum ad expergefaciendum facit, cum quempiam proprio nomine compellamus: deinde ait, *Ego protegam te.* Multam habet & hoc verbum emphasim. Ego qui a Chaldæis te evocavi, ego qui te huc duxi, ego qui te a periculis Ægypti liberavi, ego qui semel atque iterum promisi tibi atque semini tuo daturum me terram hanc, ego te protego: ego qui in dies magis & magis omnibus te clarum ostendo, ego protego te: hoc est, ego scuti vice tibi sum, ego pro te certo, ego propugnator sum, ego curam gero, ego omnia difficilia facilia tibi reddo, ego protego te. *Merces tua multa erit valde.* Noluisti mercedem accipere pro laboribus quos sustinuisti, tantis periculis teipsum objiciendo, sed contemsisti & regem, & munera ejus. Ego tibi mercedem dabo, non tantam quantam accepturus eras, sed multam & valde multam: *merces* enim *tua*, inquit, *multa erit valde.* Vidisti liberalitatem Domini? vidisti verborum pondus? vidisti quomodo excitaverit pietatis athletam? vidisti quomodo animam ejus confirmaverit? Ipse enim qui arcana cordium novit, sciebat justo illi opus esse hujusmodi verborum consolatione: nam vide quid ex his verbis concepta fiducia Patriarcha dicit. 2. *Dixit autem Abram: Domine, quid mihi dabis? ego autem sine liberis dimittor.* Postquam merces ipsi valde copiosa promissa est, exponit animæ suæ dolorem & tristitiam propter prolis inopiam, qua diuturno tempore angebatur, dicitque: Domine, quid tale mihi dabis? Ecce enim ego usque ad extremam senectam perveni, & prole carens dimittor. Vide quomodo priscis illis sæculis justus ille philosophabatur, dimissionem vocans ex hoc mundo discessum. Nam qui vitam honeste & in virtutibus egerunt, quando ex hac vita emigrant, vere liberantur, & quasi solvuntur a certaminibus & a vinculis. Est enim mors iis qui bene vivunt, translatio quædam a pejoribus ad meliora, a temporanea vita ad perpetuam & immortalem finemque non habentem. *Ego autem dimittor*, inquit, *sine liberis.* Et ut misericordem Dominum sibi conciliaret, non iis contentus fuit verbis; sed quid dicit? *Filius autem Masec vernæ mei*, 3.

Qui moritur liberatur a certaminibus & a vinculis.

A ἀθλητὴν ἀλείφων καὶ νεαρὸν ἐργαζόμενος. ἐγενήθη ῥῆμα κυρίου ἐν ὁράματι τῆς νυκτός. διὰ τί ἐν νυκτί; ἵνα μεθ' ἡσυχίας δέξηται τὰ λεγόμενα. καί φησι πρὸς αὐτὸν, μὴ φοβοῦ Ἀβραμ. σκόπει κηδεμονίας ὑπερβολήν. τίνος ἕνεκεν ἔλεγε, μὴ φοβοῦ; ἐπειδὴ τοσούτου πλούτου κατεφρόνησεν ἔλαττον φροντίσας τῶν παρὰ τοῦ βασιλέως διδομένων, φησὶ πρὸς αὐτὸν ὁ θεὸς, μὴ φοβηθῇς, ὅτι ὑπερεῖδες τοσούτων δωρεῶν, μηδὲ ἀγωνιάσῃς ὡς ἐλαττουμένης σοι τῆς περιουσίας. μὴ φοβοῦ. εἶτα ἵνα διεγείρῃ μᾶλλον αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, προστίθησι τῷ ῥήματι καὶ τὴν προσηγορίαν, καί φησι· μὴ
B φοβοῦ Ἀβραμ. οὐ μικρὸν γὰρ καὶ τοῦτο τυγχάνει πρὸς τὸ διαναστῆσαι, τὸ τὴν προσηγορίαν εἰπεῖν τοῦ καλουμένου. εἶτά φησιν, ἐγὼ ὑπερασπιῶ σου. πολλὴν ἔχει καὶ αὕτη ἡ λέξις τὴν ἔμφασιν. ἐγὼ ὁ ἀπὸ τῶν Χαλδαίων σε ἀναστήσας, ἐγὼ ὁ ἐνταῦθά σε ἀγαγὼν, ἐγὼ ὁ τῶν κινδύνων τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐλευθερώσας, ἐγὼ ὁ καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον ὑποσχόμενός σοι καὶ τῷ σπέρματί σου δώσειν τὴν γῆν ταύτην, ἐγώ σου ὑπερασπίζω· ἐγὼ ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν περιφανέστερον πᾶσιν ἀποδεικνύς σε, ἐγὼ ὑπερασπίζω σου, τοῦτ' ἔστιν, ἐγὼ ὑπεραγωνίζομαι, ἐγὼ ὑπέρμαχος γίνομαι, ἐγὼ φροντίζω,
C ἐγὼ πάντα τὰ δυσχερῆ εὔκολά σοι καθίστημι, ἐγὼ ὑπερασπίζω σου. ὁ μισθός σου πολὺς ἔσται σφόδρα. οὐκ ἠβουλήθης μισθὸν λαβεῖν ὑπὲρ τῶν καμάτων, ὧν ὑπέμεινας τοσούτοις κινδύνοις ἑαυτὸν παραβαλὼν, ἀλλ' ὑπερεῖδες καὶ τοῦ βασιλέως, καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ σοι δεδομένων. ἐγώ σοι παρέξω τὸν μισθὸν, οὐ τοσοῦτον ὅσον λαμβάνειν ἔμελλες, ἀλλὰ πολὺν καὶ σφόδρα πολύν· ὁ μισθός σου γάρ, φησι, πολὺς ἔσται σφόδρα. εἶδες φιλοτιμίαν δεσπότου; εἶδες ῥημάτων ὄγκον; εἶδες πῶς διανέστησε τὸν τῆς εὐσεβείας ἀθλητήν; εἶδες πῶς αὐτοῦ τὴν ψυχὴν ἐνεύρωσεν; ὁ γὰρ τὰ ἀπόρρητα τῆς διανοίας ἐπιστάμενος ᾔδει ὅτι ἔχρῃζεν ὁ δίκαιος τῆς
D ἀπὸ τῶν ῥημάτων παρακλήσεως· ὅρα γὰρ τί φησιν, ἐπειδὴ παῤῥησίαν ἔλαβε διὰ τῶν ῥημάτων. εἶπε δὲ Ἀβραμ, [a] δέσποτα, τί μοι δώσεις; ἐγὼ δὲ ἀπολύομαι ἄτεκνος. ἐπειδὴ μισθὸν αὐτῷ ἐπηγγείλατο, καὶ πολὺν μισθὸν καὶ σφόδρα πολὺν, ἐμφαίνων ἑαυτοῦ τῆς ψυχῆς τὴν ὀδύνην, καὶ τὴν ἐν διηνεκεῖ τῷ χρόνῳ ἐγγινομένην αὐτῷ ἀθυμίαν τῆς ἀπαιδίας ἕνεκεν, φησι, δέσποτα, τί τοιοῦτόν μοι δώσεις; ἰδοὺ γὰρ λοιπὸν εἰς
E γῆρας ἔσχατον ἐλαύνων ἄτεκνος ἀπολύομαι. ὅρα πῶς ἐκ προοιμίων ὁ δίκαιος ἐφιλοσόφει, ἀπόλυσιν καλῶν τὴν ἐντεῦθεν ἔξοδον. οἱ γὰρ μετ' ἀκριβείας τὴν ἀρετὴν μετιόντες, ἐπειδὰν τῆς ἐντεῦθεν ζωῆς μεταστῶσιν, ἀληθῶς ὥσπερ ἀπολύονται τῶν ἀγώνων, καὶ τῶν δεσμῶν ἀνίενται. καὶ γὰρ μετάστασίς τις ἐστι τοῖς ἐναρέτως βιοῦσιν ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ βελτίω, ἀπὸ τῆς προσκαίρου ζωῆς ἐπὶ τὴν διηνεκῆ καὶ ἀθάνατον καὶ πέρας οὐκ ἔχουσαν. ἐγὼ δέ, φησιν, ἀπολύομαι ἄτεκνος. καὶ ἵνα τὸν εὔσπλαγχνον δεσπότην ἐπισπάσηται, οὐδὲ μέχρι τούτων ἔστη, ἀλλὰ τί φησιν; ὁ δὲ υἱὸς Μασὲκ

[a] In O. legitur, δέσποτα κύριε. Hebr. אדני יהוה, vulg. *Domine Deus.*

τῆς

τῆς οἰκογενοῦς μου, ἐπειδὴ οὐκ ἔδωκάς μοι σπέρμα, οὗτος κληρονομήσει. πολλὴν ἐπίτασιν ὀδύνης τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ἐμφαίνει ταυτὶ τὰ ῥήματα. μονονουχὶ γάρ φησι πρὸς τὸν θεόν, οὐδὲ τῆς αὐτῆς ἠξιώθην, ὧν ὁ οἰκογενής, ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἄγονος καὶ ἄπαιδος ἀπελεύσομαι, οὗτος δὲ ὁ οἰκογενής μου κληρονομήσει τὰ παρὰ σοῦ μοι δωρηθέντα, καὶ ταῦτα ἅπαξ καὶ δεύτερον ὑπόσχεσίν μου δεξαμένου παρὰ σοῦ, ὅτι τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην. σκόπει μοι καὶ ἐντεῦθεν τοῦ δικαίου τὴν ἀρετήν, ὅτι καὶ τοὺς λογισμοὺς τούτους στρέφων ἐν τῇ διανοίᾳ οὐδέποτε ἐδυσχέρανεν, οὐδέποτε βαρύ τι ἐφθέγξατο· ἀλλὰ καὶ νῦν προτραπεὶς ἐκ τῶν πρὸς αὐτὸν ῥημάτων, παῤῥησιάζεται πρὸς τὸν δεσπότην, καὶ τῶν ἔνδοθεν λογισμῶν τὴν ταραχὴν κατάδηλον ποιεῖ, καὶ δείκνυσι τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὸ ἕλκος· δι' ὃ καὶ ταχεῖαν τὴν ἰατρείαν ἐδέξατο. καὶ εὐθέως, φησὶ, φωνὴ θεοῦ ἐγένετο πρὸς αὐτόν. ὅρα τῆς γραφῆς τὴν παρατήρησιν. εὐθέως, φησίν. οὐ συνεχώρησεν οὐδὲ μικρὸν δυσχερᾶναι τὸν δίκαιον, ἀλλὰ ταχεῖαν εἰσάγει τὴν παραμυθίαν, καὶ τῆς λύπης τὸ μέγεθος διασκεδάζει διὰ τῶν πρὸς αὐτὸν ῥημάτων. καὶ εὐθὺς, φησὶ, φωνὴ θεοῦ ἐγένετο πρὸς αὐτὸν λέγουσα, οὐ κληρονομήσει σε οὗτος, ἀλλ' ὃς ἐξελεύσεται ἐκ σοῦ, οὗτος κληρονομήσει σε. τοῦτό, φησι, δέδοικας; τοῦτό σου τὸν λογισμὸν ταράττει; τοῦτό σου τὴν ἀθυμίαν ἐπιτείνει; μάνθανε τοίνυν ὅτι οὐ κληρονομήσει σε οὗτος· ἀλλ' ὃς ἐξελεύσεται ἐκ σοῦ, οὗτος κληρονομήσει σε. μὴ πρὸς τὴν φύσιν τοίνυν ἴδῃς τὴν ἀνθρωπίνην, μηδὲ τὸ γῆρας ἐννόει τὸ σὸν, μήτε τῆς Σάῤῥας τὴν στείρωσιν· ἀλλὰ τῇ δυνάμει ἐμοῦ τοῦ ἐπαγγειλαμένου πεποιθὼς, τῆς μὲν ἀθυμίας ἐκτὸς γίνου, δέχου δὲ καὶ ἱκανὴν τὴν παράκλησιν, καὶ πεῖσον σαυτὸν, ὡς ἕξεις κληρονόμον τὸν ἐκ σοῦ μέλλοντα τίκτεσθαι. εἶτα ἐπειδὴ ὑπὲρ φύσιν ἦν ἡ ἐπαγγελία, καὶ ἐνίκα λογισμὸν ἀνθρώπινον· πολλὴν γὰρ αὐτῷ ἐνεποίει τὸν σάλον τὰ τῆς φύσεως κωλύματα, τὸ γῆρας τὸ αὐτοῦ, τῆς Σάῤῥας ἡ στείρωσις, τῆς μήτρας ἡ νέκρωσις· ἐπιτείνει τῆς ἐπαγγελίας τὸ μέγεθος, ἵνα πρὸς τὴν τοῦ ἐπαγγειλαμένου φιλοτιμίαν ἀφορῶν θαῤῥεῖν ὁ δίκαιος ἔχῃ. ἐξήγαγε δὲ αὐτὸν ἔξω, φησὶ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἀνάβλεψον εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἀρίθμησον τοὺς ἀστέρας, εἰ δυνήσῃ ἐξαριθμῆσαι αὐτούς. καὶ εἶπεν· οὕτως ἔσται τὸ σπέρμα σου. καὶ ἐπίστευσεν Ἀβραμ τῷ θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. τίνος ἕνεκεν ἐπεσημήνατο, ὅτι ἐξήγαγεν αὐτὸν ἔξω; ἐπειδὴ γὰρ ἀνωτέρω εἶπεν, ὅτι ἐν ὁράματι τῆς νυκτὸς ὀφθεὶς αὐτῷ τὰ πρὸς αὐτὸν ἐποιήσατο ῥήματα, βούλεται δὲ νῦν αὐτῷ δεῖξαι τῶν ἀστέρων τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ἀναρίθμητον, φησιν, ἐξήγαγεν αὐτὸν ἔξω, καὶ εἶπεν· ἀνάβλεψον εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ τοὺς ἀστέρας, εἰ δυνήσῃ ἐξαριθμῆσαι αὐτούς. καὶ εἶπεν· οὕτως ἔσται τὸ σπέρμα σου. μέγα τὸ ἐπάγγελμα, πολὺ τὸ μέγεθος τῆς ὑποσχέσεως· ἀλλ' ἐὰν τὴν δύναμιν τοῦ ὑποσχομένου ἐννοήσωμεν, οὐδὲν ἡμῖν φανεῖται μέγα. ὁ γὰρ ἀπὸ γῆς σῶμα διαπλάσας, καὶ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγὼν, καὶ δημιουργήσας ἅπαντα τὰ ὁρώμενα, οὗτος καὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν χαρίσασθαι δυνήσεται.

A *quoniam non dedisti mihi semen, ille heres meus erit.* Ingentem dolorem animæ ejus declarant hæc verba, quasi diceret Deo: Neque ea sum assequutus quæ servus meus vernaculus, sed ego quidem abibo sine filio: hic autem vernaculus meus hereditatem accipiet, quæ a te mihi data, idque cum semel atque iterum promissionem a te acceperim dicente: *Semini tuo dabo terram hanc.* Considera, obsecro, & hoc loco justi virtutem, quomodo cogitationes has in animo versans, nunquam indignatus, neque aliquid durum loquutus sit: sed & nunc instigatus B verbis quæ loquutus est ei Dominus, magna fiducia Dominum alloquitur, manifestamque facit internam cogitationum perturbationem, ostendens animæ suæ ulcus, unde & acceleratum accepit medicamentum. 4. *Et statim vox Dei facta est ad eum.* Vide Scripturæ accurationem. *Statim*, inquit, non permisit justum vel minimo tempore angi, sed festinatam ei consolationem affert, & gravitatem mœroris emendat verbis quæ tunc ei loquutus est. *Et statim*, inquit, *vox Dei facta est ad eum, dicens: Non erit hic heres* C *tuus, sed qui egredietur ex te, hic heres tuus erit.* Hoccine, inquit, timuisti? hoccine mentem tuam turbavit? hoccine tristitiam tuam auget? Scias igitur hunc non fore heredem tuum, *sed qui egredietur ex te, hic heres tuus erit.* Ne igitur ad humanam spectes naturam: ne tuam senectam, Saræve sterilitatem animo volvas: sed ejus qui tibi promisit potentiæ bene fide, & tristitiam ponens, sufficientem consolationem accipe, persuasumque habeas te heredem habiturum, qui ex te nascatur. Deinde quia supra naturam erat promissio, & vincebat humanam ratio- D nem; magnam enim in eo turbationem excitabant tot naturæ impedimenta, senectus ejus, & quod Sara sterilis ac utero emortuo esset; auget Dominus promissorum magnitudinem, ut justus ad promittentis liberalitatem respiciens, bene speret, confidatque sic eventurum. 6. *Eduxit autem eum foras, & dixit ei: Suspice in cælum, & numera stellas, si poteris numerare eas. Et dixit ei: Sic erit semen tuum.* 7. *Et credidit Abram Deo, & reputatum est illi in justitiam.* Quare indicavit, quod duxerit eum foras? Quia enim superius dixit, eum in visione noctis appa- E ruisse illi, ac verba illa ei loquutum fuisse: nunc autem vult ei ostendere, quam innumerabiles sint in cælo stellæ, inquit: *Eduxit eum foras, & dixit: Suspice in cælum, & numera stellas, si poteris eas dinumerare. Et dixit ei: Sic erit semen tuum.* Magnum promissum, ingens promissionis magnitudo: sed si ipsam promittentis virtutem cogitabimus, nihil nobis apparebit magnum. Qui enim de terra corpus formavit, & quod non erat, id ut esset fecit, & condidit omnia quæ videntur, ille etiam dare poterit quæ supra naturam sunt.

5. Vidisti Domini liberalitatem? Postquam enim dixit, absque prole dimittor, quasi apud portas mortis existens, & nihil amplius operari valens ut procreentur liberi; sic verba illa protulit, dicens: *Filius Masec vernaculæ meæ heres meus erit.* Ideo volens spiritum ejus erigere, & novum vigorem menti addere, ab imminente timore eum liberat, promissioneque ac doni magnitudine mentem ejus erigit, ostendendo stellarum multitudinem, & promittendo nascituros ex eo illis pares futuros, in bonam spem adducit. Videns enim Domini promissionem, rejecta omni humana ratione, & neque ad seipsum, neque ad Saram minus procreationi aptam respiciens: sed prætermissis humanis omnibus, sciens Deum posse etiam ea, quæ supra naturam sunt, largiri, fidem habuit dictis, nullam dubitationem admittens, neque cum dicta hæc fuerunt, hæsitavit. Hoc enim veræ fidei est, quando promissiones non secundum solitum, & hominibus cognitum morem sunt, si nos promittentis virtuti fidamus. *Fides* enim *est*, quemadmodum beatus Paulus ait, *sperandarum substantia rerum, argumentum non apparentium.* Et iterum: *Quod enim videt quis, quid sperat?* Hoc igitur est fides, quando illis credimus quæ non videntur, & mentem ad dignitatem ejus qui promisit intendimus: id quod profecto & justus ille fecit, sinceram & eximiam promissis fidem habens: idcirco & a Scriptura divina laudatur, mox enim addidit: *Credidit Abram Deo, & reputatum est ei in justitiam.* Vidisti quomodo & ante eventum & impletionem promissorum, eo ipso quod credidit, congruentem mercedem accipit? Nam in justitiam ei reputatum est, quod crediderit promissioni divinæ, & non humana ratiocinatione curiosius ea quæ dicta sunt, exploraverit. Discamus igitur & nos, obsecro, à Patriarcha, Dei credere dictis, & ejus promissionibus fidere, neque ea cogitationibus nostris indagare, sed magnam animi æquitatem exhibere. Hoc enim nos & justos declarare poterit, & id efficiet ut promissa citius assequamur. Sed Abræ quidem promisit, ex semine ejus maximam futuram esse multitudinem: erantque præter solitum naturæ modum quæ promissa erant, ideoque fides in Deum justitiam ei attulit. Nobis autem, si sapimus, multo majora promissa sunt, & multis modis humanas cogitationes transscendere possumus, modo promittentis potentiæ credamus, ut & eam quæ ex fide est, justitiam reportemus, & adipiscamur bona promissa. Ea enim quæ nobis maxime promissa, omnem humanam transscendunt rationem, &

Fidei definitio. *Heb.* 11. 1.

Rom. 8. 24.

Rom. 4. 3.

Moralis exhortatio.

A Εἶδες δεσπότου φιλοτιμίαν; ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν, ἀπολύομαι ἄτεκνος, καὶ ὡσανεὶ περὶ αὐτὰς τοῦ θανάτου τὰς θύρας τυγχάνων, καὶ οὐκ ἔτι λοιπὸν ἐνεργῆσαι δυνάμενος πρὸς παιδοποιίαν, οὕτω τὰ ῥήματα ἐκεῖνα προήκατο λέγων, ὅτι [a] ὁ υἱὸς Μασὲκ τῆς οἰκογενοῦς μου κληρονομήσει με· διὰ τοῦτο ἀναστῆσαι αὐτοῦ βουλόμενος τὸ φρόνημα, καὶ ἀκμάζοντα τὸν λογισμὸν ἐργάσασθαι, καὶ τοῦ δέους αὐτὸν ἀπαλλάττει τοῦ ἐπικειμένου, καὶ τῇ ὑποσχέσει ἀνορθοῖ αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ τῷ μεγέθει τῆς δωρεᾶς, καὶ τῷ ὑποδεῖξαι τῶν ἀστέρων τὸ πλῆθος, καὶ ἐξ ἴσης τούτων ἐπαγγείλασθαι γενήσεσθαι τοὺς τικτομένους, B εἰς χρηστὰς ἤγαγεν αὐτὸν ἐλπίδας. ὁρῶν γὰρ τοῦ δεσπότου τὴν ἐπαγγελίαν, καὶ πάντα ἀνθρώπινον λογισμὸν ἀποσεισάμενος, καὶ οὔτε πρὸς ἑαυτὸν ἰδὼν, οὔτε πρὸς τὴν Σάραν πλείονα κωλύματα ἔχουσαν, ἀλλὰ τὰ ἀνθρώπινα πάντα ὑπερβὰς, καὶ εἰδὼς ὅτι δυνατὸς ὁ θεὸς καὶ τὰ ὑπὲρ φύσιν δωρήσασθαι, ἐθάῤῥησε τοῖς εἰρημένοις, καὶ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν ἐδέξατο, οὐδὲ ἐδίστασε πρὸς τὰ ῥηθέντα. τοῦτο γὰρ ἀληθῶς πίστεως, ὅταν μὴ κατὰ ἀνθρωπίνην ἀκολουθίαν γινομένης τῆς ἐπαγγελίας, ἡμεῖς θαῤῥῶμεν τῇ τοῦ ὑποσχομένου δυνάμει. C πίστις γάρ ἐστι, καθὼς καὶ ὁ μακάριος Παῦλός φησιν, ἐλπιζομένων ὑπόστασις πραγμάτων, ἔλεγχος οὐ βλεπομένων. καὶ πάλιν· ὃ γὰρ βλέπει τις, τί καὶ ἐλπίζει; ἐκεῖνο τοίνυν ἐστὶ πίστις, ὅταν ἐκείνοις πιστεύωμεν τοῖς μὴ βλεπομένοις, πρὸς τὴν ἀξιοπιστίαν τοῦ ἐπαγγειλαμένου τὴν διάνοιαν τείναντες. ὃ δὴ καὶ ὁ δίκαιος οὗτος πεποίηκε, πολλὴν καὶ γνησίαν πίστιν ἐπιδειξάμενος περὶ τὰ ἐπαγγελθέντα· δι' ὃ καὶ ἀνακηρύττεται ὑπὸ τῆς θείας γραφῆς. ἐπήγαγε γὰρ εὐθέως, καὶ ἐπίστευσεν Ἀβραὰμ τῷ θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. D εἶδες πῶς καὶ πρὸ τῆς ἐκβάσεως τῶν ἐπαγγελθέντων, ἐπ' αὐτῷ τῷ πιστεῦσαι ἀρκοῦσαν τὴν ἀμοιβὴν ἐδέξατο. εἰς γὰρ δικαιοσύνην αὐτῷ ἐλογίσθη τὸ πιστεῦσαι τῇ παρὰ τοῦ θεοῦ ἐπαγγελίᾳ, καὶ μὴ λογισμοῖς ἀνθρωπίνοις περιεργάσασθαι τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ αὐτῷ εἰρημένα. παιδευώμεθα τοίνυν, παρακαλῶ, καὶ ἡμεῖς παρὰ τοῦ πατριάρχου πιστεύειν τοῖς παρὰ τοῦ θεοῦ εἰρημένοις, καὶ ταῖς ὑποσχέσεσιν αὐτοῦ θαῤῥεῖν, καὶ μὴ τοῖς οἰκείοις λογισμοῖς κατακολουθεῖν, καὶ πολλὴν τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείκνυσθαι. τοῦτο γὰρ ἡμᾶς καὶ δικαίους ἀποφῆναι δυνήσεται, E καὶ ταχέως παρασκευάσει τῶν παρ' αὐτοῦ ἐπηγγελμένων ἐπιτυχεῖν. ἀλλὰ τῷ μὲν Ἀβραὰμ ἐπηγγείλατο ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ ὁλόκληρον πλῆθος γενήσεσθαι, καὶ ὑπὲρ φύσιν καὶ ἀκολουθίαν ἀνθρωπίνην τὰ τῆς ἐπαγγελίας ἦν, δι' ὃ καὶ ἡ πίστις ἡ περὶ αὐτὸν τὴν δικαιοσύνην αὐτῷ ἐκόμισεν. ἡμῖν δὲ, ἐὰν νήφωμεν, πολλῷ μείζονα ὑπέσχετο, καὶ πολλῷ τῷ μέτρῳ τοὺς ἀνθρωπίνους λογισμοὺς ὑπερακοντίσαι δυνάμεθα· μόνον ἐὰν πιστεύσωμεν τῇ τοῦ ὑποσχομένου δυνάμει, ἵνα καὶ τὴν ἐκ πίστεως δικαιοσύνην κομισώμεθα, καὶ τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν ἐπιτύχωμεν. τὰ γὰρ ἡμῖν μάλιστα ἐπαγγελθέντα, πάντα λογισμὸν ἀνθρώπινον νικᾷ, καὶ

[a] Ὁ υἱὸς Μασὲκ τῆς οἰκογενοῦς μου. *Filius Masec vernaculæ meæ.* Mira hîc interpretationum diversitas: Septuaginta interpretes hic nomen proprium Μασὲκ efferunt: secus alii omnes, quorum quidam *filium procuratoris*, alii *filium pocillatoris*, alii *filium præfecti domus* vertunt. Vide in Hexaplis nostris, & in nota ibidem.

πᾶσαν διάνοιαν ὑπερβαίνει. τοσοῦτο τῶν ὑποσχέσεών ἐστι τὸ μέγεθος. οὐδὲ γὰρ τὰ ἐν τῷ παρόντι μόνον ὑπέσχετο, καὶ τὴν ἐνταῦθα ζωῆς τὴν σύστασιν, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ὁρωμένων, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἔξοδον καὶ τὴν τῶν σωμάτων φθορὰν, ἐπειδὰν εἰς τέφραν καὶ κόνιν διαλυθῇ ἡμῶν τὰ σώματα, τότε ἀναστήσειν αὐτὰ ἐπηγγείλατο, καὶ ἐν μείζονι δόξῃ καταστήσειν. δεῖ γὰρ, φησὶν ὁ μακάριος Παῦλος, τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν. καὶ μετὰ τὴν τῶν σωμάτων ἀνάστασιν τῆς βασιλείας ἡμῖν τὴν ἀπόλαυσιν δωρεῖσθαι ὑπέσχετο, καὶ τὴν μετὰ τῶν ἁγίων διαγωγὴν, καὶ τὴν ἐν διηνεκεῖ αἰῶνι ἀπόλαυσιν, καὶ τὰ ἀπόρρητα ἐκεῖνα ἀγαθὰ, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη. εἶδες πόση τῶν ὑποσχέσεων ἡ ὑπερβολή; εἶδες δωρεῶν μέγεθος;

Ταῦτα ἐννοοῦντες, καὶ εἰδότες τὸ ἀψευδὲς τοῦ ἐπαγγειλαμένου, μετὰ προθυμίας πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς ἀγῶνας ἀποδυώμεθα, ἵνα καὶ τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν ἀπολαῦσαι δυνηθῶμεν· καὶ μὴ προτιμῶμεν τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, καὶ τῶν τοσούτων ἀγαθῶν τῆς ἀπολαύσεως τὰ πρόσκαιρα, μηδὲ τοὺς πόνους τῆς ἀρετῆς λογιζώμεθα, ἀλλὰ τὰς ἀντιδόσεις ἐννοῶμεν· μηδὲ τῶν χρημάτων τὴν δαπάνην ὁρᾶν βουλώμεθα, ἐπειδὰν δέῃ ταῦτα τοῖς πένησι δοῦναι, ἀλλὰ τὴν ἐντεῦθεν γινομένην πρόσοδον. διὰ γὰρ τοῦτο τῷ σπόρῳ τὴν ἐλεημοσύνην παρείκασεν ἡ θεία γραφὴ, ἵνα μετὰ χαρᾶς καὶ πολλῆς τῆς προθυμίας αὐτὴν ἐργαζώμεθα. εἰ γὰρ οἱ τῇ γῇ τὰ σπέρματα παρακατατιθέμενοι, καὶ τὰ συνηγμένα καὶ ἔνδον ἀποκείμενα σκορπίζοντες μετὰ χαρᾶς τοῦτο διαπράττονται, καὶ ταῖς χρησταῖς ἐλπίσι τρεφόμενοι ἤδη τὰ δράγματα, καὶ τὴν ἅλω πεπληρωμένην τοῖς λογισμοῖς ὑπογράφουσι· πολλῷ δὴ μᾶλλον τοὺς τὸν σπόρον τοῦτον τὸν πνευματικὸν σπείρειν καταξιουμένους, χαίρειν καὶ γεγηθέναι προσήκει· ὅτι ἐπὶ γῆς σπείροντες, ἐν οὐρανῷ θερίζειν μέλλουσι, καὶ ἀργύρια καταβάλλοντες, ἁμαρτημάτων συγχώρησιν δέχονται, καὶ παῤῥησίας ἀφορμὴν εὑρίσκουσι, προξενοῦντες ἑαυτοῖς διὰ τῶν ἐνταῦθα διδομένων τὴν διηνεκῆ ἀνάπαυσιν, καὶ τὴν μετὰ τῶν ἁγίων διαγωγήν. κἂν σωφροσύνῃ ἡδώμεθα, μὴ τοῦτο σκοπῶμεν ὅτι πόνον ἔχει ἡ ἀρετή· μηδὲ ὅτι ἡ παρθενία πολὺν ἔχει τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ τὴν διαδεξομένην ἡμᾶς λῆξιν ἐννοῶμεν, καὶ ταύτην ἀεὶ ἀναλογιζόμενοι τῆς ἐπιθυμίας τῆς πονηρᾶς χαλινώσωμεν τὴν λύσσαν· περιγινώμεθα τῶν τῆς σαρκὸς σκιρτημάτων, καὶ τῇ τῶν ἀμοιβῶν ἀντιδόσει τὴν δυσχέρειαν τῶν πόνων ὑποτεμνώμεθα. ἱκανὴ γὰρ ἡ τῶν χρηστῶν ἐλπὶς καὶ κινδύνων παρασκευάσαι κατατολμᾶν, μή τι γε δὴ τῆς ἀρετῆς τοὺς πόνους γενναίως ἐνεγκεῖν. ὅταν γὰρ ἐννοήσῃς, ὅτι πρὸς βραχὺν ἀγωνισάμενος χρόνον, καὶ τῆς παρθενίας τὴν λαμπάδα φαιδρὰν διατηρήσας, ἐκείνης ἀξιωθήσῃ τῆς μακαρίας διαγωγῆς, καὶ τῷ νυμφίῳ συνεισελθεῖν δυνήσῃ, εἰ τὰς λαμπάδας ἔχοις ἀνημμένας, καὶ ἀρκοῦν ἐχούσας ἔλαιον, τουτέστι τὴν ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν πράξεων ἐργασίαν, πῶς οὐχὶ

A omnem cogitationem excedunt: tanta promiſſionum eſt magnitudo. Neque enim in præſenti vita ſolum nobis promiſit hujus vitæ ſtatum & viſibilium fruitionem: ſed & poſtquam hinc emigraverimus, & poſt corporis corruptionem, quando in cinerem & pulverem noſtra diſſoluta fuerint corpora, tunc reſurrectura ea promiſit, & in majori gloria futura. *Oportet enim*, inquit beatus Paulus, *corruptibile hoc induere incorruptionem, & mortale hoc induere immortalitatem.* (1.Cor.15.53) Et poſt corporum reſurrectionem regni poſſeſſionem daturum
B ſe nobis pollicitus eſt, & converſationem cum ſanctis, & in perpetuo ſæculo quietem, & ineffabilia illa bona quæ oculus non vidit, & auris non audivit, & in cor hominis non aſcenderunt. (1.Cor.2.9) Vidiſti quanta promiſſionum excellentia? vidiſti donorum magnitudinem?

6. Hæc cogitantes & ſcientes mentiri non poſſe eum qui illa promiſit, magna alacritate præparemus nos ad virtutis agones, ut & promiſſis bonis frui poſſimus, & ne ſaluti noſtræ & tantis bonis temporanea præferamus, neque cogitemus labores virtutis, ſed præmia in mente po-
C namus: neque pecuniarum ſumtus tantum ſpectemus, ſi quando opus eſt eas pauperibus erogare, ſed potius quantus inde nobis proventus naſcatur. Ea enim de cauſa ſemini eleemoſynam comparavit divina Scriptura, ut cum gaudio & multa alacritate eam operemur. Nam ſi ii qui ſemina terræ concredunt, & collecta, & intus repoſita ſpargentes, id cum gaudio præſtant, & bona ſpe foventur, & jam manipulos imaginantur ac plenas areas;
D multo magis illis quibus datum eſt ſemen hoc ſpirituale ſeminare, gaudere & exſultare convenit, quod in terra ſerentes meſſuri ſint in cælo: & nummos expendentes, peccatorum remiſſionem accipiant, & fiduciæ materiam inveniant, conciliantes ſibi per ea quæ hîc largiuntur, perpetuam quietem, & cum ſanctis converſationem. Et ſi continentiam eligere placeat, non ſpectemus, virtuti laborem ineſſe, ac virginitatem magnum habere certamen: ſed eam ſortem, quæ nos excipiet, cogitemus: hanc ſemper
E nobiſcum reputantes, malæ concupiſcentiæ refrenemus rabiem, vincamus carnis motus indecentes, & ſpe mercedis laborum moleſtiam ſublevemus. Sufficit enim bonorum ſpes, ut etiam pericula audacter aggrediamur: quanto magis ut virtutis labores fortiter feramus? Quando enim animo verſas, ſi ad breve tempus certaveris, & fulgidam ſervaveris virginitatis lampadem, te beatam vitam conſequuturum eſſe, & cum ſponſo intrare poſſe, modo accenſas habeas lampades, & ſufficiens oleum; bonorum operum actionem, inquam; quomodo non cum

Virtutis ſtudioſi non labores, ſed præmia ſibi proponunt.

omni facilitate difficilia omnia transcurrere poteris, cogitans illud quod a beato Paulo dictum est: *Pacem sectemini cum omnibus, & sanctificationem, sine qua nullus videbit Dominum?* (Heb.12.14.) Vidisti quomodo sanctificationi pacem conjunxit? Nam ut sciamus eum non solum corporis puritatem requirere, sed & pacem; hæc opportune commemorat, utrinque volens munire, ut & cogitationes sedemus; ita ut nulla sit in nobis turbatio, nullusque tumultus: sed in tranquillitate & quiete versemur, & cum omnibus pacifice agamus & mansueti simus, & mites, & humani, atque adeo ut omnes virtutis colores in facie nostra reluceant. Ita enim deinceps & gloriam præsentis vitæ poterimus despicere veram gloriam præferentes, & humilitatis majorem habere curam, ridereque omnem præsentis vitæ prosperitatem, ut vera & solida felicitate fruamur, & Christum videre mereamur. (Matt.5.8.) *Beati* enim, inquit, *puri corde, quoniam ipsi Deum videbunt.* Purificemus itaque nostram conscientiam, & magna cura vitam nostram gubernemus: ut cum præsentem vitam in omni virtutum genere transierimus, horum laborum præmia mereamur accipere in futuro sæculo, gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre & sancto Spiritu sit gloria, imperium, honor, nunc, & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA XXXVII.

Dixit autem ei: Ego sum Deus, qui eduxi te de terra Chaldæorum, ut darem tibi terram hanc, ut in hereditatem possideas eam. Dixit autem: Domine Domine, secundum quid cognoscam quod in hereditatem accipiam eam?

1. MAGNA divinæ Scripturæ virtus est, & multæ in verbis latent sententiarum divitiæ. Ideo par est ut diligenter intendamus, & sollicite scrutemur, quo ampliorem utilitatem inde percipiamus. Nam propter hoc & Christus præcepit, dicens: (Joan 5.39.) *Scrutamini Scripturas:* ut non tantum nudæ lectioni vacemus, sed profundius scrutantes, verum veritatis sensum percipere valeamus. Talis enim Scripturæ mos est, ut & in parvis verbis plurima sæpe multitudo sensuum inveniatur. (Divina dogmata quantum humanis antecellant.) Divina enim sunt dogmata, non humana, & propter hoc omnem illam videre licet secus se habere quam humanam sapientiam. Et quomodo hoc? ego dicam. Illic enim, in humana sapientia dico, omne studium concinnandis verbis adhibitum est: hic vero prorsus aliter. Nullam Scripturæ habent rationem pulcritudinis vel compositionis verborum: habent enim in se divinam gratiam effulgentem, & pulcritudinem in ipsa verborum ratione sitam. Et illic

A μετὰ πάσης εὐκολίας ἅπαντα τὰ δυσχερῆ διαδραμεῖν δυνήσῃ, ἐννοῶν ἐκεῖνο τὸ παρὰ τοῦ μακαρίου Παύλου εἰρημένον· εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων καὶ τὸν ἁγιασμὸν, οὗ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν κύριον; εἶδες πῶς τῇ ἁγιωσύνῃ τὴν εἰρήνην συνέζευξεν; ἵνα γὰρ μάθωμεν ὅτι οὐ μόνον ἁγνείαν σώματος ἐπιζητεῖ, ἀλλὰ καὶ εἰρήνην, εὐκαίρως ἐμνημόνευσεν ἑκατέρωθεν ἀσφαλίζεσθαι βουλόμενος ἕκαστον, καὶ ἐν καταστάσει εἶναι τῶν λογισμῶν, ὥστε μηδεμίαν εἶναι ταραχὴν ἢ θόρυβον ἐν ἡμῖν, ἀλλ' ἐν γαλήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ διάγειν, καὶ μετὰ πάντων εἰρηνικῶς διακεῖσθαι, καὶ ἡμέρους εἶναι καὶ B πράους καὶ ἐπιεικεῖς, ὥστε πάντα τῆς ἀρετῆς τὰ χρώματα ἐπανθεῖν ἡμῶν τῷ προσώπῳ. οὕτω γὰρ λοιπὸν καὶ τῆς δόξης τοῦ παρόντος βίου ὑπερορᾶν δυνησόμεθα τὴν ἀληθῆ δόξαν προτιμῶντες, καὶ τῆς ταπεινοφροσύνης πολλὴν ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ πάσης τῆς τοῦ παρόντος βίου εὐημερίας καταγελᾶν, ἵνα τῆς ἀληθοῦς καὶ βεβαίας εὐημερίας ἀπολαύσωμεν, καὶ τὸν Χριστὸν ἰδεῖν καταξιωθῶμεν. μακάριοι γάρ, φησιν, οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν θεὸν ὄψονται. καθαρίσωμεν τοίνυν ἡμῶν τὸ συνειδὸς, καὶ μετὰ ἀκριβείας τὸν ἑαυτῶν βίον οἰκονομῶμεν, ἵνα τὴν παροῦσαν ζωὴν μετὰ C πάσης ἀρετῆς ὁδεύσαντες, τῶν ἐνταῦθα πόνων τὰς ἀμοιβὰς λαβεῖν καταξιωθῶμεν ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ λζʹ.

Εἶπε δὲ κύριος πρὸς Ἀβραμ· ἐγώ εἰμι ὁ θεὸς ὁ ἐξαγαγών σε ἐκ χώρας Χαλδαίων, ὥστε δοῦναί σοι τὴν γῆν ταύτην κληρονομῆσαι αὐτήν, εἶπε δέ, D δέσποτα κύριε, κατὰ τί γνώσομαι, ὅτι κληρονομήσω αὐτήν.

ΜΕΓΑΛΗ τῆς θείας γραφῆς ἡ δύναμις, καὶ πολὺς ὁ τοῖς ῥήμασιν ἐγκεκρυμμένος πλοῦτος τῶν νοημάτων. δι' ὃ προσήκει μετὰ ἀκριβείας ἡμᾶς προσέχοντας πολλὴν ποιεῖσθαι τὴν ἔρευναν, ἵνα διπλῆ τὴν ὠφέλειαν ἐντεῦθεν καρπωσώμεθα. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς παρήγγειλε λέγων, ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς· ἵνα μὴ ἁπλῶς ψιλῇ προσέχωμεν τῇ ἀναγνώσει, ἀλλὰ τὸ βάθος ἀνιχνεύοντες τὸν ἀληθῆ τῆς E γραφῆς νοῦν καταλαβεῖν δυνηθῶμεν. τοιοῦτον γὰρ τῆς γραφῆς τὸ ἔθος· ἐν βραχέσι ῥήμασίν ἐστι πολλάκις εὑρεῖν πολὺ πλῆθος νοημάτων. θεῖα γάρ ἐστι τὰ διδάγματα, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα, καὶ διὰ τοῦτο ἀπεναντίας τῇ σοφίᾳ τῇ ἀνθρωπίνῃ πᾶσαν αὐτὴν ἔστιν ἰδεῖν συγκειμένην. καὶ πῶς, ἐγὼ λέγω. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας λέγω, πᾶσα αὐτοῖς ἡ σπουδὴ περὶ τὴν τῶν λέξεων συνθήκην ἐπινενόηται· ἐνταῦθα δὲ τοὐναντίον ἅπαν· οὐδεὶς τῇ γραφῇ λόγος περὶ κάλλους ῥημάτων ἢ συνθήκης. ἔχει γὰρ οἴκοθεν τὴν θείαν χάριν ἐπανθοῦσαν, καὶ τὸ κάλλος τὰ λεγόμενα. κἀκεῖ μὲν

μετὰ πολλὴν καὶ ἄφατον φλυαρίαν τότε τῶν νοημάτων ἐστὶ περιδράξασθαι. ἐνταῦθα δὲ, ὡς ἴστε, καὶ βραχεῖα λέξις πολλάκις ἤρκεσεν ἡμῖν πᾶσαν ὑφᾶναι τὴν διδασκαλίαν. διά τοι τοῦτο καὶ χθὲς προτεθέντες ὑμῖν τὰ ἀναγνωσμένα, καὶ τῶν προοιμίων ἁψάμενοι, ἐπειδὴ πολὺν εὕρομεν τῶν νοημάτων τὸν πλοῦτον, οὐκ ἰσχύσαμεν περαιτέρω προελθεῖν, ὥστε μὴ τῷ πλήθει καταχῶσαι τὴν μνήμην ὑμῶν, καὶ λυμήνασθαι τοῖς ἤδη ῥηθεῖσι. διὸ τῆς αὐτῆς ἀκολουθίας ἅψασθαι βούλομαι, καὶ συνάψαι τοῖς χθὲς εἰρημένοις καὶ τὰ μέλλοντα ῥηθήσεσθαι, ἵν' οὕτω πᾶσαν τοῦ ἀναγνώσματος ποιησάμενοι τὴν ἐξήγησιν, οὕτως ὑμᾶς ἐντεῦθεν ἀποπέμψωμεν. ἀλλὰ προσέχετε, παρακαλῶ, ἀκριβῶς τοῖς λεγομένοις. εἰ γὰρ καὶ ὁ πόνος ἡμέτερος, ἀλλὰ τὸ κέρδος ὑμέτερον, μᾶλλον δὲ κοινόν. τί δὲ λέγω ὁ πόνος ἡμέτερος; οὐχί· ἀλλὰ τῆς τοῦ θεοῦ χάριτός ἐστιν ἡ δωρεά. μετὰ προσοχῆς τοίνυν ὑποδεχώμεθα καὶ ἡμεῖς τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ δωρούμενα, ἵνα κερδάναντές τι εἰς τὴν κατὰ ψυχὴν σωτηρίαν, οὕτως ἐντεῦθεν ἀπίωμεν. διὰ γὰρ τοῦτο καθ' ἑκάστην τὴν πνευματικὴν ταύτην παρατίθεμεν ὑμῖν τράπεζαν, ἵνα τῇ συνεχείᾳ τῆς παραινέσεως, καὶ τῇ πολλῇ τῶν θείων γραφῶν μελέτῃ πᾶσαν ἀποτειχίσωμεν τῷ πονηρῷ δαίμονι τὴν ἐπιβουλήν. ὅταν γὰρ ἴδῃ πολλὴν ἡμᾶς περὶ τὰ πνευματικὰ τὴν σπουδὴν τιθεμένους, οὐ μόνον οὐκ ἐπιθήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ἀντιβλέψαι τολμήσει, εἰδὼς ὅτι ἀνόνητα ἐπιχειρήσει, καὶ κατὰ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς τὴν τόλμαν ἐπιδείξεται. φέρε οὖν τὴν χθὲς εἰρημένων τὴν ἀκολουθίαν ἀναλαβόντες, τῶν λειπομένων τὴν ἐξήγησιν ποιησώμεθα. τί δὲ ἦν ἡμῖν χθὲς τὸ λεγόμενον; τὴν ἐπαγγελίαν τὴν πρὸς τὸν Ἀβραὰμ διεγράφομεν, ἔνθα προσέταξεν αὐτῷ ἀναβλέψαι εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀστέρων ἰδεῖν. ἀρίθμησον γάρ, φησι, τοὺς ἀστέρας, εἰ δυνήσῃ ἐξαριθμῆσαι αὐτούς. καὶ εἶπεν, οὕτως ἔσται τὸ σπέρμα σου. εἶτα δεικνύουσα ἡμῖν ἡ θεία γραφὴ τῆς γνώμης τοῦ πατριάρχου τὸ φιλόθεον, καὶ ὅτι πρὸς τὸν ἐπαγγειλάμενον ὁρῶν, καὶ τὴν δύναμιν τοῦ ὑποσχομένου ἐννοῶν ἐπίστευε τοῖς εἰρημένοις, φησὶ, καὶ ἐπίστευσεν Ἀβραὰμ τῷ θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. μέχρι τούτου χθὲς εἰπόντες, οὐκ ἰσχύσαμεν περαιτέρω προελθεῖν, δι' ὃ ἀναγκαῖον τὰ ἑξῆς ἐπαγαγεῖν. τί γάρ φησιν; εἶπε δὲ κύριος πρὸς Ἀβραάμ· ἐγώ εἰμι ὁ θεὸς ὁ ἐξαγαγών σε ἐκ τῆς χώρας Χαλδαίων, ὥστε δοῦναί σοι τὴν γῆν ταύτην κληρονομῆσαι αὐτήν. ὅρα θεοῦ συγκατάβασιν, πῶς αὐτοῦ βούλεται τὴν πίστιν βεβαιῶσαι, καὶ πεῖσαι, πολλὴν ἔχειν τὴν πληροφορίαν περὶ τῶν ἐπηγγελμένων, μονονουχὶ λέγων· μνήσθητι ὅτι ἐγώ σε οἴκοθεν ἀνέστησα. ἰδοὺ τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ ῥηθέντα κατὰ τὴν πατριαρχίαν σύμφωνα δείκνυται τοῖς παρὰ τοῦ μακαρίου Στεφάνου εἰρημένοις, ὅτι καὶ οἴκοθεν, καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς Χαλδαίας τοῦ δεσπότου τὸ πρόσταγμα αὐτὸν ἀναστῆναι παρεσκεύασε· καὶ τῇ τούτου γνώμῃ ἑπόμενος ὁ πατὴρ, καθάπερ καὶ φθάσαντες εἴπομεν, εἰ καὶ ἄπιστος ἦν, ἀλλ' οὖν μεγάλην ὑπόθεσιν δεσμοῦ τὸ φίλτρον ἔχων τὸ περὶ αὐτὸν, ἠκολούθει καὶ ἐξῄει. ὑπομιμνήσκει τοίνυν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅσην ἐκ προ-

A quidem post longam & ingentem nugacitatem, aliquid sensus percipere est: hic autem, ut scitis, etiam parva dictio sæpe totum nobis doctrinæ sermonem contexuit. Propterea & heri, proposita vobis Scripturæ lectione, sub ipso exordio, quia multum invenimus sensuum thesaurum, non potuimus ultra progredi, ut ne dictorum multitudine memoriam vestram obrueremus, & jam dicta oblitteraremus. Ideo eamdem seriem attingere, hesternisque dictis ea quæ hodie dicenda sunt volo copulare, ut ita enarrata le-
B ctione tota vos hinc dimittam. Sed oro, iis quæ dicuntur auscultate diligenter. Nam etsi labor noster, utilitas tamen vestra est, imo communis. Et quid dico labor noster? Minime certe; sed donum est gratiæ Dei. Cum attentione igitur suscipiamus ea quæ a Deo donantur, ut hinc lucri facientes aliquid in animarum salutem, inde abeamus. Ideo enim quotidie spiritualem hanc vobis apponimus mensam, ut admonitione continua, & multa divinarum Scripturarum meditatione, omnes maligni dæmonis exclu-
C damus insidias. Cum enim nos viderit multum in spiritualibus occupari, non solum non invadet, sed neque obtueri audebit: sciens se in vanum moliri, & adversus caput suum ausus suos convertere. Age igitur hesterni sermonis repetita serie, quod reliquum fuit enarremus. Quid autem heri dictum fuit? Promissionem quam Deus fecit Abræ descripsimus, ubi imperavit ei ut suspiceret in cælum, & spectaret stellarum multitudinem. *Numera enim, inquit, stellas, si poteris eas numerare. Et dixit ei: Sic erit semen tuum.* Deinde cum demonstraret nobis divina Scriptura religiosam Patriarchæ mentem,
D & quomodo ad promittentem respiciens, & potentiam promittentis cogitans, crediderit dictis, dicit: *Et credidit Abram Deo, & reputatum est ei in justitiam.* Hucusque heri sermonem produximus, neque ulterius progredi potuimus: ideo operæ-precium est ut addamus sequentia. Quid ergo dicit? 7. *Dixit autem Dominus ad Abram: Ego sum Deus, qui eduxi te de terra Chaldæorum, ut darem tibi terram hanc, ut in hereditatem possideres eam.* Vide quomodo Deus se humanæ infirmitati attemperet, quomodo fidem illius
E corroborare velit, eique persuadere ut de iis quæ promissa fuerant minime dubitet: quasi diceret: memor esto, me a domo tua te evocavisse. Certe quæ a Domino Deo dicuntur, consona sunt beati Stephani dictis, qui & de domo, & de Chaldæa Domini præcepto evocatum eum dicit. Et ejus sententiæ obsequutus pater, & ut antea diximus, quamvis infidelis esset, magnam tamen societatis caussam habens, nempe filii amorem, viæ comes fuit, & exiit. Itaque in mentem ei revocat hoc loco quantam ab initio

ejus curam gesserit, declarans ei se ut eum ad magna proveheret, & tot illi bona polliceretur & impleret, tantum itineris conficere jussisse. *Ego sum Deus, qui eduxi te de regione Chaldæorum, ut darem tibi terram hanc, ut in hereditatem possideres eam.* Num te absque causa illinc evocavi? num frustra & in vanum te illinc eduxi? Propterea ego præcepi ut te in Palæstinam conferres, & relicta paterna domo venires in terram hanc, ut in hereditatem eam possideres. Cogitans igitur quanta fruaris mea providentia, ex eo tempore quo Chaldæam reliquisti usque in præsens tempus, & quomodo clarus sis, ac per meum subsidium & curam quotidie clarior evadas, dictis meis confide. Vidisti ingentem benignitatem? vidisti quantum se attemperet Deus? quantum ejus animam corroborare, & fidem confirmare velit, ut ne posthac ad naturæ obstacula spectare possit: sed ejus cogitare potentiam qui promisit, & ita credere & confidere, quasi jam impleta essent promissa?

2. Verum iterum attende & Patriarcham, quomodo post fiduciam ex dictis acceptam certiora inquirat argumenta. 8. *Dixit enim: Domine Domine, secundum quid cognoscam quod in hereditatem accepturus sim eam?* Tametsi Scriptura prius testata fuerit, eum credidisse dictis Dei, & ideo reputatum esse ei in justitiam, verumtamen quia audivit: *Propter hoc te eduxi de terra Chaldææ, ut darem tibi terram hanc, ut in hereditatem possideres eam:* dicit, His quidem quæ a te dicuntur, impossibile est ut fidem non habeam: attamen vellem & modum discere quo eam in hereditatem sum possessurus. Video enim me nunc propemodum ad extremam senectutem pervenisse, & usque in hunc diem obambulare quasi erronem, & non possum humana ratione deprehendere quomodo hoc sit futurum: licet prius crediderim dictis tuis, tamquam videlicet a te prolatis, qui potes id quod non est, ut sit, efficere, & omnia facere & transformare. Non igitur ut incredulus hoc interrogo, sed quia iterum mihi hereditatem nominas, volebam & crassius atque clarius signum accipere, quod possit infirmas meas cogitationes solidare. Quid igitur bonus Dominus? morem gerens famulo suo, & volens ejus corroborare animam, quoniam vidit confitentem suam imbecillitatem, & credentem quidem promissioni, cupientem autem certiora quædam argumenta accipere, dicit ei. 9. *Sume mihi vaccam triennem, & capram trimam, & arietem, & turturem, & columbam.* Vide quomodo more humano init cum eo fœdera. Quemadmodum enim nos homines, quando ali-

A οιμίων ἐποιήσατο περὶ αὐτὸν τὴν πρόνοιαν, δηλῶν αὐτῷ, ὅτι μεγάλα τινὰ περὶ αὐτοῦ βουλευόμενος, καὶ ταύτας θέλων τὰς ὑποσχέσεις πρὸς αὐτὸν ποιήσασθαι καὶ εἰς ἔργον ἀγαγεῖν, τοσαύτην ὁδὸν διανύσαι ἐποίησεν. ἐγώ εἰμι, ὁ ἐξαγαγών σε ἐκ τῆς χώρας τῶν Χαλδαίων, δοῦναί σοι τὴν γῆν ταύτην κληρονομῆσαι αὐτήν. μὴ γὰρ ἁπλῶς σε ἐκεῖθεν ἀνέστησα; μὴ γὰρ εἰκῆ καὶ μάτην ἐντεῦθέν σε ἤγαγον; διὰ τοῦτό σε καταλαβεῖν τὴν Παλαιστίνην ἐβουλόμην, καὶ ἀφεῖναι τὴν πατρῴαν οἰκίαν, καὶ ἐλθεῖν εἰς τὴν γῆν ταύτην, ἵνα κληρονομήσῃς αὐτήν. λογιζόμενος τοίνυν ὅσης ἀπήλαυσας παρ' ἐμοῦ B προνοίας, ἐξ οὗ τὴν Χαλδαίαν κατέλιπες μέχρι τοῦ παρόντος, καὶ ὅπως περιφανὴς γέγονας καθ' ἑκάστην λαμπρότερος δεικνύμενος ἐκ τῆς ἐμῆς συμμαχίας, καὶ τῆς περὶ σὲ κηδεμονίας, θάρσησον καὶ τοῖς παρ' ἐμοῦ λεγομένοις. εἶδες φιλανθρωπίας ὑπερβολήν; εἶδες συγκαταβάσεως μέγεθος; πῶς αὐτοῦ στηρίξαι βούλεται τὴν ψυχήν, καὶ βεβαιοτέραν αὐτοῦ τὴν πίστιν ἐργάσασθαι, ἵνα μὴ ἔχῃ λοιπὸν ὁρᾷν πρὸς τὰ τῆς φύσεως κωλύματα, ἀλλὰ τὴν δύναμιν ἐννοῶν τοῦ ἐπαγγειλαμένου, ὡς ἤδη τῶν ὑποσχέσεων εἰς ἔργον ἐκβεβηκυιῶν, οὕτω θαῤῥεῖν ἔχῃ;

C Ἀλλ' ὅρα πάλιν τὸν πατριάρχην, ἐπειδὴ παῤῥησίαν ἔλαβεν ἐκ τῶν εἰρημένων, πῶς πλείονα πληροφορίαν ἐπιζητεῖ. φησὶ γάρ, δέσποτα κύριε, κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο, ὅτι κληρονομήσω αὐτήν; εἰ καὶ προλαβοῦσα ἡ θεία γραφὴ ἐμαρτύρησεν αὐτῷ, ὅτι ἐπίστευσε τοῖς παρὰ τοῦ θεοῦ ῥηθεῖσι, δι' ὃ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην· ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ ἤκουσεν, ὅτι διὰ τοῦτο ἐξήγαγόν σε ἐκ γῆς Χαλδαίας, ὥστε δοῦναί σοι τὴν γῆν ταύτην κληρονομῆσαι αὐτήν, φησι, τοῖς μὲν παρὰ σοῦ λεγομένοις οὐχ οἷόν τε με ἀπιστῆσαι· ἀλλ' ὅμως ἐβουλόμην καὶ τὸν τρόπον μαθεῖν, D πῶς αὐτὴν μέλλω κληρονομεῖν. ὁρῶ γὰρ καὶ ἐμαυτὸν λοιπὸν πρὸς γῆρας ἐληλακότα, καὶ μέχρι τοῦ παρόντος ὡς ἀλήτην ἐνταῦθα [a] περιιόντα· καὶ οὐ δύναμαι ἀνθρωπίνῳ λογισμῷ καταλαβεῖν τὸ ἐσόμενον· εἰ καὶ ὅτι προλαβών, φησιν, ἐπίστευσα τοῖς εἰρημένοις, ἅτε δὴ ὡς παρὰ σοῦ λεχθεῖσι τοῦ δυναμένου καὶ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγεῖν, καὶ πάντα ποιοῦντος καὶ μετασκευάζοντος. οὐ τοίνυν ἀπιστῶν τοῦτο ἐρωτῶ· ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν τῆς κληρονομίας ὑπέμνησας, ἤθελον καὶ παχύτερόν τι σημεῖον, καὶ ἐναργὲς δέξασθαι, τὸ δυνάμενόν μου τῶν λογισμῶν τὴν ἀσθένειαν E ἐπιῤῥῶσαι. τί οὖν ὁ ἀγαθὸς δεσπότης; συγκαταβαίνων τῷ οἰκείῳ θεράποντι, καὶ βουλόμενος αὐτοῦ νευρῶσαι τὴν ψυχήν, ἐπειδὴ εἶδεν ὁμολογοῦντα τὴν οἰκείαν ἀσθένειαν, καὶ πιστεύοντα μὲν τῇ ὑποσχέσει, βουλόμενον δὲ πληροφορίαν τινὰ δέξασθαι, φησὶ πρὸς αὐτόν· λάβε μοι δάμαλιν τριετίζουσαν, καὶ αἶγα τριετίζουσαν, καὶ κριὸν, καὶ τρυγόνα, καὶ περιστεράν. ὅρα πῶς ἀνθρωπίνως ποιεῖται πρὸς αὐτὸν τὰς συνθήκας. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ὅταν τινὶ ὑ-

[a] Unus περιόντα.

ποχώμεθα, βουλόμενοι πεῖσαι τὸν τὴν ὑπόσχεσιν δεχόμενον, ὥστε μὴ ἀμφιβάλλειν περὶ τῶν ἐπαγγελθέντων, [a] σημεῖόν τι παρέχομεν καὶ ἐνέχυρον, ἵνα πρὸς ἐκεῖνο ὁρῶν εἰδέναι ἔχῃ, ὡς πάντως εἰς ἔργον ἐκβήσεται τὰ ἐπηγγελμένα· οὕτω καὶ ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης, ἐπειδὴ εἶπε, κατὰ τί γνώσομαι; φησὶν, ἰδοὺ καὶ τοῦτό σοι παρέχω· λάβε μοι δάμαλιν τριετίζουσαν, καὶ αἶγα τριετίζουσαν, καὶ κριὸν, καὶ τρυγόνα, καὶ περιστεράν. θέα μοι εἰς πόσην παχύτητα κατελθεῖν καταδέχεται ὁ ἀγαθὸς δεσπότης διὰ τὴν πληροφορίαν τοῦ πατριάρχου. ἐπειδὴ γὰρ τὸ παλαιὸν οὕτως ἦν αὐτοῖς ἔθος συνθήκας ποιεῖσθαι, καὶ διὰ τούτων αὐτὰς βεβαιοῦν, ταύτην καὶ αὐτὸς ἔρχεται τὴν ὁδόν. καὶ ἔλαβε, φησὶ, καὶ διεῖλεν αὐτὰ μέσα. παρατηρητέον πῶς οὐ μάτην, οὐδὲ εἰκῆ καὶ τὸν χρόνον ἐπεσημήνατο. τριετίζοντα γὰρ λαβεῖν προσέταξε, τοῦτ' ἔστι τέλεια, ἀπηρτισμένα. καὶ διεῖλεν αὐτὰ μέσα, καὶ ἔθηκεν αὐτὰ ἀντιπρόσωπα ἀλλήλοις, τὰ δὲ ὄρνεα οὐ διεῖλε. καὶ καθεζόμενος ἐπετήρει, ὥστε μὴ λυμήνασθαι τοῖς διχοτομήμασι τὰ ἐφιπτάμενα ὄρνεα, καὶ διὰ πάσης ἡμέρας τοῦτο ποιῶν διετέλει. [b] κατέβη δὲ ἕτερα ὄρνεα ἐπὶ τὰ σώματα τὰ διχοτομηθέντα, καὶ συνεκάθισεν αὐτοῖς Ἄβραμ. περὶ δὲ ἡλίου δυσμὰς ἔκστασις ἐπέπεσε τῷ Ἄβραμ, καὶ ἰδοὺ φόβος μέγας καὶ σκοτεινὸς ἐπιπίπτει αὐτῷ. τίνος ἕνεκεν περὶ ἡλίου δυσμὰς, ὅτε λοιπὸν πρὸς ἑσπέραν ἡ ἡμέρα; διὰ πάντων προσεκτικώτερον αὐτὸν βούλεται ἐργάσασθαι· διὰ τοῦτο καὶ ἔκστασις, καὶ φόβος μέγας, καὶ σκοτεινὸς ἐπιπίπτει αὐτῷ, ἵνα διὰ τῶν γινομένων εἰς αἴσθησιν ἔλθῃ τῆς τοῦ θεοῦ ὀπτασίας· οὕτω γὰρ ἑκάστοτε τῷ θεῷ ποιεῖν ἔθος. καὶ γὰρ ἡνίκα μετὰ ταῦτα τῷ Μωϋσῇ ἐν τῷ Σιναίῳ ὄρει ἔμελλε διδόναι τὸν νόμον καὶ τὰς ἐντολὰς, σκότος, φησὶ, καὶ θύελλα ἦν, καὶ τὸ ὄρος καπνίζον. διὰ τοῦτο καὶ ἡ γραφή φησιν, ὁ ἁπτόμενος τῶν ὀρέων, καὶ καπνίζονται. ἐπειδὴ γὰρ τῶν ἀσωμάτων τι ἰδεῖν οὐχ οἷόν τε διὰ τῶν αἰσθητῶν τούτων ὀφθαλμῶν, τὴν οἰκείαν ἡμῖν ἐνέργειαν σημαίνειν βούλεται. ἐπειδὴ τοίνυν κατεπλάγη ὁ δίκαιος ἐκεῖνος, καὶ κατέσεισεν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν ὁ φόβος, καὶ ἡ γεγενημένη ἔκστασις, ἐρρέθη, φησὶ, πρὸς αὐτόν· εἶπες, φησὶ, κατὰ τί γνώσομαι; καὶ σημεῖον ἐβουλήθης λαβεῖν, πῶς μέλλεις κληρονομεῖν τὴν γῆν· ἰδοὺ δίδωμί σοι σημεῖον, πολλῆς γὰρ δεῖ σε τῆς πίστεως, ἵνα μάθῃς, ὅτι καὶ ἐξ ἀπεγνωσμένων δύναμαι τὰ πράγματα εἰς χρηστὰς ἐλπίδας ἀγαγεῖν. καὶ ἐρρέθη πρὸς Ἄβραμ, γινώσκων γνώσῃ, ὅτι πάροικον ἔσται τὸ σπέρμα σου ἐν γῇ οὐκ ἰδίᾳ, καὶ δουλώσουσιν αὐτοὺς, καὶ κακώσουσι, καὶ ταπεινώσουσιν ἔτη τετρακόσια· τὸ δὲ ἔθνος, ᾧ ἐὰν δουλεύσωσι, κρινῶ ἐγώ· μετὰ δὲ ταῦτα ἐξελεύσονται ὧδε μετὰ ἀποσκευῆς πολλῆς. μεγάλα τὰ εἰρημένα, καὶ ψυχῆς νεανικῆς δεόμενα, καὶ ὑπερανα-

quid promittimus, & volumus certum reddere eum cui promiſſio fit, ita ut de promiſſis nihil ambigat, ſignum aliquod damus, & pignus, ut ad illud ſpectans, ſcire queat promiſſa omnino eventura: ita & benignus Dominus poſtquam dixit Abram: *Quomodo cognoſcam?* inquit, Ecce & hoc tibi præbeo, *ſume mihi vaccam triennem, & capram trimam, & arietem, & turturem, & columbam.* Attende, obſecro, in quantam craſſitudinem deſcendendum ſibi duxerit bonus Dominus, quo Patriarcham argumentis fide dignis certiorem reddat. Nam quia olim eis ita mos erat paciſcendi, & pacta firmandi, ideo & ipſe via hac ingreditur. 10. *Et accepit*, inquit, *& diviſit ea in duas partes.* Obſervandum non abſque ratione, neque in vanum etiam tempus deſignari. Triennia enim accipere juſſit: hoc eſt, perfecta & abſoluta. *Et diviſit ea in duas partes: & utraſque partes inter ſe poſuit obverſas, aves autem non diviſit:* Et ſedens obſervabat, ut ne poſſent diviſas partes lædere advolantes aves, & per totam diem hoc facere perſeverabat. 11. *Deſcenderunt autem aves aliæ in corpora quæ diviſa erant: & ſedit cum eis Abram.* 12. *Cumque ſol jam occumberet, irruit ecſtaſis in Abram, & ecce timor magnus & tenebroſus invaſit eum.* Quare tempore occaſus ſolis, cum jam ad veſperam inclinaretur dies? Quia omnibus modis attentiorem eum facere vult, ideo ecſtaſis & timor magnus & tenebroſus invadit eum, ut per omnia quæ fiunt, ſentiat ſe videre Deum. Eum enim morem Deus ubique habet. Nam & poſtea quando Moſi in monte Sinaï daturus erat legem & mandata: *Tenebræ*, inquit, *& caligo erat,* *Exod.* 19. 18.
& mons fumigabat. Propter hoc & Scriptura inquit, *Qui tangit montes, &* *Pſal.* 103. 32.
fumigant. Enimvero quia incorporeum videre per ſenſibiles hoſce oculos non eſt poſſibile, ideo ſuam nobis operationem ſignificare vult. Igitur quoniam attonitus & perculſus erat animo juſtus ille, & concuſſerat ejus mentem timor, & quæ contigerat ecſtaſis: Dictum eſt, inquit, ad eum: Dixiſti, quomodo cognoſcam, & ſignum voluiſti accipere, quo pacto terram hanc in hereditatem poſſeſſurus ſis. Ecce do tibi ſignum: magna enim tibi opus eſt fide, ut ſcias me poſſe ex deſperatis rebus quoſlibet in ſpem bonam adducere. 13. *Et dictum eſt ad Abram: Cognoſcens ſcies, quod peregrinum erit ſemen tuum in terra non ſua, & redigent eos in ſervitutem, & affligent, & humiliabunt eos annis quadringentis.* 14. *Gentem autem cui ſervient, judicabo ego: poſtea autem egredientur huc cum apparatu multo.* Magna ſunt hæc dicta, & quæ animum virilem deſiderent, qui tranſſcendat, &

[a] Hujuſmodi σημεῖα & ἐνέχυρα: etiam σύμβολα *Symbola* vocabantur: ſcilicet teſſeræ quibus fides vel exhibenda, vel jam exhibita ſignificabatur: erantque ſigna contractus, itemque pacti vel fœderis inter principes, ſive inter populos; inter ſymbola hujuſmodi figura manus humanæ formam referens locum habebat. Manum hujuſmodi exhibuimus libro de Antiquitate explanatione & ſchematibus illuſtrata Tomo 3. p. 361.

[b] In bibliis Græcis, κατέβη δὲ ὄρνεα

infra se relinquat humana omnia. Nisi enim generosum, fortem, & philosophicum animum habuisset Patriarcha, tanta erant hæc, ut perturbare potuissent. *Cognoscens scies*, inquit, *quod peregrinum erit semen tuum in terra non sua, & redigent eos in servitutem, & affligent, & humiliabunt eos annis quadringentis: Gentem autem cui servient, judicabo ego: post hæc egredientur huc cum apparatu multo.*

3. Ne admireris, inquit, teipsum respiciens, & senium tuum, & Saræ sterilitatem & uterum ejus emortuum: & ne putes magnum aliquid esse quod dixi, *Semini tuo dabo terram hanc.* Non solum enim hoc tibi prædico, sed addo illud ipsum semen tuum in alienam terram abducendum esse. Non dixit, in Ægyptum, neque indicavit terræ nomen: sed dixit, in terram non suam: & servitutem ferent, & miseriam: idque non ad breve tempus, neque ad paucorum annorum numerum, sed usque ad quadringentos annos. Ultionem sane de iis ego sumam, & gentem illam servitute prementem ego judicabo, & sic eos magno cum apparatu huc redire curabo: simul prædicens ei quæ posthac certo eventura essent, servitutem declarat, & descensum in Ægyptum, atque indignationem quam propter eos Ægyptii experturi erant, & gloriosum eorum reditum. Ostenditque ei, non in ipso dumtaxat illa quæ super naturam erunt, eventura esse, & post tanta impedimenta quæ a Deo promissa fuerant implenda fore, sed & in toto semine ejus hoc eventurum. Hæc autem, inquit, jam dixi tibi, ut priusquam vitam finias, scire possis quæ & nepotibus & posteris evenient. *Tu autem*, inquit, *abibis ad patres tuos, nutritus in senectute bona.* Non dixit, morieris: sed, abibis, quasi peregrinaturo eo, & migraturo a patria in patriam. *Abibis*, inquit, *ad patres tuos.* Non carnales dicit: quî enim poterat? Incredulus enim erat pater ejus, & non erat possibile ut eumdem locum caperet, quem ille. *Hiatus* enim, inquit, *magnus est inter nos & vos.* Quare dixit, *ad patres tuos?* justos insinuans ut Abel, & Noë, & Enoc. *Nutritus*, inquit, *in senectute bona.* Et qualis hæc senectus bona, fortasse dicet aliquis, ad quam tantis molestiis per totam vitam transiit? Verum ne hoc attendas homo, sed specta quæ illi omni tempore fuerit gloria, & quomodo gloriosus vixerit peregrinus, qui civitate focoque carebat, & quanto ipsi datum est omni tempore Dei subsidio frui. Non igitur secundum præsentem opinionem de rebus judicium feras, neque senectutem esse bonam censeas, versari in luxu, deliciis, & crapula, in possessione divitiarum, & magna famulorum multitudine, mancipio-

Luc. 16. 26.

Senectus bona quæ.

A βαινούσης, καὶ ἀφιείσης κάτω πάντα τὰ ἀνθρώπινα. εἰ μὴ γὰρ γενναίαν τινὰ, καὶ ἀνδρείαν, καὶ φιλόσοφον εἶχε ψυχὴν ὁ πατριάρχης, ταῦτα καὶ θορυβῆσαι αὐτὸν ἱκανὰ ἦν. γινώσκων γὰρ, φησι, γνώσῃ, ὅτι πάροικον ἔσται τὸ σπέρμα σου ἐν γῇ οὐκ ἰδίᾳ, καὶ δουλώσουσι, καὶ κακώσουσι, καὶ ταπεινώσουσιν αὐτοὺς ἔτη υʹ. τὸ δὲ ἔθνος, ᾧ ἐὰν δουλεύσωσι, κρινῶ ἐγώ· μετὰ δὲ ταῦτα ἐξελεύσονται ὧδε μετὰ ἀποσκευῆς πολλῆς.

Μὴ θαυμάσῃς, φησὶ, πρὸς ἑαυτὸν ὁρῶν, καὶ τὸ γῆρας τὸ σὸν, καὶ τὴν τῆς Σάρρας στείρωσιν, καὶ τὴν τῆς μήτρας νέκρωσιν, καὶ νομίσῃς με μέγα τι εἰρηκέναι, ὅτι B εἶπον, τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην. οὐ μόνον γὰρ τοῦτό σοι προλέγω, ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ σπέρμα σου εἰς ἀλλοτρίαν γῆν ἀπενεχθήσεται. καὶ οὐκ εἶπεν εἰς Αἴγυπτον, οὐδὲ ὠνόμασε τῆς γῆς τὴν προσηγορίαν, ἀλλά φησιν, ἐν γῇ οὐκ ἰδίᾳ. καὶ δουλείαν ὑπομενοῦσι καὶ ταλαιπωρίαν, καὶ ὀδυνήσονται οὐ πρὸς βραχὺν χρόνον, οὐδὲ πρὸς ὀλίγων ἐτῶν ἀριθμὸν, ἀλλὰ μέχρι τετρακοσίων ἐτῶν. τὴν μέντοι ἐκδικίαν αὐτῶν ἐγὼ ποιήσομαι, καὶ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο τὸ καταδουλωσόμενον ἐγὼ κρινῶ, καὶ οὕτως αὐτοὺς μετὰ πολλῆς ἀποσκευῆς ἐπανελθεῖν ἐνταῦθα ποιήσω· ὁμοῦ καὶ προ- C λέγων αὐτῷ τὰ μετὰ ταῦτα ἐσόμενα μετὰ ἀκριβείας, καὶ τὴν δουλείαν δηλῶν, καὶ τὴν εἰς Αἴγυπτον κάθοδον, καὶ τὴν ἀγανάκτησιν ἣν δι' αὐτοὺς μέλλουσι πειρᾶσθαι οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ τὴν μετὰ περιφανείας αὐτῶν ἐπάνοδον. καὶ δείκνυσιν αὐτῷ, ὅτι οὐκ ἐπ' αὐτῷ μόνον τὰ ὑπὲρ φύσιν ἔσται, καὶ μετὰ τοσαῦτα κωλύματα τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐπαγγελθέντα εἰς πέρας ἀχθήσεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παντὸς τοῦ σπέρματος αὐτοῦ τοῦτο συμβήσεται. ταῦτα δέ, φησιν, ἤδη σοι εἶπον, ἵνα πρὶν ἢ τὸν βίον καταλύσῃς, εἰδέναι ἔχῃς τὰ καὶ τοὺς σοὺς ἐκγόνους διαδεξόμενα. σὺ δέ, φησιν, ἀπελεύσῃ πρὸς τοὺς πα- D τέρας σου, τραφεὶς ἐν γήρᾳ καλῷ. οὐκ εἶπεν ἀποθανῇ, ἀλλ' ἀπελεύσῃ, ὡς ἀποδημεῖν αὐτοῦ μέλλοντος καὶ μεθίστασθαι ἀπὸ πατρίδος εἰς πατρίδα. ἀπελεύσῃ, φησὶ, πρὸς τοὺς πατέρας σου, οὐ τοὺς κατὰ σάρκα λέγων. πῶς γὰρ, ἐπεὶ ἄπιστος ἦν αὐτοῦ ὁ πατήρ; καὶ οὐχ οἷόν τε ἦν τὸν πιστὸν πατριάρχην εἰς τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ χῶρον ἀπελθεῖν. χάσμα γὰρ μέγα ἐστὶ, φησι, μεταξὺ ἡμῶν τε καὶ ὑμῶν. τίνος οὖν ἕνεκεν εἴρηκε πρὸς τοὺς πατέρας σου; τοὺς δικαίους αἰνιττόμενος, τοὺς περὶ τὸν Ἄβελ, τοὺς περὶ τὸν Νῶε, τοὺς περὶ τὸν Ἐνώχ. τραφεὶς [a] ἐν γήρει καλῷ. ἴσως ἂν εἴποι τις, καὶ ποῖον ἂν E εἴη τούτου καλὸν γῆρας, τὸ τοσούτων θλίψεων ἅπαντα τὸν βίον περιελθεῖν; ἀλλὰ μὴ τοῦτο ἴδῃς ἄνθρωπε· ἀλλὰ ἀναλογίζου καὶ τὴν καθ' ἕκαστον καιρὸν περιφάνειαν, καὶ ὅπως ἐπίδοξος γέγονεν ὁ ξένος, ὁ ἄπολις, ὁ ἀνέστιος, καὶ ὅσης διὰ παντὸς τοῦ χρόνου ἀπήλαυσε τῆς τοῦ θεοῦ ἀντιλήψεως. μὴ τοίνυν κατὰ τὴν νῦν ὑπόληψιν κρῖνε τὰ πράγματα, μηδὲ νόμιζε ἐκεῖνο εἶναι γῆρας καλὸν, τὸ ἐν τρυφῇ καὶ ἀδηφαγίᾳ διάγειν, [b] καὶ πλοῦτον κεκτῆσθαι, καὶ οἰκετῶν πλῆθος, καὶ ἀνδρα-

[a] Sic Savil. & omnes pene mss. In Morel. legitur ἐν γήρᾳ καλῷ; sic variat Chrysostomus modo ἐν γήρᾳ, mox ἐν γήρει.

[b] Savil. & sex mss. καὶ πλοῦτον κεκτῆσθαι κακίαι, καὶ οἰκετῶν.

πόδων

πόδων ἀγέλας. ταῦτα γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειε γῆρας καλὸν, ἀλλὰ καὶ πολλὴν κατάγνωσιν ἂν ἐνέγκοι τῷ μηδὲ ἐν γήρᾳ σωφρονιζομένῳ, μηδὲ πρὸς αὐτὰς τὰς ἐσχάτας ἀναπνοάς τι τῶν δεόντων βουλευομένῳ, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν γαστριζομένῳ, καὶ συμπόσια καὶ μέθας μεταδιώκοντι, καὶ μετ' οὐ πολὺ τούτων ἁπάντων εὐθύνας ἀπαιτεῖσθαι μέλλοντι. ὁ μέντοι μετὰ τοσαύτης ἀρετῆς ὁδεύσας τὸν βίον, οὗτος ἀληθῶς τραφεὶς ἐν γήρᾳ καλῷ καταλύει τὴν ζωὴν, καὶ τῶν ἐνταῦθα πόνων εὑρίσκει λοιπὸν τὰς ἀμοιβὰς καὶ τὰς ἀντιδόσεις. διὰ τοῦτό φησι· τοὺς μὲν ἐκγόνους ταῦτα διαδέξεται, σὺ δὲ ἀπελεύσῃ τραφεὶς ἐν γήρᾳ καλῷ. σκόπει πάλιν ἐνταῦθα, εἰ μὴ πολλὴ τοῦ δικαίου ἦν ἡ ἀνδρεία, καὶ τῆς φιλοσοφίας ἡ ὑπερβολὴ, πῶς καὶ αὐτὰ ταῦτα ἱκανὰ ἦν αὐτοῦ διαταράξαι τὸν λογισμόν. εἶπε γὰρ ἄν, εἰ τῶν πολλῶν τις ἦν· τίνος ἕνεκεν ἐπαγγέλλῃ μοι τοσοῦτον ἐξ ἐμοῦ σπέρμα ποιήσειν ἐκταθῆναι, εἰ μέλλοιεν τοσούτοις περιβάλλεσθαι κακοῖς, καὶ ἐπὶ τοσούτων ἐτῶν ἀριθμὸν δουλείαν ὑπομένειν; τί μοι τὸ ὄφελος; ἀλλ' οὐδὲν τούτων ὁ δίκαιος ἐλογίσατο· ἀλλὰ καθάπερ εὐγνώμων οἰκέτης τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ ἅπαντα ἔστεργε, καὶ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα τῶν ἑαυτοῦ λογισμῶν προετίμα. εἶτα καὶ τὸν καιρὸν αὐτῷ μηνύει τῆς ἐπανόδου τῆς ἀπὸ τῆς δουλείας. εἰπὼν γὰρ τὸν τῶν ἐτῶν ἀριθμόν, φησιν, ἔτη υ'· τετάρτῃ δὲ γενεᾷ ἀποστραφήσονται ὧδε. ἀλλ' ἐνταῦθα ἄν τις διαπορήσειε πῶς υ' ἔτη ἔφη δουλεύειν αὐτοὺς, καίτοι οὐδὲ τὰ ἡμίση τούτων πεποιηκότων αὐτῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον. διὰ τοῦτο οὐκ εἶπεν, ὅτι εἰς τὴν Αἴγυπτον ποιήσουσιν ἔτη υ', ἀλλ' ἐν γῇ οὐκ ἰδίᾳ, [a] ὥστε δυνηθῆναι τοῖς ἔτεσιν, οἷς κατὰ τὴν Αἴγυπτον ἐποίησαν, συναριθμεῖσθαι καὶ τὸν χρόνον τοῦ πατριάρχου, καθ' ὃν ἐκ τῆς Χαρρὰν ἐξελθεῖν προσετάχθη. ἐξ ἐκείνου γὰρ ἡμῖν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν αὐτοῦ κατάδηλον ἐποίησεν ἡ γραφὴ εἰποῦσα, ὅτι ἑβδομηκονταπέντε ἐτῶν ἦν, ἡνίκα ἐξῆλθεν ἐκ Χαρράν. ἐξ ἐκείνου τοίνυν μέχρι τῆς ἐξόδου τῆς ἐξ Αἰγύπτου, εἰ βουληθείη τις ἀριθμῆσαι, εὑρήσει σωζόμενον τὸν ἀριθμόν. καὶ ἕτερον δέ ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι φιλάνθρωπος ὢν ὁ δεσπότης καὶ συμμετρῶν ἀεὶ τῇ ἀσθενείᾳ τῇ ἡμετέρᾳ καὶ τὰς τιμωρίας, ἐπειδὴ εἶδεν αὐτοὺς πεπονηκότας, καὶ τοὺς Αἰγυπτίους πολλὴν περὶ αὐτοὺς τὴν ὠμότητα ἐπιδεικνυμένους, πρὸ τοῦ ὡρισμένου καιροῦ τὴν ἐκδικίαν ἐποιήσατο, καὶ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν αὐτοὺς ἐπανήγαγεν. ἔθος γὰρ αὐτῷ τοιοῦτον, ἐπειδὴ διὰ πάντων τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν πραγματεύεται, κἂν ἀπειλήσῃ τιμωρεῖσθαι, βουληθῶμεν δὲ ἡμεῖς πολλὴν ἐπιδείξασθαι τὴν ἐπιστροφὴν, ἀνακαλεῖσθαι αὐτοῦ τὰς ἀποφάσεις· καὶ τού-

A rumque gregibus. Hæc enim senectutem bonam non reddunt, sed & multam condemnationem afferunt ei qui ne in senectute quidem continentiam exercet, neque ad extremos redactus spiritus, de iis quæ expediunt deliberat, sed quotidie indulget ventri, sectatur convivia & ebrietates, de quibus omnibus non multo post rationem redditurus est. Sane qui in via virtutis ambulavit, hic vere nutritus in senectute bona, vita fungitur, & laborum præsentium invenit retributiones. Et idcirco inquit: Tuis quidem nepotibus talia evenient, tu autem abibis nutritus in senectute bona. B Hic animadverte, quomodo nisi ejus ingens fuisset fortitudo & philosophia eximia, hæc quoque conturbare ejus mentem potuissent. Dicere enim poterat, si aliquis e vulgo fuisset: Quare promittis mihi tantum semen ex me futurum & propagandum, si nepotes tantis erunt malis & calamitatibus obnoxii, servitutemque sunt tot annis toleraturi? quæ mihi hinc utilitas? Verum nihil horum justus cogitavit, sed quasi gratus famulus, omnia quæ a Deo fiebant boni consuluit, & quæ ipsi placebant, suæ præferebat sententiæ. Deinde C & tempus ei significat, quo a servitute sunt redituri. Nam postquam annis quadringentis servituros dixisset, subdit: *Generatione autem quarta revertentur huc.* Verum hic merito quis dubitet, quomodo quadringentis annis dicit servituros, quamvis neque dimidium eorum fuerint ipsi in Ægypto. Propterea non dixit eos in Ægypto futuros esse annis quadringentis, sed in terra non sua; ita ut possit connumerari cum annis in Ægypto exactis ipsum Patriarchæ tempus, ex quo ei imperatum est, ut ex Charran egrede- D tur. Ab illo enim tempore numerum annorum nobis palam fecit Scriptura, quæ dixit septuaginta quinque annorum fuisse Abram, quando exiit ex Charran: ex eo igitur tempore usque ad exitum de Ægypto, si quis supputare velit, numerum integrum inveniet. Dici posset etiam, Dominum utpote benignum, & imbecillitati nostræ congruentes pœnas semper inferentem, quia vidit eos ita labore pressos, & Ægyptios magnam in eos crudelitatem exercere, ante definitum tempus ultionem fecisse, & E ad libertatem eos reduxisse. Dei enim mos est, quoniam in omnibus salutem nostram operatur, ut etiamsi minetur se puniturum, si nos voluerimus conversionis specimen exhibere, possimus ejus revocare sententias: & e diverso si pollicea-

Quadringenti anni servitutis in Ægypto, a quo principio ducendi.

[a] Ὥστε δυνηθῆναι τοῖς ἔτεσιν οἷς κατὰ τὴν Αἴγυπτον ἐποίησαν συναριθμεῖσθαι καὶ τὸν χρόνον τοῦ πατριάρχου, καθ' ὃν ἐκ τῆς Χαρρὰν ἐξελθεῖν προσετάχθη: *ita ut possit connumerari cum annis in Ægypto exactis, ipsum Patriarcha tempus, ex quo ei imperatum est ut ex Charran egrederetur.* Ita numerare solent ii qui inter Chronologos principem obtinent locum; ita tamen ut in recensione non omnino cum Chrysostomo consentiant, maxime vero cum dicit ne dimidium quidem quadringentorum annorum Hebræos in Ægypto mansisse. Petavius autem sic calculum ponit Rationarii part. 2. l. 2. c. 4. ubi Paulum Apostolum ducem sequitur, qui in Epistola ad Galatas 3. 17. dixit post annos a promissa divinitus terra Chanaan quadringentos & triginta, legem editam fuisse. Hinc vero sic calculus ducitur: Promissio terræ Chanaan Abrahamo facta est anno vitæ ipsius ineunte 76. Cum centum esset annorum Abraham, natus est Isaac. Ab ortu Isaaci ad Jacobi ortum anni sexaginta numerantur. Jacob annorum 130. in Ægyptum venit, quos annos si cum 25. Abrahami, & 60. Isaaci junxeris, anni conficientur 215. Josephus quo tempore in Ægypto patrem excepit, annum agebat 40. vixit autem annos 110. A promissione igitur Abrahamo facta ad Josephi mortem anni sunt 285. Hinc ad ortum Mosis anni 75. Moses annum agebat octogesimum in exitu ex Ægypto. Colliguntur ergo a promissione ad migrationem ex Ægypto anni 430. Hæc Petavius. Verum 440. anni colliguntur si bene calculum ponas; sed quia non omnino certum est quo vitæ Abrahami anno, ille annorum numerus sit incipiendus, satis erit si annorum summa circiter statuatur.

tur aliquid boni se nobis daturum, nos autem non attulerimus ea quæ facultatis nostræ sunt, neque ipse promissum adimpleat, ne nos ea ratione deteriores evadamus. Atque hæc invenire poteritis quotquot studiosi sacrarum literarum estis. 16. *Quarta autem generatione revertentur huc: nondum enim completæ sunt iniquitates Amorrhæorum usque nunc.* Tunc, inquit, erit tempus ut & illi reducantur in libertatem, & hi pœnam luentes pro multitudine peccatorum e terra expellantur. Ambo itaque fient tempore opportuno, & illorum instauratio, & horum excidium. Nondum enim impletæ sunt iniquitates eorum: quasi dicat aliquis: Nondum in tanto numero peccata admiserunt, ut talem ferant pœnam. Deus enim benignus cum sit, non solum non inducit pœnas peccatis graviores, sed & valde minores. Ideoque tantam erga illos exhibet tolerantiam, ut cum sibiipsis pœnarum sint auctores, nullam posthac excusationem habeant.

4. Vidistis quomodo Patriarchæ omnia diligenter indicavit, ut ex omni parte ejus roboraret fidem, & ut ex iis quæ ad eum dicta fuerant confidere posset, etiam posteritati ejus hæc omnino eventura esse: utque etiam ex prædictis vicissim firmam haberet fidem, necesse esse jam fieri quod de eo dictum fuerat. Postea ubi complevit prædictionem, accepit etiam ille signum idoneum eorum quæ ipsi contigerunt. 17. *Postquam fuit sol ad occasum*, inquit, *facta est flamma, & ecce clibanus fumigans, & lampades ignis, quæ transierunt inter divisiones illas.* Et flamma & clibanus & lampades conspiciebantur, ut signum haberet justus firmiorum fœderum, & adventus divinæ operationis. Denique postquam completa & perfecta sunt omnia, postquam ignis proposita consumserat, 18. *Disposuit*, inquit, *Dominus in die illo Abræ testamentum, dicens: Semini tuo dabo terram hanc, a fluvio Ægypti usque ad fluvium magnum Euphratem; Cinæos, & Cenezæos, & Cedmonæos, & Chettæos, & Pherezæos, & Raphaim, & Amorrhæos, & Chananæos, & Evæos, & Gergesæos, & Jebusæos.* Vide quomodo adhuc perseverat, ut confirmet suam in illum promissionem. *Disposuit* enim, inquit, *testamentum dicens: Semini tuo dabo terram hanc.* Deinde ut ex latitudine terræ, & amplitudine terminorum scire possit justus quantum extendetur ejus semen, inquit: *A flumine Ægypti usque ad flumen Euphratem* tantum erit semen tuum. Perpende quomodo ingentem semper multitudinem illi declarare velit. Superius enim dixit, se sicut innumerabilem stellarum numerum illam facturum esse: hîc & latitudine finium idipsum declarat, ut & hinc discat, quam se dilatatura sit mul-

A ναντίον πάλιν κἂν ὑπόσχηταί τι χρηστὸν ἡμῖν παρέξειν, ἡμεῖς δὲ μὴ τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσενέγκωμεν, οὐδὲ αὐτὸς εἰς πέρας ἄγει τὰ ἐπαγγελθέντα, ὥστε μὴ χείρους ἡμᾶς καὶ ταύτῃ γενέσθαι. καὶ ταῦτα ἅπαντα, ὅσοι φιλότεχνοι περὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν θείων γραφῶν ἐστε, εὑρεῖν δυνήσεσθε. τετάρτη δέ, φησι, γενεᾷ ἀποστραφήσονται ὧδε· οὔπω γὰρ ἀναπεπλήρωνται αἱ ἁμαρτίαι τῶν Ἀμοῤῥαίων ἕως τοῦ νῦν. τότε, φησὶ, καιρὸς ἔσται τοῦ καὶ ἐκείνους πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἐπαναχθῆναι, καὶ τούτους δίκην δοῦναι ὑπὲρ τοῦ πλήθους τῶν ἡμαρτημένων, καὶ τῆς γῆς ἐξωσθῆναι. ἀμφότερα τοίνυν κατὰ τὸν δέοντα καιρὸν γενήσεται, κἀ-

B κείνων ἡ ἀποκατάστασις, καὶ τούτων ἡ ἐκβολή. οὔπω γὰρ αὐτῶν, φησιν, ἀναπεπλήρωνται αἱ ἁμαρτίαι· ὡς ἂν εἴποι τις, οὐδέπω τοσοῦτον εἰργάσαντο πλῆθος πλημμελημάτων, ὡς τοιαύτην ὑποσχεῖν δίκην. φιλάνθρωπος γὰρ ὢν οὐ μόνον τῶν ἐπταισμένων μείζους οὐκ ἐπάγει τὰς τιμωρίας, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἐλάττους. διὰ τοῦτο καὶ περὶ τούτους πολλὴν ἐπιδείκνυται τὴν μακροθυμίαν, ἵνα καθ' ἑαυτῶν ἐπισπασάμενοι τὴν τιμωρίαν, μηδεμίαν ἔχωσι λοιπὸν ἀπολογίαν.

C Εἴδετε πῶς ἅπαντα μετὰ ἀκριβείας ἐγνώρισε τῷ πατριάρχῃ, ἵνα πανταχόθεν αὐτοῦ νευρώσῃ τὴν πίστιν, καὶ ἐκ τῶν πρὸς αὐτὸν εἰρημένων ἔχῃ θαῤῥεῖν, ὅτι καὶ τὰ εἰς τοὺς ἐκγόνους πάντως ἐκβήσεται· καὶ ἐκ τῶν προειρημένων πάλιν βεβαίαν κτήσηται τὴν πίστιν, ὥστε καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἤδη εἰς ἔργον ἐλθεῖν ἀνάγκη. εἶτα ἐπειδὴ ἐπλήρωσε τὴν πρόῤῥησιν, καὶ ἐδέξατο σημεῖον ἱκανὸν τῶν πρὸς αὐτὸν γεγενημένων. ἐπειδὴ ἐγένετο ὁ ἥλιος πρὸς δυσμάς, φησι, φλὸξ ἐγένετο, καὶ ἰδοὺ κλίβανος καπνιζόμενος, καὶ λαμπάδες πυρὸς, αἳ διῆλθον ἀνὰ μέσον τῶν διχοτομημάτων. καὶ ἡ φλὸξ καὶ

D ὁ κλίβανος καὶ αἱ λαμπάδες ἐγίνοντο πρὸς τὸ γνωρίσαι τῷ δικαίῳ τῶν συνθηκῶν τὸ βέβαιον, καὶ τῆς τοῦ θεοῦ ἐνεργείας τὴν παρουσίαν. εἶτα ἐπειδὴ ἐπληρώθη ἅπαντα καὶ ἀπηρτίσθη, τοῦ πυρὸς ἀναλώσαντος τὰ προκείμενα, διέθετο, φησι, κύριος ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῷ Ἀβραὰμ διαθήκην λέγων· τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Αἰγύπτου ἕως τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου Εὐφράτου, [a] τοὺς Κιναίους, καὶ τοὺς Κενεζαίους, καὶ τοὺς Κεδμωναίους, καὶ τοὺς Χετταίους, καὶ τοὺς Φερεζαίους, καὶ τοὺς Ῥαφαεὶμ, καὶ τοὺς Ἀμοῤῥαίους, καὶ τοὺς Χαναναίους, καὶ τοὺς Εὐαίους, καὶ τοὺς

E Γεργεσαίους, καὶ τοὺς Ἰεβουσαίους. ὅρα πῶς πάλιν τῇ συνεχείᾳ βεβαιοῖ τὴν εἰς αὐτὸν ἐπαγγελίαν. διέθετο γὰρ, φησι, διαθήκην λέγων, τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην. εἶτα ἵνα ἐκ τοῦ πλάτους τῆς γῆς, καὶ ἐκ τοῦ μεγέθους τῶν ὁρίων εἰδέναι ἔχῃ ὁ δίκαιος, ὅσον ἐκταθήσεται αὐτοῦ τὸ σπέρμα, φησίν· ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Αἰγύπτου ἕως τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου τοσοῦτον ἔσται, φησὶ, τὸ σπέρμα σου. σκόπει πῶς διὰ πάντων τοῦ πλήθους αὐτοῦ τὴν ὑπερβολὴν ἐμφᾶναι βούλεται. ἀνωτέρω γὰρ εἰπὼν, κατὰ τὸ τῶν ἄστρων πλῆθος οὕτως ἀναρίθμητον αὐτὸ ποιήσειν, ἐνταῦθα καὶ τὸ μῆκος τῶν ὁρίων δῆλον ἐποίησεν, ἵνα καὶ ἐντεῦθεν μάθῃ τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι

[a] In bibliis τῶν O. τοὺς Κιναίους.

πλῆθος τὴν ἔκτασιν. καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ κατ' εἶδος τῶν ἐθνῶν μνημονεύει, ὧν ἔμελλε τὴν κατάσχεσιν παρέξειν αὐτοῦ τῷ σπέρματι, ἵνα πολλὴν διὰ πάντων πληροφορίαν παράσχῃ τῷ δικαίῳ. καὶ τοσούτων ἐπαγγελιῶν γεγενημένων ἔτι ἔμενεν ἄγονος ἡ Σάρα, καὶ τὸ γῆρας αὐτοῖς ἐπετείνετο, ἵνα τῆς πίστεως αὐτῶν μέγιστον τεκμήριον ἐξενέγκαντες, τότε καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἴδωσι τὴν ἀσθένειαν, καὶ τῆς τοῦ θεοῦ δυνάμεως τὸ μέγεθος. ἀλλ' ἵνα μὴ πάλιν εἰς πολὺ μῆκος τὴν διδασκαλίαν ἐκτείνωμεν, μέχρι τούτου τὰ τῆς ὑποθέσεως στήσαντες καταπαύσωμεν τὸν λόγον, παρακαλέσαντες ὑμᾶς, ζηλωτὰς γενέσθαι τοῦ πατριάρχου. ἐννόησον γάρ, [a] ἀγαπητέ, διὰ τὰ ῥήματα ἐκεῖνα, ἃ πρὸς τὸν βασιλέα Σοδόμων ἐποιήσατο· μᾶλλον δὲ καὶ διὰ τὴν ἄλλην ἅπασαν ἀρετήν, ἣν διὰ πάσης ἐπεδείκνυτο τῆς ζωῆς, πόσης ἠξιώθη τῆς ἀμοιβῆς, καὶ πόσην περὶ αὐτὸν τὴν συγκατάβασιν ὁ δεσπότης ἐπεδείξατο, δεικνὺς διὰ τῶν εἰς τὸν πατριάρχην γεγενημένων ἅπασιν ἡμῖν τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ τὴν ὑπερβολήν, καὶ ὅτι, κἂν βραχύ τι προλαβόντες ἐπιδείξασθαι δυνηθῶμεν, οὐδὲ τὸ τυχὸν ὑπερθέμενος, μεγάλαις ἡμᾶς ἀμείβεται ταῖς δωρεαῖς, μόνον ἐὰν εἰλικρινῆ τὴν πίστιν ἐπιδειξώμεθα, καθάπερ ὁ δίκαιος οὗτος, καὶ μηδέποτε σαλευώμεθα τὸν λογισμόν, ἀλλ' ἐρηρεισμένην ἔχωμεν τὴν γνώμην. ἐντεῦθεν γὰρ καὶ οὗτος εὐδοκίμησεν. ἄκουε γὰρ τοῦ μακαρίου Παύλου ἀνακηρύττοντος αὐτοῦ τὴν πίστιν, ἣν ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων ἐπεδείξατο. φησὶ γάρ, πίστει καλούμενος Ἀβραὰμ ὑπήκουσεν ἐξελθεῖν εἰς τὸν τόπον, ὃν ἔμελλε λαμβάνειν, καὶ ἐξῆλθε μὴ ἐπιστάμενος ποῦ ἔρχεται, ἐκεῖνο ἡμῖν αἰνιττόμενος τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ εἰρημένον· ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ δεῦρο εἰς τὴν γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω. εἶδες πίστιν βεβαίαν; εἶδες γνώμην εἰλικρινῆ; τοῦτον καὶ ἡμεῖς μιμησώμεθα, καὶ ἐξέλθωμεν τῇ γνώμῃ καὶ τῇ προθυμίᾳ ἐκ τῶν τοῦ παρόντος βίου πραγμάτων, καὶ ὁδεύσωμεν εἰς τὸν οὐρανόν. δυνατὸν γάρ, ἐὰν ἐθέλωμεν, καὶ ἐνταῦθα διάγοντες τῆς ἐκεῖ ὁδοῦ ἔχεσθαι, ὅταν ἄξια τῶν οὐρανῶν διαπραττώμεθα· ὅταν μὴ περὶ τὰ τοῦ κόσμου ὦμεν ἐπτοημένοι· ὅταν μὴ τὴν δόξαν τὴν κενὴν τοῦ βίου τούτου ἐπιζητῶμεν· ἀλλὰ ταύτης ὑπερορῶντες, ἐκείνης ἐφίεσθαι σπουδάζωμεν τῆς ἀληθοῦς καὶ ἀεὶ μενούσης· ὅταν μὴ περὶ τὴν ἐσθῆτος πολυτέλειαν ἀπασχολώμεθα, μηδὲ τὸ σῶμα καλλωπίζειν σπουδάζωμεν, ἀλλὰ πάντα τοῦτον τὸν ἔξωθεν κόσμον μετάγωμεν εἰς τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν, καὶ μὴ ἀνεχώμεθα γυμνὴν αὐτὴν καὶ ἔρημον ταύτης τῆς ἀρετῆς τῶν ἐνδυμάτων περιορᾶν· ὅταν καταγελῶμεν τρυφῆς· ὅταν γαστριμαργίαν φεύγωμεν· ὅταν μὴ τὰ συμπόσια καὶ τὰ δεῖπνα μεταδιώκωμεν· ἀλλὰ τῆς αὐταρκείας ἐχώμεθα κατὰ τὴν ἀποστολικὴν παραίνεσιν τὴν λέγουσαν· ἔχοντες διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα. τί γὰρ ὄφελος, εἰπέ μοι, τῶν περιττῶν, καὶ τοῦ τὴν γαστέρα διαρρήγνυσθαι ὑπὸ τῆς πολλῆς ἀδηφαγίας, ἢ τοῦ λογισμοῦ τὸ κριτήριον ἡμῖν διαφθείρεσθαι ἀπὸ τῆς ἀμέτρου οἰνοποσίας; ἢ οὐχὶ ἐντεῦθεν καὶ τῷ σώματι καὶ

titudo futura. Neque hoc solum, sed & specialiter gentium mentionem facit, quarum possessionem semini ejus sit daturus, ut ex his omnibus de rerum eventu securus redderetur justus. Et cum tantæ promissiones essent factæ, adhuc mansit Sara sterilis, & senectus eorum augebatur; ut cum maximum fidei suæ signum edidissent, tunc scirent & humanæ naturæ infirmitatem, & divinæ virtutis magnitudinem. Verum ne iterum aliquanto longius sermonem extendamus, hic finem loquendi faciamus: vos obsecrantes ut imitatores sitis hujus Patriarchæ. Cogita enim, dilecte, quomodo propter verba illa quæ ad regem Sodomorum faciebat, imo & propter virtutem aliam omnem, quam per omnem vitam suam declaravit, tanta mercede eum dignatus sit, & quanta humanitate se ad eum accommodaverit Deus: ostendens per ea quæ in Patriarcham contulit, nobis omnibus suæ liberalitatis immensitatem, & se vel minimis operibus provocatum, nos absque mora magnis donis remunerari, si sinceram fidem, sicut ille justus, exhibuerimus, & nunquam mente fluctuaverimus, sed constantem & firmam illam habuerimus. Hinc enim & ille celebritatem laudemque consequutus est. Audi igitur beatum Paulum prædicantem ejus fidem, quam ab initio ostendit: dicit enim: *Fide vocatus Abram, obedivit ut exiret in locum quem accepturus erat: & exivit ignorans quo iret;* illud nobis insinuans, quod a Deo dictum est: *Egredere de terra tua, & veni in terram quam monstravero tibi.* Vidisti fidem firmam? vidisti mentem sinceram? Hunc & nos imitemur, & egrediamur mente & alacritate a præsentis vitæ negotiis, eamusque in cælum. Possibile enim est, si voluerimus, & jam hic versantes illa pergere via, quando digna cælis operamur, quando non suspicimus ea quæ sunt hujus mundi, quando non gloriam vanam hujus vitæ inquirimus: sed hac contemta, illam desiderare studemus, veram illam dico & semper manentem: quando non in luxu vestium occupati sumus, neque corpus ornare studemus: sed omnem illum externum cultum in animæ transferimus curam, & non dimittimus eam nudam & spoliatam indumentis virtutum: quando ridemus delicias, quando gulam & crapulam fugimus, quando non convivia & cœnas sectamur, sed frugalitatem servamus secundum apostolicam admonitionem: *Habentes victum & indumentum, his contenti erimus.* Quæ enim utilitas superfluorum, dic mihi, ut ventrem distendas præ nimia voracitate, & mentis judicium destruas præ immodica vini potatione? An-

Moralis exhortatio.

Heb. 11. 8.

Contra gulam & crapulam.

[a] Sic Savil. & Morel. At septem mss. τὸν βασιλέα Σοδόμων διὰ τὰ ῥήματα ἐκεῖνα, ἃ ἐποιήσατο· μᾶλλον δέ.

non inde corporis & animæ mala nascuntur omnia? Unde enim multiplices illæ ægritudines & membra distorta? nonne hinc quod plus quam par sit, ventrem oneribus gravemus? Unde autem adulteria, stupra, rapinæ, avarorum fraudes, cædes, latrocinia, & omnis animæ corruptio? nonne quia plus concupiscimus
1.Tim.6.10. quam nobis congruit? Sicut enim Paulus radicem omnium malorum avaritiam vocavit: sic non aberraverit quis, si fontem omnium malorum dicat immoderationem, & cupiditatem illam usum transgrediendi omnibus in rebus. Nam si vellemus in alimentis, & vestibus, & domiciliis, & aliis corporalibus cunctis usibus nihil immodice concupiscere, sed necessaria tantum quærere, multis damnis liberaretur humanum genus.

5. Verum nescio quî fiat, ut omnes & singuli pro suis viribus avaritiæ morbo laboremus, nunquam enitentes ut intra necessitatis maneamus limites, sed plane contra Apostolicum mandatum, quod
1.Tim.6 8. dicit: *Habentes victum & amictum, his contenti erimus*; omnia facimus, nescientes nos de omnibus quæ ultra usum nostrum sunt, rationem daturos esse, quod abusi simus divinis muneribus. Non enim hæc nobis concessit, ut nos tantum eis utamur: sed & ut proximorum indigentiam sublevemus. Quali igitur venia dignandi sunt, qui & in vestimentis multam vanitatem ostentant, & ut vermium texturas gestent, soliciti sunt, quodque gravissimum, in his superbiunt: quos oportebat rubore, metu, ac tremore teneri, quod ipsi quidem ob nullam utilitatem, neque necessarii usus gratia; sed tantum ob vanitatem & inanem gloriam, & ut vulgo ac forensibus admirationi sint, talibus induantur: dum ejusdem naturæ consors obambulat nudus, qui neque crassissima veste amicire se potest: & neque natura ad commiserationem ducuntur, neque conscientia ad opitulandum proximo eos incitat: neque memoria horrendi illius diei, neque gehennæ timor, neque promissionum magnitudo; neque istuc ipsum, quod communis Dominus noster ut sibi facta usurpat quæ proximis fiunt: sed quasi lapideum cor haberent, & non ejusdem naturæ essent, ita se putant ob vestium cultum etiam aliis hominibus superiores esse, non perpendentes secum quantis malis seipsos obnoxios reddant, qui concredita sibi a Domino male dispensent, & nolint conservis partem concedere: sed potius a vermibus consumi permittentes, graviorem gehennæ ignem jam sibi præparent? Nam si omnia quæ intus reposita habent, indigentibus divites distribuerent, neque sic supplicium effugerent eorum peccatorum quæ in deliciis vestium & convivio-

A τῇ ψυχῇ πάντα τίκτεται τὰ κακά; πόθεν γὰρ αἱ νόσοι αἱ παντοδαπαὶ, καὶ τῶν μελῶν αἱ διαστροφαί; οὐχὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ τοῦ τὴν χρείαν ἡμᾶς ὑπερβαίνοντας βαρὺ φορτίον ἐπιτιθέναι τῇ γαστρί; πόθεν δὲ αἱ μοιχεῖαι, αἱ πορνεῖαι, αἱ ἁρπαγαὶ, αἱ πλεονεξίαι, οἱ φόνοι, αἱ λῃστεῖαι, καὶ πᾶσα τῆς ψυχῆς ἡ διαφθορά; οὐ διὰ τὸ τοῦ πλείονος ἐφίεσθαι τῆς συμμετρίας; ὥσπερ γὰρ ῥίζαν τῶν κακῶν ἁπάντων τὴν φιλαργυρίαν ὁ Παῦλος ἐκάλεσεν, οὕτως οὐκ ἄν τις B ἁμάρτοι πηγὴν τῶν κακῶν ἁπάντων προσκαλῶν τὴν ἀμετρίαν, καὶ τὸ τὴν χρείαν ἐφ' ἑκάστου βούλεσθαι ἡμᾶς ὑπερβαίνειν. Εἰ γὰρ ἐβουλόμεθα καὶ ἐν τῇ τροφῇ, καὶ ἐν τοῖς ἐνδύμασι καὶ ἐν τοῖς οἰκήμασι, καὶ ἐν ταῖς χρείαις ταῖς ἄλλαις ταῖς σωματικαῖς μὴ αὐτῶν ἐφίεσθαι, ἀλλὰ τὰ ἀναγκαῖα μόνον ἐπιζητεῖν, πολλῆς ἂν λύμης ἀπήλλακτο τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

Ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἕκαστος ἡμῶν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν τὸ τῆς πλεονεξίας νόσημα δεξάμενος, φιλονεικεῖ μηδέποτε εἴσω τῶν τῆς χρείας ὅρων γίνεσθαι, ἀλλ' ἀπεναντίας τῇ ἀποστολικῇ παραινέσει τῇ λεγούσῃ, C Ἔχοντες διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα, [a] οὕτως ἡμεῖς ἅπαντα πράττομεν, οὐκ εἰδότες ὡς πάντων τῶν ὑπὲρ τὴν χρείαν τὴν ἀναγκαίαν εὐθύνας καὶ λόγον ὑφέξομεν, ὡς οὐ δεόντως κεχρημένοι τοῖς παρὰ τοῦ δεσπότου ἡμῖν παρασχεθεῖσιν. οὐ γὰρ ἵνα εἰς ἀπόλαυσιν ἡμετέραν μόνον ἀποχρησώμεθα, ταῦτα ἡμῖν παρέσχετο, ἀλλ' ἵνα καὶ τῶν ὁμοδούλων τὴν ἔνδειαν παραμυθησώμεθα. ποίας ἂν οὖν εἶεν συγγνώμης ἄξιοι οἱ καὶ ἐν ἐσθήμασι πολλὴν τὴν βλακείαν ἐπιδεικνύμενοι, καὶ τὰ τῶν σκωλήκων νήματα περιβάλλεσθαι σπουδάζοντες, τὸ δὲ χαλεπώτατον, καὶ ἐπὶ τούτοις μέγα φρονοῦντες, δέον ἐγκαλύπτεσθαι καὶ D δεδοικέναι καὶ τρέμειν, ὅτι αὐτὸς μὲν εἰς οὐδὲν δέον οὐδὲ χρείας ἕνεκεν, ἀλλὰ βλακείας καὶ κενοδοξίας χάριν, καὶ ὥστε ὑπὸ τῶν ἀγοραίων θαυμασθῆναι, τοιαῦτα περίκεισαι· ὁ δὲ τῆς αὐτῆς σοι φύσεως τυγχάνων γυμνὸς περίεισιν, οὐδὲ ἁδρὸν ἱμάτιον περιβαλέσθαι ἔχων· καὶ οὔτε ἡ φύσις αὐτὴ εἰς συμπάθειάν σε ἕλκει, οὐδὲ τὸ συνειδὸς διεγείρει πρὸς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ὁμοδούλου, οὔτε ἡ ἔννοια τῆς φοβερᾶς ἡμέρας ἐκείνης, οὔτε τῆς γεέννης ὁ φόβος, οὔτε τῶν ἐπαγγελιῶν τὸ μέγεθος, οὔτε τὸ αὐτὸν τὸν κοινὸν ἡμῶν δεσπότην ἁπάντων οἰκειοῦσθαι E τὰ εἰς τοὺς ὁμογενεῖς γινόμενα· ἀλλὰ καθάπερ λιθίνην καρδίαν ἔχοντες, καὶ ἔξω τῆς φύσεως ὄντες, οὕτω νομίζουσι λοιπὸν διὰ τὴν τῶν ἱματίων περιβολὴν, καὶ ἀνώτεροι τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἶναι, οὐκ ἐννοοῦντες ὅσων ὑπευθύνους ἑαυτοὺς καθιστῶσι, κακῶς οἰκονομοῦντες τὰ παρὰ τοῦ δεσπότου αὐτοῖς ἐμπιστευθέντα, καὶ οὐ βουλόμενοι τοῖς συνδούλοις [b] διδόναι τι μέρος, ἀλλ' ἡδέως ἀφέντες ὑπὸ τῶν σητῶν αὐτὰ καταναλίσκεσθαι, δαψιλέστερον αὐτοῖς τὸ τῆς γεέννης πῦρ ἤδη προευτρεπίζουσιν; εἰ γὰρ καὶ πάντα τὰ ἔνδον ἀποκείμενα διένειμον τοῖς δεομένοις οἱ πλουτοῦντες, καὶ οὕτως οὐκ ἂν τὴν κόλασιν διέφυγον ὑπὲρ ὧν τρυφῶντες καὶ ἐν τοῖς ἐσθή-

[a] Οὕτως ἡμεῖς ἅπαντα πράττομεν. Hic crebris personæ mutationibus utitur Chrysostomus; incipit enim a prima plurali, hinc ad tertiam pluralem, deindeque ad secundam singularem procedit, demumque ad tertiam pluralem redit.

[b] Savil. & sex mss. διδόναι τὸ μέτρον. Morel. & alii, διδόναι τι μέρος, & sic legerat interpres latinus.

μασι, καὶ ἐν ταῖς ἑστιάσεσι διετέλουν. πόσης γὰρ οὐκ ἂν εἶεν κολάσεως ἄξιοι οἱ πάντα τρόπον σπουδάζοντες τὰ μὲν σηρικὰ περιβεβλῆσθαι πολλάκις ἱμάτια, καὶ συρεῖν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τὰ μὲν χρυσίῳ καθυφασμένα περικεῖσθαι, τὰ δὲ καὶ ἄλλως πως πεποικίλθαι, τὸν δὲ Χριστὸν περιορᾶν γυμνὸν, καὶ μηδὲ τῆς ἀναγκαίας εὐπορεῖν τροφῆς; μάλιστα γάρ μοι πρὸς τὰς γυναῖκας οὗτος ἂν ὁ λόγος ἁρμόσει. πλείονα γὰρ παρ' αὐταῖς ἐστιν εὑρεῖν τὴν φιλοκοσμίαν καὶ τὴν ἀσωτίαν, καὶ τὸ μετὰ τῶν διαχρύσων ἱματίων, καὶ τὰ χρυσία αὐτὰ περικεῖσθαι ἐπί τε τῆς κεφαλῆς, ἐπί τε τοῦ τραχήλου καὶ τοῦ λοιποῦ σώματος, καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτοις. πόσων, εἰπέ μοι, πενήτων γαστέρας ἠδύναντο παραμυθήσασθαι, καὶ πόσα σώματα γυμνητευόντων σκεπάσαι τὰ ἐπὶ τῶν ὤτων μόνον ἐκκρεμάμενα μάτην καὶ εἰκῆ, καὶ ἐπ' οὐδενὶ κέρδει, ἀλλ' ἢ μόνον ἐπὶ βλάβῃ καὶ λύμῃ ψυχῆς; διὰ τοῦτο καὶ ὁ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλος εἰπὼν, ἔχοντες διατροφὰς καὶ σκεπάσματα· μετήγαγε πάλιν ἐπὶ τὰς γυναῖκας τὸν λόγον, καί φησι, μὴ ἐν πλέγμασιν ἢ χρυσῷ, ἢ μαργαρίταις ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ κοσμεῖν ἑαυτάς. ὅρα πῶς οὐ βούλεται τούτοις κοσμεῖσθαι, οὐδὲ χρυσία περικεῖσθαι, οὐδὲ μαργαρίτας καὶ ἱμάτια πολυτελῆ· ἀλλὰ τὸν ἀληθῆ κόσμον ἐπὶ τὴν ψυχὴν μετάγειν, καὶ διὰ τῆς τῶν ἀγαθῶν ἔργων πράξεως τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς φαιδρύνειν, καὶ μὴ περὶ ταῦτα ἐπτοημένην περιορᾶν ἐκείνην ῥυπῶσαν, αὐχμῶσαν, ῥάκια περιβεβλημένην, λιμῷ τηκομένην, ὑπὸ τοῦ κρυμοῦ πηγνυμένην. ἡ γὰρ σπουδὴ αὕτη καὶ ὁ περὶ τὸ σῶμα καλλωπισμὸς, ἐκείνης δείκνυσι τὴν ἀμορφίαν, καὶ ἡ τούτου τρυφὴ ἐκείνης τὸν λιμὸν φανερὸν καθίστησι, καὶ ἡ περὶ τὴν ἐσθῆτα πολυτέλεια ἐκείνης τὴν γυμνότητα ἐκφαίνει. οὐδὲ γὰρ οἷόν τέ τινα ψυχῆς ἐπιμελούμενον, καὶ τὴν εὐμορφίαν ἐκείνης καὶ τὸ κάλλος περὶ πολλοῦ ποιούμενον, πρὸς τὸν ἔξω κόσμον ἐπτοῆσθαι· ὥσπερ πάλιν ἀδύνατόν τινα πρὸς τὴν φαντασίαν τὴν ἔξωθεν ἐσχολακότα, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸν καλλωπισμὸν, καὶ τὸν ἀπὸ τῶν χρυσίων κόσμον, ἐκείνης ἡντιναοῦν ποιεῖσθαι φροντίδα. πότε γὰρ ἀνέξεται ἡ τοιαύτη ψυχὴ τῶν δεόντων τι συνιδεῖν, ἢ εἰς ἔννοιαν πνευματικῶν πραγμάτων εἰσελθεῖν, ἅπαξ περὶ τὰ γήϊνα ἑαυτὴν ἐκδεδωκυῖα, καὶ χαμαὶ, ὡς εἰπεῖν, συρομένη, καὶ οὐδέποτε ἀναπνεῦσαι δυναμένη, ἀλλὰ συγκεκυφυῖα, καὶ μυρίοις φορτίοις ἁμαρτημάτων ἑαυτὴν βαρύνουσα; ὅσαι γὰρ ἐντεῦθεν αἱ ἀηδίαι τίκτονται, οὐ δυνατὸν νῦν παραστῆσαι τῷ λόγῳ· ἀλλ' ἀρκεῖ τῷ συνειδότι καταλιπεῖν τῶν περὶ ταῦτα ἐσχολακότων, ὅσας καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐντεῦθεν δέχονται τὰς ἀθυμίας. ἢ γὰρ διέπεσέ τι τῶν χρυσίων, καὶ πολὺς ὁ χειμὼν καὶ ὁ θόρυβος κατέλαβεν ἅπασαν τὴν οἰκίαν· ἢ οἰκέτης ὑφείλετο, καὶ πᾶσι μάστιγες καὶ πληγαὶ καὶ δεσμωτήρια· ἢ βάσκανοί τινες ἐπεβούλευσαν, καὶ ἐξαίφνης ἐγύμνωσαν τῶν ὄντων, καὶ πολλὴ καὶ ἀφόρητος ἡ ἀθυμία· ἢ πραγμάτων περίστασις ἐμπεσοῦσα εἰς ἐσχάτην πενίαν κατήνεγκε, καὶ βαρυτέραν θανάτου τὴν ζωὴν αὐτοῖς κατέστησεν· ἢ ἕτερόν τι πάλιν

A rum admittunt. Quo enim supplicio non sunt digni, qui modis omnibus dant operam, ut sericis & auro, vel aliter pictis vestibus intertextis induantur, & post se pompam trahant in foro: Christum autem despiciunt nudum, & neque cibum necessarium impetrantem? Maxime autem sermo iste adversus mulieres congruerit. Majorem enim apud eas invenimus ornatus cupiditatem & intemperantiam, cum auratis vestibus & auro in capite, in collo & in aliis corporis partibus ornantur, & in his quoque superbiunt. Quot pauperum ventres poterant inde pasci, B & quot corpora nude agentium poterant ex iis solis contegi, quæ ab ipsarum auribus pendent, nullius alterius usus gratia, quam in damnum & nocumentum animæ? Propter hoc doctor orbis cum dixisset: *Habentes victum & amictum:* (1.Tim.6.8.) vertit rursum ad mulieres sermonem, & dicit: *Non in tortis crinibus vel in auro, vel margaritis vel veste sumtuosa ornent se.* (1.Tim.2.9.) Vides quomodo non vult eas talibus ornari, neque auro circumdari, neque margaritis neque veste sumtuosa: sed verum ornatum in animam inducere, & per C bonorum operum actionem, pulcritudinem animæ illustrare; & ne ea quæ suspicit talia, contemnat illam sordidam, squallidam, pannosam, famelicam, geluque rigescentem? Hoc enim studium in ornando corpore animæ indicat deformitatem, & hujus deliciæ illam fame laborare clare significant: & hujus vestium sumtus illius declarat nuditatem: fieri enim non potest, ut qui animæ curam habeat, ejusque pulcritudinem plurimi faciat, is externo cultui inhiet: sicut im- D possibile est externo illi cultui, vestium splendori, aureo ornatui deditum, illius agere curam. Quando enim posset anima talis aliquid utile contemplari, vel in cogitationem spiritualium venire, quæ semel terrenis ita dedita cœpit esse, & humi, ut ita dicam, reptare, quæ nunquam caput attollere potest; sed prona innumeris peccatorum sarcinis seipsam gravat? Nam quot inde nascantur mala, non possum nunc sermone complecti: sed satis est ut relinquam conscientiæ eorum, qui in iis occupati sunt, quantas inde quotidia- E nas molestias experiuntur. Etenim vel aliquid decidit ex aureo illo cultu, & magna tempestas magnusque tumultus oboritur in tota domo: vel famulus surripuit, & omnes flagellantur & verberantur, atque in carcerem conjiciuntur: vel invidi quidam insidiati sunt & subito spoliarunt, ac multus hinc intolerabilisque mœror; vel rerum adversitas ingruens in extremam inopiam redegit, & graviorem morte vitam eis attulit: vel aliud quid-

dam incidens multam tristitiam peperit. Et in summa, nunquam invenies animam istiusmodi rebus addictam, perturbationibus expertem: sed sicut maris fluctus neque deficere neque numerari queunt, semper novis succrescentibus: ita turbationes inde orientes nemo dinumerarit. Ideo, obsecro, fugiamus in omnibus rebus habendi cupiditatem & usus excessum. Veræ enim divitiæ sunt & inexhaustæ facultates, desiderare tantum quantum usui satis sint, & ea quæ usum excedunt, recte dispensare. Neque enim ille qui hoc facit, inopiam timere poterit, neque molestiam sustinebit, neque turbationem sentiet: sed & extra calumniam erit, & liberabitur ab insidiantibus, atque ut summatim dicam, in perpetua tranquillitate erit, & quiete otioque fruetur: ac quod majus est omnibus, caputque bonorum, Deum habebit propitium, & superna fruetur gratia, utpote fidelis factus dispensator pecuniarum Domini. (Lucæ 12.43) *Beatus* enim, inquit, *servus ille, quem cum venerit Dominus, invenerit sic facientem*, & sic dispensantem conservis, & non januis vectibusque includentem, & vermibus escam fieri permittentem: sed inopum miseriam sublevantem, bonumque & fidelem dispensatorem factum eorum quæ a Domino suppeditata sunt; ut & pulcræ hujus dispensationis magnam mercedem assequi, & promissa bona obtinere mereatur, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre & sancto Spiritu sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

ἐμπεσὸν πολλὴν τὴν ἀηδίαν παρεξένησε. καὶ ἁπλῶς οὐκ ἔστι ποτὲ ταραχῆς ἐκτὸς εὑρεῖν τὴν ἐν τούτοις ἐσχολακυῖαν ψυχήν, ἀλλ' ὥσπερ τὰ τῆς θαλάττης κύματα οὐχ οἷόν τε ἐπιλιπεῖν, οὐδὲ ἀριθμῷ ὑποβληθῆναι διὰ τὴν πολλὴν συνέχειαν· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον, καὶ τὰς ἐντεῦθεν τικτομένας ταραχὰς οὐχ οἷόν τε πάσας ἐξαριθμήσασθαι. διό, παρακαλῶ, φεύγωμεν ἐν ἅπασι τοῖς πράγμασι τὴν πλεονεξίαν, καὶ τὸ τὴν χρείαν ὑπερβαίνειν. ὁ γὰρ ἀληθὴς πλοῦτος, ἡ ἀνάλωτος περιουσία αὕτη τυγχάνει, τὸ τῆς χρείας ἐφίεσθαι, καὶ τὰ ὑπὲρ τὴν χρείαν δεόντως διατιθέναι. ὁ γὰρ τοιοῦτος οὔτε πενίαν δεῖσαί ποτε δυνήσεται, οὔτε ἐπήρειαν ὑπομενεῖ, οὔτε ταραχῆς πειραθήσεται· ἀλλὰ καὶ συκοφαντίας ἐκτὸς ἔσται, καὶ τῶν ἐπιβουλευόντων ἐλευθερωθήσεται, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐν διηνεκεῖ ἔσται γαλήνῃ, ἡσυχίας καὶ ἀπραγμοσύνης ἀπολαύων· καὶ τὸ δὴ μεῖζον ἁπάντων καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἀγαθῶν, ὁ τοιοῦτος καὶ τὸν θεὸν ἵλεων ἕξει, καὶ πολλῆς ἀπολαύσει τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς, ἅτε δὴ οἰκονόμος πιστὸς τῶν τοῦ δεσπότου χρημάτων. μακάριος γάρ, φησιν, ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος αὐτοῦ εὑρήσει οὕτω ποιοῦντα, οὕτω διανέμοντα τοῖς συνδούλοις, καὶ μὴ θύραις καὶ μοχλοῖς ἐναποκλείοντα, καὶ τοῖς σκώληξι τροφὴν συγχωροῦντα γίνεσθαι, ἀλλὰ τῶν πενήτων τὴν ἔνδειαν παραμυθούμενον, καὶ καλὸν καὶ πιστὸν οἰκονόμον γινόμενον τῶν παρὰ τοῦ δεσπότου χορηγηθέντων, ἵνα καὶ τῆς καλῆς ταύτης διανομῆς μέγαν τὸν μισθὸν κομίσηται, καὶ τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν ἐπιτυχεῖν καταξιωθῇ, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρί, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμή, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

HOMILIA XXXVIII.

(Gen. 16, 1.) *Sara autem uxor Abram non peperit ei: sed habebat ancillam Ægyptiam nomine Agar.*

1. ETIAM hodierna lectio linguam nostram denuo in memoriam Patriarchæ vocat: neque vos admiratio teneat, quod cum tot diebus historiam ejusdem toties in medium attulerimus, nec hodie illam absolvere potuerimus. Magna enim copia est virtutum justi, & eximia sunt illius bona opera, adeo ut omnem humanam linguam vincant. Quem enim Deus superne coronavit & celebrem fecit, quis hominum digne laudare poterit? Attamen etsi longe inferiores sumus, quam exposcant illius merita, pro nostris saltem viribus, quæ de illo scripta sunt in medium afferentes, ad æmulandum & imitandum virtutem illius vos inducere cupimus. Sufficit enim hujus viri philosophia ad omne hominum genus erudiendum, & ad alliciendos eos qui diligenter auscultant, ut ineant virtutis viam. Cæterum obsecro ut attendatis his quæ dicuntur, quo liceat etiam ex nuper lectis justi philosophiam addiscere. Potest enim hic locus docere &

ΟΜΙΛΙΑ λη'.

Σάρα δὲ ἡ γυνὴ Ἀβραὰμ οὐκ ἔτικτεν αὐτῷ· ἦν δὲ αὐτῇ παιδίσκη Αἰγυπτία, ᾗ ὄνομα Ἄγαρ.

ΠΑΛΙΝ τὰ σήμερον ἀναγνωσθέντα ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τὴν κατὰ τὸν πατριάρχην τὴν ἡμετέραν καλεῖ γλῶτταν. καὶ μὴ θαυμάσητε εἰ ἐπὶ τοσαύταις ἡμέραις τὴν κατ' αὐτὸν ἱστορίαν εἰς μέσον παραγαγόντες, οὐδέπω καὶ τήμερον αὐτὴν ἀπαρτίσαι δεδυνήμεθα. πολλὴ γὰρ ἡ περιουσία τῆς τοῦ δικαίου ἀρετῆς, καὶ τῶν τούτου κατορθωμάτων τὸ μέγεθος ἅπασαν ἀνθρωπίνην νικᾷ γλῶτταν. ὃν γὰρ ὁ θεὸς ἄνωθεν ἐστεφάνωσε καὶ ἀνεκήρυξε, τίς ἀνθρώπων κατ' ἀξίαν ἐπαινέσαι δυνήσεται; ἀλλ' ὅμως εἰ καὶ τῆς ἀξίας πολλῷ τῷ μέτρῳ ἀπολειπόμεθα, ἀλλ' οὖν γε εἰς δύναμιν ἡμετέραν τὰ κατ' αὐτὸν εἰς μέσον προθέντες, εἰς ζῆλον ὑμᾶς καὶ μίμησιν τῆς τούτου ἀρετῆς ἐναγαγεῖν βουλόμεθα. ἱκανὴ γὰρ τοῦ ἀνδρὸς ἡ φιλοσοφία πᾶσαν τῶν ἀνθρώπων παιδεῦσαι τὴν φύσιν, καὶ τοὺς προσέχειν βουλομένους πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς ὁδὸν ἐφελκύσασθαι. ἀλλὰ προσέχετε, παρακαλῶ, τοῖς λεγομένοις, ἵνα καὶ ἐκ τῶν προσφάτως ἀνεγνωσμένων καταμάθωμεν τοῦ δικαίου τὴν φιλοσοφίαν. ἱκανὸν γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον

παιδεῦσαι καὶ ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ὥστε πολλὴν περὶ ἀλλήλους ἐπιδείκνυσθαι τὴν ὁμόνοιαν, καὶ τὸν τῆς συζυγίας σύνδεσμον ἀῤῥαγῆ διαφυλάττειν· καὶ μήτε τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς κατεξανίστασθαι, ἀλλ' ὡς [a] ἀσθενεστέρῳ σκεύει πολλὴν ἀπονέμειν τὴν συγγνώμην, μήτε τὴν γυναῖκα πρὸς τὸν ἄνδρα διχοστατεῖν, ἀλλ' ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζειν ἑκατέρους διαμιλλᾶσθαι, καὶ τὴν οἰκείαν εἰρήνην πάντων ἡγεῖσθαι προτιμοτέραν. ἀναγκαῖον δὲ καὶ αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν ῥημάτων, ἵνα σαφεστέρα ὑμῖν γένηται ἡ διδασκαλία. Σάρα δέ, φησιν, ἡ γυνὴ Ἀβρὰμ οὐκ ἔτικτεν αὐτῷ· ἦν δὲ αὐτῇ παιδίσκη Αἰγυπτία, ᾗ ὄνομα Ἄγαρ. σκόπει μοι ἐντεῦθεν, ἀγαπητέ, τοῦ θεοῦ τὴν ἄφατον μακροθυμίαν, καὶ τοῦ δικαίου τὴν ὑπερβάλλουσαν πίστιν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην, ἣν περὶ τὰς ἐπαγγελίας ἐπεδείκνυτο τὰς εἰς αὐτὸν γεγενημένας. τοσαυτάκις γὰρ ὑποσχομένου τοῦ θεοῦ ὅτι τῷ σπέρματι αὐτοῦ δώσει τὴν γῆν, καὶ ὅτι εἰς τοσοῦτον πλῆθος ἐκταθήσεται, ὡς τῷ τῶν ἄστρων πλήθει παρισωθῆναι, ὁρῶν οὐδὲν τῶν ἐπαγγελθέντων εἰς ἔργον ἐκβαῖνον, ἀλλ' ἔτι μέχρι λόγων τὰ τῶν ὑποσχέσεων τυγχάνοντα, οὐκ ἐταράττετο τὸν λογισμόν, οὐκ ἐσαλεύετο τὴν γνώμην, ἀλλ' ἔμενεν ἀκλινὴς πιστεύων τῇ δυνάμει τοῦ ἐπαγγειλαμένου. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ νῦν ἐπεσημήνατο ἡ θεία γραφὴ λέγουσα· Σάρα δὲ ἡ γυνὴ Ἀβρὰμ οὐκ ἔτικτεν αὐτῷ· μονονουχὶ τοῦτο ἡμῖν ἐμφαίνουσα, ὅτι μετὰ ταῦτα ἅπαντα, μετὰ τὰς συνθήκας τὰς πρὸς αὐτὸν γεγενημένας, μετὰ τὸ ὑποσχέσθαι ἀναρίθμητον ἐξ αὐτοῦ γενήσεσθαι πλῆθος, οὐκ ἤσχαλλεν, οὐκ ἐνεδοίαζεν ὁρῶν οὐδὲν τῶν εἰρημένων εἰς ἔργον ἐκβαῖνον, ἀλλὰ πάντα τὰ ἐναντία. διὰ τοῦτό φησι μετ' ἐκεῖνα ἅπαντα, Σάρα δὲ ἡ γυνὴ αὐτοῦ οὐκ ἔτικτεν αὐτῷ, ἵνα μάθῃς ὅτι οὐδὲν αὐτῷ πλέον γέγονε μετὰ τὰς τοσαύτας [b] ὑποσχέσεις, καίτοι καὶ ἡ στείρωσις τῆς Σάρας, καὶ τῆς μήτρας ἡ νέκρωσις πολλὴν τὴν ἀπορίαν ἐμποιῆσαι ἦν ἱκανὴ τῷ δικαίῳ. ἀλλ' ὁ πατριάρχης οὐ πρὸς τὰ ἀπὸ τῆς φύσεως κωλύματα ἑώρα λοιπόν, ἀλλ' εἰδὼς τὸ εὐμήχανον τοῦ δεσπότου, καὶ ὅτι δημιουργὸς ὢν τῆς φύσεως, καὶ ἐξ ἀπόρων πόρους εὑρεῖν δύναται, καθάπερ εὐγνώμων οἰκέτης, οὐ περιειργάζετο τὸν τρόπον τῶν γινομένων, ἀλλὰ παρεχώρει τῇ ἀκαταλήπτῳ αὐτοῦ προνοίᾳ, καὶ ἐπίστευσε τοῖς εἰρημένοις. διὰ τοῦτό φησι, Σάρα δὲ μετὰ τὰς τοσαύτας ὑποσχέσεις οὐκ ἔτικτεν αὐτῷ. ἦν δὲ αὐτῇ παιδίσκη Αἰγυπτία, ᾗ ὄνομα Ἄγαρ. οὐχ ἁπλῶς ἡμῖν οὐδὲ ἐνταῦθα τῆς παιδίσκης τὴν μνήμην ἐποιήσατο ἡ θεία γραφή, ἀλλ' ἵνα μάθωμεν πόθεν αὐτὴν ἔσχε. διὰ γὰρ τοῦτο προσέθηκεν ὅτι Αἰγυπτία, ἵνα ἐπὶ τὴν ἱστορίαν ἀναδράμωμεν ἐκείνην· καὶ ὅτι ἐκ τῶν παρὰ τοῦ Φαραὼ παρασχεθέντων αὕτη ἦν, ἡνίκα τοσαύτης ἀπήλαυσεν ἐκδικίας παρὰ τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ, καὶ ταύτην λαβοῦσα ἐπανῆλθεν, ἐπίτηδες ἡμῖν αὐτῆς καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἔθνος ἐγνώρισεν ἡ θεία γραφή. ἀλλ' ὅρα λοιπὸν ἐνταῦθα τῆς Σάρας τὴν φιλόσοφον γνώμην, καὶ τῆς σωφροσύνης τὴν

A viros & mulieres, ut magna inter se concordia vivant, & conjugii vinculum indissolutum servent: & neque vir insurgat adversus mulierem, sed ut vasi infirmiori majorem illi veniam tribuat; neque mulier viro se opponat, aut ab eo dissideat, sed ut vicissim alter alterius onera ferre certent, domesticamque pacem omnibus bonis præferant. At operæ-precium fuerit audire verba ipsa, ut fiat nobis doctrina manifestior. 1. *Sara autem*, inquit, *uxor Abræ non peperit ei: cæterum habebat ancillam Ægyptiam, cui nomen Agar.* Considera, carissime, hoc loco ineffabilem Dei tolerantiam & eximiam fidem B gratumque animum justi, quem datis sibi promissionibus declaravit. Cum enim toties promisisset Deus se daturum semini ejus terram, & in tanto multiplicaturum numero, ut multitudini stellarum adæquaretur; videns nullam promissionem opere impleri, seque ex promissionibus nihil prærterquam verba accipere, non turbabatur ratione, non commovebatur mente, sed mansit immotus & inflexus, credens potentiæ promittentis. Et idcirco etiam hîc id significavit Scriptura divina, dicens: *Sara autem uxor Abræ non peperit ei*, quasi C hoc nobis declarans: Post hæc omnia, post pacta cum eo inita, post pollicitationem innumeræ multitudinis ex eo procreandæ, nihil fluctuabat secum, videns nihil dictorum opere impleri, sed omnia contrario modo sese habere: propterea dicit post illa omnia, *Sara uxor ejus non peperit ei:* ut discas nihil illi accessisse post tantas promissiones, etsi quod Sara sterilis & utero emortuo esset, in mente justi multam hæsitationem ingenerare posset. Verum Patriarcha non spectabat ad impedimenta naturæ; sed sapientiam Domini cognoscens, qui cum naturæ Dominus D & conditor sit, viam in inviis potest invenire, sicut gratus servus non quærit curiose modum eorum quæ fiunt, sed relinquit incomprehensibili Domini providentiæ, & credidit dictis: idcirco inquit: Sara autem post tantas promissiones non peperit ei. *Habebat autem ancillam Ægyptiam, cui nomen Agar.* Non absque causa etiam hoc loco Scriptura divina nobis ancillæ memoriam fecit, sed ut sciamus unde habuerit illam. Nam idcirco adjecit E eam Ægyptiam esse, ut ad superiorem historiam recurramus, quod nempe fuerit ex numero eorum quæ Pharao Abræ donaverat, quando tanta ultione ab omnium Deo potitus est, quodque redeundo hanc acceperit Sara. Studiose enim nobis & nomen & gentem significavit divina Scriptura. Verum ulterius hîc considera, quomodo Saræ mens philosophicis prædita fuerit moribus, & mirum in modum

Cap. 16.

Fides & fiducia Abrahæ.

[a] Ἀσθενεστέρῳ σκεύει, vasi infirmiori. Sic & in Regula Pachomii mulieres *vasa infirmiora* vocantur. Apud Livium autem cæterosque historicos *impedimenta* appellantur.

[b] Savil. & sex mss. ὑποσχέσεις, ἀλλ' ἔτι καὶ ἡ στείρωσις τῆς Σάρας.

continens, atque quam fuerit ipse Patriarcha illi obsequens & dicto audiens. 2. *Dixit autem Sara*, inquit, *Abræ in terra Chanaan: Ecce conclusit me Dominus, ne parerem: ingredere igitur ad ancillam meam, ut ex ea prolem suscipias.* Vide mulieris probitatem: nihil tale dixit, quale posthæc Rachel inquit ad Jacob: *Da mihi filios; quod si minus, morior ego.* Sed quid dicit? *Ecce conclusit me Dominus, ut ne parerem.* Et quia, inquit, sterilem me fecit naturæ conditor, & privavit me filiorum procreatione, ut ne propter meam sterilitatem, cum in extremam veneris senectam, postea maneas absque liberis, *ingredere ad ancillam meam, ut ex ea filios procrees.* Multiplex & ineffabilis mulieris probitas. Quæ enim unquam mulier hoc sustineret facere, vel viro consulere, vel ancillæ conjugali toro cedere?

2. Vidisti quomodo ab omni affectione fuerint alieni? Unus erat eis scopus, ne absque liberis hinc decederent, sed spectabant quomodo etiam illinc consolationem acquirerent, & indissolubile pacis vinculum servarent. Observa enim hîc Patriarchæ insignem continentiam, admirabilemque mansuetudinem. Neque enim asperior fuit uxori, quod liberos non haberet, ut insipientes nonnulli; neque amor ejus erga mulierem imminutus est. Scitis enim, plane scitis, multos hanc potissimum ob causam mulieres despicere, sicut ob contrariam adamare. Utrumque stolide & imprudenter agunt, qui uxoribus adscribunt sterilitatem vel fecunditatem, quasi nescientes a naturæ conditore dispensari universa, & neque coitum, neque aliud quiddam ad procreandos liberos conferre, nisi cooperetur manus superna, quæ naturam ad procreandum excitet. Quæ cum probe nosset justus ille, uxori sterilitatem non imputabat: sed congruentem honorem semper ei tribuebat. Atque hanc ob causam ipsa in officii vicem, volensque declarare quanto amore erga virum afficiatur, non quod suiipsius erat, spectabat, sed quomodo illi consolationem quamdam orbitatis liberorum excogitaret, quasi manibus suis acceptam puellam Ægyptiam in lectum suum induxit: quin & verbis ipsis ostendit, qua de causa id faciat, & quis ejus sit scopus. Quia ego, inquit, inutilis visa sum, & ad generandum non idonea: *Conclusit enim me Dominus, ut ne parerem.* Vide prudentem animam, quomodo nihil asperum loquitur, sterilitatem non deplorat: sed solum hoc nobis declarare vult, quod naturæ Domino opifici hoc adscribens, leniter & generose ferat, malens quod Deo placebat, quam quod ipsa concupiscebat; & hoc unum spectans, ut virum solaretur. Quoniam, inquit, Dominus me conclusit, ut ne parerem. Quanta hujus verbi em-

A ὑπερβολὴν, καὶ τοῦ πατριάρχου τὴν ἄφατον πειθὼ καὶ τὴν ὑπακοήν. εἶπε δὲ Σάρρα, φησὶ, πρὸς Ἀβραὰμ ἐν γῇ Χαναάν· ἰδοὺ συνέκλεισέ με κύριος τοῦ μὴ τεκεῖν· εἴσελθε οὖν πρὸς τὴν παιδίσκην μου, ἵνα τεκνοποιήσῃς ἐξ αὐτῆς. σκόπει τὴν εὐγνωμοσύνην γυναικός· οὐδὲν τοιοῦτον εἶπεν, οἷον μετὰ ταῦτα ἡ Ῥαχὴλ φησὶ πρὸς τὸν Ἰακώβ· δός μοι τέκνα· εἰ δὲ μὴ, ἀποθνήσκω ἐγώ. ἀλλὰ τί φησιν; ἰδοὺ συνέκλεισέ με κύριος τοῦ μὴ τεκεῖν. ἐπειδή, φησιν, ἄγονόν με κατέστησεν ὁ τῆς φύσεως δημιουργὸς, καὶ ἀπεστέρησε τῆς τῶν παίδων γονῆς, ἵνα μὴ οὖν διὰ τὴν ἐμὴν στείρωσιν αὐτὸς εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσας λοιπὸν ἄπαις διαμείνῃς, B εἴσελθε πρὸς τὴν παιδίσκην μου, ἵνα τεκνοποιήσῃς ἐξ αὐτῆς. πολλὴ καὶ ἄφατος ἡ φιλοσοφία τῆς γυναικός. τίς γὰρ ἂν ἕλοιτο πώποτε γυνὴ τοῦτο ποιῆσαι, ἢ συμβουλεῦσαι τῷ ἀνδρὶ τοῦτο, ἢ τῇ παιδίσκῃ [a] τῆς εὐνῆς παραχωρῆσαι; 2

Εἶδες πῶς παντὸς πάθους ἐκτὸς ἦσαν; καὶ εἷς ἦν αὐτοῖς μόνον σκοπὸς, τοῦ μὴ ἄπαιδας τελευτῆσαι· ἀλλ' ἐσκόπουν ὅπως καὶ τὴν ἐντεῦθεν παραμυθίαν κτήσωνται, καὶ τὸν τῆς εἰρήνης σύνδεσμον ἄρραγῆ διατηρήσωσιν. ἐννόει γάρ μοι τοῦ πατριάρχου ἐνταῦθα τὴν πολλὴν σωφροσύνην, καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐπιείκειαν. C οὔτε γὰρ, καθάπερ τινὲς τῶν ἀνοήτων, ἐδυσχέρανε πρὸς τὴν γαμετὴν διὰ τὴν ἀπαιδίαν, οὔτε τὸν περὶ αὐτὴν πόθον ἠλάττωσεν. ἴστε γὰρ, ἴστε πῶς τοῖς πλείοσι τῶν ἀνθρώπων τοῦτο μάλιστα αἴτιον γίνεται τῆς κατὰ τῶν γυναικῶν ὑπεροψίας· ὥσπερ αὖ πάλιν καὶ φίλτρου πλείονος ὑπόθεσιν τὸ ἐναντίον ποιοῦνται, σφόδρα κούφως καὶ ἀνοήτως ταῖς γυναιξὶ λογιζόμενοι καὶ τὴν ἀπαιδίαν καὶ τὴν εὐπαιδίαν, οὐκ εἰδότες ὅτι τοῦ τῆς φύσεώς ἐστι δημιουργοῦ τὸ πᾶν, καὶ οὔτε ἡ συνουσία, οὔτε ἕτερόν τί ἐστι τὸ δυνάμενον συντελέσαι πρὸς τὴν τῶν παίδων διαδοχὴν, μὴ τῆς ἄνωθεν χειρὸς συνεφαπτο- D μένης, καὶ τὴν φύσιν διεγειρούσης πρὸς τὸν τόκον. ἅπερ ἀκριβῶς ὁ δίκαιος ἐπιστάμενος, οὔτε τῇ γυναικὶ ἐλογίζετο τὴν ἀπαιδίαν, καὶ τὴν προσήκουσαν αὐτῇ τιμὴν διὰ πάντων ἀπένεμε. διά τοι τοῦτο καὶ αὐτὴ φιλοτιμουμένη, καὶ βουλομένη δεῖξαι ὅσην ποιεῖται περὶ τὸν δίκαιον φιλοστοργίαν, οὐ τὸ ἑαυτῆς σκοποῦσα, ἀλλ' ὅπως ἂν ἐκείνῳ παραμυθίαν τινὰ τῆς ἀπαιδίας ἐπινοήσειε, μονονουχὶ ταῖς οἰκείαις χερσὶ λαβοῦσα τὴν παιδίσκην τὴν Αἰγυπτίαν ἐπὶ τὴν ἰδίαν εὐνὴν ἀνήγαγεν· ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ῥημάτων δεικνῦσα τὸν σκοπὸν, δι' ὃν τοῦτο ποιῆσαι κατεδέξατο, φησιν· E ἐπειδὴ ἐγὼ ἄχρηστος ὤφθην καὶ ἀνεπιτήδειος πρὸς γονήν· συνέκλεισε γάρ με ὁ κύριος τοῦ μὴ τεκεῖν. ὅρα ψυχῆς εὐγνωμοσύνην, πῶς οὐδὲν δυσχερὲς φθέγγεται, οὐδὲ ἀποδύρεται διὰ τὴν στείρωσιν, ἀλλὰ μόνον τοῦτο ἡμῖν ἐμφῆναι βούλεται, ὅτι τῷ δημιουργῷ τῆς φύσεως τοῦτο λογιζομένη πράως καὶ γενναίως ἔφερε, προτιμῶσα τὸ τῷ Θεῷ δοκοῦν τῆς οἰκείας ἐπιθυμίας, καὶ ἐσκόπει ὅπως τὸν ἄνδρα παραμυθήσηται. ἐπειδὴ οὖν, φησιν, ἐμὲ συνέκλεισεν ὁ κύριος τοῦ μὴ τεκεῖν. πόση καὶ αὐτοῦ τοῦ ῥήμα-

[a] Sic Savil. & Morel. Sed manuscripti septem τὴν εὐνήν.

τος ἡ ἔμφασις; πῶς δείκνυσι τοῦ Θεοῦ τὴν πρόνοιαν καὶ τὴν ἄφατον δύναμιν; καθάπερ γὰρ ἡμεῖς, φησὶν, ἐπὶ τῆς οἰκίας κλείομεν καὶ ἀνοίγομεν, οὕτω καὶ ὁ δεσπότης ἐπὶ τῆς φύσεως ἐργάζεται, καὶ τῷ οἰκείῳ προστάγματι καὶ τὰς κλεῖς ἐπάγει, καὶ πάλιν ἡνίκα ἂν βουληθῇ ἀνοίγει, καὶ κελεύει τὴν φύσιν τὸ ἑαυτῆς ἐργάζεσθαι. ἐπεὶ οὖν συνέκλεισέ με, φησὶν, ὁ Κύριος τοῦ μὴ τεκεῖν, εἴσελθε πρὸς τὴν παιδίσκην μου, ἵνα τεκνοποιήσῃς ἐξ αὐτῆς. οἶδα ὅτι ἐγώ εἰμι ἡ αἰτία τῆς ἀπαιδίας· διὰ τοῦτο οὐ βούλομαί σε ἀποστερῆσαι τῆς ἐντεῦθεν παραμυθίας. ἴσως δὲ καὶ ὑπώπτευεν ἡ Σάρρα μὴ παρ' αὐτὴν μόνην εἶναι τὰ τῆς ἀπαιδίας, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὸν πατριάρχην· διὰ τοῦτο βουλομένη δι' αὐτῶν τῶν ἔργων πληροφορηθῆναι, παραχωρεῖ τῇ παιδίσκῃ, καὶ εἰς τὴν εὐνὴν αὐτὴν ἄγει, ἵνα μάθῃ δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ὡς ἑαυτῇ τὸ πᾶν ὀφείλει λογίζεσθαι. ὑπήκουσε δὲ, φησὶν, Ἄβραμ τῆς φωνῆς Σάρρας. πολλὴ τοῦ δικαίου ἡ φιλοσοφία. ὅπερ γὰρ ἔφθην εἰπὼν, τοῦτο καὶ νῦν ἐρῶ· ὅτι οὔτε πρότερον τοῦτο ἐβουλεύσατο, καίτοι ἐν ἐσχάτῳ γήρᾳ λοιπὸν ὢν, καὶ νῦν τὴν προτροπὴν παρὰ τῆς Σάρρας δεξάμενος ἑτοίμως ὑπήκουσε, δεικνὺς ὅτι οὐκ ἐπιθυμίας ἕνεκεν ἁπλῶς, οὐδὲ πάθει κατακολουθῶν τῆς συνουσίας ἠνέχετο, ἀλλ' ὥστε σπέρματος διαδοχὴν καταλιπεῖν. καὶ λαβοῦσα Σάρρα ἡ γυνὴ Ἄβραμ Ἄγαρ τὴν Αἰγυπτίαν τὴν ἑαυτῆς παιδίσκην, [a] μετὰ δέκα ἔτη τοῦ συνοικῆσαι Ἄβραμ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἐν τῇ Χαναναίᾳ, ἔδωκεν Ἄβραμ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς αὐτὴν γυναῖκα. σκόπει τῆς γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν· ἵνα γὰρ μάθωμεν ὅτι οὐδὲ μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, ἅπερ ἡ Σάρρα πρὸς αὐτὸν ἐποιήσατο, ἐπεπήδησε τῷ πράγματι, διὰ τοῦτό φησι· καὶ ἔλαβε Σάρρα ἡ γυνὴ Ἄβραμ Ἄγαρ τὴν Αἰγυπτίαν τὴν ἑαυτῆς παιδίσκην, μονονουχὶ δεικνύουσα ἡμῖν ἡ θεία γραφὴ, ὅτι τὴν γαμετὴν παραμυθούμενος, καὶ ὑπακοῦσαι ταύτῃ βουλόμενος τὸ πρᾶγμα κατεδέξατο. ἵνα γὰρ μάθῃς μετὰ ἀκριβείας τοῦ πατριάρχου τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἐγκράτειαν, φησί· μετὰ δέκα ἔτη τοῦ συνοικῆσαι Ἄβραμ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἐν γῇ Χαναάν. οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ τὸν χρόνον ἐπεσημήνατο, ἀλλ' ἵνα εἰδέναι ἔχωμεν, ἐν πόσοις ἔτεσιν ὁ δίκαιος ἐκαρτέρησε, καὶ γενναίως τὴν ἀπαιδίαν ἤνεγκε, καὶ ἀνώτερος πάντων τῶν παθῶν τυγχάνων, πολλὴν τὴν σωφροσύνην ἐπεδείξατο· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ ἕτερόν τι ἐκ τούτου μάθωμεν. διὰ γὰρ τοῦτο προσετέθηκε· μετὰ δέκα ἔτη τοῦ συνοικῆσαι Ἄβραμ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς ἐν γῇ Χαναάν· οὐ γὰρ πάντα τὸν χρόνον τοῦ συνοικεσίου νῦν ἡμῖν ἐγνώρισεν, ἀλλὰ τὸν ἐν τῇ Χαναὰν χρόνον αὐτοῖς ἀναλωθέντα. τίνος ἕνεκεν καὶ διὰ τί; ἐπειδὴ γὰρ εὐθέως ἐπιστάντι τῇ Χαναναίᾳ ἐπηγγείλατο ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης λέγων· τῷ σπέρματί σου τὴν γῆν ταύτην δώσω· καὶ πάλιν μετὰ ταῦτα καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον τὰς ὑποσχέσεις πρὸς αὐτὸν ἐποιήσατο, ἵνα γνῷς, ἀγαπητὲ, ἐν πόσοις ἔτεσι παραβαινομένου τοῦ δεσπότου, καὶ μηδὲν τῶν ἐπαγγελ-

A phasis est? quam ineffabilem ostendit Dei potentiam & providentiam? Quasi diceret: Sicut nos aperimus & claudimus domum, ita & Dominus in natura operatur, & suo præcepto claudit, & iterum quando vult aperit, & jubet naturam quod suum est operari. Quoniam igitur conclusit me Dominus, ut ne parerem, ingredere ad ancillam meam, ut ex ea prolem procrees. Scio me orbitatis causam esse; propterea nolo te privare illo solatio. Fortassis autem etiam suspicabatur Sara sterilitatem illam non a se sola esse, sed etiam ex Patriarcha: ideo volens cer- B to experimento id comperire, ancillæ cedit, & illam in lectum illius ducit, ut re ipsa discat an sola sit in causa, sibique soli sit ascribenda sterilitas. 3. *Obedivit autem*, inquit, *Abram voci Saræ.* Magna justi philosophia. Id enim quod dixi, hoc & nunc dico: illum non priorem hoc consilium iniisse, quamvis in extrema senectute esset, & nunc a Sara admonitum promte obedivisse, ut doceret se non ex concupiscentia vel libidine congredi cum illa voluisse, sed ut seminis relinqueret successionem. *Et tulit Sara uxor A-* C *bræ Agarem Ægyptiam ancillam suam, postquam decem annos habitasset cum viro suo in Chananæa, & dedit eam Abræ viro suo in uxorem.* Attende, obsecro, Scripturæ diligentiam: ut enim discamus illum non mox post hæc verba quæ ad eum dixit Sara, in opus prosiluisse, ideo dicit: *Et tulit Sara uxor Abræ Agarem Ægyptiam ancillam suam*: queis subindicat nobis Scriptura divina, eum uxorem suam consolaturum, & ei obsequi volentem, hanc D rem fecisse. Nam ut evidenter scias Patriarchæ continentiam & eximiam temperantiam, dicit: *Postquam decem annis habitasset cum Abramo viro suo in terra Chanaan.* Non absque causa tempus assignavit, sed ut scire possimus quot annis justus fortiter infecunditatem tulerit, & affectibus superior magnam exhibuerit continentiam: neque hoc solum, sed ut & aliud quiddam inde discamus. Ideo enim adjecit: *Postquam decem annis habitasset cum viro suo in terra Chanaan:* non enim om- E ne tempus cohabitationis nobis declaravit, sed illud solum quod in Chananæa consumtum est. Quare hoc, & quam ob causam? Quia statim ut venit in Chananæam, benignus Dominus promissionem fecit his verbis: *Semini tuo dabo terram hanc:* & post hæc quoque semel atque iterum promissiones repetiit, ut scias, dilecte, quamvis tanto tempore Dominus distulerit, & promissa non impleverit,

[a] Hic variant exemplaria τῶν O. ubi legitur, μετὰ δέκα ἔτη τοῦ οἰκῆσαι Ἄβραμ ἐν γῇ Χαναάν. Chrysostomi vero lectionem non fuisse Librariorum ausibus temeratam hinc liquidum est, quod eadem ipsa sine discrimine bis repetantur infra.

Patriarcham tamen non fuisse animo turbatum, sed ratiociniis suis divina dicta prætulisse. Propterea dicit, *postquam decem annos simul habitassent in terra Chanaan.* Vidisti virilem animum? vidisti philosophiæ hujus exercitationem? quomodo Dominus ut eam reddat illustriorem, cesset ac differat? Nam quia plurimum ei curæ sunt famuli sui, non ita simpliciter in eos conferre beneficia, sed simul etiam conspicuos reddere, fidemque ipsorum omnibus declarare satagit. Si enim statim ut promisit se daturum semini ejus terram hanc, aperuisset Saræ vulvam, & liberos dedisset successores, neque tam magnum exhibuisset miraculum, neque tam clara apud omnes fuisset justi virtus. Virtus enim Dei & tunc manifesta quidem fuisset: nam emortuam naturæ officinam, & inutilem ad procreandos filios factam, suo præcepto iterum vegetam fecisset: at non ita suarum laudum corona redimitus fuisset Patriarcha, ut nunc cum tanto tempore ipsius probata est virtus, & quotidie facta est clarior.

3. Et ut scias Deum non solum beneficia & dona sua conferre velle, sed solitum esse beneficia accepturos reddere clariores, vide illum hoc & in Chananæa illa facere, & idcirco cessare ac differre, ut non solum petitionem illius exaudiat, sed & ut illam ipsam in toto orbe celebrem reddat. Quandoquidem cum supplicaret ac diceret: *Miserere mei, Domine, quia filia mea male a dæmonio torquetur:* neque responso eam dignatur misericors & clementissimus Dominus, alioqui preces nostras semper præveniens. Et discipuli quidem nescientes quid futurum esset, & eum curam agere mulieris, nolleque thesaurum ejus latere, atque ideo non respondere; quasi majore commiseratione ducti accesserunt & obsecrabant eum dicentes: *Dimitte eam, quia clamat post nos:* quasi monstrarent se jam non ferre illius molestiam. Dimitte enim eam, inquiunt, non quia tam ærumnosa est, non quia preces ejus rationabiles sunt, sed quia clamat post nos. Quid igitur Dominus? Volens & paulatim illius thesaurum detegere, & docere quantum Discipuli ab humanitate sua abessent, responsum dat, quod & mulieris occæcare mentem, nisi tanto fuisset succensa desiderio alacritateque viguisset, & discipulos ab interpellatione deterrere potuisset. *Non sum enim missus*, inquit, *nisi ad oves domus Israël, quæ perierunt.* Et hoc quidem dictum illos absterruit, ne pro muliere intercederent: sed illam segniorem non fecit, imo in causa fuit ut magis urgeret. Ita enim se habet anima dolens, & ferventi affectu accedens: nihil attendit eorum

Matt. 15.

A θέντων εἰς ἔργον ἄγοντος, ὁ δίκαιος οὐκ ἐταράττετο τὴν γνώμην, ἀλλὰ τῶν οἰκείων λογισμῶν προετίμα τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ ῥηθέντα. διὰ τοῦτό φησι, μετὰ δέκα ἔτη τοῦ συνοικῆσαι αὐτοὺς ἐν γῇ Χαναάν. εἶδες ψυχῆς ἀνδρείαν; εἶδες γυμνάσιον φιλοσοφίας; πῶς περιφανέστερον αὐτὸν ποιῆσαι βουλόμενος ὁ δεσπότης μέλλει καὶ ἀναβάλλεται; ἐπειδὴ γὰρ κήδεται τῶν αὐτοῦ θεραπόντων, οὐχ ἁπλῶς εἰς αὐτοὺς τὰς εὐεργεσίας βούλεται κατατίθεσθαι, ἀλλὰ καὶ περιφανεῖς αὐτοὺς δεικνύναι, καὶ τὴν πίστιν αὐτῶν ἅπασι κατάδηλον ποιεῖν γίνεσθαι. εἰ γὰρ εὐθέως ἐπαγγειλάμενος τῷ σπέρματι B αὐτοῦ δώσειν τὴν γῆν, διήνοιξε τῆς Σάρρας τὴν μήτραν, καὶ τὴν τῶν παίδων διαδοχὴν αὐτῷ ἐχαρίσατο, οὔτε τὸ θαῦμα οὕτως ἐδείκνυτο μέγα, οὔτε ἡ τοῦ δικαίου πίστις πᾶσι περιφανὴς καθίστατο. ἡ μὲν γὰρ τοῦ Θεοῦ δύναμις καὶ τότε δήλη ἂν ἦν· νεκρωθὲν γὰρ τὸ ἐργαστήριον τῆς φύσεως, καὶ ἄχρηστον γεγονὸς πρὸς παιδοποιΐαν πάντως αὐτὸς τῷ οἰκείῳ προστάγματι πάλιν ἐζωογόνει· ἀλλ' οὐκ ἂν οὕτω τὸν στέφανον ἀνεδήσατο ὁ πατριάρχης, ὥσπερ νῦν ἐν τοσούτῳ μήκει χρόνου τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ βασανιζομένης, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν λαμπροτέρας γινομένης.

Καὶ ἵνα μάθῃς ὅτι οὐ μόνον εὐεργετεῖν βούλεται, C καὶ τὰς παρ' ἑαυτοῦ δωρεὰς παρέχειν, ἀλλ' ἔθος αὐτῷ τοῦτο καὶ τοὺς ταύτας δεχομένους περιφανεστέρους ἐθέλειν ποιεῖν, ὅρα αὐτὸν καὶ ἐπὶ τῆς Χαναναίας τοῦτο διαπραξάμενον, καὶ διὰ τοῦτο μέλλοντα καὶ ὑπερτιθέμενον, ἵνα μὴ μόνον τὴν αἴτησιν ἐκείνῃ παράσχῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν εἰς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην κατάδηλον ἐργάζηται. ἐπειδὴ γὰρ προσῆλθεν ἱκετεύουσα καὶ λέγουσα· ἐλέησόν με κύριε, ὅτι ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται· οὔτε ἀποκρίσεως [a] αὐτὴν ἀξιοῖ ὁ εὔσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος, καὶ ἀεὶ τὰς αἰτήσεις ἡμῶν προφθάνων. καὶ οἱ μὲν μαθηταὶ οὐκ εἰδότες τὸ μέλλον ἔσεσθαι, καὶ ὅτι κηδόμενος τῆς γυναικὸς, καὶ οὐ βουλόμενος αὐτῆς τὸν θησαυρὸν D κεκρύφθαι, διὰ τοῦτο οὐκ ἀποκρίνεται, ὡς δῆθεν συμπαθέστεροι, προσελθόντες παρεκάλουν αὐτὸν λέγοντες, ἀπόλυσον αὐτὴν ὅτι κράζει ὄπισθεν ἡμῶν, μονονουχὶ δεικνύντες, ὅτι οὐκ ἔτι φέρουσιν αὐτῆς τὴν ἐπάχθειαν· ἀπόλυσον γὰρ αὐτήν, φασιν, οὐκ ἐπειδὴ κατώδυνός ἐστιν, οὐδὲ ἐπειδὴ ἡ αἴτησις αὐτῆς εὔλογος, ἀλλ' ὅτι κράζει ὄπισθεν ἡμῶν. τί οὖν ὁ δεσπότης; βουλόμενος κἀκείνης τὸν θησαυρὸν κατὰ μικρὸν ἐκκαλύψαι, καὶ τούτους διδάξαι, ὅσον λείπονται τῆς αὐτοῦ φιλανθρωπίας, ἀπόκρισιν ποιεῖται ἱκανὴν οὖσαν κἀκείνης πηρῶσαι τὸν λογισμὸν, εἰ μὴ συντεταμένην εἶχε τὴν E διάνοιαν, καὶ ζέοντα τὸν πόθον, καὶ τὴν προθυμίαν ἀκμάζουσαν, κἀκείνους ἀποστῆσαι τῆς ὑπὲρ αὐτῆς ἱκετηρίας. οὐκ ἀπεστάλην γάρ, φησιν, εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ. τοῦτο ἐκείνους μὲν ἀπέστησε τοῦ παρακαλεῖν ὑπὲρ τῆς γυναικὸς, ἐκείνην δὲ ὀκνηροτέραν οὐκ εἰργάσατο, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἐπικεῖσθαι παρεσκεύασε. τοιοῦτον γὰρ ἡ ὀδυνωμένη ψυχὴ, καὶ μετὰ θερμῆς τῆς διαθέσεως προσιοῦσα· πρὸς οὐδὲν ἐπιστρέφεται τῶν

[a] Savil. & sex mss. αὐτὴν ἠξίωσεν. Morel. & alii αὐτὴν ἀξιοῖ. Quæ hic de Chananæa dicuntur, habes pluribus exposita supra Tom. III. de Chananæa p. 435. Eadem ipsa persequitur Chrysostomus Homil. 53. in Matthæum. In Monito ad Homiliam illam de Chananæa lapsu typographico bis memoratur Homilia 53. in Genesim, ubi ponendum erat 53. in Matthæum.

λεγομένων, ἀλλ' ἓν μόνον σκοπεῖ, ὅπως ἐπιτύχῃ τῶν σπουδαζομένων, ὅπερ καὶ αὕτη πεποίηκεν. ἀκούσασα γὰρ ταῦτα, πάλιν φησὶ, προσεκύνησεν αὐτὸν λέγουσα· ἐλέησόν με κύριε. ᾔδει τοῦ δεσπότου τὴν εὐσπλαγχνίαν, καὶ διὰ τοῦτο πολλῇ κέχρηται τῇ προσεδρείᾳ. ἀλλ' ὅρα πάλιν τὸν σοφὸν καὶ εὐμήχανον· οὐδὲ οὕτως ἐπινεύει, ἀλλὰ καὶ σφοδροτέραν καὶ τραχυτέραν ποιεῖται ἀπόκρισιν. ᾔδει γὰρ τὴν ἀνδρείαν τῆς γυναικὸς, καὶ ἐβούλετο μὴ λανθάνουσαν αὐτὴν δέξασθαι τὴν εὐεργεσίαν, ἀλλὰ καὶ τοὺς μαθητὰς ἐκ τῆς ἐκβάσεως μαθεῖν τῆς μακροθυμίας αὐτοῦ τὴν αἰτίαν, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας παιδευθῆναι, ὅση τῆς προσεδρείας ἡ ἰσχὺς, καὶ τῆς γυναικὸς ἡ ἀρετή· φησὶ γάρ· οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων, καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις. ἐνταῦθά μοι σκόπει τῆς γυναικὸς τὸν τόνον, πῶς τῷ θερμῷ τῆς προθυμίας πεπυρωμένη, καὶ τῇ πίστει τῇ εἰς τὸν θεὸν ἐστερεωμένη, καὶ τὰ σπλάγχνα αὐτὰ, ὡς εἰπεῖν, διακοπτομένη, καὶ πολλὴν περὶ τὴν θυγατέρα τὴν συμπάθειαν ἔχουσα, οὐδὲ ἀποστρέφεται τοῦ ῥήματος τὴν ὕβριν, ἀλλὰ κυνάριον ἀκούσασα καταδέχεται, ὁμολογεῖ κυνάριον εἶναι, ἵνα ἀπαλλαγῇ τῆς τῶν κυνῶν ἀλογίας, καὶ εἰς τὴν τῶν υἱῶν τάξιν ἀθρόον ἐναρίθμιος γένηται. ἄκουσον λοιπὸν τὰ παρὰ τῆς γυναικὸς, ἵνα μάθῃς ὅσον τῆς τοῦ θεοῦ μακροθυμίας τὸ κέρδος γέγονεν. οὐ μόνον γὰρ οὐκ ἀπέστησε τὸ γύναιον ἡ τῶν εἰρημένων πρὸς αὐτὴν σφοδρότης, ἀλλὰ καὶ πρὸς πλείονα προθυμίαν διήγειρεν. ἐπειδὴ γὰρ ἤκουσε ταῦτα τὰ ῥήματα, φησὶ, ναὶ κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν. εἶδες τίνος ἕνεκεν μέχρι τοῦ παρόντος τὴν μακροθυμίαν ἐπεδείξατο; ἵνα διὰ τῶν ῥημάτων τῆς γυναικὸς μάθωμεν αὐτῆς τῆς πίστεως τὴν ὑπερβολήν. ὅρα γὰρ πῶς εὐθέως αὐτὴν ἀνεκήρυξεν ὁ δεσπότης, καὶ ἐστεφάνωσε λέγων· ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις. μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐγκωμίων ἀπέπεμψε τὴν οὐδὲ ἀποκρίσεως παρ' αὐτοῦ ἐν προοιμίοις ἀξιωθεῖσαν. μεγάλη σου, φησὶν, ἡ πίστις. καὶ γὰρ ἦν ὄντως μεγάλη, διὰ τὸ καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον καὶ πολλάκις ὁρῶσαν ἀνανεύοντα πρὸς τὴν αἴτησιν, μὴ ναρκῆσαι μηδὲ ἀποπηδῆσαι, ἀλλὰ τῷ τόνῳ τῆς προσεδρείας ἐκκαλέσασθαι καὶ παρασκευάσαι εἰς πέρας ἀγαγεῖν τὰ αἰτηθέντα. γενηθήτω γάρ σοι, φησὶν, ὡς θέλεις. εἶδες, ὁ πρότερον μηδὲ ἀποκρίσεως αὐτὴν ἀξιῶν, πῶς νῦν φιλοτιμεῖται τῇ δωρεᾷ; οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς αὐτῇ παρέσχε τὴν αἴτησιν, ἀλλὰ ἀνεκήρυξε καὶ ἐστεφάνωσε· καὶ τῷ εἰπεῖν, ὦ γύναι, ἔδειξεν ὅπως αὐτῆς τὴν πίστιν ἐξεπλάγη· καὶ τῷ εἰπεῖν, μεγάλη σου ἡ πίστις, κατάδηλον ἡμῖν ἐποίησε τῆς γυναικὸς τὸν πλοῦτον. εἶτά φησι, γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. ὅσον βούλει, ὅσον θέλεις, τοσοῦτον παρέχω. ἡ γὰρ τοσαύτη προσεδρεία ἀξίαν σε ἀποφαίνει τῆς αἰτήσεως. εἴδετε τῆς γυναικὸς τὴν εὐτονίαν; εἴδετε τῆς τοῦ θεοῦ μακροθυμίας τὴν αἰτίαν, καὶ ὅτι περιφανεστέραν αὐτὴν ἐργάσασθαι βουλόμενος, διὰ τοῦτο ἀνεβάλλετο; ἐπανέλθωμεν δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὴν προκειμένην ἱστορίαν, ἵνα μάθωμεν ὅτι δι' οὐδὲν ἕτερον ἐν τούτοις ἔστησε τὰς ἐπαγγελίας τὰς κατὰ τὸν

A quæ dicuntur; sed unum solum spectat, quomodo ea quæ sibi curæ sunt assequatur: id quod & ista fecit. Auditis enim his, iterum inquit, *adoravit eum, dicens: Miserere mei Domine.* Sciebat Domini misericordiam, & proinde magna assiduitate utebatur. Sed vide sapientem illum & solertem, quomodo neque sic annuat, sed asperius & vehementius illam concutiens responsum det. Sciebat enim fortitudinem mulieris, & volebat eam non occulte accipere beneficium; ita ut discipuli discerent ex facto dilationis causam, & alii omnes docerentur, quanta sit assi- B duitatis & perseverantiæ potentia, & mulieris virtus. Nam dicit: *Non est bonum sumere panem filiorum, & objicere canibus.* Hic, obsecro, animadverte mulieris constantiam, quanta alacritate succensa fuerit, quanta in Deum fide incitata fuerit, cum interim viscera ipsa, ut ita dicam, præ dolore dissecarentur, & multa filiæ commiseratione teneretur: non aversatur, nec retro cedit ob verbi contumeliam: sed audito canis nomine, boni consulit, & fatetur se catellum, ut a canum liberetur feritate, & in filiorum statim allegatur ordinem. Audi tandem C quid ad hæc mulier dixerit, ut discas quantum ex procrastinatione Dei lucrum concedatur. Non solum enim non abegit mulierem dictorum asperitas, sed in majorem alacritatem excitavit: nempe postquam audivit hæc verba, inquit: *Etiam Domine, nam & catelli edunt de micis quæ cadunt a mensa dominorum suorum.* Vidisti quare hucusque distulerit? ut per verba mulieris fidem illius eximiam discamus. Vide enim quomodo statim eam laudavit & coronavit Dominus, dicens: *O mulier, magna est fides tua.* Quam principio neque responso dignabatur, cum ad- D miratione & laudibus dimittit. *Magna*, inquit, *est fides tua.* Erat enim revera magna, quod cum videret semel atque iterum & sæpius aversantem preces, non segnior facta fuerit, neque retrocesserit, sed perseverantiæ assiduitate provocaverit Dominum, ita ut voti compos fieret. *Fiat* enim *tibi*, inquit, *sicut vis.* Vidisti quomodo qui prius illam neque responso dignatus fuerat, nunc largitionibus certat? E Non enim simpliciter annuit precibus illius, sed prædicavit & celebravit illam. Nam dicendo, *O mulier*, monstravit, quomodo fidem ejus obstupescat: dicendo autem, *magna est fides tua*, divitias quoque mulieris ostendit. Deinde inquit: *fiat tibi sicut vis.*

Chananææ fides laudatur.

Quantum vis, quantum animo concipis, tantum præbeo. Tanta enim tua perseverantia dignam te declaravit tua petitione. Vidistis mulieris constantiam? vidistis divinæ dilationis causam, videlicet ut mulierem clariorem redderet? Redeamus autem, si placet, ad propositam historiam, & discamus propter nihil aliud promissiones Patriarchæ factas

tot annis implere distulisse, quam ut multa cum gloria eas illi concederet, omnibusque monstraret justi fidem. Idcirco dicit, *Postquam decem annos simul habitasset in terra Chanaan:* ut discas quantum præteriisset temporis ex quo promissiones accepisset. Statim enim ut venit in Chananæam, audivit: *Semini tuo dabo terram hanc:* & tanto intervallo temporis absque liberis manserat, sterilitasque Saræ interim augebatur. *Et dedit*, inquit, *Agar Abræ viro suo in uxorem.*

4. Vide quanta etiam olim philosophia apud veteres exercebatur, quomodo & viri temperantes erant, magnamque continentiæ habebant rationem, ac mulieres zelotypiæ carebant vitio. Dedita enim opera sæpius dicit Scriptura: *& ut tulit Sara Agarem ancillam.* Et iterum: *Dedit eam in uxorem:* ut discas quomodo absque animi ægritudine negotium egerit, & quantum apud eos esset virtutis studium. *Et ingressus est*, inquit, *ad Agar, & concepit.* Vide quomodo discit Sara, non justum in causa fuisse, quod carerent filiis, sed sua potius sterilitas: statim enim congressum cum ancilla subsequuta est conceptio. Cæterum vide & ancillæ ingratum animum, & muliebris sexus infirmitatem: ut discas etiam hoc loco Patriarchæ miram lenitatem. *Et vidit*, inquit, *quod uterum gereret, & contemta est domina coram ea.* Ille enim ferme servorum mos est, ut cum parum prosperitatis eis accesserit, nequeant intra suos limites manere: sed statim sui ordinis obliviscantur, & ingrati facile evadant: id quod & huic ancillæ accidit. Nam ut vidit uteri sarcinam, neque dominæ admirabilem philosophiam, neque suæ conditionis vilitatem cogitavit: sed inflata & superbiens contemsit dominam, quæ illam tam commendatam habebat, ut & in viri thalamum admitteret. Quid igitur Sara? *Dixit*, inquit, *ad Abram: Injuria a te afficior. Ecce dedi ancillam meam in sinum tuum: quæ quia vidit quod uterum gerit, contemtui coram ea habita sum. Judicet Deus inter me & te.* Hic, quæso, animadverte incredibilem tolerantiam & reverentiam justi, quam erga Saram declaravit, veniam ab ea petens tam immerito objecti criminis. Quæ enim manibus ancillam viro tradiderat, & dixerat: *Ingredere ad ancillam meam:* quæ a semetipsa & sua sponte ad congressum hortata fuerat, ista nunc mutato animo inquit, *Injuria a te afficior.* O mulier, numquid ipse ad ancillæ congressum festinavit? numquid intemperantia impellente, ad rem habendam cum ancilla acceleravit? A te persuasus & tuo mandato obtemperans, hoc tandem fecit. Qua te igitur injuria maritus affecit? *Ecce dedi ancillam meam in sinum tuum.* Si igitur fateris te dedisse, nec ipse eam sua sponte acceperit, quare injustitiam improperas? Etiam, inquit; nam quamvis ego

A πατριάρχῃ γεγενημένας εἰς ἔργον οὐκ ἤγαγεν, ἀλλ' ἵνα μετὰ πολλῆς τῆς περιφανείας ταύτας αὐτῷ παράσχῃ, καὶ πᾶσι τοῦ δικαίου τὴν πίστιν κατάδηλον ἐργάζηται. διὰ τοῦτό φησι, μετὰ δεκαέτη τοῦ συνοικῆσαι αὐτοὺς ἐν γῇ Χαναὰν, ἵνα μάθῃς ὅσος παρῆλθε χρόνος ἐξ οὗ τὰς ἐπαγγελίας ἐδέξατο. εὐθὺς γὰρ ἐπιστὰς τῇ Χαναναίᾳ, ἤκουσεν ὅτι τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην· καὶ ἐν τοσούτῳ μήκει χρόνου· καὶ αὐτὸς ἄπαις διέμεινε, καὶ τῆς Σάρρας ἡ στείρωσις ἐπετείνετο. καὶ ἔδωκε τὴν Ἄγαρ, φησὶν, Ἀβραὰμ τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς εἰς γυναῖκα.

Ὅρα πόση τὸ παλαιὸν ἐπολιτεύετο παρ' αὐτοῖς ἡ B φιλοσοφία· πῶς καὶ οἱ ἄνδρες ἦσαν ἐγκρατεῖς, καὶ τῆς σωφροσύνης πολὺν ποιούμενοι λόγον, καὶ αἱ γυναῖκες ζηλοτυπίας ἐκτὸς ἐτύγχανον. ἐπίτηδες γὰρ ἡ γραφὴ συνεχῶς λέγει, καὶ λαβοῦσα Σάρρα Ἄγαρ τὴν παιδίσκην· καὶ πάλιν, ἔδωκεν αὐτὴν εἰς γυναῖκα, ἵνα μάθῃς ὅπως ἀπαθῶς τὸ πρᾶγμα μετεχείριζε, καὶ πόση παρ' αὐτοῖς ἦν ἡ φιλοσοφία. καὶ εἰσῆλθε, φησὶ, πρὸς Ἄγαρ, καὶ συνέλαβεν. ὅρα πῶς μανθάνει ἡ Σάρρα, ὅτι οὐ παρὰ τὸν δίκαιον ἐν ἀπαιδίᾳ ἐτύγχανεν, ἀλλὰ παρὰ τὴν στείρωσιν τὴν ἑαυτῆς. εὐθέως γὰρ ἡ συνουσία τὴν σύλληψιν εἰργάσατο. ἀλλ' ὅρα πάλιν τῆς παι- C δίσκης τὴν ἀγνωμοσύνην, καὶ τῆς γυναικείας φύσεως τὴν ἀσθένειαν, ἵνα μάθῃς καὶ ἐντεῦθεν τοῦ πατριάρχου τὴν πολλὴν ἐπιείκειαν. καὶ εἶδε, φησιν, ὅτι ἐν γαστρὶ ἔχει, καὶ ἠτιμάσθη ἡ κυρία ἐναντίον αὐτῆς. τοιοῦτον γὰρ τῶν οἰκετῶν τὸ ἦθος, ἂν μικρᾶς εὐπραγίας ἐπιλάβωνται, οὐκ ἀνέχονται μένειν εἴσω τῶν οἰκείων ὅρων, ἀλλ' εὐθέως ἐπιλανθάνονται τῆς οἰκείας τάξεως, καὶ πρὸς ἀγνωμοσύνην ἐπείγονται, ὅπερ καὶ αὐτὴ ἡ παιδίσκη πέπονθεν. ἐπειδὴ γὰρ εἶδε τῆς γαστρὸς τὸν ὄγκον, οὐκ ἐννοοῦσα οὐ τῆς δεσποίνης τὴν ἄφατον φιλοσοφίαν, οὐ τῆς οἰκείας ἀξίας τὴν εὐτέλειαν, ἀλλ' ἐπαρθεῖσα καὶ D μέγα φρονήσασα ὑπερορᾷ τῆς δεσποίνης τῆς τοσαύτην περὶ αὐτὴν ἐπιδειξαμένης τὴν κηδεμονίαν, ὡς καὶ ἐπὶ τὴν εὐνὴν αὐτὴν ἀγαγεῖν τοῦ ἀνδρός. τί οὖν ἡ Σάρρα; εἶπε, φησι, πρὸς Ἀβραάμ· ἀδικοῦμαι ἐκ σοῦ. [a] ἰδοὺ δέδωκα τὴν παιδίσκην μου εἰς τὸν κόλπον σου· ἰδοῦσα δὲ ὅτι ἐν γαστρὶ ἔχει, ἠτιμάσθην ἐναντίον αὐτῆς. κρίναι ὁ θεὸς ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σου. ἐνταῦθά μοι σκόπει τοῦ δικαίου τὴν ἄφατον μακροθυμίαν, καὶ τὴν αἰδῶ ἣν περὶ τὴν Σάρραν ἐπιδείκνυται, συγγνώμην αὐτὴν αἰτῶν τῆς ἀλόγου ταύτης αἰτίας. ἡ γὰρ ταῖς χερσὶ παραδοῦσα τὴν παιδίσκην τῷ ἀνδρὶ, ἡ εἰποῦσα, εἴσελθε πρὸς τὴν παι- E δίσκην μου· ἡ οἴκοθεν καὶ ἀφ' ἑαυτῆς πρὸς τὴν συνουσίαν αὐτὸν προτρεψαμένη, αὐτὴ νῦν μεταβαλλομένη φησὶν, ἀδικοῦμαι ἐκ σοῦ. μὴ γὰρ αὐτὸς ἐπέδραμον, ὦ γύναι, τῇ τῆς παιδίσκης συνουσίᾳ; μὴ γὰρ ἐξ ἀσελγείας ὁρμηθεὶς τῷ πράγματι ἐπεπήδησε; σοὶ πειθόμενος καὶ τῷ σῷ ἐπιτάγματι τοῦτο πεποίηκε. τί οὖν ἠδίκησαι παρὰ τοῦ ἀνδρός; ἰδοὺ δέδωκα τὴν παιδίσκην μου εἰς τὸν κόλπον σου. εἰ τοίνυν ὁμολογεῖς ὅτι αὐτὴ δέδωκας, καὶ οὐκ ἀφ' ἑαυτοῦ ταύτην ἔλαβε, τίνος ἕνεκεν ἀδικίαν ἐγκαλεῖς; ναί φησιν· εἰ γὰρ καὶ ἐγὼ δέ-

[a] In bibliis legitur, ἐγὼ δέδωκα.

δακα, ἀλλ' ὁρῶν αὐτῆς τὴν προπέτειαν ὤφειλες ἐπισχεῖν αὐτῆς τὴν ἀκόλαστον γνώμην. ἰδοῦσα γὰρ ὅτι ἐν γαστρὶ ἔχει, ἠτιμάσθην ἐναντίον αὐτῆς. κρίναι γὰρ ὁ θεὸς ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ. γυναικὸς ἀληθῶς ταῦτα τὰ ῥήματα καὶ τῆς ἀσθενείας ταύτης τῆς φύσεως· μονονουχὶ γὰρ ταῦτά φησι πρὸς αὐτόν· ἐγὼ μὲν τὴν ἀπαιδίαν βουλομένη παραμυθήσασθαι τὴν σὴν, τοσαύτην ἐπεδειξάμην τὴν κηδεμονίαν, ὡς καὶ τὴν ἐμὴν παιδίσκην καὶ ταῖς ἐμαυτῆς σοι χερσὶ παραδοῦναι, καὶ πρὸς τὴν συνουσίαν προτρέψασθαι· ὁρῶν δὲ αὐτὸς ἐντεῦθεν αὐτὴν γινομένην προπετεστέραν διὰ τὸν τῆς γαστρὸς ὄγκον, καὶ φρονήματος ἐμπεπλησμένην, δέον ἀναστεῖλαι καὶ ἐκδικῆσαί σε τὰς ὕβρεις τὰς εἰς ἐμὲ γινομένας, οὐκ ἐποίησας· ἀλλ' ὡσανεὶ πάντων τῶν προτέρων ἐπιλαθόμενος, περιορᾶσθαί με καταδέχῃ, τὴν ἐν τοσούτοις ἔτεσι συνοικήσασαν, ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας τῆς παιδίσκης τῆς ἐμῆς ἀτιμαζομένην. κρίναι ὁ θεὸς ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ. ὀδυνωμένης ψυχῆς τὸ ῥῆμα· καὶ εἰ μὴ φιλόσοφός τις ἦν ὁ πατριάρχης, καὶ πολλὴν τὴν αἰδῶ περὶ τὴν Σάῤῥαν ἐπεδείκνυτο, καὶ ἐδυσχέρανεν ἂν πρὸς τὰ ῥήματα, καὶ ἤλγησεν ἐπὶ τῇ βαρύτητι τῶν λεχθέντων. ἀλλ' ὁ θαυμάσιος οὗτος πρὸς τὸ τῆς φύσεως ἀσθενὲς ἀφορῶν, πᾶσαν ἔδωκεν αὐτῇ συγγνώμην. κρίναι ὁ θεὸς ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ. ἐννόησον, φησι, πόσον πρᾶγμα κατεδεξάμην διὰ τὴν σὴν παραμυθίαν, βουλομένη σε κἂν γοῦν ἐν γήρᾳ πατέρα κληθῆναι, καὶ τὴν παιδίσκην τὴν ἐμὴν [a] εἰς τὴν ἀξίαν τὴν ἐμαυτῆς ἀνήγαγον. σὺ δὲ ὁρῶν ἀγνωμόνως αὐτὴν ἐντεῦθεν διατεθεῖσαν, οὐκ ἤμυνας, οὐκ ἠμείψω με τῆς γνώμης, ἣν περὶ σὲ ἐπεδειξάμην. κρίναι ὁ θεὸς ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ. ἐκεῖνος, φησιν, ὁ τὰ ἀπόῤῥητα ἑκάστου ἐπιστάμενος τῆς διανοίας, αὐτὸς ἔσται κριτὴς μεταξὺ ἡμῶν, καὶ πῶς ἐγὼ μὲν παντὸς πάθους ἀνωτέρα γινομένη προετίμησα ἐμαυτῆς τὴν παραμυθίαν τὴν σὴν, καὶ εἰς τὴν εὐνὴν τὴν ἐμὴν τὴν παιδίσκην ἀνήγαγον· αὐτὸς δὲ οὐδὲν τῶν παρ' ἐμοῦ γενομένων ἐν διανοίᾳ λαβὼν, συγχωρεῖς ἐκείνην κατεξανίστασθαι τῆς ἐμῆς ἐπιεικείας, καὶ οὐκ ἀναστέλλεις τὴν τόλμαν, οὐδὲ σωφρονίζεις τὴν ἀγνώμονα. τί οὖν ὁ ἀδάμας, ὁ γενναῖος ἀθλητὴς τοῦ θεοῦ, ὁ πανταχόθεν ἑαυτῷ πλέκων τοὺς στεφάνους; δεικνὺς καὶ διὰ τούτου τὴν οἰκείαν ἀρετὴν, ὅρα τί φησι πρὸς αὐτήν. ἰδοὺ ἡ παιδίσκη σου ἐν ταῖς χερσί σου· χρῶ αὐτῇ, ὡς ἐάν σοι ἀρεστὸν ᾖ. μεγάλη τοῦ δικαίου ἡ φιλοσοφία, πολλὴ τῆς μακροθυμίας ἡ ὑπερβολή. οὐ μόνον γὰρ οὐκ ἐδυσχέρανε πρὸς τὰ παρὰ τῆς Σάῤῥας εἰρημένα, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιεικείας ποιεῖται τὴν ἀπόκρισιν, καί φησιν· ὑποπτεύεις με αἴτιον γεγενῆσθαι τῶν εἰς σὲ ὕβρεων, καὶ νομίζεις με ἥδεσθαι τοῖς παρὰ τῆς παιδίσκης γινομένοις, ἐπειδὴ ἅπαξ ἐκοινώνησέ μοι τῆς εὐνῆς· μάνθανε ὅτι καὶ πρότερον, εἰ μή σοι ὑπακοῦσαι βουλόμενος τοῦτο κατεδεξάμην, οὐκ ἄν ποτε ἠνεσχόμην τὴν παιδίσκην εἰς τὴν εὐνὴν ἀγαγεῖν τὴν σήν· καὶ νῦν ἵνα διὰ τῶν πραγμάτων πληροφορηθῇς, ἰδοὺ ὑπὸ τὰς χεῖράς σου ἐστί· χρῶ αὐτῇ,

[a] Quinque mss. εἰς τὴν τάξιν.

A dederim, sed videns ejus temeritatem, debebas cohibere mentem tam petulantem. *Nam ut vidit se uterum gerere, contemsit me. Judicet Deus inter me & te.* Vere hæc mulieris verba sunt, & infirmi illius sexus; his enim fere illum alloquitur: Ego quidem volebam tuum mœrorem solari, quem habes ex prolis inopia; tam officiosam ea in re me præbui, ut & ancillam meam meis manibus traderem, & ad congressum cohortarer: tu autem videns hanc inde fieri petulantiorem propter uteri sarcinam, & magno fastu inflari; cum debuisses reprimere & ulcisci
B ejus in me injurias, id non fecisti: sed quasi omnium priorum oblitus, me despicis etiam tu, me quæ tecum tot annis habitavi, & ab Ægyptia ancilla mea contemnor. *Judicet Deus inter me & te.* Dolentis animæ verba. Et nisi tantis virtutibus præditus fuisset Patriarcha, & in tanta reverentia Saram habuisset, ægre tulisset hæc verba, & ex dictorum asperitate dolorem concepisset. Verum eximius ille ad sexus fragilitatem spectans, omnem ei veniam dedit. *Judicet Deus inter me &*
C *te.* Cogita quantam rem egerim, ut te consolarer, volens te vel in senectute patrem vocari, ancillam meam in dignitatem meam erexi: tu autem videns illam tam ingratam, non ultus es, non rependisti mihi vices benevolentiæ quam in te declaravi. *Judicet Deus inter me & te.* Ille, inquit, qui abscondita omnium cordium novit, ipse erit judex inter nos: & quomodo ego quidem victis omnibus affectionibus tuam consolationem meæ prætuli, & in lectum meum ancillam meam in-
D duxi. Ipse autem nihil eorum quæ a me facta sunt, in mentem accipiens, permittis illi ut contra meam insurgat lenitatem: nec audaciam reprimis, neque ingratam castigas. Quid igitur adamas ille, fortis ille Dei athleta, qui undique coronas sibi plectebat? monstrans etiam in hoc suam virtutem, vide quid dicat ei: *Ecce ancilla tua in manibus tuis; utere ea ut tibi libitum fuerit.* Ingens justo virtutis studium, mira tolerantiæ excellentia. Non solum enim
E non ægre tulit ea quæ Sara dixerat, sed & admodum mansuete respondit & inquit: Suspicaris me auctorem esse contumeliarum, quibus affecta es, & putas me oblectari in iis quæ ancilla adversum te ausa fuit, quoniam semel communicavit mihi in lecto: disce me & primum, nisi hoc suscepissem ut tibi gratificarer, nunquam admissurum fuisse ancillam in lectum tuum: verumtamen ut re ipsa certior fias, ecce in manibus tuis est;

utere ea ut tibi placuerit. Num quis potestatem tuam minuit? num dominium in eam a te ablatum est? Nam licet cum ea congressus fuerim, salva tamen adhuc est in eam potestas tua, ipsa sub manibus tuis est; puni, castiga, increpa: ut volueris & tibi placuerit, sic facito cum ea; tantum ne succenseas, tantum ne mihi imputes, quæ illa petulanter egit. Neque enim meis affectionibus incitatus rem cum ea habui, ut erga eam sic afficiar, ut contra æquitatem ei patrociner. Scio quem tibi debeam honorem. Non ignoro famulorum ingratum animum. Nulla mihi ejus rei cura vel ratio. Unum tantum est cui studeo, ut tu mœrore careas & turbatione, ac in omni sis honore.

Conjugum officia.

5. Hoc est verum contubernium, hoc mariti officium, quando non magna diligentia ad mulieris spectat verba, sed imbecillitati sexus veniæ nonnihil concedit, hoc unum satagens, ut e medio tollatur tristitia, & pax atque concordia constringantur arctius. Audiant viri, & imitentur justi lenitatem, & tantum honorem ac reverentiam mulieribus tribuant, & tamquam imbecilli vasculo parcant, ut concordiæ vinculum firmius consistat. Illæ enim veræ sunt divitiæ, illæ maximæ sunt facultates, si vir cum muliere non discordet, sed conjuncti sint ut corpus unum. *Erunt* enim, inquit, *duo in carnem unam.* Tales etsi in paupertate sint, etsi in vilitate, omnium sunt beatissimi, veram percipiunt voluptatem, & in continua degunt tranquillitate. Sicut contra qui hac non fruuntur, sed zelotypia laborant, & bonum pacis amittunt, etiamsi magnis affluant divitiis, etiamsi sumtuosas habeant mensas, etiamsi clari fuerint ac nobiles, miserrimi omnium sunt: turbas & fluctus sibi quotidie excogitant, sese invicem suspectos habent, nullamque voluptatem habere possunt, interno bello omnia confundente, multamque eis amaritudinem invehente. Verum hîc nihil tale, sed Patriarcha indignationem matrisfamiliâs sua placavit lenitate, & data ei contra ancillam potestate domum pace replevit. *Et afflixit eam*, inquit, *Sara, & aufugit a facie ejus.* Postquam domina illius punivit insolentiam, fugam iniit ancilla. Talis scilicet servorum mos est, quando non permittitur eis more suo agere, sed impediuntur eorum conatus, statim dominorum ruptis frenis, fugam capessunt. Cæterum hoc etiam vide, quomodo ancillæ supernum auxilium non desit, ob justi videlicet honorem. Nam quia justi semen intra se gerebat, ideo & Angeli aspectum videre meruit. *Invenit* enim *eam*,

A ὡς ἂν σοι ἀρεστὸν ᾖ. μὴ γὰρ ὑπετέμετό σου τις τὴν ἐξουσίαν; μὴ γὰρ ἀφῃρέθης αὐτῆς τὴν δεσποτείαν; εἰ γὰρ καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν συνουσίαν κατεδεξάμην, ἀλλ' ἔχεις αὐτῆς τὴν ἐξουσίαν, καὶ ὑπὸ τὰς χεῖράς σου ἐστί· κόλαζε, σωφρόνιζε, ἐπιτίμα· ὃ βούλει καὶ ὡς ἀρέσκει σοι, οὕτω διαπράττου τὰ εἰς αὐτήν· μόνον μὴ δυσχέραινε, μόνον μὴ ἐμοὶ ἐπίγραφε τὰ παρ' αὐτῆς προπετῶς γεγενημένα. οὐδὲ γὰρ ἀπὸ πάθους οἰκείου κινούμενος τῆς πρὸς αὐτὴν ἠνεσχόμην συνουσίας, ἵνα καὶ προσπαθῶς ἐντεῦθεν κινούμενος ἄλογον αὐτῇ προστασίαν δῶ. οἶδα τὴν ὀφειλομένην σοι τιμήν· οὐκ B ἀγνοῶ τῶν οἰκετῶν τὴν ἀγνωμοσύνην. οὐδείς μοι ταύτης λόγος, οὐδεμία φροντίς· ἓν ἐστί μοι μόνον τὸ σπουδαζόμενον, τό σε ἄλυπον, ἀτάραχον, ἐν τιμῇ πάσῃ καθεστάναι παντὸς ἀπηλλαγμένην λυπηροῦ.

Τοῦτο ἀληθὲς συνοικέσιον, τοῦτο ἀνήρ, ὅταν μὴ ἀκριβολογῆται πρὸς τὰ τῆς γυναικὸς ῥήματα, ἀλλὰ τῇ ἀσθενείᾳ τῆς φύσεως πολλὴν νέμων τὴν συγγνώμην μίαν ποιῆται σπουδήν, ὥστε τὴν λύπην ἐκποδὼν ποιῆσαι, καὶ τὰ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὁμονοίας συσφίγγειν. ἀκουέτωσαν ἄνδρες, καὶ μιμείσθωσαν τοῦ δικαίου τὴν ἐπιείκειαν, καὶ τοσαύτην αἰδῶ καὶ τιμὴν ταῖς γυναιξὶν ἀπονεμέτωσαν, καὶ [a] ὡς ἀσθενεστέρῳ σκεύει φειδέσθω- C σαν, ἵνα ὁ τῆς ὁμονοίας σύνδεσμος ἐπιτείνηται. τοῦτο γὰρ ὁ ἀληθὴς πλοῦτος, αὕτη ἡ μεγίστη περιουσία, ὅταν ἀνὴρ μετὰ γυναικὸς μὴ διχονοῇ, ἀλλὰ καθάπερ σῶμα ἓν οὕτως ὦσι συνημμένοι. ἔσονται γάρ, φησιν, οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. οἱ τοιοῦτοι κἂν ἐν πενίᾳ ὦσι, κἂν ἐν εὐτελείᾳ, πάντων ἂν εἶεν μακαριώτεροι, ἀληθῆ ἡδονὴν καρπούμενοι, καὶ ἐν διηνεκεῖ γαλήνῃ καθεστῶτες. ὡς οἵ γε ταύτης μὴ ἀπολαύοντες, ἀλλὰ ζηλοτύπως διακείμενοι, καὶ τὸ τῆς εἰρήνης καλὸν διαφθείροντες, κἂν πολλῷ περιρρέωνται πλούτῳ, κἂν πολυτελεῖς ἔχωσι τὰς τραπέζας, κἂν ἐν περιφανείᾳ D τύχωσιν ὄντες, πάντων ἐλεεινότερον ζῶσι βίον, κύματα καὶ ταραχὰς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἑαυτοῖς ἐπινοοῦντες, καὶ ἀλλήλους ὑποπτεύοντες, καὶ οὐδεμίαν ἡδονὴν ἔχειν δυνάμενοι, τοῦ ἔνδοθεν πολέμου πάντα συγχέοντος, καὶ πολλὴν ἐν αὐτοῖς τὴν ἀηδίαν ἐργαζομένου. ἀλλ' ἐνταῦθα οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλὰ διὰ τῆς οἰκείας ἐπιεικείας ὁ πατριάρχης τόν τε θυμὸν κατεμάλαξε τῆς δεσποίνης, καὶ δοὺς αὐτῇ τὴν ἐξουσίαν ἅπασαν τὴν κατὰ τῆς παιδίσκης, εἰρήνης πολλῆς ἐνέπλησεν ἑαυτοῦ τὴν οἰκίαν. καὶ ἐκάκωσεν αὐτήν, φησι, Σάρρα, καὶ ἀπέδρα ἀπὸ προσώπου αὐτῆς. ἐπειδὴ γὰρ E ἴσως ἐκόλασεν αὐτῆς τὴν προπέτειαν, εἰς φυγὴν ἐτράπη ἡ παιδίσκη. τοιοῦτον γὰρ τῶν οἰκετῶν τὸ ἔθος· ἐπειδὰν μὴ ἐξῇ αὐτοῖς τῷ οἰκείῳ τρόπῳ κεχρῆσθαι, ἀλλ' ἐγκόπτηται αὐτῶν τὰ τῆς ἐπιχειρήσεως, εὐθέως ἀφηνιῶσι τῶν δεσποτῶν, καὶ πρὸς φυγὴν ὁρμῶσιν. ἀλλ' ὅρα πάλιν ἐνταῦθα πόσης ἀπολαύει [b] τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς καὶ ἡ παιδίσκη διὰ τὴν εἰς τὸν δίκαιον τιμήν. ἐπειδὴ γὰρ περιέφερε μεθ' ἑαυτῆς τοῦ δικαίου τὸ σπέρμα, διὰ τοῦτο καὶ τῆς ὀπτασίας ἀξιοῦται τῆς παρὰ τοῦ ἀγγέλου. εὗρε

a Sic Savil. & quinque mss. At Morel. ἀσθενεστέρῳ σκεύει,

b Quinque mss. τῆς ἄνωθεν προνοίας

γὰρ αὐτήν, φησιν, ἄγγελος κυρίου ἐπὶ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐν τῇ ὁδῷ Σούρ. σκόπει φιλανθρωπίαν δεσπότου πῶς οὐδένα περιορᾷ, ἀλλὰ κἂν οἰκέτης ᾖ, κἂν παιδίσκη, αὐτὸς ἐν πᾶσι τὴν οἰκείαν ἐπιδείκνυται πρόνοιαν, οὐ πρὸς τὴν τῶν ἀξιωμάτων ὁρῶν διαφορὰν, ἀλλὰ πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς διάθεσιν. ἐνταῦθα δὲ οὐ διὰ τὴν τῆς παιδίσκης ἀξίαν ὁ ἄγγελος ἐφίσταται, ἀλλὰ διὰ τὴν πρὸς τὸν δίκαιον τιμήν. καθάπερ γὰρ ἔφθην εἰπὼν, ἐχρῆν αὐτὴν πολλῆς ἀξιωθῆναι προνοίας, διὰ τὸ ἀξίαν γενέσθαι ὑποδέξασθαι τὸ τοῦ δικαίου σπέρμα. καὶ εὑρὼν αὐτήν, φησιν, ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ· Ἄγαρ παιδίσκη Σάρας, πόθεν ἔρχῃ; καὶ ποῦ πορεύῃ; ὅρα πῶς καὶ τὰ παρὰ τοῦ ἀγγέλου εἰς ὑπόμνησιν αὐτὴν ἄγει τῆς οἰκείας ἀξίας. ἵνα γὰρ προσεκτικωτέραν αὐτὴν ποιήσῃ, εὐθέως τὴν προσηγορίαν αὐτῆς εἰς μέσον ἤγαγε, καί φησιν, Ἄγαρ. εἰώθαμεν γάρ πως ἐκείνοις προσέχειν μᾶλλον τοῖς ἐξ ὀνόματος ἡμᾶς καλοῦσιν. εἶτά φησι, παιδίσκη Σάρας· ὑπομιμνήσκει αὐτὴν τῆς δεσποίνης, ἵνα εἰδέναι ἔχῃ, ὅτι κἂν μυριάκις τῆς δεσποτικῆς εὐνῆς ἐκοινώνησεν, ἀλλ' ὅμως καὶ δεσπότιν ὀφείλει ἐπιγράφεσθαι τὴν Σάραν. ὅρα τοίνυν τὸν ἄγγελον πυνθανόμενον, ἵνα εἰς ἀνάγκην αὐτὴν ἀγάγῃ τῆς ἀποκρίσεως. πόθεν, φησὶ, νῦν εἰς τὴν ἔρημον ταύτην παραγέγονας, καὶ ποῦ τὴν ὁρμὴν ἔχεις; διὰ τοῦτο καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημον αὐτῇ γενομένῃ φαίνεται ὁ ἄγγελος, ἵνα μὴ νομίσῃ ἁπλῶς ἕνα τῶν παριόντων εἶναι τὸν πυθόμενον· ἐρημία γὰρ ἦν, [a] καὶ οὐδεὶς ἕτερος παρῆν· ἵνα οὖν εἰδέναι ἔχῃ, ὅτι οὐχ ἁπλῶς ἐστιν ὁ τυχὼν, ὁ πρὸς αὐτὴν διαλεγόμενος, διὰ τοῦτο ἐν τῇ ἐρήμῳ φανεὶς πυνθάνεται αὐτῆς· καί φησιν ἐκείνη, ἀπὸ προσώπου Σάρας τῆς κυρίας μου ἐγὼ ἀποδιδράσκω. ὁρᾷς πῶς οὐκ ἀρνεῖται τὴν δεσποτείαν, ἀλλ' ὁμολογεῖ μετ' ἀληθείας ἅπαντα; οὐκ ἔστι, φησὶν, ἄνθρωπος ὁ πυνθανόμενος, ἵνα δυνηθῶ παρακρύψασθαι. προλαβὼν καὶ τὴν προσηγορίαν εἶπε τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς δεσποίνης ἐμνήσθη· προσήκει τοίνυν κἀμὲ μετ' ἀληθείας ἅπαντα εἰπεῖν. ἀπὸ προσώπου, φησὶ, Σάρας τῆς κυρίας μου ἐγὼ ἀποδιδράσκω. ὅρα πῶς ἀνεπαχθῶς τὴν μνήμην ἐποιήσατο. οὐ γὰρ εἶπεν, ὅτι δεινά με διέθηκεν· οὐκ εἶπεν, ὅτι ἐκάκωσέ με, καὶ διὰ τὸ μὴ φέρειν τὴν πολλὴν ἐπάχθειαν εἰς φυγὴν ἐτράπην· οὐδὲν δυσχερὲς ἐφθέγξατο, ἀλλὰ μόνον ἑαυτῆς κατηγόρησεν ὡς ἀποδρασάσης. εἶδες αὐτῆς τὴν εὐγνωμοσύνην; ὅρα πάλιν τὰ παρὰ τοῦ ἀγγέλου εἰρημένα πρὸς αὐτήν· εἶπε δὲ αὐτῇ ὁ ἄγγελος κυρίου, ἀποστράφηθι πρὸς τὴν κυρίαν σου, καὶ ταπεινώθητι ὑπὸ τὰς χεῖρας αὐτῆς. πρὸς μὲν τὸ εἰπεῖν, ἀπὸ προσώπου τῆς κυρίας μου ἀποδιδράσκω, φησὶν, ἀποστράφηθι, ἐπάνελθε, μὴ ἀγνωμόνως διάκεισο περὶ τὴν τοσαῦτά σε εὐεργετήσασαν. εἶτα ἐπειδὴ ἐξ ἀλαζονείας καὶ φρονήματος ὑψηλοῦ πρὸς ὀργὴν διήγειρε τὴν ἑαυτῆς δέσποιναν, φησι, καὶ ταπεινώθητι ὑπὸ τὰς χεῖρας αὐτῆς, ὑποτάγηθι αὐτῇ, τοῦτο γάρ σοι λυσιτελεῖ· ἐπιγίνωσκε τὴν δουλείαν, μὴ ἀγνόει τὴν δεσποτείαν,

[a] Sic septem mss. In Savil. & Morel. καὶ οὐδεὶς παρῆν.

A inquit, *Angelus Domini prope fontem aquæ in solitudine in via Sur.* Considera benignitatem Domini, quomodo nullum despiciat, sed etiamsi servus sit vel ancilla, suam erga eum declaret providentiam, non ad dignitatum respiciens differentiam, sed ad animæ affectionem. Hîc autem non propter ancillæ meritum Angelus assistit, sed ob honorem justi. Nam sicut dixi, digna erat quæ non negligeretur, eo quod digna fuisset quæ semen justi susciperet. 8. *Et ut eam invenit Angelus, dixit ei: Agar ancilla Saræ, unde venis, & quo vadis?* Vide quomodo B & Angeli dicta eam in memoriam suæ conditionis inducant. Nam ut attentiorem eam reddat, statim appellationem nominis ejus in medium affert, & dicit: *Agar.* Solemus enim diligentius auscultare, quando nominibus nostris vocamur. Deinde dicit, *ancilla Saræ*: quo recordari eam jubet dominæ suæ, ut sciat se licet particeps fuerit herilis lecti, attamen dominam agnoscere debere Saram. Vide igitur Angelum interrogantem, ut eam ad respondendi necessitatem cogeret. Unde, inquit, nunc in solitudinem hanc advenisti, & quo contendis? C Atque ob hoc in hac solitudine comparet Angelus, ut ne putet aliquem ex vulgaribus viatoribus eum esse qui interrogat. Solitudo enim erat, & nullus alius aderat: ut igitur scire possit non esse vulgarem aliquem, qui sibi colloquitur, eapropter in eremo apparuit, & sciscitatus illam est: Et inquit illa: *A facie Saræ dominæ meæ ego fugio.* Vides quomodo non negat dominatum, sed confitetur vere omnia? Non est, inquit, homo qui interrogat, ut possim decipere. D Primum dixit nomen meum, & dominæ meæ meminit: par est igitur ut & ego omnia vere dicam. *A facie*, inquit, *Saræ dominæ meæ ego fugio.* Vide quomodo citra odium meminit dominæ. Non dixit, me afflixit: non dixit, me male mulctavit, non possum ferre molestiam ejus, & ideo fugam inii: nihil asperum loquuta est, sed solum seipsam ut fugitivam accusavit. Vidisti ejus probitatem? vide quid iterum Angelus ei dixit. 9. E *Dixit autem ei Angelus Domini: Revertere ad dominam tuam, & humiliare sub manibus ejus.* Ad hoc quidem, quod dixit: *A facie dominæ meæ fugio*, inquit, *Revertere*, & ne sis ingrata erga dominam tuam, quæ de te tam bene merita est. Deinde quia ex fastu & superbia mentis dominam suam in iram excitaverat, inquit, *Et humiliare sub manibus ejus*, subjecta esto ei: hoc enim tibi proderit. Agnosce servitutem, ne ignores dominium,

nihil sublime sapito, ne plus de te quam oportet sentias. *Humiliare sub manibus ejus*, magnam præ te fer obedientiam. Satis ejus animam demulserant Angeli dicta, atque ejus spiritum compresserant, satis frenaverant ejus iracundiam, multam in cogitationibus serenitatem fecerant.

6. Deinde ne putet temere & absque causa se hujusmodi providentia dignatam esse, sed discat se propter semen justi tantam benevolentiam assequutam esse, vide quomodo eam consolatur, & mentem ejus erigit, & consolationem dat, quæ abunde sufficiat, cum ita subjungit: 10. *Et dixit ei Angelus Domini: Multiplicans multiplicabo semen tuum, & præ multitudine non numerabitur.* Et tibi, inquit, prædico tantum fore semen tuum, ut neque numero subjaceat. Ne igitur mœsta sis, neque succumbas, neque turberis animo, sed præ te fer omnem obedientiam. 11. *Ecce enim uterum geris, & paries filium, & vocabis nomen ejus Ismael.* Ideo, inquit, & partum tibi prædico, & nomen jam impono puero qui nascetur, ut re certius comperta, sic regrediaris, & emendes quod deliquisti: *quia audivit Dominus humilitatem tuam.* Hinc discamus, quantum sit in afflictionibus lucrum, quanta calamitatis utilitas. Postquam enim secessit, & dolor auctus est, multisque circumdata est afflictionum molestiis, in solitudine, in deserto & angustiis versans, post tantam prosperitatem, & postquam in parem cum domina sua dignitatem evecta fuisset; ideo acceleratum nacta est subsidium. Hæc enim tibi erunt, inquit, quæ promisi, & paries filium, & semen tuum innumerabile erit, quia exaudivit Dominus humilitatem tuam. Ne igitur gravatim feramus, si molestiis prementibus humiliemur. Nihil enim ita nostræ naturæ conducit, ut sese submittere, & humiliare superbum spiritum, & inflatam mentem deprimere. Tunc enim nos magis audit Dominus, quando cum dolore animæ & corde contrito ipsum invocamus, majorem in precibus assiduitatem adhibentes: *Quia audivit Dominus humilitatem tuam.* Postea prædicit pueri qui nasciturus erat studium. 12. *Hic erit*, inquit, *agrestis homo, manus ejus contra omnes, & manus omnium contra eum: & contra faciem omnium fratrum suorum habitabit.* Prædicit ei, illum virilem & fortem futurum esse, bellatorem, ac terræ colendæ vacaturum. Vidisti ex iis quæ in ancillam gesta sunt, quanto in honore esset Patriarcha? Quidquid enim illi impensum est, Domini in justum benevolentiam ostendit. Hæc ubi Angelus consuluit & felicia annunciavit Agari, recessit. Cæterum vide iterum ancillæ probitatem. 13. *Et vocavit*,

Quantum ærumnarum lucrum.

[a] In bibliis, ὑπὸ τοῦ πλήθους.

A μηδὲν ὑψηλὸν φρόνει, μὴ τὰ ὑπὲρ σαυτὴν φαντάζου· ταπεινώθητι ὑπὸ τὰς χεῖρας αὐτῆς, πολλὴν ἐπιδείξαι τὴν ὑποταγήν. ἱκανῶς αὐτῆς τὴν ψυχὴν κατεμάλαξε τὰ παρὰ τοῦ ἀγγέλου εἰρημένα, κατέστειλεν αὐτῆς τὸ φρόνημα, ἐχαλίνωσεν αὐτῆς τὸν θυμὸν, πολλὴν εἰργάσατο γαλήνην ἐν τοῖς λογισμοῖς.

Εἶτα ἵνα μὴ νομίσῃ ἁπλῶς καὶ εἰκῇ τοσαύτης ἠξιῶσθαι προνοίας, ἀλλὰ μάθῃ ὅτι διὰ τὸ τοῦ δικαίου σπέρμα τοσαύτης ἀπολαύει τῆς κηδεμονίας, ὅρα πῶς αὐτὴν παραμυθεῖται, καὶ ἀνίστησιν αὐτῆς τὴν ψυχὴν, καὶ ἀρκοῦσαν αὐτῇ χαρίζεται τὴν παράκλησιν διὰ τῶν B ἐπαγομένων· καὶ εἶπεν αὐτῇ ὁ ἄγγελος κυρίου, πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, καὶ οὐκ ἀριθμηθήσεται [a] ἀπὸ τοῦ πλήθους. καὶ τοῦτό σοί, φησι, προλέγω, ὅτι τοσοῦτον ἔσται τὸ σπέρμα σου, ὡς μηδὲ ἀριθμῷ ὑποβάλλεσθαι. μὴ τοίνυν ἀθύμει, μηδὲ καταπίπτε, μηδὲ ταράττου τοῖς λογισμοῖς, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπιδείξαι τὴν ὑποταγήν. ἰδοὺ γὰρ ἐν γαστρὶ ἔχεις, καὶ τέξῃ υἱὸν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰσμαήλ. διὰ γὰρ τοῦτό σοί, φησι, καὶ τὸν τόκον προλέγω, καὶ τὸ ὄνομα ἤδη ἐπιτίθημι τῷ παιδὶ τῷ τικτομένῳ, ἵνα πλείονα τὴν πληροφορίαν δεξαμένη, οὕτω ποιήσῃς τὴν ἐπάνοδον, καὶ τὰ ἤδη ἐσφαλμένα διορθώσῃς· ὅτι ἐπήκουσέ, φησι, κύριος C τῇ ταπεινώσει σου. ἐντεῦθεν μανθάνωμεν ὅσον τῶν θλίψεων τὸ κέρδος, ὅση τῆς συμφορᾶς ἡ ὠφέλεια. ἐπειδὴ γὰρ ἀνεχώρησε, καὶ τὰ τῆς ὀδύνης ηὐξήθη, καὶ πολλὴν ὑπέστη τῶν θλίψεων τὴν περίστασιν, ἐν μονώσει, ἐν ἐρημίᾳ, ἐν στενοχωρίᾳ διάγουσα, μετὰ τὴν τοσαύτην εὐημερίαν, καὶ τὸ εἰς τὸ αὐτῇ τῇ δεσποίνῃ πρέπον ἀξίωμα ἀνενεχθῆναι, διὰ τοῦτο ταχείας ἀπήλαυσε τῆς ἀντιλήψεως. ταῦτα γάρ σοι ἔσται, φησὶν, ἅπερ ὑπεσχόμην, καὶ τέξῃ υἱὸν, καὶ τὸ σπέρμα σου ἀριθμοῦ κρεῖττον ἔσται, ὅτι ἐπήκουσε κύριος τῇ ταπεινώσει σου. μὴ τοίνυν μηδὲ ἡμεῖς ἀσχάλλωμεν, ἐπειδὰν ἀπό τινος D περιστάσεως τῶν πραγμάτων ταπεινωθῶμεν. οὐδὲν γὰρ ἡμῶν τῇ φύσει οὕτω συμβάλλεται, ὡς τὸ συστέλλεσθαι, καὶ ταπεινοῦσθαι ἡμῶν τὸ φρόνημα, καὶ τὸ φύσημα τῆς ψυχῆς καταστέλλεσθαι. τότε γὰρ ἡμῶν μᾶλλον ὁ δεσπότης ἐπακούει, ὅταν μετὰ ὀδυνωμένης ψυχῆς καὶ συντετριμμένης τῆς καρδίας αὐτὸν καλῶμεν, πολλὴν τὴν προσεδρίαν περὶ τὰς ἱκετείας ποιούμενοι· ὅτι ἐπήκουσέ, φησι, κύριος τῇ ταπεινώσει σου. εἶτα προλέγει τοῦ μέλλοντος τίκτεσθαι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα. οὗτος ἔσται, φησὶν, ἄγροικος ἄνθρωπος· αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐπὶ E πάντας, καὶ αἱ χεῖρες πάντων ἐπ' αὐτόν· καὶ κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ κατοικήσει. προμηνύει αὐτῇ ὅτι ἀνδρεῖος ἔσται, ὅτι πολέμιος, ὅτι πρὸς τὴν τῆς γῆς ἐπιμέλειαν πολλὴν τὸν πόνον ἐπιδείξεται. εἶδες διὰ τῶν εἰς τὴν παιδίσκην γεγενημένων τὴν εἰς τὸν πατριάρχην τιμήν. ἡ γὰρ περὶ ταύτην πρόνοια δείκνυσι τὴν εὔνοιαν τοῦ δεσπότου, ἣν πρὸς τὸν δίκαιον ἐπιδείκνυται. ταῦτα συμβουλεύσας ὁ ἄγγελος, καὶ εὐαγγελισάμενος τῇ Ἄγαρ, ἀνεχώρησεν. ἀλλ' ὅρα πάλιν τῆς παιδίσκης τὴν εὐγνωμοσύνην. καὶ ἐκάλεσέ, φησι, τὸ

ὄνομα κυρίου τοῦ λαλοῦντος πρὸς αὐτήν, σὺ ὁ θεὸς, ὁ ἐπιδών με. ὅτι εἶπε, καὶ γὰρ ἐνώπιον εἶδον ὀφθέντα μοι. ἕνεκεν τούτου ἐκάλεσε τὸ φρέαρ, φρέαρ οὗ ἐνώπιον εἶδον, ἀνὰ μέσον Κάδης καὶ ἀνὰ μέσον Βαράχ. σκόπει πῶς καὶ αὐτὴ βούλεται διηνεκῆ τὴν μνήμην ἐναποθέσθαι τῷ τόπῳ διὰ τῆς προσηγορίας. ἐκάλεσε γάρ, φησι, τὸν τόπον, φρέαρ οὗ ἐνώπιον εἶδον. εἶδες τὴν παιδίσκην κατὰ μικρὸν ἐκ τῆς περιεχούσης αὐτὴν θλίψεως φιλοσοφωτέραν γινομένην, καὶ πολλὴν εὐγνωμοσύνην περὶ τὴν γεγενημένην εἰς αὐτὴν εὐεργεσίαν ἐπιδεικνυμένην, καὶ οἷς ἐνόμισεν, ἀμειβομένην τὴν τοσαύτης αὐτὴν ἀξιώσασαν κηδεμονίας; καὶ ἔτεκέ, φησιν, Ἄγαρ τῷ Ἀβραὰμ υἱὸν, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὃν ἔτεκεν αὐτῷ Ἄγαρ, Ἰσμαήλ.

Ἐντεῦθεν μανθάνομεν ὅσον ἐστὶν ἀγαθὸν ἐπιείκεια, ὅσον ἐστὶ κέρδος καὶ ἀπὸ τῶν θλίψεων καρπώσασθαι. καὶ τὴν μὲν ἐπιείκειαν, ἐξ ὧν ὁ πατριάρχης ἐπεδείξατο καταπραΰνας τῆς Σάρας τὴν ἀγανάκτησιν, καὶ τὴν ἐξουσίαν τῆς παιδίσκης αὐτῇ δεδωκὼς, καὶ διὰ τούτου εἰρήνης ἐμπλήσας τὴν οἰκίαν. τὸ δὲ κέρδος τῶν θλίψεων ἐκ τῶν κατὰ τὴν παιδίσκην ἐστὶν ἰδεῖν. ἐπειδὴ γὰρ κακωθεῖσα ὑπὸ τῆς δεσποίνης ἀπέδρα, καὶ πολλὴν ὑπέμεινε τὴν ταλαιπωρίαν, καὶ μετὰ ὀδυνωμένης ψυχῆς ἐκάλεσε τὸν δεσπότην, εὐθέως τῆς ἄνωθεν ἐπισκοπῆς ἠξιώθη. ἵνα γὰρ μάθῃ, ὅτι διὰ τὸ ταπεινωθῆναι καὶ συσταλῆναι, τῆς τοσαύτης ἀξιοῦται κηδεμονίας, φησὶν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτὴν, ἐν γαστρὶ ἔχεις, καὶ τέξῃ υἱὸν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰσμαήλ, ὅτι ἐπήκουσε κύριος τῇ ταπεινώσει σου. εἰδότες τοίνυν, ἀγαπητοὶ, ὅτι ἐὰν νήφωμεν, αἱ θλίψεις μᾶλλον ἡμᾶς οἰκειοῦσι τῷ δεσπότῃ, καὶ τότε δυνησόμεθα τὴν παρ' αὐτοῦ ῥοπὴν ἐπισπάσασθαι, ὅταν μετὰ ὀδυνωμένης ψυχῆς καὶ θερμῶν δακρύων αὐτῷ προσίωμεν, μὴ ἀλγῶμεν ἐπὶ ταῖς θλίψεσιν, ἀλλὰ τὸ ἐκ τῶν θλίψεων κέρδος λογιζόμενοι πάντα πράως φέρωμεν τὰ συμπίπτοντα, καὶ παιδευώμεθα ἐπιεικεῖς εἶναι καὶ ἥμεροι πρὸς πάντας μὲν, μάλιστα δὲ περὶ τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, καὶ πολλὴν ποιεῖσθαι σπουδὴν, ὥστε, κἂν δικαίως, κἂν ἀδίκως μέμψωνται, μὴ ἀκριβολογεῖσθαι, ἀλλ' ἑνὸς μόνου γίνεσθαι, τοῦ τὰ τῆς λύπης αἴτια ἐκποδὼν ποιεῖν, καὶ βαθεῖαν εἰρήνην κατασκευάζειν τῇ οἰκίᾳ, ἵνα καὶ ἐκείνη ἔχῃ πρὸς τὸν ἄνδρα τὴν ἐπιστροφὴν, καὶ ὁ ἀνὴρ ὡς εἰς λιμένα εἰς αὐτὴν ἔχῃ καταφεύγειν ἐκ τῶν ἔξωθεν ταραχῶν καὶ τῶν θορύβων, καὶ πᾶσαν ἐκεῖθεν εὑρίσκειν τὴν παραμυθίαν. πρὸς βοήθειαν γὰρ ἡ γυνὴ ἐδόθη, ἵνα ἀρκούμενος τῇ ταύτης παρακλήσει ἀντέχειν ὁ ἀνὴρ δύνηται πρὸς τὰ ἐπιόντα αὐτῷ. ἐὰν γὰρ ᾖ κοσμία καὶ ἐπιεικὴς, οὐ μόνον τὴν ἀπὸ τῆς κοινωνίας παραμυθίαν παρέξει τῷ ἀνδρὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασι πολλὴν τὴν ἑαυτῆς χρείαν ἐπιδείξεται, πάντα αὐτῷ κοῦφα καὶ ῥᾴδια κατασκευάζουσα, καὶ οὐκ ἀφιεῖσα πεῖραν λαβεῖν, οὔτε τῶν ἔξωθεν, οὔτε μὴν τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν τικτομένων καθ' ἑκάστην ἡμέραν [a] δυσχερῶν· ἀλλὰ καθάπερ κυβερνήτης ἄριστος, οὕτως αὐτῷ τὸν χειμῶνα τῆς

(A) inquit, *nomen Domini, qui loquebatur sibi: Tu es Deus qui vidisti me: quia dixit: Etenim coram vidi eum qui apparuit mihi.* 14. *Propter hoc vocavit puteum, puteum ubi coram vidi, inter Cades & inter Barach.* Vide quomodo & hæc velit perpetuam memoriam indere loco per vocabuli impositionem. Vocavit enim locum, puteum ubi coram vidi. Vidisti & ancillam paulatim ex afflictionibus aliquanto castigatioribus moribus fieri, & gratum animum suum declarare erga bene- (B) ficia quibus cumulata fuerat, & gratiam, quibus potuit, referre providentiæ quæ tantam ipsius gesserat curam? 15. *Et peperit*, inquit, *Agar Abræ filium, & vocavit Abram nomen ejus, quem peperit sibi Agar, Ismael.*

6. Hinc discimus quantum bonum sit mansuetudo, quantum lucri habeat, & quanti fructus ex afflictionibus proveniant. Nam mansuetudine Patriarcha placavit Saram indignabundam, & famulæ potestatem ei dedit, domumque pace replevit, afflictionis autem fructus in ancilla videre (C) licet. Quia postquam ab hera afflicta fugit, & multum ærumnosa fuit, ac cum animi dolore Dominum invocavit, & statim supernam visitationem assequuta est. Ut enim discat se per humilitatem & afflictionem tanta providentia dignatam esse, dicit Angelus ei: *Uterum geris, & paries filium, & vocabis nomen ejus Ismael, quoniam audivit Dominus humilitatem tuam.* Itaque, dilecti, cum sciamus nos, si vigilaverimus, ex ærumnis magis ad Dominum accessuros, & ejus gratiam nobis tum conciliaturos, cùm dolente anima & fervidis lacrymis ad ipsum accesserimus: ne doleamus in afflictionibus, sed lucrum quod ex afflictionibus (D) provenit cogitantes, omnia quæ nobis eveniunt placido feramus animo, & discamus humani esse & mansueti erga omnes quidem, maxime autem erga uxores nostras: ac summopere curemus, ut sive juste, sive injuste nos arguant, ne ita accurate excutiamus causas: sed unius rei nobis cura sit, ut tristitiæ causa e medio tollatur, crescatque ac roboretur pax domestica: ut & illa ad virum suum habeat conversionem, & vir ab externis ac forensibus negotiis & turbationibus ad eam quasi ad portum confugere, & omnige- (E) nam invenire possit consolationem. In adjutorium enim data est uxor, ut contentus ejus consolatione, vir adversus ingruentia mala resistere valeat. Nam si fuerit ornata virtutibus & mansueta, non solum viro suo societatis consolationem, sed & in aliis omnibus multum erit utilis: omnia illi levia & facilia reddet, & percipere non sinet illum aut externas aut eas quæ quotidie domi nascuntur difficultates: sed quasi gubernator optimus omnem animi tempestatem

Uxor adjutrix viri quomodo.

[a] Savil. & aliquot mss. λυπηρῶν. Morel. δυσχερῶν.

in serenitatem sua sapientia convertet, prudentiaque sua magnam conferet consolationem. Enimvero qui sic conjuncti fuerint, a nulla rerum difficultate male habebunt. Quando enim concordia, & pax, & vinculum dilectionis cum muliere & viro fuerit, omnia simul affluent bona, & nullis insidiis expositi erunt, magno & inexpugnabili quodam muro circumdati, hoc est ex ea quæ secundum Deum est concordia. Hoc adamante firmiores, hoc ferro fortiores eos reddet, hoc omnibus divitiis & abundantia magis locupletabit, hoc ad supernam gloriam illos deducet, hoc & Dei benevolentiam eis ubertim conciliabit. Proinde oro, ne quid illi præferendum existimemus: sed omnia faciamus & agamus, ut tranquillitas & pax sit inter cohabitantes. Tunc enim & filii qui nascuntur parentum virtutem sequentur, quos imitabuntur & servi, & undique domus virtute florebit, eritque multiplex rerum prosperitas. Quando enim divina cæteris præferimus, facile alia omnia prospere nobis succedent, & nullam sentiemus molestiam, suppeditante nobis omnia largiter divina bonitate. Ut igitur etiam ipsi absque tristitia, & temporis istius vitam transigamus, & majorem Domini benevolentiam magis ac magis nobis conciliemus; virtutem sectemur, concordiam & pacem in domum nostram introducere conemur: curæ nobis sint educatio liberorum moresque famulorum, ut pro omnibus largis acceptis remunerationibus, mereamur & promissa bona, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre & sancto Spiritu, sit gloria, imperium, & honor, nunc, & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

A ψυχῆς διὰ τῆς οἰκείας σοφίας εἰς γαλήνην καταστήσει, καὶ τῇ παρ' ἑαυτῆς συνέσει πολλὴν αὐτῷ παρέξει τὴν παραμυθίαν. τοὺς γὰρ οὕτω συνδεδεμένους οὐδὲν λοιπὸν τῶν ἐν τῷ παρόντι βίῳ λυπῆσαι δυνήσεται, οὐδὲ τὴν ἡδονὴν αὐτῶν λυμήνασθαι. ὅταν γὰρ ὁμόνοια ᾖ καὶ εἰρήνη καὶ σύνδεσμος ἀγάπης μετὰ γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς, ἐκεῖ πάντα συῤῥεῖ τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἀνάλωτοι πάσης ἐπιβουλῆς γενήσονται, μεγάλῳ καὶ ἀχειρώτῳ τείχει τινὶ πεφραγμένοι, τουτέστι, τῇ κατὰ θεὸν ὁμονοίᾳ. τοῦτο ἀδάμαντος αὐτοὺς ἰσχυροτέρους ἀπεργάσεται, τοῦτο σιδήρου στεῤῥοτέρους καταστήσει, τοῦτο παντὸς πλούτου B καὶ περιουσίας αὐτοῖς συμβάλλεται πλέον, τοῦτο εἰς τὴν ἀνωτάτω περιφάνειαν αὐτοὺς ἀνάξει, τοῦτο καὶ τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ εὔνοιαν αὐτοῖς προξενήσει μετὰ πολλῆς τῆς δαψιλείας. μηδὲν τοίνυν, παρακαλῶ, τούτου προτιμότερόν τι ἡγώμεθα, ἀλλὰ πάντα ποιῶμεν καὶ πραγματευώμεθα, ὥστε γαλήνην καὶ εἰρήνην εἶναι μεταξὺ τῆς συνοικήσεως. τότε γὰρ οἱ τικτόμενοι παῖδες τῇ τῶν γεγεννηκότων ἀρετῇ κατακολουθήσουσι, καὶ οἱ οἰκέται τούτοις ἕψονται, καὶ πανταχόθεν τὰ τῆς οἰκίας πρὸς ἀρετὴν ἐπιδώσει, καὶ πολλὴ τῶν πραγμάτων ἔσται ἡ εὐημερία. ὅταν γὰρ τὰ τοῦ θεοῦ προτιμῶμεν, τὰ ἄλλα πάντα κατὰ ῥοῦν C ἥξει ἡμῖν, καὶ οὐδενὸς αἴσθησιν ληψόμεθα λυπηροῦ, τῆς τοῦ θεοῦ ἀγαθότητος μετὰ δαψιλείας ἡμῖν ἅπαντα χορηγούσης. ἵνα οὖν καὶ αὐτοὶ ἀλύπως κατὰ τὸν παρόντα βίον διάγωμεν, καὶ τὴν παρὰ τοῦ δεσπότου εὔνοιαν ἐπὶ πλέον ἐπισπασώμεθα, ἀντεχώμεθα τῆς ἀρετῆς, τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὴν εἰρήνην εἰς τὴν οἰκίαν εἰσάγειν σπουδάζωμεν τὴν ἑαυτῶν, τῆς τῶν τέκνων εὐκοσμίας ἐπιμελώμεθα, φροντίζωμεν τῶν τρόπων τῶν οἰκετῶν, ἵνα παρὰ ἁπάντων δαψιλεῖς τὰς ἀμοιβὰς κομιζόμενοι, καταξιωθῶμεν καὶ τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ D πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

HOMILIA XXXIX.

Quando autem factus est Abram nonaginta novem annorum, apparuit ei Deus.

1. VIDISTIS, dilectissimi, quomodo nihil sit otiose in divina Scriptura positum? vidistis quantum utilitatis heri percepimus, cum de Agar ancilla fugitiva dissereremus? Didicimus enim Patriarchæ lenitatem, eximiam continentiam, reverentiam quam erga Saram exhibuit, & quomodo concordiam bonis omnibus præferendam duxerit. Vidimus Dei ineffabilem benignitatem, quomodo & in honorem justi non solum reduxit Agar, quæ in solitudine errabat, & ob timorem dominæ aufugerat, sed & ei Ismaelem prolem dedit; inde justo magnum solatium excogitans, tantæque patientiæ mercedes ei retribuens.

ΟΜΙΛΙΑ λθ'.

[a] Ἡνίκα δὲ ἐγένετο ὁ Ἀβρὰμ ἐννενήκοντα ἐννέα ἐτῶν, ὤφθη αὐτῷ ὁ θεός.

ΕΙΔΕΤΕ, ἀγαπητοὶ, πῶς οὐδὲν ἀργὸν τῶν παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ κειμένων; εἴδετε χθὲς πῶς τὰ κατὰ τὴν Ἄγαρ εἰς μέσον παραγαγόντες, καὶ τὴν E ταύτης ἀναχώρησιν, πολλὴν ὠφέλειαν ἐκεῖθεν ἐκαρπωσάμεθα; ἐμάθομεν γὰρ τὴν τοῦ πατριάρχου τὴν πολλὴν ἐπιείκειαν, τῆς σωφροσύνης τὴν ὑπερβολὴν, τὴν αἰδῶ, ἣν ἀπένειμε τῇ Σάρρᾳ, τὴν πρὸς αὐτὴν ὁμόνοιαν πάντων ἡγούμενος προτιμοτέραν. εἴδομεν τοῦ θεοῦ τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν, ὅπως διὰ τὴν εἰς τὸν δίκαιον τιμὴν οὐ μόνον ἐπανήγαγε τὴν Ἄγαρ κατὰ τὴν ἔρημον πλανωμένην, καὶ διὰ τὸν τῆς δεσποίνης φόβον ἀποδρᾶσαν, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἰσμαὴλ τὸν τόκον ἐχαρίσατο, πολλὴν ἐντεῦθεν τῷ δικαίῳ τὴν παραμυθίαν ἐπινοῶν, καὶ τῆς τοσαύτης ὑπομονῆς ἀποδιδοὺς αὐτῷ τὰς ἀμοιβάς. καὶ

[a] Hæc ita enunciantur in bibliis. ἐγένετο δὲ Ἀβρὰμ ἐτῶν ἐννενήκοντα ἐννέα. καὶ ὤφθη κύριος τῷ Ἀβραμ.

ἐπειδὴ ἐτέχθη ὁ Ἰσμαὴλ, βουλομένη διδάξαι ἡμᾶς ἡ θεία γραφὴ τὸν χρόνον τοῦ πατριάρχου, καὶ τῶν ἐτῶν τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν ἐπεσημήνατο εἰποῦσα, ὅτι, ἡνίκα ἐτέχθη ὁ Ἰσμαὴλ, ἐτῶν ὀγδοηκονταὲξ ἦν ὁ Ἀβραάμ. ἴδωμεν δὲ λοιπὸν τὰ ἐντεῦθεν, ἵνα καὶ ἐκ τῶν ἑξῆς μάθωμεν πάλιν καὶ τοῦ δικαίου τὴν πολλὴν ὑπομονὴν, καὶ τοῦ δεσπότου τὴν ἄφατον καὶ ὑπερβάλλουσαν φιλανθρωπίαν. εἰσόμεθα δὲ μετὰ ἀκριβείας, ἐὰν πάλιν τοὺς χρόνους τῆς ζωῆς τοῦ δικαίου καταμαθεῖν δυνηθῶμεν, καὶ ὅπως ὁ ἀγαθὸς Θεὸς τὰ κατ' αὐτὸν ᾠκονόμει, καθ' ἕκαστον καιρὸν δοκιμὴν τοῦ ἰδίου θεράποντος λαμβάνων, καὶ τὸ θεοφιλὲς αὐτοῦ τῆς γνώμης ἐκκαλύπτων. αὐτὸς μὲν γὰρ προῄδει σαφῶς τοῦ ἰδίου οἰκέτου τὴν εὐγνωμοσύνην, καὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὸ κάλλος ἠπίστατο, καὶ τὸν μαργαρίτην ἀκριβῶς ἐγίνωσκεν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐβούλετο καὶ πᾶσι τοῖς τότε παροῦσι κατάδηλον αὐτὸν ποιῆσαι, ἵνα καὶ εἰς τὰς μετὰ ταῦτα γενεὰς ἡ τοῦ δικαίου ἀρετὴ πρὸς ζῆλον καὶ μίμησιν ἐφέλκηται τοὺς βουλομένους, διὰ τοῦτο κατὰ μικρὸν ἐκκαλύπτει τὸν πλοῦτον τὸν τοῦ δικαίου γνώμης, ἵνα παιδευώμεθα καὶ ἡμεῖς μηδέποτε διαπιστεῖν ταῖς τοῦ Θεοῦ ἐπαγγελίαις, μηδὲ δυσχεραίνειν πρὸς τὴν ἀναβολήν· ἀλλὰ μᾶλλον τῶν ὁρωμένων καὶ τῶν ἐν χερσὶ τοῖς μὴ βλεπομένοις θαῤῥεῖν, ἐπειδὰν ὁ πάντων δεσπότης ὑπόσχηται· καὶ εἰδέναι ὡς οὐχ οἷόν τέ ποτε διαπεσεῖν τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐπαγγελθέντα· ἀλλὰ κἂν χρόνου πολλοῦ παραδραμόντος ἐναντία ταῖς τοῦ Θεοῦ ὑποσχέσεσι γίνηται, μηδὲ οὕτω σαλεύεσθαι τὸν λογισμὸν, ἀλλ' εἰδέναι τοῦ ἐπαγγειλαμένου τὸ εὐμήχανον, καὶ τὴν ἄμαχον δύναμιν, καὶ ὅτι ἐπειδὰν βουληθῇ εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὰ δεδομένα, πάντα εἴκει καὶ παραχωρεῖ. ἐπειδὴ γὰρ κύριός ἐστι τῆς φύσεως καὶ δημιουργὸς, δυνατὸν αὐτῷ καὶ τὰ ὑπὲρ τὴν φύσιν δωρήσασθαι. μὴ τοίνυν πρὸς τὴν οἰκείαν ἀσθένειαν ἀφορῶντες πολυπραγμονῶμεν τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ γινόμενα, μηδὲ πρὸς τὴν φυσικὴν ἀκολουθίαν ἀποβλέποντες σχίζωμεν τὸν λογισμὸν, ἀλλὰ καθάπερ εὐγνώμονες οἰκέται εἰδότες τοῦ ἡμετέρου δεσπότου τὴν ὑπερβάλλουσαν δύναμιν, πιστεύωμεν αὐτοῦ ταῖς ὑποσχέσεσιν, καὶ ἀνώτεροι γινώμεθα τῆς φυσικῆς ἀσθενείας, ἵνα καὶ τῶν ἐπαγγελθέντων ἐπιτυχώμεθα, καὶ τῆς παρ' αὐτοῦ ἀπολαύσωμεν εὐνοίας, καὶ κατὰ δύναμιν ἡμετέραν τιμήσωμεν τὸν Θεόν. μεγίστη γὰρ αὕτη τιμὴ παρ' ἡμῶν εἰς αὐτὸν, τὸ θαῤῥεῖν αὐτοῦ τῇ δυνάμει, κἂν ἐναντία ᾖ τὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς σαρκὸς ὁρώμενα. καὶ τί θαυμάζεις, εἰ ἐπὶ Θεοῦ μεγίστη ἐστὶ τιμὴ, τὸ μὴ ἀμφιβάλλειν; καὶ ἐπὶ τῶν ὁμογενῶν, ἐπειδὰν ἡμῖν ὑπόσχωνταί τι τῶν ἐπικήρων τούτων καὶ φθαρτῶν πραγμάτων, ἂν μὴ ἀμφιβάλλωμεν, ἀλλὰ θαῤῥήσωμεν τῷ ὑποσχομένῳ, πᾶς τις αὐτῶν μεγίστην ταύτην ἡγεῖται τετιμῆσθαι τιμὴν, τὸ μὴ ἐνδοιάσαι δηλονότι ἡμᾶς, ἀλλὰ θαῤῥῆσαι αὐτοῦ ταῖς ὑποσχέσεσιν. εἰ τοίνυν καὶ ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτό ἐστι τῶν καὶ μεταβαλλομένων πολλάκις, ἢ δι' ἀσθένειαν μὴ δυναμένων εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὰ δόξαντα, πολλῷ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ Θεοῦ ὀφείλομεν αὐτοῦ θαῤῥεῖν τῇ ἐπαγγελίᾳ, κἂν ἐν τῷ μέσῳ πολὺς γίνηται χρόνος. ταῦτα δέ μοι νῦν οὐχ ἁπλῶς εἴρηται,

Et postquam natus est Ismael, volens nos docere Scriptura tempus Patriarchæ, etiam numerum annorum nobis designavit dicens. 10. *Quando natus est Ismael, annorum octoginta sex erat Abram.* Videamus autem & hoc loco, id quod & ex sequentibus discemus, insignem patientiam justi, & ineffabilem atque eximiam benignitatem Domini. Sciemus autem utraque evidenter, si iterum tempora vitæ justi addiscere poterimus: & quomodo bonus Deus quæ ad se attinent omni tempore dispenset, probans suum famulum, & piam ejus mentem detegens. Ipse enim clare præsciebat famuli sui gratum animum, animæ ejus pulcritudinem, margaritamque hanc evidenter agnoscebat: sed quia voluit omnibus tunc præsentibus eum notum facere, ut & posterioribus sæculis ipsa justi virtus ad imitationem ac zelum, eos qui æmulari vellent, provocaret: idcirco paulatim mentem justi tam opulentam nobis detegit: ut discamus & nos divinis promissionibus non diffidere, neque dilationem gravatim ferre: sed majorem spem in invisibilibus quam in visibilibus ponere, quæ Dominus omnium promiserit: & sciamus non esse possibile ut unquam excidant promissa Dei: sed & si longo post tempore eveniant aliqua divinis promissis diversa, ne propterea mens turbetur, sed cognoscamus ejus qui promisit sapientiam & invictam virtutem: & eum quandocumque voluerit, opere quæ sibi placita sunt complere posse, omniaque ei cessura & obtemperatura esse. Nam quia Dominus est naturæ & opifex, potest etiam dare ea quæ supra naturam sunt. Ne igitur ad propriam imbecillitatem respicientes, curiosius quæ a Deo fiunt inquiramus, neque ad naturæ ordinem intendentes, mentem dividamus: sed sicut grati famuli, immensam Domini nostri potentiam non ignorantes, credamus ejus promissionibus: ut humanis viribus superiores facti, promissa assequamur omnino; & ejus fruamur benevolentia, ac pro nostro virili Deum quoque timeamus. Maximus enim hic est noster honos, quem offerre possumus, ut virtuti ipsius fidamus, etiamsi carneis oculis quæ sunt contraria videamus. Et quid admiraris, si apud Deum honor sit maximus non dubitare? etiam apud homines, cum quid ex his fluxis & corruptioni obnoxiis rebus nobis promittitur, si nos de promissis non dubitemus, sed promittenti fidem habeamus; id maximo honori ducitur, quod nempe non dubitemus, sed promissis fidamus. Quod si hoc in hominibus, qui tam crebro vel mutantur, vel ob infirmitatem præstare nihil valent: quanto magis omnipotentis Dei promissis credere debemus, etiamsi interim multum temporis interfluat? Hæc autem a me nunc non abs-

Dominus potest illa dare quæ supra naturam sunt.

que causa dicta sunt, sed ut scire possimus, cum venerimus ad principium eorum quæ hodie nobis sunt proposita, quomodo benignus Deus volens apud omnes nobilem reddere Patriarcham, tot annis procrastinavit: & interim justus non ægre ferebat, non ob diuturnitatem torpescebat, nec desperabat: sed bona spe vegetatus, religiosum animum in omnibus præ se ferebat. Sciemus autem liquido omnem Patriarchæ virtutem, si didicerimus quantum interea tempus elapsum fuerit. Omnia enim beatus Moses Spiritu sancto afflatus clare docebit. Quid igitur ille dicit? Quando obedivit mandato Dei, & migrans a Charran, in Chananæam contendit, annorum erat septuaginta quinque. Et statim ut venit in Chananæam, Dominus promisit ei & semini ejus daturum se omnem terram: & tanto numero multiplicaturum, ut innumerabile fiat sicut arena & stellæ. Et post promissionem hanc multa interim acciderunt justo, nempe descensus in Ægyptum propter famem, raptus Saræ, & statim divina providentia. Iterum post reditum ab Ægypto, alia occasione Saræ molestiæ a rege Gerarorum, & statim a Deo subsidium. Atque hæc sibi accidentia omnia videns justus post promissionem illam, non turbabatur animo, neque curiosius disquirebat quare accepta promissione tali, in tantas talesque tentationes quotidie incideret, & tanto tempore maneret absque prole. Noluit enim utpote pius, humanis rationibus ea quæ a Deo fiebant subjicere, & boni consulebat, grateque suscipiebat quæcumque Deo fuerant visa.

2. Et post decimum annum suscepit Ismaelem ex ancilla, posteaque in illo putavit promissionem adimplendam. Erat enim Patriarcha quando natus est ei Ismael, annorum octoginta sex: sed iterum tredecim annis exercetur a benigno Deo ejus patientia, donec ipsius promissio impleatur. Nam quia probe noverat, quemadmodum aurum in fornace temporis diuturnitate, ita justum purgari, ejusque virtutem clariorem & illustriorem fieri; *Quando factus est Abram annorum nonaginta novem*, inquit, *apparuit ei Deus iterum.* Et quarenam tanto tempore distulit? ut non solum justi patientiam & virtutem discamus, sed & immensam ipsius potentiam videamus. Cum enim nihil spei & exspectationis esset in natura quæ ad procreandam prolem inutilis erat, & membra præ senectute languida & frigida essent, tunc tandem justi virtutem detexit, & suam potentiam indicavit, promissionem implendo. Sed operæ-precium est, ut iterum audiamus ea ipsa quæ cum illo Deus lo-

A ἀλλ' ἵνα εἰδέναι ἔχωμεν ὅταν ἔλθωμεν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῶν σήμερον ἡμῖν προτεθέντων, ὅπως ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς βουλόμενος ἅπασιν ἐπίσημον ποιῆσαι τὸν πατριάρχην, ἐπὶ τοσούτων ἐτῶν ἀριθμὸν τὴν οἰκείαν ἐπιδείκνυται μακροθυμίαν, καὶ ὁ δίκαιος οὐ δυσχεραίνει, οὐ ναρκᾷ πρὸς τὸ μῆκος, οὐκ ἀπαγορεύει, ἀλλὰ ταῖς χρησταῖς ἐλπίσι τρεφόμενος τὴν φιλόθεον αὐτοῦ γνώμην διὰ πάντων ἐπιδείκνυται. εἰσόμεθα δὲ ἀκριβῶς ἅπασαν τοῦ πατριάρχου τὴν ἀρετὴν, ἐὰν μάθωμεν πόσος μεταξὺ διαγέγονε χρόνος. πάντα γὰρ ἡμᾶς ταῦτα σαφῶς διδάξει ὁ μακάριος Μωϋσῆς ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου ἐνηχούμενος.
B Τί οὖν οὗτός φησιν; ἡνίκα ὑπήκουσε τῷ προστάγματι τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀναστὰς ἀπὸ τῆς Χαρρὰν ἐπὶ τὴν Χαναναίαν ὥρμησεν, ἐτῶν ἦν ἑβδομηκονταπέντε. καὶ εὐθὺς καταλαβόντι τὴν Χαναναίαν ὑπέσχετο αὐτῷ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ δώσειν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ εἰς τοσοῦτον πλῆθος ποιῆσαι ἐπιδώσειν, ὡς ἀναρίθμητον εἶναι, καθάπερ τὴν ἄμμον καὶ τοὺς ἀστέρας. καὶ μετὰ τὴν ἐπαγγελίαν ταύτην πολλὰ ἐν τῷ μέσῳ συνέβη τῷ δικαίῳ, ἡ κάθοδος ἡ ἐν Αἰγύπτῳ διὰ τὸν λιμὸν, ἡ ἁρπαγὴ τῆς Σάρρας, καὶ εὐθὺς ἡ παρὰ τοῦ Θεοῦ πρόνοια. καὶ πάλιν μετὰ τὴν ἐκεῖθεν ἐπάνοδον ἡ
C παρὰ τοῦ βασιλέως τῶν Γεράρων περὶ τὴν Σάρραν ἐπήρεια, καὶ παραχρῆμα ἡ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀντίληψις. καὶ ταῦτα ἅπαντα ὁρῶν ὁ δίκαιος μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ἐκείνην αὐτῷ συμβαίνοντα, οὐκ ἐσκανδαλίζετο τὸν λογισμὸν οὐδὲ περιειργάζετο, τίνος ἕνεκεν ὁ τοιαύτην ἐπαγγελίαν δεξάμενος τοσούτοις καὶ τοιούτοις πειρασμοῖς καθ' ἑκάστην περιπίπτει, καὶ ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ἐν ἀπαιδίᾳ διαμένει. ἀλλὰ φιλόθεος ὢν καὶ οὐκ ἀνεχόμενος τῇ ἀσθενείᾳ τῶν οἰκείων λογισμῶν ὑποβαλεῖν τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ γινόμενα, καὶ ἔστεργε, καὶ μεθ' ἡδονῆς ἐδέχετο τὰ τῷ Θεῷ δοκοῦντα.

D Καὶ μετὰ δέκατον ἐνιαυτὸν λαμβάνει τὸν Ἰσμαὴλ, τὸν ἀπὸ τῆς παιδίσκης, καὶ εἰς τοῦτον ἐνόμιζεν αὐτῷ λοιπὸν τὰ τῆς ἐπαγγελίας πεπληρῶσθαι. ἦν γὰρ ὁ πατριάρχης, φησὶν, ἡνίκα ἐτέχθη ὁ Ἰσμαὴλ, ἐτῶν ὀγδοήκοντα ἕξ. ἀλλὰ πάλιν ἑτέρων δεκατριῶν ἐτῶν ἀριθμὸν γυμνάσας ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς τοῦ δικαίου τὴν ὑπομονὴν, τότε τὴν οἰκείαν ὑπόσχεσιν εἰς ἔργον ἄγει. ἐπειδὴ γὰρ εἶδε καλῶς [a], καθάπερ ἐν χωνευτηρίῳ διὰ τοῦ μήκους τοῦ χρόνου τὸ χρυσίον ἐκκαθαρθὲν, καὶ λαμπροτέραν καὶ φαιδροτέραν τοῦ δικαίου τὴν ἀρετὴν ἀναφανεῖσαν. ἡνίκα, φησὶν, ἐγένετο Ἀβραὰμ ἐτῶν ἐνενηκονταεννέα, ὤφθη αὐτῷ πάλιν ὁ Θεός.
E καὶ τίνος ἕνεκεν τοσοῦτον χρόνον ἐμακροθύμησεν; οὐχ ἵνα τοῦ δικαίου μόνον τὴν ὑπομονὴν, καὶ τὴν πολλὴν ἀρετὴν καταμάθωμεν, ἀλλ' ἵνα καὶ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως τὴν ὑπερβολὴν ἴδωμεν. ἡνίκα γὰρ ἀπηγόρευσεν ἡ φύσις, καὶ πρὸς τὴν παιδοποιΐαν λοιπὸν ἄχρηστος ἦν καταμαρανθέντων αὐτοῦ τῶν μελῶν, καὶ κατεψυγμένων ὑπὸ τοῦ γήρως, τότε καὶ τοῦ δικαίου τὴν ἀρετὴν ἐκκαλύπτων, καὶ τὴν οἰκείαν δεικνὺς δύναμιν τὰ τῆς ἐπαγγελίας εἰς ἔργον ἄγει. ἀλλ' ἀναγκαῖον ἀκοῦσαι καὶ αὐτῶν τῶν παρὰ τοῦ

[a] καλῶς deest in Morel; sed habetur in Savil. & in mss.

θεοῦ πρὸς αὐτὸν ῥηθέντων. γενομένῳ, φησὶν, αὐτῷ ἐτῶν ἐννενηκονταεννέα, ὤφθη αὐτῷ ὁ θεὸς, καὶ εἶπεν αὐτῷ. ὅταν δὲ ἀκούσῃς, ὤφθη, μηδὲν ταπεινὸν ὑπόπτευε, μηδὲ νομίσῃς ὀφθαλμοῖς σαρκὸς ὁρᾶσθαι τὴν θείαν ἐκείνην καὶ ἄφθαρτον δύναμιν, ἀλλ' εὐσεβῶς ἅπαντα νόει. ὤφθη οὖν αὐτῷ ὁ θεὸς, ἀντὶ τοῦ, τῆς παρ' αὐτοῦ δηλονότι ἐπισκέψεως αὐτὸν ἠξίωσε, καὶ ἄξιον αὐτὸν ἡγησάμενος τῆς παρ' ἑαυτοῦ προνοίας, πολλῇ κεχρημένος τῇ συγκαταβάσει. καὶ διαλέγεται, καί φησιν, ἐγώ εἰμι ὁ θεός σου. εὐαρέστει ἐναντίον μου, καὶ γίνου ἄμεμπτος, καὶ θήσομαι τὴν διαθήκην μου ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ ἀνὰ μέσον σοῦ, καὶ πληθυνῶ σε σφόδρα. καὶ ἔπεσεν Ἀβραὰμ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ. πολλὴ τοῦ δικαίου ἡ εὐγνωμοσύνη, ὑπερβάλλουσα τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ ἡ περὶ αὐτὸν φιλανθρωπία. ἐγὼ γάρ εἰμι, φησιν, ὁ θεός σου· μονονουχὶ λέγων, ὁ μέχρι τοῦ παρόντος τὰ κατὰ σὲ διαφόρως οἰκονομήσας ἐγώ εἰμι, ὁ ἀναστήσας σε οἴκοθεν καὶ ἐνταῦθα ἀγαγὼν ἐγώ εἰμι, ὁ καθ' ἕκαστον καιρὸν ὑπέρμαχός σοι γινόμενος, καὶ τῶν ἐπιβουλευόντων σε ἀνώτερον πεποιηκὼς ἐγώ εἰμι. καὶ οὐκ εἶπεν, ἐγώ εἰμι ὁ θεὸς, ἀλλ' ἐγώ εἰμι ὁ θεός σου. ὅρα τὴν πολλὴν ἀγαθότητα, πῶς καὶ διὰ τῆς προσθήκης ταύτης τὸ φίλτρον τὸ περὶ τὸν δίκαιον ἐπιδείκνυται. ὁ γὰρ τῆς οἰκουμένης ἁπάσης θεὸς, ὁ τῶν ὅλων δημιουργὸς, ὁ οὐρανοῦ καὶ γῆς ποιητὴς φησιν, ἐγώ εἰμι ὁ θεός σου. μέγας ὁ ὄγκος τῆς τιμῆς τῆς εἰς τὸν δίκαιον. οὕτω καὶ τοῖς προφήταις ἔθος λαλεῖν. ὥσπερ γὰρ αὐτὸς νῦν κοινὸς ὢν ἁπάντων δεσπότης ἀπὸ τοῦ δούλου καλεῖσθαι καταδέχεται, καὶ εὑρήσομεν αὐτὸν μετὰ ταῦτα λέγοντα, ἐγώ εἰμι ὁ θεὸς Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ, οὕτω καὶ οἱ προφῆται εἰώθασι λέγειν, ὁ θεὸς ὁ θεός μου, οὐ περικλείοντες αὐτοῦ εἰς ἑαυτοὺς τὴν δεσποτείαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὸν πόθον ἀκατάσχετον ἐνδεικνύμενοι. ἀλλὰ τὸ μὲν ἀνθρώποις τοῦτο ποιεῖν οὐδὲν θαυμαστόν· ὅταν δὲ αὐτὸς ἐπ' ἀνθρώπων τοῦτο ποιῇ, τοῦτό ἐστι τὸ καινὸν καὶ παράδοξον. ἀλλὰ μὴ θαυμάζωμεν, ἀγαπητοὶ, ἀλλ' ἀκούωμεν τοῦ προφήτου λέγοντος, κρεῖσσον εἷς ποιῶν τὸ θέλημα κυρίου, ἢ μυρίοι παράνομοι· καὶ πάλιν τοῦ μακαρίου Παύλου λέγοντος, περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος. οὕτως ὁ μὲν προφήτης μυρίων παρανόμων τὸν ἕνα τὸν ποιοῦντα τὸ θέλημα κυρίου κρείττονα ἀπέφηνεν· ὁ δὲ μακάριος Παῦλος ὁ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλος μνημονεύσας τῶν δικαίων ἁπάντων τῶν ἐν θλίψει, τῶν ἐν στενοχωρίᾳ διαζώντων, φησὶν, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος. πάντα τὸν κόσμον εἰπὼν, τούτοις τοὺς ἐλαυνομένους, τοὺς θλιβομένους ἀντέστησεν, ἵνα μάθῃς, ὅσον τῆς ἀρετῆς τὸ μέγεθος. διὰ τοῦτο καὶ ὁ τῶν ἁπάντων δημιουργός φησι πρὸς τὸν πατριάρχην, ἐγώ εἰμι ὁ θεός σου, εὐαρέστει ἐναντίον ἐμοῦ, καὶ γίνου ἄμεμπτος. οὐδὲ γὰρ περιόψομαι τοὺς τοσαύτης σου ἀρετῆς τοὺς ἱδρῶτας, ἀλλὰ θήσομαι τὴν διαθήκην μου ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καί σου, καὶ πληθυνῶ σε σφόδρα. οὐχ ἁπλῶς εἰς πλῆθος ἐπιδιδόναι παρασκευάσω, ἀλλὰ καὶ σφόδρα, τὴν πολλὴν ἐπίτασιν

A quutus est verba. *Cum factus enim esset*, inquit, *nonaginta novem annorum apparuit ei Deus, & dixit ei.* Cum autem audieris, *apparuit*, nihil humile suspiceris, neque putes oculis carnalibus videri divinam illam & incorruptibilem potentiam, sed pie omnia intellige. Apparuit igitur ei Deus: hoc est, visitatione sua illum dignatus est, & dignum duxit eum cujus curam ageret, usus magna sermonis attemperatione. *Dicit enim*, inquit, *ad eum: Ego sum Deus tuus, place coram me, & esto irreprehensibilis*, 2. *& ponam testamentum meum inter me, & inter te, & multiplicabo te valde. Et procidit Abram super*

Deus corporeis oculis non videtur.

B *faciem suam.* Magna justi probitas, excellens item clementissimi Dei in illum benignitas. *Ego sum*, inquit, *Deus tuus:* quasi diceret, Ego sum qui usque in præsens res tuas variis modis dispenso. Ego sum, qui te e domo tua evocavi, & huc duxi, qui omni tempore propugnator tuus sum, & qui te de inimicis victorem effeci. Ego sum: & non dixit simpliciter, ego sum Deus: sed, *ego sum Deus tuus.* Vide miram bonitatem, quomodo hoc

C etiam additamento amorem suum erga justum declaravit. Nam qui totius mundi est Deus, & universi opifex, creator cæli & terræ, dicit: *Ego sum Deus tuus.* Ingens profecto honor, qui justo tribuitur. Sic & Prophetis loqui mos est. Nam sicut ipse nunc, cum sit Dominus communis omnium, a servo ut peculiaris vocari voluit, inveniemus etiam eum post hæc dicentem, *Ego sum Deus Abraham, Deus Isaac, & Deus Jacob*, ita & Prophetæ dicere consueverunt: *Deus Deus meus:* non concludentes ejus dominium, sed amorem immensum declarantes. Non igitur mirum

Exod.3.6.

D si homines hoc faciant, sed quod ipse erga homines id faciat, id vero novum est & mirabile. Cæterum ne miremur, dilecti, sed audiamus Prophetam dicentem: *Melior est unus faciens voluntatem Domini, quam innumeri peccatores.* Et iterum audiamus Paulum dicentem: *Obambulaverunt in melotis, in pellibus caprinis, egentes, angustiati, afflicti, quibus dignus non erat mundus.* Sic Propheta quidem pronunciat, unum qui facit voluntatem Domini, impiis innumeris meliorem. Beatus vero Paulus doctor orbis, memorans bonos omnes in afflictionibus hic agentes, inquit: *quibus*

Eccl.16.3. Heb.11.37.

E *dignus non erat mundus.* Ita cum dixisset totum mundum, mundo opposuit eos qui hic vexantur & affliguntur, ut discas quanta sit virtutis magnitudo. Atque ea de causa Dominus Deus inquit ad Patriarcham: *Ego sum Deus tuus, place coram me, & esto irreprehensibilis.* Neque enim contemnam tuæ virtutis sudores, sed ponam testamentum meum inter me & inter te, & multiplicabo te valde. Non tantum faciam te in multitudinem magnam crescere, sed *valde*, declarans incremen-

Ibidem.

rum plurimum. Quod ſupra memorabat, cum diceret ſicut arenam & ſtellas: id hic per adverbium, *valde*, ſignificavit. At gratus & religioſus famulus, videns tantam Dei indulgentiam, & erga famulum ſuum curam obſtupeſcens, animoque verſans & naturam ſuam, & bonitatem immenſamque virtutem Dei, *Cecidit*, inquit, *in faciem ſuam:* gratum animum hoc modo declarans. Non ſolum enim non tunc fuit arrogantior, neque ſuperbiebat propter favorem Dei quem experiebatur, ſed & multo magis humiliabatur. *Et cecidit*, inquit, *in faciem.* Ita enim gratus animus, quanto majori fruitur fiducia, tanto majorem Deo reverentiam exhibet. *Cecidit* enim, inquit, *in faciem ſuam.* Et quia poſt tantam fiduciam juſtus ſeipſum & naturæ ſuæ imbecillitatem conſiderans, neque oculos attollere audebat, ſed in faciem pronus multam declarabat reverentiam: vide iterum boni Dei ineffabilem benignitatem. *Loquutus eſt enim*, inquit, *ei Deus dicens: 4. Ecce ego & teſtamentum meum tecum, & eris pater multitudinis gentium, 5. & non vocabitur ultra nomen tuum Abram, ſed erit nomen tuum Abraham: quia patrem multarum gentium conſtitui te, 6. faciamque te creſcere valde: & ponam te in gentem, & reges ex te egredientur.*

3. Conſidera, dilecte, quomodo omnia juſto manifeſte prædicat, & ut majoribus eum argumentis certum reddat, etiam literam addit nomini ejus, & inquit: *Eris pater multitudinis gentium. Non vocabitur enim nomen tuum Abram, ſed Abraham, quia patrem multarum gentium conſtitui te.* Nam ſicut prius nomen ejus tranſitum indicabat: Abram enim tranſitorem ſonat, ſecundum Hebræorum linguam, & hoc ſciunt qui linguæ illius ſunt periti: Itaque parentes ejus nomen hoc indiderant, eo quod a patria ſua in Chananæam tranſiturus erat. Jam fortaſſe dixerit quiſpiam: cum parentes ejus infideles fuerint, unde illis præſcientia hæc, ut quod multo tempore poſtea futurum erat, nomine complecterentur? Sed eſt etiam hoc omnipotentis ſapientiæ Dei argumentum, quæ ſæpenumero per infideles ejuſmodi res diſpenſat: & multa ſimilia invenimus etiam in aliis facta. Statim enim occurrit nobis & Noe vocabulum: neque enim abſque cauſa & in vanum etiam huic nomen indiderunt parentes, ſed præſignarunt ſubſequuturum diluvium. Enimvero & pa-

Abram quid Hebraice.

Infideles etiam prophetant.

A δηλῶν· καὶ ὅπερ ἀνωτέρω ἔλεγεν εἰπὼν, ὡς τὴν ἄμμον καὶ τοὺς ἀστέρας, τοῦτο ἐνταῦθα διὰ τοῦ σφόδρα ἐδήλωσεν. ἀλλ' ὁ εὐγνώμων καὶ φιλόθεος οἰκέτης ὁρῶν τοῦ Θεοῦ τὴν τοσαύτην συγκατάβασιν, καὶ τὴν περὶ τὸν αὐτοῦ θεράποντα κηδεμονίαν, καταπλαγεὶς, καὶ εἰς ἔννοιαν ἐλθὼν τῆς τε οἰκείας φύσεως, τῆς τε τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητος, καὶ τῆς ἀπείρου δυνάμεως, ἔπεσε, φησιν, ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ, δεικνὺς διὰ τοῦ σχήματος τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην. οὐ μόνον γὰρ οὐκ [a] ἀπενοήθη, οὐδὲ μέγα ἐφρόνησεν ἐπὶ τῇ εὐνοίᾳ τῇ εἰς αὐτὸν γεγενημένῃ, ἀλλὰ καὶ πολλῷ μᾶλλον συνεστάλη· καὶ ἔπεσε, φησιν, ἐπὶ πρόσωπον. B Τοιοῦτον γὰρ ἡ εὐγνώμων ψυχὴ, ἐπειδὰν πλείονος ἀπολαύσῃ τῆς παῤῥησίας, τότε μᾶλλον πολλὴν ἐπιδείκνυται τὴν περὶ τὸν Θεὸν εὐλάβειαν· ἔπεσε γὰρ, φησιν, ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ. καὶ ἐπειδὴ μετὰ τὴν τοσαύτην παῤῥησίαν εἰς ἑαυτὸν ὁρῶν ὁ δίκαιος, καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὴν ἀσθένειαν, οὐδὲ ἀνανεῦσαι ἐτόλμα, ἀλλὰ κάτω κύπτων πολλὴν ἐπεδείκνυτο τὴν εὐλάβειαν· ὅρα πάλιν τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ τὴν ἄφατον φιλοτιμίαν. ἐλάλησε γὰρ αὐτῷ, φησιν, ὁ Θεὸς λέγων· ἰδοὺ ἐγὼ καὶ ἡ διαθήκη μου μετὰ σοῦ, καὶ ἔσῃ πατὴρ πλήθους ἐθνῶν, καὶ οὐ κληθήσεται ἔτι τὸ ὄνομά σου Αβραμ, C ἀλλὰ ἔσται τὸ ὄνομά σου Αβραάμ· ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε, καὶ αὐξανῶ σε καὶ θήσω σε εἰς ἔθνος, καὶ βασιλεῖς ἐκ σοῦ ἐξελεύσονται.

Σκόπησον, ἀγαπητὲ, πῶς προλέγει τῷ δικαίῳ καὶ νῦν ἅπαντα σαφῶς. καὶ ἵνα πλείονα αὐτῷ τὴν πληροφορίαν ποιήσῃ, καὶ τοῦ στοιχείου τὴν προσθήκην τῇ προσηγορίᾳ αὐτοῦ ἐναποτίθεται, καί φησιν, ἔσῃ πατὴρ πλήθους ἐθνῶν. οὐ κληθήσεται γὰρ τὸ ὄνομά σου Αβραμ, ἀλλὰ Αβραάμ, ἐπειδὴ πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε. ὥσπερ γὰρ τὸ πρότερον ὄνομα τὴν ἀπὸ τοῦ πέραν ἐνταῦθα ἐπάνοδον ἐσήμαινεν· D [b] Αβραμ γὰρ περάτης ἑρμηνεύεται κατὰ τὴν Ἑβραίων γλῶτταν· καὶ τοῦτο ἴσασιν, ὅσοι τῆς γλώττης ἐκείνης εἰσὶν ἔμπειροι· ἐπεὶ οὖν ἔμελλεν ἀπὸ τοῦ πέραν εἰς τὴν Χαναναίαν ἔρχεσθαι, διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτῷ τὸ ὄνομα ἐπιτεθείκασιν. ἀλλ' ἴσως εἴποι τις ἂν, καὶ εἰ ἄπιστοι ἐτύγχανον οἱ τοῦτον γεγεννηκότες, πόθεν αὐτοῖς ἡ πρόγνωσις αὕτη, ὥστε τῇ προσηγορίᾳ ἐναποθέσθαι τὸ μέλλον μετὰ πολὺν ἔσεσθαι χρόνον; καὶ τοῦτο τῆς τοῦ Θεοῦ εὐμηχάνου σοφίας, ὃ καὶ διὰ τῶν ἀπίστων πολλάκις τοιαῦτα οἰκονομεῖν. καὶ πολλὰ τοιαῦτα εὑρήσομεν καὶ E ἐφ' ἑτέρων γεγενημένα. εὐθέως γὰρ ἐπεισέρχεται ἡμῖν καὶ ἡ τοῦ Νῶε προσηγορία. οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς, οὐδὲ ὡς ἔτυχε καὶ τούτῳ τὴν προσηγορίαν ἐπέθηκαν οἱ γονεῖς, ἀλλὰ προμηνύοντες τὸν μετὰ πεντακόσια ἔτη μέλλοντα γενήσεσθαι κατακλυσμόν. ὅτι γὰρ καὶ ὁ τούτου πατὴρ οὐ διὰ τὸ ἐνάρετος εἶναι, ταύτην τὴν προσηγορίαν ἐπέ-

a Οὐκ ἀπενοήθη, *non arrogantior fuit*, ἀπονοεῖν eſt, *inſanire, inſenſatum eſſe*: alio uſu, *ſuperbire, arrogantem eſſe.* Quo ſenſu ἀπόνοια ſexcenties occurrit apud Chryſoſtomum.

b Αβραμ γὰρ περάτης ἑρμηνεύεται κατὰ τὴν Ἑβραίων γλῶτταν. *Abram enim tranſitorem ſignificat ſecundum Hebræorum linguam.* Hebraïce doctus non erat Chryſoſtomus qui talem etymologiam ediderit, non enim a voce עבר *trans*, nomen אברם duci poteſt; cognominatus tamen fuit Abram עברי, quam vocem alii Hebræum, alii tranſitorem vertunt, græce περάτην. Rem pluribus tractavimus in Hexaplis cap. 14. Geneſis v. 13. ubi plurimorum ſententias attulimus, & explicavimus in notis. Quod dicit infra Chryſoſtomus Noe quietem ſonare, verum eſt: non perinde probabile eſt quod adjicit, quietem illam Noe nomine expreſſam, ſignificare diluvium, in quo mortui ſunt omnes homines; quia videlicet mors eſt quies hominis. Sic ille.

θηκε τῷ παιδὶ, ἄκουε τῆς γραφῆς σαφῶς λεγούσης· ὅτι Νῶε μόνος εὑρέθη δίκαιος, τέλειος ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ. οὐκ ἂν παρεσιώπησεν ἡ γραφὴ, οὐδὲ εἶπε Νῶε δίκαιος μόνος ἦν, εἰ καὶ Λάμεχ ὁ τούτου πατὴρ ζηλωτὴς ἦν τῆς τοῦ δικαίου ἀρετῆς. μέλλων τοίνυν τὴν προσηγορίαν ἐπιτιθέναι τῷ παιδὶ, φησι, καὶ κληθήσεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ Νῶε. οὗτος διαναπαύσει ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἔργων ἡμῶν, καὶ τῶν λυπηρῶν τῶν χειρῶν ἡμῶν, καὶ ἀπὸ τῆς γῆς, ἧς κατηράσατο κύριος ὁ θεός. πόθεν, εἰπέ μοι, ἐκείνῳ ἡ γνῶσις τῶν μελλόντων γίνεσθαι μετὰ τοσαύτας γενεάς; κληθήσεται γάρ, φησι, Νῶε. οὗτος γὰρ διαναπαύσει ἡμᾶς. τὸ Νῶε τῇ Ἑβραίων διαλέκτῳ ἀνάπαυσις λέγεται. ἐπεὶ οὖν οὗτος ἔμελλε τοῦ ναυαγίου ἐκείνου καταλαμβάνοντος τὴν οἰκουμένην μόνος διασώζεσθαι, καὶ τῇ μετὰ ταῦτα γενεᾷ ἀρχήν τινα παρέχειν τῆς συστάσεως, διὰ τοῦτό φησιν, οὗτος διαναπαύσει ἡμᾶς, ἀνάπαυσιν τὸν κατακλυσμὸν καλῶν. καθάπερ γὰρ κεκμηκυῖαν τὴν γῆν πᾶσαν ἐκ τῆς τῶν ἐνοικούντων πονηρίας, καὶ πολλὴν τὴν λύμην δεχομένην ἐλθὼν ὁ κατακλυσμὸς διὰ τῆς τῶν ὑδάτων φορᾶς, καὶ στήσας τῶν μοχθηρῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τὴν πονηρίαν, τήν τε γῆν ἐξεκάθηρεν ἀκάθαρτον γεγενημένην διὰ τὴν τῶν ἐνοικούντων μοχθηρίαν, κἀκείνους διὰ τῆς τιμωρίας ἀνέπαυσε. θάνατος γάρ, φησιν, ἀνδρὶ ἀνάπαυσις. εἶδες ὅπως καὶ διὰ ἀπίστων πολλάκις τὰ μέλλοντα προμηνύεσθαι παρασκευάζει; τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τῷ πατριάρχῃ τὸ ὄνομα οἱ γονεῖς ἐπέθεσαν, ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων δηλοῦντες, ὅτι [a] μετανάστης ἔσται, καὶ περάσας τὸν ποταμὸν ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν ἥξει. ἐπεὶ τοίνυν, φησὶ, τὸ μὲν παρὰ τῶν γονέων ἐπιτεθὲν ὄνομα ἐκεῖνό σοι προεμήνυε τὸ ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἐνταῦθα διαπεράσαι, δέχου καὶ τὴν τοῦ στοιχείου προσθήκην, ἵνα μάθῃς ὅτι τοῦτό σοι μηνύει, ὅτι πολλῶν ἐθνῶν ἔσῃ πατήρ. καὶ ὅρα τὴν ἀκρίβειαν τῶν ῥημάτων. οὐκ εἶπε, πάντων τῶν ἐθνῶν, ἀλλὰ πολλῶν ἐθνῶν. ἐπειδὴ γὰρ ἦν ἔθνη καὶ ἕτερα, ἅπερ ἔμελλεν ἐκεῖθεν ἐξεῶσθαι, ἵνα τοῦ δικαίου τὸ σπέρμα δέξηται τὴν κληρονομίαν, διὰ τοῦτό, φησι, πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε· εἰδώς σου τῆς ἀρετῆς τὸ μέγεθος, πολλῶν ἐθνῶν διδάσκαλόν σε ἀπεργάσομαι, καὶ αὐξανῶ σε καὶ πληθυνῶ σε σφόδρα σφόδρα, καὶ θήσω σε εἰς ἔθνη, καὶ βασιλεῖς ἐκ σοῦ ἐξελεύσονται. μὴ ἁπλῶς παραδράμωμεν, ἀγαπητοὶ, τὰ εἰρημένα. ἂν γὰρ ἐννοήσωμεν τοῦ πατριάρχου τὴν ἡλικίαν, καὶ ὅτι ἐν ἐσχάτῳ γήρᾳ ταῦτα ἤκουσεν, ἐκπλαγησόμεθα τήν τε τοῦ δικαίου πίστιν, καὶ φιλανθρώπου θεοῦ τὴν ὑπερβάλλουσαν δύναμιν, ὅτι ἐξ ἀνθρώπου λοιπὸν νεκρωθέντος, ὡς εἰπεῖν, καὶ τὰ μέλη διαλελυμένου, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὴν τελευτὴν φανταζομένου, ἐπὶ τοσοῦτον αὐξάνεσθαι τὸ σπέρμα ἐσήμανεν, ὡς καὶ εἰς ἔθνη πολλὰ γενήσεσθαι· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ βασιλεῖς, φησιν, ἐκ σοῦ ἐξελεύσονται. εἶδες ἐπίτασιν ἐπαγγελίας; αὐξανῶ σε, φησι, σφόδρα, σφόδρα. οὐχ ἁπλῶς τὸν διπλασιασμὸν ἐπέθηκεν, ἀλλ' ἵνα σημάνῃ τῷ δικαίῳ

A trem hujus non ideo nomen puero indidisse, quod ipse justus esset, audi Scripturam dicentem: Noe solum inventum esse justum perfectum in generatione sua. (Gen. 6. 9.) Non autem obticuisset Scriptura, neque dixisset, Noe solus justus erat, si & Lamech pater ejus virtutem justi fuisset imitatus. Impositurus itaque puero nomen, inquit: *Et vocabitur nomen ejus Noe, hic faciet nos quiescere ab operibus nostris, & a molestiis manuum nostrarum, & a terra, quam maledixit Dominus Deus.* (Noë quietem sonat.) Unde illi quæso esset præscientia eorum quæ post tot sæcula erant eventura; dicit enim: *Vocabitur*, inquit, *Noë*, B *hic enim nos quiescere faciet.* Nomen autem Noe, lingua Hebræorum quies dicitur. Itaque quia ingruente diluvio hic solus mundum servaturus, & posterioris generationis futurus auctor erat, idcirco inquit, *hic faciet nos requiescere*: requiem diluvium vocans. Nam omnem terram quasi fatigatam & inhabitantium malitia valde deteriorem factam, superveniens diluvii aquarum inundantia, quæ finem malitiæ malorum istorum hominum faciebat, C & terram repurgavit, quam inhabitantium malitia immundam fecerat: & illos puniendo in quietem induxit. *Mors* enim, ut inquit ille, *requies viro.* (Job. 3. 23. apud LXX.) Vidisti quomodo & jam per incredulos multa sæpe præsignificari curat? Eodem modo & Patriarchæ nomen parentes indiderant, statim ab initio declarantes ipsum peregrinum fore, & transiturum flumen, ut in terram alienam veniret. Quoniam igitur, inquit, nomen a parentibus tibi inditum illud præsignificavit te inde huc transiturum esse: accipe & D unius elementi additionem, ut scias hoc tibi declarari te multarum gentium fore patrem. Et vide quam accurate sit loquutus. Non dixit omnium gentium, sed multarum gentium: nam quia erant & aliæ gentes inde expellendæ, ut semen justi hereditatem acciperet, ideo dicit, *Patrem multarum gentium constitui te.* Sciens, inquit, tuæ virtutis magnitudinem multarum gentium doctorem te faciam, *& crescere te faciam ac multiplicari valde, valde: & ponam te in gentes, & reges ex te egredientur.* Ne perfunctorie E transeamus quæ dicuntur, dilectissimi: nam si cogitaverimus Patriarchæ ætatem, & eum hæc in extrema senecta audisse, obstupescemus justi virtutem, & benigni Dei eximiam potentiam: quia ex homine propemodum mortuo, & membris invalido, qui & quotidie mortem præ oculis imaginabatur, in tantum auctum iri significavit semen, ut & in multas gentes exiret; neque id solum, sed etiam reges ex eo egrederentur: Vidisti promissionis incrementum: *Faciam te crescere*, inquit, *valde*, *valde.* Duplicationem hujus adverbii non frustra adjecit, sed ut significet ex justo miram multitu-

[a] Savil. & quatuor mss. ὅτι μετανάστης ἔσται καὶ περάσας.

dinem exeundam. Quoniam igitur per elementi additionem, quasi in columna quadam indelebilem promissionem ei inscripsit, iterum dicit: 7. *Et statuam testamentum meum inter te, & inter semen tuum post te in generationes eorum, in testamentum sempiternum, ut sim Deus tuus.* Non solum erga te magnam declarabo providentiam & curam, sed & erga semen tuum, & post tuam mortem. Vide quomodo recreet animam justi, promittens ei se seminis quoque ejus multam curam habiturum. Et quæ virtus testamenti? *ut sim Deus tuus*, inquit, *& seminis tui post te.* Hoc enim erit tibi & semini tuo caput bonorum. 8. *Et dabo tibi & semini tuo post te terram in qua peregrinus es, omnem terram Chanaan in possessionem sempiternam, & ero eorum Deus.* Propter tuam, inquit, virtutem posteri quoque tui mea fruentur providentia, *& dabo eis in possessionem æternam terram Chanaan, & ero eorum Deus.* Quid est, *Et ero eorum Deus?* hoc est, multam me eorum curam & providentiam habere ostendam, & meum in omnibus subsidium illis præstabo. Tantum tu testamentum meum observa, & semen tuum post te in generationibus eorum. Nihil aliud a vobis requiro, quam obedientiam gratumve animum, & ego omnia quæcumque pollicitus sum, opere complebo.

4. Insuper volens eos qui ex ipso nascituri erant, peculiarem suum facere populum: ut postea, cum multitudo propagaretur, non se gentibus illis, quarum hereditatem occupatura erat, commisceret: insuperque, quia secundum prædictionem suam in Ægypto servituri erant; ut ne gentibus commiscerentur in Ægypto, circumcisionem, signi gratia, justo præcipit & inquit: 10. *Hoc est testamentum quod servabis inter me & vos, & inter semen tuum post te in generationibus illorum. Circumcidetur in vobis omne masculinum. Circumcidetis carnem præputii vestri.* Deinde ut doceat & illos & omnes nos, quare hoc præceperit, & se non alterius cujuspiam gratia id facere, quam ut esset assignatus & sibi segregatus populus, inquit, *Et erit in signum testamenti inter me & vos.* Et postea etiam de tempore imperat, quo conveniat hoc fieri. 12. *Puellus enim*, inquit, *octo dierum circumcidetur vobis, & vernaculus, & emtitius: & omnes in summa, ut ita dicam, qui apud vos sunt, hoc signum suscipient.* 14. *Et quisquis non circumcidetur in die constituto, perdetur: quia testamentum meum dissipavit*, quia transgressus est, inquit, præceptum. Vide sapientiam Domini, quomodo cum sciret imperfectas & pravas eorum mentes futuras, signum circumcisionis quasi frenum

A τοῦ πλήθους τὴν ὑπερβολήν. ἐπειδὴ γὰρ διὰ τῆς τοῦ στοιχείου προσθήκης, καθάπερ ἐν στήλῃ τινὶ ἀνεξάλειπτον αὐτῷ τῆς ὑποσχέσεως τὴν ἐπαγγελίαν ἐπέγραψε, πάλιν φησί, καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου ἀνὰ μέσον σου, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σὲ εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν, εἰς διαθήκην αἰώνιον εἶναί σου θεός. οὐ μόνον περὶ σέ, φησι, πολλὴν ἐπιδείξομαι τὴν κηδεμονίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ σπέρμα τὸ σὸν, καὶ μετὰ τὴν σὴν ἔξοδον. ὅρα πῶς ἀνακτᾶται τοῦ δικαίου τὴν ψυχὴν ὑπισχνούμενος αὐτῷ, ὅτι καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ πολλὴν παρέξει τὴν πρόνοιαν. καὶ τίς ἡ δύναμις τῆς διαθήκης; ὥστε εἶναί
B σου θεός, φησι, καὶ τοῦ σπέρματός σου μετὰ σέ. τοῦτο γάρ σοι ἔσται τὸ κεφάλαιον τῶν ἀγαθῶν, σοί τε καὶ τῷ σπέρματί σου, καὶ δώσω σοι καὶ τῷ σπέρματί σου μετὰ σὲ τὴν γῆν, ἣν παροικεῖς, πᾶσαν τὴν γῆν Χαναὰν, εἰς κατάσχεσιν αἰώνιον· καὶ θεὸς ἔσομαι αὐτῶν. διὰ τὴν σὴν ἀρετὴν καὶ οἱ ἔκγονοι οἱ σοὶ ἀπολαύσουσι τῆς ἐμῆς προνοίας, καὶ δώσω αὐτοῖς εἰς κατάσχεσιν αἰώνιον τὴν γῆν Χαναὰν,[a] καὶ ἔσομαι αὐτῶν θεός. τί ἐστι, καὶ ἔσομαι αὐτῶν θεός; ἀντὶ τοῦ, πολλὴν ἐπιδείξομαι τὴν κηδεμονίαν, πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ἐν ἅπασιν αὐτοῖς τὴν παρ' ἐμοῦ συμμαχίαν παρέξομαι· μόνον σὺ τὴν δια- a
C θήκην μου διατήρησον, σὺ καὶ τὸ σπέρμα σου μετὰ σὲ εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν. οὐδὲν ἕτερον παρ' ὑμῶν ἐπιζητῶ, ἢ τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην, κἀγὼ πάντα ἅπερ ὑπεσχόμην εἰς ἔργον ἄξω.

Εἶτα λοιπὸν βουλόμενος ἰδιοποιήσασθαι τοὺς ἐξ αὐτοῦ τικτομένους, καὶ οἰκεῖον ἑαυτοῦ τὸν λαὸν ἀπεργάσασθαι, καὶ ἵνα λοιπὸν τὸ πλῆθος ἐκτεινόμενον μὴ συναναμιγνύηται τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις, ὧν τὴν γῆν ἔμελλον κληρονομεῖν, ἄλλως δὲ καὶ ἐπειδὴ μετὰ ταῦτα ἔμελλον κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόῤῥησιν ὑπομένειν τὴν ἐν Αἰγύπτῳ δουλείαν, ἵνα μὴ καὶ ἐν αὐτῇ γινόμενοι συναναφυρῶ-
D σι τοῖς ἔθνεσι τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ, σημείου χάριν τὴν περιτομὴν τῷ δικαίῳ διατάττεται, καί φησιν· αὕτη ἡ [b] διαθήκη, ἣν διατηρήσεις ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματός σου μετὰ σὲ εἰς τὰς γενεὰς αὐτῶν. περιτμηθήσεται ὑμῶν πᾶν ἀρσενικόν. περιτμηθήσεσθε τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας ὑμῶν. εἶτα ἵνα διδάξῃ κἀκείνους καὶ πάντας ἡμᾶς, τίνος ἕνεκεν τοῦτο ἐπέταξε, καὶ ὅτι οὐδενὸς ἑτέρου χάριν τοῦτο βούλεται γίνεσθαι, ἀλλ' ἢ ὥστε ἐπίσημον εἶναι τὸν λαὸν τὸν αὐτῷ ἀνακείμενον, φησι, καὶ ἔσται ἐν σημείῳ διαθήκης ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν. καὶ λοιπὸν καὶ τὸν καιρὸν διατάττε- b
E ται, [c] καθ' ὃν προσήκει τοῦτο γίνεσθαι. παιδίον γάρ, φησιν, ὀκτὼ ἡμερῶν περιτμηθήσεται ὑμῖν, καὶ ὁ οἰκογενὴς καὶ ὁ ἀργυρώνητος, καὶ πάντες ἁπαξαπλῶς, ὡς εἰπεῖν, οἱ συνόντες ὑμῖν τὸ σημεῖον τοῦτο δέξονται. καὶ ὅστις οὐ περιτμηθήσεται τῇ ἡμέρᾳ τῇ διατεταγμένῃ, ἐξολοθρευθήσεται, ὅτι τὴν διαθήκην μου διεσκέδασεν· ὅτι παρέβη, φησὶ, τὸ προσταχθέν. ὅρα σοφίαν δεσπότου, πῶς εἰδὼς τῶν μελλόντων ἔσεσθαι τὸ ἀτελὲς τῆς γνώμης, καθάπερ χαλινόν τινα ἐπιτιθεὶς οὕτω τὸ ση- c

a In bibliis legitur, καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς θεόν.
b Διαθήκη *testamentum*, id est hoc loco, *pactum fœdus*, cujus signum & symbolum erat Circumcisio.
c Hæc paululum variant in editionibus τοῦ Q.

μεῖον

A μεῖον τοῦτο τῆς περιτομῆς ἔδωκε, τὴν ὁρμὴν αὐτῶν τὴν ἀκάθεκτον ἐκκόπτων, ὥστε μὴ τοῖς ἔθνεσι συναναμίγνυσθαι. ἐπειδὴ γὰρ ᾔδει αὐτῶν τὸ λάγνον, καὶ ὅτι οὐκ ἀνέξονται, κἂν ὦσι μυριάκις ἐνηχούμενοι, ἀπέχεσθαι τῆς ἀλόγου ὁρμῆς, διὰ τοῦτο διηνεκῆ ὑπόμνησιν αὐτοῖς διδοὺς, καθάπερ δεσμῷ τινι περιέβαλε τῷ σημείῳ τῆς περιτομῆς, ὅρους αὐτοῖς καὶ κανόνας διδοὺς μὴ περαιτέρω προβαίνειν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ οἰκείου ἔθνους ἵστασθαι, καὶ μηδεμίαν ἐπιμιξίαν ποιεῖσθαι πρὸς τούτους, ἀλλὰ τοῦ πατριάρχου τὸ σπέρμα διασώζειν ἀμιγὲς, B ἵν' οὕτω καὶ τὰ τῆς ἐπαγγελίας εἰς αὐτοὺς ἐκβῆναι δυνηθῇ. καὶ καθάπερ τις ἀνὴρ σώφρων καὶ ἐπιεικὴς παιδίσκην ἔχων ἀκόλαστον, ὅρους αὐτῇ καὶ κανόνας τίθησι, μηδέποτε ἔξω φαίνεσθαι τῶν προθύρων τῆς οἰκίας, μηδὲ τοῖς παριοῦσι φαίνεσθαι, ἀλλὰ πολλάκις καὶ τοῖς ποσὶ δεσμὰ περιτίθησιν, ἵν' οὕτω περιγενέσθαι δυνηθῇ τῆς πολλῆς ἀκολασίας· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης, καθάπερ δεσμὰ ποσὶν, οὕτω τὸ σημεῖον τῆς περιτομῆς τῇ σαρκὶ ἐναπέθετο, ἵνα οἴκοθεν C ἔχοντες ὑπόμνησιν, μηκέτι μηδὲ τῆς παρ' ἑτέρων δέωνται διδασκαλίας. ἀλλ' οἱ ἀγνώμονες καὶ ἀναίσθητοι Ἰουδαῖοι καὶ παρὰ καιρὸν νῦν τὴν περιτομὴν φυλάττειν βούλονται, καὶ παιδικὴν ἐπιδείκνυνται γνώμην. τίνος γὰρ ἕνεκεν, εἰπέ μοι, νῦν περιτέμνεσθαι βούλονται; τότε μὲν γὰρ, ἵνα μὴ τοῖς παρανόμοις ἐκείνοις ἔθνεσι συναναφύρωνται, τοῦτο ἐπετάγησαν· νυνὶ δὲ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ χάριν πάντων πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ φωτὸς χειραγωγηθέντων, ποῖον τῆς περιτομῆς ὄφελος; μὴ γὰρ πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς ἐλευθερίαν τι συμβάλλεται ἡ τῆς D σαρκὸς ἀπόθεσις; οὐκ ἤκουσαν σαφῶς τοῦ θεοῦ λέγοντος, καὶ ἔσται ἐν σημείῳ διαθήκης, μονονουχὶ δεικνύντος, ὅτι διὰ τὴν πολλὴν αὐτῶν ἀγνωμοσύνην τοῦ σημείου ἐδεήθησαν; οὕτω γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πολλάκις γίνεται πραγμάτων. ἐπειδὰν μὴ θαρρῶμέν τισι, σημεῖον ἐνεχύρου χάριν λαμβάνειν παρ' αὐτῶν σπουδάζομεν· οὕτω καὶ ὁ τῶν ὅλων θεὸς εἰδὼς αὐτῶν τῆς γνώμης τὴν εὐκολίαν, τὸ σημεῖον τοῦτο παρ' αὐτῶν ἀπαιτῆσαι κατεδέξατο, οὐχ ἵνα διηνεκῶς μένῃ τὸ σημεῖον τοῦτο, ἀλλ' ἵνα τῶν τότε τέλος λαμβανόντων καὶ ἡ τοῦ σημείου χρεία περιαιρεθῇ. ὥσπερ γὰρ ὅταν σημεῖόν E τινες ἀπαιτῶσι, καὶ ἐνέχυρον βούλωνται λαμβάνειν, ἐπειδὰν τοῦ πράγματος ἡ ὑπόθεσις τέλος λάβῃ, καὶ τὸ σημεῖον λοιπὸν αἴρεται· οὕτω δὴ καὶ ἐνταῦθα [a] ἐπειδὴ διὰ τὸ καταφανῆ γίνεσθαι τὸν λαὸν τοῦ πατριάρχου, τὸ σημεῖον τοῦτο παρ' ὑμῖν εἰσηνέχθη, ἐχρῆν τῶν ἐθνῶν ἐκείνων δι' οὓς τὸ σημεῖον ἐδέξασθε, τῶν μὲν ἄρδην ἀφανισθέντων, τῶν δὲ μετ' ἐκείνους τῷ τῆς ἀληθείας φωτὶ προσδραμόντων, μηκέτι τὸν ἔλεγχον τῆς οἰκείας ἀγνωμοσύνης περιφέρειν, ἀλλ' ἀπαλλάττεσθαι, καὶ εἰς τὴν προτέραν εὐγένειαν ἀνατρέχειν. ἐννόησον γάρ μοι, ὅτι ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος, ὁ πατριάρχης λέγω, πρὶν ἢ τῆς περιτομῆς δέξασθαι τὴν ἐντολήν· ἐννενήκοντα γὰρ καὶ ἐννέα ἐτῶν ἦν, ἡνίκα τοῦτο ἐπετάττετο· καὶ εὐά-

quoddam impoſuit, ad indomitos eorum impetus cohibendos, ut ne gentibus commiſcerentur. Nam quia ſciebat eorum laſciviam, & eos licet infinities monitos, ut ab illicito impetu abſtinerent, obedituros non eſſe; ideo dato eis perpetuo memoriali, injecit eis circumciſionis ſignum, quaſi vinculum quoddam, deditque eis leges & regulas, ultra quas tranſire eis non liceret, ut ſua gente contenti eſſent, & nullo modo cum gentibus ſe commiſcerent: ſed Patriarchæ ſemen impermixtum maneret, ut ſic & promiſſa in eis compleri poſſent. Et quemadmodum vir aliquis temperans & lenis, ancillam habens petulantem, terminos & regulas illi dat, ne unquam extra veſtibula prodeat, neque cum prætereuntibus conveniat, imo nonnunquam pedibus compedes addit, ut ſic illius intemperantiam coercere valeat: ita & benignus Dominus circumciſionis ſignum carni eorum indidit, quaſi pedibus vinculum quoddam, ut domeſticum habentes ſignum, non ultra doctrina aliorum opus haberent. Atqui ingrati inſenſatique Judæi etiam nunc, cum tempus non eſt, circumciſionem ſervare volunt, puerilemque declarant mentem. Cujus enim rei gratia, dic mihi, nunc circumcidi volunt? Nam tunc quidem, ut ne impiis illis gentibus ſe commiſcerent, hoc in mandatis acceperant: nunc autem per Dei gratiam omnibus ad lucem veritatis adductis, quæ circumciſionis utilitas? Numquid ad animæ libertatem aliquid confert carnis depoſitio? Non audierunt manifeſte Deum dicentem: *Et erit in ſignum teſtamenti:* quaſi demonſtrantem ipſos ob multam ſocordiam tali ſigno indiguiſſe? Ita enim & in humanis rebus nonnunquam fieri ſolet. Quando non habemus aliquibus fidem, curamus ut ab ipſis ſignum pignoris loco recipiamus: ſimiliter & omnium Dominus ſciens ipſorum animi inconſtantiam, hoc ab eis ſignum petere voluit: non ut ſemper maneat ſignum hoc, ſed ut poſtquam antiqua illa finem acceperint, & ſigni uſus auferatur. Nam ſicut qui ſignum expetunt, & pignus accipere volunt, cum negotium perfectum fuerit, tunc & ſignum tollunt: ita etiam hic cum, ut populus ille ortus a Patriarcha conſpicuus fieret, ſignum hoc apud vos introductum ſit, oportebat poſtquam gentes illæ propter quas ſignum accepiſtis, partim deletæ ſunt, partim poſt illos ad veritatis lucem acceſſerunt, non jam amplius propriæ improbitatis indicium circumferre, ſed liberos eſſe, & ad priſtinam nobilitatem redire. Cogita enim eximium illum Patriarcham, priuſquam acciperet circumciſionis mandatum; nonaginta enim & novem annorum erat quando hoc ei præceptum eſt; acceptum

Moralis exhortatio.

Circumciſio cur data Judæis.

[a] Morel. ἐπειδὴ διὰ τὸ καταφανῆ γίνεσθαι τὸν λαὸν τοῦ πατριάρχου, τὸ σημεῖον τοῦτο παρ' ὑμῶν &c. Sex mſſ. ἐπειδὴ διὰ τὸ φανερὸν τὸ σημεῖον &c. Savil. ἐπειδὴ διὰ τὸ φανερὸν εἶναι τὸ τοῦ Ἀβραὰμ σπέρμα, καὶ μὴ συμφυρῆναι τοῖς ἔθνεσι, τὸ σημεῖον τοῦτο παρ' ὑμῶν.

fuisse Deo, & sexcenties a Domino celebratum. Et quia propediem promissiones erant implendæ, nasciturusque Isaac, & augendum genus, & Patriarchæ emigrandum erat ex hac vita, tunc demum accipit mandatum circumcisionis, & in tali ætate circumciditur, ut posteris omnibus lex quædam & regula fierent ea quæ Patriarcha prior fecerat.

5. Et ut evidenter discatis, dilecti, hoc nihil ad animæ virtutem conducere, ex iis quæ facta sunt videri potest. Cur enim ait, *octo dierum infans circumcidetur?* Tempus definitum esse a benigno Deo duabus de causis opinor, una, ut in ætate immatura facilius circumcisionis in carne molestiam ferre posset; alia, ut rebus ipsis disceremus id animæ nihil conducere, sed hoc fieri signi gratia. Puer enim immaturus, cum ea quæ fiunt ignorat, neque sensum eorum habet, quam inde in anima sua utilitatem accipere poterit? Illa enim sunt vere bona opera animæ, quæ ex electione fiunt. Animæ enim bonum opus est virtutem eligere, & malitiam fugere. Animæ bonum opus est, non modo non plura quam oportet concupiscere, sed etiam facultates tribuere indigentibus. Animæ bonum opus est, non addictum esse rebus præsentibus, sed eas quidem despicere, futuras autem continuo in animo habere. In carne vero signum accipere, quale bonum opus fuerit? Verum ingrati illi & insensati Judæi, quamvis jam illuxerit veritas, adhuc in umbra sedent; & quamvis sol justitiæ affulserit, qui lucis suæ radios undique emisit, adhuc lucernariæ luci sunt addicti; & quamvis sit tempus ut solido pascantur cibo, ipsi adhuc lacte nutriuntur; neque beatum Paulum audire volunt clamantem & dicentem de Patriarcha: *Et signum accepit circumcisionis, signaculum justitiæ fidei quæ est in præputio.* Vide quomodo utraque nos docuit, & ipsum accepisse signi loco circumcisionem, & cum præputiatus erat, justitiam quæ est ex fide ostendisse. Nam ne impudenter Judæus dicat: Nonne circumcisio ei justitiam conciliavit? idcirco beatus ille ad pedes Gamalielis eruditus, & in lege apprime institutus inquit: Ne putetis, impudentes Judæi, circumcisionem ipsi aliquid ad justitiam contulisse: nam cum illo tempore præputii fidem præ se ferret, audivit: *Credidit autem Abraham Deo, & reputatum est ei in justitiam.* Cum igitur esset jam justus ob suam in Deum fidem, tunc in signum circumcisionem accepit: & primum quidem nomini ejus litera additur, deinde autem circumcisio imperatur: quo ostendit Deus se ob multam virtutem justum peculiariter adoptasse, & propter illum etiam eos qui ex eo na-

Circumcisio nihil animæ confert boni.

Rom 4.11.

Act.22.

Rom.4.3.

ρέστος τῷ θεῷ γέγονε, καὶ μυριάκις ἀνεκηρύχθη παρὰ τοῦ δεσπότου. καὶ ἐπειδὴ λοιπὸν εἰς ἔργον ἔμελλεν ἐκβαίνειν τὰ τῆς ἐπαγγελίας, καὶ τίκτεσθαι ἔμελλεν ὁ Ἰσαὰκ, καὶ αὐξάνεσθαι τὸ γένος, καὶ ὁ πατριάρχης δὲ μεθίστασθαι τῆς ζωῆς, τότε δέχεται τὴν ἐντολὴν τῆς περιτομῆς, καὶ ἐν ἡλικίᾳ τοιαύτῃ περιτέμνεται, ἵνα τοῖς ἑξῆς ἅπασι νόμος τις. καὶ κανὼν γένηται τὰ παρὰ τοῦ πατριάρχου γεγενημένα.

Καὶ ἵνα μάθητε ἀκριβῶς, ἀγαπητοὶ, ὅτι οὐδὲν τοῦτο πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν λυσιτελεῖ, ἐξ αὐτῶν τῶν γινομένων συνιδεῖν δυνατόν. τί γάρ φησιν, ὀκτὼ ἡμερῶν παιδίον περιτμηθήσεται; τὸν δὲ χρόνον οἶμαι τοῦτον ὡρίσθαι παρὰ τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ δύο τούτων ἕνεκεν· ἑνὸς μὲν, ἵνα ἐν τῇ ἀώρῳ ἡλικίᾳ κουφότερον ἐνεγκεῖν τὸν πόνον δυνηθῇ τῆς περιτομῆς τῆς σαρκός· δευτέρου δὲ, ἵνα δι' αὐτῶν τῶν ἔργων παιδευθῶσιν ὡς οὐκ εἰς ψυχήν τι συντελεῖ τὸ γινόμενον, ἀλλὰ σημείου χάριν τοῦτο γίνεται. τὸ γὰρ ἄωρον παιδίον, τὸ μὴ γινῶσκον τὰ γινόμενα, μηδὲ αἴσθησίν τινα ἔχον, ποίαν ὠφέλειαν εἰς τὴν ψυχὴν ἐκ τούτου δέξασθαι δυνήσεται; ἐκεῖνα γάρ ἐστι τῆς ψυχῆς ἰδικῶς κατορθώματα, τὰ ἐκ προαιρέσεως γινόμενα. ψυχῆς γάρ ἐστι κατόρθωμα, τὸ ἀρετὴν ἑλέσθαι, καὶ κακίαν φυγεῖν. ψυχῆς κατόρθωμα, τὸ μὴ τῶν πλειόνων μόνον μὴ ἐφίεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὄντα προΐεσθαι τοῖς δεομένοις· ψυχῆς κατόρθωμα, τὸ μὴ τοῖς παροῦσι προσεστηκέναι, ἀλλὰ τούτων μὲν ὑπερορᾷν, τὰ μέλλοντα δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν φαντάζεσθαι. τὸ δὲ σημεῖον ἐπὶ τῆς σαρκὸς δέξασθαι, ποῖον ἂν εἴη κατόρθωμα; ἀλλ' οἱ ἀγνώμονες καὶ ἀναίσθητοι Ἰουδαῖοι, τῆς ἀληθείας φανείσης, ἔτι τῇ σκιᾷ παρακαθήμενοι, καὶ τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης λάμψαντος, καὶ τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτὸς πανταχοῦ ἀφιέντος, ἔτι τῷ λυχναίῳ φωτὶ προσηλωμένοι, καὶ μετὰ τὸν καιρὸν τῆς στερεᾶς τροφῆς [a] ἔτι τῷ γάλακτι τρεφόμενοι, οὐδὲ τοῦ μακαρίου Παύλου ἀκούειν ἀνέχονται βοῶντος καὶ λέγοντος περὶ τοῦ πατριάρχου· καὶ σημεῖον ἔλαβε περιτομὴν, σφραγῖδα τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως τῆς ἐν ἀκροβυστίᾳ. ὅρα πῶς ἀμφότερα ἡμᾶς ἐνταῦθα ἐδίδαξε, καὶ ὅτι σημείου χάριν τὴν περιτομὴν ἐδέξατο, καὶ ὅτι ἡνίκα ἀκρόβυστος ἦν, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ τῆς πίστεως ἐπεδείξατο. ἵνα γὰρ μὴ ἀναισχυντῇ ὁ Ἰουδαῖος καὶ λέγῃ, ὅτι οὐχὶ ἡ περιτομὴ τὴν δικαιοσύνην αὐτῷ προεξένησε; διὰ τοῦτο ὁ μακάριος οὗτος ὁ παρὰ τοὺς πόδας Γαμαλιὴλ μαθητευθεὶς, ὁ κατὰ ἀκρίβειαν τὸν νόμον παιδευθεὶς φησι· μὴ νομίσητε, ὦ ἀναίσχυντοι Ἰουδαῖοι, ὅτι ἡ περιτομή τι εἰς δικαιοσύνην αὐτῷ συνετέλεσε. καὶ γὰρ ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀκροβυστίας τὴν πίστιν ἐπιδειξάμενος ἤκουσεν· ἐπίστευσε δὲ Ἀβραὰμ τῷ θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. γενόμενος οὖν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ διὰ τὴν εἰς τὸν θεὸν πίστιν, τότε δέχεται σημείου χάριν τὴν [b] περιτομὴν, καὶ πρότερον καὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ τὸ στοιχεῖον ἐπιτίθησι, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν περιτομὴν ἐπιτάττει, ἵνα δείξῃ ὅτι διὰ τὴν πολλὴν ἀρετὴν λοιπὸν τὸν δίκαιον ᾠκειώσατο, καὶ δι' ἐκεῖνον καὶ

[a] Savil. & quidam mss. τοῦ γάλακτος.

[b] Savil. & sex mss. περιτομὴν καὶ ὁμοῦ καὶ τῷ.

τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἐσομένοις. καὶ καθάπερ τις οἰκέτην κτησάμενος πολλάκις καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεθίστησι καὶ τὸ σχῆμα, καὶ πάντα ποιεῖ ὥστε κατάδηλον αὐτὸν ποιῆσαι, ἵνα διὰ πάντων κηρύττῃ τὴν δεσποτείαν· οὕτω δὴ καὶ ὁ τῶν ὅλων θεὸς, ὥσπερ αὐτὸν χωρίσαι λοιπὸν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων βουλόμενος, διὰ μὲν τῆς προσθήκης τοῦ στοιχείου, ὅτι πολλῶν ἐθνῶν πατὴρ ἔσται, ἐμήνυσε· διὰ δὲ τῆς περιτομῆς, ὅτι ἐξαίρετος ἔσται αὐτοῦ λαὸς, καὶ τῶν λοιπῶν ἐθνῶν κεχωρισμένον ἐξ αὐτοῦ μέλλον τίκτεσθαι σπέρμα. ἀλλ' εἰ καὶ ἐκεῖνοι διὰ τὴν οἰκείαν πώρωσιν ἔτι τὴν περιτομὴν τῆς σαρκὸς φυλάττειν βούλονται, οὐκ ἀκούοντες Παύλου λέγοντος· ἐὰν γὰρ περιτέμνησθε, Χριστὸς ὑμᾶς οὐδὲν ὠφελήσει. διὰ γὰρ τοῦτο παρεγένετο ὁ δεσπότης, ἵνα ταῦτα πάντα ἀνέλῃ, καὶ διὰ τοῦτο πάντα τὸν νόμον ἐπλήρωσεν, ἵνα στήσῃ λοιπὸν τοῦ νόμου τὴν παρατήρησιν. διὰ τοῦτο ἐβόα ὁ μακάριος Παῦλος, οἵτινες ἐν νόμῳ δικαιοῦσθε, τῆς χάριτος ἐξεπέσατε. ἀλλ' ἡμεῖς πειθώμεθα τῷ μακαρίῳ Παύλῳ, καὶ τὴν ἀχειροποίητον περιτομὴν καταδεχώμεθα. ἐν ᾧ γάρ, φησι, περιετμήθητε περιτομῇ ἀχειροποιήτῳ, ἐν τῇ ἀπεκδύσει τῶν ἁμαρτιῶν τῆς σαρκὸς, ἐν τῇ περιτομῇ τοῦ Χριστοῦ. εἶτα διδάσκων ἡμᾶς ἀκριβέστερον τί ἐστιν ἡ τοιαύτη περιτομὴ, ἐπήγαγε· συνταφέντες αὐτῷ ἐν τῷ βαπτίσματι. καθάπερ γὰρ ἐκείνοις τὸ τῆς περιτομῆς σημεῖον ἐχώριζε τῶν λοιπῶν ἐθνῶν, καὶ ἐδείκνυ τὴν οἰκείωσιν αὐτῶν τὴν πρὸς τὸν θεόν· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἐφ' ἡμῶν ἡ διὰ τοῦ βαπτίσματος περιτομὴ τὸν χωρισμὸν ἀκριβέστερον καθίστησι, καὶ τὴν διαίρεσιν τῶν πιστῶν καὶ τῶν οὐ τοιούτων. ἐν ᾧ γάρ, φησι, περιετμήθητε περιτομῇ ἀχειροποιήτῳ, ἐν τῇ ἀπεκδύσει τῶν ἁμαρτιῶν τῆς σαρκός. ὅπερ γὰρ ἐκεῖ ἐργάζεται ἡ περιτομὴ εἰς τὴν τῆς σαρκὸς ἀπόθεσιν, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ βάπτισμα εἰς τὴν τῶν ἁμαρτημάτων ἀπόθεσιν. ἀπεκδυσάμενοι γὰρ ἅπαξ τὰς τῆς σαρκὸς ἁμαρτίας, καὶ καθαρὸν τὸ ἔνδυμα δεξάμενοι μένωμεν, ἀγαπητοὶ, ἐπὶ τῆς καθαρότητος, καὶ τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς ἀνώτεροι γινόμενοι, τῆς ἀρετῆς ἐπιλαβώμεθα· καὶ οἱ ἐν τῇ χάριτι τὸν ἐν τῷ νόμῳ, μᾶλλον δὲ καὶ πρὸ τοῦ νόμου, ζηλώσωμεν, ἵνα κατ' ἴχνος ἐκείνου τὴν ἑαυτῶν ζωὴν οἰκονομήσαντες, καταξιωθῶμεν εἰς τοὺς ἐκείνου κόλπους καταντῆσαι, καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A sciturі erant. Et quemadmodum cum quis servum comparaverit, nomen ejus & habitum sæpe immutat, omniaque facit, ut sciatur ipsius esse, ac sub cujus sit dominatu præ se ferat; ita nimirum & omnium Dominus, quasi posthac separare eos volens ab aliis hominibus, adjecta quidem litera declaravit illum multorum populorum fore patrem: circumcisione autem ejus populum distinctum fore, & semen ex eo nasciturum ab aliis gentibus sequestratum. Quod si & illi ob cæcitatem suam adhuc servare volunt car-
B nis circumcisionem, non audientes iterum Paulum dicentem: *Si circumcidimini, Christus nihil vobis proderit.* (Galat. 5. 2.) Nam propter hæc advenit Dominus, ut omnia illa tolleret, atque ideo totam legem implevit, ut legis observatio finem haberet. Idcirco dicebat beatus Paulus: *Quicumque in lege justificamini, a gratia excidistis.* (Ibid.) Verum nos pareamus beato huic, & non manufactam circumcisionem suscipiamus. Dicit enim, *In quo circumcisi estis circumcisione non manufacta, in despoliatione peccatorum carnis, in circumcisione Christi.* (Coloss. 2. 11.) Deinde docens nos
C diligentius quid sit ejusmodi circumcisio, subdit: *Consepulti ei in baptismo.* (Ibid.) Sicut enim illos circumcisionis signum ab aliis gentibus segregabat, & demonstrabat eos peculiariter ad Deum pertinere: simili modo etiam apud nos circumcisio per baptismum evidentiorem facit separationem & discretionem fidelium & infidelium. Dicit enim: *In quo circumcisi estis circumcisione non manufacta, in despoliatione peccatorum carnis.* Nam id quod illic operatur circumcisio in depositionem carnis, hoc hîc agit baptismus in depo-
D sitionem peccatorum. Igitur qui semel carnis peccata exuimus, & puram induti sumus vestem, maneamus, dilecti, in puritate, & affectionibus carnis superiores facti virtutem amplexemur. Et qui sub gratia sumus, eum qui in lege, imo ante legem fuit, æmulemur: ut cum vestigia ejus sequendo vitam nostram rexerimus, mereamur in illius sinus occurrere, & sempiternis frui bonis, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri, & Spiritui sancto sit gloria, impe-
E rium & honor, nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.

ΟΜΙΛΙΑ μ'.

Καὶ εἶπεν ὁ θεὸς τῷ Ἀβραάμ· Σάρα ἡ γυνή σου οὐ κληθήσεται Σάρα, ἀλλὰ Σάρρα ἔσται τὸ ὄνομα αὐτῆς.

ΦΕΡΕ τὰ λείψανα τῆς χθεσινῆς τραπέζης ὑμῖν παραθῶμεν, καὶ τέλος ἐπιθῶμεν σήμερον τῷ λόγῳ, μᾶλλον δὲ τῇ εὐλογίᾳ καὶ τῇ ὑποσχέσει, ἣν ὁ τῶν ὅλων θεὸς ἐποιήσατο πρὸς τὸν πατριάρχην. ἀλλὰ λεί-

HOMILIA XL.

Et dixit Deus Abrahæ: Sara uxor tua non vocabitur Sara, sed Sarra erit nomen ejus. (Gen. 17. 15.)

I. AGE reliquias hesternæ mensæ vobis proponamus, & finem hodie imponamus sermoni, imo benedictioni & promissioni quam fecit universorum Dominus Patriarchæ. Verum

audiens reliquias mensæ, ne quid sensibile suspiceris. Neque enim quales sunt eduliorum sensibilium, tales spiritualium reliquiæ. Illæ enim cum frigidæ factæ fuerint, haud parem voluptatem convivatoribus præstant: nam si ad unum aut alterum diem fuerint reservatæ, inutiles omnino fiunt: istæ vero non solum si in unum & alterum diem, sed & quantovis tempore relictæ fuerint, parem exhibent utilitatem, eamdemque afferunt voluptatem: divinæ enim sunt & spirituales, neque ullum eis a tempore nocumentum imminet: sed quotidie novum vigorem afferunt, & eos qui illis frui volunt, multa implent lætitia. Proinde quia talis harum reliquiarum vis est, age alacriter & vos magnam inde voluptatem auferte, nosque fidentes earum efficaciæ, proponamus eas vestræ caritati. Verum ut vobis sermo ille manifestior videatur, operæ-precium fuerit meminisse finis heri dictorum, ut sic ordinem ac seriem assequuti doctrinam attingamus. Heri præceptum circumcisionis adduximus in medium, & dictum illud Dei ad Patriarcham: *Circumcidetur omne masculinum vestrum, & erit in signum testamenti inter me & vos. Et puer octo dierum circumcidetur. Et qui non circumcisus fuerit peribit anima illa: quia testamentum meum dissipavit.* Ibi sermonem finivimus in circumcisionis argumento, & ne multitudine dictorum vestram obrueremus mentem, noluimus ultra progredi. Neque enim hoc solum curamus, ut multa dicamus, & postea abscedamus, sed nostri sermonis doctrinam vestris viribus cupimus esse adæquatam, ut fructu quopiam ex dictis percepto domum redeatis omnes. Age igitur ad ea quæ dicta sunt, adungamus & reliqua: ut videamus post circumcisionis præceptum, quid benignus Deus Patriarchæ loquatur & proponat. 15. *Et dixit*, inquit, *Deus Abrahæ, Sara uxor tua non ultra vocabitur nomine suo Sara, sed Sarra erit nomen ejus.* Quemadmodum, inquit, elemento tibi addito significavi, te patrem futurum multarum gentium: ita & Saræ similiter appono literam, ut discas nunc tempus adesse, ut olim a me promissa impleantur. *Erit enim*, inquit, *nomen ejus Sarra. Benedicam autem eam, & dabo tibi ex ea filium, & benedicam illum, & erit in gentem, & reges gentium ex eo exibunt.* Idcirco prius literam adjeci, ut scias omnino futura esse quæ a me dicta sunt. Ne igitur ad infirmitatem naturæ spectans, animum desponde, sed potius ad virtutis meæ magnitudinem respiciens, fidem habe iis quæ a me dicta sunt. *Benedicam enim eam, & dabo tibi ex ea filium, & bene-*

A λείψανα τραπέζης ἀκούων, μηδὲν αἰσθητὸν ὑποπτεύσῃς. οὔτε γὰρ οἷα τὰ τῶν ἐδεσμάτων λείψανα, τοιαῦτά εἰσι καὶ τὰ πνευματικά· ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἕωλα γινόμενα οὐ τὴν αὐτὴν παρέχει ἡδονὴν τοῖς ἑστιωμένοις· εἰ δὲ καὶ μίαν καὶ δευτέραν ἡμέραν καταλειφθείη, ἄχρηστα λοιπὸν πάντη γίνεται· ταῦτα δὲ τὰ λείψανα οὐ μίαν καὶ δευτέραν ἡμέραν, ἀλλὰ κἂν διηνεκεῖ τῷ αἰῶνι καταλείπηται, τὴν ἴσην ὠφέλειαν παρέχεται, καὶ τὴν ἡδονὴν οὐκ ἀπόλλυσι. θεῖα γάρ ἐστι καὶ πνευματικά, καὶ οὐδεμίαν ὑπὸ τοῦ χρόνου βλάβην ὑφίσταται, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν νεαρὰν δείκνυσι τὴν χάριν, καὶ πολλῆς B ἐμπίπλησι τῆς εὐφροσύνης τοὺς ἀπολαύειν τούτων βουλομένους. ἐπεὶ οὖν τοιαύτη τούτων τῶν λειψάνων ἡ δύναμις· φέρε, μετὰ προθυμίας καὶ ὑμεῖς τῆς ἀπὸ τούτων ἀπολαύσεως ἐμφορήθητε, καὶ ἡμεῖς θαῤῥοῦντες αὐτῶν τῇ δυνάμει παραθῶμεν αὐτὰ τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ. ἀλλ' ἵνα δόξῃ σαφέστερος ὑμῖν γίνεσθαι ὁ λόγος, ἀναγκαῖον τοῦ τέλους τῶν χθὲς εἰρημένων ὑπομνησθῆναι, ἵν' οὕτω τῆς ἀκολουθίας ἐπιλαβόμενοι, τῆς διδασκαλίας ἁψώμεθα. τὴν περὶ τῆς περιτομῆς ἐντολὴν εἰς μέσον παραγαγόντες, καὶ ὅτι εἶπεν ὁ θεὸς τῷ πατριάρχῃ, C περιτμηθήσεται ὑμῶν πᾶν ἀρσενικὸν, καὶ ἔσται ἐν σημείῳ διαθήκης ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ ὑμῶν. καὶ παιδίον ὀκτὼ ἡμερῶν περιτμηθήσεται· καὶ ὃς οὐ περιτμηθήσεται, ἐξολοθρευθήσεται ἡ ψυχὴ ἐκείνη, ὅτι τὴν διαθήκην μου διεσκέδασεν. ἐνταῦθα εἰς τὸν τῆς περιτομῆς λόγον τὴν διδασκαλίαν κατελύσαμεν· καὶ ἵνα μὴ τῷ πλήθει τῶν λεγομένων καταχώσωμεν ὑμῶν τὴν διάνοιαν, περαιτέρω προελθεῖν οὐκ ἠνεσχόμεθα. οὐδὲ γὰρ τοῦτο μόνον ἐστὶν ἡμῖν τὸ σπουδαζόμενον, τὸ πολλὰ εἰπεῖν καὶ ἀναχωρῆσαι, ἀλλὰ συμμετρεῖν βουλόμεθα D τῇ δυνάμει τῇ ὑμετέρᾳ τοῦ λόγου τὴν διδασκαλίαν, ἵνα καρπωσάμενοί τι ἐκ τῆς τῶν λεγομένων ὠφελείας, οὕτως οἴκαδε πάντες ἀναχωρήσητε. φέρε οὖν τὰ λειπόμενα προσθῶμεν τοῖς εἰρημένοις, καὶ ἴδωμεν μετὰ τὴν τῆς περιτομῆς ἐντολὴν, τί προσθεὶς ὁ φιλάνθρωπος θεὸς διαλέγεται τῷ πατριάρχῃ. καὶ εἶπε, φησιν, ὁ θεὸς τῷ Ἀβραὰμ, Σάρα ἡ γυνή σου οὐ κληθήσεται τὸ ὄνομα αὐτῆς Σάρα, [a] ἀλλὰ Σάῤῥα ἔσται τὸ ὄνομα αὐτῆς. ὥσπερ σοί, φησι, τὸ στοιχεῖον προσθεὶς ἐμήνυσα, ὅτι πατὴρ ἔσῃ πολλῶν ἐθνῶν, οὕτω καὶ E τῇ Σάρρᾳ ὁμοίως προστίθημι τὸ στοιχεῖον, ἵνα μάθῃς ὅτι νῦν ὁ καιρὸς ἥκει τοῦ εἰς ἔργον ἐλθεῖν τὰ πάλαι παρ' ἐμοῦ ἐπαγγελθέντα. ἔσται γάρ, φησι, τὸ ὄνομα αὐτῆς Σάῤῥα. εὐλογήσω δὲ αὐτὴν, καὶ δώσω σοι ἐξ αὐτῆς τέκνον, καὶ εὐλογήσω αὐτὸν, καὶ ἔσται εἰς ἔθνος, καὶ βασιλεῖς ἐθνῶν ἐξ αὐτοῦ ἐξελεύσονται. διὰ τοῦτο προλαβὼν τοῦ στοιχείου τὴν προσθήκην ἐποιησάμην, ἵνα μάθῃς ὅτι πάντως ἔσται τὰ παρ' ἐμοῦ λεγόμενα. μηδὲ πρὸς τὴν ἀσθένειαν τῆς φύσεως ἀφορῶν καταπέσῃς· ἀλλὰ πρὸς τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεως τῆς ἐμῆς ἀποβλέπων, θάρσησον τοῖς παρ' ἐμοῦ λεγομένοις. εὐλογήσω γὰρ αὐτὴν, καὶ δώσω σοι ἐξ αὐτῆς τέκνον, καὶ εὐλογήσω αὐτὸν,

[a] Ἀλλὰ Σάῤῥα. In Hebræo ante mutationem nominis שרי, *Sarai* vocabatur; post mutationem autem שרה, *Sara*. Septuaginta vero interpretes Σάῤῥα exprimunt, & duplicato ρ mutationem illam indicant: quo factum est ut Chrysostomus putaverit additum a Deo fuisse nomini Saræ elementum. At non additum elementum fuit, sed mutatum, in ה.

καὶ ἔσται εἰς ἔθνη, καὶ βασιλεῖς ἐθνῶν ἐξ αὐτοῦ ἐξελεύσονται. Ὑπὲρ φύσιν ἀνθρωπίνην τὰ ἐπαγγελθέντα, καὶ ὅμοιον ἦν ὡς ἂν εἰ ὑπέσχετο ἀπὸ λίθων ἀνθρώπους ποιῆσαι. [a] Οὐδὲν γὰρ λίθων ἦσαν διενηνοχότες, ὅσον πρὸς τὸ τεκεῖν, καὶ ὁ πατριάρχης ὑπὸ τοῦ γήρως λοιπὸν ἀνενέργητος ὢν, καὶ πρὸς παιδοποιΐαν ἄχρηστος, καὶ ἡ Σάῤῥα μετὰ τῆς στειρώσεως ἔχουσα καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ γήρως προσθήκην. Ἀλλ' ὁ δίκαιος ταῦτα ἀκούων καὶ νομίζων τὴν πάλαι γεγενημένην παρὰ τοῦ θεοῦ ἐπαγγελίαν ἐκβεβηκέναι εἰς τὸν Ἰσμαήλ· ἐπειδὴ γὰρ εἶπε, σοὶ καὶ τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην, οὐ διέκρινε δὲ ὅτι περὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Σάῤῥας τικτομένου φησὶν, ἐλογίζετο καθ' ἑαυτὸν ὅτι τὰ τῆς ὑποσχέσεως ἐκβέβηκε· νυνὶ δὲ ἀκούων Κυρίου τοῦ θεοῦ λέγοντος, ὅτι εὐλογήσω τὴν Σάῤῥαν, καὶ δώσω σοι ἐξ αὐτῆς τέκνον, καὶ εὐλογήσω αὐτὸν, καὶ ἔσται εἰς ἔθνη· καὶ πάλιν, ἐξ ἐκείνου βασιλεῖς ἐθνῶν ἐξελεύσονται· οὐκ ἔχων ὅ τι εἴπῃ· οὔτε γὰρ ἀπιστεῖν ἠδύνατο τοῖς παρὰ τοῦ θεοῦ λεγομένοις φιλόθεος ὢν, καὶ πρὸς τὴν ἡλικίαν ὁρῶν τὴν ἑαυτοῦ, καὶ πρὸς τὴν τῆς Σάῤῥας στείρωσιν τὴν μέχρις ἐκείνης ἡλικίας γεγενημένην, ἐν ἀμηχανίᾳ γεγονὼς, καὶ καταπλαγεὶς τοῦ θεοῦ τὴν ὑπόσχεσιν, ἔπεσε, φησὶν, ἐπὶ πρόσωπον, καὶ ἐγέλασεν.

Εἶδε τὴν ὑπερβολὴν τῆς ὑποσχέσεως, καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ ἐπαγγειλαμένου τὸ μέγεθος ἐννοήσας, ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον, καὶ ἐγέλασεν, ἀντὶ τοῦ, περιχαρὴς ἐγένετο· καὶ κατὰ τοὺς τῆς διανοίας λογισμοὺς ἐνενόει, πῶς ἂν κατὰ ἀνθρωπίνην ἀκολουθίαν τοῦτο γένοιτό ποτε, καὶ εἰ τῷ ἑκατονταέτει παιδίον γενήσεται, καὶ εἰ ἡ στεῖρα, καὶ μέχρις ἐνενήκοντα ἐτῶν ἄγονος διαμείνασα ἐξαίφνης δυνήσεται πρὸς τεκνογονίαν διεγερθῆναι. Καὶ ταῦτα κατὰ τὴν διάνοιαν λογισάμενος, οὐκ ἐτόλμησέ τι τοιοῦτον διὰ τῆς γλώττης προενεγκεῖν, ἀλλὰ δεικνὺς ἑαυτοῦ τὴν εὐγνωμοσύνην, παράκλησιν προσάγει περὶ τοῦ Ἰσμαὴλ μονονουχὶ λέγων, Δέσποτα, ἀρκούντως με παρεμυθήσω, καὶ τὴν ἐκ τῆς ἀπαιδίας ἀθυμίαν τῇ δόσει τοῦ Ἰσμαὴλ εἰς εὐφροσύνην μετέβαλες. Οὐδὲ γὰρ τούτου τεχθέντος, λοιπὸν κἂν ἐν διανοίᾳ ἔλαβον ἢ ἐνενόησά ποτε, ὅτι ἐκ τῆς Σάῤῥας ἔσται μοι παῖς, ἀλλ' οὐδὲ αὐτὴ τοῦτο προσεδόκησε· διὸ καὶ τὴν Ἄγαρ μοι παρέδωκεν, ἀπαγορεύσασα τὰ καθ' ἑαυτήν. Ἱκανὴν τοίνυν ἀμφότεροι τὴν παραμυθίαν ἐλήφαμεν τεχθέντος τοῦ Ἰσμαήλ. Οὗτος οὖν ὁ παρὰ σοῦ δοθεὶς ἡμῖν ζήτω ἐναντίον σου, καὶ ἀρκοῦσαν ἕξομεν τὴν παράκλησιν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἡμέτερον ἡ τούτου ζωὴ παραμυθήσεται. Τί οὖν ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης; ἐπειδὴ ἱκανῶς καὶ τοῦ δικαίου τῆς γνώμης τὸ φιλόθεον διὰ τῆς τοῦ χρόνου παρατάσεως ἐβασάνισε, καὶ τῆς Σάῤῥας τὴν πίστιν, καὶ εἶδεν ἀμφοτέρους ἀπαγορεύσαντας, τὸν μὲν διὰ τὸ γῆρας, τὴν δὲ μετὰ τῆς ἡλικίας καὶ διὰ τὴν στείρωσιν, φησί· νῦν ἐπειδὴ πάντη ὑμῖν ἀδύνατον τοῦτο εἶναι φαίνεται· διὰ γὰρ τοῦτο κἀγὼ τὴν τοσαύτην μακροθυμίαν ἐπεδειξάμην, ἵνα δείξω ὅτι ὑπὲρ φύσιν ἀνθρωπίνην ἐστὶν ἡ δωρεὰ ἡ παρ' ἐμοῦ

A *dicam illum, & erit in gentes, & reges exibunt ex eo.* Excedebant humanam naturam promissa: & perinde fuit, ac si aliquis polliceretur ex lapidibus homines se facturum. Nihil enim a lapidibus differebant, quantum ad generationem attinet: & Patriarcha præ senectute prope impotens erat, & ad filiorum procreationem omnino inutilis; & Sarra ad hoc quod natura sterilis erat, laborabat B & ætatis & senectutis vitio. Cæterum justus hæc audiens, putansque olim Dei promissionem impletam in Ismaele: quia enim dixit: *Tibi & semini tuo dabo terram hanc*, nec distinxit se de filio ex Sarra nasciturо loqui; ille cogitabat secum jam promissiones impletas esse: nunc autem audiens Dominum Deum dicentem, *Benedicam Sarram, & dabo tibi ex ea filium; & benedicam illum, & erit in gentes*; & iterum: *Ex illo reges gentium egredientur*: cum nesciret quid diceret: neque enim Dei verbis credere non poterat vir tam religiosus; ad suam respiciens ætatem, & Sarræ sterilitatem, quæ ad illam C usque ætatem perduraverat, consilii inops & obstupescens ob promissionem Dei: 17. *Cecidit*, inquit, *in faciem, & risit.*

2. Videns miram promissionem, & potentiam ejus qui promiserat cogitans, *cecidit in faciem, & risit*, hoc est, voluptate perfusus est. Et in animo cogitabat, quomodo secundum humanam consuetudinem hoc fieri posset, num centenario nasceretur filius, ac num sterilis & nonagenaria repente posset idonea fieri ad partum: atque cum hæc animo cogitasset, non audebat tale quiddam lingua D effari: sed gratum exhibens animum oravit pro Ismaele, quasi diceret: Domine, satis me consolatus es, & dolorem quem ex prolis inopia gerebam, dato Ismaele in lætitiam vertisti. Nato enim illo, neque in mentem postea accepi, vel cogitavi aliquando e Sarra nasciturum mihi filium, sed neque ipsa hoc exspectavit: ideoque Agar mihi tradidit, omnem sibi spem denegans. Magnam consolationem ambo accepimus nato filio Ismaele. Hic igitur qui a te datus est, E vivat coram te, & abunde satis recreati erimus, & senectutem nostram illius vita solabitur. Quid igitur ad hæc benignus Dominus? Quia piam justi mentem tanto tempore satis probaverat, & Sarræ fidem: quia viderat utrumque nihil sibi de suis promittentem viribus, Abraham quidem propter senectutem, Sarram autem propter sterilitatem atque ætatem, dicit: Nunc quia omnino vobis hoc esse videtur impossibile: idcirco enim & ego tamdiu distuli, ut ostendam longe ultra naturam esse donum quod concedo, quo & vos aliique omnes his

[a] Oratorio more dicit Chrysostomus Abraham & Saram non magis idoneos ad prolem suscipiendam tunc fuisse, quam lapides; id quidem de Sara dici potuit; secus de Abrahamo, qui multis post annis sex filios suscepit ex Cetura.

factis discant me & naturæ Dominum esse, & ad quodcumque libuerit ea uti, ipsamque obsequi, & cedere præceptis meis. Qui enim eam ex nihilo produxi, multo magis cum jam sit, & claudicet, erigere possum. Ut igitur melius confidere possis, audi & expergiscere, repulsisque cogitationibus mentis tuæ, accipito ex iis quæ tibi dicuntur certum argumentum. Ecce enim Sarra uxor tua, quam putas tum propter sterilitatem, tum propter senium parere non posse, ipsa pariet tibi filium: & ut nihil hæsites, ecce tibi & nomen ejus qui nascetur præmonstrabo. Eum enim qui nascetur, vocabis Isaac. *Et ponam testamentum sempiternum, & semini ejus post eum.* Hic etenim est quem primum & ab initio tibi promisi, ac in hoc promissiones meæ implebuntur. Proinde & omnia tibi prædico, non solum quod nasciturus sit, sed & quomodo eum vocare debeas, atque me ei constituturum testamentum meum: neque hoc solum, sed *& semini ejus post eum.* Deinde liberalis Dominus, qui semper accumulare solet beneficia, & longe nostras excedere petitiones; quoniam mentem justi erexerat, & per ea quæ promisit, fere juvenem ex sene fecerat, eumque qui mortuus erat, ut ita dicam, verbis fecundarat, beneficiis eum largissimis prosequens, inquit: Et hæc quidem, quæ scilicet promisi, opere complebo: & etiam quod de Ismaele rogasti, concedam tibi. Audivi enim ora-
Gen.17.20. tionem tuam. *Et benedixi eum, & augebo eum & multiplicabo eum valde, valde. Duodecim gentes generabit, & dabo eum in gentem magnam.* Quandoquidem enim, inquit, semen tuum est, sic augebo eum, & multiplicabo valde, ut duodecim gentes ex eo procedant. *Cæterum testamentum meum statuam cum Isaac, quem tibi Sarra pariet tempore hoc, anno sequente.* Vide, obsecro, hîc, dilecte, quomodo justus in uno temporis momento mercedes omnis temporis accepit, & impletum est illud quod Christus discipulis
Matt.19 29 & Marc.10. suis dixit: *Quisquis reliquerit vel patrem, vel matrem, vel domum vel fratres propter nomen meum, & hîc centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit.* Considera enim mihi justum illum, quia promte præcepto Domini obedivit, & relicta domo paterna prætulit alienam natali: quomodo paulatim multam præ se ferens patientiam, in fastigium virtutis progressus, ita illustris & spectabilis factus est, ut ex eo nati multitudine astris cæli adæquentur. Fortasse si quis probe velit intelligere, non solum centuplum accepit hîc justus ille, sed sexcenta millia. Quod si hic tanta con-

A προεχομένη, καὶ ἵνα καὶ ὑμεῖς καὶ οἱ ἄλλοι πάντες δι' αὐτῶν μάθωσι τῶν πραγμάτων, ὅτι καὶ τῆς φύσεώς εἰμι δεσπότης, καὶ πρὸς ὃ βούλομαι αὐτὴ ὑπακούει, καὶ εἴκει τοῖς ἐμοῖς ἐπιτάγμασιν. εἰ γὰρ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος αὐτὴν παρήγαγον, πολλῷ μᾶλλον αὐτὴν γενομένην τὴν φύσιν καὶ χωλεύουσαν διορθῶσαι δυνήσομαι. ἵνα τοίνυν θαῤῥεῖν ἔχῃς, ἄκουε καὶ διεγέρθητι, καὶ τοὺς ἐν τῇ διανοίᾳ λογισμούς σου κινηθέντας παρωσάμενος, δέχου ἱκανὴν πληροφορίαν ἐκ τῶν παρ' ἐμοῦ λεγομένων. ἰδοὺ γὰρ Σάῤῥα ἡ γυνή σου, ἣν νομίζεις διά τε τὴν στείρωσιν, διά τε τὸ γῆρας ἀδύνατον λοιπὸν τεκεῖν, αὕτη
B τέξεταί σοι υἱόν. καὶ ἵνα μηδὲ ἀμφιβάλλειν ἔχῃς, ἰδού σοι καὶ τὴν προσηγορίαν τοῦ τικτομένου προμηνύω. τὸν γὰρ τικτόμενον καλέσεις Ἰσαάκ. πρὸς γὰρ ἐκεῖνον στήσω τὴν διαθήκην μου εἰς διαθήκην αἰώνιον, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ μετ' αὐτόν. οὗτος γάρ ἐστιν, ὃν ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων σοι ὑπεσχόμην, καὶ εἰς τοῦτον τὰ τῆς ἐπαγγελίας τῆς ἐμῆς πληρωθήσεται. διὸ καὶ πάντα σοι προλέγω, οὐχ ὅτι τέξεται μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅπως αὐτὸν καλέσεις, καὶ ὅτι πρὸς αὐτὸν τὴν διαθήκην μου
C θήσομαι, καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ μετ' αὐτόν. εἶτα ὁ φιλότιμος ἀεὶ ταῖς δωρεαῖς, καὶ τὰς αἰτήσεις ἡμῶν ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος ὑπερβαλλόμενος, ἐπειδὴ διανέστησε τοῦ δικαίου τὸ φρόνημα, καὶ σχεδὸν εἰπεῖν, δι' ὧν ὑπέσχετο νέον ἐκ γέροντος τὸν πρεσβύτην εἰργάσατο, καὶ τὸν νεκρὸν, ὡς εἰπεῖν, ὄντα διὰ τῶν ῥημάτων ἐζωογόνησεν, ἐπιδαψιλευόμενος τῆς εὐεργεσίας φησί· καὶ ταῦτα ἅπερ ὑπεσχόμην εἰς ἔργον ἄξω, καὶ μετὰ τούτου καὶ τὴν περὶ τοῦ Ἰσμαὴλ παράκλησιν [a] δεξάμενος· ἐπήκουσα γάρ σου τῆς δεήσεως, καὶ εὐλόγηκα αὐτόν. αὐξήσω αὐτὸν καὶ πληθυνῶ αὐτὸν σφόδρα σφό-
D δρα. δώδεκα ἔθνη γεννήσει, καὶ δώσω αὐτὸν εἰς ἔθνος μέγα. ἐπειδὴ γάρ, φησι, σὸν σπέρμα ἐστὶν, οὕτως αὐτὸν αὐξήσω, καὶ πληθυνῶ σφόδρα, ὡς δώδεκα ἔθνη ἐξ αὐτοῦ διαδοθῆναι· τὰ μέντοι τῆς διαθήκης τῆς ἐμῆς στήσω πρὸς Ἰσαάκ, ὃν τέξεταί σοι Σάῤῥα εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τῷ δευτέρῳ. ὅρα μοι ἐνταῦθα, ἀγαπητὲ, ὅπως ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ ὁ δίκαιος παντὸς τοῦ χρόνου τὰς ἀμοιβὰς ἐκομίσατο, καὶ ἐπληροῦτο ἐκεῖνο τὸ παρὰ τοῦ Χριστοῦ τοῖς μαθηταῖς εἰρημένον· ὅτι ὅστις ἂν καταλίπῃ πατέρα ἢ μητέρα, ἢ οἰκίαν ἢ ἀδελφοὺς διὰ τὸ ὄνομά μου, καὶ ἐνταῦθα ἑκατονταπλα-
E σίονα λήψεται, καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει. ἐννόησον γάρ μοι τὸν δίκαιον τοῦτον, ἐπειδὴ ἑτοίμως ὑπήκουσε τῷ προστάγματι τοῦ δεσπότου, καὶ καταλιπὼν τὴν οἰκείαν πατρίδα προετίμησε τὴν ἀλλοτρίαν τῆς ἐνεγκούσης, ὅπως κατὰ μικρὸν πολλὴν τὴν ὑπομονὴν ἐπιδειξάμενος, καὶ εἰς ἄκραν ἀρετῆς κορυφὴν ἀνελθὼν, οὕτω περίβλεπτος γέγονε καὶ περιφανὴς, ὡς τῷ πλήθει τῶν ἄστρων τοὺς ἐξ αὐτοῦ τεχθέντας παρισωθῆναι. τάχα εἴ τις εὐγνωμόνως βουληθείη συνιδεῖν, οὐ μόνον εἰσὶν ἑκατονταπλασίονα, ἃ ὁ δίκαιος οὗτος ἐκομίσατο ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ μυριοπλασίονα. εἰ δὲ ἐνταῦθα τοσούτων

[a] Δεξάμενος hic omnino passivam significationem habeat oportet ut cum serie quadret, quasi dicas δεχθησόμενος accepturus. At nescio an uspiam exemplum hujusmodi occurrat. Sic tamen habent omnes cum editi tum manuscripti.

ἠξιώθη, τίς ἂν λόγος παραστῆσαι δυνήσεται τὴν ἐκεῖ ἀπολαύσεως τὴν λῆξιν; μᾶλλον δὲ, ὡς οἷόν τε, καὶ τοῦτο ὁ λόγος δεῖξαι δυνήσεται. ὅταν γὰρ ἀκούσῃς, ὅτι πάντες οἱ δίκαιοι ἐξ ἐκείνου μέχρι νῦν, καὶ μέχρι τῆς συντελείας αὐτῆς εὐχῆς ἔργον ποιοῦνται εἰς τοὺς κόλπους τοῦ πατριάρχου καταντῆσαι, ποίαν ἑτέραν μείζονα ταύτης τιμὴν παραστῆσαι δυνήσῃ; εἶδες οἷόν ἐστιν ὑπομονὴ, ὅσον ἐστὶν ἀρετὴ, ὅσον ἐστὶ τὸ εἶναι φιλόθεον, καὶ πολλὴν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείκνυσθαι περὶ τὰς τοῦ δεσπότου εὐεργεσίας; ἐπειδὴ γὰρ κατὰ καιρὸν τὰ παρ' ἑαυτοῦ εἰσέφερεν, εὐχαρίστως πάντα δεχόμενος, καὶ τὰ χρηστὰ καὶ τὰ ἐναντία, διὰ τοῦτο ὁ φιλάνθρωπος θεὸς τελευταῖον ἁπάντων τὸ κεφάλαιον τῶν ἀγαθῶν, καὶ ὅπερ μάλιστα ὁ δίκαιος ἐπεθύμει, τοῦτο αὐτῷ ἐχαρίσατο. σκόπει γὰρ πῶς ἐν εἰκοσιτέσσαρσιν ἔτεσιν ἐβασάνιζε τὴν τοῦ δικαίου τὴν ἀρετήν. ἡνίκα γὰρ ἐξῆλθεν ἀπὸ τῆς Χαῤῥὰν ὑπακούσας τῷ τοῦ δεσπότου προστάγματι, ἑβδομήκοντα πέντε ἦν ἐτῶν, φησί· νυνὶ δὲ, ὅτε ταῦτα ἤκουσεν, ἑκατοστοῦ λοιπὸν ἦν ἔτους ἐπιβάς.

Ταῦτα ἀκούοντες, ἀγαπητοὶ, παιδευώμεθα πολλὴν τὴν ὑπομονὴν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ μηδέποτε ἀλύειν, μηδὲ ναρκᾷν πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς ἱδρῶτας, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι φιλότιμος ὢν καὶ μεγαλόδωρος ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος ἀντὶ μικρῶν πόνων μεγάλας ἡμῖν ἀποδίδωσι τὰς ἀμοιβὰς, καὶ οὐ μόνον ἐν τῷ μέλλοντι τὰ ἀθάνατα ἀγαθὰ ταμιευόμενος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν παρόντα βίον παραμυθούμενος ἡμῶν τῆς φύσεως τὴν ἀσθένειαν, πολλὰς φιλοτιμεῖται τὰς δωρεάς. ἐπεὶ καὶ ὁ πατριάρχης οὗτος οὐκ ὀλίγα ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ὑπέμεινε τὰ λυπηρὰ, εἰ καὶ ὅτι ἑκάστοτε ἀνεμίγνυτο τοῖς λυπηροῖς καὶ χρηστά. κηδόμενος γὰρ ἡμῶν τῆς ἀσθενείας ὁ τῶν ὅλων θεὸς, οὔτε ἀεὶ τοῖς λυπηροῖς ἀφίησιν ἡμᾶς ἐναπομένειν, ἵνα μὴ [a] ἐλέγχηται ἡμῶν ἡ ἀσθένεια· ἀλλὰ ταχεῖαν καὶ αὐτὸς παρέχει τὴν ἀντίληψιν, ῥωννὺς ἡμῶν τὴν προθυμίαν, καὶ τὸν λογισμὸν διεγείρων. οὔτε ἀεὶ ἐν ἀνέσει εἶναι καταλιμπάνει, ἵνα μὴ ῥαθυμότεροι γινόμενοι πρὸς τὴν κακίαν αὐτομολήσωμεν. ἡ γὰρ φύσις ἡ ἀνθρωπεία, ἐπειδὰν πολλῆς ἀνέσεως ἐπιλάβηται, ἐπιλανθάνεται τῆς εὐγενείας, καὶ οὐχ ἵσταται ἐπὶ τῶν οἰκείων ὅρων· διὸ καθάπερ πατὴρ φιλόστοργος, ποτὲ μὲν ἡμᾶς ἀνίησι, ποτὲ δὲ σωφρονίζει, ἵν' οὕτως ἡμῶν μεθοδεύσῃ τῆς ψυχῆς τὴν ὑγίειαν. ἐπεὶ καὶ ἰατρὸς ἐπειδὰν ἄῤῥωστον θεραπεύῃ, οὔτε ἀεὶ κατατείνει τῇ ἀσιτίᾳ, οὔτε ἀεὶ ἀδεῶς ἀπολαύειν ἐπιτρέπει τῆς τραπέζης, ἵνα μὴ ἡ ἀδδηφαγία πυρετὸν τεκοῦσα ἐκτείνῃ τὴν ἀῤῥωστίαν, μηδὲ τῇ ἀσιτίᾳ ἀεὶ κατατείνων ἀσθενέστερον ἐργάσηται· ἀλλὰ καταστοχαζόμενος τῆς δυνάμεως, καὶ ἐπιμελῶς τῇ τέχνῃ κεχρημένος, οὕτω τὰ παρ' ἑαυτοῦ παρατίθεται. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὁ φιλάνθρωπος θεὸς εἰδὼς τὸ ἑκάστῳ ἡμῶν συμφέρον, ποτὲ μὲν ἀνέσεως ἡμᾶς ἀπολαύειν συγχωρεῖ, ποτὲ δὲ καὶ γυμνασίας ἕνεκεν πειρασμοῖς περιβάλλει. εἰ γὰρ ἐνάρετοί τινες εἶεν, διὰ

A sequutus est, quis sermo narrare posset, quibus posthæc fruiturus ille sit? imo etiam hoc, quantum nobis possibile, sermo ostendere poterit. Quando enim audis omnes justos ab illo ad hoc usque tempus, & usque ad consummationem temporum, id maxime in votis habere, ut ad sinum Patriarchæ perveniant, quem alium hoc majorem honorem exhibere poteris? Vidisti quanta res sit patientia, quanta virtus, quantum sit esse religiosum, & gratum præ se ferre animum erga beneficia Domini? Quia enim, B quando oportebat, sua attulit, cum gratiarum actione omnia ferens tam jucunda, quam injucunda, propterea misericors Deus ultimo caput bonorum omnium, & id quod justus maxime concupiscebat, largitus est. Considera enim, quomodo viginti quatuor annos probaverit justi virtutem. Quando enim exivit a Charran, & obedivit præcepto Domini, septuaginta-quinque annorum erat, inquit: nunc autem postquam hæc audivit, nonaginta & novem annos excesserat.

3. Hæc audientes, dilecti, discamus C multam exhibere patientiam, & nunquam in laboribus virtutum vel desperare, vel torpescere: sed sciamus Dominum nostrum benignum esse & munificum, ac pro parvis laboribus magna nobis reddere præmia, non solum in futurum immortalia bona reponendo, sed & in præsenti vita nostræ naturæ infirmitatem multis largitionibus consolando. Quandoquidem Patriarcha iste non mediocriter interjecto illo tempore adversis rebus exercitus est, quamvis semper adversa temperarentur prosperis. Universorum enim Deus nostræ infirmitatis curam agens, non semper D in adversis nos manere sinit, ut non opprimatur nostra infirmitas: sed celeriter & ipse opitulatur, firmans nostram alacritatem, & mentem excitans. Neque semper in prosperitate nos esse sinit, ut ne fiamus negligentiores, & in vitiorum partes transfugiamus. Humana enim natura, quando multum prospere ei succedit, suæ obliviscitur nobilitatis, neque intra suos limites subsistit: idcirco quasi amantissimus pater aliquando nobis indulget, aliquando castigat, ut variis viis nostræ a- E nimæ salutem curet. Quoniam & medicus, quando infirmum curat, neque semper inopiâ cibi torquet, neque semper larga mensa frui sinit, ne voracitas febrim pariens augeat morbum, cibi vero inopia infirmiorem eum efficiat: sed conjectans apud se, quantæ sint ægrotantis vires, & diligenter utens arte, omnia sua in medium affert. Similiter & benignus Deus sciens quid cuivis expediat, aliquando concedit nobis prosperitate frui, aliquando autem exercitationis gratia tentationibus nos circumdat. Nam si virtute præditi sunt qui tentationes expe-

Moralis exhortatio.

[a] Ἐλέγχηται, ad litteram *redarguatur*, aliquando etiam, *vincatur*, vel *opprimatur*, quo sensu frequenter apud Chrysostom. habetur.

riuntur, clariores evadunt, abundantiorem sibi supernam gratiam conciliantes: si autem ut nos peccatores sint, & cum gratiarum actione tentationes ferant, gravem deponent peccatorum sarcinam, multaque venia & ipsi potientur. Ideo obsecro, cum sciamus potentiam & sapientiam medici animarum nostrarum, nunquam curiose ejus dispensationes inquiramus. Cum enim eas mens nostra comprehendere nequeat, hinc magis obstupescamus, & glorificemus Deum pro omnibus, quod talem habeamus Dominum, cujus dispensationes neque mens nostra, neque humanæ naturæ ratio capere potest. Neque enim tam bene scimus quid nobis expediat, quam ipse scit; neque sic nostra nos curamus, ut ipse salutem nostram; & omnia facit & molitur, ut ad virtutem nos inducat, & a diaboli manibus eripiat. Et cum videt nihil prodesse nobis prosperitates, tunc sicut bonus medicus, qui animadvertit obesiores fieri eos, quorum curam gerit, propter crapulam, ad sanitatem per sobrietatem reducit. Ita & eximius animarum nostrarum medicus permittit paulisper nos tentari, ut sentiamus quantum damni ex prosperitate acceperimus; & quando videt restitutam sanitatem, tunc celeri nobis subsidio concedit ut a tentationibus liberemur, & suæ providentiæ curam ubertim declarat. Itaque etsi aliqui virtute præditi in tentationes incidant, ne turbentur, sed hinc meliorem spem concipiant, quia tentationum incursus, coronarum & præmiorum eis sunt materia. Quod si in peccatis cum sint, in adversa incidant, ne propterea gravatim ferant, scientes omni tempore peccata adversis purgari, modo cum gratiarum actione suscipiamus ea quæ eveniunt. Grati enim famuli est, non solum gratias agere domino, quando ubertim pro sententia omnia succedunt; sed & si in adversis eamdem grati animi significationem det. Sic enim Patriarcha ille celebris & illustris fuit, & tantam apud Deum obtinuit fiduciam, ac dona accepit quæ supra humanam sunt naturam.

4. Sed operæ-precium est ut ad institutum sermonem redeamus, & videamus justi obedientiam, & quomodo fecerit quod a Deo imperatum est, non quærens causam, neque rationem exigens, sicut multi insipientes faciunt, de iis quæ Deus operatur curiose quærentes, & dicentes: Quare hoc, & quare illud? & quæ hinc, vel quæ illinc utilitas enascitur? At non ad eum modum fecit justus ille: sed sicut famulus diligens dominum, quæcumque præcepisset implere studuit, nihil ulterius percontans: & ut discas, audi quæ sequuntur. Postquam enim Dominus promissionem ei fecit, & comple-

A τῆς τοῦ πειρασμοῦ ἐπαγωγῆς λαμπρότεροι δεικνύμενοι, πλείονα τὴν ἄνωθεν εὐμένειαν ἐπισπώμενοι· εἴτε καθ' ἡμᾶς ἁμαρτωλοὶ τυγχάνοιεν, εὐχαρίστως δεχόμενοι τὴν τοῦ πειρασμοῦ τὴν ἐπαγωγὴν, τὸ βάρος τῶν ἁμαρτημάτων ἀποθήσονται φορτίον, καὶ πολλῆς καὶ αὐτοὶ συγγνώμης ἀπολαύσονται. διό, παρακαλῶ, εἰδότες τὸ εὐμήχανον καὶ σοφὸν τοῦ ἰατροῦ τῶν ψυχῶν τῶν ἡμετέρων, μηδέποτε περιεργαζώμεθα αὐτοῦ τὰς οἰκονομίας. κἂν γὰρ ἡ διάνοια ἡ ἡμετέρα ταύτας καταλαμβάνειν μὴ δύνηται, ταύτῃ μᾶλλον ἐκπληττώμεθα τοῦ Θεοῦ τὰς οἰκονομίας, καὶ δοξάζωμεν αὐτὸν ὑπὲρ ἁπάντων, ὅτι τοιοῦτον ἔχομεν δεσπότην, οὗ μηδὲ χωρῆσαι δύναται B ἡ διάνοια ἡ ἡμετέρα, καὶ ὁ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως λογισμὸς τὰς οἰκονομίας. οὐδὲ γὰρ οὕτως ἡμεῖς ἴσμεν τὸ συμφέρον ἡμῖν, ὡς αὐτὸς ἐπίσταται· οὐχ οὕτως ἡμεῖς κηδόμεθα ἑαυτῶν, ὡς αὐτὸς κήδεται ἡμῶν τῆς σωτηρίας, καὶ πάντα ποιεῖ καὶ πραγματεύεται, ὥστε πρὸς τὴν ἀρετὴν ἡμᾶς χειραγωγῆσαι, καὶ ἐξαρπάσαι τῶν τοῦ διαβόλου χειρῶν. καὶ ὅταν ἴδῃ μὴ δυναμένους κερδᾶναι ἀπὸ τῆς εὐημερίας, καθάπερ ἰατρὸς ἄριστος, ἐπειδὰν θεάσηται ἀπὸ πολλῆς λαιμαργίας εἰς πολυσαρκίαν ἐξιόντας, διὰ τῆς ἐγκρατείας πρὸς ὑγίειαν ἐπανάγει. οὕτω δὴ καὶ ὁ θαυμάσιος τῶν ἡμετέρων ψυχῶν ἰατρὸς ἀ- C φίησι μικρὸν διὰ τῆς τοῦ πειρασμοῦ ἐπαγωγῆς εἰς αἴσθησιν ἐλθεῖν τῆς βλάβης, ἣν ἐκ τῆς εὐημερίας ὑπεμείναμεν, καὶ ὅταν ἴδῃ καλῶς τὰ τῆς ὑγιείας κατορθωθέντα, τότε λοιπὸν διὰ τῆς οἰκείας ἀντιλήψεως καὶ τὴν τοῦ πειρασμοῦ χαρίζεται τὴν ἀπαλλαγὴν, καὶ τὴν περὶ ἑαυτοῦ πρόνοιαν ἐπιδείκνυται μετὰ πολλῆς τῆς δαψιλείας. εἴτε οὖν ἐν ἀρετῇ ὄντες τινὲς πειρασμοῖς περιπέσοιεν, μὴ θορυβείσθωσαν, ἀλλὰ ταύτῃ μᾶλλον τῆς χρηστῆς ἐλπίσι τρεφέσθωσαν, ὅτι ἡ τῶν πειρασμῶν ἐπαγωγὴ στεφάνων ὑπόθεσις αὐτοῖς γίνεται καὶ βραβείων. εἴτε ἐν ἁμαρτήμασι γεγονότες τοῖς λυπηροῖς ἐναφίενται, μη- D δὲ οὕτω δυσαναχετείτωσαν, εἰδότες ὅτι καθάρσιον τῶν ἁμαρτηθέντων ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ γενήσεται ἡ τούτων ἐπαγωγὴ, ἐπειδὰν μετ' εὐχαριστίας πάντα τὰ ἐπιόντα δεχώμεθα. τοῦτο γὰρ εὐγνώμονος οἰκέτου, τὸ μὴ μόνον ἡνίκα ἀδείας ἀπολαύῃ, εὐχαριστεῖν τῷ δεσπότῃ, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐναντίοις τὴν αὐτὴν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείκνυσθαι. οὕτω γὰρ καὶ ὁ πατριάρχης οὗτος εὐδοκίμησε, καὶ τοσαύτης παρὰ τῷ Θεῷ τυχὼν παρρησίας, καὶ δωρεὰς ἐδέχετο νικώσας τὴν φύσιν τὴν ἀνθρωπίνην.

Ἀναγκαῖον δὲ πάλιν ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν ἐπανελθεῖν τοῦ λόγου, καὶ ἰδεῖν τοῦ δικαίου τὴν ὑπακοὴν, καὶ ὅπως εἰς E ἔργον ἤγαγε τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐπιτάγματα, οὐ ζητῶν τὸν λόγον, οὐδὲ εὐθύνας ἀπαιτῶν, καθάπερ οἱ πολλοὶ τῶν ἀνοήτων ποιοῦσι περιεργαζόμενοι τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ γινόμενα, καὶ λέγοντες· εἰς τί τοῦτο; εἰς τί ἐκεῖνο; καὶ τί τὸ ὄφελος ἀπὸ τοῦ τόδε γενέσθαι, ἢ τόδε; ἀλλ' οὐχ ὁ δίκαιος οὕτως· ἀλλὰ καθάπερ οἰκέτης φιλοδέσποτος οὕτως, ἅπερ ἂν ἐπετάγη, εἰς ἔργον ἀγαγεῖν ἔσπευδε, μὴ περιεργαζόμενος. καὶ ἵνα μάθῃς, ἄκουε τῶν ἑξῆς. ἐπειδὴ γὰρ τὴν ὑπόσχεσιν ἐποιήσατο πρὸς αὐτὸν ὁ δεσπότης,

της, καὶ ἐτέλεσε τὴν πρὸς αὐτὸν διάλεξιν, εὐθέως ὁ δίκαιος τὰ κελευσθέντα ἐπλήρου, καὶ τὸ σημεῖον τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ κελευσθὲν ἐπετίθει τῷ Ἰσμαὴλ, τὴν περιτομὴν λέγω, καὶ πᾶσι τοῖς οἰκογενέσι, καὶ τοῖς ἀργυρωνήτοις, καθὰ ἐλάλησεν αὐτῷ ὁ θεός. περιετέμετο δὲ καὶ αὐτός. ἐννενήκοντα γὰρ καὶ ἐννέα ἐτῶν ἦν, φησιν, ἡνίκα περιετέμετο τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας αὐτοῦ. Ἰσμαὴλ δὲ ἦν ἐτῶν δεκατριῶν. μὴ νομίσης ἁπλῶς ἡμῖν τῶν ἐτῶν τὸν ἀριθμὸν τὴν γραφὴν ἐπισημήνασθαι, ἀλλ' ἵνα καὶ ἐκ τούτου μάθης τοῦ δικαίου τὴν πολλὴν ὑπακοὴν, ὅτι ἐν ἐσχάτῳ γήρᾳ ὢν πράως ἤνεγκε τὴν ὀδύνην διὰ τὸ τοῦ θεοῦ ἐπίταγμα, διὰ τοῦτο ποιεῖται τὴν αὐτῶν ἀπαρίθμησιν, καὶ οὐκ αὐτὸς μόνος, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰσμαὴλ καὶ πάντες οἱ οἰκογενεῖς. οὐδὲ γὰρ τὸ τυχόν ἐστιν, ἀγαπητὲ, ὑγιαίνουσαν σάρκα ἀποτέμνειν καὶ κακῶς ἔχουσαν. Εἰ γὰρ καὶ ἰατρῶν παῖδες μέλος [a] ἀρρωστῆσαν ἀποτέμνουσιν· ἀλλ' οὐκ ἴση γίνεται τότε ἡ ὀδύνη. νεκρωθὲν γὰρ, ὡς εἰπεῖν, λοιπὸν καὶ τῆς ζωτικῆς δυνάμεως ἀποστερηθὲν ἐκτέμνουσιν. ἐνταῦθα δὲ γέρων καὶ πρεσβύτης· ἑκατὸν γὰρ ἐτῶν ἐτύγχανε· πράως ἤνεγκε τὴν ὀδύνην, ὁμοῦ καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἐπίταγμα εἰς ἔργον ἀγαγεῖν σπεύδων, καὶ τὸν υἱὸν καὶ τοὺς οἰκογενεῖς ἅπαντας προθυμοτέρους ἐργαζόμενος, ὥστε μὴ ἐνδοιάσαι, ἀλλὰ μετὰ πολλοῦ τοῦ τάχους τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ προσταχθὲν ἐπιτελέσαι. εἶδες ὅσον ἐστὶν ἀνὴρ ἐνάρετος, ὅπως καὶ τοὺς ὑπηρετουμένους ἅπαντας ἐπαίδευσε κατ' ἴχνος αὐτοῦ βαίνειν; ὅπερ γὰρ χθὲς ἔλεγον, τοῦτο πάλιν καὶ νῦν ἐρῶ, ὅτι διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐξ ἐκείνου πρόσταγμα γέγονε παρὰ τοῦ θεοῦ, ὥστε ἐν ἀώρῳ τῇ ἡλικίᾳ τοῦτο ὑπομένειν τοὺς παῖδας, ἵνα ἐν ἀναισθησίᾳ τὴν ἐκτομὴν τῆς σαρκὸς ὑπομένοντες μηδεμίαν τῆς ὀδύνης πεῖραν λάβωσιν. ἀλλὰ σκόπει μοι, ἀγαπητὲ, τοῦ θεοῦ τὴν φιλανθρωπίαν, καὶ τὴν ἄφατον περὶ ἡμᾶς εὐεργεσίαν. ἐκεῖ καὶ ὀδύνη, καὶ πόνος ἐκ τοῦ γινομένου, καὶ οὐδὲν ἕτερον ἐκ τῆς περιτομῆς ὄφελος ἦν, ἢ τοῦτο μόνον, τὸ διὰ τοῦ σημείου τούτου γνωρίμους αὐτοὺς εἶναι, καὶ τῶν λοιπῶν ἐθνῶν κεχωρίσθαι. ἡ δὲ ἡμετέρα περιτομὴ, ἡ τοῦ βαπτίσματος λέγω χάρις, ἀνώδυνον ἔχει τὴν ἰατρείαν, καὶ μυρίων ἀγαθῶν πρόξενος γίνεται ἡμῖν, καὶ τῆς τοῦ πνεύματος ἡμᾶς ἐμπίπλησι χάριτος, καὶ οὐδὲ ὡρισμένον ἔχει καιρὸν, καθάπερ ἐκεῖ, ἀλλ' ἔξεστι καὶ ἐν ἀώρῳ ἡλικίᾳ, καὶ ἐν μέσῃ, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ γήρᾳ γενόμενόν τινα ταύτην δέξασθαι τὴν ἀχειροποίητον περιτομὴν, ἐν ᾗ οὐκ ἔστι πόνον ὑπομεῖναι, ἀλλ' ἁμαρτημάτων φορτία ἀποθέσθαι, καὶ τῶν ἐν παντὶ χρόνῳ πλημμελημάτων τὴν συγχώρησιν εὑρέσθαι. ἐπειδὴ γὰρ εἶδεν ὁ φιλάνθρωπος θεὸς τῆς ἀσθενείας ἡμῶν τὴν ὑπερβολὴν, καὶ ὅτι ἀνίατα νοσοῦντες μεγάλης δεόμεθα τῆς ἰατρείας, καὶ ἀφάτου τῆς φιλανθρωπίας, οἰκονομῶν τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν ἐχαρίσατο ἡμῖν τὴν διὰ τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας ἀνακαίνισιν, ἵνα ἀποθέμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, τουτέστι τὰς πράξεις τὰς πονηρὰς, καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον, ἐπὶ τὴν τῆς ἀρετῆς ὁδὸν βαδίζωμεν. ἀλλὰ, παρακαλῶ, μὴ τῶν ἀγνωμόνων, τῶν ἀναισθήτων χείρους γενώμεθα Ἰουδαίων. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ δε-

A vit sermonem suum, statim justus quæ imperata fuerunt perfecit, & signum hoc quod a Deo erat datum, indidit Ismaëli, circumcisionem dico, & omnibus vernaculis & emtitiis, sicut loquutus est ei Deus. *Circumcisus est autem & ipse. Nonaginta enim & novem annorum erat*, inquit, *quando circumcidit carnem præputii sui: Ismaël autem erat annorum tredecim.* Ne putes absque causa Scripturam proponere nobis numerum annorum: sed ut ex hoc discas justi magnam obedientiam, quod cum jam in decrepita esset ætate, leniter tulerit dolorem propter præce- B ptum Dei, propterea facit illam enumerationem, & non ipse solum, sed & Ismaël, & omnes vernaculi circumciduntur. Neque hoc parvum & leve fuerit. Non enim idem est, carissime, carnem sanam, & male habentem secare. Nam etsi medici quoque membra morbida aliquando incidunt, at non est similis dolor. Emortuum enim membrum, ut ita dicam, jam & vitali operatione destitututum tunc incidunt: hîc autem senex & decrepitus, centum enim annorum erat, cruciatum leniter tulit, simul & præceptum Dei implere volens, & filium & C vernaculos omnes promtiores reddens, ut ne cunctarentur, sed magna alacritate Dei præceptum implerent. Vidisti quanta res sit vir præstans virtute, quomodo ministros omnes doceat ut sua vestigia sequantur? Nam id quod heri dicebam, hoc item & nunc dico; propter hoc fere ex illo die præceptum fuisse a Deo, ut immatura ætate hoc subirent pueri, quo absque sensu & dolore incisionem carnis ferrent. Verum considera Dei benignitatem, & ineffabilem ejus erga nos beneficentiam. Illa enim circumcisio dolorem habuit & laborem: & nulla alia ex D circumcisione fuit utilitas, quam hæc sola, quod ex hoc signo dignosci possent, & ab aliis gentibus sequestrarentur. Nostra autem circumcisio, vel baptismatis, inquam, gratia, medicinam habet citra dolorem, innumeraque bona nobis affert, Spiritus sancti gratia nos implet, & nullum definitum habet tempus sicut illic: sed licet & in prima, & in media, & in ultima ætate hanc non manufactam circumcisionem recipere, in qua non sustinetur labor, sed peccatorum deponuntur onera, & remissio invenitur omnium peccatorum, quæ per totam vitam gesta E sunt. Quippe cum benignus Deus vidit gravem nostram infirmitatem, ac nos incurabiliter ægrotantes, summa indigere medicina, atque ineffabili benignitate: nostram curans salutem, largitus est nobis per lavacrum regenerationis innovationem: ut deposito homine vetere, hoc est, operibus malis, & induti novum, in via virtutis incedamus. Verum iterum oro, ne deteriores simus ingratis & insensatis Judæis. Illi enim suscipientes circum-

Circumcisio mera nota & signum erat.

[a] Quinque mss. ἀρρωστῆσαι τότε ἀποτέμνουσι.

cisionis signaculum, satis sibi cavebant, ne ultra cum gentibus se miscerent, quantum ad communionis rationem pertinet: quantum autem ad impietatem, sæpe illos ingrati superabant. Nos vero cum semel suscepimus baptismi circumcisionem, caute tuteque nostra dispensemus. Non dixerim non licere nobis versari inter gentes: sed in propria nobis virtute manentes, ita cum illis commisceamur, ut ad piam eos pertrahamus religionem, ac per bonorum operum exemplum, doctrinæ eis auctores simus. Ea enim de causa communis omnium Dominus permisit simul versari bonos & malos, pios & impios, ut boni lucrifaciant malos, & qui in malitia adhuc detinentur, manuducantur ad pietatem. Nihil enim adeo studiose curat Deus, ut salutem animarum. Proinde obsecro, ne curam abjiciamus neque nostri, neque aliorum. Quantum ad nos attinet, ita instituamus vitam, ut Deo placitum est: quantum autem ad proximum, sic luceamus virtutibus, ut etiam silentibus nobis, omnes quotquot nos vident, satis doceantur. Nam sicut si virtute præditi simus, maxima & ipsi lucrabimur, & infidelibus usui erimus: ita si negligentes fuerimus, & ipsi magnam feremus pœnam: & aliis occasio scandali erimus. Sicut enim virtutem amplexati duplicem mercedem a Deo accipimus, tum quod ipsi virtutem exerceamus, tum quod alios ad virtutis communionem trahamus: ita si in nequitia versemur, non solum punimur quod ipsi peccavimus, sed & quod aliis scandalo fuimus. Verum absit ut aliquis eorum qui hîc sunt, in hujusmodi statu versetur, sed nos omnes ad ædificandum eos qui nos vident, vitam instituamus, ut possimus magna fiducia stare apud tribunal Christi, & ineffabilia illa bona consequi: quæ nobis omnibus concedantur, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri & sancto Spiritui sit gloria, honor, & imperium, nunc & semper, & in sæcula sæculorum, amen.

Licet Christianis inter gentes versari quomodo.

HOMILIA XLI.

Gen. 18. 1. *Apparuit autem Deus Abrahæ apud quercum Mambre, sedente ipso ad januam tabernaculi sui meridie.*

I. CUNCTABUNDUS hodie, nec admodum alacris ad docendum enarrandumque accedo. Nam cum mente repeto, nobis quotidie concionantibus, admonentibus, & spirituale hoc vobis convivium apponentibus, multos ex his ipsis qui adsunt, & spiritualis hujus doctrinæ, ac tremendæ terribilisque mensæ sunt participes, totos dies in spectandis ludis equestribus perdere, & perinde atque si non doceremus, nihil proficere, sed quasi consuetudini cuipiam servientes, si tan-

A χόμενοι τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς περιτομῆς, εἶχον ἱκανὴν ἀσφάλειαν πρὸς τὸ μηκέτι συναναμίγνυσθαι τοῖς ἔθνεσι κατὰ τὸν τῆς κοινωνίας λόγον. κατὰ γὰρ τὴν ἀσέβειαν πολλάκις αὐτοὺς καὶ ὑπερηκόντισαν ἀγνώμονες γεγονότες. ἀλλ' ἡμεῖς ἅπαξ δεχόμενοι τὴν διὰ τοῦ βαπτίσματος περιτομὴν, μετὰ ἀσφαλείας τὰ καθ' ἑαυτοὺς οἰκονομήσωμεν. οὐ λέγω ἵνα μὴ συναναμιγνυώμεθα τοῖς ἔθνεσιν, ἀλλ' ἵνα ἐπὶ τῆς οἰκείας ἀρετῆς μένοντες, καὶ ἐκείνοις συναναμιγνύμενοι ἕλκωμεν αὐτοὺς εἰς τὴν εὐσέβειαν, καὶ διὰ τῆς τῶν ἀγαθῶν ἔργων πολιτείας διδασκαλίας αὐτοῖς ὑπόθεσις γινώμεθα. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ὁ κοι-
B νὸς ἁπάντων δεσπότης συνεχώρησεν ἀναμεμίχθαι καὶ τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ τοὺς ἀσεβεῖς, ἵνα οἱ πονηροὶ κερδαίνωσιν ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν, καὶ οἱ ἐν ἀσεβείᾳ ἔτι κατεχόμενοι χειραγωγῶνται πρὸς τὴν εὐσέβειαν. οὐδὲν γὰρ οὕτω τῷ θεῷ περισπούδαστον, ὡς σωτηρία ψυχῆς. μὴ τοίνυν ἀμελῶμεν, παρακαλῶ, μήτε ἑαυτῶν, μήτε τῶν πλησίον· ἑαυτῶν μὲν, διὰ τοῦ τὰ καθ' ἑαυτοὺς οὕτως οἰκονομεῖν, ὡς δοκεῖ τῷ θεῷ· τῶν δὲ πλησίον, ἵν' οὕτω λάμπωμεν ἐν ἀρετῇ, ὥστε καὶ σιγώντων ἡμῶν ἱκανὴν ἔχειν διδασκαλίαν τοὺς εἰς ἡμᾶς ὁρῶντας. ὥσπερ οὖν ἐνάρετοι ὄντες τὰ μέγιστα καὶ αὐτοὶ κερδανοῦμεν, καὶ τοὺς ἀπίστους ὠφελήσομεν, οὕτως, εἰ
C ῥαθυμήσαιμεν, καὶ αὐτοὶ πολλὴν ὑποστησόμεθα τὴν κόλασιν, καὶ ἑτέροις σκανδάλου ὑπόθεσις γενησόμεθα. καθάπερ γὰρ τὴν ἀρετὴν μετιόντες διπλῆν τὸν μισθὸν παρὰ τοῦ θεοῦ καρπούμεθα, καὶ ὑπὲρ ὧν ἂν ταύτην μετίωμεν, καὶ ὑπὲρ ὧν τοὺς πλησίον ἐφελκώμεθα εἰς τὴν τῆς ἀρετῆς κοινωνίαν· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἐπὶ τῆς κακίας, οὐχ ὑπὲρ ὧν ἡμαρτήκαμεν κολαζόμεθα μόνον, ἀλλ' ὑπὲρ ὧν καὶ ἑτέρους ὑποσκελίζομεν. ἀλλὰ μὴ γένοιτο τῶν ἐνταῦθά τινα συνιόντων τοιοῦτον γενέσθαι, ἀλλὰ πάντας ἡμᾶς πρὸς οἰκοδομὴν τῶν ὁρώντων τὸν ἑαυτῶν βίον ἰθύνειν, ἵνα δυνηθῶμεν μετὰ παῤῥησίας στῆναι ἐπὶ τοῦ
D βήματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν ἀποῤῥήτων ἐκείνων ἀγαθῶν ἀξιωθῆναι, ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ μα'.

E Ὤφθη δὲ ὁ θεὸς τῷ Ἀβραὰμ πρὸς τῇ δρυῒ τῇ Μαμβρῆ, καθημένου αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς αὐτοῦ μεσημβρίας.

ὈΚΝΩ καὶ ἀναδύομαι σήμερον πρὸς τὴν τῆς διδασκαλίας ἐξήγησιν. ὅταν γὰρ ἐννοήσω, ὅτι καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἡμῶν ἐνηχούντων, παραινούντων, παρατιθέντων ὑμῖν τὴν πνευματικὴν ταύτην ἑστίασιν, πολλοὶ τῶν ἐνταῦθα παραγινομένων, καὶ μετεχόντων τῆς πνευματικῆς ταύτης διδασκαλίας, καὶ τῆς φρικτῆς καὶ φοβερᾶς τραπέζης, ἐπὶ τὰς ἱπποδρομίας διημερεύουσι, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς πλέον ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γεγένηται σπουδῆς· ἀλλὰ καθάπερ συνηθείᾳ τι-

νὶ δουλεύοντες, ἐπειδὰν νεύσῃ μόνον ὁ διάβολος, αὐτόματοι ἀπεύδουσιν ἐπὶ τὰ παράνομα ἐκεῖνα θέατρα, καὶ ἑαυτοὺς ἑκόντες τοῖς δικτύοις ὑποβάλλουσι τοῦ πονηροῦ δαίμονος, καὶ οὔτε ἡ ἡμετέρα νουθεσία, οὔτε ἡ πεῖρα αὐτὴ, καὶ τὸ ἀνόητον τῆς ἐκεῖ διατριβῆς, διδασκαλίας αὐτοῖς ὑπόθεσις γίνεται. ποίᾳ λοιπὸν προθυμίᾳ τὰ τῆς διδασκαλίας ποιήσωμαι πρὸς ἄνδρας οὐδὲν κερδαίνειν βουλομένους ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν λεγομένων; καὶ μὴ θαυμάσῃς· ἐπεὶ καὶ γηπόνος, ἐπειδὰν ἴδῃ μετὰ πόνους πολλοὺς καὶ ταλαιπωρίας ἄγονον γινομένην τὴν γῆν, καὶ οὐκ ἀξίαν τῶν πόνων τὴν ἀμοιβὴν παρεχομένην, ὀκνηρότερος γίνεται περὶ τὴν τῶν σπερμάτων καταβολὴν, καὶ οὐκ ἔτι μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας τῆς γεωργίας ἐφάπτεται. καὶ ἰατρὸς δὲ ἐπειδὰν ἴδῃ τὸν ἄρρωστον μὴ πειθόμενον αὐτοῦ τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλλὰ τὴν νόσον αὔξειν καθ' ἑκάστην ἐπιτηδεύοντα, πολλάκις ἀφίησιν ἐναπομεῖναι τῇ νόσῳ, ἵνα αὐτὴ ἡ πεῖρα διδάσκαλος αὐτῷ γένηται τῶν συμφερόντων. καὶ οἱ τὰ μαθήματα δὲ τοὺς παῖδας ἐκπαιδεύοντες, ἐπειδὰν ἴδωσι τὰ πρότερα ἀποπτύοντας, καὶ τὴν μνήμην τῶν ἤδη δοθέντων ἀποβάλλοντας, [a] πολλάκις ἀποστρέφονται τὴν ῥαθυμίαν διορθούμενοι, καὶ πρὸς σπουδὴν πλείονα ἐπάγοντες. ἀλλ' ὁ μὲν γηπόνος εἰκότως ὀκνηρότερος γίνεται πολλάκις, ἐπειδὴ οἶδεν ὅτι τὰ τῆς ζημίας αὐτῷ ἐπιτείνεται, ὅταν τὸν μὲν πόνον καὶ τὴν δαπάνην ὑπομένῃ, τῶν δὲ καρπῶν ἀποστερῆται· καὶ ὁ ἰατρὸς δὲ οὐκ ἀπεικότως καταλείπει πολλάκις τὸν ἄρρωστον. σῶμα γάρ ἐστι τὸ θεραπευόμενον, καὶ διὰ τοῦτο ἀφίησιν, ἵνα ἡ τῆς ὀδύνης ἐπίτασις παρασκευάσῃ εἰς αἴσθησιν τῆς νόσου ἐλθεῖν καὶ οὕτω τὴν ἰατρείαν καταδέξασθαι. καὶ ὁ τῶν παίδων διδάσκαλος διὰ τὸ ἀτελὲς τῆς ἡλικίας συμφερόντως πολλάκις τὰς πληγὰς ἐπανατείνεται τοῖς παισίν. ἀλλ' ἡμεῖς σήμερον τούτους ἅπαντας ὑπερβαλλόμενοι, παρασκευαζόμεθα πατρικὴν φιλοστοργίαν περὶ τοὺς ἐπταικότας ἐπιδείξασθαι, καὶ διδάξαι αὐτοὺς ὅτι, εἰ ἐπιμένοιεν ἐν τῇ αὐτῇ ῥαθυμίᾳ, τοῦτο αὐτὸ μείζονος αὐτοῖς κατακρίσεως ὑπόθεσις ἔσται. ὁ μὲν γὰρ γηπόνος οὐ μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας καταβάλλει τὰ σπέρματα, τὴν δαπάνην ἐννοῶν εἰκῇ καὶ μάτην ἤδη γεγενημένην· ἡμεῖς δὲ ταύτης ἀπηλλάγμεθα τῆς ἀγωνίας. κἂν γὰρ καταβαλόντες τὸν σπόρον τοῦτον τὸν πνευματικὸν, διὰ τὴν ῥαθυμίαν τῶν ἀκουόντων τὸν καρπὸν μὴ δεχώμεθα, ἡμῖν ἀπηρτισμένος ὁ μισθὸς ἔσται. τὸ γὰρ ἐμπιστευθὲν ἀργύριον κατεβάλομεν, καὶ τὸ ἐπιταχθὲν παρὰ τοῦ δεσπότου εἰς ἔργον ἠγάγομεν· λοιπὸν τοῖς ἀκηκοόσιν ὁ λόγος πρὸς ἐκεῖνόν ἐστι τὸν μέλλοντα μετὰ τόκων ἀπαιτεῖν τὰ καταβληθέντα. ἀλλ' οὐ τοῦτο σκοποῦμεν, ὅτι ἡμεῖς ἐκτὸς ἐσμεν τῆς ζημίας, καὶ τὸ ἑαυτῶν πεπληρώκαμεν, ἀλλὰ βουλόμεθα καὶ ὑμᾶς πολλὴν τῶν καταβληθέντων τὴν πραγματείαν ποιήσασθαι, ἵνα μὴ τῇ τιμωρίᾳ ἐκείνῃ ὑπεύθυνοι γένησθε, ἣν ὑπέμεινεν ἐκεῖνος ὁ τὸ τάλαντον καταχώσας, καὶ τὸ δεσποτικὸν ἀργύριον οὐ μόνον οὐ πολυπλασιάσας, ἀλλὰ καὶ κατορύξας. τοιοῦτοί εἰσιν οἱ τὸν λόγον τὸν δι-

A tum annuat eis diabolus, sua sponte accurrere ad impia illa spectacula, & seipsos libenter maligni dæmonis illaqueare retibus, & neque nostram admonitionem, neque periculum ipsum, neque inutilem ipsam frequentationem doctrinæ loco eis esse posse. Quo ergo posthac animo doctrinam impertiam viris ex dictis nostris nihil lucri facere cupientibus? Et ne mireris. Siquidem & agricola, cum post multos labores & ærumnas sterilem videt agrum, neque dignam laboribus mercedem reddentem, segnior ad jaciendum semen, non pari alacritate agriculturam exercet. B Et medicus videns infirmum suis mandatis non obtemperare, sed vacantem quotidie iis quæ morbum augent, sæpenumero in sua illum ægritudine relinquit, ut experientia ipsa utatur magistra, ut ea quæ sibi prosint edifcat. Similiter & qui disciplinas pueros docent, videntes illos priora respuere, & abjicere eorum quæ antea edocti sunt memoriam, sæpe aversantur, sic negligentiam eorum correcturi, & ad majus studium reducturi. Verumtamen agricola quidem merito segnior sæpe evadit, quia C videt damnum suum majus fieri, utpote qui laborem & sumtus ferat, & fructibus destituatur. Medicus autem non immerito ægrum sæpe relinquit: corpus enim est quod curatur, & propter hoc dimittit, ut doloris accessio in morbi sensum ducat, & sic tandem medicinam non respuat. Magister autem ludi, eo quod tenera sunt ætate, utiliter nonnunquam plagis pueros castigat; verum nos hodie cunctos illos superantes, hoc agemus ut paternum erga lapsos amo- D rem declaremus: & doceamus, si in illa negligentia manserint, eos inde majorem condemnationis causam habituros. Nam agricola quidem non pari alacritate seminat, cogitans sumtus hactenus fuisse inutiles: nos autem ab hac cura liberi sumus. Nam licet jacto spirituali semine, ob auditorum ignaviam fructum non capiamus, perfecta nobis tamen futura merces: pecuniam enim concreditam expendimus, & mandatum Domini E implevimus: cæterum posthac auditores rationem reddent ei qui concredita cum usura repetiturus est. Verum hoc nos non consideramus, nos extra damnum esse, & quod nostrum est implere: sed volumus ut & vos ex dinumeratis pecuniis multum negotiemini, ut ne obnoxii sitis supplicio quod luit ille qui talentum recondidit, & dominicam pecuniam non solum non multiplicavit, sed & ipsam in terra defodit. Tales sunt,

Non fraudatur mercede, qui auditores non flectit.

[a] Savil. & tres mss. πολλάκις ἐπιστρέφουσι τήν.

qui doctrinæ sermones audiunt; talentum enim hoc vocat, & pecuniam, neque operam dant ut fructum afferant & multum negotientur. Sed forte dixerit quispiam, parabolam istam talentorum de doctoribus esse dictam: id ego quoque fateor. Verum si diligenter eam scrutemini, scietis doctorum quidem officium esse, dinumerare pecuniam: sed vos non solum depositam custodire, sed etiam negotiari debetis. Quod ut discas, operæ-precium
Matt. 25. 15 fuerit eam in medium afferre. *Paterfamilias quidam*, inquit, *peregre proficiscens, vocavit servos suos, & dedit uni quidem talenta quinque, alii autem duo, alii vero unum. Post multum autem tempus, cum advenisset ipse, venerunt servi: & ille quidem qui acceperat quinque talenta, accessit dicens: Domine, quinque talenta tradidisti mihi, ecce alia quinque talenta superlucratus sum.* Magna servi gratia & probitas, larga etiam domini benignitas. Et quid dicit? *Euge serve bone & fidelis, super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam: ingredere in gaudium domini tui.* Quoniam, inquit, in iis quæ tibi credita sunt, gratum præ te tulisti animum, dignus es cui & majora tradantur. *Accessit autem & qui duo talenta acceperat, dicens: Nonne duo talenta mihi tradidisti? ecce alia duo lucratus sum insuper.* Magna hujus quoque circa pecunias domini sui cura & solicitudo; unde & eadem quæ superior meritus est. Et quare ille qui duo attulit talenta, eumdem consequitur honorem, quem ille qui talenta quinque attulerat? merito: accretionem enim & imminutionem, non vel hujus diligentia, vel illius negligentia fecit, sed concreditorum modus. Nam quod ad diligentiam attinet, ambo pares fuerunt, proinde & eamdem remunerationem nacti sunt.

2. Verum alius ille nihil tale fecerat: sed quid? Accessit, dicens: *Cognovi te, quod austerus homo sis, metens ubi non seminasti & congregans ubi non sparsisti: & metuens abii & occultavi talentum in terra.* Ecce habes quod tuum est. O malitiam famuli! ô summam improbitatem! Non solum nihil negotiatus est ex talento sibi credito, sed & pro talento accusationem attulit. Ita enim solet malitia, obtenebrat rationem, & eum qui semel a recta via est aversus, in præcipitia conjicit. Hæc autem omnia de magistris dicta sunt, ut talenta sibi concredita non abscondant, sed omni diligentia discere cupientibus apponant. Verum deinceps audi, dilecte, ex indignatione erga illum, quomodo etiam auditores rei evadant, & non solum illa repetantur quæ concredita sunt, sed & cum usura exactionem patiantur.

A διδασκαλίας δεχόμενοι· τάλαντον γὰρ καὶ ἀργύριον τοῦτο καλεῖ· καὶ οὐ σπουδάζοντες καρποφορῆσαι, καὶ πολλὴν τὴν πραγματείαν ποιήσασθαι. ἀλλ' ἴσως εἴποι τις ἂν τὴν παραβολὴν ταύτην τὴν τῶν ταλάντων περὶ τῶν διδασκάλων εἰρῆσθαι. κἀγὼ τοῦτό φημι· ἀλλ' ἐὰν ἐπέλθωμεν αὐτὴν ἀκριβῶς, εἴσεσθε ὅτι οἱ μὲν διδάσκαλοι τῆς καταβολῆς μόνον ὑπεύθυνοι τυγχάνουσιν· ὑμεῖς δὲ οὐ μόνον τῆς φυλακῆς τῶν καταβληθέντων, ἀλλὰ καὶ τῆς πραγματείας. καὶ ἵνα μάθῃς, ἀναγκαῖον αὐτὴν εἰς μέσον ἀγαγεῖν. οἰκοδεσπότης τίς, φησὶν, ἀποδημῶν ἐκάλεσε τοὺς ἰδίους δούλους, καὶ ἔδωκεν
B ᾧ μὲν πέντε τάλαντα, ᾧ δὲ δύο, ᾧ δὲ ἕν. μετὰ δὲ χρόνον παραγενομένου αὐτοῦ ἦλθον οἱ δοῦλοι· καὶ ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν προσῆλθε λέγων, κύριε, πέντε τάλαντά μοι ἔδωκας, ἴδε, ἄλλα πέντε τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς. πολλὴ τοῦ οἰκέτου ἡ [a] εὐγνωμοσύνη, δαψιλὴς ἡ τοῦ δεσπότου φιλανθρωπία. τί γάρ φησιν; εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ, ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστὸς, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω, εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου. ἐπειδὴ, φησι, πολλὴν ἔδειξας ἐν τοῖς ἤδη πιστευθεῖσι τὴν εὐγνωμοσύνην, ἄξιος εἶ καὶ πλείονα ἐγχειρισθῆναι. προσῆλθε δὲ καὶ ὁ τὰ δύο τάλαντα εἰληφὼς λέγων,
C οὐχὶ δύο τάλαντά μοι παρέδωκας; ἴδε, ἄλλα δύο τάλαντα ἐκέρδησα ἐπ' αὐτοῖς. πολλὴ καὶ τούτου ἡ περὶ τὰ δεσποτικὰ χρήματα εὔνοια, διὸ καὶ τῶν αὐτῶν ἀξιοῦται τῷ προτέρῳ. καὶ τίνος ἕνεκεν δύο προσενεγκὼν τάλαντα τῆς αὐτῆς ἐκείνῳ τῷ τὰ πέντε προσαγαγόντι ἀξιοῦται τιμῆς; εἰκότως. τὸν μὲν γὰρ πλεονασμὸν καὶ τὴν ἐλάττωσιν οὐχ ἡ τούτου σπουδὴ, οὐδὲ ἡ ἐκείνου ῥαθυμία πεποίηκεν, ἀλλ' ἡ τῶν ἐμπιστευθέντων ποσότης. τὰ μέν τοι τῆς σπουδῆς ἴσα καὶ παρὰ τούτου, καὶ παρ' ἐκείνου εἰσενήνεκται. διὰ τοῦτο καὶ τῆς ἀμοιβῆς τῆς αὐτῆς ἀπήλαυσαν.

Ἀλλ' ὁ ἕτερος οὐδὲν τοιοῦτον διεπράξατο.
D ἀλλὰ τί; προσῆλθε λέγων, ἔγνων σε ὅτι σκληρὸς εἶ ἄνθρωπος, θερίζων ὅπου οὐκ ἔσπειρας, καὶ συνάγων ὅθεν οὐ διεσκόρπισας, καὶ φοβηθεὶς, ἀπελθὼν ἔκρυψα τὸ τάλαντον ἐν τῇ γῇ. ἰδοὺ, ἔχεις τὸ σόν. ὢ κακία οἰκέτου· ὢ ἀγνωμοσύνης ὑπερβολὴ, οὐ μόνον ὅτι οὐδὲν εἰργάσατο ἐπὶ τῷ δοθέντι αὐτῷ ταλάντῳ, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀντὶ ταλάντου κατηγορίαν προσήνεγκε. τοιοῦτον γὰρ ἡ πονηρία· σκοτοῖ τὸν λογισμὸν, καὶ κατὰ κρημνῶν ποιεῖ φέρεσθαι τὸν ἅπαξ τῆς εὐθείας ἐκτραπέντα ὁδοῦ. ταῦτα δὲ πάντα περὶ τῶν διδασκάλων εἴρηται, ὥστε μὴ ἀποκρύπτεσθαι τὰ ἐμπιστευθέντα, ἀλλὰ μετὰ πάσης
E σπουδῆς παρατιθέναι τοῖς μαθητευομένοις. ἀλλ' ἄκουε λοιπὸν, ἀγαπητὲ, ἐκ τῆς πρὸς ἐκεῖνον ἀγανακτήσεως, ὅπως καὶ οἱ μαθητευόμενοι ὑπεύθυνοι γίνονται, καὶ οὐκ ἐκεῖνα μόνον ἀπαιτοῦνται τὰ καταβληθέντα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ τόκου τὴν [b] μέθοδον ὑπομένουσι. τί οὖν

[a] Εὐγνωμοσύνη est ut plurimum gratus animus, sive grati pro accepto beneficio animi signum. Aliquando etiam probitas, illaque virtus quæ gratum & acceptum efficit.

[b] Ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ τόκου τὴν μέθοδον ὑπομένουσι. Singularis usus vocis μέθοδος, quæ vulgo significat methodum, technam, artem, sive machinamentum: hoc autem loco sibi vult exactionem, sive requisitionem fœnoris cum arte conjunctam, qualem pater-familias ille evangelicus, qui pecuniam servis tradidit, adhibebat: quem vocis usum confirmant hæc infra posita: ὅταν καὶ τὸν ὑπὲρ τούτων τόκον μεθοδεύονται, *quando pro depositis pecuniis usura ab eis exigitur*, & infra eodem sensu. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ὁ μεθοδευθεὶς εἰς ἐσχάτην πενίαν ἀθρόον καταφέρεται· ἐνταῦθα δὲ ὁ μεθοδευόμενος, ὅταν πολλὴν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείξηται, ὅσῳ ἂν πλείονα τόκον εἰσενέγκῃ, τοσούτῳ δαψιλεστέρας ἀπολαύει τῆς ἀγαθῆς ἀμοιβῆς: *illic enim is a quo exigitur, subito*

φησι πρὸς αὐτὸν ὁ δεσπότης; πονηρὲ δοῦλε. φοβερὰ ἡ ἀγανάκτησις, ἱκανὴ καταπλῆξαι ἡ ἀπειλή. εἰ ᾔδεις, φησὶν, ὅτι θερίζω ὅπου οὐκ ἔσπειρα, καὶ συνάγω ὅπου οὐ διεσκόρπισα, ἔδει σε καταβαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου ἐπὶ τοὺς τραπεζίτας, καὶ ἐγὼ ἐλθὼν μετὰ τόκου ἀπήτησα ἂν αὐτό· ἀργύριον λέγων τὰ λόγια τὰ τίμια, τραπεζίτας δὲ ὑμᾶς καλῶν τοὺς ὑποδεχομένους. σὸν μὲν ἦν, φησι, καταβαλεῖν μόνον, ἐμὸν δὲ ἦν τὸ παρ' ἐκείνων ἀπαιτῆσαι, μὴ μόνον τὰ καταβληθέντα, ἀλλὰ καὶ τὸν ὑπὲρ τούτων τόκον. ὁρᾶτε, ἀγαπητοὶ, πῶς πολὺς ὁ φόβος τῶν εἰρημένων. τί ἂν οὖν εἴποιεν οἱ καὶ τῆς φυλακῆς τῶν καταβληθέντων ἀμελοῦντες, ὅταν καὶ τὸν ὑπὲρ τούτων τόκον μεθοδεύωνται; καὶ ὅρα φιλανθρωπίαν δεσπότου. ἐπὶ μὲν τῶν χρημάτων τῶν αἰσθητῶν ἀπηγόρευσε τὸν τόκον λαμβάνειν· τίνος ἕνεκεν καὶ διὰ τί; ὅτι ἑκάτερος αὐτῶν πολλὴν ἐντεῦθεν ὑπομένει τὴν βλάβην. ὁ μὲν γὰρ ἡ πενία ἐπιτρίβεται, ὁ δὲ μετὰ τοῦ πλεονασμοῦ τῶν χρημάτων καὶ ἁμαρτημάτων πλῆθος ἑαυτῷ ἐπισωρεύει. διὰ τοῦτο ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων Ἰουδαίοις τοῖς παχύτερον διακειμένοις ταύτην τὴν ἐντολὴν ἐνομοθέτησε λέγων, οὐκ ἐκτοκιεῖς τῷ ἀδελφῷ σου, καὶ τῷ πλησίον σου. ποίας οὖν ἂν εἶεν ἀπολογίας ἄξιοι, οἱ καὶ τῶν Ἰουδαίων ὠμότεροι γινόμενοι, καὶ μετὰ τὴν χάριν καὶ τὴν τοσαύτην παρὰ τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίαν τῶν ἐν τῷ νόμῳ ἐλάττους εὑρισκόμενοι, μᾶλλον δὲ καὶ χείρους; ἐπὶ μέν τοι τῶν πνευματικῶν αὐτὸς ἀπαιτεῖν ὑπισχνεῖται τοὺς τόκους. διὰ τί; ἐπειδὴ ἀπ' ἐναντίας τοῖς αἰσθητοῖς χρήμασιν οὗτός ἐστιν ὁ τόκος ὁ πνευματικός. ἐκεῖ μὲν γὰρ ὁ μεθοδευθεὶς εἰς ἐσχάτην πενίαν ἀθρόον καταφέρεται. ἐνταῦθα δὲ ὁ μεθοδευόμενος, ὅταν πολλὴν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείξηται, ὅσῳ ἂν πλείονα τόκον εἰσενέγκῃ, τοσούτῳ δαψιλεστέρας ἀπολαύει τῆς ἄνωθεν ἀμοιβῆς. ἕκαστος τοίνυν ὑμῶν, ἀγαπητοὶ, ἐπειδὰν καταβάλλωμεν ἡμεῖς τὰ ἐμπιστευθέντα, διπλοῦν ὀφείλει τὸν πόνον καὶ τὴν ἀγρυπνίαν ἐπιδείκνυσθαι, τὴν μὲν τῆς φυλακῆς τῶν καταβληθέντων, ὥστε πάγια ταῦτα μένειν· τὴν δὲ τῆς ἐργασίας, ὥστε καὶ ἑτέροις μεταδιδόναι, καὶ πολλοὺς ἐπὶ τὴν τῆς ἀρετῆς ὁδὸν χειραγωγεῖν, ἵνα διπλῆ πάλιν ὑμῖν τὸ κέρδος αὔξηται, ὑπέρ τε τῆς οἰκείας σωτηρίας, ὑπέρ τε τῆς τῶν ἄλλων ὠφελείας. ἐὰν γὰρ τοῦτο ποιῆτε, καὶ ἡμᾶς μακαρίους ἀπεργάσεσθε· μακάριος γὰρ, φησιν, ὁ λέγων εἰς ὦτα ἀκουόντων. καὶ παρασκευάσετε δαψιλεστέραν ὑμῖν παρατεθῆναι τὴν πνευματικὴν ταύτην τράπεζαν. μὴ τοίνυν ἀμελεῖτε τῶν ἀδελφῶν τῶν ὑμετέρων, μηδὲ τὰ καθ' ἑαυτοὺς μόνον σκοπεῖτε, ἀλλ' ἕκαστος σπουδαζέτω τὸν πλησίον ἐξαρπάζειν τοῦ τοῦ διαβόλου φάρυγγος, καὶ τῶν παρανόμων ἐκείνων θεαμάτων, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπαναγαγεῖν, [a] δεικνύντες αὐτῷ μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιεικείας, καὶ τῆς πρᾳότητος, καὶ τῆς λύμης τὴν ὑπερβολὴν, καὶ τῶν ἐν-

A Quid igitur dicit illi Dominus? *Serve nequam.* Terribilis indignatio, & minæ valentes per se percellere animum. *Sciebas*, inquit, *quod metam ubi non seminavi, & congregem ubi non dispersi: oportebat igitur te pecuniam meam dinumerare mensariis, & ego cum venissem, cum fœnore repetiissem illam:* Pecuniam vocat eloquia pretiosa: nummularios autem vos qui suscipitis. Tuum quidem fuerat, ait, tantum dinumerare, meum autem repetere ab illis, non solum dinumerata, sed & usuram. Videtis, dilecti, quantus in dictis terror. Quid ergo dicent, qui concredita servare B negligunt, quando etiam usura ab eis requiritur? Et vide humanitatem Domini. In his sensibilibus pecuniis prohibuit ne quis usuram acciperet. Quare, & ob quam causam? quia uterque magno damno afficitur. Nam debitor quidem inopia atteritur, creditor autem augens divitias, peccatorum accumulat sibi multitudinem. Proinde ab initio olim Judæis crassioribus tale dedit præceptum, dicens: *Non fœneraberis fratri tuo & proximo tuo.* Qua igitur excusatione digni erunt qui Judæis sunt inhumaniores, & post gratiam, & tantam a Domino benignitatem inveniun-C tur iis qui sub lege fuerunt inferiores, imo pejores? In spiritualibus enim repetiturum se promittit usuras. Quare? quia contrario prorsus modo se habent spiritualis usura, & sensibilis. Illic enim is a quo requiritur severe, subito in extremam inopiam defertur: hîc autem is a quo exigitur, quando gratum animum præ se tulerit, quanto majorem usuram afferet, tanto largiori fruetur cælesti remuneratione. Quocirca, dilecti, cum vobis concredita dinumeraverimus, vobis D necessarium erit duplicem afferre laborem & vigilantiam, tum quod dinumerata custodienda sunt, ut fixa maneant: tum quod operandum ut & aliis communicentur, & multos in viam virtutis inducant: ut bifariam vobis lucrum accrescat, tum pro salute vestra, tum pro aliorum utilitate. Quod si hoc feceritis, & nos reddetis beatos. *Beatus enim*, inquit, *qui dicit in aures audientium:* & facietis ut largior vobis hæc spiritualis apponatur E mensa. Igitur fratres vestros nolite negligere, neque solum spectate quæ ad vos attinent: sed unicuique cura sit quomodo proximum suum e diaboli faucibus eripiat, & ab impiis illis spectaculis in Ecclesiam adducat, monstrando ei multa lenitate & mansuetudine tum damni quod illinc fert gravitatem, tum bonorum quæ hic conce-

Usura cur prohibita.

Deut.23.19.

Eccli.25.12.

in extremam inopiam defertur; hic autem is a quo requiritur; quando gratum probumque animum præ se tulerit, quanto majorem usuram afferet, tanto largiori fruetur cælesti remuneratione. Itaque locus ille supra memoratus; ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ τόκου τὴν μέθοδον ὑπομένουσιν, sic recte interpretemur; *sed cum usura exactionem patiuntur.* Longe diversam vocis μεθοδεῦσαι interpretationem affert alibi Chrysostomus; nimirum in Homilia XXII. in epist. ad Ephesios. Τί ἐστι μεθοδεία; μεθοδεῦσαί ἐστι τὸ ἀπατῆσαι καὶ διὰ μηχανῆς ἑλεῖν, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν τεχνῶν γίνεται, καὶ ἐν λόγοις, καὶ ἐν ἔργοις, καὶ ἐν παλαίσμασι. *Quid est μεθοδεία? μεθοδεῦσαι, est decipere, & per machinamenta capere, quod fit in artibus, in verbis, in operibus, in palæstra.*

[a] Savil. & sex mss. δεικνύντα αὐτῷ.

duntur magnitudinem: & non solum semel atque iterum hoc facite, sed semper. Nam etsi hodie verbis tuis non obtemperat, postea obtemperabit: & si neque secundò admonenti obtemperabit, iterum tamen te videns urgentem, forte erubescet: & reveritus tuam curam, à perniciosis illis abstinebit. Et nunquam dicas: semel, & iterum, & tertio, & sæpius monui, & nihil profeci. Ne monere desinas: nam quanto magis tu perseveraveris, tanto magis & merces tibi crescet. Non videtis quanta omnium Deus nos patientia tolerat, & quomodo quotidie negligimus obtemperare ejus mandatis, & neque sic cessat a cura nostra, sed omnia sua suppeditat: solem oriri curat, pluvias concedit, aliaque omnia? Simili modo & nos erga fratres nostros bene affecti, magna utamur diligentia, & obluctemur maligno illi dæmoni, ut irritos ejus faciamus conatus. Nam si singuli qui adsunt, unum lucrifacere possent, cogita quantam nobis lætitiam Ecclesia multitudine filiorum suorum ostenderet: & diabolus confunderetur, videns in vanum & frustra extendi sua retia. Quod si hoc feceritis, audietis & vos in die illo: *Euge serve bone & fidelis, in pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam.*

3. Cæterum bona spe sum vos hoc facturos: video enim vultus vestros, & conjecturam sumo vos admonitionem nostram magna voluptate accepisse, atque hinc spero vos, quod vestrum fuerit, facturos. Proinde hanc admonitionem hîc finiamus: proponamus autem vobis tenuem nostram ac pauperem mensam, ut cum solitam acceperitis doctrinam, domum concedatis. Operæ-precium enim fuerit & hodie in medium afferre Patriarcham Abraham, ut discatis quantam ab hospitalitate mercedem acceperit. *Apparuit ei autem Deus*, inquit, *apud quercum Mambre, sedente ipso ad januam tabernaculi sui meridie.* Singula verba diligenter excutiamus, & aperto thesauro, omnes in eo latentes divitias discamus. Quare sic exorsus est, *Apparuit autem ei Deus?* Specta Domini benignitatem, & considera famuli gratum animum. Postquam enim superius apparuit ei, & præter cætera etiam circumcisionis mandatum præcepit: eximius autem iste vir semper quæ à Deo præcepta erant, diligenter perficere, rejectâ omni mora, curavit: & circumcisus est ipse, implens mandatum Dei, & Ismaelem circumcidit, & vernaculos omnes, & in summa miram declaravit obedientiam: iterum ei apparet. Talis enim est Dominus noster, ut si quando viderit nos in prioribus gratos, accumulet beneficia, & nunquam a sua beneficentia desistat, remunerans obedientium gratum obsequium. Propter hoc igitur, quia obedivit, ite-

A ταῦθα ἀγαθῶν τὸ μέγεθος, καὶ μὴ μόνον ἅπαξ, καὶ δεύτερον τοῦτο ποιῆτε, ἀλλὰ καὶ διηνεκῶς. κἂν γὰρ σήμερον μὴ πείθηται τοῖς παρὰ σοῦ λεγομένοις, τῇ ἑξῆς πεισθήσεται· κἂν μὴ τῇ ἑξῆς, πάλιν ὁρῶν σε ἐπικείμενον, ἴσως ἐντραπήσεται, καὶ αἰδεσθεὶς σου τὴν κηδεμονίαν, ἀποστήσεται τῶν βλαπτόντων. καὶ μηδέποτε λέγε, ὅτι καὶ ἅπαξ, καὶ δεύτερον, καὶ τρίτον, καὶ πολλάκις εἶπον, καὶ οὐδὲν ἤνυσα. μὴ παύσῃ λέγων· ὅσῳ γὰρ ἂν ἐπιμένῃς, τοσούτῳ σου καὶ ὁ μισθὸς αὔξεται. οὐχ ὁρᾶτε πόσης ἀπολαύομεν μακροθυμίας παρὰ τοῦ τῶν ὅλων Θεοῦ, καὶ πῶς καθ' ἑκάστην ἡμέραν παρα-
B κούομεν αὐτοῦ τῶν προσταγμάτων, καὶ οὐκ ἀφίσταται τῆς περὶ ἡμᾶς κηδεμονίας, ἀλλὰ καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ πάντα χορηγεῖ, τὸν ἥλιον ἀνατέλλων, τοὺς ὑετοὺς διδοὺς, τὰ ἄλλα πάντα; τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἡμεῖς περὶ τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ἡμετέρους πολλὴν ποιώμεθα τὴν σπουδὴν, καὶ ἀντιπαταττώμεθα τῷ πονηρῷ δαίμονι ἐκείνῳ, ἵνα ἄκυρα αὐτοῦ ποιῶμεν τὰ μηχανήματα. ἐὰν γὰρ ἕκαστος τῶν ἐνταῦθα συνιόντων ἕνα κερδᾶναι δυνηθῇ, ἐννόησον ὅπως ἡμῖν καὶ ἡ ἐκκλησία ἐπὶ τῷ πλήθει τῶν οἰκείων τέκνων πολλὴν δέξεται τὴν εὐφροσύνην, καὶ ὁ
C διάβολος καταισχυνθήσεται ὁρῶν εἰκῇ καὶ μάτην αὐτοῦ τὰ δίκτυα τεταμένα. ἐὰν γὰρ τοῦτο ποιῆτε, ἀκούσεσθε καὶ ὑμεῖς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ, ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστὸς, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω.

Ἀλλ' ὅτι μὲν τοῦτο ποιήσετε, σφόδρα πέπεισμαι· ὁρῶ γὰρ ὑμῶν καὶ τὰ πρόσωπα, καὶ στοχάζομαι ὅπως μεθ' ἡδονῆς ἐδέξασθε τὴν παρ' ἡμῶν νουθεσίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐλπίζω καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εἰσενεχθήσεσθαι. διὸ τὴν μὲν περὶ τούτου παραίνεσιν ἐνταῦθα στήσωμεν· παραθήσομεν δὲ ὑμῖν τὴν πτωχὴν ἡμῶν καὶ εὐτελῆ τράπεζαν, ἵνα τῆς συνήθους ἀπολαύσαντες διδασκαλίας οὕτως οἴκαδε ἐπανέλθητε. ἀναγκαῖον γὰρ καὶ σήμερον τὸν πα-
D τριάρχην Ἀβραὰμ εἰς μέσον ἀγαγεῖν, ἵνα μάθητε οἵας ἐδέξατο τῆς φιλοξενίας παρὰ τοῦ Θεοῦ τὰς ἀμοιβάς. ὤφθη δὲ αὐτῷ, φησὶν ὁ Θεὸς πρὸς τῇ δρυῒ τῇ Μαμβρῆ, καθημένου αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς αὐτοῦ μεσημβρίας. ἕκαστον τῶν ῥημάτων μετὰ ἀκριβείας ἐξετάσωμεν, καὶ ἀναπτύξωμεν τὸν θησαυρὸν, καὶ ἅπαντα τὸν ἐναποκείμενον πλοῦτον καταμάθωμεν. ὤφθη δὲ αὐτῷ, φησὶν ὁ Θεός. τίνος ἕνεκεν οὕτως ἤρξατο· ὤφθη δὲ αὐτῷ ὁ Θεός; ὅρα δεσπότου φιλανθρωπίαν, καὶ σκόπει μοι οἰκέτου εὐγνωμοσύνην. ἐπειδὴ γὰρ ἐν τοῖς προλαβοῦσιν ὀφθεὶς αὐτῷ μετὰ τῶν ἄλλων ἁπάντων, καὶ
E τὴν περὶ τῆς περιτομῆς αὐτῷ ἐντολὴν διετάξατο, ὁ δὲ θαυμαστὸς οὗτος ἀεὶ τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ κελευόμενα εἰς ἔργον σπεύδων ἄγειν, εὐθέως οὐδὲ τὸ τυχὸν ἀναβαλλόμενος αὐτός τε περιετέμνετο, τὸ παρὰ τοῦ Θεοῦ προσταχθὲν πληρῶν, καὶ τὸν Ἰσμαὴλ περιέτεμε, καὶ τοὺς οἰκογενεῖς ἅπαντας, καὶ ἔδειξεν αὐτοῦ τὴν πολλὴν ὑπακοὴν, πάλιν αὐτῷ ἐπιφαίνεται. τοιοῦτος γὰρ ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος· ἐπειδὰν τοῖς ἤδη φθάσασιν εὐγνώμονας γενομένους ἴδῃ, ἐπιδαψιλεύεται καὶ οὐδέποτε ἵσταται τῆς εὐεργεσίας, ἀμειβόμενος τὴν τῶν ὑπακουόντων εὐγνωμοσύνην. διὰ τοῦτο οὖν ἐπειδὴ ὑπήκουσε, φησὶ, πάλιν

ὤφθη αὐτῷ. Ταύτης τοίνυν ἕνεκα τῆς αἰτίας οὕτως ἤρξατο ὁ μακάριος Μωϋσῆς λέγων· ὤφθη δὲ αὐτῷ ὁ θεὸς πρὸς τῇ δρυῒ τῇ Μαμβρῇ, καθημένου αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς αὐτοῦ μεσημβρίας. σκόπει μοι ἐνταῦθα τοῦ δικαίου τὴν ἀρετήν. καθημένου, φησὶν, ἐπὶ τῆς σκηνῆς. οὕτως ἔργον ἐποιεῖτο τὴν φιλοξενίαν, ὡς μηδὲ ἀνασχέσθαι ἑτέρῳ τινὶ τῶν προσηκόντων ἐπιτρέψαι τὴν τούτων θήραν· ἀλλὰ τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτὼ οἰκογενεῖς ἔχων, ἄνθρωπος πρεσβύτης, καὶ εἰς βαθὺ γῆρας ἐλάσας, ἑκατονταέτης γὰρ ἐτύγχανε, παρὰ τὴν θύραν ἐκαθέζετο. καὶ οὐδὲ μὲν τοῦτο ἔργον ἐποιεῖτο, καὶ οὐδὲ τὸ γῆρας αὐτῷ κώλυμα ἐγίνετο, οὐδὲ τῆς οἰκείας ἀναπαύσεως ἦν, οὐδὲ ἔσω ἐπὶ τῆς κλίνης ἦν ἀνακείμενος· ἀλλὰ παρὰ τὴν θύραν ἐκαθέζετο. ἕτεροι δὲ πολλάκις οὐ μόνον ταύτην οὐ ποιοῦνται σπουδὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐναντίον, καὶ ἐκκλίνειν ἐπιχειροῦσι τῶν ἐπιδημούντων τὰς συντυχίας, ὡς ἂν μὴ καὶ ἄκοντες ἀναγκασθεῖεν ὑποδέξασθαι. ἀλλ' οὐχ ὁ δίκαιος οὕτως, ἀλλὰ παρὰ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς ἐκαθέζετο μεσημβρίας. τοῦτο γὰρ ἡ πολλὴ τῆς φιλοξενίας ἐπίτασις, καὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ δικαίου ἡ ὑπερβολὴ, ὅτι καὶ ἐν μεσημβρίᾳ τοῦτο διεπράττετο. εἰκότως· ἐπειδὴ γὰρ ᾔδει τοὺς ὁδοιποροῦντας ἀναγκαζομένους κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν μάλιστα δεομένους πολλῆς τῆς θεραπείας, διὰ τοῦτο ὡς ἐπιτήδειον καιρὸν τοῦτον ἐξελέγετο, καὶ καθήμενος ἐθήρα τοὺς παριόντας, οἰκείαν ἀνάπαυσιν κρίνων τὴν τῶν ὁδιτῶν θεραπείαν, καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ καύσωνος φλεγομένους ὑπὸ τὴν σκέπην εἰσάγειν ἐσπούδαζεν, οὐ περιεργαζόμενος τοὺς παριόντας, οὐδὲ ἐξετάζων εἰ γνώριμοι, ἢ ἄγνωστοι εἶεν. οὐ φιλοξενίας γὰρ τὸ τὰ τοιαῦτα περιεργάζεσθαι, ἀλλὰ τὸ πᾶσι τοῖς παριοῦσι τῆς οἰκείας μεταδιδόναι φιλοφροσύνης. καὶ ἐπειδὴ ἥπλωσε τῆς φιλοξενίας τὴν σαγήνην, κατηξιώθη καὶ τὸν τῶν ὅλων δεσπότην ὑποδέξασθαι μετὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ. διὰ τοῦτο καὶ Παῦλος ἔλεγε, τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε. διὰ ταύτης γὰρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους, τὸν πατριάρχην πάντως αἰνιττόμενος. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγεν, ὃς ἂν δέξηται ἕνα τούτων τῶν ἐλαχίστων ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται. [a] ἀκούωμεν, ἀγαπητοὶ, καὶ ξενίζειν μέλλοντες μηδέποτε περιεργαζώμεθα, τίς, καὶ πόθεν. εἰ γὰρ τοῦτο περιειργάσατο ὁ πατριάρχης, ἴσως ἂν διήμαρτεν. ἀλλ' ἔγνω, φησὶ, τῶν παραγενομένων τὴν ἀξίαν. πόθεν δῆλον; πῶς δὲ ἂν τοῦτο ποιῶν ἐθαυμάσθη; οὐ γὰρ οὕτω θαυμαστὸν ἦν τὸ τῆς φιλοξενίας αὐτοῦ περιεργασαμένου, ὡς νῦν, ὅτε ἀγνοῶν τίνες οἱ παραγενόμενοι, μετὰ τοσαύτης προθυμίας καὶ τιμῆς πρόσεισι, καθάπερ οἰκέτης δεσπόταις, μονονουχὶ δεσμὰ διὰ τῶν λόγων αὐτοῖς περιβάλλων, καὶ ἱκεσίαν πρὸς αὐτοὺς ποιούμενος, ὥστε μὴ ἀνανεῦσαι, μηδὲ ζημίᾳ τῇ μεγίστῃ περιβαλεῖν. ᾔδει γὰρ ὅπερ ἔπραττε· διὰ τοῦτο καὶ μετὰ πολλῆς θερμότητος τὴν ἐντεῦθεν ἐκαρποῦτο περιουσίαν. ἀλλ' ἀκούσωμεν αὐτῶν τοῦ συγγραφέως τῶν ῥημάτων, ἵν' εἰδῇς ἐν βαθυτάτῳ γήρᾳ

A rum apparuit ei. Qua de cauſa ſic orſus eſt beatus Moſes: *Apparuit autem ei Deus apud quercum Mambre, ſedente eo ad januam tabernaculi ſui meridie.* Conſidera, oro, hîc virtutem juſti. *Sedente*, inquit, *ad fores tabernaculi ſui.* Tantopere curabat hoſpitalitatem, ut nollet hoſpitum venationem cuipiam familiarium committere: ſed trecentos decem & octo habens vernaculos, homo ſenex & nunc decrepitæ ætatis, centenarius enim B erat, apud januam ſedebat. Et hic quidem hoc ſummo ſtudio curabat, & neque ſenectus illi obſtaculo erat, neque ſuæ quietis cura, neque intus ſuper lectum recumbebat, ſed ad oſtium ſedebat: alii autem ſæpe non ſolùm tantum ſtudium non adhibent, ſed & plane diverſum, & horum congreſſus fugiunt & evitant, ut ne inviti cogantur excipere. Verum non juſtus ille ita agebat, ſed ſedebat ad januam meridie. Hinc enim major hoſpitalitas & virtus ejus ducitur, quod in meridie hoc faceret: & merito quidem: quia enim ſciebat, eos C qui, peregrinare coguntur, eo maxime tempore indigere cura: tempus hoc ut idoneum eligebat, & ſedens eos qui præteribant venabatur, quietem ſibi ducens miniſtrare viatoribus: & eos qui calore æſtuabant, ſub tectum introducere ſtudebat, non curioſe explorans eos qui præteribant, neque requirens an noti, vel ignoti eſſent. Neque enim hoſpitalitatis fuerit diligenter ſingula perſcrutari, ſed omnibus ſimpliciter ſuam communicare benignitatem. Et quia hoſpitalitatis ſagenam expanderat, meruit & univerſorum Dominum cum Angelis D ſuis ſuſcipere. Eapropter Paulus dicebat: *Hoſpitalitatis ne obliviſcamini. Per hanc* Hebr.13.2. *enim quidam neſcii, Angelos exceperunt hoſpitio*, Patriarcham omnino inſinuans. Atque ob hoc Chriſtus dicebat: *Qui ſuſceperit unum ex his minimis in nomine* Matt.18.5. *meo, me ſuſcipit.* Audiamus, dilecti, & hoſpitio excepturi nunquam quæramus quis, & unde. Nam ſi Patriarcha in rogando fuiſſet curioſus, forte peccaſſet. Sed ſciebat, inquis, advenientium dignitatem. Unde hoc tibi liquet? Quomodo autem ſi ita eſſet, admirationi fuiſſet? Neque enim ſic admirabile fuiſſet, E ſi ſuſcipiendo hoſpites curioſius exploraſſet qui eſſent, ſicut nunc cum ignorans quinam advenerint, tanta alacritate & honore accedit quaſi ſervus ad dominos, ſuiſque verbis propemodum vincula injicit, & ſupplicat eis ut ne renuant, neque ſe maximo damno afficiant. Sciebat enim quid faceret, propter hoc magno cum ardore fructum copioſum percipiebat. Sed audiamus verba ſcriptoris ipſius, ut videas in extrema ſenecta juve-

a Savil. & quatuor mſſ. ἀκούωμεν, ἀγαπητοὶ, καὶ μηδέποτε περιεργαζώμεθα, omiſſis interpoſitis.

nilem alacritatem, & senem quasi juvenem exsultantem, & putantem se invenisse thesaurum quemdam, hospitum nempe adventum. 2. *Elevatis autem*, inquit, *oculis, vidit, & ecce tres viri steterant supra eum: & ut vidit, occurrit in occursum eis ab ostio tabernaculi sui.* Currit, & volat senex. Vidit enim prædam quam venabatur, & nulla infirmitatis suæ ratione habita, ad venationem cucurrit; non vocavit famulos, neque imperavit puero, nihilque rusticitatis neque desidiæ præ se tulit, sed ipse cucurrit: quasi diceret, Magnus thesaurus est, magna negotiatio: per memetipsum hanc mercem inferre debeo, ne elabatur mihi tantum lucrum. Et hæc faciebat justus, homines obscuros & viatores suscipere se existimans.

4. Discamus & nos, ac imitemur justi virtutem. Nam si hoc fecerimus, verisimile est & nos aliquando ejusmodi præda potituros, imo semper assequimur, si attendimus. Ob illam enim causam benignus Dominus, ut ne ad talem benignitatem segnes simus, neque curiosius eos qui adveniunt scrutemur, inquit,
Matth 18.5. *Qui acceperit unum ex his minimis in nomine meo, me accipit.* Ne igitur ad vilitatem prætereuntis spectes, neque ex iis quæ vides vilem esse putes: sed cogita te per ipsum, Dominum tuum suscipere. Quando enim propter ejus nomen ministerium tuum in illum exhibueris, mercedem accipies, ac si illum suscepisses. Esto, sit deses & negligentioris vitæ qui tua fruitur benignitate, non sit tibi ejus rei cura: plena enim tibi & perfecta merces dabitur, in Domini honorem hoc facienti, & imitanti Patriarchæ virtutem. *Et ut vidit*, inquit, *accurrit in occursum eis ab ostio tabernaculi.* Bene & hoc verbum, *accurrit*, quadrat, ut discas eos quasi ignotos præteriisse, & non sua sponte ad tabernaculum venisse: propterea ne subterfugeret eum spirituale hoc lucrum, qui senuerat, incanuerat, & centenarius erat, accurrit, & cursu alacritatem declarat. *Et conspicatus eos*, inquit, *adorabat super terram*, 3. *& dixit: Domine, si inveni gratiam coram te, ne transeas servum tuum.* 4. *Sumatur sane aqua, & lavent pedes vestros, & refrigeramini sub arbore, & accipiam panem, & comedetis, & posthac præteribitis, cujus gratia declinastis ad servum vestrum.* Verba justi sublimia valde sunt. Neque tantum miraculum, quod eos susceperit, quantum quod cum tanta alacritate, & studio, & non attenta aut sua, aut eorum, qui advenerant, ætate. Nam fortassis videbantur ipsi juvenes, neque existimavit sufficere ut verbis dumtaxat adhortaretur, *adorabat*, inquit, *super terram:* quasi supplicans, & efficacem exhortationem afferens, ut ne putaretur perfunctorie adhortari. Et idcirco divi-

A νεάζουσαν προθυμίαν, καὶ τὸν γέροντα νεάζοντα, καὶ μονονουχὶ περιχαρῆ γινόμενον, καὶ νομίζοντα θησαυρὸν εὑρηκέναι τὴν τῶν παραγενομένων τὴν παρουσίαν. ἀναβλέψας δέ, φησι, τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδε, καὶ ἰδοὺ τρεῖς ἄνδρες εἱστήκεισαν ἐπάνω αὐτοῦ, καὶ ἰδὼν προσέδραμεν εἰς συνάντησιν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς αὐτοῦ. τρέχει καὶ ἵπταται ὁ γέρων. εἶδε γὰρ τὴν θήραν, καὶ οὐδένα τῆς ἀσθενείας λόγον ποιησάμενος ἐπὶ τὴν ἄγραν ἔδραμε, καὶ οὐκ ἐκάλεσεν οἰκέτας, οὐκ ἐπέταξε παιδὶ, οὐδὲν βάναυσον, οὐδὲ ῥᾴθυμον ἐπεδείξατο, ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ ἔδραμε μονονουχὶ λέγων, μέγας θησαυρὸς, μεγάλη πραγματεία· δι' ἑαυτοῦ ταύτην
B ὀφείλω ἐμπορεύσασθαι, μὴ παραδράμῃ με τὸ τοσοῦτο κέρδος. καὶ ταῦτα ἐποίει ὁ δίκαιος, ἀνθρώπους ἀγνῶτας ὁδίτας νομίζων ὑποδέχεσθαι.

Μάθωμεν, καὶ ζηλώσωμεν τοῦ δικαίου τὴν ἀρετήν. ἐὰν γὰρ οὕτω ποιῶμεν, εἰκὸς καὶ ἡμᾶς ποτε ἐπιτυχεῖν τοιαύτης θήρας, μᾶλλον δὲ καὶ ἀεὶ ἐπιτυγχάνομεν, εἰ βουλοίμεθα. διὰ γὰρ τοῦτο ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης, ἵνα μὴ ὀκνῶμεν πρὸς τὴν τοιαύτην φιλοφροσύνην, μηδὲ περιεργαζώμεθα τοὺς παριόντας, φησὶν, ὃς ἂν δέξηται ἕνα τῶν ἐλαχίστων τούτων ἐν τῷ ἐμῷ ὀνόματι, ἐμὲ δέχεται. μὴ τοίνυν πρὸς τὴν εὐτέλειαν τοῦ
C παριόντος ὅρα, μηδὲ ἐξευτελίσῃς αὐτὸν ἐκ τῶν ὁρωμένων, ἀλλ' ἐννόησον ὅτι τὸν δεσπότην ὑποδέχῃ τὸν σὸν διὰ τούτου. ὅταν γὰρ διὰ τὸ αὐτοῦ ὄνομα τὴν εἰς ἐκεῖνον θεραπείαν ἐπιδείξῃ, ὡσανεὶ ἐκεῖνον ὑποδεξάμενος, οὕτω λήψῃ τὸν μισθόν. κἂν ῥᾴθυμος τοίνυν ᾖ καὶ ἠμελημένος ὁ τῆς παρὰ σοῦ φιλοφροσύνης ἀπολαύων, μηδείς σοι λόγος τούτου ἔστω. ἀπηρτισμένος γάρ σοι ὁ μισθὸς δοθήσεται διὰ τὴν εἰς τὸν δεσπότην τιμὴν τοῦτο ποιοῦντι, καὶ ζηλοῦντι τοῦ πατριάρχου τούτου τὴν ἀρετήν. καὶ ἰδὼν, φησι, προσέδραμεν εἰς συνάντησιν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς θύρας τῆς σκηνῆς. καλῶς καὶ τὸ
D προσέδραμε πρόσκειται, ἵνα μάθῃς ὅτι ὡς ἀγνῶτες παρῄεσαν, καὶ οὐκ ἂν αὐτόματοι ἦλθον ἐπὶ τὴν σκηνήν. διὰ τοῦτο ἵνα μὴ διαφύγῃ αὐτὸν τὸ πνευματικὸν τοῦτο κέρδος, ὁ γεγηρακὼς, ὁ πεπολιωμένος, ὁ ἑκατονταέτης προστρέχει, καὶ διὰ τοῦ δρόμου τὴν προθυμίαν ἐπιδείκνυται. καὶ θεασάμενος προσεκύνησεν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ εἶπε, κύριε, εἰ ἄρα εὗρον χάριν ἐναντίον σου, μὴ παρέλθῃς τὸν παῖδά σου. ληφθήτω δὴ ὕδωρ, καὶ νιψάτωσαν τοὺς πόδας ὑμῶν, καὶ καταψύξατε ὑπὸ τὸ δένδρον, καὶ λήψομαι ἄρτον, καὶ φάγεσθε,
E καὶ μετὰ τοῦτο παρελεύσεσθε, οὗ εἵνεκεν ἐξεκλίνατε πρὸς τὸν παῖδα ὑμῶν. πολλὴ τῶν τοῦ δικαίου ῥημάτων ἡ ὑπερβολή. οὐ γὰρ, ὅτι ὑπεδέξατο, θαῦμα τοσοῦτον τῆς προθυμίας, ἀλλ' ὅτι μετὰ τοσαύτης σπουδῆς, καὶ οὔτε πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἡλικίαν ἀπιδὼν, οὔτε πρὸς τοὺς παριόντας. ἴσως γὰρ νέοι τινὲς αὐτῷ κατεφαίνοντο· οὐδὲ νομίσας ἀρκεῖν τὴν διὰ τῶν λόγων μόνον προτροπὴν, προσεκύνησε, φησιν, ἐπὶ τὴν γῆν, μονονουχὶ καθικετεύων, καὶ σφοδρὰν τὴν παράκλησιν προσάγων, ἵνα μὴ νομισθῇ ἁπλῶς [a] ἀφοσιώσει προτρέπεσθαι. διὰ a

a Ἀφοσιώσει, *perfunctorie.* Hac voce eodem sensu infra utitur Chrysostomus: neque infrequens hujus usus apud sanctum Doctorem.

διὰ τοῦτο καὶ ἡ θεία γραφὴ δεικνῦσα τοῦ δικαίου τὴν πολλὴν καὶ ἄφατον ἀρετήν φησι· προσεκύνησεν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ διὰ τοῦ σχήματος, καὶ διὰ τῶν ῥημάτων πολλὴν τὴν θερμότητα ἐπιδεικνύμενος, πολλὴν τὴν ταπεινοφροσύνην, μεγίστην τὴν φιλοξενίαν, ἄφατον τὴν κηδεμονίαν· καὶ προσκυνήσας, φησὶν, εἶπε· κύριε, εἰ ἄρα εὗρον χάριν ἐναντίον σου, μὴ παρέλθῃς τὸν παῖδά σου. Τί ἄν τις κατ' ἀξίαν εἴποι τὸν δίκαιον τοῦτον; ἢ πῶς ἄν τις αὐτὸν μυρίοις στόμασιν ἐγκωμιάσειε; τὸ μὲν γὰρ εἰπεῖν, κύριε, τῶν ἐγχωρούντων ἐστί· τὸ δὲ λέγειν, εἰ ἄρα εὗρον χάριν ἐναντίον σου, τοῦτό ἐστι τὸ παράδοξον. χάριν, φησὶ, δίδως, οὐ λαμβάνεις. Τοιοῦτον γὰρ ἀληθῶς ἡ φιλοξενία· μᾶλλον λαμβάνει, ἢ δίδωσιν ὁ μετὰ προθυμίας αὐτὴν ἐπιδεικνύμενος. ἀλλὰ μηδεὶς τῶν ταῦτα ἀκουόντων ὑποτεμνέσθω τοῦ δικαίου τὴν ἀρετὴν, καὶ νομιζέτω, ὅτι εἰδὼς τίνες οἱ παραγεγονότες, ταῦτα ἐφθέγγετο. οὐδὲ γὰρ ἂν, καθὼς καὶ πολλάκις εἴρηται, μέγα τι τοῦτο ἦν, εἰ εἰδὼς ταῦτα ἔλεγεν· ἀλλὰ τὸ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ὡς ἀνθρώποις προσφερόμενος, τοιαῦτα ἐφθέγγετο ῥήματα. μὴ θαυμάσῃς δὲ εἰ τριῶν ὄντων τῶν ὑποδεχομένων ὡς πρὸς ἕνα προτεινόμενος ὁ δίκαιος λέγει, κύριε. ἴσως γὰρ ἐπιδοξότερός τις τῶν ἐλθόντων ἐφάνη, πρὸς ὃν ποιεῖται καὶ τὴν παράκλησιν. εἶτα προϊὼν κοινοποιεῖ τὸν λόγον, καί φησι· ληφθήτω δὴ ὕδωρ, καὶ νιψάτωσαν τοὺς πόδας ὑμῶν· καὶ πάλιν, καταψύξατε ὑπὸ τὸ δένδρον, καὶ φάγεσθε ἄρτον, καὶ μετὰ τοῦτο παρελεύσεσθε, οὗ εἵνεκεν ἐξεκλίνατε πρὸς τὸν παῖδα ὑμῶν. ὁρᾷς πῶς οὐκ εἰδὼς τίνες εἰσὶ, καθάπερ ἀνθρώποις διαλεγόμενος παριοῦσιν, οὕτω κοινὴν πρὸς αὐτοὺς ποιεῖται τὴν προτροπὴν, καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον παῖδα ἑαυτὸν αὐτῶν καλῶν; καὶ ὅρα πῶς καὶ προλέγει τῆς τραπέζης αὐτοῦ τὴν εὐτέλειαν, μᾶλλον δὲ τὴν πολυτέλειαν. ληφθήτω δὴ ὕδωρ, φησὶ, καὶ νιψάτωσαν τοὺς πόδας ὑμῶν, καὶ καταψύξατε ὑπὸ τὸ δένδρον. ἐπειδὴ γάρ, φησι, κεκμήκατε, καὶ πολὺν τὸν καύσωνα ὑπεμείνατε, διὰ τοῦτο ἀξιῶ μὴ παρελθεῖν τὸν παῖδα ὑμῶν. μὴ γὰρ μέγα τί ἐστι τὸ παρ' ἐμοῦ γινόμενον; ὕδωρ ἔχω παρασχεῖν μόνον, ὑπὲρ τοῦ νιψαμένοις ὑπὸ τὸ δένδρον τὸν πολὺν ὑμᾶς κάματον ἀποθέσθαι. εἶτα καὶ τῆς τραπέζης λέγει τὴν ἰδέαν. μὴ νομίσητε πολυτελές τι παραθήσειν ὑμῖν, ἢ καρυκευμάτων ποικιλίαν, ἢ ὄψων διαφοράν· ἄρτον φάγεσθε, καὶ οὕτω παρελεύσεσθε, οὗ εἵνεκεν ἐξεκλίνατε πρὸς τὸν παῖδα ὑμῶν.

Εἶδες πῶς διαφόροις κέχρηται τρόποις, βουλόμενος δυσωπῆσαι[a] τοὺς παριόντας, καὶ διὰ τοῦ σχήματος, καὶ διὰ τῶν ῥημάτων, καὶ διὰ πάντων ἐπισπάσασθαι αὐτοὺς θέλων. πρῶτον μὲν γάρ, φησι, προσεκύνησεν, εἶτα κυρίους καλεῖ, καὶ ἑαυτὸν παῖδα. εἶτα λέγει τὸ μέλλον ὑπ' αὐτοῦ γενέσθαι εἰς αὐτοὺς, ἐξευτελίζων καὶ δεικνὺς οὐδὲν μέγα ὄν. ὕδωρ γάρ, φησι, τὸ πᾶσιν ἀνειμένον ἔχω παρασχεῖν εἰς τοὺς πόδας ὑμῶν, καὶ ἄρτον, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς δρυὸς σκέπην.

na Scriptura monstrans nobis justi virtutem ineffabilem, inquit: *Adorabat super terram*, & gestibus, & verbis magnum fervorem, egregiam animi humilitatem, summam hospitalitatem & immensam solicitudinem declarabat. Et cum adorasset, inquit, dixit: *Domine, si inveni gratiam coram te, ne praetereas servum tuum.* Quis pro dignitate laudaverit justum hunc, vel quo pacto eum quis innumeris etiam labiis praedicet? Dicere enim, *Domine*, non insoliti est usus; dicere autem, *Si inveni gratiam in oculis tuis*, hoc est admirabile. Beneficium, inquit, das, non accipis. Vere enim hujusmodi res hospitalitas est, qua magis accipit quam dat, qui illam promte & alacriter exercet. At ne quis auditorum justi virtutem minuens, existimet eum gnarum quales illi fuerint, haec loquutum esse: neque enim, ut saepe etiam dictum est, magnum quiddam tale fuisset, si sciens dixisset; sed admirabile & stupendum est, eum quasi homines alloquentem, talia verba loqui. Ne admireris autem, quod cum tres exceperit, ad unum se converterit justus, dicens, *Domine.* Fortassis enim unus illustrior caeteris apparebat, ad quem exhortationem suam convertit. Deinde autem cum progreditur, communem facit sermonem, & inquit: *Sumatur aqua, & lavent pedes vestros:* & iterum, *refrigeramini sub arbore, & comedetis panem, & postea transibitis, cujus gratia declinastis ad puerum vestrum.* Vides quomodo ignorans qui sint, quasi hominibus loquens transeuntibus, ita communi exhortatione utitur, semel atque iterum servum se vocans? Et vide quomodo praedicit & mensae suae tenuitatem, imo lautitias. *Sumatur*, inquit, *aqua, & lavent pedes vestros, & refrigeramini sub arbore.* Quia enim fatigati estis, & multum tulistis aestum, ideo oro ne praetereatis servum vestrum. Num enim magnum quiddam est id quod ego exhibeo? aquam vobis solum praestare possum, qua lotis pedibus vestris sub arbore fatigationem deponatis. Insuper & mensae dicit speciem. Ne putetis, inquit, me splendida vobis appositurum, vel condimentorum diversitatem, vel opsoniorum varietatem: panem comedetis, & sic transibitis, *cujus gratia declinastis ad servum vestrum.*

Hospitalitatem laudat.

5. Vidisti quomodo variis utitur modis, precibus vincere praetereuntes, & gestibus, & verbis, & quavis ratione attrahere eos volens? Primum enim, inquit, adoravit, deinde dominos vocat, & seipsum servum. Postea dicit quae illis exhibiturus sit, extenuans res & nihili esse significans. Ait enim, aquam hanc omnibus expositam habeo ad lavandos pedes, & panem, & tectum ab arbore.

qui etiam ἀφοσιοῦσθαι usurpat quandoque pro *perfunctorie agere*. Hesychius longe diversi usus interpretationem affert: ἀφοσιούμενοι, ἐν ὑποκρίσει θωπεύοντες, τιμῶντες, *per simulationem & adulationem colentes, honorantes.*

a Alii, τοὺς παρόντας.

A Ne parvi feceritis meum tabernaculum, ne despexeritis senectutem, ne renuatis ad exhortationem meam. Scio quantum tuleritis laborem, conjecto quantus sit caloris æstus, propterea paululum vos recreare volo. Quis pater filios suos tenerè diligens, tantam filiis exhibet benignitatem, quantam ille ignotis & peregrinis, & nunquam sibi cognitis? Verum quia magna alacritate processit ac contentione, assequutus est venationem, & prædam intra retia concludere potuit. *Et dixerunt*, inquit: *Sic faciemus, ut dixisti.* Senis excitatus est juvenilis vigor. In manibus, inquit, habeo thesaurum, divitias assequutus sum, senectutis obliviscar. Et vide eum exsultantem in opere, & quasi præ gaudio saltantem, perinde atque multa bona in manibus afferret, ita se oblectantem. 6. *Et festinavit*, inquit, *Abraham in tabernaculum.* Sicut quando ad venationem contendebat, significavit ejus alacritatem & laborem divina Scriptura, dicens: *Accurrit autem in occursum eorum*; ita & nunc quia vidit viros, & id quod optabat perfecit, neque sic ab alacritate desistit; sed magis ferventem declarat amorem, neque quia securus erat, ideo fit negligentior. Id quod nobis frequenter evenit, & principio valde studiosi sumus: quando autem in negotium ventum est, non par studium afferimus. Verum justus non sic, sed quid? Iterum festinat & properat, & currit senio confectus in tabernaculum ad Sarram, *Et dixit ei, Accelera, & misce tres mensuras similæ.* Considera quomodo & Sarram venationis sociam assumit, & quomodo eam erudit, ut suam imitetur virtutem. Etenim & illam incitat ne officio suo negligenter fungatur, sed *accelera*, inquit. Magnam negotiationem assequuti sumus, ne perdamus thesaurum, sed *accelera & misce tres mensuras similæ.* Quoniam sciebat boni operis magnitudinem, volebat vitæ suæ sociam etiam retribuendæ mercedis esse participem. Quare enim, dic mihi, nulli ancillarum hoc præcepit, sed uxori tam provectæ ætatis? nonaginta enim annorum erat. Non repugnat mandato Sarra, sed parem etiam ipsa alacritatem affert. Audiant viri, audiant mulieres: viri quidem, ut sic suas contubernales erudiant, ut si quando spirituale lucrum incidat, ne per famulos hoc perficiant, sed per seipsos faciant omnia: mulieres autem, ut festinent juvare viros in tam bonis operibus, & non erubescant hospitalitatem in aliquos exercere, illisque congruum præbere ministerium: sed imitentur Sarram vetulam, in tanta senecta laborem libenter suscipientem, & famularum opera perficientem. Verum scio fore ut nullus ferat ea quæ a nobis di-

Invehitur in ornatum mulierum.

A μὴ δὴ ἐξουτελίσητέ μου τὴν σκηνὴν, μὴ ὑπερίδητέ μου τὸ γῆρας, μὴ ἀνανεύσητε πρὸς τὴν ἐμὴν παράκλησιν. οἶδα ὅσην ὑπεμείνατε ταλαιπωρίαν, στοχάζομαι τοῦ καύσωνος τὴν φλόγα, διὰ τοῦτο ἀνεθῆναι μικρὸν ὑμᾶς βούλομαι. ποῖος πατὴρ φιλόστοργος [a] πρὸς παῖδα τοσαύτην ἂν ἐπεδείξατο φιλοφροσύνην, ὅσην οὗτος πρὸς τοὺς ἀγνῶτας καὶ ξένους, καὶ οὐδαμόθεν αὐτῷ τέως γνωρίμους; ἀλλ' ἐπειδὴ μετὰ σπουδῆς προσῆλθε καὶ πολλοῦ τοῦ τόνου, ἐπέτυχε τῆς ἄγρας, καὶ τὴν θήραν εἴσω τῶν δικτύων λαβεῖν ἠδυνήθη. καὶ εἶπαν, φησιν· οὕτω ποιήσομεν, καθὰ εἴρηκας. ἀνεζωπύρησεν ὁ B πρεσβύτης. ἐν χερσί, φησιν, ἔχω τὸν θησαυρὸν, τοῦ πλούτου ἐπελαβόμην, ἐπελαθόμην λοιπὸν τοῦ γήρως. καὶ ὅρα αὐτὸν πάνυ γαννύμενον τῷ πράγματι, καὶ μονονουχὶ σκιρτῶντα, καὶ καθάπερ τὰ μυρία ἀγαθὰ ἐν ταῖς χερσὶν ἐπιφερόμενον, οὕτως ἡδόμενον. καὶ ἔσπευσεν Ἀβραάμ, φησιν, ἐπὶ τὴν σκηνήν. ὥσπερ ἡνίκα ἐπὶ τὴν θήραν αὐτῶν ἐπείγετο, ἐμήνυσεν αὐτοῦ τὸν τόνον καὶ τὴν προθυμίαν ἡ θεία γραφὴ εἰποῦσα, προσέδραμεν εἰς συνάντησιν αὐτοῖς· οὕτω καὶ νῦν ἐπειδὴ εἶδε τοὺς ἄνδρας, καὶ κατώρθωσεν ὅπερ ἐπεθύμει, οὐδὲ οὕτως ἵστησι τὴν προθυμίαν, ἀλλὰ θερμότερον πά- C λιν ἐπιδείκνυσι τὸν ἔρωτα, οὐδὲ ἐπειδὴ ἐν ἀσφαλείᾳ γέγονε, λοιπὸν ῥᾳθυμότερος κατέστη. ὅπερ πολλάκις ἡμεῖς ὑπομένομεν, καὶ παρὰ μὲν τὴν ἀρχὴν ἐνίοτε πολλὴν ἐπιδεικνύμεθα τὴν σπουδήν· ἐπειδὰν δὲ τοῦ πράγματος ἐντὸς γενώμεθα, οὐ τὸν ἴσον πόνον εἰσφέρομεν. ἀλλ' οὐχ ὁ δίκαιος οὗτος, ἀλλὰ τί; πάλιν σπεύδει καὶ ἐπείγεται καὶ τρέχει ὁ γεγηρακὼς ἐπὶ τὴν σκηνὴν πρὸς Σάῤῥαν, καὶ εἶπεν αὐτῇ, σπεῦσον καὶ φύρασον τρία μέτρα σεμιδάλεως. σκόπει πῶς καὶ τὴν Σάῤῥαν κοινωνὸν λαμβάνει τῆς θήρας, καὶ πῶς αὐτὴν ἐξεπαίδευσε ζηλοῦν αὐτοῦ τὴν ἀρετήν. καὶ γὰρ κἀκείνην D παρορμᾷ μὴ ῥᾳθύμως τῇ χρείᾳ προσελθεῖν, ἀλλὰ σπεῦσον, φησί. τῆς μεγάλης ἐπετύχομεν πραγματείας, μὴ ἀπολέσωμεν τὸν θησαυρὸν, ἀλλὰ σπεῦσον καὶ φύρασον τρία μέτρα σεμιδάλεως. ἐπειδὴ γὰρ ᾔδει τοῦ κατορθώματος τὸ μέγεθος, ἐβούλετο κοινωνὸν τῶν μισθῶν λαμβάνειν καὶ τῶν ἀντιδόσεων, καὶ τὴν τοῦ βίου γενομένην αὐτῷ κοινωνόν. διὰ τί γὰρ, εἰπέ μοι, οὐδενὶ τῶν παιδισκῶν τοῦτο ἐπέταξεν, ἀλλὰ τῇ γυναικὶ τῇ προβεβηκυίᾳ; ἐννενήκοντα γὰρ ἐτῶν ἐτύγχανεν οὖσα. καὶ οὐκ ἀνανεύει ἡ Σάῤῥα πρὸς τὸ ἐπίταγμα, ἀλλὰ τὴν ἴσην καὶ αὐτὴ προθυμίαν εἰσφέρει. ἀκουέτωσαν ἄνδρες, ἀ- E κουέτωσαν γυναῖκες· ἄνδρες μὲν οὖν, ἵνα οὕτω τὰς ἑαυτῶν συνοίκους ἐκπαιδεύωσιν, ἐπειδὰν πνευματικόν τι κέρδος παρεμπέσῃ, μὴ διὰ τῶν οἰκετῶν τοῦτο πληροῦν, ἀλλὰ δι' ἑαυτῶν ἅπαντα διαπράττεσθαι· γυναῖκες δὲ, ἵνα σπεύδωσι κοινωνεῖν τοῖς ἀνδράσι τῶν τοιούτων κατορθωμάτων, καὶ μὴ ἐπαισχύνωνται τὴν φιλοξενίαν, καὶ τὴν εἰς τούτους θεραπείαν, ἀλλὰ μιμείσθωσαν τὴν Σάῤῥαν τὴν πρεσβῦτιν, τὴν ἐν ἡλικίᾳ τοιαύτῃ πονεῖν καταδεχομένην, καὶ τὰ τῶν παιδισκῶν ἔργα ἐπιτελεῖν. ἀλλ' οἶδα ὅτι οὐδεὶς ἀνέξεται τῶν παρ' ἡμῶν

a Savil. & Morel. πρὸς παῖδα. Ex mss. alii περὶ παῖδας, alii | | εἰς παῖδας.

A λεγομένων. νῦν γὰρ ἡμῖν ἀπὸ ἐναντίας ἐκείνῃ πάντες βαδίζειν ἐπείγονται, καὶ πολλὴ ἡ βλακεία τῶν γυναιξὶ, καὶ ἡ σπουδὴ πρὸς τὸν κόσμον τῶν ἱματίων, περὶ τὰ χρυσία καὶ τὰ περιδέῤῥαια καὶ τὸν ἔξωθεν καλλωπισμὸν, καὶ τῆς ψυχῆς οὐδεμία πρόνοια. καὶ οὐδὲ Παῦλος αὐτῶν καθικνεῖται βοῶν καὶ λέγων, μὴ ἐν πλέγμασιν, ἢ χρυσῷ, ἢ μαργαρίταις, ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ. ὅρα τὴν οὐρανομήκη ταύτην ψυχὴν, πῶς οὐκ ἐνόμισεν αἰσχρὸν αὐτῷ εἶναι μέχρι τούτου τὸν λόγον ποιήσασθαι, καὶ ἐπὶ ἐμπλεγμάτων παραινέσαι. εἰκότως· πᾶσα γὰρ αὐτῷ ἡ σπουδὴ περὶ τὴν τῆς ψυχῆς B ἐπιμέλειαν ἦν. ἐπεὶ οὖν οἶδεν ὅτι ταῦτα μάλιστα τῆς ψυχῆς τὸν ὄλεθρον ἐργάζεται, διὰ τοῦτο οὐδὲν παρῃτήσατο τῶν προσηκόντων εἰς διδασκαλίαν ταῖς ταῦτα νοσούσαις· ἀλλά φησιν, εἰ βούλει κοσμεῖσθαι, τὸν ἀληθῆ κόσμου κόσμον, ὃν πρέπει γυναιξὶν εὐσεβέσι, τοῖς ἀγαθοῖς ἔργοις κοσμοῦ. οὗτος τῆς ψυχῆς ὁ κόσμος, οὗτος οὐδεμίαν παρὰ τῶν ἔξωθεν κατάγνωσιν δέχεται, τοῦτον οὐδεὶς ἀποσυλῆσαι δυνήσεται, οὗτος ἀνάλωτος μένει διηνεκῶς. ἀπὸ γὰρ τοῦ κόσμου τούτου τοῦ ἔξωθεν μυρία τίκτεται κακά· καὶ οὔπω λέγω τὴν τῆς ψυχῆς λύμην, τὴν ἐντεῦθεν φυομένην ἀλαζονείαν, τὴν ὑπεροψίαν C τὴν κατὰ τῶν πλησίον, τοῦ φρονήματος τὴν ἀπόνοιαν, τῆς ψυχῆς τὴν διαφθορὰν, τῶν ἡδονῶν τῶν ἀτόπων τὸν ἑσμόν· ἀλλ' ὅτι καὶ * ἁλωτὸς ὁ κόσμος οὗτος καὶ οἰκετῶν κακουργίαις, καὶ λῃστῶν ἐφόδῳ, καὶ συκοφαντῶν ἐπιβουλαῖς, καὶ μυρία ἄν τις εὕροι ἐντεῦθεν φυόμενα κακὰ καὶ ἀηδίας διηνεκεῖς. ἀλλ' οὐχ ἡ Σάῤῥα τοιαύτη· ἀλλὰ τὸν ἀληθῆ κόσμον ἐκέκτητο, δι' ὃ καὶ ἀξία τοῦ πατριάρχου ἦν, καὶ καθάπερ ἐκεῖνος ἔσπευσε καὶ ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἔδραμεν, οὕτω καὶ ἐκείνη μετὰ σπουδῆς τὸ ἐπιταχθὲν ἐπλήρου, καὶ ἐφύρα τρία μέτρα σεμιδάλεως. ἐπειδὴ γὰρ τρεῖς ἦσαν οἱ παραγεγονότες, τρία μέτρα ἐκέλευσε φυραθῆναι, ὥστε θᾶττον φθάσαι τοὺς D ἄρτους. καὶ τοῦτο διαταξάμενος εἰς τὰς βοῦς πάλιν αὐτὸς ἔδραμεν. ὢ γέροντος νεότης, ὢ ψυχῆς τόνος, τρέχει ἐπὶ τὰς βοῦς, καὶ οὐκ ἀφίησί τινα τῶν οἰκετῶν ἀπελθεῖν, διὰ πάντων δεικνὺς τοῖς παραγεγονόσιν, ὅσης ἡδονῆς ἐπληρώθη, καὶ ὅπως μέγα τι ἡγεῖται τὴν αὐτῶν παρουσίαν, καὶ ὅτι θησαυρὸν εἶναι τὸ πρᾶγμα νομίζει. καὶ ἔλαβε, φησι, μοσχάριον ἁπαλὸν καὶ καλόν. αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τὴν ἐκλογὴν ἐποιήσατο, καὶ τὸ κάλλιστον τῶν ὄντων λαβὼν δίδωσι τῷ παιδὶ, κἀκεῖνον κατεπείγων μὴ μελλῆσαι, ἀλλὰ πολλὴν τὴν σπουδὴν ἐπιδείξασθαι.

E Σκόπει πῶς πάντα μετὰ τάχους, μετὰ προθυμίας ζεούσης, μετὰ ἱλαρότητος, μετὰ χαρᾶς, μετὰ πολλῆς τῆς θυμηδίας γίνεται. καὶ ἐτάχυνεν ὁ παῖς τοῦτο ποιῆσαι, φησι. καὶ οὐδὲ οὕτως ἠρέμει ὁ γέρων, ἀλλὰ πάλιν ἐν τάξει ὑπηρέτου ἵσταται, καὶ λαβὼν βούτυρον καὶ γάλα καὶ τὸ μοσχάριον ὃ ἐποίησε, παρέθηκεν αὐτοῖς. αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ πάντα ποιεῖ καὶ παρατίθησι· καὶ οὐδὲ ἄξιον ἑαυτὸν ἐνόμισε τοῦ συγκαθεσθῆναι αὐτοῖς, ἀλλ' ἐκείνων ἐσθιόντων παρειστήκει αὐτὸς ὑπὸ τὸ δένδρον. ὢ φιλοξε-

cuntur. Nunc enim omnes plane contraria via incedunt, & multa mulierum est mollities, omneque studium in cultu vestium, in aureis ornamentis & monilibus atque externo ornatu, animæ vero nulla est cura. Neque Paulus eas commovet, dicens: *Non in crinibus tortis, vel auro, vel margaritis, vel sumtuosa veste.* (1. Tim. 2. 9.) Vide animam hanc ipsum cælum attingentem, quomodo non putavit indignum se & vile, etiam de capillorum ornamentis admonere. Merito: omne enim ei studium erat in excolenda anima. Quia igitur sciebat hæc maxime animæ perniciem generare, ideo non refugit illa afferre quæ conveniebant ad docendum eas quæ illo morbo laborabant; sed inquit: Si vis ornari, vero te ornatu cole, quem decet mulieres pias: bonis te operibus orna. Hic animæ cultus est, hic a nullis externis condemnatur, hunc nullus deprædari poterit, hic perpetuo manet tutus & integer. A cultu autem externo innumera oriuntur mala: nondum dico animæ nocumenta, arrogantiam quæ inde nascitur, despectum proximi, fastum spiritus, animæ corruptionem, voluptatum illicitarum examen; sed facile diripitur ille cultus & famulorum malignitate latronumque insidiis, necnon sycophantarum calumniis; & infinita mala invenire in eo licet, ac perpetuas amaritudines. Atqui Sarra talis non erat, sed verum possidebat ornatum: ideo & digna fuit Patriarcha: & sicut ille festinavit, & in tabernaculum cucurrit, ita & ipsa magno studio fecit quæ imperata erant, & miscuit tres mensuras similæ. Nam quia tres erant qui advenerant, tres mensuras jussit misceri, ut citius panes pararentur. 7. *Et ut hoc præcepit, ad boves ipse iterum cucurrit.* O senis juventutem! ô animæ vigorem! currit ad boves, & non permittit aliquem famulorum eo pergere: per omnia monstrans iis qui advenerant, quanta voluptate perfusus esset, & quanti faceret eorum præsentiam, seque hunc pro thesauro habere honorem. *Et accepit*, inquit, *vitulum tenellum & bonum.* Ipse per semetipsum delectum fecit, & optimum qui aderat acceptum puero dedit, & illum quoque urget, ut sine mora quantum fieri potest, approperet.

6. Animadverte quomodo omnia cum velocitate, cum ferventi alacritate, cum hilaritate, cum gaudio, cum magna jucunditate fiant. *Et festinavit puer hoc facere.* Neque hic senex quiescit, sed iterum in ministri ordinem transit. *Et ut accepit butyrum & lac & vitulum, quem mactaverat, apposuit illis.* Sic per semetipsum omnia facit & apponit. Et neque dignum semetipsum censuit qui consideret cum eis, sed illis comedentibus adstabat ipse sub arbore. O magnitudinem ho-

* Tres mss. εὐάλωτος.

ſpitalitatis ! ô humilitatis excellentiam ! ô mentem admodum religioſam ! Adſtabat centenarius homo comedentibus illis. Mihi videtur tunc præ gaudio alacritateque multa, imbecillitate ſua factus ſuperior, & robur quoddam accepiſſe. Sæpe enim conſuevit alacritas animæ, ſiquando roborata fuerit, vincere corporis imbecillitatem. Stabat igitur Patriarcha quaſi famulus, hoc ſummo honori habens, quod præſentibus miniſtraret, & ſolaretur itineris eorum laborem. Vidiſti quanta juſti hoſpitalitas? Neque enim hoc ſolum conſidera, quod panes propoſuerit & vitulum: ſed illud cogita, cum quanto honore & quanta modeſtia exhibita ſit hoſpitalitas. Non ſicut multi, qui ſi quid tale fecerint, ſuperbiunt & deſpiciunt ſuſceptos hoſpites, eo quod miniſterium illis exhibeant. Hoc autem perinde eſt, ac ſi quis divitias congreget & circumferat: & cum collegerit, omnia ſimul e manibus projiciat. Quiſquis enim cum arrogantia operatur quidpiam, & ſic facit quaſi plus præberet quam acciperet, neſcit quid faciat: proinde & mercedem quæ hinc proveniret, diſperdit. Verum juſtus ille ſciens quid operaretur, per omnia quæ faciebat, oſtendebat alacritatem mentis. Et poſtquam largiter & magna hilaritate ſeminavit hoſpitalitatem, ſtatim & manipulos uberrimos meſſuit. Nam ubi ea quæ ex ſe erant implevit, & nihil prætermiſit, ac finem acceperunt quæ ad hoſpitalitatem pertinebant, declarataque fuit juſti virtus: tunc demum ut diſceret juſtus quantorum & qualium bonorum cauſa fuerit hoſpitalitas, manifeſtat ſe is qui advenerat, atque paulatim juſtum ſuæ magnitudinem potentiæ docet. Nam ubi vidit eum ſtantem apud quercum, & ſtando magnum honorem & miniſterium afferre, dixit ei: *Ubi eſt Sarra uxor tua?* Statim autem per interrogationem ſubindicavit ei ſe non eſſe ex vulgaribus aliquem, utpote qui & uxoris illius nomen ſciret. Ille autem inquit: *Ecce in tabernaculo.* Et quia ſtatim tamquam Deus polliciturus erat ei quæ ſupra naturam erant, propter hoc & dicendo nomen Sarræ, ſignificavit ſupra hominem eſſe eum qui in tabernaculum ejus diverterat. 10. *Revertens enim*, inquit, *veniam ad te ſecundum tempus hoc in horas, & habebit filium Sarra uxor tua.* Ecce hoſpitalitatis fructus, ecce alacritatis illius miræ merces, ecce laborum Sarræ retributiones. *Illa autem*, inquit, *audivit juxta oſtium tabernaculi, ſtans poſt illud.* 12. *Et ut hoc audivit, riſit ſecum, dicens: Nondum quidem mihi fuit uſque nunc; dominus autem meus ſenex.* Et ut excuſet divina Scriptura Sarram, prius ſignificavit, *Abraham autem & Sarra progreſſi erant in diebus ſuis.* Et neque hoc contenta

A νίας μέγεθος, ὢ ταπεινοφροσύνης ὑπερβολή, ὢ φιλοθέου γνώμης ἐπίτασις. παρειστήκει ὁ ἑκατονταέτης ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἐσθιόντων αὐτῶν. ἐμοὶ δοκεῖ ὑπὸ τοῦ πόθου πολλοῦ καὶ τῆς προθυμίας, καὶ τῆς ἀσθενείας ἀνώτερον αὐτὸν τότε γεγενῆσθαι, καὶ ἰσχύν τινα προσλαβεῖν. εἴωθε γὰρ πολλάκις ἡ τῆς ψυχῆς προθυμία, ἐπειδὰν ἐρρωμένη ᾖ, νικᾶν τοῦ σώματος τὴν ἀσθένειαν. εἱστήκει τοίνυν ὁ πατριάρχης καθάπερ οἰκέτης, μεγίστην τιμὴν ταύτην ἡγούμενος, τὸ καταξιωθῆναι ὑπηρετήσασθαι τοῖς παροῦσι, καὶ τὸν ἀπὸ τῆς ὁδοιπορίας κάματον αὐτῶν παραμυθήσασθαι· εἶδες ὅση τοῦ δικαίου φιλοξενία; μὴ B γὰρ δὴ τοῦτο σκόπει, ὅτι ἄρτους παρέθηκε καὶ τὸ μοσχάριον, ἀλλ' ἐκεῖνο λογίζου, μεθ' ὅσης τιμῆς, μεθ' ὅσης ταπεινοφροσύνης τὰ τῆς φιλοξενίας ἐπεδείκνυτο· οὐ καθάπερ οἱ πολλοί, κἂν ποιήσωσί ποτέ τι τοιοῦτον, μέγα φρονοῦσι κατὰ τῶν ὑποδεχθέντων, καὶ πολλάκις καὶ ὑπερορῶσιν αὐτῶν διὰ τὴν φθάσασαν εἰς αὐτοὺς θεραπείαν. τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ τινα πλοῦτον συναγαγόντα καὶ περιφέροντα, ἐκ τῶν χειρῶν ἅπαντα ῥίψαι τὰ συλλεγέντα. ὁ γὰρ μετὰ ἀπονοίας τι ἐργαζόμενος, καὶ οὕτω ποιῶν ὡς παρέχων μᾶλλον ἢ λαμβάνων, οὐκ οἶδεν ὃ διαπράττεται· διὰ τοῦτο ἀπόλλυσι καὶ τὸν ἐκ τούτου C μισθόν. ἀλλ' ὁ δὲ δίκαιος ἐκεῖνος εἰδὼς ὅπερ εἰργάζετο, διὰ τῶν γινομένων ἁπάντων ἐδείκνυ τῆς ψυχῆς τὴν προθυμίαν. καὶ ἐπειδὴ μετὰ δαψιλείας καὶ πολλῆς τῆς ἱλαρότητος ἔσπειρε τὴν φιλοξενίαν, παραχρῆμα δαψιλεῖ τῇ χειρὶ τὰ δράγματα ἐδέχετο. ἐπειδὴ γὰρ ἅπαντα τὰ παρ' ἑαυτοῦ ἐπλήρωσε, καὶ οὐδὲν ἐγκατέλιπεν, ἀλλὰ τέλος ἔλαβε τὰ τῆς φιλοξενίας, καὶ ἐδείχθη τοῦ δικαίου ἡ ἀρετή· τότε λοιπόν, ἵνα μάθῃ ὁ δίκαιος οἵων ἐπέτυχε, καὶ ὅσων αὐτῷ τῶν ἀγαθῶν αἰτία γεγένηται ἡ τῆς φιλοξε- D νίας ὑπόθεσις, ἐκκαλύπτει ἑαυτὸν ὁ παραγεγονώς, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποδείκνυσι τῷ δικαίῳ τῆς οἰκείας δυνάμεως τὸ μέγεθος. ἰδὼν γὰρ αὐτὸν παρεστῶτα παρὰ τὴν δρῦν, καὶ διὰ τῆς στάσεως τὴν πολλὴν τιμὴν καὶ τὴν θεραπείαν ἐπιδεικνύμενον, φησὶ πρὸς αὐτόν· ποῦ Σάρρα ἡ γυνή σου; εὐθέως διὰ τῆς ἐρωτήσεως παρῄνιξεν αὐτῷ, δεικνὺς ὡς οὐχ ὁ τυχών ἐστιν ὁ παραγεγονώς, εἴγε καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τὴν προσηγορίαν ἠπίστατο. ὁ δέ φησιν, ἰδοὺ ἐν τῇ σκηνῇ. καὶ ἐπεὶ ἔμελλε λοιπόν, ὡς θεός, ὑπισχνεῖσθαι αὐτῷ τὰ ὑπὲρ φύσιν, διὰ τοῦτο καὶ τῷ εἰπεῖν τὴν προσηγορίαν τῆς Σάρρας ἐσήμανεν, ὅτι ὑπὲρ ἄνθρω- E πόν ἐστιν ὁ εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ καταχθείς. ἐπαναστρέφων γάρ, φησιν, ἥξω πρὸς σὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον εἰς ὥρας, καὶ ἕξει υἱὸν Σάρρα ἡ γυνή σου. ἰδοὺ τῆς φιλοξενίας οἱ καρποί, ἰδοὺ τῆς προθυμίας τῆς ἐπιτεταμένης ὁ μισθός, ἰδοὺ τῶν καμάτων τῆς Σάρρας αἱ ἀμοιβαί. ἐκείνη δέ, φησιν, ἤκουσε παρὰ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς ἑστῶσα ὄπισθεν, καὶ τοῦτο ἀκούσασα ἐγέλασε καθ' ἑαυτὴν λέγουσα· οὔπω μέν μοι γέγονεν ἕως τοῦ νῦν· ὁ δὲ κύριός μου πρεσβύτερος. καὶ ἵνα ἀπολογήσηται ἡ θεία γραφὴ ὑπὲρ τῆς Σάρρας, προλαβοῦσα ἐπεσημήνατο, ὅτι Ἀβραὰμ δὲ καὶ Σάρρα [a] προβεβηκότες ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν. καὶ οὐδὲ μέχρι τούτου ἔστη, ἀλλὰ [a]

[a] Savil. & quinque mſſ. προβεβηκότες ἡμερῶν. καὶ οὐδέ.

φησιν, ἐξέλιπε δὲ Σάῤῥᾳ γίνεσθαι τὰ γυναικεῖα. ἐξηραμμένη ἦν, φησιν, ἡ πηγὴ, πετύφλωτο ὁ ὀφθαλμὸς, αὐτὸ τὸ ἐργαστήριον ἦν πεπηρωμένον. δι' ὃ ἀφορῶσα πρὸς ταῦτα ἡ Σάῤῥα, καθ' ἑαυτὴν ἐλογίζετο τήν τε ἑαυτῆς ἡλικίαν, τό τε γῆρας τοῦ πατριάρχου. ἀλλ' ἐκείνης κατὰ τὴν σκηνὴν ταῦτα λογιζομένης, ὁ τὰ ἀπόῤῥητα τῆς διανοίας ἐπιστάμενος, δεῖξαι βουλόμενος καὶ τῆς οἰκείας δυνάμεως τὴν ὑπερβολὴν, καὶ ὅτι οὐδὲν αὐτὸν λανθάνει τῶν ἀποῤῥήτων, φησὶ πρὸς τὸν Ἀβραάμ· τί ὅτι ἐγέλασε Σάῤῥα ἐν ἑαυτῇ λέγουσα, ἆρά γε ἀληθῶς τέξομαι; ἐγὼ δὲ γεγήρακα. ταῦτα γὰρ ἐκείνη ἐν ἑαυτῇ ἐλογίζετο. μὴ ἀδυνατεῖ, φησι, παρὰ τῷ θεῷ ῥῆμα; ἰδοὺ φανερῶς ἑαυτὸν ἐξεκάλυψεν. οὐκ ἴστε, φησὶν, ὅτι τῆς φύσεως ὢν δεσπότης πάντα δύναμαι, ἅπερ ἂν βουληθῶ, καὶ τὴν νεκρωθεῖσαν μήτραν ζωογονῆσαι, καὶ ἐπιτηδείαν κατασκευάσαι; μὴ ἀδυνατεῖ, φησιν, ἀδύνατόν τι παρὰ θεῷ; οὐχὶ πάντα ποιῶ, καὶ μετασκευάζω; οὐχὶ ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχω; μὴ ἀδυνατεῖ παρὰ τῷ θεῷ πᾶν ῥῆμα; οὐ φθάσας ὑπεσχόμην δὴ τοῦτο; μὴ ἐγχωρεῖ τὸ παρ' ἐμοῦ ῥηθὲν μὴ εἰς ἔργον ἐλθεῖν; ἄκουε τοίνυν, ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον ἀναστρέψω πρὸς σὲ εἰς ὥρας, καὶ ἔσται τῇ Σάῤῥᾳ υἱός. ἐπειδὰν, φησιν, ἀναστρέψω κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον, τότε γνώσεται διὰ τῶν πραγμάτων ἡ Σάῤῥα, ὅτι οὔτε τὸ γῆρας αὐτῆς κώλυμα γενήσεται, οὔτε ἡ στείρωσις· ἀλλὰ τὸ ῥῆμα τὸ ἐμὸν ἀπαράβατον ἔσται, καὶ ὁ τόκος αὐτὴν διδάξει τῶν παρ' ἐμοῦ ῥηθέντων τὴν δύναμιν. εἶτα ἐκείνη ἀκούσασα, ὅτι οὔτε τὰ ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτῆς κινηθέντα ἔλαθε τὸν παρόντα, ἠρνήσατο λέγουσα, οὐκ ἐγέλασα. ὁ γὰρ φόβος κατέσεισεν αὐτῆς τὴν διάνοιαν. διὰ τοῦτο τῇ ἀσθενείᾳ αὐτῆς ἡ γραφὴ τὸ πᾶν λογιζομένη φησὶν, ἐφοβήθη γάρ. ἀλλ' ὁ πατριάρχης φησὶ πρὸς αὐτὴν, οὐχὶ, ἀλλὰ ἐγέλασας. μὴ νομίσης, φησὶν, εἰ καὶ ἐν διανοίᾳ ταῦτα ἐβουλεύσω, καὶ κατὰ τὸ λεληθὸς γέλωτα ἐποιήσω, ὅτι τοῦ παραγινομένου τὴν δύναμιν λαθεῖν εἶχες. μὴ τοίνυν ἀρνοῦ τὸ γεγονὸς, μηδὲ προσθήκην ἐργάζου τῷ ἁμαρτήματι. μεγάλα γὰρ ἡμᾶς σήμερον διαδέξεται ἀγαθὰ, τῆς φιλοξενίας ἡμῖν τούτων πάντων αἰτίας γινομένης.

Τοῦτον ἅπαντες μιμησώμεθα, [a] καὶ πολλὴν περὶ τὴν φιλοξενίαν τὴν σπουδὴν ποιώμεθα, οὐχ ἵνα τὴν τῶν ἐπικήρων τούτων καὶ φθειρομένων λάβωμεν τὴν ἀντίδοσιν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὴν τῶν ἀθανάτων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν ἑαυτοῖς ἀποθώμεθα. ἐὰν γὰρ τοῦτο ποιῶμεν, ὑποδεξόμεθα καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα τὸν Χριστὸν, καὶ ὑποδέξεται ἡμᾶς καὶ αὐτὸς ἐν ταῖς μοναῖς ἐκείναις ταῖς ἡτοιμασμέναις τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν, καὶ ἀκουσόμεθα παρ' αὐτοῦ, δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. τίνος ἕνεκεν καὶ διὰ τί; ἐπείνασα γὰρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με· ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με· ἐν φυλακῇ, καὶ ἐπεσκέψασθέ με. τί τούτων ἀνεπαχθέστερον; μὴ γὰρ ἐπέταξεν ἡμῖν περιεργάζεσθαι καὶ πολυπραγμονεῖν τοὺς παρ'

[a] Savil. & septem mss. καὶ τοσαύτην περὶ τὴν φιλ-

A adjicit: *Et desierant Sarræ fieri muliebria.* Arefactus erat, inquit, fons, excæcatus oculus, officina ipsa erat inutilis facta: ad quæ respiciens Sarra, cogitabat apud semetipsam ætatem suam & senectutem Patriarchæ. Verum dum illa intra tabernaculum ita cogitat, is qui scit arcana mentis, demonstrare volens & virtutis suæ excellentiam, & nihil occultum se latere, dicit Abrahæ: 13. *Cur risit Sarra apud seipsam, dicens: Numquid vere pariam? ego autem senui.* Hæc enim illa apud semetipsam cogitabat. 14. *Num impossibile*, inquit, *apud Deum verbum?* B Ecce manifeste seipsum detegit. Non scitis, inquit, me, naturæ Dominus cum sim, omnia posse quando voluero, & mortuam quoque vulvam fecundam & partui idoneam facere? *Num impossibile*, inquit, *apud Deum aliquid?* Nonne omnia facio & transformo? nonne vitæ & mortis potestatem habeo? num impossibile est aliquid apud Deum? Nonne prius hoc pollicitus sum? Num potest quidpiam a me dictum non in opus exire? Audi igitur, *quod in tempore hoc revertar ad te in horas, & erit Sarræ filius.* Postquam revertero, inquit, tempore hoc, C tunc sciet re ipsa Sarra quod neque senectus ei obstaculo fuerit, neque sterilitas: sed verbum meum non poterit irritum reddi, & partus eam docebit eorum quæ a me dicta sunt potentiam. Cæterum ut illa audivit, neque illa quæ cogitaret esse præsenti occulta, 15. *Negavit, dicens: Non risi.* Timor enim concusserat ejus mentem. Propterea Scriptura hoc totum infirmitati ejus tribuens inquit, *Timore enim perterrita fuit.* Verum Patriarcha dicit ei: *non, sed risisti.* Ne putes, inquit, licet in animo hæc D tractaveris, & in occulto riseris, hæc posse abscondi ab ejus qui advenit virtute & scientia. Itaque negare factum noli, ne addas ad peccatum: magna enim hodie ab hac hospitalitate nobis provenient bona.

7. Hunc imitemur omnes, & magnam geramus hospitalitatis curam: non ut fluxorum & corruptibilium retributionem solum accipiamus, sed ut reponamus nobis etiam immortalium bonorum fruitionem. Nam si hoc facimus, nos etiam E hîc Christum suscipiemus, & suscipiet etiam ipse nos in mansionibus illis quæ ab æterno præparatæ sunt diligentibus ipsum, audiemusque ab eo: *Venite benedicti Patris mei, in hereditatem accipite præparatum vobis regnum ab origine mundi.* Cujus gratia & propter quid? *Esurivi enim, & dedistis mihi manducare: sitivi, & potastis me: peregrinus fui, & collegistis me: in carcere fui, & invisistis me.* Quid minus molestum quam hæc? num præcepit nobis curiose scrutari & inquirere,

Moralis exhortatio.

Matt. 25. 35.

quibusnam deberemus curam exhibere? Tu quod tuum est, inquit, ostende, licet abjectus & vilis sit, ut apparet, quem foves. Quæ enim in illos facta sunt, ego ut mihi ipsi facta agnosco. Propterea addidit: *In quantum fecistis uni fratrum meorum minimorum, mihi fecistis.* Igitur cum tanta ex hospitalitate sint lucra, non contemnamus, sed quotidie hujus bonæ negotiationis merces inferre studeamus, scientes Dominum nostrum alacritatem magnam, non ciborum pondus requirere, non mensam sumtuosam, sed mentem hilarem, non tantùm ministerium a nudis verbis, sed caritatem a puro sinceroque corde. Idcirco & sapiens
Eccli 18.16. quidam dicebat: *Melior sermo, quam munus.* Sæpe enim sermonis obsequium magis recreat indigentem, quam donum ipsum. Hæc cum sciamus, ne simus difficiles erga eos qui ad nos accedunt: sed si potuerimus eorum inopiam sublevare, hoc faciamus cum gaudio lætitiaque magna: non ut præbentes aliquid, sed ut ab eis maxima accipientes. Quod si non possumus, ne simus asperi in eos: sed verbis saltem eorum curam agamus, & cum mansuetudine respondeamus eis. Quare enim dure compellas eum? num cogit? num vim facit? orat, supplicat, obsecrat. Qui autem hæc facit, contumelia dignus non est. Quid dico, orat & supplicat? innumera bene apprecatur, & hæc omnia facit pro uno obolo, neque tamen illum erogamus. Et quam assequemur veniam? quam habebimus defensionem? Ipsi quidem quotidie lautam mensam nobis apponi curamus, & sæpe plus quam usus requirit, insumimus: illis vero neque parvum quid communicamus, idque cum innumera bona per hos nos habituros exspectemus. Sed ô magnam desidiam! Quantam enim hinc jacturam facimus? quantum lucri e manibus nostris excedere permittimus? Occasionem nostræ salutis a Deo nobis datam amandamus, neque cogitamus, vel in mente versamus, hinc parvitatem eorum quæ damus, inde immensitatem eorum quæ pro his accipimus: sed omnia arculis includentes, aurum quidem a rubigine absumi permittimus, imo furum manibus proponimus: vestes quoque varias a tineis arrodi sinimus, nolumus autem ut ea quæ absque usu jacent, bene dispensentur, ut iterum nobis custodiantur, ac per ea etiam ineffabilia bona mereamur assequi. Quæ nobis omnibus concedat gratia & benignitate sua Dominus noster Jesus Christus, cui cum Patre & sancto Spiritu sit gloria, imperium, honor, nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.

A ἡμῶν μέλλοντας θεραπεύεσθαι; σὺ τὸ σαυτοῦ, φησὶν, ἐπίδειξαι, κἂν εὐτελὴς ᾖ, κἂν ἀπερριμμένος κατὰ τὸ φαινόμενον. τὰ γὰρ εἰς τούτους γινόμενα ἐγὼ οἰκειοῦμαι. διὰ τοῦτο προσέθηκεν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. μὴ τοίνυν τοῦ ἀπὸ τῆς φιλοξενίας τοσούτου κέρδους ἐπιγενομένου καταφρονήσωμεν, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐμπορεύεσθαι τὴν καλὴν ταύτην ἐμπορείαν σπουδάζωμεν, εἰδότες ὅτι ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος προθυμίας δαψίλειαν, οὐ βρωμάτων ὄγκον ἀπαιτεῖ, οὐ τράπεζαν πολυτελῆ, ἀλλὰ γνώμην ἱλαρὰν, οὐ θεραπείαν ἁπλῶς
B τὴν διὰ τῶν ῥημάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ καρδίας καὶ εἰλικρινοῦς διανοίας ἀγάπην. διὰ τοῦτο καί τις σοφὸς ἔλεγε, κρεῖσσον λόγος, ἢ δόσις. πολλάκις γὰρ λόγου θεραπεία πλέον τῆς δόσεως ἀνεκτήσατο τὸν δεόμενον. ταῦτα οὖν εἰδότες μηδέποτε δυσχεραίνωμεν πρὸς τοὺς προσιόντας· ἀλλ' ἂν μὲν δυνηθῶμεν παραμυθεῖσθαι αὐτῶν τὴν πενίαν, τοῦτο ποιῶμεν μετὰ χαρᾶς καὶ πολλῆς τῆς εὐφροσύνης, οὐχ ὡς παρέχοντες, ἀλλ' ὡς τὰ μέγιστα κερδαίνοντες· εἰ δὲ μὴ δυνώμεθα, μὴ τραχυνώμεθα πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ κἂν τὴν διὰ τοῦ λόγου θεραπείαν παρέχωμεν, καὶ μετὰ ἐπιεικείας αὐτοῖς ἀπο-
C κρινώμεθα. τίνος γὰρ ἕνεκεν τραχέως αὐτῷ προσφέρῃ; μὴ γὰρ ἀναγκάζει; μὴ γὰρ βιάζεται; ἀξιοῖ, ἱκετεύει, παρακαλεῖ· ὁ δὲ ταῦτα ποιῶν, οὐχ ὕβρεως ἄξιος. τί λέγω, ἀξιοῖ καὶ παρακαλεῖ; μυρία ἐπεύχεται, καὶ πάντα ταῦτα ποιεῖ ὑπὲρ ἑνὸς ὀβολοῦ, καὶ οὐδὲ τοῦτον προϊέμεθα. καὶ ποίας ἂν τύχοιμεν συγγνώμης; ποίαν δὲ σχοίημεν ἀπολογίαν; αὐτοὶ μὲν οὕτω καθ' ἑκάστην ἡμέραν δαψιλῆ τράπεζαν παρατιθέμενοι, καὶ πολλάκις τὴν χρείαν ὑπερβαίνοντες, ἐκείνοις δὲ μηδὲ τοῦ τυχόντος μεταδιδόντες, καὶ ταῦτα μυρία ἀγαθὰ διὰ τούτου κομιζόμενοι; ἀλλ' ὢ τῆς πολλῆς
D ῥᾳθυμίας· οἷα γὰρ ἀπ' αὐτῆς ζημιούμεθα; καὶ ὅσον κέρδος ἐκ τῶν ἡμετέρων χειρῶν προϊέμεθα; καὶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ ἡμῖν παρασχεθεῖσαν ἀποπεμπόμεθα, οὔτε ἐννοοῦμεν, οὔτε μὴν λογιζόμεθα οὔτε τῶν διδομένων τὸ εὐτελὲς, οὔτε τὴν ὑπὲρ τῶν τοιούτων ἀμοιβῶν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ πάντα τοῖς κιβωτίοις ἐναποκλειόμεθα, καὶ τὸ μὲν χρυσίον ὑπὸ τοῦ ἰοῦ δαπανᾶσθαι συγχωροῦμεν· μᾶλλον δὲ τῶν κλεπτῶν χερσὶ προτίθεμεν· τὰ δὲ ἱμάτια τὰ ποικίλα ὑπὸ τοῦ σητὸς ἀναλίσκεσθαι ἀφίεμεν, καὶ οὐκ ἀνεχόμεθα τὰ ἁπλῶς κείμενα δεόντως [a] οἰκονομεῖσθαι,
E ἵνα πάλιν ἡμῖν διαφυλάττηται, καὶ διὰ τούτων τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν ἀξιωθῆναι δυνηθῶμεν· ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

[a] Savil. & aliquot mss. οἰκονομῆσαι.

A

ΟΜΙΛΙΑ μβ'.

Ἐξαναστάντες δὲ οἱ ἄνδρες ἐπέβλεψαν ἐπὶ πρόσωπον Σοδόμων καὶ Γομόῤῥας.

ΕΜΑΘΟΜΕΝ ἐκ τῶν χθὲς ἀνεγνωσμένων, ἀγαπητοὶ, τὴν ὑπερβολὴν τῆς τοῦ δικαίου φιλοξενίας· φέρε δὴ καὶ σήμερον τὰ ἑξῆς ἐπελθόντες, πάλιν καταμάθωμεν τὸ τοῦ πατριάρχου φιλόστοργον καὶ συμπαθές. ἑκάστην γὰρ τῶν ἀρετῶν μεθ' ὑπερβολῆς ὁ δίκαιος οὗτος ἐκέκτητο. οὐδὲ γὰρ μόνον φιλόστοργος, οὐδὲ φιλόξενος ἦν καὶ συμπαθὴς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἁπάσας μετὰ δαψιλείας ἐπεδείκνυτο. ἄν τε γὰρ ὑπομονὴν δέῃ ἐπιδείξασθαι, εὑρήσεις αὐτὸν εἰς αὐτὴν τὴν ἄκραν κορυφὴν ἀναβεβηκότα· ἄν τε ταπεινοφροσύνην, ὄψει πάλιν καὶ ἐνταῦθα οὐδενὶ παραχωροῦντα, ἀλλὰ πάντας ὑπερακοντίζοντα· κἂν πίστιν ἐπιδείξασθαι δέῃ, καὶ ἐν τούτῳ πάλιν μᾶλλον εὑρεθήσεται τῶν ἄλλων ἁπάντων εὐδοκιμῶν. καθάπερ γὰρ εἰκών τις ἔμψυχός ἐστιν ἡ τούτου ψυχὴ, τὰ διάφορα τῆς ἀρετῆς χρώματα ἐν ἑαυτῇ δεικνύουσα. ποία οὖν ἡμῖν ὑπολείπεται λοιπὸν ἀπολογία, ὅταν ἑνὸς ἀνθρώπου πάσας τὰς ἀρετὰς ἐν ἑαυτῷ περιφέροντος, ἡμεῖς οὕτως ἔρημοι τυγχάνωμεν, ὡς μηδεμίαν ἀρετὴν βούλεσθαι κατορθοῦν; ὅτι γὰρ οὐ παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι, ἀλλὰ παρὰ τὸ μὴ βούλεσθαι ἔρημοι πάντων ἐσμὲν τῶν ἀγαθῶν, σαφὴς ἀπόδειξις, τὸ πολλοὺς τῶν ὁμογενῶν ἡμῖν εὑρεῖν διαλάμποντας ἐν ἀρετῇ. [a] καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο, τὸ τὸν πατριάρχην καὶ πρὸ τῆς χάριτος, καὶ πρὸ τοῦ νόμου γεγονότα, οἴκοθεν καὶ ἀπὸ τῆς ἐν τῇ φύσει κειμένης γνώσεως εἰς τοσοῦτον μέτρον ἀρετῆς ἐλθεῖν, πάσης ἡμᾶς ἀπολογίας ἀποστερῆσαι δυνήσεται. ἀλλ' ἴσως ἐροῦσί τινες, ὅτι πολλῆς ἀπήλαυσε τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ κηδεμονίας ὁ ἀνὴρ, καὶ πολλὴν ἐπεδείξατο τὴν περὶ αὐτὸν πρόνοιαν ὁ τῶν ὅλων θεός. ναὶ, ὁμολογῶ· ἀλλ' εἰ μὴ πρότερος τὰ παρ' ἑαυτοῦ καὶ αὐτὸς ἐπεδείξατο, οὐκ ἂν τῆς παρὰ τοῦ δεσπότου ἀπήλαυσε. μὴ τοίνυν τοῦτο μόνον ὅρα, ἀλλὰ καθ' ἕκαστον ἐξετάζων καταμάνθανε, πῶς πρότερον τῆς οἰκείας ἀρετῆς ἐν πᾶσι τὴν βάσανον παρεσχηκὼς, οὕτως ἠξιοῦτο τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ συμμαχίας. καὶ ταῦτα πολλάκις ὑμῖν ἐδείξαμεν, ἡνίκα τὰ κατὰ τὴν μετάστασιν αὐτοῦ τὴν ἐκ γῆς τῆς πατρῴας ἐποιεῖτο, ὅπως οὐδὲ ἀπὸ προγόνων σπέρματα εὐσεβείας δεξάμενος, οἴκοθεν καὶ παρ' ἑαυτοῦ πολὺ τὸ φιλόθεον ἐπεδείκνυτο, καὶ ἄνθρωπος ἄρτι τῆς Χαλδαίας μεταναστὰς, ἀθρόον κελευόμενος τὴν ἀλλοτρίαν τῆς οἰκείας ἀνταλλάξασθαι, οὐκ ἐνεδοίασεν, οὐκ ἀνεβάλλετο, ἀλλ' εὐθέως ἐπλήρου τὸ ἐπιταχθὲν, καὶ ταῦτα οὐκ εἰδὼς ὅπου στήσεται αὐτῷ τὰ τῆς πλάνης, καὶ ἔσπευδε καὶ ἠπείγετο, ὡς ἐπὶ ὡμολογημένοις, τοῖς ἀδήλοις, τὸ τοῦ θεοῦ πρόσταγμα πάντων προτιμότερον ἡγούμενος. εἶδες πῶς ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων τὰ παρ' ἑαυτοῦ εἰσέφερε, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ καθ' ἑκάστην ἐκαρποῦτο μετὰ πολλῆς τῆς δαψιλείας; τὸ αὐτὸν δὴ

[a] Savil. & alii, καὶ αὐτὸ γὰρ τοῦτο.

HOMILIA XLII.

Cum surrexissent autem viri, respexerunt in faciem Sodomorum & Gomorrhæ. Gen. 18. 19.

1. DIDICIMUS ex hesterna lectione, carissimi, eximiam justi hospitalitatem: age & ea quæ sequuntur tractantes, hodie discamus benignitatem & commiserationem Patriarchæ. Possedit enim eximie justus ille virtutes omnes. Neque enim tantum bene affectus erat in
B proximos, neque hospitalis tantum & misericors, sed & alias virtutes omnes ubertim exhibebat. Nam sive patientiam exhibere opus sit, invenies eum in summum illius verticem progressum: sive humilitatem requiras, videbis & in hac nulli cedentem, sed omnes transscendentem: sive fides declaranda sit, & in hoc præ omnibus aliis laudem merebitur. Est enim anima ejus imago quædam animata, varios virtutum colores in se ostentans. Quæ igitur nobis posthac relicta est excusatio, cum unus homo cunctas in se virtutes possideat, nos vero ita expertes earum simus, ut ne
C unam quidem exercere juvet? Quod enim non quia non possumus, sed quia nolumus, a bonis omnibus simus alieni, illud manifeste indicat quod multi ejusdem naturæ homines inveniantur virtutibus conspicui. Et vero istuc ipsum quod Patriarcha, qui ante gratiæ tempus & ante legem fuit, a seipso & a scientia quæ naturæ insita est, in tantum pervenit virtutis fastigium, sufficit ut omnes nostras excusationes refutet. At forte dicent aliqui: Vir ille multam a Deo gratiam consequutus est, & omnium Dominus ejus singularem habuit curam. Etiam,
D id & ego fateor. Verum nisi primus & ipse quod suum erat fecisset, non tanta a Domino obtinuisset. Eapropter non hoc solum respice, sed in unoquoque diligenter attende, quomodo primùm in omnibus virtutis suæ experimentum exhibuerit, atque sic divinum meruerit præsidium. Hæc sæpe vobis declaravimus, illum nempe, quando a patria sua migrabat non a progenitoribus semen fidei accepisse, sed a seipso valde religiosam atque piam mentem exhibuisse; & hominem il-
E lum cum nuper a Chaldæa translatus esset, iterum subito jussum alio pergere, & alienam terram suæ præferre, non fluctuasse animo, non distulisse, sed statim imperata fecisse, idque cum nesciret ubinam errandi futurus esset finis, & festinasse, & properasse, ut qui in iis quæ plane incerta erant, tamquam certa essent, mandatum Dei omnibus præferendum duceret. Vidisti quomodo ab initio quæ a semetipso erant attulerit, & propterea divina quotidie ubertim susceperit? eodem modo,

Facienti quod in se est Deus auxilium non negat.

dilecti, etiam nos, si voluerimus superna frui gratia, imitemur Patriarcham, & ne cunctemur obire virtutem, sed unamquamque ita exerceamus, ut oculum illum, qui sopiri nescit, conciliemus nobis ad mercedem tribuendam. Etenim qui scit arcana mentis nostræ, cum viderit sanam mentem nostram, & nos conari & eniti ad virtutis certamina, statim nutu & subsidio suo nos adjuvat, simul & labores nostros imminuens, & infirmam naturam nostram roborans, uberesque retributiones suppeditans. Sane in Olympicis certaminibus neutiquam quis tale quid inveniet: sed stat pædotriba, sitque spectator tantum certantium, neque in ulla re potest adjuvare, sed exspectat donec victoria declaretur: Dominus autem noster non ita, sed simul nobiscum certat, & manum porrigit, & simul congreditur, & quasi undique enititur ut adversarium nostrum nobis tradat, nihilque non agit, satagens ut in certamine prævaleamus, & vincamus, quo capiti nostro immarcessibilem imponat coronam.

Eccli. 32. 3. Prov. 1. 9.

Coronam enim, inquit, *gratiarum accipies in capite tuo.* Jam in illis Olympicis certaminibus corona post victoriam nihil aliud est, quam folia lauri, quam applausus & acclamatio vulgi, quæ omnia appetente vespera marcescunt & pereunt: at corona quæ pro virtute & ejus sudoribus datur, nihil habet sensibile, neque in hoc sæculo nobiscum dissolvitur, sed perpetua est & immortalis, extendens se in omnia sæcula. Et labor quidem est parvi temporis; merces autem laborum, finem non habet, neque cedit tempori, neque marcescit. Et ut discatis, ecce quot anni præterierunt, quot generationes, a quo Patriarcha hic in vivis fuit: & sicut heri & hodie, ita fulgent ejus pro virtute coronæ, & usque ad consummationem sæculi omnibus qui recte sapiunt, argumentum est sermonis & doctrinæ.

2. Proinde quia talis est virtus justi, ad æmulandum illum expergiscamur, & vel sero tandem nostram agnoscentes nobilitatem, Patriarcham imitemur, & de salute nostra cogitemus, multa adhibita diligentia, ut non solum corpus sanum sit, sed & ut diversi animæ morbi curentur. Nam si voluerimus sobrii esse ac vigiles, facilius morbos animæ quam corporis emendabimus.

Facilius medemur animæ quam corporis morbis.

Nam quoties nos affectio quæpiam perturbat, si voluerimus pia religiosaque mente cogitare judicium diei illius terribilis, & non ad præsentem voluptatem spectare, sed ad cruciatus quos propter illam feremus, statim ab anima nostra resiliet & avolabit. Eapropter ne simus negligentes, sed scientes agonem esse & certamen, ut in prælio hostibus nos objiciamus oportet, quotidie renove-

A τρόπον καὶ ἡμεῖς, ἀγαπητοί, εἰ βουλοίμεθα τῆς ἄνωθεν ἀπολαύειν εὐνοίας, ζηλώσωμεν τὸν πατριάρχην, καὶ μὴ ἀναδυώμεθα πρὸς τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' ἑκάστην ἀπολαβόντες, οὕτω ταύτην μετὰ σπουδῆς μετερχώμεθα, ὡς τὸν ἀκοίμητον ἐκεῖνον ὀφθαλμὸν ἐπισπάσασθαι πρὸς τὴν τῆς ἀμοιβῆς ἀντίδοσιν. ὁ γὰρ τὰ ἀπόρρητα τῆς διανοίας ἡμῶν ἐπιστάμενος, ἐπειδὰν ἴδῃ ὑγιῆ γνώμην ἐπιδεικνυμένους, καὶ πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς ἀγῶνας ἀποδύεσθαι ἐσπουδακότας, παραχρῆμα καὶ τὴν παρ' ἑαυτοῦ παρέχει ῥοπὴν, ὁμοῦ καὶ τοὺς πόνους ἡμῖν ἐπικουφίζων, καὶ τὸ ἀσθενὲς τῆς ἡμετέρας φύσεως ἐπιρρωννὺς, καὶ δα-
B ψιλεῖς τὰς ἀμοιβὰς χορηγῶν. καὶ ἐπὶ μὲν τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων οὐκ ἄν ποτε εὕροις τι τοιοῦτον γινόμενον· ἀλλ' ἕστηκεν ὁ παιδοτρίβης, θεατὴς μόνον γινόμενος τῶν ἀγωνιζομένων, καὶ οὐδὲν ἕτερον συνεισενεγκεῖν δυνάμενος, ἀλλ' ἀναμένων τὴν νίκην γενέσθαι· ὁ δὲ δεσπότης ὁ ἡμέτερος οὐχ οὕτως, ἀλλὰ καὶ συναγωνίζεται, καὶ χεῖρα ὀρέγει, καὶ συνεφάπτεται, καὶ μονονουχὶ πανταχόθεν τὸν ἀντίπαλον ὑποτεταγμένον ἡμῖν παραδίδωσι, καὶ πάντα ποιεῖ καὶ πραγματεύεται, ὥστε δυνηθῆναι ἡμᾶς καταγωνίσασθαι, καὶ τὴν νίκην ἄρασθαι, ἵνα τὸν ἀμαράντινον στέφανον ἐπιθῇ τῇ ἡμετέρᾳ κεφαλῇ. στέφανον
C γὰρ, φησὶ, χαρίτων δέξῃ σῇ κορυφῇ. καὶ ἐν μὲν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς τούτοις ἀγῶσιν ὁ στέφανος μετὰ τὴν νίκην οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, ἢ φύλλα δάφνης, καὶ κρότος, καὶ βοὴ παρὰ τοῦ δήμου γινομένη, ἅπερ ἅπαντα, τῆς ἑσπέρας καταλαβούσης, κατεμαράνθη καὶ ἀπώλετο· ὁ δὲ ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν ταύτης ἱδρώτων στέφανος οὐδὲν αἰσθητὸν ἔχει, οὐδὲ ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ συγκαταλυόμενον, ἀλλὰ διηνεκὴς, ἀθάνατος, ἅπασι τοῖς αἰῶσι συμπαρεκτεινόμενος. καὶ ὁ μὲν πόνος πρὸς χρόνον βραχὺν, ἡ δὲ ὑπὲρ τῶν πόνων ἀμοιβὴ τέλος οὐκ οἶδεν, οὐδὲ εἴκει τῷ χρόνῳ, οὐδὲ μαραίνεται. καὶ ἵνα μάθη-
D τε, ἰδοὺ πόσα ἔτη διελήλυθε, καὶ πόσαι γενεαὶ, ἐξ οὗ πατριάρχης οὗτος γέγονε· καὶ ὡς χθὲς καὶ σήμερον, οὕτω διαλάμπουσιν αὐτοῦ οἱ ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς στέφανοι, καὶ μέχρι τῆς συντελείας αὐτῆς πᾶσι τοῖς εὖ φρονοῦσι διδασκαλίας ὑπόθεσις γίνεται.

Ἐπεὶ οὖν τοιαύτη τοῦ δικαίου τούτου ἡ ἀρετὴ, εἰς ζῆλον τούτου διεγερθῶμεν, καὶ ὀψὲ γοῦν ποτε τὴν οἰκείαν ἐπιγνόντες εὐγένειαν, τὸν πατριάρχην μιμησώμεθα, καὶ ἔννοιάν τινα λάβωμεν τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, καὶ πολλὴν ἐπιμέλειαν ποιώμεθα, ὥστε μὴ τὸ σῶμα μόνον ὑγιαίνειν, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς τὰ διάφορα νοσήματα ἰα-
E τρεύειν. ἐὰν γὰρ βουλώμεθα νήφειν καὶ ἐγρηγορέναι, τῶν τοῦ σώματος παθῶν εὐκολώτερον τὰ τῆς ψυχῆς ἰασόμεθα νοσήματα. οἷον γὰρ ἂν ἐνοχλῇ ἡμῖν πάθος, ἐὰν ἐθέλωμεν εὐσεβεῖ λογισμῷ ἐν νῷ ἀναλαβεῖν τὸ κριτήριον τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἡμέρας, καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ ἀπιδεῖν, ἀλλὰ τὴν μετὰ ταῦτα ὀδύνην ἐκδεχομένην ἡμᾶς, ᵃ παραχρῆμα ἀποστήσεται καὶ ἀποπηδήσει τῆς ἡμετέρας ψυχῆς. μὴ τοίνυν ῥαθυμῶμεν, ἀλλ' εἰδότες ὅτι ἀγών ἐστι καὶ παλαίσματα, δεῖ παρατετάχθαι πρὸς τὴν μάχην, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἡμῶν τὸν λογισμὸν

[a] Savil. & aliquot mss. παραχρῆμα ἀφίπταται καὶ ἀποπηδᾷ.

λογισμὸν

γισμὸν ἀκμάζοντα καὶ νεαρὸν ἔχωμεν, ἵνα τῆς ἄνωθεν συμμαχίας ἀπολαύοντες, τοῦ πονηροῦ τούτου θηρίου, τοῦ ἐπιβούλου λέγω τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας, τὴν κεφαλὴν συντρίψαι δυνηθῶμεν. αὐτὸς γὰρ ἡμῖν ὁ δεσπότης ἐπήγγελται λέγων, ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν ἐξουσίαν πατεῖν ἐπάνω ὄφεων καὶ σκορπίων, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ. νήφωμεν τοίνυν παρακαλῶ, ἵνα κατ' ἴχνος τοῦ πατριάρχου τούτου τὴν ἀρετὴν μετιόντες, τῶν αὐτῶν ἐκείνῳ στεφάνων ἀξιωθῆναι δυνηθῶμεν, καὶ εἰς τοὺς τούτου καταντῆσαι κόλπους, καὶ διαφυγεῖν τὴν ἐν τῇ γεέννῃ κόλασιν, καὶ τῶν ἀπορρήτων ἐκείνων ἀγαθῶν ἀξιωθῆναι. ἀλλ' ἵνα πλείονα ζῆλον ἐν ὑμῖν ἐργαζώμεθα, καὶ πρὸς τὴν τοῦ δικαίου τούτου μίμησιν ὑμᾶς διεγείρωμεν, φέρε πάλιν ἐκ τῆς κατ' αὐτὸν ἱστορίας διαλεχθῶμεν πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ἐπελθόντες τῶν ἑξῆς τὴν ἀκολουθίαν. μετὰ γὰρ τὴν δαψιλῆ φιλοξενίαν ἐκείνην, οὐ τῇ ποιότητι, ἢ ποσότητι τῶν ἐδεσμάτων κρινομένην, ἀλλὰ τῇ προθυμίᾳ, τὸ δαψιλὲς τῆς γνώμης δεξάμενος παραχρῆμα τῆς φιλοξενίας τὰς ἀμοιβὰς ἐκομίσατο. καὶ μαθὼν τίς τε εἴη ὁ παραγεγονώς, καὶ πόση ἡ τούτου δύναμις, μέλλουσιν ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν Σοδόμων καταστροφὴν ὁρμᾶν ἠκολούθησεν ὁ πατριάρχης συμπροπέμπων, φησίν. ὅρα δεσπότου φιλανθρωπίαν, ὅσῃ συγκαταβάσει κέχρηται, ὁμοῦ καὶ τὴν εἰς τὸν δίκαιον τιμὴν δεικνύς, καὶ ἐκκαλύψαι βουλόμενος τὴν ἀρετὴν τὴν ἐναποκειμένην αὐτοῦ τῇ ψυχῇ. ἐξαναστάντες δέ, φησιν, οἱ ἄνδρες κατέβλεψαν ἐπὶ πρόσωπον Σοδόμων καὶ Γομόρρας, τοὺς ἀγγέλους φησίν. ἐνταῦθα μὲν γὰρ ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἀβραὰμ καὶ οἱ ἄγγελοι, καὶ ὁ τούτων δεσπότης κατὰ ταυτὸν ὤφθησαν· λοιπὸν δὲ οἱ μὲν ὡς ὑπηρέται ἀπεστέλλοντο ἐπὶ τὴν καταστροφὴν τῶν πόλεων ἐκείνων, ὁ δὲ ἔμενε, καθάπερ φίλος φίλῳ, μονονουχὶ κοινολογούμενος τῷ δικαίῳ, ἅπερ ἔμελλε ποιεῖν. ἀπελθόντων τοίνυν ἐκείνων, εἶπε, φησιν, ὁ κύριος· [a] οὐ μὴ κρύψω ἐγὼ ἀπὸ Ἀβραὰμ τοῦ παιδός μου, ἃ ἐγὼ ποιῶ. μεγίστη τοῦ θεοῦ ἡ συγκατάβασις, καὶ πάντα λόγον ὑπερβαίνουσα ἡ εἰς τὸν δίκαιον τιμή. ὅρα γὰρ πῶς πρὸς αὐτὸν διαλέγεται, ὡσανεὶ ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ διαλεγόμενος, δεικνὺς ἡμῖν ὅσης οἱ ἐνάρετοι ἀξιοῦνται τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ τιμῆς. καὶ ἵνα μὴ νομίσῃς τὸ τῆς τοῦ θεοῦ μόνον εἶναι ἀγαθότητος τὴν τοσαύτην εἰς τὸν δίκαιον τιμήν, ὅρα πῶς ἡ θεία γραφὴ διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι αὐτὸς ἑαυτῷ ταύτης τῆς τιμῆς αἴτιος κατέστη, μετὰ πολλῆς τῆς ὑπακοῆς τοῖς παρὰ τοῦ θεοῦ πειθόμενος ἐπιτάγμασιν. εἰπὼν γάρ, οὐ μὴ κρύψω ἀπὸ Ἀβραὰμ τοῦ παιδός μου, ἃ ἐγὼ ποιῶ, οὐκ εὐθέως λέγει τὸ μέλλον ἔσεσθαι. ἀκόλουθον γὰρ ἦν ἐπαγαγεῖν, καὶ εἰπεῖν, ὅτι μέλλει τὰ Σόδομα ἐμπιπρᾶν. ἀλλ' ἄξιον μηδὲ ἐκεῖνο παραδραμεῖν· οὐδὲ γὰρ συλλαβὴν οὐδὲ κεραίαν παρατρέχειν χρὴ τῶν ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ κειμένων. πόσης γὰρ οἴει τιμῆς εἶναι καὶ τοῦτο αὐτὸ τὸ λέγειν, Ἀβραὰμ τοῦ παιδός μου; πόσου φίλτρου, πόσης διαθέσεως; τοῦτο γὰρ μάλιστα δείκνυσι τὸ ἐξαίρετον, καὶ τὴν εἰς τὸν δίκαιον

[a] In bibliis Græcis legitur, μὴ κρύψω, per interrogationem.

tur, ac vigorem juvenilem recipiat animus noster, ut superno freti præsidio, malæ hujus bestiæ, insidiatoris dico salutis nostræ, caput statim conterere valeamus. Ipse enim Dominus nobis promisit, dicens: *Ecce dedi vobis potestatem calcandi super serpentes & scorpiones, & super omnem virtutem inimici.* (Luc. 10. 19.) Vigilemus igitur, obsecro, ut vestigia hujus Patriarchæ sequentes ad virtutem exercendam, easdem coronas mereri possimus, & ad ejus sinus pervenire, & effugere gehennæ pœnam, & assequi bona illa ineffabilia. Verum ut amplior fiat vestra æmulatio, & magis ad imitandum hunc justum vos provocemus: age iterum ex historia illius cum vestra caritate colloquentes, sequentia aggrediamur. Igitur post largam illam hospitalitatem, quam exercuit, non lautitia vel multiplicitate ferculorum, sed alacritate & liberalitate mentis æstimatam, statim hospitalitatis mercedem obtinuit: & didicit quisnam præsens ille esset, & quanta ejus virtus. Abituros illinc ad subvertenda Sodoma, sequitur Patriarcha & honoris causa comitatur, inquit. Vide Domini clementiam & quanta benignitate indulgentiaque usus, simul justo honorem impendit, & virtutem in anima ejus latentem detegere voluit. 16. *Cum surrexissent autem*, inquit, *viri, respexerunt in faciem Sodomorum & Gomorrhæ.* De Angelis dicit. Nam hîc quidem in tabernaculo Abrahæ, & Angeli, & eorum Dominus per idem tempus visi sunt: postea vero illi quidem ut ministri missi sunt ad subversionem illarum civitatum, ipse autem Dominus mansit, & quasi amicus amico justo communicabat quænam facturus esset. Unde illis profectis, 17. *Dixit*, inquit, *Dominus: Non celabo Abraham puerum meum, quæ ego faciam.* Magna Dei indulgentia, & omnem sermonem superans justo honor exhibetur. Vide namque quo pacto ipsum alloquatur quasi homo hominem, demonstrans nobis, quanto honore dignetur homines virtute præditos. Et ut ne putes honorem tantum justo concessum solius divinæ esse bonitatis, vide quomodo divina Scriptura doceat nos, ipsum sibi ipsi honoris fuisse auctorem, mandatis nempe divinis magna sedulitate obsequutum. Postquam enim dixit: *Non celabo Abraham puerum meum, quæ ego faciam*, non statim dicit quid futurum sit: consequens enim erat, ut pergens diceret se incensurum Sodoma. At dignum est, ut neque illud prætereamus: neque enim syllabam, neque apicem in divina Scriptura prætereire oportet. Quantæ enim dignitatis esse putas id quod dicit, *Abraham puerum meum?* quanti affectus? quanti amoris? Hoc enim potissimum monstrat eximiam dignitatem & honorem justo exhibitum.

Non solus Deus honorem nobis conciliat, sed nos cum Deo.

Deinde id quod dicebam, postquam dixit, *Non celabo:* non statim affert & dicit quod erat futurum: sed quid? Ut discamus non absque causa, neque temere Deus tantum erga illum declarare studium, inquit: 18. *Abraham autem futurus est in gentem magnam & multam. Et in ipso benedicentur omnes gentes terræ.* 16. *Novi enim quod constituet filiis & domui suæ post se, & custodient vias Domini Dei, ut faciant justitiam & judicium, ut adducat Dominus super Abraham omnia quæcumque loquutus est ad eum.* Papæ; quanta benignitatis Domini magnitudo! Quoniam postea inducturus erat excidium Sodomorum, nunc prius Patriarcham ad fiduciam concitat, simul pollicens ei benedictionem maximam, ipsumque in magnam multitudinem futurum esse: docens eum quod mercedem hanc piæ suæ mentis accepturus sit. Cogita enim quanta sit Patriarchæ virtus, quando Deus dicit: *Scio enim quod constituet filiis suis post se, & custodient vias Domini Dei.* Magna hæc est virtutis accessio: non enim tantùm mercedem accipit quia ipse bene egit: sed & quia præcepit natis suis, largas retributiones accipit, idque merito: siquidem ipse omnibus deinceps magister & doctor evasit. Is enim qui principium præbet ac initia, etiam eorum quæ postea fiunt auctor est.

3. Et vide Domini bonitatem, non solum pro præterita virtute, sed & pro futura justum remuneratur. *Scio enim*, inquit, *quod constituet filiis suis.* Quoniam, inquit, prænovi justi mentem, idcirco remunerationibus prævenio. Scit enim abdita cordis nostri, & quando videt consulentes ut oportet, ac sanam præ se ferentes mentem, manum porrigit, & ante labores mercedem tribuit, alacriores hac ratione efficiens: id quod in justis omnibus fieri invenies. Nam cum sciat imbecillitatem humanæ naturæ, ut non in arduis homo animum despondeat, inter laborandum ita suum auxilium & remunerationes præbet, ut & labor sublevetur, & fervor crescat. *Novi enim*, inquit, *quod constituet filiis suis, & custodient vias Domini Dei.* Non solum de ipso prædicit, *constituet*, sed & de filiis ejus, *custodient vias Domini Dei*, Isaac & Jacob insinuans. Vias Domini, hoc est, mandata & præcepta. *Ut faciant*, inquit, *judicium & justitiam:* nihil præferendo justitiæ, & vivendo citra omnem injustitiam. Hæc enim maxima virtus est: propterea evenient omnia quæ loquutus est ei Dominus. Opinor autem & aliud quiddam significare, cum dicit: *Abraham autem futurus est in gentem magnam & multam:* quasi dicat: Tu quidem qui virtutem amplexaris, & meis obtemperas præceptis, obedientiamque præ te fers, in gentem magnam & multam eris. Impii autem illi Sodomorum regionem inhabitantes, disperibunt omnes. Nam sicut vir-

A τιμήν· εἶτα ὅπερ ἔλεγον, εἰπὼν οὐ μὴ κρύψω, οὐκ εὐθέως ἐπάγει καὶ λέγει τὸ γινόμενον, ἀλλὰ τί; ἵνα μάθωμεν ὅτι οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῆ τοσαύτην περὶ αὐτὸν δείκνυται τὴν κηδεμονίαν, φησίν· Ἀβραὰμ δὲ γινόμενος ἔσται εἰς ἔθνος μέγα καὶ πολύ, καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς. ᾔδειν γὰρ ὅτι συντάξει τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ μετ᾽ αὐτόν· καὶ φυλάξουσι τὰς ὁδοὺς κυρίου τοῦ θεοῦ, ποιεῖν δικαιοσύνην καὶ κρίσιν, ὅπως ἂν ἐπαγάγῃ κύριος ἐπὶ Ἀβραὰμ πάντα, ἃ ἐλάλησε πρὸς αὐτόν. βαβαί, πόσον τῆς τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίας τὸ μέ-
B γεθος. ἐπειδὴ μέλλει μετὰ ταῦτα ἐπάγειν τὰ κατὰ τὴν καταστροφὴν Σοδόμων, προλαβὼν νῦν παραθαρρύνει τὸν πατριάρχην, ὁμοῦ καὶ τὴν μεγίστην εὐλογίαν αὐτῷ ἐπαγγελλόμενος, καὶ ὅτι εἰς πλῆθος ἔσται μέγα, καὶ διδάσκων αὐτὸν ὅτι ἀμοιβὴν ταύτην λαμβάνει τῆς φιλοθέου αὐτοῦ γνώμης. ἐννόησον γὰρ ὅση ἐστὶν ἡ τοῦ πατριάρχου ἀρετή, ὅταν ὁ θεὸς λέγῃ, ᾔδειν γὰρ ὅτι συντάξει τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ μετ᾽ αὐτόν, καὶ φυλάξουσι τὰς ὁδοὺς κυρίου. πολλὴ τῆς ἀρετῆς ἡ ἐπίτασις. οὐ γὰρ μόνον ὑπὲρ ὧν αὐτὸς μέτεισι τὴν ἀρετήν, τὰς ἀμοιβὰς δέχεται, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ὧν διετάξατο τοῖς ἐξ αὐτοῦ τεχθεῖσι, δαψι-
C λοῦς ἀξιοῦται τῆς ἀντιδόσεως· εἰκότως. αὐτὸς γὰρ λοιπὸν ἅπασι διδάσκαλος γέγονεν. ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν καὶ τὰ προοίμια παρέχων, οὗτος καὶ τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων αἴτιος ἂν εἴη.

Καὶ ὅρα τοῦ δεσπότου τὴν ἀγαθότητα. οὐ μόνον ὑπὲρ τῆς ἐν τῷ παρελθόντι ἀρετῆς ἀμείβεται τὸν δίκαιον, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς μελλούσης. ᾔδειν γάρ, φησιν, ὅτι συντάξει τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ. ἐπειδή, φησι, προγινώσκω τοῦ δικαίου τὴν γνώμην, διὰ τοῦτο προλαμβάνω τὰς ἀμοιβάς. οἶδε γὰρ τὰ ἀπόρρητα τῆς διανοίας ἡμῶν, καὶ ὅταν θεάσηται τὰ δέοντα βουλευομένους, καὶ ὑγιῆ τὴν γνώμην ἐπιδεικνυμένους, καὶ χεῖρα ὀρέγει, καὶ πρὸ τῶν πόνων ἀ-
D μείβεται, προθυμοτέρους ταύτῃ κατασκευάζων· καὶ τοῦτο ἂν εὕροις ἐπὶ τῶν δικαίων ἁπάντων γινόμενον. εἰδὼς γὰρ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὴν ἀσθένειαν, ὥστε μὴ ἀπαγορεῦσαι πρὸς τὰ δυσχερῆ, μεταξὺ τῶν πόνων πολλάκις τὴν παρ᾽ ἑαυτοῦ ἀντίληψιν καὶ τὰς ἀμοιβὰς παρέχει, ὥστε καὶ τὸν πόνον ἐπικουφίσαι, καὶ τὴν ὁρμὴν ἐπιτεῖναι. ᾔδειν γάρ, φησιν, ὅτι συντάξει τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ, καὶ φυλάξουσι τὰς ὁδοὺς κυρίου. οὐ μόνον περὶ αὐτοῦ προλέγει ὅτι συντάξει, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ὅτι φυλάξουσι τὰς ὁδοὺς κυρίου, τὸν Ἰσαὰκ, τὸν Ἰακὼβ αἰνιττόμενος. τὰς ὁδοὺς κυρίου, τοῦτ᾽ ἔστι τὰ προστάγμα-
E τα, τὰς ἐντολάς. ποιεῖν γάρ, φησι, δικαιοσύνην καὶ κρίσιν· μηδὲν τοῦ δικαίου προτιμᾶν, ἐκτὸς γίνεσθαι πάσης ἀδικίας. τοῦτο γὰρ ἡ μεγίστη ἀρετή· διά τοι τοῦτο πάντα εἰς ἔργον ἐκβήσεται, ὅσα ἐλάλησε κύριος πρὸς αὐτόν. οἶμαι δὲ καὶ ἕτερόν τι αἰνίττεσθαι αὐτὸν διὰ τοῦ λέγειν. Ἀβραὰμ δὲ γινόμενος ἔσται εἰς ἔθνος μέγα καὶ πολύ, ἀντὶ τοῦ, σὺ μὲν ὁ τὴν ἀρετὴν ἑλόμενος, καὶ τοῖς ἐμοῖς προστάγμασι πειθόμενος, καὶ τὴν ὑπακοὴν ἐπιδεικνύμενος, εἰς ἔθνος μέγα καὶ πολὺ γενήσῃ· οἱ δὲ παράνομοι οὗτοι οἱ κατὰ τὴν τῶν Σοδόμων χώραν οἰκοῦντες, ἀφανισθήσονται ἅπαντες. ὥσπερ γὰρ ἡ ἀρετὴ σωτηρίας

A ὑπόθεσις γίνεται τοῖς ταύτην μετιοῦσιν, οὕτως ἡ πονηρία ἀφανισμοῦ αἰτία καθίσταται. εἶτα ἐπειδὴ καὶ διὰ τῆς εὐλογίας, καὶ διὰ τῶν ἐπαίνων εἰς πλείονα παῤῥησίαν ἤγαγε τὸν δίκαιον, ἄρχεται τῆς ὑποθέσεως, καί φησι, κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόῤῥας πεπλήθυνται πρὸς μὲ, καὶ αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν μεγάλαι σφόδρα. καταβὰς οὖν ὄψομαι, εἰ κατὰ τὴν κραυγὴν αὐτῶν τὴν ἐρχομένην πρὸς μὲ συντελοῦνται· εἰ δὲ μὴ, ἵνα γνῶ. φοβερὰ τὰ εἰρημένα. κραυγὴ Σοδόμων, φησὶ, καὶ Γομόῤῥας. καίτοι καὶ ἕτεραι πόλεις μετ' αὐτῶν ἠφανίσθησαν, ἀλλ' ἐπειδὴ αὗται ἦσαν αἱ περιφανέστεραι, τούτων ἐμνημόνευσεν. πεπλήθυνται πρὸς μὲ, καὶ αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν B μεγάλαι σφόδρα. ὅρα τῶν κακῶν τὴν ἐπίτασιν. οὐ μόνον πολὺ τὸ πλῆθος τῆς κραυγῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀδικίας. τὸ γὰρ, κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόῤῥας πεπλήθυνται, οἶμαι σημαίνειν, ὅτι μετὰ τῆς παρανομίας ἐκείνης τῆς ἀφάτου καὶ πάσης συγγνώμης ἀπεστερημένης, καὶ ἑτέρας ἀδικίας πολλὰς ἐπεδείκνυντο, οἱ δυνατώτεροι κατεξανιστάμενοι τῶν ἀσθενεστέρων, οἱ πλούσιοι τῶν πενήτων. οὐ μόνον τοίνυν φησὶ, πολὺ τῆς κραυγῆς τὸ πένθος, ἀλλὰ καὶ αἱ ἁμαρτίαι αὐτῶν οὐχ αἱ τυχοῦσαί εἰσιν, ἀλλὰ καὶ μεγάλαι, καὶ σφόδρα μεγάλαι. ξένον γὰρ τρόπον παρανομίας ἐπενόησαν, καὶ ἀλλοκότους καὶ ἀθέσμους τῶν μίξεων C νόμους ἐφεῦρον, καὶ τοσαύτη τῆς κακίας ἡ φορὰ, ὡς ἅπαντας τῆς λύμης ἀναπλησθῆναι πάσης, καὶ μηδεμίαν λοιπὸν διόρθωσιν αὐτοὺς ἐπιδέχεσθαι, ἀλλ' ἀφανισμοῦ δεῖσθαι παντελοῦς. οὐδὲ γὰρ ἰατρείαν λοιπὸν ἐπιδέχεται τὰ τούτων πάθη ἀνίατα γεγονότα. εἶτα παιδεύων ἅπασαν τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν, κἂν μεγάλα ᾖ σφόδρα τὰ ἁμαρτήματα καὶ ὡμολογημένα, μὴ πρότερον τὰς ψήφους ἐκφέρειν, πρὶν ἂν ἐναργεῖς ἀποδείξεις γένωνται, φησι, καταβὰς ὄψομαι, εἰ κατὰ τὴν κραυγὴν αὐτῶν συντελοῦνται τὴν ἐρχομένην πρὸς μέ· εἰ δὲ μὴ, ἵνα γνῶ. τί βούλεται τῆς λέξεως ἡ συγ- D κατάβασις; καταβὰς, φησιν, ὄψομαι. τόπον γὰρ ἐκ τόπου μεταβαίνει ὁ τῶν ὅλων θεός; οὐχὶ, μὴ γένοιτο. οὐ τοῦτο λέγει, ἀλλ' ὅπερ πολλάκις ἔφην, τῇ παχύτητι τῆς λέξεως ἡμᾶς παιδεῦσαι βούλεται, ὅτι δεῖ πολλῇ τῇ ἀκριβείᾳ κεχρῆσθαι, καὶ μήτε ἀπὸ ἀκοῆς καταδικάζειν τοὺς ἡμαρτηκότας, μήτε ἄνευ ἀποδείξεως τὰς ψήφους ἐκφέρειν. ἀκούωμεν ταῦτα ἅπαντες. οὐ γὰρ μόνον οἱ τὸν δικαστικὸν θρόνον ἐπέχοντες, τοῦτον παραφυλάττεσθαι ὀφείλουσι τὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν ἕκαστος μηδέποτε ἀπὸ ψιλῆς διαβολῆς κατακρίνειν τὸν πλησίον. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ μετὰ ταῦτα ὁ μακάριος οὗτος E Μωϋσῆς ἐνηχούμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος παραινεῖ λέγων, ἀκοὴν ματαίαν μὴ παραδέξῃ. καὶ ὁ μακάριος δὲ Παῦλος γράφων ἐβόα· σὺ δὲ τί κρίνεις τὸν ἀδελφόν σου; καὶ ὁ Χριστὸς δὲ διατασσόμενος τοῖς μαθηταῖς, καὶ διδάσκων τῶν Ἰουδαίων τὸ πλῆθος, τοὺς γραμματέας αὐτῶν καὶ Φαρισαίους, ἔλεγε, μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε. τί γὰρ, φησι, πρὸ καιροῦ ἁρπάζεις τὸ τοῦ δικαστοῦ ἀξίωμα; τί προλαμβάνεις τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν φοβεράν; βούλει κριτὴς εἶναι, σαυτοῦ γίνου, καὶ τῶν σοὶ πεπλημμελημένων. οὐδεὶς ὁ κωλύων. οὕτω γὰρ καὶ

A tus salutis causa est eam operantibus, ita & malitia interitus. Porro postquam benedictionibus & laudibus fiduciam majorem addidit justo, incipit id quod dicturus erat, & ait. 20. *Clamor Sodomorum & Gomorrhæ multiplicatus est apud me, & peccata eorum magna valde.* 21. *Cum igitur descendero, videbo utrum juxta clamorem ipsorum, qui ad me venit, perficiunt, necne; ut sciam.* Terribilia verba. *Clamor*, inquit, *Sodomorum & Gomorrhæ.* Quamvis & aliæ civitates simul perierint, sed quia hæ fuerunt clariores, ipsas solum commemoravit. *Multiplicatus est apud me, &* B *peccata eorum magna valde.* Vide quomodo mala coacerventur. Non solum magna est multitudo clamoris, sed etiam injustitiæ. Nam illud, *clamor Sodomorum & Gomorrhæ multiplicatus est*, opinor significare, ipsos cum inenarrabili & veniam nullam merente iniquitate, multas etiam injustitias alias exhibuisse: & insurrexisse potentiores contra invalidiores, ditioresque contra pauperes. Proinde non solum, inquit, magnus erat planctus clamoris, sed & peccata ipsorum non vulgaria fuere; sed magna, atque ingentia. Insolitum enim iniquitatis modum excogitave- C runt, & alienas & illicitas coëundi leges invenerunt. Atque tanta erat malitiæ proclivitas, ut omnes omni malo replerentur, & nullam postea correctionem admitterent, dignique essent qui penitus abolerentur: neque enim incurabiles illorum morbi medicos ferebant. Postea docens omne hominum genus, licet magna valde & explorata sint peccata, non antea tamen pronunciandam sententiam, quam manifestæ probationes adsint, inquit: *Cum descendero, videbo utrum juxta clamorem ipsorum, qui ad me venit, perficiant, necne, ut sciam.* Quid D sibi vult, & cur sermonem suum ita attemperat? *cum descendero*, inquit, *videbo:* Numquid de loco in locum transit universorum Dominus? absit. Non hoc sibi vult: sed, ut dixi, crassiori sermone nos instituere cupit, magna opus esse diligentia: & non auditu solo peccatores condemnandos esse, neque sententiam ferendam, nisi comprobatio præcedat. Audiamus hæc omnes: non enim solum ii qui pro tribunali sedent, observare hanc legem debent, sed & nullus unquam ob nudam accusationem proximum condemnet. Idcirco enim & post E hæc beatus Moses Spiritu sancto afflatus admonet, dicens: *Auditum vanum ne accipias.* Et beatus Paulus, scribens, clamabat: *Tu autem cur judicas fratrem tuum?* Christus quoque præcipiens discipulis suis, & docens Judæorum multitudinem, Scribas eorum, & Pharisæos: *Nolite*, inquit, *judicare, ut non judicemini.* Cur enim, inquit, ante tempus invadis judicis jus? Cur prævenis diem illum terribilem? Vis judex esse, judica temetipsum, & tua delicta. Nullus est

Non sunt auditu solo condemnandi rei.

Exod. 23. 1.

Rom. 2. 1. & 14.

Matt. 7. 1.

qui vetet : sic enim & peccata tua emendabis , & nihil ex hoc incommodi capies. Quod si relictis rebus tuis sedes ad judicandum alios , majores te tibi ipsi colligere peccatorum sarcinas non sentis. Idcirco , obsecro , fugiamus omnino a condemnandis aliis. Nam etsi judiciariæ potestatis non sis particeps , attamen judicasti mente , & peccato fecisti te obnoxium ; quando nulla demonstratione accepta , sed sæpenumero sola suspicione , & tenui accusatione condemnas. Quapropter beatus David clamabat , dicens : *Detrahentem secretò proximo suo , hunc persequebar.* (Ps. 100. 5.)

4. Vidisti virtutis eminentiam ? Non solum non recipiebat quæ dicebantur , sed & abigebat volentem fratri suo maledicere : igitur si & nos peccata nostra imminuere volumus , hoc maxime omnium servemus , nec condemnemus fratres nostros , neque detrahere cupientes admittamus : imò secundum prophetam abigamus , & omnino aversemur. Hoc enim opinor & prophetam Mosem insinuare , cum dicit : *Auditum vanum ne acceperis.* Et hac de causa etiam nunc Dominus tam crasso sermone usus est in utilitatem animarum nostrarum. Dicit enim : *Cum descendero autem , videbo.* Cur enim ? Num nesciebat ? Ignorabatne peccatorum magnitudinem ? An nesciebat lapsos correctionem non suscepturos ? absit. Verum quasi satisfactionem quamdam affert iis qui posthac impudenter accusare volent : & monstrando eorum pervicaciam & virtutis penuriam , tanta usus est patientia. Fortassis autem non propter hoc solum , sed & ut justo detur occasio declarandi mentem suam misericordiæ plenam , & bene in alios affectam. 22. Angeli enim , ut dixi , abierant in Sodoma : Patriarcha vero stabat coram Domino : 23. *Et ut appropinquavit* , inquit , *Abraham* , *dixit : Numquid perdes simul justum cum impio , & erit justus sicut impius ?* O justi viri fiduciam ! imo ô quanta animi commiseratio ! Quomodo commiserationis ebrietate gravatus nescit quid dicat. Et ostendens divina Scriptura , ipsum magno timore & tremore preces fundere , ait : *Ut appropinquavit Abraham , dixit : Numquid perdes simul justum cum impio ?* Quid facis ô beate Patriarcha ? Quid opus habet tua deprecatione Dominus , ut ne hoc faciat ? Verum ne hoc cogitemus : non enim quasi Domino hoc facturo dicit , sed quia manifeste propter fratris filium dicere non audebat , communes pro omnibus fundit preces , volens cum aliis & hunc servare , & cum hoc etiam alios eripere : incipitque patrocinari , ac dicit : 26. *Si fuerint quinquaginta justi in civitate , num perdes eos ? Non parces toti loco propter quinquaginta justos , si inventi fuerint in ea ?* 25. *Nequaquam facies verbum hoc , ut occidas justum cum im-*

Alienæ famæ parcendum.

A τὰ ἡμαρτημένα σοι διορθώσῃ , καὶ οὐδεμίαν ἐκ τοῦ πράγματος ὑποστήσῃ βλάβην. ἐὰν δὲ τὰ κατὰ σαυτὸν καταλιπὼν ἑτέροις καθέζῃ κρίνων , μείζονα σαυτῷ τὰ φορτία τῶν ἁμαρτημάτων συλλέγων οὐκ αἰσθάνῃ. διὸ , παρακαλῶ , φεύγωμεν πάντη τὸ καταδικάζειν τοὺς πλησίον. εἰ γὰρ καὶ τῆς ἐξουσίας τῆς δικαστικῆς οὐ μετέχεις , ἀλλὰ τῇ γνώμῃ κατέκρινας , καὶ ὑπεύθυνον τῷ ἁμαρτήματι πεποίηκας σεαυτὸν , οὐδεμίαν ἀπόδειξιν δεξάμενος , ἀλλὰ πολλάκις ἐξ ὑποψίας καὶ διαβολῆς ψιλῆς. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος Δαυὶδ ἐβόα λέγων , τὸν καταλαλοῦντα λάθρα τοῦ πλησίον αὐτοῦ , τοῦτον ἐξεδίωκον.

B Εἶδες ἀρετῆς ὑπερβολήν ; οὐ μόνον οὐ προσεδέχετο αὐτὸς τὰ λεγόμενα , ἀλλὰ καὶ ἀπήλαυνε τὸν τοῦ ἀδελφοῦ καταλαλεῖν βουλόμενον. ἐὰν τοίνυν βουλώμεθα καὶ ἡμεῖς ἐλαττοῦν τὰ ἑαυτοῖς ἐπταισμένα , τοῦτο μάλιστα πάντων φυλαττώμεθα , μήτε καταψηφίζεσθαι τῶν ἀδελφῶν τῶν ἡμετέρων , μήτε τοὺς καταλαλεῖν ἐπιχειροῦντας προσίεσθαι , μᾶλλον δὲ κατὰ τὸν προφήτην ἀπελαύνειν , καὶ πάντη ἀποστρέφεσθαι. τοῦτο γὰρ οἶμαι καὶ τὸν προφήτην Μωϋσῆν δηλοῦν διὰ τοῦ λέγειν , ἀκοὴν ματαίαν μὴ παραδέξῃ. διὰ τοι τοῦτο καὶ νῦν ὁ τῶν

C ὅλων δεσπότης τοσαύτῃ παχύτητι λέξεως ἐχρήσατο πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἡμετέρων ψυχῶν , καί φησι , καταβὰς ὄψομαι. τί γάρ ; οὐκ ἠπίστατο ; οὐκ ᾔδει τὸ μέγεθος τῶν ἁμαρτημάτων ; οὐκ ἐγίνωσκε τὸ ἀδιόρθωτον τῶν ἐπταισμένων ; ἀλλ' ὥσπερ ἀπολογίαν τινὰ συντιθεὶς τοῖς μετὰ ταῦτα ἀναισχύντως ἐγκαλεῖν βουλομένοις , καὶ δεικνὺς αὐτῶν τὸ ἀνάλγητον , καὶ τὴν πολλὴν σπάνιν τῆς ἀρετῆς , τοσαύτῃ κέχρηται τῇ μακροθυμίᾳ. τάχα δὲ οὐ διὰ τοῦτο μόνον , ἀλλ' ὥστε καὶ τῷ δικαίῳ ἀφορμὴν παρασχεῖν δεῖξαι τῆς γνώμης αὐτοῦ τὸ συμπαθὲς καὶ τὸ

D φιλόστοργον. οἱ μὲν οὖν ἄγγελοι , καθάπερ ἔφθην εἰπὼν , ἀπῆλθον εἰς τὰ Σόδομα · ὁ δὲ πατριάρχης εἱστήκει ἐναντίον κυρίου. καὶ ἐγγίσας , φησὶν , Ἀβραὰμ εἶπε , μὴ συναπολέσῃς δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς , καὶ ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής ; ὢ τῆς τοῦ δικαίου παῤῥησίας , μᾶλλον δὲ ὢ ψυχῆς συμπάθεια · ὅπως τῇ τῆς συμπαθείας μέθῃ καρωθεὶς οὐδὲ ὃ λέγει συνίησι. καὶ δεικνῦσα ἡ θεία γραφὴ , ὅτι μετὰ φόβου πολλοῦ καὶ τρόμου τὴν ἱκεσίαν ποιεῖται , φησιν · ἐγγίσας Ἀβραὰμ , εἶπε , μὴ συναπολέσῃς δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς ; τί ποιεῖς , ὦ μακάριε πατριάρχα ; τῆς παρὰ σοῦ δεῖται παρακλήσεως ὁ δεσπότης , ὥστε μὴ τοῦτο ποιῆσαι ; ἀλλὰ μὴ τοῦτο νοή-

E σωμεν · οὐδὲ γὰρ ὡς τοῦ δεσπότου τοῦτο ποιεῖν μέλλοντος λέγει , ἀλλ' ἐπειδὴ ἐξ εὐθείας διὰ τὸν ἀδελφιδοῦν εἰπεῖν οὐκ ἐθάῤῥει , κοινὴν ὑπὲρ ἁπάντων ποιεῖται τὴν ἱκεσίαν , βουλόμενος μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τοῦτον διασῶσαι , καὶ μετὰ τούτου καὶ τοὺς ἄλλους ἐξαρπάσαι. καὶ ἄρχεται τῆς παρακλήσεως , καί φησιν · ἐὰν ὦσι πεντήκοντα δίκαιοι ἐν τῇ πόλει , ἀπολέσεις αὐτούς ; οὐκ ἀνήσεις ἅπαντα τὸν τόπον ἕνεκεν τῶν πεντήκοντα δικαίων , ἐὰν ὦσιν ἐν αὐτῇ ; [a] μηδαμῶς. οὐ ποιήσεις τὸ ῥῆμα τοῦτο , τοῦ ἀποκτεῖναι δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς , καὶ

[a] In bibliis Græcis , μηδαμῶς σὺ ποιήσεις ὡς τὸ ῥῆμα τοῦτο.

ἔσται ὁ δίκαιος ὡς ὁ ἀσεβής. μηδαμῶς· ὁ κρίνων πᾶσαν τὴν γῆν οὐ ποιήσεις κρίσιν; ὅρα πῶς καὶ ἐν τῇ ἱκεσίᾳ δείκνυσιν αὐτοῦ τῆς γνώμης τὸ φιλόθεον, καὶ κριτὴν πάσης τῆς γῆς ὁμολογεῖ, καὶ ἀξιοῖ μὴ συναπολέσαι δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς. εἶτα ὁ ἥμερος καὶ φιλάνθρωπος Θεὸς ἐπινεύει τῇ αἰτήσει, καί φησι, ποιῶ ὅπερ εἴρηκας, καὶ δέχομαί σου τὴν παράκλησιν. ἐὰν εὑρεθῶσι πεντήκοντα δίκαιοι ἐν τῇ πόλει, δι' ἐκείνους ἀφήσω πάντα τὸν τόπον, χαρίζομαι, φησὶ, τοῖς πεντήκοντα δικαίοις, ἐὰν εὑρεθῶσι, τῶν λοιπῶν τὴν σωτηρίαν, καὶ τὴν αἴτησιν τὴν σὴν εἰς ἔργον ἀγάγω. ἀλλ' ἴδωμεν τὸν δίκαιον τοῦτον, ὅπως παῤῥησίας ἐπιλαβόμενος, καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν φιλανθρωπίαν εἰδὼς, πάλιν δευτέραν αἴτησιν προσάγει, καί φησι· νῦν ἠρξάμην λαλῆσαι πρὸς τὸν κύριόν μου· ἐγὼ δέ εἰμι γῆ καὶ σποδός. μὴ νομίσῃς, φησὶ, δέσποτα, ἀγνοοῦντα με ἐμαυτὸν, καὶ ὑπερβαίνειν με τὸ μέτρον, καὶ τοσαύτῃ κεχρῆσθαι τῇ παῤῥησίᾳ. οἶδα γὰρ ὅτι γῆ εἰμι καὶ σποδός. ἀλλ' ὥσπερ τοῦτο οἶδα, καὶ σαφῶς ἐπίσταμαι, οὕτως οὐδὲ ἐκεῖνο ἀγνοῶ, ὅτι πολὺ τὸ μέγεθος τῆς σῆς φιλανθρωπίας, [a] καὶ ὅτι πλούσιος εἶ ἐν ἀγαθότητι, καὶ βούλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι. ὁ γὰρ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος παραγαγὼν, πῶς ἄν ποτε γενομένους ἀπολέσῃς, εἰ μὴ πολλὴ τῶν ἁμαρτημάτων ἦν ἡ φορά; δι' ὃ δέομαι πάλιν καὶ ἀξιῶ, ἐὰν ἐλάττους τῶν πεντήκοντα εὑρεθῶσι, καὶ τεσσαράκοντα πέντε ὦσιν ἐν τῇ πόλει δίκαιοι, οὐ σώσεις τὴν πόλιν; καὶ εἶπεν, ἐὰν εὑρεθῶσι τεσσαράκοντα πέντε, οὐ μὴ ἀπολέσω. τίς ἂν κατ' ἀξίαν τὸν τῶν ὅλων Θεὸν ὑμνήσειε τῆς τοσαύτης μακροθυμίας καὶ συγκαταβάσεως, ἢ τὸν δίκαιον μακαρίσειε τοσαύτης ἀπολαύσαντα παῤῥησίας; καὶ προσέθηκε, φησὶν, ἔτι λαλῆσαι, καὶ εἶπεν· ἐὰν δὲ εὑρεθῶσιν ἐκεῖ τεσσαράκοντα. καὶ εἶπεν, οὐ μὴ ἀπολέσω ἕνεκεν τῶν τεσσαράκοντα. εἶτα λοιπὸν ὥσπερ αἰδεσθεὶς τοῦ Θεοῦ τὴν ἄφατον μακροθυμίαν ὁ δίκαιος, καὶ δεδιὼς μήποτε καὶ δόξῃ ὑπερβαίνειν, καὶ πέρα τοῦ μέτρου τὴν ἱκεσίαν ποιεῖσθαι, φησί· μή τι κύριε ἐὰν λαλήσω; ἐὰν εὑρεθῶσιν ἐκεῖ τριάκοντα. ἐπειδὴ εἶδεν ἕτοιμον πρὸς φιλανθρωπίαν, οὐκ ἔτι κατὰ μικρὸν καθυφίησιν, οὐδὲ πέντε δικαίους [b] παραλιπὼν, ἀλλὰ δέκα, οὕτω προσάγει τὴν παράκλησιν, καί φησιν· ἐὰν, εὑρεθῶσιν ἐκεῖ τριάκοντα. καὶ εἶπεν, οὐ μὴ ἀπολέσω, ἐὰν εὕρω ἐκεῖ τριάκοντα. σκόπει πόση τοῦ δικαίου ἡ εὐτονία, καθάπερ αὐτὸς μέλλων ὑπεύθυνος τῇ ψήφῳ γίνεσθαι, οὕτω πολλὴν τίθεται τὴν σπουδὴν ἐξαρπάσαι τῆς μελλούσης ἐπάγεσθαι τιμωρίας τὸ τῶν Σοδομιτῶν ἔθνος. καὶ εἶπεν, ἐπειδὴ ἔχω λαλῆσαι πρὸς τὸν κύριον, ἐὰν δὲ εὑρεθῶσιν ἐκεῖ εἴκοσι. καὶ εἶπεν, οὐ μὴ ἀπολέσω ἕνεκεν τῶν εἴκοσι. πάντα λόγον ὑπερβαίνει, καὶ πᾶσαν ἔννοιαν ἡ τοῦ δεσπότου ἀγαθότης. τίς γὰρ ἡμῶν τῶν ἐν μέσῳ μυρίων κακῶν στρεφομένων εἵλετό ποτε κατὰ τῶν ὁμογενῶν ψῆφον ἐκφέρων τοσαύτῃ χρήσασθαι συγκαταβάσει καὶ φιλανθρωπίᾳ;

Ἀλλ' ὅμως ὁ δίκαιος ἐπεὶ ὁρῶν τὸν πλοῦτον τῆς τοῦ

A *pio, & sit justus sicut impius. Nequaquam. Qui judicas omnem terram, non facies judicium?* Vide quomodo & in hac oratione suam religiosam & piam mentem declarat, & judicem omnis terræ confitetur, precaturque ne pereat justus cum injusto. Postea mitis & benignus Dominus annuit petitioni, & dicit: Facio id quod dixisti, & accipio tuam petitionem. *Si invenientur quinquaginta justi in civitate, propter illos parcam toti loco.* Dabo hoc, inquit, quinquaginta justis si inventi fuerint, & aliis salutem impertiam, & petitionem tuam implebo. Verum videamus justum illum, B quomodo arrepta fiducia, & agnita clementia Dei, iterum aliam petitionem affert, & inquit: 27. *Nunc cœpi loqui ad Dominum meum, ego autem sum terra & cinis.* Ne putes, inquit, Domine me ignorare meipsum, & transgredi mensuram, & tanta uti fiducia. Scio enim, me terram esse & cinerem: sed sicut hoc scio, & manifeste scio, ita neque illud ignoro, copiosam esse tuæ clementiæ magnitudinem, & te divitem esse bonitate, velleque omnes homines salvos fieri. Nam quos ex nihilo produxisti, quomodo factos perderes, nisi magna esset peccatorum copia? Idcirco C iterum oro & precor. 28. *Si pauciores quinquaginta inventi fuerint, & quadraginta-quinque fuerint in civitate justi, num salvabis civitatem? Et dixit: Si inventi fuerint quadraginta-quinque, non perdam.* Quis pro dignitate Dominum omnium laudarit, ob tantam patientiam atque indulgentiam: vel justum beatum prædicarit, tanta præditum fiducia? 29. *Et adjecit*, inquit, *altra loqui, & dixit: Si inventi fuerint ibi quadraginta? Et dixit: Non perdam propter quadraginta.* Exin quasi reveritus ineffabilem Dei patientiam justus, & timens ne D forte precando videatur transscendere modum, dicit: 30. *Numquid Domine si loquar, Si inventi fuerint ibi triginta?* Quia paratum invenit ad misericordiam, non jam paulatim diminuit, neque quinque justos detrahit, sed decem, & sic affert patrocinium. *Si inventi fuerint illic triginta? Et dixit: Non perdam si invenerim illic triginta.* Animadverte quanta justi constantia, quasi ipse foret obnoxius sententiæ, ita eripere studet a pœna Sodomitarum gentem. 31. *Et dixit, quoniam possum loqui* E *ad Dominum: Si inventi fuerint ibi viginti? Et dixit: Non perdam propter viginti.* Omnem sermonem transscendit, & omnem cogitationem Domini bonitas. Quis enim nostrum, qui in medio infinitorum malorum versamur, vellet ferendo sententiam contra proximos tanta uti indulgentia atque clementia?

5. Verumtamen justus ille videns divi-

[a] Savil. ὅτι πηγάζεις ἐν ἀγαθότητι. Tres mss. ὅτι πηγάζει ἐν. Morel. ut in textu.

[b] Aliquot mss. παραλαβών.

tias clementiæ Dei, non ſubſiſtit, ſed iterum dicit: 32. *Numquid Domine, ſi loquar adhuc ſemel?* Nam quia ineffabilis erat tolerantia, propter hoc reveritus ne & indignationem adverſus ſe moveret ejus qui rogabatur, dicit: *Numquid Domine?* Num temerarium quiddam facio? dicit: num impudentiam præ me fero? num opus condemnatione dignum facio, ſi loquar adhuc ſemel? pro magna & inenarrabili bonitate tua, adhuc unam orationem accipito a me. *Si autem inventi fuerint illic decem? Et dixit; Non perdam propter decem.* Et quia prius dixit: *Adhuc ſemel loquar.* 35. *Abiit,* inquit, *Dominus poſtquam ceſſaverat loqui Abrahæ, & Abraham reverſus eſt in locum ſuum.* Vidiſtis Dominum ad noſtram infirmitatem ſe demittentem? vidiſtis & juſti erga alios affectum? didiciſtis quanta vis ſit eorum qui virtutem exercent? Si enim inventi fuerint, inquit, decem juſti, propter illos omnibus remiſſionem concedo peccatorum. Non bene dicebam, hæc omnia facta eſſe, ut nulla poſtea relinquatur impudenter loquentibus contradicendi occaſio? Sunt enim multi inſanientium, qui infreni lingua & reprehendere & dicere audent: Quare incenſa ſunt Sodoma? ſi patienter tuliſſet eos Dominus, forte pœnitentiam egiſſent. Propter hoc oſtendit tibi nequitiæ exſuperantiam; ita ut in tanta multitudine tanta virtutis penuria fuerit, ut alio quodam diluvio indigeret, & quale prius in mundo fuit. Sed quia promiſſio Dei eſt, ut non ultra tale inferatur ſupplicium, propterea alium pœnæ modum excogitat, ſimul de illis pœnas ſumens, & poſteris omnibus perpetuam præbens doctrinam. Quoniam enim naturæ leges ſubverterant, & alienos illicitoſque excogitarant coitus, idcirco inſolitum ſupplicii modum induxit propter illorum iniquitatem: & terræ viſcera inutilia reddens, & relicto poſteris monimento perpetuo, ut ne eadem aggreſſi in eaſdem incidant pœnas. Licet autem volenti ad loca illa pergere, videre ipſam terram, ut ita dicam, clamantem & oſtendentem ſupplicii veſtigia poſt tam multos annos, quaſi heri vel hodie impreſſa: tam manifeſta oſtenditur indignatio. Ideo obſecro, ut alieni ſupplicii exemplo, nos caſtigemur. Sed forte dixerit aliquis: Quid ergo? cur illi pœnas dederunt? nonne ſunt etiam nunc multi qui eadem committunt ſcelera, neque tamen puniuntur? Etiam: ſed hoc potiſſimum majorem pœnam conciliabit iis qui talia perpetrant. Quando enim non caſtigamur ex iis quæ illis acciderunt, & nec quidpiam nobis provenit lucri ex patientia Dei, cogita quomodo illum inexſtinguibilem ignem vehementius nobiſmetipſis ſuccendimus, & acerbum vermem paramus. Verumtamen, quia propter gratiam Dei ſunt & nunc multi virtute præditi, qui placare

Proborum cauſa Deus patienter fert peccatores.

A θεοῦ φιλανθρωπίας οὐχ ἵσταται, ἀλλὰ πάλιν φησί· μή τι κύριε, ἐὰν λαλήσω ἔτι ἅπαξ; ἐπειδὴ γὰρ ἄφατος ἦν ἡ μακροθυμία, διὰ τοῦτο δεδοικὼς μὴ καὶ εἰς ἀγανάκτησιν τὸν κατ' αὐτοῦ κινήσειε τὸν παρακαλούμενον, φησί· μή τι κύριε; μὴ προπετές τι ποιῶ; μὴ ἀναίσχυντόν τι ἐπιδείκνυμι; μὴ καταγνώσεως ἄξιον πρᾶγμα διαπράττομαι, ἐὰν λαλήσω ἔτι ἅπαξ; μετὰ τῆς πολλῆς ἐκείνης ἀγαθότητος ἔτι μίαν ἱκεσίαν δέξαι παρ' ἐμοῦ· ἐὰν δὲ εὑρεθῶσιν ἐκεῖ δέκα. καὶ εἶπεν, οὐ μὴ ἀπολέσω ἕνεκεν τῶν δέκα. καὶ ἐπειδὴ προλαβὼν εἶπεν, ἔτι ἅπαξ λαλήσω, ἀπῆλθε, φησὶ, κύριος, ὡς ἐπαύσατο
B λαλῶν τῷ Ἀβραὰμ, καὶ Ἀβραὰμ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν τόπον αὐτοῦ. εἴδετε τοῦ δεσπότου τὴν συγκατάβασιν; εἴδετε τοῦ δικαίου τὴν φιλοστοργίαν; ἐμάθετε ὅση ἡ ἰσχὺς τῶν τὴν ἀρετὴν μετιόντων; ἐὰν γὰρ εὑρεθῶσι, φησι, δέκα δίκαιοι, δι' ἐκείνους πᾶσι τὴν συγχώρησιν τῶν ἡμαρτημένων δωροῦμαι. οὐ καλῶς ἔλεγον, ὅτι ταῦτα πάντα ἐγένετο, ἵνα μηδεμία καταλίπηται τοῖς μετὰ ταῦτα ἀναισχυντοῦσιν ἀντιλογίας ἀφορμή; εἰσὶ γὰρ πολλοὶ τῶν μεμηνότων ἀκόλαστον γλῶτταν ἔχοντες, καὶ αἰτιᾶσθαι βουλόμενοι καὶ λέγοντες, τίνος ἕνεκεν ἐνεπρήσθη τὰ Σόδομα; εἰ μακροθυμίας ἀπήλαυσαν, ἴσως ἂν μετενόη-
C σαν. διὰ τοῦτο δείκνυσί σοι [a] τῆς κακίας τὴν ἐπίτασιν, καὶ ὅτι ἐν τοσούτῳ πλήθει τοσαύτη ἦν σπάνις ἀρετῆς, ὡς ἑτέρου κλυδωνίου τοιούτου δεῖσθαι, οἷον πρότερον κατέλαβε τὴν οἰκουμένην. ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπόσχεσίς ἐστι τοῦ θεοῦ, ὥστε μηκέτι τοιαύτην ἐπενεχθῆναι τιμωρίαν, διὰ τοῦτο ἕτερον τρόπον τιμωρίας ἐπάγει, ὁμοῦ κἀκείνους ὑπὸ τὴν τιμωρίαν ἄγων, καὶ τοῖς ἑξῆς ἅπασι διηνεκῆ τὴν διδασκαλίαν παρεχόμενος. ἐπειδὴ γὰρ ἀνέτρεψαν τοὺς τῆς φύσεως νόμους, καὶ ξένας καὶ παρανόμους ἐπενόησαν μίξεις, διὰ τοῦτο ξένον τιμωρίας τὸν τρόπον ἐπήγαγε, διὰ τὴν ἐκείνων παρανομίαν, καὶ τῆς γῆς
D τὴν γαστέρα πηρώσας, καὶ καταλιπὼν ὑπόμνημα διηνεκὲς τοῖς μετὰ ταῦτα γενεαῖς, ὥστε μὴ τοῖς αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν, ἵνα μὴ τοῖς αὐτοῖς περιπέσωσι. καὶ ἔξεστι τῷ βουλομένῳ εἰς τοὺς τόπους ἀφικνεῖσθαι ἐκείνους, καὶ ὁρᾶν αὐτὴν, ὡς εἰπεῖν, τὴν γῆν βοῶσαν καὶ δεικνύουσαν τῆς τιμωρίας τὰ ἴχνη, καὶ μετὰ τοσούτων ἐτῶν ἀριθμὸν, ὡς χθὲς καὶ πρώην ἐπαχθείσης τῆς τιμωρίας, οὕτω καταφανὴς ἡ ἀγανάκτησις δείκνυται. δι' ὃ, παρακαλῶ, ἐξ ὧν ἕτεροι τὴν δίκην ἔδοσαν, ἡμεῖς σωφρονιζώμεθα. ἀλλ' ἴσως εἴποι τις ἂν, τί οὖν; ἐπειδὴ ἐκεῖνοι οὕτως ἐκο-
E λάσθησαν, οὐκ εἰσὶ καὶ νῦν πολλοὶ τὰ αὐτὰ ἐκείνοις παρανομοῦντες, καὶ μὴ κολαζόμενοι; ναί. [b] ἀλλὰ τοῦτο μᾶλλον τιμωρίαν προξενήσει τοῖς τοιαῦτα παρανομοῦσι. ὅταν γὰρ μήτε ἐκ τῶν εἰς ἐκείνους συμβεβηκότων σωφρονιζώμεθα, μήτε ἀπὸ τῆς μακροθυμίας τοῦ θεοῦ κερδαίνωμέν τι, ἐννόησον καὶ ὅπως ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον πῦρ σφοδρότερον ἑαυτοῖς ὑπανάπτωμεν, καὶ τὸν σκώληκα πικρὸν ἐργαζόμεθα. ἄλλως δὲ ἐπειδὴ πολλοὶ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ χάριν εἰσὶ καὶ νῦν ἐνάρετοι δυσωπεῖν

[a] Sex mſſ. τῆς αἰτίας τὴν ἐπίτασιν.
[b] Savil. & quatuor mſſ. ἀλλὰ τοῦτο μᾶλλον πλείονα ἡμῖν τὴν ἀγωνίαν ἐμποιῆσαι δυνήσεται. Sed lectionem Morelli, quæ melior videtur retinemus, ſub hæc magna obſervatur in mſſ. & apud Savil. varietas.

δυνάμενοι τὸν δεσπότην, καθάπερ τότε ὁ πατριάρχης· εἰ καὶ ἡμεῖς ἐκ τῶν τὰ καθ' ἑαυτοὺς σκοπεῖν, καὶ πρὸς τὴν ῥᾳθυμίαν ἀφορᾶν τὴν ἡμετέραν, νομίζομεν πολλὴν εἶναι τὴν σπάνιν τῆς ἀρετῆς· ὅμως διὰ τὴν ἐκείνων ἀρετὴν τὴν περὶ τούτους μακροθυμίαν ἐπιδείκνυται. καὶ ἵνα μάθῃς ὅτι ἡ τῶν τοιούτων παῤῥησία τῆς μακροθυμίας ἡμῖν πρόξενος γίνεται, ἄκουσον ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς ἱστορίας, τί φησι πρὸς τὸν πατριάρχην· ὅτι ἐὰν δέκα δικαίους εὕρω, οὐ μὴ ἀπολέσω τὴν πόλιν. καὶ τί λέγω δέκα δικαίους; οὐδεὶς εὑρέθη ἐκεῖ τῆς παρανομίας ἐκτὸς, εἰ μὴ μόνος Λὼτ ὁ δίκαιος, καὶ αἱ τούτου δύο θυγατέρες. ἡ γὰρ γυνὴ δι' αὐτὸν ἴσως τὴν ἐν τῇ πόλει τιμωρίαν διαφυγοῦσα ὕστερον τὴν δίκην ἔδωκε δι' οἰκείαν ῥᾳθυμίαν. νυνὶ δὲ διὰ τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν, ἐπειδὴ ἐπέδωκε τὰ τῆς εὐσεβείας, πολλοὶ καὶ ἐν μέσαις ταῖς πόλεσι λανθάνοντές εἰσι δυνάμενοι δυσωπεῖν τὸν θεὸν, καὶ ἐν ὄρεσι καὶ σπηλαίοις ἕτεροι, καὶ ἡ τῶν ὀλίγων τούτων ἀρετὴ τὴν τῶν πολλῶν κακίαν ἀποκρύψαι δύναται. ἐπειδὴ πολλὴ τοῦ δεσπότου ἡ ἀγαθότης, καὶ πολλάκις οἶδε δι' ὀλίγους δικαίους τοῖς πολλοῖς χαρίζεσθαι τὴν σωτηρίαν. καὶ τί λέγω δι' ὀλίγους δικαίους; πολλάκις ὅταν μὴ εὑρεθῇ ἐν τῷ παρόντι βίῳ δίκαιος, διὰ τὴν τῶν τετελευτηκότων ἀρετὴν τῶν ζώντων κήδεται, καὶ βοᾷ λέγων, ὑπερασπιῶ τῆς πόλεως ταύτης δι' ἐμὲ, καὶ διὰ Δαυὶδ τὸν παῖδά μου. εἰ καὶ αὐτοί, φησιν, ἀνάξιοί εἰσι τοῦ σώζεσθαι, καὶ οὐδεμίαν ἀφορμὴν ἔχουσι σωτηρίας, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ φιλανθρωπεύεσθαι σύνηθες ἐμοί, καὶ περὶ τὸ ἐλεεῖν εἰμι ἕτοιμος, καὶ ἐξαρπάζειν τῶν δεινῶν, δι' ἐμαυτὸν ποιήσω καὶ διὰ τὸν παῖδά μου Δαυὶδ ὑπερασπισμόν. καὶ ὁ πρὸ τοσούτων ἐτῶν τὸν βίον μεταστὰς, οὗτος αἴτιος τῆς σωτηρίας γίνεται τοῖς ὑπὸ τῆς οἰκείας ῥᾳθυμίας προδεδομένοις. εἶδες φιλανθρωπίαν δεσπότου, πῶς τιμᾷ τοὺς ἐν ἀρετῇ διαλάμποντας, πῶς αὐτοὺς προτίθησι, καὶ ἀνταξίους δείκνυσι παντὸς τοῦ πλήθους; διὰ τοῦτο καὶ Παῦλος ἔλεγε· περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος. οὗτος ἅπας, φησιν, ὁ κόσμος, ὁ κατὰ τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, οὐκ ἂν εἴη ἰσοστάσιος τούτων τῶν ἐν θλίψεσι, τῶν ἐν κακουχίαις, τῶν γυμνητευόντων, τῶν περιιόντων, τῶν ἐν σπηλαίοις διαγόντων διὰ τὸν θεόν.

Ὅταν οὖν ἴδῃς, ἀγαπητὲ, ἄνδρα εὐτελὲς μὲν σχῆμα ἔξωθεν περικείμενον, ἀρετὴν δὲ ἔνδοθεν περιβεβλημένον, μὴ ἐξευτελίσῃς τοῦτον διὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ τὸν τῆς ψυχῆς πλοῦτον καταμάνθανε, καὶ τὴν ἔνδον περιφάνειαν, καὶ τότε ὄψει πανταχόθεν τὴν ἀρετὴν λάμπουσαν. τοιοῦτος ἦν ὁ μακάριος Ἠλίας, μηλωτὴν μόνον εἶχε, καὶ ὁ τὴν πορφυρίδα περιβεβλημένος Ἀχαὰβ τῆς ἐκείνου μηλωτῆς ἐδεῖτο. εἶδες οὖν μὲν Ἀχαὰβ τὴν πενίαν, τὸν δὲ Ἠλία τὸν πλοῦτον; ὅρα καὶ τῆς δυνάμεως ὅσον τὸ μέσον· ἡ μηλωτὴ τούτου τὸν οὐρανὸν ἀπέκλεισε, τῶν ὑετῶν ἔστησε τὴν φορὰν, καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ προφήτου χαλινὸς ἐγένετο τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τρία ἔτη καὶ μῆνας ἓξ ὑετὸς οὐκ ἐγένετο· καὶ ὁ τὴν ἁλουργίδα καὶ τὸ διάδημα περικείμενος, περιῄει τὸν προφήτην ἐπιζητῶν, καὶ οὐδὲν δυνά-

A possunt Dominum, sicut tunc Patriarcha: tametsi nos, cum nos ipsos attendimus, & nostram videmus desidiam, putamus miram virtutis raritatem: attamen propter illorum virtutem, erga alios Deus patientiam exhibet. Et ut scias talium hominum fiducia nobis Dei patientiam conciliari, audi ex hac ipsa historia, quid dicat Patriarchæ: *Si decem justos invenero, non perdam civitatem.* Et quid dico decem justos? nullus inventus illic ab iniquitate alienus, nisi solus Lot justus, & ejus duæ filiæ. B Uxor enim propter ipsum forte pœnam civitatis effugit, postea tamen pœnam dedit ignaviæ suæ. Nunc autem propter ineffabilem Dei misericordiam, quia pietas incrementum sumsit, multi etiam in mediis civitatibus latentes possunt placare Deum, & alii in montibus & speluncis, paucorumque virtus multorum tegere valet malitiam. Multa enim Domini bonitas est, & sæpe solet etiam propter paucos multis dare salutem. Et quid dico, propter paucos justos? sæpe quando non inventus est in præsenti vita justus, C propter defunctorum virtutem, viventium miseretur & curam habet: unde clamat dicens: *Protegam civitatem hanc propter me, & propter David puerum meum*, quasi diceret: Licet ipsi indigni sint qui serventur, & nullam salutis habeant occasionem: verum quia solitus sum misericorditer agere, & ad miserandum promtus sum & ad eripiendum e calamitatibus, propter meipsum, & propter puerum meum David protegam: & qui ante tot annos e vita migravit, hic auctor est salutis iis qui sua sese perdiderant desidia. D Vidisti clementiam Domini, quomodo eos qui virtute pollent, honore afficit, præponit, & toti multitudini æquiparat? Quapropter & Paulus dicebat: *Obambulaverunt in ovillis caprinisque pellibus, destituti, pressi, afflicti, quibus indignus erat mundus.* Totus, inquit, iste mundus, & totus orbis non est conferendus iis qui in afflictionibus & pressuris, & nuditate agunt & obambulant, & in speluncis versantur propter Deum.

4.Reg.19.34.

Heb.11.37

6. E Igitur, dilecte, quando videris virum vili externo habitu vestitum, virtute vero intrinsecus amictum, ne hunc vilipenderis propter id quod apparet: sed animæ divitias disce, & internam gloriam, & tunc videbis undique fulgentem virtutem. Talis erat beatus Elias, qui meloten tantum habuit, & qui purpura vestitus erat Achab, illius melote indigebat. Vidisti Achabi inopiam, Eliæ autem divitias? vide & quantum potestate distent. Melote hujus cælum clausit, pluviarum descensum inhibuit; lingua Prophetæ frenum fuit cælo, annisque tribus & sex mensibus pluvia non fuit: ille autem purpura amictus & diademate redimitus, circumibat quærens prophetam, & nihil lucri ex tanta po-

testate habebat. Cæterum vide Domini clementiam, quia vidit prophetam multo zelo & fervore moveri, & magnam hanc pœnam inferri contra totam terram, ne & ipse simul in supplicium incideret cum illis, & eorum nequitiæ pœnas daret, dicit ei: *Surge, & vade in Sarepta Sidoniorum. Illic enim præcipiam mulieri viduæ, ut te pascat. Et surrexit, & abiit.* Vide spiritus gratiam, dilecte. Etenim & heri nobis totus sermo circa hospitalitatem insumtus est, & hodie hospitalis ista vidua sermonem nostrum complebit. *Et venit*, inquit, *ad viduam, & invenit eam colligentem ligna, & dicit ei: Da mihi parum aquæ, & bibam:* illa obedivit. *Et dixit ad eam iterum: Fac mihi subcinericios panes, & comedam.* Illa vero postea detegit immodicam suam egestatem, imo inenarrabiles divitias. Magna enim paupertas indicat divitiarum illius magnitudinem. Et dicit: *Non est ancillæ tuæ nisi pugillus farinæ, & parum olei in amphora, & comedemus ego & pueri, & moriemur.* Miserabilia verba, quæ ipsam lapideam animam inflectere possent. Nulla posthac nobis spes salutis. Mors in foribus est. Hoc solum nobis relictum est ad vitam, quod vix sufficiet mihi & puerulis: id quod erat in mea potestate feci, aquam communicavi. Verum ut discamus & mulieris hospitalitatem, & justi magnam fiduciam, vide quid fiat. Ubi propheta diligenter hæc omnia didicit, ut detegeret nobis virtutem mulieris; nam Deus qui dixerat: *Præcepi mulieri, ut te pascat*, ipse erat qui tunc per prophetam operabatur; dicit ei: *Fac mihi primum, & comedam, & tunc filiis tuis.* Audite mulieres, quæ divitiis affluitis, & in multa inutilia vestras facultates insumitis, ac post illa omnia duos obolos indigentibus, vel viro cuipiam virtute prædito propter Deum egeno, impendere non vultis. Ista autem nihil horum possidens, sed tantum pugillum farinæ, & paulo post secundum suam opinionem filiorum mortem spectatura, ut audivit a Propheta: *Fac mihi primum, & tunc tibi & puerulis tuis:* non ægre tulit, non cunctata est, sed fecit imperata: erudiens omnes nos, præferendos nostræ refocillationi servos Dei: & non temere talia lucra prætereunda, sed attendendum multam hinc nobis futuram esse mercedem: Vide igitur hanc viduam, pro pugillo farinæ, & pauxillo oleo, quomodo perpetuum horreum sibi comparaverit. Nam postquam pavit prophetam, neque pugillus farinæ defecit, neque amphora olei, cum interim fame terra omnis consumeretur. Est autem & hoc admirabile & stupendum eam neque laboribus postea opus habuisse, sed paratam perpetuo

3.Reg.17.9.

3.Reg.17.14

A μόνος κερδῆναι ἐκ τῆς τοσαύτης δυναστείας. ἀλλ' ὅρα τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίαν· ἐπειδὴ εἶδεν ἀπὸ ζήλου καὶ πολλῆς θερμότητος τὸν προφήτην κινηθέντα, καὶ τὴν μεγάλην ταύτην τιμωρίαν ἐπαγαγόντα κατὰ πάσης τῆς γῆς, ὥστε μὴ καὶ αὐτὸν συναπολαῦσαι τῆς τιμωρίας, καὶ ὁμοίως τῇ ἐκείνων πονηρίᾳ κολάζεσθαι, φησὶ πρὸς αὐτόν· ἐγερθεὶς πορεύθητι εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδωνίας. ἐκεῖ γὰρ ἐντελοῦμαι γυναικὶ χήρᾳ τοῦ διατρέφειν σε. καὶ ἀναστὰς ἐπορεύθη. ὅρα τοῦ πνεύματος τὴν χάριν, ἀγαπητέ. καὶ γὰρ καὶ χθὲς εἰς φιλοξενίαν ἡμῖν ὁ λόγος ἅπας κατέληξε, [a] καὶ σήμερον ἰδοὺ ἡ φιλόξενος αὕτη B χήρα εἰς τέλος ἡμῖν ἄγειν τὸν λόγον μέλλει. καὶ παρεγένετο, φησί, πρὸς τὴν χήραν, καὶ εὗρεν αὐτὴν συλλέγουσαν ξύλα, καί φησι πρὸς αὐτήν· δός μοι μικρὸν ὕδωρ, καὶ πίομαι. ἡ δὲ ὑπήκουσε. καί φησι πρὸς αὐτὴν πάλιν, ποίησόν μοι ἐγκρυφίας, καὶ φάγομαι. ἡ δὲ λοιπὸν ἐκκαλύπτει αὐτῆς τὴν ὑπερβάλλουσαν πενίαν, μᾶλλον δὲ τὸν ἄφατον πλοῦτον. ἡ γὰρ τῆς πενίας ἐπίτασις ἐδείκνυ τοῦ πλούτου τὸ μέγεθος. ἡ δέ φησιν, οὐκ ἔστι τῇ δούλῃ σου, εἰ μὴ δρὰξ ἀλεύρου, καὶ ὀλίγον ἔλαιον ἐν τῷ καμψάκῃ, καὶ φαγόμεθα, ἐγώ τε καὶ τὰ παιδία, καὶ ἀποθανούμεθα. ἐλεεινὰ τὰ ῥήματα, C καὶ αὐτὴν λιθίνην ψυχὴν ἱκανὰ ἐπικάμψαι. οὐδεμία λοιπόν, φησιν, ἔσται ἐλπὶς σωτηρίας. ἐπὶ θύραις τὰ τοῦ θανάτου. τοῦτο μόνον ἡμῖν ὑπολέλειπται πρὸς ζωήν, ὃ μόλις ἀρκέσει ἐμοὶ καὶ τοῖς παιδίοις. ὅπερ ἦν μοι δυνατόν, πεποίηκα· τοῦ ὕδατος μετέδωκα. ἀλλ' ἵνα μάθωμεν καὶ τῆς γυναικὸς τὸ φιλόξενον, καὶ τοῦ δικαίου τὴν πολλὴν παῤῥησίαν, ὅρα τί γίνεται· ἐπειδὴ ἔμαθεν ὁ προφήτης πάντα μετὰ ἀκριβείας, ἵνα ἐκκαλύψῃ ἡμῖν τὴν ἀρετὴν τῆς γυναικός· ὁ γὰρ θεὸς ὁ εἰπών, ὅτι ἐντέταλμαι γυναικὶ τοῦ διατρέφειν σε, αὐτὸς ἦν ὁ διὰ τοῦ προφήτου ἐνεργῶν, καί φησι πρὸς αὐτήν· ποίη- D σον ἐμοὶ πρῶτον, καὶ φάγομαι· καὶ τότε τοῖς τέκνοις σου. ἀκούετε γυναῖκες αἱ πλούτῳ περιῤῥεόμεναι, καὶ εἰς μυρία ἀνόνητα καταναλίσκουσαι τὴν οἰκείαν περιουσίαν, καὶ οὐδὲ μετὰ τὴν οἰκείαν ἀπόλαυσιν πολλάκις καταδεχόμεναι ὀβολοὺς δύο προέσθαι τοῖς δεομένοις, ἢ ἀνδρί τινι τῶν ἐναρέτων διὰ τὸν θεὸν πενομένῳ. αὕτη δὲ οὐδὲν ἕτερον κεκτημένη, ἢ τὴν δράκα τοῦ ἀλεύρου, καὶ μέλλουσα κατὰ μικρόν, ὅσον κατὰ τὸν ἑαυτῆς λογισμόν, τῶν παίδων τὸν θάνατον ὁρᾷν, ἀκούσασα παρὰ τοῦ προφήτου, ὅτι ἐμοὶ πρῶτον ποίησον, καὶ τότε σοὶ καὶ τοῖς παιδίοις σου, οὐκ ἐδυσχέρανεν, οὐκ ἠμέλλησεν, ἀλλ' E ἐποίει τὸ ἐπιταχθέν, παιδεύουσα πάντας ἡμᾶς προτιμᾷν τῆς οἰκείας ἀναπαύσεως τοὺς τοῦ θεοῦ δούλους, καὶ μὴ ἁπλῶς παρατρέχειν τὰ τοιαῦτα κέρδη, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὴ ἡ ὑπὲρ τούτων ἡμῖν ἀντίδοσις ἔσται. ὅρα γοῦν ταύτην τὴν χήραν, ἀντὶ μιᾶς δρακὸς ἀλεύρου καὶ ὀλίγου ἐλαίου πῶς διηνεκῆ ἅλωνα ἐκτήσατο. μετὰ γὰρ τὸ τραφῆναι τὸν προφήτην, οὔτε ἡ δρὰξ τοῦ ἀλεύρου ἐπέλειψεν, οὔτε ὁ καμψάκης τοῦ ἐλαίου, πάσης τῆς γῆς λιμῷ διαφθειρομένης. καὶ τὸ δὴ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, ὅτι οὐδὲ μόχθων ἐδεῖτο λοιπόν, ἀλλ' εἶχεν ἑτοι-

[a] Hanc Sareptanam viduam pluribus celebrat Chrysostomus Tomo III. supra in Homilia de Helia & vidua circa finem.

μον

μον διηνεκῶς τὸ ἄλευρον καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ οὔτε γεωργίας ἐχρῆζεν, οὔτε τῆς τῶν βοῶν συνεργίας, οὔτε ἑτέρας τινὸς ἐπιμελείας, ἀλλὰ παρὰ φύσιν ἦν ἰδεῖν ἅπαντα συμβαίνοντα. καὶ τοῦ βασιλέως τοῦ τὸ διάδημα περικειμένου ἐν ἀμηχανίᾳ ὄντος, καὶ λιμῷ διαφθειρομένου, χήρα ἡ πενιχρὰ, ἡ πάντων ἐστερημένη, ἐπειδὴ τὸν προφήτην ὑπεδέξατο, ἐν εὐπορίᾳ ἐτύγχανε διηνεκεῖ. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγεν· ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου μισθὸν προφήτου λήψεται. εἶδες χθὲς οἵων ὁ πατριάρχης ἠξιώθη, δαψιλῆ τὴν φιλοξενίαν ἐπιδειξάμενος καὶ μετὰ πολλῆς τῆς θερμότητος· ὅρα καὶ ταύτην τὴν Σιδωνίαν ἀθρόον πλοῦτον ἄφατον κτησαμένην. ἡ γὰρ γλῶσσα τοῦ προφήτου, ἡ τοῦ οὐρανοῦ τὰς ἡνίας ἐπέχουσα, αὕτη τοῦ ἀλεύρου τὴν δράκα πηγάσαι ἐποίησε, καὶ τοῦ ἐλαίου τὴν καμψάκην.

Ταύτην πάντες μιμείσθωσαν καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. ἐγὼ μὲν γὰρ ἐβουλόμην εἰς τὸν τοῦ προφήτου ζῆλον ὑμᾶς ἐναγαγεῖν, καὶ τὴν ἀρετῆς ταύτης τὴν μίμησιν· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο ὑπέρογκον ὑμῖν δοκεῖ εἶναι, καίτοι κἀκεῖνος ἄνθρωπος ἦν, καὶ σάρκα περιέκειτο καθὼς καὶ ἡμεῖς, καὶ τῆς αὐτῆς ἡμῖν μετεῖχε φύσεως· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ παρ' ἑαυτοῦ μετὰ δαψιλείας εἰσήνεγκε, καὶ τὴν ἀρετὴν εἵλετο, ἠξιώθη καὶ τῆς ἄνωθεν χάριτος· ἀλλὰ τέως κἂν τὴν γυναῖκα ταύτην μιμησώμεθα, καὶ τότε κατὰ μικρὸν ἥξομεν καὶ ἐπὶ τὴν τοῦ προφήτου μίμησιν. μιμησώμεθα τοίνυν τὴν ταύτης φιλοξενίαν, καὶ μηδεὶς λοιπὸν πενίαν προβαλλέσθω. οἷος γὰρ ἂν ᾖ πένης, οὐκ ἂν εἴη ταύτης πενέστερος, ἣ πρὸς μίαν ἡμέραν μόνον ἐκέκτητο τροφὴν, καὶ οὐδὲ οὕτως ὀκνηροτέρα γέγονε περὶ τὴν τοῦ δικαίου αἴτησιν, ἀλλὰ πολλῇ τῇ προθυμίᾳ χρησαμένη ταχεῖαν τὴν ἀμοιβὴν ἐκομίσατο. τοιαῦτα γὰρ τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ. ἀντὶ μικρῶν ἔθος αὐτῷ μεγάλα δωρεῖσθαι. τί γὰρ, εἰπέ μοι, τοσοῦτον εἰσήνεγκεν, ὅσον ἐκομίσατο; ἀλλ' ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος οὐ τῇ ποσότητι προσέχειν εἴωθεν, ἀλλὰ τῇ δαψιλείᾳ τῆς γνώμης, καὶ ἀπὸ ταύτης καὶ τὰ μικρὰ μεγάλα γίνεται, καὶ τὰ μεγάλα πολλάκις ἐξευτελίζεται, ὅταν μὴ ἱλαρᾷ τῇ προθυμίᾳ ἐπιτελῆται τὰ γινόμενα. διὰ τοῦτο καὶ ἡ χήρα ἐκείνη ἡ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ, πολλῶν πολλὰ βαλόντων ἐν τῷ γαζοφυλακίῳ, δύο λεπτὰ βαλοῦσα πάντας ὑπερηκόντισεν, οὐκ ἐπειδὴ πλείονα τῶν ἄλλων ἔβαλεν, ἀλλ' ὅτι δαψιλῆ τὴν γνώμην ἐπεδείξατο. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι, φησὶν, ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς τοῦτο ἐποίουν· αὕτη δὲ ἅπαντα ἅπερ ἐκέκτητο ἔβαλεν. ὅλον γὰρ τὸν βίον αὐτῆς ἔβαλε. κἂν τὰς γυναῖκας μιμησώμεθα οἱ ἄνδρες, καὶ μὴ ἐλάττους αὐτῶν ὀφθῶμεν, ἀλλὰ σπουδάσωμεν μὴ μόνον πρὸς τὴν οἰκείαν ἀπόλαυσιν πᾶσαν τὴν οὐσίαν καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τῶν δεομένων πολλὴν ποιεῖσθαι πρόνοιαν, καὶ μετὰ προθυμίας καὶ φαιδρότητος τοῦτο ποιεῖν. καὶ γὰρ ὁ γεωργὸς εἰς τὴν γῆν καταβάλλων τὰ σπέρματα, οὐ μετὰ συννότητος τοῦτο ἐργάζεται, ἀλλὰ χαίρων καὶ γεγηθὼς, καὶ ἤδη τῇ προσδοκίᾳ τὰ δράγματα βλέπειν νομίζων, οὕτως εἰς τὴν γῆν ἀφίησι τὰ σπέρματα. καὶ σὺ τοίνυν, ἀγαπητὲ, μὴ πρὸς τὸν λαμβά-

A fuiſſe farinam & oleum, & neque agricultura indiguiſſe, neque boum cooperatione, neque ulla alia cura; ſed videre erat omnia præter naturam evenire. Et cum rex, qui coronam capite geſtabat, anxius eſſet, & fame laboraret, inops vidua omnibus deſtituta, quia Prophetam ſuſceperat, in perpetuam venit abundantiam. Propterea & Chriſtus dicebat: *Qui ſuſceperit Prophetam in nomine Prophetæ, mercedem Prophetæ recipiet.* Matt. 10. 41 Vidiſti heri quid Patriarcha meruerit larga ſua hoſpitalitate
B & fervida alacritate: vide & nunc hanc Sidoniam repente ingentes divitias poſſidentem. Lingua enim Prophetæ quæ cæli habenas moderabatur, fecit ut farinæ pugillus & olei amphora jugiter ſcaturirent.

7. Hanc omnes imitentur & viri & mulieres. Moralis exhortatio. Ego quidem vellem vos ad Prophetæ zelum, & ad ejus virtutis imitationem deducere: ſed quia hoc oneroſum vobis videtur eſſe, quamvis & ille homo erat,
C carnemque ſicut nos circumferebat, & eamdem quam nos habebat naturam: verum quia quæ ſua erant largiter attulit, atque virtutem amplexatus eſt, ſupernam quoque gratiam aſſequutus eſt. Cæterum interim nos vel mulierem hanc imitemur, & ſic paulatim eo veniemus, ut etiam Prophetæ imitatores ſimus. Æmulemur itaque ejus hoſpitalitatem, & nullus poſthac inopiam prætexat. Nam quantumvis inops ſit aliquis, non erit hac egentior, cui ad unum tantum diem erat alimentum: & neque ſic fuit ſegnior ad petitionem Prophetæ, ſed magna alacritate ei paruit, & mercedem protinus recepit.
D Talia enim ſunt, quæ a Deo fiunt. Mos ei dare magna pro parvis. Quid enim, dic oro, tantum attulit, quantum accepit? Verum Dominus noſter, non quanta dentur conſuevit attendere, ſed voluntatis largitatem; & ab hac quæ parva ſunt magna redduntur, & magna ſæpe vilia efficiuntur, quando non hilari animo quæ fiunt, peraguntur. Eapropter vidua illa Evangelica, Luc. 21. 3. multis multa in gazophylacium mittentibus, projectis duobus minutis omnes vicit, non quod immiſerit plura aliis, ſed quod liberaliorem voluntatem oſtenderit. Alii enim, inquit, ex eo quod
E ſibi abundabat eleemoſynam erogabant, iſta autem omnia quæcumque poſſidebat, immiſit. Omnem enim victum ſuum, inquit, injecit. Ergo mulieres ſaltem imitemur viri, & non inferiores eis videamur: ſed ſtudeamus non ſolum ad noſtrum uſum omnem ſubſtantiam noſtram impendere, Eleemoſyna eroganda. ſed & egenorum magnam habere curam, idque cum alacritate & hilaritate. Etenim agricola terræ concredens ſemina, non hoc cum triſtitia facit, ſed gaudens & lætabundus, & quaſi jam ſpe manipulos videre ſe exiſtimans, in terra ſeminat. Et tu, dilecte, ne ſolum reſpexeris ad eum

qui recipit, neque ad sumtus qui fiunt; sed cogita, illum quidem qui a te accipit esse visibilem, alium autem quæ in illum fiunt, sibi facta declarare; neque illum vulgarem quempiam esse, sed omnium Dominum, cæli terræque conditorem; & sumtum illum redituum locum obtinere, nec solum non minuere substantiam tuam, sed augere magis si cum fide & alacritate hoc feceris. Addam id quod præcipuum est bonum: præter hos reditus & lucra, quæ ex sumtu parantur, peccata etiam condonantur: cui bono quid par esse poterit? Si igitur volumus vere locupletari, & cum divitiis etiam peccatorum invenire remissionem, effundamus res nostras in egenorum manus, præmittamus eas in cælum, ubi neque fur, neque latro, neque parietum effossor, neque famuli malitia, neque aliud quidquam nocere poterit divitiis nostris. Regio enim illa omnibus istiusmodi damnis superior est. Tantum ne vanam gloriam sectemur, sed sequamur leges a Christo traditas, ut non ab hominibus laudes percipiamus, sed a communi omnium Domino, ne & sumtus faciamus, & lucro destituamur. Ut enim ab insidiis aliis omnibus tutæ sunt divitiæ per manus pauperum eo translatæ; ita per vanam solum gloriam absumuntur. Et ut tinea & vermes vestes corrumpunt, ita & inanis gloria, divitias quæ misericordia colliguntur. Idcirco, obsecro, non solum faciamus eleemosynas, sed & caute faciamus, ut magna bona percipiamus pro parvis, & pro fragilibus incorruptibilia, & pro temporalibus æterna, & cum his omnibus etiam peccatorum remissionem assequi possimus, bonaque illa ineffabilia: quibus nos omnes potiri contingat, gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre & sancto vivificoque Spiritu sit gloria nunc & semper, & in sæcula sæculorum, amen.

A νοντι ὁρᾷς μόνον, μηδὲ πρὸς τὴν δαπάνην τὴν γινομένην, ἀλλ' ἐννόει ὅτι ἄλλος μέν ἐστιν ὁ ὁρώμενος, ὁ παρὰ σοῦ δεχόμενος, ἕτερος δὲ ὁ τὰ εἰς ἐκεῖνον γινόμενα οἰκειούμενος, καὶ οὐχ ὁ τυχὼν, ἀλλ' ὁ τῶν ὅλων δεσπότης, ὁ τῶν ἁπάντων κύριος, ὁ οὐρανοῦ καὶ γῆς ποιητής· καὶ ὅτι ἡ δαπάνη αὕτη πρόσοδος γίνεται, καὶ οὐ μόνον οὐκ ἐλαττοῖ σου τὴν οὐσίαν, ἀλλὰ καὶ πλεονάζει μᾶλλον, ἐὰν σὺ μετὰ πίστεως τοῦτο ἐργάζῃ καὶ ἱλαρᾶς τῆς προθυμίας. εἴπω δὲ κεφάλαιον τῶν ἀγαθῶν· μετὰ τῆς προσόδου τῆς ἀπὸ τῆς δαπάνης ταύτης γινομένης καὶ ἁμαρτημάτων συγχωρήσεώς σοι πρόξενος γίνεται, οὗ τί γένοιτο ἴσον; εἰ τοίνυν βουλοίμεθα εἰδέναι πλουτεῖν
B τὸν ἀληθῆ πλοῦτον, καὶ μετὰ τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἁμαρτημάτων τὴν συγχώρησιν εὑρέσθαι, ἐκχέωμεν τὰ ὄντα εἰς τὰς τῶν δεομένων χεῖρας, προαποστείλωμεν αὐτὰ εἰς τὸν οὐρανὸν, ἔνθα οὐδὲ κλέπτης, οὐδὲ λῃστὴς, οὐ τοιχωρύχος, οὐκ οἰκέτου κακουργία, οὐκ ἄλλο οὐδὲν λυμήνασθαι δυνήσεται τὸν πλοῦτον τὸν ἡμέτερον. τὸ γὰρ χωρίον ἐκεῖνο πάσης τοιαύτης βλάβης ἀνώτερον. μόνον μὴ μετὰ κενοδοξίας τοῦτο ποιῶμεν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ δεδομένους νόμους, ὥστε μὴ τὸν παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἔπαινον καρπώσασθαι, ἀλλὰ τὸν παρὰ τοῦ
C κοινοῦ πάντων δεσπότου, ἵνα μὴ καὶ τὴν δαπάνην ὑπομείνωμεν, καὶ τοῦ κέρδους ἀποστερηθῶμεν. ὥσπερ γὰρ πάσαις ταῖς ἄλλαις ἐπιβουλαῖς ἀνάλωτός ἐστιν ὁ πλοῦτος, ὁ ἐκεῖ μετατιθέμενος διὰ τῶν τῶν πενήτων χειρῶν, οὕτω κενοδοξίᾳ μόνῃ ἀναλίσκεται· καὶ ὅπερ ἐστὶν ἐνταῦθα ὁ σὴς καὶ ὁ σκώληξ πρὸς τὴν τῆς ἐσθῆτος διαφθοράν, τοῦτο κενοδοξία γίνεται πρὸς τὸν ἀπὸ τῆς ἐλεημοσύνης συλλεγόμενον πλοῦτον. διὸ, παρακαλῶ, μὴ μόνον ποιῶμεν τὴν ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀσφαλείας ταύτην ἐργαζώμεθα, ἵνα ἀντὶ μικρῶν μεγάλα καρπωσώμεθα ἀγαθὰ, καὶ ἀντὶ τῶν ἐπικήρων τὰ
D ἄφθαρτα, καὶ ἀντὶ τῶν προσκαίρων τὰ αἰώνια, καὶ μετὰ τούτων ἁπάντων καὶ τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτημάτων τυχεῖν δυνηθῶμεν, καὶ τῶν ἀποῤῥήτων ἐκείνων ἀγαθῶν, ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἡ δόξα ἅμα τῷ ἁγίῳ καὶ ζωοποιῷ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

HOMILIA XLIII.

Gen. 19. 1. *Venerunt autem, inquit, duo Angeli Sodoma vespere.*

1. QUEMADMODUM floridum quoddam pratum varios & omnigenos flores in se ostentat, ita & divina Scriptura justorum virtutes nobis demonstrat: non ut, sicut illorum florum fragrantia, parvo tempore fruamur, sed ut perpetuam inde utilitatem recipiamus. Illic manu tantum carpimus flores, & protinus marcescentes suam gratiam amittunt: hîc autem non sic: sed quando auribus justorum virtutes accipimus, & eas in sinu mentis reponi-

ΟΜΙΛΙΑ μγ'.

Ἦλθον δὲ, φησιν, οἱ δύο ἄγγελοι εἰς Σόδομα ἑσπέρας.

E ΚΑΘΑΠΕΡ λειμών τις εὐανθὴς διάφορα καὶ ποικίλα τὰ ἄνθη ἐν ἑαυτῷ δείκνυσιν, οὕτως ἡ θεία γραφὴ τῶν δικαίων τὰς ἀρετὰς ἡμῖν δείκνυσιν, οὐχ ἵνα καθάπερ ἐπὶ τῶν ἀνθῶν πρὸς βραχὺ μόνον ἀπολαύσωμεν τῆς εὐωδίας, ἀλλ' ἵνα διηνεκῆ τὴν ἐντεῦθεν ὠφέλειαν καρπωσώμεθα. ἐκεῖ μὲν γὰρ μόνον ἐδεξάμεθα τῇ χειρὶ τὰ ἄνθη, καὶ μετ' ὀλίγον αὐτὰ μαρανθέντα τὴν οἰκείαν χάριν ἠμαύρωσεν· ἐνταῦθα δὲ οὐχ οὕτως· ἀλλ' ἐπειδὰν δεξώμεθα διὰ τῆς ἀκοῆς τὰς ἀρετὰς τῶν δικαίων, καὶ εἰς τοὺς κόλπους τῆς

A διανοίας ἡμῶν αὐτὰς ἐναποθώμεθα, διὰ παντὸς τοῦ χρόνου τῆς τούτων εὐωδίας ἀπολαύειν δυνάμεθα, ἐὰν ἐθέλωμεν. φέρε οὖν, ἐπειδὴ τοιαύτη τῶν ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ κειμένων ἁγίων ἡ εὐωδία, σήμερον τοῦ Λὼτ τὴν εὐωδίαν καταμάθωμεν, ἵνα γνῶμεν ἀκριβῶς, ὅπως εἰς ἄκραν τῆς ἀρετῆς τὴν κορυφὴν ἡ τοῦ πατριάρχου συνουσία τὸν δίκαιον τοῦτον ἀνήγαγε, καὶ κατ' ἴχνος αὐτοῦ καὶ αὐτὸς τὴν οἰκείαν φιλοξενίαν διὰ τῶν ἔργων ἐπιδείκνυται. ἀλλ' ἵνα σαφέστερος ἡμῖν ὁ λόγος γένηται, ἄξιον αὐτῶν τῆς γραφῆς ἐπακοῦσαι τῶν ῥημάτων. ἦλθον δέ, φησιν, οἱ δύο ἄγγελοι εἰς Σόδομα ἑσπέρας. τίνος ἕνεκεν οὕτως ἤρξατο, ἦλθον δὲ οἱ δύο

B ἄγγελοι εἰς Σόδομα ἑσπέρας; ἐπειδὴ μετὰ τὸ ἐπιξενωθῆναι τῷ πατριάρχῃ, ἐξαναστάντων αὐτῶν ἐκεῖθεν, ὁ μὲν κηδεμὼν καὶ φιλάνθρωπος θεὸς τὴν οἰκείαν ἀγαθότητα μιμούμενος, καὶ σχήματι ἀνθρώπου τότε ὀφθεὶς παρέμενε τῷ πατριάρχῃ διαλεγόμενος, καθάπερ χθὲς ἠκούσατε, βουλόμενος ἅπαντας ἡμᾶς διδάξαι καὶ τῆς ἑαυτοῦ μακροθυμίας τὴν ὑπερβολὴν, καὶ τοῦ πατριάρχου τὸ φιλόστοργον, οἱ δὲ ἄγγελοι ὥρμησαν ἐπὶ τὰ Σόδομα· τὴν ἀκολουθίαν ἑαυτῆς διατηροῦσα ἡμῖν ἡ θεία γραφὴ νῦν φησιν, ἦλθον δὲ οἱ δύο ἄγγελοι εἰς

C Σόδομα ἑσπέρας, τὸ ἐπιταχθὲν πληρώσοντες. ὅρα ἀκρίβειαν καὶ παρατήρησιν τῆς θείας γραφῆς, πῶς καὶ τὸν καιρὸν ἡμῖν ἐσήμανε, καθ' ὃν παρεγένοντο. ἑσπέρας γάρ φησι. καὶ τίνος ἕνεκεν τὸν καιρὸν ἐδήλωσε; καὶ διὰ τί κατὰ τὴν ἑσπέραν παρεγένοντο; ἵνα τὴν πολλὴν ἡμῖν ἐπίτασιν δείξῃ τῆς τοῦ Λὼτ φιλοξενίας. καθάπερ γὰρ ὁ πατριάρχης κατὰ τὸν τῆς μεσημβρίας καιρὸν καθήμενος ἐπετήρει τοὺς παριόντας, καὶ ἔργον ἐποιεῖτο τὴν τούτων θήραν, καὶ ἐπέτρεχε καὶ μετὰ περιχαρείας τοὺς ὁδίτας ὑπεδέχετο· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὁ δίκαιος οὗτος, ἐπειδὴ ᾔδει τῆς κακίας τῶν ἐν Σοδόμοις οἰκούντων τὴν πονηρίαν, οὐδὲ τὸν τῆς ἑσπέρας καιρὸν παρε-

D πέμπετο, ἀλλὰ μέχρι τούτου παρέμενε, μήπου θησαυρός τις αὐτὸν παρεμπέσῃ, καὶ τὸν ἀπὸ τῆς φιλοξενίας καρπὸν δρέψασθαι δυνηθῇ. ἀληθῶς θαυμάσαι ἔστι μετὰ πολλῆς τῆς ὑπερβολῆς τοῦ δικαίου τούτου τὴν ἀρετὴν, ὅτι ἐν μέσῳ τοιούτων παρανόμων ἀναστρεφόμενος, οὐ μόνον οὐ γέγονε ῥαθυμότερος, ἀλλὰ καὶ πολλῷ πλείονα τὴν ἀρετὴν ἐπεδείκνυτο· καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν, κατὰ κρημνῶν φερομένων, οὗτος μόνος ἐν τοσούτῳ πλήθει τὴν εὐθεῖαν ὥδευεν ὁδόν. ποῦ νῦν εἰσιν οἱ λέγοντες, ὅτι οὐχ οἷόν τε ἐν μέσῃ πόλει στρεφόμενόν τινα διασῶσαι τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' ἀναχωρήσεως δεῖ, καὶ

E τῆς ἐν τοῖς ὄρεσι διατριβῆς, καὶ οὐ δυνατὸν τῆς οἰκίας προεστῶτα, καὶ γυναῖκα ἔχοντα, καὶ παίδων ἐπιμελούμενον καὶ οἰκετῶν, ἐνάρετον εἶναι. ὁράτωσαν τοίνυν τὸν δίκαιον τοῦτον μετὰ γυναικὸς καὶ παιδίων καὶ οἰκετῶν, καὶ ἐν πόλει διάγοντα, καὶ μεταξὺ τοσούτων πονηρῶν καὶ παρανόμων διατρίβοντα, καὶ καθάπερ σπινθῆρά τινα ἐν μέσῳ πελάγει διαλάμποντα, καὶ οὐ μόνον οὐ σβεννύμενον, ἀλλὰ καὶ λαμπρότερον τὸ φῶς δεικνύοντα. καὶ ταῦτα λέγω, οὐ κωλύων τὴν ἀναχώρησιν τὴν ἀπὸ τῶν πόλεων, καὶ τὴν ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ τῇ ἐρημίᾳ διατριβὴν

A mus, per omne tempus, si volumus, eorum suavi odore frui poterimus. Age ergo, quia tanta sanctorum in divina Scriptura fragrantia est, hodie Loti bonum odorem inquiramus, ut sciamus liquido, justum hunc in tantum virtutis apicem evectum esse Patriarchæ consuetudine, quæ effecit ut vestigia illius sequeretur, & peculiariter hospitalitatem exerceret. Verum ut manifestior sit sermo noster, operæ-precium fuerit Scripturæ verba audire. 1. *Venerunt autem*, inquit, *duo Angeli Sodoma vesperi.* Quare sic Cap. 19.

B incœpit & dixit: *Venerunt autem duo Angeli Sodoma vesperi?* Quoniam postquam diversati sunt apud Patriarcham, & inde surgentes abierunt; ac clemens Dominus & curator, pro sua bonitate in humana figura visus, mansit apud Patriarcham, loquens cum eo, sicut heri audivistis: volens nos omnes docere & ingentem patientiam suam, & Patriarchæ caritatem; Angeli autem contendebant tunc versus Sodoma; servans Scriptura suum ordinem dicit iterum: *Venerunt autem duo Angeli Sodoma vesperi*, facturi quod imperatum erat. Et vide

C diligentiam observationemque divinæ Scripturæ, quomodo tempus quo advenerunt nobis declararit: dicit enim, *vesperi.* Et quare tempus significavit? & quare ad vesperam eo venerunt? ut ostenderetur nobis magna Loti hospitalitas. Sicut enim Patriarcha sedens tempore meridiei, observabat prætereuntes, & venationem suam hanc studiose exercebat, & occurrebat ac magno gaudio viatores suscipiebat: simili modo & justus ille, quoniam sciebat perversitatem eorum qui in Sodomis habitabant, neque vesperi discedebat, sed manebat, ne thesaurus

Loti hospitalitas laudatur.

D aliquis ipsi elaberetur, & ut hospitalitatis fructum decerpere posset. Vere admirari vehementer licet justi hujus virtutem, qui versans in medio tam impiorum hominum, non solum non inde negligentior est factus: sed & majorem virtutem præ se tulit: cumque omnes, ut ita dicam, in præceps ruerent, ipse solus in tanta multitudine rectam ambulavit viam: Ubi nunc sunt qui dicunt, non posse quempiam in media civitate versantem virtutem servare: sed opus esse secessu,

E & montana quadam habitatione: nec posse domui suæ præfectum, & uxorem habentem, & filios curantem ac famulos, virtute præditum esse? Videant ergo justum illum cum muliere, pueris, & famulis, in civitate degentem, atque inter tam malos ac impios conversantem & quasi scintillam quamdam in medio mari lucentem, nec solum non exstingui, sed quotidie lucem clariorem emittere. Et hæc dico non prohibens secessum ab urbibus, neque interdico montium & so-

litudinum conversationem: sed ostendo volenti sobrie agere & vigilare, nihil inde obstaculi esse. Sicut igitur negligenti ac supino nihil prodest solitudo: neque enim locus nos virtute facit præditos, sed mens & mores: ita & prudens atque vigil non offenditur, etiam in media civitate degens. Quocirca vellem, sicut beatum illum, virtute præstantes in mediis civitatibus esse, ut quasi fermentum facti aliis, multos ad sui imitationem traherent. Verum quia hoc difficile videtur esse, saltem illud alterum fiat.
1.Cor.7.31. *Transit enim figura mundi hujus*, & brevis est vita præsens: & nisi nunc, cum adhuc in stadio sumus, labores virtutum aggrediamur, & laqueos malitiæ effugiamus, postea in vanum nosmetipsos reprehendemus, quando nulla erit pœnitentiæ utilitas. Nam quamdiu in præsenti vita fuerimus, possunt inde pœnitentes lucrum accipere, & ablutis prioribus peccatis misericordiam Domini assequi. Quod si præterierimus tempus præsens, repenteque abrepti fuerimus: pœnitentia quidem tunc ducemur, nullam autem utilitatem inde capiemus. Quod ut discas, audi
Psal.6.6. Prophetam dicentem: *In inferno autem quis*
Psal.48.8. *confitebitur tibi?* & iterum: *Frater non redimit, redimet homo?* Nullus, inquit, erit illic postea, qui eripiat eum quem sua desidia prodiderit, neque si frater fuerit, neque si pater, neque si mater. Et quid dico, frater, pater & mater? neque justi, quibus tanta apud Deum fiducia est, poterunt nobis tunc aliquid prodesse, si
Ezech.14.20. nunc desides fuerimus. Dicit enim: *Si steterint Noe & Job & Daniel, filios suos & filias non eripient.* Et vide minarum gravitatem, qualesque justos in medium adduxerit. Quoniam illi suis temporibus etiam aliis salutis causa fuerunt. Noe enim, cum terribilis illa diluvii tempestas terram occupasset, & uxorem, & filios servavit: & Job similiter aliis salutis auctor fuit: Daniel quoque multos eripuit a morte, quando barbarus ille inquirebat quæ supra humanam sunt naturam, & interimere volebat Chaldæos, & Magos atque Gazarenos.

2. Et ne putemus in futuro sæculo fore talia, & eos qui virtute præditi sunt, & fiduciam habent in Deum, alios qui hic negligenter vixerunt, necessarios suos liberare illic a supplicio posse: propterea adduxit nobis justos illos, terrorem nobis inferens, & docens in propriis bonis operibus cum superna gratia spem salutis nostræ habendam, & non in progenitorum virtutibus, neque in alio quopiam superbiendum, vel confidendum, si nos in peccatis esse non desinimus, sed hoc unum curandum, ut si parentes habue-

A ἀπαγορεύων, ἀλλὰ δεικνὺς ὅτι τῷ βουλομένῳ νήφειν καὶ ἐγρηγορέναι οὐδὲν τούτων κώλυμα γίνεται. [a] ὥσπερ οὖν τὸν ῥᾴθυμον καὶ ἀναπεπτωκότα οὐδὲ ἡ ἔρημος ὠφελῆσαί τι δύναται· οὐδὲ γὰρ ὁ τόπος ἐστὶν ὁ τὴν ἀρετὴν κατορθῶν, ἀλλ' ἡ γνώμη καὶ ὁ τρόπος· οὕτω τὸν νήφοντα καὶ διεγηγερμένον οὔτε τὸ ἐν μέσῃ τῇ πόλει διατρίβειν καταβλάψαι τι δυνήσεται. καὶ διὰ τοῦτο ἐβουλόμην, καθάπερ τὸν μακάριον τοῦτον, τοὺς ἐναρέτους μάλιστα ἐν μέσῳ τῶν πόλεων εἶναι, ἵνα καθάπερ ζύμη τοῖς ἄλλοις γινόμενοι, πολλοὺς εἰς τὸν οἰκεῖον ζῆλον ἐνάγωσιν. ἀλλ' ἐπειδὴ δυσχερὲς τοῦτο καταφαίνεται
B εἶναι, κἂν ἐκεῖνο γινέσθω. παράγει γὰρ λοιπὸν τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, καὶ βραχὺς ὁ παρὼν βίος. καὶ εἰ μὴ νῦν, ὡς ἔτι ἐν τῷ σκάμματι ἑστήκαμεν, τῶν πόνων τῆς ἀρετῆς ἀψώμεθα, καὶ τὰ δίκτυα τῆς κακίας διαφύγωμεν, ὕστερον μάτην ἑαυτοὺς αἰτιασόμεθα, ὅτε οὐδὲν ὄφελος τῆς μεταγνώσεως. ἕως μὲν γὰρ ἂν ὦμεν ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, δυνατὸν μεταγνόντας τὸ ἐντεῦθεν ἀπόνασθαι κέρδος, καὶ τὰ πρότερα ἀπονιψαμένους ἁμαρτήματα τῆς τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίας ἀξιω-
C θῆναι. εἰ δὲ τὸν παρόντα καιρὸν παρεϊέμενοι ἀθρόον προαναρπασθείημεν, μετανοήσομεν μὲν καὶ τότε, οὐδεμίαν δὲ ὄνησιν ἐκ τούτου ἕξομεν. καὶ ἵνα μάθῃς, ἄκουε τοῦ προφήτου λέγοντος, ἐν δὲ τῷ ᾅδῃ τίς ἐξομολογήσεταί σοι; καὶ πάλιν, ἀδελφὸς οὐ λυτροῦται, λυτρώσεται ἄνθρωπος; οὐδείς, φησιν, ἔσται ἐκεῖ λοιπὸν ὁ ἐξαιρούμενος τὸν ὑπὸ τῆς οἰκείας ῥαθυμίας προδεδομένον, οὔτε ἂν ἀδελφὸς ᾖ οὔτε ἂν πατὴρ, οὔτε ἂν μήτηρ. καὶ τί λέγω, ἀδελφὸς καὶ πατὴρ καὶ μήτηρ; οὔτε αὐτοὶ οἱ δίκαιοι οἱ παρρησίαν πολλὴν κεκτημένοι τότε συμβαλέσθαι τι δυνήσονται ἡμῖν, εἰ νῦν ῥαθυμήσαι-
D μεν. ἐὰν στῇ γὰρ, φησι, Νῶε καὶ Ἰὼβ καὶ Δανιὴλ, υἱοὺς αὐτῶν καὶ θυγατέρας αὐτῶν οὐ μὴ ἐξέλωνται. καὶ ὅρα τῆς ἀπειλῆς τὸ μέγεθος, καὶ οἵους δικαίους εἰς μέσον παρήγαγεν. ἐπειδὴ οὗτοι γὰρ κατὰ καιρὸν καὶ ἑτέροις σωτηρίας ὑπόθεσις γεγόνασιν· ὅτε γὰρ Νῶε, τοῦ φοβεροῦ κλυδωνίου ἐκείνου τὴν οἰκουμένην κατειληφότος, καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς υἱοὺς ἔσωσε· καὶ ὁ Ἰὼβ ὁμοίως καὶ ἑτέροις σωτηρίας ὑπόθεσις γέγονε· καὶ ὁ Δανιὴλ δὲ πολλοὺς ἐξήρπασε θανάτου, ἡνίκα ὁ βάρβαρος ἐκεῖνος ἐπιζητῶν τὰ ὑπὲρ ἀνθρωπίνην φύσιν τυγχάνοντα, ἀνελεῖν ἐπεχείρει τοὺς Χαλδαίους καὶ τοὺς Μάγους καὶ τοὺς
E Γαζαρηνούς.

Καὶ ἵνα μὴ νομίσωμεν ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι ἔσται τινὰ τοιαῦτα, καὶ οἱ ἐνάρετοι καὶ παρρησίαν ἔχοντες τοὺς μετὰ ῥαθυμίας ἐνταῦθα διάγοντας ἐλευθερῶσαι τῆς ἐκεῖ τιμωρίας δυνήσονται τοὺς αὐτῶν ἐπιτηδείους· διὰ τοῦτο τοὺς δικαίους τούτους παρήγαγεν ἡμῖν, τὸν φόβον ἡμῖν ἀνατεινόμενος, καὶ παιδεύων ἐν τοῖς οἰκείοις κατορθώμασι μετὰ τὴν ἄνωθεν χάριν τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἔχειν, καὶ μήτε ἐπὶ προγόνων ἀρετῇ [b] μέγα φρονεῖν, εἰ αὐτοὶ ἐν κακίᾳ τυγχάνομεν ὄντες, μήτε ἐπ' ἄλλῳ τινὶ, ἀλλ' ἓν τοῦτο μόνον σπουδάζειν, κἂν προγόνοις ὦμεν ἐναρέτοις

a Savil. & quinque mss. ὥσπερ γάρ.

b Savil. & aliquot mss. μεγάλα φρονεῖν.

ἐσχηκότες, μιμεῖσθαι αὐτῶν τὴν ἀρετήν· κἂν τὸ ἐναντίον πάλιν συμβαίη, καὶ φαύλων ὦμεν προγόνων, μὴ νομίζειν ἐκ τούτου τι παραβλάπτεσθαι, ἀλλὰ πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς πόνους ἐπαποδύεσθαι· οὐδὲν γὰρ ἡμῖν ἐκ τούτου βλάβος ἔσται· ἕκαστος γὰρ ἐξ ὧν διεπράξατο, ἢ στεφανοῦται ἢ κατακρίνεται, καθάπερ καὶ ὁ μακάριος Παῦλός φησιν, Ἵνα κομίσηται ἕκαστος τὰ διὰ τοῦ σώματος πρὸς ἃ ἔπραξεν, εἴτε ἀγαθὸν, εἴτε κακόν. καὶ πάλιν, Ὃς ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. ἅπερ ἅπαντα εἰδότες καὶ πᾶσαν ῥαθυμίαν ἀποτιναξάμενοι, πολὺν τῆς ἀρετῆς ποιησώμεθα λόγον· καὶ ὡς ἔτι ἐν τῷ σκάμματί ἐσμεν, πρὶν ἢ διαλυθῆναι τὸ θέατρον, φροντίσωμεν ἡμῶν τῆς σωτηρίας, ἵνα ἐν τῷ βραχεῖ τούτῳ χρόνῳ τὴν ἀρετὴν μετελθόντες, ἐν τῷ διηνεκεῖ αἰῶνι τὰς ὑπὲρ ταύτης ἀμοιβὰς κομισώμεθα. καθάπερ καὶ ὁ δίκαιος οὗτος ὁ μεταξὺ τοσούτων πονηρῶν οἰκῶν, καὶ οὐδένα ἔχων ζηλοῦντα αὐτοῦ τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ καὶ πάντας ὁρῶν χλευάζοντας, κωμῳδοῦντας, οὐ μόνον ὀκνηρότερος οὐκ ἐγένετο, ἀλλὰ καὶ οὕτω διέλαμψεν, ὡς καταξιωθῆναι καὶ ἀγγέλους ὑποδέξασθαι, καὶ πάντων ἄρδην ἀπολλυμένων, αὐτὸς μόνος σὺν ταῖς θυγατράσι διέφυγε τὴν ἐπενεχθεῖσαν δίκην. ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου ἐπανέλθωμεν. Ἦλθον δέ, φησιν, οἱ δύο ἄγγελοι εἰς Σόδομα ἑσπέρας. ὁ καιρὸς μάλιστα δείκνυσιν ἡμῖν τοῦ δικαίου τούτου τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀρετὴν, ὅτι καὶ ἑσπέρας καταλαβούσης προσέμενε, καὶ οὐκ ἀφίστατο. ἐπειδὴ γὰρ ᾔδει τὸ ἐντεῦθεν αὐτῷ τικτόμενον κέρδος, διὰ τοῦτο ἐπιθυμῶν ἐπιτυχεῖν τοῦ πλούτου, πολλῇ τῇ προσεδρείᾳ ἐκέχρητο, καὶ τῆς ἡμέρας πληρωθείσης οὐκ ἀνεχώρει. τοιοῦτον γὰρ ψυχὴ ζέουσα καὶ διεγηγερμένη· οὐχ ὑπό τινων κωλυτικῶν ἐμποδίζεται τὴν οἰκείαν ἀρετὴν ἐπιδείξασθαι, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῶν μάλιστα τῶν κωλυόντων ἐπιπλέον αἴρεται, καὶ μείζονα τὴν φλόγα τῆς ἐπιθυμίας ἀνάπτει. Ἰδὼν δέ, φησι, Λὼτ ἐξανέστη εἰς συνάντησιν αὐτοῖς. ἀκουέτωσαν οἱ καὶ παραγινομένους πολλάκις καὶ καθικετεύοντας, καὶ πολλὴν τὴν προσεδρείαν ἐπιδεικνυμένους διακρουόμενοι, καὶ πολλὴν τὴν ἀπανθρωπίαν ἐπιδεικνύμενοι. ὅρα γὰρ τὸν δίκαιον τοῦτον, ὅπως οὐκ ἀνέμεινε παραγενέσθαι πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ καθάπερ ὁ πατριάρχης, οὐκ εἰδὼς τίνες ἦσαν οἱ παραγεγονότες, ἀλλ' ὁδίτας τινὰς αὐτοὺς εἶναι ὑπολαμβάνων, καθάπερ μονονουχὶ ἐσκίρτησε, καὶ περιχαρὴς γέγονεν, ὡς ἐπιτυχὼν τῆς θήρας, καὶ μὴ διαμαρτὼν τοῦ σπουδαζομένου. Ἰδὼν γάρ, φησιν, ἐξανέστη εἰς συνάντησιν αὐτοῖς, καὶ προσεκύνησε τῷ προσώπῳ ἐπὶ τὴν γῆν. ηὐχαρίστησε τῷ θεῷ, ὅτι κατηξίωσεν αὐτὸν ὑποδέξασθαι τοὺς παριόντας. σκόπει ψυχῆς ἀρετήν. μεγάλην εὐεργεσίαν παρὰ τοῦ θεοῦ ταύτην ἡγήσατο, τὸ ἐπιτυχεῖν τῶν ἀνδρῶν, καὶ διὰ τῆς εἰς τούτους δεξιώσεως τὸν οἰκεῖον πόθον ἀποπληρῶσαι. μὴ γάρ μοι λέγε, ὅτι ἄγγελοι ἦσαν· ἀλλ' ἐκεῖνο λογίζου, ὅτι ὁ δίκαιος οὗτος οὐδέπω τοῦτο ἠπίστατο, ἀλλ' ὡς ἀνθρώπους ἀγνῶτας παροδεύοντας ὑποδεχόμενος, οὕτω διέκειτο καὶ εἶπε, Ἰδοὺ, κύριοι, ἐκκλίνατε εἰς τὸν οἶκον τοῦ παι-

A rimus virtute claros, imitemur eorum virtutem: & si e diverso accidat, & ex improbis simus parentibus, non putandum nobis aliquid accidere nocumenti, dummodo exerceamur ad virtutum labores: nullum enim hinc nobis damnum erit. Nam unusquisque per ea vel coronatur, vel condemnatur, quæ ipse gessit, quemadmodum & beatus Paulus inquit: *Ut reportet unusquisque ea quæ per corpus fiunt, juxta id quod fecit, sive bonum, sive malum.* Et iterum: *Qui reddet unicuique juxta opera sua.* Quæ omnia cum sciamus, B excussa omni negligentia, virtutis maximam habeamus rationem. Et cum adhuc in stadio sumus, & certandi tempus est, priusquam dissolvatur spectaculum, soliciti simus de nostra salute, ut in brevi illo tempore virtutes exercendo, in sæculo perpetuo illarum mercedes recipiamus, sicut & justus ille: qui in medio tot malorum habitans, & nullum habens qui suam imitaretur virtutem, sed videns omnes irridentes & subsannantes, non solum non factus est segnior, verum tanta virtute emicuit, ut & Angelos suscipere C meruerit: atque cum illi simul omnes perirent, solus ipse cum filiabus effugerit pœnam quæ illis illata est. Cæterum ad seriem sermonis redeamus. *Venerunt autem duo Angeli in Sodoma vesperi.* Justi hujus excellentem virtutem tempus hoc potissimum indicat, quia & ingruente vespera permansit, & non destitit. Nam quia sciebat lucrum quod inde nascebatur, ideo hasce divitias assequi cupiens, valde sedulus erat, & neque die impleto discedebat. Ita enim se habet anima fervida & vigilans, ut nullis impedimentis D præpediatur, quominus suam declaret virtutem: quin & isthæc ipsa quæ prohibent maxime, magis incitant, & majorem cupiditatis flammam accendunt. *Ut autem vidit*, inquit, *Lot, surrexit in occursum illis.* Audiant ii qui advenas orantes & supplicantes, ac sedulo se coram eis demittentes multa inhumanitate aversantur & repellunt. Vide enim quomodo justus ille non exspectavit donec ad se venirent, sed sicut Patriarcha, ignorans qui essent hospites, & suspicans viatores quosdam E esse, quasi præ gaudio saltabat, quia assequutus erat quæsitam prædam, & non aberrarat ab eo quod cupiebat. *Ut autem vidit*, inquit, *surrexit in occursum illis, & adorabat facie super terram.* Gratias egit Deo, quod dignatus esset eum prætereuntium susceptione. Animadverte illius animæ virtutem, magnum Dei beneficium arbitrabatur incidisse in hos viros, ut susceptis illis suum perficeret desiderium. Jam ne dixeris, ipsos Angelos fuisse: sed hoc potius tecum reputa, justum illum nondum hoc scivisse, sed quasi homines ignotos & prætereuntes suscipiens, ita affectum fuisse, *& dixit:* 2. *Ecce, domini, divertite in domum pueri vestri, &*

Pro ratione operum coronæ dantur.

2. Cor. 5. 10.

Rom. 2. 6.

manete, quiescite, & lavate pedes vestros, & diluculo facto proficiscemini in viam vestram. Sufficiunt hæc verba ad detegendam virtutem quæ in pectore justi latebat. Et quid mirum si quis obstupescat eximiam humilitatem, ac fervorem quem in hospitalitate declarabat? *Ecce*, inquit, *domini, divertite in domum pueri vestri.* Et illos dominos vocat, ac seipsum illorum servum appellat. Audiamus attente hæc verba, dilectissimi, & similia nos quoque præstare discamus. Vir gloriosus, nobilis, tam abundans, tantus paterfamilias, viatores, hospites, ignotos, ut apparebant, viles, prætereuntes, nihilque ad se attinentes, dominos nominat & inquit: *Divertite in domum pueri vestri, & quiescite.* Vespera enim, inquit, ingruit. Morem mihi gerite, & lassitudinem diei solamini in domum servi vestri divertentes. Numquid magnum vobis promitto? lavate pedes vestros itinere longo fatigatos, & diluculo pergetis in viam vestram; hanc gratiam donate mihi, & petitionem meam ne frustremini. *Et dixerunt*, inquit, *Minime, sed in platea manebimus.* Etiam post tantam exhortationem quam fecerat, cum vidit eos renuere, non obtorpuit, neque ab instituto suo destitit, neque fecit uti nos interdum facimus: qui si quando aliquem hortari dignamur, & postea videmus parumper detrectantem & renuentem, statim desistimus: id quod contingit, quia citra desiderium & fervorem hoc agimus, & maxime quia putamus sufficere excusationem, si dicere possimus fecisse nos officium nostrum.

Quid ais, officium te tuum fecisse? Amisisti in venatione prædam; aberrasti a thesauro; & tuo functus es officio? Tunc tuo functus esses officio, si non abjecisses e manibus thesaurum, si non præterisses in venatione prædam, si non perfunctorie & verbo tenus tantum hospitalitatem indicasses. At non justus ille sic: sed quid? Videbat obluctantes suis precibus, & in platea manere volentes. Hoc autem faciebant Angeli, virtutem justi palam facere volentes, & nos omnes docere quanta ejus fuerit hospitalitas. Postea autem non jam verbis contentus est exhortari, sed & vim facit.
Matt. 11, 12. Propterea & Christus dicebat: Violenti rapiunt regnum cælorum. Ubi enim spirituale affulserit lucrum, tempestiva fuerit violentia, & laudabilis coactio. 3. *Et compellebat*, inquit, *eos.* Mihi autem videtur & invitos eos attrahere. Deinde ubi viderunt justum ita ferventem, nolentemque desistere, nisi voti compos fieret, *Declinaverunt*, inquit, *ad eum, & intraverunt in domum ejus. Et fecit eis convivium, & coxit infermen-*

A δὸς ὑμῶν, καὶ καταλύσατε, καὶ νίψασθε τοὺς πόδας ὑμῶν, καὶ ὀρθρίσαντες ἀπελεύσεσθε εἰς τὴν ὁδὸν ὑμῶν. ἱκανὰ τὰ ῥήματα ταῦτα τὴν ἐναποκειμένην ἀρετὴν τῇ τοῦ δικαίου ψυχῇ ἐκκαλύψαι. τί γὰρ ἄν τις ἐκπλαγείη τὴν ταπεινοφροσύνην ὑπερβάλλουσαν, τὴν θερμότητα, ἣν περὶ τὴν φιλοξενίαν ἐπεδείκνυτο; ἰδοὺ, φησι, κύριοι, ἐκκλίνατε εἰς τὸν οἶκον τοῦ παιδὸς ὑμῶν. κἀκείνους κυρίους καλεῖ, καὶ ἑαυτὸν παῖδα αὐτῶν ὀνομάζει. ἀκούσωμεν, ἀγαπητοὶ, τῶν ῥημάτων τούτων μετ' ἀκριβείας, καὶ παιδευθῶμεν καὶ ἡμεῖς τὰ ὅμοια διαπράττεσθαι. ὁ ἐπίδοξος, ὁ περιφανὴς, ὁ ἐν τοσαύ-
B τῃ περιουσίᾳ τυγχάνων, ὁ οἰκοδεσπότης, τοὺς ὁδίτας, τοὺς ξένους, τοὺς ἀγνῶτας, τοὺς εὐτελεῖς τὸ φαινόμενον, τοὺς παριόντας, τοὺς οὐδαμόθεν αὐτῷ προσήκοντας κυρίους ὀνομάζει καί φησιν· ἐκκλίνατε εἰς τὸν οἶκον τοῦ παιδὸς ὑμῶν, καὶ καταλύσατε. ἑσπέρα γάρ, φησι, κατέλαβε. πείσθητέ μοι, καὶ τὸν κάματον τῆς ἡμέρας παραμυθήσασθε, εἰς τὸν οἶκον τοῦ παιδὸς ὑμῶν καταλύσαντες. μὴ γάρ, φησι, μέγα τι ὑμῖν ἐπαγγέλλομαι; νίψασθε τοὺς πόδας ὑμῶν τοὺς ὑπὸ τῆς ὁδοιπορίας κεκμηκότας, καὶ ὀρθρίσαντες ἀπελεύσεσθε τὴν
C ὁδὸν ὑμῶν. χαρίσασθε οὖν μοι ταύτην τὴν χάριν, καὶ μὴ ἀνανεύσητέ μου πρὸς τὴν παράκλησιν. καὶ εἶπαν, φησιν, οὐχὶ, ἀλλ' ἐν τῇ πλατείᾳ καταλύσομεν. καὶ μετὰ τοσαύτην παράκλησιν ἰδὼν αὐτοὺς ἀνανεύοντας οὐκ ἐνάρκησεν, οὐκ ἀπέστη τοῦ σπουδαζομένου, οὐδὲ ἔπαθέ τι τοιοῦτον, οἷον ἡμεῖς πολλάκις ποιοῦμεν· καὶ ἐὰν ἄρα ποτέ τινα προτρέψασθαι βουληθείημεν, εἶτα θεασώμεθα πρὸς ὀλίγον ἀνανεύοντα, εὐθὺς ἀφιστάμεθα· καὶ τοῦτο συμβαίνει, ἀπὸ τοῦ μὴ θερμότητι καὶ πόθῳ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ μάλιστα καὶ νομίζειν ἀρκοῦσαν
D ἀπολογίαν ἔχειν, τὸ λέγειν ὅτι τό γε ἑαυτῶν πεποιήκαμεν.

Τί λέγεις, ὅτι τὸ σαυτοῦ πεποίηκας; ἀπώλεσας τὴν θήραν, διήμαρτες τοῦ θησαυροῦ, καὶ τὸ σεαυτοῦ πεποίηκας; τότε ἂν ἦς τὸ σαυτοῦ πεποιηκὼς, εἰ μὴ ἔρριψας ἀπὸ τῶν χειρῶν τὸν θησαυρὸν, εἰ μὴ παρέδραμες τὴν ἄγραν, εἰ μὴ [a] ἀφοσιώσει τῇ μέχρι ῥημάτων τὴν φιλοξενίαν ἐπεδείξω. ἀλλ' οὐχ ὁ δίκαιος οὕτως. ἀλλὰ τί; ὁρῶν ἀντιτείνοντας καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν καταλῦσαι βουλομένους· τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ ἄγγελοι ἐπὶ
E πλέον ἐκκαλύψαι τὴν ἀρετὴν βουλόμενοι τοῦ δικαίου, καὶ παιδεῦσαι πάντας ἡμᾶς, ὅση αὐτοῦ ἡ φιλοξενία· λοιπὸν αὐτὸς οὐκ ἔτι ἀνέχεται διὰ λόγων τὴν παράκλησιν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ βίαν ἐπιτίθησι. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγε, βιασταὶ ἁρπάζουσι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. ἔνθα γὰρ ἂν πνευματικὸν πρόκειται κέρδος, εὔκαιρος ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ βία ἐπαινετή. καὶ κατεβιάζετο, φησιν, αὐτούς. ἐμοὶ δοκεῖ καὶ ἄκοντας αὐτοὺς ἕλκειν. εἶτα ἐπειδὴ εἶδον τὸν δίκαιον ἔργον τοῦτο τιθέμενον, καὶ οὐ πρότερον ἀφιστάμενον, εἰ μὴ τὸ σπουδαζόμενον αὐτῷ εἰς ἔργον ἀγάγοι, ἐξέκλιναν, φησι, πρὸς αὐτὸν, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἐποίησεν αὐτοῖς πότον, καὶ ἀζύμους ἔπεψεν αὐτοῖς,

[a] Hic observes iterum, ἀφοσιώσει *perfunctorie*, ut supra.

καὶ ἔφαγον πρὸ τοῦ κοιμηθῆναι. εἶδες καὶ ἐνταῦθα οὐκ ἐν τῇ πολυτελείᾳ τῆς τραπέζης τὴν φιλοξενίαν ἐπιδεικνυμένην, ἀλλὰ ἐν τῇ δαψιλείᾳ τῆς γνώμης; ἐπειδὴ γὰρ ἴσχυσεν αὐτοὺς εἰσαγαγεῖν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, εὐθέως τὰ τῆς φιλοξενίας ἐπεδείκνυτο. καὶ ἐκεῖνος μὲν πρὸς τὴν θεραπείαν αὐτῶν παρεσκευάζετο, καὶ τὰ τῆς ἑστιάσεως παρεῖχε, καὶ πᾶσαν ἐπεδείκνυτο τιμὴν καὶ θεραπείαν πρὸς τοὺς παραγενομένους, ἀνθρώπους αὐτοὺς τινας ὁδίτας εἶναι νομίζων. οἱ δὲ ἄνδρες τῆς πόλεως οἱ Σοδομῖται περιεκύκλωσαν τὴν οἰκίαν ἀπὸ νεανίσκου ἕως πρεσβυτέρου, πᾶς ὁ λαὸς ἅμα, καὶ ἐξεκαλοῦντο τὸν Λώτ, καὶ ἔλεγον πρὸς αὐτόν· ποῦ εἰσιν οἱ ἄνδρες οἱ εἰσελθόντες πρὸς σὲ τὴν νύκτα; ἐξάγαγε αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς, ἵνα συγγενώμεθα αὐτοῖς. μὴ ἁπλῶς παραδράμωμεν, ἀγαπητοί, τὰ εἰρημένα, μηδὲ μόνον τούτων ἴδωμεν τὴν μανίαν τὴν πάσης συγγνώμης ἀπεστερημένην, ἀλλ' ἐννοήσωμεν, πῶς ὁ δίκαιος ἐν μέσῳ τοιούτων θηρίων οὕτως ἀλλοκότων οἰκῶν, οὕτω διέλαμψε καὶ τοσαύτης ἀρετῆς ὑπερβολὴν ἐπεδείξατο, πῶς ἐνεγκεῖν ἠδυνήθη τὴν ἀνομίαν αὐτῶν, πῶς οὐκ ἔφυγε τὴν αὐτόθι οἴκησιν, πῶς τῆς πρὸς αὐτοὺς διαλέξεως ἠνείχετο· πῶς; ἐγὼ λέγω. προειδὼς ὁ τῶν ὅλων δεσπότης τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτῶν πονηρίαν ᾠκονόμησε τὸν δίκαιον τοῦτον αὐτόθι κατοικῆσαι, ἵνα καθάπερ ἰατρὸς ἄριστος τῶν ἀρρωστημάτων αὐτῶν περιγενέσθαι δυνηθῇ. ἀλλ' ὁρῶν αὐτοὺς ἀνίατα νοσοῦντας, καὶ μηδεμίαν θεραπείαν ἐπιδέξασθαι βουλομένους, οὐδὲ οὕτως ἀφίσταται. τοιοῦτον γὰρ ὁ ἰατρὸς, κἂν ἴδῃ τὰ πάθη νικῶντα τὴν τέχνην, οὐ παύεται τὰ παρ' ἑαυτοῦ πληρῶν, ἵνα, ἂν μὲν [a] τῷ χρόνῳ ἀνακτήσασθαι δυνηθῇ τὸν κάμνοντα, δείξῃ τὴν περιουσίαν τῆς τέχνης· εἰ δὲ μηδὲν πλέον ἀνύει, ἔχῃ τὴν μεγίστην ἀπολογίαν, ὅτι οὐδὲν τῶν προσηκόντων εἰς αὐτὸν παρέλιπεν. ὃ δὴ καὶ ἐνταῦθα γεγένηται. ὁ μὲν γὰρ δίκαιος οὗτος καὶ τούτων ἐν μέσῳ ἀναστρεφόμενος, καὶ οὕτως ἔμενε δίκαιος πολλὴν τὴν φιλοσοφίαν ἐνδεικνύμενος· ἐκεῖνοι δὲ καὶ διὰ τοῦτο ἦσαν πάσης συγγνώμης ἀπεστερημένοι, ὅτι οὐ μόνον οὐκ ἔληξαν τῆς κακίας, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον αὐτὴν ἐπέτειναν. ὅρα γάρ, περιεκύκλωσαν, φησὶ, τὴν οἰκίαν ἀπὸ νεανίσκου ἕως πρεσβύτου, ὁ λαὸς ἅμα. μεγίστη τῆς πονηρίας ἡ συμφωνία, πολλὴ τῆς κακίας ἡ φορὰ, ἄφατος τῆς παρανομίας ἡ ὑπερβολὴ, ἀσύγγνωστος ἡ ἐπιχείρησις. ἀπὸ νεανίσκου, φησὶν, ἕως πρεσβύτου. οὐ μόνον ἡ νεότης, φησὶν, ἦν ἡ τὰ παράνομα ταῦτα ἐπιζητοῦσα, ἀλλὰ καὶ οἱ πρεσβῦται τὴν ἡλικίαν, καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἅμα· καὶ οὔτε τὴν τόλμαν τὴν ἀναιδῆ καὶ ἀναίσχυντον ταύτην ᾐδοῦντο, οὔτε τὸν ἀκοίμητον ὀφθαλμὸν εἰς ἔννοιαν ἐλάμβανον, οὔτε τὸν δίκαιον ᾐσχύνοντο, οὔτε τῶν ξένων νομιζομένων, καὶ ἐπὶ τὴν τοῦ δικαίου φιλοξενίαν αὐτόθι καταλυσάντων ἐφείδοντο, ἀλλ' ἀπηρυθριασμένως καὶ γυμνῇ, ὡς εἰπεῖν, τῇ κεφαλῇ τὰ τῆς ἀσελγείας ἐκεῖνα ῥήματα λέγοντες προσίασι, καὶ καλέσαντες τὸν δίκαιον ἔλεγον πρὸς αὐτόν· ποῦ εἰσιν οἱ ἄνδρες οἱ εἰσελθόν-

A *tatos, & comederunt* 4. *antequam irent cubitum.* Vidisti & hic non in sumtuosa mensa hospitalitatem ostendi, sed potius in liberalitate mentis? Nam statim, ut eos inducere potuit in domum suam, nullum hospitalitatis officium prætermisit. Et ipse quidem in ministerio occupatus erat, & cibos apposuit, & omnem honorem cultumque impendit hospitibus, homines eos & viatores quosdam esse putans. *Viri autem civitatis Sodomitæ circumdederunt domum a juvene usque ad senem, omnis populus simul,* 5. *& evocaverunt Lot, & dixerunt ei: Ubi sunt viri,* B *qui sunt ingressi ad te nocte? educ eos ad nos, ut coeamus cum eis.* Ne perfunctorie transeamus quæ dicta sunt, carissimi, & non solum istorum videamus insaniam nulla venia dignandam; sed & cogitemus, quomodo justus in medio tam truculentarum bestiarum habitans, ita excellenti virtute fulserit, quomodo ferre potuerit iniquitatem eorum, quomodo non fugerit eorum civitatem, quomodo eis loqui potuerit. Quomodo? Ego dicam. Universi Dominus prævidens stupendam illorum nequitiam, dispensavit, C ut justus eo loci domicilium haberet, ut sicut optimus medicus morbos eorum emendaret. Verum videns se cura sua nihil proficere, & illos nullam velle medelam suscipere, non propterea a cura destitit. Habet enim hunc morem medicus, quamvis videat morbos esse graviores quam ut arte curari possint, non omittit tamen officium suum, ut, si forte possit ægrum vel longo tempore reparare, præstantiam artis ostendat: quod si nihil amplius proficiat, habeat excusationem majorem, eo quod nihil prætermiserit quod ad se pertineret. Id sane & hic factum D est. Justus enim hic qui versabatur in medio illorum, etiam sic mansit justus, multamque philosophiam exhibuit: illi autem propterea omni venia sunt destituti, quod non solum a malitia non cessarint, sed & magis eam auxerint. Vide enim: *Circumdederunt*, inquit, *domum a juvene usque ad senem, omnis populus simul.* Summa malitiæ conspiratio, vehemens male agendi studium, inenarrabilis perversitatis magnitudo, conatus nulla venia dignus. *A juvene*, inquit, E *usque ad senem.* Non solum, inquit, juventus hæc mala inquirebat: sed & provectæ ætatis viri aderant, & omnis populus simul. Neque erubescebant tam turpe, tamque impudens flagitium, neque insomnem oculum cogitabant, neque justum reverebantur, neque iis quos hospites arbitrabantur, quique apud justum diverterant hospitalitate insignem, parcebant: sed absque rubore, & nudo, ut aiunt, capite, libidinis suæ verba dicentes, accesserunt, & vocato justo, dixerunt ei: *Ubi sunt*

Exsecranda Sodomitarum nequitia.

[a] Savil. & quidam mss. τῷ χρόνῳ περιγένηται, ἀνακλήσασθαι, &c. Et paulopost iidem aliquot discrimina parvi momenti exhibent.

viri, qui ingressi sunt ad vos? educ eos, ut cognoscamus eos. Propter hunc eorum illicitum conatum, & impiam perversitatem, opinor justum usque ad vesperam sedisse, ut ne sineret viatores ignaros incidere in illorum laqueos. Et justus quidem cum hospitalitate & magna pudicitia hanc quoque adhibuit diligentiam, ut omnes prætereuntes susciperet, nullusque eum lateret, licet eos tunc non Angelos, sed homines esse putaret. Impii autem illi præterquam quod nihil tale agebant, quale justus ille, ea solum perpetrare studebant, quæ nequitiam omnem longo intervallo superarent. Propter hoc ergo in platea volebant manere, ut darent justo occasionem declarandi hospitalitatem erga ipsos suam, & monstrarent ei reipsa quam digne suppliciis illi plecterentur qui in tam stupenda flagitia prorumperent.

4. Sed videamus de cætero ingentem justi viri virtutem. *Egressus*, inquit, *ad eos ad vestibulum, januam quidem clausit post se, dixitque ad eos.* Vide quomodo timet justus, & tremit pro hospitum securitate. Neque enim tantum januam clausit post se, sed sciens eorum insaniam & audaciam, & suspicans eorum temeritatem, deinde inquit ad eos: *Nequaquam fratres.* O justi viri tolerantiam! ô ingentem humilitatem! Hæc vera virtus est, ita mansuete alloqui tales homines. Nullus enim ægrum volens curare & insanientem castigare, cum iracundia & austeritate hoc facit. Et animadverte quomodo eos qui tam absurda patrare volebant, fratres vocat, ut & eorum conscientias tangeret, & a nefario flagitio illos abduceret. *Nequaquam*, inquit, *fratres, nolite inique agere*, nihil tale cogitetis, ne admittatis tam grave scelus in mentem vestram, ne naturam ipsam traducatis, ne illicitos excogitetis coitus: sed si volueritis insaniæ vestræ furorem demulcere, ego quiddam præbebo, quo flagitium vestrum levius fiat.
9. *Sunt mihi duæ filiæ, quæ viros non cognoverunt.* Adhuc, inquit, inexpertæ sunt nuptialis congressus, intactæ sunt, juvenes sunt, & adhuc in flore ætatis: eas omnibus expositas do, & utimini eis sicut vobis placet: acceptis illis, inquit, explete vestram in eis libidinem, & indulgete vestræ malæ concupiscentiæ: *Tantum in viros illos nihil feceritis iniquum, propterea quod intraverunt sub tecta tignorum meorum.* Quoniam, inquit, coëgi eos & induxi sub tectum meum, ut ne mihi adscribatur iniquitas in eos patrata, & ego eis auctor sim contumeliæ, idcirco pro eis duas meas filias do, ut illi a manibus vestris liberentur. Quanta justi virtus? omnem vir-

A τες πρὸς ὑμᾶς; ἐξάγαγε αὐτούς, ἵνα συγγενώμεθα αὐτοῖς. διὰ ταύτην αὐτῶν οἶμαι τὴν ἐπιχείρησιν, καὶ τὴν παράνομον πονηρίαν, καὶ τὸν δίκαιον μέχρι τῆς ἑσπέρας παρακαθῆσθαι, ὥστε μηδενὶ συγχωρῆσαι τῶν ὁδιτῶν ἀγνοοῦντι περιπεσεῖν ταῖς ἐκείνων πάγαις. καὶ ὁ μὲν δίκαιος μετὰ τῆς φιλοξενίας, καὶ τῆς σωφροσύνης τῆς οἰκείας ἐπιδεικνύμενος τὴν ὑπερβολήν, ταύτην ἐποιεῖτο τὴν σπουδὴν ὥστε πάντας τοὺς παροδεύοντας ὑποδέ-
B χεσθαι, καὶ μηδεὶς αὐτὸν λάθοι, εἰ καὶ τέως οὐκ ἀγγέλους, ἀλλ' ἀνθρώπους εἶναι ἐνόμιζεν. οἱ δὲ παράνομοι ἐκεῖνοι μετὰ τοῦ μηδὲν τοιοῦτον ἐπιδείκνυσθαι οἷον ὁ δίκαιος, τὰ πᾶσαν κακίαν ἀποκρύπτοντα μόνα τολμᾶν ἐπετήδευον. διὰ τοῦτο οὖν εἰς τὴν πλατεῖαν ἐβούλοντο καταλῦσαι, ἵνα παράσχωσι τῷ δικαίῳ ἀφορμὴν ἐπιδείξασθαι τὴν περὶ αὐτοὺς φιλοξενίαν, καὶ δείξωσιν αὐτῷ διὰ τῶν ἔργων ὡς ἀξίαν μέλλουσιν ὑφίστασθαι τὴν τιμωρίαν, οὕτω τὴν παρανομίαν μεθ' ὑπερβολῆς ἐπιδεικνύμενοι.

Ἀλλ' ἴδωμεν λοιπὸν τοῦ δικαίου τῆς ἀρετῆς τὸ
C μέγεθος. ἐξελθών, φησι, πρὸς αὐτοὺς πρὸς τὸ πρόθυρον, τὴν μὲν θύραν προσέωξεν, εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς. ὅρα πῶς δέδοικεν ὁ δίκαιος καὶ τρέμει ὑπὲρ τῆς τῶν ξένων ἀσφαλείας. οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς τὴν θύραν προσέωξεν ὀπίσω αὐτοῦ, ἀλλ' εἰδὼς αὐτῶν τὴν μανίαν καὶ τὸ τολμηρὸν, καὶ ὑφορώμενος αὐτῶν τὴν προπέτειαν, εἶτά φησι πρὸς αὐτούς, μηδαμῶς ἀδελφοί. ὢ τῆς τοῦ δικαίου μακροθυμίας, ὢ ταπεινοφροσύνης ὑπερβολή. τοῦτο ἀληθῶς ἀρετή, τὸ μετ' ἐπιεικείας τοῖς τοιούτοις προσφέρεσθαι. οὐδεὶς γὰρ τὸν νοσοῦντα θεραπεῦσαι βουλόμενος, καὶ τὸν μαινόμενον σωφρονίσαι, μετὰ θυμοῦ καὶ αὐστηρίας τοῦτο ποιεῖ. σκόπει γὰρ, πῶς τοὺς τὰ τοιαῦτα
D παρανομεῖν βουλομένους, ἀδελφοὺς καλεῖ, ἐντρέψαι αὐτοὺς βουλόμενος, καὶ καθικέσθαι αὐτῶν τῆς συνειδήσεως, καὶ ἀποστῆσαι αὐτοὺς τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς μιαρᾶς. μηδαμῶς, φησιν, ἀδελφοί· μὴ πονηρεύσησθε, μηδέν, φησι, τοιοῦτον λογίσησθε, μὴ τὴν πονηρὰν ταύτην πρᾶξιν ἐννοήσητε, μηδὲ τὴν φύσιν αὐτὴν παραδειγματίσητε, μηδὲ ἀθέσμους ἐπινοήσητε μίξεις. ἀλλ' εἰ καὶ βούλεσθε τῆς μανίας ὑμῶν τὸν οἶστρον παραμυθήσασθαι, ἐγὼ τοῦτο πράξω, ὥστε κουφότερον ὑμῖν γενέσθαι τὸ τόλμημα. εἰσί μοι δύο θυγατέρες, αἳ
E οὐκ ἔγνωσαν ἄνδρας. ἔτι, φησίν, ἄπειροί εἰσι γαμικῆς συνουσίας, ἀνέπαφοι τυγχάνουσιν, ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας εἰσὶ, λάμπουσαι τῇ ὥρᾳ· ταύτας πᾶσιν ἐκδότους δίδωμι, καὶ χρᾶσθε αὐταῖς ὡς ἀρέσκει ὑμῖν· λαβόντες αὐτάς, φησι, πληρώσατε ὑμῶν εἰς αὐτὰς τὴν ἀσέλγειαν, καὶ ἐμφορήθητε τῆς ἐπιθυμίας ὑμῶν τῆς πονηρᾶς· μόνον εἰς τοὺς ἄνδρας τούτους μηδὲν ποιήσητε ἄδικον, οὗ εἵνεκεν εἰσῆλθον ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν δοκῶν μου. ἐπειδὴ ἐβιασάμην, φησὶν, αὐτούς, καὶ εἰσήγαγον ὑπὸ τὰς δοκούς μου, ἵνα μὴ ἐμοὶ ἐπιγραφῇ ἡ εἰς αὐτοὺς γινομένη παρανομία, καὶ ἐγὼ αὐτοῖς αἴτιος τῆς ὕβρεως ταύτης γένωμαι, διὰ τοῦτο ὑπὲρ αὐτῶν τὰς δύο μου θυγατέρας δίδωμι, ὥστε τούτους ἐλευθερῶσαι τῶν ὑμετέρων χειρῶν. πόση τοῦ δικαίου ἡ ἀρετή; πᾶσαν ἀρετὴν

φιλοξενίας

φιλοξενίας ἐνίκησε. τί γὰρ ἄν τις εἴποι κατ' ἀξίαν τῆς τοῦ δικαίου τούτου φιλοφροσύνης, ὃς οὐδὲ τῶν θυγατέρων φείσασθαι ἠνέσχετο, ἵνα τὴν εἰς τοὺς ξένους τιμὴν ἐπιδείξηται, καὶ ἐλευθερώσῃ τῆς παρανομίας τῶν Σοδομιτῶν; καὶ οὗτος μὲν καὶ τὰς θυγατέρας τὰς ἑαυτοῦ ἐκδίδωσιν, ἵνα τοὺς ξένους τοὺς ὁδίτας· πάλιν γὰρ τὰ αὐτὰ λέγω· τοὺς μηδαμόθεν αὐτῷ γνωρίμους ἐξαρπάσῃ τῆς τῶν παρανόμων ὕβρεως· ἡμεῖς δὲ ὁρῶντες πολλάκις τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ἡμετέρους εἰς αὐτὸ τῆς ἀσεβείας τὸ βάραθρον, καὶ σχεδὸν εἰπεῖν, ὑπὸ τὴν φάρυγγα τοῦ διαβόλου γινομένους, οὐδὲ λόγου μεταδοῦναι ἀνεχόμεθα, οὐδὲ συμβουλεῦσαι, καὶ τὴν διὰ τῶν λόγων παραίνεσιν εἰσενεγκεῖν, καὶ ἐξαρπάσαι τῆς κακίας, καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν χειραγωγῆσαι. ποίαν οὖν ἕξομεν ἀπολογίαν, τοῦ μὲν δικαίου μηδὲ τῶν θυγατέρων φεισαμένου διὰ τὴν εἰς τοὺς ξένους κηδεμονίαν· ἡμῶν δὲ οὕτως ἀνηλεῶς περὶ τοὺς ἡμετέρους διακειμένων, καὶ πολλάκις τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα καὶ ἀλογίας γέμοντα ῥήματα προϊεμένων; τί γὰρ κοινὸν ἔχω, φησὶ, πρὸς αὐτόν; οὐδέν μοι μέλει, οὐδὲν πρᾶγμα ἔχω μετ' αὐτοῦ. τί λέγεις, ἄνθρωπε; οὐδὲν κοινὸν ἔχεις πρὸς αὐτόν; ἀδελφός σού ἐστι, τῆς αὐτῆς σοι μετέχει φύσεως, ὑπὸ τὸν αὐτόν ἐστε δεσπότην, πολλάκις δὲ καὶ τῆς αὐτῆς μετέχετε τραπέζης, τῆς πνευματικῆς λέγω καὶ φρικτῆς, καὶ λέγεις, οὐδὲν κοινὸν ἔχω πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀνηλεῶς παρατρέχεις, καὶ οὐκ ὀρέγεις χεῖρα κειμένῳ; καὶ Ἰουδαίοις μὲν ὁ νόμος προσέταττε, μηδὲ τῶν ἐχθρῶν τὰ ὑποζύγια παρορᾷν πεπτωκότα· σὺ δὲ τὸν ἀδελφὸν ὑπὸ τοῦ διαβόλου πολλάκις τετρωμένον καὶ κείμενον ὁρῶν, οὐκ ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλ' εἰς τὸ τῆς ἁμαρτίας βάραθρον, οὐκ ἀνασπᾷς διὰ τῆς παραινέσεως, οὐδὲ νουθεσίαν εἰσάγεις τὴν παρὰ σαυτοῦ, οὐδὲ σπουδάζεις καὶ ἑτέρους, εἰ οἷόν τε, εἰς συμμαχίαν λαβεῖν, ἵνα τῆς φάρυγγος τοῦ θηρίου τὸ μέλος τὸ σὸν ἐλευθερῶσαι δυνηθῇς, καὶ πρὸς τὴν οἰκείαν ἐπαναγαγεῖν εὐγένειαν, ἵνα καὶ αὐτὸς, εἴ ποτε περιπέσῃς, ὃ μὴ γένοιτο, τοῖς δικτύοις τοῦ πονηροῦ δαίμονος ἐκείνου, δυνηθῇς ἔχειν τοὺς ἀμῦναι δυναμένους, καὶ ἐλευθερῶσαι τῶν τοῦ διαβόλου χειρῶν; οὕτω καὶ Παῦλος διεγεῖραι βουλόμενος Γαλάτας εἰς τὴν τῶν οἰκείων μελῶν πρόνοιαν, φησί· σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς· μονονουχὶ λέγων, ἐὰν ἀσυμπαθῶς καὶ ἀνηλεῶς παραδράμῃς τὸν ἀδελφὸν, ἴσως καί σε περιπεπτωκότα ἕτερος οὕτω παραδραμεῖται. εἰ τοίνυν βούλει μὴ παροφθῆναι, εἴποτε περιπέσοις, μήτε αὐτὸς παρίδοις· ἀλλὰ πολλὴν ἐπίδειξαι τὴν φιλοστοργίαν, καὶ θησαυρὸν ἡγοῦ μέγιστον τὸ δυνηθῆναι διασῶσαι τὸν ἀδελφόν. οὐδὲν γὰρ τούτου ἴσον γένοιτ' ἄν ποτε εἰς ἀρετῆς λόγον. ἐὰν γὰρ ἐννοήσῃς μόνον, ὅτι οὗτος, ὃν παρορᾷς καὶ παρατρέχεις, ὑπὸ τοῦ δεσπότου σου τοσαύτης ἠξίωται τῆς τιμῆς, ὡς δι' αὐτὸν μὴ παραιτήσασθαι καὶ τὸ αἷμα ἐκχέειν τὸ ἑαυτοῦ, καθὼς καὶ Παῦλός φησι· καὶ ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφὸς ἐπὶ τῇ σῇ γνώσει, δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανε· πῶς οὐχὶ τῇ γῇ σεαυτὸν κατορύξεις; εἰ τοίνυν δι' αὐτὸν ὁ Χριστὸς καὶ τὸ αἷμα ἐξέχεε, τί μέγα ποιήσεις, ἐὰν τὴν παρὰ σαυτοῦ φιλοστοργίαν ἐπιδείξῃ, καὶ

A tutem hospitalitatis superavit. Quid enim quis justi hujus benignitate sat dignum protulerit, qui neque filiabus parcere voluit, ut exhiberet hospitibus honorem, & liberaret eos a perversitate Sodomitarum? Et ille quidem filias suas prostituit, ut hospites viatores; iterum enim eadem dico; omnino ignotos eriperet ab impiorum contumelia: nos autem videntes sæpe fratres nostros in ipsum impietatis profundum, & prope dixerim, in fauces diaboli cadere, neque sermone eos dignamur, neque consulere, neque verbis admonere, & eripere a malitia, B & ad virtutem manuducere. Qualem igitur habebimus excusationem, cum justus neque filiabus parcat, ut hospitum servet curam: nos autem ita immisericorditer erga fratres nostros afficiamur, & sæpe frigida illa & absurditatis plena verba proferamus? Quid enim, inquit, mihi cum eo commune? mihi non est curæ, nihil mihi negotii cum eo. Quid dicis homo? Nihil tibi commune cum eo? Frater tuus est, ejusdem tecum naturæ, sub eodem estis domino, sæpe etiam ejusdem participes mensæ, spiritualis illius, inquam, & terri- C bilis, & dicis: Nihil commune habeo cum eo; & immisericorditer præteris, & non porrigis jacenti manum? Et Judæis quidem lex imperabat, ne inimicorum lapsa jumenta negligerent: tu autem fratrem tuum a diabolo sæpe sauciatum & jacentem non super terram, sed super peccati barathrum videns, tua exhortatione non retrahis, non admonitionem tuam adhibes, non alios in auxilium vocas, ut si fieri possit, a faucibus bestiæ membrum tuum eruere valeas, & ad suam reducere nobilitatem: ut & D ipse, si quando cecideris, quod absit, in laqueos mali dæmonis illius, possis habere aliquos qui te juvent, & liberent a manibus diaboli? Sic & Paulus excitare volens Galatas, ut suis provideant membris, inquit: *Considerans temetipsum, ne & tu tenteris:* (Galat. 6. 1.) quasi diceret, Si absque commiseratione & inhumane fratrem præteris, forte & te, si cecideris, alius similiter præteribit. Si igitur vis non despici sicubi labaris, ne ipse despexeris alium: sed magnam præ te fer benignitatem, & thesaurum crede maximum, si servare possis fratrem. Nihil e- E nim huic unquam par fieri poterit, quod ad virtutem attinet. Nam si solum cogitaveris illum, quem despicis & præteris, a Domino tuo tanto in honore habitum fuisse, ut propter ipsum non refugerit & sanguinem suum effundere, sicut & Paulus dicit: *Et peribit infirmus frater in tua scientia, propter quem Christus mortuus est:* (1. Cor. 8. 11.) quomodo non præ pudore sub terra te abscondes? Si igitur propter illum Christus sanguinem effudit, quid magnum facies, si tuam in eum declares benevo-

lentiam, & exhortatione verborum jacentem erigas, & animam mersam forte & submersam referas ex profundo malitiæ, & illud satagas ut videat virtutis lucem, ac non recurrat ad vitiorum caliginem?

5. Imitemur igitur, obsecro, justum illum, & si periclitandum etiam fuerit pro salute proximi, non hoc subterfugiamus. Nam tale periculum nobis salutis fuerit occasio, multamque conciliabit fiduciam. Considera enim, obsecro, quomodo justus ille toti populo, qui ita in malitiam conspiraverat, se opposuerit, & magnam clementiam ineffabilemque fortitudinem præ se tulerit, quamvis neque sic corrigere potuerit indomitam illorum insaniam. Quippe post verba illa, & tam eximiam mansuetudinem, cum verbis suis quasi manibus prostituisset filias; quid dicunt ad eum? *Recede illuc.* O gravem ebrietatem! ô ingentem insipientiam! In hunc modum se habet efferata & mala bestia concupiscentia, quando rationem vicerit, nihil decorum & honestum videre sinit, sed quasi in tenebris & pugna nocturna omnia facit.
9 *Recede illuc, dicunt: venisti ut esses advena, numquid etiam ut judicium judices? Ergo nunc te affligemus magis quam illos.* Vide quomodo justus mansuete cum eis loquitur, illi autem quanta ferocitate respondent. Enimvero quasi a diabolo exagitati, & eo ducatum præbente, ita contra justum insurgunt, & dicunt: *Venisti ut advena esses, numquid etiam ut judicium judices?* Advenam te, inquiunt, suscepimus, num & judex noster es factus? O extremam improbitatem! oportebat erubescere, oportebat revereri consilium justi: verum sicut insani etiam medicum impetere conantur, ita & illi. *Te*, aiunt, *magis affligemus, quam illos.* Si non vis, aiunt, silere & quiescere, disces te patrocinio tuo nihil aliud effecturum, præterquam quod illi quidem periculum effugient, tu autem in ipsum incides. *Faciebant autem vim Lot valde.* Vide justum illum quantam fortitudinem declarat, & tantæ multitudini opponere se tentat. *Et appropinquaverunt*, inquit, *ut contererent januam.* Nam quoniam egressurus, & horum insaniam prævidens clausit post se januam, non ferentes impii & scelesti illi admonitionem justi, ipsum vi premebant, & januam conterere moliebantur. Sed quia operibus satis demonstrata fuerat justi virtus, & hospitalitas erga eos qui peregrini putabantur, necnon & conspiratio totius populi in malum, tunc & ii qui advenerant, manifestarunt se. Et quia viderant justum omne officium suum implesse, suam declarantes potentiam, suppetias ferunt justo, cui vis fiebat ab illorum insania. *Itaque*, inquit, *viri manibus extentis attraxerunt*

A τῇ διὰ τῶν λόγων παρατροπῇ διαναστήσῃς κείμενον, καὶ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν βεβαπτισμένην ἴσως καὶ ὑποβρύχιον γεγενημένην ἀνενέγκῃς ἐκ τοῦ τῆς κακίας βυθοῦ, καὶ παρασκευάσῃς ἰδεῖν τὸ τῆς ἀρετῆς φῶς, καὶ μὴ παλινδρομῆσαι ἐπὶ τὸν τῆς κακίας ζόφον;

Μιμησώμεθα τοίνυν, παρακαλῶ, τὸν δίκαιον τοῦτον, καὶ εἰ δέοι καὶ κίνδυνόν τινα ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοῦ πλησίον σωτηρίας πραγματεύσασθαι, μηδὲ τοῦτο παραιτησώμεθα. ὁ γὰρ τοιοῦτος κίνδυνος σωτηρίας ἡμῖν ὑπόθεσις γίνεται, καὶ πολλῆς παῤῥησίας πρόξενος. ἐννόησον γάρ μοι τὸν δίκαιον τοῦτον, ὅπως πρὸς δῆμον ὁλόκληρον τοσαύτην περὶ τὴν κακίαν τὴν συμφωνίαν B ἐπιδειξάμενον παρετάξατο, καὶ μετ᾽ ἐπιεικείας πολλῆς καὶ τὴν ἀνδρείαν ἄφατον ἐπεδείκνυτο, εἰ καὶ οὐδὲ οὕτω καθικέσθαι ἠδυνήθη τῆς ἀκαθέκτου αὐτῶν μανίας. μετὰ γὰρ τὰ ῥήματα ἐκεῖνα, καὶ τὴν ἐπιείκειαν τὴν ὑπερβάλλουσαν, καὶ τὸ μονονουχὶ ταῖς χερσὶν ἐκδοῦναι διὰ τῶν λόγων τὰς θυγατέρας, τί φασι πρὸς αὐτόν; Ἀπόστα ἐκεῖ. ὢ μέθης ὑπερβολή, ὢ παραφροσύνης ἐπίτασις. τοιοῦτον γὰρ ἡ πονηρὰ αὕτη [a] καὶ ἀκόλαστος ἐπιθυμία· ἐπειδὰν περιγένηται τοῦ λογισμοῦ, οὐκ ἀφίησι συνιδεῖν οὐδὲν τῶν δεόντων, ἀλλὰ καθάπερ ἐν σκότῳ καὶ νυκτομαχίᾳ τινὶ, οὕτως ἅπαντα διαπράττεται. Ἀπόστα, φησὶν, C ἐκεῖ· εἰσῆλθες παροικεῖν, μὴ καὶ κρίσιν κρίνειν; νῦν οὖν σε κακώσομεν μᾶλλον, ἢ ἐκείνους. ὅρα πῶς μὲν ὁ δίκαιος ἐπιεικῶς αὐτοῖς διαλέγεται, οἱ δὲ πόσῃ κέχρηνται τῇ θρασύτητι. ὥσπερ ἐκβακχευθέντες λοιπὸν ὑπὸ τοῦ διαβόλου, καὶ ὡς ὑπ᾽ ἐκείνου στρατηγούμενοι, οὕτω κατεξανίστανται τοῦ δικαίου, καί φασιν· Εἰσῆλθες παροικεῖν, μὴ καὶ κρίσιν κρίνειν; πάροικόν σε, φησὶν, ἐδεξάμεθα· μὴ γὰρ καὶ κριτὴς ἡμῶν κατέστης; ὢ ἀγνωμοσύνης ὑπερβολή· δέον ἐντραπῆναι, δέον αἰδεσθῆναι τὴν συμβουλὴν τοῦ δικαίου, οἱ δὲ, καθάπερ οἱ μαινόμενοι καὶ τὸν ἰατρὸν συγκόψαι ἐπιχειροῦσιν, οὕτω καὶ οὗτοι· Σέ, φησι, κακώ- D σομεν μᾶλλον, ἢ ἐκείνους. εἰ μὴ βούλει, φησὶν, ἡσυχάσαι, μαθήσῃ ὡς οὐδέν σοι πλέον ἔσται τῆς εἰς ἐκείνους προστασίας, ἢ τὸ ἐκείνους μὲν διαφυγεῖν τὸν κίνδυνον, σὲ δὲ τούτῳ περιβληθῆναι. Παρεβιάζοντο δὲ τὸν Λὼτ σφόδρα. ὅρα τὸν δίκαιον τοῦτον καὶ ἀνδρείαν ἐπιδεικνύμενον, καὶ τοσούτῳ πλήθει ἀντιτάττεσθαι ἐπιχειροῦντα. Καὶ ἤγγισαν, φησὶ, συντρίψαι τὴν θύραν. ἐπειδὴ γὰρ μέλλων ἐξιέναι, καὶ τὴν τούτων μανίαν προορῶν προσέῤῥαξεν αὐτοῦ ὄπισθεν τὴν θύραν, οὐκ ἀνασχόμενοι οἱ μιαροὶ οὗτοι καὶ παράνομοι τῆς τοῦ δικαίου παραινέσεως, αὐ- E τόν τε ἐβιάζοντο καὶ τὴν θύραν συντρίψαι ἐπεχείρουν. ἀλλ᾽ ἐπειδὴ διὰ τῶν πραγμάτων ἐδείκνυτο καὶ ἡ τοῦ δικαίου ἀρετὴ, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ξένους νομιζομένους κηδεμονία, καὶ τοῦ πλήθους ἐκείνου παντὸς ἡ περὶ τὴν κακίαν συμφωνία, τότε λοιπὸν ἐκκαλύπτουσιν ἑαυτοὺς οἱ παραγεγονότες. καὶ ἐπειδὴ εἶδον τὸν δίκαιον πάντα τὰ παρ᾽ ἑαυτοῦ πεπληρωκότα, τὴν οἰκείαν ἐπιδεικνύμενοι δύναμιν ἐπαμύνουσι τῷ δικαίῳ καταδυναστευομένῳ ὑπὸ τῆς ἐκείνων μανίας. Ἐκτείναντες γάρ, φησιν, οἱ ἄνδρες τὰς χεῖρας εἰσεσπάσαντο τὸν Λὼτ πρὸς ἑαυτοὺς εἰς

a Quatuor mss. καὶ ἀλλόκοτος.

τὸν οἶκον, καὶ τὴν θύραν τοῦ οἴκου ἀπέκλεισαν. τοὺς δὲ ἄνδρας τοὺς ὄντας ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ οἴκου ἐπάταξαν ἀορασίᾳ ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, καὶ παρελύθησαν ζητοῦντες τὴν θύραν. ὁρᾷς πῶς καὶ ὁ δίκαιος αὐτόθεν παραχρῆμα τῆς φιλοξενίας κομίζεται τὰς ἀμοιβὰς, καὶ οἱ παράνομοι ἐκεῖνοι ἀξίαν τίνουσι δίκην; εἰσεσπάσαντο γάρ, φησι, τὸν Λὼτ εἰς τὸν οἶκον, καὶ τὴν θύραν ἀπέκλεισαν· τοὺς δὲ ἄνδρας ἐπάταξαν ἀορασίᾳ ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, καὶ παρελύθησαν ζητοῦντες τὴν θύραν. ἐπειδὴ τὸ τῆς διανοίας αὐτῶν ὄμμα πεπήρωτο, διὰ τοῦτο καὶ τῆς ὁράσεως τὴν τύφλωσιν ὑπομένουσιν· ἵνα μάθωσιν ὡς οὐδὲν αὐτοῖς ὄφελος τῶν σωματικῶν ὀφθαλμῶν, τῶν τῆς διανοίας ὀμμάτων πεπηρωμένων. καὶ ἐπειδὴ σύμφωνον τὴν κακίαν ἐπεδείκνυντο, καὶ οὔτε οἱ νέοι, οὔτε οἱ πρεσβῦται ἀπείχοντο τῆς πονηρᾶς ἐπιχειρήσεως, διὰ τοῦτο πάντες, φησὶν, ἀπετυφλώθησαν, καὶ οὐ μόνον τὴν πήρωσιν ἐδέχοντο, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς ἰσχύος αὐτοῖς τοῦ σώματος διελύετο. ἐπειδὴ γὰρ τὸ κυριώτερον μέρος τὴν ψυχὴν ἦσαν παραλελυμένοι, διὰ τοῦτο καὶ τοῦ σώματος τὴν ἰσχὺν παρελύθησαν· καὶ οἱ πρότερον συντρίψαι τὴν θύραν ἐπιχειροῦντες, καὶ μετὰ πολλῆς ἀπειλῆς τῷ δικαίῳ διαλεγόμενοι, ἀθρόον εἱστήκεισαν παραλελυμένοι, καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κειμένην τὴν θύραν οὐχ ὁρῶντες. τότε λοιπὸν ἀνέπνευσεν ὁ δίκαιος, ὁρῶν τίνες ἦσαν [a] οἱ παραγενόμενοι, καὶ ὅτι μεγάλη τις αὐτῶν ἡ δύναμίς ἐστι. καὶ γὰρ εἶπόν, φησι, πρὸς αὐτὸν οἱ ἄνδρες· ἔστι τίς σοι ὧδε γαμβρὸς, ἢ υἱοὶ ἢ θυγατέρες, ἢ εἴ τις σοι ἄλλος ἐστὶν ἐν τῇ πόλει; ὅρα πῶς τῆς φιλοξενίας ἀμείβονται τὸν δίκαιον, καὶ πῶς αὐτῷ χαρίσασθαι βούλονται τὴν οἰκείων πάντων τὴν σωτηρίαν. εἴ τις σοι, φησιν, ἐν τῇ πόλει, εἴ τινος ἀντέχῃ, εἴ τινα οἶδας ἐκτὸς γενόμενον τῆς τούτων παρανομίας, ἐξάγαγε ἐκ τοῦ τόπου τούτου καὶ ἐκ τῆς γῆς, καὶ πάντας τοὺς σοι προσήκοντας ἐξάγαγε. ἀπόλλυμεν γὰρ ἡμεῖς τὸν τόπον τοῦτον. εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν ἐπάγουσι, διδάσκοντες τὸν δίκαιον ἅπαντα μετὰ ἀκριβείας· ὅτι ὑψώθη, φησὶν, ἡ κραυγὴ αὐτῶν ἐναντίον κυρίου, καὶ ἀπέστειλεν ἡμᾶς κύριος ἐκτρίψαι αὐτούς. τοῦτο ἦν ὅπερ ἔλεγε τῷ πατριάρχῃ, ὅτι κραυγὴ Σοδόμων καὶ Γομόρρας πεπλήθυνται πρός με. ὑψώθη, φησὶν, ἡ κραυγὴ αὐτῶν ἐναντίον κυρίου.

A *Lot ad se in domum, & januam domus clauserunt.* 11. *Viros autem qui erant apud januam, percusserunt cæcitate a parvo usque ad magnum, & dissoluti sunt quærentes januam.* Vides quo pacto justus ille statim hospitalitatis accipit mercedem, & impii illi digna plectuntur pœna? Dicit enim: *Attraxerunt Lot in domum, & januam clauserunt: viros autem percusserunt cæcitate a parvo usque ad magnum, & dissoluti sunt quærentes januam.* Quoniam mentis eorum oculus excæcatus erat, propter hoc & visu privati sunt: ut discant nihil sibi prodesse corporales
B oculos, si oculi mentis fuerint excæcati. Et quia conspiraverant in malitia, & a malo conatu neque senes neque juvenes abstinebant, ideo omnes excæcati sunt: & non solum excæcati, sed & viribus corporis destituti sunt: quandoquidem enim potiore hominis parte anima debilitati erant, idcirco viribus etiam corporis sunt destituti: & qui prius januam conterere nitebantur, adhibitisque minis cum justo loquebantur, subito steterunt luxatis membris, & ante oculos sitam januam non videntes. Tunc quasi respiravit justus, videns quales hospites essent,
C & quam magnæ virtutis. 12. *Etenim dixerunt ad eum viri: Est quis tibi hic gener, vel filii vel filiæ, vel alius quis in civitate?* Vide quomodo justi hospitalitatem remunerant, & quomodo ei largiri volunt affinium omnium salutem. Si quis est tibi, inquit, in civitate, si quem servare cupis, si quem scis ab istorum crimine alienum, educ ex hoc loco & de terra; omnes qui tibi juncti sunt educ: 13. *perdimus enim nos locum hunc.* Deinde & caussam afferunt, justum omnia diligenter docentes. *Quia exaltatus est*, inquit, *clamor eorum coram Domino, & misit nos Do-*
D *minus ut extereremus eos.* Hoc erat quod dicebatur Patriarchæ Abrahæ: *Clamor Sodomorum & Gomorrhæ multiplicatus est apud me.* Gen.18.20.
Exaltatus est, inquit, *clamor eorum coram Domino.*

Πολὺ τῆς παρανομίας αὐτῶν τὸ μέγεθος, καὶ διὰ τοῦτο ἐπειδὴ ἀνίατός ἐστιν ἡ νόσος, καὶ τὸ τραῦμα οὐδεμίαν θεραπείαν ἐπιδέχεται, ἀπέστειλε κύριος ἡμᾶς ἐκτρίψαι αὐτήν. τοῦτό ἐστιν ὃ ἔλεγεν ὁ μακάριος Δαυὶδ, ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα. ἐπειδὴ ἀφανίσαι, φησὶ, παραγεγόναμεν πᾶσαν ταύτην τὴν περίχωρον· διὰ γὰρ τὴν πονηρίαν τῶν ἐνοικούντων καὶ ἡ γῆ τὴν τιμωρίαν δέξεται· ἔξελθε σὺ ἐντεῦθεν. ταῦτα ἀκούσας ὁ δίκαιος, καὶ μαθὼν τὴν αἰτίαν, δι' ἣν παραγεγόνασιν ἄνδρες μὲν τὸ φαινόμενον, ἄγγελοι δὲ τυγχάνοντες, καὶ ὑπηρέται τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ, ἐξελθὼν ἐλάλησε πρὸς τοὺς γαμβροὺς αὐτοῦ τοὺς εἰληφότας τὰς θυγατέρας αὐτοῦ. καὶ μὴν ἄνω

6. Grandis perversitatis eorum magnitudo, & idcirco quia incurabilis morbus, & vulnus hoc nullam curam recipit, misit nos Dominus ut extereremus eos. Et hoc est quod dicebat David: *Qui facit* Ps.103.4.
E *Angelos suos spiritus, & ministros suos flammam ignis.* Quia, inquit, advenimus ad hanc regionem delendam: propter malitiam enim inhabitantium, etiam terra pœnam accipiet: egredere tu hinc. Hæc ut audivit justus, & didicit causam propter quam affuerunt viri quidem, ut apparebant, Angeli autem revera & ministri Dei omnium. *Egressus Lot loquutus est generis suis, qui acceperant filias*

[a] Savil. & multi mss. οἱ παραγεγονότες. Infra in bibliis legitur, εἰσί σοι ὧδε γαμβροί.

ejus. Atqui supra dicebat impiis illis, *Ecce duas filias habeo, quæ nondum cognoverunt viros*: quomodo igitur hîc dicit, *Generis suis, qui acceperant filias ejus?* Ne putes contraria esse hæc illis, quæ superius a justo sunt dicta. Mos enim ille veteribus erat, ante multum tempus sponsalia facere: sæpe item & cohabitare desponsatis, & simul cum parentibus versari: id quod & nunc multis in locis fieri solet. Quia igitur jam desponsatio facta erat, ideo vocat eos generos & dixit, *qui acceperant filias ejus*, proposito videlicet ac mutuo consensu. *Et dicit*, *Surgite, & exite de hoc loco: quia exterit Dominus civitatem.* 13. *Visus est autem ridicula loqui coram generis suis.* Vide quomodo e malo illo fermento erant & isti. Et propterea volens Deus cito liberare justum ab illorum affinitate, non permisit ut commiscerentur cum filiabus justi: sed cum impiis etiam illos perdidit, ut egressus justus cum filiabus effugeret eorum cognationem. Itaque cum audirent a justo terribiles illas minas, quasi subsannabant, & putabant deliramenta esse quæ dicebantur: verumtamen justus quod suum erat faciebat. Et quia semel illis filias desponsarat, voluit eripere eos a supplicio: at illi noluerunt, sed in moribus suis manserunt, & reipsa didicerunt se magno suo damno consilium justi rejecisse. *Ubi autem*, inquit, *mane factum est, studiose adhortati sunt Angeli Lot, dicentes: Surge, accipe uxorem tuam, & filias duas quas habes, & exi, ut ne & tu cum iniquitatibus civitatis pereas.* 16. *Et turbati sunt.* Ne differ, inquit: jam enim illis pernicies infligenda est: teipsum igitur & uxorem & filias serva. Illi enim qui noluerunt admonitioni tuæ parere, non longe post participes erunt communis interitus. Ne igitur differ, ut ne & ipse internecionis istorum impiorum particeps fias. *Et turbati sunt*, ut hæc audierunt Lot & uxor & filiæ; turbati sunt, inquit, hoc est, attoniti fuerunt, atque in nimium pavorem inciderunt, & propter minas anxii fuere. Et ideo Angeli curam agentes justi, *apprehenderunt*, inquit, *manum ejus.* Jam non ut de viris loquitur de eis Scriptura divina, sed quia plagam inflicturi erant, Angelos eos nominat & dicit: *Apprehenderunt manum ejus, & manum uxoris ejus, & manum filiarum ejus, eo quod parceret ei Dominus.* Fiduciam addebant eis manuum contactu & roboraverunt eorum animum, ut ne timor eorum dissolveret robur, propterea adjecit, *eo quod parceret ei Dominus.* Quia enim Dominus judicavit eum salute dignum, idcirco & Angeli volentes eorum animum roborare, manum eorum appre-

A ἔλεγε τοῖς παρανόμοις ἐκείνοις, ὅτι ἰδοὺ δύο θυγατέρας ἔχω, αἵτινες οὐκ ἔγνωσαν ἄνδρας, πῶς οὖν ἐνταῦθά φησι, πρὸς τοὺς γαμβροὺς αὐτοῦ τοὺς εἰληφότας τὰς θυγατέρας αὐτοῦ; μὴ νομίσῃς ἐναντία εἶναι ταῦτα τοῖς πρότερον παρὰ τοῦ δικαίου ῥηθεῖσιν. ἔθος γὰρ τοῦτο ἦν τοῖς παλαιοῖς πρὸ πολλοῦ τοῦ χρόνου τὰς μνηστείας ποιεῖσθαι, καὶ πολλάκις καὶ συνοικεῖν ταῖς μνηστευθείσαις, καὶ ἅμα τοῖς γονεῦσι διατρίβειν· ὃ καὶ νῦν ἐστιν ἰδεῖν πολλαχοῦ γινόμενον. ἐπεὶ οὖν ἤδη τὰ τῆς μνηστείας ἐγεγόνει, διὰ τοῦτο καὶ γαμβροὺς αὐτοὺς ὀνομάζει καί φησι, τοὺς εἰληφότας τὰς θυγατέρας αὐτοῦ· τῇ
B γνώμῃ γὰρ καὶ τῇ συγκαταθέσει εἰληφότες ἦσαν. καί φησιν, ἀνάστητε, καὶ ἐξέλθετε ἐκ τοῦ τόπου τούτου, ὅτι ἐκτρίβει κύριος τὴν πόλιν. ἔδοξε δὲ γελοιάζειν ἐναντίον τῶν γαμβρῶν αὐτοῦ. ὅρα πῶς ἐκ τῆς ζύμης ἐκείνης ἦσαν τῆς πονηρᾶς οὗτοι. καὶ διὰ τοῦτο βουλόμενος ὁ θεὸς ταχέως ἐλευθερῶσαι τὸν δίκαιον τῆς πρὸς ἐκείνους συγγενείας, οὐ συνεχώρησεν οὐδὲ μιγῆναι αὐτοῖς τὰς θυγατέρας τοῦ δικαίου, ἀλλὰ προανήρπασε μετὰ τῶν πονηρῶν καὶ τούτους, ἵνα ἐξελθὼν ὁ δίκαιος μετὰ τῶν θυγατέρων διαφύγῃ τὴν πρὸς ἐκείνους συγγένειαν. ἀκούσαντες τοίνυν παρὰ τοῦ δικαίου τὴν φοβερὰν ταύτην ἀπει-
C λήν, μονονουχὶ διεχλεύαζον, καὶ ἐνόμιζον ληρωδίαν εἶναι τὰ παρ' αὐτοῦ λεγόμενα. ἀλλ' ὅμως ὁ δίκαιος τὰ παρ' ἑαυτοῦ ἐπλήρου, καὶ ἐπειδὴ ἅπαξ ἐμνηστεύσαντο αὐτοῦ τὰς θυγατέρας, ἐβουλήθη ἐξαρπάσαι αὐτοὺς τῆς τιμωρίας· ἀλλ' ἐκεῖνοι οὐδὲ οὕτως ἠνέσχοντο, ἀλλ' ἐπέμενον τῷ οἰκείῳ τρόπῳ, καὶ ἐμάνθανον λοιπὸν δι' αὐτῶν τῶν ἔργων, ὡς οὐ συμφερόντως αὐτοῖς τοῦ δικαίου τὴν συμβουλὴν ἀπεπέμψαντο. ἡνίκα δέ, φησιν, ὄρθρος ἐγένετο, ἐπεσπούδαζον οἱ ἄγγελοι τὸν Λὼτ λέγοντες, ἀναστὰς λάβε τὴν γυναῖκά σου, καὶ τὰς δύο θυγατέρας ἃς ἔχεις, καὶ ἔξελθε, ἵνα μὴ καὶ σὺ συναπόλῃ ταῖς ἀνομίαις τῆς πόλεως. καὶ ἐταράχθησαν. μὴ μέλλε, φησί· δεῖ
D γὰρ ἤδη τὸν ὄλεθρον τούτοις ἐπιστῆναι. σαυτὸν οὖν καὶ τὴν γυναῖκά σου καὶ τὰς δύο θυγατέρας διάσωσον. ἐκεῖνοι γὰρ οἱ μὴ θελήσαντες πεισθῆναί σου τῇ παραινέσει, οὐκ εἰς μακρὰν τῆς ἀπωλείας κοινωνήσουσι τοῖς λοιποῖς. μὴ τοίνυν μέλλε, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς τῇ ἀπωλείᾳ τῶν παρανόμων τούτων κοινωνήσῃς. καὶ ἐταράχθησαν ταῦτα ἀκούσαντες οἱ περὶ τὸν Λὼτ καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰς θυγατέρας: ἐταράχθησαν, φησι, τουτέστιν, ἔμφοβοι γεγό-
E νασιν, εἰς πολλὴν δειλίαν κατέστησαν, ἠγωνίασαν τὴν ἀπειλήν. διὸ κηδόμενοι τοῦ δικαίου οἱ ἄγγελοι ἐκράτησαν, φησι, τῆς χειρὸς αὐτοῦ. οὐκ ἔτι λοιπὸν ὡς περὶ ἀνδρῶν διαλέγεται ἡ γραφή, ἀλλ' ἐπειδὴ μέλλουσιν ἐπάγειν τὴν τιμωρίαν, ἀγγέλους αὐτοὺς ὀνομάζει καί φησιν· ἐκράτησαν τῆς χειρὸς αὐτοῦ, καὶ τῆς χειρὸς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν χειρῶν τῶν θυγατέρων αὐτοῦ, ἐν τῷ φείσασθαι αὐτοῦ κύριον. παρεθάρρυναν αὐτοὺς διὰ τῆς ἁφῆς τῆς χειρός, καὶ ἐνεύρωσαν αὐτῶν τὴν προθυμίαν, ἵνα μὴ ὁ φόβος διαλύσῃ αὐτῶν τὴν ἰσχύν· διὰ τοῦτο ἐπήγαγεν, ἐν τῷ φείσασθαι αὐτοῦ κύριον. ἐπειδὴ γάρ, φησι, σωτηρίας αὐτὸν ἄξιον ἔκρινεν ὁ κύριος, διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἄγγελοι βουλόμενοι νευρῶσαι αὐτῶν τὴν

A προθυμίαν, τῆς χειρὸς αὐτῶν κρατοῦσι, καὶ ἐξαγαγόντες αὐτοὺς ἔξω εἶπον· σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχήν. μὴ περιβλέψῃς εἰς τὰ ὀπίσω· μὴ στῇς ἐν πάσῃ τῇ περιχώρῳ, εἰς τὸ ὄρος σῶζου, μήποτε συμπαραληφθῇς. ἐπειδή, φησι, λοιπὸν ἀπηλλάξαμέν σε τῶν παρανόμων τούτων, μηκέτι περιβλέψῃ εἰς τὰ ὀπίσω, μήτε θελήσῃς ἰδεῖν τὰ τούτοις συμβησόμενα, ἀλλὰ σπεῦσον καὶ μακρὰν γενοῦ, ἵνα διαφυγεῖν δυνηθῇς τὴν ἐπαγομένην τούτοις τιμωρίαν. εἶτα δεδοικὼς ὁ δίκαιος, μήποτε οὐ δυνηθῇ καταλαβεῖν τὸν ὑπ᾽ αὐτῶν ἀφορισθέντα τόπον, καὶ εἰς τὸ ὄρος φθάσαι, φησί· δέομαι, κύριε, ἐπειδὴ εὗρεν B ὁ παῖς σου ἔλεος ἐναντίον σου, καὶ ἐμεγάλυνας τὴν δικαιοσύνην σου, ὃ ποιεῖς εἰς ἐμὲ τοῦ ζῆν τὴν ψυχήν μου· ἐγὼ δὲ οὐ δυνήσομαι διασωθῆναι εἰς τὸ ὄρος, μὴ καταλάβῃ με τὰ κακά, καὶ ἀποθάνω· ἰδοὺ ἡ πόλις αὕτη ἐγγὺς τοῦ καταφυγεῖν με ἐκεῖ, [a] μικρά ἐστιν· ἐκεῖ σωθήσομαι, καὶ ζήσεται ἡ ψυχή μου ἕνεκέν σου. ἐπειδὴ ἅπαξ, φησίν, ἐκρίνατε τὴν σωτηρίαν χαρίσασθαί μοι, ὑπερβαίνει δέ μου τὴν ἰσχὺν τὸ φθάσαι τὴν τοῦ ὄρους κορυφήν, πλείονα περὶ ἐμὲ τὴν φιλανθρωπίαν ἐπιδείξασθε, καὶ κουφότερόν μοι τὸν κάματον ποιήσατε. μήποτε οὖν καταληφθῶ ὑπὸ τῆς ἐπαγομένης τιμωρίας, C καὶ κοινωνήσω τῆς δίκης τούτοις, τὴν πόλιν ταύτην τὴν πλησίον ἀφορίσατέ μοι. εἰ γὰρ καὶ εὐτελής ἐστι καὶ μικρά, ἀλλ᾽ ἐκεῖ διασωθεὶς δυνήσομαι ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι λοιπόν. καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἰδοὺ ἐθαύμασά σου τὸ πρόσωπον, καὶ ἐπὶ τῷ ῥήματι τούτῳ, τοῦ μὴ καταστρέψαι τὴν πόλιν, περὶ ἧς ἐλάλησας. ἐδεξάμην σου τὴν ἱκεσίαν, [φησί, καὶ ποιήσω καὶ τοῦτο, καὶ παρέξω σοι τὸ αἰτηθέν, καὶ διά σε καὶ τῆς πόλεως φείσομαι. [b] σπεῦσον οὖν, καὶ κατάλαβε τὸν τόπον, καὶ σώζου· οὐδὲ γὰρ ποιήσω τι μέχρι τοῦ παραγενέσθαι σε ἐκεῖ. οὐ γὰρ δυνήσομαί, φησι, τοῦ ποιῆσαι πρᾶγμα, ἕως τοῦ εἰσελθεῖν σε ἐκεῖ. ἐπειδὴ κήδομαί σου τῆς σωτηρίας, ἀναμένω τὴν ἐκεῖ σου D ἄφιξιν, καὶ τότε τούτοις ἐπάγω τὴν τιμωρίαν. ὁ ἥλιος ἐξῆλθεν ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ Λὼτ εἰσῆλθεν εἰς Σηγώρ. περὶ τὴν τοῦ ἡλίου ἀνατολὴν ἔφθασε τὴν πόλιν· καὶ εὐθέως ἐκείνου ἐντὸς τῆς πόλεως γενομένου, οὗτοι τὴν τιμωρίαν ἐδέχοντο. ἔβρεξε γάρ, φησι, κύριος ἐπὶ Σόδομα καὶ Γόμορρα θεῖον καὶ πῦρ παρὰ κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέστρεψε τὰς πόλεις ταύτας καὶ πᾶσαν τὴν περίοικον, καὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας ἐν ταῖς πόλεσι, [c] καὶ πᾶν ἀνατέλλον ἐκ τῆς γῆς. μὴ ξενιζέτω σε, ἀγαπητέ, τῶν ῥημάτων ἡ συνθήκη. ἰδίωμα γὰρ τοῦτό ἐστι τῆς γραφῆς, καὶ E ἀδιαφόρως οὕτω πολλάκις τίθησι τὰ ῥήματα· ὃ δὴ καὶ νῦν ἐστιν ἰδεῖν. ἔβρεξε γάρ, φησι, κύριος θεῖον καὶ πῦρ παρὰ κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἵνα εἴπῃ ὅτι κύριος τὴν τιμωρίαν ἐπήγαγε, καὶ οὐ μόνον τὰς πόλεις κατέστρεψε, καὶ πᾶσαν τὴν περίοικον, καὶ πάντας τοὺς κατοικοῦντας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀνατέλλοντα ἐκ τῆς γῆς ἠφάνισεν. ἐπειδὴ γὰρ οἱ ταύτην οἰκοῦντες ἄνθρωποι πολὺν τῆς πονηρίας τὸν καρπὸν ἐπεδείξαντο, διὰ τοῦτο καὶ τῆς γῆς, φησι, τοὺς καρποὺς ἀχρήστους ἐργάζομαι, ἵνα καὶ ἐκείνων

A hendunt, *Et educentes eos foras, dixerunt: Salva animam tuam: ne respicias post tergum: ne stes in omni loco per circuitum: in montem salvum te fac, ne forte simul abripiaris.* Quoniam liberamus te ab impiis illis, inquit, ne ultra circumspicias post tergum, ne velis videre quæ illis eventura sunt, sed festina & procul perge, ut effugere queas pœnam eis infligendam. Exin justus timens, ne forte non posset designatum ab eis locum assequi, & in montem pervenire, inquit: 19. *Oro, Domine, quia invenit puer tuus mi-* B *sericordiam coram te, & magnificasti justitiam tuam, quam facis mecum, ut vivat anima mea: ego autem non potero salvari in monte, ne apprehendant me mala, & moriar.* 20. *Ecce civitas ista prope, ad quam confugiam ego, parva est, ibi servabor, & vivet anima mea propter te.* Quia enim, inquit, semel decrevistis salutem mihi conferre, ascendere autem in montis verticem, id vires meas superat; ampliorem misericordiam mihi exhibete, & laborem meum leviorem reddite. Nequando igitur apprehendar a C pœna quæ infligitur illis, & particeps fiam interitus eorum, civitatem hanc vicinam & parvam segregate mihi. Nam licet vilis sit & parva, attamen illic servatus, secure postea agere potero. 21. *Et dixit ei: Ecce admiratus sum tuam faciem & in verbo hoc, ut ne subvertam civitatem de qua loquutus es.* Accepi tuas preces, inquit, & hoc faciam, ac quod petisti concedo, propterque te etiam civitati parcam. *Festina igitur, & occupa locum, ac salvare. Neque enim faciam aliquid, donec illuc venias.* Non potero, inquit, facere quidquam, antequam tu illuc ingrediaris; quia curam ago tuæ salutis, D exspectabo donec illuc abeas, & tunc eis infligam pœnam. 23. *Sol igitur egressus est super terram, & Lot intravit in Segor.* Circa solis ortum, inquit, venit in civitatem; & statim cum ipse esset intra civitatem, illi supplicio plectebantur. *Pluit enim*, inquit, *Dominus super Sodoma & Gomorrha sulphur & ignem a Domino de cælo:* 25. *& subvertit civitates illas, & quidquid circa eas habitabatur, & omnes qui habitabant in civitatibus, & omne quod exoriebatur de terra.* Ne ob hunc loquendi modum admiratione tenearis, dilecte, E proprietas enim est Scripturæ, quæ indifferenter sic sæpe ponit verba: id quod & nunc videre licet. *Pluit enim*, inquit, *Dominus sulphur & ignem a Domino de cælo:* ut dicat, Dominum pœnam induxisse: & non solum civitates subvertisse, omnemque circa regionem, & omnes inhabitantes, sed etiam quæ exoriebantur de terra abolevisse. Quia enim homines, qui eam inhabitabant, multos impietatis fructus protulerunt: idcirco, inquit, & inutiles fructus terræ facio,

a Morel. μικρά ἐστι. Savil. ἣ μικρά ἐστι. Quatuor mss. οὐ μικρά ἐστι.
b In bibliis Græcis legitur: σπεῦσον οὖν τοῦ σωθῆναι ἐκεῖ· οὐ γὰρ δυνήσομαι ποιῆσαι πρᾶγμα ἕως τοῦ ἐλθεῖν σε ἐκεῖ.
c In bibliis, καὶ τὰ ἀνατέλλοντα ἐκ τῆς γῆς.

A ut & illis abolitis perpetuum sit monimentum sequentibus generationibus: terra per suam sterilitatem omnes docente, quanta fuerit inhabitantium malitia. Vidisti quanta res sit virtus, & quanta res malitia: & quomodo justus servatus sit, alii autem dignam sua malitia pœnam receperint? Et sicut justus per suam virtutem & filias salvavit, & civitatis illius subversionem prohibuit: ita & illi propter ingentem suam malitiam, non solum ipsi perierunt & deleti sunt, sed & effecerunt terram inutilem in futurum. 26. *Et respexit*, inquit, *uxor ejus post tergum, & facta est columna salis.* B Nam quoniam audivit Angelos præcipientes justo, ut ne se converterent retrorsum, sed cum magna festinatione secederent: neglexit verba, & præceptum non custodivit, propterea suæ negligentiæ dedit pœnam.

Moralis exhortatio. 7. Cæterum nos audientes illa, nostræ salutis curam diligentiorem habeamus, & vitia illa ne imitemur caveamus. Imitemur justi illius hospitalitatem & alias virtutes, ut possimus & supernam iram depellere. C Neque enim possibile est, ut qui virtutem hanc magno studio exerceat, non grandem inde reportet thesaurum. Etenim justi illi sic supernam gratiam consequuti sunt, tam Patriarcha, quam Lot, & qui homines suscipere se putaverunt, meruerunt suscipere Angelos, & Angelorum Dominum. Nobis quoque & nunc, si voluerimus, suscipere licet. Ipse enim est qui dixit: *Qui suscipit vos, me suscipit.* Sic igitur hospites suscipiamus, & non ad externam vilitatem respiciamus. Enimvero, si tali mente hospitalitatem etiam nos exercuerimus, D digni erimus & nos qui tales hospites excipiamus, qui videntur quidem viri, Angelorum autem virtutes operantur. Tantum ne curiosi exploratores & inquisitores simus, ut ne thesaurum perdamus. Quandoquidem & beatus Paulus nos justos subindicat, & docet nos quo-Heb. 13, 1. modo tales hospites exceperint. *Hospitalitatis*, inquit, *ne obliviscamini: propter hanc enim nescientes quidam hospitio exceperunt Angelos.* Hoc enim eos potissimum fecit admirabiles, quod eos quos non noverant, ministerio suo honoraverint. E Et nos igitur cum fide ac pietate rem obeamus, ut sic thesaurum assequi possimus: quod nobis omnibus concedatur gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre & sancto Spiritu sit gloria, nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.

ἀφανισθέντων αὕτη διηνεκὲς ὑπόμνημα γένηται ταῖς μετὰ ταῦτα γενεαῖς, διὰ τῆς οἰκείας ἀκαρπίας πάντας διδάσκουσα τὴν τῶν ἐνοικησάντων αὐτῇ πονηρίαν. εἶδες ὅσον ἐστὶν ἀρετή, καὶ ὅσον κακία, καὶ πῶς ὁ μὲν δίκαιος ἐσώθη, αὐτοὶ δὲ ἀξίαν τὴν τιμωρίαν ἔδοσαν τῆς πονηρίας; καὶ ὥσπερ ὁ δίκαιος διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετὴν καὶ τὰς θυγατέρας διέσωσε, καὶ τῆς πόλεως ἐκείνης τὴν καταστροφὴν διεκώλυσεν, οὕτω καὶ οὗτοι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς οἰκείας πονηρίας, οὐ μόνον αὐτοὶ ἀπώλοντο καὶ διεφθάρησαν, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἄκαρπον εἰς τὸ ἑξῆς γενέσθαι παρεσκεύασαν. καὶ ἐπέβλεψεν ἡ γυνή, φησιν, εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ἐγένετο στήλη ἁλός. ἐπειδὴ γὰρ ἀκούσασα τῶν ἀγγέλων τῶν διαταττομένων τῷ δικαίῳ, ὥστε μὴ προσέχειν εἰς τὰ ὀπίσω, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς τῆς ἐπείξεως τὴν ἀναχώρησιν ποιήσασθαι, παρήκουσε τῶν ῥηθέντων, καὶ τὸ παραγγελθὲν οὐκ ἐφύλαξε, διὰ τοῦτο τῆς οἰκείας ῥᾳθυμίας δίδωσι δίκην.

Ἀλλ' ἡμεῖς ταῦτα ἀκούοντες πολλὴν τῆς οἰκείας σωτηρίας τὴν πρόνοιαν ποιησώμεθα, καὶ τῆς μὲν ἐκείνων παρανομίας φύγωμεν τὴν μίμησιν· τοῦ δὲ δικαίου τούτου τὴν φιλοξενίαν ζηλώσωμεν καὶ τὴν ἄλλην ἀρετήν, ἵνα δυνηθῶμεν καὶ τὴν ἄνωθεν ὀργὴν ἀποκρούσασθαι. οὐ γάρ ἐστιν, οὐκ ἔστι τὸν μετὰ σπουδῆς ταύτην μετιόντα, μὴ πολὺν ἐντεῦθεν κομίσασθαι τὸν θησαυρόν. καὶ γὰρ οἱ δίκαιοι οὗτοι οὕτω τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς ἠξιώθησαν, καὶ ὁ πατριάρχης καὶ ὁ Λώτ, καὶ ἀνθρώπους νομίζοντες ὑποδέχεσθαι, κατηξιώθησαν καὶ ἀγγέλους ὑποδέξασθαι, καὶ τὸν τῶν ἀγγέλων δεσπότην. ἔξεστι καὶ ἡμῖν, ἐὰν βουλώμεθα, καὶ νῦν αὐτὸν ὑποδέξασθαι. αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ εἰρηκώς, ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμὲ δέχεται. οὕτω τοίνυν τοὺς ξένους ὑποδεχώμεθα, καὶ μὴ πρὸς τὴν τῶν φαινομένων εὐτέλειαν ἀπίδωμέν ποτε. ἐνίοτε γάρ, εἰ τοιαύτῃ γνώμῃ τὰ τῆς φιλοξενίας ἐπιδειξώμεθα, καταξιωθησόμεθα καὶ ἡμεῖς τοιούτους ὑποδέχεσθαι, ἄνδρας μὲν νομιζομένους, τὴν ἀγγέλων δὲ τὴν ἀρετὴν μετιόντας· μόνον μὴ περιεργαζώμεθα μηδὲ πολυπραγμονῶμεν, ἵνα μὴ διαμάρτωμεν τοῦ θησαυροῦ. ἐπεὶ καὶ ὁ μακάριος Παῦλος τούτους τοὺς δικαίους αἰνιττόμενος, καὶ διδάσκων ἡμᾶς πῶς ἐπέτυχον τοιαύτης ὑποδοχῆς φησι, τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· διὰ ταύτης γὰρ ἔλαθόν τινες ξενίσαντες ἀγγέλους. τοῦτο γὰρ αὐτοὺς μάλιστα θαυμαστοὺς καὶ μεγάλους ἀπέδειξεν, ὅτι οὐκ εἰδότες αὐτούς, τὴν θεραπείαν ἐπεδείκνυντο. καὶ ἡμεῖς τοίνυν πίστει καὶ εὐλαβείᾳ τὸ πρᾶγμα μετίωμεν, ἵνα καὶ τοῦ θησαυροῦ ἐπιτυχεῖν δυνηθῶμεν· οὗ γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἀπολαῦσαι, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἡ δόξα, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A

ΟΜΙΛΙΑ μδ'.

Ὤρθρισε δὲ Ἀβραὰμ τὸ πρωῒ εἰς τὸν τόπον, οὗ εἱστήκει ἐναντίον τοῦ θεοῦ.

Ἡ κατὰ τὴν Σαμαρεῖτιν ὑπόθεσις ἱκανῶς ἡμᾶς χθὲς ἐδίδαξε καὶ τοῦ δεσπότου τὴν ἄφατον μακροθυμίαν, καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν περὶ αὐτὴν κηδεμονίαν, καὶ ἐκείνης τὴν εὐγνωμοσύνην. [a] εἴδετε πῶς ὕδωρ αἰσθητὸν ὑδρεύσασθαι παραγινομένη, ἐκ τῆς νοητῆς πηγῆς τὰ θεῖα νάματα ἀρυσαμένη, οὕτως οἴκαδε ἐπανῆλθε, πληροῦσα τὸ παρὰ τοῦ δεσπότου εἰρημένον· τὸ ὕδωρ, ὃ ἐγὼ δώσω, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. ἐμφορηθεῖσα γὰρ αὕτη τῆς θείας ἐκείνης καὶ πνευματικῆς πηγῆς, οὐ κατέσχεν εἴσω τὰ νάματα, ἀλλ' ὑπερβλύζουσα, ὡς εἰπεῖν, ἐκχέει καὶ εἰς τοὺς τὴν πόλιν οἰκοῦντας τῆς παρασχεθείσης αὐτῇ δωρεᾶς τὸ χάρισμα, καὶ κήρυξ ἐγένετο ἀθρόον ἡ γυνὴ, ἡ Σαμαρεῖτις, ἡ ἀλλόφυλος. εἴδετε ὅσον ἐστὶ ψυχῆς εὐγνωμοσύνη, εἴδετε δεσπότου φιλανθρωπίαν, ὅπως οὐδενὸς ὑπερορᾷ, ἀλλὰ κἂν ἐν γυναικὶ, κἂν ἐν πενίᾳ, κἂν ὅπου δήποτε εὕρῃ διεγηγερμένην ψυχὴν καὶ ζέουσαν, παραχρῆμα τὴν παρ' ἑαυτοῦ χάριν ἐπαφίησι. μιμησώμεθα τοίνυν, παρακαλῶ, καὶ ἡμεῖς τὴν γυναῖκα ταύτην, καὶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς δεχώμεθα τὰ παρὰ τοῦ πνεύματος διδάγματα. οὐδὲ γὰρ ἡμέτερά ἐστι τὰ λεγόμενα, οὐδὲ ἐξ οἰκείας γλώττης φθεγγόμεθα, ἅπερ ἂν εἴπωμεν, ἀλλ' ἐκ τῆς τοῦ δεσπότου [b] φιλανθρωπίας ὁδηγούμενοι διὰ τὴν ὠφέλειαν τὴν ὑμετέραν καὶ τὴν οἰκοδομὴν τῆς τοῦ θεοῦ ἐκκλησίας. μὴ τοίνυν πρὸς ἐμὲ τὸν λέγοντα ἀπίδῃς, ἀγαπητὲ, μηδὲ πρὸς τὴν εὐτέλειαν τὴν ἐμὴν, ἀλλ' ὅτι τὰ παρὰ τοῦ δεσπότου διακομίζω, καὶ πρὸς τὸν ἀποστείλαντα ἔχων τὴν διάνοιαν τεταμένην, οὕτω μετὰ νήψεως δέχου τὰ λεγόμενα. ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις πράγμασιν, ἐπειδὰν ὁ βασιλεὺς, ὁ τὸ διάδημα περικείμενος γράμματα διαπέμψηται, ὁ μὲν ἐπιφερόμενος ταῦτα καθ' ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς λόγου ἄξιος τυγχάνει, ἀλλ' εὐτελής τίς ἐστι, καὶ πολλάκις οὐδὲ προγόνους ἀριθμεῖν ἔχων, ἀλλ' ἀνώνυμος καὶ ἐξ ἀνωνύμων· ἀλλ' οὐκ ἐκείνῳ προσέχουσιν οἱ ταῦτα δέχεσθαι μέλλοντες, ἀλλὰ διὰ τὰ τοῦ βασιλέως γράμματα πολλὴν κἀκείνῳ τιμὴν ἀπονέμουσι, καὶ τὰ γράμματα μετὰ πολλοῦ τοῦ φόβου καὶ πολλῆς τῆς ἡσυχίας δέχονται. εἰ τοίνυν ἐκεῖνος ἀνθρώπου ἐπαγόμενος γράμματα, καὶ χάρτην ἁπλῶς [c] ἐπιφερόμενος, παρὰ πᾶσιν ἐναποδέχεται, πολλῷ μᾶλλον ὑμεῖς ἂν εἴητε δίκαιοι τὰ παρὰ τοῦ πνεύματος δι' ἡμῶν ὑμῖν πεμφθέντα λόγια μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς ὑποδέχεσθαι, ἵνα τῆς εὐγνωμοσύνης πολλὴν κομίσησθε τὴν ἀμοιβήν. ἐὰν γὰρ ἴδῃ ὁ τῆς

HOMILIA XLIV.

Diluculo autem venit Abraham ad locum ubi steterat coram Domino. Gen. 19. 27.

1. HERI nos argumentum de muliere Samaritana satis docuit ineffabilem Domini longanimitatem, & excellentem erga illam providentiam, atque illius gratum animum. Vidistis quomodo, ut aquam sensibilem hauriret, advenit, & ex spirituali fonte divina flumina hausit, ac domum rediit, implens quod dictum est a Domino: *Aqua, quam ego dabo, erit in eo fons aquæ salientis in vitam æternam.* (Joan. 4. 14.) Impleta enim ipsa divino illo & spirituali fonte, non detinuit intra se flumina: sed superscaturiens, ut ita dicam, effudit & in habitatores civitatis concessi sibi doni gratiam, & præconis officium egit mulier Samaritana & alienigena. Vidistis quantum bonum sit animi gratus affectus; vidistis Domini benignitatem, quomodo nullum contemnat, sed etiam in muliere, etiam in paupertate, & ubicumque invenerit animam vigilem ac fervidam, statim gratiam suam illi largiatur. Imitemur igitur, obsecro, & nos hanc mulierem, cumque magna attentione accipiamus doctrinam a spiritu profectam. Neque enim nostra sunt quæ dicuntur, neque ex propria lingua loquimur quæcumque dixerimus, sed Domini benignitate dirigente propter vestram salutem & ædificationem Ecclesiæ Dei. Ne igitur ad me dicentem, carissime, neque ad tenuitatem meam respicias: sed quoniam ea quæ Domini sunt affero, ad eum qui me misit attenta mente conversus, vigili animo quæ dicuntur accipe. Quandoquidem & in humanis negotiis, quando Imperator diademate coronatus literas mittit, tunc is qui eas affert, per se nullius momenti est, sed vir e trivio, qui sæpe neque progenitores numerare possit, obscurus, & ex obscuris: sed non ad illum spectant qui literas suscepturi sunt, sed propter imperatorias literas illi quoque multum exhibent honoris, ac literas magna cum reverentia & silentio recipiunt. (Imperatorum literæ, cum quanta reverentia accipiebantur.) Si igitur is qui hominis literas, & chartam tantum affert, sic omnibus acceptus est: multo magis vos convenit eloquia, quæ a Spiritu vobis per nos mittuntur, magna attentione suscipere, ut magnam grati animi recipiatis mercedem Nam si

[a] Εἴδετε πῶς ὕδωρ αἰσθητὸν ὑδρεύσασθαι παραγινομένη. De qua hic Homilia sermonem habeat, nondum satis perspectum nobis est.

[b] Tres mss. φιλανθρωπίας ἐκχυμένης.

[c] Savil. & quinque mss. ἐπιφερόμενος οὕτω περίβλεπτός ἐστι, πολλῷ μᾶλλον. Morel. & alii, ἐπιφερόμενος παρὰ πᾶσιν ἐναποδέχεται, πολλῷ μᾶλλον. Quanta cum reverentia olim exciperentur imperatoriæ literæ, videre est apud Scriptores tum Ecclesiasticos, tum Byzantios. Locum insignem habemus apud Socr. lib. 1. c. 24. ubi narratur cum in depositione Eustathii episc. Antiochiæ, tota pene civitas seditione conflagrasset, atque utrinque armatis stantibus factionum partibus, quæ sibi milites adjunxerant, jam prope fuisset ut ad atrox prælium veniretur; supervenientes imperatorias literas populum timore impl'evisse, & factiosos compescuisse. Vidimus supra Tomo III. epistolam Honorii *Sacram* appellari: diximusque passim imperatorias epistolas, hac una voce *Sacra*, appellatas fuisse, quod solum nomen ad reverentiam atque metum populum vocabat,

viderit Dominus univerſorum animarum veſtrarum alacritatem, & nobis largiores ſumtus propter veſtram ædificationem ſuppeditabit, & vobis majorem præbebit intellectum, ut ea quæ dicuntur intelligere valeatis. Liberalis enim eſt Spiritus gratia, & ſe in omnes effundens, nullam diviſionem ſuſtinet, ſed cum diſtribuitur, magis creſcit, & quanto plures ſunt ejus participes, tanto & beneficium magis extenditur. Age igitur, ſi videtur, & hodie ad ſeriem eorum quæ prius dicta ſunt veniamus, ac videamus ubi ſermo deſierit, & unde eum repetere hodie oporteat. Quonam igitur nuper appulimus, ac docendi finem fecimus? De Lot vobis narrabamus, & de Sodomorum incendio, illic a ſermone deſtitimus, ubi juſtus in Segor ſervatus eſt. *Sol enim egreſſus eſt ſuper terram, & Lot intravit in Segor*, & tunc ira a Deo immiſſa Sodomitas apprehendit, & terram illam abolevit, quando & uxor juſti eorum quæ ab Angelis dicta fuerant immemor, ſpectavit retrorſum, & facta eſt columna ſalis, perpetuum monimentum poſterioribus ſæculis ſuæ negligentiæ præbens. Operæ pretium nunc fuerit intermiſſæ ſeriei inſiſtere, & pauca veſtræ caritati loqui, ut iterum videatis caritatem & commiſerationem Patriarchæ, & Dei in illum benevolentiam. Nam ubi orto ſole juſtus Lot in Segor ſervatus eſt, qui autem Sodomis erant, pœnam luerunt; Patriarcha ſimul & illorum interitum miſerans, quem propter ſuum peccatum ſuſtinuerunt, & de juſto valde ſolicitus, mane veniens ſpectabat quæ ibi facta fuerant. 27. *Diluculo autem venit*, inquit, *Abraham mane ad locum, ubi ſteterat coram Deo*, 28. *& reſpexit in faciem Sodomorum & Gomorrhæ, & in faciem circumjacentis regionis. Et vidit, & ecce aſcendebat flamma de terra, quaſi fumus camini.* In eo, inquit, loco, in quo collocutus eſt cum Domino, & pro Sodomitis rogavit, videbat terribilis illius pœnæ veſtigia, & de juſto diſcere aliquid volebat. Is enim ſanctorum mos eſt, ut plurimum affectu moveantur, & compatiantur. Et ut doceat nos divina Scriptura Spiritus gratiam ſtatim ipſi hujus rei notitiam conceſſiſſe, & juſtum cura, quam pro Lot gerebat, liberaſſe, inquit: *Cum contereret Dominus civitates regionis illius, recordatus eſt Deus Abrahæ, & emiſit Lot e media ſubverſione.* Quid eſt, *recordatus eſt Deus Abrahæ?* hoc eſt petitionis quam fecit, dicens: *Ne ſimul perdas juſtum cum impio.* Cur igitur, dixerit aliquis, propter orationem Patriarchæ juſtus ſervatus eſt, & non propter ſuam juſtitiam? Ita certe, etiam propter orationem Patriarchæ: quando enim quod ex nobis eſt ſimul afferimus, ipſa etiam interceſſio ſanctorum plurimum nobis

Interceſſio juſtorum.

A ὅλων δεσπότης τῆς ψυχῆς ὑμῶν τὴν προθυμίαν, καὶ ἡμῖν δαψιλεστέραν παρέξει τὴν χορηγίαν διὰ τὴν οἰκοδομὴν τὴν ὑμετέραν, καὶ ὑμῖν [a] πλείονα δωρήσεται τὴν σύνεσιν, ὥστε συνιέναι τὰ λεγόμενα. δαψιλὴς γὰρ ἡ τοῦ πνεύματος χάρις, καὶ εἰς πάντας ἐκχεομένη οὐδένα μερισμὸν ὑπομένει, ἀλλὰ τῇ διανομῇ μᾶλλον αὔξεται, καὶ ὅσῳ ἂν πλείους ὦσιν οἱ ταύτης μετέχοντες, τοσούτῳ καὶ τὰ τῆς χάριτος ἐπὶ πλέον ἐκτείνεται. φέρε οὖν, εἰ δοκεῖ, καὶ σήμερον τῆς ἀκολουθίας τῶν πρώην ἡμῖν εἰρημένων ἐπιλαβώμεθα, καὶ ἴδωμεν ὅπου τὸν λόγον κατελύσαμεν, καὶ ὅθεν αὐτὸν ἀναλαβεῖν B σήμερον προσήκει. ποῦ οὖν τὸν λόγον [b] πρώην προσορμίσαντες, οὕτω τῆς διδασκαλίας ἐπαυσάμεθα; τὰ κατὰ τὸν Λὼτ ὑμῖν διηγούμενοι, καὶ τὸν τῶν Σοδόμων ἐμπρησμόν, ἐκεῖ τὸν λόγον ἐστήσαμεν, ὅπου ὁ δίκαιος εἰς τὴν Σηγὼρ διεσώθη. ὁ ἥλιος γὰρ ἐξῆλθεν ἐπὶ τῆς γῆς, φησί, καὶ Λὼτ εἰσῆλθεν εἰς Σηγώρ, καὶ τότε ἡ θεήλατος ἐκείνη ὀργὴ τούς τε ἐν Σοδόμοις κατέλαβε, καὶ τῆς γῆς τὸν ἀφανισμὸν εἰργάσατο, ὅτε καὶ ἡ γυνὴ τοῦ δικαίου ἐπιλαθομένη τῶν ῥηθέντων παρὰ τῶν ἀγγέλων, ἐπιβλέψασα εἰς τὰ ὀπίσω ἐγένετο στήλη ἁλός, διηνεκὲς ὑπόμνημα τοῖς μετὰ ταῦτα γενεαῖς τῆς οἰκείας ῥᾳθυμίας C παρεχομένη. ἀναγκαῖον οὖν σήμερον τὰ ἑξῆς ἐπελθόντας μικρά τινα διαλεχθῆναι πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ἵνα πάλιν εἰδῆτε τοῦ πατριάρχου τὸ συμπαθὲς καὶ φιλόστοργον, καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν περὶ αὐτὸν εὔνοιαν. ἐπειδὴ γὰρ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου γενομένης ὁ μὲν δίκαιος Λὼτ εἰς τὴν Σηγὼρ διεσώθη, οἱ δὲ τὰ Σόδομα κατοικοῦντες ὑπὸ τὴν δίκην γεγόνασιν, ὁ πατριάρχης ὁμοῦ κἀκείνους οἰκτείρων τῆς ἀπωλείας, ἣν διὰ τὴν οἰκείαν παρανομίαν ὑπέμεινον, καὶ περὶ τοῦ δικαίου σφόδρα φροντίζων, ὀρθρίσας, φησί, περιεσκόπει τὰ γεγενημένα. ὤρθρισε γάρ, φησιν, Ἀβραὰμ τὸ πρωῒ εἰς τὸν τόπον, οὗ εἱστήκει ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπέβλεψεν ἐπὶ πρόσωπον τῆς περιχώρου Σοδόμων, D καὶ Γομόρρας, καὶ εἶδε, καὶ ἰδοὺ ἀνέβαινε φλὸξ ἐκ τῆς γῆς, ὡσεὶ ἀτμὶς καμίνου. ἐν ἐκείνῳ, φησί, τῷ τόπῳ γεγονώς, ἔνθα τὴν διάλεξιν πρὸς τὸν δεσπότην ἐποιήσατο, καὶ τὴν περὶ τῶν ἐν Σοδόμοις παράκλησιν, ἑώρα τῆς φοβερᾶς ἐκείνης τιμωρίας τὰ ἴχνη, καὶ τοῦ δικαίου ἕνεκεν μαθεῖν τι ἐπεθύμει. τοιοῦτον γὰρ τῶν ἁγίων τὸ ἔθος φιλόστοργον καὶ συμπαθητικόν. καὶ ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς ἡ θεία γραφή, ὅτι εὐθέως αὐτῷ τούτου τὴν γνῶσιν ἐνέθηκεν ἡ τοῦ πνεύματος χάρις, ὁμοῦ δὲ καὶ τὸν δίκαιον [c] ἵνα τῆς περὶ τοῦ Λὼτ ἀπαλλάξῃ φροντίδος, φησίν· ἐν τῷ ἐκτρῖψαι E κύριον τὰς πόλεις τῆς περιοίκου, ἐμνήσθη ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, καὶ ἐξαπέστειλε τὸν Λὼτ ἐκ μέσου τῆς καταστροφῆς. τί ἐστιν, ἐμνήσθη ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ; τῆς παρακλήσεως, φησιν, ἧς ἐποιήσατο λέγων, μὴ συναπολέσῃς δίκαιον μετὰ ἀσεβοῦς. τί οὖν, ἂν εἴποι τις, διὰ τὴν παράκλησιν τοῦ πατριάρχου ὁ δίκαιος διεσώθη, καὶ οὐχὶ διὰ τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην; ναί, καὶ διὰ τὴν παράκλησιν τοῦ πατριάρχου· ὅταν γὰρ τὰ παρ' ἑαυτῶν συνεισενέγκωμεν, καὶ ἡ παρὰ τῶν δικαίων πρεσβεία

a Sex mss. πλείονα παρέξει τὴν σύνεσιν.
b Savil. & octo mss. πρώην τελευτῶντες τῆς διδασκαλίας. Morel. πρώην προσορμίσαντες, οὕτω τῆς διδασκαλίας. Mox Savil. & quinque mss. ἐμπρησμὸν, μέχρι τούτου τὸν λόγον.
c Savil. & quidam alii, ἵνα τῆς περὶ τοῦ δικαίου φροντίδος ἀπαλλάξῃ αὐτόν.

πο

A τὰ μέγιστα ἡμᾶς ὀνίνησιν. ἐπεὶ ἐὰν αὐτοὶ μὲν ῥαθυμῶμεν, τὰς δὲ ἐλπίδας τῆς ἡμετέρας σωτηρίας ἐπ' ἐκείνοις μόνοις ποιώμεθα, οὐδὲν ἡμῖν ἔσται πλέον. οὐκ ἐπειδὴ ἀσθενεῖς οἱ δίκαιοι, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡμεῖς διὰ τῆς οἰκείας ῥαθυμίας ἑαυτοὺς προδίδομεν.

Καὶ ἵνα μάθῃς ὅτι, ὅταν ἀμελῶμεν, κἂν δίκαιοι ὦσιν οἱ ὑπὲρ ἡμῶν παρακαλοῦντες, κἂν προφῆται, οὐδὲν ἡμῖν ἐκ τούτου ὄφελος γίνεται· ἐκεῖνοι μὲν γὰρ τὴν ἑαυτῶν ἀρετὴν καὶ διὰ τούτων ἐπιδείκνυνται, ἡμῖν δὲ οὐδεμία ἔσται ὄνησις διὰ τὸν οἰκεῖον τρόπον, ἄκουσον τοῦ τῶν ὅλων Θεοῦ πρὸς τὸν ἐκ κοιλίας ἁγιασθέντα B Ἱερεμίαν τὸν προφήτην λέγοντα, μὴ προσεύχου περὶ τοῦ λαοῦ τούτου, ὅτι οὐκ εἰσακούσομαί σου. ὅρα τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίαν· προλέγει τῷ προφήτῃ, ἵνα μὴ μετὰ τὸ προσεύξασθαι παρακουσθεὶς, νομίσῃ ὅτι διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ αἰτίαν τοῦτο γεγένηται. διὰ τοῦτο ἤδη προμηνύει αὐτῷ τὴν κακίαν τοῦ λαοῦ, καὶ διαστέλλεται μὴ προσεύξασθαι, ἵνα καὶ αὐτὸς εἰδέναι ἔχῃ τῆς πονηρίας ἐκείνων τὴν ἐπίτασιν, κἀκεῖνοι μάθωσιν ὡς οὐδὲν αὐτοῖς ὁ προφήτης συμβάλλεται, εἰ μὴ καὶ αὐτοὶ τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσενεγκεῖν βουληθῶσιν. ὅπερ εἰδότες, ἀγαπητοὶ, καταφεύγωμεν μὲν ἐπὶ τὰς τῶν C ἁγίων πρεσβείας, καὶ παρακαλῶμεν ὥστε ὑπὲρ ἡμῶν δεηθῆναι, ἀλλὰ μὴ ταῖς ἐκείνων ἱκεσίαις μόνον θαῤῥῶμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὰ καθ' ἑαυτοὺς δεόντως οἰκονομῶμεν, καὶ τῆς ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταβολῆς ἐχώμεθα, ἵνα χώραν δῶμεν τῇ πρεσβείᾳ τῇ ὑπὲρ ἡμῶν γινομένῃ. τοῦτο καὶ [a] πρὸς ἕτερον προφήτην φησὶν ὁ τῶν ἁπάντων δεσπότης· οὐχ ὁρᾷς τί αὐτοὶ ποιοῦσι; θυμιῶσι στέαρ, καὶ χαυῶνας ποιοῦσι τῇ στρατιᾷ τοῦ οὐρανοῦ· μονονουχὶ λέγων πρὸς αὐτὸν, ὑπὲρ τούτων με παρακαλεῖς τῶν οὐχ ἱσταμένων τῆς πονηρίας, τῶν οὐδεμίαν αἴσθησιν λαμβανόντων τῆς νόσου ἐν ᾗ κατέχονται, ἀλλ' οὕτως D ἀναλγήτως διακειμένων; οὐχ ὁρᾷς αὐτῶν τὴν ὑπερβάλλουσαν καταφρόνησιν; οὐ βλέπεις αὐτῶν τὴν μανίαν τὴν πολλήν; πῶς οὐδέπω κόρον εἰλήφασι τῆς ἀσεβείας, ἀλλὰ καθάπερ σῦς ἐν βορβόρῳ, οὕτως ἐγκαλινδοῦνται ταῖς οἰκείαις παρανομίαις; μὴ γὰρ, εἰ ἐβούλοντο ἐπιστρέφειν, παρακληθῆναι ἀνέμενον; οὐκ ἐγώ εἰμι ὁ διὰ τῶν προφητῶν βοῶν καὶ λέγων, καὶ εἶπον μετὰ τὸ πορνεῦσαι αὐτὴν, μετὰ ταῦτα πάντα πρός με ἀνάστρεψον, καὶ οὐκ ἀνέστρεψε; μὴ γὰρ ἕτερόν τι ζητῶ, ἢ παύσασθαι τῆς πονηρίας μόνον, καὶ στῆναι τῶν κακῶν; μὴ γὰρ ὑπὲρ τῶν παρελθόντων εὐθύνας ἀπαιτῶ, E ἐὰν ἴδω μεταβάλλεσθαι βουλομένους; οὐ καθ' ἑκάστην ἡμέραν βοῶ λέγων. οὐ θελήσει θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν; οὐ διὰ τοῦτο πάντα ποιῶ, ἵνα τῆς ἀπωλείας ἐξαρπάσω τοὺς ἐπὶ τῇ πλάνῃ προκατειλημμένους; μὴ γὰρ, ἐὰν ἴδω μεταβαλλομένους, ὑπερτίθεμαι; οὐκ ἐγώ εἰμι ὁ λέγων, ἔτι λαλοῦντός σου ἐρῶ, ἰδοὺ πάρειμι; μὴ γὰρ οὕτως αὐτοὶ ἐπιθυμοῦσι τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, ὡς ἐμοὶ περισπούδαστόν ἐστιν ἅπαντας ἀνθρώπους σωθῆναι,

A confert. Quod si ipsi negligentes fuerimus, & spem in illis solis nostræ salutis collocaverimus, nihil amplius nobis prodest non quod minus valeant justi, sed quia propter nostram desidiam nos ipsos prodimus.

2. Et ut discas quomodo cum negligentes sumus, etiamsi justi sint qui pro nobis orant, etiamsi Prophetæ, nulla nobis inde sit utilitas; illi enim suam virtutem per hoc demonstrant, nobis autem ob improbos mores nulla erit utilitas; audi Deum universorum, ad eum, qui de utero matris sanctificatus est, B Jeremiam Prophetam loquentem: *Ne ores pro populo hoc, quia non exaudiam te.* (Jer.7.15.6.) Vide Domini benignitatem: prædicit Prophetæ, ut ne cum post orationem non exaudiatur, hoc suis peccatis tribuat: & ideo jam prænunciat ei populi nequitiam, & prohibet ne precetur, ut & ipse scire queat ingentem Judæorum perversitatem: & illi sciant nihil eis prodesse Prophetam, nisi & ipsi quæ sua sunt proferre velint. Id scientes, dilecti, confugiamus ad sanctorum preces, & oremus ut pro nobis intercedant: sed C non illorum precibus tantum confidamus, sed & ipsi nostra, ut oportet, dispensemus recte, & ad meliora semper converti nitamur, ut locum demus orationi quæ pro nobis funditur. Hoc & ad alium Prophetam dicit Dominus universorum: *Non vides quid ipsi faciunt? incendunt adipem, & placentas faciunt exercitui cæli:* (Jer.7.17.) ac si diceret: Pro illis me rogas, qui a peccato non desistunt, qui carent sensu infirmitatis suæ qua laborant, sed sic nullo dolore sunt affecti? Non vides summum eorum contemtum? D non vides eorum magnam insaniam, quomodo nondum satientur impietate, sed quasi sus in luto se volutent in iniquitatibus suis? Annon si vellent converti, audirent cohortantes? Nonne ego sum per Prophetas clamans, & dicens: *Et dixi postquam ipsa scortata est: Post hæc omnia, ad me convertere, & non est conversa?* (Jer.3.7.) Num aliud quæro, quam ut quiescant a peccato tantum, & sistant mala? num pro præteritis rationem exigo, si videam illos velle resipiscere? nonne E quotidie clamo, dicens: *Numquid voluntate volo mortem peccatoris, sicut converti eum & vivere?* (Ezech.18.23) Nonne propterea omnia facio, ut ab interitu eripiam eos qui ab errore præoccupati sunt? Annon si videam conversos, differo? Nonne ego sum qui dico: *Adhuc te loquente dicam, ecce adsum;* (Isai.65.24.) num sic ipsi suæ salutis avidi sunt, ut mihi in optatis est omnes homines salvos fieri, & ad agni- (1.Tim.2.4.)

Invocatio & intercessio sanctorum.

[a] Πρὸς ἕτερον προφήτην, *ad alium prophetam.* Atqui idem ipse propheta est is qui hic commemoratur, & cujus locus affertur, nempe Jeremias.

tionem veritatis venire? num enim vos ex nihilo produxi ut perdam? num sine causa regnum futurum, & innumera bona præparavi? Annon propter hoc & gehennam minatus sum, ut hujus metu homines in regnum cælorum introducam? Ne igitur, ô beate Propheta, illos relinquens, mihi afferas orationem: sed illud unum tibi curæ sit, ut illorum morbus sanetur, & in sensum infirmitatis suæ, atque ad valetudinem ipsi reducantur; & mea omnino sequentur. Neque enim moror, vel differo, quando

Confessio peccatorum

video animam gratam: unum enim tantum requiro, nempe ut confiteantur peccata, & ab eis abstineant, & non ultra infero pœnam peccatis. Num grave & molestum est quod a me proponitur? Nisi scirem deteriores fieri, quando priora peccata non confitentur, neque idipsum requirerem. Verum quia scio hominum genus magis ad peccatum vergere, propterea volo ut confiteantur priora peccata, & confessione prohibeantur ne in eadem recidant.

3. Hæc igitur cogitantes, dilecti, ac Domini benignitatem in animo versantes, ne simus desides: sed magnam nostri ipsorum geramus curam, & peccatorum maculas purgemus, atque sic ad sanctorum intercessionem properemus. Nam si sobrii & vigiles esse voluerimus, etiam per nos ipsos orantes, plurimum nobis proderimus. Nam quoniam clemens est Dominus noster, non sic annuit cum ab aliis pro nobis oratur, ut cum a nobis ipsis. Vide bonitatem eximiam: nam si viderit nos qui offendimus, & ignominiosi facti sumus, nullamque habemus fiduciam, paululum excitari, & ad clementiæ suæ divitias confugere volentes, statim precibus annuit, & manum porrigit jacentibus & lapsos excitat, clamatque dicens: *Numquid qui cadit, non resurget?* Verum ut etiam ex rebus ipsis discatis quomodo multi per semetipsos orantes id quod cupiebant melius assequi valuerunt, quam per aliorum preces, operæ-precium fuerit eos, quibus id contigit, in medium producere, ut & nos imitemur, & ad æmulationem provocemur. Audiamus igitur quomodo Chananæa illa mulier cum esset alienigena, & anima valde cruciaretur, ubi vidit medicum animarum, & solem justitiæ qui exortus est iis qui sedent in tenebris, accessit ad eum fervido & alacri studio mota: neque ideo segnior facta, quod vel mulier, vel alienigena esset: sed omnibus impedimentis repulsis, ut accessit, inquit, *Domine miserere mei, quia filia mea male a dæmonio torquetur.* Verum qui scit abscondita cordium, tacet & non respondet, neque sermone eam dignatur: neque miseretur mulieris, quam videbat tanto cum ejulatu accedere: sed differt, volens occultum mulie-

Jerem. 8. 4.

Matt. 15. 22.

A καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν; μὴ γάρ διὰ τοῦτό σε ἀπὸ τοῦ μὴ ὄντος παρήγαγον, ἵνα ἀπολέσω; μὴ γὰρ εἰκῆ τὴν βασιλείαν καὶ τὰ μυρία καὶ ἀπόρρητα ἀγαθὰ ἡυτρέπισα; οὐχὶ διὰ τοῦτο καὶ γέενναν ἠπείλησα, ἵνα εἰς τὴν βασιλείαν ἅπαντας καὶ διὰ τούτου δραμεῖν παρασκευάσω; μὴ τοίνυν, ὦ μακάριε προφῆτα, ἐκείνους καταλιμπάνων, ἐμοὶ πρόσαγε τὴν παράκλησιν, ἀλλ' ἐν σοὶ τοῦτο διὰ σπουδῆς ἔστω, ὥστε τῆς ἐκείνων νόσου περιγενέσθαι, καὶ εἰς αἴσθησιν ἀγαγεῖν τῆς ἀῤῥωστίας, καὶ πρὸς ὑγίειαν ἐπαναγαγεῖν, καὶ τὰ παρ' ἐμοῦ πάντως ἕψεται. οὐ γὰρ μέλλω, οὐδὲ ἀνα-

B βάλλομαι, ἐπειδὰν ἴδω ψυχὴν εὐγνώμονα. ἓν γάρ μόνον ἐπιζητῶ, ὁμολογίαν τῶν ἐπταισμένων, καὶ οὐκ ἔτι τὴν ἐπὶ τοῖς ἐπταισμένοις δίκην ἐπάγω. μὴ γὰρ βαρύ τι καὶ ἐπαχθὲς τὸ παρ' ἐμοῦ προτεινόμενον; εἰ μὴ ᾔδειν χείρους γινομένους, ἐκ τοῦ μὴ ὁμολογῆσαι τὰ πρότερα ἁμαρτήματα, οὐκ ἂν οὐδὲ τοῦτο ἐζήτουν. ἀλλ' ἐπειδὴ οἶδα τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος μᾶλλον πρὸς κακίαν ῥέπον, διὰ τοῦτο βούλομαι τὰ πρότερα ὁμολογῆσαι ἁμαρτήματα, ἵνα ἡ ὁμολογία κώλυμα αὐτοῖς γένηται πρὸς τὸ μὴ τοῖς αὐτοῖς περιπεσεῖν.

Ταῦτα τοίνυν, ἀγαπητοὶ, ἀναλογιζόμενοι καὶ

C ἐννοοῦντες τοῦ ἡμετέρου δεσπότου τὴν φιλανθρωπίαν, μὴ ῥαθυμῶμεν, ἀλλὰ πρότερον πολλὴν ἑαυτῶν τὴν ἐπιμέλειαν ποιώμεθα, καὶ τὸν ῥύπον τὸν ἀπὸ τῶν ἁμαρτημάτων ἐκκαθάρωμεν, καὶ οὕτω ἐπὶ τὰς πρεσβείας τῶν ἁγίων σπεύδωμεν. ἐὰν γὰρ βουλώμεθα νήφειν καὶ ἐγρηγορέναι, καὶ δι' ἑαυτῶν παρακαλοῦντες τὰ μέγιστα ὀνησόμεθα. ἐπειδὴ γὰρ φιλάνθρωπός ἐστιν ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος, οὐχ οὕτω δι' ἑτέρων παρακαλούμενος ὑπὲρ ἡμῶν ἐπινεύει, ὡς δι' ἡμῶν αὐτῶν. ὅρα ἀγαθότη-

D τος ὑπερβολήν. ἐὰν ἴδῃ τοὺς προσκεκρουκότας ἡμᾶς, τοὺς ἠτιμωμένους, τοὺς μηδεμίαν παῤῥησίαν ἔχοντας, μικρὸν διεγερθέντας, καὶ ἐπὶ τὸν πλοῦτον τῆς φιλανθρωπίας αὐτοῦ καταφυγεῖν ἐθελήσαντας, εὐθέως ἐπινεύει ταῖς αἰτήσεσι, καὶ χεῖρα ὀρέγει κειμένοις, καὶ διανίστησι πεπτωκότας, καὶ βοᾷ λέγων· μὴ ὁ πίπτων οὐκ ἀνίσταται; ἀλλ' ἵνα μάθητε καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ὅτι πολλοὶ δι' ἑαυτῶν μᾶλλον παρακαλέσαντες ἴσχυσαν ἐπιτυχεῖν τῶν σπουδαζομένων, ἢ δι' ἑτέρων, ἀναγκαῖόν ἐστι τοὺς ἐπιτυχόντας εἰς μέσον παραγαγεῖν, ἵνα καὶ ἡμεῖς μιμησώμεθα, καὶ εἰς ζῆλον διεγερθῶμεν.

E ἀκούσωμεν τοίνυν πῶς ἡ Χαναναία ἐκείνη γυνὴ κατώδυνος οὖσα τὴν ψυχὴν καὶ ἀλλόφυλος, ἐπειδὴ εἶδε τὸν τῶν ψυχῶν ἰατρὸν, καὶ τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης ἀνατείλαντα τοῖς ἐν σκότει καθημένοις, ὅπως μετὰ θερμῆς καὶ ζεούσης προθυμίας τὴν πρόσοδον ἐποιήσατο, καὶ οὔτε τὸ γυναῖκα αὐτὴν εἶναι, οὔτε τὸ ἀλλόφυλον, ὀκνηροτέραν γενέσθαι παρεσκεύασεν, ἀλλὰ πάντα τὰ κωλύματα ταῦτα παρωσαμένη, προσελθοῦσά φησιν· ἐλέησόν με, κύριε, ὅτι ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται. ἀλλ' ὁ τὰ ἀπόρρητα τῆς διανοίας ἐπιστάμενος σιγᾷ καὶ οὐκ ἀποκρίνεται, οὐ λόγου μεταδίδωσιν, οὐδὲ οἰκτείρει τὸ γύναιον, ὁρῶν μετὰ τοσαύτης οἰμωγῆς προσελθοῦσαν, ἀλλὰ μακροθυμεῖ βουλόμενος τὴν

λανθάνοντα θησαυρὸν ἐν τῇ γυναικὶ κατάδηλον ἅπασι ποιῆσαι. ᾔδει γὰρ τὸν κρυπτόμενον μαργαρίτην, ὃν οὐκ ἐβούλετο λαθεῖν ἡμᾶς, καὶ διὰ τοῦτο ἀναβάλλεται, καὶ οὐδὲ ἀποκρίσεως ἀξιοῖ, ἵνα ἡ πολλὴ τῆς γυναικὸς προσεδρεία, διδασκαλία πᾶσι γένηται τοῖς μετὰ ταῦτα. καὶ ὅρα τοῦ θεοῦ τὴν ἄφατον ἀγαθότητα. αὐτὸς μέν, φησιν, οὐκ ἀπεκρίνατο αὐτῇ· οἱ δὲ μαθηταὶ συμπαθέστεροι καὶ φιλανθρωπότεροι νομίζοντες εἶναι, οὐ τολμῶσι φανερῶς εἰπεῖν, παράσχου αὐτῇ τὴν αἴτησιν, ἐλέησον αὐτήν, σπλαγχνίσθητι ἐπ' αὐτῇ· ἀλλὰ τί; ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὄπισθεν ἡμῶν, μονονουχὶ λέγοντες, ἐλευθέρωσον ἡμᾶς τῆς ἐπηρείας· ἀπάλλαξον ἡμᾶς τῆς κραυγῆς τῆς παρ' αὐτῆς γινομένης. τί οὖν ὁ δεσπότης; νομίζετέ με, φησιν, εἰκῇ σεσιγηκέναι, καὶ μὴ ἀξιῶσαι αὐτὴν ἀποκρίσεως; ἀκούετε· οὐκ ἀπεστάλην, εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ. οὐκ ἴστε, φησὶν, ὅτι ἀλλόφυλός ἐστιν ἡ γυνή; οὐκ ἴστε ὅτι καὶ ὑμῖν ἤδη παρηγγύησα εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπελθεῖν; τίνος οὖν ἕνεκεν οὕτως ἀνεξετάστως τὴν συμπάθειαν ἐπιδείκνυσθε; σκόπει τὴν εὐμήχανον τοῦ θεοῦ σοφίαν· πῶς καὶ ὅτε ἔδοξεν ἀποκρίνεσθαι, τῆς σιγῆς βαρύτερον καθικνεῖτο τῆς γυναικὸς, καὶ μονονουχὶ καιρίαν αὐτῇ δέδωκε τὴν πληγὴν, κατὰ μικρὸν αὐτὴν διεγεῖραι βουλόμενος, ἵνα μάθωσιν ἀγνοοῦντες οἱ μαθηταὶ τὴν ἐγκεκρυμμένην ἐν αὐτῇ πίστιν. ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐνάρκησεν, οὐδὲ ὀκνηροτέρα γέγονε θεασαμένη καὶ τοὺς μαθητὰς οὐδὲν πλέον ἀνύσαντας, καὶ οὐκ εἶπε πρὸς ἑαυτήν· εἰ μηδὲ οὗτοι ἴσχυσαν δυσωπῆσαι τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ ἱκεσίαν ποιησάμενοι, τίνος ἕνεκεν εἰκῇ καὶ μάτην προσεδρεύω; ἀλλὰ καθάπερ ὑπὸ πυρὸς φλεγομένη, καὶ ἐμπιπραμένη τὸν λογισμὸν, καὶ τὰ σπλάγχνα διακοπτομένη, πρόσεισι προσκυνοῦσα καὶ λέγουσα, κύριε, βοήθει μοι. καὶ οὐδὲ οὕτως ἐπινεύει τῇ γυναικὶ, ἀλλ' ἀπόκρισιν ποιεῖται τῆς προτέρας βαρυτέραν, οὐκ ἔστι. φησὶ, καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων, καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις. ἐννόησον, ἀγαπητὲ, καὶ θαύμασον ἐνταῦθα τῆς ψυχῆς αὐτῆς τὸν πόθον καὶ τὴν πίστιν τὴν ὑπερβάλλουσαν· ὅτι κυνάριον ἀκούσασα οὐκ ἐδυσχέρανεν, οὐκ ἀπεπήδησεν, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς [a] εὐγνωμοσύνης φησί. ναὶ κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν. ὁμολογῶ, φησι, κυνάριον εἶναι· ὡς κυνάριον οὖν με ἀξίωσον τῶν ψιχίων τῆς τραπέζης. εἶδες γυναικὸς πίστιν καὶ εὐγνωμοσύνην; κατεδέξατο τὸ εἰρημένον, καὶ παραχρῆμα ἐπέτυχε τοῦ σπουδαζομένου, καὶ ἐπέτυχε μετὰ πολλῶν τῶν ἐγκωμίων. τί γάρ φησιν ὁ Χριστός; ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις, γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. ὦ γύναι· θαυμασμοῦ τὸ ῥῆμα, ἐπαίνου πολλοῦ γέμον τὸ εἰρημένον. μεγάλην, φησὶν, ἐπεδείξω τὴν πίστιν· διὰ τοῦτο τοσαῦτά σοι ὑπάρξει, ὅσα θέλεις. ὅρα φιλοτιμίας δαψίλειαν, καὶ θαύμασον τοῦ δεσπότου τὴν σοφίαν. ἆρα οὐκ ἐν προοιμίοις ἐνομίζομεν ἀσυμπαθῆ τινα αὐτὸν εἶναι, οὕτω διακρουόμε-

A ris thesaurum omnibus manifestum facere. Sciebat enim reconditam margaritam, quam nos latere nolebat: & idcirco differebat, & nec responso dignabatur, ut posteris omnibus mulieris sedulitas magna foret doctrina. Et vide ineffabilem Dei bonitatem. Ipse enim, inquit, non respondebat ei. Discipuli autem, qui admodum misericordes & benigni esse videbantur, non audent manifeste dicere, Da ei quod petit, miserere ei, esto ei clemens. Sed quid? *Dimitte eam, quia clamat post nos*, quasi dicerent, libera nos a molestia, libera nos a clamore *Ibidem.*
B quem excitat. Quid igitur Dominus? Putatis me, inquit, absque causa tacuisse, & responso eam non fuisse dignatum? audite, *Non sum missus nisi ad oves quæ perierunt domus Israël.* Nescitis, inquit, alienigenam mulierem esse? nescitis me vobis jam præcepisse ne iretis in viam gentium? Quare igitur sine examine commiserationem erga eam declaratis? Considera multifariam Dei sapientiam, quomodo cum respondere videbatur, mulierem magis perstringebat quam silendo: & quasi lethalem plagam dabat, provo- *Matt. 15. 24*
C care paulatim eam volens, ut discerent ignorantes discipuli, quanta in ea lateret fides. Sed neque sic tardior negligentiorve facta est visis discipulis nihil proficientibus, neque dixit intra semetipsam: Si non potuerunt illi Dominum pro me exorare, quare ego frustra sequerer, & continuo instarem? Sed quasi mente ab igne inflammata & succensa, visceribusque conscissis, accedit adorans, & dicens: *Domine adjuva me.* Ille autem neque sic adjuvat mulierem, sed responsum dat superiore gravius. *Non est*, in-
D quit, *bonum ut tollatur panis filiorum, & detur canibus.* Considera, dilecte, & hic admirare animæ ejus desiderium, & fidem eximiam. Ut audivit se canem dici, non gravatim tulit, non retrocessit: sed magno & pio affectu inquit: *Etiam, Domine: nam & catuli edunt de micis mensæ dominorum suorum.* Confiteor, inquit, catulum me esse, igitur sicut catulum dignare me micis mensæ pascere. Vidisti mulieris fidem & probitatem? Suscepit quod dictum est, & statim id de quo solicita
E erat obtinuit, obtinuitque magnis cum laudibus. Quid enim dicit Christus? *O mulier, magna est fides tua: fiat tibi sicut vis.* O mulier, admirationis verbum, & dictum laude plenum. Magnam, inquit, declarasti fidem, propterea tanta tibi erunt, quanta vis. Vide liberalitatis amplitudinem, & admirare Domini sapientiam: annon ab initio putabamus, cum sic repelleret eam, commiseratione

[a] Εὐγνωμοσύνην hic *ingenuitatem* verterat interpres, vetus non male; melius tamen hic puto verti, bonum & pium affectum. Frequentissimus est hujus vocis usus apud Chrysostomum, sed & ille varius, nam aliquando significat probitatem, aliquando gratum animum: Sæpissime per bonum affectum apte redditur.

illum carere? Et primum quidem non dignabatur responso, postea autem per primum & secundum responsum quasi abigebat, & eam quæ cum tanto advenerat desiderio & fervore, repellebat. Verum a fine disce Dei bonitatem; eum nempe volentem eam clariorem reddere, tanta dilatione fuisse usum. Etenim si statim annuisset, nescivissemus nos mulieris virtutem: quia autem parumper distulit, & Domini cognovimus ineffabilem humanitatem, & illius fidem eximiam.

Non tantum perficimus per alios orantes, quantum per nos ipsos.

4. Totam autem hanc historiam in medium afferre coacti sumus, ut discamus nos non tantum perficere per alios orantes, quantum per nosipsos, si quidem cum alacri & vigili mente accedamus. Enimvero illa & discipulos habens pro se orantes, nihil profecit, donec ipsa per se præsens & perseverans clementiam Domini sibi conciliaret. Atque parabola illa amici intempesta nocte venientis, & tres panes petentis, idem ipsum subindicat. *Nam etiamsi, amicus licet, non exaudiat, attamen vel propter importunitatem surget & ei dabit:* Itaque cum videamus ineffabilem clementiam Domini nostri, accedamus ad eum, declaratis, & quasi ante oculos nostros propositis speciatim singulis pecatis nostris, etiam pro præteritis veniam petamus, ut in futuro majori diligentia viventes, uberiorem ejus benevolentiam assequamur. Verum redeamus, si placet, ad lectionis seriem. 30. *Ascendit autem*, inquit, *Lot in Segor, & sedit in monte, & duæ filiæ ejus cum eo. Timuerunt enim habitare in Segor, & habitavit in spelunca ipse, & duæ filiæ ejus cum eo.* Justus invalescente adhuc timore, quem conceperat a plaga Sodomitis inducta, procul abit, & in monte, inquit, habitat cum filiabus suis: & in solitudine & vastitate extrema postea fuit cum filiabus, in monte sedem habens. 31. *Dixit autem*, inquit, *major natu ad juniorem: Pater noster senex est, & nullus est super terram qui ingrediatur ad nos, juxta morem universæ terræ: 32. veni, & potemus patrem nostrum vino, & dormiamus cum eo, & excitemus semen ex patre nostro.* Cum reverentia & timore multo audiamus ea, dilecti, quæ in divinis Scripturis continentur: non enim temere & absque causa scripta sunt, sed omnia utiliter & e re nostra, etiam si nos quædam ignoremus. Non enim omnia possumus evidenter scire: sed si & causas reddere pro nostro captu tentemus, habent tamen adhuc latentem quemdam thesaurum a multis ab-

A νον, καὶ πρότερον μὲν οὐδὲ ἀποκρίσεως ἀξιοῦντα τὸ γύναιον, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ διὰ τῆς προτέρας καὶ διὰ τῆς δευτέρας ἀποκρίσεως μονονουχὶ ἀπελαύνοντα, καὶ τὴν μετὰ τοσούτου πόθου προσελθοῦσαν ἀποσοβοῦντα; ἀλλ' ἐκ τοῦ τέλους κατάμαθε τοῦ θεοῦ τὴν ἀγαθότητα, ὅτι βουλόμενος αὐτὴν περιφανεστέραν ἐργάσασθαι, διὰ τοῦτο τῇ μακροθυμίᾳ ἐχρήσατο. εἰ μὲν γὰρ εὐθέως ἐπένευσεν, οὐκ ἂν ἔγνωμεν ἡμεῖς τῆς γυναικὸς τὴν ἀρετήν· ἐπειδὴ δὲ μικρὸν ἀνεβάλλετο, καὶ τοῦ δεσπότου ἔγνωμεν τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν, κἀκείνης τὴν πίστιν τὴν ὑπερ-
B βάλλουσαν.

Ταύτην δὲ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν εἰς μέσον παραγαγεῖν ἠναγκάσθημεν, ἵνα μάθωμεν, ὅτι οὐχ οὕτω δι' ἑτέρων παρακαλοῦντες ἀνύομεν, ὡς αὐτοὶ δι' ἑαυτῶν, ἐπειδὰν μετὰ θερμότητος προσίωμεν καὶ διεγηγερμένης διανοίας. ἰδοὺ γὰρ αὕτη καὶ τοὺς μαθητὰς ἔχουσα ὑπὲρ αὐτῆς ἱκετεύοντας οὐδὲν πλέον ἀνύσαι ἠδυνήθη, μέχρις ὅτε αὐτὴ δι' ἑαυτῆς παραμείνασα τὴν φιλανθρωπίαν ἐπεσπάσατο τοῦ δεσπότου. καὶ ἡ παραβολὴ δὲ ἐκείνη τοῦ φίλου τοῦ ἀωρὶ τῆς νυκτὸς παραγενομένου, καὶ τοὺς τρεῖς ἄρτους αἰτήσαντος τὸ αὐτὸ αἰνίττεται. εἰ
C γὰρ καὶ μὴ διὰ τὸ φίλος αὐτοῦ εἶναι, φησιν, ὑπακούσει αὐτῷ, διά γοῦν τὴν ἀναίδειαν αὐτοῦ ἀναστὰς δώσει. εἰδότες τοίνυν τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν τοῦ ἡμετέρου δεσπότου προσίωμεν αὐτῷ, δεικνύντες, καὶ μονονουχὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἡμετέρων προτιθέντες κατ' εἶδος ἕκαστον τῶν ἡμῖν πεπλημμελημένων, καὶ τὴν ὑπὲρ τῶν παρελθόντων συγχώρησιν [a] αἰτοῦντες, ἵνα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς πολλὴν τὴν ἀκρίβειαν ἐπιδειξάμενοι πλείονα τὴν παρ' αὐτοῦ εὔνοιαν ἐπισπασώμεθα. ἀλλ' ἐπανέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἀναγνώσματος. ἀνέβη δέ, φησι, Λὼτ εἰς Σηγὼρ, καὶ ἐκάθητο ἐν τῷ ὄρει, καὶ αἱ δύο θυγατέρες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ. ἐφο-
D βήθησαν γὰρ οἰκῆσαι ἐν Σηγώρ· καὶ ᾤκησεν ἐν τῷ σπηλαίῳ αὐτὸς, καὶ αἱ δύο θυγατέρες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ. ἐνακμάζοντα ἔχων ἔτι τὸν φόβον τῆς τιμωρίας τῆς ἐπαχθείσης τοῖς κατὰ τὰ Σόδομα πόῤῥωθεν ἄπεισιν ὁ δίκαιος, καὶ εἰς τὸ ὄρος, φησὶ, κατοικεῖ μετὰ τῶν θυγατέρων, καὶ ἐν ἐρημίᾳ ἐσχάτῃ καὶ μονώσει λοιπὸν ἐτύγχανε μετὰ τῶν δύο θυγατέρων ἐν τῷ ὄρει κατοικῶν. εἶπε δέ, φησιν, ἡ πρεσβυτέρα πρὸς τὴν νεωτέραν, ὁ πατὴρ ἡμῶν πρεσβύτερος, καὶ οὐδείς ἐστιν ἐπὶ τῆς γῆς, ὃς εἰσελεύσεται πρὸς ἡμᾶς, ὡς καθήκει πάσῃ τῇ γῇ. δεῦρο, καὶ ποτίσωμεν τὸν πατέρα ἡμῶν οἶνον, καὶ κοιμηθῶμεν μετ'
E αὐτοῦ, καὶ ἐξαναστήσωμεν σπέρμα ἐκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. μετ' εὐλαβείας καὶ φόβου πολλοῦ ἀκούωμεν, ἀγαπητοὶ, τῶν ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς κειμένων. οὐδὲν γὰρ ἁπλῶς καὶ εἰκῇ γέγραπται, ἀλλὰ πάντα συμφερόντως καὶ πρὸς ὠφέλειαν ἡμετέραν, κἂν ἡμεῖς ἔνια ἀγνοῶμεν. [b] οὐ γὰρ ἅπαντα δυνάμεθα μετὰ ἀκριβείας εἰδέναι, ἀλλ' εἰ καὶ αἰτίας πειρώμεθά τινων ἀποδιδόναι κατὰ τὸ ἡμῖν ἐφικτὸν, ἀλλ' ὅμως καὶ οὕτως ἔχει ἐγκεκρυμμένον τινὰ θησαυρὸν πολὺ ἀπόκρυφόν τε καὶ

[a] Savil. & aliquot mss. αἰτοῦντες, εἰς τὸ ἑξῆς πολλὴν τὴν ἀκρίβειαν ἐπιδειξώμεθα, ἵνα καὶ πλείονα.
[b] Savil. & aliquot mss. οὐ γὰρ πάντα δυνάμεθα μετ' ἀκριβείας εἰδέναι τὴν αἰτίαν, ἀλλ' ὅμως ἔχει τινὰ ἐγκεκρυμμένον θησαυρόν. In sequentibus aliquot varietates occurrunt apud Savilium, quæ non ad sensum pertinent.

δυσερμήνευτον. σκόπει τοίνυν, πῶς ἡ γραφὴ πάντα σαφῶς διηγησαμένη, καὶ τὸν σκοπὸν ἡμῖν γνωρίσασα τῶν τοῦ δικαίου θυγατέρων, νῦν μὲν ὑπὲρ αὐτῶν ἀρκοῦσαν ἀπολογίαν ποιεῖται· νῦν δὲ ὑπὲρ τοῦ δικαίου, ἵνα μηδεὶς ἀφορῶν πρὸς τὸ γενόμενον, μήτε τοῦ δικαίου καταγνοίη, μήτε τῶν αὐτοῦ θυγατέρων, ὡς δι' ἀσέλγειαν τῆς μίξεως ταύτης γεγενημένης. πῶς οὖν ὑπὲρ τῶν θυγατέρων τοῦ δικαίου ἀπολογεῖται; εἶπε, φησὶν, ἡ πρεσβυτέρα πρὸς τὴν νεωτέραν· ὁ πατὴρ ἡμῶν πρεσβύτερος, καὶ οὐδείς ἐστιν ἐπὶ τῆς γῆς, ὃς εἰσελεύσεται πρὸς ἡμᾶς, ὡς καθήκει πάσῃ τῇ γῇ. ὅρα τὸν σκοπὸν μετὰ ἀκριβείας, καὶ παντὸς αὐτὰς ἀπαλλάξεις ἐγκλήματος. ἐνόμισαν γὰρ πανωλεθρίαν γεγενῆσθαι, καὶ μηδένα ἔτι καταλειφθῆναι· εἶτα καὶ τοῦ πατρὸς ἑώρων τὸ γῆρας. ἵν' οὖν, φησὶ, μὴ ἀφανισθῇ τὸ γένος, καὶ ἀνώνυμοι γενώμεθα. τοῦτο γὰρ ἦν τὸ παλαιοῖς περισπούδαστον, ὥστε διὰ τῆς τῶν ἐκγόνων διαδοχῆς ἐκτείνεσθαι αὐτῶν τὸ γένος· ἵνα οὖν, φησὶ, μὴ παντελῆ καὶ ἡμεῖς ἀφανισμὸν ὑπομείνωμεν, τοῦ μὲν πατρὸς πρὸς γῆρας ἐλάσαντος, οὐδενὸς δὲ εὑρισκομένου ἀνδρὸς, ᾧ συγγενόμεναι δυνησόμεθα ἐκταθῆναι, καὶ καταλιπεῖν τοῦ σπέρματος διαδοχὴν, δεῦρο, φησὶν, ἵνα μὴ τοῦτο γένηται, ποτίσωμεν τὸν πατέρα ἡμῶν οἶνον. ἐπειδὴ οὐκ ἄν ποτε, φησὶν, ἀνάσχοιτο οὐδὲ ἀκοῇ τοῦτο παραδέξασθαι ὁ πατὴρ, διὰ τοῦ οἴνου τὴν ἀπάτην ἐργασώμεθα. ἐπότισαν δὲ τὸν πατέρα αὐτῶν οἶνον ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ, καὶ εἰσελθοῦσα ἡ πρεσβυτέρα ἐκοιμήθη μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, καὶ οὐκ ᾔδει ἐν τῷ κοιμηθῆναι αὐτὴν, καὶ ἀναστῆναι. εἶδες πῶς καὶ ὑπὲρ τοῦ δικαίου ἀπελογήσατο ἡ θεία γραφὴ, οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ δεύτερον; πρότερον μὲν γὰρ ἐξ ὧν αἱ θυγατέρες τὴν διὰ τοῦ οἴνου ἀπάτην εἰργάσαντο, ἔδειξεν ὡς οὐκ ἂν ἑτέρως ἠδυνήθησαν πεῖσαι τὸν πατέρα τοῦτο καταδέξασθαι· νυνὶ δὲ λοιπὸν οἶμαι καὶ οἰκονομίας εἶναι τῆς ἄνωθεν τὸ γενόμενον, ὥστε τοσοῦτον αὐτῷ κάρον ἐγγενέσθαι, ὡς πάντη ἀγνοῆσαι, ἵνα ἀνεύθυνος μείνῃ τῶν ἐγκλημάτων. τὰ γὰρ ἁμαρτήματα ἐκεῖνα ἡμᾶς κατακρίνει καὶ καταδικάζει, ἅπερ ἂν εἰδότες καὶ ἑκόντες ἁμαρτάνωμεν. ὁρᾷς δὲ τὴν γραφὴν μαρτυροῦσαν τῷ δικαίῳ, ὅτι ὅλως οὐκ ᾔδει τὸ γεγονός; ἀλλὰ πάλιν ἕτερον ἀνακύπτει ζήτημα τὸ τῆς μέθης. δεῖ γὰρ πάντα διερευνᾶσθαι, ὥστε μηδεμίαν καταλιπεῖν τοῖς ἀγνώμοσι καὶ ἀναισχύντοις ἀφορμήν. τί οὖν καὶ περὶ τούτου εἴπωμεν; ὅτι οὐ τοσοῦτον ἐξ ἀκρασίας τὰ τῆς μέθης αὐτῷ γέγονεν, ὅσον ἀπὸ ἀθυμίας.

Μηδεὶς τοίνυν τολμάτω ἢ τοῦ δικαίου ποτὲ καταψηφίσασθαι, ἢ τῶν τούτου θυγατέρων. πῶς γὰρ οὐκ ἂν εἴη μανίας ἐσχάτης καὶ παραφροσύνης, οὓς ἡ θεία γραφὴ παντὸς ἀπήλλαξεν ἐγκλήματος· μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ὧν τοσαύτην ἀπολογίαν συνέθηκεν, ἡμᾶς τοὺς μυρίοις ἁμαρτημάτων φορτίοις πεπληρωμένους καταδικάζειν, καὶ μὴ ἀκούειν Παύλου λέγοντος, θεὸς ὁ δικαιῶν, τίς ὁ κατακρίνων; καὶ ἵνα μάθῃς ὅτι οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῇ τοῦτο γέγονεν, ἀλλ' ἡ ὑπερβολὴ τῆς ἀθυμίας μετὰ τῆς τοῦ οἴνου προσθήκης οὐδεμίαν αὐτῷ αἴ-

A sconditum, nec investigabilem. Considera igitur quomodo Scriptura omnia manifeste narrarit, & nobis scopum ad finem ostenderit filiarum justi: & nunc quidem pro illis, nunc vero pro justo dignam excusationem afferens: ut nullus ad factum respiciens, vel justum condemnet, vel justi filias, quasi congressus ille propter incontinentiam fuerit. Quomodo igitur filiarum justi excusationem affert; *Dixit*, inquit, *major natu ad juniorem: Pater noster est senex, & nullus est super terram qui ingrediatur ad nos juxta morem universæ terræ.* Vide scopum B diligenter, & omni eas liberabis crimine. Putaverunt enim generalem totius orbis factum interitum, nullumque amplius esse superstitem: deinde & patris viderunt senectutem. Ut igitur, inquit, non aboleatur genus, nec pereat nomen nostrum. Hæc enim erat priscorum maxima cura, quomodo genus suum liberorum successione dilatarent: Ne ergo, inquit, nostri generis tota fiat abolitio, præsertim jam senio patre confecto, & nullus inveniatur vir qui nobis jungatur, ut possimus extendere & relinquere seminis nostri propagationem: *veni*, inquit, C ut ne hoc fiat, *potemus patrem nostrum vino.* Quasi dicere velit, quia nunquam ferret vel auribus hoc pater, vino decipiamus eum. 33. *Potaverunt autem patrem suum vino nocte ista, & ingressa est senior, & dormivit cum patre suo: & nescivit quando illa accubuerit, vel surrexerit.* Vidisti quomodo divina Scriptura pro justo rationem dederit non semel tantum, sed & iterum? prius quidem, quia filiæ vino ipsum deceperunt, declaravit eas non aliter potuisse persuadere patri, quam sic faciendo: nunc autem opinor & su- D perna dispensatione esse factum, ita fuisse eum aggravatum vino, ut rem omnino ignoraret, ut noxa & crimine vacuus esset. Ea enim peccata nos condemnant, quæ scientes & voluntarie facimus. Vides quomodo testimonium præbeat justo Scriptura, ipsum omnino rem gestam ignorasse; Verum altera quæstio surgit de ebrietate. Oportet enim omnia investigare, ut nulla improbis & impudentibus calumniandi relinquatur occasio. Quid igitur de hac re dicemus? Non tam ex intemperantia illi accidisse ebrietatem, quam ex tristitia.

E 5. Nullus igitur audeat aut justum, aut justi filias condemnare. Quomodo enim non esset extremæ dementiæ & insipientiæ, si eos quos divina Scriptura ab omni liberat crimine, imo pro quibus tantam apologiam componit, nos innumeris peccatorum sarcinis pleni condemnemus: & non audiamus Paulum dicentem: *Deus qui justificat, quis est qui condemnet?* Et ut discas, hoc non in vanum & simpliciter factum esse, sed tristitiam nimiam accedente vino nullum ei

Neque Lot neque filiæ ejus damnandi.

Rom. 8. 33.

reliquisse sensum, audi quid dicat: 34. *Et factum est die sequenti, dixitque major natu ad juniorem: Ecce dormivi heri cum patre nostro: potemus igitur eum vino & nocte ista, & ingressa dormi cum eo, & excitemus ex patre nostro semen.* Vides quomodo recta sententia hoc faciebant; nam, quia potui, inquit, ego quod quærebam implere, necessarium est & te idem facere: forte enim votorum nostrorum compotes erimus, & non in æternum genus nostrum peribit. 35. *Potaverunt autem & nocte illa patrem suum vino, & ingressa est junior, & dormivit cum patre suo: & ignoravit ille quando ipsa vel accubuerit, vel surrexerit.* Considera, dilecte, totum factum fuisse divina dispensatione, sicut & primo homini evenit. Nam sicut illic ex dormientis latere portio sumta est, eo non sentiente; sed qui finxerat latus illud, inde uxorem Adæ produxit: simili modo & nunc. Nam si costæ ereptio, excessu mentis a Deo immisso, absque illius sensu fuit: multo magis & nunc ita factum est. Nam id quod dixit illic divina Scriptura, *immisit exstasim in Adam, & dormivit:* hoc & hic significavit, dicendo, *Nescivit quando vel accubuerit, vel surrexerit.* 36. *Et conceperunt*, inquit, *de patre suo.* 37. *Et peperit major natu filium, & vocavit nomen ejus Moab: dicens, Ex patre meo. Hic pater est Moabitarum.* 38. *Peperit autem & junior filium, & vocavit nomen ejus Amman, dicens, Filius generis mei. Hic est pater Ammanitarum.* Vides id non fuisse incontinentiæ opus, cum nomina statim natis indiderint, quibus factum significabant, & in filiorum nominibus quasi in columna ferme quadam memoriam facti inscripserint: & jam tum præsignarint gentes ex eis futuras esse, & in multitudinem se propagaturum natorum genus; nam ille quidem, inquit, pater erit Moabitarum, iste autem Ammanitarum.

6. Verum tunc quidem, quoniam origo & initia erant, per generis successionem memoriam suam volebant conservare, tantum ejus rei studium fuit justi filiabus. Nunc autem quia per gratiam Dei religio majora sumsit incrementa, & secundum beatum Paulum, *Præterit figura mundi hujus*, opera bona agendo, memoriam nostri relinquamus: ut cum hinc migraverimus, vitæ nostræ diligens & accurata ratio sit monimentum & doctrina omnibus qui in nos respicient. Nam qui virtute præditi sunt, & castam vitam ducunt, non solum in hac vita degentes, sed & post vitæ exitum, plurimum prodesse poterunt iis qui in se respexerint. Et ut hoc discas, vide obsecro, quantus annorum numerus transiit usque in hodiernum diem; ac quoties volumus ali-

Moralis exhortatio.

1. Cor. 7. 31.

A αἴσθησιν συνεχώρησε [a] γενέσθαι, ἄκουσον τί φησιν. ἐγένετο δὲ τῇ ἐπαύριον, καὶ εἶπεν ἡ πρεσβυτέρα πρὸς τὴν νεωτέραν· ἰδοὺ, ἐκοιμήθην χθὲς μετὰ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ποτίσωμεν οὖν αὐτὸν οἶνον καὶ τὴν νύκτα ταύτην, καὶ εἰσελθοῦσα κοιμήθητι μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐξαναστήσωμεν ἐκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν σπέρμα. ὁρᾷς πῶς ἐξ ὀρθῆς γνώμης τοῦτο ἐποίουν. ἐπειδὴ γὰρ ἠδυνήθην, φησὶν, ἐγὼ τὸ σπουδαζόμενόν μοι πληρῶσαι, ἀναγκαῖον καί σε τὸ αὐτὸ διαπράξασθαι. ἴσως γὰρ εἰς ἔργον ἡμῖν ἐκβήσεται τὰ τῆς προσδοκίας, καὶ οὐκ εἰς τέλος τὸ γένος ἡμῶν ἀφανισθήσεται. ἐπότισαν δὲ καὶ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ τὸν B πατέρα αὐτῶν οἶνον, καὶ εἰσελθοῦσα ἡ νεωτέρα ἐκοιμήθη μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. καὶ οὐκ ᾔδει ἐν τῷ κοιμηθῆναι αὐτὴν, καὶ ἀναστῆναι. σκόπησον, ἀγαπητὲ, ὅτι τὸ πᾶν τῆς τοῦ θεοῦ οἰκονομίας ἦν ἔργον τὸ γεγονὸς, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ πρωτοπλάστου. καθάπερ γὰρ ἐκεῖ, καθεύδοντος αὐτοῦ, ἐκ τῆς πλευρᾶς μέρος λαβὼν οὐδεμίαν αἴσθησιν αὐτῷ συνεχώρησε γενέσθαι, ἀλλὰ τὴν πλευρὰν ἐκείνην εἰς γυναῖκα διαπλάσας παρέστησε τῷ Ἀδάμ· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ νῦν. εἰ γὰρ ἡ τῆς πλευρᾶς ἀφαίρεσις, ἐπειδὴ τὴν ἔκστασιν αὐτῷ ὁ θεὸς ἐπήγαγεν, ἀνεπαισθήτως γέγονε, πολλῷ μᾶλλον νῦν C τοῦτο ἂν ἐγένετο. ὅπερ γὰρ εἶπεν ἐκεῖ ἡ θεία γραφὴ, ὅτι ἐπέβαλεν ἔκστασιν ἐπὶ τὸν Ἀδὰμ, καὶ ὕπνωσε, τοῦτο καὶ ἐνταῦθα ἐσήμανε διὰ τοῦ εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ᾔδει ἐν τῷ κοιμηθῆναι, καὶ ἀναστῆναι. καὶ συνέλαβόν, φησιν, ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καὶ ἔτεκεν ἡ πρεσβυτέρα, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Μωὰβ, λέγουσα, ἐκ τοῦ πατρός μου. οὗτος πατὴρ Μωαβιτῶν. ἔτεκε δὲ καὶ ἡ νεωτέρα, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἀμμὰν, λέγουσα, υἱὸς τοῦ γένους μου. οὗτος πατὴρ Ἀμμανιτῶν. ὁρᾷς πῶς οὐκ ἀσελγείας ἦν τὸ γεγονὸς, ὅτι παραχρῆμα καὶ τὰς προσηγορίας τοῖς τεχθεῖσιν ἐπέθεσαν, μηνύουσαι τὸ D γεγενημένον, καὶ μονονουχὶ καθάπερ ἐν στήλῃ τινὶ τοῖς τῶν παιδίων ὀνόμασιν ἐναποτιθέμεναι τοῦ γεγονότος τὴν μνήμην, καὶ ἤδη προμηνύουσαι, ὅτι ἔθνη ἐξ αὐτῶν ἔσται, καὶ εἰς πλῆθος ἐκταθήσεται τῶν τεχθέντων τὸ γένος; ὁ μὲν γάρ, φησιν, ἔσται πατὴρ Μωαβιτῶν, ὁ δὲ, πατὴρ Ἀμμανιτῶν.

Ἀλλὰ τότε μὲν, ἐπειδὴ ἀρχὴ καὶ προοίμια ἦν, καὶ διὰ τῆς τοῦ γένους διαδοχῆς τὴν μνήμην αὐτοῖς ἐβούλοντο διατηρεῖσθαι, τοσαύτην σπουδὴν τοῦ δικαίου αἱ θυγατέρες ἐποιήσαντο. νυνὶ δὲ, ἐπειδὴ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ χάριν E τὰ τῆς εὐσεβείας ἐπιδέδωκε, καὶ κατὰ τὸν μακάριον Παῦλον, παράγει λοιπὸν τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου, τὴν διὰ τῆς τῶν ἀγαθῶν πράξεως ἔργων μνήμην ἑαυτοῖς καταλιμπάνωμεν, ἵνα καὶ μετὰ τὴν ἐντεῦθεν μετάστασιν, ἡ τῆς ἀρίστης ἡμῶν πολιτείας ἀκρίβεια, ὑπόμνησις καὶ διδασκαλία γένηται τοῖς εἰς ἡμᾶς ὁρῶσιν. οἱ γὰρ ἐνάρετοι, καὶ τὸν σώφρονα βίον μετιόντες, οὐκ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ μόνον τυγχάνοντες, τὰ μέγιστα τοὺς εἰς αὐτοὺς ὁρῶντας ὠφελεῖν δύνανται, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν τοῦ βίου πάροδον. καὶ ἵνα μάθῃς, ὅρα μοι πόσος ἐτῶν ἀριθμὸς παρῆλθε μέχρι τῆς σήμερον, καὶ ὁσάκις ἂν βουλη-

[a] Alii ἐγγενέσθαι.

A θείημεν εἰς τὸν τῆς σωφροσύνης ζῆλόν τινας ἐνάγειν, τὸν Ἰωσὴφ εἰς μέσον ἄγοντες, τὸν εὐειδῆ, τὸν καλὸν, τὸν νέον, τὸν ἐν αὐτῇ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας τοσαύτην ἀνδρείαν περὶ τὴν σωφροσύνην ἐπιδειξάμενον, οὕτω πρὸς τὴν μίμησιν τοῦ δικαίου τοὺς ἀκούοντας διεγείρειν σπουδάζομεν. τίς γὰρ ἂν, εἰπέ μοι, κατ' ἀξίαν θαυμάσειε τὸν μακάριον τοῦτον, ὅτι ἐν δουλείᾳ τυγχάνων, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ μάλιστα ἡ κάμινος ἐπὶ πλέον ἐξάπτεται τῶν ἐπιθυμιῶν, ὁρῶν τὴν αὐτοῦ δέσποιναν ἐπιπηδῶσαν αὐτῷ καὶ ἐπιμαινομένην, τοσαύτην ἐπεδείξατο τὴν ἀνδρείαν, καὶ οὕτω πρὸς τοὺς B τῆς σωφροσύνης ἀγῶνας ἀπεδύσατο, ὡς τῆς ἀκολάστου γυναικὸς ἐκείνης γυμνὸς μὲν τῶν ἱματίων ἀποπηδῆσαι, τὸ δὲ τῆς σωφροσύνης ἔνδυμα περιβεβλῆσθαι; καὶ ἦν ἰδεῖν πρᾶγμα καινὸν καὶ παράδοξον, ἀρνίον ταῖς τοῦ λύκου χερσὶν ἐμπεσὸν, μᾶλλον δὲ τῆς λεαίνης, καὶ διασωθῆναι δυνηθὲν, καὶ καθάπερ περιστερὰν τῶν ἱέρακος διαφυγοῦσαν τὴν βλάβην, οὕτω τὸν δίκαιον τῶν [a] ἐκείνης διαρπαγέντα χειρῶν. οὐχ οὕτω θαυμαστὸν εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ τοὺς τρεῖς παῖδας ἐκείνους ἐν μέσῃ τῇ καμίνῳ τῇ Βαβυλωνίᾳ ἐκείνῃ τοῦ πυρὸς ἀνωτέρους γενέσθαι, καὶ μηδὲν πλέον τὰ σώματα αὐτῶν παθεῖν· C ὡς θαυμαστὸν καὶ παράδοξον τὸν δίκαιον τοῦτον εἰς τὴν κάμινον ταύτην τὴν τῆς Βαβυλωνίας χαλεπωτέραν ἐμπεπτωκότα, τὴν ἀσέλγειαν λέγω τῆς Αἰγυπτίας, ἀνέπαφον διαμεῖναι, καὶ καθαρὸν τῆς σωφροσύνης τὸ ἔνδυμα διατηρήσαντα οὕτως ἐξελθεῖν. καὶ μὴ θαυμάσῃς, ἀγαπητέ· ἐπειδὴ γὰρ τὰ παρ' ἑαυτοῦ εἰσήνεγκεν, εἶχε καὶ τὴν ἄνωθεν ῥοπὴν αὐτῷ συμπαροῦσαν, καὶ τὴν πυρὰν ἐκείνην κατασβεννύουσαν, καὶ ἐν μέσῃ τῇ καμίνῳ τὴν δρόσον τὴν παρὰ τοῦ πνεύματος χαριζομένην. εἴδετε πῶς οἱ ἐνάρετοι καὶ ἐνταῦθα παρόντες, καὶ μετὰ τὴν ἐντεῦθεν μετάστασιν D ὠφελείας ἡμῖν ὑπόθεσις γίνονται; διὰ γὰρ τοῦτο τὸν δίκαιον τοῦτον εἰς μέσον νῦν παρηγάγομεν, ἵνα τούτῳ πάντες ἑπώμεθα· τοῦτον οὖν ἅπαντες ζηλώσωμεν, καὶ ἀνώτεροι τῶν ἡδονῶν γενώμεθα, καὶ εἰδότες, ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχὰς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, οὕτως ἑαυτοὺς καθοπλίζωμεν· καὶ ἐννοοῦντες ὅτι σῶμα περικείμενοι, πρὸς ἀσωμάτους δυνάμεις πυκτεύειν ἀναγκαζόμεθα, φραττώμεθα τοῖς ὅπλοις τοῦ πνεύματος. διὰ γὰρ τοῦτο ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης, ἐπειδὴ σάρκα περικείμενοι E πρὸς τὰς ἀοράτους δυνάμεις τὴν πάλην ἔχομεν, καὶ τὰ ὅπλα ἡμῶν ἀόρατα κατεσκεύασεν, ἵνα τῇ δυνάμει τῶν ὅπλων περιγινώμεθα τῆς φύσεως τῶν ἀντιπάλων. θαρροῦντες τοίνυν τῇ τῶν ὅπλων δυνάμει, τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσφέρωμεν, καὶ δυνησόμεθα τῇ πανοπλίᾳ ταύτῃ τῇ πνευματικῇ φραττόμενοι, αὐτὴν τοῦ διαβόλου συγκόψαι τὴν ὄψιν. οὐδὲ γὰρ ἐνεγκεῖν δύναται τὴν ἐντεῦθεν ἀστραπὴν, ἀλλὰ κἂν ἐπιχειρήσῃ στῆναι ἐξ ἐναντίας, εὐθέως ἀποτυφλοῦται τὰς ὄψεις. ἔνθα γὰρ ἂν ᾖ σωφροσύνη, καὶ σεμνότης, καὶ πολλὴ τῶν ἄλλων ἀρετῶν ἡ σύνοδος, ἐκεῖ καὶ ἡ τοῦ πνεύματος χάρις

quos in æmulationem continentiæ provocare, Joseph in medium afferimus speciosum, formosum, adolescentem, in ipso ætatis flore tantam castitatis constantiam præ se ferentem: & sic ad imitationem justi hujus auditores provocare studemus. Quis enim non admiraretur beatum illum, qui in servitute exsistens, & in ipso flore ætatis, quando maxime fornax concupiscentiarum accenditur, cum videret dominam suam invadentem, & insanientem in se, tantam ostendit fortitudinem, & ita ad castitatis agones se exercuit, ut ab intemperante illa muliere nudus quidem vestibus profugeret, castitatis autem indumentum servaret; Licebatque videre rem novam & admirabilem, agnum in lupi, imo leænæ ungues incidisse, & servari tamen potuisse. Et sicut columba aquilæ damnum effugit, ita & justus ab illius manibus evasit. Non sic admirabile mihi videtur esse, tres pueros illos in medio Babylonicæ fornacis ignem vicisse, illæsis eorum corporibus, ut mirabile & rarum est, justum istum, qui in fornacem hanc Babylonica multo graviorem, in incontinentiam inquam Ægyptiæ incidisset, intactum permansisse, puroque castitatis indumento servato, exiisse. Et ne mireris, dilecte: quia enim quod suum erat attulit, habuit supernam gratiam comitem, quæ incendium illud restingueret, & in media fornace rorem spiritus daret. Vidistis quomodo viri virtute præditi, & cum hîc adhuc præsentes sunt, & post migrationem ex hac vita magnæ utilitatis auctores nobis sint? Atque ob eam causam justum illum in medium adduximus, ut eum omnes sequamur. Hunc igitur omnes imitemur, & concupiscentias nostras vincamus, scientesque illud: *Non est nobis pugna adversus sanguinem & carnem: sed adversus principatus & potestates, adversus mundi rectores tenebrarum hujus sæculi*, sic nos ipsos armemus: & cogitantes, nos corpore circumdatos, adversus incorporeas cogi virtutes certare, muniamur armis spiritualibus. Propter hoc enim benignus Dominus, quia carne vestiti sumus, & est nobis adversus invisibiles virtutes certamen, invisibilia nobis præparavit arma, ut auxilio armorum naturæ adversarios expugnemus. Bene igitur fidentes armorum potentiæ, quod a nobis est afferamus, & poterimus hac spirituali armatura muniti, ipsam diaboli faciem ferire. Neque enim ferre poterit fulgorem, qui inde egreditur, sed etsi conetur stare ex adverso, statim excæcabitur. Ubi enim continentia & honestas, aliarumque virtutum concursus: illuc & larga spiritus gratia advolat: qua-

Dan. 3.

Collatio Josephi continentiæ cum Babylonica fornace.

Ephes. 6. 12.

[a] Sic Savil. & sex mss. At Morel. ἐκείνης ἀποδεχέντα χειρῶν.

Rom. 12. 18. Heb. 12. 14. propter Paulus dicebat, *Pacem sectemini cum omnibus, & sanctificationem.* Purificemus igitur, obsecro, conscientias nostras, & extergamus mentem nostram: ut omni sordida cogitatione liberati, spiritus gratiam nobis conciliemus, superemusque diaboli machinationes, ac mereamur ineffabilibus illis bonis frui, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre, & sancto Spiritu sit gloria, nunc & semper, & in sæcula sæculorum, amen.

A μετὰ δαψιλείας ἐφίσταται. διὰ τοῦτο καὶ Παῦλος ἔλεγεν, εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων, καὶ τὸν ἁγιασμόν. ἐκκαθάρωμεν τοίνυν ἑαυτῶν, παρακαλῶ, τὸ συνειδὸς, καὶ ἀποσμήξωμεν ἡμῶν τὸν λογισμὸν, ἵνα πάσης ῥυπαρᾶς ἐννοίας ἀπηλλαγμένοι τοῦ πνεύματος τὴν χάριν ἐπισπασώμεθα, καὶ τῶν τοῦ διαβόλου περιγενώμεθα μηχανημάτων, καὶ καταξιωθῶμεν τῶν ἀπορρήτων [a] ἐκείνων ἀγαθῶν ἀπολαῦσαι, ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἡ δόξα, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

B

HOMILIA XLV.

ΟΜΙΛΙΑ με'.

Gen. 12. 1. *Et movit illinc Abraham in terram versus Africum, & habitavit inter Cades & inter Sur, & peregrinus fuit in Geraris.*

Καὶ ἐκίνησεν ἐκεῖθεν Ἀβραὰμ εἰς γῆν πρὸς Λίβα, καὶ ᾤκησεν ἀνὰ μέσον Κάδης, καὶ ἀνὰ μέσον Σοὺρ, καὶ παρῴκησεν ἐν Γεράροις.

1. GAUDEO, cum vos frequenter video ad concionem accurrere, ac magna cum voluptate doctrinam nostram suscipere, gaudeo; ideoque in dies majori alacritate pauperem hanc nostram & tenuem mensam vobis apponere studeo. Vestra enim ciborum immodica appetentia, mensæ nostræ vilitatem obtegit, parvaque facit ut magna appareant: id quod & in sensibilibus eduliis videre licet. Nam sicut cum satiatos quis excipit convivas, licet magna sumtuosaque apponat fercula, illorum satietate minuitur appositorum lautitia; & magna nonnunquam nullius videntur momenti, eo quod convivæ absque edendi aviditate advenerunt: ita contra si quis famelicos suscipiat & esurientes, licet illis tenuem proponat mensam, splendida tamen illa apparebit convivis, multa cum voluptate atque aviditate apposita comedentibus. Sic & nos bene fidentes spirituali vestro appetitui, non gravamur pauperem & vilem hanc mensam vestræ caritati assidue apponere. Hoc & sapiens quidam dicebat: Prov. 15. 17. *Melius est convivium olerum cum caritate, quam bos de præsepio cum odio.* Quo docet, caritatem aliter videre apposita, illiusque oculis vilia apparere ea quæ sumtuosa sunt, & parva quæ magna. Quid igitur beatius nobis qui apud tot auditores, tamque ferventi & solicita caritate præditos disserimus? Nihil enim tantopere dicenti necessarium est, ut auditoris benevolentia. (Auditoris benevolentia necessaria.) Quandoquidem cum videt auditores fervere desiderio, firmatur & ipse, & magnum sæpe robur, ut ita dicam, accipit, sciens quanto sumtuosiorem mensam spiritualem proponit, tanto majorem sibi copiam accedere. Secus enim se habent sensibilia, quam spiri-

ΧΑΙΡΩ ὁρῶν ὑμᾶς [b] συντρέχοντας ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν, καὶ μετὰ πολλῆς τῆς ἡδονῆς δεχομένους τὴν παρ' ἡμῶν διδασκαλίαν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς μετὰ πλείονος τῆς προθυμίας καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑμῖν τὴν πτωχὴν ἡμῶν ταύτην καὶ εὐτελῆ τράπεζαν παρατιθέναι C σπουδάζω. ἡ γὰρ ἐπιτεταμένη ὑμῶν ὄρεξις ἀποκρύπτει τῆς τραπέζης τὴν εὐτέλειαν, καὶ τὰ μικρὰ μεγάλα ποιεῖ φαίνεσθαι. τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν ἐδεσμάτων ἔστιν ἰδεῖν. ὥσπερ γὰρ ὁ κεκορεσμένους λαβὼν τοὺς δαιτυμόνας, κἂν μεγάλα καὶ πολυτελῆ παραθῇ τὰ ἐδέσματα, ὁ τῶν ἑστιωμένων [c] κόρος ὑποτέμνεται τῶν παρατεθέντων τὴν πολυτέλειαν, καὶ τὰ μεγάλα πολλάκις οὐδενὸς ἄξια λόγου φαίνεται, διὰ τὸ μὴ μεθ' ἡδονῆς προσβάλλειν αὐτοῖς τοὺς ἑστιωμένους· οὕτως ὁ πεινῶντας καὶ ὄρεξιν ἔχοντας παραλαβὼν τοὺς ἑστιᾶσθαι μέλλοντας, κἂν εὐτελῆ παραθῇ τὴν τράπεζαν, D μεγάλη αὐτὴ φαίνεται, τῆς προθυμίας τῶν ἑστιωμένων μετὰ πολλῆς ἡδονῆς καταναλισκόντων τὰ παρατιθέμενα. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἡμεῖς θαῤῥοῦντες ὑμῶν τῇ ὀρέξει τῇ πνευματικῇ οὐκ ὀκνοῦμεν, κἂν εὐτελῆ καὶ πτωχὴν ἔχοντες τράπεζαν, ταύτην παρατιθέναι συνεχῶς τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ. τοῦτο καὶ σοφός τις ἔλεγε, κρείσσων ξενισμὸς λαχάνων μετὰ ἀγάπης, ἢ βοὸς ἀπὸ φάτνης μετὰ ἔχθρας· δεικνὺς ὅτι ἡ ἀγάπη ἑτέρως ὁρᾷ τὰ παρατιθέμενα, καὶ τοῖς ἐκείνης ὀφθαλμοῖς E καὶ τὰ εὐτελῆ, πολυτελῆ δείκνυται, καὶ τὰ μικρὰ, μεγάλα. τί οὖν ἂν εἴη μακαριστότερον ἡμῶν ἐπὶ [d] τοσούτων ἀκροατῶν διαλεγομένων, οὕτω θερμὴν καὶ διεγηγερμένην κεκτημένων ἀγάπην. οὐδενὸς γὰρ οὕτω μάλιστα δεῖ τῷ λέγοντι, ὡς εὐνοίας ἀκροατοῦ. ὅταν γὰρ ἴδῃ τὴν προθυμίαν ζέουσαν τῶν ἀκροατῶν, νευροῦται καὶ αὐτὸς, καὶ πολλὴν, ὡς εἰπεῖν, τὴν ἰσχὺν προσλαμβάνει, εἰδὼς ὅτι ὅσῳ ἂν πλείονα παραθῇ τὴν τράπεζαν ταύτην τὴν πνευματικὴν, τοσούτῳ τὰ τῆς εὐπορίας αὐτῷ αὔξεται. ἀπ' ἐναντίας γὰρ τοῖς αἰσθητοῖς

a Savil. & quatuor mss. ἐκείνων ἀπολαῦσαι.
b Savil. & quidam mss. συντρέχοντας περὶ τήν.
c Savil. & quidam mss. κόρος λυμαίνεται. Morel. & alii, κόρος ὑποτέμνεται. Savilium item & mss. codices sequimur infra, ubi apud Morellum series interturbata erat.
d Alii, τοσούτοις γνησίοις διαλ-

τὰ

τὰ πνευματικά. ἐκεῖ μὲν ἡ δαψίλεια τῆς τραπέζης δαπάνην ἐργάζεται, καὶ τὴν οὐσίαν ἐλαττοῖ τοῦ ἑστιάτορος· ἐνταῦθα δὲ ἅπαν τοὐναντίον, ὅσῳ ἂν πλείους ὦσιν οἱ μετέχοντες, τοσούτῳ αὔξεται ἡμῖν τὰ τῆς περιουσίας. οὐδὲ γὰρ τὰ ἡμέτερα λέγομεν, ἀλλ᾽ ἅπερ ἂν ἡ τοῦ θεοῦ χάρις διὰ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν ὑμετέραν οἰκοδομὴν χορηγήσῃ. φέρε οὖν, ἐπειδὴ μετὰ τοσαύτης ἡδονῆς καὶ προθυμίας τῇ ἀκροάσει προσβάλλετε, πάλιν τῶν προσφάτως ἡμῖν ἀναγνωσθέντων ἔρευναν ποιήσωμεν, καὶ τὸ ἐντεῦθεν κέρδος καρπωσώμεθα. ἐπειδὴ γὰρ κατὰ τὴν μεγάλην παραίνεσιν τοῦ Χριστοῦ λέγοντος, ἐρευνᾶτε τὰς [a] γραφὰς, θησαυρός ἐστι πολὺς ἐναποκείμενος ταῖς γραφαῖς, καὶ ἐν τῷ βάθει κρυπτόμενος, διὰ τοῦτο ἐρεύνης χρεία, ἵνα τὴν δύναμιν τὴν ἐν τῷ βάθει κρυπτομένην καταμαθόντες, πολλὴν ἐκεῖθεν τὴν ὠφέλειαν εὑρεῖν δυνηθῶμεν. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν δικαίων ἁπάντων ἡ τοῦ πνεύματος χάρις γραφῇ παραδοθῆναι ᾠκονόμησε, ἵνα ἡμεῖς ἔχωμεν διηνεκῆ διδασκαλίαν, καὶ πρὸς ζῆλον καὶ μίμησιν τῶν δικαίων τὸν ἑαυτῶν βίον οἰκονομῶμεν. ἀκούσωμεν τοίνυν τῆς θείας γραφῆς, τί καὶ σήμερον ἡμῖν περὶ τοῦ πατριάρχου διηγήσασθαι βούλεται. καὶ ἐκίνησε, φησὶν, ἐκεῖθεν Ἀβραὰμ εἰς γῆν πρὸς Λίβα, καὶ ᾤκησεν ἀνὰ μέσον Κάδης, καὶ ἀνὰ μέσον Σοὺρ, καὶ παρῴκησεν ἐν Γεράροις. καὶ ἐκίνησε, φησὶν, ἐκεῖθεν. πόθεν ἐκίνησεν; ἀπὸ τοῦ τόπου ἔνθα ἦν ἐσκηνωμένος, ὅπου καὶ τὸν τῶν ἁπάντων δεσπότην μετὰ τῶν ἀγγέλων ὑποδέξασθαι κατηξιώθη. ἐκεῖθεν, φησὶ, κινήσας παρῴκησεν ἐν Γεράροις. ὅρα τῶν δικαίων τὴν διαγωγὴν, ὅπως ἦν συνεσταλμένη καὶ ἀπέριττος, ὅπως μετ᾽ εὐκολίας τὰς μεταναστάσεις ἐποιοῦντο, καὶ καθάπερ οἱ πάροικοι καὶ παρεπίδημοι, οὕτω τὸν ἑαυτῶν βίον ᾠκονόμουν, καὶ ποτὲ μὲν ὧδε, ποτὲ δὲ ἐκεῖ τὰς σκηνὰς ἐπήγνυντο, καθάπερ ἐν ξένῃ διάγοντες· οὐ καθάπερ ἡμεῖς ποιοῦμεν, τὴν ξένην ὡς πατρίδα οἰκοῦντες, καὶ οἰκίας οἰκοδομοῦντες λαμπρὰς, καὶ στοὰς καὶ περιπάτους, καὶ ἀγροὺς κεκτημένοι, καὶ λουτρὰ κατασκευάζοντες, καὶ ἕτερα μυρία. ἀλλ᾽ ὅρα τὸν δίκαιον καὶ ἐν τοῖς οἰκογενέσι μόνοις καὶ τοῖς ποιμνίοις τὴν οὐσίαν ἅπασαν κεκτημένον, καὶ οὐδαμοῦ ἱστάμενον, ἀλλὰ ποτὲ μὲν εἰς τὴν Βεθὴλ τὴν σκηνὴν πηγνύντα, ποτὲ δὲ παρὰ τὴν δρῦν τὴν Μαμβρῆ, καὶ ποτὲ μὲν εἰς Αἴγυπτον κατιόντα, νυνὶ δὲ ἐν Γεράροις κατασκηνοῦντα, καὶ πάντα μετ᾽ εὐκολίας ὑπομένοντα, καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τὴν πρὸς τὸν οἰκεῖον δεσπότην διὰ πάντων σαφῶς ἐπιδεικνύμενον. καὶ μετὰ τοσαύτας ὑποσχέσεις καὶ ἐπαγγελίας τὰς παρὰ τοῦ θεοῦ εἰς αὐτὸν γεγενημένας, ὁρῶν ἑαυτὸν τοσαύταις περιστάσεσι κυκλούμενον, καὶ ποικίλοις καὶ διαφόροις πειρασμοῖς ἐμπίπτοντα, καθάπερ ἀδάμας τις ἀπερίτρεπτος εἱστήκει, τὴν φιλόθεον αὐτοῦ γνώμην δεικνὺς, καὶ οὐδενὶ τῶν ἐν τῷ μέσῳ κωλυμάτων νωθρότερος γινόμενος. ὅρα γὰρ καὶ νῦν, ἀγαπητὲ, οἷος αὐτὸν πειρασμὸς εἰς τὰ Γέραρα καταλαμβάνει, καὶ θαύμασον τοῦ δικαίου τῆς ἀρετῆς τὴν ἀνδρείαν, ὅπως τὸ πᾶσιν ἀφόρητον, καὶ ὃ οὐδὲ ἀκοῇ

A tualia. Illic enim mensæ largitas sumtum parit, & convivium exhibentis imminuit substantiam: hic autem omnino aliter, quanto plures sunt participes, tanto plus substantia nostra accrescit. Neque enim nostra dicimus, sed ea quæ in vestram utilitatem Dei gratia per suam benignitatem suppeditat. Age igitur, quia cum tanta alacritate & tanta lætitia ad audiendum acceditis, iterum jam lecta indagemus, & quod inde provenit lucrum percipiamus. Nam quia secundum magnam illam exhortationem Christi dicentis, *Scrutamini Scripturas*, thesaurus ma- *Joan. 5. 39.*
B gnus in Scripturis est reconditus, & in profundo latet; idcirco scrutatione opus, ut cum didicerimus virtutem quæ in profundo occulta est, multam inde utilitatem decerpere queamus. Etenim propterea justorum omnium virtutes, Spiritus sancti gratia & dispensatione, in Scripturis sunt traditæ, ut nos continuam habentes doctrinam, ad æmulationem & imitationem justorum vitam nostram instituamus. Audiamus igitur divinam Scripturam, quid & hodie nobis de Patriarcha narrare velit. *Et movit*, inquit, *illinc Abraham in ter-* *Cap. 20.*
C *ram versus Africum, & habitavit inter Cades & inter Sur, & peregrinus fuit in Geraris.* Et movit, inquit, illinc. Unde movit? a loco ubi tabernaculum fixerat; ubi & universi conditorem cum Angelis suscipere ei concessum fuit. Illinc, inquit, cum movisset, peregrinus fuit in Geraris. Vide justorum vitæ rationem, quam contracta illis fuerit & minime supervacua suppellex: quomodo facile transmigrabant, vitamque suam instituebant sicut peregrini & advenæ, & nunc hic, nunc illic tabernacula erigebant, quasi peregre degentes, non sicut nos facimus, qui habi-
D tantes in aliena terra quasi in patria, domos exstruimus splendidas, porticus & deambulacra, & villas possidemus, & balnea paramus aliaque innumera. Sed vide quomodo justus substantiam suam in vernaculis tantum & pecoribus possidens, & nunquam in eodem loco persistens, aliquando quidem in Bethel figit tabernacula, aliquando autem apud quercum Mambre, aliquando in Ægyptum descendit, nunc autem in Geraris tabernaculum fi-
E git, & omnia facile sustinet, gratamque erga Dominum mentem per omnia manifeste declarat. Et post tantas promissiones quæ ei a Deo factæ erant, videns se in tantis versari difficultatibus, & in varias diversasque tentationes incidere, quasi adamas immotus persistit; piamque suam mentem ostendens, nullis obstaculis negligentior evadit. Vide enim & nunc, dilecte, qualis tentatio eum in Geraris invadit: & admirare fortitudinem & virtutem justi, quomodo quod omnibus intolerabile, &

Abrahæ suppellex qualis.

a Savil. & quidam mss. γραφάς· ἐπειδὴ καὶ θησαυρός ἐστι πολὺς ἐναπο-|-κείμενος καὶ ἐν τῷ βάθει &c.

quod neque auribus suscipere quis vellet, hoc ipse sustinuit, non ægre ferens, neque exigens a Domino rationem eorum quæ fiebant, sicut plerique homines faciunt, hique innumeris peccatorum sarcinis pressi. Nam cum in difficultates quasdam inciderint, statim obmurmurant, & curiosius inquirunt, dicuntque: Quare hoc & hoc evenit? & quare hoc permissum est? At justus ille non sic: unde & illi amplius supernum auxilium est concessum. Hoc enim vere grati servi fuerit, ut nunquam curiosior sit in iis explorandis quæ a domino fiunt, sed in silentio & gratiarum actione suscipiat omnia.

2. Et animadverte, quomodo etiam per illas ipsas quæ sequuntur tentationes justi virtus magis emicuit, Deo clarum illum per omnia ostendente. Nam sicut quando in Ægyptum descendit, ut ignotus & peregrinus, & nulli agnitus, subito magno cum honore inde redit: ita & nunc, cum peregrinus esset in Geraris, in ipsis quidem initiis quod suum erat fecit: postea vero tanto Dei subsidio munitus est, ut & rex & omnes qui in ea regione habitabant, omni studio ministrare justo studerent. *Dixit autem*, inquit, *Abraham de Sarra uxore sua, soror mea est. Timuit enim dicere, uxor mea est, ne forte occiderent eum viri civitatis propter illam.* Vide quomodo a violentissimis affectionibus anima justi impugnetur, & timor eum incessat. Et quamvis prior timor, ne mulierem amittat, gravis fuerit, timor tamen mortis illum expulit. Ut enim hunc effugeret, sustinuit suis oculis videre, sociam vitæ suæ in regis manus incidere. Quam sit autem hoc toleratu difficile, sciunt qui uxores habent. Unde & sapiens quidam dicebat: *Plenus zelo furor viri ejus, non parcet in die judicii, nullo precio mutabit inimicitias.* Verum grave hoc & omnibus intolerabile, vide quomodo propter mortis metum ille tulit. Hoc sane & in corporalibus affectionibus contingere solet: nam quando duo morbi simul infestant corpus nostrum, unius incrementum tegit alium, & totos nos ille gravior dolor sibi vindicat, ita ut sæpe minorem dolorem a majori distracti non sentiamus. Eodem modo justus quoque ille nunc videns urgere dolorem mortis, cætera omnia tolerabilia censebat. Çæterum hæc audiens, dilecte, ne condemnes justum ob pusillanimitatem, quod mortem timuerit: sed potius admirare conditoris universi erga nos benignitatem, quod mortem justis illis & sanctis tunc terribilem, nunc ita despiciendam dederit Christus, ut quam formidabant viri illi virtute clari, & tanta erga Deum fiducia freti, nunc derideant & ju-

Zelotypia quam intolerabilis.

Prov. 6. 34.

A τις παραδέξασθαι ἀνάσχοιτο, τοῦτο οὗτος ὑπέμεινεν, οὐ δυσχεραίνων, οὐδὲ ἀπαιτῶν εὐθύνας τῶν γινομένων τὸν δεσπότην, καθάπερ οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ποιοῦσι, καὶ ταῦτα μυρίοις ἁμαρτημάτων φορτίοις πιεζόμενοι. ἐπειδὰν δυσχερέσι τισὶ περιπέσωσιν, εὐθέως πολυπραγμονοῦντες καὶ περιεργαζόμενοι λέγουσι· διὰ τί τὸ καὶ τὸ συνέβη; καὶ τίνος ἕνεκεν τόδε συνεχωρήθη; ἀλλ' οὐχ ὁ δίκαιος οὕτως· δι' ὃ καὶ πλείονος ἀπήλαυσε τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς. τοῦτο γὰρ ἀληθῶς εὐγνώμονος οἰκέτου, μηδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ δεσπότου γινομένων πολυπραγμονεῖν, ἀλλὰ σιγῇ πάντα καταδέχεσθαι, καὶ μετὰ πολλῆς τῆς
B εὐχαριστίας.

Καὶ σκόπει πῶς καὶ δι' αὐτῶν τῶν παρακολουθούντων πειρασμῶν ἡ τοῦ δικαίου ἀρετὴ μᾶλλον ἐξέλαμπε, τοῦ θεοῦ φανερὸν αὐτὸν διὰ πάντων δεικνύντος. ὥσπερ γὰρ ἡνίκα εἰς τὴν Αἴγυπτον κατῆλθεν, ὡς ἄγνωστος καὶ ξένος καὶ οὐδενὶ γνώριμος, ἀθρόον μετὰ πολλῆς τῆς τιμῆς ἐκεῖθεν ἐπανῄει· οὕτω καὶ νῦν παροικήσας ἐν Γεράροις, ἐν μὲν τοῖς προοιμίοις τὰ παρ' ἑαυτοῦ ἐπιδείκνυται· μετὰ δὲ ταῦτα τοσαύτης ἀπολαύει τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ συμμαχίας, ὡς καὶ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς αὐτόθι πάντας οἰκοῦντας, περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ δικαίου πᾶσαν ἐπιδείκνυσθαι
C τὴν σπουδήν. εἶπε δέ, φησιν, Ἀβραὰμ περὶ Σάῤῥας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἀδελφή μου ἐστίν. ἐφοβήθη γὰρ εἰπεῖν, ὅτι γυνή μου ἐστὶ, μή ποτε ἀποκτείνωσιν αὐτὸν οἱ ἄνδρες τῆς πόλεως δι' αὐτήν. ὅρα πῶς ὑπὸ τυραννικωτάτων παθῶν ἐπολιορκεῖτο ἡ τοῦ δικαίου ψυχὴ, καὶ ὁ φόβος αὐτὸν ἐξωθεῖτο. ἀλλὰ καί τοι σφόδρα χαλεπὸν ὄντα τὸν πρότερον φόβον, τὸν τῆς προδοσίας τῆς γυναικὸς, παρωθεῖτο ὁ τοῦ θανάτου φόβος. ἵνα γὰρ τοῦτον διαφύγῃ, ὑπέμεινεν ὁρᾶν τοῖς οἰκείοις ὀφθαλμοῖς τὴν κοινωνὸν αὐτῷ τοῦ βίου ὑπὸ ταῖς τοῦ βασιλέως χερσὶ γενομένην. ὅσον δὲ τοῦτό ἐστιν ἀφόρητον, ἴσασιν ὅσοι γυ-
D ναῖκας ἔχουσι. διὰ τοῦτο καὶ σοφός τις ἔλεγε· μεστὸς ζήλου θυμὸς ἀνδρὸς αὐτῆς, οὐ φείσεται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, οὐκ ἀνταλλάξεται οὐδενὸς λύτρου τὴν ἔχθραν. ἀλλὰ τὸ βαρὺ τοῦτο καὶ πᾶσιν ἀφόρητον ὅρα πῶς διὰ τὸν τοῦ θανάτου φόβον γενναίως ὁ δίκαιος ἤνεγκε. τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν σωματικῶν παθῶν συμβαίνειν ἔθος· ἐπειδὰν γὰρ δύο κατὰ ταυτὸ πάθη πολιορκῇ τὸ σῶμα τὸ ἡμέτερον, ἡ τοῦ ἑνὸς ἐπίτασις ἀποκρύπτει τὸ ἕτερον, καὶ ὅλοι τῆς ὀδύνης ἐκείνης γινόμεθα, καὶ πολλάκις οὐδὲ αἴσθησιν τοῦ ἑτέρου λαμβάνομεν, τῆς πολλῆς ὀδύνης περισπώσης ἡμᾶς, καὶ οὐκ ἀφιείσης τοῦ ἐλάττονος πάθους πεῖραν λα-
E βεῖν. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὁ δίκαιος οὗτος νῦν ὁρῶν τοῦ θανάτου τὸν φόβον ἐπικείμενον, πάντα τὰ λοιπὰ φορητὰ ἡγεῖτο. ἀλλὰ ταῦτα ἀκούων, ἀγαπητὲ, μὴ καταγνῷς τοῦ δικαίου μικροψυχίαν, εἰ τὸν θάνατον ἐδεδοίκει· ἀλλὰ θαύμασον τοῦ πάντων ἡμῶν δεσπότου τὴν ὑπερβάλλουσαν περὶ ἡμᾶς φιλανθρωπίαν, ὅτι τὸν θάνατον τὸν τοῖς δικαίοις ἐκείνοις καὶ ἁγίοις τότε φοβερὸν, τοῦτον νῦν εὐκαταφρόνητον εἰργάσατο ὁ Χριστὸς, καὶ ὃν ἐδεδοίκεισαν οἱ ἐνάρετοι ἐκεῖνοι καὶ τοσαύτην παῤῥησίαν πρὸς τὸν θεὸν ἐσχηκότες, [a] τοῦτον νῦν καταγελῶσι καὶ

[a] Quinque mss. τοῦτον νῦν καταγελῶσι.

A νέοι καὶ κόραι ἁπαλαί. οὐδὲ γὰρ θάνατός ἐστι λοιπὸν, ἀλλ' ὕπνος καὶ ἀποδημία καὶ μετάστασις ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ βελτίω. ὁ γὰρ θάνατος τοῦ δεσπότου τὴν ἀθανασίαν ἡμῖν ἐδωρήσατο, καὶ κατελθὼν εἰς τὸν ᾅδην ἐξέλυσεν αὐτοῦ τὰ νεῦρα, καὶ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ καθεῖλε· καὶ τὸ φοβερὸν περὶ τοῦτο καὶ ἀμείλικτον, τοῦτον οὕτως εὐκαταφρόνητον εἰργάσατο, ὡς καὶ ἐπιπηδᾶν τινας καὶ ἐπείγεσθαι πρὸς τὴν ἐντεῦθεν μετάστασιν. διὰ τοῦτο καὶ Παῦλος βοᾷ λέγων, τὸ ἀναλῦσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι πολλῷ μᾶλλον κρεῖσσον. ἀλλὰ ταῦτα μὲν νῦν μετὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν, μετὰ τὸ συγκλασθῆναι τὰς πύλας τὰς χαλκᾶς, μετὰ τὸ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης ἐκλάμψαι. B τότε δὲ ἔτι φοβερὰν εἶχε τὴν πρόσοψιν, καὶ κατέσειε τὴν δικαίων ἐκείνων ἀνδρῶν τὴν διάνοιαν. διὸ καὶ πάντα τὰ ἄλλα κούφως ἔφερον, κἂν ἀφόρητα ἐτύγχανεν ὄντα. διὰ τοῦτο καὶ ὁ δίκαιος οὗτος φοβούμενος τὴν ἐν Γεράροις οἰκούντων τὴν ἐπιβουλὴν, οὐχ ὡς γυναῖκα, ἀλλ' ὡς ἀδελφὴν ἐπαγόμενος, οὕτω τὴν ἐνταῦθα παροίκησιν ποιεῖται. καὶ καθάπερ εἰς τὴν Αἴγυπτον κατελθεῖν αὐτὸν συνεχώρησεν ὁ θεὸς, βουλόμενος καὶ τοὺς ἀγνώμονας ἐκείνους C καὶ ἀμαθεῖς τὴν δικαίου μαθεῖν τὴν ἀρετὴν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὴν οἰκείαν μακροθυμίαν ἐπιδείκνυται ὁ δεσπότης, ἵνα καὶ τοῦ δικαίου ἡ ὑπομονὴ διὰ πάντων ἐκλάμψῃ, καὶ ἡ τοῦ θεοῦ περὶ αὐτὸν εὔνοια πᾶσι κατάδηλος γένηται. ἀπέστειλε δὲ Ἀβιμέλεχ ὁ βασιλεὺς Γεράρων λαβεῖν τὴν Σάῤῥαν. ἐννόησόν μοι τὸν χειμῶνα τῶν λογισμῶν, ὧν ὑπέμεινεν ὁ δίκαιος ὁρῶν αὐτοῦ τὴν γυναῖκα ἀπαγομένην, καὶ οὐδὲν δυνάμενος ἐπαμῦναι. σιγῇ γὰρ ἅπαντα ἔφερεν, εἰδὼς ὅτι οὐ περιόψεται αὐτὸν ὁ δεσπότης, ἀλλὰ ταχεῖαν παρέξει τὴν συμμαχίαν. D καὶ τῆς Σάῤῥας δὲ θαυμάσαι ἐστὶ τὴν πολλὴν φιλοστοργίαν, πῶς τοῦ κινδύνου τοῦ θανάτου τὸν δίκαιον ἐξαρπάσαι βουλομένη· ἐξῆν γὰρ αὐτὴν ἐκκαλύψασαν τὸ δρᾶμα διαφυγεῖν τὴν ὁμολογουμένην ὕβριν· ἀλλ' ὑπέμεινεν ἅπαντα γενναίως, ἵνα τῷ δικαίῳ τὴν σωτηρίαν πραγματεύσηται. καὶ ἐπληροῦτο ἐκεῖνο τὸ εἰρημένον, ὅτι ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. ὥσπερ γὰρ μία σὰρξ ὄντες, οὕτω τῆς ἀλλήλων σωτηρίας ἐκήδοντο, καὶ τοσαύτην ἐπεδείκνυντο τὴν ὁμόνοιαν, ὡς ἓν σῶμα τυγχάνοντες καὶ μία ψυχή. ταῦτα ἀκουέτωσαν ἄνδρες, ἀκουέτωσαν γυναῖκες· γυναῖκες, ἵνα τοσαύτην E περὶ τοὺς ἄνδρας τὴν φιλοστοργίαν ἐπιδείκνυωσι, καὶ μηδὲν ἕτερον προτιμῶσι τῆς ἐκείνων σωτηρίας· καὶ ἄνδρες, ἵν' οὕτω πολλὴν τὴν περὶ αὐτὰς εὔνοιαν ἔχωσι, καὶ ὡς μίαν ψυχὴν κεκτημένοι καὶ ἓν σῶμα ὄντες, οὕτω πάντα διαπράττωνται.

Τοῦτο γὰρ ἀληθὲς συνοικέσιον, ὅταν τοσαύτη ἐν αὐτοῖς πολιτεύηται συμφωνία, ὅταν τοσοῦτος ᾖ ὁ σύνδεσμος, ὅταν οὕτως ὦσι τῇ ἀγάπῃ συνεσφιγμένοι. καθάπερ γὰρ σῶμα πρὸς ἑαυτὸ οὐκ ἄν ποτε διαστασιάσειεν, οὐδὲ ψυχὴ πρὸς ἑαυτὴν, οὕτως ἄνδρα καὶ γυναῖκα οὐ διαστασιάζειν, ἀλλ' ἡνῶσθαι χρή. τότε γὰρ καὶ τὰ μυρία αὐτοῖς ἀγαθὰ ἐπιῤῥεῦσαι δυνήσεται. ὅπου γὰρ ὁμόνοια τοσαύτη, ἐκεῖ πάντων τῶν ἀγαθῶν ἡ συνο-

venes, & teneræ virgines. Nihil enim aliud mors est, quam somnus & peregrinatio, atque transmigratio a deterioribus ad meliora. Mors enim Domini immortalitatem nobis donavit, & ut descendit in infernum, dissolvit ejus nervos, roburque destruxit: & quod antea terribile erat & implacabile, hoc nunc despiciendum dedit, adeo ut nonnulli exsiliant & festinent cum hinc est migrandum. Proinde & Paulus clamat, dicens: *Dissolvi, & cum Christo esse multo melius.* Verum hæc quidem nunc post Christi adventum, postquam confractæ sunt portæ inferni æreæ, postquam sol justitiæ ubique terrarum affulsit. Tunc autem terribilem adhuc habebat faciem, concutiebatque justorum hominum illorum mentem: ideo & omnia alia leviter ferebant, etiam quæ intolerabilia esse videbantur. Hinc est quod & justus ille timens eorum, qui in Geraris habitabant, insidias, domicilium ibi habuerit, non ut uxorem, sed ut sororem secum habens; ita nunc in hac regione peregrinus degit. Et sicut cum in Ægyptum eum descendere permisit Deus, volens improbos illos & socordes discere justi virtutem: ita & hic tolerantiam suam exhibet Dominus, ut justi patientia in omnibus eluceat, fiatque Dei in ipsum benevolentia manifesta omnibus. 2. *Misit autem Abimelech rex Gerarorum, ut acciperent Sarram.* Cogita hic, quæso, tempestatem cogitationum quam tulit justus videns uxorem suam abduci, & se nihil posse juvare eam. Silenter enim ferebat omnia, sciens fore ut se non despiceret Dominus, sed acceleratum adhiberet subsidium. Admirabilis quoque Sarræ amor est, quæ periculo mortis justum eripere voluit. Poterat enim ipsa detegendo factum, certam contumeliam effugere: sed pertulit omnia fortiter, ut viro salutem pararet. Et impletum est illud dictum, *Erunt duo in carnem unam.* Tamquam enim una essent caro, ita mutuæ salutis curam vicissim agebant, & tantam declarabant concordiam, quasi unum essent corpus & una anima. Audiant hæc viri, audiant & mulieres: & istæ quidem ut eumdem erga suos viros amorem declarent, nihilque aliud illorum præferant saluti: viri autem, ut erga uxores habeant benevolentiam, & quasi unam animam haberent & unum corpus essent, omnia faciant.

Mors nihil est aliud quam somnus.

Philip. 1. 23.

Genes. 2. 24.

3. Hoc enim verum est conjugium, quando tanta inter eos est concordia, quando vinculo caritatis ita sunt concatenati. Sicut enim corpus nunquam a semetipso diffidet, neque anima adversus seipsam: ita virum & mulierem non convenit diffidere, sed unitos esse. Tunc enim bona infinita ipsis affluere poterunt. Nam ubi concordia, ibi bonorum confluxus,

Conjugalis concordiæ bonum.

ibi pax, ibi caritas, ibi spiritualis lætitia: nullum bellum, nulla rixa: nusquam inimicitiæ & contentio: sed hæc omnia e medio tolluntur per concordiam, bonorum omnium radicem, quæ omnia illa simul abolet. 2. *Misit autem Abimelech rex Gerarorum, & accepit Sarram.* 3. *Et intravit Deus ad Abimelech in somno noctu, & dixit: Ecce tu morieris propter mulierem quam abstulisti: ista autem contubernalis est viro.* Vide Dei clementiam: quia vidit justum propter metum mortis Sarram sibi ablatam esse fortiter ferre, & regem eam ut sororem justi abducere, suam demum declarat providentiam, justum quoque illustriorem reddit, & Sarram ab injuria, regem vero a peccato liberat. *Et intravit*, inquit, *Deus ad Abimelech in somno noctu.* Per ipsum, inquit, somni tempus eripere eum volens ab iniquitate, dedit menti ejus scientiam & occulta manifestavit, multumque metum auxit interminando mortem. *Morieris* enim, inquit, *propter mulierem quam abstulisti: ista autem contubernalis est viro.* 4. *Abimelech autem non tetigerat illam.* Hæc autem omnia facta sunt, ut Dei promissio facta Patriarchæ impleretur. Enimvero quia paulo antea ipsi promiserat Isaac esse nasciturum, & prope aderat tempus: ut ne quid officeret promissioni Dei, tantum timorem in Abimelech immisit, ut perculsus animo Sarram attingere non auderet. Propter hoc enim adjecit divina Scriptura, *Abimelech non tetigerat illam:* sed & de facinore se defendit ac dicit: *Domine, gentem justam & ignorantem perdes?* Numquid sciens, inquit, uxorem ejus esse, hoc feci? numquid injuria peregrinum afficere volens? numquid ut uxorem ejus auferens? ut sororem eam accepturus hoc egi, ratus hoc nomine & hunc & illam honorari. *Gentem* igitur *justam & ignorantem perdes?* mene justi officio functum perdes? Deinde clarius afferens quod dicebat, inquit. 5. *Nonne ipse mihi dixit, Soror mea est, & ipsa mihi dixit, Frater meus est?* Vide cum quanto consensu & concordia hoc egerint. Et ipse, inquit, hoc mihi dixit, & ipsa adstipulata est dictis ejus. *In corde puro, & in justitia manuum feci hoc*, inquit; non ut iniquam rem facturus, sed ut legitimam & licitam irreprehensibilemque feci. Quid igitur benignus Dominus? 6. *Dixit autem ei Deus in somno.* Vide quomodo se attemperat omnium Dominus, suam bonitatem per omnia declarans. *Et ego scio quod corde puro hoc feceris.* Scio, inquit, ipsos hanc fabulam commentos esse, & te deceptum eorum

δος, ἐκεῖ ἡ εἰρήνη, ἐκεῖ ἡ ἀγάπη, ἐκεῖ ἡ εὐφροσύνη ἡ πνευματική· οὐδαμοῦ πόλεμος, οὐδαμοῦ μάχη, οὐδαμοῦ ἔχθρα καὶ φιλονεικία· ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἐκποδὼν γίνεται, τῆς ῥίζης τῶν ἀγαθῶν, τῆς ὁμονοίας λέγω, ταῦτα πάντα ἀφανιζούσης. ἀπέστειλε δὲ Ἀβιμέλεχ βασιλεὺς Γεράρων, καὶ ἔλαβε τὴν Σάῤῥαν. καὶ εἰσῆλθεν ὁ θεὸς πρὸς Ἀβιμέλεχ [a] ἐν ὕπνῳ τὴν νύκτα, καὶ εἶπεν, ἰδοὺ σὺ ἀποθνήσκεις περὶ τῆς γυναικὸς, ἧς ἔλαβες· αὕτη δέ ἐστι συνῳκηκυῖα ἀνδρί. ὅρα θεοῦ φιλανθρωπίαν· ἐπειδὴ εἶδε τὸν δίκαιον διὰ τὸν τοῦ θανάτου φόβον γενναίως ἐνεγκόντα τῆς Σάῤῥας τὴν ἀφαίρεσιν, καὶ τὸν βασιλέα ὡς ἀδελφὴν τοῦ δικαίου οὕτως αὐτὴν ἀγόμενον, λοιπὸν τὴν οἰκείαν πρόνοιαν ἐπιδείκνυται, ὁμοῦ καὶ τὸν δίκαιον περιφανέστερον ἀποδεικνὺς, καὶ τὴν Σάῤῥαν τῆς ὕβρεως ἐλευθερῶν, καὶ τὸν βασιλέα ἀπαλλάττων τῆς παρανομίας. καὶ εἰσῆλθεν ὁ θεὸς πρὸς Ἀβιμέλεχ ἐν ὕπνῳ τὴν νύκτα. κατ' αὐτόν, φησι, τὸν τοῦ ὕπνου καιρὸν ἐξαρπάσαι αὐτὸν βουλόμενος τῆς παρανομίας, ἐνέθηκεν αὐτοῦ τῇ διανοίᾳ τὴν γνῶσιν, καὶ τὰ λανθάνοντα αὐτῷ εἰς φῶς ἤγαγε, καὶ πολὺν τὸν φόβον αὐτῷ ἐπέτεινε, τὸν θάνατον ἀπειλήσας. ἀποθνήσκεις γάρ, φησι, περὶ τῆς γυναικὸς, ἧς ἔλαβες· αὕτη δέ ἐστι συνῳκηκυῖα ἀνδρί. Ἀβιμέλεχ δὲ οὐχ ἥψατο αὐτῆς. ταῦτα δὲ πάντα ἐγίνετο, ἵνα ἡ τοῦ θεοῦ ἐπαγγελία ἡ εἰς τὸν πατριάρχην εἰς ἔργον ἐξέλθῃ. ἐπειδὴ γὰρ πρὸ βραχέως ὑπέσχετο αὐτῷ τὸν Ἰσαὰκ τεχθήσεσθαι, ἐγγὺς δὲ λοιπὸν ὁ καιρὸς ἦν, ἵν' οὖν μὴ λυμήνηταί τι τῇ τοῦ θεοῦ ἐπαγγελίᾳ, τοσοῦτον φόβον τῷ Ἀβιμέλεχ ἐπιτίθησιν, [b] ὡς καταπληχθέντα αὐτὸν μὴ τολμῆσαι ἐφάψασθαι τῆς Σάῤῥας. διὰ γὰρ τοῦτο προσέθηκεν ἡ θεία γραφὴ, ὅτι Ἀβιμέλεχ οὐχ ἥψατο αὐτῆς. ἀλλὰ καὶ ἀπολογεῖται ὑπὲρ τοῦ τολμήματος, καί φησι, κύριε, ἔθνος δίκαιον καὶ ἀγνοοῦν ἀπολεῖς; μὴ γὰρ αὐτοῦ εἰδώς, φησι, γυναῖκα οὖσαν αὐτὴν, τοῦτο πεποίηκα; μὴ γὰρ ἀδικῆσαι βουλόμενος τὸν ξένον; μὴ γὰρ ὡς γυναῖκα ἀφαιρούμενος; ὡς ἀδελφὴν μέλλων λαμβάνειν τοῦτο διεπραξάμην, νομίζων καὶ ταύτῃ τιμήσειν καὶ αὐτόν. ἔθνος οὖν ἀγνοοῦν καὶ δίκαιον ἀπολεῖς; μετὰ τοῦ δικαίου, φησὶ, πεποιηκότα με τὸ ἐπιχείρημα ἀπολεῖς; εἶτα σαφέστερον ποιῶν ὅπερ ἔλεγε, φησιν, οὐκ αὐτός μοι εἶπεν, ὅτι ἀδελφή μου ἐστὶ, καὶ αὕτη μοι εἶπεν, ὅτι ἀδελφός μου ἐστί; σκόπει πῶς εἶχον τὴν ὁμόνοιαν καὶ τὴν συμφωνίαν. καὶ αὐτός, φησι, τοῦτό μοι εἶπε, καὶ αὕτη συνέθετο τοῖς παρ' αὐτοῦ λεγομένοις. ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, καὶ ἐν δικαιοσύνῃ χειρῶν ἐποίησα τοῦτό, φησιν, οὐχ ὥσπερ παράνομόν τι μέλλων διαπράττεσθαι, ἀλλ' ὡς νενομισμένον καὶ ἀκόλουθον, καὶ οὐδεμίαν ἔχον μέμψιν τοῦτο πεποίηκα. τί οὖν ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης; εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ θεὸς καθ' ὕπνον. ὅρα πόσῃ συγκαταβάσει κέχρηται ὁ τῶν ὅλων δεσπότης, τὴν οἰκείαν ἀγαθότητα διὰ πάντων ἐπιδεικνύμενος. κἀγὼ ἔγνων, φησὶν, ὅτι ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ ἐποίησας τοῦτο. οἶδα, φησὶν, ὅτι αὐτοὶ τοῦτο τὸ δρᾶμα κατεσκεύασαν, καὶ ὅτι ἀπατηθεὶς τοῖς παρ' αὐτῶν λεγομέ-

a Ἐν ὕπνῳ hic & infra deest in Savil. & in aliquot mss. sed habetur in Morel. & aliis, atque etiam legitur in bibliis.

b Septem mss. ὡς καταπλήξαντα.

νοις τοῦτο πεποίηκας· καὶ διὰ τοῦτο, ἵνα μὴ διὰ τῆς ἀπάτης ἐκείνων ἁμάρτῃς, ἐφεισάμην τοῦ μὴ ἁμαρτεῖν σε εἰς ἐμέ. πολλὴ τοῦ ῥήματος ἡ συγκατάβασις, μεγίστη τοῦ δεσπότου ἡ φιλανθρωπία. Εἰς ἐμέ, φησιν, ἔμελλεν ἀνατρέχειν τὸ ἁμάρτημα. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅταν τις εἴς τινα τῶν οἰκετῶν πολλῆς ἀπολαύοντα τῆς τιμῆς παρὰ τοῦ δεσπότου ὑβριστικόν τι διαθῇ, οἰκείαν ἡγεῖται τὴν ὕβριν ὁ δεσπότης, καί φησιν, ἐμὲ ὕβρισας δι' ὧν τὸν ἐμὸν οἰκέτην οὕτω διέθηκας· καὶ γὰρ τὰ εἰς ἐκεῖνον γινόμενα εἰς ἐμὲ διαβαίνει· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὁ ἀγαθὸς δεσπότης, ἐφεισάμην σου, φησὶ, τοῦ μὴ ἁμαρτεῖν σε εἰς ἐμέ. ἐμοί, φησιν, οἰκέται τυγχάνουσι, καὶ οὕτως αὐτῶν ποιοῦμαι πολλὴν τὴν κηδεμονίαν, ὅτι οἰκειοῦμαι τὰ εἰς αὐτοὺς γινόμενα, κἄν τε ἀγαθὰ ᾖ, κἄν τε ἐναντία· ἕνεκεν τούτου οὐκ ἀφῆκά σε ἅψασθαι αὐτῆς. ἐπειδὴ πολὺ αὐτῶν κήδομαι, τοῦτο εἰδὼς ὅτι ἐξ ἀγνοίας μέλλεις τὴν ὕβριν αὐτοῖς ταύτην ἐπάγειν, ἐφεισάμην σου, τοῦ μὴ ἁμαρτεῖν σε εἰς ἐμέ. μὴ δὴ ἁπλῶς ὡς ἑνὶ τῶν τυχόντων πρόσεχε τῷ ἀνδρὶ, ἀλλὰ μάνθανε ὅτι τῶν ἐμοὶ περισπουδάστων ἐστὶ, καὶ τῶν πολλὴν ἐχόντων πρὸς ἐμὲ τὴν οἰκείωσιν. ἀπόδος τοίνυν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνθρώπῳ, ὅτι προφήτης ἐστὶ, καὶ προσεύξεται περὶ σοῦ, καὶ ζήσῃ. ὅρα πῶς τὴν ἀρετὴν τοῦ δικαίου ἐκκαλύπτει· καὶ προφήτην αὐτὸν καλεῖ, καὶ μονονουχὶ παρασκευάζει τὸν βασιλέα ἱκέτην αὐτοῦ γενέσθαι. προσεύξεται γὰρ περὶ σοῦ, καὶ ζήσῃ, φησίν. ἐκεῖνος μὲν οὖν δεδοικὼς τὸν παρὰ σοῦ θάνατον τὸ δρᾶμα τοῦτο κατεσκεύασε, καὶ μονονουχὶ συνέπραξε πρὸς τὴν τῆς Σάρρας ὕβριν· γίνωσκε δὲ ὅτι αἱ παρ' ἐκείνου προσευχαὶ τὴν ζωήν σοι παρέξουσιν. εἶτα ἵνα μὴ τῇ ἐπιθυμίᾳ φλεγόμενος, [a] καὶ ὑπὸ τοῦ κάλλους τῆς Σάρρας ἡττώμενος ἔλαττον φροντίσῃ τῶν προσταττομένων, ἐπιτείνει τὸν φόβον, καὶ τὴν τιμωρίαν ἐπαγγέλλεται μείζονα ἐπάξειν. εἰ γὰρ μὴ ἀποδίδως, φησὶ, γνῶθι ὅτι ἀποθανῇ σύ τε καὶ πάντα τὰ σά· οὐ μόνον αὐτὸς τῆς παρακοῆς, φησιν, ὑφέξεις τὴν τιμωρίαν, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ σὰ διὰ σὲ θάνατος καταλήψεται. διὰ τοῦτο δὲ κατὰ τὸν τῆς νυκτὸς καιρὸν ταῦτα ἅπαντα ὁ θεὸς αὐτῷ διελέγετο, ἵνα μετὰ ἡσυχίας δεξάμενος τὴν παραίνεσιν, μετὰ πολλοῦ τοῦ φόβου τὸ προσταχθὲν εἰς ἔργον ἀγάγῃ. εὐθέως γὰρ ὀρθρίσας Ἀβιμέλεχ, φησὶν, ἐκάλεσε τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ ἐλάλησε πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα εἰς τὰ ὦτα αὐτῶν.

Ὅρα πῶς κήρυξ γίνεται λοιπὸν ὁ βασιλεὺς τῆς τοῦ δικαίου ἀρετῆς, καὶ πᾶσιν αὐτὸν κατάδηλον ποιεῖ. καλέσας γάρ, φησι, πάντας τοὺς παῖδας αὐτοῦ, διηγήσατο πάντα τὰ πρὸς αὐτὸν παρὰ τοῦ θεοῦ δηλωθέντα, ἵνα πάντες γνῶσι καὶ τὴν τοῦ θεοῦ πρὸς αὐτὸν τὴν εὔνοιαν, καὶ τῆς προνοίας ἧς ἀξιοῦται παρὰ τοῦ δεσπότου διὰ τὴν τῶν τρόπων ἀρετήν. ἐφοβήθησαν δὲ πάντες οἱ ἄνθρωποι σφόδρα. εἶδες πῶς οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῆ τὰς μεταναστάσεις ἐποιεῖτο ὁ δίκαιος; εἰ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς προτέρας ἔμενε, πόθεν εἶχον ἅπαντες οἱ ἐν Γεράροις γνῶναι, ὅσης ὁ δίκαιος ἀπολαύει τῆς παρὰ [b] τοῦ θεοῦ

A dictis hoc fecisse: ob hoc, ut ne per deceptionem hanc pecces, *Peperci tibi, ne tu peccares in me.* Magna verbi est attemperatio, maxima Domini est clementia. In me, inquit, rediturum erat peccatum. Nam sicut in hominibus cum quis aliquem domesticum in multo honore apud dominum suum injuria quadam afficit, sibi injuriam factam putat dominus, & dicit: Mihi injuriam fecisti per ea quibus a te domesticus injuria est affectus: ea enim quæ in illum committuntur, in me transeunt: eodem modo & bonus Dominus, *Peperci tibi*, inquit, *ut ne peccares in me.* Qui colit servos Dei, Deum colit.
B Mei, inquit, famuli sunt, & adeo mihi commendati, ut mihi fieri existimem quæcumque illis fiunt, sive bona sint, sive non bona: *Propterea non dimisi te, ut tangeres eam.* Quoniam magnam eorum curam gero, sciens quod per ignorantiam hanc eis contumeliam facturus eras, *peperci tibi, ut ne peccares in me.* Ne simpliciter ut quempiam vulgarium respicias hunc virum: sed disce eum ex numero illorum esse, quorum ego maximam curam gero, & qui peculiariter mei sunt. 7. *Redde igitur uxorem viro, quia propheta est,*
C *& orabit pro te, & vives.* Vide quomodo virtutem justi detegit, prophetam ipsum vocat, & propemodum efficit, ut rex supplicem se ei præbeat. *Orabit* enim *pro te, & vives.* Ille etenim, inquit, veritus ne occideretur a te, hanc comœdiam instruxit, & quasi cooperatus est in contumeliam Sarræ: scias autem illius preces vitam tibi præbituras esse. Deinde ut ne concupiscentia flagrans, & pulcritudine Sarræ victus mandata contemnat, immittit ei timorem, & majorem pœnam minatur se inducturum. *Quod si non dederis,* inquit, *scias quod morieris tu, & omnia tua.*
D Non solum tu inobedientiæ pœnam lues, sed & omnia tua propter te mors perdet. Ob hoc autem per tempus noctis hæc omnia Deus ei loquitur, ut in quiete accepta admonitione, magno timore imperata faciat. 8. Nam *statim*, inquit, *mane surgens Abimelech vocavit pueros suos, & loquutus est omnia verba hæc in aures eorum.*

4. Vide quomodo rex fit præco virtutis
E justi, & eum omnibus manifestum reddit. Vocatis enim, inquit, omnibus pueris suis, narravit omnia sibi a Deo manifestata, ut omnes scirent & Dei erga illum benevolentiam, & quantum Deo curæ esset propter ipsius mores & virtutem. *Timuerunt autem omnes homines valde.* Vidisti quomodo non frustra & absque causa toties transmigrabat justus? Nam si in tabernaculo suo primo mansisset, unde potuissent Geraritæ omnes scire quantam justus apud Deum haberet fiduciam? *Ti-*

[a] Savil. & quidam mss. καὶ τοῦ κάλλους τῆς Σάρρας ὅλος γενόμενος ἔλαττον.

[b] Quinque mss. τοῦ θεοῦ παρρησίας.

mœrunt autem omnes homines valde. Magnus in eos timor immissus de rerum summa faciebat anxios. Postea sequitur: 9. *Vocavit Abimelech Abrahamum.* Considera in quanta gloria justus postea apud regem agit, qui paulo antea ab omnibus despectui habebatur, quasi erro & peregrinus. Igitur cum omnes convenissent, vocatur statim Patriarcha, qui nihil horum sciebat, didicitque postea a rege ipso, quæ propter se a Deo illi facta erant. *Dixit enim ei: Quare hoc fecisti nobis? quid peccavimus in te, quod induxisti super me & super regnum meum peccatum magnum? Rem quam nullus faceret, fecisti nobis.* 10. *Quid videns fecisti hoc?* Quare in tantum, inquit, voluisti me incidere peccatum? cur & quid cogitans hoc fecisti? Vide quomodo per verba sua indicat minas, quæ a Deo sibi sunt factæ. Quoniam enim dixerat ei, *Quod si non reddideris morieris tu & omnia tua*: hoc ipsum interpretans Abimelech dicit: *Quid peccavi in te, quod induxisti super me & super regnum meum peccatum magnum?* Numquid solus pœnas eram daturus? omne regnum meum simul perdendum erat ex deceptione quam fecisti. Quid vidisti ut hoc faceres? Considera hic, dilecte, justi prudentiam, quomodo satisfactionis loco in agnitionem Dei illos introducat. 11. *Dixi enim*, inquit, *Num forte non est timor Dei in loco isto, meque occident propter uxorem?* Quasi diceret, Valde mecum anxius fui, ne forte, eo quod adhuc erroribus tenemini, nulla vobis justitiæ cura sit: propter hoc simulavi, vobis parcens: ut ne, si intelligeretis eam uxorem meam fuisse, capti ejus amore occidere me tentaretis. Vide quomodo per pauca illa verba illos carpat, & simul doceat oportere eum qui Deum in mente habet, nihil iniquum agere, sed vigilem illum oculum timere: & ob pœnam quæ ab illo imminet, multam justitiæ curam gerere. Postea volens pro se defensionem afferre, *Ne putetis*, inquit, *me etiam sic mentitum esse.* 12. *Etenim soror mea est ex patre, sed non ex matre. Data autem mihi est in uxorem.* Quia eumdem patrem vocat, inquit, quem & ego, ideo & sororem ipsam vocavi. Ne igitur condemnetis me. Nam, etsi metus mortis in hanc me necessitatem coëgerit, & quia timui ne forte propter eam me occideretis, ipsam autem in vita conservaretis: attamen neque sic est mendacium quod a me dictum est. Vide quam diligenter agit justus, ut monstret se neque in hoc mentitum. Et ut omnia, inquit, diligenter a me sciatis, audite & consilium, quod inter nos inivimus, 13.

A προνοίας; ἐφοβήθησαν δὲ πάντες οἱ ἄνθρωποι σφόδρα. πολὺς αὐτοὺς φόβος κατεσκεδάσθη, περὶ τοῦ παντὸς ἠγωνίασαν. εἶτα ἐκάλεσέ, φησιν, Αβιμέλεχ τὸν Αβραάμ. ἐννόει μοι μεθ' ὅσης λοιπὸν τῆς περιφανείας ὁ δίκαιος εἰσάγεται πρὸς τὸν βασιλέα, ὁ πρὸ μικροῦ παρ' αὐτοῖς εὐκαταφρόνητος νομιζόμενος, καὶ καθάπερ ἀλήτης καὶ ξένος· ἀθρόον πάντων συνδραμόντων καλεῖται ὁ πατριάρχης οὐδὲν τούτων εἰδὼς τέως, καὶ ἐμάνθανε λοιπὸν παρ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ δι' αὐτὸν εἰς ἐκεῖνον γεγενημένα. εἶπε γὰρ αὐτῷ· τί τοῦ- B το ἐποίησας ἡμῖν; τί ἡμάρτομεν εἰς σὲ, ὅτι ἐπήγαγες ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐπὶ τὴν βασιλείαν μου ἁμαρτίαν μεγάλην; ἔργον, ὃ οὐδεὶς ποιήσει, ἐποίησας ἡμῖν. τί ἐνιδὼν ἐποίησας τοῦτο; διὰ τί, φησι, τοσαύτῃ με περιβαλεῖν ἁμαρτίᾳ ἠβουλήθης; τίνος ἕνεκεν, καὶ τί ἐννοήσας τοῦτο πεποίηκας; ὅρα πῶς διὰ τῶν οἰκείων ῥημάτων δείκνυσι τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ ἀπειλὴν τὴν εἰς αὐτὸν γεγενημένην. ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι εἰ μὴ ἀποδίδως, ἀποθανῇ σὺ καὶ πάντα τὰ σὰ, τοῦτο αὐτὸ ἑρμηνεύων ὁ Αβιμέλεχ φησὶ, τί ἥμαρτον εἰς σὲ, ὅτι ἐπήγαγες ἐπ' ἐμὲ καὶ C ἐπὶ τὴν βασιλείαν μου ἁμαρτίαν μεγάλην; μὴ γὰρ μέχρις ἐμοῦ εἶχε στῆναι τὰ τῆς τιμωρίας; πᾶσά μου ἡ βασιλεία ἄρδην ἔμελλεν ἀφανίζεσθαι ἐκ τῆς ἀπάτης τῆς παρὰ σοῦ γεγενημένης. τί οὖν ἐνιδὼν ἐποίησας τοῦτο; σκόπει ἐνταῦθα, ἀγαπητὲ, τοῦ δικαίου τὸ φρόνημα, ὅπως ἐν τάξει ἀπολογίας διδασκαλίαν αὐτοῖς θεογνωσίας εἰσάγει. εἶπα γάρ, φησι, μήποτε οὐκ ἔστι θεοσέβεια ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐμέ τε ἀποκτενοῦσιν ἕνεκεν τῆς γυναικός μου; ἐναγώνιός, φησι, γέγονα μήποτε, [a] διὰ τὸ ἔτι τῇ πλάνῃ ὑμᾶς κατέχεσθαι, οὐδεμίαν τοῦ δικαίου πρόνοιαν ποιῆσθε, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῶν φειδόμενος, μὴ μαθόντες αὐτὴν γυναῖκά μου γεγε- D νῆσθαι διὰ τὴν περὶ ταύτην ἐπιθυμίαν ἐμὲ ἀνελεῖν ἐπιχειρήσητε, τοῦτο ἐποίησα. ὅρα πῶς διὰ τῶν ὀλίγων τούτων ῥημάτων ὁμοῦ καὶ καθήψατο αὐτῶν, καὶ ἐδίδαξεν ὅτι δεῖ τὸν ἐπὶ πάντων θεὸν ἐν νῷ λαμβάνοντα μηδὲν τῶν παρανόμων διαπράττεσθαι, ἀλλὰ τὸν ἀκοίμητον ἐκεῖνον ὀφθαλμὸν δεδοικέναι, καὶ διὰ τὴν ἐκεῖθεν ἐπηρτημένην δίκην πολλὴν τοῦ δικαίου ποιεῖσθαι τὴν πρόνοιαν. εἶτα βουλόμενος τὴν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀπολογίαν ποιῆσαι, φησι, μὴ νομίσητέ με καὶ οὕτως ἐψεῦσθαι. καὶ γὰρ ἀδελφή μου ἐστὶν ἐκ πατρὸς, ἀλλ' οὐκ ἐκ μητρός· ἐγενήθη δέ μοι εἰς γυναῖκα. τὸν αὐτόν μοί, φησι, πατέ- E ρα ἐπιγράφεται, δι' ὃ καὶ ἀδελφὴν αὐτὴν ἐκάλεσα. μὴ τοίνυν καταγνῶτέ μου. εἰ γὰρ καὶ ὁ φόβος τοῦ θανάτου εἰς τὴν ἀνάγκην με ταύτην κατέστησε, καὶ τὸ δεδοικέναι μήποτε διὰ ταύτην ἐμὲ μὲν ἀποκτείνητε, ταύτην δὲ περιποιήσεσθε· ἀλλ' ὅμως οὐδὲ οὕτως ἐστὶ ψεῦδος τὸ παρ' ἐμοῦ εἰρημένον. ὅρα πόσην ποιεῖται τὴν σπουδὴν ὁ δίκαιος, ὥστε δεῖξαι μηδὲ ἐν τούτῳ [b] ἑαυτὸν ψευσάμενον. καὶ ἵνα πάντα μετ' ἀκριβείας μάθητε παρ' ἐμοῦ, ἀκούσατε καὶ τὴν βουλὴν, ἣν μεταξὺ ἀλλήλων ἐσχήκα-

[a] Διὰ τὸ ἔτι τῇ πλάνῃ ὑμᾶς κατέχεσθαι, *eo quod adhuc errore detinemini.* Hæc Abrahamum loquentem inducit Chrysostomus, quasi videlicet Abimelech & subditi circa religionem errarent. Id tamen Scripturæ seriei non consonat: exhibetur enim Abimelech quasi non modo veri Dei cultor, sed etiam æqui amans. Quod enim Abraham dicit, *Num forte non est timor Dei in loco isto?* id dubitantis more dicit, quia religiones & mores gentis nondum expertus erat.

[b] Alii, ἑαυτὸν ἐψεῦσθαι, alii, ἑαυτὸν ψευσάμενον.

μεν, ἡνίκα ἐξήγαγέ με ὁ θεὸς ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός μου. θέα μοι ἐνταῦθα τὴν πολλὴν τοῦ δικαίου σοφίαν, πῶς ἐν τάξει διηγήσεως διδάσκει αὐτοὺς, ὡς ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων τῶν ᾠκειωμένων ἐστὶ τῷ θεῷ, καὶ ὅτι αὐτὸς καὶ οἴκοθεν αὐτὸν ἀνέστησε, καὶ ἐκεῖσε ἤγαγεν, ἵνα μάθῃ ὁ βασιλεὺς, ὅτι τῶν πολλὴν ἐχόντων ἐστὶ πρὸς τὸν θεὸν παῤῥησίαν. ἡνίκα, φησὶν, ἐξήγαγέ με ὁ θεὸς ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός μου, εἶπον αὐτῇ· ταύτην τὴν δικαιοσύνην ποιήσεις ἐπ' ἐμέ· εἰς πάντα τόπον, οὗ ἐὰν εἰσέλθωμεν ἐκεῖ, εἰπὲ, ὅτι ἀδελφός μου ἐστίν. ἐπειδὴ γὰρ ἀνωτέρω εἶπεν· εἶπα γὰρ, μήποτε οὐκ ἔστι θεοσέβεια ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ· καὶ ἐδόκει πολὺ αὐτῶν καθάπτεσθαι, βουλόμενος τὸ σφοδρὸν τοῦ ῥήματος ὑπεκλῦσαι, ἐνταῦθά φησιν, ὅτι μὴ νομίσητε, ὅτι ὑμῶν ἕνεκεν μόνον τοῦτο πεποιηκέναι ἐπέγνωμεν. εὐθέως γὰρ ἡνίκα ἐξήγαγέ με ὁ θεὸς ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός μου, εἶπον αὐτῇ, ταύτην τὴν δικαιοσύνην ποιήσεις εἰς ἐμὲ εἰς πάντα τόπον, οὗ ἐὰν εἰσέλθωμεν. περὶ πάντων τῶν τὴν γῆν, φησιν, ταύτην οἰκούντων τὴν παραγγελίαν πρὸς αὐτὴν ἐποιησάμην· καὶ ὅτι καὶ οὕτως ἐκτὸς ψεύδους ἐστὶν ἡ ὑπόκρισις. ὁ γὰρ τοῦ θανάτου φόβος εἰς τοῦτο ἡμᾶς ἐλθεῖν κατηνάγκασε. ταῦτα εἰπὼν ὁ δίκαιος, καὶ τὸν θυμὸν αὐτῶν κατεμάλαξε, καὶ τὴν οἰκείαν ἀρετὴν ἐξεκάλυψε, καὶ ἀρκοῦσαν αὐτοῖς διδασκαλίαν ἐνέθηκε θεοσεβείας. αἰδεσθεὶς τοίνυν ὁ βασιλεὺς τοῦ δικαίου τὴν πολλὴν ἐπιείκειαν, τῇ οἰκείᾳ φιλοτιμίᾳ ἀμείβεται τὸν πατριάρχην. ἔλαβε γὰρ, φησιν, Ἀβιμέλεχ χίλια δίδραχμα καὶ πρόβατα, καὶ μόσχους, καὶ παῖδας, καὶ παιδίσκας, καὶ ἀποδέδωκεν αὐτῷ Σάῤῥαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. εἶδες, ἀγαπητὲ, τὴν εὐμήχανον τοῦ θεοῦ σοφίαν; ὁ γὰρ περὶ τοῦ θανάτου δεδοικὼς, καὶ πάντα ποιῶν ὥστε δυνηθῆναι τοῦτον διαφυγεῖν, οὐ μόνον τὸν θάνατον διέφυγεν, ἀλλὰ καὶ πολλῆς ἀξιοῦται παῤῥησίας, καὶ περιφανὴς ἀθρόον γίνεται.

Τοιαῦτα γὰρ τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ· οὐ μόνον τῶν λυπηρῶν ἐλευθεροῖ τοὺς γενναίως ἀντέχειν πρὸς τοὺς ἐπιόντας πειρασμοὺς σπουδάζοντας, ἀλλὰ καὶ τοσαύτην ἐν αὐτοῖς τοῖς λυπηροῖς παρέχει τὴν εὐφροσύνην, ὡς καὶ λήθην ἡμᾶς ἔχειν παντελῆ, καὶ ἐν πολλῇ γίνεσθαι τῇ ἀγαθῶν περιουσίᾳ. καὶ ὅρα λοιπὸν τοῦ βασιλέως τὴν πρὸς τὸν δίκαιον θεραπείαν. οὐ μόνον γὰρ τοῖς τοσούτοις αὐτὸν δώροις τιμᾷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐξουσίαν αὐτῷ δίδωσι τῆς ἐν τῇ γῇ κατοικήσεως. ἰδοὺ γάρ, φησιν, ἡ γῆ μου ἐναντίον σοῦ ἐστιν· οὗ ἐάν σοι ἀρέσκῃ, κατοίκει. ἐπειδὴ γὰρ ἔμαθεν ὅτι δι' ἐκεῖνον, καὶ διὰ τὰς ἐκείνου προσευχὰς ἡ ζωὴ αὐτῷ κεχάρισται, ὡς εὐεργέτην λοιπὸν καὶ προστάτην, τὸν ξένον, τὸν ἀλήτην, τὸν οὐδαμόθεν γνώριμον οὕτω θεραπεύειν ἐπείγεται. τῇ δὲ Σάῤῥᾳ, φησιν, εἶπεν· ἰδοὺ δέδωκα χίλια δίδραχμα τῷ ἀδελφῷ σου. ὅρα πῶς δεξάμενος τὴν παρὰ τοῦ δικαίου διδασκαλίαν, καὶ πιστεύσας τοῖς παρ' αὐτοῦ εἰρημένοις, καὶ αὐτὸς ἀδελφὸν αὐτῆς αὐτὸν καλεῖ. ἅπερ δέδωκα, φησι, τῷ ἀδελφῷ σου, ἔσται εἰς τιμὴν τοῦ προσώπου σου, καὶ πάντα ἀλήθευσον. τί ἐστιν, εἰς τι-

A *Quando eduxit me Deus de domo patris mei.* Considera, obsecro, hic magnam justi sapientiam, quomodo in serie narrationis docet eos, se a principio fuisse peculiariter addictum Deo, & Deum se a domo sua evocavisse, & in eum locum duxisse; ut sciat rex ex eorum numero esse Abrahamum qui magnam in Deo habent fiduciam. 13. *Quando*, inquit, *eduxit me Deus ex domo patris mei, dicebam ei: Hanc justitiam facies in me, in omni loco in quem venerimus, dic: Frater meus est.* Quia enim superius dixerat: *Dixi enim, num forte non est timor Dei in loco*
B *isto*: & videbatur eos nimium carpere, volens mitigare asperitatem verbi, hic dicit; Ne putetis me hoc solum vestri gratia fecisse. Statim enim *quando eduxit me Deus de domo patris mei, dicebam ad eam, Hanc justitiam facies mihi in omni loco, in quem venturi sumus.* De omnibus, inquit, qui terram hanc inhabitant, mandatum ei dedi: & docuit etiam sic simulationem sine mendacio esse. Mortis enim timor ad hoc nos compulit. Hæc ut dixit justus, iram eorum demulsit, suamque detexit virtutem, & sufficientem religionis veræ doctrinam eis tra-
C didit. Reveritus igitur rex magnam justi mansuetudinem, magna liberalitate remunerat Patriarcham: dicit enim: 14. *Accepit Abimelech mille didrachmas, & oves, & vitulos, & servos, & ancillas, & reddidit illi Sarram uxorem suam.* Vidisti, dilecte, omnipotentem & variam Dei sapientiam? Qui enim in mortis periculo constitutus erat, & omnia faciebat ut mortem posset effugere, non solum mortem effugit, sed & magnam obtinuit fiduciam, & repente gloriosus factus est.

Simulatio absque mendacio.

D 5. In hunc enim modum agere solet Deus: non solum a tristibus liberat eos qui fortiter se gerunt in tentationibus, in quas incidunt; sed & tantam in adversis præbet lætitiam, ut in eorum oblivionem omnino veniant, & in multa sint bonorum affluentia. Et vide insuper regis erga justum illum officium. Non solum enim tantis muneribus illum honorat, sed etiam potestatem ei dat, ut in terra sua habitet. 15. *Ecce enim*, inquit, *terra mea coram te est, ubicumque tibi placuerit, habita.* Nam quia didicit propter illum,
E & propter illius preces vitam sibi datam esse, ideo ita in peregrinum, erronem, & antea nulli cognitum, quasi in benefactorem & tutorem aliquem officiosus fuit. 16. *Sarræ autem*, inquit, *dixit: Ecce dedi mille didrachmas fratri tuo.* Vide quomodo accepta a justo doctrina, credidit ejus dictis, atque ipse fratrem hujus illum vocat. *Ea quæ dedi*, inquit, *fratri tuo, erunt in honorem vultus tui, & omnia vere dic.*

Quid est, *in honorem vultus tui, & omnia vere dic?* Pro iis quæ per ignorantiam aggressus sum, te quæ es uxor justi, in domum meam introducendo: pro hoc solum quia contumeliæ tibi auctor fui, mille dedi didrachmas resarturus ea quæ a me in te sunt admissa. Verum *omnia vere dic.* Quid significat, *omnia vere dic?* Omnes, inquit, a te discant nihil iniquum a me factum esse, quia intacta exivisti de domo mea. Doce, inquit, virum tuum, esse me innocentem a peccato: discat a te, nihil a me factum esse. Quare vero hæc dicit? Ut cum justus ab ea didicerit, multisque fuerit rationibus edoctus, pro eo preces Domino offerat. Nam postquam ille dixit, *Omnia vere dic:* hoc est, doce virum tuum ea quæ facta sunt, statim subdidit Scriptura: 17. *Et oravit Abraham Deum, & sanavit Deus Abimelech, & uxorem ejus, & ancillas ejus, & pepererunt.* 18. *Quia concludens concluserat extrinsecus omnem vulvam in domo Abimelech propter Sarram uxorem Abrahæ.* Vide quomodo Dominus volens justum per omnia reddere illustriorem, precibus Patriarchæ salutem regis & omnium quæ in domo illius erant, donat. *Oravit* enim, inquit, *Abraham Deum, & sanavit Deus Abimelech, & uxorem ejus, & ancillas ejus, & pepererunt: quia concludens concluserat Dominus extrinsecus omnem vulvam in domo Abimelech.* Propterea quamvis alienus esset a peccato rex, plagam hanc induxit bonus Dominus, ut precibus justi annuens eam solveret, & justum clariorem & illustriorem efficeret. Nam semper omnia ita facit & tractat, & singula dispensat, ut qui sibi serviunt, quasi luminaria reluceant, & eorum virtus ubique celebretur. Et vide obsecro, dilecte, postquam justum ita liberavit a molestiis, quomodo iterum summa bonorum justo traditur, pollicitationis effectus, & nunc eveniunt quæ olim illi a Deo promissa sunt.

Cap. 21. 1. *Et Dominus*, inquit, *visitavit Sarram, sicut dixit, & fecit Sarræ sicut loquutus est:* 2. *& concepit, peperitque Sarra Abrahæ filium in senectute, in tempore sicut loquutus est ei Dominus.* Quid est, *sicut loquutus est, & sicut dixit?* Quemadmodum, inquit, promisit, quando hospitio exceptus est cum Angelis apud quercum Mambre. Nam quod dixit: *In tempore hoc veniam, & erit Sarræ filius:* hoc nunc opere impletum est. Et quæ natura denegabat, ea videbant evenisse, non secundum humanum & solitum morem, sed per divinam gratiam. 3. *Et vocavit nomen filii sui, quem peperit ipsi Sarra, Isaac.* Non absque causa assignavit, *quem peperit ipsi Sarra:* non enim dixit simpliciter, *vocavit nomen filii sui*, sed adjecit,

A μὴν [a] τοῦ προσώπου σου, καὶ πάντα ἀλήθευσον; ὑπὲρ ὧν δι' ἄγνοιαν ἐπεχείρησα γαμετήν σε οὖσαν τοῦ δικαίου εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἐμὴν ἀγαγεῖν, ὑπὲρ τούτου μόνου, ἐπειδὴ ὕβρεώς σοι αἴτιος γέγονα, τὰ χίλια δέδωκα δίδραχμα, θεραπεύων τὰ παρ' ἐμοῦ γεγενημένα εἰς σέ. Ἀλλὰ πάντα ἀλήθευσον. τί ἐστι, πάντα ἀλήθευσον; πάντες, φησὶ, παρὰ σοῦ μανθανέτωσαν, ὅτι οὐδὲν γέγονε παρ' ἐμοῦ παράνομον, ὅτι ἀνέπαφος ἐξῆλθες ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐμῆς. δίδαξον, φησὶ, τὸν ἄνδρα τὸν σὸν, ὅτι ἀθῶός εἰμι τῆς ἁμαρτίας· μανθανέτω παρὰ σοῦ, ὡς οὐδὲν εἴργασταί μοι. τίνος δὲ ἕνεκεν ταῦτά

B φησιν; ἵνα μαθὼν παρ' αὐτῆς ὁ δίκαιος καὶ πληροφορηθεὶς τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ προσευχὰς ἀνενέγκῃ τῷ δεσπότῃ. ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν ἐκεῖνος, ὅτι πάντα ἀλήθευσον, ἀντὶ τοῦ, δίδαξόν σου τὸν ἄνδρα τὰ γεγενημένα, εὐθέως ἐπήγαγεν ἡ γραφή· καὶ προσηύξατο Ἀβραὰμ πρὸς τὸν θεὸν, καὶ ἰάσατο ὁ θεὸς τὸν Ἀβιμέλεχ, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰς παιδίσκας αὐτοῦ, καὶ ἔτικτον· ὅτι συγκλείων συνέκλεισεν ἔξωθεν πᾶσαν μήτραν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἀβιμέλεχ ἕνεκεν Σάῤῥας τῆς γυναικὸς Ἀβραάμ. ὅρα πῶς διὰ πάντων περιφανέστερον τὸν δίκαιον ποιῆσαι βουλόμενος ὁ δεσπότης, ταῖς προσευχαῖς τοῦ πατριάρ-

C χου τὴν σωτηρίαν τοῦ βασιλέως καὶ πάντων τῶν ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ χαρίζεται. προσηύξατο γάρ, φησιν, Ἀβραὰμ πρὸς τὸν θεὸν, καὶ ἰάσατο ὁ θεὸς τὸν Ἀβιμέλεχ, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰς παιδίσκας αὐτοῦ, καὶ ἔτικτον· ὅτι συγκλείων συνέκλεισε κύριος ἔξωθεν πᾶσαν μήτραν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ἀβιμέλεχ. διὰ τοῦτο καίτοι τῆς ἁμαρτίας ἐκτὸς γενομένου τοῦ βασιλέως τὴν τιμωρίαν ταύτην αὐτῷ ἐπήγαγεν ὁ ἀγαθὸς δεσπότης, ἵνα ταῖς προσευχαῖς τοῦ δικαίου ἐπινεύσας, οὕτω τὴν λύσιν ἐπαγάγῃ, καὶ περιφανέστερον καὶ λαμπρότερον τὸν δίκαιον ἀπεργάσηται. πάντα γὰρ ἀεὶ ποιεῖ καὶ πραγμα-

D τεύεται, καὶ οὕτως ἕκαστον οἰκονομεῖ, ὥστε τοὺς αὐτῷ δουλεύοντας, καθάπερ φωστῆρας, οὕτω διαλάμπειν, καὶ τὴν τούτων ἀρετὴν πανταχοῦ κατάδηλον γίνεσθαι. καὶ ὅρα μοι λοιπὸν, ἀγαπητὲ, μετὰ τὴν τῶν λυπηρῶν ἀπαλλαγὴν, πῶς πάλιν διαδέχεται τὸν δίκαιον ἡ κορωνὶς τῶν ἀγαθῶν, ἡ τῆς ἐπαγγελίας ὑπόσχεσις, καὶ εἰς ἔργον λοιπὸν ἐξῄει τὰ πάλαι παρὰ τοῦ θεοῦ ἐπαγγελθέντα αὐτῷ. καὶ κύριος, φησιν, ἐπεσκέψατο τὴν Σάῤῥαν, καθὰ εἶπε, καὶ ἐποίησε τῇ Σάῤῥᾳ, καθ' ἃ ἐλάλησε, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκε Σάῤῥα τῷ Ἀβραὰμ υἱὸν εἰς τὸ γῆρας, εἰς τὸν καιρὸν, καθὰ ἐλάλησεν αὐτῷ κύριος. τί ἐστι,

E καθὰ ἐλάλησε, καὶ καθὰ εἶπε; καθάπερ, φησὶν, ὑπέσχετο, ἡνίκα ἐπεξενώθη μετὰ τῶν ἀγγέλων εἰς τὴν δρῦν τὴν Μαμβρῆ, εἰρηκὼς ὅτι εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον ἐλεύσομαι, καὶ ἔσται τῇ Σάῤῥᾳ υἱός· ταῦτα τέως εἰς ἔργον ἐξῆλθε. καὶ τὰ τῇ φύσει ἀπηγορευμένα, ταῦτα ἑώρων εἰς ἔργον ἐκβεβηκότα, οὐ κατὰ ἀνθρωπίνην ἀκολουθίαν, ἀλλὰ κατὰ θείαν χάριν. καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὃν ἔτεκεν αὐτῷ Σάῤῥα, Ἰσαάκ. οὐχ ἁπλῶς ἐπεσημήνατο ἡ θεία γραφὴ τὸ, ὃν ἔτεκεν αὐτῷ Σάῤῥα· οὐ γὰρ εἶπεν ἁπλῶς, ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ αὐ-

[a] Post τοῦ προσώπου σου, in bibliis legitur, καὶ πάσαις ταῖς μετὰ σοῦ, *& omnibus quæ tecum sunt.*

τοῦ, ἀλλὰ προσέθηκεν, ὃν ἔτεκεν αὐτῷ Σάῤῥα, τοῦτ' ἔστιν ἡ στεῖρα, ἡ ἄγονος, ἡ γεγηρακυῖα. καὶ περιέτεμεν αὐτόν; φησι, τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ, καθὰ ἐνετείλατο κύριος. οὕτω γὰρ ἦν διαταξάμενος, ὥστε τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ περιτέμνεσθαι λοιπὸν τὰ τικτόμενα. εἶτα ἵνα μάθωμεν λοιπὸν τὴν ἄφατον δύναμιν τοῦ θεοῦ, ὅτι καὶ τὰ παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατα, παρ' αὐτῷ δυνατὰ, διὰ τοῦτο καὶ τὸν χρόνον ἡμῖν πάλιν ἐπισημαίνεται ἡ θεία γραφὴ, καὶ μετὰ τὸν τόκον διδάσκει ἡμᾶς λέγουσα, Ἀβραὰμ δὲ ἦν ἐτῶν ἑκατὸν, ἡνίκα ἐγένετο αὐτῷ Ἰσαὰκ ὁ υἱὸς αὐτοῦ. εἶπε δὲ Σάῤῥα, γέλωτά μοι ἐποίησεν ὁ κύριος· ὃς γὰρ ἂν ἀκούσῃ, συγχαρεῖταί μοι. τί ἐστι, γέλωτά μοι ἐποίησεν ὁ κύριος; εὐφροσύνης ὑπόθεσίς μοι ὁ τόκος ἐστίν. καὶ τί θαυμαστὸν, εἰ ἐμοί; καὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας συνηδομένους ἕξω, οὐκ ἐπειδὴ ἔτεκον, ἀλλ' ἐπειδὴ οὕτως ἔτεκον. τὸ παράδοξον τοῦ γεγενημένου πάντας εἰς θαῦμα καταστήσει, καὶ πλείονα πᾶσι παρέξει τὴν ἡδονὴν, ὅταν μάθωσιν, ὅτι ἐγὼ ἡ τῶν νεκρῶν οὐδὲν ἄμεινον διακειμένη, ἀθρόον μήτηρ γέγονα, καὶ ἀπὸ κατεψυγμένης μήτρας παιδίον ἔτεκον· καὶ μὴν θηλάζειν δύναμαι, καὶ πηγὰς γάλακτος ἀφιέναι ἡ μηδεμίαν ἐλπίδα λοιπὸν τεκνογονίας ἔχουσα. καὶ εἶπε, τίς ἀναγγελεῖ τῷ Ἀβραὰμ, ὅτι θηλάζει παιδίον Σάῤῥα; διὰ γὰρ τοῦτο καὶ τοῦ γάλακτος αἱ πηγαὶ προεχέθησαν, ἵνα τὸν τόκον πιστώσωνται. καὶ μή τις ὑπόβλητον εἶναι νομίσῃ τὸ παιδίον. αἱ γὰρ πηγαὶ τοῦ γάλακτος πᾶσιν ἐκήρυττον παρὰ πᾶσαν ἀνθρωπίνην προσδοκίαν εἶναι τὸ γεγενημένον. τίς ἀναγγελεῖ, ὅτι θηλάζει παιδίον Σάῤῥα; ὅτι ἔτεκον υἱὸν ἐν γήρᾳ μου, ὅτι ἐγὼ ἡ γεγηρακυῖα τεκεῖν ἠδυνήθην, καὶ ἐν ἡλικίᾳ τοιαύτῃ παιδίον τρέφειν δύναμαι; καὶ ηὐξήθη, φησὶ, τὸ παιδίον, καὶ ἀπεγαλακτίσθη. καὶ ἐποίησεν Ἀβραὰμ δοχὴν μεγάλην, ᾗ ἡμέρᾳ ἀπεγαλακτίσθη ὁ υἱὸς αὐτοῦ.

Εἶδες τοῦ θεοῦ τὴν ἄφατον σοφίαν, ὅπως διὰ πάντων τὴν ὑπομονὴν τοῦ δικαίου βασανίσας, ὅτε ἀπαγορεύειν ἔδοξε καὶ αὐτὸς καὶ πάντες οἱ εἰς αὐτὸν ὁρῶντες τῇ ἀνθρωπείᾳ φύσει κατακολουθοῦντες, τότε τὴν οἰκείαν ὑπόσχεσιν εἰς ἔργον ἤγαγε; καὶ ἡμεῖς τοίνυν, ἀγαπητοὶ, τὴν αὐτὴν τῷ δικαίῳ ὑπομονὴν ἐπιδεικνυώμεθα, καὶ μηδέποτε ναρκῶμεν, ἀλλὰ ταῖς χρησταῖς ἐλπίσι τρεφώμεθα, εἰδότες ὅτι οὔτε δυσκολία πραγμάτων, οὔτε ἕτερόν τι τῶν ἀνθρωπίνων ἱκανὸν κώλυμα ἡμῖν γενέσθαι, ἐπειδὰν ἡ τοῦ θεοῦ χάρις τὴν οἰκείαν φιλοτιμίαν ἐπιδείξασθαι βουληθῇ. ὅταν γὰρ ἐκεῖνος νεύσῃ, πάντα εἴκει καὶ παραχωρεῖ, καὶ τὰ δύσκολα εὔκολα γίνεται, καὶ τὰ ἀδύνατα δυνατά· μόνον ἐὰν ἡμεῖς στεῤῥὰν τὴν εἰς αὐτὸν πίστιν ἐπιδεικνυώμεθα, καὶ πρὸς τὸ μέγεθος αὐτοῦ ἀφορῶντες, ἀνώτεροι γινώμεθα τῶν ἀνθρωπίνων ἁπάντων. ὁ γὰρ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, καὶ τὰ ἀπόῤῥητα ἐκεῖνα ὑποσχόμενος τοῖς μετ' ἀρετῆς τὴν ἐνταῦθα ζωὴν διανύουσιν, οὐ πολλῷ μᾶλλον καὶ τὰ ἐνταῦθα παρέξει, καὶ μάλιστα, ἐὰν ἡμεῖς ἐκείνων ἐφιέμενοι, τῶν παρόντων ὑπερορῶμεν; τότε γὰρ αὐτῶν μάλιστα ἀπολαύσομεν μετὰ δαψιλείας, ὅταν αὐτῶν ὑπεριδεῖν βουληθῶμεν.

A *quem peperit ipsi Sarra*, infecunda illa, & vetula. 4. *Et circumcidit eum,* inquit, *die octavo, sicut præceperat Dominus.* Sic enim præceptum acceperat, ut die octavo circumciderentur qui posthac nascerentur. Porro ut ulterius discamus ineffabilem potentiam Dei, & ea quæ apud homines impossibilia sunt, apud eum possibilia esse: idcirco nobis tempus assignavit iterum divina Scriptura, & post partum docet nos his verbis: *Abraham erat annorum centum, quando natus est ei Isaac filius suus.* 6. *Dixit autem Sarra: Risum fecit mihi Dominus: nam qui audiet, gaudebit mecum.* Quid est, *Risum fecit mihi Dominus?* lætitiæ occasio mihi partus est. Et quid mirum, si mihi gaudium? omnes etiam qui audient, habebo congratulantes: non quia peperi, sed quia sic peperi. Tam admirabilis rarusque partus omnes in admirationem rapiet, & majorem omnibus voluptatem afferet, cum sciverint me, quæ nihil a mortuis differebam quantum ad generationem, subito matrem factam esse, & e vulva exsiccata puellum peperisse & lactare posse, & fontes lactis emittere, quæ nullam spem pariendi habebam. 7. *Et dixit: Quis annunciabit Abrahæ, quod lactat puerum Sarra?* Nam propter hoc & lactis fontes concessi sunt, ut partum magis credibilem faciant. Et ne quis suppositit ium esse putet puerum: fontes enim lactis omnibus prædicabant præter humanam exspectationem hoc evenisse. *Quis annunciabit, quod lactat puerum Sarra?* quod pepererim filium in senectute mea: quod ego quæ senui, parere potuerim, & in hac ætate filium alere possim? 8. *Et crevit,* inquit, *puer, & ablactatus est. Et fecit Abraham convivium magnum die quo ablactatus est filius suus.*

Omnia Deo possibilia.

6. Vidisti Dei ineffabilem sapientiam, quomodo patientiam justi modis omnibus probavit, quando ipse & omnes qui ipsum videbant, humanæ naturæ vires spectantes, nihil sperare audebant, tunc ipsa promissio completa est? Igitur, dilecti, & nos eamdem, quam justus ille patientiam exhibeamus, & nunquam desides simus: sed spe bona recreemur, scientes neque rerum difficultatem, neque aliud quid humanum obstaculum nobis esse posse, si quando gratia Dei suam declarare voluerit liberalitatem. Quoties enim ille annuit, omnia cedunt & obtemperant, & difficilia facilia sunt, & impossibilia possibilia: si solummodo firmam in ipso fidem conservemus, & ad magnitudinem ejus potentiæ spectantes humanis omnibus superiores simus. Nam qui futura bona & ineffabilia illa promisit iis qui cum virtute vitam hîc peregerint, quanto magis & ea quibus hîc opus est præbebit: & maxime si nos illa desiderantes præsentia despiciamus? Tunc enim eis maximè & ubertim fruemur, quando ea contemnere volue-

Moralis exhortatio.

Nihil non cedit nutui divino.

rimus. Proinde hæc ſcientes, illa deſideremus bona quæ manent & immobilia ſunt, & quæ finem neſciunt: ut & præſentem vitam citra triſtitiam transmittamus, & illa aſſequi, illiſque omnes frui valeamus, gratia & miſericordia Domini noſtri Jeſu Chriſti, cui cum Patre, & Spiritu ſancto ſit gloria, nunc & ſemper, & in ſæcula ſæculorum, amen.

HOMILIA XLVI.

Gen. 21. 7. *Et dixit Sarra: Quis annunciabit Abrahæ, quod lactat puerum Sarra; quod peperi filium in ſenectute mea?*

1. AGE & hodie, dilecti, heri dictorum ſeriem repetentes, convivium hoc vobis ſpirituale inſtruamus: ut iterum, ſicut heri, diſcamus & boni Dei ineffabilem benignitatem, qua noſtra curat, nobis ſe attemperans, & magnam Patriarchæ obedientiam atque gratum animum. Vidiſtis quomodo nativitas Iſaac Sarram exhilaravit? *Dixit enim*, inquit, *Riſum fecit mihi Deus. Nam qui audierit, gaudebit mecum.* Omnes, dicit, auditores participes gaudii mei faciam. Magnum enim donum mihi a Deo conceſſum eſt, & quod humanam tranſſcendit infirmitatem. Quis enim, inquit, non obſtupeſcat, videns me lacte meo nutrientem puerum in extrema ſenectute, quæ hucuſque non peperi? Et quaſi admirans & attonita de facto, ſubdidit, *Quis annunciabit Abrahæ, quod lactat puerum Sarra, quod peperi filium in ſenectute mea?* Quoniam ſuper naturam eſt hoc factum, propterea, inquit, *quis annunciabit?* ac ſi diceret, quis ſecum reputabit, quis mente concipiet? quæ mens comprehendere poterit? quæ ratio ſufficit ut accurate facti hujus modum inveniat? Non ſic admirabile fuit, ex petra in deſerto ſcaturiiſſe fontes aquarum, quando illam

Exod. 17. Num. 20. Moſes virga percuſſit: ſicut de vulva jam emortua puerum naſci, & lactis fontes ſcaturire. Nam ut omnibus partus manifeſtus eſſet, & omnes tam eos qui tunc aderant, quam qui poſtea audierint, ad fidem miraculi induceret, idcirco ipſa puerum alit, & lacte ſuo vult enutrire, & inquit, *Quis annunciabit Abrahæ, quod lactet puerum Sarra?* Hoc novum & admirabile, & præter exſpectationem mihi conceſſum, inquit, *quod peperi filium in ſenectute mea.* Quid hoc eſt, *peperi filium in ſenectute mea?* quia præter ſterilitatem ſufficiebat ſenectæ tempus, ut partus ſpes tolleretur. Verumtamen impedimenta hæc omnia e medio ſuſtulit Dominus, & pueri partum & lactis fontes mihi conceſſit. Verum videamus ſequentia. Poſtquam impletum eſt lactendi tempus. *Vidit*, inquit,

A [a] ταῦτ' οὖν εἰδότες, ἐκεῖνα ποθῶμεν τὰ μένοντα, καὶ ἀκίνητα ἀγαθὰ, τὰ τέλος οὐκ ἐπιστάμενα· ἵνα καὶ τὸν παρόντα βίον ἀλύπως διανύσωμεν, κἀκείνων ἐπιτυχεῖν δυνηθῶμεν, ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἀπολαῦσαι, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἡ δόξα, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ μϛʹ.

Καὶ εἶπε Σάῤῥα, τίς ἀναγγελεῖ τῷ Ἀβραὰμ, ὅτι θηλάζει παιδίον Σάῤῥα; ὅτι ἔτεκον υἱὸν ἐν γήρᾳ μου;

B ΦΕΡΕ καὶ σήμερον, ἀγαπητοὶ, τὴν ἀκολουθίαν τῶν χθὲς εἰρημένων ἀναλαβόντες, οὕτω τὴν ἑστίασιν ὑμῖν παραθῶμεν ταύτην τὴν πνευματικήν· ἵνα μάθωμεν πάλιν, καθάπερ χθὲς ἠκούσατε, τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ τὴν ἄφατον κηδεμονίαν καὶ συγκατάβασιν, καὶ τοῦ πατριάρχου τὴν πολλὴν ὑπακοὴν καὶ εὐγνωμοσύνην. εἴδετε ὅπως ἡ τοῦ Ἰσαὰκ γέννησις περιχαρῆ τὴν Σάῤῥαν ἐποίησεν. εἶπε γὰρ, φησι, γέλωτά μοι ἐποίησεν ὁ θεός· ὃς γὰρ ἂν ἀκούσῃ, συγχαρεῖταί μοι. ἕκαστόν, φησι, τῶν ἀκουόντων εἰς κοινωνίαν τῆς χαρᾶς ἐπισπάσομαι. μεγάλη γάρ ἐστιν ἡ παρὰ τοῦ θεοῦ παρασχεθεῖσά μοι δωρεὰ, καὶ ὑπερβαίνουσα τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν. τίς γὰρ, φησιν, οὐκ ἂν ἐκπλαγείη ὁρῶν ἐμὲ γαλακτοτροφοῦσαν καὶ τιθηνουμένην, τὴν ἐν ἐσχάτῳ γήρᾳ καὶ μέχρι τοῦ παρόντος ἐν ἀπαιδίᾳ γεγενημένην; καὶ ὡσανεὶ θαυμάζουσα καὶ ἐκπληττομένη τὸ γεγονὸς, ἐπήγαγε, τίς ἀναγγελεῖ τῷ Ἀβραὰμ, ὅτι θηλάζει παιδίον Σάῤῥα; ὅτι ἔτεκον υἱὸν ἐν γήρᾳ μου; ἐπειδὴ ὑπὲρ φύσιν ἐστὶ τὸ γεγονὸς, διὰ τοῦτο, φησι, τίς ἀναγγελεῖ; ἀντὶ τοῦ, τίς ἀναλογίσεται; τίς ἂν ἐνθυμηθείη;

D ποία διάνοια καταλαβεῖν δυνήσεται; ποῖος λογισμὸς εὑρεῖν ἴχνος τοῦ γεγενημένου τὴν ἀκρίβειαν; οὐχ οὕτω θαυμαστὸν ἦν, τὸ ἐκ τῆς πέτρας κατὰ τὴν ἔρημον ἀναβλύσαι τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, ἡνίκα τῇ ῥάβδῳ Μωϋσῆς ταύτην ἔπαισεν, ὡς τοῦτο τὸ ἀπὸ μήτρας ἤδη νενεκρωμένης παιδίον τεχθῆναι, καὶ γάλακτος πηγὰς ἀναβλύσαι. ἵνα γὰρ πᾶσιν ὁ τόκος κατάδηλος γένηται, καὶ πάντας, καὶ τοὺς τότε παρόντας καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα ἀκούοντας εἰς πίστιν τοῦ θαύματος ἐναγάγῃ, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὴ τρέφει παιδίον καὶ τῆς γαλακτοτροφίας ἀνέχεται. καί φησι, τίς ἀναγγελεῖ τῷ Ἀβραὰμ, ὅτι

E θηλάζει παιδίον Σάῤῥα; τοῦτο τὸ καινὸν, καὶ παράδοξον, καὶ παρ' ἐλπίδα ἐμοὶ παρασχεθὲν, ὅτι ἔτεκον υἱὸν [b] ἐν γήρᾳ μου; τί ἐστιν, ὅτι ἔτεκον υἱὸν ἐν γήρᾳ μου; ὅτι καὶ ἄνευ τῆς στειρώσεως ἱκανὸς ἦν, φησι, καὶ ὁ τῆς ἡλικίας χρόνος ἀπαγορεῦσαι τὸν τόκον. ἀλλὰ ταῦτα πάντα τὰ κωλύματα ὁ δεσπότης ἐκποδὼν ποιησάμενος, καὶ τοῦ παιδὸς τὸν τόκον ἐμοὶ κεχάρισται, καὶ τοῦ γάλακτος τὰς πηγάς. ἀλλ' ἴδωμεν λοιπὸν τὰ ἑξῆς. ἐπειδὴ γὰρ ἀπήρτιστο τὰ τῆς γαλακτοτροφίας· εἶδε, φησι,

[a] Morel. & quidam mſſ. ταῦτ' οὖν εἰδότες. Savil. & alii, ἐπιγινώσκοντες.

[b] Savil. & quidam mſſ. ἐν γήρει μου.

Σάῤῥα τὸν υἱὸν Ἄγαρ τῆς Αἰγυπτίας, ὃς ἐγένετο τῷ Ἀβραὰμ, παίζοντα μετὰ Ἰσαὰκ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. καὶ εἶπε τῷ Ἀβραὰμ, ἔκβαλε τὴν παιδίσκην ταύτην καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς. οὐ γὰρ μὴ κληρονομήσῃ ὁ υἱὸς τῆς παιδίσκης μετὰ τοῦ υἱοῦ μου Ἰσαάκ. σκληρὸν δὲ ἐφάνη τὸ ῥῆμα ἐναντίον Ἀβραὰμ περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. ὅρα μοι, ἀγαπητὲ, ἐνταῦθα τὴν Σάῤῥαν πάλιν οὐ φέρουσαν τὴν Ἰσμαὴλ τὴν πολλὴν παῤῥησίαν, οὐδὲ ἀνεκτῶς ἐνεγκεῖν δυναμένην τὸν τῆς παιδίσκης υἱὸν μετὰ τοῦ Ἰσαὰκ [a] ἀναστρεφόμενον. καθάπερ οὖν πρώην κατασταλαι τῆς Ἄγαρ τὸ φρόνημα βουλομένη, διὰ τῆς σφοδρᾶς ἀγανακτήσεως εἰς φυγὴν αὐτὴν τραπῆναι παρεσκεύασεν, οὕτω καὶ νῦν βουλομένη ἐκ προοιμίων ἀνασταλαι τοῦ Ἰσμαὴλ τὴν προπέτειαν, καὶ μὴ φέρουσα ὁρᾷν τὸν ἐκ χάριτος τεχθέντα υἱὸν καὶ ἐξ αὐτῆς τοῦ θεοῦ τῆς δωρεᾶς μετὰ τοῦ τῆς παιδίσκης τῆς Αἰγυπτίας συναναστρεφόμενον, φησὶ πρὸς τὸν Ἀβραὰμ, ἔκβαλε τὴν παιδίσκην καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς· οὐ γὰρ μὴ κληρονομήσῃ ὁ υἱὸς τῆς παιδίσκης ταύτης μετὰ τοῦ υἱοῦ μου. ἐπειδὴ ᾔδει ὅτι καὶ αὐτὴ ἐν ἐσχάτῳ γήρᾳ τυγχάνει καὶ τὸν πατριάρχην ἑώρα προβεβηκότα· ἦσαν γὰρ ἀμφότεροι προβεβηκότες ἡμερῶν· ὑφορωμένη μήποτε ἀθρόον αὐτῶν τελευτησάντων, ὁ Ἰσμαὴλ διὰ τὸ ἐκ τῆς τοῦ πατριάρχου συνουσίας τεχθῆναι, ἐπιχειρήσῃ εἰς τὸν κλῆρον ἑαυτὸν τοῦ πατρὸς εἰσαγαγεῖν, καὶ κοινωνὸς γενέσθαι τῷ Ἰσαὰκ, διὰ τοῦτό φησιν, ἔκβαλε τὴν παιδίσκην ἐντεῦθεν, καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς. μανθανέτω, φησὶν, ἤδη ὅτι οὐδὲν κοινὸν ἕξει ὁ τῆς παιδίσκης υἱὸς μετὰ τοῦ υἱοῦ μου Ἰσαάκ. οὐδὲ γὰρ εὔλογον τὸν τῆς δούλης υἱὸν μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἐμοῦ τῆς δεσποίνης συναναστρέφεσθαι. ἀλλ' ἡ μὲν Σάῤῥα οὐκ ἀπεικὸς πρᾶγμα πέπονθεν, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀκόλουθον, καὶ οὕτως ἀκόλουθον, ὡς καὶ τὸν θεὸν συναινέσαι τοῖς παρ' αὐτῆς εἰρημένοις. ὁ δὲ πατριάρχης φιλόστοργος ὢν καὶ συμπαθῶς διακείμενος πρὸς τὸν Ἰσμαὴλ, ἐπαχθῶς ἐδέξατο τὰ παρὰ τῆς Σάῤῥας εἰρημένα. σκληρὸν γὰρ, φησιν, ἐφάνη τὸ ῥῆμα ἐναντίον Ἀβραὰμ περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. οὐδὲ γὰρ τῆς Ἄγαρ ἐποιήσατο λόγον, ἀλλὰ συμπαθῶς πρὸς τὸν παῖδα διέκειτο, ἅτε δὴ λοιπὸν ἐν ἡλικίᾳ γεγονότα. ἀλλὰ σκόπει μοι ἐνταῦθα τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ τὴν ὑπερβάλλουσαν συγκατάβασιν. ἐπειδὴ γὰρ εἶδε καὶ τὴν Σάῤῥαν κατὰ τὸ εἰκὸς παθοῦσάν τι ἀνθρώπινον, καὶ δυσχεραίνουσαν ἐπὶ τῇ ὁμοτιμίᾳ τῶν παίδων, καὶ τὸν Ἀβραὰμ οὐ φέροντα πρᾴως τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἰσμαὴλ καὶ τῆς παιδίσκης· εἰ γὰρ καὶ μὴ ἀντέτεινε τῇ Σάῤῥᾳ διὰ πολλὴν τὴν ἐπιείκειαν, ἀλλ' ὅμως σκληρὸν αὐτῷ κατεφαίνετο, τοῦτ' ἔστι βαρὺ, φησι, καὶ ἐπαχθὲς καὶ φορτικόν· τότε λοιπὸν τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν μιμούμενος ὁ δεσπότης, καὶ τὸν ὁμονοίας τὸν σύνδεσμον αὐτῶν συσφίγγων, φησὶ πρὸς τὸν Ἀβραὰμ, μὴ σκληρὸν ἔστω ἐναντίον σου τὸ ῥῆμα περὶ τοῦ παιδίου καὶ τῆς παιδίσκης. πάντα ὅσα ἂν εἴπῃ σοι Σάῤῥα, ἄκουσον τῆς φωνῆς αὐτῆς. μὴ δέξῃ, φησὶ, βαρέως τὸ παρ' αὐτῆς ῥηθέν σοι, ἀλλὰ πάντα ὅσα ἂν εἴποι σοι Σάῤῥα, ἄκουσον τῆς φωνῆς αὐτῆς.

A *Sarra filium Agar Ægyptiæ, qui natus est Abrahæ, ludentem cum Isaac puero suo.* 10. *Et dixit Abrahæ: Ejice ancillam hanc, & filium ejus. Nequaquam enim heres erit filius ancillæ cum filio meo Isaac.* 11. *Durum autem apparuit verbum hoc coram Abraham super filio suo.* Vide, obsecro hîc, dilecte, Sarram iterum non ferentem Ismaëlis nimiam licentiam, neque patienter sustinere volentem ancillæ filium cum
B suo Isaac conversantem. Sicut igitur prius superbum spiritum Agar humiliare volens, vehementi indignatione fugam inire eam coëgit: ita & nunc volens ab initio reprimere Ismaëlis temeritatem, & non ferens, cum videret puerum suum a Deo sibi donatum cum ancillæ Ægyptiacæ filio simul versari, dicit Abrahæ: *Ejice ancillam, & filium ejus. Non enim erit heres filius ancillæ hujus cum filio meo.* Quoniam & se in extrema ætate esse videbat, & Patriarcham quoque decrepitum, erant enim ambo, inquit, pleni dierum;
C suspicans si forte repente morerentur, ne Ismaël, eo quod ex Patriarchæ concubitu natus esset, se in patris hereditatem intrudere, participemque & æqualem Isaaco fieri tentaret: idcirco dicit, *Ejice ancillam hinc & filium ejus.* Discat, inquit, jam, nihil commune habiturum filium ancillæ cum filio meo Isaac. Neque enim æquum est ut filius Ægyptiæ & ancillæ, cum filio meo & dominæ simul versetur. Cæterum Sarra non sine causa rem hanc egit, sed jure ac merito, atque ita congruenter, ut & Deus collaudarit ejus dicta. Patriarcha vero bene affectus erga Ismaëlem, moleste accipiebat quæ a Sar-
D ra dicebantur. *Durum* enim, inquit, *apparuit verbum hoc coram Abraham de filio suo.* Neque enim de Agar multum solicitus erat, sed erga puerum ita afficiebatur, utpote jam adolescentem. Sed considera, obsecro, hîc clementis Dei miram clementiam. Nam quia vidit & Sarram pati aliquid humanum, & ægre ferre parem filiorum honorem: idque merito: Abraham autem non ferre æquo animo ejectionem Ismaëlis & ancillæ: nam licet non obluctaretur Sarræ ob singularem mansuetudinem, attamen durum ei
E videbatur: hoc est grave, molestum & onerosum; tunc demum suam solitam servans misericordiam, & concordiæ illorum copulam constringens, dicit ad Abraham: 12. *Ne durum sit coram te verbum hoc de puero & ancilla. Omnia quæcumque dixerit tibi Sarra, audi vocem ejus.* Ne accipias, inquit, graviter quod ab ea dictum tibi est: sed *omnia quæcumque dixerit tibi Sarra, audi vocem ejus.*

[a] Savil. & septem mss. ἀναστρεφόμενον· ἀλλὰ καθάπερ πρώην. Morel. | ἀναστρεφόμενον. καθάπερ οὖν πρώην.

2. Hæc omnia, inquit, quæ nunc tibi dicit de Ismaële & de Agar, accipe: & audi vocem ejus. Ne velis, inquit, contristare eam, quæ tanto tempore tantum amorem erga te declaravit: quæ non solum semel, sed & secundo, ut te a morte eriperet, seipsam pro tua salute exposuit, & auctor tuæ hujus gloriæ fuit. Primum quidem fecit ut cum tantis divitiis ab Ægypto redires, postea vero iterum in causa fuit ut ita te veneraretur & observaret Abimelech. Ne igitur diversa ab his quæ loquuta est velis inire consilia: enimvero non aliter eveniet. In Isaac enim ex ea nato tuum semen vocabitur, & ipse erit tuus heres. 13. *Filium autem illum ancillæ crescere faciam, & in gentem magnam faciam eum, quoniam semen tuum est.* Fac igitur quæ illa tibi dixerit, & obedi voci ejus. Cogita hic, obsecro, quanta subito concordia & pax in contubernium eorum concesserit, bonitate divina vinculum eorum constringente. 14. *Surrexit enim*, inquit, *mane, & accepit panes, & utrem aquæ, & dedit Agar, & imposuit super humerum ejus & puerum, & dimisit eam.* Vide hic iterum justi eximiam probitatem, & qua ratione in omnibus religiosam suam mentem declaret: nam quando audivit Sarram dicentem, *Ejice ancillam & filium ejus:* durum ei videbatur, eo quod bene afficiebatur erga Ismaëlem: verum ubi Dominus præcepit, statim fecit quod imperatum erat, etiam naturalis amoris oblitus, quasi diceret: Ubi quid præcipit Dominus, facessant omnes affectiones: quia naturæ dominus est, qui præcipit. *Ut accepit igitur*, inquit, *ancilla panes, & utrem aquæ, egressa est cum puero.* Verum, obsecro, vide iterum, quomodo propter benevolentiam, qua prosequebatur justum Deus, hæc quoque superna cura digna habeatur. Ut ergo abiit, vagabatur per solitudinem, & cum aquâ consumtâ nullam usquam inveniret consolationem, 15. *Abjecit puerum*, inquit, *subter unam abietem.* Disrumpebantur enim ejus viscera, & dolebat multum ob immodicam erga puerum affectionem. 16. *Sedit*, inquit, *adversus eum, quasi ad jactum arcus. Dicebat enim: Non videbo mortem pueri mei. Et sedit e regione pueri. Clamans autem puer, ploravit.* Cæterum misericors & benignus Deus, patris & matris erga nos curam sua transscendens pietate, *Exaudivit vocem pueri de loco ubi erat.* Misertus est & pueri & calamitatis Agar: permisit tantum eam experiri quid sit solitudo, & statim suum concessit præsidium. *Et vocavit*, inquit, *Angelus Dei Agar de cælo, & dixit ei: Quid est Agar?*

Abrahami obedientia.

A Ταῦτα πάντα, φησὶν, ἅπερ σοι νῦν διαλέγεται περὶ τοῦ Ἰσμαὴλ καὶ τῆς Ἄγαρ καταδέξαι, καὶ ὑπάκουσον τῆς φωνῆς αὐτῆς· μὴ θελήσῃς λυπῆσαι τὴν ἐν τοσούτῳ τῷ χρόνῳ τοσαύτην περὶ σὲ τὴν φιλοστοργίαν ἐπιδειξαμένην, τὴν οὐ μόνον ἅπαξ, ἀλλὰ καὶ δεύτερον, ἵνα τοῦ θανάτου σε ἐξαρπάσῃ, ἑαυτὴν ἐκδεδωκυῖαν ὑπὲρ τῆς σῆς σωτηρίας, καὶ ὑπόθεσίν σοι γενομένην τοσαύτης περιφανείας· καὶ πρότερον μὲν μετὰ τοσούτου πλούτου ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἐπανελθεῖν πεποιηκυῖαν· μετὰ ταῦτα δὲ τοσαύτης τιμῆς ποιήσασαν ἀξιωθῆναί σε ὑπὸ τοῦ Ἀβιμέλεχ. μὴ τοίνυν ἀνάσχῃ ἐναντία B τοῖς παρ' αὐτῆς λεγομένοις βουλεύσασθαι. καὶ γὰρ οὐδὲ ἄλλως ἔσται. ἐν γὰρ τῷ Ἰσαὰκ τῷ παρ' αὐτῆς τεχθέντι τὸ σπέρμα σοι κληθήσεται, καὶ αὐτὸς ἔσται σου κληρονόμος, καὶ τὸν υἱὸν δὲ τοῦτον τῆς παιδίσκης αὐξηθῆναι παρασκευάσω, καὶ εἰς ἔθνος μέγα ποιήσω αὐτὸν, ἐπειδὴ σπέρμα σόν ἐστι. ποίει οὖν τὰ παρ' αὐτῆς σοι λεγόμενα, καὶ ὑπάκουσον τῆς φωνῆς αὐτῆς. ἐννόησόν μοι λοιπὸν, ὅση ἀθρόον ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ὁμόνοια εἰς τὸ συνοικέσιον αὐτῶν ἐπολιτεύετο, τῆς τοῦ θεοῦ ἀγαθότητος C τὸν σύνδεσμον αὐτῶν συσφιγγούσης. ἀνέστη γὰρ, φησι, τὸ πρωῒ, καὶ ἔλαβεν ἄρτους καὶ ἀσκὸν ὕδατος, καὶ ἔδωκεν Ἄγαρ, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς καὶ τὸ παιδίον, καὶ ἀπέστειλεν αὐτήν. ὅρα μοι πάλιν τοῦ δικαίου τὴν πολλὴν εὐγνωμοσύνην, καὶ ὅπως διὰ πάντων τὸν φιλόθεον αὐτοῦ σκοπὸν δείκνυσιν. ὅτε μὲν γὰρ ἤκουσε τῆς Σάρρας λεγούσης, ἔκβαλε τὴν παιδίσκην καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς, πονηρὸν αὐτῷ ἐφάνη, ἐπειδὴ φιλοστόργως πρὸς τὸν Ἰσμαὴλ διέκειτο· ἐπειδὴ δὲ ὁ δεσπότης ἐκέλευσεν, εὐθέως ἐποίει τὸ ἐπιταχθέν· καὶ ἐπελανθάνετο τῆς φυσικῆς φιλοστοργίας. ὅταν γάρ, φησιν, αὐτὸς ἐπιτάττῃ, D σχολαζέτω πάντα τὰ πάθη. ὁ γὰρ τῆς φύσεώς ἐστι δεσπότης ὁ κελεύων. λαβοῦσα τοίνυν ἡ παιδίσκη, φησὶ, τοὺς ἄρτους καὶ τὸν ἀσκὸν τοῦ ὕδατος, ἐξῄει μετὰ τοῦ παιδίου. ἀλλ' ὅρα μοι πάλιν διὰ τὴν πρὸς τὸν δίκαιον εὔνοιαν, πῶς καὶ αὐτὴ ἀξιοῦται τῆς κηδεμονίας τῆς ἄνωθεν. ἀπελθοῦσα τοίνυν ἐπλανᾶτο κατὰ τὴν ἔρημον, καὶ τοῦ ὕδατος ἀναλωθέντος, καὶ οὐδεμίαν οὐδαμόθεν εὑρίσκουσα παραμυθίαν, ἔρριψε, φησὶ, τὸ παιδίον ὑποκάτω μιᾶς ἐλάτης, καὶ διακοπτομένη τὰ σπλάγχνα, καὶ ὑπὸ τῆς ὀδύνης συνεχομένη καὶ τῆς πρὸς τὸ παιδίον φιλοστοργίας. ἐκάθητο, φησιν, ἀπέναντι αὐτοῦ, ὡσεὶ E τόξου βολήν. εἶπε γὰρ, οὐ μὴ ἴδω τὸν θάνατον τοῦ παιδίου μου. καὶ ἐκάθισεν ἀπέναντι παιδίου, [a] καὶ ἀναβοῆσαν τὸ παιδίον, ἔκλαυσεν. ἀλλ' ὁ ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος θεὸς, καὶ πατρὸς καὶ μητρὸς φιλοστοργίαν εἰς τὴν περὶ ἡμᾶς κηδεμονίαν ὑπερακοντίζων, εἰσήκουσε τῆς φωνῆς τοῦ παιδίου ἐκ τοῦ τόπου οὗ ἦν, ᾤκτειρε τὸ παιδίον, ἠλέησε τὴν συμφορὰν τῆς Ἄγαρ· συνεχώρησεν αἴσθησιν αὐτὴν λαβεῖν τῆς ἐρημίας, καὶ εὐθέως τὴν παρ' ἑαυτοῦ ἀντίληψιν ἐχαρίσατο. καὶ ἐκάλεσέ, φησιν, ἄγγελος τοῦ θεοῦ τὴν Ἄγαρ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἶπεν αὐ-

[a] Καὶ ἀναβοῆσαν τὸ παιδίον ἔκλαυσεν, *& clamans puer, ploravit.* In Hebræo legitur ותשב מנגד ותשא את-קלה ותבך *Et sedit e regione, & levavit vocem suam & flevit*, scilicet Agar, & sic Vulgata nostra Hebraïcum textum e vestigio sequuta. LXX. vero puerum plorantem exhibent, quia quæ mox in Hebræo sequuntur, *Et exaudivit Deus vocem pueri*, huic interpretationi favere videntur. Chrysostomus autem in explanatione sua, utrumque exauditum exhibet, & Agarem matrem, & Ismaelem puerum.

τῇ, τί ἐστιν Ἄγαρ; μὴ φοβοῦ· ἐπακήκοε γὰρ ὁ θεὸς τῆς φωνῆς τοῦ παιδίου σου ἐκ τοῦ τόπου οὗ ἐστιν. ἀνάστηθι, λάβε τὸ παιδίον, καὶ κράτησον τῆς χειρὸς αὐτοῦ. εἰς γὰρ ἔθνος μέγα ποιήσω αὐτό. ὢ φιλανθρωπίας δεσπότου. οὐκ ἐπειδὴ παιδίσκη ἦν, ὑπερεῖδεν αὐτὴν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπαγγελίαν ἐποιήσατο πρὸς τὸν πατριάρχην, καὶ ἐπειδὴ ἐκείνου τὸ σπέρμα ἐτύγχανε, τοσαύτης προνοίας καὶ αὐτὴν ἀξιοῖ, καί φησι, τί ἐστιν Ἄγαρ; μὴ φοβοῦ. ἐπήκουσε γὰρ ὁ θεὸς τῆς φωνῆς τοῦ παιδίου. ἀνάστηθι καὶ λάβε αὐτὸ, καὶ κράτησον τῆς χειρὸς αὐτοῦ· εἰς γὰρ ἔθνος μέγα ποιήσω αὐτό. μὴ ἀθύμει, φησὶ, διὰ τὸ ἐκβληθῆναί σε τῆς οἰκίας. τοσαύτης γὰρ ἀπολαύσεται τῆς παρ' ἐμοῦ προνοίας, ὡς καὶ εἰς ἔθνος μέγα γενέσθαι καὶ αὐτό. καὶ ἤνοιξε, φησι, τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς. οὐκ ἐπειδὴ πρὸ τούτου οὐχ ἑώρα, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνεῳγμένων οὐδὲν αὐτῇ ὄφελος ἐγένετο περὶ τῆς ἄνωθεν ἐπισκοπῆς. διὰ τοῦτο ὅτε ἐβουλήθη τὴν παρ' ἑαυτοῦ κηδεμονίαν ἐπιδείξασθαι, φησιν, ἀνέῳξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, ἀντὶ τοῦ, ὑπέδειξεν αὐτῇ ἀγνοούσῃ, τὴν διάνοιαν αὐτῆς διήγειρεν, ὡδήγησεν αὐτὴν, ὥστε ἰδεῖν τὸν τόπον τὸν ἀναβλύζοντα τοῦ ὕδατος τὰς πηγάς. καὶ εἶδε, φησι, φρέαρ ὕδατος ζῶντος, καὶ ἐπορεύθη καὶ ἔπλησε τὸν ἀσκὸν, καὶ ἐπότισε τὸ παιδίον. ἐν ἀπόροις πόρον ἐχαρίσατο ὁ κύριος, καὶ ἐν ἀμηχανίᾳ τοιαύτῃ τυγχανούσῃ καὶ οὐδεμίαν ἐλπίδα σωτηρίας ἐχούσῃ, τὴν οἰκείαν φιλοτιμίαν εἰς αὐτὴν ἐπεδείξατο, ὁμοῦ καὶ αὐτὴν παραμυθησάμενος, καὶ τοῦ παιδίου τὴν πρόνοιαν ποιησάμενος. οὕτως ὅταν βούληται ὁ θεὸς, κἂν ἐν ἐρημίᾳ ὦμεν, κἂν ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐσχάτοις κακοῖς, κἂν μηδεμίαν ἐλπίδα σωτηρίας ἔχωμεν, οὐδενὸς ἑτέρου δεησόμεθα, τῆς τοῦ θεοῦ ῥοπῆς τὰ πάντα ἡμῖν γινομένης. ἐὰν γὰρ τὴν παρ' αὐτοῦ εὔνοιαν ἐπισπασώμεθα, οὐδεὶς ἡμῶν περιέσται, ἀλλὰ πάντων ἐσόμεθα ὑψηλότεροι. καὶ ἦν ὁ θεὸς μετὰ τοῦ παιδίου, φησὶ, καὶ ηὐξήθη, καὶ κατῴκησεν ἐν τῇ ἐρήμῳ. οὕτως, ὅταν εὐμενῆ τὸν θεὸν ἔχωμεν, κἂν ἐν ἐρήμῳ ὦμεν, τῶν ἐν ταῖς πόλεσι διαγόντων ἀσφαλέστερον διατρίψομεν. μεγίστη γὰρ ἀσφάλεια καὶ τεῖχος ἀκαταγώνιστον ἡ παρὰ τοῦ θεοῦ ῥοπή. καὶ ἵνα μάθῃς ὅπως ὁ ἐν ἐρήμῳ τυγχάνων τοῦ ἐν μέσαις ταῖς πόλεσι διατρίβοντος, καὶ πολλῆς τῆς ἀνθρωπίνης συμμαχίας ἀπολαύοντος καὶ ἀσφαλέστερος, καὶ δυνατώτερος καθέστηκεν, ἴδωμεν πῶς ὁ μὲν Δαυὶδ τόπους ἐκ τόπων ἀμείβων, καὶ καθάπερ ἀλήτης διάγων, ὑπὸ τῆς ἄνωθεν χειρὸς ἐτειχίζετο· ὁ δὲ Σαοὺλ ἐν μέσαις ταῖς πόλεσι τυγχάνων, καὶ στρατόπεδα τοσαῦτα ἐπαγόμενος καὶ δορυφόρους καὶ ὑπασπιστὰς ἔχων, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐδεδοίκει καὶ ἔτρεμε τῶν πολεμίων τὴν ἔφοδον. καὶ ὁ μὲν μόνος ὢν καὶ οὐδένα ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ ἕτερον, οὐκ ἐδεῖτο τῆς παρὰ τῶν ἀνθρώπων συμμαχίας· ὁ δὲ τὸ διάδημα περικείμενος καὶ τὴν ἁλουργίδα ἔχων, τῆς παρὰ τούτου βοηθείας ἔχρῃζεν· ὁ βασιλεὺς τοῦ ποιμένος ἐδεῖτο, καὶ ὁ τὸ διάδημα περικείμενος τοῦ ἰδιώτου.

Ἀλλ' εἰ βούλεσθε, ἀνωτέρω ἀναγάγωμεν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου, ἵνα πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἱστορίαν εἰς μέ-

Ne timeas: audivit enim Deus vocem pueri de loco ubi est. 18. *Surge, accipe puerum, & apprehende manum ejus: in gentem enim magnam faciam eum.* O misericordiam Domini! non quia ancilla erat, despexit eam: sed quia Patriarchæ promiserat, & quia illius semen erat, tantam quoque curam erga eam declarare dignatur. Dicit: *Quid est Agar? Ne timeas: exaudivit enim Dominus vocem pueri. Surge & accipe illum, & apprehende manum ejus. In gentem enim magnam faciam illum.* Ne mœreas, inquit, eo quod e domo ejecta sis. Tantam enim curam ego pueri agam, ut & in gentem magnam ipse sit. 19. *Et aperuit*, inquit, *oculos ejus.* Non quod antea non viderit, sed quia nihil proderant ei aperti oculi ante supernam visitationem. Propterea cum vellet suam providentiam declarare, inquit: *Aperuit oculos ejus*: id est, indicavit ei ignoranti, & mentem ejus excitavit, viamque ei ostendit, ut videret locum in quo fontes aquæ scaturiebant. *Et vidit*, inquit, *puteum aquæ viventis, & ivit, & implevit utrem, & potavit puerum.* In inviis viam præbuit, & perplexæ menti, nullamque salutis spem habenti, suam liberalitatem exhibuit, simul eam consolans, & pueri curam agens. Sic quandocumque voluerit Deus, licet in solitudine simus, & in extremis afflictionibus, nullamque spem salutis habeamus, nullo alio opus habebimus, divino auxilio nobis omnia suppeditante. Nam si ejus benevolentiam nobis conciliaverimus, nullus nobis prævalebit, sed nos superiores omnibus erimus. 20. *Et erat Deus cum puero*, inquit, *& crevit, & habitavit in solitudine.* Sic quando amicum & benevolum habemus Deum, etiamsi in deserto fuerimus, multo securiores vivemus, quam ii qui in civitatibus versantur. Maxima enim securitas, & inexpugnabilis murus est auxilium divinum. Et ut discas, quomodo qui in solitudinibus agit, securior sit, & potentior iis qui in mediis civitatibus versantur, ingenti hominum præsidio freti: videamus quomodo David de loco in locum transiens, & quasi erraticus vagans, manu superna munitus fuerit. Saül autem cum esset in mediis civitatibus, & tantum secum duceret exercitum, satellites habens, (1.Reg.17.) & armigeros, quotidie timebat, & tremebat inimicorum insidias. Et ille quidem qui solus erat, nullumque alium secum habebat, non indigebat humano præsidio: hic vero diademate redimitus, & purpura indutus illius auxilio indigebat, & regi opus erat pastoris opera: & diademate redimito privati viri adjumentum necessarium erat.

3. Sed si vultis, aliquanto superius seriem hujus sermonis petamus, ut omni hac hi-

Nihil potentius eo qui Dei auxilio munitus est.

storia in medium producta, discamus nihil fortius esse viro munito superna gratia, & nihil infirmius eo qui hac privatus est, etiamsi innumeris circumdetur exercitibus. Igitur David ille cum adhuc adolescens ob immaturam ætatem in paterna domo versaretur, quoniam tempus aliquando exposcebat ut clarior ejus fieret virtus, admonitus a patre ut fratres suos inviseret, obtemperavit, & missus est ad eos. Porro cum ad illos venisset invisendi gratia, ubi vidit instructam aciem contra alienigenam Goliath, & omnem populum juxta Saülem formidine perculsum, regemque ipsum in summo constitutum periculo, tunc spectator voluit esse, & abiit ut videret novum & rarum spectaculum, quod unus homo adversus tot millia se erigeret. Verum fratres ejus non ferentes tam altos fortitudinis spiritus, provocati sunt in invidiam, & dicunt ad eum: *Non alia de causa venisti, quam ut bellum videres?* Non enim venisti nostri causa, ut nos inviseres. At tu vide hujus prudentiam & mansuetudinem: nihil temerarium, neque asperum eis loquitur: sed reprimens eorum flammam, & demulcens invidiam, inquit: *Numquid verbum est?* numquid, inquit, vidistis me arma arripere? numquid vidistis me ordinari cum cæteris in acie? Tantum videre volui, & interrogare unde huic tantum insaniæ. *Quis enim est alienigena iste, qui exprobrat exercitum Dei viventis?* Postea cum audiret illius blasphemias & arrogantiam, & videret trepidationem eorum qui cum Saül erant, inquit: Quid erit viro, qui illius caput execuerit? & magnum animi robur his verbis ostendebat, omnes in admirationem adducens. Hæc ut cognovit Saül, mittit ad juvenem, qui præter pastoritiam artem sciebat nihil: & ut vidit ejus ætatem, vilipendit eum. Deinde cum didicisset ex eo, quomodo cum ursis egisset qui greges suos invaserant: Coactus enim fuit admirabilis ille vir hæc narrare, nolens hinc vanam gloriam aucupari, sed in necessitate constitutus, & ut illi animum adderet, & ne spectaret ad vilitatem ejus quem videbat, sed ad fidem quæ intrinsecus latebat, supernumque auxilium quo adolescens inermis viris armatis, & pastor militibus fortior erat: Ergo ubi rex vidit animi ejus fiduciam, suis illum armis induere volebat; indutus autem ea ferre non potuit. Hoc autem factum est, ut virtus Dei, quæ per eum operabatur, manifesta monstraretur: & non armis quæ fiebant adscriberentur. Nam quoniam indutus illis gravabatur, & minus expeditus erat, deposuit arma, & accepta pera pastorali & silicibus, contra carneam illam turrim egressus est. Sed vide iterum alienigenam ad vilitatem ætatis spectan-

A σον [a] ἀγαγόντες, μάθωμεν ὡς οὐδὲν ἰσχυρότερον τοῦ πεφραγμένου τῇ ἄνωθεν συμμαχίᾳ, καὶ οὐδὲν ἀσθενέστερον τοῦ ταύτης ἐρήμου τυγχάνοντος, κἂν ὑπὸ μυρίων στρατοπέδων κυκλούμενος ᾖ. Ἐπεὶ οὖν ὁ Δαυὶδ νέος ὢν κομιδῇ, καὶ διὰ τὸ τῆς ἡλικίας ἄωρον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῇ πατρικῇ διάγων, ἐπειδή ποτε καιρὸς ἐκάλει τούτου τὴν ἀρετὴν φανερὰν γενέσθαι, προτραπεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπισκέψασθαι τοὺς ἑαυτοῦ ἀδελφοὺς, ὑπήκουσε καὶ ἀπεστέλλετο πρὸς αὐτούς. παραγινόμενος οὖν εἰς τὴν τούτων ἐπίσκεψιν, ἐπειδὴ εἶδε τὸν πόλεμον συνεστῶτα τὸν τοῦ ἀλλοφύλου Γολιὰθ, καὶ πάντα τὸν λαὸν καταπεπληχότα τὸν μετὰ τοῦ Σαοὺλ, καὶ αὐτὸν τὸν βα-
B σιλέα εἰς τὸν περὶ τοῦ παντὸς κίνδυνον καθεστῶτα, θεατὴς ἐβούλετο γενέσθαι, καὶ ἀπῄει ἰδεῖν τὸ καινὸν καὶ παράδοξον, ὅτι εἷς ἄνθρωπος τοσούτων μυριάδων κατεξανίστατο. ἀλλ' οἱ ἀδελφοὶ τοῦ φρονήματος αὐτοῦ οὐκ ἐνεγκόντες τὴν ἀνδρείαν, εἰς φθόνον διηγέρθησαν, καί φασι πρὸς αὐτόν· δι' οὐδὲν ἕτερον ἐλήλυθας, ἢ ἵνα τὸν πόλεμον ἴδῃς; οὐδὲ γὰρ διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τὴν ἡμετέραν παραγέγονας. ἀλλ' ὅρα τούτου τὴν σύνεσιν καὶ τὴν πολλὴν ἐπιείκειαν. οὐδὲν προπετὲς πρὸς αὐτοὺς φθέγγεται, οὐδὲν τραχὺ, ἀλλὰ καταστέλλων αὐτῶν τὴν φλόγα, καὶ τὸν φθόνον καταπραΰνων, φησίν,
C οὐχὶ ῥῆμά ἐστι; μὴ γὰρ ὅπλα με εἴδετε μεταχειριζόμενον; μὴ γὰρ παρατατόμενον ἐθεάσασθε; ἁπλῶς ἰδεῖν ἐβουλήθην, καὶ πυθέσθαι πόθεν τούτῳ τῆς τοσαύτης μανίας ἡ ὑπερβολή. τίς γάρ ἐστιν ὁ ἀλλόφυλος, ὁ ὀνειδίζων παράταξιν θεοῦ ζῶντος; εἶτα ἀκούων κἀκείνου τὴν πολλὴν μεγαλορρημοσύνην, καὶ τῶν μετὰ τοῦ Σαοὺλ ἀφιγμένων τὴν ἄφατον δειλίαν, φησὶ, τί ἔσται τῷ ἀνθρώπῳ τῷ τούτου τὴν κεφαλὴν ἐκτέμνοντι; καὶ πολλὴν τῆς ψυχῆς τὴν ἀνδρείαν ἐδείκνυ διὰ τῶν ῥημάτων πάντας εἰς ἔκπληξιν ἀγαγών. ταῦτα γνοὺς ὁ Σαοὺλ μεταπέμπεται τὸν νέον τὸν τῆς ποιμαντικῆς πλέον εἰδότα
D οὐδὲν, καὶ ἰδὼν αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν ἐξευτέλισεν. εἶτα μαθὼν παρ' αὐτοῦ, ὅπως τοῖς ἄρκτοις ἐκέχρητο, ἡνίκα ἐπήεσαν τοῖς ποιμνίοις· ἠναγκάσθη γὰρ ταῦτα διηγήσασθαι ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος, οὐ κενοδοξῆσαι βουλόμενος, ἀλλ' εἰς ἀνάγκην καταστὰς, ὥστε ἐκείνῳ θάρσος ἐνθεῖναι, καὶ μὴ πρὸς τὴν εὐτέλειαν τοῦ φαινομένου ἰδεῖν, ἀλλὰ πρὸς τὴν πίστιν τὴν ἔνδοθεν κρυπτομένην, καὶ τὴν συμμαχίαν τὴν ἄνωθεν, δι' ἣν ὁ νέος τῶν ἀνδρῶν ἦν ἰσχυρότερος, καὶ ὁ ἄοπλος τῶν ὡπλισμένων, καὶ ὁ ποιμὴν τῶν στρατιωτῶν. εἶτα ἰδὼν αὐτοῦ τὸ [b] παράστημα τῆς γνώ-
E μης ὁ βασιλεὺς, τὰ οἰκεῖα ὅπλα ἐνδύειν αὐτὸν ἐβούλετο· ὁ δὲ ταῦτα περιθέμενος οὐδὲ ἐνεγκεῖν αὐτὰ ἴσχυσε. τοῦτο δὲ ἐγίνετο, ἵνα γυμνὴ δειχθῇ ἡ τοῦ θεοῦ δύναμις ἡ δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦσα, καὶ μὴ τοῖς ὅπλοις λογίσωνται τὰ γινόμενα. ἐπειδὴ γὰρ μετὰ τὸ ἐνδύσασθαι ταῦτα ἐχώλευεν, ἀπέθετο τὰ ὅπλα, καὶ τὸν [c] κάδον τὸν ποιμαντικὴν λαβὼν καὶ τὰς βώλους, οὕτως ἐπὶ τὸν σαρκινὸν ἐκεῖνον πύργον ἐξῄει. ἀλλ' ὅρα πάλιν καὶ τὸν ἀλλόφυλον πρὸς τὸ εὐτελὲς τῆς ἡλικίας ὁρῶντα, καὶ ἐν-

a Alii, παραγαγόντες.

b Παράστημα τῆς γνώμης, *animi fiduciam*. παράστημα vox est non ita frequentis usus quæ significat robur animi, sive constantiam, seu etiam audaciam.

c Τῆς κάδου τῆς ποιμαντικῆς. 1. Reg. 17. 40. vocatur κάδιον ποιμαντικὸν, *pastoralis pera*. Βώλους *lapides*, vox insolens.

τεῦθεν ἐξευτελίζοντα τὸν δίκαιον, καὶ καθάπερ παιδίου εὐτελοῦς κατεξανιστάμενον διὰ τῶν ῥημάτων. ἐπειδὴ γὰρ εἶδεν αὐτὸν μετὰ τῆς κάδου τῆς ποιμαντικῆς ἐπ᾽ αὐτὸν ὁρμήσαντα, καὶ τὰς βώλους μόνας ἐπιφερόμενον, μονονουχὶ πρὸς αὐτὸν ἔλεγεν, ἐνόμισας σὺ πάλιν προβάτοις ἐφεστάναι, καὶ κύνας τινὰς ἐκδιώκειν, καὶ διὰ τοῦτο καθάπερ κύνα τινὰ ἐλαύνων, οὕτω μετὰ τῶν ὀργάνων ἐκείνων ἐπὶ τὴν πρὸς ἐμὲ μάχην ὥρμησας; ἄρτι σε ἡ πεῖρα διδάξει, ὡς οὐ πρὸς τὸν τυχόντα σοι ὁ πόλεμος. καὶ πολλῇ τῇ μεγαλορρημοσύνῃ χρησάμενος ἔσπευδε καὶ ἠπείγετο, καὶ τὴν πανοπλίαν ἐκίνει, καὶ τὰ ὅπλα ἐξέτεινεν. ἀλλ᾽ ὁ μὲν τῇ δυνάμει τῶν ὅπλων πεποιθὼς ἥπτετο τῆς μάχης· ὁ δὲ τῇ πίστει καὶ τῇ ἄνωθεν συμμαχίᾳ συμφράξας ἑαυτόν. καὶ πρότερον διὰ τῶν ῥημάτων τοῦ ἀλλοφύλου τὸ φρύαγμα κατενεγκὼν, καὶ εἰπὼν πρὸς αὐτὸν, σὺ μὲν ἔρχῃ πρός με ἐν ὅπλῳ καὶ δόρατι, καὶ τῇ οἰκείᾳ ἰσχύϊ νομίζεις περιγενέσθαι· ἐγὼ δὲ ἐν ὀνόματι κυρίου τοῦ θεοῦ. καὶ ταῦτα εἰπὼν καὶ ἀνελόμενος ἐκ τῆς κάδου τῆς ποιμενικῆς μίαν βῶλον, καθάπερ ὄντως κύνα τινὰ μᾶλλον ἀπελαύνειν ἐπιόντα τῇ ποίμνῃ, οὕτω τῇ σφενδόνῃ ἐξακοντίσας, παραχρῆμα κατὰ τοῦ μετώπου πλήξας τὸν ἀλλόφυλον κατήνεγκε, καὶ σπεύσας καὶ ἀφελὼν αὐτοῦ τὸ ξίφος, δι᾽ ἐκείνου τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν, οὕτως ἤνεγκε τῷ βασιλεῖ, καὶ τέλος τῷ πολέμῳ δέδωκε. καὶ δι᾽ ἐκείνου καὶ ὁ βασιλεὺς τὴν σωτηρίαν εὕρατο, καὶ πᾶς ὁ τούτου στρατὸς ἀνέπνευσε. καὶ ἦν ἰδεῖν θαυμαστὰ καὶ παράδοξα πράγματα, τὸν ὡπλισμένον ὑπὸ τοῦ ἀόπλου κατενηνεγμένον, καὶ τὸν τὰ πολεμικὰ ἔμπειρον ὑπὸ τοῦ τῆς ποιμενικῆς πλέον εἰδότος μηδὲν πίπτοντα. τίνος ἕνεκεν καὶ διὰ τί; ὅτι ὁ μὲν τὴν ἄνωθεν εἶχε συμμαχίαν συνεφαπτομένην αὐτῷ, ὁ δὲ ταύτης ἔρημος ὢν ὑπὸ ταῖς τούτου χερσὶν ἐγένετο. ἀλλ᾽ ὅρα λοιπὸν ἐνταῦθα τὸ πάθος τοῦ φθόνου ὅσην εἰργάσατο τὴν ἀτοπίαν. ἐπειδὴ γὰρ εἶδεν ὁ βασιλεὺς εὐφημίας πολλῆς ἀπολαύσαντα τὸν δίκαιον τοῦτον, καὶ τὰς χορευούσας κραζούσας, ἐνίκησε Σαοὺλ ἐν χιλιάσι, καὶ Δαυὶδ ἐν μυριάσιν, οὐκ ἐνεγκὼν πράως τὰ περὶ αὐτοῦ ῥηθέντα· καίτοι κατὰ τὸν τοῦ δικαίου λόγον αὐτῷ μᾶλλον ἐχαρίσαντο, ἢ τῷ Δαυίδ· ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ φθόνου τὸν εὐεργέτην τοῖς ἐναντίοις λοιπὸν ἠμείβετο, καὶ ὃν ἐχρῆν σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἐπιγράφεσθαι, τοῦτον ἀνελεῖν ἐπεχείρει. ὢ μανίας ὑπερβολή, ὢ παραπληξίας ἐπίτασις. τὸν τὴν ζωὴν αὐτῷ χαρισάμενον, καὶ πάντα τὸν στρατὸν αὐτοῦ ἐλευθερώσαντα τῆς τοῦ ἀλλοφύλου μανίας, τοῦτον ὡς πολέμιον λοιπὸν ὑφεωρᾶτο, καὶ οὐδὲ ἔναυλος οὖσα ἡ εὐεργεσία περιεγίνετο τοῦ πάθους, ἀλλὰ καθάπερ ὑπὸ μέθης τινὸς, ὑπὸ τοῦ φθόνου σκοτωθεὶς τὸν τῆς διανοίας λογισμὸν, τὸν εὐεργέτην ὡς πολέμιον ἑώρα.

Τοιοῦτον γὰρ ἡ κακία τοῦ πάθους τούτου· αὐτῷ πρότερον λυμαίνεται τῷ τοῦτο τίκτοντι. καὶ καθάπερ σκώληξ ὑπὸ τοῦ ξύλου τικτόμενος αὐτὸ πρότερον τὸ ξύλον καταναλίσκει· οὕτω καὶ ὁ φθόνος ἐκείνην πρότερον διαφθείρει τὴν τεκοῦσαν αὐτὸν ψυχὴν, καὶ τὸ ἐναντίον ἢ βούλεται τὸν φθονούμενον διατίθησι. μὴ γάρ μοι τὰ

A tem, & ob hoc vilipendentem justum illum, & quasi contra puerum humilem verbis insurgentem. Nam postquam vidit eum cum pastorali pera contra se contendentem, & lapides solum afferentem, in hunc ferme modum eum alloquutus est: Putasti te adhuc apud oves esse, & canes quosdam persequi? & ita adversum me, quasi contra canem instrumentis illis instructus, in pugnam venisti? statim experientia disces non tibi cum homine vulgari bellum esse. Et usus magno verborum fastu, properabat, armaturamque suam omnem movebat, ac arma exere- B bat. Et ipse quidem armorum virtute fidens, pugnam inivit: David autem fide, supernoque præsidio munitus. Et prius verbis alienigenæ elationem & supercilium decutiens, ut dixit ad eum: Tu venis ad me in armis & lancea, & tua virtute victurum te putas, ego autem in nomine Domini Dei. Ut hæc inquam dixit, sumto ex pera pastorali silice, quasi revera canem aliquem gregem invadentem abacturus, funda jaculatus est, statimque in fronte percussum alienigenam dejecit: & C festinanter educto illius gladio caput ejus amputavit, & regi attulit, finemque bello imposuit. Atque illius opera & rex salutem invenit, & omnis illius exercitus respiravit. Vidisses tunc inopinatas admirabilesque res, armatum ab inermi dejectum, reique militaris peritum ab eo prostratum, qui præter pastoralem artem nihil sciebat. Quare, & ob quam caussam? Quia hic quidem habuit supernam gratiam se adjuvantem: ille autem ea carens, in hujus manus venit. Jam vide hic, quam absurda operatus sit invidiæ morbus. Postquam enim rex vidit justum hunc tanta gloria celebrari, & tripudiantes clamare: D *Vicit Saül in millibus, David autem in decem millibus*: (1.Reg.18.7.) non ferens æquo animo quæ de hoc dicebantur; quamvis secundum rationem justam ei magis tribuerant quam David, victus invidia benefactori malum rependit; & quem oportebat ut salvatorem & benefactorem agnoscere, eum interficere quærebat. O ingentem insaniam! ô stuporis magnitudinem, eum qui vitam sibi servarat, & omnem suum exercitum ab alienigenæ Goliath furore liberaverat, ut hostem E suspectum habuit: & immemor beneficii, ab affectione vincebatur: sed mente sua obtenebratus ab invidia, perinde atque ab ebrietate quadam, benefactorem ut hostem spectabat.

4. Ita enim se habere solet hujus affectionis malitia, primum corrumpit eum a quo generatur. (Invidiæ morbus describitur.) Et quemadmodum vermis qui a ligno producitur, lignum primo consumit: ita & invidia illam primo animam corrumpit a qua nata est, & ei cui invidetur plane diversa quam vult, affert. Ne igitur respice ad principium eo-

rum quibus invidetur, sed ad finem respice, & attende, quia malitia invidentium, eos quibus invidet clariores efficit. Nam ii quibus invidetur subsidiarium habent Dei auxilium, & gratia fruuntur: qui autem invidet, gratia spoliatur, & facile vincitur ab omnibus: & antea a suis affectibus, quam ab externis hostibus infestatus, quasi consumitur, & quasi occultis maxillis devoratur, & assumtus, ut ita dicam, submergitur. Quæ cum nobis comperta sint, obsecro fugiamus morbi hujus damnum, & totis viribus ab animabus nostris eliminemus. Perniciosissima enim est omnium affectionum, nostramque salutem corrumpit, utpote diaboli inventum: propterea & sapiens quidam dicebat, *invidia autem diaboli mors intravit in mundum.* Quid est, *invidia diaboli mors intravit in mundum?* Nam postquam mala hæc bestia primum hominem vidit immortalem, per suam malignitatem ad transgressionem mandati induxit, per quam fecit ut morti fieret obnoxius. Invidia igitur deceptionem operata est, deceptio inobedientiam, inobedientia mortem. Propterea dicit: *Invidia autem diaboli mors intravit in mundum.* Vidisti quantum affectionis hujus damnum? immortalitate honoratum, mortalem fecit. Verum inimicus quidem nostræ salutis, sua invidia ut primus homo, qui immortalis erat, ad mortem condemnaretur effecit: misericors autem, solicitusque pro nobis Dominus, per mortem suam iterum immortalitatem nobis largitus est. Unde & majora quam amisimus invenimus: paradiso ejecit ille, hic in cælum induxit: ille morte condemnari nos curavit, hic immortalitatem nobis largitus est: ille paradisi deliciis privavit, hic regnum cælorum nobis præparavit. Vidisti solertem Domini tui sapientiam? & quomodo ea quæ per invidiam diaboli contra salutem nostram facta sunt, in caput illius convertit? non enim solum nos majoribus dignatus est, sed & illum ipsum nobis subjecit dicens: *Ecce dedi vobis potestatem calcandi super serpentes & scorpiones.* Proinde hæc omnia cogitantes, & invidiam ex animabus nostris effugemus, & studeamus ut divinam nobis benevolentiam conciliemus. Hæc enim nostra armatura solida, & inexpugnabilis, hæ nostræ maximæ facultates: per hanc & Ismaël, quamvis adolescens, & in solitudine, rerumque omnium inopia versans, statim crevit, & in gentem magnam factus est. Quia Deus erat, inquit, cum puero. Hinc enim totus sermo noster egressus est. Despiciamus igitur, oro, præsentia, desideremus futura: gratiam Dei omnibus præferamus, & per vitam optimam multam fiduciam nobis antea reponamus: ut & præsentem vitam citra mœrorem transigamus, & futura bona consequamur, gratia & benigni-

Moralis exhortatio ad fugiendum invidiam.

Sap. 2. 24.

Dæmon subjectus homini.

Luc. 10. 19.

A προοίμια σκόπει ἐπὶ τῶν φθονουμένων, ἀλλὰ πρὸς τὸ τέλος ἀφόρα, καὶ ἐννόει ὅτι αὐτὴ ἡ κακία τῶν φθονούντων εἰς μείζονα περιφάνειαν ἄγει τοὺς φθονουμένους. οἱ μὲν γὰρ καὶ τὸν θεὸν ἐφέλκονται εἰς συμμαχίαν, καὶ τῆς ἄνωθεν ἀπολαύουσι ῥοπῆς· ὁ δὲ ταύτης ἔρημος, πᾶσιν εὐεπιχείρητος γίνεται, καὶ πρὸ τῶν ἔξωθεν πολεμίων ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πάθους πολιορκούμενος μονονουχὶ καταναλίσκεται, καὶ ὥσπερ ἀδήλοις γνάθοις κατεσθιόμενος, οὕτω δαπανώμενος ὑποβρύχιος, ὡς εἰπεῖν, γίνεται. ὅπερ εἰδότες φεύγωμεν, παρακαλῶ, τὴν λύμην τοῦ πάθους, καὶ πάσῃ δυνάμει ἐξορίζωμεν τοῦτο τῆς B ἑαυτῶν ψυχῆς. πάντων γὰρ τῶν παθῶν τοῦτο ὀλεθριώτερον, καὶ αὐτῇ ἡμῶν τῇ σωτηρίᾳ λυμαινόμενον, τοῦ γὰρ πονηροῦ διαβόλου ἐστὶν εὕρημα. δι' ὃ καί τις σοφὸς ἔλεγε, φθόνῳ διαβόλου θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον. τί ἐστι, φθόνῳ δὲ διαβόλου θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον; ἐπειδὴ γὰρ εἶδε τὸ πονηρὸν τοῦτο θηρίον ἀθάνατον γενόμενον τὸν πρωτόπλαστον, διὰ τῆς οἰκείας πονηρίας εἰς τὴν τῆς ἐντολῆς παρακοὴν αὐτὸν ἤγαγε, καὶ δι' ἐκείνης τοῦ θανάτου τὴν τιμωρίαν παρεσκεύασεν αὐτὸν ἐπισπάσασθαι. ὁ φθόνος τοίνυν τὴν ἀπάτην εἰργάσατο, ἡ ἀπάτη τὴν παρακοὴν, ἡ παρακοὴ τὸν θάC νατον. διὰ τοῦτό φησι, φθόνῳ διαβόλου θάνατος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον. εἶδες πόση τοῦ πάθους ἡ λύμη; τὸν ἀθανασίᾳ τιμηθέντα θανάτῳ ὑποκεῖσθαι πεποίηκεν. ἀλλ' ὁ μὲν ἐχθρὸς τῆς ἡμετέρας σωτηρίας τὸν οἰκεῖον φθόνον κινήσας, ὄντα ἀθάνατον τὸν πρωτόπλαστον θανάτῳ καταδικασθῆναι πεποίηκεν· ὁ δὲ κηδεμὼν καὶ φιλάνθρωπος διὰ τοῦ θανάτου τοῦ οἰκείου πάλιν τὴν ἀθανασίαν ἡμῖν ἐχαρίσατο, καὶ μείζονα ὧν ἀπωλέσαμεν, εὕραμεν. παραδείσου ἐκεῖνος ἐξήγαγε, καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν οὗτος ἀνήγαγε· θανάτῳ καταδικασθῆναι ἐκεῖνος πεποίηκε, καὶ τὴν ἀθανασίαν ἡμῖν οὗτος ἐχαρίσατο· τῆς ἐν παραδείσῳ τρυφῆς ἀπεστέρησεν ἐκεῖνος, καὶ βαD σιλείαν ἡμῖν οὐρανῶν εὐτρέπισεν οὗτος. εἶδες τοῦ δεσπότου σου τὸ εὐμήχανον, καὶ ὅπως τὰ παρὰ τῆς βασκανίας ὅπλα τοῦ διαβόλου κατὰ τῆς ἡμετέρας σωτηρίας γενόμενα, ἐκεῖνα αὐτὰ περιέτρεψεν εἰς τὴν αὐτοῦ κεφαλήν; οὐ μόνον γὰρ ἡμᾶς μειζόνων ἠξίωσεν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνον ἡμῖν ὑποχείριον ἔδωκεν, εἰπὼν, ἰδοὺ δέδωκα ὑμῖν ἐξουσίαν πατεῖν ἐπάνω ὄφεων καὶ σκορπίων. ταῦτα τοίνυν ἅπαντα λογιζόμενοι καὶ τὸν φθόνον τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς ἐξορίζωμεν, καὶ τὴν εὔνοιαν τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ ἐπισπασώμεθα. τοῦτο γὰρ ἡμῶν τὸ ὅπλον τὸ ἀκαταγώνιστον· τοῦτο ἡμῶν ἡ μεγίστη περιουσία. διὰ τοῦE το καὶ ὁ Ἰσμαὴλ, καί τοι νέος καὶ ἐν ἐρημίᾳ ὢν καὶ πολλῇ ἀπορίᾳ, ἀθρόον ηὐξήθη, καὶ εἰς ἔθνος μέγα ἐπέδωκεν· ἐπειδὴ ὁ θεὸς ἦν, φησὶ, μετὰ τοῦ παιδίου. ἐντεῦθεν γὰρ ἡμῖν καὶ ὁ λόγος ἅπας ἐξεκυλίσθη. ὑπερίδωμεν οὖν, παρακαλῶ, τῶν παρόντων, ποθήσωμεν τὰ μέλλοντα, τὴν εὔνοιαν τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ πάντων προτιμῶμεν, καὶ διὰ τῆς ἀρίστης πολιτείας ἑαυτοῖς πολλὴν προαποθώμεθα τὴν παρρησίαν, ἵνα καὶ τὸν παρόντα βίον ἀλύπως διανύσαι δυνηθῶμεν, καὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἐπιτύχωμεν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου

ου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ μζ'.

a Καὶ ἐγένετο μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, ὁ θεὸς a ἐπείραζε τὸν Ἀβραάμ.

ΠΟΛΥ τῶν σήμερον ἡμῖν ἀναγνωσθέντων τὸ κέρδος καὶ ἄφατος ὁ θησαυρὸς ὁ τοῖς βραχέσι τούτοις ῥήμασιν ἐγκεκρυμμένος. τοιαῦτα γὰρ τὰ θεῖα λόγια· οὐκ ἐν τῷ πλήθει τῶν ῥημάτων, ἀλλ' ἐν τῇ συντομίᾳ τῶν λόγων πολὺν ἐναποκείμενον ἔχει τὸν πλοῦτον. φέρε οὖν, ἀναπτύξωμεν τὰ εἰρημένα, καὶ καταμάθωμεν ἀκριβῶς τῶν σήμερον ἀναγνωσθέντων τὴν δύναμιν. οὕτω γὰρ πάλιν εἰσόμεθα καὶ τοῦ πατριάρχου τὴν πολλὴν ἀρετὴν, καὶ τοῦ θεοῦ τὴν ὑπερβάλλουσαν φιλανθρωπίαν. καὶ ἐγένετο, φησὶ, μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, ὁ θεὸς ἐπείραζε τὸν Ἀβραάμ. τί βούλεται τουτὶ τὰ ῥήματα, καὶ ἐγένετο μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, ὁ θεὸς ἐπείραζε τὸν Ἀβραάμ; σκόπει μοι τὴν θείαν γραφὴν, πῶς ἐντεῦθεν ἤδη βούλεται ἐκκαλύψαι ἡμῖν τοῦ δικαίου τὴν ἀρετήν. καὶ ἐπειδὴ μέλλει διηγεῖσθαι τὴν πεῖραν τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ ἐπαγομένην τῷ Ἀβραάμ, πρότερον ἡμᾶς βούλεται τὸν καιρὸν διδάξαι, καθ' ὃν ταῦτα ὁ πατριάρχης ἐπετάττετο, καὶ πότε τὸν Ἰσαὰκ ἀνενεγκεῖν ἐκελεύετο, ἵνα μάθῃς τὴν πολλὴν τοῦ πατριάρχου ὑπακοὴν, καὶ ὅπως τῶν τῷ θεῷ δοκούντων οὐδὲν προτιμᾶν ἠνείχετο. τί οὖν ἐστιν, ἐγένετο δὲ μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα; ἐπειδὴ γὰρ μετὰ τὸν τοῦ Ἰσαὰκ τόκον, ἡνίκα ἐθεάσατο ἡ Σάῤῥα τὸν Ἰσμαὴλ συναναστρεφόμενον τῷ Ἰσαὰκ, καθάπερ χθὲς πρὸς ὑμᾶς διελέχθημεν, δυσχεράνασα πρὸς τοῦτο ἡ Σάῤῥα ἔλεγε πρὸς τὸν Ἀβραάμ· ἔκβαλε τὴν παιδίσκην καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς· οὐ γὰρ μὴ κληρονομήσῃ ὁ υἱὸς τῆς παιδίσκης μετὰ τοῦ υἱοῦ μου. ἐφάνη δὲ τοῦτο σκληρὸν τῷ πατριάρχῃ, βουλόμενος ὁ θεὸς παραμυθήσασθαι τὸν δίκαιον, φησιν· ὑπάκουσον Σάῤῥας τῆς γυναικός σου, καὶ ποίει τὸ παρ' αὐτῆς λεχθέν· καὶ μὴ σκληρὸν σοι φανέσθω τὸ περὶ τοῦ παιδίου καὶ τῆς παιδίσκης. ἐν γὰρ τῷ Ἰσαὰκ κληθήσεταί σοι σπέρμα, καὶ τοῦτον δὲ ποιήσω εἰς ἔθνος μέγα, ἐπειδὴ σπέρμα σόν ἐστι. καὶ πᾶσα ἡ ὑπόσχεσις αὐτῷ καὶ ἡ παρὰ τοῦ θεοῦ ἐπαγγελία αὕτη ἦν, ὥστε εἰς πολὺ πλῆθος ἐκτείνεσθαι τοὺς ἐκ τοῦ Ἰσαάκ. ἐπειδὴ ταύταις ταῖς ἐλπίσι τρεφόμενος ὁ δίκαιος διετέλει, καὶ ὡς τῶν τοσούτων καὶ ἐπαλλήλων θλίψεων καὶ πειρασμῶν τὰς ἀμοιβὰς κομισάμενος, καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ λοιπὸν γεγονὼς, καὶ ὁρῶν ἐν ὀφθαλμοῖς τὸν μέλλοντα διαδέχεσθαι αὐτοῦ τὸν κλῆρον, οὕτω μετὰ ἀδείας καθειστήκει μεγίστην ἐντεῦθεν παραμυθίαν καρπούμενος. ἀλλ' ὁ τὰ ἀπόῤῥητα τῆς διανοίας ἐπιστάμενος, βουλόμενος ἡμῖν ἐκκαλύψαι τοῦ δικαίου τὴν ἀρετὴν, καὶ τὸν πολὺν πόθον, ὃν περὶ αὐτὸν ἐπεδείκνυτο, μετὰ τὰς τοσαύτας ὑποσχέσεις, καὶ ταύτην τὴν πρόσφατον γεγενη-

A tate Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre simul & Spiritu sancto sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæculorum, sæcula, Amen.

HOMILIA XLVII.

Et factum est post verba hæc, Deus tentabat Abraham. Gen. 22. 1.

1. INGENS lucrum, grandisque thesaurus in verbis quæ hodie lecta, tametsi pauca sint, latent. Eo enim modo se habent divina eloquia, ut multas divitias non in multitudine verborum, sed in brevitate
B sermonum contineant. Age igitur exploremus ea quæ dicta sunt, & hodiernæ lectionis vim diligenter addiscamus. Nam sic iterum sciemus & Patriarchæ copiosam virtutem, & Dei excellentem clementiam. 1. *Et factum est*, inquit, *post verba hæc, Deus tentabat Abraham.* Quid sibi volunt hæc verba, *Et factum est post verba hæc, tentabat Deus Abraham?* Considera, obsecro, divinam Scripturam, quomodo nobis justi virtutem jam velit detegere. Et quia narratura est, quomo-
C do Abraham a Deo tentatus sit, prius vult ut discamus tempus, quo hæc Patriarchæ præcepta sunt, & quando jussus est offerre Isaacum, ut scias magnam Patriarchæ obedientiam, & quomodo Dei jussis nihil præferri passus sit. Quid igitur est, *Factum est autem post verba hæc?* Quoniam postquam natus est Isaac, quando vidit Sarra Ismaëlem simul versari cum Isaac, sicut heri vobis diximus, hoc ægre ferens, dicebat Abrahæ: *Ejice ancillam & filium ejus: non enim erit heres filius ancillæ cum*
D *filio meo.* Cumque hoc Patriarchæ durum videretur, volens eum Deus consolari, ait: Audi Sarram uxorem tuam, & fac quod ab ea dictum est: neque videatur tibi durum, quod dictum est de puero & de ancilla. *In Isaac enim vocabitur tibi semen*, & illum quoque faciam in gentem magnam quia semen tuum est. Et omnis illi a Deo facta promissio, eo tendebat, ut nati ex Isaac in magnum populum propagarentur. Cum ergo bona hujusmodi
E spe aleretur justus, post tantas & tam frequentes ærumnas & tentationes, earum accepta mercede, & in tuto demum collocatus, præ oculis habens sibi successurum heredem, secure agebat, maximam inde percipiens consolationem. Verum qui abscondita cordium novit, volens nobis justi hujus virtutem detegere, & magnum amorem quem erga se gerebat, post tot promissiones & hanc quoque quæ recens fa-

a Ἐπείραζε *tentabat*, sic etiam infra in Morel. in Savil. in omnibusque omnino mss. ut nulla possit esse mendi suspicio, certumque sit ita legisse Chrysostomum. At in editionibus τῶν O. legitur ἐπείρασε, *tentavit.*

cta erat, & cujus memoriam adhuc firmam tenebat, cum jam adolesceret Isaac, & in ipso ætatis flore esset, cresceretque patris erga illum dilectio, post verba promissionis & postquam dixit: In illo vocabitur tibi semen, & ille erit successor tuus: *Post verba hæc, tentabat Deus Abraham.* (Cap. 22. 1.) Quid est, *tentabat*? non quod ipse ignoraret, tentatione illum probavit, sed ut & ii qui tunc erant, & qui ab eo tempore usque ad præsens futuri sunt, istuc ipsum Patriarchæ desiderium & obedientiam in præceptis dominicis præ se ferre discant. *Et dixit*, inquit, *ad eum: Abraham, Abraham. At ille dixit: Ecce ego.* Quid sibi vult verbi duplicatio? Magnæ benevolentiæ erga Patriarcham argumentum est, & monstrabat ei vocatione ipsa, se magnum aliquid præcepturum esse. Ut igitur illum attentiorem redderet, vocationem geminabat, & dixit: *Abraham, Abraham. Ille autem dixit: Ecce ego.* 2. *Et dixit: Accipe filium tuum dilectum, quem dilexisti, Isaac, & vade in terram excelsam, & offer eum in holocaustum super unum montium, quem tibi dixero.* Magnum præcepti pondus, & res humanam transscendens naturam. *Accipe filium tuum dilectum, quem dilexisti, Isaac.* Vide quomodo per verba ista majorem rogum succendit, & fornacem amoris, quo justus in Isaac affectus erat, vehementius excitat. *Accipe filium tuum dilectum, quem dilexisti, Isaac.* Unumquodque verbum per se sufficeret ad sauciandam animam justi. Non enim simpliciter dicit, Isaac, sed addidit filium tuum, quem præter omnem exspectationem suscepisti, & in ipsa senectute habere potuisti, dilectum, desiderabilem tuum, quem tam immodice diligis Isaacum, quem successurum tibi exspectas, ex quo & semen tuum multiplicandum promisi, & in tantum multiplicandum, ut stellarum multitudini & arenæ quæ juxta littus maris est adæquetur. Illum ipsum accipe, *& vade in terram excelsam, & offer eum ibi in holocaustum super unum montium, quem tibi dicam.* Admirari subit quomodo hæc justus auribus ferre potuerit. Illum enim ipsum, inquit, tam desiderabilem tibi, offer mihi in holocaustum super unum montium. Quid igitur justus? non turbatus est animo, non confusus est mente, non consilio destitutus est ad tam stupendum præceptum, non cogitabat, non ratiocinabatur secum: Quid hoc est? Qui mihi præter omnem exspectationem prolem largitus est, qui propter benignitatem suam emortuam Sarræ vulvam generationi idoneam fecit, nunc postquam ablactatus est filius & crevit, & in flore ætatis est, hunc occidi & in holocaustum offerri præcipit: qui paulo antea dixit, *In ipso vocabitur tibi semen*, nunc contraria præcipit. Et quomodo implebuntur, quæ ab eo sunt promissa? Quo pacto enim fieri potest,

A μένην, καὶ ἧς τὴν μνήμην ἔναυλον εἶχεν, ὅτε λοιπὸν ἐν ἡλικίᾳ γέγονεν ὁ Ἰσαὰκ, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας ἐτύγχανε, καὶ τὸν πόθον τοῦ πατρὸς τὸν περὶ αὐτὸν ἦν ἰδεῖν αὐξανόμενον, τότε μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα τῆς ἐπαγγελίας, καὶ μετὰ τὸ εἰπεῖν, ὅτι ἐν αὐτῷ κληθήσεταί σοι σπέρμα, καὶ αὐτὸς ἔσται σου διάδοχος, μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα ὁ θεὸς ἐπείραζε τὸν Ἀβραάμ. τί ἐστιν, ἐπείραζεν; οὐχ ὡς αὐτὸς ἀγνοῶν, ἀλλὰ προσῆγεν αὐτῷ τὴν πεῖραν, ἵνα καὶ οἱ τότε παρόντες, καὶ οἱ ἐξ ἐκείνου μέχρι τοῦ παρόντος παιδεύωνται τὸν αὐτὸν πόθον τῷ πατριάρχῃ, καὶ τὴν ὑπακοὴν ἐπιδείκνυσθαι περὶ B τὰ τοῦ δεσπότου προστάγματα. καὶ εἶπε, φησὶ, πρὸς αὐτὸν, Ἀβραὰμ, Ἀβραάμ· ὁ δὲ εἶπεν, ἰδοὺ ἐγώ. τί βούλεται ὁ τοῦ ὀνόματος διπλασιασμός; τῆς πολλῆς εὐνοίας τῆς περὶ τὸν πατριάρχην σημεῖόν ἐστι, καὶ ἐδείκνυ αὐτῷ καὶ διὰ τῆς κλήσεως, ὅτι μέλλει τι τῶν ἀναγκαίων αὐτῷ ἐπιτάττειν. παρασκευάζων τοίνυν αὐτὸν συντεῖναι ἑαυτὸν, καὶ μετὰ σπουδῆς προσέχειν τοῖς παρ' αὐτοῦ λεγομένοις, τῷ διπλασιασμῷ τῆς κλήσεως ἐχρήσατο, καί φησιν· Ἀβραὰμ, Ἀβραάμ. ὁ δὲ εἶπεν, ἰδοὺ ἐγώ. καὶ εἶπε, λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητὸν, ὃν ἠγάπησας, τὸν Ἰσαὰκ, καὶ πορεύθητι εἰς τὴν γῆν τὴν ὑψη- C λὴν, καὶ ἀνένεγκε αὐτὸν εἰς ὁλοκάρπωσιν ἐφ' ἓν τῶν ὀρέων, ὧν ἄν σοι εἴπω. μέγας ὁ ὄγκος τοῦ ἐπιτάγματος, καὶ ὑπερβαῖνον ἀνθρωπίνην φύσιν τὸ πρᾶγμα. λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητὸν, ὃν ἠγάπησας, τὸν Ἰσαάκ. ὅρα πῶς δι' αὐτῶν τῶν ῥημάτων μείζονα τὴν πυρὰν ἀνάπτει, καὶ τὴν κάμινον τῆς φιλοστοργίας τοῦ δικαίου, ἣν περὶ τὸν Ἰσαὰκ ἐκέκτητο, σφοδρότερον διεγείρει. λάβε τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητὸν, ὃν ἠγάπησας, τὸν Ἰσαάκ. ἕκαστον καθ' ἑαυτὸ ἱκανὸν καθικέσθαι τῆς τοῦ δικαίου ψυχῆς. οὐ γὰρ ἁπλῶς εἶπε τὸν Ἰσαὰκ, ἀλλὰ προσέθηκε τὸν υἱόν σου, ὃν παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἐκτήσω, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ D γήρᾳ σχεῖν ἠδυνήθης, τὸν ἀγαπητὸν, τὸν περιπόθητόν σου, ὃν μεθ' ὑπερβολῆς ἀγαπᾷς, τὸν Ἰσαὰκ, ὃν διάδοχον ἕξειν προσδοκᾷς, ἐξ οὗ καὶ τὸ σπέρμα σου αὔξεσθαι ἐπηγγειλάμην, καὶ τοσοῦτον αὔξεσθαι, ὡς τῷ πλήθει τῶν ἄστρων, καὶ τῇ ἄμμῳ τῇ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης ἐξισωθῆναι. τοῦτον οὖν αὐτὸν λάβε, καὶ πορεύθητι εἰς τὴν γῆν τὴν ὑψηλὴν, καὶ ἀνένεγκε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς ὁλοκαύτωσιν ἐφ' ἓν τῶν ὀρέων, ὧν ἄν σοι εἴπω. θαυμάσαι μοι ἔπεισι, πῶς καὶ τὴν ἀκοὴν ἤνεγκεν ὁ δίκαιος. τοῦτον γὰρ αὐτόν, φησι, τὸν οὕτω σοι περιπόθητον, ἀνένεγκέ μοι E εἰς ὁλοκαύτωσιν ἐφ' ἓν τῶν ὀρέων. τί οὖν ὁ δίκαιος; οὐκ ἐταράχθη τὸν λογισμὸν, οὐ συνεχύθη τὴν διάνοιαν, οὐκ ἠπόρησε πρὸς τὸ ξένον τοῦ ἐπιτάγματος, οὐκ ἐνενόησεν, οὐκ ἐλογίσατο πρὸς ἑαυτόν· τί τοῦτο; ὁ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν σπέρμα χαρισάμενος, ὁ διὰ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν τὴν μήτραν τῆς Σάῤῥας ζωογονήσας νεκρωθεῖσαν, λοιπὸν μετὰ τὸ γαλακτοτροφηθῆναι καὶ αὐξηθῆναι, καὶ λοιπὸν ἐν ἡλικίᾳ γενέσθαι, σφαγῆναι τὸ τεχθέν μοι κελεύει, καὶ εἰς ὁλοκαύτωσιν ἀνενεχθῆναι· ὁ πρὸ βραχέως εἰπὼν, ἐν αὐτῷ κληθήσεταί σοι σπέρμα, νῦν τὰ ἐναντία ἐπιτάττει. καὶ πῶς ἂν εἰς ἔργον ἐξέλθοι ποτὲ τὰ παρ' αὐτοῦ ἐπηγγελμένα; πῶς γὰρ

οἷόν τε τῆς ῥίζης ἐκτεμνομένης τοὺς κλάδους φῦναί ποτε, ἢ τοῦ δένδρου ἐκκοπτομένου τὸν καρπὸν ἐνεχθῆναι, ἢ τῆς πηγῆς ξηρανθείσης ποταμοὺς ἀναδοθῆναι; κατὰ μὲν τὴν ἀνθρωπίνην ἀκολουθίαν ταῦτα γενέσθαι ἀμήχανον· θεοῦ δὲ βουληθέντος πάντα γενέσθαι δυνατόν.

Ἀλλὰ τούτων μὲν οὐδὲν ἐλογίσατο ὁ δίκαιος οὗτος, ἀλλὰ καθάπερ εὐγνώμων οἰκέτης, πάντα λογισμὸν ἀνθρώπινον παρωσάμενος, ἑνὸς μόνου ἐγίνετο, τοῦ τὸ ἐπιταχθὲν εἰς ἔργον ἀγαγεῖν, καὶ ὥσπερ ἐκτὸς γεγονὼς τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, καὶ πᾶσαν συμπάθειαν καὶ πατρικὴν φιλοστοργίαν δευτέραν ἡγησάμενος τῶν τοῦ θεοῦ προσταγμάτων, ἐπὶ τὴν ἐκπλήρωσιν ἔσπευδε. Καὶ ἀναστάς, φησιν, Ἀβραὰμ τὸ πρωῒ ἐπέσαξε τὴν ὄνον αὐτοῦ. παρέλαβε δὲ μεθ᾽ ἑαυτοῦ δύο παῖδας καὶ Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· καὶ σχίσας ξύλα εἰς ὁλοκάρπωσιν ἀναστὰς ἐπορεύθη, καὶ ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ θεός, τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ. [a] ὅρα τὸν φιλάνθρωπον δεσπότην, πῶς καὶ ἐν τῷ διαστήματι βασανίζει τοῦ δικαίου τὴν ἀρετήν. ἐννόησον δὲ καὶ τὸ δίκαιον τί εἰκὸς ἦν ὑπομένειν τὰς τρισὶν ἡμέραις, αὐτὸν καθ᾽ ἑαυτὸν μὲν ἀναλογιζόμενον τὸ ἐπίταγμα, καὶ ὅτι αὐτὸς μέλλει ταῖς οἰκείαις χερσὶ τὸν οὕτω ποθούμενον σφάζειν υἱόν, ἐνθυμούμενον· οὐδενὶ δὲ τὸ πρᾶγμα κοινώσασθαι ἔχοντα. καὶ καταπλάγηθι τὴν γνώμην αὐτοῦ τὴν φιλόθεον καὶ τὴν σύνεσιν. ἐπειδὴ γὰρ ᾔδει τὸ μέγεθος τοῦ ἐπιτάγματος, οὐδενὶ ὅλως τοῦτο γνώριμον ποιεῖ, οὔτε τοῖς παισὶν οὔτε αὐτῷ τῷ Ἰσαάκ, ἀλλὰ μόνος καθ᾽ ἑαυτὸν τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἠγωνίζετο, καὶ καθάπερ ἀδάμας τις οὕτως ἀκαταγώνιστος ἔμενε, τὴν ἀνδρείαν τῶν λογισμῶν ἐπιδεικνύμενος, οὐδὲ πολυπραγμονῶν, ἀλλ᾽ εἴκων μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου τῷ τοῦ θεοῦ νεύματι. καὶ ἐπειδὴ περὶ τὸν τόπον ἔφθασεν, ἀναβλέψας, φησὶν, Ἀβραὰμ τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδε τὸν τόπον μακρόθεν, καὶ εἶπε τοῖς παισὶν αὐτοῦ, καθίσατε αὐτοῦ μετὰ τῆς ὄνου. ὅρα καὶ ἐνταῦθα τοῦ δικαίου τὴν πολλὴν σύνεσιν· καὶ τοὺς παῖδας λαθεῖν ἐβούλετο, διὰ πάντων δεικνὺς ὅτι μετὰ προθυμίας ζεούσης καὶ ἐπιτεταμένου πόθου πληροῦν ἐβούλετο τὸ τῷ θεῷ δοκοῦν. ἐπειδὴ γὰρ ᾔδει ὅτι καινὸν καὶ παράδοξον ἦν, καὶ οὐ πρότερον ὑφ᾽ ἑτέρου γεγονὸς τὸ παρ᾽ αὐτοῦ μέλλον γίνεσθαι, κρύπτει τοὺς παῖδας, καὶ καταλιπὼν αὐτοὺς μετὰ τῆς ὄνου φησὶν, ἐνταῦθα ἀναμείνατε· ἐγὼ δὲ καὶ τὸ παιδάριον διελευσόμεθα ἕως ὧδε, καὶ προσκυνήσαντες ἀνακάμψομεν πρὸς ὑμᾶς. οὐκ εἰδὼς ὅτι τοῦτο ἔσται, ὃ ἔλεγεν, ἀλλὰ προεφήτευσε μὲν, ἴσως τοῦτο ἀγνοῶν. ἔλεγε δὲ τοῖς παισὶ τάχα ἐξαπατῶν αὐτοὺς καὶ παρασκευάζων αὐτόθι μένειν· καὶ λοιπὸν ἦν ὁ πατριάρχης μετὰ τοῦ παιδός. ἔλαβε δὲ Ἀβραὰμ τὰ ξύλα τῆς ὁλοκαρπώσεως, καὶ ἐπέθηκεν Ἰσαὰκ τῷ υἱῷ αὐτοῦ. ἔλαβε δὲ μετὰ χεῖρας τὸ πῦρ καὶ τὴν μάχαιραν, καὶ ἐπορεύθησαν οἱ δύο ἅμα. ὢ ψυχῆς ἀνδρεία, ὢ φρονήματος στεῤῥότης. ἐπέθηκέ, φησι, τῷ Ἰσαὰκ τὰ ξύλα τῆς ὁλοκαρπώσεως· αὐτὸς δὲ τὴν μάχαιραν καὶ τὸ πῦρ ἔλαβε, καὶ ἐπορεύοντο οἱ δύο ἅμα. ποίοις ὀφθαλμοῖς

A ut radice exsecta rami pullulent, vel succisa arbore fructus proveniant, vel fonte arefacto fluvii scaturiant? Secundum hominis rationem talia fieri non est possibile; Deo autem volente fieri possunt omnia.

2. Cæterum horum nihil cogitavit secum justus ille, sed sicut gratus famulus, omissa omni ratione humana, unam tantum rem curabat, ut imperata opere impleret: & quasi factus ab humana natura alienus, & postponendam ducens divinis præceptis omnem affectionem & dilectionem, ad implenda Dei jussa festi- B navit. 3. *Et cum surrexisset*, inquit, *Abraham mane, stravit asinam suam. Accepit autem secum duos servos & Isaac filium suum: & scissis lignis in holocaustum cum surrexisset, profectus est. Et venit in locum, quem dixit ei Deus, die tertio.* Vide clementem Dominum, quomodo & intervallo loci, justi probavit virtutem. Cogita autem quid probabile sit triduo illo sustinuisse justum, secum reputantem sibi præceptum esse; ut suis manibus tam dilectum filium occideret, neque rem ulli communicaret & detegeret; & obstupesce pium religiosumque ac prudentem ipsius ani- C mum. Quia enim sciebat magnitudinem præcepti, nemini prorsus hoc significavit, neque pueris, neque ipsi Isaac: sed solus secum agonem illum decertabat, & quasi adamas quidam manebat invictus, robur cogitationum tantum exhibens, & non multa causatus magno cum desiderio obtemperabat nutui divino. 4. *Et postquam ad locum illum pervenit, sublatis*, inquit, *Abraham oculis suis vidit locum a longe*, 5. *& dixit servis suis: Sedete hic cum asina.* Vide & hic justi magnam prudentiam: etiam servis vult esse occultus; per omnia declarans se cum ferventi alacri- D tate & intento desiderio implere velle quod Deo probabatur. Nam quia sciebat novum & inauditum esse id quod ab ipso faciendum erat, neque ab ullo unquam tale quiddam factum fuisse antea, rem servis occultat. *Et relictis eis cum asina inquit, Hic exspectate. Ego enim & puer ambulabimus usque illuc, & cum adoraverimus, revertemur ad vos.* Ignorans futurum esse id quod dicebat, sed prophetavit quidem, ignorans tamen fortassis. Dicebat autem hæc servis, forte ut imponeret eis, & faceret ut ibi manentes E non sequerentur: ac deinceps cum puero erat Patriarcha. 6. *Accepit autem Abraham ligna holocausti, & imposuit Isaac filio suo. Tulit quoque in manibus ignem & gladium, & perrexerunt duo illi simul.* O animæ fortitudinem! ô spiritus soliditatem! *Et imposuit*, inquit, *Isaac ligna holocausti*: ipse autem gladium & ignem accepit, & iverunt ambo simul. Qualibus

a Savil. & quidam mss. ὅρα πῶς καὶ ἐν τῷ διαστήματι βασανίζει τοῦ δικαίου τὴν ἀρετὴν ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης. ἐννόησον γάρ τί ὑπέμεινεν ἐν τρισὶ νυξὶν ὁ δίκαιος ἐκεῖνος & cætera similiter paulum inverso ordine.

oculis spectabat puerum ligna afferentem, super quæ non multo post illum immolaturus erat? Quomodo manus ferre potuit ignem & gladium? Et manus quidem ferebat ignem sensibilem, ignis autem interior accendebat ipsius mentem, & rationem absumebat, persuadebatque ut amore in Deum vinceret, & hanc cogitationem immittebat, eum qui jam supra humanam naturam se fecerat esse patrem, iterum posse & nunc quæ humanam transgrediuntur rationem operari. Cæterum vide, obsecro, deinceps ante sensibilem illum ignem, incendium internum, quod paulatim exardescebat, & justi mentem inflammabat. 7. *Dixit autem*, inquit, *Isaac ad Abraham patrem suum: Pater.* Sufficiebat hoc verbum ad lancinanda justi hujus viscera. *Ille autem dixit: Quid est, fili?* Patrem vocas, paulo post futurum orbum: & ego filium appello, qui non multo post super altare ascensurus est, meis occidendus manibus. Deinde puer inquit: *Ecce ignem affers, & ego ligna, ubi est hostia immolanda? ubi est ovis ad holocaustum?* Considera, obsecro, hic justi viri cruciatum, quomodo tulit auribus, quomodo potuit respondere puero, quomodo non est confusus mente, quomodo filio occultare potuit id quod futurum erat; sed inquit generoso spiritu & forti anima: 8. *Deus videbit sibimetipsi ovem ad holocaustum, fili.* Vide etiam hîc quo pacto ignarus insinuat iterum quod futurum erat. Videbatur enim per responsum Isaac decepisse, sed illi quidem verbis interim persuasit: ipse autem majorem graviorémque dolorem pertulit, verba in anima versans, & cogitans pueri elegantiam externam, internamque pulcritudinem, obedientiam, gratiam, ætatis florem. 9. *Cumque irent ambo, venerunt ad locum de quo dixit ei Deus.* Venerunt, inquit, ad montem excelsum, quem scilicet ei Dominus indicarat: *Et ædificavit ibi Abraham altare.* Iterum obstupesco justi fortitudinem, quomodo potuerit exstruere altare, quomodo valuerit, quomodo non defecerit præ angustia: sed & altare ædificaverit, & imposuerit ligna. *Et ligatum filium suum Isaac imposuit super altare.* 10. *Et extendit Abraham manum suam ut acciperet gladium, & occideret filium suum.*

3. Ne leviter prætercurramus, dilecti, quæ dicta sunt: sed consideremus quomodo non avolarit a corpore anima, quomodo potuerit suis manibus colligare, & lignis imponere tam dilectum, tam amabilem unigenitum. *Et extendit*, inquit, *Abraham manum suam, ut arriperet gladium ad occidendum filium suum.* O religiosam animam! ô fortem mentem! ô ingentem amorem! ô rationem vincentem humanam naturam! *Accepit*, inquit, *gladium, ut occideret filium suum.* Utrum magis admirer & obstupescam,

ἑώρα τὸ παιδίον τὰ ξύλα ἐπιφερόμενον, οἷς ἔμελλεν αὐτὸν [a] μετ' οὐ πολὺ ἐπιθύειν; πῶς ἡ χεὶρ φέρειν ἠδύνατο τὸ πῦρ καὶ τὴν μάχαιραν; καὶ ἡ μὲν χεὶρ ἐπεφέρετο τὸ πῦρ τὸ αἰσθητὸν, τὸ δὲ ἔνδοθεν πῦρ κατέφλεγεν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ ἐδαπάνα τὸν λογισμὸν, πεῖθον νικᾷν τῷ πρὸς τὸν Θεὸν πόθῳ, καὶ παρασκευάζον λογίζεσθαι, ὅτι ὁ ἤδη παράδοξον καὶ ὑπὲρ φύσιν ἀνθρωπίνην πατέρα γενέσθαι παρασκευάσας, δυνήσεται καὶ νῦν τὰ ὑπερβαίνοντα τὸν ἀνθρώπινον λογισμὸν ἐργάσασθαι. Ἀλλ' ὅρα μοι λοιπὸν παρὰ τοῦ αἰσθητοῦ πυρὸς τὴν ἔνδοθεν κατὰ μικρὸν ἐξαπτομένην κάμινον καὶ φλέγουσαν τοῦ δικαίου τὴν ψυχήν. Εἶπε δέ, φησιν, Ἰσαὰκ πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα αὐτοῦ· Πάτερ. Ἱκανὸν τὸ ῥῆμα τῶν σπλάγχνων αὐτῶν τοῦ δικαίου καθάψασθαι. Ὁ δὲ εἶπε, Τί ἐστι, τέκνον; πατέρα καλεῖς τὸν μετὰ μικρὸν ἄπαιδα ἐσόμενον, κἀγὼ τέκνον προσαγορεύω τὸν μετ' οὐ πολὺ μέλλοντα ἐπὶ τὸν βωμὸν ἀνιέναι, καὶ ὃν ταῖς οἰκείαις χερσὶ μέλλω σφάζειν. Εἶτα ὁ παῖς φησιν, Ἰδοὺ τὸ πῦρ ἐπιφέρῃ, κἀγὼ τὰ ξύλα· ποῦ ἐστι τὸ θῦμα τὸ μέλλον προσάγεσθαι; ποῦ ἐστι τὸ πρόβατον τὸ εἰς τὴν ὁλοκάρπωσιν; Ἐννόει μοι ἐνταῦθα τοῦ δικαίου τὴν βάσανον, πῶς ἤνεγκε τὴν ἀκοήν· πῶς ἴσχυσε ἀποκρίνασθαι τῷ παιδί· πῶς οὐ συνεχύθη· πῶς ἤνεγκε ταμιεύσασθαι, καὶ μὴ κατάδηλον ποιῆσαι τῷ παιδὶ τὸ μέλλον ἔσεσθαι· ἀλλά φησι γενναίῳ φρονήματι καὶ ἀνδρείᾳ τῇ ψυχῇ, Ὁ Θεὸς ὄψεται ἑαυτῷ πρόβατον εἰς ὁλοκάρπωσιν, τέκνον. Ὅρα καὶ ἐνταῦθα πῶς οὐκ εἰδὼς πάλιν μηνύει τὸ μέλλον ἔσεσθαι. Ἔδοξε γὰρ διὰ τῆς ἀποκρίσεως παραλογίσασθαι τὸν Ἰσαάκ, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν διὰ τῶν ῥημάτων πρὸς τὸ παρὸν ἔπεισεν, αὐτὸς δὲ μείζονα τὴν ὀδύνην καὶ ἐπιτεταμένην ὑπέμενε, τὰ ῥήματα αὐτὰ στρέφων ἐν τῇ διανοίᾳ, καὶ ἐννοῶν τοῦ παιδὸς τὴν εὐμορφίαν τὴν ἔξωθεν, τῆς ψυχῆς τὸ κάλλος, τὸ πειθήνιον, τὸ ἐπέραστον, αὐτὸ τῆς ἡλικίας τὸ ἄνθος. Πορευθέντες δὲ ἀμφότεροι ἦλθον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃν εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός. Παρεγένοντο, φησιν, ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ ὑψηλὸν, ὅπερ αὐτῷ ὁ Θεὸς ἐγνώρισε, καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ Ἀβραὰμ θυσιαστήριον. Πάλιν ἐκπλήττομαι τοῦ δικαίου τὴν ἀνδρείαν, πῶς ἠδυνήθη τὸ θυσιαστήριον οἰκοδομῆσαι, πῶς ἴσχυσε, πῶς οὐ διελύθη ὑπὸ τῆς ἀγωνίας. Ἀλλὰ καὶ τὸ θυσιαστήριον ᾠκοδόμησε, καὶ ἐπέθηκε τὰ ξύλα, καὶ συμποδίσας Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, καὶ ἐξέτεινεν Ἀβραὰμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ λαβεῖν τὴν μάχαιραν σφάξαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

Μὴ ἁπλῶς παραδράμωμεν, ἀγαπητοί, τὰ εἰρημένα, ἀλλ' ἐννοήσωμεν πῶς οὐκ ἀπέπτη τοῦ σώματος ἡ ψυχή, πῶς ἤνεγκε ταῖς οἰκείαις χερσὶ συμποδίσαι, καὶ τοῖς ξύλοις ἐπιθεῖναι τὸν ἀγαπητὸν, τὸν ἐπέραστον, τὸν μονογενῆ. Καὶ ἐξέτεινε, φησιν, Ἀβραὰμ τὴν χεῖρα αὐτοῦ λαβεῖν τὴν μάχαιραν σφάξαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Ὢ φιλοθέου ψυχῆς, ὢ γνώμης ἀνδρείας, ὢ πόθου ἐπιτεταμένου, ὢ λογισμοῦ νικῶντος ἀνθρωπίνην φύσιν. Ἔλαβε, φησι, τὴν μάχαιραν σφάξαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ. Τίνα θαυμάσω

[a] Quinque mss. μετ' οὐ πολὺ ἐπιθύσειν.

καὶ ἔκπληξιν; τὸ πατριάρχου τὸ ἀνδρεῖον φρόνημα, ἢ τὸ παιδὸς τὴν ὑπακοήν; ὅτι οὐκ ἀπεσκίρτησεν, οὐδὲ ἐδυσχέρανε πρὸς τὸ γινόμενον, ἀλλ' ἐπείθετο καὶ εἶκε τοῖς ὑπὸ τοῦ πατρὸς γινομένοις, καὶ καθάπερ ἀρνίον μεθ' ἡσυχίας τῷ βωμῷ ἐπέκειτο, ἀναμένων τοῦ πατρὸς τὴν δεξιάν; ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ τῆς γνώμης ἅπαντα ἀπηρτίσθη, καὶ οὐδὲν λοιπὸν ἐνέλιπε, δεικνὺς ὁ ἀγαθὸς δεσπότης ὅτι οὐ σφαγῆναι τὸν παῖδα βουλόμενος ταῦτα ἐπέταξεν, ἀλλὰ τοῦ δικαίου θέλων ἐκκαλύψαι τὴν ἀρετήν, ἀπὸ τῆς γνώμης στεφανώσας τὸν δίκαιον, καὶ ἀπὸ τῆς προαιρέσεως τοῦ πατριάρχου τὴν ἀπηρτισμένην θυσίαν δεξάμενος, λοιπὸν τὴν οἰκείαν ἐπιδείκνυται φιλανθρωπίαν. καὶ ἐκάλεσεν αὐτόν, φησιν, ἄγγελος κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ εἶπεν, Ἀβραάμ, Ἀβραάμ. ἐπειδὴ γὰρ ἑώρα συντεταμένον τὸν δίκαιον, καὶ ἕτοιμον ὄντα πρὸς τὴν σφαγήν, καὶ τὸ ἐπίταγμα πληρῶσαι βουλόμενον, διὰ τοῦτο καλεῖ αὐτὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καί φησιν, Ἀβραάμ, Ἀβραάμ. καλῶς καὶ ἐνταῦθα τῷ διπλασιασμῷ ἐχρήσατο, ἵνα περιγένηται τῆς ὁρμῆς τοῦ δικαίου, καὶ μονονουχὶ διὰ τῆς φωνῆς κατάσχῃ τοῦ πατριάρχου τὴν δεξιὰν ἐπειγομένην πρὸς τὴν τοῦ παιδὸς σφαγήν. καὶ εἶπεν, ἰδοὺ ἐγώ. καὶ εἶπε, μὴ ἐπιβάλῃς τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδάριον, μηδὲ ποιήσῃς αὐτῷ μηδέν. νῦν γὰρ ἔγνων ὅτι φοβῇ τὸν θεὸν σύ, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ. μὴ ἐπιβάλῃς, φησί, τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸ παιδάριον. οὐ τὸ ἔργον γενέσθαι βουλόμενος τοῦτο ἐπέταξα, οὐδὲ σφαγῆναι θέλων τὸν παῖδα τὸν σόν, ἀλλὰ τὴν ὑπακοὴν τὴν σὴν ἅπασι κατάδηλον ποιῆσαι. μὴ τοίνυν ποιήσῃς αὐτῷ μηδέν· ἀρκοῦμαι γὰρ τῇ γνώμῃ τῇ σῇ, καὶ ἐντεῦθεν στεφανῶ καὶ ἀνακηρύττω σε. νῦν γὰρ ἔγνων ὅτι φοβῇ σὺ τὸν θεόν. ὅρα λέξεως συγκατάβασιν. τί οὖν; πρὸ τούτου ἠγνόει τοῦ δικαίου τὴν ἀρετήν, καὶ νῦν ἔγνω ὁ τῶν ὅλων δεσπότης; οὐ τοῦτό φησιν, ὅτι αὐτὸς νῦν ἔγνω· ἀλλὰ τί; νῦν, φησιν, ἅπασιν ἐγνώρισας, ὅπως εἰλικρινῆ τὸν φόβον ἔχεις τὸν πρὸς τὸν θεόν. ἐγὼ μὲν γὰρ ᾔδειν τὸν ἐμὸν θεράποντα· τὰ δὲ νῦν παρὰ σοῦ γενόμενα τοῖς τε νῦν οὖσι, τοῖς τε μετὰ ταῦτα γενεαῖς διδασκαλίας ὑπόθεσις γενήσεται. ἐγνώρισας γὰρ νῦν ἅπασιν ὅπως φοβῇ τὸν θεόν, καὶ τὰ προσταττόμενα εἰς ἔργον ἀγαγεῖν σπεύδεις, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ· τοῦ σφόδρα σοι περιποθήτου, καὶ γνησίως ὑπὸ σοῦ ἀγαπωμένου οὐκ ἐφείσω δι' ἐμέ, διὰ τὸ πρόσταγμα τὸ ἐμόν, διὰ τὸ ἐπίταγμα τὸ παρ' ἐμοῦ· ἀλλὰ προετίμησας τὸ παρ' ἐμοῦ κελευσθὲν τοῦ παιδὸς τοῦ σοῦ. διὰ τοῦτο καὶ τὸν παῖδα δέχου τὸν σόν. διὰ τοῦτο γάρ σοι ἐπηγγειλάμην τὸ σπέρμα τὸ σὸν ἐκταθήσεσθαι· καὶ τὸν ἐπὶ τῇ ὑπακοῇ στέφανον ἀναδησάμενος ἄπιθι. ἐγὼ γὰρ τὴν προαίρεσιν οἶδα στεφανοῦν, καὶ ἀπὸ τῆς γνώμης τὰ βραβεῖα παρέχειν. εἰς ἔργον γὰρ ἐκβῆναι προσήκει τὰ παρὰ σοῦ ῥηθέντα καὶ τοῖς παισὶ τοῖς σοῖς καὶ τῷ Ἰσαάκ. ἐκείνοις γὰρ ἐπηγγείλω ὅτι προσκυνήσαντες ἀναστρέψομεν, καὶ τοῦτο ἤδη ἔσται. καὶ τῷ παιδὶ πυθομένῳ, ποῦ ἐστι τὸ πρόβατον τὸ εἰς ὁλοκάρπωσιν; ὁ θεὸς ὄψεται ἑαυτῷ πρόβατον εἰς ὁλοκάρπωσιν, εἶπας. ἰδοὺ οὖν ἀναβλέψας τοῖς ὀφθαλμοῖς σου

A fortemne ſpiritum Patriarchæ, an pueri obedientiam? neque reluctatus eſt, neque factum ægre tulit, ſed ceſſit & obtemperavit iis quæ a patre facta ſunt, & ſicut agnus cum ſilentio ſuper altare accubuit, exſpectans patris dexteram? Verum ubi illa pia mens ſua omnia conſummavit, & nihil intermiſit: oſtendens bonus Dominus, ſe non occidi puerum, ſed potius juſti virtutem detegi volentem, hæc imperaſſe: coronato juſto ob voluntatem ſuam, & accepta conſummata hoſtia ex mente Patriarchæ, nunc ſuam de- Abrahami fortitudo & Iſaaci obſequentia.

B clarat benignitatem. 11. *Et vocavit eum*, inquit, *Angelus Domini de cælo, dixitque: Abraham, Abraham.* Nam quia videbat juſtum jam accinctum & paratum ad immolationem, & volentem implere mandatum Domini, idcirco vocat eum de cælo, & dicit: Abraham, Abraham. Bene & hîc geminatione uſus eſt, ut ſuperaret impetum juſti, & quaſi per vocem detineretur juſti dextera, jam tendens ad pueri cædem. *Et dixit: Ecce ego.* 12. *Et dixit: Ne injicias manum tuam in puerum, neque facias illi quidquam. Nunc enim cognovi quia times Deum tu, & non peperciſti filio tuo dilecto propter me. Ne injicias,*

C inquit, *manum tuam in puerum.* Non hoc præcepi ut opus perficiatur, neque volo ut occidatur filius tuus: ſed ut obedientia tua manifeſta ſit omnibus. Igitur ne feceris ei quidquam. Contentus ſum voluntate tua, & ex hac te corono & prædico. Nunc enim cognovi quia times Deum tu. Vide quomodo humiliter ſe noſtræ infirmitati hoc verbo attemperat. Quid igitur? ignorabat-ne ante hoc juſti virtutem, & nunc cognovit omnium Dominus? Non hoc, inquit, ſignificat, quod nunc ipſe cognoverit. Sed quid dicere vult? Nunc, inquit, omnibus declaraſti, quo-

D modo ſincero timore Deum colas. Nam ego noveram famulum meum: quæ autem nunc a te facta ſunt, doctrinæ materia ſunt tam præſentibus quam futuris. Notum enim feciſti nunc omnibus te timere Deum, & curare ut mandata ejus opere impleas: *Et non peperciſti filio tuo dilecto propter me.* Illi qui tam dilectus eſt, quem tam ardenter amas, non peperciſti propter me, propter mandatum & juſ-

E ſum meum: ſed prætuliſti mandatum meum filio tuo; proinde & filium tuum accipe. Propter hoc enim pollicitus ſum fore ut ſemen tuum extenderetur: redimitus ergo obedientiæ tuæ corona, abi. Ego enim voluntatem coronare ſoleo, & propter mentem præmia largiri. Opere enim impleri par eſt ea quæ a te dicta ſunt, & ſervis tuis & Iſaac: illis enim promiſiſti, *Cum adoraverimus, redibimus.* Ecce hoc nunc erit, & puero rogante, *ubi ovis eſt ad holocauſtum? Deus videbit ſibimetipſi ovem ad holocauſtum*, dixiſti. Ecce cum reſpexeris, inquit, oculis, vide

prædictam a te ovem, quam scilicet pro puero sacrificabis. 13. *Ut respexit autem oculis vidit; & ecce aries unus detinebatur cornibus in arbusto Sabec: & ivit Abraham, & accepit arietem, & obtulit illum in holocaustum pro Isaac filio suo.* Vidi religiosam tuam mentem, inquit, ecce id quod prius dixisti puero, hoc tibi præparavi. *Et accepit*, inquit, *& obtulit in holocaustum pro Isaac filio suo.* Vidisti Dei clementiam? Et sacrificium consummatum est, & Patriarcha religiosam suam mentem declaravit, & a voluntate coronam reportavit: & Isaac accepto rediit cum innumeris coronis. Hæc autem omnia figura fuerunt crucis: propterea & Christus Judæis dicebat: *Abraham pater vester exsultavit, ut videret diem meum: & vidit, & gavisus est.* Quomodo vidit, qui tot annis præcessit? per figuram, per umbram. Sicut enim hîc ovis oblata est pro Isaac, ita & rationalis agnus oblatus est pro mundo. Oportebat enim in umbra describi & præsignari antea veritatem. Vide namque, obsecro, carissime, quomodo omnia per umbram præfigurata sunt: unigenitus illic, & unigenitus hîc: dilectus illic & germanus, dilectus & hîc ac germanus. *Hic enim est filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui:* A patre ille in holocaustum offerebatur, & hunc Pater tradidit. Et hoc clamat Paulus dicens: *Qui proprio filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum: quomodo non & cum illo omnia nobis daturus est?* Hucusque umbra, postea rerum veritas longe excellentior monstratur. Agnus enim hic rationalis pro toto mundo oblatus est, totum orbem terrarum purificavit; hic homines ab errore liberavit, & ad veritatem reduxit: hic terram cælum fecit, non elementorum immutata natura, sed conversatione cælesti hominibus super terram degentibus allata. Per hunc omnis dæmonum cultus solutus est. Per hunc factum est ut non adorentur lapides & ligna ab hominibus: & qui ratione præditi sunt ante insensibilia non procidunt, sed omnis abiit error, & veritatis lux orbem illustravit.

Sacrificium Abrahæ figura crucis.
Joan. 8. 56.
Matt. 3. 17.
Rom. 8. 32.

4. Vidisti veritatis excellentiam? vidisti quid umbra, quid veritas? *Et vocavit*, inquit, *Abraham nomen loci illius, Dominus vidit: ut dicant hodie, in monte Dominus visus est.* Vide justi religiosam mentem, quomodo ubique ex iis quæ acciderant appellationes locis imponit. Visitationem enim a Deo factam volens quasi in columna ærea insculpere loco per appellationem, vocavit nomen loci, *Dominus vidit.* Sufficiebat quidem justo pro præmio, quod vivus rediret Isaac, & quod meritus esset illam eximiam laudem, nempe quod dicit: *Nunc cognovi quod times*

A ὅρα τὸ προῤῥηθὲν παρὰ σοῦ πρόβατον, ὅπερ ἀντὶ τοῦ παιδὸς ὁλοκαρπώσεις. ἀναβλέψας δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδε, καὶ ἰδοὺ κριὸς εἷς κατεχόμενος τῶν κεράτων ἐν φυτῷ σαβέκ. καὶ ἐπορεύθη Ἀβραάμ, καὶ ἔλαβε τὸν κριόν, καὶ ἀνήνεγκεν αὐτὸν εἰς ὁλοκάρπωσιν ἀντὶ Ἰσαὰκ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. εἶδόν σου, φησὶ, τῆς γνώμης τὸ φιλόθεον, ἰδοὺ ὅπερ προλαβὼν εἶπες τῷ παιδὶ, τοῦτό σοι παρεσκεύασα. καὶ ἔλαβε, καὶ ἀνήνεγκεν εἰς ὁλοκάρπωσιν ἀντὶ Ἰσαὰκ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. εἶδες Θεοῦ φιλανθρωπίαν; καὶ ἡ θυσία ἀπηρτίσθη, καὶ ὁ πατριάρχης τὸ φιλόθεον αὐτοῦ τῆς γνώμης ἐπεδείξατο, καὶ ἀπὸ τῆς προαιρέσεως τὸν B στέφανον ἐκομίσατο, καὶ τὸν Ἰσαὰκ λαβὼν ἐπάνεισι μετὰ μυρίων στεφάνων. Ταῦτα δὲ πάντα τύπος ἐγίνετο τοῦ σταυροῦ. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς τοῖς Ἰουδαίοις ἔλεγεν, Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἠγαλλιάσατο, ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμήν, καὶ εἶδε καὶ ἐχάρη. πῶς εἶδεν ὁ πρὸ τοσούτων γεγενημένος χρόνων; διὰ τοῦ τύπου, διὰ τῆς σκιᾶς. καθάπερ γὰρ ἐνταῦθα τὸ πρόβατον προσηνέχθη ἀντὶ τοῦ Ἰσαὰκ, οὕτως ὁ λογικὸς ἀμνὸς προσηνέχθη ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης. ἔδει γὰρ ἐν τῇ σκιᾷ προδιαγραφῆναι τὴν ἀλήθειαν. ὅρα μοι γὰρ, ἀγαπητὲ, πῶς ἅπαντα διὰ τῆς σκιᾶς προετυποῦτο· μονογενὴς ἐκεῖ, καὶ μονογενὴς ἐνταῦθα· ἀγαπητὸς ἐκεῖ καὶ γνήσιος, C ἀγαπητὸς καὶ ἐνταῦθα καὶ γνήσιος. οὗτος γάρ ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, φησὶν, ἐν ᾧ ηὐδόκησα. ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκεῖνος εἰς ὁλοκαύτωσιν ἀνεφέρετο, καὶ τοῦτον ὁ πατὴρ ἐξέδωκε. καὶ βοᾷ Παῦλος λέγων, ὅς γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτὸν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίσεται; μέχρι τούτου ἡ σκιά· λοιπὸν δὲ τῶν πραγμάτων ἡ ἀλήθεια πολὺ τὸ ὑπερέχον ἐπιδείκνυται. ὁ γὰρ ἀμνὸς οὗτος ὁ λογικὸς ὑπὲρ ἁπάσης τῆς οἰκουμένης προσεφέρετο, οὗτος τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἐξεκάθηρεν, οὗτος D τοὺς ἀνθρώπους τῆς πλάνης ἠλευθέρωσε, καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπανήγαγεν· οὗτος τὴν γῆν οὐρανὸν ἐποίησεν, οὐ τὴν στοιχείων ἐναλλάξας τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν ἐν τοῖς οὐρανοῖς πολιτείαν εἰς τοὺς ἐπὶ γῆς ἀνθρώπους μεταστήσας. διὰ τοῦτο πᾶσα ἡ τῶν δαιμόνων θεραπεία λέλυται, διὰ τοῦτο οὐκ ἔτι λίθοις καὶ ξύλοις προσκυνοῦσιν ἄνθρωποι, οὐδὲ οἱ λόγῳ τετιμημένοι τοῖς ἀναισθήτοις ὑποκύπτουσιν, ἀλλὰ πᾶσα ἀπελήλαται ἡ πλάνη, καὶ τὸ τῆς ἀληθείας φῶς τὴν οἰκουμένην κατηύγασεν.

Εἶδες τῆς ἀληθείας τὴν ὑπεροχήν; εἶδες τί μὲν ἡ σκιὰ, τί δὲ ἡ ἀλήθεια; καὶ ἐκάλεσε, φησὶν, Ἀβραὰμ τὸ E ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, Κύριος εἶδεν· ἵνα εἴπωσι σήμερον, ἐν τῷ ὄρει Κύριος ὤφθη. ὅρα τοῦ δικαίου τὴν φιλόθεον γνώμην, πῶς ἑκάστοτε ἐκ τῶν συμβαινόντων τὰς προσηγορίας τοῖς τόποις ἐπιτίθησι. τὴν γὰρ παρὰ τοῦ Θεοῦ γενομένην [a] ἐπίσκεψιν βουλόμενος, καθάπερ ἐν στήλῃ χαλκῇ, ἐναποθέσθαι τῷ τόπῳ διὰ τῆς προσηγορίας, φησὶ, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου, Κύριος εἶδεν. ἤρκει μὲν οὖν πρὸς ἀμοιβὴν τῷ δικαίῳ καὶ τὸ ζῶντα ἐπαναγαγεῖν τὸν Ἰσαὰκ, καὶ τὸ ἀξιωθῆναι τοῦ ἐγκωμίου τοῦ μεγάλου, τοῦ, νῦν ἔγνων ὅτι φοβῇ τὸν Θεὸν

[a] Quinque mss. ἐπισκοπήν.

σύ· ἀλλ' ὁ φιλότιμος τῇ δωρεαῖς ἀεὶ νικῶν καὶ τῇ εὐεργεσίαις τὴν ἔννοιαν τὴν ἡμετέραν, ἐπιδαψιλεύεται καὶ νῦν τοῦ δικαίου τὴν γνώμην, [a] καὶ ἀμειβόμενός φησι πάλιν πρὸς αὐτόν. καὶ ἐκάλεσεν ἄγγελος κυρίου τὸν Ἀβραὰμ δεύτερον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγων· κατ' ἐμαυτοῦ ὤμοσα, λέγει κύριος, οὗ εἵνεκεν ἐποίησας τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμὲ, ἦ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, καὶ κληρονομήσει τὸ σπέρμα σου τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων, καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς. ἐπειδὴ ἐπλήρωσάς, φησι, τὸ ἐπίταγμα τὸ ἐμὸν, καὶ τὴν οἰκείαν ὑπακοὴν διὰ πάντων ἐπεδείξω, διὰ τοῦτο ἄκουε, ὅτι κατ' ἐμαυτοῦ ὤμοσα, λέγει κύριος. ὅρα θεοῦ συγκατάβασιν· κατ' ἐμαυτοῦ, φησιν, ὤμοσα ἵνα θαῤῥεῖν ἔχῃς, ὅτι πάντως ἔσται τὰ παρ' ἐμοῦ εἰρημένα. ἐπειδὴ γὰρ οἱ ἄνθρωποι, ἐπὰν δὴ ὅρκον ἐπιθῶσι τοῖς ἐπαγγελθεῖσι, τότε ὡς βεβαίαν τὴν ὑπόσχεσιν δεξάμενοι, οὕτω διάκεινται οἱ τὴν ἐπαγγελίαν εἰληφότες· διὰ τοῦτο καὶ ὁ δεσπότης τῇ ἀνθρωπίνῃ συνηθείᾳ χρησάμενός φησι· κατ' ἐμαυτοῦ ὤμοσα, οὗ εἵνεκεν ἐποίησας τὸ ῥῆμα τοῦτο, καὶ οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ. σκόπει μοι φιλανθρωπίαν δεσπότου. οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ. καὶ μὴν ζῶντα αὐτὸν ἐπανάγει. μὴ τὸ τέλος ἴδῃς, ἀγαπητὲ, ἀλλὰ τὴν γνώμην μάθε, μεθ' ἧς ἀσυλλογίστως τὰ προσταττόμενα ἐπλήρου. ὅσον γὰρ εἰς προαίρεσιν ἥμαξε τὴν δεξιὰν ὁ πατριάρχης, καὶ κατὰ τῆς δέῤῥας τοῦ παιδὸς ἐπαφῆκε τὸ ξίφος, καὶ ἀπηρτισμένην ἀπειργάσατο τὴν θυσίαν· δι' ὃ καὶ ὁ δεσπότης, ὡς εἰς ἔργον τῆς θυσίας ἐνεχθείσης, οὕτω τὸν ἔπαινον τοῦ δικαίου συντίθησι, καί φησιν, ὅτι οὐκ ἐφείσω τοῦ υἱοῦ σου τοῦ ἀγαπητοῦ δι' ἐμέ. σὺ μὲν οὐκ ἐφείσω διὰ τὸ ἐμὸν πρόσταγμα· ἐγὼ δὲ ἐφεισάμην διὰ τὴν σὴν ὑπακοήν. ἕνεκεν οὖν τῆς ὑπακοῆς ταύτης ἀμειβόμενός σε εὐλογήσω σε καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε. ὅρα εὐλογίας ἐπίτασιν, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ πλέον πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου. οὗτος γὰρ ὁ τῇ γνώμῃ σου σφαγιασθεὶς, οὕτως εἰς πλῆθος ἐκτεινόμενον ἕξει τὸ σπέρμα, ὡς τοῖς ἄστροις καὶ τῇ ἄμμῳ παρισωθῆναι, καὶ πάντα τὰ ἔθνη ἐνευλογηθῆναι ἐν τῷ σπέρματί σου, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσας τῆς ἐμῆς φωνῆς. ταῦτα δέ σοί, φησιν, ἀπαντήσεται διὰ τὴν πολλὴν ὑπακοήν. ἆρα τῶν μυρίων ἡμῖν ἀγαθῶν [b] πρόξενον γίνεται τὸ ὑπακούειν τῷ δεσπότῃ, καὶ πείθεσθαι αὐτοῦ τοῖς προστάγμασι, καὶ ὁμοίως τῷ πατριάρχῃ τούτῳ μὴ περιεργάζεσθαι τὰ παρ' αὐτοῦ ἐπιταττόμενα· ἀλλὰ καθάπερ εὐγνώμονας οἰκέτας πληροῦν τὰ διατεταγμένα, καὶ τὸν ὑπὲρ τούτων λόγον παραχωρεῖν τῷ δεσπότῃ; ἐὰν οὖν οὕτω παιδεύσωμεν ἑαυτοὺς, δυνησόμεθα καὶ τὴν αὐτὴν ὑπακοὴν τῷ δικαίῳ ἐπιδείξασθαι, καὶ τῶν αὐτῶν στεφάνων ἐπιτυχεῖν. πῶς δὲ ὑπακούσομεν; ἐὰν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ διὰ τῶν

A *Deum tu.* Verumtamen is qui donis certare cupit, & beneficiis semper vincit mentem nostram, justi animum variis exornat præmiis, & inquit iterum ad illum. 15. *Et vocavit Angelus Domini Abraham secundò de cælo,* 16. *dicens: Per memetipsum juravi, dicit Dominus; eo quod fecisti verbum hoc, & non pepercisti filio tuo dilecto propter me,* 17. *profectò benedicens benedicam te, & multiplicans multiplicabo semen tuum sicut stellas cæli, & sicut arenam quæ est in littore maris; & hereditate possidebit semen tuum civitates hostium,* 18. *& in semine tuo benedicentur omnes gentes terræ, eo quod* B *audisti vocem meam.* Quia, inquit, implevisti præceptum meum, & tuam obedientiam per omnia declarasti, propterea audi: *Per memetipsum juravi, dicit Dominus.* Vide quomodo in sermone se demittat Dominus: *per memeipsum*, inquit, *juravi*, ut confidas omnino eventura tibi quæ a me dicta sunt. Quandoquidem enim cum homines promissis juramenta addunt, tunc stabiliorem accipiunt promissionem ii quibus promittitur: eapropter & Dominus humana usus consuetudine inquit: *Per memetipsum juravi, eo quod fecisti verbum hoc, & non pepercisti filio tuo dilecto propter me.* C Considera, obsecro, clementiam Domini. *Non pepercisti filio tuo dilecto propter me.* Attamen vivum ipsum reducit. Non eventum respicias, dilecte, sed voluntatem & mentem disce, qua sine ullo ratiocinio mandata implebat. Quantum enim ad voluntatem attinet, cruentaverat dextram Patriarcha, & per cervicem pueri immiserat gladium, perfectumque obtulerat sacrificium: idcirco Dominus quasi sacrificio re ipsa consummato, laudat justum, & dicit: *Non pepercisti filio tuo dilecto propter me.* Tu quidem non pepercisti pro- D pter meum mandatum, ego autem peperci propter tuam obedientiam. Propter hanc tuam obedientiam te remunerans *benedicam te, & multiplicans multiplicabo te.* Vide cumulatam benedictionem: hoc est, amplius multiplicabo semen tuum. Hic enim qui per voluntatem tuam occisus est, in tantam multitudinem propagabit semen tuum, ut stellis & arenæ adæquandum sit, *& omnes gentes in semine tuo* benedicendæ sint, *eo quod audisti vocem meam.* Hæc omnia, inquit, tibi in obedientiæ tantæ mercedem aderunt. Ergo-ne plu- E rima nobis bona id conciliat, quod obedimus Deo & præceptis ejus obtemperamus, & sicut Patriarcha ille, curiosius non inquirimus, quare talia ab eo imperata sint; sed ut grati servi implemus mandata, rationemque eorum relinquimus Domino? Si igitur sic docuerimus nosmetipsos, poterimus & eamdem obedientiam exhibere, quam justus ille, easdemque consequi coronas. Quomodo autem obediemus? si mandata ejus opere adimpleve-

[a] Καὶ ἀμειβόμενος potest hic duplici modo intelligi, & *vicissim alloquens*, vel, & *respondens*, quo sensu usurpatur hæc vox sæpissime; vel explicari potest, & *vicissim remunerans*, sive & *munera pro muneribus reddens*, & hoc posteriori modo puto hic intelligendum esse.

[b] Savil. & pauci mss. πρόξενος, quæ lectio non spernenda.

Rom. 2. 13. rimus. *Non enim auditores*, inquit, *legis justificabuntur*, *sed factores*. Quæ enim utilitas, si quotidie audiamus, & opera negligamus? Ideo oro, ut ad agenda opera bona festinemus; neque enim aliter salutem consequi possumus: ut & peccata nostra abluamus, & clementia Domini digni habeamur gratia & miserationibus Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri & sancto vivificoque Spiritui sit gloria, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

A ἔργων πληρώσωμεν. οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταί, φησι, τοῦ νόμου δικαιωθήσονται, ἀλλ' οἱ ποιηταί. τί γὰρ ὄφελος, ἐὰν καθ' ἑκάστην μὲν ἀκούωμεν, ἀμελῶμεν δὲ τῆς τούτων ἐργασίας; διὸ παρακαλῶ, ἐπὶ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν τῶν ἔργων σπεύσωμεν, οὐδὲ γὰρ ἄλλως σωθῆναι δυνατόν· ἵνα καὶ τὰ ἡμαρτημένα ἀπονιψώμεθα, καὶ τῆς παρ' αὐτοῦ τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίας ἀξιωθῶμεν χάριτι καὶ οἰκτιρμοῖς τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἡ δόξα, ἅμα τῷ ἁγίῳ καὶ ζωοποιῷ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

B

HOMILIA XLVIII.

Gen. 23. 5. *Responderunt autem filii Chet ad Abraham, & dixerunt: Rex a Deo es tu in nobis, in electis sepulcris nostris sepeli mortuum tuum.*

ΟΜΙΛΙΑ μη'.

Ἀπεκρίθησαν δὲ οἱ υἱοὶ τοῦ Χὲτ πρὸς Ἀβραὰμ, καὶ εἶπον· βασιλεὺς παρὰ θεοῦ εἶ σὺ ἐν ἡμῖν, ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς μνημείοις ἡμῶν θάψον τὸν νεκρόν σου.

1. VIDISTIS heri, dilecti, Patriarchæ fortitudinem: vidistis animam adamante solidiorem, quomodo, quantum in ipso erat, ob magnam in Deum caritatem sacerdos filii factus est, & proposito quidem cruentavit dextram, sacrificiumque obtulit: per ineffabilem autem misericordiam Dei salvo & sano filio suo recepto rediit; & propter voluntatem prædicatus est coronaque fulgida redimitus; & summum agonem certavit, ac per omnia pietatem mentis suæ declaravit. Videamus & hodie quantam justus ille filii curam habuerit. Nam postquam a sacrificio illo novo & admirabili rediit, excepit eum Sarræ luctus: cùm autem petiisset a filiis Chet possessionem sepulcri, emto loco deposuit mortuam, & hoc principium possessionis habet Patriarcha mortis Sarræ occasione. Monstrans enim nobis Scriptura divina justi virtutem, eumque sicut peregrinum & advenam toto tempore fuisse, hoc quoque significavit, ut discamus eum qui tanto superno præsidio fruebatur, & sic illustris factus atque in tantam multitudinem diffusus erat, proprium sepulcrum non possedisse, sicut nunc multi faciunt, agros & villas, infinitamque aliam substantiam possidere studentes. Multis enim animi divitiis fruebatur, & de aliis non erat anxius. Audiant qui repente & in uno temporis momento omnium bona corradunt, & ubique, ut ita dicam, avaritiæ suæ concupiscentiam extendunt; imitenturque Patriarcham, qui ne quidem habuit locum in quo Sarræ collocaret reliquias, sed tunc primum, quando ab ipsa necessitate compulsus est, emit agrum & speluncam a filiis Chet. Nam quod spectabilis esset apud Chananæos, audi filios Chet ad

Cap. 23. 6. eum dicentes, *Rex a Deo es tu in no-*

ΕΙΔΕΤΕ χθὲς, ἀγαπητοὶ, τοῦ πατριάρχου τὴν ἀνδρείαν· εἴδετε ψυχὴν ἀδάμαντος στεῤῥοτέραν, πῶς, τὸ ἧκον εἰς αὐτὸν, διὰ τὸν περὶ τὸν θεὸν πόθον ἱερεὺς τοῦ παιδὸς ἐγένετο, καὶ τῇ μὲν γνώμῃ ᾕμαξε τὴν δεξιὰν, καὶ τὸ ἱερεῖον προσήνεγκε· διὰ δὲ τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν σῶον καὶ ὑγιῆ τὸν παῖδα λαβὼν ἐπανῄει, καὶ ἀπὸ τῆς προαιρέσεως ἀνεκηρύττετο ὁ πατριάρχης καὶ τὸν στέφανον λαμπρὸν ἀνεδήσατο· καὶ τοῦτον τὸν τελευταῖον ἀγῶνα [a] ἠγωνίσατο, καὶ διὰ πάντων τὸ φιλόθεον αὐτοῦ τῆς γνώμης ἐπεδείξατο· ἴδωμεν καὶ σήμερον τοῦ δικαίου τούτου τὸ φιλόστοργον, ὅσην ποιεῖται τοῦ παιδὸς τὴν κηδεμονίαν. ἐπειδὴ γὰρ μετὰ τὸ ἀπὸ τῆς θυσίας ταύτης ἐπανελθεῖν τῆς καινῆς καὶ παραδόξου διεδέξατο αὐτὸν τὸ τῆς Σάῤῥας τὸ πένθος, αἰτήσας παρὰ τῶν υἱῶν Χὲτ κτῆσιν τάφου, καὶ πριάμενος τὸν τόπον ἀπέθετο τὸν νεκρὸν, καὶ ταύτην πρώτην ἀρχὴν κτήσεως ποιεῖται ὁ πατριάρχης διὰ τὴν τῆς Σάῤῥας τελευτήν. δεικνῦσα γὰρ ἡμῖν ἡ θεία γραφὴ διὰ πάντων τοῦ δικαίου τὴν ἀρετὴν, καὶ ὅτι ὡς πάροικος καὶ παρεπίδημος ἅπαντα διῆγε τὸν χρόνον, καὶ τοῦτο ἐπεσημήνατο, ἵνα μάθωμεν, ὅτι ὁ τοσαύτης ἀπολαύων τῆς ἄνωθεν συμμαχίας, καὶ οὕτω περιφανὴς γεγονὼς, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον πλῆθος ἐκταθεὶς οἰκεῖον τόπον οὐκ ἐκτήσατο, καθάπερ νῦν πολλοὶ ποιοῦσιν, ἀγροὺς καὶ κώμας, καὶ πολλήν τινα καὶ ἄφατον περιουσίαν [b] κατακτᾶσθαι σπουδάζοντες. εἶχε γὰρ ἀρκοῦντα πλοῦτον τὸν ἀπὸ τῆς γνώμης, καὶ οὐδεμίαν περὶ ταῦτα ἐποιεῖτο τὴν σπουδήν. ἀκουέτωσαν οἱ ἀθρόον καὶ ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ τὰ πάντων περιβαλλόμενοι, καὶ πανταχοῦ, ὡς εἰπεῖν, τῆς οἰκείας πλεονεξίας τὴν ἐπιθυμίαν ἐκτείνοντες, καὶ μιμείσθωσαν τὸν πατριάρχην, τὸν οὐδὲ ὅπου καταθῇ τῆς Σάῤῥας τὸ λείψανον ἔχοντα, μέχρις ὅτε καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀνάγκης ὠθούμενος, ὠνήσατο τὸν ἀγρὸν καὶ τὸ σπήλαιον παρὰ τῶν υἱῶν Χέτ. ὅτι γὰρ περίβλεπτος ἦν παρὰ τοῖς τῶν Χαναναίων οἰκοῦσιν, ἄκουε τῶν υἱῶν Χὲτ πρὸς αὐτὸν λεγόντων· Βασιλεὺς παρὰ θεοῦ σὺ εἶ ἐν

a Savil. & sex mss. ἠγωνίσατο, ἵνα διὰ πάντων τὸ φιλόθεον αὐτοῦ τῆς γνώμης ἅπασι γένηται κατάδηλον, ἴδωμεν.

b Hæc κατακτᾶσθαι σπουδάζοντες, desunt in Savil. & in aliquot mss.

ἡμῶν, ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς μνημείοις ἡμῶν θάψον τὸν νεκρόν σου. οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν οὐ μὴ κωλύσῃ τὸ μνημεῖον αὐτοῦ ἀπὸ σοῦ. ἀλλ' ὅρα τὸν δίκαιον, ὅπως κἀκείνους παιδεύει δι' αὐτῶν τῶν ἔργων τὴν οἰκείαν φιλοσοφίαν, καὶ οὐ πρότερον ἀνέχεται λαβεῖν τὸ μνημεῖον, πρὶν ἂν τὴν δικαίαν καταβάλλῃ τιμήν. εἰ γὰρ καὶ ὑμεῖς, φησιν, οὕτω περὶ ἐμὲ εὐγνώμονες γεγόνατε, ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἀνέξομαι, εἰ μὴ πρότερον τὴν δέουσαν τιμὴν καταβάλλοιμι, λαβὼν παρ' ὑμῶν τὸ μνημεῖον. καὶ δούς, φησι, τὸ ἀργύριον ἔλαβε τὸ μνημεῖον. [a] καὶ ἔθαψε Σάῤῥαν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ ἀγροῦ τῷ διπλῷ, ὅ ἐστιν ἀπέναντι Μαμβρῆ. B καὶ ὁ οὕτω περιφανὴς καὶ περίβλεπτος, καὶ τοσαύτην παῤῥησίαν παρὰ τῷ θεῷ ἔχων, καὶ παρὰ πάντων, ὡς εἰπεῖν, τῶν αὐτόθι τοσαύτης ἀπολαύων θεραπείας, ὡς καὶ τοὺς υἱοὺς Χὲτ βασιλέα αὐτὸν ὀνομάζειν, οὐδὲ βῆμα ποδὸς ἐκέκτητο. διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος Παῦλος ἀνακηρύττων τοῦ δικαίου τούτου τὴν ἀρετὴν γράφων ἔλεγε, πίστει παρῴκησεν Ἀβραὰμ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ὡς ἀλλοτρίαν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς. εἶτα διδάσκων ἡμᾶς πῶς πίστει παρῴκησεν, ἐπήγαγεν· ἐξεδέχετο γὰρ τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ θεός. C τῇ ἐλπίδι, φησὶ, τῶν μελλόντων ὑπερεώρα τῶν παρόντων, καὶ τῇ προσδοκίᾳ τῶν μειζόνων ἔλαττον ἐφρόντιζε τούτων τῶν ἐν τῷ παρόντι βίῳ· καὶ ταῦτα πρὸ τοῦ νόμου, καὶ πρὸ τῆς χάριτος. ποίαν οὖν ἕξομεν ἡμεῖς ἀπολογίαν, εἰπέ μοι, οἱ μετὰ τοσαύτας ἐπαγγελίας καὶ τὰς ὑποσχέσεις τῶν ἀποῤῥήτων ἀγαθῶν πρὸς τὰ παρόντα ἐπτοημένοι, καὶ ὠνούμενοι ἀγρούς, καὶ πανταχοῦ φαιδρύνεσθαι σπουδάζοντες, καὶ ἀπὸ πλεονεξίας καὶ ἁρπαγῆς ταῦτα ἅπαντα συλλέγοντες, καὶ ὅπερ ὁ μακάριος προφήτης θρηνῶν ἔλεγε, τοῦτο διὰ τῶν ἔργων πληροῦντες, οὐαὶ οἱ συνάπτοντες οἰκίαν πρὸς οἰκίαν, D καὶ ἀγρὸν πρὸς ἀγρὸν ἐγγίζοντες, ἵνα τοῦ πλησίον ἀφέλωνταί τι; ἢ οὐχὶ ταῦτα καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὁρῶμεν γινόμενα, καὶ χήρας μὲν ἁρπαζομένας, ὀρφανοὺς δὲ ἀποδυομένους, καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων πιεζομένους; ἀλλ' οὐχ οὕτως ὁ δίκαιος οὗτος· ἀλλὰ καὶ μνημεῖον ὠνήσασθαι βουληθεὶς, ἐπειδὴ εἶδεν ἑτοίμους διαδοῦναι βουλομένους τοὺς αἰτηθέντας, οὐ πρότερον ἠνέσχετο, πρὶν ἢ τὴν δικαίαν κατέβαλε τιμήν. ἅπερ ἐννοοῦντες, ἀγαπητοὶ, μιμησώμεθα οἱ ἐν τῇ χάριτι τὸν πρὸ τοῦ νόμου, καὶ μὴ περὶ τὴν τῶν πλειόνων ἐπιθυμίαν ἐκκαιόμενοι, μεῖζον E ἑαυτοῖς καὶ σφοδρότερον ἐπισωρεύωμεν τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, τὴν φλόγα τὴν ἀφόρητον. ἀκουσόμεθα γὰρ, εἰ ἐπιμείνοιμεν ταῖς τοιαύταις ἁρπαγαῖς καὶ πλεονεξίαις, τὰ πρὸς τὸν πλούσιον ἐκεῖνον εἰρημένα, ἄφρον, ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἡτοίμασας, τίνι ἔσται; τίνος γὰρ ἕνεκεν, ἀγαπητὲ, τοσαῦτα συλλέγειν σπουδάζεις, ἅπερ μετ' οὐ πολὺ μέλλων ἐντεῦθεν ἀφαρπάζεσθαι καταλείψεις ἐνταῦθα,

A *bis, in electis sepulcris nostris sepeli mortuum tuum: nullus enim nostrum prohibebit sepulcrum suum a te.* Cæterum vide quomodo justus operibus suis doceat illos veram philosophiam, & non prius velit accipere monumentum, quam justum dinumeret precium. Nam licet vos, inquit, ita benevoli erga me sitis: at ego non patiar, nisi prius debitum precium dependerim: & sic accipiam sepulcrum. 9. *Et numerata*, inquit, *pecunia accepit monumentum: & sepelivit Sarram uxorem suam in spelunca agri duplici, quæ est e regione Mambre.* B Et qui tam clarus & spectabilis erat, qui tantam apud Deum habens fiduciam, & apud omnes fere qui ibi agebant in tanto honore erat, ut & a filiis Chet rex nominaretur, neque vestigium pedis possidebat. Propterea & beatus Paulus virtutem justi prædicans & scribens dicebat: *Per fidem peregrinus fuit Abraham in terra promissionis veluti aliena, cum in tabernaculis habitasset cum Isaac & Jacob coheredibus ejusdem promissionis.* (Hebr. 11, 9.) Deinde docens nos, quomodo fide peregrinus fuerit, subdidit: *Exspectabat enim habentem fundamenta civitatem, cujus opifex & conditor est Deus.* C Spe, inquit, futurorum despiciebat præsentia: & exspectatione majorum bonorum, minus curabat ea quæ in præsenti vita sunt: atque hæc ante legem, & ante gratiam. Qualem igitur habebimus nos excusationem, dic oro, qui post tot pollicitationes, & promissiones ineffabilium bonorum, inhiamus præsentibus, & emimus agros, & ubique clari esse studemus, colligimusque hæc omnia per avaritiam & rapinam? & id quod beatus Propheta cum lamento dicebat: *Væ iis qui* (Isai. 5, 8.) D *conjungunt domum domui, & agrum agro copulant ut quid a proximo auferant*: hoc nos operibus implemus. An non quotidie videmus diripi viduarum bona, spoliari orphanos, infirmos a fortioribus opprimi? Verum justus ille nequaquam sic, sed & sepulcrum emere cum voluit, quoniam vidit eos a quibus petiit, dare volentes, non prius accepit, quam justum dependisset precium. Hæc itaque mente versantes, dilecti, nos qui sub gratia, eum qui ante legem imitemur: & ne multa possidendi cupiditate accensi, majorem & E graviorem accumulemus ignem inexstinguibilem, & flammam intolerabilem. Audiemus enim si in hujusmodi rapina & avaritia manserimus, ea quæ dicta sunt diviti illi: *Stulte, ista nocte abs te animam tuam repetent: quæ autem præparasti, cujus erunt?* (Luc. 12, 20.) Quare, dic mihi, tantopere studes, ut colligas ea quæ non multo post hinc abripiendus, hîc relinques, ex eis

[a] In edit. Morel. hic male positus fuerat versiculus ille cap. 36. Genesis ἐγένετο δέ φησιν ἡ ζωὴ Σάῤῥας ρκζ ἔτη, καὶ ἀπέθανε. Secus habent Savil. & mss.

non solum nihil utilitatis percipere valens, sed & onus peccatorum in humeris propriis ferens, & inutili pœnitentia ductus? Nam ea quæ a te per avaritiam collecta sunt, in hostium sæpe devenient manus, tu autem pro iis rationem & pœnam dabis. Quantæ igitur est dementiæ aliis laborare, & te propterea pœnam dare?

Avaritiæ damna.

2. Esto autem hactenus ita negligenter nos gesserimus, nunc saltem quid opus facto sit consultemus: & non tantum operam demus, ut nobis opes affluant, sed ut & justitiæ magnam rationem & curam geramus. Neque enim res nostræ hujus vitæ limitibus circumscriptæ sunt, neque semper in aliena regione erimus: sed non multo post in propriam remeabimus patriam. Omnia igitur faciamus, ne illic egeni simus futuri. Nam quæ utilitas, in aliena regione multas divitias relinquere, in propria autem, & in patria necessariis carere? Itaque oro, festinemus dum adhuc tempus est, ut illuc transferamus etiam quæ in hac aliena habemus. Enimvero licet multum inter se distent, facilis tamen est transvectio. Qui enim nostra eo transferant, parati sunt, & secure illuc pergunt, atque in thesauro indeprædabili ea reponunt, quæcumque per illorum manus præmittere potuerimus. Pauperum enim manus in cælestia promtuaria sibi collata dona nostra reponunt. Quoniam igitur tanta & facilitas & securitas est, quare moramur, & non omni studio hoc facimus, ut ibi ea inveniamus, ubi eis maxime opus erit? Propterea Patriarcha ille quasi alienam inhabitat Chananæam: quia illam exspectabat civitatem, cujus opifex & conditor est Deus. Si igitur voluerimus justum hunc imitari, & nos in illam occurremus, & in sinum Patriarchæ veniemus. Operum enim communio etiam fruitionis communionem præstat. Verum si placet, redeamus ad sermonis seriem, & videamus post Sarræ mortem quantam justus curam agit filii, Isaaci dico. Audiamus igitur divinam Scripturam nobis narrantem. *Et Abraham erat senex, provectus diebus. Et Dominus benedixit Abraham per omnia.* Quare hæc nobis assignavit Scriptura? quia Patriarcha diligenter curaturus erat ut sponsa Isaaco adduceretur, ideo nobis ejus ætatem assignavit. Quando enim, inquit, ad extremam senectutem pervenit, volens Isaacum a Chananæorum cognatione avertere, ut ne inde uxorem duceret, vocato, inquit, famulo prudentiore, commendat ei negotium hoc, & dicit. 2. *Pone manum tuam subter femur meum.* Lingua Græca habet *subter femur*

Gen. 24. 1.

A οὐ μόνον οὐδὲν ἀπ' αὐτῶν καρποῦσθαι δυνηθεὶς, ἀλλὰ καὶ τὸ φορτίον τῶν ἁμαρτημάτων ἐπὶ τῶν οἰκείων ὤμων ἐπιφερόμενος, καὶ ἄπρακτα λοιπὸν μεταγινώσκων. καὶ τὰ μὲν παρὰ σοῦ μετὰ πλεονεξίας συλλεγέντα πολλάκις καὶ εἰς τὰς τῶν ἐχθρῶν χεῖρας ἐλεύσεται· αὐτὸς δὲ τὴν ἐπὶ τούτοις δίκην ἀπαιτηθήσῃ. ποίας οὖν οὐκ ἂν εἴη τοῦτο παραφροσύνης, τὸ ἑτέροις πονεῖσθαι, καὶ αὐτὸν τὴν ἐπὶ τούτοις δίκην διδόναι;

Ἀλλ' εἰ καὶ πρότερον οὕτω τὰ καθ' ἑαυτοὺς ῥαθύμως διεθήκαμεν, νῦν γοῦν τὸ δέον βουλευσώμεθα, καὶ μὴ ἁπλῶς περιβάλλεσθαι σπουδάζωμεν πολλὴν τὴν B περιουσίαν, ἀλλὰ πολλὴν τοῦ δικαίου ποιώμεθα πρόνοιαν. οὐδὲ γὰρ μέχρι τοῦ παρόντος στήσεται τὰ ἡμέτερα, οὐδὲ ἐπὶ τῆς ξένης διὰ παντὸς ἐσόμεθα, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανήξομεν πατρίδα. πάντα οὖν ποιῶμεν, ὥστε μὴ ἐκεῖ ἐν ἐνδείᾳ ἡμᾶς γενέσθαι. τί γὰρ ὄφελος ἐν ξένῃ μὲν πολὺν τὸν πλοῦτον καταλιπεῖν, ἐν δὲ τῇ οἰκείᾳ πατρίδι μηδὲ τῶν ἀναγκαίων τὴν χρείαν ἔχειν; σπεύσωμεν οὖν, παρακαλῶ, ὡς ἔτι καιρὸς, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ξένης ἐκεῖ μεταθῶμεν. εἰ γὰρ καὶ πολὺ τὸ διάστημα, ἀλλὰ σφόδρα εὔκολος ἡ μετακομιδή. καὶ γὰρ οἱ μετακομίζοντες ἕτοι- C μοι, καὶ μετὰ ἀσφαλείας ἐκεῖσε βαδίζοντες, καὶ ἐν ἀσύλῳ θησαυρῷ ἀποτιθέμενοι, ἅπερ ἂν δι' αὐτῶν προαποστεῖλαι δυνηθῶμεν. αἱ γὰρ τῶν πενήτων χεῖρες εἰς ταμεῖα τῶν οὐρανῶν ἀποτίθενται τὰ παρ' ἡμῶν διδόμενα. ὅταν οὖν καὶ ἡ εὐκολία ᾖ τοσαύτη καὶ ἀσφάλεια, τίνος ἕνεκεν ἀναδυόμεθα; οὐχὶ δὲ μετὰ πάσης σπουδῆς τοῦτο διαπραττόμεθα, ἵνα ἐκεῖ ταῦτα εὕρωμεν, ἔνθα μάλιστα αὐτῶν χρῄζομεν; διὰ τοῦτο καὶ ὁ πατριάρχης οὗτος, ὡς ἀλλοτρίαν κατῴκει τὴν Χαναναίαν, D ἐπειδὴ ἐκείνην ἐξεδέχετο τὴν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός. ἐὰν τοίνυν βουληθῶμεν τὸν δίκαιον τοῦτον μιμήσασθαι, καὶ ἡμεῖς εἰς ἐκείνην καταντήσομεν ἂν, καὶ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ πατριάρχου φθάσομεν. ἡ γὰρ κοινωνία τῶν πράξεων, καὶ τῆς ἀπολαύσεως τὴν κοινωνίαν ἡμῖν χαρίζεται. ἀλλ', εἰ δοκεῖ, ἐπανέλθωμεν λοιπὸν ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου, καὶ ἴδωμεν μετὰ τὸν τῆς Σάῤῥας θάνατον, ὅσην ὁ δίκαιος ποιεῖται φροντίδα τοῦ παιδὸς, τοῦ Ἰσαὰκ λέγω. ἀκούσωμεν τοίνυν τῆς θείας γραφῆς διηγουμένης ἡμῖν. Καὶ Ἀβραάμ, φησιν, ἦν πρεσβύτερος, προβεβηκὼς ἡμερῶν, καὶ E Κύριος ηὐλόγησε τὸν Ἀβραὰμ κατὰ πάντα. τίνος ἕνεκεν τοῦτο ἡμῖν ἐπεσημήνατο; ἐπειδὴ μέλλει φροντίδα ποιεῖσθαι τοῦ Ἰσαὰκ καὶ σπουδὴν, ὥστε νύμφην αὐτῷ ἀγαγέσθαι, διὰ τοῦτο ἐσήμανεν ἡμῖν τὴν ἡλικίαν τοῦ πατριάρχου. ἡνίκα γὰρ, φησὶ, πρὸς ἔσχατον γῆρας ἤλασε, βουλόμενος τὸν Ἰσαὰκ τῆς τῶν Χαναναίων συγγενείας ἀπαλλάξαι, ἵνα μὴ ἐκεῖθεν ἀγάγηται γυναῖκα, καλέσας, φησὶ, τὸν οἰκετῶν τὸν εὐνούστερον, ἐντέλλεται αὐτῷ περὶ τούτου, καί φησι· Θὲς τὴν χεῖρά σου ὑπὸ τὸν μηρόν μου. [a] Τῇ μὲν Ἑλλάδι γλώττῃ οὕτω γέγραπται, [2]

[a] In Hebræo legitur תחת ירכי, quod vertitur *sub femore meo.* At Diodorus Tarsensis in Catenis, τινές φασι τὸν Σύρον καὶ τὸν Ἑβραῖον, μὴ οὕτως ἔχειν τὸ, θὲς τὴν χεῖρά σου ἐπὶ τὸν μηρόν μου· ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ παιδογόνον ὄργανον. ἐπειδὴ τῆς διαδοχῆς ἡ εὐλογία τὸ αὐξάνεσθαι καὶ πληθύνεσθαι. *Quidam dicunt Syrum & Hebræum non ita habere, nempe,* pone manum tuam super femur meum; *sed super ipsum prolificum instrumentum: quoniam successionis benedictio ad crescendum & multiplicandum spectabat.* Vulgata tamen habet *subter femur meum*, atque ita vertere solent Hebraïzantes.

ὑπὸ τὸν μηρόν μου· ἐν δὲ τῇ Ἑβραΐδι φασὶν, ὑπὸ τὴν ὀσφύν. καὶ τίνος ἕνεκεν οὕτω φησίν; ἰδίωμα τοῦτο τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν ἦν. ἄλλως δὲ καὶ ἐπειδὴ ἐντεῦθεν ἡ ἀρχὴ τῆς Ἰσαὰκ γεννήσεως γέγονε· καὶ ἵνα μάθῃς ὅτι συνηθείας τινὸς ἦν τὸ γινόμενον, ὅρα αὐτὸν ἐπιτάττοντα τὴν μὲν χεῖρα αὐτόθι ἐπιθεῖναι, εὐθέως δὲ ἐπάγοντα, καὶ ἐξορκιῶ σε κύριον τὸν θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸν θεὸν τῆς γῆς. ὅρα πῶς καὶ τὸν οἰκέτην διδάσκει εἰδέναι τὸν τῶν ἁπάντων δημιουργόν. εἰπὼν γὰρ, θεὸν οὐρανοῦ καὶ θεὸν γῆς, ἅπασαν τὴν κτίσιν συμπεριέλαβε. καὶ τίς ὁ ὅρκος; ἵνα μὴ λάβῃς γυναῖκα τῷ υἱῷ μου Ἰσαὰκ ἀπὸ τῶν θυγατέρων Χαναναίων, μεθ' ὧν ἐγὼ κατοικῶ ἐν αὐτοῖς· ἀλλ' εἰς τὴν γῆν μου, οὗ ἐγεννήθην, πορεύσῃ, καὶ εἰς τὴν φυλήν μου, καὶ λήψῃ γυναῖκα τῷ υἱῷ μου Ἰσαὰκ ἐκεῖθεν. εἶδες τὴν ἐντολὴν τοῦ πατριάρχου τὴν πρὸς τὸν οἰκέτην γενομένην; μὴ ἁπλῶς γὰρ παραδράμῃς τὰ εἰρημένα, ἀλλ' ἐννόησον τὸν σκοπὸν τοῦ δικαίου, καὶ λόγισαι ὅπως τὸ παλαιὸν ἐποιοῦντο σπουδὴν, οὐ χρημάτων ἐπιζητοῦντες περιουσίαν, οὐ πολὺν πλοῦτον, οὐκ ἀνδράποδα, καὶ πλέθρα γῆς τόσα καὶ τόσα, οὐ τοῦ ἔξωθεν κάλλους τὴν εὐμορφίαν, ἀλλὰ τὸ τῆς ψυχῆς τὸ κάλλος ἐπεζήτουν καὶ τρόπων εὐγένειαν. ἐπειδὴ γὰρ εἶδε τῶν ἐν τῇ Χαναναίᾳ οἰκούντων τὴν πονηρίαν, εἰδὼς ὅσον ἐστὶν ἀγαθὸν ὁμότροπον ἔχειν σύζυγον, διατάττεται τῷ παιδὶ, καὶ ὅρκον περιτίθησιν, ὥστε ἐκ τῆς συγγενείας αὐτοῦ ἀγαγέσθαι τῷ Ἰσαὰκ γυναῖκα. καὶ οὔτε τὸ διάστημα τῶν τόπων, οὔτε αἱ ἄλλαι δυσκολίαι ὀκνηρότερον αὐτὸν περὶ τοῦτο πεποιήκασιν· ἀλλ' εἰδὼς τοῦ πράγματος τὸ ἀναγκαῖον, πᾶσαν ποιεῖται τὴν σπουδὴν, καὶ ἀποστέλλει τὸν οἰκέτην. ἀλλ' ὁ μὲν πατριάρχης ἐπιμελούμενος τῆς κατὰ ψυχὴν ἀρετῆς, καὶ φεύγων τῶν ἐγχωρίων τὴν πονηρίαν, τοῦτο ποιεῖ· οἱ δὲ νῦν ἅπαντες οὐκ ἂν ποτε ἀνάσχοιντο τοιοῦτόν τι ἐννοῆσαι· ἀλλὰ κἂν μυρίων ᾖ κακῶν ἀνάμεστος, ἓν μόνον ἐπιζητοῦσι, τὴν χρημάτων τὴν περιουσίαν, καὶ πάντα τὰ ἄλλα δεύτερα αὐτοῖς νενόμισται, οὐκ εἰδότες ὅτι γνώμης διεφθαρμένης οὔσης, κἂν ἄφατος ἐπιῤῥέῃ πλοῦτος, θᾶττόν τις εἰς ἐσχάτην πενίαν ἥξει, καὶ οὐδὲν ὄφελος ἔσται τῆς περιουσίας, οὐκ οὔσης τῆς οἰκονομεῖν ταῦτα δυναμένης δεόντως ψυχῆς.

Ἀλλ' ὁ μὲν πατριάρχης ἀρκοῦσαν τῷ παιδὶ τὴν ἐντολὴν ἐποιήσατο, καὶ ὅρκοις αὐτὸν συνέδησεν. ἴδωμεν δὲ λοιπὸν τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ οἰκέτου, ὅπως ἐζήλου τοῦ δεσπότου τὸ φιλόθεον. ἐπειδὴ γὰρ εἶδε μετὰ πολλῆς σφοδρότητος ἐντελλόμενον τὸν δίκαιον, φησὶ πρὸς αὐτόν· ἐὰν μὴ βούληται ἡ γυνὴ πορευθῆναι μετ' ἐμοῦ, βούλει τὸν υἱόν σου ἀποστρέψω εἰς τὴν γῆν, ὅθεν ἐξῆλθες ἐκεῖθεν; ἵνα μὴ, φησὶ, δυσκολίας τινὸς περιεμπεσούσης ἐκβαίνειν δόξω τὰς ἐντολὰς τὰς σὰς, διὰ τοῦτο πυνθάνομαι, τί δέοι με παραφυλάξασθαι, καὶ εἰ ἀρεστόν σοι τὸν Ἰσαὰκ ἐκεῖ ἀπελθεῖν, ὥστε λαβόντα τὴν γαμετὴν οὕτως ἐπανελθεῖν, εἰ μὴ ἀνάσχοιτο, καθάπερ ἐνετείλω, μετ' ἐμοῦ παραγενέσθαι; τί οὖν ὁ δίκαιος; ἀπαγορεύει τοῦτο αὐτῷ καί φησι· πρόσεχε σεαυτῷ· μὴ ἀποστρέψῃς τὸν υἱόν μου ἐκεῖ. οὐ χρεία

A *meum* : Hebraïca vero *subter lumbum.* Et quare sic dicit ? Mos ille veterum erat. Aliter autem dixeris, quia hinc principium originis Isaac duxerat. Et ut discas hoc tunc in more fuisse ; animadverte illum imperare ut manum ille eo loco ponat, & statim adjungere : 3. *Et adjurabo*, inquit, *te per Dominum Deum cæli & Deum terræ.* Vide quomodo docet famulum ad cognoscendum universorum conditorem. Nam qui dixit, Deum cæli & Deum terræ, omnem creaturam comprehendit. Et quod illud juramentum erat ? *Ut non accipias uxorem filio meo Isaac de filiabus* B *Chananæorum, inter quos ego habito* : 4. *sed in terram meam, in qua natus sum, ibis, & ad cognationem meam, & inde accipies uxorem filio meo Isaac.* Vidisti mandatum Patriarchæ, quod famulo dedit ? At ne perfunctorie prætereas dicta, sed cogita mentem & propositum justi, & attende quomodo veteres non quærebant substantiam multam, non divitias, non servos, non tot & tot jugera agri, non externæ venustatis formam, sed animæ pulcritudinem & morum nobilitatem. Nam quoniam videbat nequitiam eorum qui C in Chananæa habitabant, sciens quantum bonum sit conjugem habere iisdem moribus præditam, præcipit servo, & juramentum adhibet, ut ex sua cognatione uxorem Isaaco adducat : neque intervallum locorum, neque aliæ difficultates segnem eum in his reddunt : sed sciens rei necessitatem, omnem curam & studium adhibet, ac mittit domesticum. Cæterum Patriarcha virtutem tantum animi quærens, & abhorrens a vicinorum malitia, ita quidem se gerit : at nunc omnes hujusmodi conditionem ne cogitarent quidem. Nam etsi vitiis innume- D ris plena sit, hoc solum inquirunt, quantum abundet pecuniis; cætera omnia posteriore loco habent, nescientes se, si mens perversa sit, licet immensæ affluant divitiæ, cito in extremam venturos inopiam : & nihil profuturas opes, cum non sit ibi mens quæ bene illas dispensare queat.

3. Verum Patriarcha servo accuratum dedit mandatum, & juramentis eum adstrinxit. Videamus autem nunc & servi probitatem, quomodo heri pietatem imi- E tatus sit. Nam postquam vidit tam serio justum sibi præcipere, dicit ei : 5. *Si non voluerit mulier venire mecum, vis filium tuum in terram, unde existi, inducam* ? Ut ne, inquit, si difficultas aliqua incidat, transgrediar mandata tua : rogo, quid oportebit me observare : & num placet tibi ut illuc abeat Isaac, & accepta sponsa redeat, si non voluerit, ut mandasti, venire mecum ? Quid igitur justus ? denegat hoc & dicit : 6. *Attende tibi : Ne educas filium meum illuc,*

Non erit tibi hac re opus. Qui enim mihi hoc pollicitus est, & promisit semen ejus ita multiplicandum, etiam curabit hoc ut prospere succedat. *Ne igitur abducas illuc filium meum: 9. Dominus Deus cæli & Deus terræ.* Vide quomodo superius servum adjurans, ipsum de omnium conditore instituit: & nunc precaturus iterum, eadem verba dicit: per omnia servum docens, ut fiducia in eum plenus iter arripiat, & de bono rei exitu bene speret. Docet enim eum quantam olim ab initio benevolentiam Dei invenerit, & eum qui a domo paterna se evocaverit, & usque ad hoc tempus ita gubernaverit, jamque in tam provecta senecta Isaac dederit, prospera etiam quæ adhuc restabant, facturum esse. *Dominus Deus*, inquit, *cæli & terræ, qui assumsit me de domo patris mei, & de terra in qua natus sum, ille ipse qui loquutus est mihi dicens: Tibi dabo terram hanc, & semini tuo.* Ille qui tantam erga me declaravit benignitatem & curam. *Ipse mittet Angelum suum ante te, & inde accipies filio meo uxorem.* Confidens, inquit, abi: certus enim sum eum qui tantis me beneficiis hactenus prosequutus est, prioribus etiam illud additurum, & missurum Angelum suum ante te. Ipse, inquit, viam tibi præparabit in omnibus, uxoremque tibi notam faciet, ut accepta ea huc redeas. Quod si contingat, quod absit, ut reluctetur uxor venire huc, alienus eris a maledictione juramenti. Tantum filium meum illuc ne abducas. Nullum enim mihi dubium est, quin Dominus secunda tibi faciat omnia. Declarans quantum divinæ potentiæ fidat, prohibet servum, ne filium illo inducat. Postea, cum diligenter mandasset servo, curaque eum liberasset; verebatur enim servus ne mandato non impleto perjurii reus fieret: 9. *Posita*, inquit, *manu sua subter femur, juravit ei super verbo hoc, quod filium suum illuc non abduceret Isaac.* Vidisti quomodo ab initio servus indicaverit suam erga dominum benevolentiam? vide nunc quomodo ea Patriarchæ doctrina melior evaserit, & imitatus fuerit justi pietatem atque religionem. 10. *Acceptis enim*, inquit, *servus decem camelis, & de omnibus bonis quæ domini sui erant, surrexit & profectus est in Mesopotamiam in civitatem Nachor*, 11. *& recumbere camelos fecit extra civitatem juxta puteum aquæ vesperi, quando egrediuntur aquaturæ.* 12. *Et dixit: Domine Deus domini mei Abraham.* Vide servi probitatem: orbis Dominum a Patriarcha nominat. *Domine* enim, inquit, *Deus domini mei Abraham*, qui tanta in illum beneficia contulisti. Et quid miraris si servus eum ita vocat Deum Abraham? ipse omnium Deus monstrans quomodo justorum virtutem

A σοι γενήσεται τούτου, φησίν. ὁ γὰρ τὴν ἐπαγγελίαν πρὸς μὲ ποιησάμενος, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον αὐξηθῆναι τὸ σπέρμα αὐτοῦ ὑποσχόμενος, αὐτός σοι καὶ τοῦτο εὐοδώσει. μὴ τοίνυν ἀποστρέψῃς τὸν υἱόν μου ἐκεῖ. κύριος ὁ θεὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὁ θεὸς τῆς γῆς. ὅρα πῶς καὶ ἀνωτέρω ὁρκῶν τὸν παῖδα, τὸν δημιουργὸν τῶν ὅλων αὐτὸν ἐκπαιδεύει· καὶ νῦν μέλλων ἐπεύχεσθαι, τὰ αὐτὰ ῥήματά φησι, διὰ πάντων παιδεύων τὸν οἰκέτην ἐπ' ἐκεῖνον τὴν πεποίθησιν ἔχοντα, οὕτω τῆς ὁδοιπορείας ἅψασθαι, καὶ θαῤῥεῖν καὶ ὑπὲρ τοῦ τέλους. διδάσκει γὰρ αὐτὸν ὅσης ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων ἀπήλαυσε τῆς παρὰ τοῦ τῶν
B ὅλων θεοῦ εὐνοίας, καὶ ὅτι αὐτὸς ἐστὶν, ὁ καὶ ἐκ τῆς οἰκείας πατρίδος ἀναστήσας, καὶ μέχρι νῦν τὰ κατ' αὐτὸν οὕτως οἰκονομήσας, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ γήρᾳ τοῦ Ισαὰκ τὸν τόκον χαρισάμενος, αὐτὸς καὶ τὰ προκείμενα αὐτῷ κατευοδώσει. κύριος ὁ θεός, φησι, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὃς ἔλαβέ με ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός μου, καὶ ἐκ τῆς γῆς ἧς ἐγεννήθην, αὐτὸς ἐστὶν ὃς ἐλάλησέ μοι λέγων, σοι δώσω τὴν γῆν ταύτην καὶ τῷ σπέρματί σου, ἐστὶν ὁ τοσαύτην περὶ ἐμὲ τὴν κηδεμονίαν ἐπιδειξάμενος, αὐτὸς ἀποστελεῖ τὸν ἄγγελον αὐτοῦ ἔμπροσθέν σου, καὶ λήψῃ γυναῖκα τῷ υἱῷ μου ἐκεῖθεν. θαῤῥῶν,
C φησιν, ἄπιθι· πέπεισμαι γὰρ ὅτι ὁ τοσαύτην περὶ ἐμὲ τὴν εὐεργεσίαν ἐπιδειξάμενος, καὶ ταύτην προσθήσει τῶν προλαβουσῶν, καὶ ἀποστελεῖ τὸν ἄγγελον αὐτοῦ ἔμπροσθέν σου. αὐτός σοι προοδοποιήσει ἅπαντα, αὐτός σοι καὶ τὴν γυναῖκα γνώριμον ποιήσει, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἥξεις. ἐὰν δὲ γένηται, ὃ μὴ γένοιτο, καὶ ἀντιτείνῃ ἡ γυνὴ τοῦ μὴ πορευθῆναι, ἀλλότριος ἔσῃ ἀπὸ τῆς ἀρᾶς ὅρκου. τὸν μέντοι υἱόν μου μὴ ἀποστρέψῃς ἐκεῖ. οὐκ ἀμφιβάλλω γὰρ ὅτι κατευοδώσει [a] σε κύριος. καὶ δεικνὺς ὅπως ἐπεποίθει τῇ τοῦ θεοῦ δυνάμει, ἀπαγορεύει τῷ παιδὶ τὸν Ισαὰκ ἐκεῖσε ἀπαγαγεῖν. εἶτα ἐπειδὴ μετὰ ἀκριβείας διεπείλατο τῷ παιδὶ, καὶ
D ἀπήλλαξεν αὐτὸν τῆς φροντίδος· ἐδεδοίκει γὰρ ὁ παῖς μὴ ἐπιορκήσας ἁλῷ τὸ προσταχθὲν μὴ πληρώσας· θεὶς, φησι, τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὑπὸ τὸν μηρὸν, ὤμοσεν αὐτῷ περὶ τοῦ ῥήματος τούτου, ὥστε μὴ τὸν Ισαὰκ ἐκεῖσε ἀπαγαγεῖν. εἶδες πῶς ἐκ προοιμίων ἔδειξεν ὁ οἰκέτης τὴν εὔνοιαν τὴν περὶ τὸν δεσπότην; ὅρα λοιπὸν αὐτὸν ἐκ τῆς τοῦ πατριάρχου διδασκαλίας βελτίω γινόμενον καὶ μιμούμενον τοῦ δικαίου τὸ φιλόθεον. λαβὼν γάρ, φησιν, ὁ παῖς δέκα καμήλους καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ἀγαθῶν τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ἀναστὰς ἐπορεύθη
E εἰς τὴν Μεσοποταμίαν εἰς τὴν πόλιν Ναχὼρ, καὶ ἐκοίμισε τὰς καμήλους ἔξω τῆς πόλεως παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ ὕδατος τὸ πρὸς ὀψὲ, ἡνίκα ἐκπορεύονται αἱ ὑδρευόμεναι. καὶ εἶπε· κύριε ὁ θεὸς τοῦ κυρίου μου Ἀβραάμ. ὅρα τοῦ οἰκέτου τὴν εὐγνωμοσύνην. τὸν τῆς οἰκουμένης δεσπότην ἀπὸ τοῦ πατριάρχου ὀνομάζει. κύριε γὰρ ὁ θεός, φησι, τοῦ κυρίου μου Ἀβραάμ, ὁ τοσαύτας περὶ αὐτὸν εὐεργεσίας ἐπιδειξάμενος. καὶ τί θαυμάζεις εἰ ὁ οἰκέτης αὐτὸν οὕτω καλεῖ θεὸν Ἀβραάμ; αὐτὸς ὁ τῶν ὅλων θεὸς δεικνὺς ὅπως τῶν δικαίων τὴν ἀρετὴν περὶ

[a] Savil. & quatuor mss. σοι, Morel. σε.

πολλοῦ ποιεῖται, φησίν· [a] ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς Ἰακὼβ καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ καὶ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ. Κύριε, φησίν, ὁ Θεὸς τοῦ κυρίου μου Ἀβραὰμ εὐόδωσον ἐναντίον μου σήμερον, καὶ ποίησον ἔλεος μετὰ τοῦ κυρίου μου Ἀβραάμ. ὡς εἰ ἔλεγεν· εἰς ἔργον ἐλθεῖν ποίησον τὰ δόξαντα αὐτῷ, καὶ κατὰ γνώμην τὴν αὐτοῦ πάντα εὐόδωσον, ποίησον ἔλεος μετὰ τοῦ κυρίου μου Ἀβραάμ. τί ἐστι, ποίησον ἔλεος; τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ πλήρωσον. εἶτα, φησὶν, ἰδοὺ ἐγὼ ἕστηκα ἐπὶ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος, αἱ δὲ θυγατέρες τῶν οἰκούντων τὴν πόλιν ἐκπορεύονται ἀντλῆσαι ὕδωρ. καὶ ἔσται ἡ παρθένος, ᾗ ἂν ἐγὼ εἴπω, ἐπίκλινον τὴν ὑδρίαν σου ἵνα πίω, καὶ εἴπῃ μοι, πίε, καὶ τὰς καμήλους σου ποτιῶ, ἕως ἂν παύσωνται πᾶσαι πίνουσαι, ταύτην ἡτοίμασας τῷ παιδί σου Ἰσαάκ, καὶ ἐν τούτῳ γνώσομαι, ὅτι ἐποίησας ἔλεος τῷ κυρίῳ μου Ἀβραάμ. ὅρα τοῦ οἰκέτου τὴν σύνεσιν. ἐπειδὴ γὰρ ᾔδει τοῦ πατριάρχου τὸ φιλόξενον, καὶ ὅτι τὴν κόρην τὴν ἐκεῖ μέλλουσαν ἀπάγεσθαι, ὁμότροπον εἶναι προσήκει τῷ δικαίῳ, οὐδὲν ἕτερον τεκμήριον ἐπιζητεῖ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς γνώμης τὴν φιλοξενίαν χαρακτηρίσαι βούλεται τῆς κόρης, καί φησιν· ἐὰν ἐμοῦ αἰτήσαντος παρ' αὐτῆς τὸ ὕδωρ, ἐπικλίνῃ μοι τὴν ὑδρίαν, καὶ μὴ μόνον τὸ αἰτηθὲν ποιήσῃ, ἀλλὰ καὶ τὴν δαψίλειαν τῆς οἰκείας γνώμης ἐπιδείξηται, καὶ εἴπῃ, καὶ τὰς καμήλους σου ἐφυδρεύσομαι, ἀρκοῦσαν ἀπόδειξιν παρέχει διὰ τῆς τοῦ ὕδατος παροχῆς τῆς τῶν τρόπων ἐπιεικείας.

Ἐννόησον γάρ μοι, ἀγαπητὲ, ὅσον ἦν κόρην ἁπαλὴν ὑδρευομένην οὐ μόνον μὴ ἀνανεῦσαι πρὸς τὴν αἴτησιν, ἀλλὰ καὶ καθεῖναι τὴν ὑδρίαν ἀπὸ τῶν ὤμων, καὶ παρασχεῖν ἐμφορηθῆναι τῷ αἰτοῦντι, καὶ ταῦτα ξένῳ ὄντι καὶ οὐδαμόθεν γνωρίμῳ, καὶ οὐ μόνον τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ταῖς καμήλοις ἁπάσαις ὑδρεύσασθαι, καὶ δεῖξαι διὰ τῶν γινομένων τῆς ἐν τῇ ψυχῇ εὐγενείας τὰ τεκμήρια. ἢ οὐκ ἴστε ὅτι πολλοὶ καὶ ἄνδρες ὄντες ἀνανεύουσι πολλάκις πρὸς τὰς τοιαύτας αἰτήσεις; καὶ τί λέγω πρὸς ὕδατος παροχήν; ἐνίοτε δᾷδας κατέχοντες, καὶ ὑπὸ τῶν παριόντων παρακαλούμενοι, ὥστε παραχρῆμα βραχὺ ἀναμεῖναι, ἵνα λύχνον ἀνάψωσιν, οὐδὲ τοῦτο ποιῆσαι ἀνέχονται, καὶ ταῦτα τοῦ πυρὸς οὐδεμίαν ἐλάττωσιν ὑπομένοντος, κἂν μυρίοι ὦσιν οἱ μέλλοντες ἅπτειν. ἐνταῦθα δὲ καὶ γυνὴ καὶ κόρη, καὶ ὑδρίαν ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσα, οὐ μόνον οὐκ ἐδυσχέρανε πρὸς τὴν αἴτησιν, ἀλλὰ καὶ ἐπιδαψιλεύεται τῇ αἰτήσει, καὶ τὸ ποτὸν παρέχει, καὶ ἐξ οἰκείας γνώμης καὶ ταῖς καμήλοις ὑδρεύσασθαι ἐπείγεται. ὁ γὰρ φιλάνθρωπος Θεὸς ἐπινεύσας ταῖς τοῦ πατριάρχου προσευχαῖς, τὸν ἄγγελον αὐτοῦ προπέμψας, ἅπαντα ταῦτα ᾠκονόμησε γενέσθαι, καὶ καθάπερ ᾔτησεν ὁ παῖς, οὕτως ἅπαντα εἰς ἔργον ἐξῆλθεν. εἶτα ἐπειδὴ εἶδε διὰ τῶν ἔργων τὴν ἐνέργειαν τῶν εὐχῶν τοῦ πατριάρχου, καὶ ἐπέτυχε, καθάπερ ἐπεθύμει, τῆς κόρης, καὶ εἶδεν αὐτῆς τὴν ὑπερβάλλουσαν φιλοξενίαν. ἔσπευσε γάρ, φησι, καὶ ἐξεκένωσε τὴν ὑδρίαν εἰς τὸ ποτιστήριον, καὶ ἔδραμεν ἐπὶ τὸ φρέαρ ἀντλῆσαι, καὶ

magni faciat, inquit: [a] *Ego sum Deus Abraham & Deus Isaac & Deus Jacob*, & dicit: *Domine Deus domini mei Abraham prospere dirige coram me hodie, & fac misericordiam cum domino meo Abraham*; quasi diceret: Fac ut impleantur ea quæ ille vult, & secundum ejus sententiam prospera fac omnia. *Fac misericordiam cum domino meo Abraham.* Quid est, *fac misericordiam?* voti compotem eum fac. Deinde inquit, 13. *Ecce ego sto propter fontem aquæ, filiæ autem habitantium civitatem egrediuntur ut hauriant aquam*, 14. *& erit virgo cui ego dixero: Inclina hydriam tuam ut bibam, & dixerit mihi, Bibe, & camelos tuos potabo, usquequo bibere omnes cessent, illam præparasti puero tuo Isaac: & in hoc cognoscam, quod misericordiam feceris domino meo Abraham.* Vide servi prudentiam. Nam quia noverat Patriarchæ hospitalitatem, & quia virginem inde ducendam par erat iisdem esse præditam moribus, quibus justus ille: nullam aliam conjecturam inquirit, sed characterem virginalis animi ex hospitalitate colligere vult, & inquit: Si quando ego aquam ab ea petivero, & inclinet mihi hydriam: & non solum faciat quod petierim, sed etiam candorem ac liberalitatem mentis suæ declaret, dicatque: Etiam camelos tuos aquabo, morum suorum mansuetudinem satis ex aquæ largitione ostendit.

Exod. 3. 6.

4. Animadverte, obsecro, carissime, quantum fuerit, quod virgo tenera aquatum profecta non solum annuerit ejus petitioni, & deposuerit ab humeris hydriam, & ad satietatem præbuerit petenti viro peregrino & prorsus ignoto: atque non solum illi dederit, sed & camelos omnes aquaverit, & per ea quæ fiebant monstraverit animæ suæ ingenuitatem. An nescitis quod multi etiam viri denegant sæpe petentibus talia? Et quid dico de aqua quæ præbetur? Interdum cum faces tenent, & ab accedentibus orantur ut paulisper exspectent, quo lumen accendant, id facere renuunt, tametsi nihil inde minuatur ignis, etsi innumeri sint qui accendere velint. Hîc autem & mulier & puella, hydriam quoque super humeros ferens, non solum non gravatim tulit quod ab ea peteretur: sed & plusquam petitum erat, concessit: & potum dedit, ut petebat, atque ex seipsa etiam camelos potare festinat. Annuerat enim benignus Deus Patriarchæ precibus, Angeloque suo misso omnia illa disposuit fieri sicut servus petiverat. Dein postquam vidit re ipsa preces Patriarchæ efficaces, & obtinuit virginem quam optabat, illiusque eximiam vidit hospitalitatem, vide quid fit, dicit enim: *Festinavit, & evacuavit aquam in canales, & cucurrit ad puteum, ut hauriret aquam,*

[a] Sic inverso ordine legitur etiam in Savil. & in mss. Interpres vetus legisse videtur, ut est hodieque in Græco & in Vulgata, *Deus Abraham, Deus Isaac & Deus Jacob.*

& aquavit omnes camelos ejus. Vide locupletissimam promtitudinem. Per hoc enim quod ait, festinavit & evacuavit hydriam, & cucurrit ad puteum, monstratur puellæ summa alacritas: quia neque ut aliena aufugit, neque prætextu continentiæ petitioni renuit: sed cum multa mansuetudine inquit, Bibe domine. Cogita, obsecro, quanta etiam ea ætate fuerit continentiæ diligentia, & modestiæ eminentia hospitalitatisque frequentia. Quibus igitur opibus hæc non sunt preciosiora? quibus thesauris hæc non sunt præferenda? Hæc summa dos, hæc innumera bona, hæc thesaurus qui non consumitur. Videns igitur prudens servus manifestam Dei providentiam, 21. *Discebat eam*, inquit, *& silebat, ut sciret prosperum-ne fecisset Dominus iter suum, an non.* Quid est illud, *discebat eam?* Verba ipsa puellæ diligenter considerabat, aspectum, incessum, habitum, aliaque omnia: & exspectabat, ut sciret an prosperum fecisset Dominus iter suum, an non. Nam quæ jam facta erant, insignem & plurimam virginis indicabant virtutem. Et ideo remunerans ejus obedientiam & aquæ subministrationem. 22. *Circumponit ei*, inquit, *inaures aureas & duas armillas, & diligenter addiscebat quæ ad ipsam pertinerent.* 23. *Et rogabat, cujus es filia? & num est apud patrem tuum locus diversorii?* Considera & hic puellæ responsum. Nam sicut cum aquam peteret, non solum eam dedit, sed & camelos illius potavit: ita & hîc rogante servo num esset locus, & cujus esset filia: inquit, 24. *Filia sum Bathuelis filii Melchæ, quem peperit ipsi Nachor.* Dicit & patrem & avum, ut illis cognitis fiat alacrior. Vide candorem puellæ: de patre rogatur, & non solum hunc indicat, sed & patrem patris. Et cum rogasset servus solum an esset locus divertendi, illa addidit: Non solum locus, sed 25. *Et fœnum & pabulum multum apud nos.* Hæc ut audivit servus, admiratus est miram & largam puellæ hospitalitatem. Et ut didicit se non ad ignotos quosdam venisse, sed in domum Nachor, qui frater erat Patriarchæ. 26. *Hoc cum probaret*, inquit, *homo adoravit Dominum.* Exhilaratus iis quæ cognoverat, & iis quæ ipsi puella dixerat, adoravit Dominum, gratiasque illi egit, eo quod in Patriarcham & in se tantam declarasset providentiam, & quod omnia plana & facilia illi reddidisset. 27. *Et dixit: Benedictus Dominus Deus domini mei Abraham, qui non abstulit justitiam suam & veritatem a domino meo.* Postquam vidit puellæ benevolentiam, & ab ea omnia manifeste didicit, tunc & ipse puellæ significat quis esset: & per gratiarum actionem in Deum, Pa-

A ὑδρεύσατο πάσαις ταῖς καμήλοις. ὅρα τὴν προθυμίαν ἐπιτεταμένην. τὸ γὰρ ἔσπευσε καὶ ἐξεκένωσε τὴν ὑδρίαν, καὶ ἔδραμεν ἐπὶ τὸ φρέαρ, δείκνυσι τῆς κόρης τὴν ἄφατον προθυμίαν, ὅτι οὔτε ὡς ξένη ἀπέφυγεν, οὔτε προφάσει τῆς σωφροσύνης ἀνένευσε πρὸς τὴν αἴτησιν, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς ἐπιεικείας φησὶ, πίε, κύριε. ἐννόησόν μοι ἐν ἡλικίᾳ τοιαύτῃ πόση καὶ σωφροσύνης ἀκρίβεια, καὶ ταπεινοφροσύνης ὑπερβολὴ καὶ φιλοξενίας ἐπίτασις. πόσου πλούτου χρημάτων οὐκ ἂν εἴη ταῦτα τιμιώτερα; πόσων θησαυρῶν ταῦτα οὐκ ἂν προτιμότερά τις ἡγήσαιτο; τοῦτο ἡ μεγίστη προὶξ, τοῦτο τὰ μυ- B ρία ἀγαθὰ, ὁ θησαυρὸς ὁ μηδέποτε δαπανώμενος. ὁρῶν τοίνυν λοιπὸν ὁ εὐγνώμων οἰκέτης ἐναργῆ τοῦ θεοῦ τὴν πρόνοιαν, κατεμάνθανεν αὐτὴν, φησὶ, καὶ παρεσιώπα τοῦ γνῶναι, εἰ εὐώδωσε κύριος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἢ οὔ. τί ἐστι, κατεμάνθανεν αὐτήν; αὐτὰ τὰ ῥήματα τῆς κόρης κατενόει, τὸ βλέμμα, τὴν βάδισιν, τὸ σχῆμα, τὰ ἄλλα ἅπαντα, καὶ ἀνέμενεν ἰδεῖν, εἰ εὐώδωσε κύριος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἢ οὔ. τὰ μὲν γὰρ ἤδη γεγενημένα, φησὶ, πολλὴν δείκνυσι τῆς κόρης καὶ ὑπερβάλλουσαν τὴν ἀρετήν. δι' ὃ καὶ ἀμειβόμενος αὐτὴν τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς τοῦ ὕδατος παροχῆς, περιτίθησιν C αὐτῇ, φησιν, ἐνώτια χρυσᾶ καὶ δύο ψέλλια, καὶ περιειργάζετο μετὰ ἀκριβείας τὰ κατ' αὐτὴν, καὶ ἠρώτα, τίνος θυγάτηρ εἶ; καὶ εἰ ἔστι παρὰ τῷ πατρί σου τόπος ἡμῖν καταλῦσαι; σκόπει καὶ ἐνταῦθα τῆς κόρης τὴν ἀπόκρισιν. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τοῦ ὕδατος οὐ μόνον τὸ αἰτηθὲν παρέσχεν, ἀλλὰ μετὰ τὸ πιεῖν αὐτὸν καὶ ταῖς καμήλοις ὑδρεύσατο, οὕτω καὶ ἐνταῦθα πυθομένου τοῦ παιδὸς, εἰ ἔστι μόνον τόπος, καὶ τίνος ἦν θυγάτηρ, φησὶν ἡ κόρη, θυγάτηρ εἰμὶ Βαθουὴλ τοῦ Μελχᾶς, ὃν ἔτεκεν αὐτῷ Ναχώρ. λέγει καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν πάππον, ἵνα γνωρίσας ἐκεῖνος, προθυμότερος γένηται. ὅρα [a] εὐγνω- D μοσύνην τῆς παιδός. περὶ τοῦ πατρὸς ἐρωτηθεῖσα οὐ μόνον τοῦτο καταμηνύει, ἀλλὰ καὶ τοῦ παιδὸς τὸν πατέρα. καὶ πυθομένου, εἰ ἔστι τόπος μόνον καταλῦσαι, φησίν· οὐ μόνον τόπος, ἀλλὰ καὶ ἄχυρα καὶ χορτάσματα πολλὰ παρ' ἡμῖν. ταῦτα ἀκούσας ὁ οἰκέτης καὶ θαυμάσας τὴν παῖδα τῆς δαψιλοῦς φιλοξενίας, καὶ μαθὼν ὡς οὐ πρὸς ἀγνῶτάς τινας παραγέγονεν, ἀλλ' εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ναχὼρ, ὃς ἀδελφὸς ἦν τοῦ πατριάρχου· εὐδοκήσας, φησὶν, ὁ ἄνθρωπος προσεκύνησε τῷ κυρίῳ. ἡσθεὶς ἐπὶ τοῖς γνωσθεῖσιν, ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις E παρὰ τῆς παιδὸς, προσεκύνησε τῷ κυρίῳ, τὴν εὐχαριστίαν ἀνέφερε τῷ δεσπότῃ τῷ διὰ τὴν [b] πρὸς τὸν πατέρα εὔνοιαν τοσαύτην καὶ περὶ αὐτὸν ἐπιδειξαμένῳ τὴν κηδεμονίαν, καὶ οὕτω πάντα μετ' εὐκολίας αὐτῷ κατευοδώσαντι· καί φησιν, εὐλογητὸς κύριος ὁ θεὸς τοῦ κυρίου μου Ἀβραὰμ, ὃς οὐκ ἐγκατέλιπε τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀλήθειαν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κυρίου μου. ἐπειδὴ εἶδε τῆς παιδὸς τὴν εὐγνωμοσύνην, καὶ ἔμαθεν ἅπαντα σαφῶς παρ' αὐτῆς, λοιπὸν καὶ αὐτὸς γνωρίζει τῇ κόρῃ, ὅστις ἐστὶ, καὶ διὰ τῆς εὐχαριστίας τῆς εἰς τὸν θεὸν κα-

[a] Εὐγνωμοσύνην. Hæc vox, ut jam vidimus, omnem bonum animi affectum significat. Hic autem usu singulari candorem & ingenuitatem significare videtur. Vetus interpres vertit prudentiam.

[b] Πρὸς τὸν πατέρα. Sic omnes tum editi tum mss. Rectius πρὸς τὸν πατριάρχην in Patriarcham, ut legit interpres, cujus interpretationem non mutavimus.

πάδηλον αὐτῇ ποιεῖ, ὅτι οὐκ ἐξ ἀλλοτρίας οἰκίας παραγέγονεν, ἀλλὰ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ναχώρ ἐστιν ὁ τοῦτον ἐξαπεσταλμένος. Ταῦτα πυθομένη ἡ παῖς μετὰ πολλῆς τῆς περιχαρείας δραμοῦσα, φησίν. Ὅρα πῶς δι' ἑκάστου τῶν παρ' αὐτῆς γινομένων δείκνυσι τὸ πρόθυμον τὸ περὶ τὴν φιλοξενίαν, διὰ τοῦ δρόμου, διὰ τῶν ῥημάτων, διὰ τῆς ἐπιεικείας. Ἔδραμε γάρ, φησι, καὶ ἀπήγγειλεν εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρὸς αὐτῆς κατὰ τὰ ῥήματα ταῦτα. Πάντα ἅπερ ἤκουσε παρὰ τοῦ παιδὸς ἐγνώρισε τοῖς γονεῦσι. Καὶ ἔδραμε, φησι, Λάβαν πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἔξω ἐπὶ τὴν πηγήν. Ὅρα καὶ τοῦτον διὰ τοῦ δρόμου δεικνύντα τὸν πόθον. Καὶ ἰδὼν τὸν ἄνθρωπον ἑστῶτα ἐπὶ τῆς πηγῆς μετὰ τῶν καμήλων, εἶπεν αὐτῷ· Δεῦρο εἴσελθε· εὐλογητὸς Κύριος· ἵνα τί ἕστηκας ἔξω; ἐγὼ δὲ ἡτοίμασα τὴν οἰκίαν καὶ τόπον ταῖς καμήλοις. Ὅρα καὶ τοῦτον εὐλογοῦντα τὸν Κύριον ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ ξένου, καὶ πρὸ τῆς διὰ τῶν ἔργων φιλοξενίας πολλὴν τὴν προτροπὴν ἐπιδεικνύμενον. Δεῦρο, φησιν, εἴσελθε· προλαβὼν ἡτοίμασα τὴν οἰκίαν καὶ τόπον ταῖς καμήλοις. Εἶτα εἰσελθόντος αὐτοῦ, φησιν, ἀπέσαξε τὰς καμήλους, καὶ ἔδωκεν ἄχυρα καὶ χορτάσματα, καὶ ὕδωρ νίψασθαι τοῖς ποσὶν αὐτοῦ.

Ὅρα πῶς καὶ ἔτι τῆς πλάνης ἐχόμενοι περὶ τὴν φιλοξενίαν ἦσαν πολλὴν τὴν σπουδὴν ἐπιδεικνύμενοι. Καὶ ἔδωκε νίψασθαι τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, καὶ τοῖς ποσὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν μετ' αὐτοῦ. Καὶ παρέθηκεν αὐτοῖς ἄρτους φαγεῖν. Ἀλλ' ἐνταῦθα σκόπει μοι τοῦ οἰκέτου τὴν πολλὴν σύνεσιν. Τί γάρ φησιν; Οὐ μὴ φάγω, ἕως τοῦ λαλῆσαί με τὰ ῥήματά μου. Ὑμεῖς μέν, φησιν, ἐπεδείξασθε τὰ παρ' ἑαυτῶν· ἐγὼ δὲ οὐ πρότερον τῆς ἐμῆς ἀναπαύσεως λόγον τινὰ ποιήσομαι, μέχρις ἂν τὴν αἰτίαν ὑμᾶς διδάξω, δι' ἣν ἐστάλην τὴν τοσαύτην ὁδόν, καὶ τίνος ἕνεκεν ἀπὸ τῆς Χαναναίας ἐνταῦθα παραγέγονα, καὶ πῶς εἰς τὸν οἶκον τὸν ὑμέτερον ὡδηγήθην, ἵνα πάντα μαθόντες οὕτω καὶ ὑμεῖς τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείξησθε πρὸς τὸν ἐμὸν δεσπότην. Καὶ ἀρξάμενος διηγεῖσθαι, φησί· Παῖς Ἀβραὰμ ἐγώ εἰμι· Κύριος δὲ εὐλόγησε τὸν κύριόν μου [a] σφόδρα, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ πρόβατα καὶ μόσχους, καὶ χρυσίον καὶ ἀργύριον, καὶ παῖδας καὶ παιδίσκας, καὶ καμήλους καὶ ὄνους. Καὶ ἔτεκε Σάῤῥα ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου μου υἱὸν ἕνα τῷ κυρίῳ μου μετὰ τὸ γηρᾶσαι αὐτόν, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ πάντα, ὅσα ἦν αὐτῷ. Ὅρα πῶς μετ' ἀκριβείας ἅπαντα αὐτοῖς διηγεῖται. Ἐκείνου εἰμὶ παῖς, φησιν, Ἀβραάμ, ὃν ἴστε· μανθάνετε τοίνυν ὅτι τοσαύτης εὐλογίας ἀπήλαυσε παρὰ τοῦ τῶν ἁπάντων δεσπότου, ὡς ἐν πλούτῳ γενέσθαι αὐτὸν πολλῷ. Εἶτα διδάσκων καὶ τοῦ πλούτου τὴν περιουσίαν, φησί, πρόβατα καὶ μόσχους, ἀργύριον καὶ χρυσίον, παῖδας καὶ παιδίσκας, καμήλους καὶ ὄνους αὐτῷ γεγενῆσθαι. Ἀκούετε οἱ πλούσιοι, οἱ πλέθρα γῆς τόσα καὶ τόσα καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὠνούμενοι, καὶ λουτρὰ καὶ περιπάτους, καὶ οἰκοδομὰς λαμπρὰς οἰκοδομούμενοι, ὁρᾶτε ἐν τίσιν ἦν τοῦ δικαίου ἡ περιουσία. Οὐδαμοῦ ἀγρός, οὐδαμοῦ οἰκοδομαί, καὶ ἡ περιττὴ πολυτέλεια· ἀλλὰ πρόβατα καὶ μόσχοι καὶ κάμηλοι

A lam ei facit se non ex aliena domo venire, sed fratrem Nachoris esse eum qui huc se misisset. Hæc ubi didicit puella, cum magna voluptate cucurrit, inquit. Vide quomodo in singulis declaret nobis hospitalitatis alacritatem, cursu, verbis, mansuetudine. 28. *Cucurrit enim*, inquit, *& annunciavit in domo matris suæ juxta verba hæc*: Omnia quæ audiverat a servo, parentibus significavit. 29. *Et cucurrit*, inquit, *Laban ad hominem foras ad fontem.* Vide quomodo & hîc cursu desiderium suum monstret. 30. *Et ut vidit hominem stantem apud fontem cum camelis,* B *dixit ei: Veni, ingredere, benedictus Dominus: cur foris stetisti? Ego disposui domum & locum camelis.* Vide & hunc benedicentem Deum in adventu peregrini, & quomodo antequam hospitalitatem impleret opere, multis eum hortatus est. *Veni*, inquit, *ingredere.* Jam enim præparavi domum & locum camelis. Deinde ingresso eo, inquit: 32. *Destravit camelos & dedit paleas, & fœnum, & aquam, ut lavarentur pedes ejus.*

5. Vide quomodo hi qui adhuc errore C tenebantur, magnam hospitalitatis curam agebant. *Et dedit aquam, ut lavarentur pedes ejus, & pedes virorum qui cum eo erant.* 33. *Et apposuit eis panes ad comedendum.* Sed hic attende obsecro, magnam famuli prudentiam. Quid enim ait? *Non comedam, donec loquar verba mea.* Vos quidem, inquit, officium vestrum in me præstitistis: ego autem nequaquam antea quietis meæ rationem habebo, donec causam vos docuero, propter quam in hanc viam sim missus, & quare a Chananæa huc venerim, & quomodo in do- D mum vestram huc ductus sim, ac cum omnia didiceritis, tunc & vos vestram erga dominum meum benevolentiam declarare poteritis. Narrationemque orsus ait: 34. *Servus Abrahæ sum ego*: 35. *Dominus autem benedixit dominum meum valde, & dedit ei oves & vitulos, aurum & argentum, servos & ancillas, camelos & asinos.* 36. *Et peperit Sarra uxor domini mei filium unum domino meo, cum ipse jam senuisset, & dedit illi omnia quæcumque habuit.* Vide quomodo cum diligentia omnia eis narrat. Illius sum, inquit, Abrahæ servus, quem nostis. Discite itaque quan- E tam ab omnium Domino benedictionem consequutus sit, ita ut valde sit ditatus. Deinde docens divitiarum copiam inquit: *Oves & vitulos, argentum & aurum, servos & ancillas, camelos & asinos acquisivit.* Audite, divites, qui tot & tot quotidie emitis prædia, & balnea ac deambulacra, & splendidas domos ædificatis. Videtis, in quibus divitiæ justi fuerint constitutæ? Nusquam ager, nusquam domus, & supervacanea sumtuositas: sed oves & vituli, cameli & asinæ, servi &

Divitiæ non in superfluis impendendæ

a Sic etiam in Savil. In textu vero τῶν O. post σφόδρα additur, καὶ ὑψώθη, & exaltatus est.

ancillæ. Et ut discas, servorum multitudo unde ei contigerit, addidit alio loco: Vernaculi omnes erant. Hic igitur, inquit, dominus meus, cui tantæ facultates sunt, & qui multam superne gratiam invenit, quando jam senuit, ex Sarra filium suscepit, huncque habens unigenitum, ipsum heredem omnium suorum jam constituit: quippe omnia dedit illi quæcumque habuit. Dein postquam narravit domini gloriam, & Isaaci partum, dicit insuper & mandata quæ acceperat ab hero suo, ut in Charran proficisceretur. 37. *Et adjuravit me*, inquit, *dominus meus, dicens: Non accipies uxorem filio meo Isaac de omnibus filiabus Chananæorum, inter quos ego habito: 38. sed in domum patris mei vade, & ad cognationem meam, & inde accipies uxorem filio meo.* Et ipse quidem hæc mihi mandavit, ego autem difficultatem negotii mecum perpendens, rogabam dominum meum, Si non voluerit mulier venire mecum. 40. *Et dixit mihi: Dominus Deus cui complacui coram eo, ipse mittet Angelum suum tecum, & prosperum faciet iter tuum, & accipies uxorem filio meo ex cognatione mea, & ex domo patris mei: quod si non potuerit persuaderi mulier, ut tecum huc proficiscatur, 41. tunc innocens eris a maledictione mea.* Igitur dominus quidem hæc mihi mandavit, & talium precum viatico me instructum huc misit. Ego autem fretus illius precibus, ubi ad fontem veni, hæc verba loquutus sum, & dixi: 42. *Domine Deus domini mei Abraham, si tu prosperum facis iter quo nunc abeo: 43. Ecce ego sto apud fontem aquæ; filiæ autem hominum hujus civitatis egredientur ad hauriendam aquam. Et erit virgo, cui ego dixero: Porrige mihi parum aquæ ex hydria tua. 44. si dixerit mihi, Et tu bibe, & camelos tuos aquabo: ipsa erit uxor quam præparasti servo tuo Isaac. Et in hoc sciam quod feceris misericordiam domino meo Abraham.* Hæc ego quidem, inquit, apud memetipsum Deum rogavi, nondum autem finem feceram illa dicendi, & confestim adimpleta sunt. 45. *Nam priusquam ego dicendi finem facerem, ecce Rebecca exiit aquam ferens in humeris suis: dicebam autem ei: Da mihi potum. 46. Et accelerans deposuit hydriam suam, & dixit mihi: Bibe & tu, & camelos tuos aquabo.* Et cum viderem jam evidentem fieri Dei providentiam, interrogabam cujus esset filia. Et ut didici ex iis quæ dixit, me non ad alienos venisse, sed in domum Nachor fratris domini mei, sumta spe bona, 47. *appendi ei inaures & armillas, & cum hoc placeret, adoravi Dominum, & benedixi Deum domini mei Abraham, quia prosperum mihi iter fecit, ut assumerem filiam fratris domini mei.* Verum hæc ita a Domino manifeste dispensata sunt,

A καὶ ὄνοι, παῖδες καὶ παιδίσκαι. καὶ ἵνα μάθῃς τῶν οἰκετῶν τὸ πλῆθος πόθεν αὐτῷ ἐγεγόνει, ἐπήγαγεν ἑτέρωθι, ὅτι οἰκογενεῖς ἅπαντες ἦσαν. οὗτος οὖν ὁ δεσπότης ὁ ἐμὸς ἐν τοσαύτῃ περιουσίᾳ γεγονὼς, καὶ πολλῆς ἀπολαύσας τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς, ἡνίκα εἰς γῆρας ἤλασεν, ἡ Σάῤῥα υἱὸν ἔτεκεν αὐτῷ· τοῦτον ἔχων τὸν μονογενῆ, πάντων αὐτὸν κληρονόμον ἤδη κατέστησε. πάντα γὰρ ἔδωκεν αὐτῷ, ὅσα ἦν αὐτῷ. εἶτα ἐπειδὴ διηγήσατο τοῦ δεσπότου τὴν περιφάνειαν, τοῦ Ἰσαὰκ τὸν τόκον, λέγει λοιπὸν τὰς ἐντολὰς, ἃς λαβὼν παρὰ τοῦ δεσπότου αὐτοῦ εἰς τὴν Χαῤῥὰν παραγέγονε. καὶ [a] ὥρκωσέ με, φησὶν, ὁ κύριός μου, λέγων, οὐ λήψῃ γυναῖκα τῷ υἱῷ μου Ἰσαὰκ ἀπὸ τῶν θυγατέρων τῶν Χαναναίων, B ἐν οἷς ἐγὼ παροικῶ, ἀλλ' ἢ εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου πορεύσῃ καὶ εἰς τὴν φυλήν μου, καὶ λήψῃ γυναῖκα τῷ υἱῷ μου ἐκεῖθεν. καὶ αὐτὸς μὲν ταῦτα ἐνετείλατο· ἐγὼ δὲ τὰς δυσκολίας ἐννοῶν, καὶ τοῦ πράγματος τὸ δυσχερὲς λογιζόμενος, ἐπυθόμην τοῦ κυρίου μου, εἰ μὴ βούλοιτο ἡ γυνὴ πορευθῆναι μετ' ἐμοῦ, καὶ εἶπέ μοι· κύριος ὁ θεὸς, ᾧ εὐηρέστησα ἐναντίον αὐτοῦ, αὐτὸς ἀποστελεῖ τὸν ἄγγελον αὐτοῦ μετὰ σοῦ, καὶ εὐοδώσει τὴν C ὁδόν σου, καὶ λήψῃ τῷ υἱῷ μου γυναῖκα ἐκ τῆς φυλῆς μου, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός μου, καὶ ἐὰν μὴ πείθηται ἡ γυνὴ τοῦ μὴ πορευθῆναι μετὰ σοῦ ἐνταῦθα, τότε ἀθῷος ἔσῃ ἀπὸ τῆς ἀρᾶς μου. ὁ μὲν οὖν δεσπότης, φησὶ, ταῦτα ἐντειλάμενος, καὶ ταύταις με ταῖς προσευχαῖς ἐφοδιάσας οὕτως ἐξέπεμψεν· ἐγὼ δὲ θαῤῥήσας ταῖς ἐκείνου προσευχαῖς, ἡνίκα παρεγενόμην ἐπὶ τὴν πηγὴν, ταῦτα τὰ ῥήματα ἐφθεγξάμην, καὶ εἶπον, κύριε ὁ θεὸς τοῦ κυρίου μου Ἀβραὰμ, εἰ σὺ εὐοδοῖς τὴν ὁδὸν, ἣν ἐγὼ πορεύομαι, ἰδοὺ ἐγὼ ἕστηκα ἐπὶ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος, αἱ δὲ θυγατέρες τῶν ἀνθρώπων τῆς πόλεως ἐξελεύσονται ὑδρεύσασθαι ὕδωρ· καὶ ἔσται ἡ παρθένος, D ᾗ ἂν ἐγὼ εἴπω, πότισόν με μικρὸν ὕδωρ ἐκ τῆς ὑδρίας σου, καὶ εἴπῃ μοι, καὶ σὺ πίε, καὶ τὰς καμήλους σου ὑδρεύσομαι, αὕτη ἡ γυνὴ, ἣν ἡτοίμασας τῷ θεράποντί σου Ἰσαὰκ, καὶ ἐν τούτῳ γνώσομαι, ὅτι ἐποίησας ἔλεος τῷ κυρίῳ μου Ἀβραάμ. ταῦτα μὲν ἐγὼ, φησι, κατ' ἐμαυτὸν εὐχόμενος τὸν θεὸν καθικέτευσα· οὔπω δὲ τέλος εἰλήφει τὰ παρ' ἐμοῦ ῥηθέντα, καὶ παραχρῆμα εἰς ἔργον ἐξῄει, καὶ τὰ ῥήματα πράγματα ἐγίνετο. πρὸ τοῦ γὰρ συντελέσαι με λαλοῦντα, ἰδοὺ Ῥεβέκκα ἐξεπορεύετο τὴν ὑδρίαν ἔχουσα ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς. εἶπον δὲ αὐτῇ, πότισόν με, καὶ σπεύσασα καθεῖλε τὴν ὑδρίαν αὐτῆς, καὶ E εἶπέ μοι, πίε καὶ σὺ, καὶ τὰς καμήλους σου ποτιῶ. καὶ θεασάμενος λοιπὸν ἐναργῆ τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ γεγενημένην πρόνοιαν, ἐπηρώτων τίνος εἴη θυγάτηρ· καὶ μαθὼν, ἐξ ὧν εἶπεν, ὅτι οὐ πρὸς ξένους ἀφικόμην, ἀλλ' εἰς τὴν οἰκίαν Ναχὼρ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κυρίου μου, θαρσήσας, περιέθηκα αὐτῇ τὰ ἐνώτια καὶ τὰ ψέλλια, καὶ εὐδοκήσας προσεκύνησα τῷ κυρίῳ, καὶ εὐλόγησα τὸν θεὸν τοῦ κυρίου μου Ἀβραὰμ, ὅτι εὐόδωσέ με λαβεῖν τὴν θυγατέρα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κυρίου μου. ἀλλὰ τὰ μὲν παρὰ τοῦ θεοῦ οὕτως ἐναργῶς ᾠκονομήθη. αἱ γὰρ προσ-

[a] Ita Savil. & Morel. & omnes mss. in textu τῶν O. legitur. ὥρκισε. Infra apud eosdem LXX. interpretes legitur, ἀλλ' εἰς τὸν οἶκον.

εὐχαὶ

εὐχαὶ ἐληλύθασιν αἱ γενόμεναι παρὰ τοῦ δεσπότου μου. A ὑμεῖς δὲ λοιπὸν, εἰ τὰ παρ' ἑαυτῶν ἐπιδείκνυσθε, ποιεῖτε ἔλεος καὶ δικαιοσύνην πρὸς τὸν κύριόν μου· εἰ δὲ μὴ, ἀπαγγείλατέ μοι. ἤδη μοί, φησι, γνωρίσατε, ἵνα εἰδέναι ἔχω, ὅ τι δέοι με διαπράξασθαι. εἰ δὲ μήγε, ἵνα ἑτέρωθι τὴν ὁδὸν ποιήσωμαι, καὶ ἐπιστρέψω ἢ εἰς δεξιὰ ἢ εἰς ἀριστερά. εἶτα ἐπειδὴ ὁ θεὸς ἦν ὁ τὰ πάντα ἐξομαλίζων διὰ τὰς τοῦ πατριάρχου προσευχὰς, φησὶ πρὸς αὐτὸν ὁ πατὴρ τῆς κόρης καὶ ὁ ἀδελφός· παρὰ κυρίου ἐξῆλθε τὸ ῥῆμα τοῦτο, οὐ δυνησόμεθα ἀντειπεῖν κακὸν, ἢ καλόν. ἡ διήγησίς σου φησὶ, δείκνυσιν ὅλον τὸ τοῦ θεοῦ οἰκονομίας γεγενημένον. B μὴ τοίνυν νομίσῃς ἡμᾶς ἐναντιοῦσθαι τοῖς τῷ θεῷ δόξασιν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε τοῦτο παρ' ἡμῶν γενέσθαι. ἰδοὺ ἔχεις τὴν κόρην, λαβὼν ἀπότρεχε, καὶ ἔσται γυνὴ τῷ υἱῷ τοῦ κυρίου σου, καθὰ ἐλάλησε κύριος.

Εἴδετε ὅπως τὸ παλαιὸν ἐσπούδαζον γυναῖκας ἄγεσθαι τοῖς ἑαυτῶν παισίν; ὅπως πρὸ τῶν χρημάτων ψυχῆς εὐγένειαν ἐπεζήτουν; οὐδαμοῦ γραμματεῖα, οὐδαμοῦ συνθῆκαι, καὶ τὰ ἄλλα τὰ καταγέλαστα, ἃ νῦν γίνεται, καὶ [a] αἱ αἱρέσεις ἐκεῖναι αἱ τοῖς γραμματείοις ἐντιθέμεναι· ἐὰν ἄπαις, φησὶ, τελευτήσῃ, ἐὰν τόδε καὶ τόδε συμβῇ· C ἀλλὰ παρ' ἐκείνοις οὐδὲν τοιοῦτον, ἀλλὰ τὸ μέγιστον καὶ ἀσφαλὲς γραμματεῖον, τῆς κόρης ὁ τρόπος, οὐδαμοῦ κύμβαλα καὶ χορεῖαι. καὶ τοῦτο εἴσῃ, ἐπειδὰν πρὸς τὸν νυμφίον τὴν κόρην ἴδῃς ἐπαναχθεῖσαν. ἀκούσας γὰρ ὁ παῖς ταῦτα, φησι, παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, προσεκύνησε τῷ θεῷ ἐπὶ τὴν γῆν. ὅρα πῶς καθ' ἕκαστον τῶν γενομένων τῷ δεσπότῃ τῶν ὅλων τὴν εὐχαριστίαν ἀναφέρει. αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ πάντα προοδοποιῶν, καὶ κατὰ τὸ ῥῆμα τοῦ πατριάρχου, ἄγγελον προαποστείλας ἔμπροσθεν αὐτοῦ τὰ πάντα αὐτῷ ἐξομαλίζοντα. καὶ λοιπὸν μαθὼν ὡς τέλος αὐτῷ τὸ σπουδαζόμενον ἔσχεν, ἐξενέγκας σκεύη χρυσᾶ καὶ D ἀργυρᾶ, καὶ ἱματισμὸν, ἔδωκε τῇ Ῥεβέκκᾳ. λοιπὸν μετὰ παῤῥησίας αὐτὴν θεραπεύει, ὡς ἤδη διὰ τῶν ῥημάτων ἐγγυηθεῖσαν τῷ Ἰσαάκ. τιμᾷ δὲ δώροις καὶ τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν μητέρα, καὶ ὅτε εἰς ἔργον εἶδεν ἐκβᾶσαν τὴν παρὰ τοῦ δεσπότου ἐντολὴν, τότε λοιπὸν τῆς οἰκείας ἀναπαύσεως γίνεται. ἔφαγον γὰρ, φησι, καὶ ἔπιον, αὐτὸς καὶ οἱ ἄνδρες οἱ μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐκοιμήθησαν. καὶ ἀναστὰς τῷ πρωῒ εἶπεν, ἐκπέμψατέ με, ἵνα ἀπέλθω πρὸς τὸν κύριόν μου. ἐπειδὴ πάντα μοι οὕτω κατευοδώθη, φησὶ, καὶ οὐδέν ἐστι λοιπὸν τὸ ἐλλεῖπον, ἀλλὰ καὶ ὑμῖν τοῦτο ἀρεστὸν ἐφάνη, ἐκπέμψατέ με, E ἵνα ἀπέλθω πρὸς τὸν κύριόν μου. εἶπον δέ, φησιν, οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἡ μήτηρ· μεινάτω ἡ παρθένος μεθ' ἡμῶν ἡμέρας ὡσεὶ δέκα, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπελεύσεσθε. ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· μὴ κατέχητέ με, καὶ κύριος εὐώδωσε [b] τὴν ὁδόν μου. ἐκπέμψατέ με, ἵνα ἀπέλθω πρὸς τὸν κύριόν μου. τίνος ἕνεκεν, φησιν, ὑπερτίθεσθε καὶ διαναβάλλεσθε, τοῦ θεοῦ τοσαύτην εὐκολίαν ἐν ἅπασί μοι παρεσχηκότος; ἀπολύσατέ με, ἵνα ἀπέλθω πρὸς

preces quippe domini mei tunc exitum habuerunt. Cæterum vos si vestrum officium impletis, 49. *Facite misericordiam & justitiam cum domino meo: sin minus, annunciate mihi.* Jam mihi, inquit, significate, ut scire possim quid oporteat me facere. Quod si minus placet, & idipsum dicite, ut alio iter faciam, & me convertam vel ad dextram, vel ad sinistram. Postea quoniam Deus erat qui omnia propter preces Patriarchæ secundabat, dicunt ei pater & frater virginis: 50. *A Domino exiit verbum hoc: non poterimus tibi contradicere vel malum vel bonum.* Ex narratione tua satis intelligimus, totum hoc divina dispensatione fieri: ne igitur putes nos velle adversari iis quæ Deo probantur: illud enim facere non possumus. 51. *Ecce habes virginem, tolle eam, & proficiscere, & erit uxor filio domini tui, sicut loquutus est Dominus.*

6. Vidistis quomodo studebant olim filiis suis uxores ducere? quomodo magis animæ generositatem, quàm opum abundantiam inquirebant? nusquam instrumenta, nusquam pacta, & alia ridicula quæ nunc apud nos fiunt, & conditiones illæ quæ tabulis inseruntur: *Si absque liberis*, inquit, *moriatur*, *si hoc & hoc contingat.* Verum apud illos nihil tale, sed maximæ & securissimæ tabulæ erant virginis mores: nusquam cymbala & choreæ. Et hoc scies, quando ad sponsum virginem videris introduci. 52. *Ut enim audivit servus*, inquit, *hæc a patre & fratre, adoravit Deum super terram.* Vide quomodo in singulis quæ fiebant, universorum Domino gratias offert. Ipse enim erat qui antea præparabat omnia, & secundum Patriarchæ verbum præmittebat Angelum ante illum, qui omnia feliciter ordinabat. Denique quia certior factus de negotio feliciter perfecto, 53. *Prolata*, inquit, *vasa aurea, & argentea, & vestem dedit Rebeccæ.* Nunc cum fiducia eam sibi conciliat officiis, quasi jam verbis desponsatam Isaac. Honorat autem donis & fratrem, & matrem, & cum vidit negotium & mandatum impletum, tunc tandem refici se passus est. 54. *Comederunt enim*, inquit, *& biberunt ipse & viri qui cum eo erant, & dormiverunt. Cumque mane surrexisset, dixit: Dimittite me, ut vadam ad dominum meum.* Quoniam omnia mihi tam feliciter successerunt, inquit, & nihil est quod restet, sed ad placitum vestrum res agitur, dimittite me, ut abeam ad dominum meum. 55. *Dixerunt autem*, inquit, *fratres & mater: Maneat nobiscum virgo diebus quasi decem, & post hæc abibitis.* 56. *Ille autem dixit ad eos: Ne me detineatis, etenim Dominus prosperum fecit iter meum; dimittite me, ut abeam ad dominum meum.* Quare, inquit, differtis & procrastinatis, cum Deus tantam facilitatem mihi in omnibus dederit? *Dimittite me, ut abeam ad*

a Αἱ αἱρέσεις in Basilicis sunt conditiones illæ quæ actis inseruntur. Vide in Basilicis Fabroti indice ad vocem αἵρεσις. De his vero conditionibus hic loquitur Chrysostomus, qui eodem usu illam vocem adhibet infra homilia 56. & sæpe in Commentariis in Psalmos tomo sequenti.

b Ο. τὴν ὁδόν μου ἐν ἐμοί.

dominum meum. 57. Illi autem dixerunt : Vocemus puellam , & interrogemus eam. Et vocaverunt eam , dixeruntque ei : Ibis cum homine ? Illa autem dixit , Ibo. 59. Et dimiserunt Rebeccam sororem suam , & substantias ejus , & servum Abraham , & eos qui cum eo erant. 60. Et benedixerunt Rebeccam , & dixerunt ei : Soror nostra es , fias in millia decem millium , & hereditate possideat semen tuum civitates inimicorum. Vide quomodo & illi ignorantes virgini quæ futura sunt præsignificant , Deo mentem eorum ad hoc dirigente & incitante. Utraque enim ei prædicta sunt , tum quod in millia myriadum futura esset , tum quod semen ejus hereditate possessurum esset civitates inimicorum. Vidisti per omnia evidentem Dei providentiam relucere , quomodo per infideles futura ut prædicantur , dispensat omnium Dominus ? 61. *Cum surrexissent autem Rebecca & ancillæ ejus , ascenderunt super camelos.* Vidisti qualem sponsam ducat Patriarcha ? aquantem , & hydriam super humeros ferentem , & nunc iterum ascendentem super camelos. Nusquam mulæ argento fulgentibus cervicibus , neque famulorum turba , neque magna mollities , quæ nunc adhiberi solet : sed tantum erat priscarum mulierum robur , ut & in camelos ipsæ ascenderent , & sic iter facerent. *Et profectæ sunt* , inquit , *cum homine.* 63. *Isaac autem egressus erat , ut se exerceret in agro ad crepusculum : & ibi elevatis oculis , vidit camelos venientes.* Dum in campo versaretur , inquit , Isaac , vidit camelos. 64. *Rebecca autem ut vidit Isaac , desiliit a camelo , 65. & dixit servo : Quis est homo ille qui vadit in campo nobis obviam ?* Vide puellæ generositatem , postquam vidit Isaac , quærebat quis esset. Et ubi didicit quod ipse esset sponsus , velavit se theristro ; & veniens servus omnia clare nunciavit Isaac. Hic considera oro , quomodo nusquam superflua illa & inutilia , nusquam diabolica pompa , nusquam cymbala , & tibiæ , & choreæ , & Satanica illa convivia , & scommata omni obscœnitate plena , sed omnis honestas , omnis sapientia , omnis modestia. 67. *Intravit autem Isaac* , inquit , *in domum matris suæ , & accepit Rebeccam , & fuit ei uxor , & dilexit eam , & consolationem accepit Isaac super Sarra matre sua.* Hanc imitentur mulieres , hunc æmulentur viri. Sic sponsas ducere curent. Quare enim , dic oro , statim ab initio sordibus impleri sinis puellæ aures tam turpibus cantilenis , tam intempestiva illa pompa ? nescis quomodo adolescentia per se sit in malum propensa ? Cur honesta nuptiarum mysteria publice dehonestas ? cum oporteret hæc omnia depellere , & verecundiam principio docere puellam , & sacerdotes voca-

Infideles quoque nonnunquam prophetant.

Moralis exhortatio.

Nuptiarum ritus tempore Chrysostomi.

A τὸν κύριόν μου· οἱ δέ, φησιν, εἶπον· καλέσωμεν τὴν παῖδα, [a] καὶ ἐρωτήσωμεν αὐτήν. καὶ ἐκάλεσαν, καὶ εἶπον αὐτῇ· πορεύσῃ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου; ἡ δὲ εἶπε, πορεύσομαι. καὶ ἐξέπεμψαν Ῥεβέκκαν τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν, καὶ τὰ ὑπάρχοντα αὐτῆς, καὶ τὸν παῖδα τοῦ Ἀβραάμ, καὶ τοὺς μετ᾽ αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησαν Ῥεβέκκαν καὶ εἶπον αὐτῇ· ἀδελφὴ ἡμῶν εἶ, γενοῦ εἰς χιλιάδας μυριάδων, καὶ κληρονομησάτω τὸ σπέρμα σου τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων. ὅρα πῶς καὶ οὗτοι ἀγνοοῦντες σημαίνουσι τῇ κόρῃ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, τοῦ Θεοῦ τὴν διάνοιαν αὐτῶν πρὸς τοῦτο κατευοδώσαντος. ἀμφότερα γὰρ αὐτῇ προμηνύουσιν, ὅτι καὶ εἰς χιλιάδας μυριάδων ἔσται, καὶ ὅτι B κληρονομήσει τὸ σπέρμα αὐτῆς τὰς πόλεις τῶν ὑπεναντίων. εἶδες διὰ πάντων δεικνυμένην ἐναργῆ τοῦ Θεοῦ τὴν πρόνοιαν, πῶς καὶ διὰ τῶν ἀπίστων προμηνύεσθαι τὰ μέλλοντα οἰκονομεῖ ὁ τῶν ἁπάντων δεσπότης; καὶ ἀναστᾶσα, φησι, Ῥεβέκκα καὶ αἱ ἅβραι αὐτῆς, ἐπέβησαν ἐπὶ τὰς καμήλους. εἶδες οἵαν ἄγεται νύμφην ὁ πατριάρχης; ὑδρευομένην, καὶ τὴν ὑδρίαν ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσαν, καὶ νῦν πάλιν ἐπιβᾶσαν ἐπὶ τὰς καμήλους. οὐδαμοῦ ἡμίονοι ἀργύρῳ περιλαμπόμεναι τοὺς τραχήλους, οὐδὲ οἰκετῶν ἑσμὸς, οὐδὲ ἡ πολλὴ βλακεία ἡ νῦν γινομένη, ἀλλὰ τοσαύτη ἦν τῶν παλαιῶν γυναι- C κῶν ἡ ἀνδρεία, ὡς καὶ ἐπὶ τὰς καμήλους αὐτὰς ἐπιβαίνειν, καὶ οὕτως ὁδοιπορεῖν. καὶ ἐπορεύθησαν, φησι, μετὰ τοῦ ἀνθρώπου. ὁ δὲ Ἰσαὰκ ἐξῄει ἀδολεσχῆσαι εἰς τὸ πεδίον τὸ πρὸς δείλης· καὶ ἀναβλέψας τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδε τὰς καμήλους ἐρχομένας. εἰς τὸ πεδίον, φησὶν, ὁ Ἰσαὰκ διατρίβων ἐθεάσατο τὰς καμήλους· ἡ δὲ Ῥεβέκκα ἰδοῦσα τὸν Ἰσαὰκ, κατεπήδησεν ἀπὸ τῆς καμήλου, καὶ εἶπε τῷ παιδὶ, τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ πορευόμενος ἐν τῷ πεδίῳ εἰς συνάντησιν ἡμῶν; ὅρα τῆς κόρης τὴν εὐγένειαν· ἐπειδὴ εἶδε τὸν Ἰσαὰκ, ἐπυνθάνετο τίς εἴη. καὶ μαθοῦσα ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων D αὐτὴν ἄγεσθαι, περιεβάλλετο, φησι, τὸ θέριστρον, καὶ παραγενόμενος ὁ παῖς διηγήσατο πάντα μετ᾽ ἀκριβείας τῷ Ἰσαάκ. ἐνταῦθα σκόπει μοι, ἀγαπητὲ, πῶς οὐδαμοῦ τὰ περιττὰ ταῦτα καὶ ἀνόνητα, οὐδαμοῦ πομπὴ διαβολικὴ, οὐδαμοῦ κύμβαλα καὶ αὐλοὶ καὶ χοροὶ, καὶ τὰ σατανικὰ ἐκεῖνα συμπόσια, καὶ αἱ λοιδορίαι αἱ πάσης ἀσχημοσύνης γέμουσαι, ἀλλὰ πᾶσα σεμνότης, πᾶσα σοφία, πᾶσα ἐπιείκεια. εἰσῆλθε δέ, φησιν, Ἰσαὰκ εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ ἔλαβε τὴν Ῥεβέκκαν, καὶ ἐγένετο αὐτοῦ γυνὴ, καὶ ἠγάπησεν αὐ- E τὴν καὶ παρεκλήθη Ἰσαὰκ περὶ Σάρρας τῆς μητρὸς αὐτοῦ. ταύτην μιμείσθωσαν αἱ γυναῖκες· τοῦτον ζηλούτωσαν ἄνδρες· οὕτω τὰς νύμφας ἀγαγέσθαι σπουδαζέτωσαν. τίνος γὰρ ἕνεκεν, εἰπέ μοι, ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων κηλίδων πληροῦσθαι συγχωρεῖς τῆς κόρης τὰς ἀκοὰς διὰ τῶν αἰσχρῶν ἀσμάτων, διὰ τῆς ἀκαίρου πομπῆς ἐκείνης; οὐκ οἶσθα ὅπως ἡ νεότης εὔκολος πρὸς ὄλισθον; τί τὰ σεμνὰ τοῦ γάμου ἐκπομπεύεις μυστήρια; δέον ἅπαντα ταῦτα ἀπελαύνειν, καὶ τὴν αἰδῶ ἐκ προοιμίων ἐκπαιδεύειν τὴν κόρην, καὶ ἱερέας

a O. καὶ ἐρωτήσωμεν τὸ στόμα αὐτῆς.

καλεῖν, καὶ δι' εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν τὴν ὁμόνοιαν τοῦ συνοικεσίου συσφίγγειν, ἵνα καὶ ὁ πόθος τοῦ νυμφίου αὔξηται, καὶ τῆς κόρης ἡ σωφροσύνη ἐπιτείνηται, καὶ διὰ πάντων τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα εἰσελεύσεται εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, καὶ πᾶσαι τοῦ διαβόλου αἱ μηχαναὶ ἐκποδὼν ἔσονται, καὶ αὐτοὶ μεθ' ἡδονῆς τὸν βίον διάγωσιν, ὑπὸ τῆς τοῦ Θεοῦ ῥοπῆς συγκροτούμενοι, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A re, & precibus & benedictionibus concordiam conjugii constringere: ut amor sponsi augeatur, & puellæ continentia crescat, & omnia quæ fiunt eo spectent ut virtutis opera ingrediantur in domum illam, tollanturque e medio omnes diaboli insidiæ, & ipsi Dei auxilio uniti jucunde vitam perficiant: quo nobis omnibus frui detur, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre, & Spiritu sancto sit gloria, potestas & honor, nunc B & semper, & in sæcula sæculorum, Amen.

ΟΜΙΛΙΑ μθ'.

Αὗται δὲ αἱ γενέσεις, φησὶν, Ἰσαὰκ τοῦ υἱοῦ Ἀβραάμ.

ΠΑΛΙΝ ὑμᾶς ἐπὶ τὴν συνήθη τράπεζαν ἀναγαγεῖν βούλομαι, καὶ ἐκ τῶν παρὰ τοῦ Μωϋσέως ῥημάτων τὴν ἑστίασιν ὑμῖν παραθεῖναι, μᾶλλον δὲ τῶν τοῦ Πνεύματος. οὐδὲ γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ Μωϋσῆς ταῦτα ἡμῖν ἐξέθετο, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐνηχούμενος. ἴδωμεν οὖν τί καὶ σήμερον ἡμᾶς διδάξαι βούλεται. οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῆ τοὺς βίους ἡμῖν τῶν δικαίων ἐκτίθεται, ἀλλ' ἵνα ζηλώσωμεν τούτων τὴν ἀρετὴν, καὶ μιμηταὶ γενώμεθα τῶν ἐκείνοις κατωρθωμένων. ἐπειδὴ γὰρ ἡμῖν τὰ κατὰ τὸν πατριάρχην ἀκριβῶς διηγησάμενος, καὶ τὸν τελευταῖον αὐτοῦ ἆθλον τὸν ἐπὶ τῇ τοῦ μονογενοῦς σφαγῇ, διδάξας ἡμᾶς πῶς ἂν τῷ Θεῷ αὐτὸν καλλιέρημα, εἰ καὶ μὴ αὐτῷ ἔργῳ, ἀλλὰ τῇ προθυμίᾳ εἰργάσατο, τέλος ἐπέθηκεν ἐκείνοις τοῖς διηγήμασι, νῦν ἡμῖν ἐκτίθεται τὰ κατὰ τὸν Ἰσαὰκ τὸν σφαγέντα καὶ μὴ σφαγέντα· αἰνίγματι γὰρ ἔοικε τὸ γεγονός. ἄκουσον γὰρ Παύλου λέγοντος, Πίστει προσενήνοχε τὸν Ἰσαὰκ Ἀβραὰμ πειραζόμενος· καὶ τὸν μονογενῆ προσέφερεν ὁ τὰς ἐπαγγελίας ἀναδεξάμενος. εἶτα ἵνα μάθωμεν ἀκριβῶς, πῶς πίστει ταῦτα πάντα διεπράττετο, καὶ ἐναντία τῇ ὑποσχέσει ὁρῶν τὰ ὑπ' αὐτοῦ γίνεσθαι κελευόμενα, οὐκ ἐταράττετο, φησὶν, ὅθεν αὐτὸν καὶ ἐν παραβολῇ ἐκομίσατο. τί ἐστιν, ἐν παραβολῇ ἐκομίσατο; ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸν εἰς θυσίαν ἀνήνεγκε, καὶ ἀπηρτισμένην τὴν γνώμην ἐπεδείξατο, αὐτός γε τὸν στέφανον ἀνεδήσατο, καὶ τὸν παῖδα λαβὼν ἐπανήει, καὶ ἡ θυσία διὰ προβάτου ἐπληροῦτο, καὶ ἐδείκνυ διὰ πάντων ὁ τῶν ὅλων Θεὸς τῆς οἰκείας φιλανθρωπίας τὴν ὑπερβολὴν, καὶ ὅτι οὐ σφαγῆναι τὸν Ἰσαὰκ βουλόμενος τοῦτο ἐπέταττεν, ἀλλὰ τοῦ δικαίου γυμνάζων τὴν ὑπακοήν. ἀλλ' ὥσπερ εἴδομεν τοῦ πατριάρχου τὴν ἀρετὴν διὰ πάντων λάμπουσαν, φέρε καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰσαὰκ σήμερον εἰς μέσον προθέντες, ἴδωμεν ὅπως καὶ αὐτὸς τὸ φιλόθεον αὐτοῦ τῆς γνώμης διὰ πάντων ἐπιδείκνυται. ἄξιον δὲ καὶ αὐτῶν ἐπακοῦσαι τῶν τῆς Γραφῆς ῥημάτων. Αὗται δὲ αἱ γενέσεις, φησὶν, Ἰσαὰκ τοῦ υἱοῦ Ἀβραάμ. Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ. ἦν δὲ Ἰσαὰκ ἐτῶν μ', ὅτε ἔλαβε Ῥεβέκκαν θυγατέρα Βαθουὴλ τοῦ Σύρου ἐκ τῆς Μεσοποταμίας,

HOMILIA XLIX.

Hæ autem sunt generationes, inquit, *Isaac filii Abraham.* Gen. 25. 19.

1. ITERUM vos ad consuetam mensam ducere volo, & ex verbis Mosis convivium proponere, imo ex verbis sancti Spiritus. Neque enim a seipso Moses hæc C nobis exposuit, sed Spiritu sancto afflatus. Videamus igitur quid & hodie nos docere velit. Neque enim sine causa, neque in vanum vitas sanctorum nobis exponit: sed ut imitemur eorum virtutem, & imitatores simus bonorum operum quæ illi fecerunt. Nam postquam nobis diligenter narravit ea quæ ad Patriarcham Abraham attinent, & docuit postremum illius certamen in immolatione filii, narravitque hoc pulcrum sacrificium etsi non opere, voluntate tamen perfectum esse, finemque imposuit narrationibus illis; nunc exponit nobis quæ ad Isaac occisum & non occisum pertinent; factum enim ænigmati simile est. Audi enim Paulum di- D centem: *Fide obtulit Isaac Abraham, cum tentaretur: & unigenitum obtulit, qui promissiones acceperat.* Heb. 11. 17. Deinde ut discamus quomodo fide hæc omnia faceret, & contraria videns promissioni ea quæ jubebatur facere, non tamen perturbaretur, subjicit, *unde illum & in parabolam accepit.* Quid est, *& in parabolam accepit?* Nam postquam eum in sacrificium obtulit, & mentem perfectam declaravit, ipse corona redimitus est, & acce- E pto puero rediit, ac sacrificium per ovem impletum est: ostenditque per omnia universi conditor suæ benignitatis excellentiam: & se hoc imperando non occidi Isaac, sed justi exercere obedientiam voluisse. Cæterum sicut vidimus Patriarchæ virtutem in omnibus relucentem: age, & quæ de Isaac dicta sunt hodie in medium afferentes, videamus quomodo & ipse piam & religiosam mentem in omnibus prætulerit. Operæ autem precium est, ut ipsa Scripturæ verba audiamus. 19. *Hæ autem sunt*, inquit, *generationes Isaac filii Abrahæ. Abraham genuit Isaac.* 20. *Isaac autem erat annorum quadraginta, quando accepit Rebeccam filiam Bathuelis Syri ex Mesopotamia sororem La-*

Cur Isaac offerri voluerit Deus.

Cap. 25.

ban Syri, sibi in uxorem. Considera obsecro, dilecte, divinæ Scripturæ diligentiam, quomodo nihil supervacue ponat. Cur enim nobis ætatem Isaac significat, & dicit, *Erat autem Isaac quadraginta annorum quando accepit Rebeccam?* Non absque causa, neque temere: sed quia nobis postea Rebeccæ sterilitatem narraturus erat, & ex precatione justi procreationem prolis illi concessam fuisse; docere nos cupit magnitudinem patientiæ Isaac, & clare indicare quanto tempore liberis caruerit: ut & nos æmulantes justum, assidui simus in divinis precibus, si quando aliquid a Deo petierimus. Si enim justus ille ita virtute præditus, & tanta Dei benevolentia fruens, tantam præ se tulit constantiam & tantum studium, continuo Deum orando, ita ut solveretur Rebeccæ sterilitas: quid dicemus nos, qui tantis peccatorum oneribus premimur, & neque minimam virtutis justi partem ostendimus: sed & si parvo tempore studium aliquod & diligentiam exhibuerimus, torpescimus & resilimus, nisi statim exaudiamur? Propterea oro, ut ex iis quæ justo illi evenerunt eruditi, nunquam cessemus orare Deum, ut ignoscat nobis peccata, sed fervens & æstuans desiderium ostendamus: & non ægre feramus, neque segniores simus, si non statim audiamur. Fortassis enim Dominus continuam nostram sedulitatem sapienter exercens ita procrastinat, ut mercedem quoque patientiæ recipiamus: & quia ipse tempus scit quando nobis utile est assequi quod quærimus. Neque enim nos ita scimus quid nobis utile, ut ipse evidenter novit, qui etiam abscondita mentis nostræ cognoscit. Proinde par est, ut nihil curiosius quæramus, neque scrutemur ea quæ a Deo providentur: sed grati admodum simus, & admiremur justorum virtutes. Nam postquam dixit nobis divina Scriptura, quot annorum fuerit Isaac, dicit & de Rebecca uxore ejus, quod sterilis fuerit. Vide, obsecro, justi religiosam mentem. Quoniam enim vidit naturam claudicantem, ad naturæ conditorem confugit, & vincula naturæ precibus solvere festinavit. 21. *Deprecatus enim est*, inquit, *Isaac super Rebecca uxore sua, quia sterilis erat.* Unum hoc in primis operæ precium ut quæramus, quare, cum & ipsa, & vir ejus vitæ fuerint eximiæ, & ambo continentiæ studiosi, sterilis fuit? Non possumus carpere eorum vitam, & dicere sterilitatem illam peccatorum causâ immissam. Et ut discas rem miram, non solum ipsa sterilis fuit, sed & mater justi Sarra: neque mater ejus sola, sed & nurus, Rachel uxor Jacobi. Quid sibi vult ille sterilium chorus? omnes justi, omnes virtute præditi, omnes a Deo testimonium habentes. Nam de ipsis dice-

Precandum cum perseverantia.

Non sunt curiose inquirenda Dei opera.

A ἀδελφὴν δὲ Λάβαν τοῦ Σύρου, ἑαυτῷ εἰς γυναῖκα. σκόπει μοι, ἀγαπητὲ, τῆς θείας γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν, ὅπως οὐδὲν παρέργως τίθησι. τίνος γὰρ ἕνεκεν ἡμῖν τὸν χρόνον τοῦ Ἰσαὰκ ἐπισημαίνεται, καί φησιν, ἦν δὲ Ἰσαὰκ ἐτῶν μʹ, ὅτε ἔλαβε τὴν Ῥεβέκκαν; οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ εἰκῆ· ἀλλ' ἐπειδὴ μέλλει μετὰ ταῦτα τῆς Ῥεβέκκας ἡμῖν διηγεῖσθαι τὴν στείρωσιν, καὶ ὅτι ἐξ εὐχῆς τοῦ δικαίου τὰ τῆς παιδοποιίας αὐτῇ γέγονε, βούλεται διδάξαι ἡμᾶς τὸ μέγεθος τῆς ὑπομονῆς τοῦ Ἰσαὰκ, καὶ σημᾶναι τὸν χρόνον ἀκριβῶς, ὅσον ἐν ἀπαιδίᾳ γέγονεν· ἵνα καὶ ἡμεῖς ζηλοῦντες τὸν δίκαιον, οὕτω προσεδρεύωμεν ταῖς πρὸς τὸν B θεὸν ἱκεσίαις, ἐπειδὰν αἰτῶμέν τι παρ' αὐτοῦ. εἰ γὰρ ὁ δίκαιος οὗτος οὕτως ἐνάρετος ὢν, καὶ τοσαύτης εὐνοίας ἀπολαύων παρὰ τοῦ θεοῦ, τοσαύτην ἐπεδείκνυτο σπουδὴν καὶ εὐτονίαν τὸν θεὸν διηνεκῶς παρακαλῶν, ὥστε λῦσαι τῆς Ῥεβέκκας τὴν στείρωσιν, τί ἂν εἴποιμεν ἡμεῖς οἱ τοσαῦτα φορτία ἁμαρτημάτων ἔχοντες ἐπικείμενα, καὶ μηδὲ τὸ πολλοστὸν τοῦ δικαίου τούτου μέρος ἐπιδεικνύμενοι, ἀλλὰ κἂν πρὸς ὀλίγον σπουδήν τινα ἐπιδειξώμεθα, ναρκῶντες καὶ ἀποπηδῶντες, εἰ μὴ θᾶττον εἰσακουσθείημεν; διὰ τοῦτο, παρακαλῶ, ἐκ τῶν τῷ δικαίῳ τούτῳ συμβάντων παιδευόμενοι, μηδέποτε C παυώμεθα τὸν θεὸν παρακαλοῦντες ὑπὲρ τῆς συγχωρήσεως τῶν οἰκείων πλημμελημάτων, ἀλλὰ θερμὴν καὶ ζέουσαν προθυμίαν ἐπιδεικνυώμεθα, καὶ μὴ ἀγάλλωμεν, μηδὲ ὀκνηρότεροι γινώμεθα, εἰ μὴ θᾶττον εἰσακουσθείημεν. ἴσως γὰρ, ἴσως σοφιζόμενος ἡμῶν τὴν διηνεκῆ προσεδρείαν ὁ δεσπότης, διαναβάλλεται, βουλόμενος καὶ τῆς ὑπομονῆς ἡμᾶς κομίσασθαι τὸν μισθὸν, καὶ τὸν καιρὸν εἰδὼς, καθ' ὃν λυσιτελές ἐστιν ἡμῖν τῶν σπουδαζομένων ἐπιτυχεῖν. οὐδὲ γὰρ οὕτως ἡμεῖς ἴσμεν τὸ συμφέρον ἑαυτοῖς, ὡς αὐτὸς ἀκριβῶς ἐπίσταται, ὁ τὰ ἀπόρρητα τῆς διανοίας ἑκάστου ἐπιστάμενος. δι' ὃ προσήκει μηδὲν D περιεργάζεσθαι καὶ πολυπραγμονεῖν τῶν παρὰ τοῦ θεοῦ γινομένων, ἀλλὰ πολλὴν τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείκνυσθαι, καὶ θαυμάζειν τῶν δικαίων τὰς ἀρετάς. ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν ἡμῖν ἡ θεία γραφὴ, ὅσων ἐτῶν ἦν Ἰσαὰκ, λέγει καὶ περὶ Ῥεβέκκας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ὅτι στεῖρα ἦν. θέα μοι τοῦ δικαίου τὸ φιλόθεον. ἐπειδὴ γὰρ εἶδε χωλεύουσαν τὴν φύσιν, ἐπὶ τὸν τῆς φύσεως δημιουργὸν ἔδραμε, καὶ τὰ δεσμὰ τῆς φύσεως διὰ τῆς εὐχῆς λύειν ἠπείγετο. ἐδέετο γάρ, φησιν, Ἰσαὰκ περὶ Ῥεβέκκας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ὅτι στεῖρα ἦν. ἓν τοῦτο πρῶτον ἄξιον E ζητῆσαι, τίνος ἕνεκεν βίου ὄντα θαυμαστοῦ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, καὶ πολλῆς τῆς σωφροσύνης [a] ἀμφότεροι ἐπιμελούμενοι, στεῖρα ἦν; οὐκ ἔχομεν ἐπιλαβέσθαι αὐτῶν τῆς ζωῆς, καὶ εἰπεῖν ὅτι τῶν ἁμαρτιῶν ἦν ἔργον ἡ στείρωσις. καὶ ἵνα μάθῃς τὸ θαυμαστὸν, ὅτι οὐκ αὐτὴ μόνον στεῖρα ἦν, ἀλλὰ καὶ ἡ μήτηρ τοῦ δικαίου ἡ Σάῤῥα· καὶ οὐχ ἡ μήτηρ δὲ αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ νύμφη, τοῦ Ἰακὼβ ἡ γυνὴ ἡ Ῥαχὴλ λέγω. τί βούλεται τῶν στειρῶν τούτων ὁ χορός; πάντες δίκαιοι, πάντες ἐνάρετοι, πάντες ὑπὸ θεοῦ μαρτυρούμενοι. περὶ γὰρ αὐτῶν ἐλε-

[a] Savil. & unus codex, ἀμφότεροι ἐπιμελοῦντο, καὶ οὐκ ἔχομεν . . . . . ὅτι τῶν ἁμαρτιῶν ἦν ἔργον· εἶχε ταύτην ἡ στείρωσις. Hunc vero locum longa serie, & ut videtur, ex hac homilia excerptum habes, supra tom. 3. p. 349. l. 1. in homilia de non evulgandis fratrum peccatis. Ubi eadem ipsa ad literam ubique pene dicuntur, & desinunt pag. 351. d. g.

γὼν, ἐγώ εἰμι ὁ θεὸς Ἀβραάμ, καὶ ὁ θεὸς Ἰσαάκ, καὶ ὁ θεὸς Ἰακώβ. καὶ ὁ μακάριος δὲ Παῦλός φησι, δι' ὃ οὐκ ἐπαισχύνεται ὁ θεὸς, θεὸς ἐπικαλεῖσθαι αὐτῶν. πολλὰ αὐτῶν τὰ ἐγκώμια ἐν τῇ καινῇ, πολλοὶ οἱ ἔπαινοι ἐν τῇ παλαιᾷ, πανταχόθεν λαμπροὶ καὶ ἐπίσημοι, καὶ πάντες στείρας εἶχον γυναῖκας, καὶ ἐν ἀπαιδίᾳ ἦσαν μέχρι πολλοῦ τοῦ χρόνου.

Ὅταν οὖν ἴδῃς ἄνδρα καὶ γυναῖκα ἐν ἀρετῇ ζῶντας, καὶ ἐν ἀπαιδίᾳ τυγχάνοντας· ὅταν ἴδῃς θεοσεβεῖς ὄντας, καὶ εὐλαβείας ἐπιμελομένους ἄπαιδας, μὴ νομίσῃς ἁμαρτιῶν εἶναι ἔργα. πολλοὶ γὰρ τοῦ θεοῦ τῆς οἰκονομίας οἱ λόγοι καὶ ἡμῖν ἀπόρρητοι, καὶ ὑπὲρ πάντων εὐχαριστεῖν δεῖ, καὶ μόνους ἐκείνους ταλανίζειν τοὺς ἐν κακίᾳ ζῶντας, οὐ τοὺς παιδία μὴ κεκτημένους. πολλὰ γὰρ πολλάκις ὁ θεὸς συμφερόντως οἰκονομεῖ, ἡμεῖς δὲ τὴν αἰτίαν τῶν γεγενημένων οὐκ ἴσμεν. διὰ τοῦτο πανταχοῦ θαυμάζειν αὐτοῦ τὴν σοφίαν χρὴ, καὶ δοξάζειν αὐτοῦ τὴν φιλανθρωπίαν τὴν ἄφατον. ἀλλὰ ταῦτα μὲν πρὸς ὠφέλειαν ἡμῖν εἴρηται τὴν ὑμετέραν, ὥστε πολλὴν τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείκνυσθαι, καὶ μὴ περιεργάζεσθαι τοῦ θεοῦ τὰς οἰκονομίας. δεῖ δὲ καὶ τὴν αἰτίαν εἰπεῖν, δι' ἣν ἦσαν ἐκεῖναι στεῖραι αἱ γυναῖκες. τίς οὖν ἐστιν ἡ αἰτία; ἵνα ὅταν ἴδῃς τὴν παρθένον τίκτουσαν τὸν κοινὸν ἡμῶν δεσπότην, μὴ ἀπιστήσῃς. γύμνασόν σου ἐνταῦθα τὴν διάνοιαν, φησὶν, ἐν τῇ μήτρᾳ τῶν στειρῶν, ἵν' ὅταν ἴδῃς πεπηρωμένην καὶ δεδεμένην μήτραν πρὸς παιδοποιίαν ἀνοιγομένην ἐκ τῆς τοῦ θεοῦ χάριτος, μὴ θαυμάσῃς ἀκούων ὅτι παρθένος ἔτεκε. μᾶλλον δὲ θαύμασον καὶ ἐκπλάγηθι, ἀλλὰ μὴ ἀπιστήσῃς τῷ θαύματι. ὅταν οὖν λέγῃ πρὸς σὲ ὁ Ἰουδαῖος, πῶς ἔτεκεν ἡ παρθένος; εἰπὲ πρὸς αὐτὸν, πῶς ἔτεκεν ἡ στεῖρα καὶ γεγηρακυῖα; δύο γὰρ κωλύματα τότε ἦν, τό τε ἄωρον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἄχρηστον τῆς φύσεως. ἐπὶ δὲ τῆς παρθένου ἓν κώλυμα ἦν, τὸ μὴ μετασχεῖν αὐτὴν γάμου. προοδοποιεῖ τοίνυν τῇ παρθένῳ ἡ στεῖρα. καὶ ἵνα μάθῃς ὅτι διὰ τοῦτο στεῖραι προέλαβον, ἵνα πιστευθῇ τῆς παρθένου ὁ τόκος, ἄκουσον ἀπὸ τῶν ῥημάτων τοῦ Γαβριὴλ τῶν πρὸς τὴν παρθένον εἰρημένων. ἐπειδὴ γὰρ ἦλθε καὶ εἶπεν αὐτῇ, συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, καὶ τέξῃ υἱὸν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ἐξεπλάγη καὶ ἐθαύμασε καὶ εἶπε, πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; τί οὖν ὁ ἄγγελος; πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σὲ, καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. μὴ ζήτει, φησὶ, φύσεως ἀκολουθίαν, ὅταν ὑπὲρ φύσιν ᾖ τὰ γινόμενα. μὴ περιβλέπε γάμων ὠδῖνας, ὅταν μείζων γάμου τῆς γεννήσεως ὁ τρόπος ᾖ. καὶ πῶς ἔσται τοῦτο, φησὶν, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; καὶ μὴν διὰ τοῦτο ἔσται, ἐπειδὴ ἄνδρα οὐ γινώσκεις. εἰ γὰρ ἐγίνωσκες ἄνδρα, οὐκ ἂν κατηξιώθης ὑπηρετήσασθαι τῇ διακονίᾳ ταύτῃ. ὥστε δι' ὃ ἀπιστεῖς, δι' αὐτὸ πίστευε. οὐκ ἐπειδὴ κακὸν ὁ γάμος, ἀλλ' ἐπειδὴ κρείττων ἡ παρθενία. τὴν δὲ τοῦ κοινοῦ πάντων δεσπότου εἴσοδον σεμνοτέραν ἐχρῆν εἶναι τῆς ἡ-

A bat: *Ego sum Deus Abraham, Deus Isaac, Deus Jacob.* Beatus autem Paulus ait: *Ideo non confunditur Deus, ut vocetur eorum Deus.* Multæ ipsorum laudes in novo, multæ in veteri, undique clari & nobiles, & omnes steriles habuerunt uxores, multoque tempore caruerunt liberis. Exod.3.6. Heb.11.16.

2. Quando igitur videris virum & mulierem virtuti deditos, carere prole: quando videris pios, & religionis studiosos non habere liberos, ne tribuas hoc peccatis. Multæ enim divinæ dispensationis
B rationes nobis sunt arcanæ, & pro omnibus gratias agere oportet, ac solos illos miseros dicere, qui in peccato vivunt, non eos quibus filii desunt. Quippe sæpenumero multa Deus utiliter dispensat, quorum nos causam nescimus. Eapropter in omnibus sapientiam ejus admirari oportet, ac glorificare ineffabilem misericordiam. Sed hæc quidem ad utilitatem vestram dicta sunt ideo ut admodum gratam voluntatem exhibeatis, neque de dispensatione divina curiose sciscitemini. Causam tamen dicamus propter quam mulie-
C res illæ steriles fuere. Quænam igitur est causa? ut cum videris virginem nostrum communem Dominum parientem, ne sis incredulus. Exerce enim hîc tuos sensus, inquit, in vulva sterilium, ut cum didiceris ligatam & emortuam vulvam divina virtute ad procreationem aperiri, inde copiosis argumentis acceptis, non admireris audiens virginem peperisse: imo admirare & obstupesce, sed ne sis incredulus miraculo. Quando igitur tibi dicit Judæus, Quomodo peperit virgo? dic ei: Quomodo peperit sterilis & vetula? Duo
D impedimenta tunc erant, & ætas intempestiva, & natura vitiata: in virgine autem unum impedimentum fuit, quod non esset particeps concubitus. Sterilis igitur jam viam parat virgini. Et ut scias propter hoc steriles prius fuisse, ut credatur virginitatis partus: audi verba Gabrielis ad virginem dicta. Postquam enim venit & dixit: *Concipies in utero, & paries filium, & vocabis nomen ejus Jesum*: obstupefacta est & admirata, dixitque: *Quomodo erit mihi istud, quia virum non cognosco?* Quid igitur Angelus? *Spiritus sanctus superveniet super te, & virtus Altissimi obum-*
E *brabit tibi.* Ne quæras, inquit, naturæ modum & ordinem, quando super naturam sunt quæ fiunt. Ne spectes conjugii dolores, quando major quam in nuptiis natalium modus erit. *Et quomodo fiet istud*, inquit, *quoniam virum non cognosco?* Sane propter hoc erit, quoniam virum non cognoscis. Nam si cognosceres virum, non fuisses habita digna ut huic ministerio servires. Itaque ea de causa, qua dubitas, ea ipsa de causa crede: non quia malum nuptiæ, sed quia melior virginitas. Hunc autem ingressum nostri omnium Domini digniorem esse oporter, quam nostrum:

Fecunditas sterilium partum virginis probat

Luc.1.34.

Regius enim fuit introitus. Oportebat & communem cum nostro ejus esse ortum, & diversum a nostro, & utrumque evenit. Et quomodo audi. Nam de utero prodire, hoc commune nobiscum est: absque nuptiali autem congressu nasci, supra nostram est originem. Uterum gestare te id naturæ est humanæ, sine congressu uterum gestare, id naturâ humanâ sublimius; ut & præstantiam & communionem quam tecum habet ediscas. Considera autem quanta sapientia hæc facta sint, neque eminentia obfuit similitudini & affinitati ejus nobiscum; neque nostra affinitas & similitudo, ejus obscuravit excellentiam: sed operibus utrumque ostensum est: aliaque perfecte nobis similia habuit, alia a nobis diversa. Verum, ut dixi, propter hoc steriles fuerunt istæ, ut crederetur virginitatis partus, ut ipsa induceretur ad fidem promissionis. Audi enim quid dicit Angelus Dei: *Spiritus sanctus veniet super te, & virtus Altissimi obumbrabit tibi.* Sic, inquit, poteris parere. Totum operatione Spiritus erit. Ne igitur spectes in terram, e cælis operatio venit. Spiritus gratiæ est quod fit, ne quæras naturæ modum, ne secundum nuptiarum leges intelligas. Verum quoniam majora sunt verba hæc quam ut illa caperet, vult & aliam ei præbere demonstrationem.

Ibidem.

3. Tu autem, dilecte, attende quomodo sterilis istam manuducat ad fidem partus. Quoniam prior demonstratio major erat cogitatione virginis, audi quomodo & humiliorem sermonem afferat, per sensibilia ipsam manuducens. *Et ecce*, inquit, *Elizabet cognata tua & ipsa concepit filium in senectute sua: & hic mensis sextus est ei quæ vocatur sterilis.* Vides ut sterilis propter virginem in medium sit adducta? Alioqui cujus rei gratia retulisset partum cognatæ, cujus item gratia dixisset, *quæ vocatur sterilis*? Plane per omnia deducebat eam ad credendum annunciationi: propterea & tempus dixit, & naturæ sterilitatem: propterea & tempus distulit conceptionis. Non enim statim a principio ei annunciatum est, sed præterito tempore semestri, ut uteri sarcina conceptionem doceret. Et vide quanta Gabriel utitur solertia. Non enim in memoriam ei reducit vel Sarram, vel Rebeccam, vel Rachelem. Quare & quam ob causam? Nam hæ quoque fuerunt steriles, & vetulæ, & magnum miraculum in illis fuit: sed quia omnes hæ narrationes antiquæ erant, adducit eam ad id quod nuper contigerat, ut mentem ejus ad credendum provocaret. Sed necessarium est ut ad institutum sermonem redeamus, & significemus justi virtutem, & quomodo precibus sterilitatem Rebeccæ solverit, & vincula naturæ superaverit. *Deprecabatur autem*, dicit, *pro Rebecca uxore sua, quoniam sterilis erat, & exaudivit eum Deus.* Non quia mox ita subditur & scriptum est, putes eum e

A μετέρας. βασιλικὴ γὰρ ἦν ἡ εἴσοδος. ἔδει κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς γεννήσεως, καὶ ἐξηλλάχθαι τῆς ἡμετέρας. καὶ ἀμφότερα ταῦτα γέγονε, καὶ ὅπως ἄκουε. τὸ μὲν ἀπὸ μήτρας γενέσθαι, κοινὸν πρὸς ἡμᾶς· τὸ δὲ χωρὶς γάμων γενέσθαι, μεῖζον ἢ καθ' ἡμᾶς. καὶ τὸ μὲν ἐν γαστρὶ φέρειν σε, τῆς φύσεως τῆς ἀνθρωπείας· τὸ δὲ χωρὶς μίξεως γενέσθαι τὴν κύησιν, σεμνότερον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἵνα καὶ τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν κοινωνίαν τὴν πρὸς σὲ μάθῃς. καὶ σκόπει τὴν σοφίαν τῶν γινομένων. οὔτε ἡ ὑπεροχὴ τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁμοίωσιν καὶ συγγένειαν ἐλυμήνατο, οὔτε ἡ πρὸς ἡμᾶς συγγένεια τὴν ὑπεροχὴν ἠμαύρωσεν, B ἀλλ' ἑκάτερα ἐδείκνυτο διὰ τῶν πραγμάτων, καὶ τὰ μὲν ὁλόκληρα εἶχεν ἡμέτερα, τὰ δὲ ἐνηλλαγμένα πρὸς ἡμᾶς. ἀλλ', ὅπερ ἔλεγον, διὰ τοῦτο αἱ στεῖραι αὗται, ἵνα πιστευθῇ τῆς παρθένου ὁ τόκος, ἵνα αὐτὴ χειραγωγηθῇ πρὸς τὴν πίστιν τῆς ἐπαγγελίας καὶ τῆς ὑποσχέσεως. ἄκουσον γὰρ τί φησιν ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτήν· πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σὲ, καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. οὕτω, φησὶν, ἔχεις τεκεῖν, καὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος τὸ πᾶν ἔσται. μὴ τοίνυν βλέπε πρὸς τὴν γῆν, ἀπὸ τῶν οὐρανῶν ἡ ἐνέργεια ἔρχεται, τοῦ πνεύματός ἐστι χάρις τὸ γινόμενον, μὴ ζήτει φύσεως ἀκολουθίαν, μὴ κατὰ νόμους καὶ γάμον. ἀλλ' ἐπειδὴ μείζονα ταῦτα ἦν ἐκείνης τὰ ῥήματα, C βούλεται τὴν ἑτέραν αὐτῇ παρασχεῖν ἀπόδειξιν.

Σὺ δέ μοι σκόπει, ἀγαπητὲ, πῶς ἡ στεῖρα αὐτὴν χειραγωγεῖ πρὸς τὴν πίστιν τοῦ τόκου. ἐπειδὴ γὰρ ἡ προτέρα ἀπόδειξις μείζων ἦν τῆς διανοίας τῆς παρθένου, ἄκουσον πῶς καὶ ἐπὶ τὰ ταπεινότερα κατήγαγε τὸν λόγον, διὰ τῶν αἰσθητῶν αὐτὴν χειραγωγῶν. καὶ ἰδοὺ, φησιν, Ελισάβετ ἡ συγγενής σου καὶ αὐτὴ συνειληφυῖα υἱὸν ἐν γήρει αὐτῆς· καὶ οὗτος μὴν ἕκτος ἐστὶν αὐτῇ τῇ καλουμένῃ στείρᾳ. διὰ τὴν παρθένον πάντως D παρήγαγε καὶ τὴν στεῖραν. ἐπεὶ τίνος ἕνεκεν παρήγαγεν αὐτῇ τὸν τόκον τῆς συγγενοῦς, καὶ τίνος ἕνεκεν ἔλεγε τῇ καλουμένῃ στείρᾳ; διὰ πάντων χειραγωγῶν αὐτὴν πρὸς τὸ πιστεῦσαι τῷ εὐαγγελισμῷ. διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἡλικίαν εἶπε, καὶ τὴν πήρωσιν τῆς φύσεως. διὰ τοῦτο καὶ τὸν χρόνον ἀνέμεινε τῆς κυήσεως. οὐ γὰρ ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων αὐτῇ εὐθέως εὐηγγελίσατο, ἀλλ' ἑξαμηνιαίου διελθόντος χρόνου, ἵνα ὁ τῆς γαστρὸς ὄγκος τὴν κύησιν ἐγγυησάμενος σαφῆ τὴν ἀπόδειξιν παράσχῃ τῆς συλλήψεως. καὶ θέα μοι τοῦ Γαβριὴλ τὴν σύνεσιν. οὐκ ἀνέμνησεν αὐτὴν τῆς Σάῤῥας, οὐδὲ τῆς Ῥεβέκκας, οὐδὲ E τῆς Ῥαχήλ. τίνος ἕνεκεν καὶ διὰ τί; καὶ αὗται γὰρ στεῖραι ἦσαν, καὶ γεγηρακυῖαι, καὶ πολὺ καὶ ἐν αὐταῖς τὸ θαῦμα ἦν. ἀλλ' ἐπειδὴ πάντα ταῦτα παλαιὰ ἦν τὰ διηγήματα, ἐπὶ τὸ πρόσφατον αὐτὴν ἄγει, ἵνα διαναστήσῃ αὐτῆς τὴν διάνοιαν. ἀλλ' ἀναγκαῖον ἐπὶ τὸ προκείμενον τὸν λόγον ἀναγαγεῖν, καὶ γνωρίσαι τοῦ δικαίου τούτου τὴν ἀρετὴν, ὅπως διὰ τῆς εὐχῆς τὴν στείρωσιν τῆς Ῥεβέκκας ἔλυσε, καὶ τῶν δεσμῶν τῆς φύσεως περιεγένετο. ἐδέετο γὰρ, φησιν, Ισαὰκ περὶ Ῥεβέκκας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ὅτι στεῖρα ἦν, καὶ ἐπήκουσεν αὐτοῦ ὁ Θεός. μὴ ἐπειδὴ εὐθέως οὕτω γέγραπται, νομίσῃς καὶ παρα-

A χρῆμα αὐτὸν τετυχηκέναι τοῦ σπουδαζομένου. καὶ γὰρ εἴκοσι ἐτῶν ἀριθμὸν διέμεινε δεόμενος καὶ παρακαλῶν τὸν θεόν, καὶ τότε ἐπέτυχε τοῦ ποθουμένου. καὶ πόθεν εἰσόμεθα τοῦτο; ἐὰν μετὰ ἀκριβείας ἐπέλθωμεν τὰ ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ κείμενα. οὐδὲ γὰρ τὸν χρόνον ἡμᾶς ἀπέκρυψεν, ἀλλ' ἐσήμανε μὲν, λανθανόντως δὲ, ὥστε διεγεῖραι ἡμῶν τὴν προθυμίαν, καὶ πρὸς ζήτησιν παρορμῆσαι. ὥσπερ γὰρ ἐδίδαξεν ἡμᾶς τῶν ἐτῶν τὸν ἀριθμὸν ὅσον ἦν, ἡνίκα τὴν Ρεβέκκαν ἠγάγετο, οὕτω καὶ τοῦτο ἡμῖν δῆλον καθίστησιν. ἦν γάρ, φησιν, Ισαὰκ ἐτῶν τεσσαράκοντα, ἡνίκα ἔλαβε Ρεβέκκαν τὴν θυγατέρα Βαθουὴλ τοῦ Σύρου. ἔμαθες ἀκριβῶς τὸν χρόνον· εἶτα B εἰπὼν ὅτι ἐδέετο Ισαὰκ περὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ὅτι στεῖρα ἦν, ἵνα μάθωμεν τῶν ἐτῶν τὸν ἀριθμὸν, σημαίνει ἡμῖν πόσων ἐτῶν ἦν ὁ Ισαὰκ, ἡνίκα ἐτέχθησαν αὐτῷ οἱ παῖδες παρὰ τῆς Ρεβέκκας. ἦν δὲ Ισαάκ, φησιν, ἐτῶν ἑξήκοντα, ἡνίκα ἔτεκε Ρεβέκκα. [a] εἰ τοίνυν τεσσαράκοντα ἐτῶν ἦν ὅτε ἠγάγετο αὐτὴν, ἑξήκοντα δὲ ἐτῶν ὅτε ἔτεκεν ἡ γυνὴ, δηλονότι ἐν τοῖς εἴκοσιν ἔτεσι δεόμενος τοῦ θεοῦ διέμεινεν, καὶ οὕτω τὴν πήρωσιν τῆς μήτρας τῆς Ρεβέκκας εἰς παιδοποιΐαν διήγειρεν. εἴδετε εὐχῆς δύναμιν, πῶς καὶ αὐτῆς περιγενέσθαι τῆς φύσεως ἴσχυσε; τοῦτον καὶ ἡμεῖς πάντες μιμώμεθα, καὶ οὕτω ταῖς C εὐχαῖς προσεδρεύωμεν μετὰ νηφούσης ψυχῆς, μετὰ κατεσταλμένης διανοίας· καὶ ἀκούσωμεν Παύλου παραινοῦντος καὶ λέγοντος· ἐπαίροντες ὁσίους χεῖρας χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμοῦ· καὶ σπουδάσωμεν πάντοτε μὲν ἀπηλλάχθαι ταραχῆς, καὶ ἐν γαλήνῃ ἔχειν τὸν λογισμὸν, μάλιστα δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς εὐχῆς, ὅτε πολλῆς ἡμῖν χρεία τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας. ἐὰν γὰρ ἴδῃ κατὰ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ κειμένους νόμους ταύτην ἡμᾶς ποιουμένους, ταχεῖαν ἡμῖν τὴν παρ' ἑαυτοῦ δωρεῶν χαρίζεται τὴν φιλοτιμίαν, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ιησοῦ D Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Αμήν.

A vestigio & protinus assequutum esse quod optabat & quærebat. Nam viginti annis perseveravit orans & deprecans Deum, & tunc tandem assequutus est quod desiderabat. Et unde sciemus hoc? Si diligenter percurramus quæ in divina Scriptura continentur. Non enim tempus nobis absconditum est, sed signavit quidem, latenter tamen, ita ut provocet desiderium nostrum, & ad dignam inquisitionem incitet. Nam sicut docuit nos annorum numerum quem habuit quando Rebeccam duxit, ita & hoc nobis palam fecit. *Erat* enim, inquit, *Isaac annorum quadraginta, quando accepit Rebeccam* B *filiam Bathuëlis Syri.* Didicisti diligenter tempus; deinde postquam dixit: *Deprecatus est Isaac pro uxore sua, quia sterilis erat*, ut discamus annorum numerum, assignavit nobis quot annorum fuerit Isaac quando nati sunt ei filii de Rebecca. 26. *Erat enim Isaac*, inquit, *annorum sexaginta, quando peperit Rebecca.* Si igitur quadraginta annorum erat quando illam duxit, sexaginta autem quando peperit uxor, manifestum est eum annis viginti perseverasse orantem Deum, & uterum Rebeccæ inutilem generationi, idoneum C fecisse. Vidistis orationis vim, quomodo & naturam ipsam superet? Hunc omnes imitemur, & ita in precibus simus assidui, animoque sobrii & humiles: audiamusque Paulum admonentem & dicentem: *Levantes sanctas manus absque ira & disceptationibus*: & studeamus semper liberari a perturbatione, ut mens sit in tranquillo, maxime autem precum tempore, quando multa nobis opus est a Deo benignitate. Nam si nos viderit precari secundum leges ab se positas, statim nobis donorum suorum largitatem libera- D liter concedet: quod nobis assequi liceat, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri sit gloria, honor, imperium, simul & sancto Spiritui, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

Viginti annis perseverat orans Isaac.

Moralis epilogus.

1. Tim. 2. 8.

ΟΜΙΛΙΑ ν'.

Εν γαστρὶ δὲ ἔλαβεν ἡ Ρεβέκκα, καὶ ἐσκίρτων τὰ παιδία ἐν αὐτῇ.

ΒΟΥΛΕΣΘΕ σήμερον τὰ λείψανα τῶν χθὲς ἡμῖν εἰρημένων ἀποδῶμεν ὑμῶν τῇ ἀγάπῃ; E οὐδὲ γὰρ ἅπασαν τὴν ὑπόθεσιν εἰς τέλος ἀγαγεῖν ἠδυνήθημεν· ἀλλ' ὅτι διὰ τῆς οἰκείας εὐχῆς καὶ τῆς πολλῆς προσεδρείας ἴσχυσεν ὁ Ισαὰκ τὴν μήτραν τῆς Ρεβέκκας πρὸς παιδοποιΐαν διεγεῖραι, καὶ τὴν φύσιν αὐτὴν πεπηρωμένην, ὡς εἰπεῖν, διανοῖξαι. ταῦτα ἅπαντα χθὲς ἱκανῶς ὑμᾶς ἐδιδάξαμεν, δείξαντες τῶν ἐτῶν τὸν ἀριθμὸν, ὃν δεόμενος καὶ ἱκετεύων τὸν θεὸν διετέλεσεν ὑπὲρ τούτου ὁ μακάριος ἐκεῖνος· καὶ εἰς τὸν περὶ τῶν στειρῶν λόγον ἐξελθόντες, καὶ τὴν αἰτίαν ὑμῖν εἰπόντες, δι' ἣν αἱ τῶν δικαίων ἐκείνων γαμεταὶ στεῖραι γεγόνασιν, ἐνταῦθα

HOMILIA L.

Concepit autem Rebecca, & colludebant parvuli in illa. Gen. 25. 22.

1. VULTIS etiam hodie apponamus caritati vestræ ea quæ in lectione hesterna relicta sunt? Ad finem enim perducere totum argumentum nequivimus, sed ostendimus per assiduas preces Isaac potuisse Rebeccæ vulvam filiorum generationi reddere idoneam, naturamque ipsam inutilem factam, ut ita dicam, reparare. Hæc omnia heri satis vos docuimus, monstrantes annorum numerum, quibus, ut hoc impetraret beatus ille, orans & deprecans permansit: & in sermonem de sterilibus egressi, dicta vobis causa propter quam justorum illorum uxores steriles fuere, sermonem missum

[a] Huc desinit locus ille hinc, ut putatur, a Chrysostomo excerptus in homilia de non evulgandis fratrum peccatis.

fecimus. Operæ-precium autem est nos hodie discere Rebeccæ religiosam mentem, ut non solum nobis a virtute justi lucrum accedat, sed etiam ex historia quæ Rebeccam respicit, ad æmulationem provocare possimus auditores. Postquam enim Deus exaudivit orationem justi, 22. *& uterum gessit Rebecca, colludebant*, inquit, *pueri in ea*, & magno eam dolore afficiebant. *Dixit enim*, inquit, *si sic mihi futurum sit, cur mihi hoc?* Neque enim unus erat nasciturus, sed duos simul in utero pueros gestabat, & ex angustia multum cruciatum sentiebat. Sed hic vide, obsecro, mulieris pietatem & religionem. Non enim sicut mulieres multæ, quæ negligenter vivunt, hodie facere consueverunt, ad humanum confugit subsidium, non ad eos qui talia suis conjecturis, suæque rationis observationibus judicare volunt; neque se exposuit deceptioni circulatorum, & eorum qui polliceri audent quæ supra humanam sunt naturam: sed *abiit*, inquit, *ut consuleret Dominum.* Vide mulieris sagacitatem: quoniam vidit eum qui vulvam ejus reserarat, & qui infecundum ventrem repente ita fecundum effecerat naturæ esse dominum: quoniam vidit uteri sarcinam magna quædam promittere, abiit, inquit, *ut consuleret Dominum.* Quid est, *abiit ut consuleret Dominum?* Cucurrit ad veram scientiam, & festinavit ad sacerdotem Dei ministrum, per quem latenter rei scientiam discere cupiebat: & enarrans omnia quæ sibi contigerant, didicit diligenter omnia, misericorde Deo per sacerdotis linguam detegente ei omnia manifeste, & alacriorem eam reddente. Et ut scias quanta tunc erat sacerdotum dignitas, nusquam dicit sacerdotem ei respondisse, sed postquam dixit, *Abiit ut consuleret Dominum:* subjecit, *& dixit Dominus ei*, nempe per sacerdotem, *Duas gentes in utero tuo contines.* Etenim & alio loco Angelum vocat sacerdotem divina Scriptura, ostendens illum ea loqui, quæ inspirat ac suggerit Spiritus gratia. Dixit igitur Dominus ei per sacerdotem: 23. *Duæ gentes in utero tuo sunt, & duo populi in ventre tuo dividentur, & populus populo præstabit, & major serviet minori.* Vide vaticinium quod manifeste prædicit ei omnia futura. Salientes enim pueri in utero, & incompositis gestibus se moventes, jam omnia liquido prædicebant. Et nunc didicit mulier non se duos solum parituram pueros, sed & illos in gentes propagandos fore, & minorem majori dominaturum esse. 24. *Et quando postea appropinquavit tempus pariendi*, 25. *exiit*, inquit, *primus rufus, quasi pellis hispidus.* 26. *Et postea exiit frater ejus, & manus ejus comprehendit calcaneum Esau. Et vocavit nomen ejus Jacob.* Quasi jam & ab initio monstret Deus minorem, secundum id quod dictum est, majori esse dominaturum: dicit enim,

A κατελύσαμεν τὸν λόγον. δεῖ δὲ σήμερον ἡμᾶς μαθεῖν καὶ τῆς Ῥεβέκκας τὸ φιλόθεον, ἵνα μὴ μόνον ἀπὸ τῆς τοῦ δικαίου ἀρετῆς κερδαίνωμεν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν Ῥεβέκκαν διηγήσεως εἰς ζῆλον διεγεῖραι δυνηθῶμεν τοὺς ἀκούοντας. ἐπειδὴ γὰρ ἤκουσεν ὁ θεὸς τῆς τοῦ δικαίου προσευχῆς, καὶ ἐν γαστρὶ ἔλαβεν ἡ Ῥεβέκκα, ἐσκίρτων, φησὶ, τὰ παιδία ἐν αὐτῇ, καὶ πολλὴν αὐτῇ πόνον αἱ ὠδῖνες παρεῖχον. εἶπε γὰρ, φησιν, εἰ οὕτω μοι μέλλει γίνεσθαι, ἵνα τί μοι τοῦτο; οὐδὲ γὰρ εἷς ἦν ὁ μέλλων τίκτεσθαι, ἀλλὰ δύο κατ᾽ αὐτὸ ἐν τῇ γαστρὶ παιδία περιέφερε, καὶ ἡ στενοχωρία πολλὴν αὐτῇ τὴν ὀδύνην κατεσκεύαζεν. B ἀλλ᾽ ὅρα μοι ἐντεῦθεν τῆς γυναικὸς τὸ φιλόθεον. οὐ καθάπερ πολλαὶ τῶν νῦν γυναικῶν τῶν ῥαθύμως ζῆν βουλομένων διαπράττονται, ἐπὶ ἀνθρωπίνην τινὰ συμμαχίαν ἔδραμεν, οὐδὲ πρὸς τοὺς τὰ τοιαῦτα στοχασμοῖς τισι καὶ παρατηρήσει διὰ τῶν οἰκείων λογισμῶν κρίνειν βουλομένοις, οὐδὲ τῇ ἀπάτῃ τῶν περιέργων καὶ τὰ ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐπαγγέλλεσθαι βουλομένων ἑαυτὴν ἐξέδωκεν, ἀλλ᾽ ὅτι ἐπορεύθη πυθέσθαι παρὰ κυρίου. ὅρα γυναικὸς σύνεσιν. ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι ὁ τῆς φύσεως δεσπότης ἦν ὁ τὴν μήτραν αὐτῆς διανοίξας, καὶ τὴν ἄγονον γαστέρα ἀθρόον οὕτω γόνιμον ἀπεργασάμενος, C καὶ ἑώρα τῆς γαστρὸς τὸν ὄγκον μεγάλα τινὰ αὐτῇ ἐγγυώμενον, ἐπορεύθη, φησὶ, πυθέσθαι παρὰ κυρίου. τί ἐστιν, ἐπορεύθη πυθέσθαι παρὰ κυρίου; ἔδραμεν ἐπὶ τὴν ἀληθῆ γνῶσιν, καὶ ἐπὶ τὸν ἱερέα τὸν τοῦ θεοῦ θεραπευτὴν, σπεύσασα διὰ τούτου λανθανόντως μαθεῖν τὴν γνῶσιν, καὶ διηγησαμένη πάντα τὰ καθ᾽ ἑαυτὴν, ἐμάνθανεν ἅπαντα μετὰ ἀκριβείας, τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ διὰ τῆς τοῦ ἱερέως γλώττης ἐκκαλύπτοντος αὐτῇ ἅπαντα σαφῶς, καὶ ταύτῃ προθυμοτέραν αὐτὴν ἐργαζομένου. καὶ ἵνα μάθῃς ὅσον ἦν τότε τῶν ἱερέων τὸ ἀξίωμα, οὐδαμοῦ φησιν, ὅτι ὁ ἱερεὺς ταῦτα ἀπεκρίνατο, D ἀλλ᾽ ἐπειδὴ εἶπεν, ἐπορεύθη πυθέσθαι παρὰ κυρίου, ἐπήγαγε, καὶ εἶπε κύριος αὐτῇ διὰ τοῦ ἱερέως, δύο ἔθνη ἐν τῇ γαστρί σου περιέχεις. καὶ γὰρ καὶ ἑτέρωθι ἄγγελον καλεῖ τὸν ἱερέα ἡ θεία γραφὴ, δεικνῦσα ὅτι ἐκεῖνα φθέγγεται ἅπερ ἐνηχήσῃ ἡ τοῦ πνεύματος χάρις. εἶπεν οὖν κύριος αὐτῇ διὰ τοῦ ἱερέως. δύο ἔθνη ἐν τῇ γαστρί σου ἐστὶ, καὶ δύο λαοὶ ἐν τῇ κοιλίᾳ σου διασταλήσονται, καὶ λαὸς λαοῦ ὑπερέξει, καὶ ὁ μείζων δουλεύσει τῷ ἐλάττονι. ὅρα πρόῤῥησιν ἅπαντα σαφῶς αὐτῇ μηνύουσαν τὰ μέλλοντα γίνεσθαι. ἁλλόμενοι γὰρ οἱ E παῖδες ἐν τῇ γαστρὶ καὶ σκιρτῶντες, ἤδη προανεφώνουν ἅπαντα μετὰ ἀκριβείας· καὶ λοιπὸν ἐμάνθανεν ἡ γυνὴ, οὐχ ὅτι δύο μόνον τέξεται παῖδας, ἀλλ᾽ ὅτι καὶ εἰς ἔθνη οὗτοι ἐκταθήσονται, καὶ ὅτι ὁ ἐλάσσων κυριεύσει τοῦ μείζονος. καὶ ὅτε, φησὶν, ἔπλησεν ὁ καιρὸς τοῦ τόκου, ἐξῆλθεν ὁ πρωτότοκος πυῤῥάκης, ὡσεὶ δορὰ δασὺς, καὶ μετὰ ταῦτα ἐξῆλθεν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἐπειλημμένη τῆς πτέρνης Ἠσαῦ, [a] καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰακώβ· μονονουχὶ ἤδη καὶ ἐκ προοιμίων δεικνύντος τοῦ θεοῦ, ὅτι περιέσται κατὰ τὰ ῥηθέντα, ὁ ἐλάττων τοῦ μείζονος. κατεῖχε γὰρ, φησὶ, τῇ χειρὶ 2

[a] Hæc, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰακώβ, desunt in Savil. & in quibusdam mss.

τὴν

A τὴν πτέρναν Ἡσαῦ, ὅπερ ἦν σημεῖον καταγωνιζομένου τὸν ἰσχυρὸν εἶναι δοκοῦντα. καὶ σκόπει μοι τὴν θείαν γραφὴν, ὅπως διὰ τὰ μέλλοντα ὕστερον συμβήσεσθαι, ἤδη προαναφωνεῖ, καὶ δείκνυσιν ἡμῖν ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἑκάστου τὸ ἐπιτήδευμα· καὶ ὅτι ὁ μὲν περὶ τὸ κυνηγεῖν ἠσχολεῖτο, ὁ δὲ ἄγροικος ἦν ἄνθρωπος, ἄπλαστος, οἰκίαν οἰκῶν. διὸ ἡ μὲν Ῥεβέκκα ἠγάπα τὸν Ἰακὼβ, ὁ δὲ Ἰσαὰκ τὸν Ἡσαῦ· ἐπειδὴ ἡ θήρα αὐτοῦ, φησι, βρῶσις ἦν αὐτῷ. ὅρα πῶς τοὺς παῖδας διενείμαντο· καὶ ἡ μὲν διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οἰκίας διατρίβειν ὁρῶσα τοῦ παιδὸς τὸ ἄπλαστον, πλείονα τὴν εὔνοιαν περὶ αὐτὸν ἐπεδείκνυτο· B ὁ δὲ πατὴρ διά τε τὸ πρωτότοκον ἐκεῖνον γεγενῆσθαι, καὶ διὰ τὴν θήραν ἠγάπα τὸν Ἡσαῦ. ἀλλ' οὗτοι μὲν τῇ φυσικῇ φιλοστοργίᾳ κατακολουθοῦντες ταῦτα ἐποίουν· ἡ δὲ πρόρρησις κατὰ μικρὸν εἰς ἔργον ἐξῄει ἡ λέγουσα, ὅτι ὁ μείζων δουλεύσει τῷ ἐλάσσονι. ὅρα γὰρ εὐθέως. ἥψησε, φησιν, Ἰακὼβ ἕψημα, ἦλθε δὲ Ἡσαῦ ἐκ τοῦ πεδίου ἐκλείπων, καὶ εἶπεν Ἡσαῦ τῷ Ἰακώβ· γεῦσόν με ἀπὸ τοῦ ἑψήματος πυῤῥοῦ τούτου, ὅτι ἐκλείπω. διὰ τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐδώμ. καὶ εἶπεν Ἰακὼβ, ἀπόδος μοι τὰ πρωτοτόκια. ὁ δέ φησι, τί μοι τούτων ὄφελος, τῆς τελευτῆς ἤδη με καταλαμβανούσης, εἰ μὴ μετάσχοιμι τῆς τροφῆς; ὁ δὲ καὶ τὸν ὅρκον ἀπαιτεῖ, ὥστε C βεβαίαν αὐτῷ γενέσθαι τούτων τὴν παραχώρησιν. καὶ ὤμοσε, φησιν, Ἡσαῦ.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἐντεῦθεν ἀντεστράφη ἡ τάξις, καὶ τὸ τοῦ πρωτοτόκου ἀξίωμα μετῆλθεν ἐπὶ τὸν τῇ ἀρετῇ τῆς ψυχῆς διαλάμποντα. καὶ ἀπέδοτο, φησιν, Ἡσαῦ τὰ πρωτοτόκια, ἀντὶ τοῦ, πέπρακε τῆς τροφῆς ἕνεκα τὸ ἀξίωμα τὸ παρὰ τῆς φύσεως αὐτῷ δωρηθέν. διὸ ἐπήγαγε, καὶ ἐφαύλισεν Ἡσαῦ τὰ πρωτοτόκια· ἀγνώμων γέγονε περὶ τὴν καταχεθεῖσαν αὐτῷ ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως προεδρείαν. τοῦτο δὲ ὅλον ἐγίγνετο, ἵνα κἀκείνου δειχθῇ ἡ ἀγνωμοσύνη, καὶ ἡ τοῦ θεοῦ πρόῤῥησις D εἰς ἔργον ἐξέλθῃ. ταῦτα δὲ ἀκούοντες παιδευώμεθα μηδέποτε τῶν παρὰ τοῦ θεοῦ δωρεῶν ἀμελεῖν, μηδὲ μικρῶν ἕνεκα καὶ εὐτελῶν τὰ μεγάλα προΐεσθαι. τίνος γὰρ ἕνεκεν, εἰπέ μοι, βασιλείας οὐρανῶν προκειμένης καὶ τῶν ἀποῤῥήτων ἐκείνων ἀγαθῶν, περὶ τὴν τῶν χρημάτων ἐπιθυμίαν μεμήναμεν, καὶ τὰ πρόσκαιρα, καὶ πολλάκις οὐδὲ μέχρις τῆς ἑσπέρας ἡμῖν παραμένοντα τῶν διηνεκῶς καὶ ἀεὶ παραμενόντων προτιμῶμεν; καὶ τί τῆς ἀνοίας ταύτης χεῖρον γένοιτ' ἄν, ὅταν κἀκείνων ἀποστερώμεθα διὰ τὴν περὶ ταῦτα ἐπιθυμίαν, καὶ μηδὲ τούτων ἀπολαύειν καθαρῶς δεδυνήμεθα; E τί γὰρ ὄφελος, εἰπέ μοι, τῆς πολλῆς περιουσίας; ἢ οὐκ ἴστε ὅτι ἡ πολλὴ προσθήκη τῶν χρημάτων οὐδὲν ἕτερον ἡμῖν ἐργάζεται, ἢ φροντίδων προσθήκην καὶ περισπασμὸν καὶ ἀγρυπνίαν; οὐχ ὁρᾶτε ὅτι οὗτοι μάλιστά εἰσιν οἱ πάντων, ὡς εἰπεῖν, δοῦλοι, οἱ τὰ πλείονα περιβεβλημένοι, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰς σκιὰς αὐτὰς δεδοικότες; ἐντεῦθεν γὰρ τίκτονται αἱ ἐπιβουλαὶ, αἱ βασκανίαι, ὁ φθόνος ὁ πολὺς, τὰ μυρία ἄλλα κακά. καὶ πολλάκις ἂν ἴδοις τὸν μύρια τάλαντα χρυσίου ἔχοντα ἀποκείμενα μακαρίζοντα τὸν ἐπ' ἐργαστηρίου

Tenebat manu calcaneum Esaü : id quod erat signum superantis eum qui fortis esse videbatur. Et considera divinam Scripturam, quomodo propter ea quæ postea futura erant, jam prædicit, & ab initio monstrat nobis utriusque studium : & quod ille quidem venationi deditus, hic vero rusticus esset homo, simplex, domum inhabitans : propterea Rebecca diligebat Jacob, Isaac autem Esaü : 28. *Quoniam venatio ejus*, inquit, *cibus erat illi.* Vide quomodo pueros distinguant. Et mater quidem erga Jacob majorem declarabat benevolentiam, eo quod simplicem videbat & domi versantem : pater autem diligebat Esaü, tum quod primogenitus esset, tum quod venatione ejus vesceretur. Hæc quidem illi faciebant naturalem dilectionem sequentes, vaticinium autem paulatim implebatur, illud scilicet, *Major serviet minori.* Vide enim statim. 29. *Coxit*, inquit, *Jacob coctionem : venit autem Esaü ex campo deficiens*, 30. *& dixit Esaü ad Jacob: Fac me gustare de edulio hoc rufo, quia deficio : propterea vocatum est nomen ejus Edom.* 31. *Et dixit Jacob, Da mihi hodie primogenita tua.* 32. *Ille autem dixit : Quid mihi hisce opus, cum mors jam me invadat, nisi accepero cibum ?* 33. *Alius autem juramentum exigebat, ut stabilis ei fieret illa concessio. Et juravit*, inquit, *Esaü.*

2. Ecce nunc hic inversus est ordo, & primogenituræ dignitas transiit ad eum qui virtute animi præfulgebat. *Et vendidit*, inquit, *Esaü primogenita* ; hoc est, vendidit cibi gratia dignitatem a natura sibi datam : ideo & subdidit, 34. *Et parvipendit Esaü primogenita* ; quasi diceret : Ingratus erat ac indignus ea, quam sibi natura dederat, dignitate. Hoc autem totum est, ut illius demonstraretur ingratus animus, & Dei oraculum adimpleretur. Hæc audientes discamus nunquam negligere dona a Deo nobis data, neque propter parva & vilia magna perdere. Quare enim, dic mihi, proposito regno cælorum, bonisque illis ineffabilibus, ita in divitiarum cupiditatem insanimus, & momentanea, quæ sæpe non usque ad vesperam permanent, perpetuis semperque duraturis præferimus ? Et quid hac amentia deterius esse possit ? quando & illis privamur ob nimium in hæc amorem, & nunquam his frui pure possumus. Quæ enim, quæso, utilitas magnarum facultatum ? An nescitis accessionem multarum pecuniarum nihil aliud nobis afferre, quam curarum incrementa, occupationes mentis, & vigilias ? Non videtis hos omnium potissimum, ut ita dicam, servos esse, quibus plura affluunt, & quotidie umbras ipsas timent ? Inde enim nascuntur insidiæ, invidentia, odium grave, & innumera alia mala. Et sæpe vides eum qui habet decem millia talenta auri recondita, beatum vocare eum qui in

Moralis epilogus.

De contemtu divitiarum.

officina operatur, & ex labore manuum cibum parat. Qualis igitur voluptas, aut quale lucrum, quando neque his fruimur, & propter hanc concupiscentiam etiam majoribus privamur? Quid autem dico majoribus, quando cum malis quæ hîc nos apprehendunt, & a bonis quæ ibi sunt excidimus, & ad gehennam ipsam mittimur? Et nondum dico innumera peccata quæ hinc colliguntur, dolos, calumnias, rapinas & fraudes: verum etiamsi quis ab omnibus illis liber, id quod per quam difficile & rarum, opibus abundet, & ipse solus eis utatur, & eas cum iis qui opus habent non large communicet, eum gehennæ ignis excipiet. Quod nos manifeste docet parabola in Evangelio posita, cum statuit alios a dextris, alios a sinistris: illisque dixit præparatum esse regnum cælorum ob curam egenis impensam: *Venite* enim, inquit, *benedicti Patris mei, in hereditatem accipite præparatum vobis regnum ab origine mundi.* Cur & qua de causa? *Esurivi enim, & dedistis mihi comedere.* His vero ignem æternum: dicit enim: *Discedite a me maledicti in ignem æternum, qui præparatus est diabolo & angelis ejus.* Magnum verbi pondus: omnium Dominus & conditor dicit: *Esurivi, & non dedistis mihi comedere.* Cujus animam non movebunt hæc verba, etiamsi lapidea sit? Dominus tuus esuriens obambulat, & tu es in deliciis: neque hoc solum, sed in deliciis ipsum despicis; tametsi non multum sit quod a te petit; nempe panem solum, quo famem possit sublevare. Et ipse quidem frigore rigescens obambulat, tu autem sericis indutus ne respicis quidem, nullam commiserationem præ te fers, sed immisericorditer præteris. Et qua venia sunt hæc digna? Ne igitur sit hoc studium nostrum, ut multas quibusvis artibus opes conquiramus: sed illud in scopo habeamus, quomodo & hæc bene disponamus, & egenis consulamus: & ne ab illis excidamus quæ semper manent, & quæ nullam admittunt vicissitudinem ac mutationem. Quocirca diem mortis nostræ incertum esse voluit Dominus, ut nos præpararet ad continuam sobrietatem & vigilantiam, & ita magis ad virtutis studium nos provocaret. Dicit enim: *Vigilate, quia nescitis neque diem, neque horam.* Atqui nos plane diversum operamur, & dormimus somno graviore quam sit naturalis ille. Nam qui naturali somno quiescit, nec bonum, nec malum operatur: nos autem alio somno dormimus, dormientes ad virtutis, vigilantes ad malitiæ opera, strenui in malis, desides in bonis: idque facimus vi-

Forte τῆς ἐκπτώσεως.

Matt. 25. 33.

Matt. 25. 13.

A ἑστηκότα, καὶ ἐκ τῆς τῶν χειρῶν ἐργασίας τὴν τροφὴν πορειζόμενον. ποία οὖν ἡδονὴ, ἢ ποῖον κέρδος, ὅταν μήτε τούτων ἀπολαύωμεν, καὶ διὰ τὴν περὶ ταῦτα ἐπιθυμίαν καὶ τῶν μειζόνων ἀποστερώμεθα; τί δὲ λέγω τῶν μειζόνων, ὅταν μετὰ τῶν ἐνταῦθα κακῶν, καὶ * τὴν ἔκπτωσιν τῶν ἐκεῖ ἀγαθῶν, καὶ πρὸς τὴν γέενναν αὐτὴν ἀποπεμπώμεθα; καὶ οὔπω λέγω τὰ μυρία ἁμαρτήματα τὰ ἐντεῦθεν συλλεγόμενα, τοὺς δόλους, τὰς συκοφαντίας, τὰς ἁρπαγὰς, τὰς πλεονεξίας. ἀλλὰ κἂν ἁπάντων τούτων ἐλεύθερος ᾖ τις, ὅπερ ἂν εἴη τῶν δυσχερῶν, τοσαῦτα δὲ εἴη περιβεβλημένος, B χρημάτων καὶ τῆς οἰκείας μόνης ἀπολαύσεως γινόμενος, καὶ μὴ προϊέμενος τοῖς ἐν χρείᾳ οὖσι μετὰ δαψιλείας, τὸ τῆς γεέννης πῦρ καὶ τὸν τοιοῦτον ἐκδέξεται. καὶ τοῦτο διδάσκει ἡμᾶς σαφῶς ἡ παραβολὴ ἡ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ κειμένη, ἡνίκα τοὺς μὲν ἐκ δεξιῶν ἔστησε, τοὺς δὲ ἐξ εὐωνύμων· καὶ τοῖς μὲν τὴν βασιλείαν εἶπεν ἡτοιμάσθαι διὰ τὴν περὶ τοὺς δεομένους ἐπιμέλειαν· δεῦτε γάρ, φησιν, οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. τίνος ἕνεκεν C καὶ διὰ τί; ἐπείνασα γὰρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν. τοῖς δὲ τὸ πῦρ αἰώνιον· πορεύεσθε γάρ, φησιν, ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. μέγας τοῦ ῥήματος ὁ ὄγκος· ὁ δεσπότης τῶν ἁπάντων καὶ δημιουργὸς φησιν, ἐπείνασα, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν. ποίας οὐκ ἂν καθίκοιτο τοῦτο ψυχῆς, κἂν αὐτολιθίνη τυγχάνῃ; ὁ δεσπότης σου πεινῶν [a] περιέρχεται, καὶ σὺ τρυφᾷς· καὶ οὐ τοῦτο μόνον τὸ δεινὸν, ἀλλ' ὅτι καὶ τρυφῶν περιορᾷν αὐτὸν ἀνέχῃ, καὶ ταῦτα οὐδὲ πολλοῦ τινος δεόμενον, ἀλλ' ἄρτου μόνον ἑνὸς, ὥστε τὸν λιμὸν παραμυθήσασθαι. ἀλλ' αὐτὸς μὲν τῷ κρυμῷ πηγνύ- D μενος περιέρχεται, σὺ δὲ τὰ τῶν σηρῶν νήματα περικείμενος οὐκ ἐπιστρέφῃ, οὐδὲ τὴν συμπάθειαν ἐπιδείκνυσαι, ἀλλ' ἀνηλεῶς παρατρέχεις. καὶ ποίας ταῦτα ἂν εἴη συγγνώμης ἄξια; μὴ τοίνυν τοῦτο σπουδάζωμεν, τὸ πάντων ἐκ παντὸς τρόπου πλείονα περιβάλλεσθαι, ἀλλ' ἐκεῖνο σκοπῶμεν ὅπως καὶ ταῦτα καλῶς διαθῶμεν, καὶ τὴν τῶν ἐν χρείᾳ τυγχανόντων ἔνδειαν παραμυθησώμεθα, κἀκείνων μὴ ἐκπέσωμεν τῶν ἀεὶ μενόντων, τῶν οὐδεμίαν μεταβολὴν ἐπιδεχομένων. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ τὴν ἡμέραν ἡμῶν τῆς τελευτῆς ἄδηλον ἡμῖν ἐποίησεν ὁ δεσπότης, ἵνα ἡμᾶς παρα- E σκευάσῃ διηνεκῶς νήφειν καὶ ἐγρηγορέναι, καὶ ταύτῃ μᾶλλον διεγείρῃ πρὸς τὴν τῆς ἀρετῆς ἐπιμέλειαν. γρηγορεῖτε γάρ, φησιν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν, οὐδὲ τὴν ὥραν. ἀλλ' ἡμεῖς τὸ ἐναντίον πράττομεν, καὶ δι' ὅλου καθεύδομεν ὕπνον τούτου τοῦ φυσικοῦ βαρύτερον. ὁ μὲν γὰρ τοῦτον καθεύδων τὸν ὕπνον, καὶ πρὸς τὰ κακὰ καὶ πρὸς τὰ καλὰ ἀνενέργητος τυγχάνει· ἡμεῖς δὲ ἕτερον ὕπνον καθεύδομεν, πρὸς μὲν τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα καθεύδοντες, πρὸς δὲ τὰ τῆς κακίας ἐγρηγορότες, κἀκεῖνα μὲν ἀόκνως διαπραττόμενοι, ἐν δὲ τούτοις πολλὴν τὴν ῥαθυμίαν καὶ τὸν ὕπνον ἐπιδεικνύμενοι, καὶ ταυ-

[a] Septem mss. περιέρχεται, atque ita legit interpres qui vertit, *obambulat.* Morel. περιτρέχεται.

τὰ ὁρῶντες καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοὺς μὲν ἐντεῦθεν ἀπαγομένους, τοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ παρόντι βίῳ πολλὴν τὴν μεταβολὴν ὑπομένοντας. καὶ οὐδὲ αὐτὴ ἡ ἀνωμαλία παιδεῦσαι ἡμᾶς ἱκανὴ, καὶ εἰς πόθον τῆς ἀρετῆς ἀναγαγεῖν, καὶ παρασκευάσαι ὑπεριδεῖν τῶν παρόντων, καὶ ποθῆσαι τὰ μέλλοντα, καὶ προτιμῆσαι τῆς σκιᾶς καὶ τῶν ὀνειράτων τὴν ἀλήθειαν. σκιᾶς γὰρ καὶ ὀνειράτων οὐδὲν τὰ παρόντα διενήνοχε. μὴ τοίνυν ἑαυτοὺς ἀπατῶμεν, μηδὲ τὰς σκιὰς μεταδιώκωμεν· ἀλλ' ὀψὲ γοῦν ποτε τῆς οἰκείας σωτηρίας φροντίδα ποιησώμεθα, καὶ τὰ χρήματα κενώσωμεν εἰς τοὺς δεομένους, ἵνα τῆς ἐπὶ τούτοις ἀμοιβῆς ἀξιωθῶμεν παρὰ τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἀπολαῦσαι, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἡ δόξα, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A dentes quotidie multos hinc abduci, magnas autem aliorum esse in præsenti vita vicissitudines: & neque tanta rerum inæquabilitas ad virtutis amorem nos adducere potest, neque disponit ut despiciamus præsentia & desideremus futura, præferamusque somniis & umbræ veritatem. Non enim differunt præsentia ab umbris & somniis. Proinde ne decipiamus nosmetipsos, neque sectemur umbras: sed vel sero tandem salutis nostræ curam habeamus, & opes indigentibus evacuemus, ut pro illis remunerationem a misericordi Deo accipere mereamur: qua nobis omnibus frui concedatur, gratia & B miserationibus Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri & Spiritui sancto sit gloria, imperium, honor, nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.

ΟΜΙΛΙΑ να'.

Ἐγένετο δὲ λιμὸς ἐπὶ τῆς γῆς, χωρὶς τοῦ λιμοῦ τοῦ πρότερον, ὃς ἐγένετο ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ Ἀβραάμ.

ΠΑΛΙΝ ἐκ τῆς ἀκολουθίας τῶν πρῴην ἡμῖν εἰρημένων βούλομαι τῆς πρὸς ὑμᾶς ἅψασθαι διδασκαλίας· ὥστε δὲ εἰδέναι ὑμᾶς σαφῶς ποῦ τὸν λόγον πρῴην κατελύσαμεν, καὶ ὅθεν αὐτὸν προσήκει σήμερον ἀναλαβεῖν, ἀναγκαῖον ὑπομνῆσαι τὴν ὑμετέραν ἀγάπην. εἰ γὰρ καὶ αὐτοὶ διὰ τὸ πολλαῖς φροντίσι περιέλκεσθαι ἴσως ἐπιλέλησθε, ἀλλ' ἐμοὶ προσήκει εἰς ὑπόμνησιν ὑμᾶς ἀγαγεῖν, ἵνα διὰ τῆς μνήμης σαφέστερος ὑμῖν ὁ λόγος γένηται ὁ μέλλων σήμερον ῥηθήσεσθαι. ἴστε [a] ὅτι πρότερον τῆς Ῥεβέκκας τὸ φιλόθεον διηγούμενοι, κἀκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακὼβ ἐλθόντες ἐκεῖ κατελύσαμεν, ἔνθα τὰ πρωτοτόκια ἀπέδοτο τῷ Ἰακὼβ ὁ Ἡσαῦ, τοῦ ἑψήματος ἀπολαύσας, καὶ διὰ τὴν τῆς τροφῆς ἐπιθυμίαν τῆς προεδρείας ἑαυτὸν ἀπεστέρησε. τοῦτο δὲ ἐγίνετο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἵνα ἡ τοῦ θεοῦ πρόρρησις διὰ τῶν ἔργων πληρωθῇ ἡ λέγουσα, τὸν Ἰακὼβ ἠγάπησα, τὸν δὲ Ἡσαῦ ἐμίσησα. ἐπειδὴ γὰρ ὡς θεὸς τὰ μέλλοντα προήδει, προανεφώνησε καὶ τούτου τὴν ἀρετὴν, κἀκείνου τῆς γνώμης τὴν μοχθηρίαν. τί δέ ἐστι τοῦτο τὸ τῶν πρωτοτοκίων; εἰ καὶ μὴ τότε ὁ καιρὸς ἐπέτρεπεν εἰπεῖν ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, ἀλλ' ἀναγκαῖον νῦν ὑμᾶς διδάξαι. μεγίστη γὰρ εἶναι τιμὴ τὸ παλαιὸν ἐνομίζετο· ἔσχε δὲ τῆς τιμῆς τὴν ὑπόθεσιν ἐντεῦθεν. ἡνίκα τὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔθνος τῆς Αἰγύπτου ἀπαλλάξαι ἐβούλετο ὁ τῶν ὅλων θεὸς, καὶ τῆς τυραννίδος ἐλευθερῶσαι τοῦ Φαραὼ διὰ τὴν πρὸς τὸν πατριάρχην ἐπαγγελίαν, ἀντιτείνοντος καὶ κατέχειν βουλομένου τότε τοῦ Αἰγυπτίου, μετὰ τὰς διαφόρους πληγὰς ταύτην [b] ἐπαγαγὼν τὴν πληγὴν ὁ δεσπότης τελευταίαν, μονονουχὶ ταῖς οἰκείαις χερσὶ παρεσκεύασε τοὺς Αἰγυπτίους

HOMILIA LI.

Facta est autem fames super terram, præter famem priorem, quæ fuerat tempore Abraham. Gen. 26. 1.

C 1. ITERUM ex iis quæ nuper diximus doctrinam vobis afferam: ut autem liquido sciatis ubi nuper sermonem missum fecerimus, & unde hodie resumendus sit, ea quæ supra dicta sunt, vestræ caritati in memoriam referre operæ-precium fuerit. Tametsi enim vos, quia multis curis distrahimini, eorum forte obliti estis, sed meum est ut in memoriam vobis reducam ea, quo sermo hodie dicendus manifestior vobis sit. Scitis enim nos nuper Rebeccæ pietatem enarrantes, inde ad Esaü & Jacob devenisse, ubi narratum est Esaü primogenita, ut cibo frueretur, Jacobo D vendidisse, & propter cibi cupiditatem semetipsum suo honore privasse. Hoc autem non temere factum, sed ut prophetia compleretur, quæ dicit: *Jacob dilexi, Esaü autem odio habui.* Nam cum Deus futurorum sit præscius, prædixit & illius virtutem, & hujus animi nequitiam. Quænam autem sunt illæ primogenituræ? Igitur, quia tunc tempus non permittebat caritati vestræ dicere, nunc necesse est ut doceam. Apud veteres summus honor E erat primogenituræ: hinc autem honoris causam & originem habuit. Cum Deus Israëlitarum gentem ab Ægypto liberare, & secundum promissionem Patriarchæ factam a tyrannide Pharaonis eripere vellet, obluctante & detinere volente tunc Ægyptio: post varias plagas etiam hanc postremam eis intulit, fere cogens Ægyptios ut suis manibus extrude- Malac. 1. 3. Exod. 12.

[a] Quinque mss. & Savil. in marg. ὅτι πρῴην, *quia nuper*. Sic legit etiam interpres vetus.

[b] Sex mss. ἐπάγει. Hic videtur pugnantia loqui Chrysostomus, cum juris primogenituræ ὑπόθεσιν, id est, causam & originem refert ad internecionem primogenitorum Ægypti, annis plus quam trecentis post ortum Esaü & Jacobi: de quorum primogenitura & de jure illam comitante quæstio est. Sed bene advertit ille postea id non posse quadrare cum dicit, quamvis legislatio illa Hebræorum de primogenitis posterior fuerit, jus tamen aliquod primogenituræ antea fuisse. Et hac ratione, quæ non quadrare videbantur, utcumque corrigit.

rent Israëlitarum genus. Nam simul omnia Ægyptiorum primogenita occidi jussit: vidissesque in singulis domibus ejulatus & lacrymas. Neque sic putabant finiri plagam, sed illinc etiam exspectabant ut mors qua cœperat pergens, ad omnes perveniret. Itaque quia in Ægypto una omnium primogenitorum mors fuit, Israëlitæ autem divina freti gratia, illæsi permanserunt: per hoc etiam ostendens omnium Deus suam erga illos benevolentiam; imperavit in posterum ut propter interfectionem primogenitorum Ægypti, primogeniti Judæorum pueri sibi offerrentur. Hinc & tribus Levi in sacerdotium segregata est, & ex illo non solum primogenita hominum oblata sunt Deo, sed & brutorum, & in universum omnium. Et præceptum erat, pro hominibus & immundis animalibus precium dependi. Quamvis autem legislatio hæc de primogenitis posterior fuerit: attamen jam supra & olim videbantur aliquod habere privilegium, qui vulvam matris primum adaperiebant. Hanc igitur dignitatem, quam a natura habebat Esaü, propter intemperantiam suam transtulit in fratrem. Et ille quidem perdidit quod a natura habebat: hic autem & quod non habebat a natura, accepit. Et quia hæc antea oraculo promissa erant, ideo Rebecca appellatione ei indita, Jacob eum vocavit: quod scilicet supplantationem interpretari potes, sicut & Esaü post patris benedictiones ejulans dicebat, *Juste vocatum est nomen ejus Jacob: supplantavit enim me jam secundo, & primogenita mea accepit, & nunc benedictionem meam.* Vide quanta erat priscorum prudentia, vel potius, quanta fuerit Dei sapientia, qui effecerit ut & mulieres natis nomina non temere nec fortuito imponerent, sed nomina darent, quæ filiis essent futurorum prædictio. Et raro invenies eodem quo patres nomine appellari filios, vel forte nusquam: sed sive mater sive pater nomen filio impositurus erat, rarum quoddam & novum imponebat, ut per illud aliqua futura præsignificaret. Ita & Lamech filium vocavit Noë, dicens: *Hic nos requiescere faciet.* Ita si singula nomina scruteris, omnino in omnibus invenies aliquid insinuari: non sicut nunc faciunt, qui temere & ut forte evenit, a parentibus agnominare solent: sed omnino illuc spectabant, ut perpetuam memoriam per appellationem illam filiis inderent. Cæterum videamus nunc post primogenituræ permutationem, quid iterum nobis narret beatus Moses de patre illorum, & quomodo sicut de Patriarcha dictum est, ita & de hoc legimus, eum fame ingruente multam Dei curam sensisse, tum propter virtutem propriam, tum propter promissionem Patriarchæ

Gen. 27.

Nominum propriorum impositio.

Gen. 5. 29.

A ἐκδῶσαι τὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν ἔθνος. ἀθρόον γὰρ πάντων τῶν Αἰγυπτίων τὰ πρωτότοκα ἀναιρεθῆναι προσέταξε, καὶ ἦν ἰδεῖν καθ' ἑκάστην οἰκίαν οἰμωγὰς καὶ δάκρυα· καὶ οὐδὲ μέχρι τούτου στῆναι ἐνόμιζον τὴν ἀπειλὴν, ἀλλ' ἐκ τούτου προσεδόκων καὶ ἐπὶ πάντας ὁδῷ βαδίζοντα ἐλεύσεσθαι τὸν θάνατον. ἐπεὶ οὖν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ πάντων τῶν γεννωμένων πρωτοτόκων ἀθρόον ὁ θάνατος γέγονεν, οἱ δὲ Ἰσραηλῖται τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς ἀπολαύοντες ἀβλαβεῖς διέμενον, δεικνὺς καὶ διὰ τούτου τὴν περὶ αὐτοὺς εὔνοιαν ὁ τῶν ὅλων Θεὸς, ἀντὶ τῆς ἀναιρέσεως τῶν πρωτοτόκων ἐκείνων, τὰ πρωτότοκα τῶν Ἰουδαίων αὐτῷ ἀνατιθέναι λοιπὸν προσέταξεν. B ἐντεῦθεν καὶ ἡ Λευῒ φυλὴ εἰς ἱερουργίαν ἀφωρίσθη, καὶ ἐξ ἐκείνου οὐ μόνον τῶν ἀνθρώπων τὰ πρωτότοκα ἀνετίθεντο τῷ Θεῷ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀλόγων, καὶ πάντων ἁπαξαπλῶς. καὶ πρόσταγμα ἦν τὸ κελεῦον ὑπέρ τε τῶν ἀνθρώπων, ὑπέρ τε τῶν ἀκαθάρτων ζώων τὴν τιμὴν καταπιθέναι. ἀλλ' εἰ καὶ ὕστερον αὕτη ἡ νομοθεσία γέγονεν ἡ περὶ τῶν πρωτοτόκων, ἀλλ' ὅμως ἤδη ἄνωθεν καὶ ἐκ προοιμίων ἐδόκουν πλέον τι ἔχειν προτέρημα οἱ τὴν νηδὺν τῆς μητρὸς διανοίξαντες. ταύτην οὖν τὴν τιμὴν, ἣν καὶ ἐκ φύσεως εἶχεν ὁ Ἠσαῦ, μετήγαγεν διὰ τὴν οἰκείαν ἀκρασίαν ἐπὶ τὸν ἀδελφόν. καὶ ὁ μὲν καὶ τὸ παρὰ τῆς C φύσεως αὐτῷ δοθὲν ἀπώλεσεν· ὁ δὲ καὶ ὅπερ οὐκ εἶχεν ἐκ φύσεως, αὐτῷ προσέλαβε. καὶ ἐπειδὴ ἄνωθεν αὐτῷ ταῦτα ἦν [a] κεχρησμῳδημένα, διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ῥεβέκκα τὴν προσηγορίαν αὐτῷ ἐπιτιθεῖσα, Ἰακὼβ αὐτὸν ἐκάλεσεν, ὅπερ πτερνισμὸς ἑρμηνεύεται, καθάπερ καὶ ὁ Ἠσαῦ μετὰ τὰς τοῦ πατρὸς εἰς αὐτὸν εὐλογίας γεγενημένας ἀποδυρόμενος ἔλεγε, δικαίως ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰακώβ· ἐπτέρνικε γάρ με ἤδη δεύτερον τοῦτο, τά τε πρωτοτόκιά μου εἰλήφει, καὶ νῦν εἴληφε τὴν εὐλογίαν μου. σκόπει πόση τῶν παλαιῶν ἦν ἡ σύνεσις, μᾶλλον δὲ πόση τοῦ Θεοῦ ἡ σοφία, ὡς καὶ τὰς γυναῖκας παρα- D σκευάζειν μὴ ἁπλῶς μηδὲ ὡς ἔτυχε τὰς προσηγορίας τοῖς τεχθεῖσιν ἐπιτιθέναι, ἀλλ' ἐναποτίθεσθαι τῇ τοῦ παιδίου προσηγορίᾳ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι τὴν προαναφώνησιν. καὶ σπανίως εὑρήσεις ὁμωνύμους τοῖς γεννησαμένοις τοὺς τεχθέντας καλουμένους, ἢ τάχα που οὐδαμοῦ· ἀλλὰ κἂν ὁ πατὴρ τὴν προσηγορίαν τῷ παιδὶ μέλλῃ ἐπιτιθέναι, ξένην τινὰ καὶ καινὴν ἐπιτίθησιν, ὥστε δι' αὐτῆς προμηνῦσαί τινα τῶν μελλόντων ἔσεσθαι· καὶ ἡ μήτηρ πάλιν ὁμοίως. οὕτω καὶ ὁ Λάμεχ τὸν υἱὸν προσαγορεύων, Νῶε ἐκάλεσε, καὶ ἐπήγαγε λέγων, οὗτος διαναπαύσει ἡμᾶς. οὕτω καὶ ἑκάστην προσηγορίαν διερευνώμενος μετὰ ἀκρι- E βείας, εὑρήσεις πάντως τι αἰνιττομένην, οὐ καθάπερ νῦν ποιοῦσιν, ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ἀπὸ τῶν γεννησαμένων σπουδάζοντες τὰς προσηγορίας ὀνομάζειν, ἀλλὰ πᾶς ὁ σκοπὸς αὐτοῖς ἦν, ὥστε διηνεκῆ ὑπόμνησιν ἐναποτιθέναι διὰ τῆς προσηγορίας τῷ τεχθέντι. ἀλλ' ἴδωμεν λοιπὸν μετὰ τὴν τῶν πρωτοτοκίων ἐναλλαγὴν, τί πάλιν ἡμῖν διηγεῖται ὁ μακάριος Μωϋσῆς περὶ τοῦ πατρὸς τούτων, καὶ ὅπως καθάπερ ἐπὶ τοῦ πατριάρχου, καὶ ἐνταῦθα λιμοῦ καταλαβόντος πολλῆς ἀξιοῦται τῆς ἄνωθεν κηδεμονίας, διά τε τὴν οἰκείαν ἀρετὴν, διά τε τὴν εἰς τὸν πατριάρχην γεγενημένην ἐ-

[a] In tribus mss. κεχρησμωδοτημένα.

παγγελίαν. ἐγένετο δέ, φησι, λιμὸς ἐπὶ τῆς γῆς, χωρὶς τοῦ λιμοῦ τοῦ πρότερον, ὃς ἐγένετο ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ Ἀβραάμ. ἵνα μὴ νομίσῃς περὶ ἐκείνου τοῦ λιμοῦ αὐτὸν διαλέγεσθαι, διὰ τοῦτο ἐπήγαγε, χωρὶς τοῦ λιμοῦ τοῦ πατριάρχου, ἀντὶ τοῦ, ἕτερος τοιοῦτος νῦν κατέλαβε λιμὸς τὴν γῆν ἐπὶ τοῦ Ἰσαάκ, οἷος καὶ ἐπὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. καὶ ἡ τῶν ἀναγκαίων σπάνις πάντας ἐν θορύβῳ μεγίστῳ καθίστα, καὶ ἐκ τῶν οἰκείων μετανίστασθαι κατήπειγε, καὶ πρὸς ἐκείνους τοὺς τόπους χωρεῖν, ἔνθα τῶν ἐπιτηδείων τὴν εὐπορίαν ἦν εὑρεῖν. ὅθεν καὶ ὁ δίκαιος οὗτος θεασάμενος τὸν λιμόν, ἐπορεύθη, φησί, πρὸς Ἀβιμέλεχ εἰς Γέραρα. ἐνταῦθα γὰρ καὶ ὁ Ἀβραὰμ μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἐπάνοδον πάλιν ἀπῆλθεν. εἰκὸς δὲ καὶ τοῦτον διὰ τοῦτο ἐκεῖ ἀπεληλυθέναι, ὡς ἐκεῖθεν ὁρμῆσαι βουλόμενον ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον. καὶ ὅτι τοῦτό ἐστιν, [a] ἄκουσον τῆς γραφῆς λεγούσης· ὤφθη γὰρ αὐτῷ, φησιν, ὁ θεός, καὶ εἶπε, μὴ καταβῇς εἰς Αἴγυπτον. οὐ βούλομαί σε, φησι, τὴν μακρὰν ἐκείνην στέλλεσθαι ὁδόν, ἀλλ' ἐνταῦθα μένειν. ἀλλ' οὐδὲ ἀφίημί σε πεῖραν τῆς στενοχωρίας λαβεῖν, ἀλλὰ τὴν ὑπόσχεσιν τὴν πρὸς τὸν πατέρα σου εἰς ἔργον ἄξω, καὶ τὰ ἐκείνῳ ἐπηγγελμένα εἰς σὲ ἐκβήσεται, καὶ σὺ τῶν πρὸς ἐκεῖνον ὑποσχέσεων τὸ πέρας δέξῃ. μὴ καταβῇς εἰς Αἴγυπτον· κατοίκησον δὲ ἐν τῇ γῇ, ᾗ ἐάν σοι εἴπω, καὶ παροίκει ἐν τῇ γῇ ταύτῃ.

Ἵνα μὴ νομίσῃ ὁ δίκαιος ὅτι βουλόμενος αὐτὸν τῆς στενοχωρίας τῆς ἀπὸ τοῦ λιμοῦ πεῖραν λαβεῖν, τοῦτο ἐπιτάττει, καὶ οὐ συγχωρεῖ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπελθεῖν, φησί· μὴ ἀγωνία μηδὲ φρόντιζε, ἀλλ' ἐνταῦθα μένε. ἐγὼ γὰρ ἔσομαι μετὰ σοῦ. τὸν χορηγὸν ἁπάντων τῶν ἀγαθῶν ἔχων, μὴ φρόντιζε μηδενός. ἐγὼ γὰρ ὁ πάντων δεσπότης ἔσομαι μετὰ σοῦ, καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ εὐλογήσω σε, ἀντὶ τοῦ, ἐπίδοξόν σε ποιήσω, καὶ τὴν παρ' ἐμοῦ σοι εὐλογίαν παρέξω. τί ἂν εἴη τούτου μακαριώτερον τοῦ δικαίου τοῦ τοσαύτην ἐπαγγελίαν παρὰ τοῦ θεοῦ δεξαμένου, ὅτι ἔσομαι μετὰ σοῦ, καὶ εὐλογήσω σε; τοῦτό σε πάντων εὐπορώτερον ἀποδείξει· τοῦτό σε ἐν πολλῇ περιουσίᾳ εἶναι παρασκευάσει, τοῦτό σοι ἡ μεγίστη δόξα, τοῦτο ἡ ἄφατος περιφάνεια, τοῦτο ἡ ἀσφάλεια, τοῦτο τῶν ἀγαθῶν τὸ κεφάλαιον, τὸ ἐμὲ εἶναι μετὰ σοῦ, καὶ εὐλογῆσαί σε. πῶς δέ σε εὐλογήσω; σοὶ καὶ τῷ σπέρματί σου δώσω τὴν γῆν ταύτην. ὡς ξένος καὶ ἀλήτης νομίζεις ἐπιχωριάζειν τοῖς μέρεσι τούτοις· ἴσθι ὅτι σοὶ καὶ τῷ σπέρματί σου πᾶσα αὕτη δοθήσεται ἡ γῆ. καὶ ἵνα θαρρεῖν ἔχῃς, μάνθανε ὅτι τὸν ὅρκον, ὃν ὤμοσα Ἀβραὰμ τῷ πατρί σου, τοῦτον ἐπὶ σοὶ στήσω. ὅρα συγκατάβασιν θεοῦ. οὐκ εἶπεν ἁπλῶς τὰς συνθήκας, ἃς ἐποιησάμην πρὸς τὸν πατέρα τὸν σόν, οὔτε τὰς ἐπαγγελίας, ἃς ὑπεσχόμην. ἀλλὰ τί; τὸν ὅρκον ὃν ὤμοσα. ὅρκῳ αὐτὸν ἐπιστωσάμην, φησί, καὶ ὀφείλω εἰς ἔργον ἀγαγεῖν καὶ πληρῶσαι τὸν ὅρκον τὸν ἐμόν. ὁρᾷς θεοῦ φιλανθρωπίαν; οὐ πρὸς τὴν οἰκείαν ἀξίαν ὁρῶν φθέγγεται, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀσθένειαν συγκαταβαίνων τῶν

A factam. 1. *Facta est autem fames super terram, præter famem priorem, quæ fuerat tempore Abrahæ.* Ut ne putes de illa fame eum dicere, propterea subdidit: *præter famem quæ erat tempore Patriarchæ*, quasi diceret, alia similis nunc iterum fames venit super terram tempore Isaac, qualis erat tempore patris illius. Necessariorum penuria omnes in summam angustiam concludebat: atque ex suis migrare & ad illa loca transire cogebat, ubi rerum necessariarum copiam invenirent. Unde cum justus ille famem videret, *Profectus* B *est*, inquit, *ad Abimelech in Gerara.* Eo enim & Abraham post reditum suum ex Ægypto venerat. Verisimile autem & hunc propterea illuc abiisse, quod inde in Ægyptum contendere vellet, & quod hoc ita sit, audi Scripturam dicentem: 2. *Visus est enim ei*, inquit, *Deus, & dixit: Ne descendas in Ægyptum.* Nolo te, inquit, longam illam viam proficisci, sed hîc manere volo. Neque permitto ut angustiam experiaris, sed promissionem patri tuo factam implebo, & quæ illi promissa sunt, in te evenient: & tu promis- C siones, quæ illi factæ sunt, re ipsa accipies. *Ne descendas in Ægyptum: habita autem in terra quam tibi dixero*, 3. *& peregrinus esto in terra hac.* (Cap. 26.)

2. Deinde ut ne putet justus, Deum hoc imperare quasi volentem eum famis angustiam experiri, & non permittere ei transitum in Ægyptum, inquit: Ne sis anxius neque curam habe, sed hîc mane: *Ego enim ero tecum.* Igitur cum suppeditatorem bonorum omnium habeas, ne sis solicitus: ego enim Dominus omnium ero tecum: neque hoc solum, sed *& benedicam te*, hoc est, gloriosum te faciam, & benedictionem meam præbebo. D Quid hoc justo beatius, qui talem promissionem a Deo accepit: *ero tecum, & benedicam te?* Hoc te declarabit omnibus feliciorem, hoc te affluentem rebus omnibus faciet, hæc est summa gloria, hæc est vera securitas, hoc est culmen & caput bonorum, quia ego tecum sum. *Et benedicam te.* Quomodo autem te benedicam? *Tibi & semini tuo dabo terram hanc.* Tu videris in hac regione versari quasi hospes & vagus: scias autem quod tibi & semini tuo dabitur hæc omnis terra. Et ut bene confidas, disce me jura- E mentum illud, quod juravi Abrahæ patri tuo, tecum statuere. Vide quomodo sermonem suum Deus iterum attemperat nostræ infirmitati. Non dixit simpliciter, pacta quæ feci cum patre tuo, neque promissiones quas promisi: sed quid? *juramentum quod juravi.* Jurejurando ipsum confirmavi juramentum, & teneor ut opere perficiam quod juravi. Vides Dei clementiam? non ad propriam dignitatem respiciens loquitur, sed ad nostram sese attemperans infirmitatem. Nam quia ho-

[a] Sex mss. ἄκουσον τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν· ὤφθη. Savil. ἄκουσον τὴν ἄφατον τοῦ εὐσπλαγχνίαν. Morel. ἄκουσον τῆς γραφῆς λεγούσης, ὤφθη.

Non spectat suam dignitatem Deus, sed nostram infirmitatem.

mines fere semper illa opere perficere student, non quæ simpliciter promiserunt alicui, sed quæ cum juramento promiserunt: simili modo & Deus justo plenam fidem faciens, ea quæ a se dicta sunt omnino futura esse, dicit: Scias ea quæ a me juramento firmata sunt, opere impiendа esse. Quid igitur? inquies: Deus juravit? Et per quem jurare potuit? Vides hoc sese ad nostram infirmitatem attemperantis esse: firmationem promissionis vocavit juramentum. *Et statuam*, inquit, *juramentum meum, quod jurans juravi Abrahæ patri tuo.* Deinde docet eum quæ sunt illa quæ promisit, & de quibus ei juravit. 4. *Et multiplicabo semen tuum sicut stellas cæli.* Hoc enim & Patriarchæ in principio dicebat: Tantum erit semen tuum, ut & stellis & arenæ adæquetur. *Et dabo*, inquit, *semini tuo terram istam, & benedicentur in semine tuo omnes gentes terræ.* Propterea promissiones quæ illi factæ sunt, in te implebo. 5. *Eo quod audivit Abraham pater tuus vocem meam, & custodivit mandata mea & justificationes meas & legitima mea.* Vide Dei sapientiam, quomodo erigit mentem justi, & alacriorem reddit: & ut patris imitator fiat, efficit. Nam si ille, inquit, quia meæ obedivit voci, tanta pollicitatione dignus habitus est, & eam propter illius virtutem in te, qui ex eo natus es, sum impleturus: si & ipse illius imitator fueris, & eadem qua ille via incesseris, cogita quantam apud me benevolentiam habiturus sis, & quanta mea cura te dignaturus sim. Nam si cui ob alterius virtutem bene futurum est, si & ipse virtute præditus fuerit, multò majore dignus habebitur cura. Quid autem est: *Eo quod obedivit voci meæ, & custodivit mandata mea & præcepta mea & justificationes meas?*

Gen. 12.1.

dicebam ei: *Egredere de terra tua & de cognatione tua, & veni in terram quam monstravero tibi:* reliquitque illa quæ in manibus erant, & incerta persequutus est. Et non fluctuabat neque cunctabatur: sed cum omni alacritate mandatum implebat, & obediebat voci meæ. Iterum quæ super naturam sunt ei promisi, & cum jam ætas eum a spe dejiceret, ac neque ipse neque mater tua procreandæ proli idonei essent, cum audiret a me semen ejus in tantum fore propagandum, ut omnem terram esset impleturum; neque tunc animo turbatus fuit, sed credidit: ideo & in justitiam ei reputatum est; quia virtuti meæ credendo, & in promissionibus meis spem habendo, humana infirmitate superior fuit. Et postquam tu natus es, cum mater tua succenseret Ismaëli ex ancilla nato, & vellet eum abigere a domo cum Agar, ita ut nihil commune illi tecum esset, licet in illum Patriarcha paterna & genuina dilectione bene afficeretur: audiens tamen a me, sibi faciendum esse quod visum esset Sarræ, oblitus naturalis dilectionis, ejecit Ismaëlem cum

A ἡμετέραν. ἐπειδὴ γὰρ οἱ ἄνθρωποι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκεῖνα εἰς ἔργον ἄγειν σπουδάζουσιν, οὐχ ἅπερ ἂν ἁπλῶς ὑπόσχωνταί τισιν, ἀλλ' ὅσα ἂν μεθ' ὅρκου ἐπαγγέλλωνται· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὁ τῶν ὅλων Θεὸς πληροφορῶν τὸν δίκαιον, ὅτι πάντως ἔσται τὰ παρ' αὐτοῦ λεγόμενα, φησιν, ἴσθι ὅτι τὰ παρ' ἐμοῦ ὀμνυθέντα εἰς ἔργον ἀχθῆναι δεῖ. Τί οὖν, φησιν; ὁ Θεὸς ὤμοσε; καὶ κατὰ τίνος ὀμόσαι ἠδύνατο; ὁρᾷς ὅτι συγκαταβάσεως ἦν τὸ εἰρημένον. τὴν γὰρ βεβαίωσιν τῆς ὑποσχέσεως ὅρκον ἐκάλεσε. Καὶ στήσω, φησί, τὸν ὅρκον μου, ὃν ὤμοσα Ἀβραὰμ τῷ πατρί σου. B εἶτα διδάσκει αὐτὸν καὶ τίνα ἐστὶν ἃ ὑπέσχετο, καὶ περὶ τίνων αὐτῷ διεβεβαιώσατο. Καὶ πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ. τοῦτο γὰρ καὶ τῷ πατριάρχῃ ἔλεγον, ὅτι τοσοῦτον ἔσται τὸ σπέρμα σου, ὡς καὶ τοῖς ἄστροις καὶ τῇ ἄμμῳ παρισωθῆναι. Καὶ δώσω, φησίν, τῷ σπέρματί σου πᾶσαν τὴν γῆν ταύτην, καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν τῷ σπέρματί σου πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς. διὰ τοῦτο δὲ τὰς ὑποσχέσεις τὰς εἰς ἐκεῖνον γεγενημένας εἰς σὲ πληρώσω, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσεν Ἀβραὰμ ὁ πατήρ σου τῆς C ἐμῆς φωνῆς, καὶ ἐφύλαξε τὰ προστάγματά μου καὶ τὰ δικαιώματά μου, καὶ τὰ νόμιμά μου. ὅρα Θεοῦ σοφίαν, ὅπως διεγείρει τοῦ δικαίου τὴν διάνοιαν, καὶ προθυμότερον ἐργάζεται, καὶ παρασκευάζει μιμητὴν τοῦτον τοῦ οἰκείου πατρὸς καταστῆναι. εἰ γὰρ ἐκεῖνος, ἐπειδή, φησιν, ὑπήκουσε τῆς ἐμῆς φωνῆς, ταύτης ἠξιώθη τῆς ὑποσχέσεως, καὶ διὰ τὴν ἐκείνου ἀρετὴν εἰς σὲ τὸν ἐξ αὐτοῦ τεχθέντα ταῦτα πληροῦν μέλλω· εἰ καὶ σὺ αὐτὸς ἐκείνου ζηλωτὴς καταστᾶίης, καὶ τὴν ἐκείνου ὁδὸν ἔλθοις, ἐννόησον ἴσης ἀπολαύσεις τῆς παρ' ἐμοῦ εὐνοίας, καὶ πόσης προνοίας ἀ- D ξιωθήσῃ. ὁ γὰρ διὰ τὴν ἑτέρου ἀρετὴν μέλλων εὖ πάσχειν, εἰ καὶ αὐτὸς ἐνάρετος γένοιτο, πολλῷ πλείονος ἀξιωθήσεται κηδεμονίας. τί δέ ἐστιν, ἀνθ' ὧν ὑπήκουσε τῆς ἐμῆς φωνῆς, καὶ ἐφύλαξε τὰ προστάγματά μου καὶ τὰς ἐντολάς μου καὶ τὰ δικαιώματά μου; εἶπον αὐτῷ, ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς τὴν γῆν ἣν ἄν σοι δείξω, καὶ κατέλειπε τὰ ἐν χερσί, καὶ τὰ ἄδηλα ἐδίωκε. καὶ οὐκ ἐνεδοίασεν οὐδὲ ἠμέλλησεν, ἀλλὰ μετὰ πάσης προθυμίας τὸ ἐπίταγμα πληρῶν ὑπήκουσε τῆς ἐμῆς φωνῆς. πάλιν τὰ ὑπὲρ τὴν φύσιν αὐτῷ ἐπηγγειλάμην, καὶ μετὰ τὸ τὴν ἡλικίαν ἀπαγορεῦσαι, καὶ E μηκέτι μήτε αὐτόν, μήτε τὴν μητέρα τὴν σὴν πρὸς τεκνογονίαν ἔχειν τινὰ ἐπιτηδειότητα, ἀκούων παρ' ἐμοῦ ὅτι τὸ ἐξ αὐτοῦ σπέρμα εἰς τοσοῦτον ἐκταθήσεται, ὡς πᾶσαν πληρῶσαι τὴν γῆν, οὐδὲ τότε διεταράχθη τὸν λογισμόν, ἀλλ' ἐπίστευσε· δι' ὃ καὶ δικαιοσύνη αὐτῷ ἐλογίσθη, ὅτι τῇ δυνάμει τῇ ἐμῇ πιστεύσας, καὶ ταῖς ὑποσχέσεσι θαῤῥήσας ταῖς ἐμαῖς, ἀνώτερος γέγονε τῆς ἀσθενείας τῆς ἀνθρωπίνης. καὶ μετὰ τὸ σὲ τεχθῆναι, τῆς μητρὸς τῆς σῆς δυσχεραινούσης πρὸς τὸν Ἰσμαὴλ τὸν ἐκ τῆς παιδίσκης τεχθέντα, καὶ βουλομένης αὐτὸν ἀπελάσαι τῆς οἰκίας μετὰ τῆς Ἀγὰρ, ὥστε μηδὲν κοινὸν ἔχειν πρὸς σέ, τοῦ πατριάρχου διὰ τὴν πατρικὴν φιλοστοργίαν ἤδη σχέσιν τινὰ καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἔχοντος, ἀκούσας παρ' ἐμοῦ ὅτι τὸ δοκοῦν ποίει τῇ Σάῤῥᾳ, ἐπελάθετο τῆς φυσικῆς φιλοστοργίας, καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἰσμαὴλ μετὰ τῆς παιδίσκης, καὶ

πανταχοῦ ὑπήκουσε τῆς ἐμῆς φωνῆς, καὶ ἐφύλαξε τὰ προστάγματά μου. καὶ γὰρ τὸ τελευταῖον προσταχθεὶς ὑπ' ἐμοῦ εἰς θυσίαν ἀνενεγκεῖν τὸν ἐν τῷ γήρει αὐτῷ δοθέντα, τὸν οὕτω περιπόθητον, οὐ περιειργάσατο τὸ πρόσταγμα, οὐ διεταράχθη τὸν λογισμὸν, οὐδὲ ἀνεκοινώσατο τῇ μητρὶ τῇ σῇ, οὐ τοῖς παισὶν, οὐ σοὶ αὐτῷ τὸ μέλλον ὑπ' αὐτοῦ πραχθήσεσθαι κατάδηλον ἐποίησεν, ἀλλ' ἐῤῥωμένῳ τῷ λογισμῷ καὶ συντεταμένῃ τῇ προθυμίᾳ εἰς ἔργον ἄγειν τὸ ἐπίταγμα ἠπείγετο τὸ ἐμόν. διὸ τὴν γνώμην αὐτοῦ στεφανώσας τὸ ἔργον ἐκώλυσα γενέσθαι. ἐπεὶ οὖν διὰ πάντων πολλὴν ἐπεδείξατο τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν φυλακὴν τῶν ἐμῶν προσταγμάτων, διὰ τοῦτό σε, τὸν ἐξ ἐκείνου τεχθέντα, τῶν ὑποσχέσεων τῶν εἰς αὐτὸν γεγενημένων ποιῶ κληρονόμον.

Μίμησαι τοίνυν ἐκείνου τὴν ὑπακοὴν, καὶ τοῖς παρ' ἐμοῦ λεγομένοις πίστευε, ἵνα πολυπλασίονος τῆς ἀμοιβῆς ἀξιωθῇς, ὑπέρ τε τῆς τοῦ πατρὸς ἀρετῆς, ὑπέρ τε τῆς οἰκείας ὑπακοῆς, καὶ μὴ καταβῇς εἰς Αἴγυπτον, ἀλλ' ἐνταῦθα μένε. εἶδες θεοῦ φιλανθρωπίαν, ὅπως διὰ τῆς μνήμης τῆς ἀρετῆς τοῦ πατρὸς τούτου τὸν λογισμὸν ἐνεύρωσε; κατῴκησε δὲ, φησιν, Ισαὰκ ἐν Γεράροις. ὅρα τοῖς αὐτοῖς καὶ τοῦτον περιπίπτοντα σχεδὸν, οἷς ὁ πατὴρ περιέπεσεν. ἐπειδὴ γὰρ τὴν κατοίκησιν ἐποιήσατο ἐν Γεράροις, ἐπηρώτησάν, φησιν, οἱ ἄνδρες τοῦ τόπου περὶ τῆς Ρεβέκκας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν, ἀδελφή μου ἐστίν· ἐφοβήθη γὰρ μήποτε ἀποκτείνωσιν αὐτὸν, ἡττώμενοι τοῦ κάλλους τῆς γυναικός. μήποτε γὰρ, φησιν, ἀποκτείνωσιν αὐτὸν οἱ ἄνδρες τοῦ τόπου περὶ Ρεβέκκας, ὅτι ὡραία τῇ ὄψει ἦν· ἐγένετο δὲ πολυχρόνιος ἐκεῖ. παρακύψας δὲ Αβιμέλεχ εἶδε τὸν Ισαὰκ παίζοντα μετὰ Ρεβέκκας τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· ἄρά γε γυνή σου ἐστίν; τί ὅτι εἶπες, ἀδελφή μου ἐστίν; ἐπειδὴ ἐκ τῶν τεκμηρίων ἐφωράθη ὁ δίκαιος, οὐκέτι λοιπὸν ἀρνεῖται, ἀλλ' ὁμολογεῖ, καὶ τὴν αἰτίαν φανερὰν καθίστησι, δι' ἣν ἀδελφὴν καλέσαι κατεδέξατο. εἶπε γὰρ, φησι, μήποτε ἀποθάνω δι' αὐτήν. ὁ τοῦ θανάτου φόβος εἰς τοῦτό με ἐλθεῖν κατηνάγκασεν. ἴσως δὲ μεμαθηκὼς ἦν, ὅτι καὶ ὁ πατὴρ τοῦτο τὸ δρᾶμα κατασκευάσας διέσωσεν ἑαυτὸν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ταύτην ἦλθε τὴν ὁδόν. ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἔναυλον ἔχων τὴν μνήμην ὧν πέπονθεν ἐπὶ τοῦ πατριάρχου τὴν Σάῤῥαν ἀφελόμενος, [a] παραχρῆμα ὑπὸ τῆς ἄνωθεν ἐπιτιμήσεως ἑαυτὸν ὑπεύθυνον καταστήσας, φησὶ πρὸς αὐτόν· τί τοῦτο ἐποίησας; μικροῦ ἐκοιμήθη τις τοῦ γένους μου μετὰ τῆς γυναικός σου, καὶ ἐπήγαγες ἂν ἐφ' ἡμᾶς ἄγνοιαν. ταύτην, φησὶ, τὴν ἀπάτην καὶ ἤδη ὑπέστημεν ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ σοῦ, καὶ νῦν εἰ μὴ ταχέως συνείδομεν, τὰ αὐτὰ ἂν ἐμέλλομεν ὑπομένειν, καὶ ἐπήγαγες ἂν ἐφ' ἡμᾶς ἄγνοιαν. καὶ γὰρ καὶ τότε δι' ἄγνοιαν ἁμαρτάνειν ἐμέλλομεν, καὶ νῦν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας μικροῦ δεῖν ἡμᾶς

A ancilla, & semper obedivit voci meæ, ac custodivit præcepta mea. Denique cum præcepissem ei, ut mihi in sacrificium offerret filium in senectute sibi concessum, & tam dilectum, nihil causatus est, neque curiosius de præcepto inquisivit, neque turbatus est mente, neque communicavit cum matre tua, neque cum pueris, neque tecum, quid facturus esset; sed forti mente & ingenti alacritate festinavit, ut mandatum meum impleret: proinde voluntatem ejus coronavi, opus autem ut perficeretur non admisi. Eapropter, quia in omnibus magnam obedientiam declaB ravit, & mandatorum meorum custodiam, te ex illo natum, promissionum quæ illi factæ sunt, heredem facio.

3. Imitare igitur illius obedientiam, & iis quæ a me dicta sunt crede, ut multo pluribus remunerari dignus habeare, & pro patris tui virtute, & pro tua obedientia: & ne descendas in Ægyptum, sed hic mane. Vidisti Dei misericordiam, quomodo per mentionem virtutis patris, hujus mentem roboravit? *Habitavit autem Isaac in Geraris.* Vide quomodo ferC me in eadem pericula incidit ille, in quæ & pater ejus. Nam cum domicilium haberet in Geraris, 7. *Rogaverunt*, inquit, *viri loci illius de Rebecca uxore ejus, & dixit, Soror mea est:* timuit enim ne forte occiderent eum, victi pulcritudine uxoris: *Ne forte occidant eum*, inquit, *viri loci propter Rebeccam, quia pulcra facie erat: fuit autem illic longo tempore. Abimelech autem, cum prospiceret per fenestram, vidit Isaac ludentem cum Rebecca uxore sua*, 9. *& vocavit eum, & dixit ei: Profecto uxor tua est. Cur dixisti, Soror mea est?* Postquam ex conjecturis deprehensus est justus, non ulD tra negat: sed fatetur, & causam manifeste affert, quare sororem vocandam censuerit. Dixit enim, inquit, ne forte moriar propter ipsam. Mortis timor me hoc agere coëgit. Forte autem edoctus erat, patrem quoque talem fabulam commentum sic saluti suæ consuluisse; cujus viam & ipse sequutus est. Sed rex adhuc memor eorum quæ tempore Patriarchæ rapta Sarra passus fuerat, statim ob castigationem olim immissam se reum constituens dixit illi: 10. *Cur hoc fecisti? parum abfuit quin concubuerit quispiam de genere meo cum uxoE re tua, & induxisses super nos ignorantiam?* Hanc fraudem, inquit, & olim sustinuimus a patre tuo, & nunc nisi in tempore prospexissemus, eadem laturi eramus; *Et induxisses super nos ignorantiam.* Etenim & tunc per ignorantiam peccaturi eramus, & nunc quoque propter ignorantiam ferme in causa fuisses, ut in peccatum inci-

a Παραχρῆμα ὑπὸ τῆς ἄνωθεν ἐπιτιμήσεως ἑαυτὸν ὑπεύθυνον καταστήσας. Quidam codices, αὐτὸν ὑπεύθυνον, sed puto meliorem editorum lectionem. Hunc locum difficilem male transtulit interpres vetus, *increpabat eum, reumque arguens dicebat*, prætermissis his verbis, ὑπὸ τῆς ἄνωθεν ἐπιτιμήσεως. Totum locum ita transfero: *statim ob castigationem olim immissam sese reum constituens.* Cum enim ob raptam Sarram increpatus & castigatus fuisset Abimelech, ubi comperit Rebeccam, quam sororem suam dixerat Isaac, illius esse uxorem, veritus ne a quopiam ex subditis ea conjugi abriperetur, & jam olim immissæ in simili casu pœnæ memor, se quasi reum existimans, verba quæ sequuntur tremoris plena protulit.

deremus. 11. *Præcepit autem Abimelech populo suo, dicens: Omnis qui tetigerit hominem hunc & uxorem ejus, mortis reus erit.* Vide Dei providentiam, vide ineffabilem curam. Nam qui dixerat ei: *Ne descendas in Ægyptum, & habita in terra ista, & ero tecum:* ille erat qui hæc omnia dispensabat, & justum in tanta constituebat securitate. Considera enim regem procurantem ut impavide ibi agat, liberque sit ab omni cura. Mortem, inquit, interminatus est omnibus quicumque tetigerint aut eum, aut uxorem ejus. Quia enim hic erat timor, mortis scilicet, qui concusserat ejus mentem, propterea & illum auferri curavit misericors Dominus, ut postea omnino secure ageret. Et vide rem miram & stupendam, quomodo solers cum sit & sapiens, omnia secundum suam voluntatem vertat, & in inviis viam inveniat, per illa ipsa quæ maxime adversa videntur, saluti servorum suorum consulens. Hinc enim est, quod rex ille tantam habeat curam justi, quasi prædicans eum omnibus civitatis suæ incolis, & declarans quam gloriosus sit, & summo honore dignus, quem & maximi faciebat. Sic & Nabuchodonosor postquam pueros illos tres in fornacem injecerat, & reipsa comprobaverat captivorum adolescentum virtutem, tunc prædicare eos cœpit, & ubique lingua sua fecit illustres. Hæc enim potissimum magna Dei virtus est, quando facit ut per inimicos celebrentur servi Dei. Et qui cum furore accendi jusserat fornacem illam, quoniam vidit per supernum auxilium puerorum virtutem ignis actionem vincere, repente mutatus clamavit dicens: *Servi Dei excelsi.* Vide, non solum illos excelsos prædicat, sed & Dominum universorum: *Servi* enim, inquit, *Dei excelsi, egredimini.* Quid factum est? nonne tu eos tormento tradidisti? nonne tu in tantum fornacem accendi præcepisti? Profecto, inquit, sed nunc video res admirabiles & novas. Elementum enim hoc suæ operationis oblitum, quasi vinculis quibusdam ligatum, tantam exhibuit obedientiam, ut neque contingeret illorum capillos. Unde videre possumus id factum supra humanam naturam esse, & ineffabilem quamdam ac divinam vim hæc operari, tantamque puerorum habere providentiam. Vidisti Dei misericordiam, quomodo nunquam derelinquens servos suos, permittit in fornacem injici; sed eos volens clariores facere, & suam virtutem demonstrare, barbari demulsit animum, & tantam tolerantiam ostendit. Neque enim tam admirabile erat, si a principio prohibuisset eos in caminum injici: sicuti nunc admirabilius & rarius factum est, cum in medio ignis existentes, nihil insuave pati permittit.

Dan. 3. 92.

A ἁμαρτίᾳ περιπεσεῖν παρεσκεύασας. συνέταξε δέ, φησιν, Αβιμέλεχ τῷ λαῷ αὐτοῦ λέγων· πᾶς ὁ ἁπτόμενος τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἢ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, θανάτου ἔνοχος ἔσται. ὅρα θεοῦ πρόνοιαν, ὅρα κηδεμονίαν ἄφατον. ὁ γὰρ εἰπὼν αὐτῷ, μὴ καταβῇς εἰς Αἴγυπτον, καὶ κατοίκει ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ, οὗτος ἦν ὁ ταῦτα πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸν δίκαιον ἐν τοσαύτῃ ἀσφαλείᾳ καθιστάς. σκόπει γὰρ τὸν βασιλέα ἔργον τοῦτο ποιούμενον, ὥστε ἐν ἀδείᾳ διάγειν αὐτὸν, καὶ πάσης ἀπηλλάχθαι φροντίδος. θάνατον γάρ, φησιν, ἠπείλησεν ἅπασιν, εἴ τις ἅψαιτο αὐτοῦ, ἢ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ.
B ἐπειδὴ γὰρ οὗτος ἦν ὁ φόβος, ὁ τοῦ θανάτου λέγω, κατασείων τοῦ δικαίου τὴν διάνοιαν, διὰ τοῦτο καὶ τοῦτον ἐκβληθῆναι πεποίηκεν ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης, καὶ ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ αὐτὸν λοιπὸν διάγειν. καὶ ὅρα τὸ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, πῶς εὐμήχανος ὢν καὶ σοφὸς καὶ πάντα κατὰ τὸ βούλημα τὸ οἰκεῖον μετασκευάζων, καὶ ἐν ἀπόροις πόρον εὑρίσκων, διὰ τῶν ἐναντίων αὐτῷ καὶ πολεμίων εἶναι νομίζεσθαι, διὰ τούτων τὴν ἀσφάλειαν τοῖς ἰδίοις θεράπουσι γενέσθαι παρεσκεύασε. πόθεν γάρ, εἰπέ μοι, ὁ βασιλεὺς οὗτος τοσαύτην τοῦ δικαίου ποιεῖται τὴν πρόνοιαν,
C μονονουχὶ ἀνακηρύττων αὐτὸν ἅπασι τοῖς τὴν πόλιν οἰκοῦσι, καὶ περιφανῆ δεικνὺς καὶ περισπούδαστον αὐτῷ; οὕτω καὶ ὁ Ναβουχοδονόσορ μετὰ τὸ βαλεῖν εἰς τὴν κάμινον τοὺς παῖδας τοὺς τρεῖς, καὶ διὰ τῶν πραγμάτων μαθεῖν τὴν τῶν νέων τῶν αἰχμαλώτων τὴν ἀρετὴν, τότε ἀνακηρύττειν αὐτοὺς ἤρξατο, καὶ πανταχοῦ διὰ τῆς οἰκείας γλώττης περιφανεῖς καθιστᾶν. τοῦτο γάρ ἐστι μάλιστα τῆς περιουσίας τῆς τοῦ θεοῦ δυνάμεως, ὅταν διὰ τῶν ἐχθρῶν ἀνακηρύττεσθαι τοὺς αὐτοῦ δούλους παρασκευάζῃ. καὶ ὁ μετὰ θυμοῦ τὴν κάμινον ἐκείνην ἐξαφθῆναι ποιήσας, ἐπειδὴ εἶδεν ὅτι διὰ τὴν
D ἄνωθεν συμμαχίαν, καὶ τῆς τοῦ πυρὸς ἐνεργείας περιεγένετο ἡ τῶν παίδων ἀρετὴ, ἀθρόον μεταβαλλόμενος ἐκέκραγε λέγων, οἱ δοῦλοι τοῦ θεοῦ τοῦ ὑψίστου. ὅρα μὴ μόνον αὐτοὺς ἀνακηρύττοντα, ἀλλὰ καὶ τὸν δεσπότην τῶν ὅλων· οἱ δοῦλοι γὰρ τοῦ θεοῦ, φησι, τοῦ ὑψίστου ἐξέλθετε. τί γέγονεν; οὐ σὺ τῇ τιμωρίᾳ παρέδωκας; οὐ σὺ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκκαυθῆναι τὴν κάμινον προσέταξας; ναί, φησιν, ἀλλὰ νῦν ὁρῶ ξένα καὶ παράδοξα πράγματα. τὸ γὰρ στοιχεῖον τοῦτο τῆς οἰκείας ἐνεργείας ἐπιλαθόμενον, ὥσπερ δεσμοῖς τισι πεδηθὲν, τοσαύτην ἐπεδείξατο τὴν ὑπακοὴν, ὡς μηδὲ τῶν τριχῶν ἐφάψασθαι αὐτῶν. ὅθεν
E ἐστὶ συνιδεῖν, ὅτι ὑπὲρ ἀνθρωπίνην φύσιν ἐστὶ τὸ γεγονὸς, καὶ ἀπόρρητός τις καὶ θεία δύναμίς ἐστιν ἡ ταῦτα ἐργαζομένη, καὶ τῶν παίδων τούτων τοσαύτην ποιουμένη τὴν πρόνοιαν. εἶδες θεοῦ φιλανθρωπίαν, ὅπως οὐκ ἐγκαταλιμπάνων τοὺς ἰδίους θεράποντας συνεχώρησεν εἰς τὴν κάμινον εἰσενεχθῆναι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς βουλόμενος λαμπροτέρους ἐργάσασθαι, καὶ τὴν οἰκείαν δύναμιν ἐνδεικνύμενος, καὶ τοῦ βαρβάρου κατεμάλαξε τὴν διάνοιαν, καὶ τοσαύτην μακροθυμίαν ἐπεδείξατο; οὐδὲ γὰρ οὕτω θαυμαστὸν ἦν, εἰ παρὰ τὴν ἀρχὴν ἐκώλυσεν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον ἐμβληθῆναι, ὡς νῦν θαυμαστότερον γέγονε, καὶ πολὺ τὸ παράδοξον, ὅτι καὶ ἐν μέσῳ τῷ πυρὶ τυγχάνοντας, οὐδὲν ἀηδὲς παθεῖν συνεχώρησεν. ὅταν γὰρ αὐτὸς

αὐτὸς βούληται, καὶ τοὺς ἐν μέσοις δεινοῖς γεγενημένους ἀνωτέρους καθίστησι, καὶ τοὺς πάσχοντας τῶν ποιούντων δυνατωτέρους ἀπεργάζεται. τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἀποστόλων ἐγένετο. οἱ ἔχοντες γὰρ αὐτοὺς ἀπειλημμένους ἐν τῷ μέσῳ, καὶ μονονουχὶ τοὺς ὀδόντας θήγοντες κατ' αὐτῶν, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί ποιήσομεν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις; ὑποχειρίους αὐτοὺς ἔχοντες, ἐν ἀπορίᾳ καθειστήκεισαν. τοσοῦτόν ἐστιν ἡ ἀρετὴ ἰσχυρὸν, καὶ οὕτως ἡ κακία ἀσθενὴς, ὡς ἐκείνην μὲν ἐν τῷ πάσχειν περιγίνεσθαι. ταύτην δὲ καὶ ἐν τῷ ποιεῖν τὴν οἰκείαν ἀσθένειαν ἐπιδείκνυσθαι. ὅπερ εἰδότες, ἀγαπητοὶ, πολὺν τῆς ἀρετῆς ποιώμεθα λόγον, καὶ φεύγωμεν τὴν κακίαν. οὕτω γὰρ καὶ τὴν ἄνωθεν ἐπισπασόμεθα ῥοπὴν, καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτευξόμεθα ἀγαθῶν, ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ νβʹ.

Ἔσπειρε δὲ Ἰσαὰκ ἐν τῇ γῇ ἐκείνῃ, καὶ εὗρεν ἑκατοστεύουσαν κριθὴν ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐκείνῳ.

Τὰ λείψανα τῶν χθὲς εἰρημένων ἀναγκαῖον ἀποδοῦναι σήμερον τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ, καὶ τοῦ λόγου τὴν ἀκολουθίαν ἀναλαβόντας ἰδεῖν πάλιν τὸν δίκαιον Ἰσαὰκ, ὅσης ἀπολαύει τῆς ἄνωθεν κηδεμονίας. ὁ γὰρ τὴν εἰς Αἴγυπτον κάθοδον αὐτοῦ διακωλύσας, καὶ εἰπὼν, παροίκει ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ, οὕτως αὐτὸν διὰ πάντων περιφανῆ καθίστησιν, ὡς μετ' οὐ πολὺ ἐπίφθονον αὐτὸν γενέσθαι παρὰ τῷ βασιλεῖ Γεράρων. ὁρῶντες γὰρ αὐτοῦ καθ' ἑκάστην ἡμέραν αὐξανομένην τὴν εὐπορίαν, ἐδεδοίκεισαν λοιπὸν τοῦ ἀνδρὸς τὴν αὐτόθι κατοίκησιν, καὶ μεταναστῆναι ἐκεῖθεν καταναγκάζουσιν. ἄξιον δὲ καὶ αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν ῥημάτων τῆς θείας γραφῆς, ἵνα διὰ πάντων θεασώμεθα τοῦ θεοῦ τὴν εὔνοιαν, ἣν περὶ τοὺς αὐτοῦ οἰκέτας ἐπιδείκνυται. ἔσπειρε δὲ, φησὶν, Ἰσαὰκ ἐν τῇ γῇ ἐκείνῃ, καὶ εὗρεν ἑκατοστεύουσαν κριθὴν ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἐκείνῳ. σκόπει μοι τοῦ θεοῦ τὴν σοφίαν. ἵνα δείξῃ τῷ δικαίῳ ὅτι δημιουργὸς ὢν τῆς φύσεως, καὶ ἐξ ἀπόρων πόρον παρασχεῖν δύναται, καὶ ὅτι καὶ ἐξ ἀρχῆς αὐτὸς τὴν γῆν τῷ οἰκείῳ προστάγματι διήγειρε πρὸς τὴν τῶν καρπῶν βλάστην, παρασκευάσας τὸν δίκαιον ἑκατονταπλασίονα τῶν ὑπ' αὐτοῦ [a] σπαρέντων ἐπὶ τῆς γῆς κομίσασθαι τὰ δράγματα, ὁμοῦ καὶ αὐτὸν ἐν πλείονι καθιστὰς εὐπορίᾳ, τῷ μηδενὸς ἐν χρείᾳ γενέσθαι, κἀκείνους διὰ τῶν ἔργων διδάσκων ὅσης ὁ δίκαιος ἀπολαύει τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς. εὐμήχανος γὰρ ὢν καὶ σοφὸς, διὰ τῶν αὐτῶν πολλάκις πραγμάτων καὶ τοὺς οἰκείους εὐεργετεῖ, καὶ τοὺς ἔτι πεπλανημένους διδάσκεσθαι παρασκευάζει τῆς οἰκείας προνοίας τὴν δύναμιν. τοῦτο καὶ μετὰ ταῦτα κατὰ τὴν Αἴγυπτον εἰργάσατο, ἐκείνοις μὲν

[a] Quinque mss. σπαρέντων περὶ τῆς γῆς.

A Nam quando vult, etiam eos qui in mediis sunt periculis & pœnis, potentiores facit: & eos qui patiuntur, iis qui illos affligunt superiores reddit. Hoc & in Apostolis factum est. Nam qui eos urgebant & adducebant in medium, & quasi dentibus adversus eos fremebant, inter se dicebant: *Quid faciemus viris istis?* in manibus illos habebant, & dubitabant secum, quid de eis facerent. Tanta, tamque valida res est virtus, tamque imbecillis malitia: ut illa quidem, licet patiatur, vincat: hæc vero & si quid agat, B nihil aliud proficiat, quam quod suam prodat infirmitatem. Id scientes, dilecti, magnam virtutis habeamus rationem, & vitia fugiamus: ita enim & supernam gratiam nobis conciliabimus, & futura consequemur bona: quæ nobis omnibus eveniant, gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, cui sit cum Patre, & Spiritu sancto gloria, imperium, honor, nunc, & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

Act. 4. 16.

Virtus valida res, malitia imbecillis.

HOMILIA LII.

C

Seminavit autem Isaac in terra illa, & invenit centuplicans hordeum in anno illo. Gen. 26. 12.

RELIQUIAS heri dictorum operæ-precium est hodie reddere vestræ caritati, & repetita sermonis serie iterum videre quantam justus Isaac supernam providentiam sit assequutus. Nam qui ei prohibuerat descensum in Ægyptum, & dixerat: *Habita in terra hac, & ero tecum:* D ille in omnibus tam clarum eum fecit, ut non multo post invidiam moveret regis Gerarorum. Videntes enim ejus substantiam quotidie augeri, metu affecti sunt quod ibi secum habitaret, & transmigrare inde coëgerunt. Dignum autem est, ut ipsa Scripturæ verba audiamus, ut per omnia videamus Dei benevolentiam, quam erga famulos suos declarat. 12. *Seminavit autem*, inquit, *Isaac in terra illa, & invenit centuplicans hordeum in anno illo.* Vide mihi, obsecro, Dei sapientiam, ut ostenE dat justo se naturæ conditorem esse, & in rebus difficilibus facilia omnia facere posse: ac qui ab initio terram suo mandato fecerit idoneam ad proferendos fructus, idem nunc efficiat ut centuplices reddat pro satis manipulos: simul illum in tanta affluentia constituens, ut nullius indigeat: atque alios per opera docens quanta superna gratia justus fruatur. Omnipotens enim & sapiens Deus per res easdem frequenter benefacit suis; & curat etiam ut ii quoque qui adhuc in errore versantur, suam virtutem & potentiam addiscant. Hoc postea & in Ægypto fecit: illis enim

pœnas irrogabat, Israëlitas vero illæsos conservabat. Discebant enim non solum per indignationem Dei, qua ipsi puniebantur, omnium opificis virtutem, sed etiam per solicitudinem quam in illos exhibebat. Et iterum non ex sola providentia & solicitudine, quam experiebantur, discebant ingentem Dei bonitatem: sed etiam per eos quibus quotidie videbant tot plagas irrogari. Per eadem enim opera & suis, & adversariis indicabat suæ potentiæ magnitudinem. Nam elementa ipsa suum ministerium & obsequium conservis demonstrant, quando benevole Dominus erga illos afficitur. Et hoc utique viderit quis huic justo contingere. Id enim quod alioqui natura terræ non habuit, hoc propter mandatum universorum Dei nunc profert tanta ubertate, ut repente valde opibus abundans effectus sit Isaac. *Benedixit enim*, inquit, *eum Deus*, 13. *& exaltatus est homo, & procedens major fiebat, donec magnus factus est valde.* Nam quia tunc abundantia justorum erat in fertilitate terræ, & in multitudine pecorum: propterea dicit, *Benedixit eum Deus, & exaltatus est homo*, id est abundavit: & non simpliciter abundavit, sed & *major*, inquit, *fiebat donec magnus factus est valde.* Considera enim quantum sit, pro iis quæ seminabat centuplum accipere. Quod si hoc tibi magnum videtur, considera immensam Dei clementiam, quam processu temporis erga nos declaravit. Iis enim qui post ejus adventum virtutem exercent, non solum centuplum hîc promittit, sed & vitam æternam, & regni cælorum possessionem. Vidisti liberalitatem Domini? vidisti beneficentiæ augmentum? vidisti quantum nobis largitus est unigeniti Filii Dei adventus? quomodo ineffabilem rerum commutationem operatus est? Hæc igitur unusquisque apud se expendens, & videns differentiam inter ea quæ illis ante gratiæ tempus promitti solebant, & ea quæ nunc post gratiæ tempus, glorificet etiam in hoc immensam ejus misericordiam, & ne temporum mutationi totum adscribat. At par est ut ad seriem sermonis redeamus, ut videamus quomodo Gerareni videntes affluere justo opes, in æmulationem provocati abigere eum inde conati sunt. 14. *Æmulati sunt enim eum*, inquit, *Phylistiim.* Deinde monstrare volens Scriptura divina, in quo æmulationem declararunt, subdidit: 15. *Et omnes puteos, quos effoderunt servi tempore patris ejus, obturaverunt, & impleverunt terra.* Considera quanta illorum incolarum malitia, qui & aquas justo invident: neque rex, qui in tanta potestate erat, invidiam continere potuit; sed dicit, *Abi a nobis, quia potentior nobis factus es valde.* Magna malevolentia. Cujus gratia abigis justum? num aliqua in re tibi

Invidia Gerarenorum quanta.

A τὰς τιμωρίας ἐπαγαγὼν, τὸν δὲ λαὸν τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπαθῆ διαφυλάττων. ἐμάνθανον γὰρ οὐ μόνον διὰ τῆς κατ' αὐτῶν ἀγανακτήσεως τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ καὶ δημιουργοῦ τὴν δύναμιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς προνοίας τῆς εἰς ἐκείνους. καὶ οὗτοι πάλιν οὐκ ἐκ τῆς εἰς αὐτοὺς προνοίας καὶ κηδεμονίας μόνον ἐδιδάσκοντο τοῦ θεοῦ τὴν ὑπερβάλλουσαν περὶ αὐτοὺς φιλανθρωπίαν, ἀλλὰ καὶ δι' ὧν ἐκείνους ἑώρων καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰς πληγὰς δεχομένους. καὶ διὰ τῶν αὐτῶν πραγμάτων καὶ τοῖς οἰκείοις καὶ τοῖς ἐναντίοις ἐδείκνυ τῆς οἰκείας δυνάμεως τὴν ὑπερβολήν.
B καὶ γὰρ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τὴν παρ' ἑαυτῶν διακονίαν καὶ τὴν ὑπακοὴν ἐπιδείκνυνται τοῖς ὁμοδούλοις, ὅταν ὁ δεσπότης εὐνοϊκῶς πρὸς αὐτοὺς [a] διακέηται. καὶ τοῦτο ἄν τις θεάσοιτο γεγονὸς ἐπὶ τοῦ δικαίου τούτου, ὅπερ ἄλλοτε ἡ φύσις τῆς γῆς οὐκ ἐπεδείξατο, τοῦτο διὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ νῦν ἐπιδείκνυται, καὶ τοσαύτην ἤνεγκε τὴν φορὰν, ὡς ἀθρόον ἐν περιουσίᾳ πολλῇ καταστῆναι τὸν Ἰσαάκ. εὐλόγησε γὰρ αὐτὸν ὁ θεὸς, καὶ ὑψώθη ὁ ἄνθρωπος, καὶ προβαίνων μείζων ἐγίνετο, ἕως οὗ μέγας ἐγένετο σφόδρα. ἐπειδὴ γὰρ τότε ἐν τούτοις ἦν τὰ τῆς εὐπορίας τοῖς δικαίοις, ἐν τῇ τῆς γῆς εὐπορίᾳ καὶ ἐν τῷ τῶν
C θρεμμάτων πλήθει, διὰ τοῦτό φησιν, εὐλόγησεν αὐτὸν ὁ θεὸς, καὶ ὑψώθη ὁ ἄνθρωπος, ἀντὶ τοῦ, εὔπορος ἐγένετο· καὶ οὐχ ἁπλῶς εὔπορος, ἀλλὰ καὶ μείζων, φησὶν, ἐγίνετο, ἕως οὗ μέγας ἐγένετο σφόδρα. ἐννόησον γὰρ ὅσον ἦν ἑκατονταπλασίονα τῶν παρ' αὐτοῦ καταβαλλομένων ὑποδέχεσθαι. εἰ δὲ τοῦτό σοι μέγα φαίνεται, σκόπει τὴν ἐπίτασιν τῆς τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας, ἣν τοῦ χρόνου προϊόντος περὶ ἡμᾶς ἐπεδείξατο. τοῖς γὰρ μετὰ τὴν αὐτοῦ παρουσίαν τὴν ἀρετὴν μετιοῦσιν, οὐ μόνον ἑκατονταπλασίονα ἐνταῦθα παρέχειν ὑπισχνεῖται, ἀλλὰ καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν εἰς ἀπόλαυσιν. εἶδες φιλοτιμίαν δεσπότου; εἶδες ἐπίτασιν εὐεργε-
D σίας; εἶδες πόσον ἡμῖν κεχάρισται ἡ τοῦ μονογενοῦς παρουσία; ὅπως ἀφάτων τῶν πραγμάτων τὴν ἐναλλαγὴν εἰργάσατο; ταῦτα τοίνυν ἕκαστος καθ' ἑαυτὸν λογιζόμενος, καὶ ὁρῶν τὴν διαφορὰν, καὶ τίνα μὲν ἦν, ἃ τοῖς πρὸ τῆς χάριτος παρέχειν ὑπισχνεῖται, τίνα δὲ μετὰ τὴν χάριν, δοξαζέτω κἂν τούτῳ τὴν ἄπειρον αὐτοῦ φιλανθρωπίαν, καὶ μὴ τῇ τῶν καιρῶν ἐναλλαγῇ τὸ πᾶν ἐπιγραφέτω. ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου ἐπανελθεῖν δίκαιον, καὶ ἰδεῖν ὅπως οἱ ἐν Γεράροις ὁρῶντες τοῦ δικαίου τὴν πολλὴν εὐπορίαν, εἰς ζῆλον διηγέρθησαν, καὶ ἀπελαύνειν αὐτὸν ἐκεῖθεν ἐπεχείρουν. ἐζήλωσαν γὰρ,
E φησὶν, αὐτὸν οἱ Φυλιστιείμ. εἶτα δεῖξαι βουλομένη ἡ θεία γραφὴ ἐν τίνι τὸν ζῆλον ἐπεδείκνυντο, ἐπήγαγε, καὶ πάντα ἃ ὤρυξαν φρέατα οἱ παῖδες ἐν τῷ χρόνῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐνέφραξαν αὐτὰ, καὶ ἐνέπλησαν γῆς. σκόπει πόση τῶν αὐτόθι ἡ κακία, ὡς καὶ τῶν ὑδάτων φθονῆσαι τῷ δικαίῳ, καὶ οὐδὲ ὁ βασιλεὺς ὁ ἐν τοσαύτῃ περιουσίᾳ καθεστὼς [b] κατασχεῖν τὸν φθόνον ἴσχυσεν, ἀλλά φησιν, ἄπελθε ἀφ' ἡμῶν, ὅτι δυνατώτερος ἡμῶν ἐγένου σφόδρα. πολλὴ ἡ ἀγνωμοσύνη. τίνος γὰρ ἕνεκεν ἀπελαύνεις τὸν δίκαιον; μὴ γὰρ ἐλυμήνατό τι τοῖς σοῖς;

a Alii, διάκειται.

b Quatuor mss. τὸν ψόγον.

μὴ γὰρ ἠδίκησέ τι; ἀλλὰ τοιοῦτον ὁ φθόνος· οὐδὲν μετὰ λογισμοῦ διαπράττεται. δέον γὰρ αὐτὸν θεασάμενον τοσαύτης εὐνοίας ἀπολαύοντα τὸν δίκαιον παρὰ τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ, μᾶλλον περιέπειν, μᾶλλον θεραπεύειν, ἵνα διὰ τῆς εἰς ἐκεῖνον τιμῆς ἐπισπάσηται καὶ αὐτὸς τὴν ἄνωθεν ῥοπήν· ὁ δὲ οὐ μόνον τοῦτο οὐ ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ ἀπελαύνειν ἐπιχειρεῖ, καί, φησιν, ἄπελθε ἀφ' ἡμῶν, ὅτι δυνατώτερος ἡμῶν ἐγένου σφόδρα. τοῦτον γὰρ ἡ βασκανία. οὐκ ἀνέχεται πράως τὴν ἑτέρων εὐπραγίαν, ἀλλὰ τὴν τοῦ πλησίον εὐημερίαν, οἰκείαν δυσπραγίαν εἶναι νομίζει, καὶ τήκεται τοῖς τοῦ πλησίον ἀγαθοῖς. ὃ δὴ καὶ ἐνταῦθα γέγονεν. ὁ γὰρ βασιλεύς, ὁ τῆς πόλεως ἁπάσης τὴν ἐξουσίαν ἔχων, καὶ πάντας ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τὴν ἑαυτοῦ ἔχων, τῷ ξένῳ, τῷ ἀλήτῃ, καὶ ἐντεῦθεν ἐκεῖ, κἀκεῖθεν ὧδε μετανισταμένῳ φησίν, ἄπελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι δυνατώτερος ἡμῶν ἐγένου σφόδρα. καὶ ἀληθῶς δυνατώτερος ἦν, τὴν ἄνωθεν συμμαχίαν ἔχων ἐν ἅπασι, καὶ ὑπὸ τῆς τοῦ θεοῦ δεξιᾶς φρουρούμενος. τοῦ τίνος ἀπελαύνεις τὸν δίκαιον; οὐκ οἶσθα ὅτι, ὅπου ἂν αὐτὸν ἀπελθεῖν συμβαίνῃ, ἐν τοῖς τοῦ δεσπότου τοῦ ἑαυτοῦ εἶναι αὐτὸν ἀνάγκη; οὐκ ἐπαίδευσέ σε τῶν πραγμάτων ἡ πεῖρα, ὅτι ἡ τοῦ θεοῦ χείρ ἐστιν, ἡ περιφανῆ τὸν δίκαιον καθιστῶσα; τίνος οὖν ἕνεκεν, δι' ὧν τὸν δίκαιον ἀπελαύνεις, τὴν πρὸς τὸν αὐτοῦ δεσπότην ἀγνωμοσύνην ἐπιδείκνυσαι, καὶ οὐδὲ ἡ πολλὴ τοῦ ἀνδρὸς ἐπιείκεια περιγενέσθαι ἠδυνήθη τῆς βασκανίας τῆς σῆς, ἀλλ' ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους εἰς ἔργον ἀγαγεῖν σπεύδεις τὸν φθόνον, καὶ πάλιν μετανάστην γενέσθαι παρασκευάζεις τὸν οὐδέν σε ἠδικηκότα; οὐκ οἶδας ὅτι κἂν εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημον ἀπελθεῖν καταναγκάσῃς, οὕτως εὐμήχανον ἔχει δεσπότην, ὡς κἀκεῖ γενόμενον πολλῷ πλέον περιφανέστερον αὐτὸν ἀποδεῖξαι; οὐδὲν γὰρ ἰσχυρότερον τοῦ τῆς ἄνωθεν συμμαχίας ἀπολαύοντος, ὥσπερ οὐδὲν ἀσθενέστερον τοῦ τῆς ἐκεῖθεν βοηθείας ἠρημωμένου.

Εἶδες, ἀγαπητέ, καὶ τοῦ βασιλέως Γεράρων καὶ πάντων τῶν αὐτόθι οἰκούντων τῆς γνώμης τὴν μοχθηρίαν; ὅρα καὶ τοῦ δικαίου τὴν πολλὴν ἐπιείκειαν, πῶς οὐκ ἐφρόνησε μέγα, οὐδὲ ὁρῶν διὰ τῶν πραγμάτων πολλὴν τοῦ θεοῦ τὴν ῥοπὴν περὶ αὐτὸν γινομένην, κατεξανέστη τοῦ βασιλέως, τῇ τοῦ συμμαχοῦντος αὐτῷ δυνάμει πεποιθώς· ἀλλὰ καθάπερ τις ἀνὴρ καὶ ἀπροστάτευτος, καὶ οὐδαμόθεν οὐδεμιᾶς ἀπολαύων βοηθείας, οὕτω μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιεικείας, οὐδὲ μέχρι λόγων ἀντιτείνας τῷ βασιλεῖ, ἐποίει τὸ παρ' αὐτοῦ κελευόμενον, καὶ εὐθέως ἐκεῖθεν ἀπανίστατο, καὶ πορρωτέρω γινόμενος, κατέστελλε τοῦ πάθους τὴν φλόγα, ὁμοῦ καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ ἐπιείκειαν ἐνδεικνύμενος, κἀκείνου τὸ πάθος παραμυθούμενος. καὶ ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ κατῴκησεν ἐν τῇ φάραγγι Γεράρων. καὶ ὅπερ ὁ Χριστὸς παραγινόμενος τοῖς μαθηταῖς ἐνετέλλετο λέγων, ὅταν διώκωσιν ὑμᾶς, φεύγετε ἑτέρωθι, τοῦτο καὶ οὗτος ἤδη διὰ τῶν ἔργων ἐπλήρου. καὶ καθάπερ Δαυὶδ τοῦ Σαοὺλ τὸν πολὺν φθόνον καταστέλλων, διὰ τῆς ἀναχωρήσεως ἑαυτὸν ὑπεξάγων ἐκείνου τὴν πολλὴν παρεμυθεῖτο φλεγμονήν· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὁ δίκαιος οὗτος ἐπλήρου τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο λόγιον, δο-

A nocuit? num injuriam intulit? Sed ita se habet invidia, nihil cum ratione operatur. Cum enim oportuisset eum, quem videbat tanta omnium Dei benevolentia fruentem, magis fovere & colere: ut honore in illum collato, etiam ipse divinum sibi favorem conciliaret: ille non solum hoc non facit, sed expellere tentat ac dicit, 16. *Abi a nobis, quia multo potentior factus es quam nos sumus.* Ita agere solet invidentia, non potest benigne videre aliorum felicitatem, sed felicitatem proximi suam putat infelicitatem, & tabescit bonis proximi: id quod &

B hîc accidit. Rex enim, sub cujus potestate tota civitas erat, & habens omnes sub manu sua, peregrino, vago, huc & illuc migranti dicit: *Abi a nobis, quia potentior factus es, quam nos sumus.* Et vere potentior erat, supernum præsidium habens in omnibus, dexteraque Dei munitus. Quo igitur abigis justum? ignoras quod quocumque eum ire coëgeris, semper erit in iis quæ Domini sui sunt? Non docuit te rerum experientia, Dei manum esse, quæ illustrem facit & conservat justum? Quare igitur abigendo justum, erga Domi-

C num ejus te ingratum declaras? & neque magna viri mansuetudo tuam domare potuit invidiam, sed victus a morbo, invidiam opere comples, & iterum migrare eum cogis, qui in nullo te læsit? Nescis quod licet in ipsissimam solitudinem eum fugaris, habebit tamen solertem Dominum, qui se juvare, sicut & illic factum est, & multo clariorem facere possit? Nihil enim robustius eo qui fruitur superno præsidio: sicut nihil infirmius eo, qui tali auxilio destituitur.

D 2. Vidisti, dilecte, & regis Gerarorum, & omnium qui ibi habitabant mentis malitiam? vide & justi magnam mansuetudinem, quomodo non superbivit: neque videns reipsa divinam sibi gratiam assistere, contra regem, fretus commilitantis virtute, insurrexit: sed quasi vir omni patrocinio carens, & nullum auxilium alicunde exspectans, multa cum mansuetu- *Nihil robustius eo, quem Deus juvat.*

E dine, ne verbis quidem resistens, faciebat quod sibi à rege præcipiebatur, & statim illinc discessit: & ulterius progressus, repressit ægritudinis flammam, simul & eximiam suam mansuetudinem declarans, & illius perturbatum animum mitigans. 17. *Et abiit inde, & habitavit in valle Gerarorum.* Et id quod discipulis suis omnibus Christus adveniens præcepit, dicens: *Quando persequentur vos, fugite in alium locum*: hoc ille jam operibus exhibebat. Et sicut David Saülis magnam invidiam reprimebat, secedens & subducens se, & illius refrigerabat ardorem: eodem sane modo & justus ille apostolicum illud imple- *Matt.10.23.* *1.Reg.19.*

Rom. 12. 19. bat: *Date locum iræ. Et relicta civitate, exiit in vallem.* Cæterum vide quantam illic iterum mansuetudinem præ se tulit. Neque enim hîc finis fuit molestiarum: nam cum etiam illic esset, & fontes effodere vellet, rixas moverunt. 10. *Fodit enim*, inquit, *puteos, quos ante pueri patris ejus fecerant, & obturaverunt Phylistiim, & imposuit eis nomina, quæ pater suus imposuerat.* 19. *Et foderunt*, inquit, *pueri Isaac, & invenerunt puteum aquæ viventis*: hoc est subtus scaturientis. 20. *Et litigaverunt pastores Gerarorum, dicentes suas esse aquas.* Hic quoque nihil contendit justus, neque obluctatur, sed etiam pastoribus cedit.

Mansuetudo vera, quæ? Hæc enim vere mansuetudo est, non quando quis offensus a potentioribus mansuete fert: sed quando quis ab iis etiam qui inferiores putantur offensus cedit: tunc enim ejus qui invaditur mansuetudini totum adscribitur: nam aliàs diceret quis, eum mansuetudinem simulasse, quia non posset potentiæ offendentis resistere. Sed ut discas eum regi cessisse, non propter potentiam ejus, sed suo more agentem: vide quomodo idem apud pastores faciat. Et sicut ille dicebat, *Recede a nobis*: & statim quasi accepto mandato, abscessit: ita & nunc, pastoribus lædere cupientibus, & puteum sibi vindicantibus, recedit. Atque ut perpetuo hanc injustitiam scirent posteri, nomen imponit puteo ex eo quod acciderat. Enimvero quia manifestam admiserant injustitiam, vocavit nomen putei, *loci injustitia.* Et erat postea, quasi in columna ærea, posteris nomen loci doctrina & mansuetudinis justi, & iniquitatis illorum. Nomen enim loci faciebat, ut quisquis rogaret quarenam sic vocaretur, disceret & hujus virtutem, & ingentem illorum malitiam. Animadverte, quæso, quomodo etiam hîc suam augeat virtutem, per omnia mansuetudinem suam exhibens: & illi ingenti nequitia, etiam inviti justum illustriorem reddere satagant. Neque enim contenti iis quæ fecerant, postquam alium effoderunt puteum, iterum instant, rixamque movent. 21. *Profectus enim*, inquit, *illinc fodit puteum alium: litigabant autem etiam de illo, & nominavit eum, Inimicitias.* Hîc iterum animadverte justi prudentiam. Non omnino puteum, ut videtur, abstulerunt, sed contendebant: & visa manifesta injustitia, discesserunt. Propterea Inimicitias eum appellavit, quod inimicitiarum fuisset occasio. Cæterum quotidie propemodum talia ferens ab iis qui regionem incolebant, non gravatim tulit, non abjecto fuit animo,

Patientia Isaaci. non cogitavit secum, neque dixit: Ecce ne puteorum quidem ut sim dominus, mihi datur: an non superno auxilio destitutus sum? an non dominus abjecta cura mei oblitus est? Nihil ejusmodi vel dixit, vel cogitavit: sed omnia magna cum mansuetudine toleravit, & idcirco dignus fuit habitus, qui ampliori divino auxilio adju-

A τε τόπον τῇ ὀργῇ. καὶ καταλιπὼν τὴν πόλιν ἐξῆλθε, φησὶν, ἐν τῇ φάραγγι. Ἀλλ' ὅρα αὐτὸν κἀκεῖ μὴ πολλῆς τῆς ἐπιεικείας τὴν ἔνστασιν ἐνδεικνύμενον. οὐδὲ γὰρ μέχρι τούτου ἔστη τὰ δεινὰ, ἀλλὰ κἀκεῖ γενομένῳ καὶ τὰ φρέατα ἀνορύξαι βουλομένῳ μάχεσθαι ἐπεχείρουν. ὤρυξε γάρ, φησι, τὰ φρέατα, ἅπερ ἦσαν οἱ παῖδες τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πεποιηκότες, καὶ ἐνέφραξαν αὐτὰ οἱ Φυλιστιεὶμ, καὶ ἐπέθηκεν αὐτοῖς τὰ ὀνόματα, ἅπερ ἦν ὁ πατὴρ ἐπιθείς. καὶ ὤρυξαν, φησιν, οἱ παῖδες Ἰσαὰκ, καὶ εὗρον φρέαρ ὕδατος ζῶντος, ἀντὶ τοῦ, κάτωθεν ἀναβλύζοντος. καὶ ἐμαχέσαντο οἱ ποιμένες Γεράρων, φάσκοντες αὐτῶν εἶναι τὸ ὕδωρ. καὶ οὐδὲ ἐνταῦθα φιλο-B νεικεῖ ὁ δίκαιος, οὐδὲ ἀντιτείνει, ἀλλὰ καὶ τοῖς ποιμέσι παραχωρεῖ. τοῦτο γὰρ ἀληθῶς ἐπιείκεια, οὐχ ὅταν τις παρὰ τῶν ἐν δυναστείᾳ ἀδικούμενος φέρῃ πράως, ἀλλ' ὅταν καὶ ὑπὸ τῶν νομιζομένων ὑποδεεστέρων εἶναι ἐπηρεαζόμενος παραχωρῇ. ἐνταῦθα μὲν γὰρ τῇ ἐπιεικείᾳ ἄν τις τὸ πᾶν λογίσαιτο τοῦ ἐπηρεαζομένου. ἐκεῖ δὲ ἴσως τις εἴποι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀντιτείνειν τῇ δυναστείᾳ τοῦ ἠδικηκότος, τὴν ἐπιείκειαν ἐπιδείκνυσθαι. Ἀλλ' ἵνα μάθῃς ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ βασιλέως, οὐ διὰ τὴν ἐκείνου δυνα-C στείαν, ἐπεδείξατο τὴν ἐπιείκειαν, ἀλλὰ διὰ τὸν οἰκεῖον τρόπον, ὅρα αὐτὸν καὶ ἐπὶ τῶν ποιμένων τὸ αὐτὸ ποιοῦντα. καὶ καθάπερ ἐκεῖνος ἔλεγεν, ἄπελθε ἀφ' ἡμῶν, καὶ εὐθέως καθάπερ ἐπίταγμα δεξάμενος ὑπανεχώρει· οὕτω καὶ νῦν τῶν ποιμένων ἐπηρεάζειν ἐπιχειρούντων, καὶ τὸ φρέαρ οἰκειουμένων παραχωρεῖ. καὶ ἵνα διηνεκὴς ᾖ τοῖς μετὰ ταῦτα ἡ γνῶσις τῆς ἀδικίας, ὄνομα ἐπιτίθησι τῷ φρέατι ἐκ τοῦ συμβεβηκότος. ἐπειδὴ γὰρ φανερὰν ἐπεδείξαντο τὴν ἀδικίαν, ἐκάλεσε, φησι, τὸ ὄνομα τοῦ φρέατος, τόπου ἀδικία. καὶ ἦν λοιπὸν καθάπερ ἐν στήλῃ χαλκῇ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου διδασκαλία τοῖς ἑξῆς καὶ τῆς τοῦ δικαίου ἐπιεικείας, καὶ τῆς ἐκείνων ἀγνωμοσύνης. D τὸ γὰρ ὄνομα τοῦ τόπου ἕκαστον παρεσκεύαζε τὴν αἰτίαν τῆς προσηγορίας μανθάνοντα γινώσκειν τοῦ μὲν τὴν ἀρετὴν, τοῦ δὲ τῆς κακίας τὴν ὑπερβολήν. καὶ σκόπει πῶς καὶ οὗτος ἐπιτείνει τὴν οἰκείαν ἀρετὴν, διὰ πάντων ἐπιδεικνὺς ἑαυτοῦ τὴν ἐπιείκειαν, κἀκεῖνοι τῇ ὑπερβολῇ τῆς κακίας λαμπρότερον καὶ ἄκοντες πειρῶνται τὸν δίκαιον ἀποφαίνειν. οὐδὲ γὰρ ἀρκεσθέντες, πάλιν ἕτερον ὀρύξαντι φρέαρ ἐπιτίθενται. ἀπάρας γάρ, φησιν, ἐκεῖθεν ὤρυξε φρέαρ ἕτερον. ἐκρίνοντο δὲ καὶ περὶ ἐκείνου, καὶ ἐπωνόμασεν αὐτὸ, ἔχθρα. σκόπει πάλιν τοῦ δικαίου τὴν σύνεσιν. ἐνταῦθα οὐ πάντη ὡς ἔοικε τὸ φρέαρ ἀφεί-E λοντο, ἀλλὰ διαμαχεσάμενοι, καὶ πρὸς τὸ προφανὲς τῆς ἀδικίας ὁρῶντες ἀπέστησαν· διὰ τοῦτο ἔχθραν αὐτὸ προσηγόρευσεν, ἐπειδὴ ἔχθρας ὑπόθεσις κατέστη. καὶ καθ' ἑκάστην, ὡς εἰπεῖν, ὑπὸ τῶν ἐγχωρείων τοιαῦτα ὑπομένων, οὐκ ἐδυσχέραινεν, οὐδὲ μικρόψυχόν τι ἐπεδείξατο, οὐδὲ ἐνενόησε πρὸς ἑαυτὸν, οὐδὲ εἶπεν, ὅτι οὐδὲ μέχρι φρεάτων ἀπολαύειν εἰμὶ κύριος. ἆρα μὴ ἔρημος γέγονα τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς; ἆρα μὴ τῆς προνοίας ἐστέρημαι τῆς παρὰ τοῦ δεσπότου; οὐδὲν τούτων οὐκ ἐνενόησεν, οὐκ ἐλογίσατο, ἀλλὰ μετ' ἐπιεικείας ἁπάσης ἅπαντα ἔφερε. διὰ τοῦτο καὶ πλείονος ἀπήλαυε τῆς

ἄνωθεν συμμαχίας. Ταῦτα γὰρ, ὡς εἶπον, τὰ συμβαίνοντα γυμνάσιά τις ἦν τῆς τοῦ δικαίου ἀρετῆς. ἀπάρας γάρ, φησιν, ἐκεῖθεν ὤρυξε φρέαρ ἕτερον, καὶ οὐκ ἐμαχέσαντο περὶ αὐτοῦ, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐρυχωρία, λέγων, διότι νῦν ἐπλάτυνε κύριος ἡμῖν, καὶ ηὔξησεν ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὅρα εὐγνωμοσύνην τοῦ δικαίου. ἡνίκα μὲν τὰ πρότερα φρέατα ἐκεῖνοι περισπάσασθαι ἐπεχείρησαν, οὐκ ἐδυσχέρανεν, οὐκ ἀντέτεινεν, ἀλλὰ μόνον τῇ προσηγορίᾳ τῶν φρεάτων ἀνεξάλειπτον τὴν μνήμην τῆς ἐκείνων κακίας ἐναπετίθει. ἐνταῦθα δὲ πάλιν, ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐμποδὼν γέγονεν, ἀλλὰ μετ' ἀδείας πάσης τῶν οἰκείων πόνων ἀπήλαυε, τὸ πᾶν ἀνατίθησι τῷ θεῷ. ἐκάλεσε γὰρ αὐτὸ, εὐρυχωρίαν. εἶτα ἑρμηνεύει αὐτὴν τὴν προσηγορίαν· διὰ τοῦτό, φησιν, εὐρυχωρίαν τοῦτο καλῶ, ὅτι ἐπλάτυνε κύριος ἡμῖν, καὶ ηὔξησεν ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς. εἶδες γνώμην φιλόθεον, πῶς τῶν ἐν μέσῳ δυσχερῶν οὐδεμίαν μνήμην ποιησάμενος, τῶν χρηστῶν μόνον μεμνημένος, ὑπὲρ ἐκείνου τὴν εὐχαριστίαν ἀναφέρει, καί φησιν, ὅτι ἐπλάτυνε κύριος ἡμῖν, καὶ ηὔξησεν ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς; οὐδὲν γὰρ οὕτως ὁ θεὸς ἀποδέχεται, ὡς ψυχὴν εὐγνώμονα καὶ εὐχάριστον· καὶ μυρία καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἅπαντας ἡμᾶς εὐεργετῶν καὶ ἑκόντας καὶ ἄκοντας, καὶ εἰδότας καὶ ἀγνοοῦντας, οὐδὲν ἕτερον παρ' ἡμῶν ἐπιζητεῖ, ἢ τὸ χάριτας εἰδέναι αὐτῷ ὑπὲρ τῶν εἰς ἡμᾶς γεγενημένων, ἵνα καὶ ὑπὲρ τούτου αὐτοῦ πάλιν πλείονα τὴν ἀμοιβὴν ἡμῖν παράσχῃ. καὶ ἵνα μάθῃς, ὅρα τὸν δίκαιον τοῦτον διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ εὐγνωμοσύνην πάλιν τῆς ἄνωθεν ἐπιφανείας ἀξιούμενον. ἐπειδὴ γὰρ ἀρκοῦσαν βάσανον τῆς οἰκείας ἀρετῆς ἐπεδείξατο ἐπί τε τῶν ἐν Γεράροις, ἐπί τε τοῦ βασιλέως ἀπωθουμένου αὐτὸν, ἐπί τε τῶν ποιμένων διασπώντων τὰ φρέατα, ὥσπερ νευρῶσαι βουλόμενος αὐτοῦ τὴν προθυμίαν ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης, καὶ τῆς ἐπιεικείας αὐτὸν ἀποδεχόμενος τῆς πολλῆς, ἐπειδὴ [a] ἀνέβη ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸ φρέαρ τοῦ ὅρκου, ὤφθη αὐτῷ κύριος ἐν τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ, καὶ εἶπε· ἐγώ εἰμι ὁ θεὸς Ἀβραὰμ τοῦ πατρός σου· μὴ φοβοῦ· μετὰ σοῦ γάρ εἰμι, καὶ εὐλογήσω σε, καὶ πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου διὰ Ἀβραὰμ τὸν πατέρα σου. ὤφθη αὐτῷ, φησιν, ἐν τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ. σκόπει θεοῦ κηδεμονίαν. ἵνα γὰρ αὐτὸν ἀνακτήσηται, καὶ θαρρεῖν παρασκευάσῃ, ἐπιφαίνεται αὐτῷ, καί φησιν, ἐγώ εἰμι ὁ θεὸς Ἀβραὰμ τοῦ πατρός σου, ὁ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἐπίδοξον πεποιηκὼς, καὶ ἐν τοσαύτῃ περιφανείᾳ καταστήσας, καὶ ξένον [b] ὄντα περιφανέστερον τῶν ἐγχωρίων ἀπεργασάμενος. ἐγώ εἰμι ἐκεῖνος ὁ ἐκεῖνον οὕτως αὐξηθῆναι παρασκευάσας, καὶ μεγάλην διὰ πάντων τὴν περὶ αὐτὸν πρόνοιαν ἐπιδειξάμενος. ἐγώ εἰμι· μὴ τοίνυν φοβοῦ. τί ἐστι, μὴ φοβοῦ; μή σε ταῦτα ξενιζέτω, τὸ παρὰ τοῦ Ἀβιμέλεχ ἐλαθῆναι, τὸ παρὰ τῶν ποιμένων ἀδικηθῆναι. πολλὰ τοιαῦτα καὶ ὁ πατὴρ ὁ σὸς πέπονθε, καὶ διὰ τούτων λαμπρότερος ἀνεδείχθη. μὴ τοίνυν ταῦτά σε φοβείτω· μετὰ σοῦ γάρ εἰμι. διὰ τοῦτο ταῦτα γίνεσθαι συγ-

a Savil. & tres mss. ἀνέβη ἄνωθεν ἐπὶ. Morel. & alii, ἀνέβη ἐκεῖθεν ἐπὶ, atque ita legit vetus interpres.

A varetur. Nam hæc quæ evenerunt, exercitatio, ut ita dicam, virtutis justi fuere. Dicit enim: 22. *Profectus illinc fodit puteum alium, & non contenderunt super illo: & agnominavit nomen ejus, Latitudinem, dicens: Quia nunc dilatavit nos Dominus, & crescere nos fecit super terram.*

3. Vide gratum animum justi. Nam cum priores fontes diripere tentarent, non ægre tulit, non obluctatus est: sed in sola puteorum appellatione malitiæ illorum indelebilem reliquit memoriam. Hîc vero quia nulla fuerunt obstacula, sed cum omni libertate laboribus suis frui licuit, B totum tribuit Deo. *Vocavit* enim, inquit, *puteum illum, Latitudinem:* & deinde interpretatus vocabulum, dicit: Propter hoc latitudinem voco, quia dilatavit Dominus & auxit nos super terram. Vidisti piam mentem, quomodo non facta mentione tantarum difficultatum quæ obstiterant, bonorum tantum meminit, & pro illis gratias Deo agit, & dicit: *Quia dilatavit Dominus nos, & auxit nos super terram?* Nihil enim tam acceptum Deo, ut anima grata & gratias agens. Nam cum innumeris beneficiis quotidie omnes nos prosequatur, sive velimus sive nolimus, C sive ea sciamus sive ignoremus, nihil tamen aliud a nobis exigit, quam ut habeamus gratiam pro iis quæ nobis concessa sunt, ut pro illa ipsa gratiarum actione ad ampliora danda provocetur. Hoc ut scias, vide quomodo justus ille grati admodum animi causa denuo supernum meruerit visum. Nam quoniam condignum suæ virtutis specimen exhibuerat, & apud Gerarenos, & cum rex eum expelleret, & cum pastores puteos auferrent: benignus Dominus veluti confirmaturus ejus alacritatem, jam ob insignem illam mansuetudi- D nem eum acceptum habens: postquam ascendit illinc ad puteum juramenti, 23. *Visus est ei Dominus in nocte illa, & dixit:* 24. *Ego sum Deus Abraham patris tui, ne timeas: tecum enim sum, & benedicam te, & multiplicabo semen tuum propter Abraham patrem tuum. Visus est ei*, inquit, *in nocte illa.* Considera Dei solicitudinem: ut illum refocillet ac fidentiorem reddat, apparet ei, & dicit: *Ego sum Deus Abraham patris tui,* qui patrem tuum glorificavi & adeo celebrem reddidi: ac peregrinum advenamque E illustriorem omnibus incolis feci. Ego sum ille, qui hunc ita crescere curavi, & in omnibus curam ejus gessi. Ego sum, ne igitur timeas. Quid sibi vult illud, *Ne timeas:* ne tibi mirum videatur quod ab Abimelech sis expulsus, quod a pastoribus sis injuria affectus. Multa talia & pater tuus pertulit, & inde gloriosor effectus est. Ne igitur hoc te terreat: *ego enim tecum sum.* Idcirco hæc fieri permitto, simul

Deus exigit ut gratias agamus.

b Sex mss. ὄντα τῶν ἐγχωρίων λαμπρότερον ἀπεργασάμενος.

volens & declarare tuam virtutem, & manifestari mentis illorum pravitatem, ut horum omnium causa te coronem. Tecum enim sum, ideo & invictus eris, atque infestantibus potentior, & invadentibus fortior. Et tantam tui curam habebo, ut invidiosus illis sis futurus: *Ego enim tecum sum, & benedicam te, & multiplicabo semen tuum propter Abraham patrem tuum.* Considera benignitatem Dei. Nam postquam dixit, *Ego sum Deus Abrahæ patris tui*, & ostendit quomodo sibi vindicaverit, propriumque fecerit Patriarcham, ita ut dignatus sit se vocare Deum Abrahæ, atque Dominus ac conditor orbis, unius hominis Deum se dixerit, non concludens in uno Patriarcha dominium suum, sed magnam in illum suam benevolentiam monstrans; ita, inquit, eum mihi feci proprium, ut apud me reputetur tanti, quanti alii omnes: ideo *& multiplicabo semen tuum propter Abraham patrem tuum*; multas, inquit, illi debeo retributiones ob suam in me obedientiam: igitur propter illum multiplicabo semen tuum; simul & justo fiduciam indidit, & facta patris mentione, ad æmulandam paternam virtutem provocavit. Postquam autem tanta ei bona promisit, 25. *Ædificavit*, inquit, *ibi altare, & invocavit nomen Domini, & fixit illic tabernaculum suum.* Quid est, *ædificavit illic altare*? Gratiarum actiones, inquit, illic Domino obtulit, qui tantam pro se gesserat solicitudinem. *Et foderunt illic pueri Isaac puteum.* Demum cum securitate degit justus: nam qui dixerat, *Ego tecum sum, & benedicam te, & multiplicabo semen tuum*: ipse simul eum & illustravit, & omnibus fecit spectabilem. Itaque vide Abimelech illum, qui abigere eum aggressus est, ac dixit, *Abi a nobis*, nunc ad eum accedentem: 26. *Ivit enim*, inquit, *Abimelech, & præfectus gynæcei & dux exercitus ejus*, 27. *& dixit eis Isaac: Quare venistis ad me? vos autem odio me habuistis, & expulistis a vobis.* Vide, obsecro, quanta sit mansuetudo justi. Videns eos a quibus fugatus erat, & qui tanto eum odio fuerant prosequuti, nunc veluti supplices ad se venire, non superbivit contra eos, non elato fuit animo, memor eorum quæ sibi a Domino dicta fuerant, neque virtute Domini fretus insurrexit contra regem: sed iterum consuetam mansuetudinem præ se ferens, cum magna lenitate verborum dixit eis: *Quare venistis ad me? vos autem odio me habuistis, & a vobis expulistis.* Quare, inquit, censuistis ut vobis veniendum sit ad me expulsum & odio habitum? 28. *Et dixerunt: Videntes vidimus quia Dominus tecum, & diximus: Fiat exsecratio inter nos & inter te, & disponemus fœdus tecum*, 29. *ut ne feceris nobiscum malum, sicut nos non abominati sumus te, & quomodo tecum bene sumus usi*,

Deus cur se dicat Deum Abrahami.

A χωρῷ, ὁμοῦ καὶ σὲ βουλόμενος διὰ τῆς ἐπιεικείας ἐνδείξασθαι τὴν οἰκείαν ἀρετὴν, κἀκείνων τῆς γνώμης τὴν μοχθηρίαν κατάδηλον ἅπασι γενέσθαι, ἵνα σε καὶ ὑπὲρ τούτων στεφανώσω. μετὰ σοῦ γάρ εἰμι. διὸ καὶ ἀχείρωτος ἔσῃ, καὶ τῶν πολεμούντων δυνατώτερος, καὶ τῶν ἐπηρεαζόντων ἰσχυρότερος. καὶ ἡ μὲν παρ' ἐμοῦ πρόνοια καὶ ἐπίφθονόν σε ἐργάσεται. μετὰ σοῦ γάρ εἰμι, καὶ εὐλογήσω σε, καὶ πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου διὰ Ἀβραὰμ τὸν πατέρα σου. σκόπει θεοῦ φιλανθρωπίαν. εἰπὼν, ἐγώ εἰμι ὁ θεὸς Ἀβραὰμ τοῦ πατρός σου, καὶ δείξας ὅπως ᾠκειώσατο τὸν πατριάρχην, ὡς καταξιῶσαι θεὸν ἑαυ- B τὸν καλεῖν Ἀβραὰμ, καὶ ὁ τῆς οἰκουμένης δεσπότης καὶ δημιουργὸς ἑνὸς ἀνθρώπου φάσκειν εἶναι θεὸς, οὐ συγκλείων μέχρι τοῦ πατριάρχου τὴν οἰκείαν δεσποτείαν, ἀλλὰ τὴν πολλὴν περὶ αὐτὸν εὔνοιαν δεικνὺς, οὕτω, φησὶν, αὐτὸν ᾠκειωσάμην, ὡς πάντων τῶν ἄλλων ἀντάξιον ἐκεῖνον ἐμοὶ νομισθῆναι. διὸ καὶ πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου διὰ Ἀβραὰμ τὸν πατέρα σου. πολλὰς ὀφείλω τὰς ἀμοιβὰς ἐκείνῳ τῆς εἰς ἐμὲ ὑπακοῆς· δι' ἐκεῖνον οὖν πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου· ὁμοῦ καὶ παρεθάρρυνε τὸν δίκαιον, καὶ διὰ τῆς μνήμης τοῦ πατρὸς εἰς ζῆλον C αὐτὸν διήγειρε τῆς ὁμοίας ἐκείνῳ ἀρετὴν ἐπιδείξασθαι. εἶτα ἐπειδὴ τοσαῦτα αὐτῷ ἀγαθὰ ὑπέσχετο, ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ, φησι, θυσιαστήριον, καὶ ἐπεκαλέσατο τὸ ὄνομα κυρίου, καὶ ἔπηξεν ἐκεῖ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ. τί ἐστιν, ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον; τὰς εὐχαριστίας, φησὶν, ἐκεῖ ἀνήνεγκε τῷ δεσπότῃ, ὑπὲρ ὧν τοσαύτην περὶ αὐτὸν κηδεμονίαν ἐπεδείξατο. καὶ ὤρυξαν ἐκεῖ οἱ παῖδες Ἰσαὰκ φρέαρ. ἐν ἀδείᾳ λοιπὸν ὁ δίκαιος γίνεται. ὁ γὰρ εἰπὼν, μετὰ σοῦ εἰμι, καὶ εὐλογήσω σε καὶ πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, οὗτος ἀθρόον αὐτῷ καὶ τὴν περιφάνειαν ἐχαρίσατο, καὶ πᾶσιν αὐτὸν περίβλεπτον γίνεσθαι D πεποίηκεν. ὅρα γοῦν τὸν Ἀβιμέλεχ ἐκεῖνον τὸν ἐλάσαι ἐπιχειρήσαντα καὶ εἰπόντα, ἄπελθε ἀφ' ἡμῶν, νῦν πρὸς αὐτὸν ἐρχόμενον. ἐπορεύθη γὰρ, φησιν, Ἀβιμέλεχ, καὶ ὁ νυμφαγωγὸς αὐτοῦ καὶ ὁ ἀρχιστράτηγος· καὶ εἶπεν αὐτοῖς Ἰσαὰκ, ἵνα τί ἤλθετε πρός με; ὑμεῖς δὲ ἐμισήσατέ με, καὶ ἀπεστείλατε ἀφ' ὑμῶν. ὅρα μοι πόση τοῦ δικαίου ἡ πραότης. ὁρῶν τοὺς ἀπελάσαντας καὶ τοσοῦτον περὶ αὐτὸν τὸ μῖσος ἐπιδειξαμένους, νῦν ἐν τάξει ἱκετῶν πρὸς αὐτὸν παραγινομένους, οὐκ ἐφρόνησε μέγα κατ' αὐτῶν, οὐδὲ ἐπήρθη τὴν διάνοιαν, E ἔναυλον ἔχων τὴν μνήμην τῶν παρὰ τοῦ θεοῦ πρὸς αὐτὸν ῥηθέντων, οὐδὲ τῇ δυνάμει τοῦ δεσπότου πεποιθὼς κατεξανίσταται τοῦ βασιλέως, ἀλλὰ πάλιν τὴν συνήθη ἐπιείκειαν ἐπιδεικνύμενος μετὰ πολλῆς πραΰτητος φησὶ πρὸς αὐτοὺς, ἵνα τί ἤλθετε πρός με; ὑμεῖς δὲ ἐμισήσατέ με, καὶ ἀπεστείλατε ἀφ' ὑμῶν. τίνος ἕνεκεν, φησι, παραγενέσθαι πρὸς με κατεδέξασθε, τὸν ἐλαθέντα, τὸν μισηθέντα; καὶ εἶπαν, ἰδόντες ἑωράκαμεν ὅτι κύριος μετὰ σοῦ, καὶ εἴπαμεν, γενέσθω ἀρὰ ἀνὰ μέσον ἡμῶν καὶ ἀνὰ μέσον σου, καὶ διαθησόμεθα διαθήκην μετὰ σοῦ, μὴ ποιήσειν μεθ' ἡμῶν κακὸν, καθότι ἡμεῖς οὐκ ἐβδελυξάμεθά σε, καὶ ὃν τρόπον ἐχρησάμεθά σοι

καλῶς, καὶ ἐξαπεστείλαμέν σε μετ' εἰρήνης, καὶ νῦν εὐ- A
λογημένος σὺ ὑπὸ κυρίου.

Ὅρα πόση τῆς ἐπιεικείας ἡ ἰσχὺς, καὶ ὅση τῆς ἀρετῆς ἡ δύναμις. οἱ γὰρ πρῴην ἐλάσαντες, νῦν παραγενόμενοι πρὸς τὸν ξένον, πρὸς τὸν ἀπόλιδα, πρὸς τὸν ἀλήτην, οὐ μόνον ἀπολογοῦνται ὑπὲρ τῶν ἤδη γεγενημένων, καὶ συγγνώμην αἰτοῦσιν ὑπὲρ τῶν ἡμαρτημένων, ἀλλὰ καὶ ἀνακηρύττουσι τὸν δίκαιον, καὶ δεικνύουσι τὸν ἐπιτεθέντα αὐτοῖς φόβον, καὶ ὁμολογοῦσι καὶ τὴν οἰκείαν ἀσθένειαν, καὶ τῷ δικαίῳ μεγάλην μαρτυροῦσι τὴν δύναμιν. τί γὰρ ἂν εἴη τούτου ἰσχυρότερον τοῦ μεθ' ἑαυτοῦ τὸν θεὸν ἔχοντος; ἰδόντες, φησὶν, ὅτι κύριος μετὰ σοῦ. πόθεν ὑμῖν ἡ τοιαύ- B
τη γνῶσις; ναί, φησιν, αὐτὰ ἡμῖν τὰ πράγματα ἀντὶ διδασκαλίας γέγονεν. εἴδομεν γὰρ ὅτι ἐλαυνόμενος τῶν ἐλαυνόντων ἰσχυρότερος γέγονας, καὶ ἐπηρεαζόμενος τῶν ἐπηρεαζόντων περιγέγονας, καὶ ἐκ τῆς τῶν πραγμάτων ἀκολουθίας συνείδομεν, ὅτι πολλῆς ἀπολαύεις τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς. τοῦτο δὲ καὶ τῆς τοῦ θεοῦ οἰκονομίας ἔργον, τὸ τὴν διάνοιαν αὐτῶν ποιῆσαι καταπλαγῆναι τὸν δίκαιον, καὶ γνῶσιν αὐτοῖς ἐνθεῖναι τοιαύτην. ἐπεὶ οὖν, φησιν, ἔγνωμεν ὅτι κύριος μετὰ σοῦ, γενέσθω ἀρὰ ἀνὰ μέσον ἡμῶν. ὅρα πῶς ὑπὸ τοῦ συνειδότος ὠθού- C
μενοι, καὶ οὐδενὸς ἑτέρου καταναγκάζοντος, οὐδὲ τὰ γεγενημένα ἐξαγγέλλοντος, αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἐλέγχειν ἐπείγονται. εἰ γὰρ μὴ ἠδικήσατε, φησί, τίνος ἕνεκεν καὶ συνθήκας ἀπαιτεῖτε παρὰ τοῦ δικαίου; ἀλλὰ τοιοῦτόν ἐστιν ἡ ἀδικία· καθ' ἑκάστην ἡμέραν καταξαίνει τὸ συνειδὸς, καὶ σιγῶντος τοῦ ἠδικημένου, οἱ τὴν ἀδικίαν ἐργασάμενοι τὴν δίκην ἐφεστάναι νομίζοντες, ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας ἐναγώνιοι γίνονται, καὶ μονονουχὶ ὑπογράφουσιν ἑαυτοῖς τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἡμαρτημένων. ὃ δὴ καὶ οὗτοι μαθόντες, γενέσθω, φησὶν, ἀρὰ ἀνὰ μέσον ἡμῶν καὶ ἀνὰ μέσον σοῦ. εἶτα λέγουσιν, ὁποίαν βούλονται γενέσθαι τὴν ἀράν.
καὶ διαθησόμεθα διαθήκην μετὰ σοῦ, μὴ ποιήσειν μεθ' D
ἡμῶν κακὸν, διότι ἡμεῖς οὐκ ἐβδελυξάμεθά σε. ὅρα πῶς ἐναντία ἑαυτοῖς ὑπὸ τοῦ θορύβου καὶ τῆς ἀγωνίας φθέγγονται, μὴ ποιήσειν μεθ' ἡμῶν κακόν. τίνος ἕνεκεν οὕτω φοβεῖσθε τὸν δίκαιον, ὁρῶντες καὶ πρὸς τοὺς ἐπηρεάζοντας τοσαύτην τὴν ἐπιείκειαν ἐπιδεικνύμενον; ἀλλ' ὁ ἀδέκαστος δικαστὴς, τὸ συνειδὸς, αὐτοὺς διήγειρε, καὶ εἰς ἔννοιαν ἤρχοντο, ὅσην περὶ τὸν δίκαιον τὴν ἀγνωμοσύνην ἐπεδείξαντο, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ τῆς δειλίας οὐ συνορῶσιν, ὅπως ἐναντία λέγουσι. μὴ ποιήσειν, φησὶ, κακὸν μεθ' ἡμῶν, καθότι ἡμεῖς σε
οὐκ ἐβδελυξάμεθα. τίνος οὖν ἕνεκεν ἀπηλάσατε; ἀλλ' E
ὁ δίκαιος οὐκ ἀπαιτεῖ εὐθύνας, οὐδὲ ἐλέγχει τὰ παρ' αὐτῶν εἰρημένα. καὶ ὃν τρόπον, φησὶν, ἐχρησάμεθά σοι καλῶς, καὶ ἐξαπεστείλαμέν σε μετ' εἰρήνης, καὶ νῦν σὺ εὐλογημένος ὑπὸ κυρίου. ὁρᾷς ὅτι τὴν ἄνωθεν δίκην ἐδεδίεσαν. ᾔδεισαν γὰρ ὅτι καὶ αὐτὸς δι' ἐπιείκειαν μὴ ἀμύνηται τὰ εἰς αὐτὸν γεγενημένα, ἀλλ' ὁ τοσαύτην περὶ αὐτὸν πρόνοιαν ἐπιδεικνύμενος, εὐθύνας αὐτοὺς ἀπαιτήσει τῶν εἰς τὸν δίκαιον γεγενημένων. διὰ τοῦτο ἐξευμενίζοντες τὸν δίκαιον, καὶ συνθήκας ἀπαιτεῖν ἐπείγονται, ὁμοῦ καὶ ὑπὲρ τῶν ἤδη γεγενημένων ἀπολογού-

& dimisimus te cum pace, & nunc benedictus tu a Domino.

4. Vide quantum mansuetudinis robur, quantaque virtutis potentia. Nam qui pridem abegerant, nunc veniunt ad peregrinum, ad virum civitate carentem, ad erronem: & non solum satisfaciunt, ac excusant se de iis quæ commiserant, & peccatorum veniam petunt, sed & prædicant justum, indicantque sibi incussum metum, ac confitentur suam infirmitatem, & justi magnam testantur virtutem. Quid enim robustius eo qui secum habet Deum? *Videntes*, inquit, *quod Dominus tecum est.* Unde vobis illa scientia? Profecto, dicunt, res ipsæ nos docuerunt. Vidimus te abactum abigentibus fortiorem factum esse, & vexatum eos a quibus vexabare, superasse, & ex rerum serie intelleximus te superno frui auxilio. Hoc autem divinæ dispensationis opus est, quod mens eorum obstupuerit justum, & quod hoc cognoverint. Quoniam igitur, inquit, Dominus tecum, *fiat exsecratio inter nos.* Vide quomodo impellente conscientia semetipsos reprehendere festinant, cum nullus alius cogat, vel facta objiciat. Nam nisi injuriam fecissetis, quare a justo petitis ut ineatur fœdus? Sed ita se habet injustitia, quotidie conscientia mordet, & silente eo qui offensus est, pœnam atque rationem exigi putant qui injustitiam sunt operati: quotidie anguntur, & quasi sibimetipsis præscribunt peccatorum suorum ultionem. Id cum & illi didicissent, *Sit* inquiunt, *exsecratio inter nos & inter te.* Deinde dicunt qualem exsecrationem fieri velint. *Et inibimus fœdus tecum, ut ne feceris nobis malum, sicut nos non sumus te abominati.* Vide quomodo pugnantia inter se præ mentis angore & turbatione loquuntur: *ne feceris nobis malum.* Quare sic timuistis justum, videntes eum tantam præ se ferre mansuetudinem erga eos qui lacessebant? sed incorruptus judex, conscientia, eos excitavit, & animadverterunt quantum erga justum ingrati fuerint: propterea præ timore atque formidine non attendunt se diversa & pugnantia loqui. *Ne feceris*, inquit, *malum nobiscum, sicut nos te non abominati sumus.* Quare igitur abegistis? Verum justus non petit rationem, neque expostulat, neque eorum dicta arguit. *Et quomodo*, inquit, *bene te usi sumus, & dimisimus te cum pace, & nunc tu benedictus a Domino.* Vides eos supernam vindictam timuisse? Norant enim quod licet ipse propter humanitatem suam non ulcisceretur quæ fecerant, eum certe qui tantam ejus curam agebat, repetiturum esse rationem eorum quæ in justum facta fuerant: eapropter justum placant, & pactum inire cum eo student, simul & pro iis quæ facta erant rationem reddentes,

& in futurum securitatem sibi conciliantes. 30. *Et fecit eis*, inquit, *convivium, & comederunt & biberunt: 31. & cum surrexissent mane, juravit unusquisque proximo suo, & dimisit eos Isaac, & discesserunt ab eo cum salute.* Vide justi benignitatem, quomodo cum eis absque vindicandi cupiditate loquitur: & non solum obliviscitur eorum quæ in se facta, sed magna hospitalitate illos excipit. *Fecit* enim *eis convivium, & comederunt & biberunt.* Convivio satis certa dat argumenta, se non fore memorem eorum quæ in se commiserant. *Et dimisit eos*, inquit, *& abierunt cum salute.* Significavit per hoc divina Scriptura, eos magno cum timore advenisse periculum exspectantes: & de rerum summa, ut ita dicam, anxios, ut excusarent se, ad justum contendisse. Vidisti quomodo nihil validius virtute? nihil potentius supernis auxiliis freto? Postea dicit: 32. *In die illo abierunt pueri Isaac, & foderunt puteum, & dixerunt: Non invenimus aquam. Et vocavit eum, Juramentum.* 3. *Et idcirco vocavit nomen civitati, Puteus juramenti, usque in hodiernum diem.* Vide & hic, ex iis quæ facta sunt, loco nomen impositum. Nam quia effosso puteo nihil invenerunt in die illo quo juramenta inter se fecerunt, puteum juramenti vocavit nomen loci, ut factorum duraret memoria. Vidisti quomodo justus ille, qui neque a lege eruditus fuit, neque ad aliquem virtute præditum respicere potuit, sed patris vestigia sequutus, & ductus a conscientia magistra humanæ naturæ insita, tantam exhibuit philosophiam? Quæ enim ab eo facta sunt, non solum mansuetudinem indicabant justi, sed & præcepta Christi suis illum operibus implere ostendebant. Nam id quod Christus discipulis suis præcipiens & admonens dicebat, ne solos diligentes diligerent, sed & erga inimicos caritatem exhiberent: hoc ille nunc multo antea implebat, & tanta hospitalitate tractabat eos qui magno ipsum odio prosequuti fuerant: omnemque vindictæ cupiditatem animo suo excludebat.

Matt. 5. 44.

Moralis epilogus.

5. Qua igitur nos venia digni erimus, qui post gratiam, post tantam doctrinam & Salvatoris præcepta, neque ad hujus justi mensuram pervenire valemus? Et quid dico, ad ejus mensuram? neque prope adstare possumus. Tanta enim nunc malitiæ abundantia obduxit omnia, ut & diligentes diligere res admodum rara sit. Unde igitur nobis salutis spes, si publicanis deteriores fuerimus? sicut dicit Christus: *Si diligitis diligentes vos, quid amplius facitis? nonne & publicani hoc faciunt?* Et Christus quidem volens nos ad summum virtutis venire fastigium, illis superiores vult esse: nos autem inferiores esse stude-

Matt. 5. 46.

A μενοι, καὶ ὑπὲρ τῆς ἑξῆς τὴν ἀσφάλειαν ἑαυτοῖς περιποιούμενοι. καὶ ἐποίησεν αὐτοῖς, φησί, δοχὴν, καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον, καὶ ἀναστάντες τὸ πρωῒ ὤμοσεν ἕκαστος πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτοὺς Ἰσαὰκ, καὶ ἀπῴχοντο ἀπ᾽ αὐτοῦ μετὰ σωτηρίας. ὅρα τοῦ δικαίου τὴν φιλοφροσύνην, πῶς ἀμνησικάκως αὐτοῖς διελέχθη, καὶ οὐ μόνον λήθην ἐποιήσατο τῶν εἰς αὐτὸν γεγενημένων, ἀλλὰ καὶ πολλὴν περὶ αὐτοὺς τὴν φιλοξενίαν ἐπιδείκνυται. ἐποίησε γάρ, φησιν, αὐτοῖς δοχὴν, καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον. διὰ τῆς ἑστιάσεως πληροφορῆσαι αὐτοὺς
B βούλεται, ὡς οὐδεμίαν μνήμην ποιεῖται τῶν εἰς αὐτὸν εἰργασμένων παρ᾽ αὐτῶν. καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτοὺς, φησι, καὶ ἀπῴχοντο μετὰ σωτηρίας. ἠνίξατο διὰ τούτου ἡ θεία γραφὴ, ὅτι μετὰ πολλοῦ τοῦ φόβου τὸν κίνδυνον προσδοκῶντες παρεγένοντο· καὶ περὶ τῶν πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἀγωνιῶντες τὴν πρὸς τὸν δίκαιον ἀπολογίαν ἐπεδύσαντο ποιήσασθαι. εἶδες πῶς οὐδὲν ἰσχυρότερον ἀρετῆς, οὐδὲ δυνατώτερον; πῶς οὐδὲν ἀσφαλέστερον τοῦ τῆς ἄνωθεν συμμαχίας ἀπολαύοντος; εἶτα ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, φησὶν, ἀπελθόντες οἱ παῖδες τοῦ Ἰσαὰκ ὤρυξαν
C φρέαρ, καὶ εἶπον, οὐχ εὕρομεν ὕδωρ. καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸ ὅρκον. διὰ τοῦτο ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τῇ πόλει, φρέαρ ὅρκου, ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας. ὅρα καὶ ἐνταῦθα ἐκ τῶν γεγενημένων τὴν προσηγορίαν αὐτὸν ἐπιτιθέντα τῷ τόπῳ. ἐπειδὴ γὰρ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τὸ φρέαρ ὀρύξαντες οὐδὲν εὗρον, ἐν ᾗ τοὺς ὅρκους ἐποιήσαντο πρὸς ἀλλήλους, φρέαρ ὅρκου ἐπέθηκεν ὄνομα τῷ τόπῳ, ἵνα ὑπόμνησις ᾖ γεγενημένων. εἶδες πῶς οὔτε τὴν ἀπὸ τοῦ νόμου διδασκαλίαν ἔχων ὁ δίκαιος οὗτος, οὔτε πρός ἕτερόν τινα ἰδεῖν ἔχων, ἀλλὰ τῷ πατρὶ κατακολουθήσας, καὶ ἀπὸ τῆς τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ ἐγκειμένου τῷ συνει-
D δότι διδασκάλου ὁδηγούμενος, τοσαύτην φιλοσοφίαν ἐπεδείκνυτο; τὰ γὰρ γεγενημένα οὐ μόνον τὴν ἐπιείκειαν ἐδείκνυ τοῦ δικαίου τούτου, ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ Χριστοῦ παραγγέλματα δι᾽ αὐτῶν τῶν ἔργων αὐτὸν πληροῦν ἀπέφαινε. καὶ ὅπερ ὁ Χριστὸς ἔλεγε διαταττόμενος τοῖς μαθηταῖς, καὶ παραινῶν οὐ μόνον τοὺς ἀγαπῶντας ἀγαπᾷν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τὴν ἀγάπην ἐπιδείκνυσθαι, τοῦτο οὗτος ἄνωθεν ἐπλήρου, καὶ πρὸς τοὺς τοσοῦτον μῖσος περὶ αὐτὸν ἐσχηκότας τοσαύτην ἐπεδείκνυτο τὴν φιλοξενίαν, καὶ τὸ τῆς μνησικακίας πάθος ἐξώρισε τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς.

Τίνος οὖν ἂν εἴημεν ἡμεῖς συγγνώμης ἄξιοι, ἡμεῖς
E οἱ μετὰ τὴν χάριν, καὶ τὴν τοσαύτην διδασκαλίαν, καὶ τὰ τοῦ σωτῆρος παραγγέλματα, οὐδὲ τὸ αὐτὸ μέτρον τῷ δικαίῳ τούτῳ φθάσαι δυνάμενοι; καὶ τί λέγω τὸ αὐτὸ μέτρον; ἀλλὰ μηδὲ ἐγγὺς εἶναι ἰσχύοντες. τοσαύτη γὰρ νῦν ἐπεπόλασε τῆς κακίας ἡ ὑπερβολὴ, ὡς σπάνιον εἶναι καὶ τοὺς ἀγαπῶντας ἀγαπᾷν. πόθεν οὖν ἡμῖν ἔσται σωτηρίας ἐλπὶς, εἰ μηδὲ οἷοί τε ἐσμεν καὶ τῶν τελωνῶν χείρους γίνεσθαι; καθώς φησιν ὁ Χριστὸς λέγων, ἐὰν ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τί περισσὸν ποιεῖτε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσι; καὶ ὁ μὲν Χριστὸς βουλόμενος ἡμᾶς εἰς τὴν ἄκραν κορυφὴν τῆς ἀρετῆς ἀνελθεῖν, ἐκείνων ἀνωτέρους εἶναι βούλεται· ἡμεῖς δὲ κἀκείνων ἐλάττους

τοὺς εἶναι σπουδάζομεν. καὶ τί λέγω τελωνῶν; χείρους καὶ τῶν λῃστῶν καὶ τῶν τυμβωρύχων καὶ τῶν ἀνδροφόνων. καὶ γὰρ τούτων ἕκαστος τὸν πρὸς αὐτὸν ἀγαπητικῶς διακείμενον ἀγαπᾷ, καὶ πολλάκις καὶ κινδυνεύειν ὑπὲρ τοῦ ἀγαπητοῦ καταδέχεται. τί οὖν ἂν εἴη ἡμῶν ἐλεεινότερον, ὅταν οἱ τοσαύτης ἀξιωθέντες παρὰ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας, τῶν μυρία ἐργασαμένων κακὰ εὑρισκώμεθα χείρους; ἐννοοῦντες τοίνυν, παρακαλῶ, καὶ τῆς τιμωρίας τῆς ἐκδεχομένης τὸ μέγεθος, καὶ τῆς αἰσχύνης τῆς ἐνταῦθα τὴν ὑποβολὴν, ὀψὲ γοῦν ποτε τὴν οἰκείαν ἐπιγνῶμεν εὐγένειαν, καὶ πειθώμεθα τῇ τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίᾳ, καὶ μὴ μόνον τοὺς ἀγαπῶντας ἀγαπῶμεν γνησίως, πᾶσαν βασκανίαν καὶ φθόνον ἐξορίζοντες τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς, ἀλλὰ κἂν ἐχθρωδῶς τινες ὦσι πρὸς ἡμᾶς διακείμενοι, καὶ τούτους ἀγαπᾷν σπουδάζωμεν· καὶ γὰρ οὐδὲ ἑτέρως σωθῆναι δυνατὸν ἡμᾶς μὴ ταύτην ἐλθόντας τὴν ὁδόν· καὶ μᾶλλον τῶν ἀγαπώντων ἡμᾶς τούτους ἀγαπᾷν σπουδάζωμεν, ἅτε δὴ μυρίων ἡμῖν τῶν ἀγαθῶν προξένους γινομένους. οὕτω γὰρ καὶ τῶν ἡμαρτημένων ἡμῖν τὴν συγχώρησιν εὕρασθαι δυνησόμεθα, καὶ μετὰ κατεσταλμένης διανοίας καὶ συντετριμμένης ψυχῆς τὰς πρὸς τὸν θεὸν ἱκεσίας ποιεῖσθαι. ὅταν γὰρ ψυχὴ ἐκτὸς γένηται πάσης ἀπεχθείας, καὶ τὸν λογισμὸν ἐν γαλήνῃ ἱδρυμένον ἔχῃ, μετὰ πολλῆς τῆς νήψεως τὸν δεσπότην καλοῦσα, πολλὴν ἐπισπᾶται τὴν ἄνωθεν ῥοπήν· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἀξιωθῆναι, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἡ δόξα, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A mus. Et quid dico, publicanis? deteriores & latronibus, & sepulcrorum direptoribus, & homicidis. Etenim hi omnes diligunt eos qui erga se bene affecti sunt, & sæpenumero etiam pro dilectis periclitantur. Quid igitur fuerit nobis miserabilius, qui tantam a Domino misericordiam nacti sumus, & innumera mala facientibus deteriores invenimur? Obsecro igitur, cogitemus & supplicii magnitudinem, & confusionis quæ alibi futura est gravitatem, ac vel saltem nunc nostram agnoscamus generositatem, & obtemperemus doctrinæ Christi, ac non solum B nos diligentes sincere diligamus, omni odio & invidia ab animabus nostris eliminatis: sed & eos qui hostiliter nos persequuntur, diligere studeamus: neque enim aliter salutem consequi nos possibile erit, nisi hac incedamus via: & magis quam eos qui nos diligunt, illos diligere studeamus, utpote qui nobis innumerorum bonorum sint auctores. Sic enim & peccatorum nostrorum remissionem invenire, & humiliata mente & contrita anima C Deum precari poterimus. Quia cum anima ab omni odio libera mente tranquilla est, Dominum sedulo invocat, multumque sibi superne auxilium conciliat: quod nobis omnibus concedatur, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cui gloria cum Patre & sancto Spiritu, nunc & semper, & in sæcula sæculorum, Amen.

ΟΜΙΛΙΑ. νγ'.

D Ἦν δὲ Ἡσαῦ ἐτῶν τεσσαράκοντα, καὶ ἔλαβε τὴν Ἰουδὶθ θυγατέρα [a] Βεὴλ τοῦ Χετλαίου, καὶ τὴν Βασεμὰθ θυγατέρα Ἐλὼμ τοῦ Εὐαίου, καὶ ἦσαν ἐρίζουσαι τῷ Ἰσαὰκ καὶ τῇ Ῥεβέκκᾳ.

ΦΕΡΕ καὶ σήμερον, εἰ δοκεῖ, τὰ ἑξῆς τῶν χθὲς εἰρημένων ἐπελθόντες κατὰ τὸ ἡμῖν ἐγχωροῦν ἀναπτύξωμεν ἕκαστον τῶν γεγραμμένων, ἵνα τὴν ἐντεῦθεν ὠφέλειαν καρπωσάμενοι, οὕτως οἴκαδε ἀναχωρήσωμεν. ἴδωμεν τοίνυν τὴν ἀρχὴν τῶν ἀνεγνωσμένων. ἦν δὲ Ἡσαῦ, φησιν, ἐτῶν μ', καὶ ἔλαβε τὴν Ἰουδὶθ θυγατέρα Βεὴλ τοῦ Χετλαίου, καὶ τὴν Βασεμὰθ θυγατέρα Ἐλὼμ τοῦ Εὐαίου, καὶ E ἦσαν ἐρίζουσαι τῷ Ἰσαὰκ καὶ τῇ Ῥεβέκκᾳ. ὅρα πόσα ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων ῥημάτων ἔστι καταμαθεῖν. τίνος γὰρ ἕνεκεν ἡμῖν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν τοῦ Ἡσαῦ ἐσήμανεν; οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἵνα ἐντεῦθεν καταμάθωμεν τοῦ Ἰσαὰκ τὸ γῆρας, καὶ ὅτι λοιπὸν προβεβηκὼς ἦν. ἐὰν γὰρ μνημονεύσωμεν τῶν ἔμπροσθεν εἰρημένων, καὶ ὅτι ἡνίκα μὲν ἔλαβε τὴν Ῥεβέκκαν, καὶ αὐτὸς τεσσαράκοντα ἐτῶν ἐτύγχανεν, ὅτε δὲ ἐτέχθησαν οἱ παῖδες, ἑξήκοντα ἐτῶν ἦν, εἰσόμεθα ὅτι νῦν ἑκατοστοῦ λοιπὸν ἔτους ἐπιβὰς ἐν βαθυτάτῳ γήρᾳ ἐτύγχανεν. ἐπειδὴ γὰρ μέλλει μετὰ ταῦτα διηγεῖσθαι ἡμῖν, ὡς ὑπὸ τοῦ γήρως ἀμβλυτέρας

HOMILIA LIII.

D *Erat autem Esaü annorum quadraginta, & duxit Judith filiam Beel Chettæi, & Basemath filiam Elom Evæi, & exasperabant Isaac & Rebeccam.* Gen. 26. 34.

AGE & hodie si placet aggrediamur ea quæ heri dicta sequuntur, & singula, quantum nobis conceditur, aperiamus, ut domum cum utilitate aliqua redire possimus. Videamus igitur, quæ primum lecta sint. *Erat autem Esaü*, inquit, *annorum quadraginta, & accepit Judith filiam Beel Chettæi, & Basemath filiam Elom Evæi: & exasperabant Isaac & Rebeccam.* E Vide quanta ex paucis his verbis addisci possunt. Quare enim nobis numerum annorum Esaü signavit? non absque causa, sed ut senectutem discamus Isaac, eumque jam provectum fuisse ætate. Nam si memores fuerimus eorum quæ antea dicta sunt, & eum quando accepit Rebeccam, quadraginta annorum fuisse, quando autem nati sunt ei filii, annorum sexaginta; sciemus eum nunc centenarium esse, & in profundissima senectute. Quoniam enim posthac narraturus est, quomodo præ senio hebetatos oculos habue-

[a] Βεὴλ τοῦ Χετλαίου. In Savil. legitur Βαιὴλ, editiones τῶν O. Βεώχ. Hebraïcus textus בארי, Vulgata recte *Beeri*. Ex Græcis itaque lectionibus nostra Βεὴλ, magis accedit ad Hebraïcam lectionem. Nam quod Βεὴλ legatur pro Beer aut Beéri, id haud dubie ortum ex transmutatione literarum Hebraïcarum, quæ frequenter accidit in Bibliis, ut in Prolegomenis ad Hexapla ostendimus.

rit, ideo numerum annorum Esaü assignat, ut inde tempus Isaac certo scire possimus: propterea dicit, *Erat autem Esaü annorum quadraginta.* Deinde ut sciamus filii ejus temeritatem, qui uxores ducebat a gentibus, a quibus non oportebat, declaravit nobis, unam fuisse ex genere Chettæorum, aliam autem ex genere Evæorum; quamvis nihil tale eum agere oportebat, qui didicisset quantam diligentiam Patriarcha adhibuisset, præcipiens servo suo, ut de cognatione sua filio Isaac adduceretur uxor: quia etiam mater ipsorum Rebecca ex Charran venerat. Verum ut statim ab initio suos inordinatos mores indicaret, inconsultis parentibus illas duxit. Et ut sciamus quam male moratæ mulieres fuerint, dicit Scriptura: *Et erant exasperantes Isaac & Rebeccam.* Et quid est hac malitia pejus, quando illæ quæ omnem honorem impendere debebant, non solum hoc non agebant, sed & ad contentionem paratæ erant? Hæc autem omnia non absque causa historia nobis significat: sed ut postea, cum videris Rebeccam Jacob majori benevolentia prosequi, discas eam non injuria rom eam fecisse. Jam autem ne seriem contextus præveniamus, scripta ipsa sequamur. 1. *Factum est autem postquam senuit Isaac, & hebetati sunt oculi ejus ad videndum:* jam enim, inquit, præ senio videre non poterat: *& vocavit Esaü filium suum natu majorem, & dixit ei: 2. Fili mi, ecce senui, & nescio diem mortis meæ; 3. nunc igitur sume arma tua, pharetram & arcum, & egredere in campum, 4. & venare mihi venationem, & fac mihi edulia, sicut ego amo, & affer mihi ut comedam, ut benedicat te anima mea priusquam ego moriar.* Hîc obsecro, dilecte, animadverte immensam Dei sapientiam, & quomodo pater quidem genuinam præ se ferens dilectionem, hæc imperavit Esaü; sapiens autem & omnipotens Dominus per Rebeccam prædictionem suam impleri curat, docens nos, quantum valeant virtus & morum suavitas. Ille enim & ob primogenituram, & ob patris erga se affectionem primatum se habere putans, simul destitutus omnibus inventus est, quia quæ in se erant, afferre noluit: hic autem, quia domestica erat virtute præditus, & gratiam supernam habuit subsidiariam, etiam invito patre illius benedictionem abripit. Nihil enim validius eo qui dextra illa adjuvatur. Vide igitur diligenter omnia, ut discas dispensationis excellentiam; & quomodo hic quidem illa gratia fretus, magnum in omnibus auxilium & cooperationem adipiscitur, ita ut patris in eum transferatur benedictio: ille autem omnia amittit, perdens semetipsum propter morum iniquitatem. 5. *Rebecca autem*, inquit, *audivit loquentem Isaac cum Esaü filio suo. Ivit autem Esaü in campum, ut venaretur prædam patri suo. 6. Dixit autem Rebecca ad filium suum juniorem.* Quare adjecit juniorem? quia

A εἶχε τὰς ὄψεις, διὰ τοῦτο τὸν ἐτῶν τοῦ Ἠσαῦ τὸν ἀριθμὸν ἐσήμανεν, ἵνα ἐντεῦθεν εἰδέναι ἔχωμεν ἀκριβῶς τοῦ Ἰσαὰκ τὸν χρόνον. διὰ τοῦτο ἔλεγεν, ἦν δὲ Ἠσαῦ ἐτῶν τεσσαράκοντα. εἶτα ἵνα μάθωμεν τοῦ παιδὸς τὴν προπέτειαν, καὶ ὅτι παρὰ τῶν ἐθνῶν, ὧν οὐκ ἐχρῆν, τὰς γαμετὰς ἠγάγετο, ἐδήλωσεν ἡμῖν ὅτι ἡ μὲν ἐκ τοῦ γένους τῶν Χετταίων ἦν, ἡ δὲ ἐκ τῶν Εὐαίων· καί τοι γε ἐχρῆν αὐτὸν μαθόντα, ὅσην σπουδὴν ὁ πατριάρχης ἐποιήσατο διαστελλόμενος τῷ παιδὶ τῷ ἑαυτοῦ, ὥστε ἐκ τῆς φυλῆς αὐτοῦ γαμετὴν τῷ Ἰσαὰκ ἐνέγκαι, καὶ ὅτι ἡ μήτηρ

B αὐτῶν ἡ Ῥεβέκκα ἐκ τῆς Χαῤῥὰν ὡρμᾶτο, μηδὲν τοιοῦτον βουλεύσασθαι. ἀλλ' ἵνα ἐκ προοιμίων δείξῃ τῶν οἰκείων τρόπων τὸ ἄτακτον, προλαβὼν ἐκείνας ἠγάγετο. καὶ ἵνα μάθωμεν τῶν γυναικῶν τὸ δύστροπον, φησὶν ἡ γραφὴ, καὶ ἦσαν ἐρίζουσαι τῷ Ἰσαὰκ καὶ τῇ Ῥεβέκκᾳ. καὶ τί ἂν εἴη ταύτης τῆς μοχθηρίας χαλεπώτερον, ὅταν αἱ πᾶσαν τιμὴν ἀπονέμειν ὀφείλουσαι, μὴ μόνον τοῦτο μὴ ποιῶσιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς φιλονεικίαν παρασκευάζωνται; ταῦτα δὲ πάντα οὐχ ἁπλῶς ἡμῖν ἡ ἱστορία σημαίνει, ἀλλ' ἵνα μετὰ ταῦτα ἐπειδὰν ἴδῃς τὴν Ῥεβέκκαν

C πρὸς τὸν Ἰακὼβ πολλὴν τὴν εὔνοιαν ἐπιδεικνυμένην, μάθῃς ὡς οὐκ ἀπεικὸς πρᾶγμα διεπράττετο. τέως δὲ ἵνα μὴ τὴν ἀκολουθίαν προφθάσωμεν, αὐτοῖς ἑπώμεθα τοῖς γεγραμμένοις. ἐγένετο δὲ μετὰ τὸ γηρᾶσαι τὸν Ἰσαὰκ, καὶ ἠμβλυώθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ τοῦ ὁρᾶν· οὐκ ἔτι γὰρ, φησιν, ὑπὸ τοῦ γήρως ὁρᾶν ἠδύνατο· καὶ ἐκάλεσεν Ἠσαῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν πρεσβύτερον, καὶ εἶπεν αὐτῷ, υἱέ μου, ἰδοὺ ἐγὼ γεγήρακα, καὶ οὐ γινώσκω τὴν ἡμέραν τῆς τελευτῆς μου· νῦν οὖν λαβὲ τὸ σκεῦός σου, τήν τε φαρέτραν καὶ τὸ τόξον, καὶ ἔξελθε εἰς τὸ πεδίον, καὶ θήρευσόν μοι θήραν, καὶ ποίησόν μοι ἐδέσματα, ὡς φιλῶ

D ἐγὼ, καὶ ἔνεγκέ μοι ἵνα φάγω, ὅπως εὐλογήσῃ σε ἡ ψυχή μου, πρὶν ἢ ἀποθανεῖν με. ἐνταῦθά μοι σκόπει, ἀγαπητὲ, τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ σοφίαν, καὶ ὅπως ὁ μὲν πατὴρ τὴν φυσικὴν φιλοστοργίαν ἐπιδεικνύμενος ταῦτα διετάξατο τῷ Ἠσαῦ· ὁ δὲ σοφὸς καὶ εὐμήχανος δεσπότης διὰ τῆς Ῥεβέκκας τὴν οἰκείαν πρόῤῥησιν εἰς ἔργον ἐξενεχθῆναι παρασκευάζει, διδάσκων ἡμᾶς ὅση τῆς ἀρετῆς ἡ ἰσχὺς καὶ τῆς τῶν τρόπων ἐπιεικείας. καὶ γὰρ ἐκεῖνος μὲν καὶ ἀπὸ τῶν πρωτοτοκίων, καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς περὶ αὐτὸν διαθέσεως τὰ πρωτεῖα ἔχειν νομίζων, ἀθρόον ἁπάντων ἔρημος

E ηὑρίσκετο, ἐπειδὴ τὰ παρ' ἑαυτοῦ εἰσενεγκεῖν οὐκ ἠβουλήθη. οὗτος δὲ ἐπειδὴ οἴκοθεν ἦν ἐνάρετος, καὶ τὴν ἄνωθεν εἶχε ῥοπὴν συμμαχοῦσαν αὐτῷ, καὶ ἄκοντος τοῦ πατρὸς τὴν παρ' αὐτοῦ εὐλογίαν ἐπισπᾶται. οὐδὲν γὰρ ἰσχυρότερον τοῦ παρὰ τῆς δεξιᾶς ἐκείνης βοηθουμένου. ὅρα γοῦν ἀκριβῶς ἅπαντα, ἵνα μάθῃς τῆς οἰκονομίας τὴν ὑπερβολὴν, καὶ πῶς ὁ μὲν τῆς ἐκεῖθεν ἀπολαύων ῥοπῆς, πολλῆς ἐν ἅπασιν ἀξιοῦται τῆς συνεργίας, ὥστε τὴν τοῦ πατρὸς εὐλογίαν εἰς αὐτὸν μετενεχθῆναι· ὁ δὲ πάντων διαμαρτάνει, προδεδομένος οἴκοθεν διὰ τὴν τῶν τρόπων μοχθηρίαν. Ῥεβέκκα δέ, φησιν, ἤκουσε λαλοῦντος Ἰσαὰκ πρὸς Ἠσαῦ τὸν υἱὸν αὐτοῦ. ἐπορεύθη δὲ Ἠσαῦ εἰς τὸ πεδίον θηρεῦσαι θήραν τῷ πατρὶ αὐτοῦ. εἶπε δὲ Ῥεβέκκα πρὸς τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν ἐλάσσω. διὰ τί προσέθηκε τὸν ἐλάσσω;

ἐπειδὴ ἀνωτέρω εἶπεν, ὅτι ἐκάλεσεν Ἰσαὰκ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν πρεσβύτερον, ἵνα μάθωμεν τίνι νῦν διαλέγεται ἡ Ῥεβέκκα, φησὶ, πρὸς τὸν ἐλάσσω, τοῦτ' ἔστι τὸν Ἰακώβ. Ἰδὲ ἐγὼ ἤκουσα τοῦ πατρός σου λαλοῦντος πρὸς Ἡσαῦ ἀδελφόν σου, καὶ λέγοντος, ἔνεγκέ μοι θήραν, καὶ ποίησόν μοι ἐδέσματα, ἵνα φαγὼν εὐλογήσω σε ἐναντίον κυρίου πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν με. Ταῦτα μὲν ἤκουσα τοῦ πατρός σου πρὸς τὸν ἀδελφόν σου τὸν Ἡσαῦ διαλεγομένου. νῦν οὖν, υἱὲ, ἄκουσέ μου καθά σοι ἐγὼ ἐντέλλομαι, καὶ πορευθεὶς εἰς τὰ πρόβατα λαβέ μοι ἐκεῖθεν δύο ἐρίφους ἁπαλοὺς καὶ καλοὺς, καὶ ποιήσω αὐτοὺς ἐδέσματα τῷ πατρί σου, ὡς φιλεῖ, καὶ εἰσοίσεις τῷ πατρί σου, καὶ φάγεται, ὅπως εὐλογήσῃ σε ὁ πατήρ σου πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν αὐτόν.

Ὅρα μητρὸς φιλοστοργίαν, μᾶλλον δὲ θεοῦ οἰκονομίαν. αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ ταύτην πρὸς τὴν συμβουλὴν διεγείρων, καὶ τὸ πᾶν κατορθωθῆναι ποιῶν. εἶδες τῆς μητρὸς τὴν ἀρίστην συμβουλήν; ὅρα καὶ τοῦ Ἰακὼβ τὸ περιεσκεμμένον, καὶ ὅπως διὰ τῆς ἀποκρίσεως τῶν οἰκείων τρόπων δείκνυσι τὴν ἐπιείκειαν. εἶπε γάρ, φησι, πρὸς τὴν μητέρα αὐτοῦ· ἔστιν ὁ ἀδελφός μου Ἡσαῦ ἀνὴρ δασὺς, ἐγὼ δὲ ἀνὴρ λεῖος· μήποτε ψηλαφήσῃ με ὁ πατὴρ, καὶ ἔσομαι ἐναντίον αὐτοῦ ὡς καταφρονῶν, καὶ ἐπάξω ἐμαυτῷ κατάραν, καὶ οὐκ εὐλογίαν. πολλὴ τοῦ παιδὸς ἡ εὐγνωμοσύνη, καὶ ἡ πρὸς τὸν πατέρα αἰδώς. δέδοικα, φησὶ, μὴ εἰς τὸ ἐναντίον μοι τὰ τῆς σπουδῆς ἐπέλθοι, μὴ δόξω ἐναντιοῦσθαι τῇ τοῦ πατρὸς γνώμῃ, καὶ ἀντὶ τῆς εὐλογίας κατάραν ἐπισπάσωμαι. τί οὖν ἡ Ῥεβέκκα ἡ θαυμασία καὶ φιλόστοργος; ἐπειδὴ οὐκ ἐξ οἰκείας γνώμης μόνον τοῦτο διεπράττετο, ἀλλὰ καὶ τῇ ἄνωθεν ὑπηρετεῖτο προῤῥήσει, πᾶσαν σπουδὴν ποιεῖται τὸν φόβον ἐξελεῖν τοῦ παιδὸς, καὶ θάρσος ἐνθεῖναι, ὥστε τὴν συμβουλὴν εἰς ἔργον ἀγαγεῖν. καὶ οὐχ ὑπισχνεῖται αὐτῷ ὅτι δυνήσεται παρακρούσασθαι τὸν πατέρα καὶ λαθεῖν· ἀλλὰ τί; ἐπ' ἐμὲ ἡ κατάρα σου τέκνον· μόνον ὑπάκουσον τῆς φωνῆς μου, καὶ πορευθεὶς ἔνεγκέ μοι. κἂν γένηται τοιοῦτόν τι, φησιν, οὐδὲν αὐτὸς παραβλαβήσῃ. μὴ τοίνυν δείσῃς, ἀλλὰ θαῤῥῶν ὑπάκουσόν μου τῆς φωνῆς, καὶ ποίει τὰ παρ' ἐμοῦ σοι συμβουλευθέντα. τοῦτο ἀληθῶς φιλοστοργία μητρὸς, τὸ ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἑτοίμως ἅπαντα καταδέχεσθαι. ταῦτα εἰποῦσα ἴσχυσεν ἐξελεῖν τοῦ παιδὸς τὸν φόβον· καὶ πορευθεὶς ἔλαβε καὶ ἤνεγκε τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ ἐποίησεν ἐδέσματα, καθὰ ἐφίλει ὁ πατὴρ αὐτοῦ. καὶ λαβοῦσα, φησιν, ἡ Ῥεβέκκα τὴν στολὴν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς τοῦ πρεσβυτέρου τὴν καλὴν, ἣ ἦν παρ' αὐτῇ ἐν τῷ οἴκῳ, ἐνέδυσεν Ἰακὼβ τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον, καὶ τὰ δέρματα τῶν ἐρίφων [a] περιέθηκε περὶ τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὰ γυμνὰ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ, καὶ ἔδωκε τὰ ἐδέσματα καὶ τοὺς ἄρτους, οὓς ἐποίησεν, εἰς τὰς χεῖρας Ἰακὼβ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, καὶ εἰσήνεγκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ. θέα μοι ἐνταῦθα τῆς Ῥεβέκκας μετὰ τῆς φιλοστοργίας καὶ τὴν πολλὴν σοφίαν. ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν ἀνωτέρω, ὅτι ὁ μὲν ἦν δασὺς, ὁ δὲ λεῖος, τὴν στολὴν, φησιν, ἐνέδυσεν αὐτὸν τοῦ Ἡσαῦ, καὶ τὰ δέρματα περιέθηκεν αὐ-

A superius dixerat, *Vocavit Isaac filium suum natu majorem*, ut discamus cui nunc loquatur Rebecca, inquit, ad juniorem, hoc est, Jacob. *Audivi*, inquit, *patrem tuum loquentem cum Esaü fratre tuo, & dicentem:* 7. *Affer mihi venationem, & fac mihi edulia, ut cum comedero, benedicam te coram Domino, priusquam moriar ego. Hæc quidem audivi patrem tuum fratri tuo Esaü loquentem.* 8. *Nunc igitur, fili, audi me sicut ego tibi præcipio,* 9. *& vade ad oves, & sumito mihi inde duos hædos teneros & bonos, & faciam ex eis edulia patri tuo, ut amat:* 10. *& inferes patri tuo, & comedet, ut* B *benedicat te pater tuus priusquam moriatur ipse.*

2. Vide magnum matris amorem, imo dispensationem Dei. Ipse enim erat qui ei hoc consilium dedit, & omnia bene agere curavit. Vidisti matris optimum consilium? Vide & Jacob providentiam: & quomodo respondens, suorum morum indicat mansuetudinem. 11. *Dixit enim*, inquit, *matri suæ: Est frater meus vir hispidus, ego autem vir lævis:* 12. *ne forte contrectet me pater meus, & ero ante eum quasi* C *contemnens, & inducam mihi ipsi maledictionem, non benedictionem.* Magna pueri honestas, & in patrem reverentia. Timeo, inquit, ne in diversum eveniant studia mea, ne videat adversari patris sententiæ, & pro benedictione maledictionem mihi adducam. Quid igitur Rebecca, admirabilis illa & amans filii? Quia non ex sua tantum sententia faciebat, sed & divino ministabat oraculo, ideo omni studio conatur eximere puero metum, & addere animos, ut consilium perficiat: nec D promittit ei quod possit deludere patrem, & latere. Sed quid? 13. *In me recidat maledictio hæc, fili mi, tantum obedi voci meæ, & vadens affer mihi.* Et si fuerit aliquid tale, inquit, nihil tibi nocebit. Ne igitur timeas, sed bene fidens obedi voci meæ, & fac quæ tibi consuluntur. Hæc vere materna dilectio est, ut pro puero parata sit omnia ferre. His dictis filium a timore liberavit. 14. *Cum igitur abiisset, sumsit & attulit matri suæ, & fecit edulia, sicut amabat pater ejus.* 15. *Et ut sumsit Rebecca*, E inquit, *stolam filii sui senioris pulcram, quam habebat apud se domi, induit Jacob filium suum juniorem,* 16. *& pellibus hædorum brachia ejus: & nuda colli ejus circumdedit,* 17. *& dedit edulia, & panes quos fecerat in manus Jacob filii sui, & obtulit patri suo.* Vide, obsecro, hîc Rebeccæ cum magna dilectione conjunctam raram sapientiam. Nam quia superius dixit, illum quidem hispidum esse, hunc vero lævem: Stola, inquit, Esaü induit eum, & pellibus circumdedit

Rebecca divino ministrat oraculo.

a Quinque mss. περιέθηκεν ἐπὶ τοὺς

eum, & cum undique eum ad deceptionem instruxisset, datis eduliis & panibus in manus, effecit ut patri afferret. Considera hic rursum, quomodo omnia superna gratia evenerint. Nam quando quod a nobis est offerimus, largiter divinam cooperationem consequimur. Nam ut ne desides & supini simus, vult etiam nos aliquid conferre; quo sic illa sua exhibeat, & non totum sit superni auxilii, sed oporteat etiam nos aliquid simul afferre. Neque a nobis iterum exigit totum, sciens infirmitatis nostræ magnitudinem: sed pro sua benignitate, & volens occasionem aliquam accipere, ut suam declaret liberalitatem, exspectat ut afferamus quæ a nobis sunt: id quod & nunc factum est. Nam quia Jacob & Rebecca fecerunt ea quæ a se fieri oportebat: & ille quidem obedivit consilio matris, hæc autem omnia quæ ad se attinebant implevit: tunc ultra bonus Dominus magna facilitate perfici curavit quod omnium erat difficillimum, ne fraudis hujus fabula nota esset Isaaco. *Nam postquam attulit edulia patri:* 19. *dixit ad eum, Quis tu es fili? Et dixit Jacob ad patrem suum: Ego sum Esaü primogenitus tuus: feci tibi sicut loquutus mihi es. Surge ergo, sede, & comede de venatione mea, ut benedicat me anima tua.* Considera hîc, obsecro, quanta cum anxietate verba hæc loquutus sit Jacob. Qui enim principio dixerat matri: *Timeo ne inducam super me maledictionem, & non benedictionem*: nunc expende in quanto timore constitutus fuerit, qui tantam fabulam ageret? Verum quia Deus erat qui cooperabatur iis quæ fiebant, omnia opere sunt impleta. Quid igitur, dicet aliquis, cooperatusne Deus est mendacio? Dilecte ne indages tantum quod fit, sed attende etiam scopum, & quod id non factum sit temporalis commodi vel avaritiæ causa, sed quod ille patris benedictionem sibi comparare studeret. Alioqui si ita simpliciter quæ fiunt examinaturus es, neque semper scopum exquiras, vide ne & Patriarcham filii interfectorem, & Phineem homicidam dicas: verum neque Abraham filii homicida fuit, sed & valde ei affectus erat, si quis alius: neque Phinees homicida, sed zelo plenus. Uterque enim quod Deo probabatur, faciebat: quamobrem ille per obedientiam, multam a Deo remunerationem promeruit, hic vero propter zelum prædicatur. Dicitur

Psal. 105. 30 enim: *Stetit Phinees, & placavit.* Si igitur homicidium, & filii cædes placuerunt, quia secundum Dei sententiam fiebant, nec attendimus ad facta, sed ad scopum eorum quæ gerebantur, & ad voluntatem eorum qui fecerunt: multo magis & hîc perpendendum istud fuerit.

Cooperari nos vult auxilio suo Deus.

Deus non cooperatur mendacio.

3. Ne igitur hoc considera, quod falsa fuerint ea quæ dicebantur a Jacobo: sed illud cogita, volentem Deum prædictio-

A τῷ, καὶ πανταχόθεν σχηματίσασα αὐτὸν, ὡς τὴν ἀπάτην εἰς ἔργον ἐλθεῖν, δοῦσα τὰ ἐδέσματα καὶ τοὺς ἄρτους εἰς τὰς χεῖρας, παρεσκεύασε προσαγαγεῖν τῷ πατρί. σκόπει μοι πάλιν ἐνταῦθα πῶς τῆς ἄνωθεν χάριτος ἦν τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἡμεῖς τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσενέγκωμεν, δαψιλῶς ἀπολαύσομεν καὶ τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ συνεργίας. ἵνα γὰρ μὴ ῥαθυμῶμεν, μηδὲ ἀναπεπτωκότες ὦμεν, βούλεται καὶ ἡμᾶς τι συνεισφέρειν, ἵν' οὕτω καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ ἐπιδείξηται· καὶ οὔτε τὸ πᾶν τῆς ἄνωθεν γίνεται βοηθείας, ἀλλὰ δεῖ καὶ ἡμᾶς τι συνεισενεγκεῖν. οὔτε παρ' ἡμῶν πάλιν ἀπαιτεῖ τὸ πᾶν, εἰδὼς τῆς ἡμετέρας ἀσθενείας τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν μι-

B μούμενος, καὶ βουλόμενος ἀφορμήν τινα λαβεῖν, ὥστε τὴν οἰκείαν φιλοτιμίαν ἐπιδείξασθαι, ἀναμένει τὰ παρ' ἡμῶν εἰσενεχθῆναι. ὅπερ καὶ νῦν γεγένηται. ἐπειδὴ γὰρ καὶ ὁ Ἰακὼβ καὶ ἡ Ῥεβέκκα, ἅπερ ἐχρῆν ἀφ' ἑαυτῶν γενέσθαι, πεποιήκασι, καὶ ὁ μὲν [a] ὑπήκουσε τῆς συμβουλῆς τῆς μητρὸς, ἡ δὲ τὰ παρ' ἑαυτῆς πάντα ἐπλήρωσε, τότε λοιπὸν καὶ ὁ ἀγαθὸς δεσπότης τὸ πάντων δυσχερέστερον, τοῦτο μετ' εὐκολίας ἀνυσθῆναι πεποίηκε, τὸ μὴ γενέσθαι κατάδηλον τῆς ἀπάτης τὸ δρᾶμα τῷ Ἰσαάκ. ἐπειδὴ γὰρ προσήνεγκε τὰ ἐδέσματα τῷ πατρὶ, εἶπε, τίς εἶ σὺ, τέκνον; καὶ εἶπεν Ἰακὼβ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, ἐγώ εἰμι Ἠ-

C σαῦ ὁ υἱός σου ὁ πρωτότοκος. πεποίηκά σοι, καθὰ λελάληκάς μοι. ἀναστὰς κάθισον, καὶ φάγε ἐκ τῆς θήρας μου, ὅπως εὐλογήσῃ με ἡ ψυχή σου. ἐννόει μοι μεθ' ὅσης ἀγωνίας ταῦτα ἐφθέγγετο ὁ Ἰακώβ. ὁ γὰρ ἐν προοιμίοις εἰπὼν τῇ μητρὶ, φοβοῦμαι μὴ ἐπάξω ἐμαυτῷ κατάραν καὶ οὐκ εὐλογίαν, νῦν ἐν ὅσῳ φόβῳ καθειστήκει τοσοῦτον δρᾶμα ὑποκρινόμενος; ἀλλ' ἐπειδὴ Θεὸς ἦν ὁ συνεργῶν τοῖς γινομένοις, ἅπαντα εἰς ἔργον ἐξῄει. τί οὖν, ἂν εἴποι τις, καὶ τῷ ψεύδει τῷ τοιούτῳ Θεὸς συνήργησε; μὴ ἁπλῶς ἐξέταζε τὸ γινόμενον, ἀγαπητὲ, ἀλλὰ τὸν σκοπὸν καταμάνθανε, καὶ ὅτι οὐ βιωτικῆς ἕνε-

D κέν τινος πλεονεξίας τοῦτο ἐγίνετο, ἀλλὰ τὴν τοῦ πατρὸς εὐλογίαν ἐπισπάσασθαι ἐσπούδαζεν· ἄλλως δὲ εἰ μέλλοις ἁπλῶς τὰ γινόμενα ἐξετάζειν, καὶ μὴ τὸν σκοπὸν πανταχοῦ ἐπιζητεῖν, ὅρα σοι καὶ τὸν πατριάρχην παιδοκτόνον ὀνομάζειν καὶ τὸν Φινεὲς ἀνδροφόνον. ἀλλ' οὔτε ἐκεῖνος παιδοκτόνος, ἀλλὰ καὶ λίαν φιλόστοργος, εἰ καί τις ἄλλος, οὔτε οὗτος ἀνδροφόνος, ἀλλὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἄγαν ζηλωτής. ἑκάτερος γὰρ αὐτῶν τὸ δοκοῦν τῷ Θεῷ διεπράττετο. διόπερ ὁ μὲν διὰ τὴν ὑπακοὴν πολλῆς ἀξιοῦται τῆς ἄνωθεν ἀμοιβῆς· ὁ δὲ διὰ τὸν ζῆλον ἀνακηρύττεται. ἔστη γάρ, φησι, Φινεὲς, καὶ ἐξιλάσατο. εἰ τοίνυν φό-

E νος εὐδοκίμησε, καὶ παιδοκτονία ἐν ἐκείνοις, ἐπειδὴ κατὰ Θεοῦ γνώμην ἐγένετο, καὶ οὐ τοῖς γεγονόσι προσέχομεν, ἀλλὰ τῷ σκοπῷ τῶν γινομένων, καὶ τῇ τῶν πεποιηκότων γνώμῃ, πολλῷ μᾶλλον καὶ ἐνταῦθα τοῦτο λογίζεσθαι χρή.

Μὴ τοίνυν τοῦτο σκόπει, ὅτι ψεῦδος ἦν τὰ λεγόμενα παρὰ τοῦ Ἰακὼβ, ἀλλ' ἐκεῖνο ἐννόει, ὅτι βουλόμενος ὁ Θεὸς εἰς ἔργον τὴν πρόρρησιν αὐτοῦ ἀγαγεῖν,

[a] Quinque mss. ὑπήκουσε τῇ συμβουλῇ.

ἅπαντα οὕτως ᾠκονόμησε γενέσθαι. καὶ ἵνα μάθῃς ὅτι ὁ θεὸς ἦν ὁ πάντα ἐξομαλίζων, καὶ τὰ δύσκολα εὔκολα ποιῶν, ὅρα πῶς ὁ δίκαιος οὐκ ἠδυνήθη συνιδεῖν τὴν ἀπάτην, ἀλλὰ καὶ πείθεται τοῖς παρὰ τοῦ Ιακὼβ ῥηθεῖσι, καὶ ἀπολαύσας τῶν ἐδεσμάτων ἀμείβεται αὐτὸν ταῖς εὐλογίαις· καὶ οὐ πρότερον παραγίνεται ἀπὸ τῆς θήρας ὁ Ησαυ, μέχρις ὅτε πάντα τέλος ἔλαβεν, ἵνα διὰ πάντων γνῶμεν ὅτι κατὰ θεοῦ γνώμην τὸ γινόμενον ἦν. εἶπε δέ, φησιν, Ισαάκ, τί τοῦτο ὅτι ταχὺ εὗρες, ὦ τέκνον; ὁ δὲ εἶπεν, ὃ παρέδωκε κύριος ὁ θεός σου ἐναντίον ἐμοῦ. ἔτι ἐναγώνιος εἱστήκει ὁ Ιακώβ, καὶ ηὔξετο αὐτῷ τὰ τοῦ φόβου, καὶ πάντα ἐγίνετο, ἵνα μάθωμεν δι' αὐτῶν ὅτι ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης οὐχ ἁπλῶς τὴν οἰκείαν ἐπιδείκνυται πρόνοιαν, ἂν μὴ πολλὴν ἴδῃ καὶ τὴν παρ' ἡμῶν θερμότητα γινομένην. μὴ γάρ μοι παραδράμῃς, ἀγαπητέ, τοῦτον νῦν τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ σκόπει ὅτι περὶ τοῦ παντὸς ἦν αὐτῷ ὁ κίνδυνος, καὶ ἐδεδοίκει καὶ ἔτρεμε μὴ δι' εὐλογίαν κατάρας ὑπεύθυνος γένηται. εἶτά φησιν, εἶπε δὲ Ισαάκ, ἔγγισόν μοι καὶ ψηλαφήσω σε, τέκνον, εἰ σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ησαυ, ἢ οὔ. ἀπὸ γὰρ τῆς φωνῆς ἠρέμα πως ἐνεδοίαζεν ὁ δίκαιος. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐχρῆν τὴν οἰκονομίαν εἰς ἔργον ἐξελθεῖν, οὐ συνεχωρήθη συνιδεῖν τὴν ἀπάτην. ἤγγισε δέ, φησιν, Ιακώβ, καὶ ἐψηλάφησεν αὐτόν, καὶ εἶπεν, ἡ μὲν φωνή, φωνὴ Ιακώβ· αἱ δὲ χεῖρες, χεῖρες Ησαυ. καὶ οὐκ ἐπέγνω αὐτόν. ὅρα πῶς δείκνυται ὅτι τῆς τοῦ θεοῦ χάριτος ἦν τὸ πᾶν, τῆς παρασκευαζούσης καὶ αὐτὸν μηδὲν τῶν γινομένων συνιδεῖν, καὶ τὸν Ιακὼβ ἀπολαῦσαι τῆς πατρικῆς εὐλογίας· καὶ οὐκ ἐπέγνω αὐτόν, φησιν· ἦσαν γὰρ αἱ χεῖρες αὐτοῦ ὡς αἱ χεῖρες Ησαυ. καὶ εἶπεν, εἰ σὺ ὁ υἱός μου [a] Ησαυ; ὅρα πάλιν πῶς δείκνυσιν ἡ θεία γραφὴ ὅτι ἐδίσταζεν ὁ δίκαιος· εἶπε γάρ, εἰ σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ησαυ; ἵνα καὶ ἐκ τούτου πάλιν γνῶμεν, ὅτι ὁ πατὴρ μὲν ἡττηθεὶς τῇ φυσικῇ φιλοστοργίᾳ ἅπαντα διεπράττετο· ὁ δὲ θεὸς ὁ τὰ μέλλοντα προορῶν, καὶ ἀπὸ τῆς τῶν τρόπων ἀρετῆς χαρακτηρίζων καὶ δεικνὺς τοὺς ἑαυτοῦ θεράποντας, οὕτως ἅπαντα οἰκονομεῖ. καὶ εἶπε, φησιν, ἐγώ. ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν, εἰ σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ησαυ; καὶ εἶπεν, ἐγώ· εἶπε, προσάγαγέ μοι, καὶ φάγομαι ἀπὸ τῆς θήρας σου, τέκνον, ἵνα εὐλογήσῃ σε ἡ ψυχή μου· μόλις ποτὲ τῆς ἀγωνίας λοιπὸν ἀπηλλάγη ὁ Ιακώβ, καὶ προσήνεγκε τῷ πατρὶ τὰ ἐδέσματα, καὶ εἰσήνεγκεν οἶνον, καὶ ἔπιε, καὶ εἶπεν αὐτῷ, ἔγγισόν μοι, καὶ φίλησόν με, τέκνον. καὶ ἐγγίσας ἐφίλησεν αὐτόν, καὶ ὠσφράνθη τὴν ὀσμὴν τῶν ἱματίων αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησεν αὐτόν, καὶ εἶπεν. ὅρα τῆς θείας γραφῆς τὴν παρατήρησιν. ἐπειδὴ ἠρώτησεν, εἰ σὺ εἶ Ησαυ; καὶ εἶπεν, ἐγώ, καὶ πάλιν ἐψηλάφησεν αὐτόν, καὶ ἠρέμα πως ἐνεδοίαζεν ὑπὸ τῆς φωνῆς εἰς ὑπόνοιάν τινα καὶ ὑπόκρισιν ἐμπεσών, καὶ πάλιν ἠρώτησεν, εἰ σὺ εἶ ὁ υἱός μου Ησαυ; καὶ εἶπεν, ἐγώ, εἶτα προσήνεγκεν αὐτῷ, καὶ ἔφαγε· τότε, φησίν, ἐφίλησεν αὐτόν, καὶ εὐλόγησεν αὐτόν. ἵνα μὴ νομίσῃ τις ὅτι εἰς τὸ τοῦ Ησαυ πρόσωπον τὴν εὐλο-

A nem impleri, omnia ut sic fierent dispensavisse. Et ut scias, Deum omnia facilia reddidisse, etiam ea quæ difficilia erant: vide quomodo justus non potuerit suspicari fraudem, sed persuasus sit dictis Jacob, & cum edulia ista comedisset, benedictionibus eum remuneret. Et non prius a venatione rediit Esaü, quam omnia essent impleta: ut per omnia sciamus, voluntate Dei hæc gesta fuisse. 20. *Dixit autem*, inquit, *Isaac: Quid hoc, quod tam cito invenisti, fili? Ille autem dixit, Quod tradidit Dominus Deus tuus coram me.* Adhuc in angustiis stabat Jacob, augebaturque **B** plurimum timor ejus. Verum hæc omnia propterea facta sunt, ut discamus rebus ipsis Dominum non simpliciter suam declarare solicitudinem & providentiam, nisi viderit & nostrum accedere fervorem. Ne enim prætereas obiter hunc agonem, dilecte, sed consideres de rerum summa fuisse periculum: eumque timore ac tremore plenum fuisse, ne propter benedictionem fieret omni maledictioni obnoxius. 21. *Deinde*, inquit, *dixit Isaac: Appropinqua mihi, & contrectabo te, fili, an sis filius meus Esaü, vel non.* Etenim ob vocem paululum dubitabat **C** justus: sed quia dispensatio implenda erat, non permisit Deus ut dolus sentiretur. 22. *Appropinquavit autem & contrectavit eum*, & dixit: *Vox quidem vox Jacob, manus autem manus Esaü: & non agnovit eum.* Vide quomodo ostendat totum a Dei gratia manasse: quæ efficiebat, ut ipse nihil horum agnosceret, & Jacob paterna frueretur benedictione. 23. *Et non agnovit eum*, inquit, *erant enim manus ejus sicut manus Esaü, & dixit, Tu-ne es filius meus Esaü?* Vide iterum, quomodo ostendit divina Scriptura, quod dubitasset justus. 24. *Dixit enim*, inquit, *Num tu* **D** *es filius meus Esaü?* Ut ex eo quoque sciamus, patrem victum naturali affectione, omnia fecisse: Deum autem, qui futura prævidet, & virtutum nota servos suos insignire solet, omnia hunc in modum dispensavisse. Et dixit Jacob. *Ego*, Postquam enim dixit, *Num tu es Esaü filius meus?* & dixit, *Ego*: dixit, 25. *Affer mihi, & comedam de venatione, fili, ut benedicat te anima mea.* Vix tandem a cura solvitur Jacob, & attulit patri edulia, attulitque vinum, & bibit. 26. *Et dixit ei: Accede ad me, & osculare me fili. Et accedens osculatus est eum*: 27. *& odoratus est odorem vesti-* **E** *mentorum ejus, & benedixit eum, ac dixit.* Vide divinæ Scripturæ observationem. Postquam interrogavit, Num tu es Esaü? & dixit, Ego: iterum contrectavit eum, & subdubitabat, cum ex voce pene simulationem deprehendisset: & iterum interrogavit, *Num tu es filius meus Esaü?* Et dixit, Ego. Et postea attulit ei, & comedit. 27. *Tunc*, inquit, *osculatus est eum, & benedixit eum.* Ut ne quis opinetur eum in personam Esaü benedictio-

a Hic quædam exciderant in Morel. διὰ ὁμοιοτέλευτον, quæ in Savil. & in quatuor mss. habentur & ab interprete lecta sunt.

nem fecisse, sed in illum quem osculatus est: propterea commemorat divina Scriptura, quod osculatus est, & benedixit illum, quem osculatus est. *Odoratus est enim odorem vestimentorum ejus: & benedixit eum, & dixit: Ecce odor filii mei, sicut odor agri pleni, quem benedixit Dominus. 28. Et dabit tibi Deus de rore cæli, & de pinguedine terræ, & multitudinem frumenti & vini.* Det, inquit, Dominus Deus tibi, qui edulia attulisti, qui a me osculum accepisti: & serviant tibi gentes. Vide quomodo necessariorum copiam ipsi precatus sit, deinde principatum gentium, prædicens & futuram ejus prosperitatem & eorum qui ab eo nascuntur incrementum. 29. *Et adorent te principes.* Non solum ei apprecatur gentium subjectionem, sed etiam principum. *Et sis dominus fratris tui.* Vide quomodo servit justus, etiam ignorans, Dei voluntati. Omnia enim hæc propter hoc dispensabantur, ut hic propter virtutem dignus, recipiat benedictionem. *Et adorabunt te filii patris tui.* Filios consuevit Scriptura vocare omnem generationem: sicut & hîc, filios patris tui: ac si quis diceret eos qui ex semine Esaü futuri erant. Non enim alios filios habuit Isaac, quam hos duos solos. *Qui maledicit te, sit maledictus: qui benedicit te, sit benedictus.* Ecce coronidem benedictionis, ecce summam omnium bonorum, esse benedictum. Vidisti Dei clementiam? Qui timuerat ne maledictionem acciperet pro benedictione, non solum cum tanta largitate benedictiones a patre reportat: sed & illi maledicuntur, qui attentant eum maledicere. Hinc discamus, quod quando quis secundum voluntatem Dei sua dispensare vult, tanto superno subsidio adjuvatur, ut hoc plane reipsa experiatur. Quis enim non admiretur & obstupescat Dei ineffabilem dispensationem, quod non prius Esaü de venatione advenerit, quam solveretur fabulæ illius argumentum, & quando ille accepta benedictione a patre discessit? Hoc enim nos docere volens beatus Moses adjicit. 30. *Et factum est, postquam cessavit Isaac benedicere Jacob filium suum: & factum est quando exivit Jacob a facie Isaac patris sui, ecce Esaü frater suus venit de venatione.*

Providentia divina.

4. Vide quomodo post illius exitum alter statim advenit. Non hoc absque causa vel temere factum, sed ut ignorans afferret & ipse edulia: & a patre addisceret rem totam ut acta erat. Nam si in fratrem incidisset, forsitan & ipsum interemisset, victus ira: qui enim hoc postea deliberavit, multo magis dum ageretur negotium id attentasset. Sed manus Dei erat, quæ puerum servabat: & hunc quidem dignum benedictione effecit, illum autem & benedictione privavit & primogenitu-

A γίαν ἐποιήσατο, ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον τὸν ὑπ' αὐτοῦ φιληθέντα, διὰ τοῦτο ἐμνημόνευσεν ἡ θεία γραφὴ, ὅτι καὶ ἐφίλησε, καὶ ηὐλόγησεν ἐκεῖνον τὸν ὑπ' αὐτοῦ φιληθέντα. ὠσφράνθη δὲ, φησιν, τὴν ὀσμὴν τῶν ἱματίων αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησεν αὐτὸν, καὶ εἶπεν. ἰδοὺ ὀσμὴ τοῦ υἱοῦ μου, ὡς ὀσμὴ ἀγροῦ πλήρους, ὃν ηὐλόγησε κύριος· καὶ δώσει σοι κύριος ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἀπὸ τῆς πιότητος τῆς γῆς, καὶ πλῆθος σίτου καὶ οἴνου. δώσει, φησὶ, σοὶ τῷ τὰ ἐδέσματα προσενεγκόντι, σοὶ τῷ παρ' ἐμοῦ φιληθέντι, καὶ δουλευσάτωσάν σοι ἔθνη. ὅρα πῶς τὴν τῶν ἀναγκαίων ἀφθονίαν αὐτῷ ἐπηύξατο, εἶτα τὴν ἀρχὴν τῶν ἐθνῶν,
B προμηνύων ἤδη τὴν μέλλουσαν αὐτῷ ἔσεσθαι εὐημερίαν, καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ τικτομένων τὴν ἐπίδοσιν. καὶ προσκυνησάτωσάν σοι ἄρχοντες. οὐ μόνον τὴν τῶν ἐθνῶν ὑποταγὴν αὐτῷ ἐπεύχεται, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχόντων. καὶ γίνου κύριος τοῦ ἀδελφοῦ σου. ὅρα πῶς ὑπηρετεῖται καὶ ἀγνοῶν ὁ δίκαιος τῇ τοῦ θεοῦ γνώμῃ. καὶ ἅπαντα ταῦτα διὰ τοῦτο ᾠκονομεῖτο, ἵνα ὥσπερ ὁ διὰ τὴν ἀρετὴν ἄξιος, αὐτὸς καρπώσηται τὴν εὐλογίαν. καὶ προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρός σου. υἱοὺς εἴωθεν ἡ γραφὴ καλεῖν [a] πᾶσαν τὴν συγγένειαν. ὡς καὶ ἐνταῦθα, τοὺς υἱοὺς τοῦ πατρός σου, ὡς ἂν εἴποι τις, τοὺς ἐκ τοῦ σπέρματος τοῦ Ησαῦ ἔσεσθαι μέλλον-
C τας. οὐδὲ γὰρ ἑτέρους παῖδας εἶχεν ὁ Ισαὰκ, ἀλλ' ἢ τούτους μόνους. ὁ καταρώμενός σε, ἐπικατάρατος, ὁ δὲ εὐλογῶν σε εὐλογημένος. ἰδοὺ ἡ κορωνὶς τῆς εὐλογίας, ἰδοὺ τὸ κεφάλαιον τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, τὸ εὐλογημένον εἶναι. εἶδες θεοῦ φιλανθρωπίαν; ὁ δεδοικὼς μὴ κατάραν ἐπισπάσηται ἀντὶ εὐλογίας, οὐ μόνον μετὰ τοσαύτης δαψιλείας τὰς εὐλογίας κομίζεται παρὰ τοῦ πατρὸς, ἀλλὰ καὶ ἐκείνοις ἀρᾶται τοῖς ἐπιχειροῦσιν αὐτὸν καταρᾶσθαι. ἐντεῦθεν μανθάνομεν ὅτι ἐπειδάν τις κατὰ τὰ τῷ θεῷ δοκοῦντα τὰ καθ' ἑαυτὸν οἰκονομεῖν βούληται, τοσαύτης ἀπολαύει τῆς ἄνωθεν συνεργίας, ὡς
D αὐτῆς τῶν πραγμάτων τῆς πείρας αἴσθησιν λαβεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ἐκπλαγείη καὶ θαυμάσειε τοῦ θεοῦ τὴν ἄφατον οἰκονομίαν, ὅτι οὐ πρότερον ὁ Ησαῦ ἀπὸ τῆς θήρας παραγέγονε, μέχρις ὅτε πέρας ἔλαβεν ἡ τοῦ δράματος ὑπόθεσις, κἀκεῖνος δεξάμενος τὰς εὐλογίας παρὰ τοῦ πατρὸς ἀνεχώρησε; τοῦτο γὰρ ἡμᾶς διδάξαι βουλόμενος ὁ μακάριος Μωϋσῆς ἐπήγαγε, καὶ ἐγένετο μετὰ τὸ παύσασθαι τὸν Ισαὰκ εὐλογοῦντα Ιακὼβ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, καὶ ἐγένετο ὡς ἐξῆλθεν ἀπὸ προσώπου Ισαὰκ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ Ησαῦ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἦλθεν
E ἀπὸ τῆς θήρας.

Ὅρα πῶς μετὰ τὴν τούτου ἔξοδον ἐκεῖνος εὐθέως παρεγένετο· οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῇ, ἀλλ' ἵνα ἀγνοῶν προσαγάγῃ καὶ αὐτὸς τὰ ἐδέσματα, καὶ παρὰ τοῦ πατρὸς μάθῃ ἅπασαν τοῦ πράγματος τὴν ὑπόθεσιν. εἰ γὰρ ἔφθη καταλαβεῖν τὸν ἀδελφὸν, ἴσως ἂν αὐτὸν καὶ διεχειρίσατο ἠγριωμένος ὑπὸ τοῦ θυμοῦ. ὁ γὰρ μετὰ ταῦτα τοῦτο βουλευσάμενος, πολλῷ μᾶλλον ἐν ἀκμῇ τοῦ πράγματος τοῦτο ἂν εἰργάσατο. ἀλλ' ἡ τοῦ θεοῦ χεὶρ ἦν ἡ τὸν παῖδα διασώζουσα, καὶ τοῦτον μὲν ἄξιον τῆς εὐλογίας ἀπεργασαμένη, ἐκεῖνον δὲ ἀποστερήσασα καὶ τῆς εὐλογίας καὶ τῆς

a Sex mss. πᾶσαν τὴν γενεάν.

πρωτοτοκίων. παραγινόμενος δέ, φησιν, ἐποίησε καὶ αὐτὸς ἐδέσματα, καὶ προσήνεγκε τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· ἀναστήτω ὁ πατήρ μου, καὶ φαγέτω τῆς θήρας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὅπως εὐλογήσῃ με ἡ ψυχή σου. ὅρα μοι πάλιν τὸν δίκαιον ἐν θορύβῳ γινόμενον καὶ διαταραττόμενον τὸν λογισμόν. ἀκούσας γάρ, φησιν, εἶπε· τίς εἶ σύ; ὁ δὲ εἶπεν· ἐγώ εἰμι ὁ υἱός σου ὁ πρωτότοκος Ησαυ. ὅρα πῶς μεγαλοφρονῶν ἐπὶ τῷ πράγματι· οὐκ ἠρκέσθη τῷ εἰπεῖν, ἐγώ εἰμι Ησαυ, ἀλλὰ προσέθηκεν, ὁ πρωτότοκος. ἐξέστη δὲ Ισαὰκ ἔκστασιν μεγάλην σφόδρα, καὶ εἶπε· τίς οὖν ὁ θηρεύσας μοι θήραν, καὶ εἰσενέγκας μοι, A καὶ ἔφαγον ἀπὸ πάντων πρὸ τοῦ σε ἐλθεῖν, καὶ εὐλόγησα αὐτόν, καὶ εὐλογημένος ἔστω; ὅρα πῶς καὶ εἰς ἀπορίαν γεγονὼς ὁ δίκαιος, καὶ διηγούμενος αὐτῷ τὸ συμβάν, ὅμως προσέθηκε, καιρίαν ἐκείνῳ διδοὺς τὴν πληγήν, τὸ καὶ εὐλόγηκα αὐτόν, καὶ εὐλογημένος ἔστω. τοῦτο δὲ ἐποίει ὁ δίκαιος τῆς τοῦ θεοῦ σοφίας ὁδηγούσης αὐτοῦ τὴν γλῶτταν, ἵνα πάντα μετὰ ἀκριβείας ἐκεῖνος μαθὼν εἰδέναι ἔχῃ, ὡς οὐδὲν αὐτῷ πλέον ἔσται οὔτε ἀπὸ τῶν [a] πρωτοτοκίων, οὔτε ἀπὸ τῆς θήρας. ἀκούσας δέ, φησιν, Ησαυ ἀνεβόησε φωνὴν μεγάλην σφόδρα καὶ πικράν. τί ἐστι, φωνὴν μεγάλην σφόδρα καὶ πικράν; τὸν θυμὸν ἠνίξατο διὰ τοῦ ῥήματος, καὶ τῆς ὀργῆς, ἧς ἐπλήσθη ταῦτα μαθών, τὴν ὑπερβολήν. καὶ εἶπεν, εὐλόγησον δὴ κἀμὲ πάτερ. εἶπε δὲ αὐτῷ, ἐλθὼν ὁ ἀδελφός σου μετὰ δόλου ἔλαβε τὴν εὐλογίαν σου. προλαβών, φησιν, ὁ ἀδελφός σου τὴν εὐλογίαν πᾶσαν ἐπεσπάσατο μετὰ πολλῆς τῆς δαψιλείας· καὶ ἵνα γνῷς ὅτι ἡ ἄνωθεν χάρις ἦν, ἡ τὸν δίκαιον ἀπατηθῆναι συνεργήσασα, ὅρα πῶς αὐτὸς τοῦτο ὁμολογεῖ λέγων, ἐλθὼν ὁ ἀδελφός σου μετὰ δόλου, μονονουχὶ ἀπολογούμενος τῷ παιδί, καὶ διδάσκων αὐτόν, ὅτι ἀγνοῶν ἐπ' ἐκεῖνον τὰς εὐλογίας ἐποιησάμην, καὶ ὅτι εἰς σὲ ταύτας ἕτοιμος ἤμην ποιήσασθαι· ἀλλ' ἐκεῖνος ἐλθὼν μετὰ δόλου ἔλαβε τὴν εὐλογίαν σου, τά σοι παρασκευασθέντα ἐκεῖνος ἐδέξατο· οὐ παρὰ τὴν ἐμὴν δὲ αἰτίαν γέγονε. καὶ εἶπε, φησιν, Ησαυ· δικαίως ἐπεκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ιακώβ· ἐπτέρνικε γάρ με ἤδη δεύτερον τοῦτο· τά τε πρωτοτόκιά μου εἰλήφει, καὶ νῦν εἴληφε τὴν εὐλογίαν μου. οὐ μάτην, φησί, τῆς προσηγορίας ταύτης ἠξιώθη· [b] πτερνισμὸς γὰρ ἑρμηνεύεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὅπερ νῦν εἰς ἐμὲ ἐπεδείξατο, καὶ τῶν πρωτοτοκίων ἀποστερήσας καὶ τῆς εὐλογίας. τί οὖν ὁ Ησαυ πρὸς Ισαάκ; οὐχ ὑπελίπου μοι εὐλογίαν πάτερ; ἀποκριθεὶς δὲ Ισαὰκ εἶπεν αὐτῷ, μάνθανέ, φησιν, ὅτι πάσας εἰς αὐτὸν ἐξέχεα τὰς εὐλογίας, εἰ κύριον αὐτὸν ἐποίησά σου. ὅρα πῶς εὐθέως ἀπὸ τούτου ἄρχεται, καὶ οὐδὲν ἕτερον λέγει, ἀλλὰ τὴν δουλείαν αὐτῷ σημαίνει καὶ τὴν ὑποταγήν. καί φησιν, εἰ κύριον αὐτὸν ἐποίησά σου, καὶ πάντας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ οἰκέτας, σίτῳ καὶ οἴνῳ ἐστήριξα αὐτόν· σοὶ δὲ τί ποιήσω τέκνον; οὐδὲν ἕτερον λοιπὸν ὑπολέλειπται, εἰ δεσπότην αὐτὸν ἐποίησά σου, καὶ πάντας αὐτοῦ οἰκέτας τοὺς ἀδελφούς, καὶ τῶν ἀναγκαίων αὐτῷ τὴν ἀφθονίαν ἐπηυξάμην, τί λοιπὸν ἕτερον λείπεται; εἶπε δὲ Ησαυ πρὸς

A ra. 31. *Ut autem advenit*, inquit, *fecit & ipse edulia, & attulit patri suo, & dixit: Surgat pater meus, & comedat de venatione filii sui, ut benedicat me anima tua.* Vide, obsecro, iterum justum perturbari, & mente cruciari: nam ut audivit, *dixit: 32. Quis es tu? Ille autem dixit, Ego sum filius tuus primogenitus Esaü.* Vide quomodo superbe se gerat in re præsenti: non satis ipsi fuit dicere, *Ego sum Esaü*: sed addidit, *primogenitus. 33. Obstupuit autem Isaac stupore vehementi, & dixit: Quis igitur venatus est mihi venationem, & attulit mihi, & comedi de* B *omnibus antequam tu venires: & benedixi eum, & sit benedictus?* Vide quomodo in perplexitate constitutus justus, & narrans factum, addidit tamen graviter illius animum vulnerans: *Et benedixi eum, & sit benedictus.* Hoc autem faciebat justus, sapientia Dei illius linguam dirigente, ut cum ille omnia diligenter didicisset, scire posset nihil ei profore vel primogenituram, vel venationem. 34. *Auditis sermonibus patris, Esaü clamavit voce magna & acerba.* Quid est, *voce magna & acerba?* Indignationem significavit per verbum, & iram magnam qua succensus est C cum hæc didicisset: & dixit, 35. *Benedic, obsecro, & me pater. Dixit autem ei: Frater tuus venit cum dolo, & accepit benedictionem tuam.* Prior, inquit, frater tuus benedictionem omnem ubertim & copiose abripuit. Et ut scias supernam gratiam ad hoc fuisse cooperatam, ut justus deciperetur, vide quomodo ipse hoc fateatur dicens: *Venit frater tuus cum dolo*: quasi excuset se apud filium, & illum doceat dicens, Ignorans illi benedictiones impendi, & paratus eram tibi eas largiri: sed ille venit cum dolo, & accepit benedictio- D nem tuam; quæ tibi præparata erant, ille præripuit: non hoc mea culpa factum est. 36. *Et dixit*, inquit, *Esaü: Recte vocatum est nomen ejus Jacob, supplantavit enim me jam secundo: & primogenita mea tulerat, & nunc accepit benedictionem meam.* Non in vanum, inquit, nomen hoc sortitus est: supplantationem enim interpretamur nomen ejus: id quod hic in me declaravit, & primogenitura & benedictione me privans. Quid igitur ad Isaac Esaü: *Non reservasti & mihi benedictionem pater? 37. Respondit autem Isaac, & dixit Esaü: Disce*, inquit, E *quod omnes benedictiones in eum effudi, cum eum fecerim dominum tuum.* Vide quomodo statim ab hoc exorditur, & nihil aliud ei quam servitutem significat & subjectionem: ac dicit: *Si eum feci dominum tuum, & omnes fratres ejus servos, frumento & vino stabilivi eum: tibi autem quid faciam, fili?* Nihil aliud ultra relictum est, cum dominum eum fecerim tuum, & omnes fratres famulos, & rerum necessariarum ubertatem auxerim, quid aliud ultra relictum est? 38. *Dixit autem Esaü ad patrem*

Jacob supplantationem sonat.

a Sex mss. & Savil. πρωτοτόκων. Morel. melius, πρωτοτοκίων.

b Πτερνισμὸς γὰρ ἑρμηνεύεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, *supplantationem* enim interpretamur nomen ejus. עקב *Ekeb* Hebræis est planta pedis, sive etiam supplantatio, unde factum יעקב

suum: Num benedictio una tibi est pater? benedic, obsecro, & me. Quoniam audivit patrem dicentem; Et benedixi eum, & benedictus erit; atque omnem illi deinde benedictionem manifestavit: tunc inquit, Benedic, obsecro, & me pater: num una tibi benedictio est? Non potes & mihi tuam benedictionem impartiri, qui ita a te diligor, qui primogenitus, qui a te in venationem missus sum? conturbavit patrem verbis. *Compuncto autem Isaac*, inquit, *clamavit voce magna Esaü, & flevit.* Vidit patrem consilio destitutum, & non posse, neque velle revocare quæ facta sunt: & clamori etiam adjecit ploratum, ut ad majorem commiserationem patrem flecteret. Misertus itaque ejus Isaac dixit ei: 39. *Ecce de pinguedine terræ erit habitatio tua, & de rore cæli desuper,* 40. *& in gladio tuo vives, & fratri tuo servies: erit autem quando depones & exsolves jugum ejus a collo tuo.* Quoniam, inquit, & ipse meam benedictionem desideras, disce non esse possibile ut agam quæ divinæ voluntati adversa sunt: sed & tibi quidem apprecor, ut rore cæli fruaris: scias autem te militarem vitam acturum esse, nam *in gladio tuo vives, & fratri tuo servies.*

Benedictionis Esaü expositio.

5. Cæterum nullus hæc audiens miretur, videns post hæc fratrem ejus vagantem ob illius metum, & in terram alienam contendentem: neque initia attendens, existimet vaticinium excidere. Nam quando Dominus aliquid pollicetur, etsi contraria iis quæ pollicetur videamus in principio evenire, non turbemur: neque enim possibile est ut ad finem usque promissa excidant. Hoc autem fit, ut dum justi per omnia fulgidiores redduntur, abundantiam virtutis Dei manifestam nobis omnibus faciant. Et in unoquoque justorum hoc invenies, si volueris historias singulas diligenter animadvertere: quod sane nunc quoque factum est. Ne hoc attendas, quod nunc statim profugus fit, sed cogita gloriam quæ posthac sequetur; & quomodo temporis processu hic ipse sic terribilis illi factus, tantam erga eum declaret reverentiam: quomodo item in tantam venerit gloriam post ærumnas, quas in terra aliena tulit, ut qui ex ipso nati sunt, in immensam multitudinem propagentur, & ejus nomine tota gens cognominetur & insigniatur. Nunc autem docens nos divina Scriptura fratris indignationem, qua ad homicidium spectabat, inquit: 41. *Et odio gravi prosequebatur Esaü Jacob propter benedictionem, qua benedixerat eum pater suus.* Et ut sciamus non fuisse simplicem subitaneam iram, per dictionem nobis significavit malitiæ ejus excessum. *Gravi odio prosequebatur*, dicit: hoc est, instabat & perseverabat odium, ita ut & mentem in profundo latentem per verba significaret: *Dixit*

A τὸν πατέρα αὐτοῦ. μὴ εὐλογία μία σοί ἐστι πάτερ; εὐλόγησον δὴ κἀμέ. ἐπειδὴ ἤκουσε τοῦ πατρὸς εἰπόντος, καὶ εὐλόγησα αὐτὸν, καὶ εὐλογημένος ἔσται, εἶτα καὶ τὴν εὐλογίαν αὐτῷ πᾶσαν δήλην ἐποίησε, τότε φησὶν, εὐλόγησον δὴ κἀμὲ πάτερ· μὴ γὰρ μία σοί ἐστιν εὐλογία; μὴ γὰρ οὐκ ἰσχύεις σὺ κἀμὲ ἀξιῶσαι τῆς παρὰ σοῦ εὐλογίας, τὸν οὕτω παρὰ σοῦ ἀγαπώμενον, τὸν πρωτότοκον, τὸν διὰ τὴν θήραν παρὰ σοῦ ἀποσταλέντα; συνέχεε διὰ τῶν ῥημάτων τὸν πατέρα. κατανυχθέντος γάρ, φησιν, Ἰσαὰκ, ἀνεβόησε φωνῇ Ἡσαῦ, καὶ ἔκλαυσεν. εἶδε τὸν πατέρα ἐν ἀμηχανίᾳ ὑπάρχοντα, καὶ οὐ δυνάμενον, οὐδὲ ἀνεχόμενον ἀνατρέψαι τὰ ἤδη γεγενότα· B καὶ ὁ μετὰ τῇ βοῇ καὶ κλαυθμὸν προσέθηκεν, εἰς πλείονα συμπάθειαν ἀγαγεῖν τὸν πατέρα βουλόμενος. οἰκτείρας δὲ αὐτὸν ὁ Ἰσαὰκ, εἶπεν αὐτῷ· ἰδοὺ ἀπὸ τῆς πιότητος τῆς γῆς ἔσται ἡ κατοίκησίς σου, καὶ ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ ἄνωθεν, καὶ ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ σου ζήσῃ, καὶ τῷ ἀδελφῷ σου δουλεύσεις· ἔσται δὲ ἡνίκα ἂν καθέλῃς καὶ ἐκλύσῃς τὸν ζυγὸν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τραχήλου σου. ἐπειδὴ, φησὶ, καὶ αὐτὸς τῆς παρ' ἐμοῦ εὐλογίας ἀπολαῦσαι ἐπιθυμεῖς, μάνθανε ὅτι οὐχ οἷόν τέ με ἐναντία τῇ τοῦ Θεοῦ γνώμῃ διαπράξασθαι· ἀλλὰ καί σοι μὲν ἐπεύχομαι τὴν ἀπὸ τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ C ἀπόλαυσιν· ἴσθι δὲ μέλλων πολεμικὸν ἀναδέξασθαι βίον· ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ γάρ σου ζήσῃ, καὶ τῷ ἀδελφῷ σου δουλεύσεις.

Ἀλλὰ μηδεὶς ἀκούων ταῦτα ξενιζέσθω ὁρῶν μετὰ ταῦτα τὸν ἀδελφὸν ἀλήτην γινόμενον διὰ τὸν παρὰ τούτου φόβον, καὶ εἰς τὴν ἀλλοτρίαν ἐπειγόμενον, μηδὲ τοῖς προοιμίοις προσέχων, νομιζέτω διαπίπτειν τὴν πρόρρησιν. ὅταν γὰρ ὁ δεσπότης τι ὑπόσχηται, κἂν ἐναντία τῶν ὑποσχέσεων ἴδωμεν ἐν τοῖς προοιμίοις ἐκβαίνοντα, μὴ θορυβώμεθα· οὐ γὰρ οἷόν τέ ποτε μέχρι τέλους διαμαρτεῖν. τοῦτο δὲ γίνεται, ἵνα λαμπρότεροι διὰ πάντων D οἱ δίκαιοι δεικνύμενοι τὴν περιουσίαν τῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως κατάδηλον ἡμῖν ἅπασι γενέσθαι παρασκευάσωσι. καὶ ἐφ' ἑκάστου τῶν δικαίων τοῦτο εὑρήσεις, εἰ βουληθείης ἁπάσας μετὰ ἀκριβείας κατιδεῖν τὰς ἱστορίας, ὃ δὴ καὶ νῦν γεγένηται. μὴ γὰρ δὴ τοῦτο ἴδῃς, ὅτι νῦν εὐθέως φυγὰς ἐγίνετο, ἀλλὰ τὴν μετὰ ταῦτα περιφάνειαν λογίζου, καὶ ὅτι τοῦ χρόνου παραδραμόντος αὐτὸς οὗτος ὁ φοβερὸς αὐτῷ γεγονὼς τοσαύτην περὶ αὐτὸν ἐπιδείκνυται τὴν αἰδῶ, καὶ ὅτι εἰς τοσαύτην ἦλθε δόξαν μετὰ τὴν ἐπὶ τῆς ξένης ταλαιπωρίαν, ὡς καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ τεχθέντας εἰς E ἄπειρον πλῆθος ἐκταθῆναι, καὶ διὰ τῆς τούτου προσηγορίας ἅπαν τὸ ἔθνος χαρακτηρίζεσθαι. νυνὶ δὲ διδάσκουσα ἡμᾶς ἡ θεία γραφὴ τοῦ ἀδελφοῦ τὸν θυμὸν, καὶ ὅτι πρὸς φόνον ἀπέβλεπε, φησί· καὶ ἐνεκότει Ἡσαῦ τῷ Ἰακὼβ περὶ τῆς εὐλογίας, ἧς ηὐλόγησεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ. καὶ ἵνα μάθωμεν ὅτι οὐχ ἁπλῶς ὀργὴ ἦν πρόσκαιρος τοῦτο, διὰ τῆς λέξεως ἐσήμανεν ἡμῖν τῆς κακίας αὐτοῦ τὴν ὑπερβολήν. ἐνεκότει γάρ, φησιν, ἀντὶ τοῦ, ἐνέκειτο, ἐπέμενεν, ὡς καὶ διὰ τῶν ῥημάτων τὴν ἐν τῷ βάθει κρυπτομένην γνώμην φανερὰν καταστῆσαι. εἶπε γάρ,

γάρ, φησιν, ἐν τῇ διανοίᾳ, ἐγγισάτωσαν αἱ ἡμέραι τοῦ πένθους τοῦ πατρός μου, ἵνα ἀποκτείνω Ἰακὼβ τὸν ἀδελφόν μου. ὄντως ἄρα καὶ τῶν μαινομένων αὐτῶν οὐκ ἔλαττον ὁ θυμούμενος παραπαίει. σκόπει γάρ, ὅπως καθάπερ τοὺς μαινομένους ὁ δαίμων ἐκεῖνος ἐπεισελθὼν ἔκφρονας ἐργάζεται, καὶ ἐναντία τοῖς ὁρωμένοις διαπράττεσθαι ἀναπείθει. οὐ γὰρ ὁρῶσιν ὑγιῶς, οὔτε ἕτερόν τι διαπράττονται τῶν χρησίμων, ἀλλὰ καθάπερ τὰς αἰσθήσεις πεπηρωμένοι, καὶ τὸ διακριτικὸν διαφθείραντες, οὕτως ἅπαντα ἐργάζονται· οὕτω καὶ οἱ θυμούμενοι, οὐ τοὺς παρόντας ἐπιγινώσκουσιν, οὐ συγγενείας μέμνηνται, οὐ φιλίας, οὐ συνηθείας, οὐκ ἀξιώματος, οὐκ ἄλλου τινὸς ἔννοιαν λαμβάνουσιν, ἀλλ' ὅλοι ὑπὸ τοῦ θυμοῦ τυραννούμενοι κατὰ κρημνῶν φέρονται. τί οὖν ἂν εἴη τῶν τοιούτων ἐλεεινότερον, ὅταν ἁλόντες ὑπὸ τοῦ πάθους, καὶ αἰχμάλωτοι γενόμενοι, καὶ πρὸς φόνον ἐπείγονται; διὰ τοῦτο ὁ μακάριος Παῦλος τὴν ῥίζαν ἀποσπάσαι βουλόμενος τοῦ κακοῦ, γράφων παραινεῖ οὕτω λέγων, πᾶσα ὀργὴ καὶ θυμὸς καὶ κραυγὴ ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν σὺν πάσῃ κακίᾳ. οὐ μόνον, φησί, θυμοῦσθαι ὑμᾶς οὐ βούλομαι, οὐδὲ μὴ ὀργίζεσθαι, ἀλλὰ μηδὲ μετὰ κραυγῆς τοῖς πλησίον διαλέγεσθαι, κραυγῆς ἐνταῦθα λέγων, τὴν ὑπὸ τοῦ θυμοῦ γινομένην. ὅταν γὰρ τὸ πάθος ἔνδοθεν διεγείρηται, καὶ ἡ καρδία οἰδαίνῃ, οὐκ ἔτι λοιπὸν ἡ γλῶσσα ἠρέμα φθέγγεσθαι ἀνέχεται, ἀλλὰ τὴν διάθεσιν τῆς καρδίας ἐμφαίνουσα, μετὰ κραυγῆς τῷ πλησίον διαλέγεσθαι παρασκευάζει. βουλόμενος οὖν ἐν γαλήνῃ διάγειν διηνεκῶς τοὺς αὐτῷ πειθομένους ὁ μακάριος οὗτος, εἰπών, πᾶσα ὀργή, ἔδειξε τί ἐστι πᾶσα ὀργή, ἡ ἀφ' οἵου δή ποτε πράγματος κινουμένη, καὶ πᾶς θυμὸς καὶ πᾶσα κραυγὴ ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν· εἶτα αὐτὴν τὴν ῥίζαν τῆς κακίας ξηρᾶναι βουλόμενος καὶ ἄκαρπον ἐργάσασθαι, φησι, σὺν πάσῃ κακίᾳ. ὁ γὰρ οὕτω διακείμενος διηνεκῶς ἐν λιμένι κάθηται, τῶν ἀπὸ τῆς γῆς κυμάτων ἀπηλλαγμένος, καὶ οὔτε χειμῶνα δέδοικεν, οὔτε ναυάγιον, ἀλλὰ καθάπερ ἐν γαλήνῃ πλέων, ἢ ἐν εὐδίῳ λιμένι καθήμενος, οὕτως ἕλκει τὸν παρόντα βίον πάσης [a] ταραχῆς ἐκτὸς ὤν, καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀθανάτων καὶ ἀπορρήτων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν ἑαυτῷ διὰ πάντων προξενεῖ· ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρί, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμή, νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

enim in corde suo, appropinquent dies luctus patris mei, ut occidam Jacob fratrem meum. Vere omnino is qui irascitur non minus quam ii qui furiosi sunt, insanit. Considera enim quomodo dæmon ille sicut insanientes subingressus, mente destituit quos corripit, & suadet ut plane contraria faciant iis quæ oculis videntur. Neque enim recte vident illi, neque aliud quiddam faciunt: sed quasi hebetatis sensibus, & judicandi vi amissa, faciunt omnia. Ita sane & qui irascuntur, non agnoscunt præsentes, non memores sunt cognationis, non amicitiam, non consuetudinem, non dignitatem, neque quidquam aliud in mentem admittunt, sed iræ vi pressi, in præceps miserabiliter feruntur. Quid igitur illis miserius fuerit, quando victi & capti ab ægritudine animi etiam ad homicidium festinant? Propterea beatus Paulus radicem hujus mali volens exstirpare, admonet, sic scribens: *Omnis ira & indignatio, & clamor auferatur a vobis cum omni malitia.* Non solum, inquit, nolo vos succensere & indignari, & irasci, sed neque cum clamore proximis loqui: clamorem hic dicens, qui ab ira nascitur. Quando enim morbus hic intrinsecus excitatur & cor tumet, non jam sinit ut lingua placide loquatur: sed affectionem cordis demonstrans, efficit ut clamose cum proximo loquatur. Volens igitur beatus ille sibi obtemperantes in perpetua versari tranquillitate, dixit: *Omnis ira*, hoc est, a qualicumque causa moveatur: & omnis *indignatio*, & omnis *clamor* tollatur a vobis. Deinde radicem hujus mali volens arefacere, & inutilem reddere, dicit: *cum omni malitia.* Nam qui sic afficitur, semper in portu sedet a terrenis fluctibus liber; & neque tempestatem timet, neque naufragium: sed quasi in tranquillitate navigans, vel in placido portu sedens, ita præsentem vitam trahit, non solum ab omni perturbatione liber, sed & immortalium & ineffabilium bonorum fructus sibi per omnia concilians: qui nobis omnibus concedantur, gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, quicum Patri, & sancto Spiritui sit gloria, honor, imperium, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

Moralis epilogus.

Ira furoris genus.

Ephes. 4. 31.

ΟΜΙΛΙΑ νδʹ.

Καλέσασα δὲ Ῥεβέκκα τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον, εἶπεν αὐτῷ.

[b] ΕΙΔΕΤΕ χθὲς καὶ [b] τοῦ τελώνου τὴν πολλὴν εὐγνωμοσύνην, καὶ τοῦ δεσπότου τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν, καὶ τῶν Ἰουδαίων τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀναισθησίαν; εἴδετε πῶς ἅπαντας ἡμᾶς ἐπαίδευσεν ὁ μακάριος Ματ-

HOMILIA LIV.

Rebecca autem vocato filio suo juniore, dixit ei.

Gen. 27. 42.

1. VIDISTIS heri publicani bene affectum animum & Domini ineffabilem misericordiam, & Judæorum stupiditatem immensam? Vidistis quomodo omnes nos erudierit beatus Matthæus,

a Sex mss. ταραχῆς ἐλεύθερος ὤν.

b Hic commemoratur homilia ubi de Publicano pœnitente, de Judæorum stupiditate, deque Matthæi Apostoli vocatione agebatur: an vero hæc Homilia ex editarum numero sit, nondum explorare potui, suspicor tamen ex amissarum numero esse. Εὐγνωμοσύνην hic *gratitudinem* verterat vetus interpres; nec recte sane, nos bene affectum animum vertimus.

VV u

statim obediens, & tantam morum mutationem præ se ferens: quia in voluntate nostra, post supernam gratiam, sitæ sunt & virtutes, & vitia: & quia studio nostro possumus fieri virtutibus conspicui; & contra desides facti, in peccati præcipitium deferri? Hoc enim est quo a brutis differimus, quia ratione insigniti sumus a benigno Deo, & in natura nostra insita est scientia boni & mali. Nullus ergo prætexat, se ex ignorantia virtutem negligere, vel quia nullum habeat viæ ducem & commonstratorem. Sufficientem enim magistrum habemus conscientiam, & fieri non potest, ut quis illo adjumento privetur. Nam simul cum formatione hominis, insita est illi scientia faciendorum: ut rectum suum animum declarans in præsenti vita, quasi in palæstra quadam exercitatus ad virtutum labores, probitatis virtutisque præmia reportet: & brevi tempore in laboribus decurso, perpetuas coronas mereatur, atque in fluxo hoc sæculo virtutem amplexatus, æternis bonis in infinita sæcula fruatur. Id sane scientes, fratres, nostram ne perdamus nobilitatem, ne simus post tantam beneficentiam ingrati: ne sectemur voluptates, quæ tam brevi tempore durant, perpetuum dolorem nobis accersentes: sed ante nos semper intuentes oculum illum qui nunquam sopitur, qui & abscondita cordis novit, res nostras ita instituamus & moderemur, & muniti armis spiritus bene affectum animum exhibeamus, ut superno fruentes auxilio, devicto hoste illo & adversario nostro, ejusque machinamentis inutilibus redditis, bonis illis frui valeamus, quæ promisit Dominus diligentibus se. Ne ergo quis spectet ad laborem virtutum: sed lucrum inde partum cogitans promte labores suscipiat. Nam si ii qui in terrenis versantur negotiis, & ad colligendas opes insaniunt, omnia promte suscipiunt facienda: & pericula maris, naufragia, piratarum insidias prospicientes non franguntur, nec segniores fiunt, quamvis de fine nihil certi habeant: qualem nos habituri sumus defensionem, si non omni studio & alacritate accingamur ad virtutum studia & agones, propter æterna illa bona? Quare ita ingrati sumus benefactori nostro, & neque quæ jam donata sunt versamus animo, neque promissa cogitamus: sed omnium propemodum obliti, frustra & in vanum, quasi pecudes, vitam totam transigimus: animæ quidem nullam habentes curam, ventrem autem solum dirumpentes cibis, atque etiam propter hoc misero corpori perniciem parantes, ac propter intemperantiam & ingluviem innumera nobis negotia facimus & accersimus, dum animam

Gratiæ divinæ auxilium

Conscientia sufficiens magister.

A γαῖος, δι' ὧν οὕτω ταχέως ὑπήκουσε, δι' ὧν τοσαύτην ἐπεδείξατο τὴν μεταβολὴν, ὅτι ἐν τῇ προαιρέσει κεῖται τῇ ἡμετέρᾳ, μετὰ τὴν ἄνωθεν χάριν, τὰ τῆς ἀρετῆς, καὶ τῆς κακίας· καὶ ὅτι καὶ σπουδάσαντες δυνάμεθα γενέσθαι ἐνάρετοι, καὶ ῥᾳθυμήσαντες πάλιν εἰς τὸν τῆς ἁμαρτίας κρημνὸν καταφερόμεθα; τοῦτο γάρ ἐστιν ᾧ τῶν ἀλόγων διεστήκαμεν, τὸ λόγῳ τετιμῆσθαι ἡμᾶς παρὰ τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ, καὶ ἐν τῇ φύσει τῇ ἡμετέρᾳ ἐναποκεῖσθαι τὴν γνῶσιν τοῦ καλοῦ, καὶ τοῦ πονηροῦ. μηδεὶς τοίνυν προφασιζέσθω ὡς δι' ἄγνοιαν ἀρετῆς ἀμελῶν, ἢ διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὸν ὑποδεικνύοντα τὴν ταύτης ὁδόν. ἀρκοῦντα γὰρ ἔχομεν διδάσκαλον τὸ συνειδὸς, καὶ οὐχ οἷόν τε τινὰ ἀπεστερῆσθαι τῆς B ἐκεῖθεν βοηθείας. καὶ γὰρ ἅμα τῇ πλάσει τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἡ γνῶσις τῶν πρακτέων αὐτῷ ἐναπετέθη, ἵνα τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδειξάμενος, καθάπερ ἐν παλαίστρᾳ τινὶ, τῷ παρόντι βίῳ ἐγγυμνασάμενος πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς πόνους, τὰ ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς βραβεῖα κομίσηται, καὶ ἐν βραχεῖ χρόνῳ πονήσας, ἐν διηνεκεῖ τῷ αἰῶνι τῶν στεφάνων ἀξιωθείη, καὶ ἐν τῷ ἐπικήρῳ τούτῳ αἰῶνι τὴν ἀρετὴν ἑλόμενος, ἐν τοῖς ἀπείροις καὶ ἀϊδίοις αἰῶσι τῶν ἀθανάτων ἀγαθῶν ἀπολαύῃ. ἅπερ εἰδότες, ἀγαπητοὶ, μὴ προδῶμεν ἡμῶν τὴν εὐγένειαν, μὴ ἀγνώμονες περὶ τὴν τοσαύτην εὐεργεσίαν C γενώμεθα, μηδὲ τὸ πρόσκαιρον τῆς δοκούσης ἡδονῆς μεταδιώξαντες, διηνεκῆ τὴν ὀδύνην ἑαυτοῖς κατασκευάσωμεν. ἀλλὰ τὸν ἀκοίμητον ὀφθαλμὸν τὸν τὰ ἀπόρρητα τῆς διανοίας ἐπιστάμενον διηνεκῶς προορώμενοι, οὕτως ἅπαντα τὰ καθ' ἑαυτοὺς οἰκονομῶμεν, καὶ τοῖς ὅπλοις τοῦ πνεύματος φραξάμενοι, καὶ τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδειξάμενοι, ἐπισπασώμεθα τὴν ἄνωθεν ῥοπὴν, ἵνα τῆς ἐκεῖθεν ἀπολαύοντες συμμαχίας, καὶ τοῦ ἐχθροῦ καὶ πολεμίου περιγενόμενοι, καὶ ἄκυρα αὐτοῦ καταστήσαντες τὰ μηχανήματα, τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ἀπολαῦσαι δυνηθῶμεν, ὧν ἐπηγγείλατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν ὁ D κύριος. μὴ τοίνυν πρὸς τὸν πόνον τις ὁράτω τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ τὸ ἐντεῦθεν κέρδος λογιζόμενος ἑτοίμως τοὺς ὑπὲρ ταύτης πόνους καταδεχέσθω. εἰ γὰρ οἱ περὶ τὰ βιωτικὰ στρεφόμενοι, καὶ περὶ τὴν τῶν χρημάτων συλλογὴν μεμηνότες, ἅπαντα προθύμως καταδέχονται, καὶ τοὺς κατὰ θάλατταν κινδύνους, καὶ τὰ ναυάγια, καὶ τὰς τῶν πειρατῶν ἐφόδους προορῶντες, οὐδὲ οὕτως ὀκνηρότεροι γίνονται, καὶ ταῦτα οὐδὲ θαρρεῖν περὶ τοῦ τέλους δυνάμενοι· ποίαν ἡμεῖς ἕξομεν ἀπολογίαν, τῶν ἀθανάτων ἐκείνων ἕνεκεν πρὸς τοὺς τῆς ἀρετῆς ἀγῶνας μὴ πάσῃ σπουδῇ καὶ προθυμίᾳ ἀποδυόμενοι; τίνος ἕνεκεν οὕτως ἀγνώμονες περὶ τὸν εὐεργέτην γινόμεθα, καὶ οὔτε τὰ ἤδη δωρηθέντα λογιζόμεθα, οὔτε τὰ ἐπαγγελθέντα ἐννοοῦμεν, ἀλλὰ πάντων, ὡς εἰπεῖν, λήθην ποιησάμενοι, ἁπλῶς καὶ εἰκῇ βοσκημάτων δίκην βίον ἅπαντα διατρέχομεν, τῆς μὲν ψυχῆς οὐδεμίαν ἐπιμέλειαν ποιούμενοι, τὴν δὲ γαστέρα μόνην διαῤῥηγνύντες, καὶ πολλὴν διὰ ταύτης τῷ ταλαιπώρῳ τούτῳ σώματι τὴν λύμην κατασκευάζοντες, καὶ τοῦτο μὲν διὰ τῆς ἀμετρίας, καὶ τῆς πολλῆς ἀδηφαγίας μυρία πράγματα κατασκευάζειν ἡμῖν παρασκευάζομεν, τὴν δὲ ψυχὴν λιμῷ τήκεσθαι συγ-

χωρῶμεν; καί τοι ψυχὴ σώματος κυριώτερον, καὶ ἐκείνης ἀπειρηκυίας νεκρὸν τοῦτο καταλείπεται. δέον οὖν κἀκείνῃ τὴν κατάλληλον καὶ ἁρμόζουσαν παρέχειν τροφὴν ἡμᾶς, ἑκατέροις λυμαινόμεθα, ἀμετρίαν καὶ ἐνταῦθα κἀκεῖ πολλὴν ἐπιδεικνύμενοι, καὶ τὸ μὲν ὑπὲρ τὴν χρείαν πιαίνοντες, τὴν δὲ ὑπὸ λιμοῦ διαφθείρεσθαι καταναγκάζοντες. καὶ ὅπερ ὁ τῶν ὅλων δεσπότης ἐν τάξει μεγίστης ἀγανακτήσεως ἠπείλησέ ποτε τῷ τῶν Ἰουδαίων δήμῳ λέγων, δώσω ὑμῖν οὐ λιμὸν ἄρτου, οὐδὲ δίψαν ὕδατος, ἀλλὰ λιμὸν τοῦ ἀκοῦσαι λόγον κυρίου, διδάσκων ἡμᾶς ὅτι ἐκεῖνος μὲν ὁ λιμὸς τὸ σῶμα κατατείνειν δύναται, οὗτος δὲ ὁ λιμὸς αὐτῆς καθικνεῖται τῆς ψυχῆς· τοῦτ' αὐτὸ νῦν, ὅπερ ἀντὶ τιμωρίας ἐκείνοις ἐπάγων τότε ἠπείλησεν ὁ δεσπότης, ἡμεῖς ἑκόντες ἐπισπώμεθα, καὶ ταῦτα τοῦ θεοῦ τοσαύτην περὶ ἡμᾶς κηδεμονίαν ἐπιδειξαμένου, καὶ οἰκονομήσαντος μετὰ τῆς ἀπὸ τῶν γραφῶν ἀναγνώσεως, ἔχειν ἡμᾶς καὶ τὴν ἀπὸ τῶν διδασκάλων νουθεσίαν. διὸ παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν ἀγάπην πᾶσαν ῥαθυμίαν ἀποτινάξασθαι καὶ διεγερθῆναι μικρὸν, καὶ πᾶσαν τὴν σπουδὴν μεταθεῖναι ἐπὶ τὴν τῆς ψυχῆς σωτηρίαν. οὕτω γὰρ ἂν καὶ τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ εὔνοιαν μετὰ δαψιλείας ἐπισπάσησθε, καὶ ἡμεῖς προθυμότερον τὴν πρὸς ὑμᾶς διδασκαλίαν ποιησόμεθα, ὁρῶντες εἰς ἔργον ἡμῖν ἐκβαίνουσαν τὴν συμβουλήν. ἐπεὶ καὶ γεωργὸς, ἐπειδὰν ἴδῃ τῆς γῆς τὴν ἐπιτηδειότητα πολλὴν παρέχουσαν αὐτῷ τῶν καρπῶν τὴν φορὰν, καὶ αὐτὸς μετὰ πλείονος τῆς σπουδῆς πρὸς τοὺς τῆς γεωργίας πόνους ἐπαποδύεται· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἡμεῖς ἂν θεασώμεθα τὴν κατὰ θεὸν ὑμῶν προκοπὴν, καὶ ὅτι τὰ παρ' ἡμῶν λεγόμενα διὰ τῶν ἔργων ἐνδείκνυσθαι σπουδάζετε, πλείονα καὶ αὐτοὶ τὸν πόνον τὸν διδασκαλικὸν ἐπιδειξόμεθα· ἅτε εἰδότες ὅτι οὐ κατὰ πετρῶν σπείρομεν, ἀλλ' εἰς λιπαρὰν καὶ βαθύγεων καταβάλλομεν τὰ σπέρματα.

Διὰ γὰρ τοῦτο καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὴν πρὸς ὑμᾶς διδασκαλίαν ποιούμεθα, ἵνα καὶ ὑμεῖς κερδάναντές τι χρήσιμον ἐντεῦθεν ἀπέλθητε, καὶ τὰ τῆς ἀρετῆς ὑμῖν αὐξάνηται, καὶ ἡμεῖς ὁρῶντες ὑμῶν τὴν προκοπὴν εὐφραινώμεθα. μὴ γὰρ ἁπλῶς καὶ εἰκῇ λέγειν βουλόμεθα, ὥστε τὸν παρ' ὑμῶν ἔπαινον καρπώσασθαι, καὶ ἵνα κροτήσαντες ὑμεῖς ἀναχωρήσητε; οὐ διὰ τοῦτο, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ διὰ τὴν ὠφέλειαν τὴν ὑμετέραν. ἐμοὶ μέγιστος ἔπαινος καὶ ἀρκετὸς, εἴ τις ἀπὸ τῆς κακίας ἐπὶ τὴν ἀρετὴν μεταβάλλοιτο, εἴ τις περὶ τοῦτο ῥάθυμος ὢν, σπουδαῖος ἐκ τῆς παρ' ἡμῶν ὑπομνήσεως γένηται, τοῦτο καὶ ἐμοὶ μέγιστον φέρει τὸν ἔπαινον καὶ τὴν παραμυθίαν, καὶ ὑμῖν πολὺ τὸ κέρδος καὶ τὸν πλοῦτον τὸν πνευματικόν. ἀλλὰ καὶ ὅτι μὲν πολλὴν ἐπιδείξεσθε τὴν σπουδὴν, οὐκ ἀμφιβάλλω. οἶδα γὰρ ὅτι θεοδίδακτοί ἐστε, δυνάμενοι καὶ ἄλλους νουθετεῖν. διὰ τοῦτο ἐνταῦθα στήσας τὴν περὶ τούτου συμβουλὴν, τῆς συνήθους ἅψομαι διδασκαλίας ἐκ τῶν τοῦ μακαρίου Μωϋσέως ῥημάτων, μᾶλλον δὲ τῶν παρὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος δι' αὐτοῦ ἡμῖν εἰρημένων, μικρά τινα εἰς τὸ μέσον παραθεὶς, ἐκεῖθεν ὑμῖν σήμερον τὴν ἑστίασιν παραθήσομαι. ἠκούσατε πρῴην ὅπως κατὰ τὴν συμβουλὴν τῆς Ῥεβέκκας ἅπαντα διαπραξάμενος ὁ Ἰακὼβ,

A fame perire sinimus? tametsi præstantior anima sit quam corpus, & ablata illa, hoc mortuum relinquatur. Cum igitur oporteret & huic atque illi congrua & convenientia præbere alimenta, modum neque hic, neque illic servantes, utrique nocemus: hoc plus quam oportet saginantes, illam autem fame perire cogentes. Id quod universorum Dominus loco maximæ indignationis aliquando interminatus est Judæorum populo dicens: *Dabo vobis non famem panis, neque sitim aquæ, sed famem audiendi sermonem Domini:* (Amos 8.11.) docens nos illam quidem famem corpus macilentum reddere, B hanc autem animam attenuare: idipsum, quod Dominus tunc supplicii loco illis minabatur, nunc nos sponte nobis attrahimus; idque postquam Deus tantam nostri curam declaravit, & dispensavit, ut cum sacrarum Scripturarum lectione habeamus & a doctoribus admonitiones. (Cum lectione Scripturæ monita Doctorum.) Ideo oro vestram caritatem, ut excussa desidia paululum expergiscamini, & studium omne in animæ salutem transferatis. Sic enim & a Deo benevolentiam uberem attrahetis, nosque alacriores ad docendum vos erimus, quos videbimus consilio nostro parere. Quoniam & agricola, quando vi- C det terram fecundam, culturæ idoneam fructuumque feracem parat se etiam ipse ut majori studio illam colat. Eodem modo & nos si viderimus vestrum in divinis profectum, & vos ea quæ a nobis dicuntur, factis studiose implere, majorem docendi laborem exhibebimus: utpote scientes, non in petris seminare, sed in pingui & profunda terra.

D 2. Ea enim de causa quotidie vobis concionamur: ut aliquid lucri faciatis, & virtutes vestræ crescant, nosque lætemur vestrum videntes profectum. Numquid enim temere & in vanum dicere volumus, ut a vobis laudum fructus recipiamus, & ut plaudentes manibus recedatis? non hoc spectamus: absit: sed vestram utilitatem. (Applausus rejicit Chrysostomus.) Mea maxima laus est & summus plausus, si quis a vitiis ad virtutem convertatur, si quis antea deses, nostra adhortatione studiosus fiat: hoc & mihi maximum affert E solatium & laudem, & vobis lucrum & divitias spirituales: sed non ambigo, quin multum studii exhibituri sitis. Scio enim vos a Deo doctos esse, posseque etiam alios admonere. Propter hoc hic sistens meum consilium, pergam ad solitam doctrinam ex verbis beati Mosis, imo Spiritus sancti per eum loquentis: & ubi pauca quædam proposuero, hodiernum vobis illinc convivium apponam. Audistis nuper quomodo Jacob omnia faciens secundum consi-

lium Rebeccæ, patris benedictionem arripuerit, laudatumque furtum commiserit, ideo & cooperatorem Deum habuit, & conatus ejus bene successit: sed quia Esaü ob id ipsi valde invidebat, & se ad cædem præparabat: ita enim se habet mala hæc affectio, non ante desistit, donec a se captum in præceps dejiciat, ita ut ad homicidii currat scelus. Radix enim homicidii invidia, [& fructus invidiæ homicidium:] ita & a principio fuit inter Caïn & Abel. Ille enim nihil habens vel parvum vel magnum, de quo accusaret fratrem, ubi vidit illum Domino probari propter oblationem munerum, se vero ob negligentiam suam rejici, ad invidiam statim provocatus est: & nata homicidii radice in mente ejus, statim perniciosum illum fructum attulit, & homicidium commisit. Ita sane etiam Esaü, cum videret accepisse fratrem benedictionem a patre, ab ira & invidia ad homicidium inductus, meditabatur mortem fratris. Verum admirabilis illa mater hoc sentiens, iterum maternum amorem erga filium declaravit: & consilium attulit quo posset fratris manibus eripi. 42. *Vocato enim*, inquit, *filio suo juniore, dixit ei: Ecce Esaü frater tuus minatur tibi mortem*, 43. *nunc igitur audi vocem meam.* Experientia te doceat me tibi utilia consulere. Et sicut jam audita voce mea, magnas illas a patre benedictiones assequutus es: ita & nunc audi vocem meam, ut effugere possis fratris manus. Sic enim & temetipsum a periculis liberum reddes, & me a luctu. Verisimile enim est illum, si hoc ausus fuerit, pœnam daturum esse, atque ita undique mihi gravis dolor & cruciatus erit. *Audi igitur vocem meam, & surge, statimque vade ad Laban fratrem meum in Charran*, 44. *& habita cum eo ad aliquot dies, usquequo avertatur ira & indignatio fratris tui erga te*, 45. *& obliviscatur quæ ei fecisti: & mittam & reducam te inde, ne forte uno die vobis ambobus orber. Abi*, inquit, *ad fratrem meum Laban, & habita illic cum eo.* Verisimile enim est separationem & temporis processum posse aliquid amplius, nempe mitigare iram, invidiam sedare & oblivionem afferre eorum quæ in furto benedictionis gesta sunt. *Et obliviscatur*, inquit, *quæ feceris ei.* Verisimile est, inquit, eum irasci: ideo par est ut iram & impetum ejus declines, si forte per tempus rei gestæ

Radix homicidii invidia.

A τὴν παρὰ τοῦ πατρὸς εὐλογίαν ἐπεσπάσατο, τὴν ἐπαινετὴν ἐκείνην κλοπὴν ἐπιδεξάμενος, δι' ὃ καὶ τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ συνεργίας ἀπήλαυσε, καὶ εἰς ἔργον ἐξῆλθεν αὐτῷ τὸ σπουδαζόμενον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐντεῦθεν αὐτῷ πολὺς ὁ φθόνος ἐτίκτετο παρὰ τοῦ Ἠσαῦ, καὶ πρὸς φόνον λοιπὸν παρεσκευάζετο. [a] Τοιοῦτον γὰρ τοῦτό τι τὸ ὀλέθριον πάθος· οὐ πρότερον ἵσταται, μέχρις ἂν τὸν ὑπὸ τοῦ πάθους ἁλόντα κατὰ κρημνῶν ἐνεχθῆναι παρασκευάσῃ, καὶ πρὸς τὴν τοῦ φόνου παρανομίαν δραμεῖν. ῥίζα γὰρ τοῦ φόνου ὁ φθόνος. οὕτω καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τοῦ Κάϊν καὶ ἐπὶ τοῦ Ἄβελ γέγονεν. οὐδὲν γὰρ ἔχων οὐδὲ ἐκεῖνος οὐ μι-
B κρὸν οὐ μέγα ἐγκαλέσαι τῷ ἀδελφῷ, ἐπειδὴ εἶδεν εὐδοκιμοῦντα παρὰ τῷ δεσπότῃ τῶν ὅλων ἀπὸ τῆς προσκομιδῆς τῶν δώρων, καὶ ἑαυτὸν ἀπόβλητον γεγενημένον διὰ τὴν οἰκείαν ῥαθυμίαν, εἰς φθόνον εὐθὺς διηγείρετο, καὶ τὴν ῥίζαν τοῦ φόνου τεκὼν ἐν τῇ διανοίᾳ, παραχρῆμα καὶ τὸν καρπὸν ἐκεῖνον τὸν ὀλέθριον ἐπεδείξατο, καὶ τὸν φόνον εἰς ἔργον ἤγαγεν. οὕτω δὴ καὶ νῦν ὁ Ἠσαῦ ἰδὼν τὸν ἀδελφὸν τὰς εὐλογίας παρὰ τοῦ πατρὸς δεξάμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς βασκανίας [b] εἰς φόνον ἐξενεχθεὶς, b
ἐμελέτα τοῦ ἀδελφοῦ τὴν ἀναίρεσιν. Ἀλλ' ἡ θαυμασία μήτηρ τοῦτο αἰσθομένη, πάλιν τὴν μητρικὴν φιλοστοργίαν
C περὶ τὸν παῖδα ἐπιδείκνυται, καὶ συμβουλὴν εἰσάγει τὴν δυναμένην αὐτὸν ἐξαρπάσαι τῶν τοῦ ἀδελφοῦ χειρῶν. Καλέσασα γὰρ, φησὶ, τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν νεώτερον, εἶπεν αὐτῷ, ἰδοὺ Ἠσαῦ ὁ ἀδελφός σου ἀπειλεῖ σοι ἀποκτεῖναί σε. νῦν οὖν ἄκουσόν μου τῆς φωνῆς. ἡ πεῖρά σε διδασκέτω, φησὶν, ὅτι τὰ λυσιτελῆ σοι συμβουλεύω, καὶ καθάπερ ἤδη τῆς ἐμῆς φωνῆς ἀκούσας, τὰς μεγάλας ἐκείνας εὐλογίας ἐπεσπάσω παρὰ τοῦ πατρὸς, οὕτω δὴ καὶ νῦν ἄκουσόν μου τῆς φωνῆς, ἵνα διαφυγεῖν δυνηθῇς τοῦ ἀδελφοῦ τὰς χεῖρας. οὕτω γὰρ ἑαυτὸν ἐλευθερώσεις τῶν κινδύνων, κἀμὲ τοῦ πένθους. εἰκὸς γὰρ ἐκεῖνον, εἰ
D τοῦτο τολμήσειε, δίκην ἀπαιτηθῆναι, καὶ πανταχόθεν ἐμοὶ τῆς ὀδύνης τὴν ἐπίτασιν αὔξεσθαι. ἄκουσον οὖν μου τῆς φωνῆς, καὶ ἀναστὰς ἀπόδραθι πρὸς τὸν ἀδελφόν μου Λάβαν εἰς Χαῤῥὰν, καὶ οἴκησον μετ' αὐτοῦ ἡμέρας τινὰς, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου ἀπὸ σοῦ, καὶ ἐπιλάθηται ἃ πεποίηκας αὐτῷ, καὶ ἀποστείλασα μεταπέμψομαί σε ἐκεῖθεν, μήποτε ἀτεκνωθῶ ἐκ τῶν δύο ὑμῶν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. ἄπιθι, φησὶ, πρὸς τὸν ἀδελφόν μου Λάβαν, καὶ οἴκει ἐκεῖ μετ' αὐτοῦ. εἰκὸς γὰρ καὶ τὸν χωρισμὸν καὶ τὸν ἐν μέσῳ χρόνον
E ἰσχῦσαί τι πλέον καὶ παραμυθήσασθαι τὸ πάθος, καὶ τὴν βασκανίαν λωφῆσαι, καὶ λήθην αὐτῷ γενέσθαι τῶν ὑπὸ σοῦ γεγενημένων περὶ τὴν τῆς εὐλογίας κλοπήν. καὶ ἐπιλάθηταί, φησιν, ἃ πεποίηκας αὐτῷ. [c] εἰκότως, φησὶν, c
ὀργίζεται, δι' ὃ προσήκει ἐκκλῖναι αὐτοῦ τὴν ὁρμὴν, ὅπως ἀπὸ τοῦ χρόνου λήθης ἐγγενομένης αὐτῷ, μετὰ

a Post παρεσκευάζετο male in editis legebatur ὁ ἀδελφὸς, quæ vox in omnibus pene manuscriptis deest. Infra post hæc verba ῥίζα γὰρ τοῦ φόνου ὁ φθόνος, legisse videtur καὶ καρπὸς τοῦ φθόνου ὁ φόνος, sic enim totum transtulit: *Radix enim homicidii invidia, & fructus invidiæ homicidium.* Sed postrema Græca verba, καὶ καρπὸς τοῦ φθόνου ὁ φόνος, nec apud Morel. vel Savil. nec apud ullum manuscriptorum leguntur: nec tamen suo marte illa interuisse videtur interpres, & sunt vere digna Chrysostomo.

b Savil. & quinque mss. εἰς φθόνον ἐξενεχθείς. Morel. & alii εἰς φόνον ἐξενεχθεὶς, quæ lectio præferenda videtur, & sic legit vetus interpres.

c Εἰκότως, φησὶν, ὀργίζεται: Interpres, *Verisimile est, inquit, eum irasci.* Ad literam melius esset, *jure irascitur*: & fortassis hoc dicere voluit Chrysostomus. Et vero, ut statim videtur, causa aderat ut irasceretur Esaü, ob surreptam sibi fraude primogenituram. Etsi enim dicat Augustinus, tomo IV. cap. 10. post initium, id quod suadente matre fecit Jacob non esse mendacium, sed mysterium, & ipse Chrysostomus supra Rebeccæ & Jacobi factum excusaverit; primo tamen intuitu fallaciam conspicimus, & Esaü jure indignatus videtur.

ἀσφαλείας λοιπὸν συνήθης τὴν ἐνταῦθα οἴκησιν ποιήσασθαι. καὶ ἵνα μὴ δυσχεράνῃ ὁ παῖς ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν ἀπιέναι καταναγκαζόμενος, ὅρα πῶς παραμυθεῖται τοῦ νέου τὴν ψυχὴν, πρῶτον μὲν εἰποῦσα, ἄπιθι πρὸς Λάβαν τὸν ἀδελφόν μου. μὴ γὰρ πρὸς ξένον τινά, φησι, κατεπείγω σε ἀπελθεῖν; πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἐμὸν, καὶ οἴκει μετ' αὐτοῦ ἡμέρας τινάς. βραχὺν, φησι, χρόνον, ὀλίγας ἡμέρας, ἕως τοῦ παύσασθαι τὴν ὀργήν. νῦν γὰρ καὶ ἀκμάζει αὐτῷ, φησιν, ὁ θυμὸς, καὶ οὔτε τοῦ πατρὸς αἰδῶ τινα ποιεῖται, καθάπαξ τυραννούμενος ὑπὸ τοῦ πάθους, οὔτε τὴν ἀδελφικὴν στοργὴν ἐν διανοίᾳ λαμβάνει, ἀλλ' ἑνὸς μόνου γίνεται, τοῦ τὸν θυμὸν ἀποπληρῶσαι. καὶ ἀποστείλασα μεταπέμψομαί σε ταχέως, φησὶν, ἐκεῖθεν. σὲ ἐπανάξω. ἄπιθι τοίνυν θαῤῥῶν, ὅτι ἀποστείλασα μεταπέμψομαί σε. περὶ γὰρ τοῦ παντός ἐστί μοι ὁ ἀγὼν, καὶ περὶ ἀμφοτέρων δέδοικα, μήποτε ἀποστερηθῶ ἀμφοτέρων. ὅρα σύνεσιν μητρὸς· πῶς οἴκοθεν κινουμένη, μᾶλλον δὲ τῇ τοῦ θεοῦ προῤῥήσει καὶ νῦν ὑπηρετουμένη, ἐκεῖνα συμβουλεύει τῷ παιδὶ, ἅπερ ὁ Χριστὸς παραινεῖ τοῖς μαθηταῖς, συμβουλεύων μὴ ὁμόσε χωρεῖν τοῖς κινδύνοις, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀναχωρήσεως παραμυθεῖσθαι τοῦ πάθους τὴν μανίαν. τοῦτο τοίνυν καὶ αὕτη εἰσηγουμένη τῷ παιδὶ, πρότερον αὐτῷ συμβουλεύσασα καὶ παραθαῤῥύνασα αὐτοῦ τὸν λογισμὸν, ὥστε μὴ δυσχερᾶναι πρὸς τὸν χωρισμὸν, τότε λοιπὸν καὶ ἀφορμὴν εὔλογον τῇ ἀποδημίᾳ περιθεῖναι βούλεται, ὥστε μὴ προφανῶς δόξαι διὰ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ βασκανίαν ἀναχωρεῖν, μηδὲ τὸν πατέρα γνῶναι τὴν ἀληθῆ τῆς ἀποδημίας αἰτίαν, μήτε τοῦ Ἠσαῦ τὴν κατ' αὐτοῦ ἀγανάκτησιν. καὶ εἰσελθοῦσά, φησι, πρὸς τὸν Ἰσαὰκ ἡ Ῥεβέκκα εἶπε, προσώχθισα τῇ ζωῇ μου διὰ τὰς θυγατέρας τῶν υἱῶν Χέτ. εἰ λήψεται Ἰακὼβ γυναῖκα ἀπὸ τῶν θυγατέρων τῆς γῆς ταύτης, ἵνα τί μοι τὸ ζῆν;

Σκόπει πῶς εὐπρόσωπον εὗρε πρόφασιν. ὅταν γὰρ ἡμῖν ἡ ἄνωθεν συμπράττῃ δεξιὰ, καὶ τὰ δυσχερῆ εὔκολα γίνεται, καὶ τὰ δύσκολα ῥᾴδια. ἐπεὶ οὖν καὶ αὕτη εἶχε τὸν ὅλων θεὸν συναινοῦντα αὐτῆς τῇ γνώμῃ, πάντα τὰ δυνάμενα συντελεῖν τῇ οἰκονομίᾳ τῇ μελλούσῃ, καὶ τοῦ παιδὸς τῇ σωτηρίᾳ ὑπέβαλεν αὐτῆς τῇ διανοίᾳ. προσώχθισά, φησι, τῇ ζωῇ διὰ τὰς θυγατέρας τῶν υἱῶν Χέτ. εἰ λήψεται Ἰακὼβ γυναῖκα ἀπὸ τῶν θυγατέρων τῆς γῆς ταύτης, ἵνα τί μοι τὸ ζῆν; ἐνταῦθα αἰνίττεσθαί μοι δοκεῖ τῶν γυναικῶν τοῦ Ἠσαῦ τὸ δύστροπον, καὶ ὅτι πολλῆς ἀηδίας αὐτοῖς ὑπόθεσις γεγόνασι. καὶ γὰρ ἀνωτέρω διηγήσατο ἡμῖν ἡ θεία γραφὴ, ὅτι ἔλαβεν ἀπὸ τῶν Χετταίων καὶ ἀπὸ τῶν Εὐαίων γυναῖκας ὁ Ἠσαῦ, καὶ ἦσαν ἐρίζουσαι τῷ Ἰσαὰκ καὶ τῇ Ῥεβέκκᾳ. τοῦτο οὖν αὐτὸ ὑπομνῆσαι αὐτὸν βουλομένη μονονουχὶ ταῦτά φησι πρὸς αὐτὸν, οἶδας ὅπως μοι τὴν ζωὴν πικρὰν πεποιήκασιν αἱ γαμεταὶ τοῦ Ἠσαῦ, καὶ ὅπως διὰ τὴν τούτων μοχθηρίαν λοιπὸν πρὸς πάσας ἀπεχθῶς ἔχω τὰς θυγατέρας τῶν υἱῶν Χέτ, καὶ ἁπλῶς τὸ ἔθνος δι' ἐκείνας μεμίσηκα. εἰ τοίνυν συμβαίη καὶ τὸν Ἰακὼβ ἐκ τούτων ἀγαγέσθαι γυναῖκα, ποία μοι λοιπὸν ἔσται σωτηρίας ἐλπίς; ἵνα τί γάρ μοι τὸ ζῆν; εἰ γὰρ ἐκείνας ἐνεγκεῖν οὐκ ἰσχύομεν,

obliviscatur, & postea cum libertate possis hic domicilium habere. Et ne filius ejus gravatim ferat, quod cogatur in alienam terram abire: vide quomodo soletur illius animam. Primum quidem dixit: *Abi ad Laban fratrem meum.* Num ad extraneum & alienum ire te jubeo? ad fratrem meum abi, & habita cum eo ad dies aliquot: breve, inquit, tempus, paucos dies, quousque quiescat ira. Nunc enim fervet indignatio ejus, neque patris habebit reverentiam ira semel inundante, neque quantum fraternæ necessitudini debeat in mentem accipiet: sed unum hoc aget, ut furorem suum expleat. Et mittens statim inde reducam te. Te, inquit, revocabo: abi igitur bona cum fiducia, te enim nunciis eo missis reducam: nam de toto mihi certamen est, de utroque anxia sum, ne forte utroque priver. Vide sapientiam matris, quæ a seipsa mota, imo Dei prædictioni etiam nunc serviens, illa consulit puero quæ Christus discipulis suis consulebat, ne temere periculis se immiscerent, sed secessu insaniam male affectorum demulcerent: hoc igitur etiam illa filio consulit, primum ejus animo fiduciam indens ut discessum non ægre ferret, tunc deinceps, & causam honestam profectioni ejus excogitat, ita ut ne manifeste videatur propter fratris invidiam recedere, neve pater sciat veram peregrinationis causam, Esau scilicet indignationem contra illum. 46. *Et ingressa*, inquit, *ad Isaac Rebecca dixit: Gravis mihi vita est propter filias filiorum Chet. Si acceperit Jacob uxorem de filiabus terræ istius, ad quid mihi vita?*

Consilium Rebeccæ simile Christi consilio.

3. Considera quomodo honestum invenit obtentum. Quando enim nobis superna gratia cooperatrix est, & difficilia facilia fiunt, & gravia levia. Quia igitur & hæc habuit Deum sententiæ suæ annuentem, omnia quæ ad futuram dispensationem & ad salutem filii conducere poterant, suggessit ejus menti. *Gravis mihi*, inquit, *est vita mea propter filias filiorum Chet. Si acceperit Jacob uxorem de filiabus terræ hujus, ad quid mihi vita?* Hîc mihi significare videtur pessimos uxorum Esaü mores, quæ eis fuerint multæ amaritudinis causa. Etenim de Esaü superius narravit nobis divina Scriptura, quod acceperit a Chettæis & Evæis uxores, quæ exasperabant Isaac & Rebeccam. Hæc igitur in memoriam ei suggerere volens, ita fere loquitur: Scis quomodo vitam meam exacerbarunt uxores Esaü, & quomodo propter illarum malitiam in omnes filias filiorum Chet male afficior, & propter illas omnem illam gentem exosam habeam; si igitur contingat & Jacob ex illis uxorem ducere, quæ mihi postea salutis spes? ad quid mihi tum vita? Nam si illas ferre non possumus, si etiam Jacob ex

filiabus terræ hujus uxorem acceperit, actum est de vita nostra. Quibus auditis Isaac, atque malitiæ illarum recordatus, 1. *Advocans Jacob, benedixit eum*, inquit, *& præcepit ei, dicens: Non sumes uxorem de filiabus Chananæorum, 2. sed surge & vade in Mesopotamiam, in domum patris matris tuæ, & accipe tibi inde uxorem de filiabus fratris matris tuæ.* Neque his contentus verbis: voluit & alacriorem eum reddere in peregrinatione, & eum iterum benedictionibus confirmat ac dicit. 3. *Deus autem meus benedicet te, & augebit te, & multiplicabit te, & eris in congregationes gentium, 4. & dabit tibi benedictionem Abrahæ patris mei, tibi & semini tuo post te: ut in hereditatem accipias terram peregrinationis tuæ, quam dedit Deus Abrahæ.* Vide quomodo justus prædicit ei omnia, ac bona ei viatica dat & solatia: prædicit enim ei reditum hereditatemque terræ, futurum esse dicens ut non solum in multitudinem crescat, sed etiam congregationes gentium ex semine ejus egrediantur. Quæ ut audivit filius, implevit jussa patris, & profectus est in Mesopotamiam ad Laban matris fratrem. Et iterum, ut hoc didicit Esaü, nempe Jacobum benedictum fuisse a patre, & mandatum accepisse ne duceret uxorem ex filiabus Chananæorum, sed contendisse in Mesopotamiam: quasi corrigere volens erratum suum & placare patrem, 9. *Addidit*, inquit, *& accepit uxorem ad duas uxores suas, filiam Ismaël filii Abrahæ.* Vidisti, dilecte, quanta prudentia filium suum Jacob e periculis amantissima mater eripuerit: speciosam obtendens peregrinationis causam, & neque Esaü malitiam prodens, neque patri causam manifestam reddens; sed & filio conveniens dans consilium, ut ex metu ad suam amplectendam sententiam adduceretur, dum etiam patri congruentem causam suggessit? Unde & justus ejus dictis assensum præbens, viatico benedictionis instructum Jacob dimisit. Cæterum si placet, & non defatigamini, videamus quomodo peregrinationem obierit Jacob. Non parvum enim & hinc fructum accipere possumus, si attenderimus. Justorum enim conversatio & vita, totius philosophiæ continet doctrinam. Vide igitur hunc juvenem, qui domi educatus, qui antea nunquam peregrinationis cujuspiam periculum fecerat, nunquam in extranea regione versatus fuerat, neque grave aliquid expertus erat, quomodo iter arripiat, & disce philosophiæ illius excellentiam. 10. *Et egressus Jacob a fonte juramenti, profectus est in Charran, 11. & occurrit loco, & dormivit illic. Occidebat enim sol, & accepit de lapidibus loci, & posuit ad caput suum, & dormivit in loco.* Vidisti ineffabilem philosophiam? Vidisti quo-

Cap. 28.

Justorum vita probos mores docet.

A εἰ καὶ οὗτος φθάσει ἀπὸ τῶν θυγατέρων τῆς γῆς ταύτης λαβεῖν γυναῖκα, τὰ τῆς ζωῆς ἡμῖν οἴχεται. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰσαὰκ, καὶ εἰς ὑπόμνησιν ἐλθὼν τῆς ἐκείνων κακίας, προσκαλεσάμενος τὸν Ἰακὼβ εὐλόγησε, φησιν, αὐτὸν, καὶ ἐνετείλατο αὐτῷ λέγων, οὐ λήψῃ γυναῖκα ἀπὸ τῶν θυγατέρων τῶν Χαναναίων· ἀλλ' ἀναστὰς πορεύου εἰς τὴν Μεσοποταμίαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς τῆς μητρός σου, καὶ λαβὲ σεαυτῷ ἐκεῖθεν γυναῖκα ἐκ τῶν θυγατέρων τοῦ ἀδελφοῦ τῆς μητρός σου. καὶ οὐκ ἔστη μέχρι τούτου, ἀλλὰ βουλόμενος προθυμότερον αὐτὸν B ἐργάσασθαι περὶ τὴν ἀποδημίαν, καὶ τὰς παρ' αὐτοῦ εὐλογίας πάλιν περιτίθησι, καί φησιν· ὁ Θεός μου εὐλογήσει σε καὶ αὐξήσει σε καὶ πληθυνεῖ σε, καὶ ἔσῃ εἰς συναγωγὰς ἐθνῶν, καὶ δώσει σοι τὴν εὐλογίαν Ἀβραὰμ τοῦ πατρός μου, σοὶ καὶ τῷ σπέρματί σου μετὰ σὲ, κληρονομῆσαι τὴν γῆν τῆς παροικήσεώς σου, ἣν ἔδωκεν ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ. ὅρα τὸν δίκαιον τοῦτον, ὅπως προαναφωνεῖ αὐτῷ ἅπαντα, καὶ ἱκανὰ αὐτῷ ἐφόδια πρὸς παραμυθίαν δίδωσι, προμηνύων αὐτῷ καὶ τὴν ἐπάνοδον καὶ τῆς γῆς τὴν κληρονομίαν, καὶ ὅτι οὐ μόνον εἰς πλῆθος C ἐπιδώσει, ἀλλὰ καὶ συναγωγὰς ἐθνῶν ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ ἐξελεύσεσθαι. ταῦτα ἀκούσας ὁ παῖς ἐπλήρου τὰ δόξαντα τῷ πατρὶ, καὶ ἐπορεύετο εἰς τὴν Μεσοποταμίαν πρὸς Λάβαν τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφόν. ἀλλὰ πάλιν ὁ Ἡσαῦ τοῦτο μαθὼν, καὶ ὅτι εὐλογηθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς ὁ Ἰακὼβ ἐντολὰς ἔλαβε, μὴ λαβεῖν γυναῖκα ἐκ τῶν θυγατέρων τῶν Χαναναίων, ἀλλ' ὥρμησεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ὥσπερ διορθῶσαι βουλόμενος τὸ οἰκεῖον πταῖσμα, καὶ ἐξευμενίσασθαι τὸν πατέρα, προσθεὶς, φησιν, ἔλαβε γυναῖκα πρὸς ταῖς γυναιξὶν αὐτοῦ, θυγατέρα Ἰσμαὴλ τοῦ υἱοῦ Ἀβραάμ. εἶδες, ἀγαπητὲ, μεθ' ὅσης συνέσεως ἡ φιλόστοργος αὕτη μήτηρ ἐξήρπασε τῶν D κινδύνων τὸν Ἰακὼβ, πρέπον σχῆμα ἐπιθεῖσα τῇ ἀποδημίᾳ, καὶ οὔτε τοῦ Ἡσαῦ τὴν κακίαν ἐξέφηνεν, οὔτε τῷ πατρὶ τὴν αἰτίαν δήλην ἐποίησεν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν παῖδα κατάλληλον ἐποιήσατο τὴν συμβουλὴν, ἵνα προτρέψασθαι δυνηθῇ διὰ τοῦ φόβου καταδέξασθαι τὰ παρ' αὐτῆς λεγόμενα, καὶ τῷ πατρὶ ἁρμόζουσαν γνώμην εἰσηγήσατο; ὅθεν καὶ ἐπιδεξάμενος ὁ δίκαιος τοῖς ῥηθεῖσι παρ' αὐτῆς, ἐφοδιάσας τῇ παρ' ἑαυτοῦ εὐλογίᾳ τὸν Ἰακὼβ ἐξέπεμψεν. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, καὶ μὴ ἀποκάμνετε, ἴδωμεν ὅπως τὴν ἀποδημίαν ποιεῖται ὁ Ἰακώβ. οὐ μικρὰ γὰρ καὶ ἐντεῦθεν καρπώσασθαι δυνησόμεθα, ἐὰν προσέχω- E μεν. καὶ γὰρ φιλοσοφίας ἁπάσης διδασκαλίαν περιέχει τῶν δικαίων ἡ διαγωγή. ὅρα γοῦν ἐνταῦθα τὸν νέον τοῦτον, τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας τραφέντα, τὸν οὐχ ὁδοιπορίας πεῖραν εἰληφότα ποτὲ, οὐ τῆς ἐν ξένῃ διατριβῆς, οὐχ ἑτέρας τινὸς κακουχίας, ὅπως ἅπτεται τῆς ὁδοιπορίας, καὶ μάνθανε τῆς φιλοσοφίας τὴν ὑπερβολήν. ἐξῆλθε, φησιν, Ἰακὼβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὅρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαῤῥὰν, καὶ ἀπήντησε τόπῳ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδυ γὰρ ὁ ἥλιος· καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε [a] πρὸς κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ. εἶδες ἄφατον φιλοσοφίαν; εἶδες πῶς οἱ παλαιοὶ

[a] Septem mss. πρὸς κεφαλῆς,

τὰς ὁδοιπορίας ἐποιοῦντο; ἀνὴρ ἐν οἰκίᾳ τραφεὶς, πάλιν γὰρ τὰ αὐτὰ ἐρῶ, τοσαύτης ἀπολαύσας θεραπείας· ἄπλαστος γάρ, φησιν, οἰκῶν οἰκίαν· ἀποδημεῖν μέλλων, οὐχ ὑποζυγίων ἐδεήθη, οὐκ ἀκολούθων, οὐκ ἐφοδίων· ἀλλ' ἀποστολικὸν ἤδη μιμούμενος τρόπον, οὕτως ἥπτετο τῆς ὁδοῦ. καὶ ἐπειδὴ ὁ ἥλιος, φησιν, ἦν πρὸς δυσμὰς, ἔνθα κατελήφθη, ἐκεῖ ἐκάθευδε. λαβὼν, φησι, λίθον ἔθηκε πρὸς κεφαλὴν αὐτοῦ. ὅρα τοῦ παιδὸς τὴν ἀνδρείαν. τῷ λίθῳ ἀντὶ προσκεφαλαίου ἐχρήσατο, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐκάθευδε. διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ φιλόσοφον εἶχε ψυχὴν, καὶ φρόνημα ἀνδρεῖον, καὶ πάσης φαντασίας βιωτικῆς ἀπήλλακτο, καὶ τῆς ὄψεως ἐκείνης ἠξιώθη τῆς θαυμαστῆς. τοιοῦτος γὰρ ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος· ἐπειδὰν ἴδῃ ψυχὴν εὐγνώμονα, καὶ τῶν παρόντων οὐ πολὺν ποιουμένην λόγον, πολλὴν περὶ αὐτὴν τὴν οἰκείαν ἐπιδείκνυται πρόνοιαν.

Ὅρα τοίνυν τὸν δίκαιον τοῦτον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κείμενον, καὶ ὀπτασίαν ὁρῶντα, μᾶλλον δὲ τῆς τοῦ θεοῦ ὀπτασίας ἀξιούμενον. ἐνυπνιάσθη γάρ, φησι, καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἦν ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ θεοῦ ἀνέβαινον [a] καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς. ὁ δὲ κύριος ἐστήρικτο ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἶπεν, ἐγὼ ὁ θεὸς Ἀβραὰμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ θεὸς Ἰσαάκ· μὴ φοβοῦ. θέα μοι ἐνταῦθα τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ τὴν ὑπερβάλλουσαν κηδεμονίαν. ἐπειδὴ γὰρ ἑώρα κατὰ τὴν συμβουλὴν τῆς μητρὸς διὰ τὸν τοῦ ἀδελφοῦ φόβον τὴν ἀποδημίαν καταδεξάμενον, καὶ καθάπερ ἀλήτην τινὰ οὕτω τὴν ὁδὸν [b] ποιούμενον, καὶ οὐδαμόθεν οὐδεμίαν ἔχοντα παραμυθίαν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐπὶ τὴν ἄνωθεν συμμαχίαν ἐπιρρίψαντα, εὐθὺς ἐν προοιμίοις τῆς ὁδοῦ νευρῶσαι αὐτοῦ τὴν προθυμίαν βουλόμενος ἐπιφαίνεται αὐτῷ, καί φησιν, ἐγώ εἰμι ὁ θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ θεὸς Ἰσαὰκ τοῦ πατρός σου. καὶ τὸν πατριάρχην καὶ τὸν πατέρα τὸν σὸν εἰς τοσαύτην αὐξηθῆναι περιφάνειαν πεποίηκα. μὴ τοίνυν φοβοῦ, ἀλλὰ πίστευε ὅτι ἐγὼ, ὁ ἐκείνοις τὰς ὑποσχέσεις πληρώσας, καί σε τῆς ἐμῆς ἀξιώσω προνοίας. μὴ οὖν φοβοῦ, ἀλλὰ θάρσει, καὶ πᾶσαν δειλίαν ἀπωσάμενος πίστευε τοῖς παρ' ἐμοῦ σοι λεγομένοις. καὶ γὰρ τὴν γῆν, ἐφ' ἧς σὺ καθεύδεις, σοὶ δώσω αὐτὴν καὶ τῷ σπέρματί σου, καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης. μὴ νομίσῃς, φησὶν, ἐπειδὴ ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν νῦν πορεύῃ, [c] ἀπεστερῆσθαι τῆς γῆς ταύτης, ἔνθα ἐτέχθης, ἔνθα ἐτράφης, ἔνθα ηὐξήθης· καὶ γάρ σοι αὐτὴν παρέξω, καὶ τῷ σπέρματί σου, ὅπερ ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης αὐξηθῆναι παρασκευάσω, καὶ πλατυνθήσεται πρὸς θάλασσαν καὶ λίβα καὶ βορρᾶν καὶ ἀνατολὰς, ἀντὶ τοῦ, πανταχοῦ ἐκταθήσεται, καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. ὅρα πῶς ἤδη πάντα αὐτῷ τὰ μετὰ πολὺν ἐσόμενα χρόνον μηνύει. οὕτω γὰρ ἔθος τῷ τῶν ὅλων δεσπότῃ ἐφ' ἑκάστου τῶν δικαίων τοῦτο ποιεῖν ὑπισχνεῖσθαι μὲν, μὴ παραχρῆμα δὲ τὰς ὑποσχέσεις εἰς ἔργον ἄγειν, ἀλλὰ γυμνάζειν τῶν δικαίων τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν πολλὴν ὑπομονὴν, καὶ οὕτω μετὰ

modo veteres iter faciebant? Vir domi educatus, rursus enim ea dicam, tantoque assuetus famulitio: *simplex* enim *erat*, inquit, *& domi habitans*: peregrinaturus neque jumentis egebat, neque ministris, neque viaticis: sed apostolicum morem imitatus, iter facit: & cum occumberet sol, ibi dormivit, ubi eum nox comprehendit. *Accepit*, inquit, *lapidem*, *& posuit ad caput suum*. Vide pueri robur, lapide pro pulvinari usus est, & super pavimentum dormivit. Igitur quoniam bene moratam animam habebat, & virilem spiritum, ab omni sæculari vanitate liberum, admirabilem visionem illam meruit. Hoc enim more agit Dominus noster, quando videt animam bene affectam, præsentia non magni facientem, plurimam sibi illius curam esse declarat.

Peregrinationes veterum quales.

4. Vide igitur justum illum in solo cubantem, & visionem videntem, imo visione Domini dignum habitum: dicit enim: *Obdormivit*, 12. *& ecce scala erat firmata super terram, cujus caput pertingebat in cælum: & Angeli Dei ascendebant & descendebant super eam.* 13. *Dominus autem innixus erat super eam, & dixit: Ego Deus Abraham, & Deus Isaac patris tui: ne timeas.* Considera, obsecro, hîc eximiam curam clementis Dei. Quia videbat eum secundum consilium matris propter timorem fratris peregrinationem suscipere, & quasi erronem quemdam iter facere, solum atque ab aliis abstractum nullamque habentem consolationem ullo ex loco, sed totum in supernum auxilium projicientem: statim in ipso initio volens confirmare alacritatem ejus, ei apparet, ac dicit: *Ego sum Deus Abraham, & Deus Isaac patris tui.* Ego & Patriarcham & patrem tuum in tantum splendorem evexi. Ne igitur timeas, sed crede, me qui implevi illis promissiones, & te mea cura & providentia dignaturum. Ne timeas ergo, sed confide: & omni timore depulso, crede iis quæ a me dicuntur. *Etenim terram in qua tu dormis, tibi dabo & semini tuo*, 14. *& erit semen tuum sicut arena maris.* Ne putes, inquit, quia in terram alienam nunc vadis, privandum te terra in qua natus es, ubi educatus, ubi adolevisti. Etenim tibi dabo eam & semini tuo, quod sicut arenam maris augeri curabo, *Et dilatabitur ad mare, & Africum, & Septentrionem, & Orientem*: hoc est, ubique propagabitur. 15. *Et benedicentur in te omnes tribus terræ, & in semine tuo.* Vide quomodo jam omnia ei quæ post longum tempus eventura erant, prædicit. Hic enim mos est omnium Domino, ut singulis quidem justis se id facturum polliceatur, non autem continuo promissiones impleat: sed exerceat justorum obedientiam & patientiam, atque sic multa cum liberalitate im-

Quomodo exerceat justorum obedientiam Deus.

a Ita codex unus, atque sic habetur in bibliis Græcis, & eodem modo legit interpres. In editis, & aliis omnibus mss. hæc καὶ κατέβαινον, desunt.

b Quidam mss. ποιούμενον, καὶ μόνον ἀπειλημμένον, καὶ οὐδαμόθεν.

c Alii, ἀποστερεῖσθαι.

pleat promissa. Deinde ubi pollicitus est ei futura, cum indigeret justus in rebus præsentibus non vulgari consolatione: vide quomodo benignus Dominus futura polliceatur, & per illa ipsa quæ nunc in eum declarat, de illis fiduciam indit. Dicit enim: Ne putes me hæc sola tibi polliceri; 15. *sed & nunc tecum sum, custodiens te in omni via quo vadis.* Ne igitur putes, inquit, te solum iter facere: me habebis itineris comitem, me habebis custodem in omni via, omnia tibi difficilia facilia reddentem. Exinde magis augens consolationem, jam prædicit ei reditum ad sua. *Et reverti faciam te*, inquit, *in terram hanc.* Ne formides, inquit, quasi in aliena terra versaturus: *Et reducam te in terram hanc, & minime te derelinquam, donec fecero omnia quæ loquutus sum tibi.* Non despiciam te, neque te consilii inopem sinam: sed hæc quæcumque tibi promisi in opus adducam. Quomodo quis pro dignitate admirabitur & obstupescet divinam benignitatem & inæstimabilem indulgentiam? Vide enim quantum pondus promissionum dat justo, & quomodo animum ejus erexit. Cogita item & justi hujus gratum affectum, & quomodo post illas promissiones apud Laban viginti annis laboribus afflictus, non gravatim tulit, non segnior fuit tam diuturno tempore: sed omnia fortiter sustinuit, exspectans promissionum tempus, & sciens non posse intercidere quæ a Deo dicta sunt: maxime si & nos afferre nostra studeamus, fidem & patientiam, & ita bene fidamus iis quæ a Domino promissa sunt, atque si jam impleta essent. Hæc enim vera fides est, non attendere ea quæ videntur, etiam si omnino sint adversa promissioni, sed soli promittentis potentiæ confidere. Jam vero videamus justi hujus gratum animum. 16. *Et evigilavit*, inquit, *Jacob de somno suo, & dixit: Dominus est in loco isto, ego autem nesciebam.* 17. *Et timuit, & dixit: Quam terribilis est locus iste! Non est hoc aliud, quam domus Dei: & hæc est porta cæli.* Stupescens justus propter magnam misericordiam Dei, timuit, inquit, & dixit: *Non est hoc nisi domus Dei, & ista est porta cæli.* Hic locus mihi posthac pro domo Dei reputabitur. Tanta igitur visione dignus habitus, & cum ipsam, ut ita dicam, quasi cæli portam viderim, justum fuerit, ut debitam hîc gratiarum actionem Domino reddam & offeram. 18. *Et surrexit Jacob, & accepit lapidem quem posuerat ad caput suum, & statuit eum in columnam, & infudit oleum super summum ejus,* 19. *& vocavit Jacob nomen loci illius, Domus Dei.* Aliud enim erat nomen loco antea. Postquam autem per visionem tam magna consequutus fuit, vocabulo memoriam loco

A πολλῆς τῆς δαψιλείας πληροῦν τὰ ἐπαγγελθέντα. εἶτα ἐπειδὴ ὑπέσχετο αὐτῷ τὰ μέλλοντα μετὰ ταῦτα γενήσεσθαι, ἐδεῖτο δὲ ὁ δίκαιος οὐ τῆς τυχούσης παρακλήσεως καὶ ἐν τοῖς αὐτῷ μάλιστα προκειμένοις, ὅρα τὸν ἀγαθὸν δεσπότην, πῶς καὶ τὰ μέλλοντα ὑπισχνεῖται, καὶ δι' ὧν νῦν πρὸς αὐτὸν ἐπιδείκνυται, περὶ ἐκείνων θαῤῥεῖν παρασκευάζει. μὴ γὰρ δὴ νομίσῃς, φησὶν, ὅτι ταῦτα μόνα σοι ὑπισχνοῦμαι. ἀλλὰ καὶ νῦν μετὰ σοῦ εἰμι διαφυλάσσων σε ἐν τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὗ ἐὰν πορευθῇς. μὴ τοίνυν νομίσῃς μόνος τὴν ὁδοιπορίαν ποιεῖσθαι· ἐμὲ ἕξεις συνοδοιπόρον· ἐμὲ ἕξεις φύλακα ἐν πάσῃ ὁδῷ, πάντα σοι B τὰ δυσχερῆ ἐξομαλίζοντα, καὶ τὰ δύσκολα κατασκευάζοντα. εἶτα ἐπιτείνων αὐτῷ τὴν παραμυθίαν, ἤδη προμηνύει αὐτῷ καὶ τὴν εἰς τὰ οἰκεῖα ἐπάνοδον. καὶ ἀποστρέψω σε, φησιν, εἰς τὴν γῆν ταύτην. μὴ δείσῃς ὡς ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας λοιπὸν διάξων. καὶ γὰρ ἐπανάξω σε εἰς ταύτην τὴν γῆν, καὶ οὐ μή σε ἐγκαταλίπω, ἕως οὗ ποιήσαί με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. [a] οὐ περιόψομαί, φησιν, ἀλλὰ ταῦτα πάντα, ἅπερ ὑπεσχόμην, εἰς ἔργον ἐλθεῖν παρασκευάσω. πῶς ἄν τις κατ' ἀξίαν ἐκπλαγείη τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν, καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν συγκατάβασιν; ὅρα πόσον ὄγκον ὑποσχέσεων ἐποιήσατο πρὸς C τὸν δίκαιον, καὶ ὅπως αὐτοῦ τὸ φρόνημα διανέστησε. καὶ ἐπειδὰν θαυμάσῃς τοῦ θεοῦ τὴν φιλανθρωπίαν, ἐννόει καὶ τοῦ δικαίου τούτου τὴν εὐγνωμοσύνην, καὶ ὅτι μετὰ τοσαύτας ὑποσχέσεις εἴκοσιν ἐτῶν ἀριθμὸν ταλαιπωρηθεὶς παρὰ τῷ Λάβαν, οὐκ ἐδυσχέρανεν, οὐκ ἐνάρκησε πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου· ἀλλὰ πάντα γενναίως ἔφερεν, ἀναμένων τῶν ὑποσχέσεων τὸ τέλος, καὶ εἰδὼς ὡς οὐχ οἷόν τε τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ ῥηθέντα διαπεσεῖν, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἡμεῖς τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσενεγκεῖν σπουδάζωμεν, τὴν πίστιν, τὴν ὑπομονὴν, τὸ τοῖς μήπω γεγονόσιν, ἐπειδὰν ὁ δεσπότης ὑπόσχηται, ὡς ἤδη εἰς ἔργον ἐξελθοῦσι θαῤῥεῖν. τοῦτο γὰρ ἀληθῶς πίστις, τὸ μὴ τοῖς ὁρωμένοις προσέχειν, κἂν D ἐναντία ᾖ τὰ γινόμενα τῇ ὑποσχέσει, ἀλλὰ θαῤῥεῖν τῇ δυνάμει τοῦ ἐπαγγειλαμένου. τέως δὲ ἴδωμεν τοῦ δικαίου τούτου τὴν εὐγνωμοσύνην. καὶ ἐξηγέρθη, φησὶν, Ἰακὼβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν, ὅτι ἔστι κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν· καὶ ἐφοβήθη καὶ εἶπεν, ὡς φοβερὸς ὁ τόπος οὗτος. οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἢ οἶκος θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ. καταπλαγεὶς, φησὶν, ὁ δίκαιος τὴν πολλὴν τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν, οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἢ οἶκος τοῦ θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ. οὗτος ὁ τόπος λοιπὸν ἐμοὶ οἶκος τοῦ θεοῦ νενόμισται· E τοσαύτης οὖν ἐπιφανείας ἀξιωθεὶς, καὶ αὐτὴν, ὡς εἰπεῖν, τὴν πύλην τοῦ οὐρανοῦ θεασάμενος, δίκαιος ἂν εἴην τὴν ὀφειλομένην εὐχαριστίαν ἀνενεγκεῖν ἐνταῦθα τῷ δεσπότῃ. καὶ ἀνέστη Ἰακὼβ, καὶ ἔλαβε τὸν λίθον, ὃν εἶχε πρὸς κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ ἔστησεν αὐτὸν στήλην, καὶ ἐπέχεεν ἔλαιον ἐπὶ τὸ ἄκρον αὐτῆς, καὶ ἐκάλεσεν Ἰακὼβ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, οἶκος θεοῦ. ἕτερον γὰρ ἦν ὄνομα τῷ τόπῳ τὸ πρότερον. ἐπειδὴ μεγάλων ἠξιώθη διὰ τῆς ὀπτασίας, τῇ προσηγορίᾳ τὴν μνήμην ἐναπο-

[a] Οὐ περιόψομαί σε, φησιν. Post hæc verba aliud quidpiam legisse videtur interpres, qui post hæc verba, *non despiciam te*, adjicit, *neque te consilii inopem sinam*; nisi forte hæc majoris explicationis causa addiderit.

τίθεσθαι

ἐπιθέσθαι βούλεται τῷ τόπῳ, καὶ ἐπίσημον εἰς τὸ ἑξῆς ἐργάσασθαι. καὶ τὸν λίθον ἀντὶ τῆς στήλης στήσας, καὶ τὸ ἔλαιον ἐπιχέας· τοῦτο γὰρ αὐτὸν μόνον εἰκὸς ἐπιφέρεσθαι, ἅτε οὕτως ὁδοιποροῦντα· εὐχὴν προσάγει τῷ φιλανθρώπῳ θεῷ πάσης γέμουσαν φιλοσοφίας.

Καὶ εἰ βούλεσθε, καὶ αὐτῶν ἐπακούσωμεν τῶν ῥημάτων. ηὔξατο γάρ, φησιν, εὐχὴν λέγων, ἐὰν ᾖ κύριος ὁ θεὸς μετ' ἐμοῦ, καὶ φυλάξῃ με ἐν τῇ ὁδῷ ταύτῃ, ᾗ ἐγὼ πορεύομαι. ἐπειδὴ εἶπεν, ὅτι ἐγώ εἰμι μετὰ σοῦ, καὶ διαφυλάξω σε ἐν τῇ ὁδῷ, ᾗ ἐὰν πορεύῃ, διὰ τοῦτο καὶ αὐτός φησιν, εἰ ἐκεῖνά μοι ὑπάρξει, ἅπερ μοι ὑπέσχου. εἶτα καὶ αἴτησιν οἴκοθεν προσφέρει, λέγων, ἐὰν δῷ μοι κύριος ἄρτον καὶ ἱμάτιον περιβαλέσθαι. οὐ πλοῦτον, οὐ περιουσίαν τινὰ ᾔτησεν, ἀλλ' ἄρτον καὶ ἱμάτιον, τὸ μὲν εἰς τὴν τοῦ σώματος περιβολὴν, τὸ δὲ εἰς τροφὴν τῆς χρείας. σκόπει πῶς ἀποστολικὸν χαρακτῆρα διὰ τῆς αἰτήσεως ἡμῖν ᾐνίξατο, οὕτω πολλῆς ἔγεμε τῆς φιλοσοφίας τοῦ δικαίου τὸ φρόνημα. ὅπερ γὰρ ὁ Χριστὸς ἔλεγε, μὴ κτήσησθε χρυσὸν, μηδὲ ἄργυρον, μηδὲ δύο χιτῶνας, τοῦτο οὗτος οὐδέπω παρ' οὐδενὸς διδαχθεὶς, ἀλλ' οἴκοθεν καὶ ἐκ τοῦ ἐγκειμένου τῇ φύσει τῇ ἡμετέρᾳ διδασκάλου ταῦτα μαθὼν, ἐπεζήτει παρὰ τοῦ δεσπότου αὐτοῦ παρασχεθῆναι, ἄρτον φαγεῖν καὶ ἱμάτιον περιβαλέσθαι. ἐὰν ταῦτά μοι, φησιν, ὑπάρξῃ ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας, καὶ ἀποστρέψῃ με μετὰ σωτηρίας εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου, καθάπερ ὑπέσχετο, καὶ ἔσται κύριος ἐμοὶ εἰς θεὸν, καὶ ὁ λίθος οὗτος, ὃν ἔστησα στήλην, ἔσται μοι οἶκος θεοῦ, καὶ πάντων ὧν ἄν μοι δῷς δεκάτην ἀποδεκατώσω αὐτά σοι. ὅρα τοῦ δικαίου τὴν εὐγνωμοσύνην. τὴν αἴτησιν μὲν αἰτούμενος, οὐδὲν πολυτελὲς αἰτῆσαι κατεδέξατο, ἀλλ' ἄρτον καὶ ἱμάτιον· ὑπισχνούμενος δὲ τὰ παρ' ἑαυτοῦ τῷ δεσπότῃ, εἰδὼς αὐτοῦ τὸ φιλότιμον ἐν ταῖς δωρεαῖς, καὶ ὅτι ὑπερβαίνει τῇ ἀντιδόσει τὰς ἐννοίας τὰς ἡμετέρας, φησὶ, καὶ τὴν στήλην ταύτην εἰς οἶκον θεοῦ ἕξω, καὶ πάντων τῶν παρὰ σοῦ μοι χορηγουμένων τὰς δεκάτας ἀποδεκατώσω. εἶδες γνώμην φιλόθεον; οὔπω οὐδὲν ἔλαβε, καὶ ὑπισχνεῖται τῶν μελλόντων αὐτῷ δίδοσθαι τὰς δεκάτας τῷ θεῷ προσοίσειν. μὴ ἁπλῶς, ἀγαπητοί, παρατρέχωμεν τὰ εἰρημένα, ἀλλὰ ζηλώσωμεν ἅπαντες τοῦτον τὸν δίκαιον, οἱ ἐν τῇ χάριτι τὸν πρὸ τοῦ νόμου, καὶ μηδὲν βιωτικὸν αἰτῶμεν παρὰ τοῦ δεσπότου. οὐδὲ γὰρ περιμένει τὴν παρ' ἡμῶν ὑπόμνησιν, ἀλλὰ κἂν μὴ αἰτῶμεν, ἡμῖν τὰ πρὸς τὴν χρείαν δωρεῖται. ἀνατέλλει γὰρ τὸν ἥλιον ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς, καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους. καὶ πειθώμεθα αὐτῷ παραινοῦντι καὶ λέγοντι, ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν. ὁρᾷς ὅτι αὐτὸς ἐκεῖνα ἡμῖν ἡτοίμασε παρασχεῖν, καὶ ταῦτα ἐν προσθήκης μέρει δοῦναι ἐπαγγέλλεται; μὴ τοίνυν ἅπερ ἐν προσθήκης μέρει λαμβάνειν μέλλεις, ταῦτα ὡς προηγούμενα αἴτει· μηδὲ ἀντιστρέψωμεν τὴν τάξιν, ἀλλὰ ζητῶμεν ἐκεῖνα, καθὼς ἐπέταξεν, ἵνα κἀκείνων καὶ τούτων ἐν ἀπολαύσει γενώμεθα. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς τῆς εὐχῆς ῥήμασιν ὅρους ἡμῖν καὶ κανόνας τέθεικε, μέχρι τίνος δεῖ τὴν περὶ τῶν βιωτικῶν αἴτησιν ποιεῖσθαι, τὰ ῥήματα ἐκεῖνα λέγειν ἡμᾶς

A inscribere vult, posterisque eum facere celebrem, lapide pro columna erecto, superfusoque oleo, verisimile enim est quod illud solum secum tulerit, utpote iter faciens; votumque offert benigno Deo, omni plenum philosophia.

5. Et si vultis, etiam ipsa audiamus verba: 20. *Vovit enim votum, dicens: Si fuerit Dominus Deus mecum, & custodierit me in via hac, qua ego ambulo.* Quoniam dixerat, *Ego tecum sum, & custodiam te in via hac qua ambulas:* propter hoc & ipse dicit: Si illa mihi eveniant, quæ scilicet te daturum promisisti. Deinde & petitionem affert,
B dicens: *Si dederit mihi Dominus panem ad manducandum, & vestem ad tegendum.* Non divitias, non abundantiam quamdam petivit: sed panem & vestem: & hanc ad contegendum corpus, illum vero in necessarium alimentum. Considera quomodo nobis apostolicum characterem petitione sua significavit, tanto sapientiæ studio plenus erat justi animus. Nam id quod Christus dicebat, *Ne possideatis aurum, vel argentum, vel duas tunicas:* hoc iste nondum a quoquam doctus, sed a seipso, & ab insito naturæ nostræ magistro didicit, & op- Matt.10.9.
C tavit a Domino suo præberi panem ad comedendum, & vestem ad tegendum. *Si hæc mihi fuerint*, inquit, *in terra aliena*, 21. *& reduxerit me Dominus salvum in domum patris mei, sicut promisit: erit Dominus mihi in Deum*, 22. *& lapis iste quem erexi in columnam, erit mihi domus Dei: & omnium quæ mihi dederis, decimas tibi offeram.* Vide justi probum affectum: petebat quidem, at nihil preciosum, sed panem & vestem: promittebat autem & sua Domino; gnarus quam certet muneribus, & quam nostras cogitationes retribuendo transscendat, aitque: *Et columnam hanc in domum Dei habebo*, Jacob vovet se decimas daturum.
D & omnium quæ mihi a te suppeditabuntur decimas dabo. Vidisti mentem piam ac religiosam? nihil adhuc acceperat, & promisit se Deo decimas eorum quæ sibi donanda erant oblaturum. Ne simpliciter dilecti prætereamus quæ dicta sunt, sed æmulemur omnes hunc justum: & nos qui in gratia, eum qui ante legem: & nihil temporale petamus a Domino. Neque enim exspectat donec a nobis admoneatur, sed & non petentibus nobis largitur ea quæ ad usum pertinent. *Oriri* enim *facit solem super malos & bonos, & pluit super justos & injustos.* Et credamus ei admonenti, & Moralis epilogus. Matt.5.45.
E dicenti: *Quærite primùm regnum Dei, & hæc omnia apponentur vobis.* Vides ipsum nobis etiam illa in donum præparavisse, & hæc in lucri & auctarii parte daturum se promittere? Ne igitur ea quæ tamquam auctarii loco accepturus es, quasi primaria pete: ne invertamus ordinem, sed quæramus illa sicut præcepit, ut & his, & illis frui liceat. Ea enim de causa in orationis nostræ verbis limites & regulas nobis Dominus præscripsit, quatenus petenda sint temporalia. Verba illa jubet nos dicere, Matt.6.33.

Matt. 6. 11. quæ omni philosophia sunt referta, *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie:* diei alimentum inquit. Id quod justus iste, tametsi nihil horum audierat, precatus est, dicens: *Si dederit mihi Dominus panem ad comedendum, & vestem ad tegendum.* Ne igitur temporale aliquid aliud ab eo petamus. Indignum enim valde est, a tam liberali & tanta virtute præstanti hujusmodi petere, quæ cum præsenti vita dissolvuntur, & magnam vicissitudinem & mutationem experiuntur. Id genus enim sunt humana omnia, sive divitias dixeris, sive potentiam, sive humanam gloriam: sed petamus semper manentia, sufficientia, vicissitudinis nescia. Et scientes Domini nostri bonitatem, nihili pendamus præsentia, sed omne nostrum studium in cælestium desiderium transferamus. Nam si *solem suum oriri facit super malos & bonos, & pluit super justos & injustos*, multo magis abstinentes a malitia, & injustitiam fugientes non despiciet: sed multa dignos ducet providentia, & sua solicitudine omni tempore dignabitur. Id scientes, dilecti, ne increduli simus divinis pollicitationibus, neque contraria iis quæ ille jussit, faciamus. Enimvero quantum ad ea quæ nunc a nobis fiunt, nihil ab infidelibus differimus. Quando enim ipse quidem futura nobis promittit, nos autem nolumus fidere illius promissionibus, sed præsentibus sumus affixi, quod aliud incredulitatis indicium adhuc requiritur, rebus ipsis tam clara voce attestantibus? & rursum Christo jubente nos nihil a se petere fragilium horum & temporalium, sed potius illa postulare; nos ei repugnantes, quæ petere prohibuit, illa quærimus: & quæ jussit quæri, illa non quærimus. Et hæc facientes, & tam pigre segniterque nostra instituentes, & exacerbantes mitem & humanum Dominum, quasi obliti eorum quæ nos fecerimus, causam quærimus ejus erga nos indignationis, & quare nos sæpe despiciat, cum in varias incidimus tentationes: & non cogitantes peccatorum nostrorum magnitudinem, nosmetipsos ultro decipimus. Idcirco obsecro, ut iis omnibus repulsis, nihil saluti nostræ præferamus.
Mat. 16. 26 *Quid enim prodest homini, si totum mundum lucretur, animæ vero suæ detrimentum patiatur?* Et supervacuas divitias jam evacuemus in pauperes, magnumque sapientiæ studii specimen in omnibus exhibeamus, vanam gloriam despicientes, humanum fastum conculcantes, & omne caritatis studium alii in alios mutuo impendentes: ut & præsentibus & futuris bonis perfrui mereamur, gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre, & sancto Spiritu sit gloria, imperium, honor, nunc, & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

A ἐκέλευσε, τὰ πάσης [a] φιλοσοφίας γέμοντα, τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον, ἀντὶ τοῦ, τὴν τῆς ἡμέρας τροφήν· ὅπερ ὁ δίκαιος ἐκεῖνος οὐδὲν τούτων ἀκηκοὼς ηὔχετο λέγων, ἐὰν δῷ μοι κύριος ἄρτον φαγεῖν, καὶ ἱμάτιον περιβαλέσθαι. μὴ τοίνυν ἕτερόν τι τῶν βιωτικῶν αἰτώμεθα παρ' αὐτοῦ. ἀνάξιον γὰρ σφόδρα παρὰ τοῦ οὕτω φιλοτίμου καὶ τοσαύτην δυνάμεως περιουσίαν κεκτημένου ταῦτα αἰτεῖν, ἃ τῷ παρόντι συγκαταλύεται βίῳ, καὶ πολλὴν ἔχει τὴν μεταβολὴν καὶ τὴν μετάπτωσιν. τοιαῦτα γὰρ ἅπαντα τὰ ἀνθρώπινα, κἂν πλοῦτον εἴπῃς, κἂν δυναστείαν, κἂν δόξαν ἀνθρωπίνην· ἀλλ'
B αἰτώμεθα τὰ ἀεὶ μένοντα, τὰ διαρκῆ, καὶ μεταβολὴν οὐκ ἐπιστάμενα. καὶ εἰδότες τοῦ ἡμετέρου δεσπότου τὴν ἀγαθότητα, μηδένα ποιώμεθα λόγον τῶν παρόντων, ἀλλὰ πᾶσαν ἡμῶν τὴν σπουδὴν εἰς τὸν τῶν ἐπουρανίων πόθον μεταστήσωμεν. εἰ γὰρ τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς, καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους, πολλῷ μᾶλλον τοὺς ἀπεχομένους τῆς πονηρίας, καὶ τὴν ἀδικίαν φεύγοντας οὐ περιόψεται, ἀλλὰ πολλῆς ἀξιώσει τῆς προνοίας, καὶ τὴν ἑαυτοῦ κηδεμονίαν ἐν ἅπασι παρέξει. ὅπερ εἰδότες, ἀγαπητοὶ, μὴ ἀπιστῶμεν ταῖς τοῦ θεοῦ ὑποσχέσεσι, μηδὲ ἐναντία ὧν ἐκέλευσε διαπραττώμεθα.
C τὰ γὰρ νῦν παρ' ἡμῶν γινόμενα οὐδὲν ἀπιστούντων διενήνοχεν. ὅταν γὰρ αὐτὸς μὲν ἐπαγγέλληται τὰ μέλλοντα, ἡμεῖς δὲ μὴ βουλοίμεθα θαρρεῖν ἐκείνοις, ἀλλὰ τοῖς παροῦσιν ὦμεν προσηλωμένοι, ποῖον ἕτερον δεῖγμα ἀπιστίας λοιπόν τις ἐπιζητήσειε, τῶν πραγμάτων αὐτῶν λαμπρὰν ἀφιέντων φωνήν; καὶ πάλιν αὐτοῦ κελεύοντος μηδὲν ἡμᾶς ζητεῖν παρ' αὐτοῦ τῶν ἐπικήρων τούτων καὶ βιωτικῶν, ἀλλ' ἐκείνων μᾶλλον, ἡμεῖς ἀπ' ἐναντίας αὐτῷ ἐρχόμενοι, ἅπερ εἶπε μὴ ζητεῖν, ἐκεῖνα ζητοῦμεν, καὶ ἅπερ εἶπε ζητεῖν, ἐκεῖνα οὐ ζητοῦμεν, καὶ ταῦτα διαπραττόμενοι, καὶ οὕτω ῥαθύμως τὰ καθ' ἑαυ-
D τοὺς διοικοῦντες, καὶ παροργίζοντες τὸν ἥμερον καὶ προσηνῆ δεσπότην, ὥσπερ ἐπιλαθόμενοι τῶν παρ' ἡμῶν γινομένων, τὴν αἰτίαν ζητοῦμεν τῆς καθ' ἡμῶν ἀγανακτήσεως, καὶ τίνος ἕνεκεν ἡμᾶς πολλάκις περιορᾷ ποικίλοις πειρασμοῖς περιπίπτοντας, καὶ οὐκ ἐννοοῦμεν τὸ μέγεθος τῶν ἡμῖν ἡμαρτημένων, ἀλλ' ἑκόντες ἑαυτοὺς παραλογιζόμεθα. διὸ, παρακαλῶ, πάντα ταῦτα ἀποσεισάμενοι, μηδὲν ἕτερον τῆς οἰκείας σωτηρίας προτιμῶμεν. τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν μὲν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; καὶ τὰ περιττὰ τῶν χρημάτων ἤδη κενώσωμεν εἰς τοὺς δεομένους, καὶ πολλὴν
E ἐν ἅπασι τὴν φιλοσοφίαν ἐπιδειξώμεθα τῆς ματαίας [b] δόξης καταφρονοῦντες, τὸν ἀνθρώπινον τῦφον καταπατοῦντες, καὶ πολλὴν τὴν ἀγάπην πρὸς ἀλλήλους ἐπιδεικνύμενοι· ἵνα καὶ τῶν ἐνταῦθα καὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἀπολαῦσαι δυνηθῶμεν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

[a] Sic Savil. & quinque mss. Morel. vero, φιλοστοργίας.

[b] Alii, δόξης ὑπερορῶντες.

A

ΟΜΙΛΙΑ νέ.

Καὶ εἶπε Λάβαν τῷ Ἰακὼβ, ἀδελφός μου εἶ σύ· οὐ δουλεύσεις μοι δωρεάν· ἀπάγγειλόν μοι, τίς ὁ μισθός σου.

ΙΚΑΝΩΣ ἡμᾶς χθὲς τὰ προοίμια τῆς ἀποδημίας τοῦ δικαίου τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ τὸ μέγεθος ἐπαίδευσε, δι' ἣν αἰτίαν τοσαύτης τῆς ὑποσχέσεως ἠξιώθη παρὰ τοῦ θεοῦ. θαρσήσας πάλιν, διὰ τῆς αἰτήσεως καὶ τῆς εὐχῆς, ἣν ἐποιήσατο πρὸς τὸν τῶν ὅλων θεὸν, ἀρκοῦσαν ἡμῖν ἅπασι διδασκαλίαν παρέσχεν, εἰ βουληθείημεν πρὸς μίμησιν διεγερθῆναι τῆς ἀρετῆς τοῦ δικαίου. B καὶ γὰρ θαυμάσαι ἄξιον, ὅπως καὶ τὴν δύναμιν εἰδὼς τοῦ ὑπισχνουμένου, καὶ τῶν ἐπαγγελθέντων αὐτῷ τὸ μέγεθος ἀκηκοὼς, οὐδὲ οὕτω μέγα τι καὶ ὑπέρογκον αἰτῆσαι κατεδέξατο· ἀλλ' ἐκεῖνα μόνον αἰτήσας, ἅπερ χθὲς ἠκούσατε, ὅσα πρὸς τὴν ἐφήμερον αὐτῷ τροφὴν ἀρκεῖν ἠδύνατο, καὶ τὴν τοῦ σώματος περιβολὴν παρασχεῖν, ὑπισχνεῖται, εἰ τὴν ἐπάνοδον αὐτῷ τὴν εἰς τὰ οἰκεῖα χαρίσαιτο, καθάπερ ὑπέσχετο, πάντων αὐτῷ δεκάτας δώσειν, ὧν ἂν λάβοι παρ' αὐτοῦ· διὰ πάντων δεικνὺς αὐτοῦ τὸ φιλόθεον, καὶ αὐτὸν ἐπιγραφόμενος τὸν ἁπάντων χορηγὸν, καὶ διδάσκων ἡμᾶς μόνῳ αὐτῷ πάντων εἰδέναι χάριν. C ᾔδει γὰρ ὁ δίκαιος, εἰδὼς τῆς ἀφάτου αὐτοῦ φιλανθρωπίας τὴν ὑπερβολὴν, καὶ ἐννοῶν τοῦτο ἐξ ὧν εἰς τὸν αὐτοῦ πατέρα ἐπεδείξατο, ὅτι καὶ αὐτὸν ἐν πολλῇ καταστήσει τῇ περιουσίᾳ. καὶ τούτων μὲν αὐτὸς οὐδὲν αἰτεῖ παρὰ τοῦ δεσπότου, οὐδὲ ἀνέχεται περὶ τούτων ἱκεσίαν προσαγαγεῖν, ἀλλὰ δι' ὧν ὑπέσχετο τὰς δεκάτας δώσειν, ἔδειξεν ὅπως ἐν ἅπασι θαρρεῖ τῇ τοῦ ὑποσχομένου δυνάμει. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ αὐτὸς, ἡνίκα αὐτῷ διελέγετο, ἔλεγεν, ἐγώ εἰμι ὁ θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ Ἰσαὰκ τοῦ πατρός σου. μὴ φοβοῦ. ἐννόησόν, φησιν, ὅτι καὶ ὁ πατριάρχης, καθάπερ ξένος καὶ ἄγνωστος εἰς τὴν γῆν D ταύτην παραγενόμενος, εἰς τοσαύτην ἦλθε περιφάνειαν, ὡς ἐν τοῖς ἁπάντων εἶναι στόμασι. καὶ τὸν πατέρα δὲ τὸν σὸν λογίζου, ὅτι ἐν ἐσχάτῳ γήρᾳ τῷ πατρὶ τεχθεὶς, οὕτως ηὐξήθη, ὡς ἐπίφθονον γενέσθαι τοῖς ἐγχωρίοις αὐτόν. ταῦτα οὖν καὶ αὐτὸς προσδοκῶν, πάντα φόβον καὶ ἀγωνίαν ἀποσεισάμενος ἔχου τῆς ἀποδημίας. ταῦτα ὁ δίκαιος λογισάμενος, καὶ οὐ πρὸς τὴν ἐν τῷ παρόντι κατάστασιν ἀπιδὼν, οὐδὲν γὰρ ὅλως ἐπεφέρετο· πῶς γὰρ μόνος ὢν καὶ ὁδοιπορεῖν ἀναγκαζόμενος; ἀλλ' ἤδη τοῖς τῆς πίστεως ὀφθαλμοῖς τὴν μετ' οὐ πολὺ μέλλουσαν αὐτῷ E ἔσεσθαι εὐπορίαν προορῶν, τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείκνυται, καὶ μηδέπω λαβὼν ὑπισχνεῖται, ἀξιοπιστοτέραν αὐτῆς τῆς πείρας τῶν πραγμάτων εἶναι νομίζων τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ δεσπότου. οὐδὲ γὰρ οὕτω τοῖς ὁρωμένοις καὶ ἐν χερσὶ κρατουμένοις θαρρεῖν ὀφείλομεν, ὡς τῇ παρὰ τοῦ θεοῦ ὑποσχέσει, κἂν μὴ παρ' αὐτὸν τὸν καιρὸν εἰς ἔργον ἐκβαίη. θάρσος τοίνυν μέγιστον λαβὼν ἐκ τῶν παρὰ τοῦ θεοῦ πρὸς αὐτὸν ῥηθέντων ὁ δίκαιος, ἔχετο τῆς ἀποδημίας. πῶς γὰρ οὐκ ἔμελλε θαρρεῖν ἀκούσας, ὅτι ἰδοὺ ἐγὼ μετὰ σοῦ εἰμι, διαφυλάττων σε ἐν

HOMILIA LV.

Et dixit Laban ad Jacob: Quoniam frater meus es tu, non servies mihi gratis, dic mihi quæ merces tua. Gen. 29. 15.

1. SATIS heri ex præludiis peregrinationis justi edocti sumus quanta fuerit ejus philosophiæ magnitudo, propter quam causam tantam promissionem a Deo consequutus est. Iterum autem per preces & votum, quæ fecit universorum Domino, sufficientem doctrinam nobis omnibus dedit, si vellemus ad imitandam virtutem illius excitari. Etenim admiratione dignum est, quomodo virtutem sciens promittentis, & audiens magnitudinem sibi promissorum, neque sic magnum aliquid & sublime postulare attentaverit: sed illa dumtaxat petiit, quæ audistis heri, nempe ea quæ ad quotidianum alimentum sibi sufficere possint, & vestimentum ad corpus tegendum: & promittit si reditum sibi in sua concedat Deus, sicut sibi promiserat, daturum se illi omnium quæ ab eo accipiet, decimas: per omnia monstrans religionem suam, & ipsum adscribens omnium largitorem; docetque nos ut ei tantum habeamus gratiam. Noverat enim justus ineffabilem ejus benignitatem, hoc conjectans ex iis quæ in patrem suum exhibuerat, sciebat eum sibi magnam abundantiam concessurum esse: & horum quidem ipse nihil petit a Domino, neque vult de iis precari: sed cum decimas omnium daturum se pollicetur, ostendit quantum in omnibus confidebat ejus potentiæ qui promiserat. (Confidentia Jacobi in Deum.) Propterea & ipse quando cum eo loquebatur, dicebat, *Ego sum Deus Abraham & Isaac patris tui, ne timeas.* Gen. 26. 24. Cogita, inquit, & Patriarcham quasi peregrinum & ignotum in terram hanc advenisse, & in tantam venisse gloriam, ut omnium ore celebretur. Cogita item & patrem tuum, in extrema senectute patri suo natum esse, atque ita opibus auctum fuisse ut invidiosus fieret indigenis. Eadem igitur & ipse exspecta, omnemque timorem & anxietatem deponens, peregrinationem obi. Hæc secum cogitans justus, non ad præsentem respiciebat statum: nihil enim omnino secum afferebat: quomodo enim potuisset qui solus erat, & iter facere cogebatur? sed jam fidei oculis non multo post futuram prævidens abundantiam suam declarabat gratam voluntatem: & qui nihil adhuc acceperat, vovet, digniorem fide existimans promissionem Domini, quam rerum possessionem. Neque enim ita fidere debemus his quæ in manibus habemus & videmus, ut promissionibus Dei, etiamsi non eveniant statim primo tempore. Justus igitur sumta iis quæ Deus dixerat fiducia maxima, peregrinationem obiit. Quo pacto enim non fisurus esset, cui dictum erat, *Ecce ego tecum sum, custodiens te in omni via* Gen. 28. 15.

qua iturus es : & multiplicabo semen tuum, & reducam te iterum in terram hanc : & non te derelinquam, usquequo compleantur promissa omnia ? Verum, ut heri dixi, cogita & omnipotentem Dei sapientiam, & justi illius magnam patientiam & gratum animum. Surrexit enim post promissiones illas, & in Charran contendit. Et iterum agit ut peregrinus & vagus, & in omnibus divina gratia fruitur, benigno Deo ipsi viam ubique parante, & suam promissionem adimplente. Qui enim dixerat, *Tecum sum, custodiens te in omni via qua iturus es*, is duxit justum ad fontem aquæ, ubi aquabant pastores terræ incolæ : a quibus cum interrogasset de Laban fratre matris suæ, & didicisset omnia quæ circa illum gerebantur : deinde cum & hujus filiam, & greges oculis spectasset, videretque indigenas non sufficere ut lapidem a fonte ipsi amoverent & aquarent oves, accurrit, & id quod illi facere non valebant, ipse superno auxilio roboratus, præveniens beneficiis Laban, amovit lapidem & adaquavit oves quas pascebat Rachel. Dein ubi osculatus est puellam, & significavit quis esset, & unde venisset, mansit ipse apud fontem. Verum quia Deus erat qui justo disponebat omnia, hic & puellam excitavit ut celeriter curreret, atque hæc annunciaret patri, qui frater erat hujus matris : narraretque beneficium quod ab eo præstitum esset & in ipsam & in greges : & se neque peregrinum esse, neque ignotum, sed sororis filium. Considera obsecro, dilecte, divinæ Scripturæ diligentiam, quomodo nobis omnia manifeste recenseat, docendo nos mores veterum, & quantæ in excipiendis hospitibus fuerint alacritatis. Nam ut puellæ indicaret alacritatem, non simpliciter dixit, eam abiisse & annunciasse quæ facta fuerant, sed cucurrisse, hoc est magno cum gaudio. Deinde & de Laban, qui pater illius erat, dicit, quod auditis his a virgine, cucurrerit & ipse in occursum Jacob, & osculatus sit eum, & induxerit in domum suam.

Quanta veterum hospitalitas.

2. Postquam autem Laban omnia diligenter didicit ab eo, 14. *dixit*, inquit, *ei : Ex ossibus meis & ex carne mea es tu.* Sororis, inquit, meæ cum sis filius, nihil aliud quam caro nostra es & frater noster. 15. *Et erat cum eo*, inquit, *ad mensem dierum.* Dein quasi in domo propria apud eum impavide & ab omni cura liber agebat. Cæterum quoniam Deus erat, qui omnia ad utilitatem hujus justi dispensabat, & in omnibus ei suam præbebat cooperationem, ipse alacritatem Laban excitavit : & videns viri mansuetudinem, dicit ei : *Quoniam enim frater meus es tu, non servies mihi gratis : dic mihi, quæ merces tua sit.* Vide quomodo ipse

Caput. 29.

A τῇ ὁδῷ πάσῃ οὗ ἐὰν πορεύσῃ, καὶ πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου, καὶ ἀποστρέψω σε πάλιν εἰς τὴν γῆν ταύτην, καὶ οὐ μή σε ἐγκαταλίπω, ἕως οὗ πάντα εὐδοκήσω εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὰ ἐπαγγελθέντα ; ἀλλ' ὅπερ χθὲς ἔλεγον, ἐννόει καὶ τοῦ θεοῦ τὴν εὐμήχανον σοφίαν, καὶ τοῦ δικαίου τούτου τὴν πολλὴν ὑπομονὴν καὶ εὐγνωμοσύνην. μετὰ γὰρ ταύτας τὰς ὑποσχέσεις ἀναστὰς, ὥρμησεν ἐπὶ τὴν Χαῤῥὰν, καὶ πάλιν ἀλήτου καὶ ξένου τρόπον ποιεῖται τὴν ἀποδημίαν, καὶ διὰ πάντων ἀπολαύει τῆς ἄνωθεν εὐνοίας, τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ ἅπαντα αὐτῷ προοδοποιοῦντος, καὶ τὴν οἰκείαν ὑπόσχεσιν διὰ τῶν ἔργων ἐπιδεικνυμένου· ὁ γὰρ εἰπὼν, ὅτι μετὰ σοῦ εἰμι, διαB φυλάττων σε ἐν τῇ ὁδῷ οὗ ἐὰν πορεύσῃ, οὗτος ὡδήγησε καὶ ἤγαγε τὸν δίκαιον ἐπὶ τὸ φρέαρ τοῦ ὕδατος, ἔνθα ἐπότιζον τὰ ποίμνια οἱ ἐγχώριοι· παρ' ὧν πυθόμενος τὰ περὶ τοῦ Λάβαν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ μαθὼν τὰ κατ' αὐτὸν ἅπαντα, εἶτα καὶ τὴν τούτου θυγατέρα καὶ τὰ ποίμνια θεασάμενος, ὁρῶν τε τοὺς ἐγχωρίους οὐ δυναμένους αὐτοῖς ἀρκέσαι πρὸς τὸ μετακινῆσαι τὸν λίθον τοῦ φρέατος, καὶ ποτίσαι τὰ πρόβατα, [a] ἐπιδραμὼν οὗτος, ὅπερ ἐκεῖνοι ποιῆσαι οὐκ ἴσχυον, αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἄνωθεν συμμαχίας δυναμούμενος, προφθάνει ταῖς εὐεργεσίαις τὸν Λάβαν, καὶ μετακινήσας τὸν λίθον ποτίζει C τὰ πρόβατα, ἅπερ ἔνεμεν ἡ Ῥαχήλ. εἶτα ἀσπασάμενος τὴν κόρην, καὶ γνωρίσας τίς τε εἴη, καὶ πόθεν παραγέγονεν, ἔμενεν ἐφ' ἑαυτοῦ. ἀλλ' ἐπειδὴ θεὸς ἦν ὁ ἅπαντα τῷ δικαίῳ προοδοποιῶν, οὗτος καὶ τὴν κόρην διήγειρε μετὰ πολλοῦ τοῦ τάχους δραμεῖν καὶ ἀναγγεῖλαι ταῦτα τῷ πατρὶ, ὃς ἀδελφὸς ἐτύγχανε τῆς τούτου μητρὸς, καὶ διηγήσασθαι τήν τε εὐεργεσίαν τὴν παρ' αὐτοῦ γενομένην εἴς τε αὐτὴν καὶ τὰ ποίμνια, καὶ ὅτι οὐ ξένος τίς ἐστιν οὐδὲ ἄγνωστος, ἀλλὰ τῆς ἀδελφῆς υἱός. σκόπει μοι, ἀD γαπητὲ, τῆς θείας γραφῆς τὴν ἀκρίβειαν, ὅπως ἡμῖν ἅπαντα σαφῶς διηγεῖται, παιδεύουσα ἡμᾶς τῶν παλαιῶν τοὺς τρόπους, καὶ ὅσην ἐπεδείκνυντο τὴν προθυμίαν περὶ τὴν φιλοξενίαν. ἵνα γὰρ δείξῃ καὶ τῆς κόρης τὸ πρόθυμον, οὐχ ἁπλῶς εἶπεν, ὅτι ἀπῆλθε, καὶ ἀπήγγειλε τὰ γεγενημένα, ἀλλὰ δραμοῦσα, ἀντὶ τοῦ, μετὰ πολλῆς τῆς περιχαρείας. εἶτα καὶ περὶ τοῦ Λάβαν, ὃς πατὴρ αὐτῆς ἐτύγχανε, φησὶν, ὅτι ταῦτα ἀκούσας παρὰ τῆς κόρης, ἔδραμε καὶ αὐτὸς εἰς συνάντησιν τοῦ Ἰακὼβ, καὶ ἀσπασάμενος αὐτὸν εἰσήγαγεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

Καὶ μαθὼν ὁ Λάβαν ἅπαντα παρ' αὐτοῦ μετὰ ἀκριE βείας, εἶπέ, φησιν, αὐτῷ, ἐκ τῶν ὀστέων μου καὶ ἐκ τῶν σαρκῶν μου εἶ σύ. τῆς ἀδελφῆς, φησὶ, τῆς ἐμῆς τυγχάνων υἱὸς, οὐδὲν ἕτερον, ἢ σὰρξ ἡμετέρα τυγχάνεις, καὶ ἀδελφὸς ἡμέτερος. καὶ ἦν μετ' αὐτοῦ, φησὶ, μῆνα ἡμερῶν. λοιπὸν ὡς ἐν οἰκίᾳ ἰδίᾳ οὕτω διῆγεν ὁ δίκαιος, ἐν ἀδείᾳ τυγχάνων καὶ πάσης ἀπηλλαγμένος φροντίδος. ἀλλ' ἐπειδὴ θεὸς ἦν ὁ τὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον οἰκονομῶν τῷ δικαίῳ τούτῳ, καὶ ἐν ἅπασιν αὐτῷ τὴν παρ' ἑαυτοῦ συνεργίαν χαριζόμενος, οὗτος καὶ τοῦ Λάβαν τὴν προθυμίαν διήγειρε, καὶ ὁρῶν τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἐπιείκειαν, φησὶ πρὸς αὐτὸν, ὅτι γὰρ ἀδελφός μου εἶ σὺ, οὐ δουλεύσεις μοι δωρεάν· ἀπάγγειλόν μοι, τίς ὁ μισθός σου

[a] Sic Savil. & aliquot mss. Morel. & alii, ἐνδεξάμενον.

ἐστίν. ὅρα πῶς μὲν αὐτὸς ἐπεζήτησεν οὐδέν, ὁ δὲ Λάβαν μόνον ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦτο προστίθησι τῷ δικαίῳ. καὶ σκόπει μοι πῶς, ἐπειδὰν ὑπὸ τῆς ἄνωθεν χειρός τις βοηθῆται, πάντα αὐτῷ κατὰ ῥοῦν πρόεισιν. οὐ δουλεύσεις μοι, φησί, δωρεάν· ἀπάγγειλόν μοι, τίς ὁ μισθός σού ἐστι. καίτοι ἀγαπητῶς εἶχεν ὁ μακάριος ἐκεῖνος, καὶ τὸ ἁπλῶς τῆς ἐφημέρου τροφῆς ἀπολαύειν, καὶ πολλὴν καὶ ὑπὲρ τούτου ἤθελεν αὐτῷ χάριν ἔχειν. ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς πολλὴν τὴν ἐπιείκειαν ἐπεδείξατο, προλαβὼν ὁ Λάβαν μισθὸν αὐτῷ τελέσειν ὑπισχνεῖται, ὃν ἂν αὐτὸς προθῇ. τί οὖν ὁ δίκαιος; ὅρα μοι καὶ ἐνταῦθα τῆς συνέσεως αὐτοῦ τὴν ὑπερβολὴν, καὶ πῶς οὐδεμίαν ἔχει περὶ χρημάτων συλλογὴν ἐπιθυμίαν, οὐδὲ καθάπερ μισθωτός τις ἀκριβολογεῖται πρὸς τὸν Λάβαν, καὶ ἕτερόν τι ἀπαιτεῖ, ἀλλὰ μεμνημένος τῆς μητρὸς, καὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ πατρὸς, καὶ τῆς οἰκείας σωφροσύνης δεικνὺς τὴν ὑπερβολήν, φησὶ πρὸς τὸν Λαβὰν, δουλεύσω σοι ἑπτὰ ἔτη περὶ Ῥαχὴλ τῆς θυγατρός σου τῆς νεωτέρας. ταύτην γὰρ ἐξ ἀρχῆς θεασάμενος ἐπὶ τοῦ φρέατος ἠγάπησα. καὶ ὅρα εὐγνωμοσύνην ἀνδρός. ἑαυτῷ καὶ τὸν χρόνον ὁρίζει, καὶ διὰ τοῦ χρόνου τῶν ἐτῶν ἱκανὴν βάσανον τῆς οἰκείας σωφροσύνης παρέχει. καὶ τί θαυμάζεις, ἀγαπητὲ, ἀκούων ὅτι ἑπτὰ ἔτη δουλεύειν ὑπέσχετο ὑπὲρ τῆς ἀγαπωμένης κόρης; ἵνα γὰρ δείξῃ ἡ θεία γραφὴ, ὅπως ὁ πόθος ὁ πολὺς ἐπετέμετο καὶ τὸν κάματον αὐτῷ καὶ τοῦ χρόνου τὸ μῆκος, φησὶ, καὶ ἐδούλευσεν Ἰακὼβ περὶ Ῥαχὴλ ἑπτὰ ἔτη, καὶ ἦσαν ἐναντίον αὐτοῦ ὡς ἡμέραι ὀλίγαι, παρὰ τὸ ἀγαπᾷν αὐτὸν αὐτήν. ὁ τῶν ἑπτά, φησιν, ἐτῶν ἀριθμὸς ὀλίγαι ἡμέραι ἐνομίζοντο διὰ τὴν ἀγάπην τὴν ὑπερβάλλουσαν τὴν περὶ τὴν κόρην. ὅταν γὰρ τρωθῇ τις τῷ πόθῳ τῆς ἀγάπης, οὐδὲν ὁρᾷ τῶν δυσχερῶν, ἀλλ' ἅπερ ἂν ᾖ κινδύνων μεστὰ, καὶ πολλῆς ἑτέρας ταλαιπωρίας, πάντα κούφως φέρει, πρὸς ἓν ὁρῶν μόνον, ὥστε τὸν οἰκεῖον ἀποπληρῶσαι πόθον. ἀκούωμεν οἱ ῥάθυμοι καὶ ἀναπεπτωκότες, οἱ πολλὴν περὶ τὸν δεσπότην ἀγνωμοσύνην ἐπιδεικνύμενοι. εἰ γὰρ ὁ δίκαιος οὗτος διὰ τὸν τῆς κόρης πόθον ἑπτὰ ἐτῶν ἀριθμὸν δουλεῦσαι κατεδέξατο, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ποιμενικῆς ταλαιπωρίαν ὑπομεῖναι, καὶ οὐδὲ αἴσθησιν ἐλάμβανεν οὐ τῶν πόνων, οὐ τοῦ μήκους τοῦ χρόνου, ἀλλὰ πάντα αὐτῷ κοῦφα καὶ ῥᾴδια ἐφαίνετο, καὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἀπολαύσεως τρεφόμενος, ὡς ἡμέρας ὀλίγας τὸν πολὺν ἐκεῖνον εἶναι χρόνον ἐνόμιζε· ποίαν ἡμεῖς ἕξομεν ἀπολογίαν μηδὲ τὸν ὅμοιον πόθον περὶ τὸν δεσπότην τὸν ἡμέτερον, τὸν εὐεργέτην, τὸν κηδεμόνα, τὸν πάντα ἡμῖν γινόμενον ἐπιδεικνύμενοι; ἀλλ' ἂν μὲν βιωτικὸν κέρδος πρόκειται, πάντα προθύμως ὑπομένειν αἱρούμεθα, κἂν κάματον ἔχῃ, κἂν ἄλλην τινὰ ταλαιπωρίαν, κἂν αἰσχύνην, κἂν κόλασιν τὴν ἐν τῷ παρόντι, τὴν ἐν τῷ μέλλοντι· διὰ δὲ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, καὶ ὑπὲρ τοῦ τὴν ἄνωθεν ἐπισπάσασθαι ῥοπὴν, χαῦνοι καὶ ἀναπεπτωκότες καὶ διαλελυμένοι φαινόμεθα. καὶ ποία ἡμῖν ἔσται συγγνώμη, τίς δὲ ἀπολογία οὕτω ῥαθύμως διακειμένοις, καὶ οὐδὲ ὅσον ὁ μακάριος οὗτος περὶ κόρην τὸν πόθον ἐπεδείξατο, τοσαύτην ἀγάπην περὶ τὸν θεὸν ἐπιδείξασθαι βουλομένοις, καὶ ταῦτα τοσαύτας ἔχοντες ἀριθμεῖν εὐερ-

A quidem petebat nihil, Laban autem a se hoc proponit justo. Et attende, obsecro, quomodo cui divina manus assistit, ei omnia feliciter succedant. *Non servies mihi*, inquit, *gratis: indica mihi quæ merces tua sit.* Quamvis beatus ille magnæ caritatis loco haberet vel simpliciter quotidiano alimento frui, multamque pro eo gratiam redderet: verum quia miram humanitatem præ se ferebat, ideo Laban mercedem ei pollicetur, quam ipse proposuerit. Quid igitur justus? B Vide, obsecro, & hic excellentem ejus sagacitatem, & quomodo nullam congregandarum opum habuerit curam. Non enim sicut mercenarius aliquis cum Laban convenit, & operam suam exquisitiore mercede locat, & aliud quid petit: sed memor matris & præceptorum patris, & mirificam continentiam præ se ferens, dicit Labano: 18. *Serviam tibi septem annis pro Rachel filia tua juniore.* Hanc enim mox ut apud fontem vidi, amavi. Et vide benevolentiam viri, sibiipsi & tempus C præscribit, & tanto tempore sufficiens argumentum suæ continentiæ præbet. Et quid admiraris, dilecte, audiens eum septem annis se serviturum promisisse pro dilecta puella? Ut enim ostendat nobis Scriptura, quomodo amor magnus & laborem & temporis longitudinem succidit, & ut breve videretur effecit, dicit: 20. *Et servivit Jacob pro Rachel annis septem, & erant coram eo quasi dies pauci, eo quod ipse illam diligeret.* Septem, inquit, anni, pauci dies videbantur ob ingentem erga D puellam amorem. Quando enim quis sauciatur caritatis desiderio, nihil difficile spectat: sed id quod fuerit plenum periculis & multa miseria, leviter fert, ad hoc unum respiciens, quomodo suo potiatur voto & desiderio. Audiamus nos ignavi & supini, ingratum erga Deum animum exhibentes. Nam si justus ille propter puellæ amorem septennium servire, ferreque pastoralium laborum ærumnas decrevit, & non sensit vel labores, vel temporis longitudinem: sed omnia ei levia & facilia videbantur, exspectationeque & spe fruendi fultus, ita ut dies pau- E cos longum illud tempus putaret: qualem nos habebimus excusationem, qui non pari studio erga Dominum nostrum & benefactorem & curatorem, & qui nobis sit omnia, afficimur? Sed ubi proponitur lucrum temporale, omnia alacriter sustinere volumus, etiamsi quid laboriosum sit, & valde ærumnosum & sordidum, & pœnam in præsenti & futuro sæculo præbens: propter nostram autem salutem, & ut supernum nobis favorem conciliemus, remissi & supini & dissoluti videmur. Et qualis nobis erit venia, qualisve excusatio sic negligentiæ deditis, qui neque quantum beatus ille in puellam declaravit amorem, tantam in Deum caritatem habemus: idque cum tanta possi-

Omnia feliciter succedunt ei quem Deus juvat.

Moralis epilogus.

mus numerare beneficia in nos collocata, & quæ quotidie collocantur? Sed etsi nos tam ingrati sumus, non ita certe beatus Paulus, qui tam fervebat & ignitus erat caritate in Deum, ut verba illa tanto animo digna loqueretur & clamaret, dicens: *Quis nos separabit a caritate Christi?* Vide dictionis emphasin, & latentem vim: vide amoris violenti fervorem, vide caritatem incensam. *Quis nos separabit?* Quid, inquit, est, quod possit nos a caritate Dei separare: quid inter visibilia, quid inter invisibilia?

Rom. 8. 35.

3. Deinde volens & particulatim omnia enumerare, & omnibus nobis manifestum facere insuperabile desiderium quod erga Dominum possidebat, subdidit dicens: *Tribulatio? an angustia? an fames? an persequutio? an nuditas? an periculum? an gladius?* ô animam, insania, quæ continentiæ mater est, furentem! Quid, inquit, ex iis quæ nobis inferri possunt, nos avocare a caritate quæ est in Deum, poterit? Afflictiones quotidianæ? minime. Angustiæ? neque illæ. Num persequutiones? neque illæ. Sed quid? num fames? num nuditas? num pericula? Verum quid dico famem, & nuditatem, & pericula? num gladius? ne mors quidem ipsa, si infligatur, hoc poterit efficere? id enim prorsus impossibile est. Nullus alius sic dignatus est diligere Dominum, ut beata illa anima. Quasi enim liberatus a corpore, & sublimis factus, ut sic dicam, neque super terram ambulare se putans, ita loquitur. Amor enim in Deum & succensa caritas mentem ejus a sensibilibus ad spiritualia transtulit, & a præsentibus ad futura, & a visibilibus ad non visibilia. Talis enim res est fides & caritas in Deum. Et ut discas magnum ejus cordis affectum, vide eum qui sic Dominum dilexit, & in ejus caritatem exarsit, fugari, persequutionem pati, flagellari, innumera gravia ferre, & dicere: *In laboribus abundantius, in plagis supra modum, in mortibus frequenter: a Judæis quinquies quadragenas una minus accepi: ter virgis cæsus sum, semel lapidatus sum, ter naufragium feci, nocte & die in profundo maris fui, in itineribus sæpe, periculis fluminum, periculis latronum, periculis in falsis fratribus, in labore & ærumna:* & talia patiens, gaudebat & exsultabat. Sciebat enim, & argumentis multis certus erat, labores præsentes maxima sibi præmia conciliare, & pericula coronas parere. Nam si Jacob propter amorem in Rachelem quasi pauculos dies septennium putabat: multo magis beatus ille omnia nihili faciebat, succensus simul amore in Deum, & propter Christum dilectum omnia ferens. Studeamus igitur, obsecro, & nos diligere Christum. Nihil enim aliud, inquit, Christus requirit a te, quam ut ipsum diligas ex toto cor-

2. Cor. 11. 23.

Comparatur cum Jacobo Paulus.

Mat. 22. 37.

A γεσίας εἰς ἡμᾶς γεγενημένας, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν γινομένας; ἀλλ' εἰ καὶ ἡμεῖς οὕτως ἀγνώμονες, ἀλλ' οὐχ ὁ Παῦλος οὕτως, ὁ τοσοῦτον ζέων τῷ πνεύματι, καὶ πεπυρωμένος εἰς τὸν περὶ τὸν Θεὸν πόθον, ὡς ἐκεῖνα τὰ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἄξια φθέγξασθαι ῥήματα καὶ ἀναβοῆσαι, καὶ εἰπεῖν, τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; ὅρα λέξεως ἔμφασιν· ὅρα πόθου τυραννικοῦ μανίαν· ὅρα ἀγάπην πεπυρωμένην. τίς ἡμᾶς χωρίσει; τί, φησὶν, ἐστὶν, ὃ δύναται τῆς ἀγάπης ἡμᾶς ἀποστερῆσαι τῆς πρὸς τὸν Θεόν; τί [a] τῶν ὁρωμένων, τί τῶν [a] μὴ ὁρωμένων.

Εἶτα βουλόμενος καὶ κατ' εἶδος ἅπαντα ἀπαριθμήσασθαι, B καὶ πᾶσιν ἡμῖν κατάδηλον ποιήσασθαι τὸν πόθον τὸν ἀκάθεκτον, ὃν περὶ τὸν δεσπότην ἐκέκτητο, ἐπήγαγε λέγων, θλίψις, ἢ στενοχωρία, ἢ λιμὸς, ἢ διωγμὸς, ἢ γυμνότης, ἢ κίνδυνος, ἢ μάχαιρα; ὢ ψυχῆς μαινομένης μανίαν σωφροσύνης μητέρα. τί, φησι, τῶν ἐπαγομένων ἡμῖν δυνήσεται ἡμᾶς ἀποστῆσαι τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης; αἱ θλίψεις αἱ καθημεριναί; οὐδαμῶς. ἀλλ' αἱ στενοχωρίαι; οὐδὲ αὗται. ἀλλ' οἱ διωγμοί; οὐδόλως, ἀλλὰ τί, λιμὸς, οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ κίνδυνοι; καὶ τί λέγω λιμὸν καὶ γυμνότητα καὶ κινδύνους, ἀλλὰ μάχαιρα; αὐτὸς, φησιν, ὁ θάνατος ἐπαγόμενος τοῦτο ἰσχῦσαι C οὐ δυνήσεται. ἀμήχανον γὰρ καὶ πάντη ἀδύνατον. οὐδεὶς ἕτερος οὕτως ἀγαπῆσαι κατηξιώθη τὸν δεσπότην, ὡς ἡ μακαρία αὕτη ψυχή. καθάπερ γὰρ ἀπαλλαγεὶς τοῦ σώματος, καὶ μετάρσιος, ὡς εἰπεῖν, γεγονὼς, καὶ οὐδὲ ἐπὶ τῆς γῆς βαδίζειν νομίζων, οὕτως ἅπαντα φθέγγεται. ὁ γὰρ περὶ τὸν Θεὸν πόθος, καὶ ἡ πεπυρωμένη ἀγάπη μετέστησεν αὐτοῦ τὸν λογισμὸν ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπὶ τὰ νοητὰ, καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων ἐπὶ τὰ μέλλοντα, καὶ ἀπὸ τῶν βλεπομένων ἐπὶ τὰ μὴ ὁρώμενα, τοιοῦτον γὰρ ἡ πίστις, καὶ ἡ περὶ τὸν Θεὸν ἀγάπη. καὶ ἵνα μάθῃς αὐτοῦ τὴν πολλὴν εὐγνωμοσύνην, ὅρα τὸν οὕτως ἀγαπῶντα τὸν δεσπότην, D καὶ ἐκκαιόμενον εἰς τὸν περὶ αὐτὸν πόθον, ἐλαυνόμενον, διωκόμενον, μαστιζόμενον, μυρία δεινὰ ὑπομένοντα, καὶ λέγοντα, ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν θανάτοις πολλάκις, ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον· τρὶς ἐρραβδίσθην· ἅπαξ ἐλιθάσθην· νυχθήμερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα, ὁδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις, ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ· καὶ τοσαῦτα πάσχων ἔχαιρε καὶ ἠγαλλιᾶτο. ᾔδει γὰρ καὶ πεπληροφόρητο, ὅτι οἱ πρὸς τὸ παρὸν πόνοι τῶν E μεγίστων αὐτῷ βραβείων πρόξενοι γίνονται, καὶ οἱ κίνδυνοι στεφάνους ἔτικτον. εἰ γὰρ ὁ Ἰακὼβ διὰ τὸν περὶ τὴν Ῥαχὴλ πόθον ὡς ἡμέρας ὀλίγας τὸν ἑπτὰ ἐτῶν τὸν ἀριθμὸν ἐνόμιζε, πολλῷ μᾶλλον ὁ μακάριος οὗτος οὐδὲν ἅπαντα ἡγεῖτο πυρωθεὶς ἅπαξ τῷ περὶ τὸν Θεὸν πόθῳ, καὶ διὰ τὸν ἀγαπώμενον Χριστὸν ἅπαντα ὑπομένων. σπουδάσωμεν τοίνυν, παρακαλῶ, καὶ ἡμεῖς ἀγαπῆσαι τὸν Χριστόν. οὐδὲν γὰρ ἕτερον, φησιν, ὁ Χριστὸς ζητεῖ παρὰ σοῦ, ἢ τὸ ἀγαπᾶν αὐτὸν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, καὶ

[a] Sic duo mss. atque ita legit vetus interpres. In editis hæc, τί τῶν ὁρωμένων deficiebant; sed ea series postulabat.

ποιεῖν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ. ὁ γὰρ ἀγαπῶν αὐτὸν, καθ' ὃν δεῖ τρόπον ἀγαπᾷν, δηλονότι καὶ τὰς αὐτοῦ ἐπείγεται ἐντολὰς ποιεῖν. ὅταν γάρ τις περί τινα γνησίως διάκειται, πάντα περιττὴν σπουδάζει, ἵνα τὸν ἀγαπώμενον ἐφέλκεσθαι δύναται εἰς τὸν περὶ αὐτὸν πόθον. καὶ ἡμεῖς τοίνυν, ἐὰν ἀγαπήσωμεν γνησίως τὸν δεσπότην, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ πληρῶσαι δυνησόμεθα, καὶ μηδὲν πράττειν ἐκείνων τῶν προσκροῦσαι δυναμένων τὸν ἀγαπώμενον. τοῦτο ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν· τοῦτο ἡ ἀπόλαυσις τῶν ἀγαθῶν· τοῦτο τὰ μυρία ἀγαθὰ, τὸ καταξιωθῆναι γνησίως, καὶ καθ' ὃν χρὴ δὴ τρόπον ἀγαπᾷν. ἀγαπήσομεν δὲ αὐτὸν γνησίως, ἐὰν διὰ τῆς περὶ αὐτὸν ἀγάπης, καὶ περὶ τοὺς ὁμοδούλους πολλὴν ἐπιδειξώμεθα τὴν ἀγάπην. ἐν ταύταις γὰρ, φησὶ, ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται, ἐν τῷ ἀγαπῆσαι κύριον τὸν θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου, καὶ ἐξ ὅλης διανοίας σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. τοῦτο τῆς ἀρετῆς τὸ κεφάλαιον, τοῦτο πασῶν τῶν τοῦ θεοῦ ἐντολῶν ὁ θεμέλιος. τῇ γὰρ ἀγάπῃ τῇ περὶ τὸν θεὸν συνεισέρχεται καὶ ἡ περὶ τὸν πλησίον ἀγάπη. ὁ γὰρ ἀγαπῶν τὸν θεὸν οὐ περιόψεται τὸν ἀδελφὸν, οὐδὲ τὰ χρήματα τῶν οἰκείων μελῶν προτιμήσει, ἀλλὰ πολλὴν περὶ αὐτὸν ἐπιδείξεται τὴν φιλοτιμίαν, μεμνημένος τοῦ εἰρηκότος, ὅτι ὁ ποιήσας ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποίησε· καὶ ἐννοῶν, ὅτι διὰ τῆς εἰς τὸν ὁμόδουλον θεραπείας αὐτός ἐστιν ὁ τὰ γινόμενα οἰκειούμενος ὁ τῶν ἁπάντων δεσπότης, μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας ἅπαντα ἐργάσεται, καὶ πολλὴν τὴν δαψίλειαν περὶ τὴν ἐλεημοσύνην ἐπιδείξεται, οὐ πρὸς τὴν εὐτέλειαν ὁρῶν τοῦ φαινομένου, ἀλλὰ πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ οἰκειοῦσθαι ἐπαγγελλαμένου τὰ εἰς τοὺς πένητας γινόμενα. μὴ δὴ παρατρέχωμεν ἁπλῶς, παρακαλῶ, τὸ κέρδος τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, τὸ φάρμακον τῶν ἡμετέρων τραυμάτων. τοῦτο γὰρ, τοῦτο μάλιστα τὸ φάρμακον τοσαύτην ἡμῖν παρέξει τὴν θεραπείαν, καὶ οὕτως ἀφανίσει τὰ ἕλκη τῶν ἡμετέρων ψυχῶν, ὡς μηδὲ ἴχνος μηδὲ οὐλὴν καταλειφθῆναι, ὅπερ ἐπὶ τῶν σωματικῶν τραυμάτων οὐχ οἷόν τε γενέσθαι. κἂν γὰρ μυριάκις τις τὰ φάρμακα τῷ οἰκείῳ τραύματι ἐπιθῇ τὰ παρὰ τῶν ἰατρῶν κατασκευαζόμενα, ἀνάγκη τὴν οὐλὴν ἐν τῷ σώματι ἐναπομένειν· καὶ εἰκότως· σῶμα γάρ ἐστι τὸ θεραπευόμενον. ἐνταῦθα δὲ ἐπειδὴ ψυχή ἐστιν ἡ θεραπευομένη, ἐπειδὰν τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδείξηται, πολλὴν δέχεται τὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταβολὴν, καὶ οὕτως ἅπαντα φυγαδεύεται τὰ ἕλκη, ὡς ἂν κονιορτὸς ἀνέμου σφοδροῦ διεῤῥιφέντος. καὶ τούτων ἁπάντων τῶν ὑποδειγμάτων [a] ὑπερπλήρεις ἡμῖν αἱ γραφαί. οὕτως ὁ μακάριος Παῦλος ἀπόστολος γέγονεν ἀπὸ διώκτου, καὶ ὁ πρότερον πορθῶν τὴν ἐκκλησίαν, ὕστερον αὐτὸς αὐτῆς γέγονε νυμφαγωγός.

Εἶδες ἄκραν τὴν μεταβολήν; εἶδες ἄφατον τὴν μετάστασιν; οὕτω καὶ ὁ λῃστὴς μυρίους ἐργασάμενος φόνους, ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ διὰ τῶν ὀλίγων ἐκείνων ῥημάτων οὕτως ἅπαντα ἀπενίψατο τὰ ἁμαρτήματα, ὡς ἀκοῦσαι παρὰ τοῦ δεσπότου, ὅτι σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν

[a] Multi mss. πλήρεις.

A de, & facias mandata ejus. Qui enim diligit sicut oportet Deum, manifestum quod & mandata ejus implere nitatur. Quando enim quis erga aliquem fraterne afficitur, omnia facere studet, ut dilectum attrahere possit in amorem suum. Et nos quoque si Dominum sincere dilexerimus, mandata ejus implere, nihilque eorum quæ exacerbare poterunt dilectum, facere studebimus. Hoc fuerit regnum cœlorum, hoc bonorum fruitio; hoc infinita bona continet, si germane & sicut oportet eum dilexeris: illum autem sincere diligimus, si propter B caritatem in eum, & erga conservos multam exhibeamus dilectionem. *In his enim duobus mandatis*, inquit, *universa lex & Prophetæ pendent*: nempe ut diligas Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & ex tota mente tua, & ex omnibus viribus tuis, & proximum tuum sicut teipsum. Hæc omnium virtutum summa, hoc fundamentum. Simul enim cum caritate in Deum, ingreditur dilectio proximi. Nam qui Deum diligit, non despiciet fratrem: neque opes pluris, quam membrum suum, faciet, sed magnam præ se feret benignitatem, memor ejus C qui dixit: *Qui fecerit aliquid uni horum minimorum, mihi fecerit.* Et cogitans propter ministerium in conservum, Deum ipsum esse qui ut sibi præstitum officium adscribat, magna cum alacritate omnia operabitur, magnamque liberalitatem exhibebit circa eleemosynam: non ad utilitatem respiciens pauperis qui apparet, sed ad magnitudinem ejus qui promisit se habiturum perinde ac si sibi facta essent, quæcumque illi facta fuerint. Ne igitur prætereamus simpliciter, oro, lucrum nostrarum animarum, & remedium nostro- D rum vulnerum. Hoc enim, hoc maximum pharmacum ita curabit & abolebit ulcera animarum nostrarum, ut neque vestigium, neque cicatrix aliqua apparitura sit: id quod in corporis vulneribus non est possibile. Nam licet quis millies cataplasmata accepta a medicis superponat, necesse est cicatricem in corpore manere, & merito: corpus enim est quod curatur. Hîc autem quia anima est quæ curatur, quando quis bonam suam voluntatem declarat, multam in melius mutationem accipit: & sic omnia ulcera depellit, ut ventus vehemens pul- E verem deturbat. Atque horum omnium exemplis plenæ sunt Scripturæ. Ita Paulus, Apostolus factus est ex persequutore, & qui prius impugnabat Ecclesiam, postea factus est ejus pronubus.

Matt. 22. 40 (margin)

Mat. 25. 40 (margin)

4. Vidisti quanta rerum vicissitudo? vidisti quanta transmutatio? Sic & latro, qui multa fecerat homicidia, in uno temporis puncto, propter pauca illa verba ita omnia abluit peccata, ut audiret a Domino: *Hodie mecum eris in paradiso.*

Brevi tempore potest delictorum remissio impetrari.

Luc.18.13. Sic & Publicanus, qui percusserat pectus, & sua peccata confessus erat, descendit justificatus magis, quam Pharisæus. Verum omnes hi animæ suæ bonum affectum declararunt, & priora confessi peccata, remissionem obtinuere. Videamus autem & hujus mandati robur, & quantam abundantiæ vim possideat larga eleemosyna, ut cum didicerimus lucrum quod inde nascitur, alacriter eam largiamur. Forte enim tanta ejus est potestas, ut non solum peccata purgare, sed & mortem fugare valeat. Et quomodo? Ego dicam. Et quis, dicet aliquis, eleemosynam faciens, superior morte factus est? sane omnes videmus sub mortis tyrannidem venisse. Ne turberis, dilecte, sed rebus ipsis disce quomodo eleemosynæ vis & mortis vicit tyrannidem. Tabitha erat mulier, cujus nomen si quis interpretatur, dicitur Dorcas: hæc quotidie dabat operam, ut colligeret ex eleemosyna divitias. Et vestiebat, inquit, viduas, & alios omnes sumtus eis præbebat. Factum est autem ut infirmata ipsa moreretur. Sed vide quomodo hæ quæ ab illa curabantur, & quas vestiebat, beneficam opportune remunerarint: Stantes circa Apostolum, monstrabant, inquit, ei vestes, & cuncta quæ faciebat, cum adhuc in humanis ageret Dorcas: & alumnam requirebant, lacrymas profundebant, & ad magnam miserationem Apostolum provocabant. Quid
Act.9.40. igitur beatus Petrus? *Genibus positis*, inquit, *oravit: & conversus ad corpus*, *dixit: Tabitha*, *surge. Illa autem aperuit oculos suos*, *& ut vidit Petrum*, *resedit. Data autem ei manu*, *erexit eam: & accersitis sanctis & viduis commendavit illis eam vivam.* Vidisti virtutem Apostoli, imo operantis per eum Domini? vidisti quanta retributio beneficentiæ in viduas, etiam in præsenti? Quid enim tantum, quæso, præbuit illa viduis, quantum illæ ei rependerunt? Vestes præbuit & alimenta, sed illæ ad vitam hanc reduxerunt, & mortem ab ea fugarunt: imo non illæ, sed clemens Dominus noster propter curam quam illis impenderat. Vidistis pharmaci potentiam, dilectissimi? Hoc omnes nobisipsis paremus: neque enim sumtuosum est, quamvis tantæ sit virtutis, sed & vili emitur, nec multo sumtu in-
Eleemosynæ magnitudo unde pendatur. diget. Magnitudo enim eleemosynæ non in multitudine pecuniarum vel opum sita est, sed ex alacritate dantium judicatur.
Matt.10.42 Propter hoc & qui potum aquæ frigidæ dedit, acceptus est: necnon ea quæ duo minuta in corbonam misit: ut discamus, ubique rectam mentem requiri ab universorum Domino. Fieri potest ut qui parum habet, magnam præ se ferat liberalitatem, si magna valet alacritate: & qui multa possidet, minor videatur iis qui parum habent, propter sordidi animi te-

A τῷ Φαρισαίῳ. οὕτω καὶ ὁ τελώνης στῆθος πλήξας, καὶ τὰ οἰκεῖα ἁμαρτήματα ὁμολογήσας κατῆλθε δεδικαιωμένος ὑπὲρ τὸν Φαρισαῖον. ἀλλὰ τούτων μὲν ἕκαστος ψυχῆς εὐγνωμοσύνην ἐπιδειξάμενος, καὶ τὰ πρότερα ὁμολογήσας πταίσματα, οὕτω τῆς συγχωρήσεως ἀπήλαυσεν. ἴδωμεν δὲ ταύτης τῆς ἐντολῆς τὴν ἰσχὺν, καὶ ὅσην περιουσίας δύναμιν κέκτηται ἡ δαψιλὴς ἐλεημοσύνη, ἵνα μαθόντες τὸ ἐξ αὐτῆς ἡμῖν ἐγγινόμενον κέρδος, προθύμως αὐτὴν μετέλθωμεν. τάχα γὰρ τοσαύτη αὐτῆς ἡ περιουσία, ὡς μὴ μόνον ἁμαρτήματα ἐκκαθαίρειν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον φυγαδεύειν. καὶ λέγω τὸν τρόπον. καὶ τίς, φησὶν, ἐλεημοσύνην ἐπιδειξάμενος τοῦ θανάτου κρείττων γέγονε, καὶ μὴν ἅπαντας ὁρῶμεν ὑπὸ τὴν
B τυραννίδα τοῦ θανάτου γινομένους. μὴ θορυβηθῇς, ἀγαπητὲ, ἀλλὰ μάθε δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ὅπως ἡ τῆς ἐλεημοσύνης δύναμις ἐνίκησε καὶ τούτου τὴν τυραννίδα. Ταβιθά τις ἐγένετο γυνὴ, ἥτις διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἔργον ἐποιεῖτο καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὴν ἀπὸ τῆς ἐλεημοσύνης εὐπορίαν συλλέγειν ἑαυτῇ, καὶ ἐνεδίδυσκε, φησὶ, τὰς χήρας, καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν εὐπορίαν αὐταῖς παρεῖχεν. ἐγένετο δὲ ἀσθενήσασαν
C αὐτὴν ἀποθανεῖν. ἀλλὰ βλέπε μοι ἐνταῦθα, ἀγαπητὲ, πῶς αἱ τῆς θεραπείας ἀπολαύουσαι, καὶ τὰ σώματα σκεπόμεναι ἀπ' αὐτῆς, ἐν καιρῷ τὴν εὐεργέτιν ἀμειβόμεναι, περιεστῶσαι τὸν ἀπόστολον, ἐπεδείκνυον, φησὶ, τὰ ἱμάτια, καὶ ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὖσα ἡ Δορκάς, καὶ τὴν τροφὸν ἐπεζήτουν, καὶ δάκρυα ἴσως προσέχεον, καὶ εἰς πολὺν οἶκτον τὸν ἀπόστολον ἐφείλκοντο. τί οὖν ὁ μακάριος Πέτρος; τὰ γόνατα θεὶς, φησὶ, προσηύξατο, καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα, εἶπε, Ταβιθὰ, ἀνάστηθι. ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε. δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτὴν, καὶ φωνήσας τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας, παρέστησεν αὐτὴν
D ζῶσαν. εἶδες δύναμιν τοῦ ἀποστόλου, μᾶλλον δὲ τοῦ ἐνεργοῦντος ἐν αὐτῷ δεσπότου; εἶδες ὅση τῆς εἰς τὰς χήρας εὐποιΐας ἀμοιβὴ καὶ ἐν τῷ παρόντι καιρῷ γέγονε. τί γὰρ τοσοῦτον, εἰπέ μοι, παρέσχεν αὕτη ταῖς χήραις, ὅσον αὗται αὐτὴν ἠμείψαντο; ἱμάτια παρέσχε καὶ τροφὰς αὐταῖς, ἀλλ' αὗται πρὸς ζωὴν αὐτὴν ἐπανήγαγον, καὶ τὸν θάνατον ἐξ αὐτῆς δραπετεῦσαι ἐποίησαν· μᾶλλον δὲ οὐχ αὗται, ἀλλὰ διὰ τὴν εἰς ταύτας θεραπείαν ὁ φιλάνθρωπος ἡμῶν δεσπότης. εἴδετε φαρμάκου δύναμιν, ἀγαπητοί; τοῦτο πάντες ἑαυτοῖς κατασκευάσωμεν· οὐδὲ γὰρ πολυτελές ἐστι, καίτοι γε τοσαύ-
E την ἔχον τὴν δύναμιν, ἀλλὰ καὶ σφόδρα εὔωνον, καὶ οὔτε δαπάνης δεῖται πολλῆς. τὸ γὰρ τῆς ἐλεημοσύνης μέγεθος οὐκ ἐν τῷ πλήθει τῶν χρημάτων κρίνεται, ἀλλ' ἐν τῇ προθυμίᾳ τῶν διδόντων· διὰ τοῦτο καὶ ὁ ποτήριον ψυχροῦ δοὺς ἀπόδεκτος γέγονε, καὶ ἡ τὰ δύο λεπτὰ καταβαλοῦσα, ἵνα μάθωμεν ὅτι πανταχοῦ γνώμην ὀρθὴν ἐπιζητεῖ ὁ τῶν ἁπάντων δεσπότης. ἔστι πολλάκις καὶ ὀλίγα ἔχοντα πολλὴν τὴν δαψίλειαν τῆς ἐλεημοσύνης ἐπιδείξασθαι, ὅταν ᾖ ἡ προθυμία ἐρρωμένη· καὶ πάλιν τὸ ἐναντίον ἐστὶ καὶ πολλὰ κεκτημένον ἐλάττονα ὀφθῆναι τῶν ὀλίγα ἐχόντων διὰ τὴν τῆς ἰδίας γνώμης μικρολογίαν.

ἐκχέωμεν οὖν, παρακαλῶ, τὰ ὄντα εἰς τοὺς ἐν χρείᾳ ὄντας μετὰ δαψιλοῦς γνώμης, ἐξ ὧν ὁ δεσπότης ἡμῖν κεχάρισται, καὶ αὐτὰ τὰ παρ' αὐτοῦ ἡμῖν δοθέντα αὐτῷ πάλιν ἡμεῖς δῶμεν, ἵνα οὕτω πάλιν μετὰ πολλῆς προσθήκης ἡμέτερα γένηται. Τοσαύτη γὰρ αὐτοῦ ἡ φιλοτιμία, ὅτι καὶ ἀφ' ὧν ἔδωκε λαμβάνων, οὐχ ἡγεῖται τὰ ἴδια λαμβάνειν, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς ἡμῖν αὐτὰ τῆς φιλοτιμίας ἀποδιδόναι ὑπισχνεῖται· μόνον ἐὰν ἡμεῖς τὰ παρ' ἑαυτῶν ἐπιδείξασθαι βουληθῶμεν, καὶ καθάπερ τῇ τοῦ Θεοῦ χειρὶ ταῦτα παρακατατιθέμενοι, οὕτως αὐτὰ τοῖς πένησι χορηγῶμεν, εἰδότες ὅτι ἅπερ ἂν ἡ χεὶρ ἐκείνη δέξηται, οὐκ ἐκεῖνα μόνον ἀποδίδωσιν, ἀλλὰ καὶ πολυπλάσια τὰ δοθέντα ὑπὸ ἡμῶν αὐτὰ πάλιν χαρίζεται, τὴν οἰκείαν φιλοτιμίαν διὰ πάντων ἐπιδεικνύμενος. καὶ τί λέγω, ὅτι αὐτὰ πάλιν πολυπλασιάζει; ἡ χεὶρ ἐκείνη δίδωσιν οὐκ αὐτὰ μόνον, ἀλλὰ μετὰ τούτων καὶ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν δωρεῖται, καὶ ἀνακηρύττει καὶ στεφανοῖ, καὶ τὰ μυρία ἀγαθὰ χαρίζεται, ἐὰν ἐκ τῶν παρ' αὐτοῦ δοθέντων μικρόν τι εἰσενεγκεῖν βουληθῶμεν. μὴ γὰρ βαρύ τι καὶ ἐπαχθὲς [a] παρ' ἡμῶν αἰτεῖ; τὰ περιττὰ τῆς χρείας βούλεται ἀναγκαῖα ἡμᾶς ποιήσασθαι, καὶ ἅπερ εἰκῇ καὶ μάτην ἐν τοῖς ταμιείοις ἐναπόκειται, ταῦτα βούλεται ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν καλῶς διανεμηθῆναι, ἵνα ἀφορμὴν λαβὼν ἐντεῦθεν λαμπρῶς ἡμᾶς στεφανώσῃ. σπεύδει γὰρ καὶ ἐπείγεται καὶ πάντα ποιεῖ καὶ πραγματεύεται, ὥστε ἀξιῶσαι ἡμᾶς ὧν καὶ ἐπηγγείλατο.

Μὴ τοίνυν ἑαυτοὺς ἀποστερήσωμεν, παρακαλῶ, τῶν τοσούτων ἀγαθῶν. εἰ γὰρ οἱ περὶ τὴν γῆν πονούμενοι καὶ ταλαιπωροῦντές τινες τὰς ἑαυτῶν ἀποθήκας κενοῦντες εἰς τὴν γῆν καταβάλλουσι τὰ σπέρματα, καὶ τὰ πάλαι συνηγμένα σκορπίζουσι, καὶ μεθ' ἡδονῆς τοῦτο ποιοῦσι, τῇ ἐλπίδι τοῦ πλείονος ἑαυτοὺς παραμυθούμενοι, καὶ ταῦτα εἰδότες ὡς καὶ ἀέρων ἀνωμαλίαι πολλάκις, καὶ γῆς ἀκαρπία, καὶ ἕτεραι πολλαὶ περιστάσεις, ἢ ἀκρίδων [b] στρατόπεδον, ἢ ἐρυσίβης ἡ ἔφοδος τῆς προσδοκίας διαμαρτεῖν ἐποίησε, καὶ ὅμως ταῖς χρησταῖς ἐλπίσιν ἑαυτοὺς τρέφοντες, τὰ ἐν τοῖς ταμιείοις συνηγμένα τῇ γῇ παρακατατίθενται· πολλῷ μᾶλλον ἡμᾶς τὰ ἁπλῶς ἀποκείμενα σκορπίζειν εἰς τὴν τῶν πενήτων διατροφὴν προσῆκεν, ἔνθα οὐκ ἔνι ποτὲ διαμαρτεῖν τοῦ τέλους, οὐδὲ δεῖσαι τὴν ἀποτυχίαν τὴν ἐπὶ τῆς γῆς γινομένην. ἐσκόρπισε γάρ, φησιν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἀλλ' ἄκουε καὶ τῶν ἑξῆς, ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. ὢ θαυμαστοῦ σκορπισμοῦ. ἐν βραχεῖ τῷ χρόνῳ τὴν διανομὴν ἐποιήσατο, καὶ ἐν διηνεκεῖ τῷ αἰῶνι ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ διαμένει. τί τούτου μακαριστότερον γένοιτ' ἂν ποτε; διὰ τοῦτο, παρακαλῶ, τὴν διὰ τῆς ἐλεημοσύνης δικαιοσύνην ἑαυτοῖς ἐπισπασώμεθα, ἵν' ᾖ καὶ περὶ ἡμῶν τοῦτο λέγεσθαι ἄξιον, ὅτι ἐσκόρπισαν, ἔδωκαν τοῖς πένησιν, ἡ δικαιοσύνη αὐτῶν μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν, ἐσκόρπισεν, ἔδωκεν, ἵνα μὴ νομίσῃς ὅτι τὰ σκορπισθέντα ἀπώλετο, διὰ τοῦτο ταχέως ἐπήγαγεν, ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. ἐκείνων,

A nacitatem. Effundamus igitur, quæso, facultates nostras in egenos mente liberali, ex iis quæ nobis Dominus dedit: & quæ ab eo data sunt, ipsi iterum demus, ut sic iterum nostra cum lucro fiant. Tanta enim ejus est liberalitas, ut licet accipiat de iis quæ ipse dedit, non putet tamen propria se accipere, sed magna munificentia nobis ea redditurum se pollicetur, tantum si nos quæ nostra sunt facere velimus, & sic pauperibus erogemus, quasi deponentes ea in manus Domini: scientes quæcumque acceperit manus illa, ea non solum reddituram, sed multiplicata B nobis iterum largituram, suæ liberalitatis gloriam declarantem. Et quid assero, ea reddere multiplicata? manus illa non ea solum reddit, sed cum illis regnum cælorum donat, & celebrat, atque coronat, innumeraque bona largitur, modo ex iis quæ ab ipso data sunt parvum quiddam inferre voluerimus. Num grave aliquid & onerosum a nobis requirit? Ea quæ abundant & supervacanea sunt nobis, necessaria nobis facere vult: & quæ frustra & in vanum in promptuariis reposita sunt, ea vult a nobis bene distribui, ut occasione accepta hinc nos splendide C coronet. Festinat enim & urget, atque omnia facit & molitur, ut dignos nos reddat iis quæ ille promisit.

5. Ne igitur, quæso, nosipsos privemus tantis bonis. Nam si laboriosi agricolæ penum suum evacuant, & semina terræ concredunt, & olim collecta dispergunt, idque cum voluptate faciunt, spe majora recipiendi se solantes: & quamvis sciant sæpe aëris intemperiem, nonnunquam & terræ sterilitatem aliaque multa D accidentia, ut locustarum exercitum, & rubiginis incursum, expectationem suam fefellisse; attamen bona spe sese alentes, ea quæ in promtuariis collecta sunt, terræ concredunt: multo magis nos quæ absque usu recondita sunt, dispergere in pauperum usus & educationem convenit, ubi nunquam spes eluditur, neque timenda aliqua terræ sterilitas. Dicit enim: *Dispersit, dedit pauperibus*; sed audi etiam quæ sequuntur: *justitia ejus manet in sæculum sæculi.* O mirabilem sementem! E Brevi tempore distribuit, & in perpetua sæcula justitia ejus permanet. Quid hoc beatius unquam fuerit? idcirco oro, ut justitiam quæ ex eleemosyna est nobis acquiramus, ut & de nobis dicatur: Disperserunt, dederunt pauperibus, justitia eorum manet in sæculum sæculi. Postquam enim dixit, *Dispersit, dedit*, ne putes dispersa periisse, ideo statim subdidit: *Justitia ejus manet in sæculum sæculi.*

Psal. 111. 9

Eleemosyna commendatur.

a Quinque mss. παρ' ἡμῶν ἐπιζητεῖ.

b Στρατόπεδον deest in Savil. & in quibusdam mss.

Illis, inquit, dispersis, justitia maneat inexpugnabilis, & in omne sæculum se extendat nunquam finem habitura. Atque cum eleemosyna etiam alias virtutes diligenter curemus, & affectiones carnis reprimamus, & eliminemus ex anima omnem illicitam concupiscentiam, omnem malam cogitationem, iram, indignationem, invidiam; & ornemus omnibus modis animæ pulcritudinem, ut claritate pulcritudinis ejus conciliemus nobis cælorum Dominum, & apud nos habitare dignetur. Nam ubi viderit animæ venustatem, statim adveniet. Dicit enim: *Super quem alium respiciam, quam super mansuetum & quietum & humilem, & trementem sermones meos?* (Isai. 66.2.) Vidisti quomodo nos docuit omnes spirituales colores, quibus animæ pulcritudo potest decorari? *super mansuetum*, inquit, *& quietum, & humilem.* Deinde quod hæc omnia efficit, addidit: *& trementem sermones meos.* Quid est, *trementem sermones meos*? obedientiam Dei mandatis per ipsa opera implentem, quod & alibi dicit, *Beatus qui timet omnia propter pietatem.* (Prov. 28.14.) Nam si nos cum videmus famulum qui mandata nostra cum diligentia timoreque multo ac tremore implere curat, majorem erga illum declaramus benevolentiam & commiserationem: multo magis bonus Dominus erga nos id declarabit. Propter hoc dicebat: *Super illum respiciam mansuetum & quietum & trementem sermones meos.* Tremamus igitur, oro, & cum magno timore sermones ejus impleamus; nam ejus sunt sermones nobis ab illo tradita mandata: & cum didicerimus quæ illi placent, & quæ probat, ea obeamus, & tales fieri studeamus; quietem, mansuetudinem, humilitatem magnam exhibeamus, & omnia quæ ab eo mandata sunt, cum reverentia & timore adimpleamus: ut cum approbarit affectum mentis nostræ, placatus nostra obedientia, respicere etiam super nos dignetur. Quod si nobis continget, erimus per omnia securi: dicit enim, *Respiciam*, hoc est, providentia mea dignabor, manum porrigam, in omnibus auxiliator ero, ubertim in eum meam liberalitatem profundam. Hæc igitur omnia faciamus, obsecro, ut respiciat super nos Dominus, quo & præsentem vitam absque tristitia transigamus, & futura bona consequi possimus, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri, simul & Spiritui sancto sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum, Amen.

A φησὶ, τῶν σκορπισθέντων ἡ δικαιοσύνη ἀνάλωτος μένῃ, πάντοτε τῷ αἰῶνι παρεκτεινομένη καὶ μηδέποτε πέρας λαμβάνουσα. καὶ μετὰ τῆς ἐλεημοσύνης καὶ ἄλλης ἀρετῆς πολλὴν τὴν ἐπιμέλειαν ποιησώμεθα, καὶ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς καταστέλλωμεν, καὶ ἐξορίσωμεν ἐκ τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς πᾶσαν ἐπιθυμίαν ἄτοπον, πάντα πονηρὸν λογισμὸν, ὀργὴν, θυμὸν, βασκανίαν, καὶ τὴν εὐμορφίαν τῆς ψυχῆς διὰ πάντων καλλωπίζωμεν, ἵνα φαιδρὸν αὐτῆς καὶ λαμπρὸν τὸ κάλλος κατασκευάσαντες ἐπισπασώμεθα ἑαυτοῖς τὸν τῶν οὐρανῶν δεσπότην, καὶ μονὴν παρ' ἡμῖν καταξιώσῃ ποιῆσαι. B ἔνθα γὰρ ἂν ἴδῃ ψυχῆς εὐμορφίαν, εὐθέως ἐκεῖ ἐφίσταται. αὐτὸς γάρ εἴρηκεν ὅτι ἐπὶ τίνα ἐπιβλέψω, ἀλλ' ἢ ἐπὶ τὸν πρᾶον, καὶ ἡσύχιον, καὶ ταπεινὸν, καὶ τρέμοντά μου τοὺς λόγους; εἶδες πῶς ἡμᾶς ἐδίδαξεν ἅπαντα τὰ πνευματικὰ χρώματα τὰ δυνάμενα τῆς ψυχῆς τὴν εὐμορφίαν φαιδρὰν [a] ἀπεργάσασθαι; ἐπὶ τὸν πρᾶον, φησι, καὶ ἡσύχιον καὶ ταπεινόν. εἶτα τὸ πάντων κατασκευαστικὸν ἐπήγαγε, καὶ τρέμοντά μου τοὺς λόγους. τί ἐστι δὲ, καὶ τρέμοντά μου τοὺς λόγους; τὸν ὑπακοὴν τῶν τοῦ θεοῦ προσταγμάτων δι' αὐτῶν τῶν ἔργων πληροῦντα, καθάπερ καὶ ἀλλαχοῦ φησι, μακάριος ὃς καταπτήσσει πάντα δι' εὐλάβειαν. C εἰ γὰρ ἡμεῖς, ἐπειδὰν ἴδωμεν οἰκέτην ἡμέτερον μετ' ἐπιμελείας πολλῆς τὰ ἐπιτάγματα πληροῦντα τὰ ἡμέτερα, καὶ πολλοῦ τοῦ φόβου καὶ τοῦ τρόμου, πλείονα τὴν παρ' ἑαυτῶν εὔνοιαν καὶ συμπάθειαν εἰς αὐτὸν ἐπιδεικνύμεθα· πολλῷ μᾶλλον ἂν ὁ ἀγαθὸς δεσπότης εἰς ἡμᾶς τοῦτο ἐπιδείξηται. διὰ τοῦτο τοίνυν ἔλεγεν· ἐπ' ἐκεῖνον ἐπιβλέψω τὸν πρᾶον, καὶ ἡσύχιον, καὶ τρέμοντά μου τοὺς λόγους. τρέμωμεν τοίνυν, παρακαλῶ, καὶ μετὰ πολλοῦ φόβου πληρῶμεν αὐτοῦ τοὺς λόγους· αὐτοῦ γάρ εἰσι λόγοι τὰ παρ' αὐτοῦ ἡμῖν δοθέντα προστάγματα· καὶ μαθόντες τίσιν ἀρέσκεται, καὶ τίνα προσίεται, ἐκεῖνα μετίωμεν, καὶ τοιοῦτοι γενέσθαι σπουδάζωμεν, D ἡσυχίαν, πρᾳότητα, ταπείνωσιν πολλὴν ἐπιδεικνύμενοι, καὶ πάντα τὰ παρ' αὐτοῦ ἐπιτάγματα μετ' εὐλαβείας πολλῆς μετερχόμενοι καὶ φόβου πολλοῦ, ἵνα τὴν διάθεσιν τῆς γνώμης τῆς ἡμετέρας ἀποδεξάμενος ὁ τῶν ἁπάντων δεσπότης, [b] καὶ ἀρκεσθεὶς ἡμῶν τῇ ὑπακοῇ, ἐπιβλέψαι ἐφ' ἡμᾶς καταξιώσῃ. ἐὰν γὰρ τοῦτο ποιῆσαι καταδέξηται, ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ ἡμᾶς καταστήσει· ἐπιβλέψω γάρ, φησιν, ἀντὶ τοῦ, προνοίας ἀξιώσω, χεῖρα ὀρέξω, ἐν ἅπασιν ἀντιλήψομαι, τὰς παρ' ἐμαυτοῦ φιλοτιμίας μετὰ δαψιλείας παρέξω. ταῦτα οὖν ἅπαντα μετίωμεν, παρακαλῶ, ἵνα ἐπιβλέψῃ καὶ ἐφ' E ἡμᾶς ὁ δεσπότης, καὶ δυνηθείημεν καὶ τὸν παρόντα βίον ἀλύπως διανύσαι, καὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

[a] ἀπεργάσασθαι quæ in editis post hanc vocem sequebantur, a septem mss. absunt, omninoque peregrina videntur, neque a veteri interprete latino lecta sunt; alioquin adeo ἀσύστατα, ut mirum non sit si Henricum Savilium torserint in notis p. 28

[b] Savil. & Morel. ἀρκεσθεὶς, multi mss. καὶ ἀρεσθείς.

A

ΟΜΙΛΙΑ νϛʹ.

Εἶπε δὲ Ἰακὼβ πρὸς Λάβαν, Ἀπόδος μοι τὴν γυναῖκά μου· πεπλήρωνται γὰρ αἱ ἡμέραι, ὅπως εἰσέλθω πρὸς αὐτήν.

ΑΠΟ τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰακὼβ, ἣν περὶ τὴν Ῥαχὴλ ἐπεδείξατο, εἰς τὴν Παύλου ἀγάπην μεταστάντες χθὲς, καὶ τὸ μέγεθος τοῦ περὶ τὸν Χριστὸν πόθου αὐτοῦ καταμαθόντες, καθάπερ ὑπὸ ῥύμης τινὸς σφοδροτέρας ἐξελκυσθέντες, οὐκ ἔτι ἰσχύσαμεν ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν ἐπανελθεῖν τοῦ λόγου. διόπερ, εἰ δοκεῖ, σήμερον τοῖς B ἑξῆς ἐπεξελθόντες, τὰ λειφθέντα ἀναπληρώσωμεν, ἵνα καὶ ἐκ τῶν σήμερον λεγομένων ἀρκοῦσαν ὠφέλειαν καρπωσάμενοι, οὕτως οἴκαδε ἐπανέλθωμεν. ἐπειδὴ γὰρ ἐπληρώθη ὁ τῶν ἑπτὰ ἐτῶν ἀριθμὸς, καὶ ἦσαν, φησιν, ἐνώπιον Ἰακὼβ ὡς ἡμέραι ὀλίγαι ὁ τοσοῦτος χρόνος διὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτὸν αὐτὴν, εἶπε πρὸς Λάβαν, Ἀπόδος μοι τὴν γυναῖκά μου, πεπλήρωνται γὰρ αἱ ἡμέραι μου, ὅπως εἰσέλθω πρὸς αὐτήν. συνήγαγε δὲ Λάβαν πάντας τοὺς ἄνδρας τοῦ τόπου, καὶ ἐποίησε τὸν γάμον, καὶ ἐγένετο ἑσπέρα, καὶ λαβὼν Λάβαν Λείαν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰσήγαγεν αὐτὴν πρὸς Ἰακώβ. εἶδες τὸ παλαιὸν μεθ' C ὅσης σεμνότητος τοὺς γάμους ἐπετέλουν. ἀκούσατε οἱ περὶ τὰς σατανικὰς πομπὰς ἐπτοημένοι, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν προοιμίων τὰ σεμνὰ τοῦ γάμου καταισχύνοντες. μήπου αὐλοί; μήπου κύμβαλα; μήπου χορεῖαι σατανικαί; τίνος γὰρ ἕνεκεν, εἰπέ μοι, τοσαύτην λύμην εὐθέως ἐπεισάγεις εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῆς ὀρχήστρας καλεῖς; ἵνα μετὰ τῆς ἀκαίρου δαπάνης καὶ τὴν τῆς κόρης λυμήνῃ σωφροσύνην, καὶ τὸν νέον ἀναισχυντότερον ἐργάσῃ; ἀγαπητὸν γὰρ, καὶ ἄνευ τούτων τῶν ὑπεκκαυμάτων, ἐκείνην τὴν ἡλικίαν δυνηθῆναι πρᾴως ἐνεγκεῖν τὸν χειμῶνα τῶν παθῶν· ὅταν δὲ καὶ τοσαῦτα ᾖ τὰ διὰ τῆς D ὄψεως καὶ διὰ τῆς ἀκοῆς δαψιλεστέραν ἀνάπτοντα τὴν πυρὰν, καὶ τὴν κάμινον τῶν παθῶν φλογωδεστέραν ἐργαζόμενα, πῶς οὐχὶ ὑποβρύχιος ἡ τοῦ νέου ψυχὴ γενήσεται; ἐντεῦθεν γὰρ ἅπαντα ἀπόλωλε καὶ διέφθαρται, ἀπὸ τοῦ τὴν σωφροσύνην ἐξ ἀρχῆς διαρρύπτεσθαι τῶν μελλόντων ἀλλήλοις συνιέναι· καὶ πολλάκις ἐκ πρώτης ἡμέρας καὶ ὁ νέος ἐδέξατο βέλος σατανικὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἀκολάστοις ἰδὼν ὀφθαλμοῖς, καὶ ἡ κόρη καὶ διὰ τῆς ἀκοῆς καὶ διὰ τῆς ὄψεως αἰχμάλωτος γέγονε, καὶ ταῦτα ἐξ ἐκείνης λοιπὸν τῆς ἡμέρας τὰ τραύματα αὐξανόμενα μεῖζον ἐργάζεται τὸ κακόν. καὶ γὰρ πρῶτον μὲν τὴν πρὸς ἀλλήλους E αὐτῶν ὁμόνοιαν διαρρύπτει, καὶ τὸν πόθον καταμαραίνει. ὅταν γὰρ πρὸς ἑτέραν ἐκεῖνος προσέχῃ τῇ διανοίᾳ, ὧδε κἀκεῖσε μεριζόμενος τὸν λογισμὸν, καὶ ὑπὸ τοῦ διαβόλου αὐτοῦ στρατηγούμενος, πολλῆς ἀηδίας πληρώσει τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ κἀκείνη εὑρεθείη τοιοῦτόν τι παθοῦσα, ἐξ αὐτῶν, ὡς εἰπεῖν, τῶν βάθρων ἅπαντα ἀνατρέπεται, καὶ λοιπὸν ἀλλήλους κρύπτοντες, ὁ μὲν δι' ὑποψίας ἔχει τὴν γαμετὴν, ἡ δὲ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔνθα ἐχρῆν ὁμόνοιαν εἶναι καὶ σύνδεσμον, καὶ οἱ ὀφείλοντες σὰρξ εἶναι μία· ἔσονται γὰρ, φησιν, οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν· οὗτοι ἐν τοσαύτῃ

HOMILIA LVI.

Dixit autem Jacob ad Laban: Da mihi uxorem meam: impleti sunt enim dies, ut ingrediar ad eam. Gen. 29. 21.

1. HERI a dilectione Jacob, quam erga Rachelem exhibuit, ad Pauli caritatem & magnitudinem amoris, quem erga Christum gerebat, transeuntes; quasi ab impetuoso quodam torrente rapti, non potuimus ad seriem & contextum sermonis regredi. Ideo, si placet, hodie sequentia aggressi, ea quæ tunc relicta sunt impleamus: ut ex iis quæ hodie dicuntur percepta utilitate aliqua, domum repetamus. 20. *Igitur postquam impletus est septem annorum numerus, & fuerunt*, inquit, *coram Jacob quasi dies pauci tot anni ob amoris vehementiam*, 21. *dixit ad Laban: Da mihi uxorem meam, impleti enim sunt dies mei, ut ingrediar ad eam.* 22. *Congregavit autem Laban omnes viros loci, & fecit nuptias: & factum est vespere, & accepit Laban Liam filiam suam, introduxitque eam ad Jacob.* Vidisti cum quanta olim honestate nuptias egerint? Audite qui satanicas pompas admiramini, & statim ab initio nuptiarum honestatem dedecore afficitis. Num tunc tibiæ? num tunc cymbala? num tunc choreæ diabolicæ? Quare enim, dic mihi, tantum statim ab initio damnum inducis in domum tuam, & eos qui in scenis & orchestris operam locant vocas, ut cum intempestivo sumtu virginis lædas continentiam, & juvenem impudentiorem facias? Optabile enim & arduum erat, absque illis fomitibus illam ætatem potuisse moderate ferre tempestatem affectionum: cum autem & hæc accedant, tam quæ videntur, quam quæ audiuntur, dum majus accenditur incendium, & fornax concupiscentiarum magis inflammatur, quomodo non pessum it adolescentis anima? Hinc enim omnia pereunt & corrumpuntur: quia ab initio castitas eorum qui inter se conventuri sunt oppugnatur, & sæpe primo die juvenis oculis videns incontinentibus, telo diabolico in anima vulneratur: & puella per ea quæ audit & videt captiva fit, & ab eo die postea crescunt vulnera, majusque fit malum. Etenim illinc statim & mutuam concordiam dilacerant, & amorem debilitant. Quando enim ille mentem ad aliam vertit, hinc & inde dividens animum, a diabolo ipso ductus, multa amaritudine domum implet. Quod si & illa comperitur ita affecta esse, ex ipsis fundamentis omnia, ut ita dicam, subvertuntur: postea alter ab altero occultatur, & ille quidem suspiciose observat uxorem, & similiter illa virum. Atque ubi oportebat concordiam esse & copulam, quique debebant esse caro una; *Erunt enim*, inquit, *duo in carnem unam*; hi in

In Satanicas nuptiarum pompas invehitur.

Genes. 2. 24.

tanta vivunt dissensione, quasi sejuncti essent. Diabolus enim subingressus tantam in eis perniciem operatur, ut quotidianæ pugnæ inter eos nascantur, & a malis nunquam habeant quietem. Quid enim quis dixerit quomodo postea a famulis contemnantur, quomodo a vicinis rideantur, quam fœda operentur? Nam sicut quando gubernatores inter se dissident, etiam qui navi vehuntur, una periclitantur, ac timent ne cum navi submergantur: ita & hîc, si discordes sint vir & mulier, consequens est omnes qui apud illos sunt, participes esse malorum. Propterea oro ut hæc omnia prævidentes, consuetudinem ne sectemini. Scio enim multos receptum morem obtendere, neque patienter ferre ut hæc a nobis dicantur: attamen necesse est ut nos utilia dicamus, & quæ illos a futuro supplicio liberent. Ubi enim tantum animæ damnum, qua de causa mihi consuetudinem prætexere audes? Ecce enim & ego tibi consuetudinem meliorem objicio, quæ apud veteres erat, quando nondum tanta piæ religionis erat agnitio. Et ne justum hîc Jacob tantum cogites, sed & Laban adhuc idolorum cultui deditum, nec vel minimam veræ religionis notitiam habentem, & tamen tantam præ se ferentem philosophiam. Neque enim hæc honestas ejus erat, qui ducturus puellam, sed patris eam tradentis. Ideo & illum feci sermonem, non ad sponsos tantum spectans, quantum ad parentes, & ad patrem qui virginem locat. Quomodo enim non absurdum, si nos qui tantam accepimus misericordiam, & tam terribilium ineffabiliumque sacramentorum participes sumus, hac in re inferiores simus Labano, qui cultui idolorum adhuc erat deditus? Annon audis Paulum dicentem, sacramentum esse nuptias, & imaginem dilectionis Christi, quam erga Ecclesiam exhibuit? Ne igitur confundamus nosipsos, & honestatem nuptiarum corrumpamus. Nam si quidem bonum & utile fuerit consilium, etiamsi non sit consuetudo, fiat: sin damnosum & perniciosum est id quod a vobis efficitur, etiamsi consuetudo sit, rejiciatur. Nam si hoc admiserimus, & fur & adulter & quantumvis malus alius consuetudinem obtendet: at nullum hinc illis lucrum est vel venia, sed major potius accusatio, quod malam consuetudinem superare non valuerint.

Ephes. 5. 32.

Consuetudo recepta non purgat a peccato.

2. Si enim voluerimus vigilare, & curam habere nostræ salutis, possumus & a mala consuetudine desistere, & in bonam consuetudinem nos reducere: sicque posteris nostris non parvam dabimus occasionem eadem imitandi, & accipiemus etiam nos mercedem eorum quæ ab iis aguntur. Nam qui initium bonæ viæ præbuerit, hic auctor est eorum quæ & ab aliis recte fiunt, & duplicem recipiet mercedem, tam pro iis quæ ipse recte

A διαιρέσει τυγχάνουσιν, ὡς εἰ καὶ κατατετμημένοι ἦσαν. ἐπεισελθὼν γὰρ ὁ διάβολος τοσαύτην ἐν αὐτοῖς ἐργάζεται τὴν λύμην, ὡς πολέμους καὶ μάχας καθημερινὰς τίκτεσθαι, καὶ μηδέποτε ἀνάπαυλαν ἔχειν τῶν κακῶν. τί γὰρ ἄν τις εἴποι λοιπὸν τὰς τῶν οἰκετῶν καταφρονήσεις, τὸν τῶν πλησίον οἰκούντων τὸν γέλωτα, τὰς ἀσχημοσύνας; καθάπερ γὰρ τῶν κυβερνητῶν στασιαζόντων καὶ οἱ ἐμπλέοντες τῶν κινδύνων συναπολαύουσι, καὶ αὔτανδρον ἀνάγκη τὴν ναῦν καταποντισθῆναι· οὕτω δὴ καὶ ἐνταῦθα τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς πρὸς ἀλλήλους διαστασιαζόντων, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας συναπολαύειν τῶν κακῶν εἰκός. B διὰ τοῦτο παρακαλῶ ταῦτα ἅπαντα προορωμένους μὴ τῇ συνηθείᾳ κατακολουθεῖν. οἶδα γὰρ ὅτι πολλοὶ ταύτην ἡμῖν προβαλλόμενοι οὐδὲ ἀνέχονται τῶν παρ' ἡμῶν λεγομένων· ἀλλ' ὅμως ἡμᾶς ἀνάγκη τὰ λυσιτελῆ καὶ τὰ τῆς μελλούσης κολάσεως ἐξαρπάζοντα λέγειν. ὅπου γὰρ λύμη τοσαύτη ψυχῆς, τίνος ἕνεκέν μοι συνήθειαν βούλει προβάλλεσθαι; ἰδοὺ κἀγὼ συνήθειάν σοι προβάλλομαι βελτίονα, ᾗ οἱ ἐξ ἀρχῆς ἐκέχρηντο, ὅτε οὐδέπω τοσαύτη γνῶσις ἦν τῆς εὐσεβείας. καὶ μή μοι τὸν δίκαιον ἐνταῦθα λογίζου, τὸν Ἰακὼβ λέγω, ἀλλὰ τὸν Λάβαν ἐννόει ἄνδρα ἔτι τοῖς εἰδώλοις προσανέχοντα, καὶ οὐδεμίαν C γνῶσιν ἔχοντα τῆς εὐσεβείας, καὶ τοσαύτην φιλοσοφίαν ἐπιδεικνύμενον. τοῦτο γὰρ οὐ τοῦ μέλλοντος ἦν ἄγεσθαι τὴν κόρην τὸ κατόρθωμα, ἀλλὰ τοῦ πατρὸς τοῦ τὴν κόρην ἐκδιδόντος. δι' ὃ καὶ τοῦτον ἐκίνησα τὸν λόγον, οὐχὶ πρὸς τοὺς νυμφίους τοσοῦτον ἀποτεινόμενος, ὅσον πρὸς τοὺς γεγεννηκότας, πρὸς τὸν πατέρα τοῦ νυμφίου, καὶ πρὸς τὸν τὴν κόρην ἐκδιδόντα φημί. πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον ἡμᾶς τοὺς τοσαύτης ἀπολαύσαντας φιλανθρωπίας, καὶ τῶν φρικτῶν καὶ ἀπορρήτων μυστηρίων ἀξιωθέντας, ἐλάττους κατὰ τοῦτο γίνεσθαι τοῦ Λάβαν, τοῦ ἔτι εἴδωλα θεραπεύοντος; ἢ οὐκ ἀκούεις Παύλου λέγοντος ὅτι μυστήριόν ἐστιν ὁ γάμος, καὶ εἰκών ἐστι τῆς ἀγάπης τοῦ D Χριστοῦ, ἣν περὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐπεδείξατο; μὴ τοίνυν καταισχύνωμεν ἑαυτοὺς, καὶ τὰ σεμνὰ τοῦ γάμου διαφθείρωμεν. εἰ μὲν γὰρ καλόν ἐστι τὸ τῆς συμβουλῆς καὶ ἐπωφελὲς, κἂν μὴ συνήθεια ᾖ, γινέσθω· εἰ δὲ βλάβην ἔχον καὶ πολλὴν τὸν ὄλεθρον τὸ νῦν παρ' ὑμῶν ἐπιτελούμενον, κἂν συνήθεια ᾖ, ἐγκοπτέσθω. ἐπεὶ εἰ τοῦτο συγχωρήσαιμεν, καὶ ὁ κλέπτων καὶ ὁ πορνεύων καὶ ὁ τὴν ἄλλην ἅπασαν κακίαν ἐπιδεικνύμενος, τὴν συνήθειαν E ἡμῖν προβαλεῖται. ἀλλ' οὐδὲν ἀπὸ τούτου κέρδος αὐτῷ ἔσται, οὐδὲ συγγνώμη, ἀλλὰ καὶ πολλὴ ἡ κατηγορία, ὅτι οὐκ ἴσχυσε συνηθείας περιγενέσθαι πονηρᾶς.

Ἐὰν γὰρ βουλώμεθα νήφειν, καὶ πολλὴν τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας ποιεῖσθαι τὴν φροντίδα, δυνησόμεθα καὶ τῆς κακῆς συνηθείας ἀποστῆναι, καὶ εἰς καλὴν συνήθειαν ἑαυτοὺς ἀγαγεῖν· καὶ οὕτω καὶ τοῖς μεθ' ἡμᾶς οὐ μικρὰν παρέξομεν ἀφορμὴν τοῦ τὰ αὐτὰ ζηλοῦν, καὶ τῶν ὑπ' ἐκείνων κατορθουμένων ἡμεῖς ληψόμεθα τὸν μισθόν. ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν παρασχὼν τῆς καλῆς ὁδοῦ, οὗτος καὶ τῶν ὑφ' ἑτέρων γινομένων αἴτιος ἔσται, καὶ διπλοῦν κομιεῖται τὸν μισθὸν,

ὑπὲρ ὧν τε αὐτὸς κατορθοῖ, ὑπὲρ ὧν τε ἑτέρους ἐπάγει εἰς τὴν ἀρίστην ταύτην φιλοσοφίαν. μή μοι τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα ῥήματα καὶ γέλωτος γέμοντα προβάλλεσθε, λέγοντες νόμιμά τινα εἶναι ταῦτα, καὶ διὰ τοῦτο πληροῦσθαι χρή. οὐ ταῦτα γὰρ νόμιμον ποιεῖ συνοικέσιον, ἀλλὰ τὸ κατὰ τοὺς τοῦ θεοῦ νόμους μετὰ σωφροσύνης καὶ σεμνότητος τὴν συνέλευσιν γίνεσθαι, καὶ τῇ ὁμονοίᾳ συμπεπλέχθαι τοὺς ἀλλήλοις συνιόντας. τοῦτο καὶ οἱ ἔξωθεν ἴσασι νόμοι, καὶ ἀκούσῃ τῶν περὶ ταῦτα ἐσχολακότων λεγόντων, ὅτι συνοικέσιον οὐδὲν ἕτερον συνίστησιν ἢ συνήθεια. μὴ τοίνυν καὶ τοὺς θεοῦ νόμους παραβαίνωμεν μετὰ τῶν ἀνθρωπίνων, καὶ προτιμῶμεν τοὺς διαβολικοὺς νόμους καὶ τὴν ὀλεθρίαν ταύτην συνήθειαν· ἐκείνου γάρ ἐστι νόμος ταῦτα, τοῦ χαίροντος ἀεὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῇ ἡμετέρᾳ. τί οὖν ἂν γένοιτο καταγελαστότερον τῆς συνηθείας ταύτης, ὅταν ὑπὸ οἰκετῶν καὶ τρισωβολιμαίων ἀνθρώπων σκώμματα καὶ λοιδορίας ἀπείρους δέχονται καὶ ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή, καὶ οὐδεὶς ᾖ ὁ ἐπιτιμῶν, ἀλλ᾽ ἔξεστι τῷ βουλομένῳ ἀδεῶς κατὰ τὴν ἑσπέραν ἅπαντα φθέγγεσθαι, καὶ βάλλειν τοῖς σκώμμασι καὶ τὸν νυμφίον καὶ τὴν νύμφην; καὶ ἐν ἑτέρᾳ μὲν ἡμέρᾳ ἐάν τις ἐπιχειρήσῃ λοιδορήσασθαι, δικαστήρια αὐτῷ καὶ ἀπαγωγαὶ καὶ κίνδυνοι· τότε δὲ ὅτε μάλιστα πολλὴν ἐχρῆν εἶναι τὴν αἰδῶ, πολλὴν τὴν κοσμιότητα, πολλὴν τὴν ἁγνείαν, τοσαύτης ἅπαντα πληροῦνται τῆς ἀσχημοσύνης, ὡς εἰκὸς τὸν διάβολον στρατηγοῦντα ταῦτα ἅπαντα ἐπιδείκνυσθαι. ἀλλὰ μὴ δυσχεραίνετε, παρακαλῶ. οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς εἰς τοῦτον ἐξέβην τὸν λόγον, ἀλλὰ κηδόμενος ὑμῶν καὶ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς εὐκοσμίας, καὶ βουλόμενος ὑμᾶς τὴν ἀρίστην ταύτην μεταβολὴν ἐπιδείξασθαι, καὶ τῆς καλῆς ταύτης συνηθείας ἀρχηγοὺς καταστῆναι. ἐὰν γὰρ μόνον ἀρχὴ καὶ ὁδὸς γένηται τοῦ πράγματος, κατὰ μικρὸν εἷς τὸν ἕνα ζηλοῦντες τὸν καλὸν τοῦτον καὶ ἐπαινετὸν ζῆλον, πάντας ἐπαινέτας ἕξετε, καὶ οὐ μόνον οἱ τὴν πόλιν οἰκοῦντες μιμήσονται τὴν καλλίστην ταύτην μεταβολήν, ἀλλὰ καὶ τοὺς πόρρωθεν οἰκοῦντας ἐπισπάσεσθε, καὶ ζηλωτὰς ὑμετέρους καταστήσετε, καὶ πολυπλασίονα τὸν παρὰ τοῦ θεοῦ κομιεῖσθε στέφανον, ὅτι διὰ τὸν τοῦ θεοῦ φόβον καὶ τὴν παρ᾽ αὐτοῦ ἐντολήν, τῆς σατανικῆς ταύτης περιγεγόνατε συνηθείας. ἀλλ᾽ ὅτι μὲν δέξεσθε μετὰ προθυμίας ταύτην ἡμῶν τὴν συμβουλήν, καὶ εἰς ἔργον αὐτὴν ἄξετε, σφόδρα πέπεισμαι. ὁρῶν γὰρ ὑμᾶς μετὰ τοσαύτης ἡδονῆς ἀκούοντας τῶν λεγομένων, ἀπὸ τοῦ κρότου καὶ τῶν ἐπαίνων στοχάζομαι, ὅτι καὶ πρὸς τὴν διὰ τῶν ἔργων κατόρθωσιν ἐπειχθήσεσθε. διὸ ἀρκεσθεὶς τοῖς εἰρημένοις ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου ἐπανήξω. καὶ ἐγένετο, φησιν, ἑσπέρα, καὶ ἔλαβε Λάβαν τὴν Λείαν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἰακώβ. μὴ ἁπλῶς μηδὲ τοῦτο παραδράμωμεν· ἔστι γὰρ καὶ ἐκ τούτου πολλὰ συνιδεῖν· ἓν μὲν τοῦ Ἰακὼβ τὸ ἄπλαστον, καὶ ὅπως πάσης πονηρίας ἐκτὸς ὢν περιεκρούσθη· δεύτερον δέ, ὅτι μετὰ τοσαύτης εὐκοσμίας ἅπαντα ἐγίνετο, καὶ οὐδαμοῦ λαμπάδες καὶ χορεῖαι καὶ φῶτα τὴν χρείαν ὑπερβαίνοντα, ὡς καὶ τὴν ἀπάτην τοῦ Λάβαν εἰς ἔργον ἐλθεῖν. ἔστι δὲ καὶ τοῦ Λάβαν ἐντεῦθεν καταλαβεῖν τὴν

A facit, quam quibus alios in optimam illam inducit philosophiam. Ne prætexatis, obsecro, frigida & ridicula verba hæc, dicentes legitima quædam esse hæc, & propterea impleri oportere. Non enim hæc legitimum faciunt conjugium, sed si secundum leges Dei cum castitate & honestate fiat conventus, & si concordia magna cohæreant ii qui conveniunt. Noverunt hoc etiam externæ leges: & audies eos qui his studuerunt, dicere conjugium nihil aliud constituere quam consuetudinem. Ne igitur divinas B leges cum humanis transgrediamur, nec præferamus diabolicas leges & perniciosam hanc consuetudinem. Illius enim lex sunt hæc, qui gaudet de interitu nostro. Quid igitur hac consuetudine magis ridiculum, quando vir & uxor innumeris convitiis & scommatis a servis nulliusque precii hominibus incessuntur, ac nemo est qui increpet: sed licet cuivis volenti ad vesperam omnia loqui, & convitia jacere in sponsum & sponsam? Et in alio die si quis conaretur ita salibus mordere, periclitaretur, ad tribunal C abduceretur & puniretur. Tunc autem quando plurimam oportebat esse reverentiam, majoremque honestatem & castitatem, tanta obscœnitate implentur omnia illa, ut probabile sit diabolo duce hæc omnia inventa esse. Verum ne ægre feratis, oro: non enim absque causa in hunc sermonem digressi sumus, sed curam habens vestræ salutis & honestatis, vellem optimam hanc mutationem fieri, vosque optimæ hujus consuetudinis esse duces. Nam si solum principium & D via fiat operis, paulatim uno alterum laudabili hac æmulatione æmulante, omnes laudatores habebitis: & non tantum qui civitatem incolunt, imitabuntur optimam hanc innovationem, sed & eos qui procul habitant conciliabitis, & imitatores vestros constituetis: atque insuper longe ampliorem a Deo reportabitis coronam, quod propter Dei timorem & ejus mandatum, diabolicam hanc superaveritis consuetudinem. Sed quod suscepturi sitis magna alacritate hoc nostrum consilium, & opere impleturi, valde confido. Videns E enim vos magna cum voluptate audire ea quæ dicuntur, id ex applausu & laudibus conjecto, vos etiam operibus idem ipsum comprobaturos esse: propterea contentus dictis, ad contextus seriem regrediar. 23. *Et facta est*, inquit, *vespera, & accepit Laban Liam filiam suam, & introduxit eam ad Jacob.* Ne obiter etiam hoc prætereamus: nam hîc quoque multa considerari possunt: primum simplicitas Jacob, & quomodo ab omni malitia alienus deceptus sit: secundum, quod tanta facilitate omnia fiant, & nusquam lampades, choreæ, facesque præter usus necessitatem: ita ut & deceptio Laban locum habuerit. Possumus autem & hic videre, quomodo Laban magna affectio-

Applausus & laudes in concionibus.

Nuptiæ sine lampadibus.

ne dilexerit Jacob. Hoc enim commentus est, ut diutius apud se justum retineret. Sciebat quidem quod alterius amore flagraret, atque si voti compos fieret, non eligeret posthac servitutem propter Liam sustinere, nec vellet cum eo habitare: & propterea quia vidit Laban virtutem viri, & cogitavit se non aliter eum vincere & persuadere posse: ita eum decepit, imposuit, & dedit ei Liam cum Zelpha ancilla. Deinde cum argueretur a justo quod eum decepisset, honestam attulit excusationem. Nam postquam dixit Jacob: 25. *Quare mihi hoc fecisti? nonne propter Rachel servivi tibi? & quare decepisti me?* 26. Quid ergo Laban? *Non est sic in hoc loco ut elocetur junior priusquam major natu.* 27. *Perfice igitur hebdomadam istius, & dabo tibi etiam hanc pro labore & opere, quod operaberis apud me adhuc annis septem.* Vides illum ea de causa hæc omnia commentum esse. Nam quia vidit amorem quem erga puellam habebat, inquit: Ne putes injuria te affici: quoniam hæc apud nos lex est, ut primum nuptiis tradatur major natu; propterea hoc quidem factum est: accipies autem & hanc quam amas, si similes septem annos pro ea servieris. Quibus auditis justus omnia promto animo suscepit. Et post hos alios annos septem, dedit, inquit, Laban Rachel filiam suam ei uxorem.

3. Vides iterum nuptias fieri cum magna honestate. Sed audiens eum accepisse majorem natu, & postea minorem, ne turberis: neque secundum statum qui nunc est, opera quæ tunc facta sunt judices.

Plures ducere uxores tum licebat.

Tunc enim quia principia erant, permissum fuit cum duabus vel tribus vel pluribus uxoribus misceri, ut humanum genus propagaretur. Nunc vero quia per Dei gratiam humanum genus valde multiplicatum est, virtus quoque incrementum accepit: adveniens enim Christus, & virtutem in hominibus plantans, Angelosque, ut ita dicam, ex hominibus faciens, omnem illam veterem consuetudinem abolevit. Vides quomodo non oporteat consuetudinem prætexere, sed quod justum est inquirere? Ecce enim quoniam mala erat hæc consuetudo, explosa est, & non licet ulli eam prætexere. Nusquam igitur, obsecro, consuetudinem inquiras; sed quod sit utile quære, non quod animæ perniciosum; & si quid est bonum, etiamsi non sit consuetudo, id fiat a nobis: si vero perniciosum est, etiamsi consuetudo sit, fugiamus & aversemur. 29. *Et dedit*, inquit, *Jacob Rachelem cum Balla ancilla.* Vidisti quanta sit hæc philosophia. Num servorum greges? num syngrapha? & pacta, atque conditiones illæ ridiculæ: *si hoc fuerit, si hoc evenerit?* Et priusquam conveniant, nescientes an usque ad vesperam

A περὶ τὴν Ἰακὼβ φιλοστοργίαν. τοῦτο γὰρ ἐμηχανήσατο, βουλόμενος ἐπὶ πλέον κατέχειν παρ' ἑαυτῷ τὸν δίκαιον. ἐπειδὴ γὰρ ᾔδει ὅτι ἐκείνης περιεκαίετο, καὶ εἰ τοῦ σπουδαζομένου ἐπέτυχεν, οὐκ ἂν εἵλετο λοιπὸν τῆς Λείας ἕνεκεν τὴν δουλείαν ὑποστῆναι, οὐδὲ τὴν μετ' αὐτοῦ συνοίκησιν. διὰ τοῦτο θεασάμενος ὁ Λάβαν τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἀρετὴν, καὶ ἐννοῶν ὡς οὐκ ἂν ἑτέρως αὐτοῦ περιγένοιτο καὶ πείσειε, τὴν ἀπάτην ταύτην εἰργάσατο, καὶ δίδωσιν αὐτῷ τὴν Λείαν μετὰ Ζελφᾶς τῆς παιδίσκης. εἶτα ἐγκαλούμενος ὑπὸ τοῦ δικαίου, τίνος ἕνεκεν τὰ τῆς ἀπάτης εἰργάσατο, εὐπρόσωπον ἀπολογίαν ἐποιήσατο. ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν ὁ Ἰακὼβ, Τίνος ἕνεκεν τοῦτό μοι ἐποίησας; οὐ B περὶ τῆς Ῥαχὴλ ἐδούλευσά σοι; καὶ ἵνα τί παρελογίσω με; τί φησιν ὁ Λάβαν; Οὐκ ἔστιν οὕτως ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ δοῦναι τὴν νεωτέραν, πρὶν ἢ τὴν πρεσβυτέραν. συντέλεσον οὖν καὶ ταύτης τὰ ἕβδομα, καὶ δώσω σοι καὶ ταύτην ἀντὶ τῆς ἐργασίας, ἧς ἐργάσῃ παρ' ἐμοὶ ἔτι ζʹ. ἔτη. ὁρᾷς ὅτι τοῦτο αὐτὸ μηχανώμενος ἅπαντα κατεσκεύασεν. ἐπειδὴ γὰρ εἶδε τὸν ἔρωτα ὃν περὶ τὴν κόρην ἐκέκτητο, φησὶ, μὴ νομίσῃς ἠδικῆσθαί σε. ἐπειδὴ γὰρ οὗτος παρ' ἡμῖν ὁ νόμος, ὥστε προτέραν τὴν πρεσβυτέραν ἐκδίδοναι ἀνδρί· διὰ τοῦτο μὲν τοῦτο γεγένηται· λήψῃ δὲ καὶ ταύτην ἣν ποθεῖς, ἐὰν τὰ ὅμοια ἔτη καὶ ὑπὲρ αὐτῆς δουλεύσῃς. ταῦτα ἀκούσας ὁ δίκαιος ἑτοίμως ἅπαντα C κατεδέξατο, [a] καὶ μετὰ ταῦτα ἕτερα ἑπτὰ ἔτη ἔδωκε, φησιν, αὐτῷ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ῥαχὴλ γυναῖκα.

Ὁρᾷς πάλιν ὅτι τὰ τῶν γάμων γίνεται μετὰ πάσης κοσμιότητος. ἀλλ' ἀκούων ὅτι ἔλαβε τὴν πρεσβυτέραν, καὶ πάλιν τὴν νεωτέραν, μὴ ταραχθῇς, μηδὲ πρὸς τὴν νῦν κατάστασιν τὰ τότε κρίναι πράγματα. τότε μὲν γὰρ, ἐπειδὴ ἀρχὴ καὶ προοίμια ἦν, συνεχωρεῖτο καὶ δυσὶ καὶ τρισὶ γυναιξὶ καὶ πλείοσι μίγνυσθαι, ὥστε τὸ γένος ἐκταθῆναι· νυνὶ δὲ, ἐπειδὴ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ χάριν καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἐπὶ πολὺ πλῆθος ἐκτέταται, καὶ τὰ τῆς D ἀρετῆς ἐπίδοσιν ἔχει. παραγενόμενος γὰρ ὁ Χριστὸς, καὶ τὴν ἀρετὴν καταφυτεύσας ἐν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ἀγγέλους, ὡς εἰπεῖν, ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς ἐργασάμενος, ἅπασαν ταύτην τὴν παλαιὰν συνήθειαν ἐξέκοψεν. ὁρᾷς πῶς οὐ δεῖ συνήθειαν προβάλλεσθαι, ἀλλὰ τὸ χρήσιμον πανταχοῦ ἐπιζητεῖν. ἰδοὺ γὰρ ἐπειδὴ κακὴ ἦν αὕτη ἡ συνήθεια, ὅρα πῶς ἐξεκόπη, καὶ οὐκ ἔξεστι νῦν οὐδενὶ ταύτην προβάλλεσθαι τὴν συνήθειαν. μηδαμοῦ τοίνυν, παρακαλῶ, συνήθειαν ἐπιζήτει, ἀλλὰ τὸ χρήσιμον ζήτει, καὶ μὴ τὸ ψυχοβλαβές. καὶ εἴ τι τυγχάνει καλὸν, κἂν μὴ ᾖ συνήθεια, γινέσθω παρ' ἡμῶν· ἂν δέ τι βλαβερὸν, κἂν ἐν συνηθείᾳ ᾖ, φεύγωμεν καὶ E ἀποστρεφώμεθα. καὶ ἔδωκε, φησιν, Ἰακὼβ Ῥαχὴλ μετὰ Βάλλας τῆς παιδίσκης. εἶδες [b] πόση ἡ φιλοσοφία; μήπου ἀνδραπόδων ἀγέλαι; μήπου γραμματεῖα καὶ συνθῆκαι καὶ αἱρέσεις ἐκεῖναι αἱ καταγέλαστοι, ἐὰν τόδε γένηται, καὶ ἐὰν τόδε συμβῇ; καὶ εὐθέως πρὶν ἢ συνελθεῖν, οἱ οὐκ εἰ-

a Hic memoria lapsus videtur Chrysostomus cum ait Labanum Jacobo Rachelem dedisse post alios septem annos servitutis. Nam in Hebraïco textu & in Vulgata, quibus etiam consonant LXX Interpretes, ductam in uxorem Rachelem esse dicitur ante illos septem alios servitutis annos, & conjugium septimo post ductam Liam die consummatum fuisse.

b Πόση ἡ φιλοσοφία. Philosophia hic accipitur pro simplicitate morum & pro frugalitate, ut sæpe alias apud Chrysostomum & apud veteres. De voce αἱρέσεις jam superius dictum est.

δόντες οὐδ' εἰ μέχρι τῆς ἑσπέρας διαμένουσι, τὰ μετὰ πολὺ ἐσόμενα χρόνον ἐν τοῖς γραμματείοις συντιθέασιν· ἐὰν ἄτεκνος, φησὶ, τελευτήσῃ, ἐὰν παιδία ἐσχηκὼς, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἀλλ' ἐνταῦθα οὐδὲν τοιοῦτον, ἀλλὰ παιδίσκην μίαν ἑκάστῃ δοὺς ὁ πατὴρ, οὕτω τὰς θυγατέρας ἐξεδίδου. ἠγάπησε δὲ, φησὶ, Ῥαχὴλ μᾶλλον, ἢ Λείαν, καὶ ἐδούλευσεν αὐτῷ ζ΄. ἔτη ἕτερα. ἐπειδὴ γὰρ ἐξ ἀρχῆς διὰ τὴν εὐμορφίαν ἠράσθη τῆς κόρης, [a] μόλις δὲ τυχεῖν ποτε ἠδυνήθη τοῦ σπουδαζομένου, ἐκείνην, φησὶ, πλέον ἠγάπα, ἤπερ τὴν Λείαν. καὶ γὰρ ἡ ταύτης εὐμορφία, φησὶν, ἐφείλκετο αὐτὸν εἰς τὸν περὶ αὐτὴν πόθον. ἀλλ' ὅρα μοι ἐνταῦθα λοιπὸν τοῦ δεσπότου B τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν, καὶ πῶς τὰ παρ' αὐτοῦ ἐπαγγελθέντα κατὰ μικρὸν εἰς ἔργον ἄγει. ὁ γὰρ εἰπὼν, ὅτι ἔσομαι μετὰ σοῦ διαφυλάσσων σε ἐν πάσῃ ὁδῷ, ᾗ ἐὰν πορευθῇς, καὶ ὅτι αὐξανῶ σε καὶ πληθυνῶ, αὐτὸς καὶ νῦν ἅπαντα οἰκονομεῖ. καὶ ἵνα μάθῃς, ἄκουε καὶ αὐτῆς τῆς θείας γραφῆς τοῦτο σαφῶς λεγούσης· ἰδὼν δὲ κύριος ὁ θεὸς, φησὶν, ὅτι μισεῖται Λεία, ἤνοιξε τὴν μήτραν αὐτῆς· Ῥαχὴλ δὲ ἦν στεῖρα, καὶ συνέλαβε Λεία, καὶ ἔτεκεν υἱὸν τῷ Ἰακώβ. ὅρα τὴν εὐμήχανον θεοῦ τὴν σοφίαν· ἐπειδὴ ἡ μὲν ἀπὸ τῆς εὐμορφίας τὴν εὔνοιαν ἐπεσπάσατο τοῦ ἀνδρὸς, C ἡ δὲ ταύτης ἀπεστερημένη μισεῖσθαι ἐδόκει, ταύτην μὲν διεγείρει πρὸς γονὴν, ἐκείνης δὲ πηροῖ τὴν μήτραν, ἀμφότερα διὰ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν οἰκονομῶν, ἵνα καὶ αὕτη διὰ τὰ ἐξ αὐτῆς τικτόμενα ἔχῃ τινὰ παραμυθίαν ἐφελκομένη εἰς τὸν περὶ αὐτὴν πόθον τὸν ἄνδρα, κἀκείνη μὴ διὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν εὐμορφίαν κατεξανίστηται τῆς ἀδελφῆς. καὶ διήνοιξέ, φησι, τὴν μήτραν αὐτῆς. μάνθανε ἐντεῦθεν, ἀγαπητὲ, ὅτι ὁ τῶν ἁπάντων δημιουργός ἐστιν ὁ τὰ πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὴν φύσιν αὐτὴν διεγείρων πρὸς γονὴν, καὶ ὅτι οὐδὲν τῆς συνουσίας ὄφελος μὴ τῆς ἄνωθεν συμμαχίας γενομένης. διὰ γὰρ τοῦτο εἶπεν, ὅτι διήνοιξε τὴν μήτραν αὐτῆς, ἵνα γνῶμεν ὅτι D αὐτὸς ὁ δεσπότης ἠβουλήθη τὴν Λείαν πρὸς τεκνογονίαν διεγεῖραι, ὥστε αὐτῆς τὴν ἀθυμίαν παραμυθήσασθαι. αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ καὶ ἐν τῇ μήτρᾳ διαπλάττων τὰ βρέφη καὶ ζωογονῶν, καθάπερ καὶ Δαυίδ φησιν· ἀντελάβου μου ἐκ τῆς γαστρὸς μητρός μου. καὶ ὅρα πῶς δείκνυσιν ἡμῖν ἡ θεία γραφὴ τὸν τῆς φύσεως δημιουργὸν ἑκάτερα τῇ οἰκείᾳ δυνάμει ἐργαζόμενον, καὶ τῆς μὲν τὴν μήτραν διεγείροντα, τῆς δὲ Ῥαχὴλ ἐπέχοντα. δεσπότης γὰρ ὢν τῆς φύσεως μετ' εὐκολίας ἅπαντα ἐργάζεται. καὶ συνέλαβέ, φησι, Λεία, καὶ ἔτεκεν υἱὸν τῷ Ἰακώβ· ἐκάλεσε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ῥουβὴν λέγουσα, ὅτι εἶδέ μου κύριος E τὴν ταπείνωσιν, νῦν ἀγαπήσει με ὁ ἀνήρ μου. ὅρα πῶς εὐγνώμων ἡ γυνή· θεασάμενός, φησι, τὴν ταπείνωσίν μου ὁ δεσπότης, παρέσχε μοι τὸν τόκον, ἵνα διὰ τούτου ἀγαπηθῆναι δυνηθῶ. καὶ θέα μοι τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ τὴν φιλοτιμίαν, πῶς ἐπιδαψιλεύεται, ὁμοῦ καὶ τὸ τοῦ δικαίου σπέρμα αὐξῆσαι βουλόμενος, καὶ ταύτην νῦν ποθεινοτέραν καταστῆσαι τῷ Ἰακώβ. καὶ συνέλαβέ, φησι, πάλιν, καὶ ἔτεκεν υἱὸν δεύτερον τῷ Ἰακώβ, καὶ εἶπεν, ὅτι ἤκουσε κύριος ὅτι μισοῦμαι, καὶ προσέδωκέ μοι καὶ τοῦ-

[a] Savil. & quatuor mss. μάλιστα δὲ τυχεῖν, minus recte.

A maneant, quæ post multa tempora ventura sunt, in litteris suis consignant: *Si liberis carens*, inquit, *defunctus fuerit: si filios habuerit*, & quæcumque talia. At hic nihil tale, sed cum utrique suam ancillam dedisset, filias elocavit pater. 30. *Dilexit autem*, inquit, *Rachel magis quam Liam: & servivit ei septem annis aliis.* Quia enim ab initio adamavit puellam propter venustam formam, & vix eam consequutus est; ideo eam magis dilexit quam Liam. Etenim illius venustas allexit eum ad eam amandam. Verum hîc iterum vide Domini ineffabilem misericordiam, & quomodo quæ ab ipso fuerant promissa paulatim compleat. Nam qui dixit: *Ero tecum, custodiens te in omni via qua ambulaveris: & augebo & multiplicabo te:* ipse etiam nunc omnia dispensat. Et ut id scias, audi ipsam divinam Scripturam hoc manifeste dicentem: 31. *Ut vidit autem Dominus Deus quod odio haberetur Lia, aperuit vulvam ejus: Rachel autem erat sterilis, & concepit Lia, & peperit filium Jacobo.* Vide solertem Dei sapientiam: quoniam illa quidem pulcritudine sua conciliarat sibi gratiam viri; hæc vero minime formosa odio haberi visa est; hanc idoneam facit partui, illam vero inutilem: hæc ambo sua misericordia dispensans, ut & hæc per liberos qui ex ea nascebantur, solatium haberet, in sui amorem virum alliciens; & illa ne propter pulcritudinem & formositatem adversus sororem insurgeret. *Et aperuit*, inquit, *vulvam ejus.* Disce hîc, dilecte, conditorem omnium omnia moderari ac dispensare, & naturam ipsam ad partum excitare, nullamque esse concubitus utilitatem, si absit divina cooperatio. Propterea enim dixit, *aperuit vulvam ejus*, ut sciamus voluisse Dominum Liam procreandis liberis aptam fieri, quo ejus mœror leniretur. Ipse enim est qui in vulva figurat & animat fœtus, sicut & David dicit: *Suscepisti me de utero matris meæ.* Ps. 138. 13.
Et vide quomodo monstrat nobis divina Scriptura naturæ conditorem utraque suâ virtute efficientem; nempe alterius vulvam idoneam reddentem, Rachelis autem constringentem. Siquidem naturæ Dominus cum sit, omnia facile operatur. 32. *Et concepit*, inquit, *Lia, & peperit filium Jacobo, vocavitque nomen ejus Ruben, dicens: Quia vidit Dominus vilitatem meam, nunc diliget me vir meus.* Vide quam grata mulier dicit; Dominus visa humilitate mea præbuit mihi partum, propter quem diligar. Et specta hîc iterum, quomodo Deus muneribus certare contendit cum eo, & beneficia accumulat, simul & justi semen augeri, & hanc magis Jacobo amabilem reddi volens. 33. *Et concepit*, inquit, *iterum, & peperit filium secundum Jacobo, & dixit: Audivit Dominus quod odio habeor, & apposuit mihi & hunc: &*

vocavit nomen ejus Symeon. Attende quomodo per singulos pueros gratias agit Domino, & ob beneficia gratum animum declarat. *Audivit* enim inquit, *Dominus, quod odio habeor, & apposuit mihi etiam hunc:* propterea *vocavit nomen ejus Symeon.*

4. Vidisti quomodo non simpliciter, neque temere nomina natis indiderit? Vocavit enim eum Symeon, quoniam audivit Dominus. Nobis siquidem Hebraïco idiomate per hoc nomen signatur, quod audita sit. 34. *Et concepit iterum, & peperit filium, & dixit: Nunc temporis apud me erit vir meus, peperi enim ei tres filios: propter hoc vocavit nomen illius Levi.* Videtur mihi hîc significari, eam natis duobus filiis, nondum potuisse allicere virum, qui adhuc in Rachelem propensior erat: ideo dicit, *Nunc temporis apud me erit vir meus.* Fortassis accessio tertii virum meum reddet benevolum, & melius mihi affectum. Ecce enim tres filios ei peperi. 35. *Et concepit adhuc filium, ac peperit & dixit: Nunc adhuc istud confitebor Domino: propterea vocavit nomen ejus Judam.* Quid est, *istud confitebor Domino?* Confitebor hîc idem est ac, gratias agam, & glorificabo eum, quia & quartum mihi adjecit filium, & tantam mihi abundantiam concessit: & quæ ob corporis deformitatem de viri erga me benevolentia periclitatura eram, nunc procreatione filiorum a Deo mihi data, & mœroris excessu discusso, me quæ ob deformitatem odio habebar, consolatus est, odiumque transtulit in sororem meam. *Ut peperit autem Judam,* inquit, *cessavit parere.*

Cap. 30. 1. *Cum autem vidisset Rachel quia non peperisset Jacobo, æmulata est Liam sororem suam, & dixit Jacobo, Da mihi filios: sin minus, moriar ego.* Inconsiderata & muliebris est hæc petitio animæque zelotypia impugnatæ. *Da mihi filios.* Non audisti, quod non viri concubitus illi partum præbuerit, sed Dominus Deus: qui ut vidit, inquit, quòd odio haberetur, aperuit vulvam ejus? Quare a viro petis ea quæ supra naturam sunt, & relicto naturæ Domino virum arguis, qui ad hoc nihil conferre tibi poterit? *Da mihi filios: sin minus, moriar ego.* Grave malum est zelotypia, & definit in insipientiam: id quod & huic evenit. Videns enim chorum filiorum sororis, & cogitans suam solitudinem, non ferebat hanc contumeliam, neque continere poterat cogitationem quæ se turbabat, sed illa insipientiæ plena verba loquebatur, *Da mihi filios: sin minus, moriar ego.* Fortassis vidit viri erga illam amorem, & putabat ea de causa illam tot filios habuisse, & se nondum peperisse: unde dicit, *Da mihi filios.* Deinde terrere volens virum, subdit: *Quod si minus, moriar ego.* Quid igitur pius & religiosus Jacob? 2. *Succensuit,*

A τὸν· καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Συμεών. σκόπει πῶς ἐφ' ἑκάστῳ τῶν παίδων εὐχαριστεῖ τῷ δεσπότῃ, καὶ εὐγνώμων γίνεται περὶ τὴν εὐεργεσίαν. ἤκουσε, φησὶ, γὰρ ὁ κύριος, ὅτι μισοῦμαι, καὶ προσέδωκέ μοι καὶ τοῦτον· καὶ διὰ τοῦτο ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Συμεών.

Εἶδες πῶς οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ ὡς ἔτυχεν, οὐδὲ τὰς ὀνομασίας τοῖς τικτομένοις ἐπετίθει. ἐκάλεσε γὰρ αὐτὸν [a] Συμεὼν, ἐπειδὴ ἤκουσε κύριος. τοῦτο γὰρ ἑρμηνεύεται τὸ ὄνομα τῇ Ἑβραϊκῇ διαλέκτῳ, ὅτι ἠκούσθη. καὶ συνέλαβεν ἔτι καὶ ἔτεκεν υἱὸν, καὶ εἶπεν ἐν τῷ νῦν καιρῷ πρὸς ἐμοῦ ἔσται ὁ ἀνήρ μου, τέτοκα γὰρ αὐτῷ τρεῖς

B υἱούς· καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Λευί. δοκεῖ μοι ἐνταῦθα αἰνίττεσθαι, ὅτι καὶ τῶν δύο τεχθέντων οὐδέπω ἴσχυσεν εἰς τὴν περὶ αὐτὴν διάθεσιν ἐφελκύσασθαι τὸν ἄνδρα, ἀλλ' ἔτι ὅλως ἦν πρὸς τὴν Ραχὴλ νενευκώς· διὰ τοῦτό φησιν, ἐν τῷ νῦν καιρῷ πρὸς ἐμοῦ ἔσται ὁ ἀνήρ μου. τάχα, φησὶ, κἂν ἡ προσθήκη τοῦ τρίτου παρασκευάσῃ τὸν ἄνδρα εὐνοϊκῶς περὶ ἐμὲ διατεθῆναι. ἰδοὺ γὰρ αὐτῷ τέτοκα τρεῖς υἱούς. καὶ συλλαβοῦσα ἔτι ἔτεκεν υἱὸν, καὶ εἶπε· νῦν ἔτι τοῦτο ἐξομολογήσομαι τῷ κυρίῳ· διὰ τοῦτο ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰούδαν. τί ἐστι, τοῦτο ἐξομολογήσομαι τῷ κυρίῳ; τὸ ἐξομολογήσομαι ἐνταῦθα,

C εὐχαριστήσω καὶ δοξάσω αὐτόν ἐστιν, ὅτι καὶ τέταρτον προσέθηκέ μοι υἱὸν, καὶ τοσαύτην μοι τὴν εὐπορίαν ἐχαρίσατο· καὶ ὑπὲρ ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος ἀμορφίας εἰς τὴν παρὰ τοῦ ἀνδρὸς εὔνοιαν ἔμελλον καταβλάπτεσθαι, τοῦτο ἡ τέκνων παρὰ τῆς τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας χαρισθέντων μοι γονὴ διωρθώσατο, καὶ τῆς ἀθυμίας τὴν ὑπερβολὴν διεσκέδασε, [b] τὴν διὰ τὴν ἀμορφίαν μισουμένην παραμυθησάμενος, καὶ μεταστήσας τὸ μῖσος εἰς τὴν ἀδελφὴν τὴν ἐμήν. τεκοῦσα δέ, φησι, τὸν Ἰούδαν, ἔστη τοῦ τίκτειν. ἰδοῦσα δὲ Ραχὴλ ὅτι οὐ τέτοκε τῷ Ἰακὼβ, ἐζήλωσε τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς, καὶ εἶπε τῷ Ἰακὼβ, δός μοι τέκνα· εἰ δὲ μὴ, τε-

D λευτήσω ἐγώ. ἀπερίσκεπτος ἡ αἴτησις καὶ γυναικώδης, καὶ ψυχῆς ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας πολιορκουμένης· δός μοι τέκνα. οὐκ ἤκουσας ὅτι οὐχ ἡ τοῦ ἀνδρὸς συνουσία ἐκείνῃ τὸν τόκον παρέσχεν, ἀλλὰ κύριος ὁ θεὸς, ὁ ἰδὼν, φησὶν, ὅτι μισεῖται, ἤνοιξε τὴν μήτραν αὐτῆς; τίνος οὖν ἕνεκεν τὰ ὑπὲρ τὴν φύσιν ἀπαιτεῖς παρὰ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ καταλιποῦσα τὸν τῆς φύσεως δεσπότην, τῷ ἀνδρὶ ἐγκαλεῖς τῷ μηδὲν πρὸς τοῦτο συμβάλλεσθαί σοι δυναμένῳ; δός μοι τέκνα· εἰ δὲ μὴ, τελευτήσω ἐγώ. δεινὸν ἡ ζηλοτυπία κακόν. καὶ γὰρ εἰς ἀφροσύνην ἐκπίπτει· ὃ δὴ καὶ αὕτη πέπονθεν. ὁρῶσα γὰρ τὸν τέκνων τῆς ἀδελφῆς τὸν χο-

E ρὸν, καὶ τὴν οἰκείαν ἐρημίαν λογιζομένη, οὐκ ἔφερε τὴν ἐπήρειαν, οὐδὲ κατασχεῖν ἠδυνήθη τοῦ ταράττοντος αὐτὴν λογισμοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνα τὰ ἀνοίας ἀνάμεστα φθέγγεται ῥήματα, καί φησι, δός μοι τέκνα· εἰ δὲ μὴ, τελευτήσω ἐγώ. ἴσως εἶδε τοῦ ἀνδρὸς τὸν περὶ αὐτὴν πόθον, καὶ νομίζουσα παρὰ τὴν ἐκείνου αἰτίαν κἀκείνην τοσούτους ἐσχηκέναι παῖδας, καὶ ἑαυτὴν μηδέπω τετοκέναι, φησὶ, δός μοι τέκνα. εἶτα φοβῆσαι βουλομένη τὸν ἄνδρα, ἐπάγει· εἰ δὲ μὴ, τελευτήσω ἐγώ. τί οὖν ὁ φιλόθεος Ἰακώβ; ἐθυ-

μώθη,

[a] A voce namque שמע *audivit*, derivatur שמעון Simeon.

[b] Hæc apud Savil. vitiata sunt hoc pacto: τὴν γὰρ διὰ τὴν ἀμορφίαν μισουμένην με πρὶν, νῦν αὐτὸς ἐσοῦσαν παραμυθησάμενος. Quæ ipse Savilius utcunque excusare conatur. Manuscriptorum maxima pars lectionem nostram confirmant.

μώθη, φησὶ, πρὸς τὰ ῥηθέντα, καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ ἀντὶ θεοῦ ἐγώ εἰμι, ὃς ἐστέρησέ σε καρπῶν κοιλίας; τί, φησί, καταλιποῦσα τὸν δεσπότην τῆς φύσεως, τὴν μέμψιν ἐμοὶ ἐπάγεις; ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀποστερήσας σε τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας. διατί μὴ παρ' ἐκείνου ζητεῖς, τοῦ δυναμένου διανοῖξαι τῆς φύσεως τὸ ἐργαστήριον, καὶ διεγεῖραι τὴν μήτραν πρὸς γονήν; μάνθανε τοίνυν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ στερήσας σε τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας, καὶ τῇ ἀδελφῇ τῇ σῇ τὴν τοσαύτην εὐπορίαν ἐχαρίσατο. μὴ τοίνυν παρ' ἐμοῦ ζήτει, ἃ μὴ δύναμαι παρασχεῖν, καὶ ὧν οὐκ εἰμὶ κύριος. εἰ γὰρ ἐπ' ἐμοὶ τοῦτο ἦν, πάντως ἄν σε τῆς ἀδελφῆς προετίμησα, τὴν πλείονα εὔνοιαν περὶ σὲ κεκτημένος. ἐπειδὴ δὲ, κἂν μυριάκις ὦ εὐνοϊκῶς περὶ σὲ διακείμενος, οὐδέν σοι πρὸς τοῦτο συμβάλλεσθαι δυνήσομαι· παρ' ἐκείνου ζήτει τοῦ καὶ τὴν στείρωσιν ἐπάγοντος, καὶ ταύτην λῦσαι δυναμένου. ὅρα τοῦ δικαίου τὴν σύνεσιν, ὅπως καὶ εἰς θυμὸν ἐξενεχθεὶς ἐκ τῶν παρ' αὐτῆς ῥηθέντων, μετὰ πολλῆς τῆς σοφίας τὴν πρὸς αὐτὴν ἀπόκρισιν ποιεῖται, μετὰ ἀκριβείας αὐτὴν πάντα διδάσκων, καὶ τὴν αἰτίαν αὐτῇ δήλην ποιῶν, ἵνα μὴ καταλιποῦσα τὸν δεσπότην, παρ' ἑτέρου ζητῇ, ἅπερ ἐκεῖνος μόνος παρασχεῖν δύναται. μαθοῦσα τοίνυν ὅτι παρὰ τοῦ θεοῦ τοῦ τίκτειν ἀπεστέρηται, καὶ ὁρῶσα τὴν ἀδελφὴν κομῶσαν τοῖς τέκνοις, μετρίαν γοῦν παραμυθίαν πορίζομένη, φησὶ τῷ Ἰακώβ· ἐπειδὴ νῦν με ἐδίδαξας, ὅτι οὐ παρὰ τὴν σὴν αἰτίαν ἄτεκνος ἐγὼ τυγχάνω, κἂν τὴν παιδίσκην μου λαβὼν τεκνοποίησον ἐξ αὐτῆς, ἵνα κἂν βραχεῖαν παραμυθίαν εὑρεῖν δυνηθῶ, τὰ παρ' αὐτῆς τικτόμενα οἰκειουμένη. καὶ ἔδωκεν αὐτῷ, φησι, Βάλλαν τὴν παιδίσκην αὐτῆς αὐτῷ γυναῖκα, καὶ εἰσῆλθε πρὸς αὐτὴν, καὶ συνέλαβε, καὶ ἔτεκε τῷ Ἰακὼβ υἱὸν, καὶ εἶπε Ῥαχὴλ, ἔκρινέ μοι ὁ θεὸς, [a] καὶ ὑπήκουσε τῆς φωνῆς μου, καὶ ἔδωκέ μοι υἱόν. διὰ τοῦτο ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Δάν. βραχεῖαν γοῦν ἔσχε παράκλησιν τεκούσης τῆς παιδίσκης. διὸ καὶ αὐτὴ τὴν προσηγορίαν ἐπιτίθησι τῷ παιδὶ, καὶ εὐχαριστεῖ τῷ δεσπότῃ ὑπὲρ τοῦ τεχθέντος. καὶ συνέλαβέ, φησιν, ἔτι Βάλλα, καὶ ἔτεκε, καὶ εἶπε Ῥαχὴλ, συναντελάβετό μου ὁ θεὸς, καὶ συνανεστράφην τῇ ἀδελφῇ μου, καὶ ἠδυνήθην. καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Νεφθαλείμ. καὶ ἐμάνθανε λοιπὸν διὰ τῆς παιδίσκης σαφῶς, ὅτι οὐχ ὁ Ἰακὼβ αἴτιος αὐτῇ τῆς ἀτεκνίας ἐγένετο. διὸ καὶ τοὺς τεχθέντας ὡς οἰκείους παῖδας ἀνατρέφει, καὶ τὰς προσηγορίας ἐπιτίθησι, μεγίστην ἑαυτῇ παραμυθίαν ἐντεῦθεν ἐπινοήσασα. ἰδοῦσα δέ, φησι, Λεία ὅτι ἔστη τοῦ τίκτειν, καὶ αὐτὴ τὴν παιδίσκην τὴν Ζέλφαν ἔδωκε τῷ Ἰακὼβ εἰς γυναῖκα· καὶ συνέλαβε καὶ ἔτεκε, καὶ εἶπε Λεία, τετύχηκα ἀντὶ τοῦ, ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ. [b] καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Γάδ. καὶ ἐπειδὴ εἰς ἔργον ἐξῆλθεν αὐτῇ τὸ σπουδασθὲν, ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Γάδ. καὶ συνέλαβεν ἔτι, καὶ ἔτεκεν ἕτερον, καὶ εἶπε Λεία, μακαρία ἐγὼ,

A inquit, *ad verba hæc, & dixit ei: Numquid pro Deo ego sum, qui fructu ventris te privavit?* Quare derelicto naturæ Domino reprehensionem mihi inducis? Ille est qui privavit te fructu ventris. Quare non ab illo petis, qui potest aperire naturæ officinam, & fœcundam facere vulvam? Disce igitur illum esse qui te privavit fructu ventris tui, & sorori tuæ tantam fœcunditatem præstitit: ne igitur a me quæras quæ præbere non possum, & quorum non sum dominus. Nam si hoc in me fuisset, omnino te sorori prætulissem, majorem erga te benevolentiam B habens. At quando etiamsi in infinitum majori te complectar benevolentia, nihil tibi in hoc prodesse potero: ab illo quære, qui & sterilitatem afferre & solvere potest. Vide justi prudentiam, quomodo etiam ob illius dicta succensens, responsum illi dat sapientissimis verbis: docens diligenter omnia, causamque manifestans, ut non relicto Domino quærat ab alio ea quæ ille solus præstare potest. Igitur ut didicit quod sterilis facta esset a Deo, & videns sororem liberis florere, vel mediocre solatium requirens, dicit ad Jacob: Quoniam nunc docuisti me non C culpa tua liberis carere, saltem ancillam meam accipe, filiosque ex ea procrea, ut parvum aliquod solatium invenire possim, ea mihi vindicans quæ ab illa nascentur. 4. *Et dedit ei*, inquit, *Ballam ancillam suam uxorem: 5. & intravit ad eam, & concepit, & peperit filium Jacobo, 6. & dixit Rachel: Judicavit mihi Deus, & exaudivit vocem meam, deditque mihi filium; propter hoc vocavit nomen ejus Dan.* Habuit aliquo modo pariente ancilla vel brevem consolationem: ideo ipsa nomen puero imponit, gratiasque agit Domino D pro nato. 7. *Et concepit*, inquit, *iterum Balla, & peperit filium, 8. & dixit Rachel: Adjuvit me Deus, & conversata sum cum sorore mea, & invalui; & vocavit nomen ejus Nephthalim.* Et didicit postea manifeste per ancillam, Jacobum non in causa fuisse quare liberis careret. Ideo natos quasi suos filios educavit, & nomina eis imposuit, maximam inde sibi ipsi consolationem esse rata. 9. *Ut autem vidit Lia quod cessasset parere, & ipsa ancillam E suam Zelpham dedit Jacobo uxorem, 10. & concepit, & peperit. 11. Et dixit Lia: Fortunata fui*, hoc est, voti compos facta sum. *Et vocavit nomen ejus Gad.* Et quoniam reipsa evenit quod optabat, vocavit nomen ejus Gad. 12. *Et concepit adhuc, & peperit alium: dixitque Lia, 13.*

Prudens Jacobi responsum.

[a] Quatuor mss. καὶ ἐπήκουσε. Δάν, Hebraice דן. Radix est דין *judicavit*. Hinc nomen puero datum, ut in textu dicitur.

[b] Savil. & quinque mss. καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα.. Hic Chrysostomus in textu biblico legit τετύχηκα. At in Bibliis τῶν O. legimus ἐν τύχῃ, *in fortuna* sive, *feliciter*. In Hebræo legitur בגד cum Camets sub prima litera secundum Massoretas, qui notant in margine legendum esse בא גד, quam lectionem sequitur Aquila qui vertit ἦλθεν ἡ ζώσις, *venit accinctio* Symmachus quoque ut in Coisliniano Codice fertur, Massoreticæ lectioni favet ἦλθε Γὰδ πειρατηρίου, *Venit Gad prædatorum manus* Septuaginta vero בגד ita vertunt, ut ב præpositionis loco habeant, & גד τύχην fortunam significare putent. Hos vero sequitur Hieronymus qui vertit; *feliciter*. Vide alia quæ diximus in hunc versum in Hexaplis nostris. Cæterum Jacobi filiorum nomina in Lexico Hebraïco Hexaplorum habes similiter explanata.

Beata ego, quia beatam me dicent mulieres: & vocavit nomen ejus Aser.

5. Vidisti quomodo & hæc natos ex ancilla ut sibi proprios haberet, & beatam se esse dicat; & beatitudine dignam ob procreationem filiorum. Sed vide ea quoque quæ post hæc gesta sunt, ut discas quomodo zelotypiæ affectio huc & illuc transibat: & nunc hæc, nunc illa impugnabatur. 14. *Et ivit*, inquit, *Ruben in diebus messis triticeæ, & invenit mala mandragorarum in agro, & attulit ea matri suæ. Dixitque Rachel Liæ: Da mihi de mandragoris filii tui.* 15. *Dixit autem Lia: Non satis tibi quod accepisti virum meum? num & mandragoras filii mei accipies?* Vide quomodo ægritudinem animi verbis manifestam facit: *Non satis tibi*, inquit, *quod accepisti virum meum, num* & *mandragoras filii mei accipies? Dixit autem Rachel: Non sic: dormiat tecum nocte hac pro mandragoris filii tui.* Da mihi de mandragoris, & accipe hodie tecum virum. Vide quomodo exhibetur affectui Rachelis omnino deditus. Nam si tanto choro filiorum Liæ nato, fuit adhuc amore magis propensus in Rachelem: si hoc non fuisset factum, quomodo ferre potuisset Lia sororis contubernium? ut enim omnem viri potestatem habens, ita permittit ei pro mandragoris, & dicit: *Dormiat hodie tecum pro mandragoris.* Satisfac, inquit, meo desiderio, & accipe virum. 16. *Adveniente autem*, inquit, *Jacob, egressa in occursum ejus Lia dixit: Ad me ingredieris hodie, mercede enim conduxi te mihi pro mandragoris filii mei: & dormivit cum ea nocte illa.* 17. *Et exaudivit Deus Liam, & concepit ac peperit Jacobo quintum filium. Et dixit Lia:* 18. *Dedit mihi Deus mercedem meam, eo quod dedi ancillam meam viro meo: & vocavit nomen ejus Isachar, quod est merces. Exaudivit*, inquit, *Deus Liam*, quia videbat eam dolentem, neque valde marito acceptam. Exaudivit eam, inquit, Deus, & peperit, ac dixit, Tuli mercedem, eo quod dedi ancillam meam: propterea vocavit nomen ejus Isachar. 19. *Et concepit adhuc Lia, & peperit filium sextum.* 20. *Et dixit Lia: Donavit mihi Deus donum bonum. Nunc temporis me eliget vir meus; peperi enim ei filios sex: & vocavit nomen ejus Zabulon.* Posthac, inquit, amabilis ero & ego, quia peperi sex filios, ideo vocavit nomen ejus Zabulon. 21. *Peperit autem & filiam, & vocavit nomen ejus Dina.* 22. *Recordatus est autem Deus Rachelis, & exaudivit eam, & aperuit ejus vulvam,* 23. *& concepit, & peperit filium Jacobo. Dixit autem Rachel: Abstulit a me Deus opprobrium meum.* 24. *Et vocavit nomen ejus Joseph, dicens: Apposuit mihi Deus filium alium.* Abstulit, inquit, opprobrium, solvit sterilitatem: propitius factus est mihi, & idoneam fe-

ὅτι μακαριοῦσί με αἱ γυναῖκες· καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἀσήρ.

Εἶδες καὶ ταύτην τοὺς παρὰ τῆς παιδίσκης τεχθέντας πῶς ᾠκειώσατο, καὶ μακαρίαν ἑαυτὴν εἶναι λέγει, καὶ μακαρισμοῦ ἀξίαν ἐπὶ τῷ τόκῳ τῶν παίδων. ἀλλ' ὅρα μοι πάλιν τὰ μετὰ ταῦτα, ἵνα μάθης ὅπως τὸ τῆς ζηλοτυπίας πάθος ἐντεῦθεν ἐκεῖ, κἀκεῖθεν ὧδε μετέβαινε, καὶ ποτὲ μὲν ἐκείνη τούτῳ ἐπολιορκεῖτο, ποτὲ δὲ αὕτη. ἐπορεύθη δέ, φησι, Ῥουβὴν ἐν ἡμέραις θερισμοῦ πυρῶν, καὶ εὗρε μῆλα μανδραγορῶν ἐν τῷ ἀγρῷ, καὶ
B ἤνεγκεν αὐτὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ. καὶ εἶπε Ῥαχὴλ τῇ Λείᾳ, δός μοι τῶν μανδραγορῶν τοῦ υἱοῦ σου. εἶπε δὲ Λεία, οὐχ ἱκανόν σοι ὅτι ἔλαβες τὸν ἄνδρα μου; μὴ καὶ τοὺς μανδραγόρας τοῦ υἱοῦ μου λήψῃ; ὁρᾷς πῶς τὸ πάθος τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ῥημάτων κατάδηλον ποιεῖ. οὐχ ἱκανόν σοί, φησιν, ὅτι ἔλαβες τὸν ἄνδρα μου, μὴ καὶ τοὺς μανδραγόρας τοῦ υἱοῦ μου λήψῃ; εἶπε δὲ Ῥαχὴλ, οὐχ οὕτω. κοιμηθήτω δὴ μετὰ σοῦ τὴν νύκτα ταύτην ἀντὶ τῶν μανδραγορῶν τοῦ υἱοῦ σου, [a] δός μοι τῶν μανδραγορῶν, καὶ λάβε σήμερον μετὰ σοῦ τὸν ἄνδρα. ὁρᾷς πῶς δείκνυται ὅλως τῇ εὐνοίᾳ τῆς
C Ῥαχὴλ προσκείμενος; εἰ γὰρ καὶ τοσούτων παίδων χορὸν τικτούσης τῆς Λείας, ἔτι πρὸς τὴν Ῥαχὴλ ἦν προσκείμενος τῇ εὐνοίᾳ, εἰ μὴ τοῦτο ἐγεγόνει, πῶς ἂν ἐνεγκεῖν ἡ Λεία ἠδυνήθη τὴν μετὰ τῆς ἀδελφῆς συνοίκησιν; ὡς γὰρ ἐξουσίαν ἅπασαν ἔχουσα τοῦ ἀνδρὸς, οὕτω παρίεται τῶν μανδραγορῶν μετὰ τὸν ἄνδρα, καί φησι, κοιμηθήτω σήμερον μετὰ σοῦ ἀντὶ τῶν μανδραγορῶν. πλήρωσόν μου, φησι, τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ἐπὶ τοῖς μανδραγόραις, καὶ δέχου τὸν ἄνδρα. παραγινομένου δὲ τοῦ Ἰακὼβ, ἐξελθοῦσα εἰς συνάντησιν ἡ Λεία εἶπε, πρὸς ἐμὲ εἰσελεύσῃ σήμερον· μεμίσθωμαι γάρ σε σήμερον ἀντὶ τῶν
D μανδραγορῶν τοῦ υἱοῦ μου. καὶ ἐκοιμήθη, φησί, μετ' αὐτῆς τὴν νύκτα ἐκείνην, καὶ ἐπήκουσεν ὁ θεὸς Λείας, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκε τὸν πέμπτον υἱὸν, καὶ εἶπε Λεία, ἔδωκέ μοι ὁ θεὸς τὸν μισθόν μου ἀνθ' οὗ ἔδωκα τὴν παιδίσκην μου τῷ ἀνδρί μου. καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰσαχὰρ, ὅ ἐστι μισθός. ἐπήκουσέ, φησιν, ὁ θεὸς τῆς Λείας, ἐπειδὴ ἑώρα κατώδυνον αὐτὴν οὖσαν καὶ παραδοκιμουμένην, ἐπήκουσεν αὐτῆς ὁ θεὸς, καὶ ἔτεκε καὶ εἶπεν, ἐκομισάμην μισθὸν ὑπὲρ ὧν ἔδωκα τὴν παιδίσκην μου. διὰ τοῦτο ἐκάλεσεν αὐτὸν Ἰσαχάρ. καὶ συνέλαβεν ἔτι, καὶ ἔτεκεν υἱὸν ἕκτον,
E καὶ εἶπε Λεία, δεδώρηταί μοι ὁ θεὸς δῶρον καλόν. ἐν τῷ νῦν καιρῷ αἱρετιεῖ με ὁ ἀνήρ μου, τέτοκα γὰρ αὐτῷ υἱοὺς ἕξ· καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ζαβουλών. λοιπόν, φησιν, ἐπέραστος ἔσομαι κἀγὼ ἀνδρί μου, ἔτεκον γὰρ ἓξ υἱούς. διὰ τοῦτο ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ζαβουλών. ἔτεκε δὲ καὶ θυγατέρα, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτῆς Δεῖνα. ἐμνήσθη δὲ ὁ θεός, φησι, τῆς Ῥαχὴλ, καὶ ἐπήκουσεν αὐτῆς, καὶ ἤνοιξεν αὐτῆς τὴν μήτραν, καὶ συνέλαβε καὶ ἔτεκε τῷ Ἰακὼβ υἱόν. εἶπε δὲ Ῥαχὴλ, ἀφεῖλέ μου ὁ θεὸς τὸ ὄνειδος. καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωσὴφ, λέγουσα, προσέθετό μοι ὁ θεὸς υἱὸν ἕτερον. ἀφεῖλέ μου, φησιν, ὁ θεὸς τὸ ὄνειδος, ἔλυσε τὴν στείρωσιν, κατηλλάγη, καὶ διήγειρέ μου

a Δός μοι..... μετὰ σοῦ τὸν ἄνδρα. Existimavit vetus interpres hæc verba ex textu biblico esse. Sed sunt a Chrysostomo adjecta explicationis causa.

πρὸς παιδοποιΐαν τὴν μήτραν, καὶ ἠλευθέρωσέ με τοῦ ὀνειδισμοῦ. καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωσήφ, λέγουσα, προσέθετό μοι ὁ θεὸς υἱὸν ἕτερον. ὁρᾷς πῶς αἱ τοῦ θεοῦ ὑποσχέσεις κατὰ μικρὸν εἰς ἔργον ἐξῄεσαν. ἰδοὺ γὰρ ἀθρόον πόσων παίδων χορὸν ὁ δίκαιος εἶχε διὰ τὴν τοῦ θεοῦ περὶ αὐτὸν πρόνοιαν. ἐπειδὴ γὰρ πολλὴν τὴν ὑπομονὴν ἐπεδείξατο ἐν δεκατέσσαρσιν ἔτεσι τὴν δουλείαν ἀσπαζόμενος, διὰ τοῦτο καὶ ὁ τῶν ὅλων θεὸς ἀμειβόμενος τοῦ δικαίου τὸ φιλόθεον, εἰς τοσοῦτον αὐτὸν αὐξηθῆναι παρεσκεύασεν, ὡς ἐπίφθονον γενέσθαι λοιπὸν, ὡς ἐκ τῶν ἑξῆς μαθησόμεθα, οἷς ἐβουλόμην ἐπεξελθεῖν.

Ἀλλ' ἵνα μὴ εἰς πολὺ μῆκος τὸν λόγον ἐκτείνοντες παρενοχλεῖν δόξωμεν τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ, εἰ δοκεῖ, τὰ λειπόμενα εἰς τὴν ἑξῆς ταμιευσάμενοι, τὸν λόγον ἐνταῦθα καταπαύσωμεν, ἐκεῖνο παραινέσαντες ὑμῶν τῇ ἀγάπῃ, μεμνῆσθαι τῶν εἰρημένων, ζηλοῦν τῶν παλαιῶν τὴν ἀρετὴν, οὕτω τοὺς παῖδας ἑαυτῶν ἐκδιδόναι, οὕτω τὰς θυγατέρας τοῖς νυμφίοις παραδιδόναι, οὕτω διὰ τῆς οἰκείας ἀρετῆς τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ εὔνοιαν ἐπισπάσασθαι. ὅταν γὰρ ἐκεῖνος ἡμῖν εὐμενὴς ᾖ, κἂν ἐπ' ἀλλοτρίας ὦμεν, κἂν πάντων ἔρημοι, κἂν μηδενὶ γνώριμοι, πάντων ἐσόμεθα περιφανέστεροι. οὐδὲν γὰρ μακαριστότερον ἀνδρὸς ὑπὸ τῆς ἄνωθεν χειρὸς βοηθουμένου. ἐκείνης γὰρ ἀπολαύων τῆς συμμαχίας καὶ ὁ μακάριος Ἰακὼβ ἐπὶ τοσαύτην κατὰ μικρὸν ηὐξήθη περιφάνειαν, ὡς καὶ αὐτοῖς τοῖς ὑποδεξαμένοις ἐπίφθονος γενέσθαι. τοῦτο τοίνυν καὶ ἡμεῖς σπουδάζωμεν, ὥστε τῆς ἐκεῖθεν ἀξιοῦσθαι βοηθείας, καὶ μὴ πρὸς τὰς ἀνθρωπίνας καταφεύγωμεν δυναστείας, μηδὲ τὴν τούτων προστασίαν διώκωμεν. οὐδὲν γὰρ ταύτης ἐπισφαλέστερον, καὶ τοῦτο ἡ πεῖρα τῶν πραγμάτων ἡμᾶς ἱκανὴ διδάξαι. καὶ γὰρ ὁρῶμεν καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὀξυρρόπους τὰς μεταβολὰς, καὶ εἰς τὸ ἐναντίον ἅπαντα περιτρεπόμενα, καὶ τὸν ἐν τῇ ἀνωτάτω εὐημερίᾳ πρὸ μικροῦ τυγχάνοντα, ἀθρόον εἰς ἐσχάτην δυσπραγίαν καταφερόμενον, καὶ τὰ τῶν καταδίκων πολλάκις ὑπομένοντα. ποίας οὖν ἂν εἴη παρανοίας τούτων μεταδιώκειν τὴν προστασίαν τῶν ἐν τοσαύτῃ ἀδηλίᾳ τυγχανόντων, καὶ οὐδὲ τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἱκανῶν ὄντων μετὰ ἀσφαλείας διαθεῖναι; διὸ πάσης μὲν ἀνθρωπίνης προστασίας ἑαυτοὺς ἀποστήσωμεν, μεμνημένοι καὶ τοῦ προφήτου λέγοντος, Ἐπικατάρατος ἄνθρωπος, ὃς τὴν ἐλπίδα ἔχει ἐπ' ἄνθρωπον. ὁρᾷς ὅτι ὁ τοιοῦτος οὐ μόνον ἀνόητος, ἀλλὰ καὶ ἐπικατάρατος, ἅτε δὴ καταλιπὼν τὸν τῶν ἁπάντων δεσπότην, καὶ πρὸς τὸν ὁμόδουλον τρέχων, τὸν οὐδὲ ἑαυτῷ ἀρκέσαι δυνάμενον; φεύγωμεν τοίνυν τὴν κατάραν ταύτην, παρακαλῶ, καὶ τὴν ἐλπίδα πᾶσαν ἐπὶ τὸν θεὸν μεταστήσωμεν. αὕτη γὰρ βεβαία καὶ ἀκίνητος καὶ μεταβολὴν οὐκ ἐπιδεχομένη, καθάπερ ἡ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. ἢ γὰρ θάνατος ἐνταῦθα διέκοψε τὴν προστασίαν, καὶ γυμνοὺς καὶ ἐρήμους γενέσθαι παρεσκεύασε τοὺς ἐπὶ τοῦτον καταφεύγοντας· ἢ καὶ πρὸ τοῦ θανάτου μεταβολὴ πραγμάτων ἐπελθοῦσα, ἅπαντα ἄκυρα ἀμφοῖν πεποίηκε. καὶ τούτων τῶν παραδειγμάτων πᾶς γέμει ὁ βίος. διὸ οὐδὲ συγγνώμης εἰσὶν ἄξιοι, οἱ μετὰ τὴν τοσαύτην πεῖραν ἔτι ἀνθρωπίνῃ προστασίᾳ

A cit ad procreandum filios vulvam, liberamque fecit ab opprobrio meo: *& vocavit nomen ejus Joseph, dicens: Apposuit mihi Deus filium alium.* Vides quomodo paulatim promissiones Dei in opus egressæ sunt? Ecce enim quantum repente chorum filiorum circa se habuit justus, propter manifestam Dei erga se providentiam. Quoniam enim magnam præ se tulit patientiam, quatuordecim annis servitutem ferens, propterea & universorum Dominus remunerans justi pietatem, in tantum eum crescere fecit, ut
B & posthac invidiosus aliis fieret, sicut ex sequentibus discemus, quæ vellem pertractare.

6. Verum ne prolixius sermonem extendamus, neve molestus esse videar caritati vestræ, si placet, quæ reliqua sunt in sequentem concionem reservaturi, finiamus hic sermonem; illud interim caritatem vestram admonentes, ut eorum quæ dicta sunt memores, imitemini priscorum virtutem, filias elocando, pueros nuptui tradendo, vestra virtute Dei gra-
C tiam conciliare vobis studendo. Nam cum ille nobis amicus fuerit, etiamsi in aliena terra fuerimus, etiamsi ab omnibus destituti, etiamsi nullis cogniti, omnibus erimus clariores. Nihil enim beatius viro superna manu adjuto. Etenim beatus Jacob illo fretus præsidio, in tantam paulatim gloriam evectus est, ut & iis qui tam amice exceperant, invidiosus sit factus. Hoc igitur & nos studeamus, ut supernum acquiramus auxilium, & non ad humanos confugiamus principatus, neque illorum præsidium sectemur: nihil enim periculosius, id quod
D rerum experientia satis discimus. Etenim videmus quotidie res se tanta velocitate ad mutationem inclinare, & verti in diversum omnia, eumque qui in summa prosperitate paulo ante erat, subito in extremam infelicitatem dejici, ac reum sæpe agi. Quantæ igitur insipientiæ fuerit, horum quærere præsidium, qui in tam incerto statu versantur: ac ne sua quidem possunt in tuto collocare? Ideo ab omni humano præsidio desistamus, memores etiam Prophetæ dicentis: *Maledictus homo, qui spem ponit in homine.* Vides talem hominem non solum insipientem, sed etiam maledictum esse: utpote
E qui relicto Domino omnium, ad conservum currit, qui semetipsum juvare nequit? Fugiamus igitur maledictionem hanc, oro, & omnem spem in Deum transferamus. Ista enim solida est & immobilis & nescia vicissitudinis, cujus plena est illa quam in hominibus habemus. Vel enim mors tollit humanum præsidium, & eos qui ad hoc confugiunt, solitarios nudosque relinquit: & vel etiam ante mortem mutatio rerum ambobus omnia vana reddit. Plena est hæc vita exemplis talibus. Ideo ii post tantam experientiam nulla venia sunt digni, qui adhuc huma-

Moralis epilogus.

Humanum auxilium non quærendum.

Jer. 17. 5.

no nituntur præsidio, & sæpe ab illis qui A eis opitulari videbantur, infinita mala ferunt. Eousque enim crevit malitia, ut mala rependant etiam iis qui ipsos summopere colebant. Verum apud universorum Deum secus res se habet: nam licet quotidie ingrati simus, benefacit tamen, suoque præsidio nos non destituit, non ad ingratum nostrum respiciens animum, sed in omnibus pro sua agens clementia: qua nobis omnibus frui concedatur, gratiâ & misericordia Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri simul & Spiritui sancto sit gloria, imperium, honor, nunc & semper & in sæcula sæculorum. B Amen.

A προεστηκότες, καὶ πολλάκις ὑπ' αὐτῶν τῶν δοκούντων εἶναι προστατῶν τὰ μυρία δεινὰ ὑπομένοντες. τοσαύτη γὰρ τῆς κακίας ἡ ὑπερβολὴ, ὡς καὶ τοὺς θεραπεύοντας τοῖς ἐναντίοις ἀμείβεσθαι. ἐπὶ δὲ τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ ἅπαν τοὐναντίον. καὶ ἀγνωμονούντας [a] ἡμᾶς ἑκάστοτε εὐεργετεῖ, καὶ τὴν οἰκείαν ἀπονέμει προστασίαν, οὐ πρὸς τὴν ἡμετέραν ὁρῶν ἀγνωμοσύνην, ἀλλὰ τὴν οἰκείαν ἐν ἅπασι φιλανθρωπίαν μιμούμενος, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἀπολαῦσαι, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν B αἰώνων. Ἀμήν.

HOMILIA LVII.

Gen. 30. 25. *Factum est autem postquam peperit Rachel Joseph, dixit Jacob ad Laban: Dimitte me, ut abeam in locum meum & in terram meam.*

2. RELIQUIAS heri dictorum nostrum est hodie vestræ caritati reddere, ut ex his quæ nunc dicuntur, discentes & providentiam Dei, quam erga Jacob declaravit, & justi pietatem spectantes, imitemur ejus virtutem. Neque enim absque causa sancti Spiritus gratia scriptas nobis reliquit hasce historias: sed ut ad æmulationem & imitationem tantorum virorum provocet. Quando enim audimus hujus quidem obedientiam, istius autem continentiam, illius vero in hospitibus colligendis solicitudinem, magnamque singulorum virtutem, ac quomodo claruerint, ad similia facienda excitamur. Age igitur ad ea quæ relicta sunt in historia illius justi hodie accedentes, finem imponamus sermoni. 25. *Factum est autem*, inquit, *postquam peperit Rachel Joseph, dixit Jacob ad Laban: Dimitte me, ut abeam in locum meum & in terram meam: 26. Redde mihi uxores & filios meos pro quibus servivi tibi.* Vide justi magnam in affectu probitatem, quomodo videns manifeste Deum sui habere curam, non superbivit contra Laban, sed cum magna mansuetudine dixit, *Dimitte me, ut abeam.* Vere nihil mansuetudine validius, nihil potentius. Vide igitur quomodo primum mansuetudine usus, effecit ut & Laban magna ei benevolentia responderit. 27. *Dixit enim ei*, inquit, *Laban: Si inveni gratiam coram te; siquidem conjectare certo possum quod benedixerit me Deus in ingressu tuo. 28. indica mihi mercedem tuam, & dabo.* Non ignoro, inquit, post adventum tuum locupletiorem mihi divinam benevolentiam contigisse: igitur quia sentio beneficia quæ mihi propter adventum tuum data sunt, quantam vis mercedem indica, & ego promte præstabo. Considera quantum valeat mansuetudo, ne perfunctorie dictum transeamus: sed attende quomo-

Exempla sanctorum imitanda nobis proponit Scriptura.

Mansuetudine nihil validius.

ΟΜΙΛΙΑ νζ'.

Ἐγένετο δὲ ὡς ἔτεκε Ραχὴλ τὸν Ἰωσὴφ, εἶπεν ὁ Ἰακὼβ τῷ Λάβαν, ἀπόστειλόν με, ἵνα ἀπέλθω εἰς τὸν τόπον μου καὶ εἰς τὴν γῆν μου.

ΤΑ λειπόμενα τῶν χθὲς εἰρημένων ἀναγκαῖον ἀποδοῦναι σήμερον τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ, ἵνα καὶ ἐκ τῶν νῦν λεγομένων καὶ τὴν τοῦ θεοῦ κηδεμονίαν, ἣν περὶ τὸν C Ἰακὼβ ἐπεδείκνυτο, καὶ τὸ τοῦ δικαίου φιλόθεον καταμαθόντες ζηλώσωμεν τοῦ ἀνδρὸς τὴν ἀρετήν. οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς ἡμῖν τὰς ἱστορίας ταύτας ἀναγράπτους ἡ τοῦ πνεύματος χάρις γενέσθαι παρεσκεύασεν, ἀλλ' ἵνα πρὸς μίμησιν ἡμᾶς διεγείρῃ καὶ ζῆλον τῶν ἐναρέτων ἀνδρῶν. ὅταν γὰρ ἀκούσωμεν τοῦ μὲν τὴν ὑπομονὴν, τοῦ δὲ τὴν σωφροσύνην, ἑτέρου τὸ περὶ τὴν φιλοξενίαν ἕτοιμον, καὶ ἑκάστου τὴν πολλὴν ἀρετὴν, καὶ ὅπως τούτων ἕκαστος διέλαμψε καὶ περιφανέστερος γέγονεν, εἰς ὅμοιον διεγειρόμεθα ζῆλον. φέρε οὖν καὶ τὰ λειπόμενα τῆς κατὰ τὸν δίκαιον τοῦτον ἱστορίας σήμερον ἐπελθόντες, τέλος ἐπιθῶμεν τῷ λόγῳ. ἐγένετο D δὲ, φησὶν, ὡς ἔτεκε Ραχὴλ τὸν Ἰωσὴφ, εἶπεν Ἰακὼβ τῷ Λάβαν· ἀπόστειλόν με, ἵνα ἀπέλθω εἰς τὸν τόπον μου καὶ εἰς τὴν γῆν μου. ἀπόδος μοι τὰς γυναῖκάς καὶ τὰ παιδία μου, περὶ ὧν δεδούλευκά σοι. ὅρα τοῦ δικαίου τὴν πολλὴν εὐγνωμοσύνην, πῶς ὁρῶν ἐναργῆ τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ εὔνοιαν περὶ αὐτὸν, οὐδὲν μέγα ἐφρόνησε κατὰ τοῦ Λάβαν, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιεικείας φησὶν, ἀπόστειλόν με, ἵνα ἀπέλθω. ἀληθῶς οὐδὲν ἐπιεικείας ἰσχυρότερον, καὶ οὐδὲν ταύτης δυνατώτερον. ὅρα γοῦν, ἐπειδὴ προλαβὼν τῇ ἐπιεικείᾳ ἐχρήσατο, ὅπως καὶ τὸν Λάβαν παρεσκεύασε μετὰ πολλῆς τῆς εὐγνωμοσύνης τὴν πρὸς αὐτὸν E ἀπόκρισιν ποιήσασθαι. εἶπε γὰρ αὐτῷ, φησὶ, Λάβαν, εἰ εὗρον χάριν ἐναντίον σου· οἰωνισάμην ἄν· εὐλόγησε γάρ με ὁ θεὸς ἐπὶ τῇ σῇ εἰσόδῳ. διάστειλον τὸν μισθόν σου πρὸς μὲ, καὶ δώσω. οὐκ ἀγνοῶ, φησὶν, ὅτι μετὰ τὴν σὴν παρουσίαν πλουσίως ἀπήλαυσα τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ εὐνοίας. ἐπεὶ οὖν αἰσθάνομαι τῆς εὐεργεσίας, ἧς διὰ τὴν σὴν παρουσίαν ἔτυχον, ὃν βούλει μισθὸν πρότεινον, κἀγὼ ἑτοίμως παρέξω. σκόπει πόσον ἐστὶν ἐπιείκεια, καὶ μὴ ἁπλῶς παραδράμωμεν τὸ εἰρημένον· ἀλλ' ἐννόησον ὅτι

[a] Sex mss. ἡμᾶς ἐφ' ἑκάστης εὐεργετεῖ.

οὐδὲ μνήμην ποιησαμένου τοῦ δικαίου, οὐδὲ ἐπιζητήσαντος τὸν μισθὸν τῶν καμάτων, ἀλλὰ τοῦτο μόνον εἰρηκότος, ὅτι ἀπόδος μοι τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία, ὑπὲρ ὧν δεδούλευκά σοι, ἵνα ἀπέλθω· ἐκεῖνος αἰδεσθεὶς τοῦ δικαίου τὴν πολλὴν ἐπιείκειαν, φησιν, εἰπὲ τίνα βούλει μισθὸν παρ' ἐμοῦ σοι δοθῆναι, καὶ τοῦτον προθύμως δώσω. μὴ γὰρ οὐ σὺν αὐτῷ ἦσαν αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία; τίνος οὖν ἕνεκεν ἔλεγεν, ἀπόδος μοι τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία; τὴν προσήκουσαν αὐτῷ τιμὴν ἀπονέμων, καὶ τὸν οἰκεῖον τρόπον διὰ πάντων ἐμφαίνων, καὶ μετ' ἐλευθερίας τὴν ἀναχώρησιν ποιήσασθαι βουλόμενος. ὅρα γοῦν ἐκ τῶν ῥημάτων τούτων ὅπως ἐφελκύσατο τὸν Λάβαν, ὡς καὶ μισθὸν ἐπαγγείλασθαι προθεῖναι, καὶ τούτῳ αὐτῷ ἐπιτρέψαι τὴν αἵρεσιν. τί οὖν ὁ δίκαιος; ὅρα πάλιν τῆς αὐτοῦ ἐπιεικείας τὴν ὑπερβολὴν, καὶ ὅπως οὐδὲ οὕτως ἐπαχθὴς γίνεται καὶ φορτικὸς τῷ Λάβαν. ἀλλὰ τί; πάλιν αὐτὸν μάρτυρα καλεῖ τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτοῦ, καὶ τῆς ἐν τῷ χρόνῳ παντὶ γενομένης παρ' αὐτῷ εὐνοίας περὶ τὴν δουλείαν. σὺ γινώσκεις, φησὶν, [a] ἃ δεδούλευκά σοι, καὶ ὅσα ἦν κτήνη σου μετ' ἐμοῦ. μικρὰ γὰρ ἦν ὅσα σοι ἐναντίον ἐμοῦ, καὶ ηὐξήθη εἰς πλῆθος, καὶ εὐλόγησέ σε κύριος ἐπὶ τῷ ποδί μου· νῦν οὖν πότε ποιήσω κἀγὼ ἐμαυτῷ οἶκον; σὲ μάρτυρα, φησι, καλῶ τῶν καμάτων τῶν ἐμῶν. οἶδας γὰρ πῶς μετ' εὐνοίας τὰ παρ' ἐμαυτοῦ ἅπαντα ἐπεδειξάμην, καὶ ὅπως εὐαρίθμητα λαβὼν τὰ θρέμματά σου, τῇ ἐπιμελείᾳ τῇ ἐμαυτοῦ καὶ τῇ ἀγρυπνίᾳ εἰς πλῆθος αὐτὰ ἐπιδοῦναι πεποίηκα. εἶτα ἐπιδεικνὺς ἑαυτοῦ τὸ φιλόθεον φησιν, εὐλόγησε γάρ σε κύριος ἐπὶ τῷ ποδί μου. νῦν οὖν πότε ποιήσω κἀγὼ ἐμαυτῷ οἶκον; οἶδας καὶ αὐτὸς ὅτι μετὰ τὴν ἐμὴν παρουσίαν ἡ ἄνωθεν χάρις ηὔξησέ σου τὴν περιουσίαν. νῦν οὖν ἐπειδὴ κἀγὼ τὰ παρ' ἐμαυτοῦ πάντα ἐπεδειξάμην μετὰ πάσης εὐνοίας, τὴν ὑπηρεσίαν ἀποπληρώσας, καὶ ἡ παρὰ τοῦ θεοῦ ῥοπὴ δήλη γέγονε, δίκαιον κἀμὲ ἐμαυτῷ ποιῆσαι οἶκον. τί δέ ἐστι ποιῆσαι ἐμαυτῷ οἶκον; ἀντὶ τοῦ, ἐν ἐλευθερίᾳ λοιπὸν διάγειν, καὶ οἰκίας φροντίδα ἰδίας ποιήσασθαι. ταῦτα ἀκούσας ὁ Λάβαν εἶπεν αὐτῷ, τί σοι δώσω; ἢ τί βούλει παρ' ἐμοῦ σοι δοθῆναι, εἰπέ; ὁμολογῶ γὰρ κἀγὼ, καὶ οὐκ ἀρνηθείην. οἶδα γὰρ ὅσα μοι ὑπῆρξε παρὰ τοῦ θεοῦ, καὶ ὅτι εὐλόγησέ με ὁ θεὸς ἐπὶ τῇ σῇ εἰσόδῳ. εἶπε δέ, φησιν, αὐτῷ Ἰακὼβ, οὐ δώσεις μοι οὐδέν. ἐὰν δὲ ποιήσῃς μοι τὸ ῥῆμα τοῦτο, πάλιν ποιμανῶ τὰ πρόβατά σου. οὐδὲν, φησὶ, βούλομαι παρὰ σοῦ μισθοῦ ἕνεκα κομίσασθαι, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὃ λέγω καταδέξασθαι, καὶ πάλιν ποιμανῶ τὰ πρόβατά σου. ὃ δὲ βούλομαί, ἐστι τοῦτο. ὅρα τὸν δίκαιον, ἐπειδὴ ἐπεποίθει τῇ περὶ αὐτὸν τοῦ θεοῦ ῥοπῇ, οἵαν πρότασιν τῷ Λάβαν προτίθησι. παρελθέτω, φησὶ, τὰ πρόβατά σου σήμερον, καὶ διαχώρισον ἐκεῖθεν πᾶν πρόβατον φαιὸν ἐν τοῖς ἄρνασι, καὶ πᾶν διάλευκον καὶ ῥαντὸν ἐν ταῖς αἰξὶν ἔσται μοι μισθός. καὶ ἐπακούσεταί μου ἡ δικαιοσύνη μου ἐνώπιόν σου. πᾶν ὃ ἂν μὴ ᾖ ῥαντὸν καὶ διάλευκον ἐν ταῖς αἰξὶ, καὶ φαιὸν ἐν τοῖς ἄρνασι, κεκλεμμένον ἔσται μοι.

A do justus neque cogitaverit, neque mentionem fecerit, neque requisierit mercedem laborum: sed hoc solum dixerit, *Redde mihi uxores & liberos pro quibus servivi tibi, ut abeam.* Ille reveritus justi magnam æquitatem, inquit, Dic quam vis tibi mercedem a me dari, & illam promte dabo. Annon cum ipso erant mulieres & pueri? Quare igitur dixit, *Redde mihi uxores & pueros?* Digno honore eum prosequutus est, suumque morem per omnia observat, & libere discedere vult. Vide igitur ex verbis ipsis quomodo attraxit Labanum, ut se mercede B dem daturum sponte promittat, atque electionem ei permittat. Quid igitur justus? Vide excellentem ejus mansuetudinem, quomodo neque sic onerosus & molestus est Labano. Sed quid? ipsum testem facit sui affectus & officiorum suorum, & suæ omni tempore in illo serviendo benevolentiæ. 29. *Tu nosti*, inquit, *qualiter tibi servierim, & quanta fuerint pecora tua mecum.* 30. *Parva enim erant coram me, & aucta sunt in magnam multitudinem, & benedixit te Dominus ad pedem meum: nunc igitur quando faciam & ego mihi ipsi domum?* Te C voco testem laborum meorum. Vidisti enim quanto studio & fide omnia administrarim, ac quomodo in parvo numero acceperim pecora tua, quæ diligentia vigilantiaque mea in tantum numerum crescere curavi. Deinde monstrans suam religionem inquit, *Benedixit enim te Dominus ad pedem meum: nunc igitur quando faciam & ego mihi domum?* Vidisti etiam ipse post meum adventum gratiam divinam tuas auxisse facultates? Nunc igitur quoniam & ego quæ meæ erant facultatis omnia magna animi alacritate faciens, D ministerium perfeci, & gratia Dei manifesta visa est: justum est ut & ego mihi ipsi faciam domum. Quid est, mihi faciam domum? id est, in libertate postea verser, & curam domus meæ habeam. Hæc ut audivit Laban, 31. *dixit ei: Quid tibi dabo?* quid vis a me tibi dari? Confiteor enim, & inficias non eo: scio enim quanta mihi fuerint a Deo data, & quod benedixerit me Deus ad ingressum tuum. *Dixit autem ei Jacob: Non dabis mihi quidquam. Si vero feceris verbum istud, iterum pascam oves tuas.* Nihil volo a te mercedis nomine reportare, sed hoc tantum quod dico susci E pere, & iterum pasco oves tuas: quod autem volo, hoc est. Vide justum, quia speravit in auxilio divino, qualia proponat Labano. 32. *Prætereant*, inquit, *oves tuæ hodie, & segrega illinc omnem ovem fuscam in agnis, & omnis subalbicans & maculosa in capris erit mihi merces,* 33. *& exaudiet me justitia mea in die crastino, quia est merces mea coram te: omne quod non fuerit maculosum & varie albicans in capris, & quod rufum in agnis, furto sublatum erit a me.*

a Quatuor mss. ἃ δέδωκά σοι. Savil, ἃ δεδούλευκά σοι, alii ut in textu. Paulopost ὅσα σοι deest in maxima manuscriptorum parte.

2. Considera justi prudentiam: quoniam A sciebat quanta sibi superne gratia affulgeret, & videbatur sibi secundum naturæ ordinem vel difficile esse, vel omnino impossibile: rarum enim est varium esse colorem pecudum recens natarum; hæc petit ab eo, unde petitioni ejus Laban statim annuit, & inquit: 34. *Sit juxta verbum tuum:* 35. *& divisit in die illa hircos maculosos & subalbicantes, & omnes capras maculosas & subalbicantes, & omne quod erat in eis candidum, & omne quod erat fuscum in ovibus, & dedit per manum filiorum suorum;* 36. *& fecit distare viam trium dierum inter ea &* B *inter Jacob.* Separavit, inquit, greges secundum propositionem Jacob, & dedit filiis suis: *Jacob autem pavit pecudes Laban reliquas.* Qualesnam hæ? nullam scilicet habentes coloris varietatem. Hoc autem totum factum est, ut justus reipsa compertam haberet Dei erga se providentiam, & Laban videret quantum Dei auxilium haberet Jacob. 37. *Accepit autem Jacob*, inquit, *sibi virgam styracinam viridem & amygdalinam & platani, & decorticavit Jacob eas in decorticationem albam, abradens quod viride: apparebat autem in virgis album, quod decorticarat va-* C *rium,* 38. *& apposuit virgas quas decorticavit in canales aquatorias, ut cum venirent pecudes ad bibendum, conciperent pecudes secundum virgas:* 39. *& concipiebant pecudes secundum virgas, & pepererunt pecudes subalbas, maculosas & cinericio colore sparsas.* Hæc faciens justus non a seipso movebatur, sed inspirante menti ejus superna gratia: neque secundum naturæ ordinem erat quod fiebat, sed valde admirabile, & naturæ modum transscendens. 40. *Et agnos*, inquit, *distinxit, & statuit coram ovibus arietem subalbicantem, & omne varium in ovibus: & separavit oves suas, & non miscuit eas cum ovibus* D *Laban.* Postea quia omnia quæ nascebantur, erant talia qualia proposuit, separavit ea, & fecit sibi greges separatos: 41. *Factum est autem in tempore quo concipiunt oves gravidæ, posuit Jacob virgam coram ovibus in canalibus, ut conciperent juxta virgas.* 42. *Quando autem pariebant oves, non ponebat. Facta autem sunt non signata Laban, signata vero Jacob;* 43. *& ditatus est homo valde valde.* Quid vult sibi illa repetitio? abundantiam multam significat: & eum non modo ditatum, sed & ad- E modum ditatum fuisse. *Fuerunt enim ei*, inquit, *pecora multa & boves & servi & ancillæ.* Sed vide hîc iterum

Caput 31. justo invidiam nasci. 1. *Audivit enim*, inquit, *verba filiorum Laban dicentium: Accepit Jacob omnia quæ sunt patris nostri, & ex his quæ sunt patris nostri fecit omnem hanc gloriam.* Vide quomodo invidia ingratos

A [a] Σκόπει τοῦ δικαίου τὴν σύνεσιν. ἐπειδὴ ᾔδει ὅσης ἀξιοῦται τῆς ἄνωθεν εὐνοίας, καὶ ἐδόκει κατὰ τὴν τῆς φύσεως ἀκολουθίαν τοῦτο ἢ δυσχερὲς εἶναι, ἢ καὶ πάντη ἀδύνατον· σπάνιον ἦν γάρ ποτε τοῦτο, ἐνηλλαγμένην εἶναι τὴν χροιὰν τῶν τικτομένων· ταῦτα αἰτεῖται παρ' αὐτοῦ, ὅθεν καὶ ταχέως ἐπεδέξατο ὁ Λάβαν τῇ αἰτήσει, καί φησιν, ἔστω κατὰ τὸ ῥῆμά σου. καὶ διέστειλεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τοὺς τράγους τοὺς ῥαντοὺς καὶ διαλεύκους, καὶ πάσας τὰς αἶγας τὰς ῥαντὰς καὶ τὰς διαλεύκους, καὶ πᾶν ὃ ἦν λευκὸν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ πᾶν ὃ ἦν φαιὸν ἐν τοῖς ἄρνασι, καὶ ἔδωκε διὰ χειρὸς τῶν υἱῶν αὐτοῦ, καὶ ἀπέστησεν ὁδὸν B τριῶν ἡμερῶν ἀνὰ μέσον αὐτῶν καὶ ἀνὰ μέσον Ἰακώβ. χωρίσας, φησὶ, [b] τὰ ποίμνια κατὰ τὴν τοῦ Ἰακὼβ πρόστασιν, ἔδωκε τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ. Ἰακὼβ δὲ ἐποίμαινε τὰ πρόβατα Λάβαν τὰ ὑπολειφθέντα· ποῖα δὴ ταῦτα, τὰ μηδεμίαν ἔχοντα ἐν τῇ χροιᾷ διαφοράν. τοῦτο δὲ πᾶν ἐγένετο, ἵνα καὶ ὁ δίκαιος διὰ τῶν πραγμάτων μάθῃ τοῦ θεοῦ τὴν πολλὴν περὶ αὐτὸν κηδεμονίαν, καὶ ὁ Λάβαν ἴδῃ ὅσης ἀπολαύει τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς ὁ Ἰακώβ. ἔλαβε δὲ, φησιν, ἑαυτῷ ὁ Ἰακὼβ ῥάβδον στυρακίνην χλωρὰν καὶ καρυΐνην καὶ πλατάνου, καὶ ἐλέπισεν αὐτὰς ὁ Ἰακὼβ λεπίσματα λευκὰ περισύρας τὸ χλωρόν· ἐφαίνετο δὲ C ἐπὶ τῆς ῥάβδοις τὸ λευκὸν, ὃ ἐλέπισε, ποικίλον. καὶ προσέθηκε τὰς ῥάβδους ἃς ἐλέπισεν ἐν τοῖς ληνοῖς τῶν ποτιστηρίων τοῦ ὕδατος, ἵνα ὡς ἂν ἔλθωσι τὰ πρόβατα πιεῖν, ἐνώπιον τῶν ῥάβδων ἐλθόντων αὐτῶν εἰς τὸ πιεῖν, ἐγκισσήσωσι τὰ πρόβατα εἰς τὰς ῥάβδους. καὶ ἐνεκίσσων τὰ πρόβατα εἰς τὰς ῥάβδους, καὶ ἔτικτον τὰ πρόβατα διάλευκα καὶ ποικίλα καὶ σποδοειδῆ ῥαντά. ταῦτα ὁ δίκαιος οὐκ οἴκοθεν ὁρμώμενος, ἀλλὰ τῆς ἄνωθεν χάριτος ἐνηχούσης αὐτοῦ τῇ διανοίᾳ. οὐδὲ γὰρ ἦν κατὰ φύσεως ἀκολουθίαν τὸ γινόμενον, ἀλλὰ πολὺ τὸ παράδοξον καὶ ὑπερβαῖνον τὴν φυσικὴν ἀκολουθίαν ἦν. καὶ τοὺς ἀμνοὺς διέστειλε, καὶ ἔστησεν ἐναντίον τῶν προβάτων κριὸν διάλευ- D κον, καὶ πᾶν ποικίλον ἐν τοῖς ἀμνοῖς, καὶ διεχώρισεν ἑαυτῷ ποίμνιον καθ' ἑαυτὸν, καὶ οὐκ ἔμιξεν αὐτὰ εἰς τὰ πρόβατα Λάβαν. ἐπειδὴ λοιπὸν τοιαῦτα ἦν τὰ τικτόμενα, ἅπερ ἅπαντα ὅσα προσέθηκε, διεχώρισεν αὐτὰ, φησι, καὶ ἐποίησεν ἑαυτῷ ποίμνιον μετὰ μόνας. ἐγένετο δὲ ἐν τῷ καιρῷ, ἐν ᾧ ἐνεκίσσων τὰ πρόβατα ἐν γαστρὶ λαμβάνοντα, ἔθηκεν Ἰακὼβ τὰς ῥάβδους ἐναντίον τῶν προβάτων, τοῦ ἐγκισσῆσαι αὐτὰ κατὰ τὰς ῥάβδους. ἡνίκα δ' ἂν ἔτικτε τὰ πρόβατα, οὐκ ἐτίθη. ἐγένετο δὲ τὰ ἄσημα τοῦ Λάβαν, τὰ δὲ ἐπίσημα τοῦ Ἰακώβ· καὶ ἐπλούτησεν ὁ ἄνθρωπος [c] σφόδρα σφοδρῶς. τί βούλεται ὁ δι- E πλασιασμός; τὴν πολλὴν περιουσίαν ἐστὶν ἐμφαίνων, καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς σφόδρα ἐπλούτησεν, ἀλλὰ πολὺ σφόδρα. ἐγένετο γὰρ αὐτῷ, φησι, κτήνη πολλὰ καὶ βόες καὶ παῖδες καὶ παιδίσκαι. ἀλλ' ὅρα μοι πάλιν τὸν φθόνον τὸν ἐντεῦθεν τικτόμενον τῷ δικαίῳ. ἤκουσε γὰρ τὰ ῥήματα τῶν υἱῶν Λάβαν λεγόντων, εἴληφεν Ἰακὼβ πάντα τὰ τοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ ἐκ τῶν τοῦ πατρὸς ἡμῶν πεποίηκε πᾶσαν τὴν δόξαν ταύτην. ὅρα πῶς ἡ βασκανία εἰς ἀγνω-

[a] Sex mss. σκόπει μοι.
[b] Septem mss. τὰ ποίμνια, & sic legit Interpres. Savil. & Morel. τὰ πρόβατα.

[c] In bibliis τῶν O. legitur, σφόδρα σφόδρα. Aliaque non pauca sunt diverso modo expressa. Chrysostomus enim & hic & alibi non semper literam sequitur.

μωσύνην αὐτοὺς ἐνήγαγε, καὶ οὐκ αὐτοὺς μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν Λάβαν. εἶδε γάρ, φησιν, Ἰακὼβ τὸ πρόσωπον Λάβαν, καὶ ἰδοὺ οὐκ ἦν πρὸς αὐτὸν, ὡς χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν. τὰ γὰρ ῥήματα τῶν παίδων διεσάλευσεν αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ ἐπιλαθέσθαι πεποίηκεν ὧν πρώην διαλεγόμενος τῷ Ἰακὼβ ἐφθέγξατο, εἰπὼν, εὐλόγησέ με ὁ θεὸς ἐπὶ τῇ σῇ εἰσόδῳ. καὶ ὁ εὐχαριστήσας τῷ δεσπότῃ, ὅτι διὰ τὴν τοῦ δικαίου παρουσίαν αὐξηθῆναι αὐτοῦ τὴν περιουσίαν πεποίηκε, νῦν παρατραπεὶς τὴν διάνοιαν ὑπὸ τῶν παίδων, καὶ εἰς βασκανίαν ἐξαφθεὶς, ἴσως ἐπειδὴ ἑώρα ἐν πολλῇ περιουσίᾳ τὸν δίκαιον τυγχάνοντα, οὐχ ὁμοίως αὐτῷ προσφέρεσθαι ἐβούλετο. εἶδε γάρ, φησιν, Ἰακὼβ τὸ πρόσωπον Λάβαν, καὶ ἰδοὺ οὐκ ἦν πρὸς αὐτὸν ὡς χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν. εἶδες τοῦ μὲν δικαίου τὴν πολλὴν ἐπιείκειαν, ἐκείνων δὲ τὴν ἀγνωμοσύνην· καὶ ὅπως οὐ φέροντες κατέχειν τὴν βασκανίαν, καὶ τοῦ πατρὸς τὴν γνώμην διεσάλευσαν; ὅρα λοιπὸν τοῦ θεοῦ τὴν ἄφατον κηδεμονίαν, καὶ ὅσῃ συγκαταβάσει κέχρηται, ἐπειδὰν ἴδῃ τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσφέροντας ἡμᾶς. ὁρῶν γὰρ τὸν δίκαιον ὑπ' αὐτῶν βασκαινόμενον, φησὶ πρὸς τὸν Ἰακὼβ, ἀποστρέφου εἰς τὴν γῆν τοῦ πατρός σου, καὶ εἰς τὴν γενεάν σου, καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ. ἀρκέσθητι, φησι, τῇ ἐπὶ τῆς ξένης διαγωγῇ. ἅπερ ὑπεσχόμην σοι πρώην λέγων, ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν σου, ταῦτα νῦν εἰς ἔργον ἀγαγεῖν βούλομαι. ἐπάνιθι τοίνυν μηδὲν δεδοικώς· ἐγὼ γὰρ ἔσομαι μετὰ σοῦ. ἵνα γὰρ μὴ ὀκνηρότερος γένηται ὁ δίκαιος περὶ τὴν ἀποδημίαν, ἀλλὰ μετὰ τοῦ θάρρους ἅψηται τῆς ἐπανόδου, διὰ τοῦτό φησιν, ἐγὼ ἔσομαι μετὰ σοῦ· ὁ μέχρι τοῦ παρόντος τὰ κατὰ σὲ οἰκονομήσας, καὶ αὐξηθῆναί σου τὸ σπέρμα ποιήσας, ἐγὼ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἔσομαι μετὰ σοῦ. ταῦτα ἀκούσας ὁ δίκαιος παρὰ τοῦ θεοῦ, οὐκ ἠμέλλησε, ἀλλ' ἤδη πρὸς τοῦτο παρεσκευάζετο. ἀποστείλας γάρ, φησιν, ἐκάλεσε Ῥαχὴλ καὶ Λείαν εἰς τὸ πεδίον, οὗ τὰ ποίμνια ἐποίμαινεν, καὶ εἶπεν αὐταῖς. προθεῖναι βούλεται ταῖς γυναιξὶ τὴν περὶ τῆς ἀποδημίας διάσκεψιν, καὶ γνωρίσαι τό τε τοῦ θεοῦ πρόσταγμα, τήν τε τοῦ πατρὸς περὶ αὐτὸν βασκανίαν. εἶπε γάρ, φησιν, αὐταῖς· ὁρῶ ἐγὼ τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς ὑμῶν, ὅτι οὐκ ἔστι πρὸς μὲ ὡς χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν. ὁ δὲ θεὸς τοῦ πατρός μου ἦν μετ' ἐμοῦ. αὐταὶ δὲ οἴδατε ὅτι ἐν πάσῃ τῇ ἰσχύϊ μου δεδούλευκα τῷ πατρὶ ὑμῶν. ὁ δὲ πατὴρ ὑμῶν παρεκρούσατό με, καὶ ἤλλαξε τὸν μισθόν μου [a] τῶν δέκα ἀμνῶν, καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ θεὸς κακοποιῆσαί με. ἐὰν γὰρ οὕτως εἴπῃ, τὰ ποικίλα ἔσται σοι μισθὸς, καὶ τέξεται πάντα τὰ πρόβατα ποικίλα. ἐὰν δὲ εἴπῃ, τὰ λευκὰ ἔσται σοι μισθὸς, καὶ τέξεται πάντα τὰ πρόβατα λευκά. καὶ ἀφείλετο ὁ θεὸς πάντα τὰ κτήνη τοῦ πατρὸς ὑμῶν, καὶ ἔδωκέ μοι αὐτά.

Ὅρα πῶς ἀμφότερα αὐταῖς διδάσκει, καὶ τοῦ πατρὸς τὴν ἀγνωμοσύνην τὴν περὶ αὐτὸν, καὶ τὴν οἰκείαν εὔνοιαν, ἣν περὶ τὴν δουλείαν ἐπεδείξατο. οἴδατε γάρ, φησιν, ὅτι ἐν πάσῃ τῇ ἰσχύϊ μου δεδούλευκα τῷ πατρὶ ὑμῶν. καὶ τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ περὶ αὐτὸν ἐναργῆ κηδεμονίαν κατάδηλον ποιεῖ, δεικνὺς ὅτι ἡ ἄνωθεν συμμαχία ἦν ἡ τὸ

A illos reddidit: non illos autem ſolum, ſed & ipſum Labanum. 2. *Vidit enim*, inquit, *Jacob faciem Laban, & ecce non erat erga ſe ſicut heri & nudiuſtertius.* Verba enim filiorum illius mentem ejus turbaverant, & oblivionem induxerant eorum quæ pridem Laban dixerat ad Jacob his verbis: *Benedixit me Deus ad ingreſſum tuum*, & gratias egerat Domino, quod propter adventum juſti facultates ſuæ auctæ fuerant: nunc mutato per filiorum dicta animo & invidia flagrans, forte quia videbat juſtum valde abundare, non talem B ſe illi exhibebat, qualem antea. *Vidit enim*, inquit, *Jacob faciem Laban, & ecce non erat erga ſe ſicut heri & nudiuſtertius.* Vidiſti juſti magnam manſuetudinem, & illorum ingratum animum, ac quomodo cum invidiam ferre non poſſent, patris mentem perturbaverunt? Vide, obſecro, nunc & Dei ineffabilem miſericordiam, & quanta attemperatione utatur, cum videt nos quæ noſtra ſunt facere. Videns enim juſtum ab illis odio haberi, dicit ad Jacob. 3. *Revertere in terram patrum tuorum, & ad generationem tuam, & ero* C *tecum.* Satis diu verſatus es, inquit, in terra aliena. Nam quæ pridem tibi promiſi, dicens, *Reducam te in terram tuam*, ea nunc opere implere volo: revertere igitur nihil timens, ego enim ero tecum. Ut igitur juſtus ſegnior non fiat in proficiſcendo, ſed magna fiducia iter arripiat: ideo dicit, *Ego ero tecum* qui hucuſque res tuas gubernavi, & augeri curavi ſemen tuum; ego & in poſterum ero tecum. Hæc ut audivit juſtus a Deo, non fuit negligens, ſed ad iter ſe accinxit. 4. D *Miſit enim*, inquit, *& vocavit Liam & Rachel in campum ubi erant greges, & dixit eis.* Proponere vult mulieribus profectionis negotium, & ſignificare eis mandatum Dei, & patris erga ſe odium. 5. *Dixit enim*, inquit, *eis: Video ego faciem patris veſtri, quod non ſit erga me ſicut heri & nudiuſtertius: Deus autem patris mei fuit mecum. 6. Ipſæ autem ſcitis, quod ſervivi patri veſtro pro omni virili mea. 7. Pater autem veſter circumvenit me, & mutavit mercedem meam decem agnis, & non dedit ei Deus ut me affligeret. 8. Et cum ſic diceret:* E *Varia erunt merces tua: & pariebant omnes oves varia. Cum autem diceret, Candida erunt merces tua: & pariebant omnes oves candida: 9. & tulit Deus omnia pecora patris veſtri, & dedit mihi ea.*

3. Vide quomodo utrumque docet, & patris ingratum erga ſe animum, & ſuum ſtudium quod in ſervitute declaravit. Vidiſtis enim, inquit, me pro virili mea ſerviviſſe patri veſtro. Et declaravit quantam ſui curam Deus habuerit, monſtrans ſupernum auxilium omnia operatum fuiſſe,

a Τῶν δέκα ἀμνῶν, *decem agn*[illegible] In Hebræo eſt עשרת מנים ; ubi Aquila vertit *decem numeros*, vel *decem numeris*, Symmachus, *decies numero*, Syrus, *decies*, Hieronymus, *decem vicibus*, quod idipſum eſt. Hebraïzantes multi, *decem partibus*.

& facultates Labani in se transtulisse. *Tulit* enim *Deus omnia pecora patris vestri*, inquit, *& dedit mihi ea.* 10. *Quando autem concipiebant oves, & vidi oculis meis in somno, & ecce hirci & arietes ascendebant super oves & capras, subalbicantes & varii, & cinericio colore sparsi.* 11. *Et dixit mihi Angelus Dei in somno: Jacob. Ego autem dicebam: Quid est? Et dixit:* 12. *Aspice oculis tuis, & vide hircos & arietes ascendentes super capras & oves, subalbos & varios, & cinericio colore sparsos: vidi enim quæcumque Laban tibi facit.* Vides omne quod tunc fiebat, superna contigisse operatione, quæ justi labores remunerabatur? Nam quoniam ille ingratus erga eum erat, benignus Dominus justum ubertim remunerat. *Vidi enim quæcumque Laban tibi facit.* Hinc discimus quomodo quando injuria nobis infertur, si mansueti & mites ac tolerantes fuerimus, majori & largiori auxilio divino fruamur. Ne igitur obluctemur iis qui nos premunt, & calumniari volunt: sed feramus generose, scientes omnium Dominum nos non despecturum esse, dummodo nos gratum affectum & benevolentiam demonstremus. *Mihi* enim, inquit, *vindictam, ego retribuam, dicit Dominus.* Propter hoc & Jacob dicebat: Non dedit ei Deus, ut affligeret me. Nam quia ipse privare me laborum mercede voluit, Dominus tam uberem in me declaravit misericordiam & providentiam, ut omnis ejus substantia in me translata fuerit. Sciens enim me omni studio serviisse, illum autem non respondisse mihi officio suo, tantam nostri habuit curam. Et quod non hæc absque causa & vane dicam, neque temere accusem, etiam Deum habemus testem eorum quæ pater vester egit erga me. *Vidi enim*, inquit, *quæcumque tibi Laban fecit*: quod non solum mercedem abstulerit, sed & quod non ut antea erga te nunc affectus sit, *sed alienaverit animum.* 13. *Ego sum Deus qui apparui tibi in loco ubi inunxisti mihi columnam.* In memoriam ei referre vult, quæ ipsi tunc pollicitus fuerit, dicens: *In multitudinem te crescere faciam, & custodiam te, ac reducam te in terram tuam.* Ego igitur, inquit, qui tunc apparui tibi, & promissiones tibi feci: ego etiam nunc, quando tempus venit quo ea quæ tunc promisi opere complenda sunt, regredi te jubeo absque omni mentis angore: tecum enim ero. *Ego sum Deus, qui apparui tibi in loco in quo inunxisti mihi columnam, & vovisti mihi votum.* Memoriam ipsi refricat voti, & promissionis quam receperat. Quodnam autem erat votum? *De iis quæ mihi dederis, decimas tibi offeram.* Quoniam tunc nihil tecum afferebas, quasi profugus iter faciens: cum autem tibi apparerem, vovisti votum, dicens: *De omnibus quæ mihi*

Deus non despicit eos qui calumniam patiuntur.

Rom. 12. 19. *Deut.* 32. 35.

A πᾶν ἐργαζομένη, καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ Λάβαν εἰς αὐτὸν μεθιστῶσα. ἀφείλετο γάρ, φησιν, ὁ θεὸς τὰ κτήνη τοῦ πατρὸς ὑμῶν, καὶ ἔδωκέ μοι αὐτά. ἐγένετο δὲ ἡνίκα ἐνεκίσσων τὰ πρόβατα, καὶ εἶδον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου ἐν τῷ ὕπνῳ, καὶ ἰδοὺ οἱ τράγοι καὶ οἱ κριοὶ ἀναβαίνοντες ἦσαν ἐπὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰς αἶγας, διάλευκοι καὶ ποικίλοι καὶ σποδοειδεῖς ῥαντοί. καὶ εἶπέ μοι ὁ ἄγγελος κατ' ὕπνον, Ἰακώβ. ἐγὼ δὲ εἶπον, τί ἐστι; καὶ εἶπεν, ἀνάβλεψον τοῖς ὀφθαλμοῖς σου, καὶ ἴδε τοὺς τράγους καὶ τοὺς κριοὺς ἀναβαίνοντας ἐπὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰς αἶγας, διαλεύκους, ποικίλους καὶ σποδοειδεῖς ῥαντούς. ἑώρακα γὰρ ὅσα σοι Λάβαν B ποιεῖ. ὁρᾷς ὅτι ἡ ἄνωθεν ἐνέργεια ἦν ἡ τὸ πᾶν ἐργαζομένη, καὶ τὸ δίκαιον τῶν καμάτων ἀμειβομένη; ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνος ἀγνώμων περὶ αὐτὸν ἐγένετο, ὁ φιλότιμος δεσπότης μετὰ δαψιλείας ἀμείβεται τὸν δίκαιον. ἑώρακα γάρ, φησιν, ὅσα σοι Λάβαν ποιεῖ. ἐντεῦθεν μανθάνομεν, ὅτι ἐπειδὰν ἀδικούμενοι παρ' οὑτινοσοῦν ἐπιεικῶς καὶ πράως ἐνέγκωμεν, μείζονος καὶ δαψιλεστέρας ἀπολαύομεν τῆς ἄνωθεν συμμαχίας. μὴ τοίνυν ἀντιτείνωμεν πρὸς τοὺς ἐπηρεάζειν βουλομένους, ἀλλὰ φέρωμεν γενναίως, εἰδότες ὡς ὁ τῶν ἁπάντων δεσπότης οὐ περιόψεται ἡμᾶς, C μόνον ἐὰν ἡμεῖς τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδειξώμεθα. ἐμοὶ γάρ, φησιν, ἐκδίκησις· ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει κύριος. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰακὼβ ἔλεγεν, οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ θεὸς κακοποιῆσαί με. ἐπειδὴ γὰρ αὐτὸς ἀποστερῆσαί, φησί, με ἐβουλήθη τὸν ὑπὲρ τῶν καμάτων μισθῶν, ὁ δεσπότης μετὰ τοσαύτης περιουσίας τὴν εἰς ἡμᾶς κηδεμονίαν ἐπεδείξατο, ὡς πᾶσαν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν μεταστῆσαι εἰς ἡμᾶς, καὶ εἰδὼς ὡς ἐγὼ μὲν μετ' εὐνοίας τὴν δουλείαν ἐποιησάμην, ἐκεῖνος δὲ οὐ προσηκόντως μοι προσηνέχθη, τοσαύτην ἐποιήσατο ἡμῶν τὴν πρόνοιαν. καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς ταῦτα λέγω, οὐδὲ εἰκῇ καὶ μάτην κατηγορεῖν αὐτοῦ βουλόμενος, καὶ τὸν θεὸν ἔχω μάρτυρα τοῖς D παρὰ τοῦ πατρὸς ὑμῶν εἰς ἐμὲ γινομένοις. ἑώρακα γάρ, φησιν, ὅσα σοι Λάβαν ποιεῖ, ὅτι οὐ τοῦ μισθοῦ σε μόνον ἀπεστέρησεν, ἀλλ' ὅτι καὶ οὐχ ὁμοίως νῦν πρὸς σὲ διάκειται, ὡς καὶ πρότερον· ἀλλὰ διέφθαρται τὴν γνώμην. ἐγώ εἰμι ὁ θεός σου, ὁ ὀφθείς σοι ἐν τόπῳ θεοῦ, οὗ ἤλειψάς μοι ἐκεῖ στήλην. εἰς ὑπόμνησιν αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλεται, ὧν αὐτῷ τότε ὑπέσχετο, εἰπών, εἰς πλῆθός σε αὐξηθῆναι ποιήσω, καὶ ὅτι διαφυλάξω σε εἰς τὴν γῆν σου· ἐγὼ οὖν ὁ τότε ὀφθείς σοι καὶ τὰς ὑποσχέσεις πρὸς σὲ ποιησάμενος, ἐγὼ καὶ νῦν, ἐπειδὴ καιρὸς ἥκει, τὰ τότε E παρ' ἐμοῦ σοι ἐπαγγελθέντα εἰς ἔργον ἄγω, καὶ ἐπανελθεῖν σε κελεύω ἄνευ ἀγωνίας. μετὰ σοῦ γὰρ ἔσομαι. ἐγώ εἰμι ὁ θεὸς ὁ ὀφθείς σοι ἐν τῷ τόπῳ, οὗ ἤλειψάς μοι * στήλην, καὶ ηὔξω μοι εὐχήν. ὑπομιμνήσκει αὐτὸν τῆς εὐχῆς καὶ τῆς ἐπαγγελίας, ἧς ἐποιήσατο. τίς δὲ ἦν ἡ εὐχή; ὅτι ὧν ἄν μοι δῷς, ἀποδεκατώσω αὐτά σοι. ἐπειδὴ γὰρ τότε μηδὲν ὅλως ἐπιφερόμενος, ἀλλὰ καθάπερ φυγὰς τὴν ὁδοιπορίαν ποιούμενος ταῦτα ηὔξατο, διὰ τοῦτό φησιν, ἡνίκα σοι ὤφθην, ηὔξω εὐχήν, λέγων, ὧν ἄν μοι δῷς,

* Στήλην hic apte cippum verteris, vel melius aram: ara enim vere fuit, quam religione motus inunxit, & in qua preces & vota emisit.

δεκάτην

δεκάτην ᵃ ἀποδεκατώσω σοι· διὰ τῆς εὐχῆς καὶ τῆς ἐπαγγελίας τὴν δύναμιν τὴν ἐμὴν προμηνύων, καὶ τοῖς τῆς πίστεως ὀφθαλμοῖς προορῶν τὴν μέλλουσαν εὐπορίαν ἔσεσθαί σοι. νῦν οὖν ὅτε εἰς ἔργον τὰ παρ' ἐμοῦ λεχθέντα ἐξελθεῖν, καὶ καιρὸς ἥκει καλῶν τὴν εὐχὴν τὴν σὴν πληρωθῆναι. ἐπάνιθι νῦν οὖν, φησίν, ἀνάστηθι, καὶ ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς ταύτης, καὶ ἄπελθε εἰς τὴν γῆν τῆς γενέσεώς σου· καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ. ἐγώ σοι πανταχοῦ συνέσομαι, καὶ ἐγώ σοι τὴν ὁδοιπορίαν εὐμαρῆ κατασκήσω, καὶ οὐδεμίαν παρ' οὐδενὸς ὑποστήσῃ βλάβην, τῆς ἐμῆς δεξιᾶς ἀντὶ σκέπης πανταχοῦ γινομένης σοι. Ταῦτα ἀκούσασαι ᵇ αἱ περὶ τὴν Ῥαχὴλ εἶπον αὐτῷ· μή ἐστιν ἡμῖν μερὶς, ἢ κληρονομία ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς ἡμῶν; οὐχ ὡς ἀλλότριαι λελογίσμεθα αὐτῷ; πέπρακε γὰρ ἡμᾶς, καὶ κατέφαγε καταβρώσει τὸ ἀργύριον ἡμῶν. καὶ πάντα τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν, ἣν ἀφείλετο ὁ θεὸς τοῦ πατρὸς ἡμῶν, σοὶ ἔδωκε. νῦν ὅσα εἴρηκέ σοι ὁ θεός σου, ποίει. Ὅρα καὶ ταύτας ἑπομένας τῇ τοῦ θεοῦ γνώμῃ, καὶ λογισμὸν ἀναντίρρητον εἰσαγούσας. μὴ γάρ, φησιν, ἔτι τι κοινὸν ἡμῖν πρὸς τὸν πατέρα ἡμῶν; ἅπαξ γὰρ ἀπέδοτο ἡμᾶς. τὸν μέν τοι πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν, ἣν ἀφείλετο ὁ θεὸς τοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ ἔδωκέ σοι, ἡμεῖς ἕξομεν, καὶ τὰ τέκνα ἡμῶν. μὴ μέλλε οὖν, μηδὲ ἀναβάλλου· ἀλλὰ ποίει τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ σοι ἐπιταχθέντα. νῦν οὖν ὅσα εἴρηκέ σοι ὁ θεός σου, ποίει. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἰακὼβ ἀναστὰς ἔλαβε τὰς γυναῖκας αὐτοῦ καὶ τὰ παιδία, καὶ ἀνεβίβασεν αὐτὰς ἐπὶ καμήλους, καὶ ἀπήγαγε πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀποσκευὴν, ἣν περιεποιήσατο ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ, ἀπελθεῖν πρὸς Ἰσαὰκ τὸν πατέρα αὐτοῦ.

Σκόπει μοι τοῦ δικαίου τῆς ψυχῆς τὴν ἀνδρείαν, καὶ ὅπως πάντα φόβον καὶ ἀγωνίαν παρωσάμενος ἐπείθετο τῷ τοῦ δεσπότου ἐπιτάγματι. ἐπειδὴ γὰρ εἶδε τοῦ Λάβαν οὐχ ὑγιῆ τὴν γνώμην, οὐκ ἔτι καθάπερ πρότερον πυθέσθαι αὐτὸν κατεδέξατο, ἀλλὰ τὸ προσταχθὲν παρὰ τοῦ δεσπότου ἐπλήρου, καὶ λαβὼν τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἥπτετο τῆς ὁδοῦ. Λάβαν δέ, φησιν, ᾤχετο κεῖραι τὰ πρόβατα αὐτοῦ· ἔκλεψε δὲ Ῥαχὴλ τὰ εἴδωλα τοῦ πατρὸς αὐτῆς. οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ τοῦτο πρόσκειται, ἀλλ' ἵνα γνῶμεν, πῶς ἔτι τῆς πατρικῆς εἴχοντο συνηθείας, καὶ πολλὴν τὴν περὶ τὰ εἴδωλα θεραπείαν ἐπεδείκνυντο. ἐννόησον γὰρ ὅσην αὕτη σπουδὴν ἐποιήσατο, ὡς μηδὲν ἕτερον ὑφελέσθαι τῶν τοῦ πατρὸς, ἀλλὰ τὰ εἴδωλα μόνα, καὶ τοῦτο ἐποίει τὸν ἄνδρα λανθάνουσα· οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνος συνεχώρησε ταῦτα γενέσθαι. ἔκρυψε δέ, φησιν, Ἰακὼβ Λάβαν τὸν Σύρον, τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι αὐτῷ, ὅτι ἀποδιδράσκει. καὶ ἀπέδρα αὐτὸς, καὶ πάντα τὰ αὐτοῦ, καὶ διέβη τὸν ποταμὸν, καὶ ὥρμησεν εἰς τὸ ὄρος Γαλαάδ. Θέα μοι τὴν πολλὴν τοῦ θεοῦ καὶ ἐνταῦθα πρόνοιαν, ὅπως, μέχρις ὅτε πόρρωθεν γέγονεν ὁ δίκαιος, οὐ συνεχώρησε τῷ Λάβαν εἰς γνῶσιν ἐλθεῖν τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἰακώβ. τριῶν γὰρ ἡμερῶν, φησι, παρελθουσῶν τῷ Λάβαν ἐγνώσθη. καὶ

A *dederis, decimas dabo tibi*, voto & promissione potentiam meam præsignans, & fidei oculis prævidens futuram tibi rerum abundantiam: nunc quia evenerunt & impleta sunt quæ a me prædicta, justum fuerit ut & votum tuum impleas. *Nunc ergo*, inquit, *surge, & egredere de terra ista, & vade in terram nativitatis tuæ, & ero tecum.* Ego te ubique comitabor, ego tibi facilem ostendam viam, & nullum a quopiam damnum feres; dextera enim mea ubique te proteget. 14. *Hæc audientes Rachel & Lia, dixerunt ei: Numquid est nobis pars vel hæreditas in* B *domo patris nostri?* 15. *Nonne ut alienæ reputatæ sumus apud eum? vendidit enim nos, & devorando comedit pretium nostrum.* 16. *Et quas omnes Deus abstulit divitias & gloriam a patre nostro, tibi dedit: nunc igitur quæcumque dixerit tibi Deus tuus, fac.* Vide & has sequentes Dei arbitrium, & afferentes rationem cui contradici non potuit. Non est aliquid commune nobis, aiunt, cum patre nostro? semel enim nos vendidit. *Divitias & gloriam quam abstulit Deus a patre nostro, & dedit tibi, nos habebimus, & filii nostri.* Ne cessa igitur, neque differ, sed fac quæ tibi a Deo sunt imperata: *Nunc igi*-C *tur quæcumque dixit tibi Deus tuus, fac.* 17. *Hæc ut audivit Jacob, surrexit & accepit uxores suas, & filios, & ascendere fecit super camelos:* 18. *& abduxit omnia quæ habebat, & supellectilem suam, quam acquisierat in Mesopotamia, & omnia sua, ut abiret ad Isaac patrem suum.*

4. Considera, obsecro, fortitudinem animæ justi, & quomodo repulso omni mentis angore ac metu, mandato dominico obtemperavit. Quoniam enim vidit male sanam mentem Labani, non ultra, D sicut prius, interrogare eum voluit: sed quod imperatum erat a Domino, implebat, & acceptis mulieribus & pueris, iter arripuit. 19. *Laban autem*, inquit, *abierat ad tondendum oves suas. Furata autem est Rachel idola patris sui.* Neque hoc absque causa nobis propositum est, sed ut sciamus quomodo adhuc paternam habentes consuetudinem, idolorum cultui addictæ erant. Animadverte enim, quantum illa in hoc studium impenderit, cum nihil aliud a patre auferre voluerit, quam idola ejus, idque faciebat ignorante viE ro: neque enim ille hoc permisisset fieri. 20. *Occultavit autem*, inquit, *Jacob a Laban Syro, ne annunciaretur ei quod fugeret:* 21. *& abscessit ipse & omnia ipsius, & transito fluvio contendit ad montem Galaad.* Vide, obsecro, etiam hîc magnam Dei providentiam, quomodo, donec justus procul aufugisset, non permisit ut Laban illius secessum sciret. 22. *Tribus enim diebus*, inquit, *præteritis, ipsi Laban innotuit.*

a Septem mss. ἀποδεκατώσω αὐτά σοι.
b Αἱ περὶ τὴν Ῥαχὴλ, sic indicat Rachelem & Liam more Græcorum, ut jam supra monuimus. In LXX. Int. hic legitur Ῥαχὴλ καὶ Λεία.

23. *Et assumtis omnibus fratribus suis, persequutus est eum via dierum septem, & consequutus est eum in monte Galaad.* Obsecro hîc quoque attendas Dei providentiam. Nam qui dixit, *Revertere in terram tuam, & ero tecum*, ille etiam nunc suam declarat providentiam. Quia enim vidit Laban cum multa indignatione persequi justum, & pœnam furtivi secessus, ut ita dicam, sumturum, apparuit Laban nocte in somno. 24. *Venit enim*, inquit, *Deus ad Laban Syrum in somno nocte, & dixit ei.* Vide Dei indulgentiam, quomodo ob suam in justum providentiam cum Laban colloquitur: ut territa ejus mente, impetum ejus a Jacob coërceat. *Cave tibi, ne loquaris cum Jacob mala.* Magna Domini benignitas: quia enim sciebat eum ad pugnam contendere, & contra justum insurgere velle, hoc verbo mentem ejus compescit, & dicit: *Cave tibi, ne loquaris cum Jacob mala:* perinde ac si diceret, Cave ne vel verbis offendere Jacob coneris: sed serva teipsum, contine malum hunc tuum impetum, comprime furorem, refrena iratum tuum animum, ac ne vel verbo ipsum contristare velis. Et considera Dei clementiam: non imperavit Labano ut ad propria reverteretur, sed solum prohibet ne quid durum vel molestum cum justo loquatur. Quare, & propter quid? ut discat per negotia & per opera ipsa justus, [Quantam suorum curam gerat Deus.] quantam sui curam gerat Deus. Nam si reversus fuisset Laban, unde illud scivisset Jacob, aut ejus uxores? Ideo permittit ei ut abeat, & lingua sua confiteatur quæ Deus dixit ad se, quo & justus majorem alacritatem habeat proficiscendo, fiduciamque accipiat, & ut hujus uxores discant quanto studio Deus omnium Dominus Jacobum curet, rejiciantque errorem paternum, & imitentur justum, atque ad cognoscendum Deum sufficientem doctrinam inde accipiant. Neque enim sic fide digna erant quæ Jacob dicebat, ut quæ a Laban dicebantur, qui adhuc idola colebat. Semper enim infidelium & adversantium veræ religioni testimonia majorem habent fidem. Et hoc est ex omnipotenti sapientia Dei, cum inimicos veritatis ipsius testes veritatis efficit, & sua lingua ipsam firmare satagunt. 25. *Consequutus est autem Laban Jacobum. Jacob autem fixit tabernaculum suum in monte: Laban vero constituit fratres suos in monte Galaad.* 26. *Dixit autem Laban ad Jacob: Cur hoc fecisti?* Vide quomodo præceptum Dei magnum illius calorem repressit, & furorem refrenavit: & idcirco cum magna mansuetudine colloquium habet cum eo, quasi se excusans, & paternam dilectionem erga illum declarans. Quando enim superna providentia nobis

A παραλαβὼν πάντας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ μεθ' ἑαυτοῦ ἐδίωξεν ὀπίσω αὐτοῦ ὁδὸν ἡμερῶν ζʹ. καὶ κατέλαβεν αὐτὸν ἐν τῷ ὄρει Γαλαάδ. σκόπει πάλιν τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ κηδεμονίαν. ὁ γὰρ εἰπών, [a] ἀπόστρεφε εἰς τὴν γῆν σου, καὶ ἔσομαι μετὰ σοῦ, οὗτος καὶ νῦν τὴν οἰκείαν ἐπιδείκνυται πρόνοιαν. ἐπειδὴ γὰρ εἶδε τὸν Λάβαν μετὰ πολλῆς ἀγανακτήσεως καταδιώκοντα τὸν δίκαιον, καὶ δίκην, ὡς εἰπεῖν, εἰσπράξασθαι βουλόμενον τῆς ἀναχωρήσεως, ἐπιφαίνεται τῷ Λάβαν καθ' ὕπνον τὴν νύκτα. ἦλθε δέ, φησιν, ὁ θεὸς πρὸς Λάβαν τὸν Σύρον τὴν νύκτα, καὶ εἶπεν αὐτῷ. ὅρα θεοῦ συγκατάβασιν, καὶ ὅπως διὰ τὴν B περὶ τὸν δίκαιον κηδεμονίαν καὶ τῷ Λάβαν διαλέγεται, ἵνα κατασείσας αὐτοῦ τὴν διάνοιαν ἀποστήσῃ τῆς κατὰ τοῦ Ἰακὼβ ὁρμῆς. φύλαξαι σεαυτόν, μήποτε λαλήσῃς μετὰ τοῦ Ἰακὼβ πονηρά. πολλὴ τοῦ δεσπότου ἡ ἀγαθότης· ἐπειδὴ ἑώρα αὐτὸν πρὸς μάχην ἐπειγόμενον, καὶ κατεξαναστῆναι τοῦ δικαίου βουλόμενον, μονονουχὶ διὰ ῥήματος καθέλκει αὐτοῦ τὸν λογισμόν, καί φησι· φύλαξαι σεαυτόν, μήποτε λαλήσῃς μετὰ Ἰακὼβ πονηρόν· μηδὲ μέχρι ῥημάτων, φησίν, ἐπιχειρήσῃς λυπῆσαι τὸν Ἰακώβ, C ἀλλὰ φύλαξαι σεαυτόν, ἐπίσχες σου τὴν κακὴν ταύτην ὁρμήν, κατάστειλαι τὸν θυμόν, ἀναχαίτισόν σου θυμουμένην τὴν διάνοιαν, καὶ μηδὲ μέχρι ῥήματος λυπῆσαι αὐτὸν ἀνάσχῃ. καὶ σκόπει μοι θεοῦ φιλανθρωπίαν. οὐ προσέταξε τῷ Λάβαν εἰς τὰ οἰκεῖα ὑποστρέψαι, ἀλλὰ μόνον παρεκελεύσατο μηδὲν φορτικόν, μηδὲ ἐπαχθὲς διαλεχθῆναι τῷ δικαίῳ. τίνος ἕνεκεν καὶ διὰ τί; ἵνα μάθῃ καὶ διὰ τῶν ἔργων αὐτῶν ὁ δίκαιος καὶ διὰ τῶν πραγμάτων, ὅσης ἀξιοῦται παρὰ τοῦ θεοῦ τῆς κηδεμονίας. εἰ γὰρ ὑπέστρεψεν ὁ Λάβαν, πόθεν ἂν τοῦτο ἔγνω ὁ Ἰακώβ, ἢ αἱ τούτου γυναῖκες; καὶ διὰ τοῦτο συγχωρεῖ αὐτὸν ἀπελθεῖν, D καὶ διὰ τῆς οἰκείας γλώττης ὁμολογῆσαι τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ πρὸς αὐτὸν ῥηθέντα, ἵνα καὶ ὁ δίκαιος πλείονα τὴν προθυμίαν κτήσηται περὶ τὴν ἀποδημίαν, καὶ θάρσος προσλάβῃ, καὶ [b] αἱ τούτου γυναῖκες μαθοῦσαι ὅσης ἀξιοῦται ὁ Ἰακὼβ παρὰ τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ τῆς κηδεμονίας, ἀποσείσωνται τὴν πατρικὴν πλάνην καὶ ζηλώσωσι τὸν δίκαιον, καὶ θεογνωσίας ἐντεῦθεν ἀρκοῦσαν διδασκαλίαν δέξωνται. οὐδὲ γὰρ οὕτως ἦν τὰ παρὰ τοῦ Ἰακὼβ ἀξιόπιστα, ὡς τὰ παρὰ τοῦ Λάβαν λεγόμενα, τοῦ ἔτι περὶ τὰ εἴδωλα ἐπτοημένου. αἱ γὰρ παρὰ τῶν ἀπίστων μαρτυρίαι καὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς εὐσεβείας ἀεὶ πολὺ τὸ ἀξιόπιστον ἔχουσι. E καὶ τοῦτο γὰρ τῆς εὐμηχανίας τῆς τοῦ θεοῦ σοφίας, ὅταν καὶ τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀληθείας αὐτοὺς μάρτυρας ποιῇ γενέσθαι τῆς ἀληθείας, καὶ διὰ τῆς οἰκείας γλώττης τὰ αὐτὰ συναγωνίζωνται. κατέλαβε δὲ Λάβαν τὸν Ἰακώβ. Ἰακὼβ δὲ ἔπηξε τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ἐν τῷ ὄρει· Λάβαν δὲ ἔστησε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ἐν τῷ ὄρει Γαλαάδ. καὶ εἶπε Λάβαν τῷ Ἰακώβ, τί τοῦτο ἐποίησας; ὅρα πῶς τὸ παρὰ τοῦ θεοῦ πρόσταγμα τὴν πολλὴν αὐτοῦ φλεγμονὴν κατέστειλε, καὶ τὸν θυμὸν ἐχαλίνωσε· διὰ τοῦτο μετὰ πολλῆς ἡμερότητος τοὺς πρὸς αὐτὸν ποιεῖται λόγους, μονονουχὶ ἀπολογούμενος, καὶ πατρικὴν φιλοστοργίαν περὶ αὐτὸν ἐπιδεικνύμενος· ὅταν γὰρ τὴν ἄνωθεν ἀπολαύω-

a Quinque mss. ἐπίστρεφε.

b Sex mss. καὶ αἱ τούτου θυγατέρες.

μεν προνοίας, οὐ μόνον τῶν ἀνθρώπων τῶν πονηρῶν διαφυγεῖν δυνάμεθα τὰς ἐπιβουλὰς, ἀλλὰ καὶ θηρίοις ἀνημέροις ἐὰν περιπέσωμεν, οὐδὲν ὑποστησόμεθα δεινόν. ὁ γὰρ τῶν ἁπάντων δεσπότης τῆς οἰκείας δυνάμεως τὴν περιουσίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ τῶν θηρίων μεταβάλλει τὴν φύσιν, καὶ εἰς προβάτων ἡμερότητα αὐτὰ μεθίστησιν, οὐχὶ τῆς θηριωδίας αὐτὰ μεθιστὰς, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ φύσει καταλιμπάνων, τὰ τῶν προβάτων ἐπιδείκνυσθαι παρασκευάζει. καὶ οὐκ ἐπὶ τῶν θηρίων μόνον τοῦτο ἴδοι τις ἂν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν στοιχείων. ὅταν γὰρ αὐτὸς βούληται, καὶ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τῆς οἰκείας ἐνεργείας ἐπιλανθάνεται, καὶ οὐδὲ πῦρ τὰ πυρὸς ἐπιδείκνυται. καὶ τοῦτό τις καταμάθοι ἐπί τε τῶν τριῶν παίδων, ἐπί τε τοῦ Δανιήλ. ὁ μὲν ὑπὸ λεόντων [a] περιστατούμενος, ὡς ὑπὸ προβάτων κυκλούμενος, οὐδὲν ἔπασχεν ἀηδὲς, τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς τὴν ἐκείνων ἀγριότητα ἀναχαιτιζούσης. ὅτι γὰρ θῆρες ὄντες ἔμενον τὰ τῆς θηριωδίας μὴ ἐπιδεικνύμενοι, δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἔγνωσαν τῶν ἀλόγων θηρίων οἱ ἀγριώτεροι.

Καὶ τοῦτο δὲ ἐγίνετο πρὸς μείζονα κατηγορίαν ἐκείνων, ὅτι οἱ λόγῳ τετιμημένοι τὰ ἄλογα θηρία ὑπερηκόντισαν τῇ ὠμότητι. καὶ ἐμάνθανον διὰ τῶν πραγμάτων, ὅπως διὰ τὴν τοῦ δεσπότου πρόνοιαν, τὸν μὲν δίκαιον καὶ τὰ θηρία ᾐδέσθη, καὶ οὐκ ἐτόλμησαν ἐφάψασθαι τοῦ σώματος, [b] αὐτοὶ δὲ τὰ τῶν θηρίων αὐτῷ χεῖρον διέθηκαν. καὶ ἵνα μὴ νομίσωσι φαντασίαν τινὰ γεγενῆσθαι, διὰ τῶν μετὰ ταῦτα βληθέντων εἰς τὸν λάκκον ἐπεγίνωσκον, ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ δικαίου τῶν προβάτων ἐμιμοῦντο τὴν ἡμερότητα, καὶ τῆς φύσεως ἐπελανθάνοντο, ἐπὶ δὲ τῶν μετὰ ταῦτα βληθέντων τὰ τῆς θηριωδίας ἐπεδείκνυντο. οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς γέγονε. τοὺς μὲν ἔνδον ὄντας καὶ ἐν μέσῳ τῷ πυρὶ τυγχάνοντας ᾐδεῖτο τὸ στοιχεῖον, καὶ οὐκ ἐνήργει τὰ τοῦ πυρός· ἀλλὰ καθάπερ πεδηθείσης τῆς ἐνεργείας, οὕτως ἀβλαβῆ τῶν παίδων τούτων διεφύλαττε τὰ σώματα, καὶ οὐδὲ αὐτῶν τῶν τριχῶν ἐφάψασθαι ἐτόλμησε, καθάπερ ὑπὸ προστάγματός τινος τὸ στοιχεῖον τὴν οἰκείαν ἐνέργειαν ἐπιδείξασθαι κωλυόμενον· τοὺς δὲ ἔξω τῆς καμίνου διάγοντας κατηνάλωσε, δι' ἀμφοτέρων πολλὴν τὴν τοῦ θεοῦ δυνάμεως τὴν περιουσίαν ἐμφαῖνον, καὶ δι' ὧν τοὺς ἔσω τυγχάνοντας ἀβλαβεῖς διεφύλαττε, καὶ δι' ὧν τούτους διέφθειρεν. οὕτως ὅταν τῆς ἄνωθεν ἀπολαύωμεν ῥοπῆς, οὐ μόνον τῶν πρὸς ἡμᾶς πολεμίως ἐχόντων διαφεύγομεν τὰς ἐπιβουλὰς, ἀλλὰ κἂν αὐτοῖς θηρίοις περιπέσωμεν, οὐδὲν πεισόμεθα δεινόν. ἡ γὰρ τοῦ θεοῦ χεὶρ ἡ πάντων δυνατωτέρα, αὕτη πολλὴν ἡμῖν πανταχόθεν περιτίθησι τὴν ἀσφάλειαν, καὶ ἀχειρώτους ἐργάζεται· ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ δικαίου τούτου γέγονεν. ὁ γὰρ μετὰ τοσαύτης ὁρμῆς καταλαβεῖν βουλόμενος τὸν Ἰακὼβ, καὶ δίκην ἀπαιτῆσαι τῆς πάντων ἀναχωρήσεως, οὐ μόνον οὐδὲν πρὸς αὐτὸν τραχὺ, οὐδὲ ἐπαχθὲς φθέγγεται, ἀλλὰ καθάπερ πατὴρ διαλεγόμενος πρὸς παῖδα, οὕτω μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιεικείας πρὸς αὐτὸν ποιεῖται τὰ ῥήματα καί φησι, τί ἐποίησας τοῦτο; ἵνα τί κρυφῇ ἀπέδρας; ὅρα πό-

A assistit, non solum malorum hominum insidias effugere possumus, sed etsi in bestias ipsas incidamus, nihil adversi nobis evenit. Omnium enim Dominus suæ virtutis præstantiam declarans, bestiarum mutat naturam, easque in oves mansuetas transformat: non quod bestialem eis naturam immutet, sed relictas in natura eas, ovium mores & naturam exhibere satagit. Idque non solum in feris quis videre poterit, sed & in elementis ipsis: quando enim vult, tunc & elementa ipsa virtutis suæ obliviscuntur, & neque ignis facit quod ignis solet. Et hoc quoque B discere poterit aliquis tam in tribus pueris, quam in Daniele. Nam hunc leones sicut oves circumdabant, & superno auxilio retusa eorum ferocitate, nihil illi incommodi dabant. Nam quod ferocitatem non exercentes feræ, eam tamen retinuerint, ii qui feris truculentiores erant, reipsa experti sunt.

Dan. 6. 22.

5. Hoc autem ad majorem illorum accusationem factum est, quia ratione insigniti, crudelitate bestias ratione carentes vincebant. Tandemque reipsa didicerunt quomodo ex Domini providentia, feræ C ipsæ justum sint reveritæ, neque ausæ fuerint ejus corpus attingere; illi vero feras immanitate superarunt. Et ne putarent hæc ex visu solo ac specie facta esse; per eos qui postea in lacum injecti sunt agnoverunt, eas cum justo viro ovium mansuetudinem imitatas, & naturæ suæ oblitas esse; cum iis autem qui postea injecti sunt ferociam suam exhibuisse. Similiter & in fornace ignis factum est: nam eos qui intus erant reverebatur elementum, & non urebat ignis: sed quasi ligata operatione sua, ita nihil nocebat puerorum corporibus, & neque capillos eorum at- D tingere ausus fuit, quasi mandato alicujus elementum propriam declarare virtutem prohiberetur: eos autem qui extra fornacem erant, absumsit: In utroque magna Dei potentia declaratur, & quia illi intus manserunt illæsi, & quia qui foris erant, perierunt. Sic quando superno auxilio munimur, non solum effugimus inimicorum insidias, sed etsi in bestias ipsas incidamus, nihil patimur grave. Dei enim manus potentior est omnibus, ipsa nos undique satis munit, & in- E victos facit: id quod & in justo hoc declaratum est. Nam qui tanto impetu comprehendere Jacobum, & pœnam fugæ de eo sumere volebat; non solum nihil asperum & durum adversus eum loquitur, sed sicut pater filium compellans, ita blandis verbis convenit: dicit enim, *Cur hoc fecisti? quare clam abscessisti?* Vide

Superno auxilio muniti in nullo lædimur.

a Alius περιτειχιζόμενος, alius vero περιστοιχιζόμενος. Unus teste Savilio, ἐπιτειχιζόμενος habet.

b Hæc αὐτοὶ δὲ τὰ τῶν θηρίων . . . . διέθηκαν, desunt in multis mss.

quanta mutatio: vide quomodo is qui ut bestia insaniebat, ovium imitatur mansuetudinem. *Quare clanculo discessisti, & mea furtim abstulisti, & abduxisti filias meas quasi captivas gladio?* Quare, inquit, hoc fecisti? quid tandem in proposito habuisti? quare sic occulte parasti discessum? 27. *Nam si annunciasses mihi, cum magno honore & lætitia fuissem te prosequutus.* Enim vero si hoc scivissem, *cum musicis, & tympanis & cithara prosequutus fuissem te*: 28. *non sum dignus habitus osculari filias meas*: nunc autem insipienter egisti. Vides quomodo nunc semetipsum arguit, & per linguam suam fatetur, sese quidem justum male afficere paratum fuisse, Dei autem providentiam a molimine suo ipsum impedivisse 29. *Potest*, inquit, *manus mea te affligere, Deus autem patris tui heri mihi dixit: Cave tibi ipsi, ne forte loquaris cum Jacob mala.* Cogita hic quanta cum consolatione justi emissa fuerint hæc verba, & considera quomodo hîc effatur quæ adversus justum decreverit, & qualiter eum comprehendere voluerit, seque timore Dei a malis consiliis cohibitum fuisse. *Deus patris tui*, inquit. Vide quomodo ipse Laban non parum utilitatis hinc perceperit, maximam ex iis quæ sibi dicta fuerunt virtutis Dei accipiens demonstrationem. Verum quia & tu, inquit, hoc decrevisti, & Deus est qui tantam tui curam gerit. 30. *Nunc igitur vade. Magno enim desiderio desiderasti abire in domum patris tui. Quare furatus est deos meos?* Esto, inquit, hoc decreveris ut abeas in domum patris tui: quare deos meos furatus es? O ingentem insipientiam! Tales-ne sunt dii tui, ut quis eos furari queat? Non erubescis dicens; *Quare furatus es deos meos?* Vide quanta fuit erroris gravitas, dum ii qui ratione præditi erant, colebant lapides & ligna. Hi sunt dii tui, ô Laban, qui neque cum furaturi se quidam erant, juvare se potuerunt? Quî enim possent qui e lapide sunt confecti? Deus autem justi, ignorante justo impetum tuum coërcuit: & non cogitas erroris magnitudinem, & justum furti arguis? Quare enim justus illos furari voluisset, quos abominabatur, imo quos sciebat esse sensu vacuos lapides? Porro hæc cum audisset Jacob, primum magna mansuetudine de objectis criminibus se purgat, & tunc ut inquirantur dii jubet. 31. *Dixi enim*, inquit, *ne forte auferas filias tuas a me, & omnia mea.* Quia, inquit, videbam te non bene erga me affectum, anxius fui, ne forte conareris auferre filias tuas & facultates meas, atque privare me meis, sicut quondam fecisti. Ista igitur causa timoris fecit, ut clam te abirem. Cæterum, 32. *apud quem inveneris deos tuos, non vivet coram fratribus nostris.* Vides igno-

A σῃ ἡ μεταβολή. ὅρα πῶς ὁ καθάπερ θηρίον μεμηνὼς, προβάτων μιμεῖται ἡμερότητα. ἵνα τί κρυφῆ ἀπέδρας, καὶ ἐκλοποφόρησάς με, καὶ ἀπήγαγες τὰς θυγατέρας μου ὡς αἰχμαλώτιδας μαχαίρᾳ; τίνος ἕνεκεν, φησὶ, τοῦτο πεποίηκας; τί σοι ἔδοξε; διατί οὕτω λανθανόντως ἐποιήσω τὴν ἀποδημίαν; εἰ γὰρ ἀνήγγειλάς μοι, μετὰ πολλῆς τῆς πομπῆς καὶ τῆς εὐφροσύνης ἐξαπέστειλα ἄν σε. καὶ γὰρ εἰ τοῦτο ἔγνων, φησὶ, μετὰ μουσικῶν καὶ τυμπάνων καὶ κιθάρας παρέπεμψα ἄν σε. οὐκ ἠξιώθην φιλῆσαι τὰς θυγατέρας μου, νῦν δὲ ἀφρόνως ἔπραξας. ὁρᾷς πῶς λοιπὸν ἑαυτὸν ἐλέγχει, καὶ διὰ τῆς οἰκείας
B γλώττης ὁμολογεῖ, ὅτι αὐτὸς μὲν κακῶς παρεσκευάζετο διαθεῖναι τὸν δίκαιον, ἡ δὲ τοῦ θεοῦ πρόνοια τῆς ὁρμῆς αὐτὸν ἐνέκοψεν. ἰσχύει, φησὶν, ἡ χείρ μου κακοποιῆσαί σε· ὁ δὲ θεὸς τοῦ πατρός σου ἐχθὲς εἶπε πρὸς μὲ λέγων, φύλαξαι σεαυτὸν, μήποτε λαλήσῃς [a] πρὸς Ιακὼβ πονηρά. ἐννόει μοι πόσης τῷ δικαίῳ παρακλήσεως γέγονε ταυτὶ τὰ ῥήματα· καὶ σκόπει πῶς ἐνταῦθα καὶ τὰ βουλευθέντα αὐτῷ ἐξέφηνε, καὶ ἐπὶ ποίοις τὴν κατάληψιν ποιήσασθαι ἐβούλετο, καὶ ὅτι ὁ τοῦ θεοῦ φόβος αὐτὸν ἐπέσχεν εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὰ κακῶς αὐτῷ βουλευθέντα. ὁ δὲ θεὸς τοῦ πατρός σου, φησιν. ὅρα πῶς καὶ
C αὐτὸς ὁ Λάβαν οὐ μικρὰν ἐντεῦθεν ὠφέλειαν ἐκαρποῦτο, μεγίστην τῆς τοῦ θεοῦ δυνάμεως ἀπόδειξιν λαμβάνων ἐκ τῶν πρὸς αὐτὸν λεχθέντων. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ σὺ, φησι, τοῦτο ἐβουλεύσω, καὶ ὁ θεός ἐστιν ὁ τοσαύτην σου ποιούμενος κηδεμονίαν, νῦν μὲν πεπόρευσαι· ἐπιθυμίᾳ γὰρ ἐπεθύμησας ἀπελθεῖν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός σου. ἵνα τί ἔκλεψας τοὺς θεούς μου; ἔστω, φησί· τοῦτό σοι δεδογμένον ἦν, καὶ ἔκρινας ἐπανελθεῖν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός σου, ἵνα τί τοὺς θεούς μου ἔκλεψας; ὢ ἀνοίας ὑπερβολή· καὶ τοιοῦτοί εἰσιν οἱ θεοί σου, ὡς καὶ κλαπῆναι; οὐκ αἰσχύνῃ λέγων, ἵνα τί ἔκλεψας τοὺς θεούς μου; ὅρα
D πόση ἦν ἡ ὑπερβολὴ τῆς πλάνης, ὡς τοὺς λόγῳ τετιμημένους ξύλα καὶ λίθους θεραπεύειν. καὶ οἱ μὲν θεοὶ οἱ σοὶ, ὦ Λάβαν, οὐδὲ κλέπτεσθαι μέλλοντες ἑαυτοῖς ἀμῦναι ἴσχυσαν. πῶς γὰρ οἱ ἀπὸ λίθου ὄντες συγκείμενοι; ὁ δὲ τοῦ δικαίου θεὸς καὶ ἀγνοοῦντος τοῦ δικαίου τὴν σὴν ὁρμὴν ἐπέσχε. καὶ οὐκ ἐννοεῖς τὸ μέγεθος τῆς πλάνης, ἀλλὰ καὶ τῷ δικαίῳ κλοπὴν ἐγκαλεῖς; τίνος γὰρ ἕνεκεν ὁ δίκαιος ἐκείνους ὑφελέσθαι ἂν κατεδέξατο, οὓς ἐβδελύττετο, μᾶλλον δὲ οὓς ᾔδει λίθους ὄντας ἀναισθήτους; ἀλλὰ ταῦτα ἀκούσας ὁ Ιακὼβ μετὰ πολλῆς ἐπιεικείας, πρῶτον μὲν
E ἀπολογεῖται πρὸς τὰ προλαβόντα ἐγκλήματα, καὶ τότε περὶ τῶν θεῶν προτρέπεται ποιήσασθαι τὴν ἔρευναν. εἶπα γάρ, φησι, μήποτε ἀφέλῃ τὰς θυγατέρας σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ πάντα τὰ ἐμά. ἐπειδὴ, φησιν, ἑώρων σε οὐχ ὑγιῶς πρὸς μὲ διακείμενον, ἐναγώνιος γέγονα, μήποτε ἐπιχειρήσῃς ἀφελέσθαι τὰς θυγατέρας σου καὶ τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἀποστερῆσαί με τῶν ἐμῶν, καθάπερ ἤδη πεποίηκας. αὕτη τοίνυν ἡ αἰτία καὶ ὁ φόβος παρεσκεύασέ με λανθανόντως τὴν ἀποδημίαν ποιήσασθαι. παρ' ᾧ οὖν ἂν εὕροις τοὺς θεούς σου, οὐ ζήσεται ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν. ὁρᾷς ὅτι ἠγνόει ὁ Ιακὼβ τὴν παρὰ τῆς Ῥαχὴλ

a Quinque mss. μετὰ Ιακώβ,

κλοπὴν γεγενημένην. ὅρα γὰρ μεθ᾽ ὅσης σφοδρότητος τὸ ἐπιτίμιον ὁρίζει τῷ τὴν κλοπὴν ἐργασαμένῳ. Παρ᾽ ᾧ ἂν, φησιν, εὑρεθῶσιν, οὐ ζήσεται ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν. Οὐκ ἐπειδὴ μόνον, φησὶν, ὑφείλετο, ἀλλ᾽ ὅτι διὰ τῆς κλοπῆς δεῖγμα ἐναργὲς ὁ τοιοῦτος ἐκφέρει τῆς οἰκείας πλάνης. Ἐπίγνωθι εἴ τι ἐστὶ τῶν σῶν παρ᾽ ἐμοὶ, καὶ λάβε. Ἐρεύνησον, φησιν, εἴ τι τῶν μὴ προσηκόντων ἀφειλόμην. οὐδὲν ἕτερόν μοι ἔχεις ἐγκαλέσαι, ἢ ὅτι λάθρα τὴν ἀποδημίαν ἐποιησάμην. καὶ τοῦτο οὐχ ἑκὼν πέπονθα, ἀλλ᾽ ὑφορώμενος τὴν ἀδικίαν, καὶ δεδοικὼς μὴ βουληθῇς καὶ τὰς θυγατέρας σου ἀφελέσθαι, τοῦτο μαθὼν, καὶ τὴν ἄλλην μου περιουσίαν. Καὶ οὐκ ἐπέγνω, φησὶ, παρ᾽ αὐτῷ οὐδέν. Οὐκ ᾔδει δὲ Ἰακὼβ ὅτι Ῥαχὴλ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἔκλεψεν αὐτούς. Εἰσελθὼν δὲ Λάβαν ἠρεύνησε τὸν οἶκον Λείας, καὶ οὐχ εὗρεν. Εἰσῆλθε δὲ καὶ εἰς τὸν οἶκον Ῥαχήλ. Ῥαχὴλ δὲ ἔλαβε τὰ εἴδωλα, καὶ ἐνέβαλεν αὐτὰ εἰς τὰ σάγματα τῆς καμήλου, καὶ ἐπεκάθισεν αὐτοῖς, καὶ εἶπε τῷ πατρὶ αὐτῆς, Μὴ βαρέως φέρε, κύριέ μου· οὐ δύναμαι ἀναστῆναι ἐνώπιόν σου, ὅτι τὰ κατ᾽ ἐθισμὸν τῶν γυναικῶν μοί ἐστιν. Ἠρεύνησε δὲ Λάβαν ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτῆς, καὶ οὐχ εὗρε.

Πολλὴ τῆς Ῥαχὴλ ἡ [a] σύνεσις, δι᾽ ἧς τὸν Λάβαν περικρύψασθαι ἴσχυσεν. Ἀκουέτωσαν οἱ ἔτι τῇ πλάνῃ προστετηκότες, καὶ τὴν τῶν εἰδώλων τὴν θεραπείαν περὶ πολλοῦ ποιούμενοι. Ἔθηκεν αὐτοὺς, φησιν, ὑπὸ τὰ σάγματα τῶν καμήλων, καὶ ἐπεκάθισεν αὐτοῖς. Τί τούτων καταγελαστότερον; οἱ λόγῳ τετιμημένοι, καὶ τοσαύτης ἀξιωθέντες προεδρίας παρὰ τῆς τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας, λίθους ἀναισθήτους θεραπεύειν καταδέχονται, καὶ οὐκ ἐγκαλύπτονται, οὐδὲ λαμβάνουσιν ἔννοιάν τινα τῆς τοσαύτης ἀτοπίας, ἀλλὰ καθάπερ βοσκήματα, οὕτω τῇ συνηθείᾳ ἀπάγονται; Διὰ τοῦτο καὶ Παῦλος ἔλεγε γράφων, Οἴδατε ὅτι, ὅτε ἔθνη ἦτε, πρὸς τὰ εἴδωλα τὰ ἄφωνα ὡς ἂν ἤγεσθε ἀπαγόμενοι. Καὶ καλῶς εἶπε τὰ ἄφωνα. Οἱ φωνὴν ἔχοντες, καὶ ἀκοῆς καὶ λόγου μετέχοντες, πρὸς τὰ μηδεμίαν αἴσθησιν ἔχοντα, ὡς ἄλογα ἀπάγεσθε. Καὶ ποίας ἂν οἱ τοιοῦτοι συγγνώμης τύχοιεν; Ἀλλ᾽ ἴδωμεν ὅπως ὁ δίκαιος λοιπὸν θαῤῥήσας ἔκ τε τῶν παρὰ τοῦ Λάβαν ὁμολογηθέντων, καὶ ἐξ ὧν οὐδεμίαν εὔλογον αἰτίαν εὗρε τῆς κατ᾽ αὐτοῦ μέμψεως, τί φησιν; Ὠργίσθη δὲ Ἰακὼβ καὶ ἐμαχέσατο τῷ Λάβαν, καὶ εἶπεν. Ὅρα πῶς καὶ διὰ τῆς μάχης τῆς οἰκείας ψυχῆς ἐκκαλύπτει τὴν ἀρετήν. Τί τὸ ἀδίκημά μου, φησιν; ἢ τί τὸ ἁμάρτημά μου, ὅτι κατεδίωξας ὀπίσω μου; Τίνος ἕνεκεν, φησι, μετὰ τοσαύτης ὁρμῆς κατεδίωξάς με; ποῖον ἀδίκημα ἐγκαλεῖν ἔχων; ποῖον ἁμάρτημα; καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τοσαύτην ὕβριν ἡμῖν ἐπήγαγες, ὥστε καὶ ἐρευνῆσαι πάντα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ μου. Τί εὗρες ἀπὸ πάντων σκευῶν τοῦ οἴκου σου; θὲς ὧδε ἐναντίον τῶν ἀδελφῶν σου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου, καὶ ἐλεγξάτωσαν ἀνὰ μέσον τῶν δύο ἡμῶν. Τοσαύτην, φησὶν, ἔρευναν ποιησάμενος, ἆρα ἠδυνήθης τι εὑρεῖν τῶν μὴ προσηκόντων μοι, ἢ τῶν σοι διαφερόντων; εἰ εὗρες, ἐν τῷ μέσῳ παράγαγε, ἵνα οἱ

A rasse Jacob furtum a Rachele commissum. Vide enim quanta austeritate supplicium decernit ei qui furtum admiserat. *Apud quem, inquit, inventi fuerint, non vivet coram fratribus nostris.* Non solum, inquit, quia ablatum est, sed & quia furtum qui fecerit, manifestum sui flagitii indicium proferet. Scias si quid est tuorum apud me, & accipe. Scrutare, inquit, num quid abstulerim quod ad me non pertinuerit. Nihil aliud in me arguere poteris, quam quod clam abierim: & hoc non B sponte feci, sed suspicatus injustitiam, & timens ne velles auferre filias tuas, & alias meas facultates, si id rescires. *Et non agnovit apud eum aliquid. Nesciebat autem Jacob quod Rachel uxor sua furata fuisset eos.* 33. *Ingressus autem Laban scrutatus est domum Liæ, & non invenit. Ingressus est autem & in domum Rachel.* 34. *Rachel vero accepit idola, & posuit ea subter stramenta camelorum, & sedit super ea. Et dixit patri suo:* 35. *Ne graviter feras, domine mi: non possum surgere coram te, quia* C *secundum consuetudinem mulierum mihi est. Scrutatus autem est Laban in tota domo ejus, & non invenit.*

6. Magna Rachelis solertia, per quam deludere potuit Labanum. Audiant qui adhuc erroribus sunt addicti, & idololatriam magni faciunt. *Posuit ea subter stramenta camelorum*, inquit, *& sedit super ea.* Quid his magis ridiculum? qui ratione præditi erant, & tantam misericordia Dei assequuti fuerant dignitatem, lapides sensu vacuos putant colendos: nec pudet eos, nec tantam secum reputant absurditatem, sed a consuedine quasi oves abducuntur? Idcirco Paulus quoque scribens D dicebat: *Scitis quando gentes eratis, ad idola muta utcumque ducebamini euntes.* Et recte dixit, *muta.* Qui vocem, inquit, habetis & aures, & rationis estis participes, ad ea quæ nullum sensum habent, sicut bruta abducimini. Et qualem qui tales sunt veniam merentur? Sed videamus quomodo justus nunc fiduciam acceperit, partim ex iis quæ Laban confessus est, partim quoniam nullum crimen contra se invenerat reprehensione dignum, quid dicit? 36. *Iratus est autem*, inquit, *Jacob, & contendit cum Laban, & dixit.* Vide quomodo etiam expostulando animæ suæ E virtutem detegit. *Quæ injustitia mea, vel quod peccatum meum*, inquit, *quod persequutus es me?* Quare, inquit, tanto impetu insectatus es me? qualem injustitiam mihi potes exprobrare? quale peccatum? Neque id satis, nisi & tantam superinduxisses contumeliam, ut scrutareris omnia quæ in domo mea. 37. *Quid invenisti de omnibus vasis quæ in domo tua? pone hic coram fratribus tuis & fratribus meis, & judicent inter nos duos.* Tanto, inquit, scrutinio facto, potuisti-ne aliquid invenire quod ad me non attineat, vel quod tuum sit? Si invenisti, profer in medium, ut qui hic

1 Cor. 12. 2.

[a] Savil. & quinque mss. σύνεσις, ἢ ἴσως τὸν Λάβαν. Morel. ut in textu, qui bene habere videtur.

adsunt apud me & te, judicium reddant. Quoniam vidit se inculpatum in omnibus, magna sumta fiducia, enumerat beneficia quæ illi per omne tempus exhibuit, & inquit: 38. *Hi sunt viginti anni quibus tecum sum.* Pro labore tot annorum, haccine dignus eram contumelia? *Hi mihi viginti anni.* Hodie viginti annorum complevi in domo tua numerum. *Oves tuæ & capræ tuæ steriles non fuerunt, arietes ovium tuarum non comedi:* 39. *captum a fera tibi non attuli, ego satisfeci de meo, furta diei & furta noctis.* 40. *Die urebar æstu, & nocte gelu, & discedebat somnus ab oculis meis.* Oblitus es, inquit, laborum quos exantlavi pascens oves tuas & capras? Num potes arguere quod unquam oves vel capræ tuæ fuerint steriles? Vide quantam demonstrat a Deo benevolentiam contigisse domui Laban propter suum adventum. Hoc enim est id quod & supra dicebat: *Benedixit te Deus ad pedem meum.* Hoc enim nullus a pastore exigeret. Neque enim pastoralis artis hoc opus est, sed naturæ. Propterea ante omnia hoc ponit, providentiaque superna factum hoc fuisse in pecudibus ostendit. *Arietes ovium tuarum non comedi.* Num potes, inquit, dicere quod aliquando comederim arietem de gregibus tuis: qui scilicet multorum pastorum mos est? *A bestia captum non attuli tibi*: neque ipse, inquit, aliquando comedi, neque bestia aliquando rapere potuit. Num attuli aliquid a bestia captum? Annon quotidie, vides eos quibus greges crediti sunt, capta a bestiis afferre dominis? At tu nihil tale vel demonstrare vel objicere factum potes in viginti annis. Et quid dico captum a fera? sed neque si furto ablatum quid, ut sæpe contingit, ad notitiam tuam venire curavi: sed ego pro iis quæ furtim ablata fuerunt satisfeci, sive die sive nocte accidisset. Et cum æstus flagraret, ferebam fortiter similiter & frigus noctis, ut illæsi conservarentur greges tui: ac non hoc solum, sed & ipse somnus propter multam curam discedebat ab oculis meis. Vidisti pastoris vigi-
Increpat negligentes animarum pastores. Ezech. 34. 4. lantiam? vidisti intentum studium? Qualem habebunt excusationem ii, quibus rationales greges crediti sunt, magnamque præ se ferunt negligentiam: & quotidie, secundum Prophetam, pecudes alias mactant: alias a bestiis captas contemnunt: alias vero ab aliis raptas reducere non curant: tametsi minor sit labor, & cura facilior? Anima enim est quæ docetur: illic autem multus est & corporis & animæ labor.

7. Vide enim quid dicat: *die urebar æstu, & gelu nocte, & discedebat somnus a me.* Quis hæc nunc potest dicere, se propter eorum salutem quos pascit, tot fer-

A συνόντες μοι καὶ οἱ μετὰ σοῦ παραγινόμενοι τὴν διάκρισιν ποιήσωνται. ἐπειδὴ εἶδεν ἀνεύθυνον ἑαυτὸν ἐν ἅπασι γεγενημένον, πολλὴν λοιπὸν παῤῥησίαν προσλαβὼν ἀπαριθμεῖται τὴν εὔνοιαν, ἣν περὶ αὐτὸν ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ ἐπεδείξατο, καί φησι, Ταῦτά μοι εἴκοσιν ἔτη. μετὰ τὸν κάματον τῶν τοσούτων ἐτῶν τούτων, ἤμην ἄξιος ταύτης τῆς ὕβρεως; Ταῦτά μοι εἴκοσιν ἔτη. σήμερον εἴκοσιν ἐτῶν ἀριθμὸν ἔχω ἐν τῷ οἴκῳ τῷ σῷ. τὰ πρόβατά σου καὶ αἱ αἶγές σου οὐκ ἠτεκνώθησαν· κριοὺς τῶν προβάτων σου οὐ κατέφαγον· θηριάλωτον οὐκ ἐνήνοχά σοι. ἐγὼ ἀπετίννυον παρ' ἐμαυτοῦ, κλέμματα ἡμέρας B καὶ κλέμματα νυκτός. ἐγενόμην τῆς ἡμέρας συγκαιόμενος τῷ καύματι, καὶ τῷ παγετῷ τῆς νυκτὸς, καὶ ἀφίστατο ὁ ὕπνος ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. ἐπελάθου, φησὶ, τῶν καμάτων τῶν ἐμῶν, ὧν ἐπεδειξάμην ποιμαίνων τὰ πρόβατά σου καὶ τὰς αἶγας; μὴ ἔχεις ἐγκαλέσαι ὅτι ποτὲ τὰ πρόβατα, ἢ αἱ αἶγες ἠτεκνώθησαν; ὅρα πόσην δείκνυσι τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ εὔνοιαν γεγενημένην εἰς τὸν οἶκον τοῦ Λάβαν διὰ τὴν αὐτοῦ παρουσίαν. τοῦτο γάρ ἐστιν ὅπερ καὶ ἄνω ἔλεγεν, εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς ἐπὶ τῷ ποδί μου. τοῦτο γὰρ οὐδεὶς ἂν παρὰ ποιμένος ἀπαιτήσειεν. οὐδὲ γὰρ τῆς ποιμαντικῆς τοῦτο ἔργον· φύσεως γάρ ἐστι. διὰ τοῦτο πρὸ πάντων τοῦτο προτίθησι, καὶ πολλὴν δείκνυ- C σι τὴν ἄνωθεν γεγενημένην πρόνοιαν περὶ τὰ ποίμνια. κριοὺς τῶν προβάτων σου οὐ κατέφαγον. μὴ δύνασαι εἰπεῖν ὅτι ποτὲ κατέφαγον κριὸν ἐκ τῶν προβάτων σου, ὃ πολλοῖς τῶν ποιμένων ποιεῖν ἔθος; θηριάλωτον οὐκ ἐνήνοχά σοι. οὔτε αὐτός, φησὶ, ποτε κατέφαγον, οὔτε θηρίον ἴσχυσέ ποτε ἀφελέσθαι. μὴ ἐνήνοχά σοι θηριάλωτον; ἢ οὐχὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοὺς τὰ ποίμνια ἐγχειριζομένους ὁρᾷς θηριάλωτα τοῖς δεσπόταις προσάγοντας; ἀλλὰ σὺ οὐδὲν τοιοῦτον ἐγκαλέσαι δυνήσῃ, ἢ δεῖξαι γεγενημένον ἐν τοῖς εἴκοσιν ἔτεσι. καὶ τί λέγω θη- D ριάλωτον; ἀλλ' οὐδὲ εἰ ἐκλάπη ποτὲ, οἷα συμβαίνειν εἰκὸς, εἰς τὴν σὴν γνῶσιν τοῦτο ἐλθεῖν πεποίηκα, ἀλλ' ἐγὼ καὶ κλέμματα κλεπτόμενα ἀπετίννυον, τά τε ἐν ἡμέρᾳ, τά τε ἐν νυκτὶ γινόμενα· καὶ διηνεκῶς καὶ τὴν τοῦ καύματος καύσωνα ἔφερον γενναίως, καὶ τὸν κρυμὸν τὸν ἀπὸ τῆς νυκτὸς, ὑπὲρ τοῦ ἀβλαβῆ σοι τὰ ποίμνια διασώσασθαι. καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ὕπνος διὰ τὴν πολλὴν φροντίδα ἀφίστατο ἀπ' ἐμοῦ. εἶδες ποιμένος ἀγρυπνίαν; εἶδες σπουδὴν ἐπιτεταμένην; ποίαν ἂν ἔχοιεν ἀπολογίαν οἱ τὰ λογικὰ ποίμνια ἐγκεχειρισμένοι, καὶ πολλὴν τὴν ῥᾳθυμίαν ἐπιδεικνύμενοι, καὶ καθ' E ἑκάστην ἡμέραν, κατὰ τὸν προφήτην, τὰ μὲν κατασφάττοντες, τὰ δὲ ὁρῶντες θηριόβρωτα γινόμενα, τὰ δὲ ὑφ' ἑτέρων συλώμενα, καὶ οὐδεμίαν κηδεμονίαν αὐτῶν ποιεῖσθαι βουλόμενοι, καίτοι γε ἐνταῦθα ἐλάττων ὁ πόνος, καὶ εὔκολος ἡ ἐπιμέλεια; ψυχὴ γάρ ἐστιν ἡ παιδευομένη· ἐκεῖ δὲ πολὺς καὶ τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ ὁ πόνος.

Ὅρα γὰρ τί φησιν· ἐγενόμην τῆς ἡμέρας συγκαιόμενος τῷ καύματι, καὶ τῷ παγετῷ τῆς νυκτὸς, καὶ ἀφίστατο ὁ ὕπνος ἀπ' ἐμοῦ. τίς ἂν τοῦτο νῦν δυνηθῇ εἰπεῖν, ὅτι διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ποιμαινομένων κιν-

δύνας ἀνεδέξατο καὶ ταλαιπωρίας; ἀλλὰ τὸ μὲν νῦν οὐδεὶς ἂν τοῦτο εἰπεῖν τολμήσειε. Παύλῳ δὲ μόνῳ ἔξεστι ταῦτα μετὰ παρρησίας λέγειν, καὶ τούτων μείζονα, τῷ διδασκάλῳ τῆς οἰκουμένης. καὶ ποῦ, φησὶ, Παῦλος ταῦτα ὑπέμεινεν; ἄκουε αὐτοῦ λέγοντος· Τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι; ὢ ποιμένος φιλοστοργία. τὰ ἑτέρων, φησὶ, πτώματα ἐμοὶ ἐπιτείνει τὰς ἀλγηδόνας· τὰ ἑτέρων σκάνδαλα ἐμοὶ τὴν κάμινον τῆς ὀδύνης ἀνάπτει. τοῦτον ἅπαντες ζηλούτωσαν οἱ τὴν τῶν λογικῶν προβάτων ἐγκεχειρισμένοι προστασίαν, καὶ μὴ χείρους γενέσθωσαν τοῦ περὶ τὴν τῶν ἀλόγων πρόνοιαν τοσαύτην ἀγρυπνίαν ἐπιδειξαμένου, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἐτῶν ἀριθμόν. ἐκεῖ μὲν γὰρ κἂν ῥαθυμία τις γένηται, οὐδὲν τὸ βλάβος· ἐνταῦθα δὲ κἂν ἓν πρόβατον λογικὸν ἀπόληται, ἢ θηριάλωτον γένηται, πολλὴ ἡ ζημία, μεγίστη ἡ βλάβη, ἄφατος ἡ κόλασις. εἰ γὰρ ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος τὸ αἷμα τὸ ἴδιον ἐκχέαι ὑπὲρ αὐτοῦ οὐ παρῃτήσατο, ποίας ἂν εἴη ὁ τοιοῦτος συγγνώμης ἄξιος, ὁ τὸ οὕτω τιμηθέντα παρὰ τοῦ δεσπότου παρορᾶν ἀνεχόμενος, καὶ μὴ τὰ παρ' ἑαυτοῦ πάντα πληρῶν εἰς τὴν τοῦ προβάτου ἐπιμέλειαν; ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου ἐπανέλθωμεν. Ταῦτά μοι, φησὶν, εἴκοσιν ἔτη εἰμὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ σου· ἐδούλευσά σοι δεκατέσσαρα ἔτη ἀντὶ τῶν δύο θυγατέρων σου, καὶ ἓξ ἔτη ἐν τοῖς προβάτοις σου, καὶ παρελογίσω τὸν μισθόν μου δέκα ἀμνάσι. εἰ μὴ ὁ θεὸς τοῦ πατρός μου Ἀβραὰμ, καὶ ὁ θεὸς Ἰσαὰκ ἦν μετ' ἐμοῦ, νῦν ἄν με κενὸν ἐξαπέστειλας. τὴν ταπείνωσίν μου καὶ τὸν κόπον τῶν χειρῶν μου εἶδεν ὁ θεὸς, καὶ ἤλεγξέ σε χθές. ὅρα πῶς τὰ παρὰ τοῦ Λάβαν ὁμολογηθέντα παρεθάρρυνε τὸν δίκαιον, καὶ μετὰ παρρησίας τὸν ἔλεγχον ποιεῖται. οἶδας, φησὶν, ὅπως τὸν εἴκοσιν ἐτῶν τὸν ἀριθμὸν ἐδούλευσά σοι, ὑπὲρ τῶν θυγατέρων σου τὰ δεκατέσσαρα ἔτη, ἐν δὲ τοῖς προβάτοις τὰ ὑπόλοιπα· καὶ ὅμως ἀποστερῆσαί με κατεδέξω τὸν μισθὸν, καὶ οὐδὲν ὑπὲρ τούτου ἐνεκάλεσα; τοῦτο δὲ, ἐξ ὧν αὐτὸς ὡμολόγησας, [a] οἶδα, ὅτι εἰ μὴ ὁ θεὸς τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ Ἰσαὰκ ἦν μοι βοηθὸς, νῦν ἄν με κενὸν ἐξαπέστειλας, ἔρημον, καὶ πάντα ἂν ἀφείλω ἀπ' ἐμοῦ, καὶ τὴν ἀδικίαν, ἣν προέθου, εἰς ἔργον ἂν ἤγαγες. ἀλλ' ὁ θεὸς ὁ εἰδὼς τὴν ταπείνωσίν μου καὶ τὸν κόπον τῶν χειρῶν μου. τί ἐστι, τὴν ταπείνωσίν μου καὶ τὸν κόπον τῶν χειρῶν μου; ἐπειδὴ ᾔδει ὁ θεὸς, ὅπως μὲν ἐγὼ μετὰ πολλῆς τῆς εὐνοίας τὴν δουλείαν ἐποιησάμην, καὶ τὸν κόπον ὅσον ὑπέμεινα ποιμαίνων τὰ πρόβατα, καὶ ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἐν νυκτὶ φροντίζων διετέλουν, πρὸς ἐκεῖνα ἰδὼν ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης χθὲς ἤλεγξέ σε, ἐπέσχε τῆς κατ' ἐμοῦ ἀδικίας καὶ τῆς ἀλογίστου ὁρμῆς. ἱκανῶς ἐν τάξει ἀπολογίας καθίκετο τοῦ Λάβαν, καὶ μετὰ τὸ ἐλέγξαι τὴν εἰς αὐτὸν ἀδικίαν, καὶ τὰς παρ' αὐτοῦ εἰς αὐτὸν εὐεργεσίας ἀπηριθμήσατο. διὸ αἰδεσθεὶς ἐκεῖνος τὰ παρ' αὐτοῦ εἰρημένα, λοιπὸν καὶ εἰς δειλίαν καθίσταται, καὶ συνθήκας ἀπαιτῆσαι βούλεται παρὰ τοῦ δικαίου. ὅρα θεοῦ κηδεμονίαν· ὁ οὕτω παρεσκευασμένος, καὶ μετὰ τοσαύτης ὁρμῆς τὴν καταδίωξιν ποιησάμενος, εἰς τοσαύτην κατέστη δει-

a Savil. & duo mss. οἶδας, minus recte.

A re labores & pericula? Et hoc quidem nunc nullus dicere audet. Paulo autem soli orbis magistro licet hoc fidenter dicere, atque his majora. Et ubi, inquis, Paulus hæc sustinuit? audi eum dicentem: *Quis infirmatur, & ego non infirmor? quis scandalizatur, & ego non uror?* 2.Cor.11. 29. O pastoris dilectionem! Alienæ ruinæ, inquit, meos dolores augent, aliena scandala fornacem doloris mei succendunt. Hunc omnes imitentur, quibus rationales oves concreditæ sunt: & ne deteriores fiant illo qui tantæ in brutis pecudibus custodiendis vigilantiæ fuit, idque tot annorum numero. B Et illic quidem, si incuria quædam acciderit, nullum damnum: hîc autem si vel una ovis rationalis perierit, vel a bestia fuerit capta, grave damnum, maximum detrimentum, ineffabilis pœna. Nam si Dominus noster sanguinem suum proprium effundere pro illa non declinavit, qua venia dignus fuerit, qui sic honoratam a Domino despicere voluerit, & non omnia quæ potest in curanda ovicula adimpleverit? Cæterum ad seriem sermonis redeamus. 41. *Hi mihi*, inquit, *viginti anni, quibus sum in domo tua. Servivi tibi quatuordecim annis pro filiabus tuis, & sex annis pro ovibus tuis, & fraudasti mercedem meam decem agnabus:* C 42. *& nisi Deus patris mei Abrahæ, & Deus Isaac fuisset mihi adjutor, nunc forte me vacuum dimisisses. Humilitatem meam & laborem manuum mearum vidit Deus, & arguit te heri.* Vide quomodo ea quæ confessus est Laban, animarunt justum, ut cum fiducia illum reprehenderet. Vidisti, inquit, quomodo viginti annorum numero servivi tibi: pro filiabus quatuordecim annis, reliquis autem pro ovibus: tamen privare me voluisti mercede, & non te super hoc argui? D Verum ex illis ipsis quæ tu confessus es, scio quod nisi Deus Abraham & Isaac fuisset mihi adjutor, nunc me vacuum dimisisses & nudum, omnia forte abstulisses a me, & injustitiam, quam proposueras, opere complevisses. *Sed Deus qui scit humilitatem meam, & laborem manuum mearum.* Quid est, *humilitatem, & laborem manuum mearum?* Quoniam, inquit, scit Deus quomodo ego magno studio servitutem meam perfecerim, & quantum laborem sustinuerim, pascens oves, die noctuque in curis versatus: E ad illa, inquam, respexit benignus Dominus cum heri arguit te: coërcuit injustitiam quam adversum me struebas, & irrationabiles tuos conatus. Satis tetigit defendendo se Labanum, & postquam reprehendisset illius in se injustitiam, sua in illum beneficia recensuit. Ideo ille erubescens de iis quæ dixerat, nunc in timorem versus est, & fœdera inire vult cum justo. Vide providentiam Dei: qui tanto impetu ad persequendum exierat, tanto timore affectus

est, ut ab eo fœdera quæreret. 43. *Respondens autem Laban, dixit ad Jacob: Filiæ tuæ, filiæ meæ: & filii tui, filii mei: & pecora tua, pecora mea: & omnia quæcumque tu vides, mea sunt, & filiarum mearum: quid facerem illis hodie, vel pueri qui ab eis sunt nati?* Scio, inquit, quod filiæ meæ sunt, & omnia quæcumque habes, ex substantia mea accesserunt. Quid igitur facerem illis hodie, vel pueris qui ab eis nati? 44. *Nunc igitur veni, & ineamus fœdus ego & tu, & erit in testimonium inter me & te.* Pacta, inquit, faciamus, *& erunt in testimonium inter me & te:* in judicium & demonstrationem. Dixit autem ei: Si quis transgredi attentaverit quæ nunc a nobis sunt proposita: *Ecce nullus nobiscum, Deus autem testis inter me & te.*

8. Considera quomodo paulatim & Laban ad cognitionem Dei ducitur. Nam qui ante hoc arguebat justum de furto deorum suorum, & tantam propter eos scrutationem faciebat, nunc inquit: Quia nullus est inter nos, qui possit, si quid posthac novatum fuerit, testis esse fœderis nostri, Deus testis sit inter me & te. Ille, inquit, adest, qui omnia videt, quem nihil latere potest, qui uniuscujusque mentem agnoscit. 45. *Sumens autem,* inquit, *Jacob erexit columnam, & fecit collem, & comederunt super collem.* 47. *Et dixit ei Laban: Collis hic testatur inter me & te.* Quid est, collis hic? id est, verba quæ fiunt in hoc colle, memoria perpetua nobis erunt. *Et vocavit nomen ejus loci, Collis testimonii.* Deinde inquit, 49. *Aspiciat Deus inter me & te.* Attende quomodo pœnam iterum a Deo deprecatur Laban. *Aspiciat,* inquit, *Deus inter me & inter te, quia secedemus alter ab altero.* Nunc, inquit, separabimur, & tu quidem ibis in terram propriam, ego autem redibo in domum meam: 50. *Si humiliaveris filias meas, si acceperis uxores ad filias meas, vide, nullus nobiscum est qui videat, Deus testis.* Considera quomodo semel & iterum atque sæpius Deum in testem vocat. Quia providentia, quam expertus erat Jacob, docuit eum quanta esset Domini potentia, & quod impossibile sit aliquid occultum esse oculo qui dormitare nequit: propterea inquit: Etiamsi separemur, etiamsi nullus alius adsit qui testificari possit, ille testis erit ubique præsens: per singula verba docet ipsum totius terræ esse Dominum. 51. *Et dixit Jacob, Ecce collis ille testatur.* 52. *Deinde iterum Laban inquit: Si enim ego non transiero ad te, neque tu transeas ad me collem hunc & columnam hanc in malitia: Deus Abraham, & Deus Nachor judicet inter nos.* Vide quomodo cum patre & avum suum conjunxit, qui frater fuit Patriarchæ, ipsius autem avus. 53. *Deus Abraham, & Deus Nachor judicet inter nos. Et juravit Jacob*

A λίαν, ὡς τὰς παρ' αὐτοῦ συνθήκας ἐπιζητεῖν. ἀποκριθεὶς δὲ Λάβαν, φησὶν, εἶπε τῷ Ἰακώβ· αἱ θυγατέρες σου, θυγατέρες μου, καὶ οἱ υἱοί σου, υἱοί μου, καὶ τὰ κτήνη σου, κτήνη μου, καὶ πάντα ὅσα σὺ ὁρᾷς, ἐμά ἐστι καὶ τῶν θυγατέρων μου· τί ποιήσω ταύταις σήμερον, ἢ τοῖς τέκνοις αὐτῶν τοῖς τεχθεῖσιν; οἶδα ὅτι καὶ αἱ θυγατέρες, φησὶν, ἐμαί εἰσι, καὶ πάντα ὅσα σοί ἐστιν, ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῆς ἐμῆς προσεγένετό σοι. τί οὖν ποιήσω ταύταις σήμερον, ἢ τοῖς ὑπ' αὐτῶν τεχθεῖσι; νῦν δεῦρο, διαθώμεθα διαθήκην ἐγώ τε καὶ σὺ, καὶ ἔσται εἰς μαρτύριον ἀνὰ μέσον ἐμοῦ τε καί σου. συνθήκας, φησὶ, ποιησώμεθα, καὶ ἔσται εἰς μαρτύριον ἀνά μέσον ἐμοῦ καί σου, B εἰς ἔλεγχον, εἰς ἀπόδειξιν. εἶπε δὲ αὐτῷ· εἴ τις παραβῆναι τὰ νῦν παρ' ἡμῶν προσταχθέντα ἐπιχειρήσειεν ἰδοὺ οὐδεὶς μεθ' ἡμῶν· ὁ δὲ θεὸς μάρτυς ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καί σου.

Σκόπει πῶς κατὰ μικρὸν ὁ Λάβαν καὶ εἰς θεογνωσίαν ἐνάγεται. ὁ γὰρ τὴν κλοπὴν πρὸ τούτου τῶν θεῶν αὐτοῦ ἐπιφέρων τῷ δικαίῳ, καὶ τοσαύτην ἔρευναν ποιησάμενος, νῦν φησιν· ἐπειδὴ οὐδείς ἐστι μεταξὺ ἡμῶν ὁ δυνάμενος, εἴ τι μετὰ ταῦτα γένηται, μαρτυρῆσαι τοῖς νῦν παρ' ἡμῶν γινομένοις, ὁ θεὸς μάρτυς ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καί σου. ἐκεῖνος πάρεστιν, ὁ τὰ πάντα ὁρῶν, ὃν οὐδὲν λαθεῖν δύναται, ὁ τὴν ἑκάστου γνώμην ἐπιστάμενος. C λαβὼν δέ, φησιν, Ἰακὼβ ἔστησε στήλην, [a] καὶ ἐποίησε βουνὸν, καὶ ἔφαγον ἐπὶ τοῦ βουνοῦ. εἶτα εἶπεν αὐτῷ Λάβαν· ὁ βουνὸς οὗτος μαρτυρεῖ ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καί σου. τί ἐστιν, ὁ βουνὸς οὗτος; ἀντὶ τοῦ, τὰ ῥήματα τὰ ἐνταῦθα γινόμενα ἐν τῷ βουνῷ τούτῳ ὑπόμνησις ἡμῖν ἔσται διηνεκῶς. καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου, βουνὸς μαρτυρίου. εἶτά φησιν, ἐπίδοι ὁ θεὸς ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καί σου. σκόπει πῶς πάλιν τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ δίκην ἐπικαλεῖται ὁ Λάβαν. ἐπίδοι γάρ, φησιν, ὁ θεὸς ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καί σου, ὅτι ἀποστησόμεθα ἕτερος τοῦ ἑτέρου. νῦν, φησι, D χωρισθησόμεθα, καὶ σὺ μὲν ἀπελεύσῃ εἰς τὴν οἰκείαν γῆν, ἐγὼ δὲ ἐπανελεύσομαι εἰς τὸν οἶκον τὸν ἐμόν. εἰ ταπεινώσεις τὰς θυγατέρας μου, εἰ λάβοις γυναῖκας πρὸς ταῖς θυγατράσι μου, ὅρα, οὐδεὶς μεθ' ἡμῶν ἐστιν ὁ ὁρῶν, θεὸς μάρτυς. σκόπει πῶς καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον καὶ πολλάκις τὸν θεὸν καλεῖ μάρτυρα. καὶ γὰρ ἡ πρόνοια ἡ περὶ τὸν Ἰακὼβ γεγενημένη ἐπαίδευσεν αὐτὸν, ὅση τοῦ δεσπότου ἡ δύναμις, καὶ ὡς οὐχ οἷόν τέ τι λαθεῖν τὸν ἀκοίμητον ὀφθαλμόν· διὰ τοῦτό φησι· κἂν διαχωρισθῶμεν, κἂν μηδεὶς ἕτερος ὁ μαρτυρῆσαι δυνάμενος, αὐτὸς ἔσται E μάρτυς ὁ πανταχοῦ παρών· δι' ἑκάστου τῶν ῥημάτων ἐνέφηνεν, ὅτι τῆς πανταχοῦ γῆς ἐστι δεσπότης. καὶ εἶπεν Ἰακὼβ, ἰδοὺ ἡ στήλη αὕτη μαρτυρεῖ. εἶτα πάλιν ὁ Λάβαν φησίν· ἐάν τε γὰρ ἐγὼ μὴ διαβῶ πρὸς σὲ, μήτε σὺ διαβῇς πρὸς ἐμὲ τὸν βουνὸν τοῦτον καὶ τὴν στήλην ταύτην ἐπὶ κακίᾳ, ὁ θεὸς Ἀβραὰμ καὶ ὁ θεὸς Ναχὼρ κρίνοι ἀνὰ μέσον ἡμῶν. θέα πῶς μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τὸν πάππον τὸν ἑαυτοῦ συνῆψεν, ἀδελφὸν μὲν τοῦ πατριάρχου τυγχάνοντα, ἑαυτοῦ δὲ πάππον. ὁ θεὸς Ἀβραὰμ καὶ ὁ θεὸς Ναχὼρ κρίνοι ἀνὰ μέσον ἡμῶν. καὶ ὤμοσεν Ἰακὼβ

[a] Καὶ ἐποίησε βουνὸν, *& fecit collem.* Hæc pluribus narrantur in textu Scripturæ, ubi dicitur Jacob præcepisse fratribus suis ut lapides coacervarent, exque iis collem constituisse.

κατὰ τὸν φόβον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰσαάκ, καὶ ἔθυσε θυσίαν ἐν τῷ ὄρει, καὶ ἐκάλεσε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον, καὶ ἐκοιμήθησαν ἐν τῷ ὄρει. ἔθυσε θυσίαν ἐν τῷ ὄρει, ηὐχαρίστησε, φησι, τῷ θεῷ ἐπὶ τοῖς γεγονόσι, καὶ ἔφαγον, καὶ ἔπιον, καὶ ἐκοιμήθησαν ἐν τῷ ὄρει. ἀναστὰς δὲ Λάβαν τὸ πρωῒ κατεφίλησε τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς, καὶ ἀποστραφεὶς Λάβαν ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. εἶδες, ἀγαπητὲ, πόση τοῦ θεοῦ ἡ σοφία, ὅπως κατὰ ταυτὸν καὶ τὴν περὶ τὸν δίκαιον πρόνοιαν ἐπεδείξατο, κἀκεῖνον ἀπέστησε τῆς κατ' αὐτοῦ ἀδικίας, καὶ δι' ὧν αὐτῷ παρεγγύησε μὴ λαλῆσαι πονηρὰ κατὰ τοῦ Ἰακὼβ, εἰς τὴν τῆς θεογνωσίας ὁδὸν κατὰ μικρὸν αὐτὸν ἐνήγαγε, καὶ ὁ καθάπερ θηρίον ἐπιτρέχων, καὶ φθάσαι βουλόμενος καὶ ἀνελεῖν, ἀπολογησάμενος καὶ καταφιλήσας καὶ τὰς θυγατέρας καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ οὕτως οἴκαδε ὑπέστρεψε; τάχα εἰς πολὺ μῆκος τὸν λόγον ἐξετείναμεν, ἀλλὰ τῆς ἱστορίας εἰς τὴν ἀνάγκην ἡμᾶς ταύτην καταστησάσης. διόπερ ἐνταῦθα στήσαντες τὸν λόγον, ἐκεῖνο παρακαλέσωμεν ὑμῶν τὴν ἀγάπην, ὥστε πάντα ποιεῖν καὶ πραγματεύεσθαι, ἵνα τὴν ἄνωθεν εὔνοιαν ἐπισπασώμεθα. ἐὰν γὰρ ἐκεῖνον ἔχωμεν εὐμενῆ, πάντα ἡμῖν ῥᾴδια ἔσται καὶ εὔκολα, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς τῶν ἐν τῷ παρόντι βίῳ λυπῆσαι δυνήσεται, κἂν λυπηρὸν εἶναι δοκῇ. τοσαύτη γὰρ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως ἡ ὑπερβολὴ, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ λυπηρὰ εἰς τὸ ἐναντίον περιτρέπειν, ὅταν βούληται. οὕτω καὶ Παῦλος ἐν θλίψεσιν ὢν ἔχαιρε καὶ ἠγάλλετο τῇ προσδοκίᾳ τῶν ἀποκειμένων ἀμοιβῶν πτερούμενος. διὰ τοῦτο καὶ ὁ προφήτης ἔλεγεν, ἐν θλίψει ἐπλάτυνάς μοι, διδάσκων ἡμᾶς, ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ θλίψει τυγχάνοντα ἀδείας καὶ ἀνέσεως αὐτὸν ἀπολαύειν παρεσκεύαζεν ὁ θεός. τοιοῦτον τοίνυν ἔχοντες δεσπότην, οὕτω δυνατὸν, οὕτως εὐμήχανον καὶ σοφὸν, οὕτω φιλάνθρωπον, τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσφέρωμεν, καὶ τῆς ἀρετῆς πολλὴν ποιώμεθα λόγον, ἵνα καὶ τῶν ἐνταῦθα καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

A *per timorem Dei patris sui Isaac*, 54. *& sacrificavit sacrificium in monte: & vocavit fratres suos: & comederunt, & biberunt, & dormierunt in monte. Sacrificavit sacrificium in monte*, gratias, inquit, egit Deo ob ea quæ acciderant, *& comederunt, & biberunt, & dormierunt in monte.* 55. *Surrexit autem Laban mane, & osculatus est filios suos & filias suas, & benedixit eos: & reversus Laban abiit in locum suum.* Vidisti, dilecte, quanta Dei sapientia, quomodo uno facto & suam erga justum declaravit providentiam, & illum ab injustitia abduxit, & in divinæ notitiæ viam paulatim B induxit Labanum, interminando ei ne quid mali contra Jacob loqueretur: & qui quasi fera accurrebat & comprehendere atque interficere volebat, desinit in defensionem, & in filiorum filiarumque deosculationem, & sic domum redit? Forte prolixius sermo se extendit, sed ignoscite: non hoc sponte admisimus, sed coëgit nos historiæ ratio. Ideo hîc missum facientes sermonem, oramus vestram caritatem, ut omnia faciamus & tractemus, quo supernam nobis conciliemus benevolentiam. Nam si Deum habuerimus amicum, omnia nobis facilia erunt: & nihil C nos in præsenti vita contristare poterit, quamvis injucundum esse videatur. Tanta enim ejus virtutis est excellentia, ut etiam ea quæ tristia sunt, jucunda facere queat: sic & Paulus in afflictionibus existens gaudebat & exsultabat, exspectatione repositorum bonorum animatus. Propterea & Propheta dicebat: *in afflictione dilatasti mihi*; docens nos, Deum se in ipsa afflictione liberum & tranquillum constituisse. Talem igitur habentes Dominum, tam potentem, tam sapientem, tamque misericordem, quod nostrum est afferamus, virtutisque magnam habeamus rationem, D ut non solum præsentia, sed & futura bona consequamur, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri, simul & Spiritui sancto sit gloria, imperium, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

ΟΜΙΛΙΑ νη'.

Καὶ ἀναβλέψας Ἰακὼβ εἶδε παρεμβολὴν θεοῦ παρεμβεβληκυῖαν, καὶ συνήντησαν αὐτῷ οἱ ἄγγελοι τοῦ θεοῦ. εἶπε δὲ Ἰακὼβ, ἡνίκα εἶδεν αὐτοὺς, παρεμβολὴ θεοῦ αὕτη, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, παρεμβολαί.

ΟΙΔΑ ὅτι κεκμήκατε χθὲς εἰς πολὺ μῆκος τοῦ λόγου προελθόντος ἡμῖν· ἀλλὰ καὶ θαρσεῖτε· ὁ κόπος ὑμῶν οὐκ ἔστι κενός· ἐν κυρίῳ γάρ ἐστι γινόμενος, δι' ὃν καὶ ὁ πρὸς βραχὺ πόνος μεγάλων μισθῶν πρόξενος γίνεται. εἰ γὰρ καὶ τὸ σῶμα κέκμηκεν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ πλέον ἐῤῥώννυτο. διὸ καὶ αὐτὸς ὁρῶν ὑμῶν ἀκμάζοντα τὸν πόθον, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν διεγηγερμένην, βουλόμενος συστεῖλαι τὴν διδασκαλίαν, οὐκ ἠβουλήθην πρὸ

HOMILIA LVIII.

E *Et elevatis oculis Jacob vidit castra Dei metata, & occurrerunt ei Angeli Dei; quos cum vidisset, dixit Jacob: Castra Dei sunt hæc, & appellavit nomen loci illius Castra.* Gen. 32.

1. SCIO vos heri defatigatos fuisse, nobis sermonem prolixius extendentibus: sed bono estote animo; labor vester non est inanis: in Domino enim factus est, propter quem & brevis labor magnam mercedem vobis allaturus est. Nam licet corpus fatigaretur, anima tamen magis confirmabatur. Ideo & ipse videns vestrum fervens desiderium & studium, volebam contrahere doctrinæ ser-

monem; sed antequam finiretur historia, nolui, sciens me vobis hac ratione magis gratificaturum. Multitudo enim dictorum satis declarabat inexplebile vestrum desiderium & studium audiendi avidum: propterea & ipse cum majori alacritate vos docere incipio, videns vestram quotidie appetentiam crescere. Age & hodie quæ sequuntur hesternam lectionem pro virili nostra pertractemus, consuetum vestræ caritati convivium proponentes, & videamus post discessum Laban, quomodo justus iter arripiat. Nihil enim supervacaneum in divina Scriptura positum est, sed omnia quæ a justis fiunt, maxima utilitate plena sunt. Quoniam enim universorum Dominum continuo habuerunt comitem, & itineris difficultates reddentem faciles, multum etiam nos utilitatis ex parvo eorum itinere possumus percipere. Nam postquam Laban in domum suam abiit, 1. *Et Jacob viam suam perrexit, & elevatis oculis vidit castra Dei castrametata esse, & occurrerunt ei Angeli Dei.* Postquam enim cessavit, & finem habuit timor Labani, excepit eum timor fratris: propter hoc clemens Dominus animare justum volens, & omnem ejus metum discutere, fecit ut Angelorum videret castra. *Occurrerunt enim*, inquit, *ei Angeli Dei.* 2. *Et dixit Jacob, Castra Dei sunt hæc. Et vocavit nomen loci ejus, Castra.* Ut ex ea appellatione perpetua maneret memoria visionis quæ illic ei contigerat. Deinde post visionem hanc, 3. *Misit*, inquit, *ante se nuncios ad Esau fratrem suum, & mandavit eis, dicens: Sic dicetis domino meo Esau.* Vide & post visionem, quantus adhuc timor urgebat justum. Timebat enim fratris violentiam, & angebatur animo, ne forte memoria eorum quæ olim facta sunt, impelleret illum ad insidias. 4. *Dicite*, inquit, *domino meo Esau. Sic dicit servus tuus Jacob: Peregrinus fui cum Laban, & longo tempore ibi moratus sum usque nunc,* 5. *& contigerunt mihi boves, & asinæ, & oves, & servi, & ancillæ, & misi ut annunciaretur domino meo Esau, ut inveniat puer tuus gratiam coram te.* Attende quomodo timeat fratrem: & propterea placare eum volens, præmittat significans ei & reditum suum, & substantiam quæ sibi contigerat, & ubi tanto tempore moratus fuerit, ut placato ejus furore clementem reddere possit: id quod & factum est, Deo cor illius demulcente, & illum tractabilem exstincta ira faciente. Nam si Labanum qui tanta concitatione persequebatur, deterruit per ea quæ ad ipsum dicebat: multo magis fratrem mansuetiorem erga justum reddidit. 6. *Reversi sunt autem*, inquit, *dicentes: Venimus ad fratrem tuum, & venit in occursum tuum, & quadringenti viri cum eo.* Vide quomodo

Caput 32.

A τοῦ τέλους εἰς σιγὴν καταλῦσαι τὸν λόγον, εἰδὼς ὡς ταύτῃ μᾶλλον ὑμῖν χαριοῦμαι. τὸ γὰρ πλῆθος τῶν εἰρημένων μάλιστα ἐδείκνυ τῆς ὑμετέρας φιληκοΐας τὴν πολλὴν σπουδὴν καὶ τὸν ἀκόρεστον πόθον. διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς μετὰ πλείονος προθυμίας τῆς πρὸς ὑμᾶς ἅπτομαι διδασκαλίας, ὁρῶν ὑμῶν καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὴν ὄρεξιν ἐπιτεινομένην. φέρε οὖν καὶ σήμερον τὰ ἑξῆς τῶν χθὲς εἰρημένων κατὰ δύναμιν ἐπελθόντες, τὴν συνήθη ἑστίασιν παραθῶμεν ὑμῶν τῇ ἀγάπῃ, καὶ ἴδωμεν μετὰ τὴν τοῦ Λάβαν ἀναχώρησιν, ὅπως ὁ δίκαιος τῆς ὁδοιπορίας ἅπτεται. οὐδὲν γὰρ ἀργὸν τῶν ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ κειμένων ἐστὶν, ἀλλὰ B πάντα τὰ ὑπὸ τῶν δικαίων γινόμενα μεγίστης γέμει τῆς ὠφελείας. ἐπειδὴ γὰρ τὸν τῶν ὅλων δεσπότην εἶχον διηνεκῶς αὐτοῖς συμπαρόντα, καὶ τοὺς κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν πόνους ἐπικουφίζοντα, πολλὴν καὶ ἀπὸ τῆς ψιλῆς αὐτῶν ὁδοιπορίας ἔστι τὴν ὠφέλειαν καρπώσασθαι. ἀπελθόντος, φησὶ, τοῦ Λάβαν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ Ἰακὼβ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ὁδὸν, καὶ ἀναβλέψας εἶδε παρεμβολὴν θεοῦ παρεμβεβληκυῖαν, καὶ συνήντησαν αὐτῷ οἱ ἄγγελοι τοῦ θεοῦ. ἐπειδὴ γὰρ παυσαμένου τοῦ φόβου τοῦ Λάβαν καὶ τέλος εἰληφότος, διεδέχετο λοιπὸν ὁ φόβος τοῦ ἀδελφοῦ, διὰ τοῦτο ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης παραθαρρῦναι τὸν δίκαιον C βουλόμενος, καὶ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν δειλίαν ἀποσκεδάσαι, παρεσκεύασεν αὐτὸν τῶν ἀγγέλων τὴν παρεμβολὴν ἰδεῖν. συνήντησαν γὰρ αὐτῷ, φησιν, οἱ ἄγγελοι τοῦ θεοῦ, καὶ εἶπεν Ἰακὼβ, παρεμβολὴ θεοῦ αὕτη, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, [a] παρεμβολαὶ, ὥστε ἐκ τῆς προσηγορίας διηνεκῆ τὴν ὑπόμνησιν εἶναι τῆς γεγενημένης αὐτῷ ἐκεῖσε ὀπτασίας. εἶτα μετὰ τὴν ὀπτασίαν ταύτην ἀπέστειλέ, φησιν, ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἀγγέλους πρὸς Ἠσαῦ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἐνετείλατο λέγων, οὕτως ἐρεῖτε D τῷ κυρίῳ μου Ἠσαῦ. ὅρα καὶ μετὰ τὴν ὄψιν πόσος ἔτι ὁ φόβος ἐπέκειτο τῷ δικαίῳ. ἐδεδοίκει γὰρ τοῦ ἀδελφοῦ τὴν ὁρμὴν, καὶ ἠγωνία, μὴ ἡ μνήμη τῶν πρὶν ὑπ' αὐτοῦ γεγενημένων εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἔφοδον παρορμήσῃ. εἴπατέ, φησι, τῷ κυρίῳ μου Ἠσαῦ, οὕτω λέγει ὁ παῖς σου Ἰακώβ. μετὰ Λάβαν παρῴκησα, καὶ ἐχρόνισα ἕως τοῦ νῦν, καὶ ἐγένοντό μοι βόες καὶ ὄνοι καὶ πρόβατα καὶ παῖδες καὶ παιδίσκαι, καὶ ἀπέστειλα τῷ κυρίῳ μου, ἵνα εὕρῃ ὁ παῖς σου ἐναντίον σου χάριν. σκόπει πῶς δέδοικε τὸν ἀδελφὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξευμενίσασθαι αὐτὸν βουλόμενος, προαποστέλλει μηνύων αὐτῷ τήν τε οἰκείαν ἐπάνοδον, τήν τε γεγε- E νημένην αὐτῷ περιουσίαν, καὶ ὅπου τὸν ἅπαντα διετέλεσε χρόνον· ἵνα μαλάξας αὐτοῦ τὸν θυμὸν, ἥμερον αὐτὸν καταστῆσαι δυνηθῇ, ὃ δὴ καὶ γεγένηται, τοῦ θεοῦ καταδυνάσαντος αὐτοῦ τὴν καρδίαν, καὶ σβέσαντος τὴν ὀργὴν αὐτοῦ, καὶ ἥμερον αὐτὸν καταστήσαντος. εἰ γὰρ τὸν Λάβαν τὸν μετὰ τοσαύτης ὁρμῆς καταδιώξαντα, ἐν τοσούτῳ φόβῳ γενέσθαι παρεσκεύασε δι' ὧν πρὸς αὐτὸν εἶπε, πολλῷ μᾶλλον τὸν ἀδελφὸν ἡμερώτερον ἂν γενέσθαι παρεσκεύασε περὶ τὸν δίκαιον. ἀνέστρεψαν δέ, φησι, λέγοντες, ἀπήλθομεν πρὸς τὸν ἀδελφόν σου, καὶ ἔρχεται εἰς συνάντησίν σου, καὶ τετρακόσιοι ἄνδρες μετ' αὐτοῦ. ὅρα

[a] Quinque mss. παρεμβολή. Alii παρεμβολαί, & sic legitur in τοῖς O. ubi primo loco illud Hebraïcum מחנה *Mahane*, quia in singulari positum vertitur παρεμβολή. Secundo autem loco ubi in Hebræo legitur מחנים *Mahanaim* forma duali παρεμβολαὶ vertunt LXX.

πῶς καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐπέτεινε τῷ δικαίῳ τὸν φόβον. οὐδὲ γὰρ ᾔδει τὸν σκοπὸν τοῦ ἀδελφοῦ μετὰ ἀκριβείας, ἀλλὰ μαθὼν τὸ πλῆθος τῶν συνόντων αὐτῷ ἐδεδοίκει, ὑφορώμενος μὴ ὡς πρὸς πόλεμον [a] παρασκευασάμενος, οὕτω τὴν ὑπάντησιν ποιήσασθαι βούληται. ἐφοβήθη, γάρ, φησιν, Ἰακὼβ, καὶ διηπορεῖτο. ὁ φόβος αὐτοῦ τὴν διάνοιαν διετάραττε, καὶ οὐκ ᾔδει ὅ τι πράξει, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ ἐγεγόνει. διὸ ὡς περὶ τοῦ παντὸς δεδοικὼς, καὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχων, διαιρεῖ εἰς δύο παρεμβολὰς πάντα τὸν λαὸν τὸν μετ' αὐτοῦ. εἶπε γάρ, φησιν, ἐὰν ἔλθῃ εἰς παρεμβολὴν μίαν καὶ κόψῃ αὐτὴν, ἡ δευτέρα ἔσται εἰς τὸ σώζεσθαι. ταῦτα μὲν ὁ φόβος ὑπηγόρευσε καὶ ἡ πολλὴ δειλία. ὁρῶν δὲ ἑαυτὸν ὡς ἐν δικτύοις ἀπειλημμένον, ἐπὶ τὸν ἄμαχον δεσπότην καταφεύγει, καὶ τὰς ὑποσχέσεις τὰς εἰς αὐτὸν γεγενημένας ἀπαιτεῖ παρὰ τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ, μονονουχὶ λέγων πρὸς αὐτόν· νῦν ἥκει καιρὸς, ἐν ᾧ καὶ διὰ τὴν τῶν προγόνων ἀρετὴν, καὶ διὰ τὴν παρὰ σοῦ γεγενημένην ὑπόσχεσιν δίκαιος ἂν εἴην ἁπάσης ἀπολαῦσαι συμμαχίας. εἶπε γάρ, φησιν, Ἰακὼβ, ὁ θεὸς τοῦ πατρός μου Ἀβραὰμ, καὶ ὁ θεὸς τοῦ πατρός μου Ἰσαὰκ, σύ, φησιν, ὁ θεὸς, ὁ εἰπών μοι, ἀπότρεχε εἰς τὴν γῆν τῆς γενέσεώς σου. ὁ ἀναστήσας μέ, φησιν, ἀπὸ τῆς ξένης, καὶ προστάξας ἐπανελθεῖν πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἴδιον καὶ εἰς τὴν γῆν τῆς γενέσεως. ἱκανούσθω μοι ἀπὸ πάσης δικαιοσύνης, καὶ ἀληθείας, ἧς ἐποίησας τῷ παιδί σου. ἀρκείσθω, φησὶ, πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος καιροῦ συμμαχίαν. ὁ γὰρ μέχρι τοῦ παρόντος τοσαύτην ἐπιδειξάμενος περὶ ἐμὲ κηδεμονίαν, δυνατὸς εἶ καὶ νῦν ἐξαρπάσαι με τῶν ἐπικειμένων μοι κινδύνων. οὐδὲ γὰρ ἀγνοῶ, ὅτι ἐν τῇ ῥάβδῳ μου ταύτῃ διῆλθον τὸν Ἰορδάνην τοῦτον· νυνὶ δὲ διὰ τὴν σὴν περὶ ἐμὲ πρόνοιαν ὁ τὴν βακτηρίαν μόνην ἐπιφερόμενος, ἡνίκα εἰς τὴν ἀλλοτρίαν ἀπῄειν, νῦν μετὰ δύο παρεμβολῶν παραγέγονα. σὺ οὖν, δέσποτα, ὁ ταύτην μοι τὴν εὐπορίαν χαρισάμενος, ὁ εἰς τοσοῦτόν με αὐξηθῆναι παρασκευάσας, σὺ νῦν ἐξελοῦ με ἐκ χειρὸς τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἠσαῦ, ὅτι φοβοῦμαι ἐγὼ αὐτὸν, μήποτε πατάξῃ με, καὶ μητέρα ἐπὶ τέκνοις. σὺ εἶπας, εὖ σε ποιήσω, καὶ θήσω τὸ σπέρμα σου, ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης, ἣ οὐκ ἀριθμηθήσεται [b] ὑπὸ τοῦ πλήθους.

Ὅρα τοῦ δικαίου τὸ φιλόθεον καὶ τὴν πολλὴν εὐγνωμοσύνην, πῶς οὐδὲν ἕτερον ἀξιοῖ τὸν δεσπότην, ἢ τὰς οἰκείας ὑποσχέσεις πληρῶσαι. καὶ ἐπὶ τοῖς προλαβοῦσιν εὐχαριστίαν ἐπιδειξάμενος, καὶ ὁμολογήσας ὅτι [c] γυμνὸν ὄντα καὶ ἀπερριμμένον εἰς τοσαύτην περιουσίαν κατέστησεν, ἱκετεύει τοῦ κινδύνου αὐτὸν ἐξαρπάσαι. εἶπας γάρ, φησιν, ὅτι θήσω τὸ σπέρμα σου, ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης, ἣ οὐκ ἐξαριθμηθήσεται. ποιησάμενος δὲ τὴν πρὸς τὸν δεσπότην παράκλησιν, καὶ τὴν ἱκετηρίαν τῆς προσευχῆς ἀνενέγκας τῷ δεσπότῃ, καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ προστίθησι, καὶ λαβὼν, φησι, δῶρα, ἐξ ὧν ἐπεφέρετο, ἀπέστειλε τῷ ἀδελφῷ, διελὼν τὰ ἀποσταλέντα, καὶ ἐντολὰς δεδωκὼς, ὥστε διὰ τῶν λόγων ἐξευμενίσασθαι, καὶ μηνυ-

a Sex mss. παρεσκευασμένος.
b Sex mss. ἀπὸ τοῦ πλήθους, forte melius.

A & istuc ipsum auget metum justi. Neque enim sciebat evidenter mentem fratris: sed ut didicit multitudinem venientium cum illo, formidavit, suspicans ne quasi in bellum contra se veniret, & ita vellet occurrere. 7. *Timuit enim*, inquit, *Jacob, & perplexus erat*; formido mentem ejus turbaverat, & nesciebat quid faceret, sed mansit perplexus: propterea timuit quasi de salute sua, & mortem ante oculos habens. *Divisit autem in duas turmas omnem populum qui secum erat.* 8. *Dixit enim, Si venerit ad turmam unam, & percusserit eam, erit adhuc altera, quæ salvabitur.* Talia suggerebant ei timor & magna formido. B Videns autem se quasi in reti comprehensum, ad invictum Dominum confugit, & promissiones quæ ei factæ erant repetit ab omnium Deo: quasi dicens ad eum, Nunc venit tempus in quo & propter primogenitorum virtutem, & propter promissionem quæ a te facta est mihi, dignus habear qui tuo adjuver præsidio. 9. *Dixit enim Jacob: Deus patris mei Abraham, & Deus patris mei Isaac, tu qui dixisti mihi, Vade in terram nativitatis tuæ.* Qui evocasti me, inquit, de terra aliena, & præcepisti ut redirem ad patrem meum, & in terram nativitatis. C 10. *Satis mihi sit de omni justitia & veritate, quam fecisti puero tuo.* Sufficiat mihi, inquit, ad subsidium in præsenti tempore. Qui enim usque ad præsens tempus tantam erga me declarasti providentiam, potes etiam nunc eripere me ab urgentibus periculis. Non enim ignoro, *quod in isto baculo meo transivi Jordanem*: sed propter tuam de me solicitudinem, qui baculum solum gestans abivi in terram alienam, *nunc cum duabus turmis adveni.* Tu igitur, Domine, qui tantam mihi substantiam largitus es, qui tantum increD mentum dedisti, 11. *Nunc eripe me de manu fratris mei Esau: Quia timeo ego eum, ne forte percutiat me, & matrem cum pueris.* 12. *Tu dixisti: Benefaciam tibi, & ponam semen tuum sicut arenam maris, quæ numerari nequit præ multitudine.*

Jacob petit a Deo ut suas promissiones impleat.

2. Vide justi religiosum animum, & probum affectum: quomodo non aliud Dominum precatur, quam ut suas promissiones adimpleat. Et de prioribus exhibita gratiarum actione, confessusque se E nudum & omnibus destitutum in tantam pervenisse abundantiam, supplicat ut de periculo se liberet. *Dixisti* enim, inquit, *Ponam semen tuum sicut arenam maris, quæ dinumerari nequit.* Cum igitur orationem suam ad Deum fecisset, & supplicationem precum obtulisset, facit & suum officium. Et acceptis muneribus, inquit, ex iis quæ afferebat, misit fratri, cum segregasset quæ mitterentur, & mandata dedisset, ita ut placaretur etiam per verba animus fratris, & suus nunciaretur

c Sex mss. γυμνὸν ὄντα καὶ ἔρημον εἰς.

A adventus. 20. *Dicite enim*, inquit, *Ecce puer tuus advenit post nos*, ut primum redderetur amicus, & tunc in faciem ejus occurreret. *Posthac* enim, inquit, *videbo faciem ejus. Forte enim accepta erit ei facies mea, & antecedebant dona secundum faciem ejus.* Verum vide, obsecro, ineffabilem Dei clementiam, & quomodo semper congruo tempore suam declarat providentiam. Nam de Laban quidem, quoniam justus nihil tale suspicabatur, neque sciebat Labanum cum tanta vi invadere se velle, ut clam susceptum ab se discessum ulcisceretur, dictum est apparuisse Angelum noctu Labano, & repressisse ejus B impetum, mandatumque dedisse ne vel asperum verbum loqueretur Jacob: dicebat enim, *Ne loquaris cum Jacob mala*: & hoc ita dispensabat, quo per illius linguam notum fieret justo, ut fidentiori esset animo, comperta tanta Dei in se providentia. Nunc autem quia frater temporis longitudine mitigatus erat, quieveratque ira & indignatio contra Jacob: hîc autem anxius erat, timens & tremens fratris occursum: bonus Dominus non jam Esau præcipit, nihil enim contra C fratrem meditabatur, sed justum solatur. 22. *Nam postquam misisset offerentes munera, & dormivisset, surrexit in nocte illa, & uxores duas & filios transmisit in transitu Jaboch*, 23. *& accepit eos, & transiit torrentem. Relictus est autem Jacob solus*, 24. *& luctabatur homo cum eo.* Magna Domini clementia, quoniam occursurus erat fratri, ut sciret reipsa quod nihil asperum laturus esset, in figura hominis luctari cum justo voluit: deinde videns se vinci, 25. *apprehendit*, inquit, *latitudinem femoris ejus.* Totum autem hoc fa- D ctum est, ut se illius humilitati attemperaret, formidinem ex anima justi eximeret, & persuaderet ei, ut citra angorem fratri occurreret. *Nam cum tenuisset latitudinem femoris Jacob, emarcuit latitudo femoris Jacob, cum colluctaretur ille cum eo.* Deinde ut sciret Jacob virtutem ejus quem secum luctari putabat, dicit ad eum: *Dimitte me, ascendit enim aurora.* Sentiens igitur justus magnitudinem virtutis ejus, qui hæc sibi dixerat: dixit, E *Minime te dimittam, nisi me benedixeris.* Magna consequutus sum, & quæ supra meam sunt dignitatem: non prius te relinquam, donec benedictionem a te accipiam. Deinde dicit, 27. *Quod nomen tuum est?* Vide iterum quantum sese humiliet & attemperet. Num si non interrogasset, nescivisset justi nomen? Sciebat utique: sed interrogatione vult ejus fidu-

A σαι τὴν ἑαυτοῦ παρουσίαν. εἴπατε γάρ, φησιν, ὅτι ἰδοὺ ὁ παῖς σου παραγίνεται ὀπίσω ἡμῶν· ὥστε πρότερον ἐξευμενίσασθαι, καὶ τότε τὴν κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ γενέσθαι συντυχίαν. μετὰ τοῦτο γάρ, φησιν, ὄψομαι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ· ἴσως γάρ, φησι, προσδέξεται τὸ πρόσωπόν μου, καὶ προεπορεύετο τὰ δῶρα κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ. ἀλλ' ὅρα μοι ἐνταῦθα πάλιν τοῦ θεοῦ τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν, καὶ ὅπως ἀεὶ καταλλήλως τὴν οἰκείαν πρόνοιαν ἐνδείκνυται. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ Λάβαν, ἐπειδὴ ὁ δίκαιος οὐδὲν τοιοῦτον ὑπώπτευεν, οὐδὲ ᾔδει ὅτι πάντως αὐτὸν καταλήψεται ὁ Λάβαν μετὰ πολλῆς τῆς ὁρμῆς B ἐπὶ τὸ ἀμύνασθαι τὸν δίκαιον τῆς λάθρα γενομένης ἀναχωρήσεως ἕνεκα, τῷ Λάβαν ἐπιφανεὶς καταστέλλει αὐτοῦ τὴν ὁρμήν, καὶ ἐντέλλεται μηδὲν τῷ Ἰακὼβ, μηδὲ ἐν ῥήμασι λυπηρὸν ἀποκρίνασθαι· μὴ λαλήσῃς γάρ, φησι, μετὰ Ἰακὼβ πονηρόν. καὶ τοῦτο ᾠκονόμει διὰ τῆς ἐκείνου γλώττης γνώριμον γενέσθαι τῷ δικαίῳ, ἵνα μαθὼν τὴν περὶ αὐτὸν γεγενημένην οἰκονομίαν θαρσαλεώτερον καταστῇ. νυνὶ δὲ ἐπειδὴ ὁ ἀδελφὸς μὲν ὑπὸ τοῦ μήκους τοῦ χρόνου λωφήσας ἦν, καὶ τὸν θυμὸν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν παύσας τὴν κατὰ τοῦ Ἰακὼβ, οὗτος δὲ ἐναγώνιος ἦν, δεδοικὼς καὶ τρέμων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν συντυ- C χίαν, ὁ ἀγαθὸς δεσπότης οὐκ ἔτι τῷ Ἠσαῦ ἐντέλλεται· οὐδὲ γὰρ ἐβουλεύετό τι κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ· ἀλλὰ τὸν δίκαιον παραμυθεῖται. μετὰ γὰρ τὸ ἀποστεῖλαι, φησι, τοὺς τὰ δῶρα ἀποκομίζοντας, καθευδήσας, φησὶ, καὶ ἀναστὰς ἐν τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ, διήγαγε τὰς δύο γυναῖκας, καὶ τὰ παιδία τὴν διάβασιν τοῦ Ἰαβώχ· καὶ ἔλαβεν αὐτοὺς, καὶ διέβη τὸν χειμάῤῥουν. ὑπελείφθη δὲ Ἰακὼβ μόνος, καὶ ἐπάλαιεν ἄνθρωπος μετ' αὐτοῦ. μεγάλη ἡ τοῦ δεσπότου φιλανθρωπία. ἐπειδὴ γὰρ ἔμελλε τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν συντυχίαν ποιήσασθαι, ἵνα μάθῃ διὰ τῶν πραγμάτων, ὅτι οὐδὲν ἀηδὲς ὑποστήσεται, ἐν σχήματι ἀνθρώπου πα- D λαίειν μετὰ τοῦ δικαίου καταδέχεται. εἶτα ὁρῶν ἑαυτὸν ἡττώμενον [a] ὁ Ἰακὼβ, ἐκράτησέ, φησι, τοῦ πλάτους τοῦ μηροῦ αὐτοῦ. ὅλον δὲ τοῦτο συγκαταβάσεως ἕνεκεν ἐγίγνετο, ἵνα τὴν δειλίαν ἐξέληται τῆς τοῦ δικαίου ψυχῆς, καὶ πείσῃ ἐκτὸς πάσης ἀγωνίας τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν συντυχίαν ποιήσασθαι. κρατήσαντος γάρ, φησι, τοῦ Ἰακὼβ τὸ πλάτος τοῦ μηροῦ, ἐνάρκησε τὸ πλάτος τοῦ μηροῦ Ἰακὼβ ἐν τῷ παλαίειν αὐτὸν μετ' αὐτοῦ. εἶτα ἵνα μάθῃ ὁ Ἰακὼβ τὴν δύναμιν τοῦ πρὸς αὐτὸν παλαίειν νομιζομένου, φησὶ πρὸς αὐτόν, ἀπόστειλόν με, ἀνέβη γὰρ ὁ E ὄρθρος. αἰσθόμενος τοίνυν ὁ δίκαιος τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεως τοῦ ταῦτα εἰρηκότος, φησὶν, οὐ μή σε ἀποστείλω, ἐὰν μή με εὐλογήσῃς. μεγάλων ἠξιώθην, φησὶ, καὶ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν τὴν ἐμαυτοῦ. οὐ πρότερον τοίνυν σε ἐάσω, μέχρις ἂν τῆς εὐλογίας ἀπολαύσω τῆς παρὰ σοῦ. εἶτά φησι, τί τὸ ὄνομά σου ἐστιν; ὅρα πάλιν συγκατάβασιν. εἰ γὰρ μὴ ἠρώτησεν, οὐκ ᾔδει τοῦ δικαίου τὴν προσηγορίαν; ᾔδει πάντως, ἀλλὰ βούλεται αὐτὸν πιστώσασθαι διὰ τῆς

[a] Εἶτα ὁρῶν ἑαυτὸν ἡττώμενον ὁ Ἰακώβ. Hic series prorsus intricata videtur: nam si ita se habeat, ut in editis & in manuscriptis omnibus legitur, Jacob ipse in lucta victus fuerit, ipse dixerit: *Dimitte me, ascendit enim aurora.* Et tamen non modo Hebraïcus textus, omnesque interpretes hæc verba dicunt esse ejus qui luctabatur cum eo; sed ipse Chrysostomus infra dicit, αἰσθόμενος τοίνυν ὁ δίκαιος τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεως τοῦ ταῦτα εἰρηκότος: *sentiens igitur justus magnitudinem virtutis ejus qui sibi hæc dixerat.* Quamobrem videtur series aliquantum vitiata esse. Savilius notat in margine legendum sibi videri, ἡττώμενον τοῦ Ἰακώβ; sed forte melius legeretur ἡττώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰακώβ. Ut ut est, textum, nullo suffragante codice, mutare non ausi sumus.

ἐρωτήσεως, καὶ διδάξαι, τίς ἐστιν ὁ πρὸς αὐτὸν διαλεγόμενος. καὶ εἶπεν Ἰακώβ, φησιν, οὐ κληθήσεται ἔτι τὸ ὄνομά σου Ἰακώβ, ἀλλ' Ἰσραὴλ ἔσται τὸ ὄνομά σου, ὅτι ἐνίσχυσας μετὰ θεοῦ, καὶ μετὰ ἀνθρώπων δυνατὸς ἔσῃ. εἶδες πῶς ἔδειξε τὴν αἰτίαν ἅπασαν, δι' ἣν τὴν τοσαύτην συγκατάβασιν ἐπεδείξατο, καὶ ὁμοῦ διδάσκει τὸν δίκαιον διὰ τῆς ἐπιτεθείσης αὐτῷ προσηγορίας, τίς ἐστιν ὃν εἶδε καὶ καταλαβεῖν κατηξιώθη. οὐκ ἔτι γὰρ κληθήσεταί, φησιν, Ἰακὼβ τὸ ὄνομά σου, ἀλλ' Ἰσραήλ. Ἰσραὴλ δὲ [a] ἑρμηνεύεται, ὁρῶν θεόν. ἐπειδή, ὡς ἰδεῖν ἀνθρώπῳ δυνατόν, ἰδεῖν κατηξιώθης θεόν, διὰ τοῦτο καὶ τὴν προσηγορίαν σοι ταύτην ἐπιτίθημι, ἵνα πᾶσι τοῖς ἑξῆς κατάδηλον γένηται, οἵας ἠξιώθης ὀπτασίας. καὶ ἐπήγαγεν, ὅτι ἐνίσχυσας μετὰ θεοῦ, καὶ μετὰ ἀνθρώπων δυνατὸς ἔσῃ. [b] μηδὲ λοιπὸν δέδιθι, μηδὲ βλάβην τινὰ προσδοκήσῃς παρά τινος ὑπομένειν. ὁ γὰρ τοσαύτην ἰσχὺν προσλαβών, ὡς καὶ μετὰ θεοῦ δυνηθῆναι παλαῖσαί σε, πολλῷ μᾶλλον τῶν ἀνθρώπων περιέσῃ, καὶ ἀχείρωτος ἅπασι γενήσῃ.

Ταῦτα ἀκούων ὁ δίκαιος, καὶ καταπλαγεὶς τοῦ πρὸς αὐτὸν διαλεγομένου τὸ μέγεθος, φησιν, ἀνάγγειλόν μοι τὸ ὄνομά σου. καὶ εἶπεν, ἵνα τί ἐρωτᾷς τὸ ὄνομά μου; καὶ εὐλόγησεν αὐτόν. ἔσω, φησί, τῶν οἰκείων ὅρων μένε, καὶ μὴ ὑπέρβαινέ σου τὰ μέτρα. εὐλογίας βούλει ἀπολαῦσαι τῆς παρ' ἐμοῦ; ἰδού, ταύτην σοι δωροῦμαι. εὐλόγησε γάρ, φησιν, αὐτόν. καὶ ἐκάλεσεν Ἰακὼβ τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, εἶδος θεοῦ. εἶδον γὰρ θεὸν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, καὶ ἐσώθη μου ἡ ψυχή. ὁρᾷς πόσον αὐτῷ θάρσος γέγονεν ἀπὸ τῆς ὀπτασίας τῆς γεγενημένης. ἐσώθη γάρ μου, φησιν, ἡ ψυχή, ἡ σχεδὸν ἀποτεθνηκυῖα ὑπὸ τοῦ δέους. ἐπειδὴ ἰδεῖν κατηξιώθην πρόσωπον πρὸς πρόσωπον τὸν θεόν, ἐσώθη μου ἡ ψυχή. ἀνέτειλε δὲ αὐτῷ ὁ ἥλιος, ἡνίκα παρῆλθε τὸ εἶδος τοῦ θεοῦ. εἶδες πῶς τῇ ἀσθενείᾳ τῇ ἀνθρωπίνῃ συγκαταβαίνων ὁ δεσπότης πάντα ποιεῖ καὶ πραγματεύεται, ὥστε τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν ἐπιδείξασθαι; καὶ μὴ ξενισθῇς, ἀγαπητέ, πρὸς τὸ τῆς συγκαταβάσεως μέγεθος, ἀλλ' ἐννόησον ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ πατριάρχου, ἡνίκα παρὰ τὴν δρῦν ἐκαθέζετο, ἐν ἀνθρώπου σχήματι μετὰ τῶν ἀγγέλων ἐπεξενώθη τῷ δικαίῳ, προμηνύων ἡμῖν ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, ὅτι μέλλει ἀνθρωπίνην μορφὴν λαμβάνων, οὕτω πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου τυραννίδος ἐλευθεροῦν, καὶ πρὸς τὴν σωτηρίαν ἐπανάγειν. ἀλλὰ τότε μέν, ἐπειδὴ ἀρχὴ καὶ προοίμια ἦν, ἐν σχήματι φαντασίας ἑκάστῳ αὐτῶν ἐφαίνετο, καθάπερ καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ προφήτου φησίν, ἐγὼ ὁράσεις ἐπλήθυνα, καὶ ἐν χερσὶ προφητῶν ὡμοιώθην. ὅτε δὲ κατηξίωσε τὴν τοῦ δούλου μορφὴν ἀναλαβεῖν, καὶ τὴν ἀπαρχὴν τὴν ἡμετέραν ἀναδέξασθαι, οὐ φαντασίᾳ, οὐδὲ δοκήσει τὴν σάρκα ὑπέδυ, ἀλλ' ἀληθείᾳ. καὶ διὰ τοῦτο διὰ πάντων τῶν ἡμετέρων ἐλθεῖν κατεδέξατο, καὶ ἐκ γυναικὸς τεχθῆναι, καὶ βρέφος γενέσθαι, καὶ

A ciam solidare, & docere quis sit qui ei loquatur. 28. *Et postquam dixit Jacob*, inquit, *Non vocabitur nomen tuum Jacob; sed Israël erit nomen tuum. Quoniam si contra Deum fortis fuisti, multo magis contra homines potens eris.* Vidisti quomodo ostendit totam causam, propter quam adeo se demisit, & simul docuit justum per nominis impositionem quis esset quem viderit & comprehenderit: Non ultra enim vocaberis Jacob, sed Israël erit nomen tuum. Israël autem, si quis interpretetur, B sonat, videns Deum. Quoniam sicut videre homini possibile est, Deum videre meruisti: propterea & hanc appellationem tibi impono, ut omnibus posteris manifestum sit, quam visionem assequutus fueris. Et subjicit: *Quoniam prævaluisti contra Deum, & contra homines potens eris:* nihil amplius time, neque damnum aliquod exspectes, quod ab aliquo feras. Nam qui tantam virtutem accepisti; ut cum Deo luctari valueris, multo magis C homines superabis, & invictus omnibus eris.

Israël videns Deum.

3. His auditis justus obstupescens magnitudinem ejus qui secum colloquebatur, dicit ei: 29. *Annuncia mihi nomen tuum. Et dixit: Cur quæris nomen meum? Et benedixit eum.* Intra tuos limites, inquit, mane, & ne transgrediaris mensuram tuam. Vis meam benedictionem obtinere? ecce eam tibi do: dicit enim, *Et benedixit eum*, 30. *Et vocavit*, inquit, *Jacob nomen loci illius, Speciem Dei. Vidi* D *enim Deum facie ad faciem, & salva facta est anima mea.* Vides quantum ei fiduciæ a visione sit inditum? *Salva facta est anima mea*, quæ erat propemodum mortua præ timore: quoniam videre mihi datum est Deum facie ad faciem, *salva facta est anima mea.* 31. *Ortus est autem ei sol, quando præteriit visio Dei.* Vidisti quomodo infirmitati humanæ Dominus sese attemperans, omnia agit & tractat, ut suam benignitatem declaret? Et ne admireris, dilecte, quod tanta sit indulgentiæ illius magnitudo: sed cogita quomodo & Patriarchæ, cum apud quercum sederet, in E hominis figura cum Angelis hospes fuerit, præsignans nobis jam multo antea & ab initio se humanam naturam susceptu-rum esse, ut sic omnem humanam naturam a diaboli tyrannide liberaret, & ad salutem reduceret. Verum tunc quidem, quoniam initia & principia erant, in figura unicuique illorum apparebat, sicut ipse per alium Prophetam dicit: *Ego visiones multiplicavi, & in manibus Prophetarum assimilatus sum*: quando autem dignatus est Dominus humanam formam suscipere, & primitias nostras recipere, non in figura neque apparentem tantum carnem, sed veram induit. Et eapropter voluit per omnia nostra transire, ex mu-

Cur humana figura appareant Angeli.

Osee. 12. 10.

a Savil. male, ἑρμηνεύεται, νοῦς ὁρῶν θεόν, quod in uno tantum mss. habetur: νοῦς enim abest a cæteris omnibus. Esset potius ἀνὴρ ὁρῶν θεόν, vir videns Deum: ut quidam interpretantur, is ἀνὴρ vir Hebraïce אִשׁ. Sed א primum deest in nomine ישראל

b Quinque mss. μηδένα λοιπόν, non male.

liere nasci, infans fieri, panniculis involvi, & lacte pasci, aliaque omnia ferre, ut dispensationis veritas credibilior esset, & hæreticorum ora obturarentur. Propterea & dormit in navi, & iter facit, & fatigatur, & omnia humana sustinet, ut per res ipsas certisque argumentis persuadeat omnibus. Propter hoc etiam tribunali adstat, & crucifigitur, mortemque sustinet ignominiosissimam, & in sepulcro ponitur, ut sua incarnatio per omnia fiat manifesta. Nam si non vere carnem nostram assumsit: neque crucifixus est, neque mortuus, neque sepultus, neque resurrexit. Quod si non resurrexit, omnis de incarnatione sermo subversus est. Vides in quantam absurditatem incidunt qui divinæ Scripturæ canonem sequi nolunt, sed suis cogitationibus permittunt omnia? Verum sicut hîc perspicua est veritas, ita apud justum illum figura quædam erat, per quam justus multis argumentis certior fieret, quantam sui curam Deus haberet, & invictum se futurum esse omnibus qui sibi insidiarentur. Deinde, ut posteritati nota fieret ejus visio. *Claudicavit*, inquit, *femore suo.* 32. *Propter hoc non comedunt filii Israël nervum qui emarcuit, qui est super latitudinem femoris, usque in hunc diem: quia attigit nervum super latitudinem femoris Jacob, & emarcuit.* Quoniam enim justus impletis vitæ suæ annis, emigraturus erat ex hac vita: oportebat autem providentiam Dei in illum, & tantam Dei attemperationem omni hominum generi declarari: *Ideo*, inquit, *non comedunt filii Israël nervum latitudinis femoris, qui emarcuit*: sciens eorum admodum ingratam mentem, & quam facile obliviscantur Dei beneficia, perpetuo artibus quibusdam efficit ut monumenta habeant eorum quæ a se facta sunt, provideque ut illa monimenta per hujusmodi observationes custodiantur; id quod per Scripturam totam invenies. Hæc enim maxima causa est plurimarum observationum, quod velit perpetuo futuras generationes meditari beneficia Dei, & non oblivione unquam obliterantes ad suos errores recurrere: qui mos fuit Judæorum maxime genti peculiaris. Nam qui de beneficiis sæpe summam præ se tulerunt ingratam voluntatem, multo magis, nisi hoc fuisset factum, omnia quæ a Deo in ipsos facta sunt, e mente sua abjecissent. Cæterum videamus nunc quomodo fratri suo Jacobus occurrerit. Postquam enim ex iis quæ facta sunt, idoneam accepit consolationem & promissionem quod fortis futurus esset, & potens etiam contra homines. 1. *Elevatis oculis vidit, & ecce Esau frater ejus, & quadringenti viri cum eo. Et divisit Jacob pueros ad Liam & Rachel, & duas ancillas. Et posuit duas ancillas & pueros earum in principio, & Liam & pueros ejus postea, & Rachel ac Joseph postremos,* 3. *ipse au-*

Veritas incarnationis declaratur.

Beneficiorum Dei monumenta in Scriptura.

Caput 33.

A σπαργανωθῆναι, καὶ γαλακτοτροφηθῆναι, καὶ πάντα τὰ ἄλλα ὑποστῆναι, ἵνα πιστώσηται τῆς οἰκονομίας τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀποῤῥάψῃ τῶν αἱρετικῶν τὰ στόματα. διὰ τοῦτο καὶ καθεύδει ἐπὶ τοῦ πλοίου, καὶ ὁδοιπορεῖ, καὶ κοπιᾷ, καὶ πάντα τὰ ἀνθρώπινα ὑπομένει, ἵνα διὰ τῶν πραγμάτων πάντας πληροφορῆσαι δυνηθῇ. διὰ τοῦτο καὶ δικαστηρίῳ παρίσταται, καὶ σταυροῦται, καὶ θάνατον ὑπομένει τὸν ἐπονείδιστον, καὶ ἐν μνημείῳ τίθεται, ἵνα τὰ τῆς οἰκονομίας διὰ πάντων κατάδηλα γένηται. εἰ γὰρ μὴ κατὰ ἀλήθειαν τὴν σάρκα τὴν ἡμετέραν ἀνέλαβεν, οὐδὲ ἐσταυρώθη, οὐδὲ ἀπέθανεν, οὐδὲ ἐτάφη, οὐδὲ ἀνέστη. εἰ δὲ μὴ ἀνέστη,
B πᾶς ὁ τῆς οἰκονομίας λόγος ἀνατέτραπται. ὁρᾷς εἰς ὅσην ἀτοπίαν ἐκπίπτουσιν οἱ μὴ βουλόμενοι τῷ τῆς θείας γραφῆς κατακολουθεῖν κανόνι, ἀλλὰ τοῖς οἰκείοις λογισμοῖς ἅπαντα ἐπιτρέποντες; ἀλλ' ὥσπερ ἐνταῦθα ἀλήθειά ἐστι περιφανής, οὕτως ἐπὶ τοῦ δικαίου τούτου φαντασία τις ἦν, δι' ἧς ἐχρῆν πληροφορηθῆναι τὸν δίκαιον, ὅσης ἀπολαύει τῆς παρ' αὐτοῦ προνοίας, καὶ ὅτι ἀχείρωτος ἔσται πᾶσι τοῖς ἐπιβουλεύειν ἐπιχειροῦσιν. εἶτα ἵνα μηδένα τῶν εἰς τὸ ἑξῆς λάθῃ ἡ γεγενημένη αὐτῷ ὀπτασία, ἐπέσκαζε, φησὶ, τῷ μηρῷ αὐτοῦ· ἕνεκα τούτου οὐ μὴ φά-
C γωσιν υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸ νεῦρον, ὃ ἐνάρκησεν, ὅ ἐστιν ἐπὶ τοῦ πλάτους τοῦ μηροῦ ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης, ὅτι ἥψατο τοῦ πλάτους τοῦ μηροῦ Ἰακὼβ, ὃ καὶ ἐνάρκησεν. ἐπειδὴ γὰρ ὁ μὲν δίκαιος ἔμελλε πληρώσας τῆς ζωῆς αὐτοῦ τοὺς χρόνους μεθίστασθαι τοῦ βίου, ἐχρῆν δὲ τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ γεγενημένην εἰς αὐτὸν κηδεμονίαν, καὶ τὴν τοσαύτην συγκατάβασιν παντὶ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων γνώριμον γενέσθαι, διὰ τοῦτό φησιν, οὐ μὴ φάγωσιν υἱοὶ Ἰσραὴλ τὸ νεῦρον τοῦ πλάτους τοῦ μηροῦ, ὃ ἐνάρκησεν. εἰδὼς αὐτῶν πολλὴν ἀγνωμοσύνην, καὶ ὅπως ἐπιλανθάνονται τῶν
D παρὰ τοῦ θεοῦ εὐεργεσιῶν, διὰ τοῦτο σοφιζόμενος διηνεκῆ αὐτοὺς ἔχειν τὴν μνήμην τῶν παρ' αὐτοῦ γεγενημένων εὐεργεσιῶν, τὰ ὑπομνήματα φυλάττεσθαι αὐτοὺς ἐμηχανήσατο διὰ τῶν τοιούτων παρατηρήσεων· καὶ τοῦτο διὰ πάσης τῆς γραφῆς ἐστιν εὑρεῖν. αὕτη γὰρ μάλιστά ἐστιν ἡ αἰτία τῶν πλειόνων παρατηρήσεων, τὸ βούλεσθαι αὐτὸν ἀδιαλείπτως τὰς ἑξῆς γενεὰς μελετᾶν τοῦ θεοῦ τὰς εὐεργεσίας, καὶ μὴ λήθην τούτων ποιησαμένους ἐπὶ τὴν οἰκείαν πλάνην πάλιν ἀνατρέχειν. μάλιστα γὰρ τοῦτο ἔθος τῷ τῶν Ἰουδαίων γένει. οἱ γὰρ καὶ παρ' αὐτὰς τὰς εὐεργεσίας πολλάκις
E τὴν οἰκείαν ἀγνωμοσύνην ἐπιδεικνύμενοι, πολλῷ μᾶλλον, εἰ μὴ τοῦτο ἐγίνετο, πάντα ἂν τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ εἰς αὐτοὺς γεγενημένα ἐξέβαλον τῆς οἰκείας διανοίας. ἀλλ' ἴδωμεν λοιπὸν, πῶς τὰ τῆς συντυχίας γίνεται τῷ Ἰακὼβ πρὸς τὸν ἀδελφόν. ἐπειδὴ γὰρ ἀρκοῦσαν ἔλαβε παράκλησιν ἐκ τῶν γεγενημένων, καὶ ὑπόσχεσιν ἐδέξατο ὅτι ἰσχυρὸς ἔσται, καὶ μετὰ ἀνθρώπων δυνατὸς, ἀναβλέψας, φησὶν, εἶδε, καὶ ἰδοὺ Ἡσαῦ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ καὶ τετρακόσιοι ἄνδρες μετ' αὐτοῦ. καὶ διεῖλεν Ἰακὼβ τὰ παιδία ἐπὶ Λείαν καὶ Ῥαχὴλ καὶ τὰς δύο παιδίσκας. καὶ ἔθετο τὰς δύο παιδίσκας καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν ἐν πρώτοις, καὶ Λείαν καὶ τὰ παιδία αὐτῆς ὀπίσω, καὶ Ῥαχὴλ καὶ τὸν Ἰωσὴφ ἐν ἐσχά-

A τοις. αὐτὸς δὲ προῆλθεν ἔμπροσθεν αὐτῶν, καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὴν γῆν ἑπτάκις, ἕως ἤγγικε τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ. ὅρα πῶς τὴν διαίρεσιν ποιησάμενος, αὐτὸς πρὸ πάντων τὴν συντυχίαν ποιεῖται. καὶ προσεκύνησε, φησιν, ἐπὶ τὴν γῆν ἑπτάκις, ἕως οὗ ἤγγισε τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, ἐφελκόμενος καὶ διὰ τοῦ σχήματος καὶ διὰ τῆς προσκυνήσεως τὸν ἀδελφὸν εἰς τὴν περὶ αὐτὸν εὔνοιαν, ὃ δὴ καὶ γέγονε. προσδραμὼν γάρ, φησιν, Ησαῦ καὶ περιλαβὼν αὐτὸν ἐφίλησε, καὶ προσέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ ἔκλαυσαν ἀμφότεροι.

Ὅρα θεοῦ οἰκονομίαν· ὅπερ γὰρ χθὲς ἔλεγον, τοῦτο καὶ νῦν ἐρῶ· ὅτι ὅταν βούληται ὁ τῶν ὅλων δεσπότης τὴν περὶ B ἡμᾶς κηδεμονίαν ἐπιδείξασθαι, καὶ τοὺς ἀνημέρως πρὸς ἡμᾶς διακειμένους προβάτων ἡμερωτέρους ἐργάζεται. σκόπει τοίνυν, ὅσην μεταβολὴν ἐπιδείκνυται ὁ Ησαῦ. προσέδραμε γάρ, φησιν, εἰς συνάντησιν αὐτοῦ, καὶ περιλαβὼν ἐφίλησε, καὶ ἔκλαυσαν ἀμφότεροι. μόλις ποτὲ ὁ δίκαιος ἀνέπνευσε, καὶ τὸν φόβον ἀπεσείσατο, καὶ τῆς δειλίας ἐλευθερωθεὶς θαρσαλεώτερος γέγονεν. ἀναβλέψας δέ, φησιν, Ησαῦ εἶδε τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία, καὶ εἶπε, τί ταῦτά σοί ἐστιν; ὁρῶν γὰρ τοῦ ἀδελφοῦ τὴν περιουσίαν ἐξενίζετο καὶ ἐθαύμαζε· διὸ καὶ ἐρωτᾷν ἐβούλετο. τί οὖν ὁ δίκαιος; τὰ παιδία, φησίν, οἷς ἠλέησεν ὁ C θεὸς τὸν παῖδά σου. ὅρα πόση τῆς ἐπιεικείας ἡ ἰσχύς, καὶ ὅπως διὰ τῆς τῶν ῥημάτων ταπεινοφροσύνης ἐκείνου τὸν θυμὸν κατεπράϋνε. καὶ προσήγγισαν, φησιν, αἱ παιδίσκαι, καὶ τὰ τέκνα, καὶ προσεκύνησαν ἡ Λεία καὶ ἡ Ραχήλ. καὶ εἶπε· τί ταῦτά σοί ἐστι, πᾶσαι αἱ παρεμβολαὶ αὗται, αἷς ἀπήντηκα; ὁ δὲ εἶπεν, ἵνα εὕρῃ ὁ παῖς σου χάριν ἐναντίον σου. θέα μοι πῶς τῇ ὑπερβολῇ τῆς ταπεινοφροσύνης κατεδουλώσατο τὸν ἀδελφόν, καὶ ὃν ἐνόμιζεν ἀγρίως πρὸς αὐτὸν διακεῖσθαι, οὕτως εὗρεν ἥμερον, ὡς βούλεσθαι πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ πάντα τὰ παρ' ἑαυτοῦ ἐπιδείξασθαι. εἶπε γάρ, φησιν, ἔστι μοι πολλά, ἀδελφέ, ἔστω σοι τὰ σά. ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἠνέσχετο D ὁ Ιακώβ, ἀλλὰ δεικνὺς ὅσην ποιεῖται σπουδὴν τοῦ εὐμενῆ αὐτὸν ἔχειν, φησίν, εἰ εὕρηκα χάριν ἐναντίον σου, δέξαι τὰ δῶρα ἐκ τῶν χειρῶν μου. ἕνεκεν γὰρ τούτου εἶδον τὸ πρόσωπόν σου, ὡς ἄν τις ἴδοι πρόσωπον θεοῦ. δέξαι, φησί, τὰ παρ' ἐμοῦ σοι δῶρα προσαγόμενα. μετὰ τοσαύτης γὰρ περιχαρείας εἶδόν σου τὸ πρόσωπον, μεθ' ὅσης ἄν τις ἴδοι θεοῦ πρόσωπον. τοῦτο θεραπείας πολλῆς ἕνεκα ἐρρέθη παρὰ τοῦ δικαίου, ὥστε αὐ- E τὸν καταμαλάξαι, καὶ πρὸς τὴν ἀδελφικὴν εὔνοιαν ἀγαγεῖν. καὶ εὐδοκήσεις με, ἀντὶ τοῦ, τὸ ἀρέσκον μοι ποιήσεις, λάβε τοίνυν τὰς εὐλογίας, ἃς ἐνήνοχά σοι, ὅτι ἠλέησέ με ὁ θεός, καὶ ἔστι μοι πάντα. μὴ παραιτήσῃ, φησί, λαβεῖν. ταῦτα γὰρ πάντα παρὰ τοῦ θεοῦ μοι δεδώρηται, καὶ αὐτός μοι τούτων ἁπάντων χορηγὸς γεγένηται. διὰ τούτων ἠρέμα κἀκεῖνον [a] ἐδίδασκεν, ὅσης ἀξιοῦται τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ προνοίας, καὶ παρεσκεύαζε πολλὴν τὴν περὶ αὐτὸν αἰδῶ ἐπιδείκνυσθαι. καὶ παρεβιάσατο αὐτόν, καὶ ἔλαβεν. ὅρα λοιπὸν τὴν μεταβολήν. καὶ εἶπεν Ησαῦ, ἀπάραντες πορευσώμεθα ἐπ' εὐθεῖαν,

tem *præcessit ante eos, & adoravit super terram septies, donec appropinquavit ad fratrem suum.* Vide quomodo divisione facta, ipse præ omnibus occurrit: *& adoravit super terram*, inquit, *septies, donec appropinquavit ad fratrem suum*: per gestus, & per adorationem fratrem in sui benevolentiam provocans: id quod & factum est. 4. *Nam Esau accurrens*, inquit, *amplexatus est eum, & osculatus est, proociditque in collum ejus: & flebant uterque.*

4. Vide dispensationem Dei. Quod enim heri dicebam, id etiamnum dicam. Quando vult omnium Dominus suam erga nos declarare providentiam, eos etiam qui atroci in nos animo sunt, ovibus mansuetiores facit. Considera igitur quantam mutationem declarat Esaü. *Accurrit* enim, inquit, *in occursum ejus, & amplexatus eum osculatus est, & fleverunt ambo.* Vix tandem justus respiravit, & timorem excussit, animosior factus. 5. *Elevatis autem oculis*, inquit, *Esaü vidit mulieres & pueros, & dixit, Quid hæc tibi sunt?* Videns enim fratris facultates, in admirationem adductus est, ideo & rogare voluit. Quid igitur justus? *Filii*, inquit, *sunt, quibus misericorditer donavit Deus servum tuum.* Vide quantum mansuetudinis robur: & quomodo per verborum modestam humilitatem illius indignationem fregit & mitigavit. 6. *Et appropinquaverunt*, inquit, *ancillæ & filii*, 7. *& adoraverunt Lia & Rachel. Et dixit:* 8. *Quid hæc tibi sunt, omnia castra illa quæ mihi obviam venerunt? Ille autem dixit: Ut inveniat servus tuus gratiam coram te.* Considera, obsecro, quomodo humilitate ingenti fratrem devicerit: & quem putabat affici erga se hostiliter & atrociter, ita invenerit mansuetum ut voluerit in ministerium ejus omne officium suum declarare. 9. *Dixit enim*, inquit, *sunt mihi multa, frater, sint tibi tua.* Verum neque hoc permisit Jacob, sed monstrans quanti faciat ejus amicitiam, inquit, 10. *Si inveni gratiam coram te, accipe dona de manibus meis. Nam propter hoc videbam faciem tuam, quasi aliquis videat vultum Dei.* Accipe, inquit, dona quæ a me tibi offeruntur. Cum tanta enim jucunditate vidi faciem tuam, cum quanta quis viderit Dei faciem. Hoc magni obsequii gratia dictum est a justo, ut eum demulceret, & ad fraternam benevolentiam duceret. 11. *Et beneplacitum mihi facies*, hoc est, gratum mihi facies. *Accipe igitur benedictiones quas attuli tibi, quia misertus est mei Deus, & sunt mihi omnia.* Ne detrectes, inquit, accipere. Hæc enim omnia a Deo mihi donata sunt, & hic mihi horum omnium suppeditator factus est. Per quæ placide & illum docuit, quanta erga se fuerit Dei providentia, & effecit ut magnam sibi reverentiam exhiberet. *Et coëgit eum, & accepit.* Vide nunc mutationem. *Et dixit Esau, Profecti camus*

Humilitate vincit fratrem Jacob.

a Ita sex mss. Savil. autem & Morel. ἐπιδίδασκεν. Sed melius quadrare videtur sine præpositione, ut habent mss.

in rectam: Hoc est, nunc simul iter faciamus. Ille autem caussatus honestum prætextum: *Dominus meus*, inquit, *scit quod filii mei teneriores, & oves & boves fœtæ sint: si igitur sequi ea cogam uno die, morientur.* Non possum, inquit, accelerarius facere iter, sed cogor lente & pedetentim progredi, tam propter pueros, quam propter pecudes, ut non labore plurimo pereant. Vade igitur, inquit, tu: ego autem parcens labori puerorum & pecudum, conveniam te in Seir. Quibus auditis frater: 15. *Si vis*, inquit, *relinquam aliquos meorum apud te.* Faciebat hoc in signum magni honoris & officii. Ille autem nihil tale accepit. Sufficit enim mihi, inquit, quod vere inveni gratiam coram te. Hoc unum mihi curæ erat, ut amicum te invenirem. Quoniam igitur hoc assequutus sum, non alterius cujuspiam indigeo. 17. *Et profectus*, inquit, *Jacob fecit sibi ipsi & jumentis suis tabernacula: propterea vocavit locum illum Tabernacula.*

Moralis epilogus.

5. Hæc audientes imitemur justum illum, & eamdem exhibeamus humilitatem animi: & si qui sunt qui male erga nos afficiantur, non magis eorum accendamus iram, sed magna mansuetudine & humilitate tam verborum quam operum reprimamus eorum inimicitias, & indignatas eorum curemus animas. Vide enim sapientiam hujus justi; quomodo magna verborum efficacia ita Esau demulsit, ut & ad eum colendum festinaret, & facere vellet omnia quæ ad ejus pertinebant honorem. Hoc vere summæ virtutis est, ut non solum eos qui bene in nos afficiuntur, magno studio diligamus, & eis omnibus modis serviamus: sed ut etiam eos qui nobis infesti esse volunt, assiduitate officiorum nobis conciliemus amicos. Nihil enim mansuetudine violentius. Nam sicut rogum vehementer incensum aqua injecta restinguit: ita & animum camino magis exardescentem, verbum cum mansuetudine prolatum exstinguit: & duplex inde nobis lucrum accrescit, tum quod nos mansuetudinem exhibemus, tum quod fratris indignationem sedamus, & mentem ejus a turbatione liberamus. Quid enim, dic mihi? Annon reprehendis fratrem tuum & accusas ejus indignationem, quod hostiliter sit affectus erga te? Cur igitur non diversa via studes incedere, sed ipse magis irasci vis? Num potest igni ignis exstingui? Repugnat hoc naturæ. Sic neque furor furore alio demulceri poterit unquam. Etenim quod igni est aqua, hoc est iræ mansuetudo & moderatio. Propterea & Christus dicebat discipulis: *Si diligentes vos diligitis, quam mercedem habetis?* Deinde magis ad hoc cohortari & reprehendere negligentes volens, dicit: *Nonne & publicani idem faciunt?* Quemcumque enim ignavorum sumseris, nonne hoc facit? Nonne & publicani magno studio hæc

Inimicos sibi conciliare magna virtus.

Matt. 5. 46.

A αὐτὶ τοῦ, λοιπὸν κοινὴν ποιησώμεθα τὴν ὁδοιπορίαν. ὁ δὲ αἰτεῖ, πρόφασιν εὔλογον εὑρηκώς. ὁ κύριός μου, φησὶ, γινώσκει, ὅτι τὰ παιδία ἁπαλώτερα, καὶ τὰ πρόβατα καὶ αἱ βόες λοχεύονται· ἐὰν οὖν καταδιώξω αὐτὰ ἡμέραν μίαν, ἀποθανοῦνται. οὐ δύναμαι, φησι, συντομώτερον ποιήσασθαι τὴν ἀποδημίαν, ἀλλ' ἠρέμα καὶ κατὰ μικρὸν ἀναγκάζομαι ὁδοιπορεῖν διά τε τὰ παιδία καὶ τὰ ποίμνια, ὥστε μὴ διαφθαρῆναι τῷ πλείστῳ καμάτῳ. πορεύου οὖν, φησιν, αὐτὸς, ἐγὼ δὲ κατὰ μέρος ὑποπεμνόμενος τῶν παιδίων τὸν κάματον καὶ τῶν ποιμνίων, οὕτω καταλήψομαί σε εἰς τὴν Σηείρ. ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀδελφὸς, εἰ βούλει,
B φησι, καταλείπω τινὰς τῶν σὺν ἐμοὶ μετὰ σοῦ, πολλῆς τιμῆς καὶ θεραπείας καὶ τοῦτο δεῖγμα ποιούμενος. ὁ δὲ οὐδὲ τοῦτο καταδέχεται· ἀρκεῖ μοι, φησιν, ὅτι ὅλως εὗρον χάριν ἐναντίον σου. τοῦτό μοι ἦν περισπούδαστον, τὸ εὐμενῆ σε εὑρεῖν. ἐπεὶ οὖν τούτου ἐπέτυχον, οὐδενὸς ἑτέρου δέομαι. καὶ ἀπάρας, φησὶν, Ιακὼβ ἐποίησεν ἑαυτῷ σκηνὰς καὶ τοῖς κτήνεσιν αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἐκάλεσε τὸν τόπον, σκηναί.

Ταῦτα δὲ ἀκούοντες μιμώμεθα τὸν δίκαιον τοῦτον, καὶ τοσαύτην ἐπιδεικνυώμεθα ταπεινοφροσύνην. καὶ ἐπειδὰν
C ὦσι τινες πρὸς ἡμᾶς ἀηδῶς διακείμενοι, μὴ ἐπὶ πλέον ἐξάπτωμεν τὸν θυμὸν, ἀλλὰ τῇ πολλῇ ἐπιεικείᾳ καὶ τῇ ταπεινοφροσύνῃ, τῇ διὰ ῥημάτων, τῇ διὰ πραγμάτων καταστέλλωμεν αὐτῶν τὴν ἔχθραν, καὶ ἰατρεύωμεν αὐτῶν τὴν ψυχὴν κεκακωμένην. ὅρα γὰρ τὴν σοφίαν τούτου τοῦ δικαίου, ὅπως τῇ πολλῇ εὐτονίᾳ τῶν ῥημάτων οὕτω τὸν Ησαῦ κατεμάλαξεν, ὡς καὶ πρὸς θεραπείαν αὐτοῦ ἐπείγεσθαι, καὶ πάντα πρὸς τὴν τούτου τιμὴν βούλεσθαι ποιεῖν. τοῦτο ἀληθῶς μεγίστης ἐστὶν ἀρετῆς, οὐχ ὅταν τοὺς γνησίως πρὸς ἡμᾶς διακειμένους ἀγαπᾶν σπουδάζωμεν, καὶ θεραπεύωμεν παντὶ τῷ τρόπῳ, ἀλλὰ καὶ ὅταν τοὺς ἐπηρεάζειν ἡμῖν βουλομένους διὰ τῆς πολλῆς προσηνείας ἐπισπώ-
D μεθα. οὐδὲν γὰρ ἐπιεικείας σφοδρότερον. ὥσπερ γὰρ τὴν πυρὰν σφοδρῶς πολλάκις ἐκκαιομένην ὕδωρ ἐπιβληθὲν κατέσβεσεν, οὕτω καὶ τὸν θυμὸν καμίνου σφοδρότερον ἐξαπτόμενον λόγος μετ' ἐπιεικείας προϊὼν κατασβέννυσι· καὶ διπλοῦν ἡμῖν τὸ κέρδος γίνεται, ὑφ' ὧν τε αὐτοὶ τὴν ἐπιείκειαν ἐπιδεικνύμεθα, καὶ ὑφ' ὧν τοῦ ἀδελφοῦ τὸν θυμὸν καταπαύσαντες, τὸν λογισμὸν αὐτοῦ ταραχῆς ἐλευθεροῦμεν. τί γὰρ εἰπέ μοι; οὐχὶ μέμφῃ καὶ κατηγορεῖς τοῦ ἀδελφοῦ θυμουμένου, καὶ ἐχθρῶς πρὸς σὲ διακειμένου; τίνος οὖν ἕνεκεν οὐχὶ διὰ τῶν ἐναντίων αὐτὸς ἔρ-
E χεσθαι σπουδάζεις, ἀλλὰ θυμοῦσθαι καὶ αὐτὸς ἐπὶ πλέον βούλει; μὴ γὰρ δυνατὸν πῦρ πυρὶ σβέννυσθαι; οὐκ ἔχει φύσιν τὸ γιγνόμενον· οὕτως οὐδὲ θυμὸν ἑτέρῳ θυμῷ καταπραΰνεσθαι δυνατὸν ἂν γένοιτό ποτε· ὅπερ γάρ ἐστι τῷ πυρὶ τὸ ὕδωρ, τοῦτο τῷ θυμῷ ἐπιείκεια καὶ πρᾳότης. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς ἔλεγε τοῖς μαθηταῖς, ἐὰν τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς ἀγαπᾶτε, τίνα μισθὸν ἔχετε; εἶτα ἐντρέψαι βουλόμενος τῇ ἐπαγωγῇ, καὶ καθικέσθαι τῶν ῥᾳθυμεῖν βουλομένων, φησὶν, οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσιν; ὃν τινα γὰρ ἂν λάβῃς τῶν ῥᾳθύμων, οὐχὶ τοῦτο διαπράττεται; καὶ αὐτοὶ οἱ τελῶναι οὐχὶ

οὐχὶ τοῦτο διαπράττεται; καὶ αὐτοὶ οἱ τελῶναι οὐχὶ A τοῦτο διὰ σπουδῆς ἔχουσι; τί γὰρ τελώνου χεῖρον; καὶ ὅμως τοῦτο παντὶ τρόπῳ εὑρήσεις παρ' αὐτοῖς πληρούμενον, καὶ οὐχ οἷόν τε τὸν ἀγαπώμενον μὴ καὶ ἀγαπᾷν. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ καὶ ὑψηλοτέρους ὑμᾶς εἶναι βούλομαι, καὶ [a] ἔχειν τι τούτων πλέον, οὐ τοῦτο παραινῶ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἀγαπᾷν. [a] ὅπερ ὁ μακάριος οὗτος πρὸ τοῦ νόμου, πρὸ τῆς διδασκαλίας τῆς παρ' ἑτέρων, οἴκοθεν κινούμενος, διὰ τῆς ὑπερβαλλούσης ἐπιεικείας πρότερον μὲν τοῦ Λάβαν περιγέγονε, νυνὶ δὲ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ. εἰ γὰρ καὶ τῆς ἄνωθεν συμμαχίας ἀπήλαυσεν, ἀλλ' ὅμως καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ παρεπεδείκνυτο. οὕτω δὴ καὶ ἡμεῖς πείσωμεν ἑαυτοὺς, B ὅτι κἂν μυριάκις σπουδάζωμεν, οὐδὲν οὐδέποτε κατορθῶσαι δυνησόμεθα, εἰ μὴ καὶ τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς ἀπολαύσαιμεν. ὥσπερ γὰρ, εἰ μὴ τῆς ἐκεῖθεν συμμαχίας ἀπολαύσωμεν, οὐδὲν ἰσχύομέν ποτε τῶν δεόντων κατορθῶσαι· οὕτω πάλιν, εἰ μὴ τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσενέγκωμεν, οὐ δυνησόμεθα τῆς ἄνωθεν ἀξιοῦσθαι ῥοπῆς. διὸ σπουδάζωμεν καὶ τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσφέρειν, καὶ τὴν ἄνωθεν κηδεμονίαν ἐφέλκεσθαι, ἵνα καὶ ἐκ τῆς ἡμετέρας σπουδῆς, καὶ ἐκ τῆς τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας τὰ τῆς ἀρετῆς ἡμῖν καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπιτείνηται, καὶ πολλῆς ἀπολαύσωμεν τῆς ἄνωθεν χάριτος, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, C χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

faciunt? Quid autem publicano deterius? attamen invenies eum hoc omnibus modis observare, & non est possibile ut non redamet qui amatur. Ego autem quia & excelsiores vos esse volo, & aliquid amplius habere, non hoc admoneo, sed ut inimicos diligatis. Id quod beatus ille ante legem, ante doctrinam ab aliis acceptam sponte sua fecit: & propter excellentem mansuetudinem prius superavit Laban, nunc autem & fratrem. Nam licet superno præsidio fretus fuerit, attamen quod suum erat prius exhibuit. Ita sane & nos persuadeamus nobis, licet millies enitamur, nihil tamen prorsus recte agere posse, nisi superno auxilio adjutos. Sicut enim nisi illo subsidio fruamur, nihil unquam possumus recte agere: ita nisi quod nostrum est attulerimus, non poterimus supernum auxilium obtinere. Demus igitur operam ut & nostra afferamus, & supernum favorem alliciamus, ut & ex nostro studio, & ex Dei benignitate virtutes nostræ quotidie crescant, multaque superna fruamur gratia. Quod nobis omnibus concedatur, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre & sancto Spiritu sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

Nota locum hunc contra eos qui Chrysost. Pelagio favere dicunt.

ΟΜΙΛΙΑ νθ'.

[b] Καὶ ἦλθεν Ἰακὼβ [b] εἰς Σαλὴμ πόλιν Σηκίμων, καὶ ἐκτήσατο τὴν μερίδα τοῦ ἀγροῦ παρὰ Ἐμὼρ τοῦ πατρὸς Συχὲμ ἑκατὸν ἀμνάδων, καὶ ἔστησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον, καὶ ἐπεκαλέσατο τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραήλ.

ΕΙΔΕΤΕ χθὲς καὶ τοῦ κοινοῦ τῶν ἁπάντων δεσπότου τὴν ὑπερβάλλουσαν φιλανθρωπίαν, καὶ τὴν μαθη- D τῶν τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τῶν Ἰουδαίων τὴν ἀγνωμοσύνην; εἴδετε μεθ' ὅσης ἀνεξικακίας ἐπεστόμισεν αὐτῶν τὴν ἀναίσχυντον τόλμαν, τὴν ὑπὲρ τῶν μαθητῶν ἀπολογίαν ποιούμενος, καὶ δεικνὺς ὅτι αὐτοὶ οἱ τὸν νόμον ἐκδικεῖν ἐθέλοντες, ἀγνοοῦσι τοῦ νόμου τὸ βούλημα, καὶ ὅτι τῆς ἀληθείας φανείσης ἔτι τῇ σκιᾷ παρακαθῆσθαι ἤθελον; εἴδετε πῶς ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς τὰς παρατηρήσεις νομικὰς ἀνελεῖν ἐσπούδαζε, διδάσκων αὐτοὺς ὅτι τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης φανέντος οὐκ ἔτι δυνατὸν τὸ λυχνιαῖον ἐνεργεῖν φῶς; ἡ γὰρ αὐγὴ τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλιακοῦ προσβάλλουσα ἀποκρύπτει τούτου τὴν χρείαν. E ἐμάθετε πῶς δυνατὸν ἀεὶ ἑορτάζειν, καὶ ἀπηλλάχθαι τῆς τῶν καιρῶν παρατηρήσεως. διὰ γὰρ τοῦτο παρεγένετο ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃ τῆς τῶν καιρῶν ἀνάγκης, καὶ παρασκευάσῃ ὑψηλότερα πέτεσθαι, καὶ ἐν οὐρανῷ λοι-

HOMILIA LIX.

Et venit Jacob in Salem civitatem Secimorum, & emit partem agri ab Emor patre Sychem centum agnis: & erexit ibi altare, & invocavit Deum Israel. Gen. 33. 18.

1. VIDISTIS heri & nostri omnium Domini eximiam clementiam, & discipulorum philosophiam, & Judæorum ingratum animum? Vidistis quanta cum patientia eorum impudentem audaciam obmutescere coegit, cum suos excusaret discipulos, monstrans ipsos qui legem vindicare volebant, legis voluntatem ignorare, & irradiante veritate, adhuc umbræ assidere velle? Vidistis quomodo jam inde ab initio observationes legales auferre studebat, docens eos, exorto sole justitiæ, lucernæ lumen nihil jam efficere posse? Jubar enim solaris luminis quod accedit, hoc tegit, & videri non sinit. Didicistis quomodo possibile sit, ut feriæ perpetuæ agantur, & a temporum observatione liberemur. Nam propter hoc venit Dominus noster, ut nos liberaret a temporum necessitate: & efficeret, ut altius evolaremus, & jam in

a Ὅπερ ὁ μακάριος Savil. vel legendum ᾧπερ, ut sit dativus instrumenti, vel supplendum ποιήσας aut tale aliquid participium, a quo regatur accusativus ὅπερ. * *haud raro certe Chrysostomus in his in Genesim homiliis sententiam imperfectam relinquit.*

b Savil. εἰς πόλιν Σικήμων. Quinque mss. εἰς πόλιν Σικίμων. Morel. & exemplaria τῶν O. ut in textu. Hanc homiliam habuit postridie, ut initio ait, quam aliam habuerat, ubi Domini clementia, & discipulorum philosophia exhibebatur, Judæorum ingratus animus declarabatur, incusantium discipulos; qua de re incusarent haud difficile est augurari, quod fame laborantes dum per sata transirent Sabbato spicas vellerent & comederent, quam vivendi frugalitatem hic & aliis in locis Chrysostomus philosophiam vocat. Judæorum vero audaciam coercuit Christus, ut ibidem narrat Chrysostomus. Homiliam porro hic memoratam amisimus.

cælo haberemus municipatum, & cum A adhuc homines sumus, Angelorum imitaremur vitam, ac res humanas omnes irrideremus. Age hodie, si videtur, seriem verborum beati Mosis sequentes, ea quæ superioribus diebus dicta sequuntur, tractemus, & inde vobis apponamus convivium. Scitis enim nos, cum rediisset ex Mesopotamia Jacob, & occurreret fratri, & iterum ab eo separaretur, & ille quidem in Seïr montem contenderet, Jacob autem tabernacula figeret, & locum ab eventu Tabernacula vocaret, sermonem hic missum fecisse: ideo opus est ut sequentia pro viribus nostris tractantes, doctrinam vobis relinquamus B spiritualem. Securus enim tandem factus justus, & ab omni mentis angore liberatus, 18. *Venit*, inquit, *in civitatem Secimorum*, 19. *& emit partem agri ab Emor patre Sychem centum agnis*: 20. *& erexit ibi altare, & invocavit Deum Israël.* Ne prætereamus obiter ea quæ in divinis Scripturis sunt contenta. Nam si qui auri ramenta e terra effodiunt, nulli labori parcunt, & omnia gravia ferunt, ut possint aurum a terra separare: multo ma- C gis justum fuerit ut scrutemur eloquia Spiritus, & utilitatem quæ inde est percipiamus, & sic hinc exeamus. Cogita, obsecro, eximii istius viri philosophiam, quomodo tanto auxilio superne fruens, & videns augeri facultates suas, pecora dico, & tantum numerum filiorum circumstantem, non in exstruendis ædificiis amplis & præclaris fuit occupatus, neque agros & villas emere curavit, quæ sufficere possent ut distribuerentur filiis. Hæc enim & similia agere solent qui nos opibus antecellunt: & sæpe qui unum tantum habet filium, decem millia talentorum auri colligere quærit, ut agros D emat, & domus claras exstruat: & utinam ex justis laboribus, & sine injustitia tantas opes colligeret; sed quod grave est, & omnium gravissimum, ab aliis rapit, alios circumvenit, aliis lites movet, & ita alienas facultates suas facit. Et si quis dixerit: Ad quid tanta ad colligendas opes insania? ille statim filium prætexit, & dicit se talia operari ob suum in illum amorem. Et ille quidem tametsi puerum prætexat, hæc utcumque expiat, frustra tamen & incassum. Sunt autem qui neque pueros habent, & insaniunt ut pecunias E colligant: & mallent gravissima ferre, quam unum obolum indigentibus erogare. Sed justus ille nihil simile consultavit, neque cogitavit: sed cum parvo opus haberet agro, centum agnis datis, partem agri emit ab Emor patre Sychem. Et vide pietatem, religionemque viri, qua de causa agrum emere studuerit. *Et erexit ibi*, inquit, *altare, & invocavit Deum Israël*: & agri partem emit nulla

τὸν ἔχειν τὸ πολίτευμα, καὶ ἀνθρώποις ὄντας τὴν τῶν ἀγγέλων μιμεῖσθαι πολιτείαν, καὶ καταγελᾷν πάντων τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. φέρε δὴ σήμερον, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν τῶν πρῴην ἡμῖν εἰρημένων ἐκ τῶν τοῦ μακαρίου Μωϋσέως ῥημάτων ἐπανελθόντες ἐκεῖθεν ὑμῖν παραθῶμεν ἑστίασιν. ἴστε γὰρ ὅτι ἐπανελθόντος ἐκ Μεσοποταμίας τοῦ Ἰακὼβ, καὶ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν συντυχίαν ποιησαμένου, καὶ μετὰ τοῦτο διαχωρισθέντος, καὶ ἐκείνου μὲν εἰς τὴν Σηεὶρ ὁρμήσαντος, τοῦ δὲ Ἰακὼβ τὰς σκηνὰς πηξαμένου, καὶ τὸν τόπον ἀπὸ τοῦ συμβάντος ὀνομάσαντος Σκηνὰς, ἐνταῦθα τὸν λόγον κατελύσαμεν. διὸ χρὴ τὰ ἑξῆς ἐπελθόντας κατὰ δύναμιν τὴν ἡμετέραν τὴν διδασκαλίαν ὑμῖν παραθεῖναι τὴν πνευματικήν. ἐν ἀδείᾳ γὰρ λοιπὸν γεγονὼς ὁ δίκαιος, καὶ ἐλευθερωθεὶς πάσης ἀγωνίας, ἦλθε, φησιν, εἰς πόλιν Σηκίμων, καὶ ἐκτήσατο τὴν μερίδα τοῦ ἀγροῦ παρὰ Ἐμμὼρ τοῦ πατρὸς Συχὲμ [a] ἑκατὸν ἀμνῶν· καὶ ἔστησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον, καὶ ἐπεκαλέσατο τὸν θεὸν τοῦ Ἰσραήλ. μὴ ἁπλῶς παρατρέχωμεν τὰ ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς κείμενα. εἰ γὰρ οἱ τὰ ψήγματα τοῦ χρυσίου ἐκ τῆς γῆς ἀνορύττοντες, πάντα πόνον ὑπομένουσι, καὶ πάντων ἀνέχονται τῶν δυσχερῶν, ὥστε δυνηθῆναι τῆς γῆς χωρίσαι τὸ χρυσίον· πολλῷ μᾶλλον ἡμᾶς δίκαιον ἂν εἴη τὰ λόγια τοῦ πνεύματος διερευνᾶσθαι, καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν ὠφέλειαν καρπωσαμένους οὕτως ἐντεῦθεν ἐξιέναι. ἐννόει μοι τοίνυν τοῦ θαυμαστοῦ τούτου ἀνδρὸς τὴν φιλοσοφίαν, ὅπως τοσαύτης ἀπολαύων τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς, καὶ ὁρῶν ἑαυτοῦ τὴν περιουσίαν [b] αὐξομένην, τὴν τῶν θρεμμάτων λέγω, καὶ τοσούτων παίδων χορὸν αὐτῷ περιεστῶτα, οὐ περὶ οἰκοδομὰς λαμπρὰς ἑαυτὸν ἐξέδωκεν, οὐδὲ ἀγροὺς καὶ κώμας ὠνήσασθαι ἐσπούδασε δυναμένους ἀρκέσαι πρὸς τὴν διανομὴν τῶν παίδων. ταῦτα γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα οἱ νῦν ἡμῖν προβάλλονται, καὶ ἕνα πολλάκις τις ἐσχηκὼς υἱὸν μύρια τὰ τάλαντα χρυσίου συλλέγειν σπουδάζει, καὶ ἀγροὺς ὠνήσασθαι καὶ οἰκοδομὰς περιφανεῖς κατασκευάζειν. καὶ εἴθε ἐκ δικαίων πόνων, καὶ ἄνευ ἀδικίας τοσαύτην τὴν περιουσίαν συνέλεγεν· ἀλλὰ τὸ βαρὺ καὶ πάντων δεινότερον, ὅτι ἑτέρους ἁρπάζων καὶ πλεονεκτῶν καὶ πράγματα συρράπτων, οὕτω τὰς ἑτέρων οὐσίας εἰς ἑαυτὸν μεθίστησι. καὶ ἐάν τις ἔρηται τίνος ἕνεκεν ἡ τοσαύτη τῶν χρημάτων μανία; εὐθέως τὸν παῖδα προβάλλεται, καὶ διὰ τὴν περὶ ἐκεῖνον εὔνοιαν ταῦτά φησι διαπράττεσθαι. καὶ οὗτος μὲν κἂν παῖδα προβαλλόμενος ταῦτα ἀφοσιοῦται, εἰκῆ καὶ μάτην. εἰσὶ δὲ οἳ μηδὲ παῖδας ἔχοντες μεμήνασι περὶ τὴν τῶν χρημάτων συλλογὴν, καὶ μυριάκις ἂν ἕλοιντο τὰ ἀνήκεστα ὑπομεῖναι, ἢ ἕνα ὀβολὸν προέσθαι τινὶ τῶν δεομένων. ἀλλ' ὁ δίκαιος οὗτος οὐδὲν τοιοῦτον ἐβουλεύσατο, οὐδὲ ἐνενόησεν, ἀλλὰ καὶ ἡνίκα ἔδει βραχὺν ἀγρὸν ὠνήσασθαι, ἑκατὸν ἀμνοὺς δοὺς, οὕτω τοῦ ἀγροῦ τὴν μερίδα ὠνήσατο παρὰ Ἐμμὼρ τοῦ πατρὸς Συχέμ. καὶ ὅρα τοῦ ἀνδρὸς τὸ φιλόθεον, καὶ τίνος ἕνεκεν ἀγρὸν λαβεῖν ἐσπούδασε. καὶ ἔστησεν ἐκεῖ, φησι, θυσιαστήριον, καὶ ἐπεκαλέσατο τὸν θεὸν τοῦ Ἰσραήλ· καὶ τοῦ ἀγροῦ τὴν μερίδα δι' οὐδὲν ἕτε-

a Ἑκατὸν ἀμνῶν, centum agnis. In Hebraïco legitur במאה קשיטה alii vertunt, centum nummis.

b Alii, αὐξανομένην.

ἔργον ὠνήσατο, ἢ ἵνα τὰς εὐχαριστίας ἀνενέγκῃ τῷ κοινῷ πάντων δεσπότῃ. τοῦτον ἅπαντας ἐχρῆν ζηλοῦν τοὺς ἐν τῇ χάριτι τὸν πρὸ τοῦ νόμου, καὶ μὴ οὕτω μαίνεσθαι περὶ τὴν τῶν χρημάτων συλλογήν. τίνος γὰρ ἕνεκεν, εἰπέ μοι, καὶ ἑαυτῷ τοσαῦτα φορτία ἀκανθῶν συνάγεις, καὶ τοῖς παιδίοις τοῖς σοῖς ὕλην κακίας καὶ ὑπόθεσιν καταλιμπάνων οὐκ αἰσθάνῃ; οὐκ οἶδας ὅτι σου μᾶλλον κήδεται τοῦ σοῦ παιδὸς, σὺ δὲ ὡς πλείονα τὴν περὶ αὐτὸν ἐπιδεικνύμενος πρόνοιαν, ἀφορμὰς αὐτῷ καταλιπεῖν σπουδάζεις τὰς δυναμένας ὑποβρύχιον αὐτοῦ τὴν ψυχὴν ἐργάσασθαι; ἢ οὐκ οἶσθα ὅτι ἡ νεότης καὶ καθ' ἑαυτὴν μὲν εὐόλισθόν ἐστι πρᾶγμα καὶ ὀξύρροπον πρὸς κακίαν; [a] ὅταν δὲ καὶ χρημάτων περιουσίαν προσλάβῃ, πολλῷ μᾶλλον ἐπιρρεπέστερον τὸ κακὸν γίνεται. καθάπερ γὰρ πῦρ ὕλην προσλαβὸν σφοδροτέραν ἀνάπτει τὴν φλόγα· οὕτω καὶ ἡ νεότης καθάπερ πυρὰν τὴν ὕλην τῶν χρημάτων δεξαμένη, τοσαύτην ἀνάπτει τὴν κάμινον, ὡς ὁλόκληρον ἐμπρῆσαι τοῦ νέου τὴν ψυχήν. πότε γὰρ ὁ τοιοῦτος δυνήσεται σωφροσύνης ἐπιμελήσασθαι, καὶ ἀκολασίαν φυγεῖν, καὶ τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς πόνους ἀναδέξασθαι, ἤ τι ἕτερον πνευματικόν.

Ἢ οὐκ ἀκούεις τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγει τὸν λογισμὸν, καὶ ἄκαρπος γίνεται, ἃς καὶ ἀκάνθας ὠνόμασεν; εἰπὼν γὰρ τὸ ἓν μὲν τοῦ σπόρου εἰς τὰς ἀκάνθας ἐμπεπτωκέναι, εἶτα ἑρμηνεύων τοῖς μαθηταῖς τίνες εἰσὶν αἱ ἄκανθαι, φησίν· ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγει τὸν λογισμὸν, καὶ ἄκαρπος γίνεται. καὶ καλῶς ἀκάνθαις παρείκασε τὴν μέριμναν τοῦ αἰῶνος τούτου. καθάπερ γὰρ αἱ ἄκανθαι οὐκ ἐῶσι προκύψαι τὸν σπόρον, ἀλλὰ τῇ πυκνότητι συμπνίγουσι τὸ καταβληθέν· οὕτω καὶ αἱ μέριμναι αἱ βιωτικαὶ τὸν σπόρον τὸν πνευματικὸν, ἐπειδὰν εἰς τὴν ψυχὴν καταβληθῇ, οὐκ ἀφιᾶσι καρπὸν ἐνεγκεῖν, ἀλλὰ συγκαίουσαι καὶ συμπνίγουσαι, καθάπερ αἱ ἄκανθαι, οὐκ ἐῶσι προκύψαι τὸν σπόρον τὸν πνευματικόν. καὶ ἡ ἀπάτη, φησὶ, τοῦ πλούτου. καλῶς εἶπεν ἀπάτην τοῦ πλούτου, καὶ γὰρ ὄντως ἀπάτη ἐστί. τί γὰρ ὄφελος τῶν τοσούτων ταλάντων, καὶ τῆς τοσαύτης τῶν χρημάτων περιβολῆς; ναί φησι, πολλὴν τὴν εὐφροσύνην παρέχει τὸ κεκτῆσθαι· ποίαν εὐφροσύνην; καὶ τί λέγω εὐφροσύνην; οὐχὶ τοῦτο μάλιστα τὰς ἀκαίρους ἀθυμίας, τὰς πολλὰς ἀηδίας τίκτεσθαι παρασκευάζει; καὶ οὔπω λέγω τὴν διὰ ταῦτα κόλασιν ἐπηρτημένην, ἀλλ' ἁπλῶς τὰ ἐν τῷ παρόντι βίῳ, ὅτι οὐδὲ ἡδονὴν τὸ πρᾶγμα ἔχειν δύναται, ἀλλὰ καθημερινὰς ταραχὰς καὶ ἀηδίας. καὶ οὐχ οὕτω τὴν θάλατταν ἐστὶν ἰδεῖν πρὸς τὰ κύματα κορυφουμένην, ὡς τὴν τοιαύτην ψυχὴν ὑπὸ τῶν λογισμῶν καὶ τῶν παθῶν πολιορκουμένην, καὶ πρὸς ἅπαντας καὶ οἰκείους καὶ ἀλλοτρίους ἀηδῶς διακειμένην. καὶ ἐάν ποτε κἂν μέρος τι τούτων ὑφέληταί τις· πολλὰ γὰρ τὰ συμπίπτοντα, καὶ πολλοὶ οἱ ἐφεδρεύοντες, καὶ οἰκετῶν κακουργίαι, καὶ δυναστευόντων ἐπήρειαι· τότε δὴ, τότε εὑρήσεις τοὺς τοιούτους ἀβιώ-

A alia de causa, quam ut gratias ageret communi nostri omnium Domino. Illum oporteret imitari omnes qui sub gratia sunt, qui fuit ante legem; & non sic insanire in pecuniarum collectionem. Quare enim, dic mihi, & tibiipsi hæc onera spinarum congregas, filiisque tuis materiam & occasionem malitiæ te relinquere non advertis? Nescis Dominum majorem, quam tu habeas, filii tui curam gerere, tu autem tamquam illius majorem curam gerens, occasiones illi relinquere studes, quæ submergere animam ejus valeant? B An nescis juventutem per seipsam ad ruinam proclivem esse, & ad malitiam levi momento inclinari? quando autem & opum affluentiam acceperit, multo magis ad malum proruit. Sicut enim ignis cum fomitem invenit, validioribus flammis exsurgit: ita & quando in juvenem materia pecuniarum inciderit, tantam accendit fornacem, ut animam juvenis totam inflammet. Quandonam poterit talis homo continentiæ curam habere, & intemperantiam fugere, ac laborem pro virtute, vel C aliud spirituale quiddam suscipere?

Juventus ad malum proclivis.

2. Annon audis Christum dicentem: Curæ hujus sæculi & deceptio divitiarum suffocant mentem, ac sterilis fit, quæ omnia spinas nominavit? Nam cum dixisset in parabola seminis, aliud ex seminibus in spinas incidisse, deinde discipulis interpretans quænam sint spinæ, inquit: Solicitudo hujus sæculi & deceptio divitiarum suffocant mentem, & sterilis fit. Et bene spinis comparavit solicitudinem hujus sæculi. Sicut enim spinæ D non sinunt semen emicare, sed densitate sua seminatum supprimunt: ita & curæ temporales, spirituale semen, quod in anima seminatur, non sinunt fructum afferre: sed adurunt & suffocant sicut spinæ, nec sinunt spirituale semen crescere. Et deceptio divitiarum. Recte dixit deceptionem divitiarum: etenim vere deceptio est. Quæ enim utilitas tot talentorum, & tantæ pecuniæ? Profecto, inquit, magnam præbet lætitiam possessio. Qualem lætitiam? Et quid dico lætitiam? Nonne maxime intempestivam tristitiam & mœ- E rorem multum parit? nondum dico magnam illam & in futuro repositam propter ipsas pœnam: sed de his loquor quæ in præsenti vita contingunt, nempe ne voluptatem quidem ullam hanc vere habere posse, sed potius quotidianas turbationes & amaritudines. Nec mare fluctibus ita intumescit, ut talem animam a cogitationibus & affectionibus infestari, & in omnes tam suos quam alienos male affici videmus. Et si quando partem illorum auferat aliquis; multa enim accidunt, & multi insidiantur, nempe famulorum malignitas, potentiumque violentia; tunc utique invenies il-

Matt. 13. & Luc. 8.

Divitiarum vanitas.

a Savil. & sex mss. ὅταν δὲ καὶ χρημάτων περιουσία προστεθῇ, καθάπερ πῦρ. | Morel. ut in textu: Utraque lectio quadrat.

los vitam sibi acerbam ducere. Qualibus igitur lamentis tales non fuerint digni, qui omnia facere student quæ sibi noceant, & in perniciem animæ suæ talia colligere volunt? Verum, si videtur, talibus relictis ad historiam justi hujus redeamus, & videamus sequentium seriem. *Erexit*, inquit, *altare* in parte agri, *& invocavit Deum Israël*, & postea in Secimis domicilium habere voluit. Sed vide iterum quomodo justus & hîc suam mansuetudinem declarat. Et quid accidit?

Caput 34. *Egressa est autem*, inquit, *Dina filia Liæ, ut videret filias indigenarum. 2. Et ut vidit eam Sychem filius Emor, dormivit cum ea, 3. & dilexit virginem, & loquutus est ei juxta mentem virginis.* Vidisti quantum sit juventus malum, quando rectæ rationis freno caret? Vidit enim virginem, & totus propter aspectum amore correptus, concupiscentiam opere complevit, *& loquutus est ei juxta mentem virginis.* Quid est, *juxta mentem virginis?* Quoniam juvenis erat puella, ejusmodi verba, inquit, cum ea loquutus est, quæ sufficiebant ad conciliandum sibi eam. Et inquit ad patrem: 4. *Accipe mihi puellam hanc in uxorem.* Audivit autem Jacob factum, & tunc leviter tulit, exspectans fratrum ejus adventum. Erant enim in pascuis. 5. *Et siluit*, inquit, *Jacob, donec venirent illi. 6. Cum autem venisset Emor ad Jacob, venerunt & fratres Dinæ, & cum audivissent quæ facta erant sorori suæ, compuncti sunt.* Quid est, *compuncti sunt?* contristati sunt, remque intolerabilem esse putaverunt & gravissimam, eratque eis mœrendi magna occasio. *Magna enim*, inquit, *eos tristitia afficiebat, quod rem turpem fecerat in Israël Sychem, qui dormiverat cum filia Jacob.* Vides filiorum continentiam? turpitudinem maximam hoc factum reputabant? Vidisti quomodo justus pueros suos erudiit ad virtutem? Quomodo item filius Emor suam concupiscentiam opere complens, fit patri & toti civitati perniciei auctor? Sed prius audiamus quæ Emor ad eos dixerit, & postea scietis fratrum Dinæ versutiam, & quomodo vindicare studuerunt injuriam sorori illatam. 8. *Et loquutus est eis Emor dicens: Sychem filius meus prælegit anima filiam vestram.* Vide quomodo jam præsignat perniciem se comprehensuram. *Prælegit* enim, inquit, *anima*: hoc est, animam suam exposuit pro filia vestra. Ille quidem dicebat concupiscentiam ejus, quam erga puellam habebat: paulo post autem didicit, hanc suæ & omnium qui ibi erant, perditionis fore occasionem. Quia igitur ille virginem sic deperibat, *Date*, inquit, *istam illi uxorem, & affinitatem contrahite nobiscum: filias vestras date nobis, & filias nostras accipite filiis vestris, 10. & inter nos habitate. Et ecce terra lata est coram vobis, habitate & negotiamini in ea, & in ea possessiones habete.* Vide patrem, quan-

A πὸν τὸν βίον ἡγουμένοις. ποίων οὖν οὐκ ἂν εἶεν θρήνων οἱ τοιοῦτοι ἄξιοι, οἱ καθ' ἑαυτῶν ἅπαντα πράττειν σπουδάζοντες, καὶ ἐπὶ λύμῃ τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς ταῦτα συλλέγειν βουλόμενοι; ἀλλ', εἰ δοκεῖ, τούτους καταλιπόντες ἐπὶ τὴν κατὰ τὸν δίκαιον ἱστορίαν ἐπανέλθωμεν, καὶ ἴδωμεν τὴν ἑξῆς τὴν ἀκολουθίαν. ἔστησε, φησὶ, θυσιαστήριον ἐν τῇ μερίδι τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἐπεκαλέσατο τὸν θεὸν Ἰσραὴλ, καὶ λοιπὸν ἐν Σηκίμοις τὴν οἴκησιν ἐβουλεύσατο ποιήσασθαι. ἀλλ' ὅρα πάλιν ὅπως ὁ δίκαιος καὶ ἐνταῦθα τὴν οἰκείαν ἐπιείκειαν ἐπιδείκνυται. τί γάρ;

B ἐξῆλθε, φησὶ, Δίνα ἡ θυγάτηρ Λείας ἰδεῖν τὰς θυγατέρας τῶν ἐγχωρίων. καὶ ἰδὼν αὐτὴν Συχὲμ ὁ υἱὸς Ἐμμὼρ ἐκοιμήθη μετ' αὐτῆς, καὶ ἠγάπησε, φησι, τὴν παρθένον, καὶ ἐλάλησεν αὐτῇ κατὰ τὴν διάνοιαν τῆς παρθένου. εἶδες ὅσον ἐστὶν ἡ νεότης κακὸν, ἐπειδὴ μὴ ἔχῃ χαλινὸν τὸν εὐσεβῆ λογισμόν; εἶδε γάρ, φησι, τὴν κόρην, καὶ ὅλος ὑπὸ τῆς ὄψεως ἔρωτος γενόμενος, τὴν ἐπιθυμίαν εἰς ἔργον ἐξήγαγε, καὶ ἐλάλησεν αὐτῇ κατὰ τὴν διάνοιαν τῆς παρθένου. τί ἐστι, κατὰ τὴν διάνοιαν τῆς παρθένου; ἐπειδὴ νέα ἦν ἡ κόρη, ἐκεῖνα, φησιν, αὐτῇ διελέχθη, ἃ ἦν ἱκανὰ

C ἐπισπάσασθαι καὶ ἑλεῖν αὐτήν. καί φησι πρὸς τὸν πατέρα, λάβε μοι τὴν παιδίσκην ταύτην εἰς γυναῖκα. ἤκουσε δὲ Ἰακὼβ τὸ γενόμενον, καὶ τέως πράως ἔφερεν, ἀναμένων τὴν ἀδελφῶν αὐτῆς τὴν παρουσίαν. ἦσαν γὰρ ἐν τοῖς ποιμνίοις. καὶ παρεσιώπησε, φησιν, Ἰακὼβ ἕως τοῦ ἐλθεῖν αὐτούς. παραγινομένου δὲ τοῦ Ἐμμὼρ πρὸς τὸν Ἰακὼβ, ἦλθον καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Δείνας· καὶ ἀκούσαντες τὰ γεγενημένα εἰς τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν, κατενύγησαν. τί ἐστι, κατενύγησαν; ἐλυπήθησαν, οὐκ ἀνεκτὸν αὐτοῖς ὤφθη, ἀλλὰ καὶ πάνυ χαλεπὸν, καὶ λύπης αὐτοῖς ὑπόθεσις γέγονε. λυπηρὸν γάρ, φησιν, ἦν αὐτοῖς σφόδρα, ὅτι

D ἄσχημον ἐποίησεν ἐν Ἰσραὴλ Συχὲμ, κοιμηθεὶς μετὰ τῆς θυγατρὸς Ἰακώβ. ὁρᾷς τῶν παίδων τὴν σωφροσύνην; μεγίστην ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἐλογίσαντο. εἶδες πῶς μὲν ὁ δίκαιος τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ἐπαίδευσεν εἰς τὴν ἀρετήν; πῶς δὲ ὁ τοῦ Ἐμμὼρ υἱὸς εἰς ἔργον ἀγαγὼν αὐτοῦ τὴν ἐπιθυμίαν, τῷ πατρὶ καὶ πάσῃ τῇ πόλει ὀλέθρου ὑπόθεσις γίνεται; ἀλλὰ πρότερον ἀκούσωμεν τὰ παρὰ τοῦ Ἐμμὼρ πρὸς αὐτοὺς λεγόμενα, καὶ μετὰ ταῦτα εἴσεσθε τὴν ἀδελφῶν τῆς Δείνας τὴν πανουργίαν, καὶ ὅπως ἐκδικῆσαι τὰ εἰς τὴν ἀδελφὴν γεγενημένα σπουδὴν ἐποιήσαντο. καὶ ἐλάλησε, φησιν, αὐτοῖς Ἐμμὼρ λέγων· Συχὲμ ὁ υἱός

E μου προείλετο τῇ ψυχῇ τὴν θυγατέρα ὑμῶν. ὅρα πῶς ἤδη τὸν μέλλοντα καταλήψεσθαι αὐτὸν ὄλεθρον μηνύει. προείλετο, φησι, τῇ ψυχῇ, ἀντὶ τοῦ, τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐξέδωκεν ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς ὑμῶν. ἐκεῖνος μὲν ἔλεγε, τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ τὴν ἐπὶ τὴν κόρην δηλῶν· μετὰ βραχὺ δὲ ἐμάνθανεν, ὅτι τῆς ἀπωλείας καὶ ἑαυτοῦ καὶ πάντων τῶν αὐτόθι τοῦτο ἔσται ὑπόθεσις. ἐπεὶ οὖν, φησιν, οὕτως ἐκκαίεται τῆς κόρης, δότε αὐτὴν αὐτῷ γυναῖκα, καὶ ἐπιγαμβρεύσατε ἡμῖν. τὰς θυγατέρας ὑμῶν δότε ἡμῖν· καὶ τὰς θυγατέρας ἡμῶν λάβετε τοῖς υἱοῖς ὑμῶν, καὶ ἐν ἡμῖν κατοικεῖτε. καὶ ἰδοὺ ἡ γῆ πλατεῖα ἐναντίον ὑμῶν, κατοικεῖτε καὶ ἐμπορεύεσθε ἐπ' αὐτῆς, καὶ κτήσασθε ἐν αὐτῇ. ὅρα τὸν πατέρα διὰ τὴν πε-

εἰς τὸν παῖδα φιλοστοργίαν ὅσην ποιεῖται πρὸς τοὺς ξένους τὴν φιλοφροσύνην, καὶ ὅπως αὐτοὺς ἐφελκύσασθαι βούλεται, πάσης αὐτοῖς τῆς χώρας τὴν ἐξουσίαν διδούς. καὶ ταῦτα μὲν ὁ πατήρ· ὁ δὲ παῖς θεασάμενος τοῦ πατρὸς τὴν περὶ αὐτὸν κηδεμονίαν, καὶ ὅπως πάντα ποιεῖν ἕτοιμος ἦν, ὥστε αὐτὸν εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὸ σπουδασθὲν, προστίθησι καὶ τὸ παρ' ἑαυτοῦ, καί φησι τῷ Ἰακὼβ καὶ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς κόρης, Εὕροιμι χάριν ἐναντίον ὑμῶν, καὶ ὃ ἐὰν εἴπητε, δώσομεν. πληθύνατε τὴν φερνὴν, καὶ δώσω καθ' ὅ, τι ἂν εἴπητέ μοι, καὶ δώσετέ μοι τὴν παῖδα ταύτην εἰς γυναῖκα. εἶδες καὶ τὸν πατέρα διὰ τὴν περὶ τὸν παῖδα κηδεμονίαν πολλὴν τὴν παράκλησιν ποιούμενον, καὶ τὸν νέον ἑτοίμως ἅπαντα προϊέμενον ὑπὲρ τοῦ τῆς κόρης ἐπιτυχεῖν;

Τοῦτο γὰρ, τοῦτο τὸ ὀλέθριον πάθος πάντα πείθει τὸν ἁλόντα καταδέξασθαι, μέχρις ἂν αὐτὸν εἰς αὐτὸν ἀγάγῃ τοῦ ᾅδου τὸν πυθμένα. καὶ θέα μοι· ὁ μὲν πρεσβύτης Ἰακὼβ ταῦτα ἀκούων σιγᾷ, καὶ τὴν οἰκείαν ἐπιείκειαν μιμούμενος οὐδὲν φθέγγεται, ἀλλὰ πράως φέρει τὴν εἰς τὴν θυγατέρα γεγενημένην ἐπήρειαν. οἱ δὲ υἱοὶ Ἰακὼβ εἶπον, φησι, τῷ Συχὲμ καὶ Ἐμμὼρ τῷ πατρὶ αὐτοῦ μετὰ δόλου, καὶ ἐλάλησαν αὐτοῖς, ὅτι ἐμόλυναν τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν. σκόπει μοι διὰ τὴν τοῦ ἑνὸς λαγνείαν πῶς ἅπαντες οἱ τὴν πόλιν οἰκοῦντες συναπολαύουσι τῶν κακῶν. καθάπερ γὰρ πυρᾶς ἀναφθείσης καὶ οἱ πλησίον οἰκοῦντες τοῦ κινδύνου μετέχουσι, τοῦ πυρὸς ἅπαντα ἐπινεμομένου· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ νῦν ἡ τοῦ νέου ἀκολασία οὐ μόνον τὸν πατέρα, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς τῆς πόλεως ἄρδην ἠφάνισε. τί οὖν οἱ παῖδες τοῦ Ἰακώβ; μετὰ δόλου πρὸς αὐτοὺς ἀποκρίνονται. ἄξιον ἀκοῦσαι, ἵνα μάθητε ὅπως ὑπερήλγησαν τῆς ἀδελφῆς. εἶπον γάρ, φησι, Συμεὼν καὶ Λευὶ ἀδελφοὶ Δείνας, υἱοὶ δὲ Λείας. οὐ δυνησόμεθα ποιῆσαι τὸ ῥῆμα τοῦτο, δοῦναι τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν ἀνθρώπῳ, ὃς ἔχει ἀκροβυστίαν. ἐὰν οὖν περιτέμνησθε τὴν σάρκα τῆς ἀκροβυστίας ὑμῶν, δώσομεν τὰς θυγατέρας ἡμῶν ὑμῖν, καὶ ἀπὸ τῶν θυγατέρων ὑμῶν ληψόμεθα, καὶ ἐσόμεθα ὡς γένος ἕν. τὰ μὲν τῆς προτάσεως εὔλογα καὶ ἀκόλουθα· ἀλλὰ μετὰ δόλου, φησὶ, διελέχθησαν. καὶ ἐὰν μὴ βούλησθε, φησι, τοῦτο ποιῆσαι, λαβόντες τὴν θυγατέρα ἡμῶν ἀπελευσόμεθα. ταῦτα μὲν οἱ περὶ τὸν Συμεῶνα καὶ τὸν Λευὶ τὸν κατὰ πάντων φόνον μελετῶντες προέτειναν. ἐκεῖνοι δὲ πρὸς τὸ σπουδαζόμενον ὁρῶντες, καὶ τὴν κόρην λαβεῖν ἐπιθυμοῦντες, κατεδέξαντο τὰ εἰρημένα, καὶ ἠρέσθησαν τοῖς προταθεῖσιν. ἤρεσε γάρ, φησιν, ὁ λόγος ἐναντίον αὐτῶν, [a] καὶ οὐκ ἠμέλλησε τοῦ πληρῶσαι τὰ ῥηθέντα ὁ νεανίσκος. ἐνέκειτο γὰρ τῇ θυγατρὶ Ἰακώβ. ὅλος, φησὶν, ἦν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς κόρης ἐκδεδομένος. καὶ ἐλθόντες αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ πρὸς τὴν πόλιν, φησὶ, διελέχθησαν πᾶσι τοῖς τὴν πόλιν οἰκοῦσι, καὶ συνεβουλεύσαντο τὴν περιτομὴν καταδέξασθαι κατὰ τὴν ἐκείνων πρότασιν, καὶ δέξασθαι αὐτοὺς πρὸς τὴν συνοίκησιν. καὶ ἐπλήρουν ἐκεῖνοι παραχρῆμα τὰ παρὰ τοῦ Ἐμμὼρ καὶ τοῦ Συχὲμ λεχθέντα. καὶ πάντες ἀθρόον τὸ σημεῖον τῆς περιτομῆς ἐπὶ τὸ σῶμα ἐδέχοντο. ἀλλὰ τοῦτο

a In τοῖς O. legitur, καὶ οὐκ ἐχρόνισε.

A tam propter filii amorem habet erga peregrinos benignitatem, & quomodo eos conciliare sibi vult, data eis in omni regione sua potestate. Et hæc quidem egit pater: filius autem quia vidit patris erga se studium, & quomodo omnia facere paratus fuerit, ut impleretur quod cupiebat, adjicit quod suum est, dicitque ad Jacob & ad fratres puellæ: 11. *Inveniam gratiam coram vobis, & quidquid dixeritis, dabimus: 12. multiplicate dotem, & dabo secundum quod dixeritis mihi, & dabitis mihi puellam hanc in uxorem.* Vidisti patrem B propter studium & curam in filium obnixe precari, juvenemque promte omnia promittere, ut puella potiretur?

3. Hæc enim, hæc perniciosa affectio omnia suscipienda libidine diffluenti persuadet, donec in inferni profundum ducat. Et vide, obsecro: senior quidem Jacob hæc audiens silet, & pro sua mansuetudine nihil loquitur: sed vim filiæ factam patienter fert. 13. *Filii autem Jacob dixerunt Sychem & Emor patri ejus dolose, & loquuti sunt illis, quod coinquinarint Dinam sororem suam.* Considera hic quomodo propter unius intemperantiam C universi civitatem habitantes pœnarum socii fiant. Sicut enim accensa pyra, qui prope habitant periculi sunt participes, igne omnia depascente: eodem modo & nunc adolescentis intemperantia non solum patrem, sed & omnes urbis cives simul perdidit. Quid igitur filii Jacob? dolose eis responderunt. Dignum est auditu, ut discatis quantum propter sororem doluerunt. *Dixerunt enim*, inquit, *Symeon & Levi fratres Dinæ, filii autem Liæ. 14. Non poterimus facere verbum hoc, ut demus sororem nostram homini qui habet* D *præputium. 15. Si igitur circumcidamini carne præputii vestri, 16. dabimus filias nostras vobis, & de filiabus vestris accipiemus, & erimus quasi genus unum.* Hæc quidem propositio honesta erat, & rationi consentanea, sed cum dolo, inquit, dicta est. 17. *Et si nolueritis*, inquit, *hoc facere, accepta filia nostra abibimus.* Hæc quidem Symeon & Levi cædem omnium secum meditantes proposuerunt. Illi autem respicientes ad quod exspectabant, puellamque habere cupientes, consenserunt in dicta, & placuerunt eis proposita, dicit enim: 18. *Placuit coram eis sermo, 19. & non tarda-* E *vit adimplere dicta adolescens. Deperibat enim filiam Jacob.* Hoc est, totum se in puellæ amorem dediderat. 20. *Et venerunt*, inquit, *ipse & pater ejus ad portam, & loquuti sunt omnibus qui in civitate habitabant.* Et consuluerunt ut circumcisionem susciperent secundum oblatam ab illis conditionem, & ut illos ad cohabitationem acciperent. Implebant illi statim quæ ab Emor & Sychem dicta sunt, & omnes simul circumcisionis signum in corpore accipiebant. Hoc ubi resciverunt

Symeon ac Levi, quæ jam dudum secum meditabantur, opere compleverunt. 25. *Et acceptis singuli gladiis suis, ingressi sunt civitatem secure.* Quid est, *in civitatem secure?* quia cum solum duo essent, tantæ multitudini se opposuerunt. Sed magnam eis securitatem præstitit, quod omnes illi saucii jacerent. Quod ut nobis manifestaret divina Scriptura, *Factum est*, inquit, *in die tertio, quando erant in dolore.* Hoc illos securos reddidit, & duos fortiores multis fecit. *Occiderunt*, inquit, *omne masculinum*, hoc est, omnes viros, qui propter circumcisionem jacebant: paratique erant, ut ita dicam, ut occiderentur: & cum aliis etiam juvenem ulti sunt, qui puellam vitiaverat. Et non contenti hac vindicta: etiam oves, inquit, eorum & omnia pecora, omniaque corpora in captivitatem duxerunt, ac civitate viris destituta & direpta redierunt. Vidisti, dilecte, quantum malum operata sit unius juvenis temeritas? Vidisti quantam attulit perniciem omnibus civitatem habitantibus? Hæc scientes refrenemus filiorum nostrorum impetus, magnumque furorem absterrendo & admonendo compescamus: & curemus eorum castitatem, omniaque faciamus & tractemus, ut absurdas concupiscentias juvenilis ætas effugere possit. Nam propter hoc & communis Dominus noster sciens humanæ naturæ infirmitatem, nuptias dedit & sancivit, ut ab illicito concubitu abstinere-tur. Ne igitur negligamus juvenes, sed scientes fornacis incendium, priusquam in luxuria implicentur, studeamus eos secundum legem Dei nuptiis copulare, ut & continentiam suam custodiant, nullumque damnum lasciviæ suæ habeant, remedio illinc sumto, ut possint carnis indomitos motus reprimere, & pœnam effugere. Sed videamus quomodo ea quæ a pueris facta sunt, senem affecerint. 29. *Dixit enim*, inquit, *Jacob: Symeon & Levi, exosum me fecistis, ut molestus ego sim habitatoribus terræ.* Quare, inquit, tantam fecistis vindictam? Nam quæ a vobis facta sunt, odium mihi maximum parient apud omnes habitatores terræ hujus. Deinde monstrans timorem in quo erat constitutus, *Mihi autem*, inquit, *parvus numerus est, & congregati contra me, percutient me, & exterar*: Quasi diceret: Nescitis quod pauci sumus? facile eadem & nos patiemur, quibus vobis illos afficere placuit. Et sicut Sychem patri & omnibus civitatem habitantibus hujus interitus fuit auctor, ita & vos mihi. Nam propter vos & ego exosus ero, & nihil prohibet quin delear propter vestram audaciam. 30. *Illi autem dixerunt*, inquit, *Numquid ut scorto abutentur sorore nostra?* Vide pueros continentiæ gratia ultionem

Juvenes uxoribus jungendi.

A μαθόντες οἱ περὶ τὸν Συμεὼν καὶ τὸν Λευὶ εἰς ἔργον [a] ἀγαγεῖν ἐπείγονται τὰ ἤδη βουλευθέντα αὐτοῖς, καὶ λαβόντες ἕκαστος τὴν μάχαιραν αὐτοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν ἀσφαλῶς. Τί ἐστιν, εἰς τὴν πόλιν ἀσφαλῶς; καί τοι δύο μόνοι ὄντες, πρὸς τοσοῦτον πλῆθος παρετάττοντο· ἀλλὰ πολλὴν αὐτοῖς τὴν ἀσφάλειαν παρεξένει τὸ πάντας ἐκείνους καθάπερ τραυματίας κεῖσθαι. ἵνα γὰρ τοῦτο ἡμῖν δῆλον ποιήσῃ ἡ θεία γραφή, φησιν, ἐγένετο δὲ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, ὅτε ἦσαν ἐν τῷ πόνῳ. τοῦτο ἐκείνοις τὴν ἀσφάλειαν κατεσκεύαζε, καὶ τοὺς δύο ἰσχυροτέρους τῶν πολλῶν εἰργάζετο. καὶ ἀπέκτειναν, φησι, πᾶν
B ἀρσενικὸν, ἀντὶ τοῦ, πάντας τοὺς ἄνδρας τοὺς διὰ τὸ περιτετμῆσθαι κειμένους, ὡς εἰπεῖν, πρὸς τὴν σφαγὴν ἑτοίμους ὄντας. καὶ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸν νέον, τὸν εἰς τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν ὑβρίσαντα, ἐπεξῆλθον, καὶ οὐκ ἀρκεσθέντες τῇ τοσαύτῃ τιμωρίᾳ, καὶ τὰ πρόβατα, φησιν, αὐτῶν, καὶ πάντα τὰ κτήνη, καὶ πάντα τὰ σώματα αἰχμαλωτίσαντες οὕτως ἐπανῆλθον, καὶ αὔτανδρον ἀνεῖλον τὴν πόλιν. εἶδες, ἀγαπητὲ, ὅσον εἰργάσατο κακὸν ἑνὸς νέου προπέτεια; εἶδες ὅσον ἤνεγκεν ὄλεθρον πᾶσι τοῖς τὴν πόλιν οἰκοῦσι; Ταῦτα δὴ μανθάνοντες ἀναχαιτίζωμεν τῶν ἡμετέρων παίδων τὰς ὁρμὰς, καὶ πολὺν
C τῇ νεότητι τὸν χαλινὸν κατασκευάζωμεν, τὸν ἀπὸ τοῦ φόβου, τὸν ἀπὸ τῆς νουθεσίας· καὶ ἐπιμελώμεθα τῆς αὐτῶν σωφροσύνης, καὶ πάντα ποιῶμεν καὶ πραγματευώμεθα, ὥστε τὴν ἡλικίαν τῆς νεότητος δυνηθῆναι διαφυγεῖν τὰς ἀτόπους ἐπιθυμίας. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ ὁ κοινὸς ἡμῶν δεσπότης ἰδὼν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὴν ἀσθένειαν, τὸν γάμον ἐνομοθέτησεν, ὥστε τῆς παρανόμου ἡμᾶς μίξεως ἀπαγαγεῖν. μὴ τοίνυν ἀμελῶμεν τῶν νέων, ἀλλ' ἰδόντες τῆς καμίνου τὴν πυρὰν, πρὶν ἢ [b] εἰς ἀσέλγειαν ἐγκυλισθῆναι, σπουδάζωμεν κατὰ τὸν τοῦ θεοῦ νόμον αὐτοὺς συνάπτειν πρὸς γάμον· ἵνα καὶ τὰ τῆς σωφροσύνης αὐτοῖς
D διατηρῆται, καὶ μηδεμίαν λύμην δέξωνται ἐξ ἀκολασίας, ἔχοντες ἀρκοῦσαν παραμυθίαν, καὶ δυνάμενοι τῆς σαρκὸς τὰ σκιρτήματα καταστέλλειν, καὶ κολάσεως ἐκτὸς εἶναι. ἀλλ' ἴδωμεν ὅπως τὰ παρὰ τῶν παίδων γεγενημένα διέθηκε τὸν πρεσβύτην. εἶπε γὰρ, φησιν, Ἰακώβ· Συμεὼν καὶ Λευὶ, μισητόν με πεποιήκατε, ὥστε πονηρόν με εἶναι τοῖς κατοικοῦσι τὴν γῆν. τίνος ἕνεκεν, φησι, τοσαύτην ἐπεδείξασθε τὴν ἄμυναν; τὰ γὰρ παρ' ὑμῶν γεγενημένα μῖσος ἐμοὶ μέγιστον προξενήσει παρὰ πάντων τῶν κατοικούντων τὴν γῆν. εἶτα δεικνὺς τὴν δειλίαν, ἐν ᾗ καθειστήκει, φησὶν, ἐγὼ δέ εἰμι ὀλιγοστὸς, καὶ
E συναχθέντες ἐπ' ἐμὲ συγκόψουσί με, καὶ ἐκτριβήσομαι. μονονουχὶ λέγων, οὐκ ἴστε ὅτι ὀλίγοι ὄντες εὐκόλως τὰ αὐτὰ καὶ ἡμεῖς πεισόμεθα, ὥσπερ ὑμεῖς τούτους διαθεῖναι ἠβουλήθητε. καὶ καθάπερ ὁ Συχὲμ τῷ πατρὶ καὶ πᾶσι τοῖς τὴν πόλιν οἰκοῦσι τούτου τοῦ ὀλέθρου γέγονεν αἴτιος, οὕτω καὶ ὑμεῖς ἐμοί. διὰ γὰρ ὑμᾶς καὶ αὐτὸς μισητὸς ἔσομαι, καὶ οὐδὲν τὸ κωλῦον ἐκτριβῆναί με διὰ τὴν ὑμετέραν τόλμαν. οἱ δὲ, φησιν, εἶπον, ἀλλ' ὡσεὶ πόρνῃ χρήσονται τῇ ἀδελφῇ ἡμῶν; ὅρα τοὺς παῖδας σωφρο-

[a] Sex mss. ἀγαγεῖν ἐβούλοντο τὰ ἤδη.
[b] Alii, εἰς λαγνείαν. Infra omnes mss. καὶ δυνάμενοι τῆς σαρκὸς, &c. recte. Savil. & Morel. καὶ δυναμένην perperam.

σύνης ἕνεκεν τὴν ἄμυναν ἐπιδειξαμένους. ἀπολογοῦνται γὰρ τῷ πατρὶ, καί φασι· κατῄσχυναν ἡμᾶς, ὡς εἰπεῖν, ὡσεὶ πόρνῃ ἐχρήσαντο τῇ ἀδελφῇ ἡμῶν· καὶ διὰ τοῦτο, τοῦτο ποιῆσαι κατηναγκάσθημεν, ἵνα καὶ τοῖς εἰς τὸ ἑξῆς διδασκαλία γένηται, μὴ τοιαῦτα τολμᾷν.

Ἀλλ᾽ ὅρα μοι λοιπὸν ἐνταῦθα τὴν ἄφατον τοῦ θεοῦ κηδεμονίαν τὴν περὶ τὸν δίκαιον. ἐπειδὴ γὰρ εἶδεν αὐτὸν δεδοικότα διὰ τὰ ὑπὸ τῶν παίδων γεγενημένα τὴν αὐτόθι οἴκησιν, εἶπε, φησιν, ὁ θεός· ἀναστὰς ἀνάβηθι εἰς τὸν τόπον Βαιθὴλ, καὶ οἴκει ἐκεῖ. ἐπειδὴ δέδοικας τοὺς ἐνταῦθα, ἀναχώρει, φησὶν, ἐντεῦθεν, καὶ οἴκει εἰς τὴν Βαιθὴλ, καὶ ποίησον ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ κυρίῳ τῷ ὀφθέντι σοι ἐν τῷ σε ἀποδιδράσκειν ἀπὸ προσώπου Ἠσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου. καὶ εἶπεν Ἰακὼβ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ καὶ πᾶσι τοῖς μετ᾽ αὐτοῦ· ἄρατε τοὺς θεοὺς τοὺς ἀλλοτρίους ἐκ μέσου ὑμῶν, καὶ καθαρίσθητε, καὶ ἀλλάξατε τὰς στολὰς ὑμῶν, καὶ ἀναστάντες ἀναβῶμεν εἰς Βαιθὴλ, καὶ ποιήσωμεν ἐκεῖ θυσιαστήριον τῷ κυρίῳ τῷ ἐπακούσαντί μου ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὃς ἦν μετ᾽ ἐμοῦ, καὶ διέσωσέ με ἐν τῇ ὁδῷ, ᾗ ἐπορεύθην. σκόπει τοῦ δικαίου πάλιν τὴν ὑπακοὴν καὶ τὸ φιλόθεον. ἐπειδὴ ἤκουσεν, ἀνάβηθι εἰς Βαιθὴλ, καὶ ποίησον θυσιαστήριον, καλέσας πάντας τοὺς αὐτοῦ εἶπεν· ἄρατε τοὺς θεούς. ποίους ἄν τις εἴποι θεούς; οὐδαμοῦ γάρ ἐστιν ἰδεῖν θεοὺς αὐτὸν ἐσχηκότα. ἄνωθεν γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς φιλόθεος ἦν ὁ δίκαιος· ἀλλ᾽ αἰνιττόμενος ἴσως τοὺς θεοὺς τοὺς τοῦ Λάβαν, οὓς ἡ Ῥαχὴλ ἦν ὑφελομένη, διὰ τοῦτό φησιν· ἐπειδὴ μέλλομεν τῷ ἀληθινῷ θεῷ, τῷ ἀεί μοι τὴν παρ᾽ αὐτοῦ προστασίαν νείμαντι, τὰς εὐχαριστίας ἀναφέρειν, ἐξάρατε, εἴ τινά ἐστιν ὑμῖν εἴδωλα, καὶ καθαρίσασθε, καὶ ἀλλάξατε τὰς στολὰς ὑμῶν, καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν πόλιν ὁρμήσομεν, καὶ ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν ἑαυτοὺς καθάραντες οὕτω συνέλθετε. μὴ μόνον τῇ τῶν ἱματίων φαιδρότητι τὴν καθαρότητα δεικνύντες, ἀλλὰ καὶ τῇ τῶν εἰδώλων ἀφαιρέσει τοὺς λογισμοὺς τῆς διανοίας ἐκκαθάραντες, οὕτως ἀνέλθωμεν ἐπὶ τὴν Βαιθήλ. καὶ ἔδωκάν, φησι, τῷ Ἰακὼβ τοὺς θεοὺς τοὺς ἀλλοτρίους· οὐ γὰρ ἦσαν αὐτῶν· καὶ τὰ ἐνώτια τὰ ἐν τοῖς ὠσὶν αὐτῶν. ἴσως γὰρ καὶ ταῦτα σύμβολά τινα ἦν τῶν εἰδώλων ἐκείνων, διὸ καὶ αὐτὰ μετὰ τῶν θεῶν προσφέρουσι τῷ Ἰακώβ. καὶ ἔκρυψεν αὐτά, φησιν, ὑπὸ τὴν τερέβινθον τὴν ἐν Σηκίμοις, καὶ ἀπώλεσεν αὐτὰ ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας. ἔκρυψέ, φησιν, αὐτὰ, καὶ ἀπώλεσεν, ὥστε καὶ αὐτοὺς τοὺς τῆς πλάνης δούλους τὴν πλάνην διαφυγεῖν, καὶ μηδένα ἕτερον τὴν ἐξ αὐτῶν λύμην δέξασθαι. καὶ ταῦτα ἅπαντα διαπραξάμενος ὁ δίκαιος, ἐξῆρέ, φησιν, ἐκ Σηκίμων, καὶ ἐποιεῖτο τὴν ὁρμὴν εἰς τὴν Βαιθήλ. ἀλλ᾽ ὅρα μοι πάλιν τοῦ θεοῦ τὴν περὶ αὐτὸν κηδεμονίαν, καὶ πῶς ἡμᾶς διδάσκει ἡ γραφὴ ἅπαντα σαφῶς. ἐξελθόντος γάρ, φησιν, τοῦ δικαίου ἐκ Σηκίμων, ἐγένετο φόβος θεοῦ ἐπὶ τὰς πόλεις τὰς κύκλῳ αὐτῶν, καὶ οὐ κατεδίωξαν ὀπίσω τῶν υἱῶν Ἰσραήλ. εἶδες πόση ἡ πρόνοια, καὶ πῶς [a] ἐναργὴς ἡ παρ᾽ αὐτοῦ ἀντίληψις ἐγένετο; ἐπέπεσε γὰρ ἐπ᾽ αὐτοὺς φόβος, καὶ οὐ κατεδίωξαν ὀπίσω αὐτῶν. ἐπειδὴ γὰρ τοῦτο ἐδεδοίκει ὁ δίκαιος, καὶ ἔλεγεν· ὀλιγο-

A sumsisse. Excusant enim se patri, & dicunt: Infamia nos affecerunt, veluti scorto abusi sunt sorore nostra: propterea hoc facere coacti sumus, ut & cæteri discerent similia non audere.

4. Sed vide, obsecro, hîc ineffabilem Dei curam erga justum. Nam quia vidit eum formidantem regionis incolas propter filiorum facinora, dixit ei Deus: *Surge, & ascende in locum Bæthel, & ibi habita.* Quia, inquit, eos qui hîc habitant times, recede hinc, & habita in Bæthel, *& fac illic altare Domino, qui apparuit* Caput 35.
B *tibi cum fugeres a facie Esau fratris tui.* 2. *Et dixit Jacob domui suæ, & omnibus suis: Tollite deos alienos e medio vestri, & purificamini, & mutate stolas vestras,* 3. *& surgite, & ascendamus in Bæthel, & faciamus illic altare Domino, qui exaudivit me in die afflictionis, qui fuit mecum, & salvavit me in via qua ambulavi.* Animadverte hîc justi obedientiam & pietatem in Deum: quia audivit: Ascende in Bæthel, & fac altare: vocatis, inquit, omnibus suis, dixit, Tollite deos. Quales, dixerit quis, deos? Nusquam enim videmus
C ipsum habuisse deos. Ab initio enim Dei cultor fuit justus. Significans forte deos Laban, quos Rachel subtraxerat, ideo dixit: Quoniam gratias acturi sumus vero Deo, qui semper tantam mei curam gessit, auferte si qua sunt in vobis idola, *& purificamini, & mutate stolas vestras,* & sic ad civitatem pergemus, & intus & foris mundati simul ibitis. Non solum vestium nitore puritatem declarate, sed cum abjectione idolorum purificatis cogitationibus mentis ascendamus ad Bæthel. 4. *Et*
D *dederunt*, inquit, *Jacob deos alienos*; non enim erant ipsorum; *& inaures quæ in auribus eorum.* Forte enim & hæc signa quædam erant istorum idolorum, ideo & hæc cum diis afferunt Jacob. *Et abscondit ea subter terebinthum in Secimis, & perdidit ea usque in præsentem diem.* Abscondit, inquit, ea, & perdidit, ut ipsi erroris servi, errorem effugerent, & nullus etiam alius ex iis damnum acciperet posthac. 5. *Et cum hæc omnia fecisset* justus, *abiit*, inquit, *a Secimis, & contendit ad Bæthel.* Iterum hîc attende quantam ejus curam
E habuerit Deus, & quam diligenter Scriptura nos omnia doceat. *Cum egressus enim esset* justus *ex Secimis, factus est timor Dei super omnes civitates in circuitu eorum, & non persequuti sunt filios Israel.* Vides quanta providentia, & quam evidens ejus subsidium! *Irruit enim*, inquit, *super eos metus, & non persequuti sunt illos.* Nam quia timebat hoc justus, & dicebat: Mihi par-

[a] Quinque mss. ἐνεργὴς non male.

vus numerus est, & delebor: narrat quomodo timore eos invadente, ipsos persequuti non sint. Nam quando Deus suum auxilium afferre voluerit, invalidos fortiores potentibus, & paucos potentiores pluribus facit, nihilque beatius est eo qui supernum auxilium assequutus est. 6. *Et abiit*, inquit, *Jacob in Luzam, quæ est in terra Chanaan, quæ est Bæthel, & omnis populus qui erat cum eo*: 7. *& ædificavit ibi altare, & vocavit nomen loci illius Bæthel: ibi enim apparuit ei Deus, cum fugeret a facie Esau fratris sui.* Postquam venit, inquit, in Bæthel, fecit sicut ei præceptum erat, & ædificato altari, vocavit nomen loci Bæthel. *Mortua est autem*, inquit, *Deborra nutrix Rebeccæ, & sepulta est ad radices Bæthel subter quercum: & vocavit Jacob nomen ejus, Quercus luctus.* Vides quomodo semper ab eventibus nominat loca, ut perpetua servetur memoria? Et quomodo, dixerit quispiam, nutrix Rebeccæ fuit cum Jacob jam primum veniente a Mesopotamia, priusquam occurreret patri suo? Forte hoc dicendum, eam quando a Laban ille rediit, simul cum Jacob venire cupivisse, ut post longum tempus Rebeccam inviseret: sed priusquam illi occurreret, defunctam esse.

Moralis epilogus de liberorum castigatione

5. At nos etiam, si placet, hîc finiamus sermonem, contenti iis quæ dicta sunt. Illud autem vestram caritatem rogaverimus, ut & vos virtutis curam geratis, & juvenum continentiam curetis. Hinc enim, ut ita dicam, omnia mala nascuntur. Consuetudo enim mali processu temporis invalescens tantam affert perniciem, ut postea non possit aliqua vinci admonitione; & cum semel a malitia fuerint occupati, quasi in captivitatem essent abducti, quoquo diabolus jusserit aguntur. Ille enim eis imperat, & perniciosa illa dat mandata, quæ juvenes libenter perficiunt, præsentem tantum voluptatem spectantes, & futurum dolorem non cogitantes. Ideo oro ut præbeamus manum filiis nostris, ut ne etiam pro iis quæ illi peccarunt, nos pœnas sustineamus. An nescitis quid seni Eli acciderit, (1. Reg. 4. 18.) cum non debite emendaret filiorum delicta? Quemadmodum enim medicus, si morbum sectione indigentem, unctione aut emplastro curare voluerit, cito morbum incurabilem efficiet, cum congruam non adhibeat medicinam: ita & senex ille, cum deberet filios suos pro peccatorum ratione emendare, nimia lenitate illos arguens, supplicii & ipse consors fuit. Proinde oro, exemplum hoc timeamus, & habentes filios provideamus eis de honesta educatione, & in summa unusquisque curam eorum agat, qui apud

A στὸς εἰμι, καὶ ἐκτριβήσομαι. διὰ τοῦτό φησιν, φόβου αὐτοῖς ἐπιπεσόντος οὐ κατεδίωξαν ὀπίσω αὐτῶν. ὅταν γὰρ αὐτὸς βούληται τὴν ῥοπὴν τὴν παρ' ἑαυτοῦ εἰσενεγκεῖν, καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἰσχυροτέρους τῶν δυνατῶν ἀπεργάζεται, τοὺς ὀλίγους τῶν πλειόνων δυνατωτέρους, καὶ οὐδὲν ἂν γένοιτο μακαριστότερον τοῦ τὴν ἄνωθεν ἐπισπασαμένου ῥοπήν. καὶ ἀπῆλθέ, φησιν, Ἰακὼβ εἰς Λοῦζαν, ἥ ἐστιν ἐν γῇ Χαναάν, ἥ ἐστι Βαιθὴλ, καὶ πᾶς ὁ λαὸς ὁ μετ' αὐτοῦ. καὶ ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ θυσιαστήριον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου Βαιθήλ. ἐκεῖ γὰρ ἐπεφάνη αὐτῷ ὁ θεὸς ἐν τῷ ἀποδιδράσκειν αὐτὸν ἀπὸ προσώπου Ἠσαῦ τοῦ ἀδελ-
B φοῦ αὐτοῦ. παραγενόμενός, φησιν, εἰς τὴν Βαιθὴλ, ἐποίησε τὸ προσταχθὲν, καὶ τὸ θυσιαστήριον οἰκοδομήσας ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου Βαιθήλ. ἀπέθανε δέ, φησι, Δεβόῤῥα ἡ τροφὸς Ῥεβέκκας, καὶ ἐτάφη κατώτερον Βαιθὴλ ὑπὸ τὴν βάλανον, καὶ ἐκάλεσεν Ἰακὼβ τὸ ὄνομα αὐτῆς, βάλανος πένθους. ὁρᾷς πῶς ἀεὶ ἀπὸ τῶν συμβαινόντων τοὺς τόπους ὠνόμαζεν, ὥστε διηνεκῆ διασώζεσθαι τὴν μνήμην; καὶ πῶς, ἄν τις εἴποι, ἡ τροφὸς τῆς Ῥεβέκκας συνῆν τῷ Ἰακὼβ προσφάτως ἀπὸ τῆς Μεσοποταμίας παραγενομένῳ, καὶ μηδέπω τὴν πρὸς τὸν πατέρα συντυχίαν ποιησαμένῳ; ἢ τάχα τοῦτο ἂν εἴποιμεν, ὅτι, ἡνίκα ἀπὸ τοῦ Λάβαν ἐπανῄει, συνανελθεῖν τῷ Ἰακὼβ ἐπε-
C θύμησεν, ὥστε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου τὴν Ῥεβέκκαν θεάσασθαι· καὶ πρὶν ἢ τὰ τῆς συντυχίας γενέσθαι, ἐκεῖ τὸν βίον κατέλυσεν.

Ἀλλ' εἰ βούλεσθε, καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα στήσωμεν τὸν λόγον ἀρκεσθέντες τοῖς εἰρημένοις, ἐκεῖνο παρακαλέσαντες ὑμῶν τὴν ἀγάπην, ὥστε καὶ αὐτοὺς πολλὴν τῆς ἀρετῆς ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν, καὶ τῆς τῶν νέων σωφροσύνης ἐπιμελεῖσθαι. ἐντεῦθεν γὰρ, ὡς εἰπεῖν, ἅπαντα τίκτεται τὰ κακά. ἡ γὰρ συνήθεια τῆς πονηρίας τῷ χρόνῳ προϊοῦσα τοσαύτην ἐργάζεται τὴν λύμην, ὡς μηδεμίαν λοι-
D πὸν παραίνεσιν δύνασθαι περιγενέσθαι τῶν ἅπαξ ὑπὸ τῆς πονηρίας προδιδομένων, καὶ καθάπερ αἰχμαλώτων ἀγομένων, ἧπερ ἂν ὁ διάβολος κελεύει. ἐκεῖνος γάρ ἐστι λοιπὸν ὁ ἐπιτάττων, καὶ τὰ ὀλέθρια ἐκεῖνα κελεύων ἐπιτάγματα, ἅπερ μεθ' ἡδονῆς πληροῦσιν οἱ νέοι, τὸ παρὸν μόνον ἡδὺ ὁρῶντες, καὶ τὴν μετὰ ταῦτα ὀδύνην οὐ λογιζόμενοι. διὸ παρακαλῶ χεῖρα ὀρέγειν τοῖς παισὶ τοῖς ἡμετέροις, ἵνα μὴ καὶ τῶν ὑπ' ἐκείνων πραττομένων αὐτοὶ τὰς εὐθύνας ὑπόσχωμεν. ἢ οὐκ ἴστε, τί ὁ πρεσβύτης Ἠλεὶ πέπονθεν, οὐ προσηκόντως διορθούμενος τῶν παίδων τὰ ἐλαττώματα; ὅταν γὰρ ἢ πάθος τομῆς
E δεόμενον, εἰ μέλλοι ὁ ἰατρὸς τοῦτο [a] καταιονήσει θεραπεύειν, ταχέως ἀνίατον ἐργάζεται τὸ πάθος, οὐ τὴν ἁρμόττουσαν ἐπάγων ἰατρείαν· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὁ πρεσβύτης ἐκεῖνος ὀφείλων ἄξια τῶν πλημμελημάτων εἰσπράξασθαι τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας, πολλῇ τῇ ἐπιεικείᾳ χρησάμενος τῆς τιμωρίας αὐτοῖς καὶ αὐτὸς ἐκοινώνησε. φοβηθέντες οὖν, παρακαλῶ, τὸ ὑπόδειγμα, καὶ οἱ παῖδας ἔχοντες προνοῶμεν τῆς τούτων ἀνατροφῆς, καὶ ἁπλῶς ἕκαστος τῶν συνοικούντων τὴν ἐπιμέλειαν ποιεί-

[a] Καταιονήσει θεραπεύειν, *Unctione aut emplastro imposito curare* a verbo καταιονάω: *aspergo, illino, foveo, emplastro obduco.* Mire corruptus est hic locus in edit. Savil. κατ' εὐνοίας λόγον μὴ θεραπεύειν: Unus tantum codex κατὰ φρόνησιν pro καταιονήσει posuit. Librarii nimirum vocem insolitam vitiatam putantes, alias lecbiones temere substituebant.

σθω,

σθω, καὶ κέρδος μέγιστον κρινέτω τὴν τοῦ πλησίον ὠφέλειαν· ἵνα τὰ πρὸς ἀρετὴν ἕκαστος [a] πεπαιδευμένος, καὶ τῆς κακίας τὴν πεῖραν διαφυγεῖν δυνηθῇ, καὶ τὴν ἀρετὴν ἑλόμενος πολλὴν ἐπισπάσηται τὴν ἄνωθεν ῥοπὴν, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A se habitant, & lucrum maximum ducat utilitatem proximi, ut unusquisque discens ea quæ ad virtutem pertinent, & peccati periculum effugere, & virtutem amplexatus supernum auxilium sibi conciliare valeat. Quod nobis omnibus concedatur, gratia & clementia Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre & sancto Spiritu sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

ΟΜΙΛΙΑ ξ΄.

Καὶ οἰκοδομήσας θυσιαστήριον ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου Βαιθήλ· ἐκεῖ γὰρ ἐπεφάνη αὐτῷ ὁ θεὸς ἐν τῷ ἀποδιδράσκειν αὐτὸν ἀπὸ προσώπου Ἡσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

ΦΕΡΕ καὶ σήμερον, εἰ βούλεσθε, τὴν ἀκολουθίαν τῶν πρώην ἡμῖν εἰρημένων ἀναλαβόντες, οὕτω πάλιν ἐκ τῶν ἑξῆς τὴν διδασκαλίαν πρὸς ὑμᾶς ποιησώμεθα. ἔτι γὰρ ἡμᾶς ἡ κατὰ τὸν Ἰακὼβ ἱστορία καὶ σήμερον ἱκανὴ παιδεῦσαι τὴν πολλὴν περὶ αὐτὸν τοῦ θεοῦ πρόνοιαν, καὶ ὅπως ταῖς οἰκείαις αὐτὸν ὑποσχέσεσι πάλιν ἐπέῤῥωσεν ἀμειβόμενος αὐτοῦ τὴν εὐγνωμοσύνην. ἐπειδὴ γὰρ ἐν τοῖς προλαβοῦσι διηγήσατο ἡμῖν, ὅπως κατὰ τὸ τοῦ θεοῦ πρόσταγμα καταλιπὼν τὴν Σίκιμα διὰ τὰ ὑπὸ τῶν παίδων αὐτοῦ γεγενημένα, εἰς τὴν Λοῦζαν ἠπείγετο· καὶ οἰκοδομήσας, φησὶ, θυσιαστήριον, ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου, Βαιθήλ· ἐκεῖ γὰρ ἐπεφάνη αὐτῷ ὁ θεὸς ἐν τῷ ἀποδιδράσκειν αὐτὸν ἀπὸ προσώπου Ἡσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. καὶ τοῦτο προστάξας τῷ δικαίῳ, καὶ ἀπαλλάξας αὐτὸν τοῦ φόβου, οὗ κατείχετο διὰ τὴν τῶν Σικιμιτῶν ἀναίρεσιν, τοῖς τὰς πόλεις ἐκείνας οἰκοῦσιν ἐπέβαλε, φησὶ, φόβον, ὥστε μὴ καταδιῶξαι ὀπίσω αὐτοῦ. ὅρα τοῦ θεοῦ τὴν πρόνοιαν, καὶ ὅσῃ κέχρηται κηδεμονίᾳ περὶ τὸν Ἰακώβ. κατέσεισε, φησὶ, τῷ φόβῳ τὰς ψυχὰς τῶν τὰς πόλεις ἐκείνας οἰκούντων, ὥστε μὴ καταδιῶξαι ὀπίσω αὐτοῦ· ἐβούλοντο γὰρ ἴσως ἐπαμῦναι τοῖς Σικιμίταις. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ παρὰ γνώμην τοῦ δικαίου ἐγένετο τὰ γεγενημένα, καὶ οἱ περὶ τὸν Συμεὼν καὶ τὸν Λευῒ τῆς ἀδελφῆς τὴν σωφροσύνην ἐκδικοῦντες ἐκεῖνα εἰργάσαντο, οὐ μόνον αὐτὸν καὶ τοὺς αὐτοῦ παῖδας τῆς ἀγωνίας τοῦ φόβου ἀπαλλάττει, ἀλλὰ κἀκείνοις δειλίαν ἐνθεὶς ἀπέστησε τῆς κατ' αὐτῶν ὁρμῆς. ἴδετε πόσον ἐστὶν ἀπολαύειν τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς. ὅταν γὰρ αὐτὸς ᾖ εὐνοϊκῶς περὶ ἡμᾶς διακείμενος, πάντα ἐκποδὼν γίνεται τὰ λυπηρά. ὥσπερ γὰρ τῷ δικαίῳ θάρσος ἐνέθηκεν, οὕτως ἐκείνοις φόβον ἐπέσεισε. δεσπότης γὰρ ὢν πάντα πρὸς ὃ βούλεται μετασκευάζει, καὶ τὴν εὐμήχανον αὐτοῦ σοφίαν διὰ πάντων ἐπιδείκνυται. καὶ οὐδὲν ἰσχυρότερον ἂν γένοιτό ποτε τοῦ τὴν ἄνωθεν συμμαχίαν ἐπισπωμένου, ὥσπερ οὖν οὐδὲν ἀσθενέστερον τοῦ ταύτης ἠρημωμένου. ἰδοὺ γοῦν οὗτος ὁ δίκαιος εὐαρίθμητος ὢν καὶ σφόδρα ὀλιγοστὸς, ἐπειδὴ ὑπὸ τῆς τοῦ θεοῦ δεξιᾶς ἐφρουρεῖτο, καὶ θάρσος ἐλάμβανε, καὶ τὴν ἐπιβουλὴν διέφυγεν· ἐκεῖνοι δὲ καὶ εἰς πλῆθος πολὺ συντείνοντες, καὶ κατὰ ταυτὸν τὴν

[a] Sex mss. παιδευόμενος.

HOMILIA LX.

B *Et ædificato altari vocavit nomen loci Bæthel: illic enim apparuit ei Deus, cum fugeret a facie Esaü fratris sui.* Gen. 35. 7.

1. AGE & hodie, si libet, repetitis iis quæ nuper diximus, ad sequentia vobis exponenda accedamus. Nam etiam hodie historia Jacob apta est ad nos docendum multiplicem Dei in illum providentiam, & quomodo illum suis promissionibus iterum firmaverit remunerans ejus probitatem. Postquam enim superius narravit nobis, quomodo secundum præ-
C ceptum Dei, relictis Secimis propter facinora filiorum suorum, ad Luzam contendit: *Et ædificato altari*, inquit, *vocavit nomen loci Bæthel: illic enim apparuit ei Deus, cum fugeret a facie Esaü fratris sui.* Quo imperio Deus justum liberavit a timore quo tenebatur propter occisos Secimitas: immisit, inquit, in habitatores illarum civitatum metum, ita ut illum non persequerentur. Vide providentiam Dei, & quantam habeat sollicitudinem pro Jacob. Concussit, inquit, timore animas eorum qui vicinas civitates inhabitabant, ut ne persequeren-
D tur illum: nam fortassis ulcisci volebant Secimitas. Sed quoniam illa præter justi sententiam facta fuerant, & Symeon ac Levi sororis violatam continentiam ulciscentes hæc fecerant; non solum eum & filios ejus a nimio timore liberavit, sed illos etiam timore concutiens, a conatu persequendi retraxit. Vidistis quantum sit niti divino præsidio? Nam quando Deus nobis bene affectus est, e medio tolluntur terribilia omnia. Sicut enim justo fiduciam dedit, ita illis dedit metum. Enim-
E vero Dominus cum sit, omnia prout voluerit vertit, & omnipotentem suam sapientiam in omnibus declarat. Ac nihil fortius est eo qui supernam sibi conciliavit opem, sicut etiam nihil infirmius eo qui illa privatus est. Ecce enim justus ille, paucos numero secum habens, quia custodiebatur a Deo, & fiduciam accepit, & insidias effugit: illi autem, cum multi essent, & conglobati conspirassent,

nihil eorum quæ volebant operibus complere potuerunt. *Factus est enim*, inquit, *timor Dei super civitates in circuitu eorum.* Postquam igitur justus a timore istorum liberatus est, vide iterum eximiam Dei clementiam, quam erga eum declaravit. 9. *Visus est enim ei Deus iterum in Luza.* Quare adjicit hoc verbum, *iterum?* Non absque causa, sed ut discas, eum prius etiam in hoc loco ei apparuisse, quando fugiens fratrem in Mesopotamiam contendebat. Itaque & nunc ait: Sicut tunc visus est ei abeunti, ita & nunc redeunti apparet in eodem loco, & confirmat promissiones, quas quando abiit, cum eo fecit, hoc præstans ut justus firmius suis promissionibus confidat, & ne propter tempus medium fluctuet. *Et benedixit eum, & dixit ei:* 10. *Nomen tuum non vocabitur ultra Jacob, sed Israël erit nomen tuum.* Quamquam jam pridem hoc nomen ei dederat, cum transiret in Jaboch, verum majoribus indiciis certiorem volebat justum reddere, & nunc eamdem benedictionem ei dat, & dicit: 11. *Israël vocabitur nomen tuum, & cresce, & multiplicare: & gentes & congregationes gentium erunt ex te, & reges ex lumbo tuo prodibunt.* Vide magnitudinem benedictionis: non solum dicit eum in tantam multitudinem propagandum, sed & gloriosum fore ejus semen. *Reges* enim, inquit, *ex lumbis tuis egredientur*, prædicens ei gloriam eorum qui ex ipso ortum ducturi erant. 12. *Et terram*, inquit, *quam Abrahæ & Isaac dedi, tibi dedi eam, & semini tuo post te dabo terram hanc.* Quoniam propter facta in Secimis a Symeone & Levi, dicebat: *in parvo numero sum ego, & congregati super me percutient me, & delebor ego & domus mea:* & per omnia monstrabat pusillanimitatem & metum quo tenebatur: propterea benignus Dominus nunc dicit ad eum: Quoniam dixisti, in parvo numero sum, disce futurum esse ut crescas, & multiplicetur semen tuum, & ita sit gloriosum, ut congregationes gentium & reges ex eo prodituri sint; atque futurum esse, ut non solum non delearis, sed & tu & semen tuum omnem terram hanc in hereditatem accipiatis. Et factis ei promissionibus istis, *ascendit Deus ab eo, ex loco ubi est loquutus cum illo.* Vide quantum attemperant se nostræ infirmitati divinæ Scripturæ verba. 13. *Ascendit enim*, inquit, *Deus ab eo.* Non ut loco concludi existimemus Deum, sed ut per hoc etiam ejus ineffabilem discamus clementiam. Spiritus enim gratia se ad infirmitatem nostram demittens omnia narrare solet. Descendere enim, & ascendere, indignum Deo est; sed quia maximum est ineffabilis ejus clementiæ indicium, quod propter nostram eruditionem talibus uti verbis dignetur, propterea humanis dictionibus utitur, quia alioquin impossibile erat humanas aures ferre verborum sublimi-

Descendere & ascendere indignum Deo.

A συμφωνίαν ἐπιδεικνύμενοι, οὐδὲ οὕτως ἴσχυόν τι τῶν βουληθέντων εἰς ἔργον ἀγαγεῖν. ἐγένετο γάρ, φησι, φόβος θεοῦ ἐπὶ τὰς πόλεις τὰς κύκλῳ αὐτῶν. ἐπειδὴ τοίνυν ἀπηλλάγη τοῦ φόβου καὶ τῶν ἐγχωρίων ὁ δίκαιος, ὅρα πάλιν τοῦ θεοῦ τὴν ὑπερβάλλουσαν φιλανθρωπίαν, ἣν περὶ αὐτὸν ἐπιδείκνυται. ὤφθη γὰρ αὐτῷ, φησιν, ὁ θεὸς ἔτι ὄντι ἐν Λούζᾳ. τίνος ἕνεκεν πρόσκειται τὸ, ἔτι; οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἵνα μάθῃς ὅτι καὶ ἤδη ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ὤφθη αὐτῷ πρότερον, ἡνίκα φεύγων τὸν ἀδελφὸν ἐπὶ τὴν Μεσοποταμίαν ἐποιεῖτο τὴν ὁρμήν. καὶ νῦν οὖν φησι· καθάπερ τότε ὤφθη αὐτῷ ἀπιόντι, οὕτω καὶ νῦν

B ἐπανερχομένῳ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐπιφαίνεται, καὶ βεβαιοῖ τὰς ὑποσχέσεις, ἃς ἡνίκα ἀπῄει πρὸς αὐτὸν ἐποιήσατο, παρασκευάζων τὸν δίκαιον θαῤῥῆσαι τοῖς ἐπηγγελμένοις, καὶ μὴ διὰ τὸν ἐν μέσῳ χρόνον ἐνδοιάσαι. καὶ εὐλόγησεν αὐτὸν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· τὸ ὄνομά σου οὐ κληθήσεται ἔτι Ἰακὼβ, ἀλλ' Ἰσραὴλ ἔσται τὸ ὄνομά σου. καίτοι καὶ ἤδη τὴν προσηγορίαν αὐτῷ ἦν ἐπιθεὶς, ἡνίκα τὴν διάβασιν ἐποιήσατο τοῦ Ἰαβὼχ, ἀλλὰ πλείονα πληροφορίαν ἐνθεῖναι τῷ δικαίῳ βουλόμενος, καὶ νῦν τὴν αὐτὴν ποιεῖται πρὸς αὐτὸν εὐλογίαν, καί φησιν· Ἰσραὴλ κληθήσεται τὸ ὄνομά σου, καὶ αὐξάνου καὶ πληθύνου, καὶ ἔθνη καὶ συναγωγαὶ ἐθνῶν ἔσονται ἐκ σοῦ, καὶ βασιλεῖς

C ἐκ τῆς ὀσφύος σου ἐξελεύσονται. ὅρα μέγεθος εὐλογίας· οὐ μόνον εἰς πλῆθος αὐτὸν ἐκταθήσεσθαί φησιν, ἀλλὰ καὶ ἐπίδοξον γενήσεσθαι τὸ ἐξ αὐτοῦ σπέρμα· βασιλεῖς γὰρ ἐκ τῆς ὀσφύος σου ἐξελεύσονται, προμηνύων αὐτῷ ἐντεῦθεν ἤδη τῶν ἐξ αὐτοῦ τικτομένων τὴν περιφάνειαν. καὶ τὴν γῆν, φησιν, ἣν τῷ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ δέδωκα, σοὶ δέδωκα αὐτὴν, καὶ τῷ σπέρματί σου μετὰ σὲ δώσω τὴν γῆν ταύτην. ἐπειδὴ διὰ τὰ γεγενημένα ἐν Σηκίμοις ὑπὸ τοῦ Συμεὼν καὶ Λευῒ ἔλεγεν· ὀλιγοστός εἰμι ἐν ἀριθμῷ, καὶ συναχθέντες ἐπ' ἐμὲ συγκόψουσί με, καὶ ἐκ-

D τριβήσομαι ἐγώ τε καὶ ὁ οἶκός μου· καὶ διὰ πάντων ἐδείκνυ καὶ τὴν ὀλιγοψυχίαν, καὶ τὴν πολλὴν δειλίαν, ἐν ᾗ κατείχετο· διὰ τοῦτο ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης νῦν φησι πρὸς αὐτόν· ἐπειδὴ εἶπες, ὀλιγοστός εἰμι, μάνθανε ὅτι καὶ αὐξηθήσῃ, καὶ πληθυνθήσεταί σου τὸ σπέρμα, καὶ οὕτως ἔσται ἐπίδοξον, ὡς συναγωγὰς ἐθνῶν καὶ βασιλεῖς ἐξ αὐτοῦ γενέσθαι· καὶ οὐ μόνον οὐκ ἐκτριβήσῃ, ἀλλὰ σὺ καὶ τὸ σπέρμα τὸ σὸν πᾶσαν τὴν γῆν ταύτην κληρονομήσει. καὶ ταύτας πρὸς αὐτὸν τὰς ὑποσχέσεις ποιησάμενος ἀνέβη ὁ θεὸς ἀπ' αὐτοῦ, φησιν, ἐκ τοῦ τόπου, οὗ ἐλάλησε μετ' αὐτοῦ. ὅρα πόση ἡ συγκατάβα-

E σις τῶν λέξεων τῆς θείας γραφῆς. ἀνέβη, φησὶν, ὁ θεὸς ἀπ' αὐτοῦ· οὐχ ἵνα καὶ ἐν τόπῳ νομίσωμεν περικεκλεῖσθαι τὸ θεῖον, ἀλλ' ἵνα καὶ διὰ τούτου μάθωμεν αὐτοῦ τὴν ἄφατον φιλανθρωπίαν, ὅτι τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀσθενείᾳ συγκαταβαίνουσα ἡ τοῦ πνεύματος χάρις, οὕτως ἅπαντα διηγεῖται. τὸ γὰρ, ἀνέβη καὶ κατέβη, ἀνάξιον θεοῦ· ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο μάλιστα τεκμήριον τῆς ἀφάτου αὐτοῦ φιλανθρωπίας, τὸ διὰ τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν καὶ τῆς παχύτητος τῶν τοιούτων ῥημάτων ἀνέχεσθαι, διὰ τοῦτο ἀνθρωπίναις λέξεσι κέχρηται, ἐπειδὴ οὐδὲ δυνατὸν ἦν ἑτέρως τὴν ἀκοὴν τὴν ἀνθρωπίνην ἐνεγκεῖν τῶν λεγομέ-

νων τὸ ὕψος, εἰ πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ δεσπότου ἡμῶν A διελέγετο.

Ὅπερ ἐννοοῦντες μηδέποτε τῇ ταπεινότητι τῶν λέξεων ἐναπομένωμεν, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο θαυμάζωμεν αὐτοῦ τὴν ἄφατον ἀγαθότητα, ὅτι τοσαύτῃ συγκαταβάσει κεχρῆσθαι οὐ παραιτεῖται διὰ τὸ ἀσθενὲς τῆς φύσεως ἡμετέρας. Ἀλλ' ὅρα πάλιν τὸν δίκαιον τοῦτον τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην ἐπιδεικνύμενον. Ἔστησε γάρ, φησίν, Ἰακὼβ στήλην λιθίνην ἐν τῷ τόπῳ, ᾧ ἐλάλησε μετ' αὐτοῦ ὁ Θεός, καὶ ἔσπεισεν ἐπ' αὐτὴν σπονδήν, καὶ ἐπέχεεν ἔλαιον, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐλάλησε μετ' αὐτοῦ, Βαιθήλ. Σκόπει πῶς ἀεὶ ταῖς προσηγορίαις τῶν τόπων B ἄληστον ὁ δίκαιος τῶν εὐεργεσιῶν τὴν μνήμην ἐναποτίθεται, ὥστε καὶ τοῖς μετὰ ταῦτα γενεαῖς κατάδηλον γίνεσθαι τὴν αὐτόθι γεγενημένην ὀπτασίαν τῷ δικαίῳ. Καὶ ἀπάρας, φησίν, Ἰακὼβ ἔστησε τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ἐπέκεινα τοῦ πύργου Γαδήρ. Προσωτέρω πάλιν ἀναχωρεῖ ὁ δίκαιος, ἐπειγόμενος κατὰ μικρὸν φθάσαι τὸν τόπον, ἔνθα κατῴκει ὁ Ἰσαάκ. Εἶτα, φησίν, [a] ὅτε ἤγγισε τοῦ εἰσελθεῖν εἰς Ἐφραθᾶ, ἡ Ῥαχὴλ ἐδυστόκησεν ἐν τῷ τόκῳ. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ σκληρῶς αὐτὴν τίκτειν, εἶπεν αὐτῇ ἡ μαῖα, Θάρσει· καὶ γὰρ οὗτός σοί ἐστιν υἱός. Μὴ ἀγωνία, φησί, τέξῃ γὰρ υἱόν. Εἰ γὰρ καὶ διακόπτουσί σε αἱ ὠδῖνες, C ἀλλ' ὅμως ἕξεις υἱόν. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἀφιέναι αὐτὴν τὴν ψυχήν, ἀπέθνησκε γάρ, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Υἱὸς ὀδύνης μου· ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ ἐκάλεσεν αὐτὸν Βενιαμίν. Ἐκείνη μὲν ἐκ τοῦ συμβεβηκότος αὐτῇ τὴν προσηγορίαν ἐπιτίθησι τῷ παιδί, ὁ δὲ πατὴρ Βενιαμὶν αὐτὸν ἐκάλεσε. Καὶ μετὰ τὸ τεκεῖν, φησίν, ἀπέθανε, καὶ ἐτάφη ἐν τῇ ὁδῷ Ἐφραθᾶ· αὕτη ἐστὶ Βηθλεέμ. Καὶ ἔστησεν Ἰακὼβ στήλην ἐπὶ τοῦ μνημείου. Τὴν ἀθυμίαν τὴν ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς Ῥαχὴλ παρεμυθεῖτο ὁ τεχθείς, καὶ παρεσκεύαζε πρᾴως φέρειν τὸν δίκαιον τὴν ἀποβολὴν τῆς Ῥαχήλ. Ἐντεῦθεν λοιπὸν διαδέχεται τὸν Ῥουβὴν ἡ προπέτεια. D Πορευθεὶς γάρ, φησίν, ἐκοιμήθη μετὰ Βάλλας τῆς παλλακῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Καὶ ἤκουσεν Ἰσραήλ, καὶ πονηρὸν ἐφάνη ἐναντίον αὐτοῦ. Καὶ γὰρ ἦν παράνομον σφόδρα τὸ γεγονός. Διὰ τοῦτο καὶ μετὰ ταῦτα νομοθετῶν Μωϋσῆς ἀπηγόρευεν υἱὸν καὶ πατέρα τῇ αὐτῇ ἐπιμίγνυσθαι. Ἵνα γὰρ μὴ ὁδῷ προβαίνοντες συνήθειαν τὸ πρᾶγμα ἐργάσωνται, ὁ νομοθέτης προανέστελλε, τιμωρίᾳ ὑπεύθυνον εἶναι τὸν τοιοῦτον διαγορεύων. Ἀλλ' ὅμως καὶ οὕτω νῦν μὲν πρᾴως ἔφερεν ὁ Ἰακὼβ τῇ φυσικῇ φιλοστοργίᾳ νικώμενος. Μετὰ δὲ ταῦτα μέλλων ἐξιέναι τοῦ βίου, στηλιτεύει τὸν παῖδα, ἀνάγραπτον αὐτοῦ τὴν παρανομίαν E ποιούμενος, καὶ ἀρώμενος αὐτῷ, ἵνα διὰ τῶν εἰς ἐκεῖνον γεγενημένων καὶ οἱ εἰς τὸ ἑξῆς σωφρονίζωνται. Ἐντεῦθεν ἡμῖν λοιπὸν ἀπαριθμεῖται τοὺς παῖδας τοῦ Ἰακὼβ ὁ μακάριος Μωϋσῆς, καὶ διδάσκει ἡμᾶς, ἐξ ὧν διηγεῖται, τοῦ δικαίου τὴν ἀρετήν. Ἵνα γὰρ μὴ νομίσῃς ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν αὐτὸν τὴν συνουσίαν ποιήσασθαι τὴν πρὸς τὴν Ῥαχὴλ καὶ τὴν Λείαν καὶ τὰς δύο παιδίσκας, δεικνὺς ὅτι οἰκονομίᾳ τινὶ ὑπηρετούμενος τὴν πρὸς αὐτὰς ὁμιλίας

tatem, si secundum dignitatem Domini dicta essent.

2. Quod cogitantes, nunquam in humilitate verborum hæreamus, sed & propter hoc admiremur ineffabilem ejus bonitatem, quod neque ab hac humilitate abhorreat propter imbecillitatem naturæ nostræ. Sed vide justum illum iterum grati animi signa dantem. 14. *Erexit enim*, inquit, *Jacob columnam lapideam in loco, in quo loquutus est cum eo Deus, & libavit ei libationem, & superfudit oleum, & vocavit nomen loci in quo loquutus est cum eo, Bæthel.* Considera, oro, quomodo in nominibus locorum memoriam immortalem beneficiorum reponat, ut & posteris manifesta fiat visio, qua justus ibi dignatus fuit. 16. *Et profectus*, inquit, *Jacob fixit tabernaculum suum ultra turrem Gader.* Ulterius iterum procedit justus, anhelans paulatim venire ad locum ubi habitabat Isaac. *Deinde*, inquit: *Quando appropinquavit ut intraret in Ephrata, Rachel laborabat in partu*, 17. *& factum est cum difficulter pareret, dixit ei obstetrix, Confide: etenim hic tibi est filius.* Ne sis anxia, inquit, paries enim filium. Nam licet te crucient dolores, verumtamen habebis filium. 18. *Factum est autem*, inquit, *cum exhalaret animam suam, moriebatur enim, vocavit nomen pueri, Filius doloris mei: pater autem ejus vocavit eum Benjamin.* Illa quidem nomen ei dedit ex iis quæ sibi acciderant, pater autem Benjamin ipsum vocavit. *Et postquam peperit*, inquit, 19. *mortua est, & sepulta in via Ephrata: hæc est Bethlehem.* 20. *Et erexit Jacob titulum super sepulcrum.* Mœrorem quem ex morte Rachelis conceperat, mitigavit natus puer, & effecit ut justus Rachelis mortem æquo ferret animo: sed hinc succedit Ruben temeritas. *Abiit enim*, inquit, *& dormivit cum Balla concubina patris sui: & audivit Israël, & malum visum est coram eo.* Erat enim valde nefarium facinus. Ideo postea legislator Moses prohibuit, ne pater & filius cum eadem rem habeant. Levit. 18. Nam ut ne sensim progrediendo res illis in consuetudinem verteret, jam antea legislator reprimit eos, pœnæ obnoxios eos qui talia auderent denuncians. Attamen id nunc mansuete tulit justus naturali amore victus. Postea autem cum emigraturus esset ex hac vita, filium vituperat, & flagitium ejus scripto tradi curat, maledicens ei, ut & cæteri illius pœna emendarentur. Hîc nobis postea enumerat filios Jacob beatus Moses: ac per ea quæ narrat, justi virtutem nos docet: enimvero ne putes fortuito simpliciterque, ut contingere solet, ipsum concubuisse cum Rachel & Lia duabusque ancillis, monstrat se ex dispensatione quapiam cum illis rem habuisse, ut duode-

a In editione τῶν O legitur, ἡνίκα ἤγγισεν εἰς Χαβραθὰ τοῦ ἐλθεῖν εἰς τὴν Ἐφραθά. *Cum appropinquavit Chabratha, ut intraret in Ephratha.* Hanc autem vocem εἰς Χαβραθὰ omisit Chrysostomus, vel fortassis in ejus exemplari non ferebatur. De hac vide in Hexaplis nostris ad hunc Genesis locum.

cim tribus ex eo nascerentur: propterea non ultra meminit Scriptura, ei alium natum esse filium: ut discas hoc non simpliciter, neque absque causa factum esse. *Erant autem*, inquit, *filii Jacob duodecim.* Distinguit vero postea, & primum eos qui Liæ erant, dein eos qui Rachelis, denique & eos qui ancillarum erant, numerat, & dicit: 26. *Hi sunt filii Jacob, qui nati sunt ei in Mesopotamia.* Atqui tunc natus est Benjamin quando venit Bethlehem. Quare igitur dicit Scriptura, qui nati sunt ei in Mesopotamia? fortasse quia Rachel ante egressum ex Mesopotamia conceperat. 27. *Et venit*, inquit, *Jacob ad Isaac patrem suum.* Considera, obsecro, hîc quomodo in omnibus certis indiciis misericors Deus justos confirmare volebat. Quia enim venit post tot annos ad patrem suum Jacob, maxima utrisque fuit consolatio, & filio ex patris conspectu, & patri videnti tantam filii substantiam, chorumque filiorum ex eo natorum. 29. *Tunc*, inquit, *mortuus est Isaac senex, & plenus dierum.* Nam cum Jacob benedictionem suffuraretur, hebetes erant oculi ejus, unde factum est ut deciperetur: cogita post tot annos quan-

Caput 36.

tum senuerit. *Et sepelierunt eum*, inquit, *Esaü & Jacob.* Sed jam sepultura patris facta, 6. *Esaü acceptis uxoribus & filiis & omnibus suis, & omnibus quæ possidebat in terra Chananæorum, profectus est.* 7. *Non poterat enim eos ferre terra peregrinationis præ multitudine facultatam*: 8. *& habitavit postea in monte Seir.* Et ubi narravit nobis divina Scriptura eos qui ex Esaü nati sunt, & gentes quæ ex eo sunt ortæ, dicit: *Peregrinus autem fuit Jacob in terra, qua peregrinatus fuit pater ejus, in terra Chanaan.* Sed hinc excipit nos alia narratio, qua de admirabili Joseph agitur.

Moralis epilogus.

3. Et si libet, hîc finiemus sermonem, historiam filii Jacob in aliud concionis initium remittentes. Illud tamen rogaverim vestram caritatem, ut ea quæ dicuntur diligenter auscultetis, & ex singulis Scripturæ dictis maxima vobis accrescat utilitas, nullumque eorum temere prætermittatur. Thesaurus enim spiritualis sunt divina eloquia; & sicut aliquis de sensibili thesauro sæpe unam gemmam recipiens, magnas sibi parat divitias: ita & hic justorum virtutes, modo attendere voluerimus, tantam nobis utilitatem afferre possunt, ut ad imitandum eos incitemur. Sic enim poterimus & nos eumdem, quem illi, favorem Dei consequi. Neque enim personarum acceptor est Deus, sed in omni gente qui timet Deum & operatur justitiam, acceptus ei est: ita ut, si voluerimus, nihil sit quod prohibeat, quin tanto vel etiam majori potiamur auxilio. Nam si nos duntaxat viderit afferre quæ ex nobis sunt, & præferre humanis ea

A ἠνέσχετο, καὶ ὥστε τὰς δώδεκα φυλὰς ἐξ αὐτοῦ τεχθῆναι. διά τοι τοῦτο οὐκ ἔτι μνημονεύει ἡ γραφὴ ὡς ἑτέρου γενομένου αὐτῷ παιδὸς, ἵνα μάθης ὅτι οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῆ τοῦτο γεγένηται. ἦσαν δέ, φησιν, υἱοὶ τοῦ Ἰακὼβ δώδεκα. καὶ διαιρεῖ λοιπὸν τοὺς τῆς Λείας καὶ τῆς Ῥαχὴλ, καὶ τότε καὶ τοὺς τῶν παιδισκῶν ἀπαριθμεῖται, καί φησιν, οὗτοι υἱοὶ Ἰακὼβ, οἳ ἐγένοντο αὐτῷ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ. καὶ μὴν ὁ Βενιαμὶν νῦν ἐτέχθη, ἡνίκα περὶ τὴν Βηθλεὲμ ἔφθασε. τίνος οὖν ἕνεκεν οὕτως εἶπεν ἡ γραφὴ, οἳ ἐγένοντο αὐτῷ ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ; ἴσως B πρὸ τῆς ἐκεῖθεν ἐξόδου ἡ Ῥαχὴλ αὐτὸν συλλαβοῦσα ἐτύγχανε. καὶ ἦλθε, φησιν, Ἰακὼβ πρὸς Ἰσαὰκ τὸν πατέρα αὐτοῦ. σκόπει μοι πάλιν ἐνταῦθα, πῶς ἐν ἅπασι πληροφορεῖν ἐβούλετο τοὺς δικαίους ὁ φιλάνθρωπος θεός. ἐπειδὴ γὰρ παρεγένετο μετὰ τοσούτων ἐτῶν ἀριθμὸν ὁ Ἰακὼβ πρὸς τὸν πατέρα, καὶ μεγίστη γέγονεν ἑκατέροις ἡ παράκλησις, καὶ τῷ παιδὶ ἐκ τῆς τοῦ πατρὸς θέας, καὶ τῷ πατρὶ θεασαμένῳ τοῦ παιδὸς τὴν περιουσίαν, καὶ τὸν χορὸν τῶν ὑπ' αὐτοῦ τεχθέντων· τότε, φησὶν, ἐτελεύτησεν ὁ Ἰσαὰκ πρεσβύτης καὶ πλήρης ἡμερῶν. εἰ γὰρ ἡνίκα τῆς εὐλογίας τὴν κλοπὴν ἐποιεῖτο ὁ Ἰακὼβ, ἠμβλύνθησαν οἱ C ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, φησιν, ὅθεν καὶ τὰ τῆς ἀπάτης αὐτῷ προεχώρησεν, ἐννόησον μετὰ τοσούτων ἐτῶν ἀριθμὸν ὅπως ἦν γεγηρακώς. καὶ ἔθαψαν αὐτόν, φησιν, Ἠσαῦ καὶ Ἰακώβ. ἀλλὰ λοιπὸν τῆς τελευτῆς τοῦ πατρὸς γενομένης, λαβών, φησι, τὰς γυναῖκας αὐτοῦ Ἠσαῦ καὶ τοὺς υἱοὺς καὶ πάντας τοὺς αὐτοῦ, καὶ πάντα ὅσα ἐκτήσατο, ἐν γῇ Χαναὰν ἐπορεύθη. οὐκ ἠδύνατο γάρ, φησιν, ἡ γῆ τῆς παροικήσεως φέρειν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ὑπαρχόντων. καὶ ᾤκησε λοιπὸν ἐν τῷ ὄρει Σηείρ. καὶ διηγησαμένη ἡμῖν ἡ θεία γραφὴ τοὺς ἐκ τοῦ Ἠσαῦ τεχθέντας καὶ τὰ ἔθνη τὰ ὑπ' αὐτοῦ γεγενημένα, φησὶ, παρῴκησε δὲ Ἰακὼβ ἐν τῇ γῇ, οὗ παρῴκησεν ὁ πατὴρ D αὐτοῦ, ἐν γῇ Χαναάν. ἀλλ' ἐντεῦθεν λοιπὸν πάλιν διαδέχεται ἡμᾶς ἑτέρα πραγματεία ἡ κατὰ τὸν θαυμάσιον Ἰωσήφ.

Ἀλλ' εἰ βούλεσθε, ἐνταῦθα στήσαντες τὸν λόγον εἰς ἑτέραν ἀρχὴν ταμιευσόμεθα τὴν κατὰ τὸν παῖδα τοῦ Ἰακὼβ ἱστορίαν, ἐκεῖνο παραινέσαντες ὑμῶν τῇ ἀγάπῃ μετὰ ἀκριβείας προσέχειν τοῖς λεγομένοις, καὶ ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ κειμένων μεγίστην καρποῦσθαι τὴν ὠφέλειαν, καὶ μηδὲν ἁπλῶς παρατρέχειν. θησαυρὸς γάρ ἐστι πνευματικὸς τὰ θεῖα λόγια, καὶ καθάπερ ἀπὸ τοῦ αἰσθητοῦ θησαυροῦ καὶ λίθον ἕνα πολλάκις ὑφελόμενός τις πολὺν E ἑαυτῷ ἐργάζεται τὸν πλοῦτον· οὕτω καὶ ἐνταῦθα αἱ τῶν δικαίων ἀρεταὶ, εἰ προσέχειν βουλοίμεθα, τοσαύτην ἡμῖν τὴν ὠφέλειαν παρέχειν δυνήσονται, ὡς καὶ πρὸς τὸν ὅμοιον αὐτῶν διεγερθῆναι ζῆλον. οὕτω γὰρ δυνησόμεθα καὶ ἡμεῖς τῆς αὐτῆς τοῖς δικαίοις ἀπολαῦσαι παρὰ τοῦ θεοῦ εὐνοίας. οὐ γὰρ προσωπολήπτης ἐστὶν ὁ θεὸς, ἀλλ' ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος αὐτὸν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, δεκτὸς αὐτῷ ἐστιν. ὥστε, εἰ βουλοίμεθα, οὐδὲν τὸ κωλύον τοσαύτης ἢ καὶ πλείονος ἡμᾶς ἀπολαῦσαι τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς. ἐὰν γὰρ μόνον ἡμᾶς ἴδῃ τὰ παρ' ἑαυτῶν εἰσφέροντας, καὶ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα προτιμῶντας τῶν

ἀνθρωπίνων, τοσαύτην καὶ αὐτὸς ἐπιδείξεται τὴν κη- A δεμονίαν, ὡς ἐν ἅπασιν ἀχειρώτους ἡμᾶς ἐργάσασθαι. καὶ γὰρ πολέμιον ἔχομεν διηνεκῆ καὶ ἄσπονδον τὴν πρὸς ἡμᾶς ἔχθραν κεκτημένον. διὸ πολλῆς ἡμῖν δεῖ τῆς ἀγρυπνίας, ὥστε περιγενέσθαι αὐτοῦ δυνηθῆναι τῆς μηχανῆς, καὶ ἀνωτέρους καταστῆναι τῶν τούτου βελῶν· οὐχ ἑτέρως δὲ περιεσόμεθα, ἢ διὰ τῆς ἀρίστης πολιτείας ἐπισπάσασθαι δυνηθέντες τὴν ἄνωθεν συμμαχίαν. ἀρίστη δέ ἐστι πολιτεία βίος καθαρός. τοῦτο γὰρ ὁ θεμέλιος καὶ ἡ κρη- B πὶς τῆς ἀρετῆς. ὁ γὰρ τοῦτον ἀσφαλῶς καταβαλλόμενος εὐκολώτερον τῶν ἄλλων ἁπάντων περιέσεται· οὔτε γὰρ χρημάτων ἐπιθυμία τοῦ τοιούτου περιγενήσεται, οὔτε δόξης ἔρως, οὔτε βασκανία, οὔτε ἕτερόν τι τῶν παθῶν. καὶ πῶς; ἐγὼ λέγω. ὅταν γάρ τις καθαρὸν ἔχῃ τὸ συνειδὸς, καὶ παντὸς ῥύπου ἀπηλλαγμένον, δυνήσεται καὶ τὸν ἁπάντων δεσπότην ἔνοικον ἔχειν. μακάριοι γὰρ οἱ καθαροί, φησὶ, τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν θεὸν ὄψονται. ὅταν δὲ ἐκεῖνον ἔνοικον ἔχειν καταξιωθῇ, ὡς ἁπλῶς καὶ εἰκῆ τὸ σῶμα περικείμενος, οὕτω λοιπὸν διακείσεται· καὶ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων πολλὴν ἐπιδείξεται τὴν ὑπεροψίαν. C ἅπαντα γὰρ τὰ ὁρώμενα σκιὰ καὶ ὄναρ τῷ τοιούτῳ φανεῖται, καὶ καθάπερ ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ πολίτευμα ἔχων, οὕτως οὐδενὸς τῶν παρόντων ἐπιθυμήσει. τοιοῦτος ἦν Παῦλος ὁ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλος· διὸ καὶ ἐβόα λέγων, ἢ δοκιμὴν ζητεῖτε τοῦ ἐν ἐμοὶ λαλοῦντος Χριστοῦ; καὶ πάλιν· ζῶ δὲ οὐκ ἔτι ἐγὼ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός. καὶ πάλιν, ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκὶ, ἐν πίστει ζῶ. εἶδες ἄνδρα σῶμα περικείμενον, καὶ ὡς ἐν ἀσωμάτῳ λήξει αὐτὸν τυγχάνοντα, οὕτω πάντα φθεγγόμενον;

Τοῦτον ἅπαντες ζηλώσωμεν, καὶ νεκρώσωμεν ἡμῶν τὰ μέλη τῆς σαρκὸς, καὶ πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἀνενέργητα D αὐτὰ ἐργασώμεθα. οὕτω γὰρ μάλιστα αὐτὰ δυνησόμεθα παραστῆσαι τῷ θεῷ θυσίαν εὐάρεστον. εἶδες τὸ καινὸν καὶ παράδοξον τῆς θυσίας ταύτης; ὅταν νεκρὰ γένηται τὰ μέλη, τότε μᾶλλον εὐπρόσδεκτα τῇ θυσίᾳ γίνεται. τίνος ἕνεκεν καὶ διὰ τί; ἐπειδὴ πνευματική ἐστιν ἡ θυσία, καὶ οὐδὲν αἰσθητὸν ἔχει. ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς θυσίας τῆς αἰσθητῆς οὐ μόνον τὸ νεκρόν ἐστιν ἀπόβλητον, ἀλλὰ καὶ τὸ ζῶν, εἰ λώβην τινὰ ἔχοι, οὐδὲ τοῦτο εἰς θυσίαν δεκτὸν ἂν γένοιτό ποτε. καὶ τοῦτο ἐξ ἀρχῆς ἐνομοθεῖτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἵνα διὰ τῆς τῶν ἀλόγων παρατηρήσεως κατὰ μικρὸν E ἐναχθῶμεν μετὰ τῆς τοσαύτης φυλακῆς τὴν πνευματικὴν ταύτην καὶ λογικὴν θυσίαν προσάγειν. ὃ γάρ ἐστιν ἐκεῖ λώβη, καὶ τὸ ὠτότμητον καὶ κολοβόκερκον, τοῦτο ἐνταῦθα πονηρία, ἐπιθυμία, ἀσέλγεια, χρημάτων ἔρως καὶ πᾶσα ἁμαρτία· καὶ ὅπερ ἐστὶν ἐκεῖ τὸ ὑγιὲς καὶ τὸ πάντη μώμου ἀπηλλαγμένον, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ νεκρὸν τῷ κόσμῳ πάντη γεγονότα οὕτω πρὸς τὴν θυσίαν τὴν πνευματικὴν ἐπιτήδειον ἑαυτὸν καταστῆσαι. ταῦτα μὴ ἁπλῶς παρατρέχωμεν, ἀλλ' ἐμπηγνύντες αὐτὰ τῇ ἑαυτῶν διανοίᾳ, σπουδάσωμεν μὴ ἐλάττους ὀφθῆναι τῶν Ἰουδαίων τῶν ἐν τῇ σκιᾷ τοσαύτην ἐπιδεικνυμένων παρατήρησιν. ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνοι ἔτι τῷ λύχνῳ παρακαθήμενοι το-

quæ sibi placent, tantam & ipse nostri curam declarabit, ut in omnibus invictos reddat. Hostem enim habemus perpetuum, & implacabili in nos odio flagrantem. Unde nobis magna vigilantia opus est, ita ut ejus fraudes vincere, ac superiores ejus telis constitui possimus. Non aliter autem vincemus, quam si per optimam conversationem supernum nobis auxilium conciliemus. Optimum vero institutum est vita pura. Hoc enim basis & fundamentum est virtutis, quod qui recte jecerit, facile alia omnia devincet; neque illum superabit vel pecuniarum cupiditas, vel gloriæ amor, vel invidia, vel aliqua affectio mala. Et quomodo? ego dicam. Quando enim quis munda fuerit conscientia, & ab omni libera macula, poterit Dominum universi habere inhabitantem. *Beati* enim, inquit, *mundo* Matt.5.8.
corde, quoniam ipsi Deum videbunt. Quod si quis illum inhabitatorem habere mereatur, quasi frustra & sine impedimento corpore vestitus esset, ita postea afficietur, & humanarum omnium rerum superbiam facile contemnet. Humana enim omnia umbra illi somniumque apparebunt, & sicut cælestis civis præsentium nihil optabit. Talis erat beatus Paulus doctor orbis; propterea clamabat, dicens: *Num* 2.Cor.13.3.
experimentum quæritis ejus qui in me loquitur, Christi? Et iterum: *Vivo autem,* Galat.2.20
non jam ego, vivit autem in me Christus. Et iterum, *Quod autem nunc vivo in carne,* Ibidem.
in fide vivo. Vidisti virum corpore circumdatum, quasi incorporea quiete fruentem loqui omnia?

4. Hunc omnes imitemur, mortificemus membra carnis, & ad male operandum inefficacia reddamus: sic enim potissimum valebimus ipsa Deo offerre sacrificium beneplacitum. Vidisti quam novum & admirabile hoc sacrificium? Quando mortua fuerint membra, tunc magis gratum erit Deo sacrificium. Quare & quomodo hoc? Quoniam spirituale sacrificium est, & nihil habet sensibile. Nam in sensibili quidem sacrificio non solum id, quod mortuum est, abjicitur: sed neque vivum, quod vitiatum fuerit, Levi.22.23.
sacrificiis idoneum esse, ab initio lege cautum fuit, nec sine causa: sed ut per irrationabilium observationem paulatim inducamur ad spiritualem hanc & rationalem hostiam cum magna cautela offerendam. Quod enim illic est vitiosum, nempe privatum auribus, vel mutilatum cauda, idipsum hîc est mala concupiscentia, luxuria, opum amor & omnis nequitia: & quod est illic sanum & ab omni macula alienum esse; idipsum est hîc mortuum mundo, ita ad spirituale sacrificium semetipsum idoneum exhibere. Hæc non simpliciter prætereamus, sed bene figentes ea in mente nostra, studeamus ne simus deteriores Judæis, qui in umbra Judæi in
tantam exhibent observationem. Sicut umbra degebant.
enim illi adhuc lucernæ assidentes tanto-

pere illa observarunt: ita nos postquam sol justitiæ nos illustrare dignatus est, relictaque umbra ad veritatem adducti sumus, similem observationem circa hoc spirituale sacrificium exhibeamus. Et neque peccata quæ nobis videntur parva, perfunctorie prætereamus, sed quotidie a nobis rationes repetamus & verborum, & aspectuum: pœnasque de nobis ipsis sumamus, ut nos a futuro supplicio liberemus. Propter hoc quippe Paulus inquit: *Nam si nos ipsos judicaverimus, non utique judicaremur.* Ita si nos ipsos hîc condemnaverimus propter quotidiana peccata, imminuemus severitatem judicii quod illic futurum est. Quod si ignavi fuerimus, *qui judicamur*, inquit, *a Domino erudimur.* Prius igitur nosmetipsos condemnemus magna cum sinceritate, & nullo sciente in tribunali conscientiæ sedeamus: sicque examinemus nostras cogitationes, & rectam sententiam proferamus, ut mens imminente illo terrore percussa, non patiatur amplius decipi, sed impetum refrenet: ac prospiciens illum insomnem oculum, præcludat diabolo ingressum. Propter ignaviam enim ferimus omnia, ut ipsa rerum experientia clamat. Nam quemadmodum si vel parum excitari voluerimus, omnes illius insidias quasi pulverem repellemus: sic quando supplantamur, non propter illius tyrannidem hoc sustinemus, sed propter ignaviam nostram. Neque enim vi sua & necessitate nos vincit, sed deceptione sola. Ne decipiamur autem in nobis est, si parum esse vigiles voluerimus, & nobismetipsis attenderimus: non quod ex nobis solis tanta sit potestas, sed quia tunc supernum auxilium nobis affulget. Nam si quæ a nobis sunt fecerimus, sequentur etiam omnino quæ Domini sunt. Vigiles igitur simus, obsecro, & scientes artes maligni, perpetuo caveamus nobis, & oremus Deum ut nos adjuvet ad certandum nostrum cum diabolo certamen. Sic enim & nos invicti erimus, & machinationes illius effugiemus, & divinam consequemur gratiam, bonaque æterna adipiscemur. Quæ nobis omnibus contingant, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri & Spiritui sancto sit gloria, imperium, & honor, nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.

1. Cor. 11. 31.

Conscientia examinanda est.

HOMILIA LXI.

Genes. 37. 7.

Hæc autem sunt generationes Jacob: Joseph septemdecim annorum erat pascens cum fratribus suis pecora.

1. ITERUM pro consuetudine mea ad mensam vos inducere volo, & prosequens ea quæ pridem vobis dicta, ex his quæ nunc lecta sunt, convivium vobis hoc proponere spirituale. Sufficiunt enim quæ hodie lecta sunt, ad docen-

A σαύτην ἐποιοῦντο τὴν φυλακήν, οὕτως ἡμεῖς, ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης καταυγασθῆναι κατηξιώθημεν, καὶ τὴν σκιὰν καταλιπόντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐχειραγωγήθημεν, τὴν ὁμοίαν φυλακὴν ἐπιδειξώμεθα περὶ τὴν πνευματικὴν ταύτην θυσίαν. καὶ μηδὲ τὰ μικρὰ ἁμαρτήματα νομιζόμενα [a] ἁπλῶς παρατρέχωμεν, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἑαυτοὺς εὐθύνας ἀπαιτῶμεν καὶ ῥημάτων καὶ βλεμμάτων, καὶ δίκας ἑαυτοὺς εἰσπραττώμεθα, ἵνα τῆς ἐκεῖθεν κολάσεως ἑαυτοὺς ἐλευθερώσωμεν. διὰ γὰρ τοῦτο καὶ Παῦλός φησιν, εἰ γὰρ ἑαυτοὺς ἐκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα. ὥστε ἐὰν ἑαυτοὺς ἐν- B ταῦθα κατακρίνωμεν ἐπὶ τοῖς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑφ' ἡμῶν ἁμαρτανομένοις, ὑποτεμνόμεθα τῆς ἐκεῖ κρίσεως τὴν σφοδρότητα. εἰ δὲ ῥαθυμήσαιμεν, κρινόμενοι, φησίν, ὑπὸ κυρίου παιδευόμεθα. προλαβόντες τοίνυν ἑαυτοὺς καταδικάσωμεν μετὰ πολλῆς τῆς εὐγνωμοσύνης, καὶ μηδενὸς εἰδότος τὸ δικαστήριον τοῦ συνειδότος καθίσαντες, οὕτω βασανίσωμεν ἑαυτῶν τοὺς λογισμούς, καὶ ὀρθὴν τὴν κρίσιν ἐκφέρωμεν, ἵνα τὸν ἐπηρτημένον φόβον δεδοικὼς ὁ λογισμὸς μηκέτι ἀνέχηται ὑποσύρεσθαι, ἀλλὰ τὴν ὁρμὴν ἀναχαιτίζῃ, καὶ τὸν ἀκοίμητον ἐκεῖνον ὀφθαλμὸν προορώμενος ἀποτειχίζῃ τῷ διαβόλῳ τὴν εἴσοδον. C ὅτι γὰρ ἀπὸ ῥαθυμίας ἅπαντα ὑπομένομεν, αὐτὴ βοᾷ τῶν πραγμάτων ἡ πεῖρα. ὥσπερ γὰρ ἐὰν μικρὸν διεγερθῆναι βουληθῶμεν, καθάπερ κονιορτὸν οὕτω τούτου τὰς ἐπιβουλὰς ἀποτιναξόμεθα· οὕτως ἐπειδάν ποτε ὑποσκελισθῶμεν, οὐ παρὰ τὴν ἐκείνου τυραννίδα τοῦτο ὑπομένομεν, ἀλλὰ παρὰ τὴν ῥαθυμίαν τὴν ἡμετέραν. οὐδὲ γὰρ βίᾳ ἡμῶν περιγίνεται καὶ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἀπάτῃ μόνον· τοῦ δὲ μὴ ἀπατηθῆναι, εἰ θελήσομεν μικρὸν διεγερθῆναι καὶ νῆψαι, ἡμεῖς κύριοι· οὐκ ἐπειδὴ καθ' ἑαυτοὺς τοσαύτην ἔχομεν τὴν ἰσχύν, ἀλλ' ἐπειδὴ τότε καὶ τῆς ἄνωθεν ἀξιούμεθα ῥοπῆς. ὅταν γὰρ τὰ παρ' ἑαυτῶν ἐπιδειξώ- D μεθα, καὶ τὰ παρὰ τοῦ δεσπότου πάντως ἕπεται. νήψωμεν οὖν, παρακαλῶ, καὶ εἰδότες τοῦ πονηροῦ τὰς μηχανὰς διηνεκῶς γρηγορῶμεν, καὶ τὸν θεὸν παρακαλῶμεν συνεφάψασθαι ἡμῖν τῆς πρὸς αὐτὸν πάλης. οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἀχείρωτοι γενησόμεθα, καὶ τὰς ἐκείνου διαφευξόμεθα μηχανάς, καὶ τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ ῥοπῆς ἀπολαύσομεν, καὶ τῶν αἰωνίων ἐπιτευξόμεθα ἀγαθῶν· ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρί, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμή, νῦν καὶ ἀεὶ E καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ξα'.

Αὗται δὲ αἱ γενέσεις Ἰακώβ. Ἰωσὴφ δεκαεπτὰ ἐτῶν ἦν ποιμαίνων μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τὰ πρόβατα.

ΠΑΛΙΝ ἐπὶ τὴν συνήθη τράπεζαν ὑμᾶς ἀγαγεῖν βούλομαι, καὶ τὴν ἀκολουθίαν τῶν πρῴην ἡμῖν εἰρημένων λαβόμενος, ἐκ τῶν πρόσφατον ἀναγνωσθέντων τὴν ἑστίασιν ὑμῖν παραθεῖναι ταύτην τὴν πνευματικήν. ἱκανὰ γὰρ τὰ σήμερον ἀναγνωσθέντα διδάξαι πάν-

[a] Quinque mss. ἁπλῶς παρερχώμεθα· ἀλλὰ καθ'.

τας ἡμᾶς, ὅση τῆς βασκανίας ἐστὶν ἡ λύμη, καὶ ὅπως τὸ ὀλέθριον τοῦτο πάθος τὸ τοῦ φθόνου καὶ μέχρι τῆς συγγενείας αὐτῆς ἐκταθὲν τὴν οἰκείαν ἰσχὺν ἐπεδείξατο. Ἀλλ' ἵνα δόξῃ κατὰ ἀκολουθίαν ὁ λόγος προϊέναι, ἀναγκαῖον αὐτῆς ἅψασθαι τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀναγνώσματος. Αὗται δέ, φησιν, αἱ γενέσεις Ἰακώβ. Ὅρα τὸν θαυμαστὸν τοῦτον προφήτην, ὅπως ἐπαγγειλάμενος ἡμῖν διηγεῖσθαι τοῦ Ἰακὼβ τὴν γενεαλογίαν, εὐθέως ἐπὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ παιδὸς ἀνέδραμε· καὶ εἰπών, Αὗται αἱ γενέσεις Ἰακώβ, καὶ καταλιπὼν διηγεῖσθαι ἡμῖν ἀκολούθως τούς τε ἐξ αὐτοῦ τεχθέντας, τούς τε ἐξ ἐκείνων πάλιν γενομένους· καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἡσαῦ τοῦτο πεποίηκεν· ἐπὶ τὸν Ἰωσὴφ εὐθέως ἔσπευσε, τὸν νέον, τὸν πάντων τῶν ἀδελφῶν, ὡς εἰπεῖν, ἔσχατον, καί φησιν· Ἰωσὴφ δεκαεπτὰ ἐτῶν ἦν ποιμαίνων μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τὰ πρόβατα. Τίνος ἕνεκεν καὶ τὸν τῶν ἐτῶν ἀριθμὸν ἡμῖν σημαίνει; ἵνα μάθῃς ὡς οὐδὲν ἡ νεότης κώλυμα γίνεται πρὸς ἀρετήν, καὶ ἵνα ἐκ περιουσίας γνῷς καὶ τοῦ νέου τὴν πρὸς τὸν πατέρα ὑπακοήν, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ὁμόνοιαν, κἀκείνων τὸ ἀνήμερον· καὶ πῶς οὐδὲ πρὸς τὸν οὕτω περὶ αὐτοὺς διακείμενον, καὶ ἀπὸ τῆς ἡλικίας αὐτῆς εἰς συμπάθειαν αὐτοὺς ἐφελκύσασθαι δυνάμενον διαφυλάξασθαι τὴν ἀγάπην ἠβουλήθησαν· ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν προοιμίων ὁρῶντες καὶ τοῦ παιδὸς τὸ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐπιρρεπές, καὶ τοῦ πατρὸς τὴν περὶ αὐτὸν εὔνοιαν, εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ βασκανίαν διηγείροντο. [a] Κατήνεγκαν γὰρ Ἰωσὴφ ψόγον πονηρὸν πρὸς Ἰσραὴλ τὸν πατέρα αὐτῶν. Ὅρα κακίας ὑπερβολήν· καὶ τὴν τοῦ πατρὸς ἀγάπην διασαλεῦσαι ἐπεχείρουν, καὶ τὰ μὴ ὄντα πλάττονται κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ, τοσοῦτο μόνον ἀνύοντες, ὅσον τὸν οἰκεῖον φθόνον κατάδηλον ποιῆσαι. Καὶ ἵνα μάθῃς, ὅτι τοῦτο μόνον ἐκέρδαινον, τὸ φανερὰν ἑαυτῶν ποιῆσαι τὴν λανθάνουσαν γνώμην, ὅρα τὸν πατέρα καὶ μετὰ τὴν παρ' αὐτῶν διαβολὴν ἐξεχόμενον τοῦ παιδός, καὶ πάντων αὐτὸν προκρίνοντα. Ἰακὼβ δέ, φησιν, ἠγάπα τὸν Ἰωσὴφ παρὰ πάντας τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ὅτι υἱὸς γήρως ἦν αὐτῷ. Ἐποίησε δὲ αὐτῷ χιτῶνα ποικίλον. Τί ἐστιν, ἠγάπα τὸν Ἰωσὴφ παρὰ πάντας τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, ὅτι υἱὸς γήρως ἦν αὐτῷ; ἐπειδὴ πρὸς τῷ τέλει, φησί, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ γήρᾳ ἦν τεχθείς, διὰ τοῦτο μᾶλλον ἁπάντων αὐτὸν ἠγάπα. Καὶ γὰρ ποθεινά πως εἶναι δοκεῖ τὰ παιδία τὰ πρὸς αὐτῷ τῷ γήρᾳ τικτόμενα, καὶ μᾶλλον ἐπισπάσασθαι δύνανται τὴν πατρικὴν εὔνοιαν. Ἀλλ' ἵνα μάθωμεν ὅτι οὐ τοῦτο μόνον ἦν τὸ τὸν πατέρα ἐπισπώμενον, προτιμᾶν τε αὐτὸν τῶν ἀδελφῶν παρασκευάζον, διδάσκει ἡμᾶς ἡ θεία γραφή, ὅτι καὶ μετὰ τοῦτον ἕτερος ἐτέχθη· καὶ εἰ κατὰ τὴν φυσικὴν ἀκολουθίαν τὰ τῆς ἀγάπης ἐγίνετο, ἐκεῖνος ἂν μᾶλλον ἠγαπήθη, ἅτε δὴ ἀληθῶς υἱὸς γήρως ὤν, καὶ τότε τεχθείς, ἡνίκα πρὸς ἔσχατον γῆρας ἤλασεν ὁ δίκαιος. Τί οὖν ἐστιν εἰπεῖν; ὅτι χάρις τις ἦν ἄνωθεν ἡ τὸν νέον ἐπέραστον ποιοῦσα, καὶ διὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἀ-

A dum nos omnes, quantum invidiæ damnum sit, & quomodo invidiæ pernicies etiam usque ad cognatum magna vi se extenderit. Verum ut videatur ex consequentia sermo progredi, operæprecium fuerit initium lectionis tangere. 2. *Hæ autem sunt*, inquit, *generationes Jacob.* Vide admirabilem hunc Prophetam, quomodo cum promittat nobis genealogiam Jacob, statim ad historiam pueri recurrat, & postquam dixisset, *Hæ sunt generationes Jacob*, derelicta confestim narratione, quinam scilicet ex illo nati, & iterum qui ex natis ab eo geniti; sicut supra, cum
B de Esaü sermo esset, fecit; ad Joseph statim festinaverit, adolescentem, omnium fratrum fere postremum; nam dicit: *Joseph decem & septem erat annorum pascens cum fratribus suis oves.* Quam ob causam nobis annorum designat numerum? ut scias adolescentiam non esse virtutis impedimentum: & ut plenius scias adolescentis erga patrem obedientiam, & in fratres benevolentiam, illorum autem inhumanitatem: & quomodo ne id quidem cohibere eos potuit, quod ita in eos affectus esset; nec in tam tenera ætate, quæ debebat eos ad commiseratio-
C nem provocare, fraternum amorem servarunt: sed mox ab initio videntes & pueri bonam indolem, & patris erga illum benevolentiam, in invidiam contra eum excitati sunt. *Detulerunt enim*, inquit, *Joseph de pessimo crimine apud Israël patrem suum.* Vide malitiæ eminentiam: patris caritatem perturbare attentabant, & quæ non erant fingunt contra fratrem: id solum efficientes, ut ipsorum invidia manifesta redderetur. Et ut discas eos nihil aliud lucrifecisse, quam quod prius latentem pravam mentem
D palam fecerint, vide patrem etiam post eorum accusationem magis hærentem filio, & jam præferre eum omnibus. 3. *Jacob autem*, inquit, *dilexit Joseph supra omnes filios suos, quoniam filius senectutis erat ei. Fecit autem ei tunicam variam.* Quid est, *Dilexit Joseph super omnes filios suos, quoniam filius senectutis erat ei?* quia postremus, & in ipsa senectute natus est ei, propter hoc magis dilexit. Nam magis amabiles videntur filii, qui in senectute ipsa generantur, majoremque patrum benevolentiam assequuntur. Sed ut sciamus,
E non hoc solum fuisse quod patrem illi conciliabat, ita ut eum aliis præferret, docet nos Scriptura etiam post illum alium quoque natum esse filium: & si secundum naturalem amorem dilectio fuisset, postremus fuisset magis dilectus, utpote vere senectutis filius, & tunc natus, quando ad postremam senectutem pervenit justus. Quid igitur est dicendum? supernam quamdam gratiam fuisse, quæ juvenem amabilem reddebat, & propter

[a] Κατήνεγκαν &c. *Detulerunt Joseph de pessimo crimine apud Israel patrem suum.* Sic LXX. In Hebræo & aliis versionibus legitur ipsum Josephum accusasse fratres suos apud patrem de pessimo crimine: sic etiam vulgata: & hic est verus hujus loci sensus secundum Hebraïcam fidem. Vide in Hexaplis nostris ad hunc locum.

animæ virtutem ut cunctis præferretur faciebat: hanc autem in Scriptura proponi causam, quod filius senectutis fuerit, & ideo magis eum dilexerit, ut non manifeste augeret odium fratrum. Gravis enim hæc animi ægritudo est, & quando animam invaserit, non prius eam relinquit, donec in extremam absurditatem eam induxerit; & lædens animam a qua nata est, omnino aliter eum cui invidet, afficit, quam vult: nempe clariorem, nobiliorem, illustriorem illum reddit; unde iterum alia gravior invido plaga nascitur. Hic consideres igitur admirandum illum juvenem rerum quæ agebantur ignarum, repræsentari cum illis ut cum fratribus, & quasi eodem utero natis, omni cum fiducia & simplicitate loquentem, illos autem invidiæ malo captos odio eum persequentes. 4. *Videntes enim*, inquit, *fratres, quod pater præ omnibus filiis diligebat eum, oderant eum, & non poterant ei loqui quidquam pacifice.* Vide quomodo odio prosequuntur eum qui in nullo offenderat. *Et nihil*, inquit, *poterant ei loqui pacifice.* Quid est, *nihil poterant loqui ei pacifice?* Quia affectus dominabatur eis & quotidie augebatur odium, ceu capti tyrannide hujus mali in dolo loquebantur, & nihil ei pacifice loqui poterant. Vide autem quomodo causam odii significavit, quod nempe ab invidia exordium habuerit. *Ut viderunt* enim, inquit, *fratres, quod pater eum præ omnibus filiis suis diligeret.* Amor patris invidiam ei peperit, sed patris benevolentiam virtus filii sibi conciliavit. Cum igitur oporteret illos imitari fratrem, & æmulari mores ejus, ut sic & ipsi patrem sibi conciliarent; ne hoc quidem illis in mentem venit, sed communi odio filium a patre dilectum prosequebantur. Et illi quidem, quasi hostes facti, intus latentem malitiam parientes, nihil pacifice ei, sed cum dolo loquebantur: ille autem admirabilis fraternam benevolentiam cum eis servans, nihilque suspicans ut fratribus bene fidens, omnia quæ in se erant faciebat.

Invidia quantum malum.

Cain primus ex invido homicida.

2. Hic morbus ab initio & Caïn, ut fratrem occideret, armavit. Et sicut isti propter benevolentiam patris, quam erga filium declarabat, odio illum prosequebantur, & impugnare moliebantur, & quotidie ipsius cædem parturiebant: eodem sane modo & ille, ut vidit fratris dona Deo magis accepta fuisse, ad eum occidendum provocatus est, & inquit, *egrediamur in campum.* Vides hunc etiam nihil suspicatum, confidisse fratri, &

Gen. 4. 8.

A ρετὴν πάντων αὐτὸν προτιμότερον ἐργαζομένη· [a] ταύτην δὲ προσκεῖσθαι τὴν αἰτίαν ἐν τῇ γραφῇ, ὅτι ἐπειδὴ υἱὸς γήρως ἦν αὐτῷ, διὰ τοῦτο αὐτὸν ἠγάπα πλέον, ἵνα μὴ φανερῶς αὐξήσῃ τὸν ἀδελφῶν τὸν φθόνον. δεινὸν γὰρ τοῦτο τὸ πάθος, καὶ ἐπειδὰν ἐπιλάβηται ψυχῆς, οὐ πρότερον αὐτὴν ἀνίησι, μέχρις ἂν εἰς ἐσχάτην αὐτὴν ἀτοπίαν ἀγάγῃ, καὶ λυμαινόμενον τὴν τεκοῦσαν αὐτὸ ψυχὴν τὸ ἐναντίον ἢ βούλεται τὸν φθονούμενον διατίθησι, λαμπρότερον, ἐνδοξότερον, περιφανέστερον, ὥσπερ πάλιν ἑτέρα πληγὴ βαρυτέρα τῷ βασκάνῳ γίνεται. σκόπει γοῦν ἐνταῦθα, πῶς ὁ μὲν θαυμάσιος οὗτος οὐδὲν B τῶν γινομένων εἰδὼς, ἅτε δὴ καθάπερ ἀδελφοῖς καὶ τὰς αὐτὰς ὠδῖνας αὐτῷ λύσασιν οὕτω προσφέρεται, θαῤῥῶν ἅπαντα καὶ διαλεγόμενος μετὰ πολλῆς τῆς ἁπλότητος· ἐκεῖνοι δὲ ὑπὸ τοῦ τῆς βασκανίας πάθους ἁλόντες, μισεῖν αὐτὸν παρεσκευάζοντο. ἰδόντες γάρ, φησιν, οἱ ἀδελφοὶ, ὅτι αὐτὸν ὁ πατὴρ φιλεῖ ἐκ πάντων τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ἐμίσησαν αὐτὸν, καὶ οὐκ ἠδύναντο λαλεῖν αὐτῷ οὐδὲν εἰρηνικόν. ὅρα πῶς τὸν οὐδὲν ἠδικηκότα μισεῖν ἐπεχείρουν. καὶ οὐδέν, φησιν, ἠδύναντο λαλεῖν αὐτῷ εἰρηνικόν. τί ἐστιν, οὐδὲν ἠδύναντο λαλεῖν αὐτῷ εἰρηνικόν; ἐπειδὴ γὰρ ἐκυρίευσεν αὐτῶν τὸ πάθος, καὶ τὸ μῖσος C ηὔξετο καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καθάπερ αἰχμάλωτοι γενόμενοι καὶ τυραννούμενοι ὑπὸ τοῦ πάθους μετὰ δόλου προσεφέροντο, οὐδὲν εἰρηνικὸν αὐτῷ λαλεῖν δυνάμενοι. καὶ σκόπει πῶς τὴν αἰτίαν ταύτην ἐσήμανε τοῦ μίσους, ὅτι ἀπὸ τοῦ φθόνου τὴν ἀρχὴν ἐλάμβανεν. ἰδόντες γὰρ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, φησιν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτὸν φιλεῖ ἐκ πάντων τῶν υἱῶν αὐτοῦ. τὸ φίλτρον τοῦ πατρὸς τὸν φθόνον αὐτῷ ἔτεκεν, ἀλλὰ τὴν τοῦ πατρὸς εὔνοιαν ἡ ἀρετὴ τοῦ παιδὸς ἐπεσπάσατο. δέον τοίνυν ἐκείνους μιμήσασθαι τὸν ἀδελφὸν καὶ ζηλῶσαι τὸν τρόπον, ἵν' οὕτω καὶ αὐτοὶ τὸν πατέρα ἐπισπάσωνται, τοῦτο μὲν οὐδὲ εἰς D ἔννοιαν λαμβάνουσιν, ἀλλὰ κοινὸν μῖσος περὶ τὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀγαπώμενον ἐπεδείκνυντο. καὶ ἐκεῖνοι μὲν, καθάπερ ἐκπολεμούμενοι, οὕτω λανθάνουσαν ἔσωθεν τὴν πονηρίαν τίκτοντες, οὐδὲν εἰρηνικὸν αὐτῷ διελέγοντο, ἀλλὰ μετὰ δόλου προσεφέροντο· ὁ δὲ θαυμάσιος οὗτος τὴν ἀδελφικὴν εὔνοιαν πρὸς αὐτοὺς ἀποσώζων, καὶ οὐδὲν ὑπιδόμενος, ἅτε δὴ ὡς ἀδελφοῖς ἐθάῤῥει, καὶ τὰ καθ' ἑαυτὸν ἅπαντα ἀνετίθετο.

Τοῦτο τὸ πάθος καὶ ἐξ ἀρχῆς τὸν Κάϊν εἰς τὸν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ φόνον ὁρμῆσαι παρεσκεύασε. καὶ καθάπερ οὗτοι διὰ τὴν εὔνοιαν τοῦ πατρὸς, ἣν περὶ τὸν παῖδα ἐπεδείκνυ- E το, μισεῖν αὐτὸν παρεσκευάζοντο, καὶ πολεμεῖν ἐπεχείρουν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὤδινον τὴν κατ' αὐτοῦ σφαγήν· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον κἀκεῖνος θεασάμενος ὅτι τὰ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ δῶρα μᾶλλον δεκτὰ γέγονεν, εἰς τὸν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ φόνον ἐκινήθη, καί φησιν, ἐξέλθωμεν εἰς τὸ πεδίον. ὁρᾷς καὶ τοῦτον μηδὲν ὑφορώ-

[a] Savil. male, ταύτῃ δὲ προσήκει κεῖσθαι τὴν αἰτίαν. Infra, ἵνα μὴ φανερῶς αὐξήσῃ τῶν ἀδελφῶν τὸν φθόνον, *ut non manifeste augeret invidiam fratrum*. Sensus Chrysostomi est, Josephum a Jacobo patre plus cæteris adamatum fuisse, ob supernam gratiam & animæ virtutem; sed ne hoc ipsum majorem pareret fratrum invidiam, aliam adjectam fuisse amoris causam, quod videlicet in senectute sua genuisset eum; quasi videlicet hæc causa minus ad ciendum livorem idonea videretur. Sed illud ipsum, *quod in senectute sua genuisset eum*, non vacat difficultate: nam eodem ferme, aut tantillo elapso tempore ab ortu postremorum Jacobi filiorum quos ex Lia & ex ancilla suscepit, natus est Joseph; ita ut non hunc specialiter in senectute sua suscepisse dicendus videatur. Verum hæc longius esset pluribus excutere.

μενον,

μένον, ἀλλ' οἷα δὴ ἀδελφῷ πειθόμενον, κατεξιόντα καὶ [a] πάρεργον γινόμενον τῆς μιαρᾶς ἐκείνης δεξιᾶς· οὕτω δὴ καὶ ὁ θαυμάσιος Ἰωσὴφ, οὐκ εἰδὼς τὴν κακὴν τῶν ἀδελφῶν ὁμόνοιαν, ὡς ἀδελφοῖς προσεφέρετο, καὶ τὰ ἐνύπνια, ἅπερ αὐτῷ ὁ θεὸς ἀπεκάλυψε, προμηνύων αὐτῷ τὴν περιφάνειαν ἐν ᾗ γίνεσθαι ἔμελλε, καὶ τῶν ἀδελφῶν τὴν ὑποταγὴν εἰς μέσον προετίθει. ἐνυπνιασθεὶς γάρ, φησιν, ἐνύπνιον ἀπήγγειλε τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· ἀκούσατέ μου τοῦ ἐνυπνίου τούτου. ᾤμην ἡμᾶς δεσμεύειν δράγματα ἐν μέσῳ τῷ πεδίῳ, καὶ ἀνέστη τὸ ἐμὸν δράγμα καὶ ἀνωρθώθη. περιστραφέντα δὲ τὰ ὑμέτερα δράγματα προσεκύνησαν τὸ ἐμὸν δράγμα. εἶπον δὲ αὐτῷ οἱ ἀδελφοί, μὴ βασιλεύων βασιλεύσεις ἐφ' ἡμᾶς, ἢ κυριεύων κυριεύσεις ἡμῶν; καὶ προσέθεντο ἔτι μισεῖν αὐτὸν ἕνεκεν τῶν ἐνυπνίων αὐτοῦ καὶ τῶν ῥημάτων αὐτοῦ. διὰ τοῦτο καὶ προέλαβε καὶ ἐδίδασκεν ἡμᾶς, ὅτι ἄνωθεν τὸ μῖσος τὸ πρὸς αὐτὸν ἐπεδείκνυντο, ἵνα μὴ νομίσωμεν ἐντεῦθεν ἀρχὴν αὐτοὺς εἰληφέναι τοῦ κατ' αὐτὸν πολέμου. προσέθεντο γὰρ ἔτι μισεῖν αὐτόν, ἀντὶ τοῦ, πολλῷ πλέον ηὔξανον τὸ μῖσος καὶ τὴν ἔχθραν τὴν κατ' αὐτοῦ. καὶ ὅρα τῆς πηρώσεως τὴν ὑπερβολήν. αὐτοὶ τὸ ὄναρ διακρίνουσιν. οὐδὲ γάρ ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι δι' ἄγνοιαν τῶν μελλόντων ἔσεσθαι ἐφθόνουν κατ' αὐτοῦ· ἀλλὰ μαθόντες ἐκ τῶν ὀνειράτων τὰ ἐσόμενα, προσθήκην τοῦ μίσους εἰργάζοντο. ὢ ἀνοίας ὑπερβολή. δέον τοῦτο γνόντας μᾶλλον εὔνοιαν περὶ αὐτὸν ἐπιδείξασθαι, καὶ ἐκποδὼν ποιῆσαι τοῦ μίσους τὴν αἰτίαν, καὶ τῆς βασκανίας τὸ πάθος ἐξορίσαι, σκοτωθέντες τὸν λογισμόν, καὶ οὐ συνορῶντες ὅτι καθ' ἑαυτῶν ἅπαντα διαπράττονται, ἐπὶ πλέον ηὔξανον τὸ κατ' αὐτοῦ μῖσος. τίνος ἕνεκεν, ὦ ἄθλιοι καὶ ταλαίπωροι, τοσαύτην ἐπιδείκνυσθε τὴν βασκανίαν, οὐκ ἀγνοοῦντες οὔτε τὴν ἀδελφικὴν σχέσιν, οὔτε ὅτι ἡ τῶν ἐνυπνίων ἀποκάλυψις φανερὰν δείκνυσι τοῦ θεοῦ τὴν περὶ αὐτὸν εὔνοιαν; μὴ γὰρ δὴ νομίσητε λοιπὸν τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ μηνυθέντα αὐτῷ δυνατὸν εἶναι ἀνατραπῆναι. καθάπερ γὰρ τοῦ ὀνείρου τὴν διάκρισιν ἐποιήσασθε, οὕτως ἔσται μετ' οὐ πολύ, κἂν μυρία ἐπινοῆσαι βουληθῆτε. εὐμήχανος γὰρ ὢν καὶ σοφὸς ὁ τῶν ἁπάντων δεσπότης, καὶ τῆς οἰκείας δυνάμεως δεικνὺς τὴν περιουσίαν, πολλάκις ἀφίησιν ἐν τῷ μεταξὺ κωλύματα γενέσθαι, ἵν' οὕτω τὰ πάλαι αὐτῷ δόξαντα εἰς ἔργον ἀγαγών, μεγίστην ἀποφήνῃ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ τὴν ὑπερβολήν. ἀλλὰ τοιοῦτον ἡ βασκανία· οὐδὲν τούτων λογίζεσθαι δύναται, ἀλλ' ὅλως, ὡς εἰπεῖν, αἰχμάλωτος γεγονὼς κατὰ τῆς οἰκείας σωτηρίας ἅπαντα διαπράττεται. καὶ οὗτοι μὲν προσθήκην μίσους εἰργάζοντο διὰ τὴν τοῦ ἐνυπνίου διήγησιν· ὁ δὲ θαυμάσιος Ἰωσὴφ καὶ ἕτερον ἐνύπνιον θεασάμενος οὐκ αὐτοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ πατρὶ διηγεῖται, καί φησιν, ὥσπερ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ ἕνδεκα ἀστέρες προσεκύνουν με. καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, τί τὸ ἐνύπνιον τοῦτο ὃ ἐνυπνιάσθης; ἆρά γε ἐλθόντες ἐλευσόμεθα ἐγώ τε καὶ ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ

A exiisse ac præter animi sententiam in nefariam illam dextram incidisse? Sic sane & admirabilis Joseph nesciens malum fratrum suorum consensum, tamquam cum fratribus cum eis loquebatur, & insomnia ipsa quæ sibi Deus revelaverat, præsignando gloriam sibi obventuram & fratrum subjectionem, in medium proponebat. 5. *Cum enim somniasset, somnium,* inquit, *annunciavit fratribus suis, 6. & dixit eis: Audite somnium hoc meum. 7. Putabam nos manipulos ligare in medio agro, & surrexit manipulus meus, & erectus est:* B *circumstantes autem manipuli vestri adoraverunt manipulum meum. 8. Dixerunt autem ei fratres: Num regnans regnabis super nos, aut dominans dominaberis nostri? Et apposuerunt adhuc eum odio prosequi propter somnia & verba sua.* Propterea prius quoque docuit, illos odium erga eum antea exhibuisse, ut ne putemus eos hinc sumsisse odii sui contra eum exordium. *Apposuerunt* enim *adhuc eum odio prosequi:* hoc est, multo magis augebant odium & inimicitias contra eum. Et vide miram illorum cæcitatem: ipsi enim somnium exponunt. Non enim est dicendum, eos propter ig- C norantiam eorum quæ futura erant, invidiam gessisse contra eum; sed ut futura ex somniis didicerunt, auctum est odium eorum. O ingentem amentiam! Oportebat hoc scientes majorem erga illum benevolentiam declarare, e medio tollere odii causam, atque effugare invidentiæ affectum: obtenebrati mente, & non videntes se contra semetipsos omnia facere, multo majore odio in eum exarserunt. Quare, ô miseri & calamitosi, tantam declarastis invidiam, non cogitantes & fraternum vinculum, & som- D niorum revelationem manifestam Dei erga illum declarare benevolentiam? Nolite enim existimare quæ a Deo præsignata sunt, posse subverti. Nam sicut somnium dijudicastis, ita erit non post multum temporis, etiamsi innumera excogitare volueritis. Solers enim & sapiens cum sit omnium Dominus, ut suæ virtutis declaret potentiam, sæpe multa permittit interponi impedimenta, ut iis quæ sibi pridem visa erant perfectis, summam virtutis suæ declaret eminentiam. Verum ita se habet invidia, nihil eorum cogitare potest: sed omnino, ut ita di- E cam, ubi invidus captus ab hoc morbo fuerit, contra suam ipsius salutem facit omnia. Et illi quidem narratione somnii odium auxerunt; admirabilis autem Joseph ubi & aliud somnium vidit, non ipsis solum, sed & patri narrat. 9. *Quasi sol & luna, & undecim stellæ adorabant me. 10. Et increpavit eum pater suus, & dixit ei: Quod est somnium hoc, quod somniasti? Numquid euntes ibimus ego & mater tua,*

[a] Πάρεργον γινόμενον τῆς μιαρᾶς ἐκείνης δεξιᾶς. Insignis admodum loquendi forma, mira Oratoris licentia, dicitur Abel πάρεργον fuisse nefariæ manus Caïni, ἔργον est id quod agendum suscipitur, πάρεργον opus quod aliud agenti offertur exsequendum, & ut plurimum præter exspectationem. Itaque cædes Abelis πάρεργον Abeli fuit, quia aliud agens, aliud cogitans, aliud exspectans trucidatus est; non item Caïno qui nefarii hujusce sceleris causa in campum profectus est.

& fratres tui, ut adoremus te super terram? 11. *Æmulati autem sunt eum fratres sui, pater vero observavit verbum.* Sciens pater quod fratres inviderent ei, propter hoc increpavit puerum, & exposuit etiam ipse somnium, ac conjectans a Deo revelationem ei factam, observabat verbum. Verum non ita faciebant fratres. Sed quid? Iterum multo magis æmulabantur. Cur insani fuistis? cur stupidorum opera fecistis? Non cogitastis, secundum insomnium non temere, neque fortuito factum esse: sed ut cum didiceritis omnino futura esse quæ prædicta sunt, cessetis meditari fratricidium, utpote rem molientes impossibilem? Igitur oportebat quidem vos, cum cogitaretis, & in mentem acciperetis fraternam vestram conjunctionem, futuram fratris gloriam pro vestra ducere. Quoniam autem ad hoc non respiciebatis, consequens fuit illud cogitare, vos non contra eum, sed contra omnium Dominum, qui hoc ei jam revelavit, bellum gerere. Verum illi quidem, sicut dixi, neque naturæ vinculum reveriti, neque in mente capientes quanta ille superna benevolentia muniretur; odium quotidie auxerunt: & occulte intra semetipsos rogum accenderunt, neque patre, neque filio tale quidpiam suspicantibus, neque cogitantibus eos in tantam insaniam esse properaturos. Ideo ubi profecti sunt fratres ad greges: 13. *Dixit*, inquit, *pater ad Joseph: Nonne fratres tui pascunt oves in Sychem? Veni, mittam te ad eos. Dixitque ei: Ecce ego.* Vidisti patris erga filios dilectionem, vidisti filii obedientiam? Dixit autem ei: 14. *Vade & vide, num sani sint fratres tui, & oves, & annuncia mihi.*

3. Hæc autem omnia facta sunt, ut & Josephi erga fratres monstraretur benevolentia, & illorum sanguinaria mens fieret manifesta. Factum est autem & in figuram futurorum, ut in umbra multo antea veritatis res describerentur. Et sicut Joseph ad fratres abiit invisum eos, & illi neque fraternitatem, neque adventus causam reveriti, primum quidem de occidendo illo deliberabant, postea autem vendiderunt barbaris: Ita & Dominus noster suam servans misericordiam, advenit invisens humanum genus, & suscepta nostræ formæ carne, dignatus fieri frater noster, sic advenit. Et clamat Paulus dicens: *Non enim Angelos assumsit, sed semen Abrahæ: unde debuit per omnia fratribus similis fieri.* Sed ingrati Judæi, animarum corporumque medicum innumera miracula quotidie patrantem, occidere conati sunt, & opere compleverunt animo suo decretam cædem; ac crucifixerunt eum qui propter nostram salutem servi formam suscipere dignatus est. Et isti quidem apprehensum, & cruci traditum occiderunt: illi autem consultabant quidem, sed opere quod consulebant

Joseph figura Christi.

Heb. 2. 16.

A ἀδελφοί σου προσκυνῆσαί σοι ἐπὶ τῆς γῆς; ἐζήλωσαν δὲ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ὁ δὲ πατὴρ διετήρησε τὸ ῥῆμα. Εἰδὼς τὸν τικτόμενον αὐτῷ φθόνον παρὰ τῶν ἀδελφῶν ὁ πατήρ, διὰ τοῦτο ἐπετίμησε τῷ παιδὶ, καὶ διακρίνει καὶ αὐτὸς τὸ ὄναρ, καὶ στοχαζόμενος παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτῷ γεγενῆσθαι, διετήρει τὸ ῥῆμα. Ἀλλ' οὐχ οἱ ἀδελφοὶ οὕτως. Ἀλλὰ τί; πάλιν πολλῷ πλέον ἐζήλωσαν. Τί μεμήνατε; τί ἐξεστηκότων πράγματα διαπράττεσθε; οὐχ ὁρᾶτε ὅτι ἡ τῶν ἐνυπνίων δευτέρωσις οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῇ γεγένηται, ἀλλ' ἵνα μαθόντες ὅτι πάντως ἔσται τὰ
B προμηνυθέντα, παύσησθε τῆς φονικῆς ὁρμῆς, ἐννοήσαντες ὅτι ἀδυνάτοις ἐπιχειρεῖτε; ἐχρῆν μὲν οὖν τὴν ἀδελφικὴν σχέσιν καὶ διάνοιαν ἀναλαβόντας, καὶ οἰκείαν κρίνειν εὐδοκίμησιν, τὴν τοῦ ἀδελφοῦ μέλλουσαν ἔσεσθαι περιφάνειαν. ἐπειδὴ δὲ ταύτης ὑμῖν οὐδεὶς λόγος, κἂν ἐκεῖνο λογίσασθαι ἦν ἀκόλουθον, ὅτι οὐ πρὸς αὐτὸν ὑμῖν ὁ πόλεμος, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἁπάντων δεσπότην τὸν ταῦτα αὐτῷ ἤδη ἐκκαλύψαντα. Ἀλλ' οὗτοι μὲν, καθάπερ ἔφθην εἰπὼν, οὐδὲ τὴν φύσιν αὐτὴν αἰδούμενοι, οὔτε τὴν ἄνωθεν γινομένην περὶ αὐτὸν εὔνοιαν ἐν νῷ λαβόντες, τὸ μῖσος καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπέτεινον, [a] καὶ λανθανόντως τὴν πυρὰν παρ' ἑαυτοῖς ἀνῆπτον, οὐδὲν οὔτε τοῦ πατρὸς, οὔτε
C τοῦ νέου τοιοῦτόν τι ὑποπτεύοντος, οὐδ' ὅτι πρὸς τοσαύτην μανίαν ἐλαύνειν ἔμελλον. Διὸ καὶ πορευθέντων τῶν ἀδελφῶν εἰς τὰ ποίμνια, εἶπεν ὁ πατὴρ τῷ Ἰωσὴφ, οὐχ οἱ ἀδελφοί σου ποιμαίνουσιν εἰς Συχέμ; δεῦρο ἀποστείλω σε πρὸς αὐτούς. εἶπε δὲ αὐτῷ, ἰδοὺ ἐγώ. εἶδες πατρὸς [b] πρὸς παῖδας φιλοστοργίαν· εἶδες παιδὸς ὑπακοήν. εἶπε [b] δὲ αὐτῷ, πορευθεὶς ἴδε εἰ ὑγιαίνουσιν οἱ ἀδελφοί σου, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ ἀνάγγειλόν μοι.

Ταῦτα δὲ πάντα ἐγίνετο, ἵνα καὶ τοῦ Ἰωσὴφ δειχθῇ ἡ
D περὶ τοὺς ἀδελφοὺς εὔνοια, κἀκείνων κατάδηλος γένηται ἡ φονικὴ γνώμη. ἐγίνετο δὲ καὶ τύπος τῶν ἔσεσθαι μελλόντων, καὶ ἐν τῇ σκιᾷ προδιεγράφετο τὰ τῆς ἀληθείας πράγματα. καὶ ὥσπερ ὁ Ἰωσὴφ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἀπῄει ἐπισκεψόμενος αὐτοὺς, κἀκεῖνοι οὐκ αἰδεσθέντες οὔτε τὴν ἀδελφότητα, οὔτε τὴν αἰτίαν τῆς παρουσίας, πρότερον μὲν ἀνελεῖν ἐβουλεύοντο, ἔπειτα δὲ καὶ ἐπίπρασκον τοῖς βαρβάροις· οὕτω καὶ ὁ δεσπότης ὁ ἡμέτερος τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν μιμούμενος, παραγέγονεν ἐπισκεψόμενος τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ τὴν ὁμογενῆ ἡμῖν σάρκα ἀναλαβὼν, καὶ ἀδελφὸς ἡμῶν γενέσθαι
E καταξιώσας οὕτω παραγέγονε. καὶ βοᾷ Παῦλος λέγων, οὐ γὰρ ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραάμ, ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι. Ἀλλ' οἱ ἀγνώμονες Ἰουδαῖοι τὸν τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν ἰατρὸν, τὸν μυρία θαύματα καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐργαζόμενον ἀνελεῖν ἐπεχείρουν, καὶ εἰς ἔργον ἤγαγον τὴν φονικὴν αὐτῶν γνώμην, καὶ ἐσταύρωσαν τὸν διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν τὴν τοῦ δούλου μορφὴν ἀναλαβεῖν καταδεξάμενον. Ἀλλ' οὗτοι μὲν καὶ ἐπεχείρησαν, καὶ σταυρῷ παραδόντες ἀνεῖλον· ἐκεῖνοι δὲ ἐβουλεύσαντο μὲν,

a Quatuor mss. καὶ λανθανόντως τὴν πυρὰν καθ' ἑαυτοὺς ἀνῆπτον.

b Savil. & quidam mss. πρὸς παῖδα minus recte.

οὐκ ἤγαγον δὲ εἰς ἔργον τὰ βουλευθέντα. ἔδει δὲ τὸν τύπον ἔλαττον ἔχειν τῆς ἀληθείας, ἐπεὶ οὐκ ἂν εἴη ἐκεῖνα τύπος τῶν μετὰ ταῦτα ἐσομένων. διὰ τοῦτο ἐκεῖ μὲν ὥσπερ ἐν σκιᾷ προεγεγράφη. καὶ ἐννόησον τὸ θαῦμα. οὐκ ἀνεῖλον, ἀλλὰ πεπράκασι, καὶ τὸν χιτῶνα τῷ αἵματι τοῦ ἐρίφου μολύναντες ἤγαγον τῷ πατρί, πεῖσαι βουλόμενοι ὅτι ἀνῃρέθη ὁ παῖς. ὁρᾷς ὅτι ἅπαντα ταῦτα ἐγίνετο, ἵνα καθάπερ ἐν σκιᾷ οὕτως ἡ εἰκὼν μόνη τῶν πραγμάτων γένηται, καὶ ἡ ἀλήθεια φυλάττηται; ἀλλ' ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου τὸ λοιπὸν ἐπανέλθωμεν. ἀπέστειλεν αὐτόν, φησίν, ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς Συχέμ, καὶ εὗρεν αὐτὸν ἄνθρωπος πλανώμενον ἐν τῷ πεδίῳ. ἠρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος, λέγων, τί ζητεῖς; ὁ δὲ εἶπε, τοὺς ἀδελφούς μου ζητῶ, ἀνάγγειλόν μοι, ποῦ βόσκουσι. σκόπει πῶς μετὰ πολλῆς σπουδῆς ποιεῖται τῶν ἀδελφῶν τὴν ἐπιζήτησιν, καὶ περιεργάζεται καὶ πολυπραγμονεῖ, καὶ πάντα ποιεῖ ὥστε αὐτοὺς ἰδεῖν. εἶπε δὲ αὐτῷ, φησίν, ἤκουσα αὐτῶν λεγόντων, πορευθῶμεν εἰς Δωθαείμ. καὶ ἐπορεύθη Ἰωσήφ, καὶ εὗρεν αὐτούς. προεῖδον δὲ αὐτὸν μακρόθεν πρὸ τοῦ ἐγγίσαι αὐτόν, καὶ ἐπονηρεύοντο τοῦ ἀποκτεῖναι αὐτόν. ἐννόει μοι ἐνταῦθα τοῦ θεοῦ τὴν εὐμήχανον σοφίαν, ὅπως οὗτοι μὲν εἰς τὸν κατ' αὐτοῦ φόνον εἶχον τὴν ὁρμήν· ὁ δὲ τὰ πάντα ποιῶν καὶ μετασκευάζων συγχωρεῖ τὰ ἐν μέσῳ πάντα κωλύματα γενέσθαι, ἵνα τὸν οἰκεῖον ἀθλητὴν λαμπρότερον ἀποδείξας ὕστερον ἐπαγάγῃ τῶν ὀνειράτων τὴν ἔκβασιν. προεῖδον, φησίν, αὐτόν, καὶ ἐπονηρεύοντο τοῦ ἀποκτεῖναι αὐτόν. εἶπε δὲ ἕκαστος πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἰδού, ὁ ἐνυπνιαστὴς ἐκεῖνος ἔρχεται. νῦν οὖν δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτόν, καὶ ῥίψωμεν αὐτὸν εἰς ἕνα τῶν λάκκων, καὶ ἐροῦμεν, θηρίον πονηρὸν κατέφαγεν αὐτόν, καὶ ὀψόμεθα τί ἔσται τὰ ἐνύπνια αὐτοῦ. εἶδες ὅτι τῶν ἐνυπνίων τὴν ἔκβασιν προσδοκῶντες, ἀνελεῖν αὐτὸν ἐπεχείρουν; ἀλλ' ἵνα μάθωσιν ὅτι οὐχ οἷόν τε τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ προαγορευθέντα μὴ εἰς ἔργον ἐλθεῖν, καὶ βουλεύονται καὶ ἐπιχειροῦσι, καὶ τὰ τῆς οἰκείας πονηρίας ἐπιδείκνυνται· καὶ ὁ σοφὸς καὶ εὐμήχανος θεὸς αὐτοὺς ἐπιβουλεύοντας ὑπηρετήσασθαι καὶ ἄκοντας παρασκευάζει πρὸς τὴν οἰκονομίαν τῶν μελλόντων ἔσεσθαι. ἐπειδὴ γὰρ συνεφώνησαν πρὸς τὸν κατ' αὐτοῦ φόνον, καὶ τῇ γνώμῃ τὴν σφαγὴν ἤδη ἐπεδείξαντο, ἀκούσας, φησί, Ῥουβὴν ἐξείλετο αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ εἶπεν, οὐ πατάξωμεν αὐτὸν εἰς ψυχήν, μὴ ἐκχέητε αἷμα, ἐμβάλλετε αὐτὸν εἰς τὸν λάκκον τοῦτον τὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ· χεῖρα δὲ μὴ ἐπενέγκητε αὐτῷ, ὅπως ἐξέληται αὐτὸν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν, καὶ ἀποδῷ αὐτὸν τῷ πατρὶ αὐτοῦ. ὅρα καὶ τοῦτον πῶς οὐ τολμᾷ φανερῶς ἐξελέσθαι τὸν ἀδελφόν, ἀλλὰ πῶς τὴν φονικὴν αὐτῶν ὁρμὴν ἀναχαιτίσαι βουλόμενος, φησί, μὴ ἐκχέητε αἷμα, ἀλλ' ἐμβάλλετε αὐτὸν εἰς τὸν λάκκον. καὶ διδάξαι ἡμᾶς βουλομένη ἡ θεία γραφὴ τὸν σκοπὸν τοῦ Ῥουβήν, φησί, ταῦτα δὲ ἐποίει ὅπως ἐξέληται αὐτόν, καὶ ἀποδῷ τῷ πατρὶ αὐτοῦ. καὶ τούτων ταῦτα βουλευομένων οὐδέπω ὁ Ἰωσὴφ ἦν παραγεγονώς, ἀλλὰ μετὰ τὸ πληρωθῆναι ταύτην αὐτῶν τὴν διάλεξιν, ἦλθε, φησίν, Ἰωσὴφ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ. δέον

A non impleverunt. Oportebat autem figuram minus habere, quam veritatem: quia alioqui non fuisset figura eorum quæ posthac futura erant. Propterea illic quidem quasi in umbra præsignata sunt. Et considera negotium. Non occiderunt, sed vendiderunt, & vestem hœdi sanguine inquinantes dederunt patri, persuadere volentes occisum fuisse filium suum. Vides omnia hæc facta esse, ut quasi in umbra imago illa rerum fieret, & veritas custodiretur? Sed ad seriem sermonis redeamus.
B *Et misit eum*, inquit, *pater, & venit in Sychem,* 15. *& invenit eum homo errantem in agro. Rogavit autem eum homo dicens: Quid quæris?* 16. *Ille autem dixit: Fratres meos quæro. Annuncia mihi ubi pascant oves.* Considera quomodo hic magno studio de fratribus suis inquirit, & curiose perlustrat, & omnia facit ut eos videre possit. 17. *Dixit autem ei*, inquit, *homo: Audivi eos dicentes, Eamus in Dothaim. Et ivit Joseph, & invenit eos.* 18. *Prius autem viderunt eum a longe antequam appro-*
C *pinquaret ad se, & maligne cogitabant, ut occiderent eum.* Considera hic quæso Dei providam sapientiam, quomodo illi quidem concitati erant in cædem ejus: ipse autem omnia faciens & transmutans permittit interim omnia impedimenta objici, ut athleta suo clariore facto, postremum somniorum adducat eventum. *Prius autem viderunt eum*, inquit, *& maligne cogitabant, ut occiderent eum.* 19. *Dicebat autem unusquisque ad fratrem suum: Ecce somniator ille venit:* 20. *nunc igitur venite, occidamus eum, & projiciamus eum in lacum unum ex his, & dicemus, Mala bestia devoravit eum, & videbimus quid erunt som-*
D *nia ejus.* Vidisti, eos somniorum eventum exspectantes occidere eum conatos esse? Sed ut discant non esse possibile ea quæ a Deo sunt prædicta, non opere compleri, consultant & attentant, & suam declarant malitiam: at sapiens & sagax Deus insidiatores ministrare etiam invitos cogit dispensationi futurorum. Quoniam enim conspiraverant in mortem ejus, & in proposito jam occiderant: 21. *Ut audivit*, inquit, *Ruben, eripuit eum ex manibus eorum, & dixit:* 22. *Non percutiamus eum in animam: non effundite sanguinem, abjicite eum in lacum illum in soli-*
E *tudine, manum autem non injicite in eum: ut eum eriperet ex manibus eorum, & redderet eum patri suo.* Vide & istum, quomodo non audet manifeste eripere fratrem, sed jam occidendi conatum & impetum refrenare volens, dicit: *Non effundite sanguinem, sed abjicite eum in lacum.* Docere enim nos volens divina Scriptura scopum & mentem Ruben, dicit: Hæc autem faciebat, *ut eriperet eum, & redderet patri suo.* Et cum illi hæc consultarent, nondum Joseph advenerat, sed postquam colloquium hoc absolverunt, 23. *Venit*, inquit, *Joseph ad fratres*

Quæ sunt a Deo prædicta nequeunt impediri.

suos. Cum igitur oportuisset illos occurrere fratri, & amplexari, & quomodo se pater haberet, inquirere, illi vero quasi feræ quædam, ubi agnum conspicatæ fuerint, assiliunt. *Et exuerunt*, inquit, *Joseph veste varia*, 24. *& acceptum eum projecerunt in lacum. Lacus autem erat vacuus, aquam non habens: quemadmodum consuluerat Ruben, ita fecerunt. Et injecto illo, sederunt ad comedendum panem.* O crudelitatem! ô inhumanitatem! Ille quidem tantum itineris confecerat, & tanto studio de eis inquisierat, ut videret & annunciaret patri quomodo se haberent res illorum: illi vero quasi barbari & inhumani, quia consuluerat eis Ruben ne effunderent sanguinem, fame occidere volebant. Sed benignus Deus statim eum liberavit ab insania fratrum. 25. *Cum enim consedissent ad comedendum panem, viderunt Ismaëlitas viatores venientes, & Ægyptum versus euntes.* 26. *Et dixit Judas: Quid prodest si occiderimus fratrem nostrum, & occultaverimus sanguinem ejus?* 27. *Venite, vendamus eum Ismaëlitis istis. Manus autem nostræ non sint super eum, quia frater noster & caro nostra est.*

3. Vide quomodo & prius Ruben minore malo majus prohibuit: & nunc quoque Judas consulit ut vendatur frater, quo eum ab interitu eripere queat. Hoc autem totum ita gestum est, ut etiam invitis illis, quæ a Deo prædicta fuerant, evenirent, & dispensationi divinæ servirent, *& probato*, inquit, *consilio Judæ*, 29. *eduxerunt eum de cisterna, & vendiderunt Ismaëlitis viginti aureis.* O iniquam permutationem! ô damnosum lucrum! ô injustissimam venditionem! Eum qui vobis sanguine conjunctissimus erat, quem pater maxime amabat, qui ad visendum vos venerat, qui nunquam vos vel in parvo, vel in magno offenderat, vendere audetis; & vendere hominibus barbaris, & in Ægyptum descendentibus? quæ tanta insania? quæ invidia? quis livor? Nam si hoc metu somniorum facitis, ut persuasi hæc omnino eventura esse: quare impossibilia attentatis, & factis vestris contra Deum bellum assumitis, qui hæc ei prædixerat? Quod si nihili facitis somnia, sed existimatis esse delirium, quare hæc agitis quæ perpetuam vobis maculam inurant, & luctum indesinentem patri vestro afferant? Sed ô gravissimum morbum, imo mentem sanguinariam! Cum enim quis nefarium opus aggreditur, & obruitur a cogitationibus absurdis, is neque proponit ante oculos oculum illum qui non quiescit: neque reveretur naturam ipsam, neque attendit aliquid quod ad commiserationem se possit inducere, id quod & illis evenit. Non enim cogitabant quod frater esset, neque quod adolescens, neque quod tam amabilis patri, neque quod nunquam in terra aliena vixisset, & apud externos nunquam ante conversatus, nunc

A τοίνυν ἐκείνους προσδραμεῖν τῷ ἀδελφῷ καὶ περιπτύξασθαι καὶ μαθεῖν τὰ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῖς δηλωθέντα, οἱ δὲ καθάπερ τινὲς ἄγριοι θῆρες ἀρνίον θεασάμενοι ἐπιπηδῶσι, καὶ ἐξέδυσαν, φησὶ, τὸν Ἰωσὴφ τὸν χιτῶνα τὸν ποικίλον, καὶ λαβόντες αὐτὸν ἔρριψαν εἰς τὸν λάκκον. ὁ δὲ λάκκος ἦν κενὸς, ὕδωρ οὐκ ἔχων. καθάπερ συνεβούλευσεν ὁ Ῥουβὴν, οὕτως ἐποίησαν· καὶ ῥίψαντες αὐτὸν, ἐκάθισαν τοῦ φαγεῖν ἄρτον. ὢ τῆς ὠμότητος, ὢ τῆς ἀπανθρωπίας. ἐκεῖνος μὲν τοσαύτην ὁδὸν διήνυσε, καὶ μετὰ τοσαύτης σπουδῆς τὴν ἐπιζήτησιν αὐτῶν ἐποιήσατο, ὥστε καὶ ἰδεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι τῷ πατρὶ τὰ κατ' αὐτοὺς,
B ἐκεῖνοι δὲ καθάπερ βάρβαροί τινες καὶ ἀνήμεροι, ἐπειδὴ συνεβουλεύθησαν ὑπὸ τοῦ Ῥουβὴν μὴ ἐκχέειν τοῦ ἀδελφοῦ τὸ αἷμα, τὸν διὰ τοῦ λιμοῦ θάνατον αὐτῷ κατεσκεύαζον. ἀλλ' ὁ φιλάνθρωπος θεὸς ταχέως αὐτὸν ἐρρύσατο τῆς τῶν ἀδελφῶν μανίας. καθίσαντες γὰρ, φησὶ, φαγεῖν ἄρτον, εἶδον ὁδοιπόρους Ἰσμαηλίτας ἐρχομένους, καὶ ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον τὴν ὁρμὴν ἔχοντας. καὶ εἶπεν Ἰούδας, τί χρήσιμον, ἐὰν ἀποκτείνωμεν τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν, καὶ κρύψωμεν τὸ αἷμα αὐτοῦ; δεῦτε, ἀποδώμεθα αὐτὸν τοῖς Ἰσμαη-
C λίταις τούτοις· αἱ δὲ χεῖρες ἡμῶν μὴ ἔστωσαν ἐπ' αὐτὸν, ὅτι ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν, καὶ σὰρξ ἡμῶν ἐστιν.

Ὅρα πῶς καὶ πρότερον ὁ Ῥουβὴν ἐλάττονι κακῷ τὸ μεῖζον ἐκώλυσε· καὶ νῦν πάλιν ὁ Ἰούδας πραθῆναι συμβουλεύει τὸν ἀδελφὸν, ὥστε τῆς σφαγῆς αὐτὸν ἐξαρπάσαι. τοῦτο δὲ ὅλον ἐγένετο, ἵνα πληρωθῇ καὶ ἀκόντων αὐτῶν τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ προρρηθέντα, καὶ ὑπηρετοῦνται τῇ οἰκονομίᾳ. καὶ δεξάμενοι, φησὶ, τὴν συμβουλὴν τοῦ Ἰούδα, ἀναβιβάσαντες αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λάκκου, ἀπέδοντο αὐτὸν τοῖς Ἰσμαηλίταις εἴκοσι χρυσῶν. ὢ συναλλάγματος παρανόμου, ὢ κέρδους ὀλεθρίου, ὢ πράσεως ἀδικω-
D τάτης. τὸν τὰς αὐτὰς ὑμῖν ὠδῖνας λύσαντα, τὸν οὕτω τῷ πατρὶ περιπόθητον, τὸν εἰς ἐπίσκεψιν ὑμετέραν παραγενόμενον, τὸν οὐ μικρὸν, οὐ μέγα ποτὲ ὑμᾶς ἀδικήσαντα πιπράσκειν ἐπιχειρεῖτε, καὶ πιπράσκειν βαρβάροις ἀνθρώποις καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον κατιοῦσι; τίς ἡ τοσαύτη μανία; τίς ὁ φθόνος; τίς ἡ βασκανία; εἰ μὲν γὰρ τὰ ὀνείρατα δεδοικότες τοῦτο ποιεῖτε, ὡς πεπεισμένοι ὅτι δὴ πάντως ἔσται, τίνος ἕνεκεν ἀδυνάτοις ἐπιχειρεῖτε, καὶ διὰ τῶν παρ' ὑμῶν γινομένων τὸν πρὸς τὸν θεὸν πόλεμον ἐπιδείκνυσθε, τὸν ταῦτα αὐτῷ προαγορεύσαντα; εἰ δὲ
E οὐδὲν ἡγεῖσθε τὰ ὀνείρατα, ἀλλὰ λῆρον αὐτὰ εἶναι νομίζετε, διὰ τί ταῦτα διαπράττεσθε, ἃ διηνεκῆ ὑμῖν τὴν κηλῖδα προξενήσει, καὶ πένθος ἀδιάλειπτον ἀπεργάσεται τῷ πατρί; ἀλλ' ὢ τῆς ὑπερβολῆς τοῦ πάθους, μᾶλλον δὲ τῆς μιαιφόνου γνώμης. ὅταν γάρ τις ἐκδῷ ἑαυτὸν κατά τινα ἄτοπον πρᾶξιν, καὶ ὑποβρύχιος γένηται ὑπὸ τῆς τῶν λογισμῶν ἀτοπίας, οὐ τὸν ἀκοίμητον λαμβάνει πρὸ ὀφθαλμῶν ὀφθαλμὸν, οὐ τὴν φύσιν αὐτὴν αἰδεῖται, οὐχ ἕτερόν τι τῶν δυναμένων αὐτὸν εἰς συμπάθειαν ἀγαγεῖν, ὅπερ καὶ οὗτοι πεπόνθασιν· οὐχ ὅτι ἀδελφὸς ἦν, οὐχ ὅτι νέος, οὐχ ὅτι περιπόθητος τῷ πατρὶ, οὐχ ὅτι ἄπειρος ὢν τῆς ἐν ξένῃ διαγωγῆς, καὶ τῆς ἐν ἀλλοτρίᾳ

διατρίβῃς, τοσαύτην μέλλει χώραν διαβαίνειν, καὶ βαρβάροις συνοικεῖν· ἀλλὰ πάντα σώφρονα λογισμὸν ἀποστάμενοι, ἑνὸς μόνου ἐγένοντο, τοῦ τὸν οἰκεῖον φθόνον, ὡς ἐνόμιζον, τέως εἰς ἔργον ἀγαγεῖν. καὶ ἐκεῖνοι μὲν τῇ γνώμῃ ἀδελφοκτόνοι γεγόνασιν· ὁ δὲ ταῦτα παθὼν ὑπ' αὐτῶν ἅπαντα γενναίως ὑπέμενεν. ἡ γὰρ ἄνωθεν χεὶρ ἦν αὐτὸν ἡ φρουροῦσα, καὶ πάντα τὰ δυσχερῆ, ῥᾳδία καὶ εὔκολα ἐργαζομένη. ὅταν γὰρ τῆς ἄνωθεν εὐνοίας ἀπολαύωμεν, κἂν ἐν μέσῳ βαρβάρων ὦμεν, κἂν ἐπὶ ἀλλοτρίας, τῶν οἴκοι διατριβόντων καὶ πάσης ἀπολαυόντων θεραπείας ἄμεινον διάγειν δυνάμεθα· ὥσπερ κἂν ἐπὶ τῆς οἰκίας διατρίβωμεν, κἂν πάσης ἀνέσεως ἀπολαύειν δοκῶμεν, ἔρημοι δὲ ὦμεν τῆς ἄνωθεν βοηθείας, πάντων ἐσμὲν ἐλεεινότεροι. πολλὴ γὰρ καὶ τῆς ἀρετῆς ἡ ἰσχὺς, καὶ τῆς κακίας ἡ ἀσθένεια. καὶ τοῦτο μάλιστα δείκνυσιν ἡμῖν αὐτὴ ἡ ἐν χερσὶν ἱστορία. τίνας γὰρ, εἰπέ μοι ἐλεεινοὺς, καὶ μυρίων δακρύων ἀξίους κρίνεις, τοὺς τοσαῦτα κακὰ ἐργασαμένους τὸν ἀδελφὸν, ἢ τὸν ὑπὸ τὴν δουλείαν τῶν βαρβάρων γεγενημένον; δηλονότι τούτους. ἐννόει γάρ μοι λοιπὸν τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον, τὸν μετὰ τοσαύτης δορυφορίας ἀνατραφέντα, καὶ ὑπὸ ταῖς ἀγκάλαις ταῖς πατρικαῖς διηνεκῶς γεγενημένον, ἀθρόον ἀναγκαζόμενον δουλείαν χαλεπὴν ὑφίστασθαι, καὶ δουλείαν παρὰ βαρβάροις ἀνδράσι, καὶ θηρίων οὐδὲν ἄμεινον διακειμένοις. ἀλλ' ὁ τῶν ἁπάντων δεσπότης ἦν ὁ καὶ ἐκείνους ἡμέρους ἐργαζόμενος, κἀκείνῳ πολλὴν διδοὺς τὴν ὑπομονήν. καὶ ἀποδόμενοι τὸν ἀδελφὸν, ὡς εἰς τέλος ἀγαγόντες τὸν οἰκεῖον σκοπὸν, οὕτω λοιπὸν διέκειντο ἐκποδὼν ποιησάμενοι τὸν ὑπ' αὐτῶν φθονούμενον. ἀνέστρεψε δὲ, φησι, [a] Ρουβὴν ἐπὶ τὸν λάκκον, καὶ οὐχ ὁρᾷ τὸν Ἰωσήφ· καὶ διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἀνέστρεψε πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε, τὸ παιδάριον οὐκ ἔστιν· ἐγὼ δὲ ποῦ πορεύσομαι ἔτι; ἐπειδὴ γὰρ ἐδίδαξεν ἀνωτέρω ἡ θεία γραφὴ, ὅτι διὰ τοῦτο συνεβούλευσε Ρουβὴν εἰς τὸν λάκκον τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν ἐμβληθῆναι, ὥστε καὶ τῶν χειρῶν αὐτὸν ἐξελέσθαι τῶν φονικῶν, καὶ ἀποδοῦναι τῷ πατρί· νῦν, φησιν, ἰδὼν, ὅτι διήμαρτε τοῦ σκοποῦ, διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ εἶπε, τὸ παιδάριον οὐκ ἔστιν· ἐγὼ δὲ ποῦ πορεύσομαι ἔτι; ποίαν, φησὶν, ἕξομεν ἀπολογίαν, καὶ μάλιστα ὁ δοκῶν ὑμῶν προστατεύειν ἐγώ; ἐνόμιζε γὰρ αὐτὸν ἀνῃρῆσθαι. ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ σπουδαζόμενον αὐτοῖς ἐγεγόνει, καὶ τὸν μισούμενον εἰς τὴν ἀλλοτρίαν ἐξέπεμψαν γῆν, καὶ τὸν φθόνον τὸν οἰκεῖον οὕτως ἠδυνήθησαν παραμυθήσασθαι, λοιπὸν πᾶσαν μηχανὴν ἐπιδείκνυνται, ὥστε παρακρούσασθαι τὸν πατέρα, καὶ μὴ κατάδηλον αὐτῷ γενέσθαι τὴν κακὴν συμφωνίαν. καὶ σφάξαντες, φησιν, ἔριφον αἰγῶν, καὶ μολύναντες τὸν χιτῶνα τῷ αἵματι, εἰσήνεγκαν τῷ πατρὶ αὐτῶν, καὶ εἶπον, ἐπίγνωθι εἰ χιτὼν τοῦ υἱοῦ σου ἐστὶν, ἢ οὔ. τί ἀπατᾶτε ἑαυτοὺς, ὦ ἀνόητοι; κἂν γὰρ τὸν πατέρα δυνηθῆτε παρακρούσασθαι, ἀλλὰ τὸν ἀκοίμητον ὀφθαλμὸν οὐ λήσεσθε, ὃν μάλιστα πάντων δεδοικέναι ἐχρῆν· ἀλλὰ τοιοῦτον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, μᾶλλον δὲ τοιοῦτον ἡ ῥᾳθυμία τῶν πολλῶν· τὸν παρὰ τῶν ἀνθρώπων φόβον,

A in terra tam semota inter barbaros habitaturus esset: sed omni honesta cogitatione abjecta, unum dumtaxat curabant, quomodo invidiam suam, ut putabant, opere explerent. Et illi quidem mente fratricidæ erant: qui autem ab eis passus est, omnia fortiter tulit. Custodiebat enim eum manus superna, & omnia difficilia faciebat ei facilia & levia. Quando enim superna benevolentia fruimur, etiam inter medios barbaros, & in aliena regione melius & commodius versari possumus, quam ii qui domi B habitant, & quibus summa cura ministratur. Sicut etsi in domo versemur, & omnibus deliciis frui videamur, destituti autem simus superno præsidio, omnibus sumus miseriores. Magnum enim est virtutis robur, & malitiæ infirmitas: & hoc maxime ostendit nobis historia, quam in manibus habemus. Dic enim quos miseros & innumeris lacrymis dignos esse putas, illosne qui tanta mala fecerunt, an fratrem qui in potestatem barbarorum venerat? Manifestum quod illos. C Cogita enim, obsecro, hîc admirabilem illum, qui tanta ministrorum cura educatus, & in ulnis paternis semper habitus fuit, quomodo repente coactus est ferre gravem servitutem apud viros barbaros, non meliores ipsis bestiis. Sed omnium Dominus erat, qui & illos humanos reddebat, & isti in omnibus patientiam indebat. Et cum vendidissent fratrem, quasi perfecissent propositum suum affecti fuere, illo ablato videlicet e medio, cui invidebant. 29. *Reversus est autem*, inquit, *Ruben ad cisternam, & non vidit Joseph*, 30. *& disrupit vestimenta sua, & re-* D *diit ad fratres suos, & dixit: Puer non est, ego vero quo ibo ultra?* Quoniam enim supra docuit divina Scriptura, eum propterea consuluisse eum in cisternam conjiciendum, ut ex sanguinariis manibus illum eriperet, & redderet patri: nunc, inquit, ubi vidit se voti compotem non esse, discidit vestimenta sua, & dixit: *Puer non est, ego autem quo vadam?* Qualem habebimus defensionem, & maxime ego qui vobis præesse videor? Putabat enim eum occisum fuisse. At postquam factum est quod quærebant, & in alienam terram miserunt eum quem odio habebant, atque invidiam suam aliquo E modo mitigarunt: postea magna industria cogitarunt ut deluderent patrem, ne mala sua conspiratio illi manifesta fieret. 31. *Et occiso hœdo caprarum, inquinaverunt vestem sanguine, & attulerunt vestem patri suo, & dixerunt: 32. Cognosce num vestis filii tui sit, necne?* Quid decipitis vosmetipsos, ô insensati? nam licet patrem decipere possitis, non tamen latebitis oculum illum qui sopiri nequit, quem maxime omnium formidare oportebat. Sed ita se habet humana natura, imo ita se habet multorum nequitia, ut

Manus Domini custodit Joseph.

a Savil. scribit Ρυβείμ.

humanum timorem & præsentis vitæ infamiam tantum maxime caveant, in mente autem non versent terribile illud tribunal, & intolerabilem pœnam: sed hoc unum curent, quomodo effugere possint humanam reprehensionem: id quod & illi egerunt, dum patrem suum decipere molirentur. 33. *Agnovit enim*, inquit, *vestem pater, & dixit: Vestis filii mei est, fera mala devoravit eum, fera rapuit Joseph.* Etenim vere quasi in malas bestias incidisset, omnia crudeliter passus est. 34. *Discidit autem vestimenta sua, & posuit saccum super lumbos suos, & luxit filium suum diebus multis.* Quantis fuerint illi digni lacrymis, qui non solum fratrem barbaris vendiderunt, sed & patrem in extrema senectute in tantum luctum injecerunt? 35. *Congregati autem sunt filii ejus & filiæ ut consolarentur eum, & noluit dicens: Descendam ad filium meum lugens in infernum.*

4. Opinor & hoc illis aliam fuisse plagam. Videbant enim patrem tantum tamque ferventem amorem exhibere erga eum qui non aderat, imo & putabatur a bestiis discerptus, & majori tabescebant invidia. Sed illi quidem erga fratrem & erga patrem crudeles, nulla fuerint venia digni: Madianitæ autem & ipsi divinæ serviunt dispensationi, & denuo Josephum vendunt Petephre archimagiro Pharaonis. Vidisti quomodo paulatim procedit, & per omnia suam virtutem & patientiam declarat, ut sic quasi athleta fortiter certans, redimiretur corona regni, & eventus somniorum implerentur: quo docerentur ii qui eum vendiderant, se nihil commodi ex sua malitia reportasse? Tantum enim robur habet virtus, ut clarior fieri soleat cum infestatur. Nihil enim ea robustius, nihil validius: non quod ipsa sola tantum habeat robur, sed quia is qui eam possidet, & supernum auxilium habet: quo præsidio & ope cum fruatur, omnibus est potentior & invictus, ac capi nequit, non solum hominum insidiis, sed & dæmonum machinationibus. Id scientes, ne fugiamus male affici, sed male agere: hoc enim est vere male affici. Nam qui proximum affligere tentat, illi quidem omnino nihil nocet: licet enim ad parvum tempus noceat, in hoc tantum sæculo id facit, sibi autem immortalia tormenta recondit, & pœnas intolerabiles: quas non aliter effugere possumus, nisi paraverimus nos ad ferendas afflictiones, & secundum doctrinam Domini, precemur pro iis qui nobis injurias inferunt. Hoc enim nobis magnam parabit mercedem, & concedet dignos effici regno cælorum. Quod nobis uti-

Virtus infestata fit clarior.

A καὶ τὴν τούτων αἰσχύνην τὴν πρὸς τὸ παρὸν μόνον περὶ πλείονος ποιούμενοι, οὐ λαμβάνουσιν ἔννοιαν τοῦ δικαστηρίου ἐκείνου τοῦ φοβεροῦ, καὶ τῆς κολάσεως τῆς ἀφορήτου· ἀλλ' ἑνὸς μόνου γίνονται, πῶς τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων μέμψιν διαφυγεῖν δυνηθῶσιν· ὃ δὴ καὶ οὗτοι πεπόνθασι, καὶ τὸν πατέρα ἀπατᾷν ἐπιχειροῦσιν. ἐπέγνω γάρ, φησι, τὸν χιτῶνα ὁ πατὴρ, καὶ εἶπε· χιτὼν τοῦ υἱοῦ μού ἐστι, θηρίον πονηρὸν κατέφαγεν αὐτόν. θηρίον ἥρπασε τὸν Ἰωσήφ. καὶ γὰρ ἀληθῶς, καθάπερ θηρίοις περιπεσὼν, οὕτως ἀνηλεῶς ἅπαντα ὑπέμεινε. διέῤῥηξε δὲ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἐπέθετο σάκκον ἐπὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ, καὶ ἐπένθει τὸν υἱὸν αὐτοῦ B ἡμέρας πολλάς. πόσων ἂν εἶεν οὗτοι δακρύων ἄξιοι, οὐχ ὅτι τὸν ἀδελφὸν τοῖς βαρβάροις πεπράκασι μόνον, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν πατέρα ἐν ἐσχάτῳ γήρᾳ λοιπὸν ὄντα τοσούτῳ πένθει περιέβαλον; συνήχθησαν δὲ, φησιν, οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ αἱ θυγατέρες παρακαλέσαι αὐτὸν, καὶ οὐκ ἤθελε, λέγων, ὅτι καταβήσομαι πρὸς τὸν υἱόν μου πενθῶν εἰς ᾅδου.

Οἶμαι καὶ τοῦτο πληγὴν ἑτέραν ἐκείνοις γεγενῆσθαι· ἑώρων γὰρ ὅτι καὶ πρὸς τὸν μὴ παρόντα, μᾶλλον δὲ καὶ νομιζόμενον ὑπὸ θηρίων ἀνῃρῆσθαι, οὕτως ἀκμάζοντα τὸν πόθον ἐπιδείκνυται, καὶ πλέον ὑπὸ τοῦ φθόνου κατετήκοντο. C ἀλλ' οὗτοι μὲν καὶ πρὸς τὸν ἀδελφὸν καὶ πρὸς τὸν πατέρα ὠμοὶ γεγονότες οὐδεμιᾶς ἂν εἶεν συγγνώμης ἄξιοι· οἱ δὲ Μαδιηναῖοι καὶ αὐτοὶ πάλιν ὑπηρετοῦσι τῇ τοῦ θεοῦ οἰκονομίᾳ, καὶ πάλιν ἀποδίδονται τὸν Ἰωσὴφ Πετεφρῇ τῷ [a] ἀρχιμαγείρῳ τοῦ Φαραώ. εἶδες πῶς ὁδῷ κατὰ μικρὸν πρόεισι, καὶ διὰ πάντων τὴν οἰκείαν ἀρετὴν καὶ τὴν ὑπομονὴν ἐπιδείκνυται, ἵν' οὕτω καθάπερ ἀθλητὴς γενναίως ἀγωνισάμενος, ἀναδήσηται τὸν βασιλείας τὸν στέφανον, καὶ τῶν ὀνειράτων ἡ ἔκβασις εἰς ἔργον ἐξέλθοι, δι' αὐτῆς τῆς πείρας διδάξῃ τοὺς πεπρακότας, ὡς οὐδὲν αὐτοῖς ὄφελος γέγονε τῆς τοσαύτης μηχανῆς. τοσαύτην γὰρ ἡ ἀρετὴ ἔχει τὴν ἰσχὺν ὡς καὶ πολεμουμένην αὐτὴν D συμβαίνειν ἐπὶ πλέον περιφανεστέραν γίνεσθαι. οὐδὲν γὰρ ταύτης ἰσχυρότερον, οὐδὲν αὐτῆς δυνατώτερον· οὐκ ἐπειδὴ αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν τοσαύτην ἔχει τὴν ἰσχὺν, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ταύτην κεκτημένος καὶ τῆς ἄνωθεν ἀπολαύει ῥοπῆς· ὁ δὲ ἄνωθεν ἀπολαύων ῥοπῆς, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀξιούμενος συμμαχίας, πάντων ἂν εἴη δυνατώτερος, καὶ ἀχείρωτος, καὶ ἀνάλωτος οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἐπιβουλαῖς, ἀλλὰ καὶ ταῖς τῶν δαιμόνων μηχαναῖς. ὅπερ εἰδότες μὴ φεύγωμεν τὸ κακῶς πάσχειν, ἀλλὰ τὸ κακῶς ποιεῖν. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ κακῶς πάσχειν. ὁ γὰρ τὸν πλησίον κακῶς διαθεῖναι ἐπιχειρῶν, ἐκεῖνον μὲν οὐδὲ ὅλως κατέ- E βλαψεν. εἰ γὰρ καὶ πρὸς ὀλίγον κατέβλαψεν, ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι τοῦτο πεποίηκεν· ἑαυτῷ δὲ τὰς ἀθανάτους κολάσεις ταμιεύεται, καὶ τὰς τιμωρίας τὰς ἀφορήτους, ἃς οὐκ ἂν ἑτέρως διαφυγεῖν δυνηθείημεν, εἰ μὴ παρασκευάσαιμεν ἑαυτοὺς ἑτοίμους πρὸς τὸ πάσχειν κακῶς, καὶ κατὰ τὴν διδαχὴν τοῦ δεσπότου εὐχώμεθα ὑπὲρ τῶν ταῦτα ἡμῖν διατιθέντων. τοῦτο γὰρ ἡμῖν πολὺν προξενήσει τὸν μισθὸν, καὶ παρασκευάσει τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας ἀξιωθῆναι, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν,

[a] Archimagiro, id est, *principi coquorum*; Vulgata vero, *magistro militum*.

χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ξβ´.

Καὶ εἶδεν Ἰούδας θυγατέρα ἀνθρώπου Χαναναίου, ᾗ ὄνομα Σαυά, καὶ ἔλαβεν αὐτὴν, καὶ εἰσῆλθε πρὸς αὐτὴν, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκεν υἱὸν, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἤρ.

ΙΚΑΝΩΣ ἡμᾶς πρῴην ἡ κατὰ τὸν Ἰωσὴφ ἱστορία ἐδίδαξε τοῦ φθόνου τὴν λύμην, καὶ ὅπως τὸ ὀλέθριον τοῦτο πάθος τὴν τεκοῦσαν αὐτὸ ψυχὴν πρότερον διαφθείρει. καὶ εἴδετε ὅπως ὑπὸ τούτου τοῦ πάθους συσχεθέντες οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσὴφ, καὶ τῆς συγγενείας ἐπελάθοντο, καὶ θηρίων ἀγρίων ὠμότητα πρὸς τὸν οὐδὲν ἠδικηκότα ἐπεδείξαντο, τὴν μὲν ἑαυτῶν κακίαν ἔκδηλον πεποιηκότες, τὸν δὲ ἀδελφὸν οὐδὲν τοσοῦτον καταβλάψαντες, ὅσον ἑαυτοὺς αἰσχύνῃ περιέβαλλον. εἰ γὰρ καὶ βαρβάροις αὐτὸν πεπράκασι, κἀκεῖνοι πάλιν ἀπέδοντο τῷ τοῦ Φαραὼ ἀρχιμαγείρῳ· ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἄνωθεν αὐτῷ ῥοπὴν ἐν ἅπασιν ἐπαρκοῦσαν, πάντα κοῦφα καὶ ῥᾴδια αὐτῷ ἐφαίνετο. καὶ ἐβουλόμην μὲν καὶ σήμερον τῆς αὐτῆς ἱστορίας ἅψασθαι, καὶ ἐντεῦθεν ὑμῖν ὑφᾶναι τὴν διδασκαλίαν· ἀλλ' ἐν μέσῳ ἑτέρα τις διήγησις παρέγκειται, ἣν οὐκ ἄξιον παραδραμεῖν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν, ὡς οἷόν τε, διερευνησαμένους, τότε πάλιν ἐπὶ τὴν κατὰ τὸν Ἰωσὴφ ὑπόθεσιν [a] ἐλθεῖν. τίς οὖν ἐστιν ἡ ἐν μέσῳ κειμένη διήγησις; ἡ κατὰ τὸν Ἰούδαν. οὗτος γὰρ θυγατέρα Χαναναίου λαβὼν γυναῖκα τὴν Σαυάν, καὶ ἐσχηκὼς ἐξ αὐτῆς τρεῖς παῖδας, ἔλαβέ, φησι, τῷ πρωτοτόκῳ [*] Ἤρ τὴν Θάμαρ γυναῖκα. ἐπειδὴ δὲ πονηρὸς ἐφάνη ἐναντίον κυρίου, ἀπέκτεινεν αὐτὸν ὁ θεός· καὶ ἐπέτρεψε τῷ Αὐνὰν λαβόντι τὴν τοῦ ἀδελφοῦ γυναῖκα ἀναστῆσαι σπέρμα τῷ ἀδελφῷ. τοῦτο γὰρ ὁ νόμος ἐκέλευεν, ἀτέκνου ἀποθανόντος ἀδελφοῦ τὸν ἀδελφὸν λαβόντα τὴν γυναῖκα, ἀνιστᾶν τῷ ἀδελφῷ σπέρμα. ἀλλὰ καὶ τοῦτον πονηρὸν φανέντα ἐθανάτωσεν ὁ θεός. τοῦτο τὸν Ἰούδαν εἰς φόβον κατέστησε, τῶν δύο παίδων τὴν ἀναίρεσιν οὕτω ταχεῖαν θεασάμενον· καὶ βουλόμενος τὴν Θάμαρ παραμυθήσασθαι, ὑπέσχετο καὶ τὸν ἕτερον υἱὸν δώσειν αὐτῇ, καὶ οὐκ ἐπλήρου τὰ ἐπαγγελθέντα, δεδιὼς μὴ καὶ αὐτὸς ὁμοίως τοῖς ἀδελφοῖς τὴν τιμωρίαν δέξηται. ταύταις οὖν ταῖς ὑποσχέσεσι τρεφομένη ἡ Θάμαρ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, φησιν, ἐκαθέζετο, ἀναμένουσα εἰς ἔργον ἐλθεῖν τοῦ πενθεροῦ τὴν ὑπόσχεσιν· καὶ ὁρῶσα τὸν Ἰούδαν οὐ βουλόμενον τὰ ἐπαγγελθέντα πληροῦν, τέως πρᾴως ἔφερεν οὐκ ἀνεχομένη τὴν πρὸς ἕτερον συνουσίαν, ἀλλὰ στέργουσα τὴν χηρείαν, καὶ καιρὸν ἐπιτήδειον ἀναμένουσα· ἔσπευδε γὰρ ἐκ τοῦ πενθεροῦ τεκνοποιῆσαι. [b] καὶ ἐπειδὴ εἶδε τὴν πενθερὰν τελευτήσασαν, καὶ τὸν Ἰούδαν εἰς Θάμνα παραγινόμενον, ὥστε

[a] Savil. & sex mss. ἐξελθεῖν.

[*] Hic videtur Chrysostomus peccato Eri & Aunani referendo supersedere, quia peccatum vel dictu turpissimum erat.

[b] Imperfecta omnino erit sententia, nisi tollatur καὶ ante ἐπειδὴ.

A nam concedatur, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre & sancto Spiritu sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA LXII.

Et vidit Judas hominis Chananæi filiam, quæ vocabatur Sava, & duxit eam, & ingressus est ad eam: & concipiens peperit filium, & vocavit nomen ejus Er. Gen. 38. 2.

B 1. SATIS nuper ex historia Joseph didicimus, quantum damni nascatur ex invidia, & quomodo perniciosus ille morbus animam primum corrumpat, a qua nascitur. Vidistis quomodo per hanc ægritudinem fratres Joseph & cognationis obliti sunt, & bestiarum crudelitatem erga eum qui in nullo ipsos offenderat, exercuerunt, malitiam quidem suam potius manifestam reddentes, quam fratri nocentes. Malitia enim sua fratri suo non tantum nocuerunt, quantum seipsos ignominia affecerunt. Nam licet barbaris eum vendiderint, & illi iterum C vendiderint archimagiro Pharaonis; nihilominus quia habuit supernum auxilium, a quo juvabatur, omnia ipsi levia & facilia visa sunt. Et volebam etiam hodie eamdem historiam tractare, indeque vobis contexere doctrinæ sermonem: verum in medio alia quædam narratio interjacet, quam non æquum est nos præterire; sed opus est ut quantum possibile est perscrutemur, & sic iterum ad argumentum Josephi redeamus. Quænam igitur illa quæ interseritur narratio? Illa de Juda. Hic enim accepta in uxorem filia Chananæi, Sava nomine, susceptisque ex D illa tribus filiis, duxit, inquit, primogenito suo Er uxorem Thamar. Quia autem ille malus erat coram Domino, occidit eum Deus. Et præcepit Aunan, ut ducta uxore fratris sui, excitaret semen fratri suo. Id enim lex jussit, quæ dicit, Mortuo fratre sine liberis, frater ducta uxore excitet semen fratri. Deut. 25. 5. 7. *Verum & hunc, quia malus erat, occidit Dominus.* Hoc Judam terrore perculit, videntem duos filios tam cito interiisse: & volens Thamar consolari, promisit se E alium filium ei daturum: sed non implebat promissa, veritus ne & ipse eamdem pœnam ferret, quam fratres. Talibus promissionibus pascebatur Thamar, inque domo patris sui sedebat, exspectans quando soceri promissio impleretur: & videns Judam non velle implere promissa, interim mansuete tulit, non sustinens aliorum conjugia, sed amplexa viduitatem, & tempus congruum exspectans: festinabat enim ut filios procrearet ex socero. Et quia vidit socrum mortuam, & Judam venire in Thamna ad tondendas

oves, furari voluit soceri concubitum, & ex illo filios procreare, non libidinem explere concupiscens; absit hoc; sed ne videretur esse sine nomine. Alioquin & dispensatio erat id quod fiebat, unde & opere completa sunt ea quæ illa deliberavit. 14. *Depositis enim*, inquit, *vestibus viduitatis suæ, & induta theristro, & ornata sedit apud portas.* Deinde quasi excusans eam Scriptura, dixit: *Vidit enim quod creverat Selom, ipse autem non daret ipsam ei uxorem*, & propterea ad deceptionem illam properavit. Judas enim cum putaret eam esse scortum; velaverat enim illa faciem, ne agnosceretur; 16. *divertit ad eam. Illa autem dixit: Quid mihi dabis? Ille autem pollicitus est hœdum ex gregibus se missurum.* 17. *At hæc dixit: Si dederis arrhabonem, donec mittas.* 18. *Et dedit annulum & armillam, & baculum, & intravit ad eam, & gravida facta est ex eo.* Nullus hæc audiens condemnet Thamar: nam, ut dixi, dispensationi ministravit, propterea neque ullam inde reprehensionem meretur, neque Judas criminibus fuit obnoxius. Etenim hac via procedens, invenies ex pueris inde natis Christum secundum carnem ducere genus. Præterea duo isti filii per eum nati, duorum populorum figura fuerunt, & prædictio quædam vitæ tum Judaïcæ, tum spiritualis. Sed nunc videamus post recessum Judæ, quomodo parvo exacto tempore, & opere in apertum producto, Judas semetipsum condemnat, illam a criminibus liberans. Nam postquam implevit Thamar quod voluit, iterum mutato habitu inde quidem recessit, & venit in domum suam. Judas autem nihil eorum sciens, promissionem implevit & hœdum misit, ut arrhabonem suum illi datum reciperet: sed nusquam inventa muliere, rediit puer, significans Judæ se nusquam invenire mulierem potuisse. Quibus compertis, Judas dixit, inquit, ne forte damnemur, ut habiti ingrati. Neque enim sciebat factum. Verum præteritis mensibus tribus, & sarcina ventris partum prædicente, & nullo alio furtivum sciente concubitum: 24. *annunciatum*, inquit, *est Judæ, quod uterum gereret ex adulterio. Et ut didicit, Educite eam*, inquit, *& comburatur.* Magna indignatio, gravis pœna, quia & peccatum grande esse videbatur. Quid igitur Thamar? productis iis quæ in arrhabonem Judas reliquerat, inquit: Si quis est cujus hæc sunt, ab illo ventris sarcinam accepi.

Christus ex semine Juda.

2. Attende quomodo silens fide dignos testes affert qui loquantur, & satis eam criminis innoxiam demonstrent. Quia enim tribus testibus egebat, quæ in tali causa arguebatur: idcirco & hæc quasi claro testimonio dato, tres arrhabonum species mittit, annulum, armillam, &

A κεῖραι τὰ ποίμνια, κλέψαι βουλομένη τὴν συνουσίαν τοῦ πενθεροῦ, καὶ ἐξ ἐκείνου ἐπιθυμοῦσα τεκνοποιῆσαι, οὐ δι' ἀσέλγειαν, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ δόξαι ἀνώνυμός τις εἶναι· ἄλλως δὲ καὶ οἰκονομία ἦν τὸ γινόμενον, ὅθεν καὶ εἰς ἔργον ἐξελθεῖν τὰ βουλευθέντα αὐτῇ ἐγένετο. περιελομένη γάρ, φησι, τὰ ἱμάτια χηρεύσεως αὐτῆς, καὶ περιβαλλομένη θέριστρον καὶ καλλωπισαμένη, ἐκάθισε πρὸς ταῖς πύλαις. εἶτα ὥσπερ ἀπολογουμένη ὑπὲρ αὐτῆς ἡ θεία γραφή, φησιν, εἶδε γὰρ ὅτι μέγας γέγονε Σηλώμ· αὐτὸς δὲ οὐκ ἔδωκεν αὐτὴν αὐτῷ γυναῖκα· καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταύτην ὥρμησε τὴν ἀπάτην. ὁ μέντοι Ἰούδας νομίσας αὐτὴν πόρνην εἶναι· κατεκαλύψατο γὰρ
B ἐκείνη τὸ πρόσωπον, ὥστε μὴ κατάδηλος γενέσθαι· ἐξέκλινε πρὸς αὐτήν. ἡ δὲ εἶπε, τί μοι δώσεις; ὁ δὲ ὑπέσχετο ἔριφον αἰγῶν ἀποστέλλειν. ἡ δὲ εἶπεν, ἐὰν δῷς ἀρραβῶνα, ἕως τοῦ ἀποστεῖλαί σε. ἔδωκε τὸν δακτύλιον, καὶ τὸν ὁρμίσκον, καὶ τὴν ῥάβδον, καὶ εἰσῆλθε πρὸς αὐτήν, καὶ ἐν γαστρὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ. ἀλλὰ μηδεὶς ταῦτα ἀκούων καταγινωσκέτω τῆς Θάμαρ. ὡς γὰρ ἔφθην εἰπών, καὶ οἰκονομίᾳ ὑπηρετεῖτο· καὶ διὰ τοῦτο οὔτε αὐτὴ μέμψιν τινὰ ὑπέμεινεν, οὔτε ὁ Ἰούδας ἐγκλήμασιν ὑπεύθυνος γέγονε. καὶ γὰρ ἐντεῦθεν ὁδῷ προβαίνων εὑρήσεις ἐκ τῶν παίδων τῶν τούτῳ τεχθέντων τὸν Χριστὸν κατάγοντα τὸ γένος· ἄλ-
C λως δὲ καὶ τὰ δύο παιδία κατ' αὐτὸν τικτόμενα τῶν δύο λαῶν ἦν τύπος, καὶ προαναφώνησις τῆς πολιτείας τῆς Ἰουδαϊκῆς καὶ τῆς πνευματικῆς. ἀλλὰ τέως ἴδωμεν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἰούδα, ὅπως χρόνου μικροῦ παραδραμόντος, καὶ τοῦ πράγματος εἰς φανερὸν ἐλθόντος, ὁ Ἰούδας ἑαυτῷ δικάζει, ἐκείνην ἀπαλλάττων ἐγκλημάτων. ἐπειδὴ τοίνυν ἐπλήρωσεν ὅπερ ἐβούλετο ἡ Θάμαρ, πάλιν ἀμείψασα τὸ σχῆμα, φησιν, ἐκεῖθεν μὲν ἀνεχώρησεν· ἀπῆλθε δὲ εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. ὁ μέντοι Ἰούδας τούτων οὐδὲν ἐπιστάμενος τὴν ὑπόσχεσιν ἐπλήρου, καὶ τὸν ἔριφον ἀπέστειλεν, ἵνα τὸν ἀρραβῶνα τὸν παρ' αὐτοῦ δοθέντα ἀνα-
D λάβῃ· ἀλλ' οὐδαμοῦ τῆς γυναικὸς εὑρεθείσης ἐπανῆλθεν ὁ παῖς μηνύων τῷ Ἰούδᾳ, ὡς οὐδαμοῦ ἐπιστῆναι τῇ γυναικὶ δεδύνηται. ταῦτα μαθὼν ὁ Ἰούδας εἶπε, φησι, [a] μή ποτε καταγνωσθῶμεν, ὡς ἀγνώμονες νομισθέντες· οὐδὲ γὰρ ᾔδει τὸ γεγενημένον. ἀλλὰ τριῶν μηνῶν διελθόντων, καὶ τοῦ ὄγκου τῆς γαστρὸς μηνύοντος τὸν τόκον, καὶ οὐδενὸς ἑτέρου ἐπισταμένου τὴν κλοπὴν τῆς συνουσίας, ἀπηγγέλη, φησί, τῷ Ἰούδᾳ, ὅτι ἐν γαστρὶ ἔχει ἐκ πορνείας, καὶ μαθὼν εἶπεν, ἐξαγάγετε αὐτήν· καὶ κατα-
E καυθήτω. μεγάλη ἡ ἀγανάκτησις, ἀφόρητος ἡ τιμωρία, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἁμάρτημα μέγα εἶναι ἐδόκει. τί οὖν ἡ Θάμαρ; ἐξαποστείλασα ἅπερ ἀρραβῶνος ἕνεκεν εἰλήφει, φησίν, οὗ τινος ταῦτά ἐστι, παρ' ἐκείνου τῆς γαστρὸς τὸν ὄγκον ἐδεξάμην.

Σκόπει πῶς σιγῶσα ἀξιοπίστους μάρτυρας ἐπάγεται φωνὴν ἀφιέντας, καὶ ἱκανοὺς ἀθῷον ταύτην ἀποδεῖξαι τοῦ ἐγκλήματος. ἐπειδὴ γὰρ τριῶν ἔδει μαρτύρων περὶ τῆς τοιαύτης ὑποθέσεως ἐγκαλουμένῃ, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὴ ὡσπερεὶ λαμπρὰν φωνὴν ἀφιέντα οὕτω διαπέμπεται τὰ τρία εἴδη τοῦ ἀρραβῶνος, τὸν δακτύλιον, τὸν

a Savil. & sex mss. μήποτε καταγνωσθῶμεν. Morel. & alii, μήποτε καταγελασθῶμεν, quæ est τῶν O, lectio.

ὁρμίσκον,

ὁρμίσκον, τὴν ῥάβδον, καὶ οἴκοι καθημένη καὶ σιγῶσα τὴν νίκην ἤρατο. ἐπιγνοὺς γὰρ ὁ Ἰούδας εἶπε· δεδικαίωται αὕτη, ἢ ἐγώ, οὗ εἵνεκεν οὐκ ἔδωκα αὐτὴν Σηλὼμ τῷ υἱῷ μου. τί ἐστι, δεδικαίωται αὕτη, ἢ ἐγώ; τουτέστιν, ἐκείνη μὲν ἀνεύθυνος, ἐγὼ δὲ ἑαυτὸν καταδικάζω, καὶ μηδενὸς ἐλέγχοντος ἐμαυτὸν ἐκκαλύπτω· μᾶλλον δὲ ἀρκοῦντα ἔλεγχον ἔχω, τὸν ἀῤῥαβῶνα τὸν παρ' ἐμοῦ δοθέντα. εἶτα ἀπολογίαν πάλιν ὑπὲρ τῆς αὐτῆς Θάμαρ συντιθείς, φησιν· οὗ εἵνεκεν οὐκ ἔδωκα αὐτὴν Σηλὼμ υἱῷ μου. τάχα δὲ τοῦτο γέγονε καὶ δι' ἣν μέλλω ἐρεῖν αἰτίαν. ἐπειδὴ γὰρ ἐνόμιζεν ὁ Ἰούδας παρὰ τὴν ἐκείνης αἰτίαν τὸν θάνατον ἐπενηνέχθαι τῷ Ἢρ καὶ τῷ Αὐνάν, καὶ τοῦτο δεδοικώς, τὸν Σηλὼμ αὐτῇ οὐ δέδωκε, καὶ ταῦτα ὑποσχόμενος· ἵνα γνῷ δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ὡς οὐκ ἐκείνη αἰτία τοῦ θανάτου ἐκείνοις γεγένηται, ἀλλὰ διὰ τὴν οἰκείαν πονηρίαν τὰς τιμωρίας ἐδέχοντο· ἀπέκτεινε γὰρ αὐτόν, φησιν, ὁ θεός· καὶ πάλιν, ἐθανάτωσεν αὐτόν, περὶ τοῦ δευτέρου. διὰ τοῦτο αὐτὸς μίγνυται ἀγνοῶν τῇ οἰκείᾳ νύμφῃ, καὶ μανθάνει διὰ τῶν ἔργων ὅτι οὐχ ἡ ταύτης αἰτία, ἀλλ' ἡ ἐκείνων κακία ὑπευθύνους αὐτοὺς τῇ τιμωρίᾳ γενέσθαι πεποίηκε, καὶ ἐξομολογησάμενος τὸ οἰκεῖον ἁμάρτημα, κἀκείνην τῆς τιμωρίας ἀπαλλάξας, οὐ προσέθετό, φησιν, ἔτι τοῦ γνῶναι αὐτήν· δηλοῖς ὅτι οὐδ' ἂν τὸ πρότερον αὐτῇ συνεγίνετο, εἰ μὴ ἀγνοίᾳ τὴν μίξιν εἰργάσατο. εἶτα ἐπειδὴ διηγήσατο ἡμῖν ἡ θεία γραφὴ μετὰ ἀκριβείας τὴν γεγενημένην ἀπάτην ὑπὸ τῆς Θάμαρ, λοιπὸν διδάσκει ἡμᾶς, καὶ τίνα ἐστὶ τὰ παρ' αὐτῆς τικτόμενα παιδία. ἐγένετο γάρ, φησιν, ἡνίκα ἔτικτε, καὶ τῇδε ἦν δίδυμα ἐν τῇ γαστρὶ αὐτῆς. ἐγένετο δὲ ἐν τῷ τίκτειν αὐτήν, ὁ εἷς προεξήνεγκε τὴν χεῖρα· λαβοῦσα δὲ ἡ μαῖα ἔδησεν ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ κόκκινον, λέγουσα· οὗτος ἐξελεύσεται πρῶτος. ὅρα μοι ἐνταῦθα μυστήριον καὶ προαναφώνησιν τῶν μελλόντων ἔσεσθαι. μετὰ γὰρ τὸ δῆσαι τὴν μαῖαν εἰς τὴν χεῖρα τὸ κόκκινον, ὥστε κατάδηλον αὐτὸν γενέσθαι, τότε ἐπισυνήγαγε τὴν χεῖρα, καὶ ἐξῆλθεν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ. παρεχώρησέ, φησι, τῷ ἀδελφῷ τὴν πάροδον, καὶ ὁ τελευταῖος νομιζόμενος πρῶτος ἐξῄει, καὶ ὁ πρῶτος νομιζόμενος μετ' ἐκεῖνον προῄει. καὶ εἶπεν ἡ μαῖα, τί διεκόπη διὰ σὲ φραγμός; καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Φαρές. διακοπὴ γὰρ ἑρμηνεύεται τὸ ὄνομα καὶ μερισμός, ὡς ἂν εἴποι τις. καὶ μετὰ τοῦτον ἐξῆλθεν ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ τὸ σημεῖον ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς δεξιᾶς δεξάμενος, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ζαρᾶ, ὃ ἑρμηνεύεται ἀνατολή. καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς ταῦτα γεγένηται, ἀλλὰ τύπος ἦν τῶν μελλόντων ἔσεσθαι, αὐτὰ δηλοῖ τὰ πράγματα. οὐδὲ γὰρ κατὰ φύσεως ἀκολουθίαν ἦν τὸ γεγονός. πῶς γὰρ ἦν δυνατόν, μετὰ τὸ δεθῆναι τὴν χεῖρα τῷ κοκκίνῳ, πάλιν συσταλῆναι, καὶ δοῦναι πάροδον τῷ μετὰ ταῦτα, εἰ μὴ θεία τις ἦν δύναμις ἡ ταῦτα προοικονομοῦσα, καὶ καθάπερ ἐν σκιᾷ τινι προδιετυποῦτο, ὅτι ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων ὁ [a] Ζαρᾶ, ὅπερ ἐστὶν ἀνατολή· οὗτος γὰρ ὁ τύπος τῆς ἐκκλησίας· ἤρξατο προκύπτειν, καὶ μικρὸν προελθόντος αὐτοῦ καὶ ὑποχωρήσαντος, ἡ νομικὴ παρατήρησις ἡ διὰ τοῦ Φαρὲς μηνυομένη ἐπεισῆλθε, καὶ χρόνῳ πολ-

A baculum: & domi sedens tacensque in causa vicit. 26. *Judas enim, cum agnovisset dixit: Justificata est magis quam ego, propterea quod non dedi eam filio meo Selom.* Quid est, *Justificata est ipsa magis, quam ego?* Illa quidem, inquit, innoxia est, ego autem meipsum condemno, & nullo arguente meipsum prodo; imo abunde me redarguunt, quæ data sunt illi in arrhabonem. Et deinde iterum Thamarem excusans, dicit: Quia non dedi eam Selom filio meo? Forte autem hoc factum est ob hanc quam dicturus sum B causam. Nam quia Judas putabat illius causa mortuos Er & Aunan, idque metuens, eam non dedit Selom, quamvis ei promisisset, ut manifeste ac evidenter sciret, ipsam non istis causam fuisse mortis, sed eos propter suam malitiam pœnas dedisse: *Occidit eum*, inquit, *Deus:* & iterum, *Occidit eum*, inquit etiam de secundo; propterea ignarus ipse cum nuru sua rem habet, & clare didicit ipsam non in causa fuisse, sed illorum malitiam eos reos pœnæ fecisse: & confessus peccatum suum, etiam illam a supplicio liberavit. *Non adjecit*, inquit, *ut cognosceret* C *eam*, quod declarat, neque primum cum ea rem habiturum fuisse, si agnovisset eam. Deinde postquam diligenter narravit nobis divina Scriptura deceptionem quam fecerat Thamar, consequenter docet nos qui filii ei sint nati. 27. *Factum est autem*, inquit, *cum pareret*, *erant gemelli in ventre ejus.* 28. *Et cum pareret, unus protendit manum: apprehensam autem obstetrix coccino ligavit, dicens: Hic egredietur primus.* Vide hic, obsecro, sacra- D mentum & prædictionem futurorum. Nam postquam ligavit obstetrix manum coccino, ita ut cognosci posset exiturus, tunc 29. *Retraxit manum, & exiit frater ejus.* Cessit, inquit, fratri, ut prior egrederetur, & qui posterior putabatur, prior exiit, & qui prior existimabatur, posterior egressus est. *Et dixit obstetrix: Quare divisa est propter te sepes? & vocavit nomen ejus Phares.* Dissectionem enim & quasi partitionem hoc nomen significat. 30. *Et post hunc egressus est frater ejus, qui signum in manu dextera acceperat, & vocavit nomen ejus Zara*, quod interpretatur E Oriens. Et quod non temere & absque causa hæc facta sint, sed figura futurorum fuerint, res ipsæ declarant. Neque enim secundum naturæ ordinem hoc factum est. Quomodo enim erat possibile, ut postquam manus ligata fuit coccino, ipsa iterum contraheretur, & daret posteriori transitum, nisi divina quædam virtus hæc prius dispensasset, & sicut in umbra quadam præfigurasset, quod statim ab initio Zara, quod est Oriens; hic enim figura erat Ecclesiæ; prospectare cœpit: quo paulisper procedente, ac mox retrocedente, legalis observatio per Phares significata subintravit,

Zara figura Ecclesiæ.

[a] Ζαρᾶ, ὅπερ ἐστὶν ἀνατολή. *Zara, quod est Oriens.* Vox Hebraïca est זרח, sed frequentius מזרח *oriens.*

quæ postquam diu regnum tenuisset, eo qui prius cesserat, Zara videlicet, rursus procedente, cessit Ecclesiæ omnis Judaïca consuetudo? Sed forte nunc fuerit necessarium idem brevius & clarius dicere. Fuerunt, sicut Zara qui manum protulit, Noë & Abraham, imo ante Noë Abel & Enoch, quibus magnum studium fuit ut placerent Deo. Deinde postquam in multos propagati, multa peccatorum onera collegerunt, opus autem erat ut vel parvam aliquam consolationem haberent: data est lex ut umbra aliqua, non peccata tollens, sed ea demonstrans, & manifesta eis faciens, ut tamquam imperfecti filii qui lacte pascuntur, adolescere possent. Verum quia neque hoc his profuit, sed vel lege peccatorum magnitudinem monstrante, ipsi iterum iisdem inquinati sunt, adveniens communis Dominus noster, spiritualem hanc & virtutibus claram vitam humano generi largitus est, cujus figuram Zara implebat. Et idcirco Evangelista etiam meminit Thamar, & eorum qui ex illa nati sunt, & dicit: *Judas autem genuit Phares & Zaram de Thamar.*

Lex peccata demonstrat.

Matt. 1. 3.

3. Ne igitur temere prætereamus ea quæ in divinis Scripturis sunt prodita, neque ea quæ dicuntur a superficie salutemus; sed ingressi ad ipsum profundum, cum divitias quæ ibi latent didicerimus, glorificemus Dominum nostrum, qui cum tanta sapientia dispensat omnia. Nam si noluerimus mentem & causam omnium quæ facta sunt exquirere, non solum hanc condemnabimus, quod cum socero suo concubuerit, sed & Abraham reprehendemus, ut puericidam animo factum, & Phineem ut gemini simul homicidii reum. Sin autem uniuscujusque causam diligenter didicerimus, & illos a crimine liberabimus, & nos multam inde utilitatem percipiemus. Cæterum nos quæ ad historiam hanc attinent, pro virili nostra pertractavimus caritati vestræ. Quod si non fatigamini, & volueritis, etiam sequentia attingemus, & iterum ad narrationem admirabilis Josephi veniemus, ut discatis ex iis quæ hodie dicta sunt, quæ generosus ille athleta, post somnia illa regnum & principatum fratrum sibi promittentia, sustinuerit, & quomodo certaminibus certamina, tentationibus tentationes successerint; ita ut increbrescerent naufragia, nec submergeretur gubernator: & cum validior insurgeret tempestas, quasi ad gubernacula sedens, navim regeret. E re autem fuerit verba ipsa audire, ut diligenter omnia discere possimus. 1. *Joseph autem deductus est in Ægyptum, & emit eum archimagirus Pharaonis de manu Ismaëlitarum.* Deinde postquam illi moribus barbari, qui a fratribus eum emerant, Ægyptio archimagiro Pharaonis vendiderunt, varios dominos sortitus est ille, qui inter ulnas patris educatus fue-

Caput 39.

A λῶ κρατοῦσα, πάλιν τοῦ πρότερον ὑποχωρήσαντος, τοῦ Ζαρᾶ λέγω, προελθόντος, παρεχώρησε πάλιν τῇ ἐκκλησίᾳ πᾶσα ἡ Ἰουδαϊκὴ πολιτεία; ἀλλὰ τάχα νῦν ἀναγκαῖον συντομώτερον πάλιν αὐτὸ καὶ σαφέστερον εἰπεῖν. ἤρξαντο, καθάπερ ὁ Ζαρᾶ τὴν χεῖρα προεξήνεγκεν, ὁ Νῶε καὶ ὁ Ἀβραάμ, μᾶλλον δὲ πρὸ τοῦ Νῶε ὁ Ἄβελ καὶ ὁ Ἐνὼχ τῆς πρὸς τὸν θεὸν εὐαρεστήσεως πολὺν ποιεῖσθαι λόγον. εἶτα ἐπειδὴ εἰς πλῆθος ἐκταθέντες πολλὰ φορτία ἁμαρτημάτων συνελέξαντο, ἔδει δὲ μικρᾶς τινος αὐτοὺς παραμυθίας ἀπολαύειν, ὡς σκιά τις ὁ νόμος ἐδόθη, οὐχ ὅτι ἁμαρτήματα ἀναιρῶν, ἀλλὰ ταῦτα ἀποδεικνὺς καὶ φανερὰ αὐτοῖς ἐργαζόμενος· ἵνα καθάπερ B τὰ ἀτελῆ παιδία γάλακτι τρεφόμενα εἰς ἀκμὴν ἡλικίας ἐλθεῖν δυνηθῶσιν. ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδὲ οὕτως ἀπώναντό τι, ἀλλὰ καὶ τοῦ ὑποδεικνύοντος τοῦ νόμου τῶν ἁμαρτημάτων τὸ μέγεθος, οὗτοι πάλιν τούτοις ἀνεφύροντο, παραγενόμενος ὁ κοινὸς δεσπότης τὴν πνευματικὴν ταύτην καὶ ἐνάρετον πολιτείαν τῷ τῶν ἀνθρώπων ἐχαρίσατο γένει, ἧς τύπον ὁ Ζαρᾶ ἐπλήρου. διὰ τοῦτο καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς μέμνηται καὶ τῆς Θάμαρ καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς τεχθέντων, καί φησιν· Ἰούδας δὲ ἐγέννησε τὸν Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρᾶ ἐκ τῆς Θάμαρ.

Μὴ τοίνυν ἁπλῶς παρατρέχωμεν τὰ ἐν ταῖς θείαις C γραφαῖς κείμενα, μηδὲ ἐξ ἐπιπολῆς τοῖς λεγομένοις προσέχωμεν, ἀλλ' εἰς τὸ βάθος ἑαυτοὺς καθέντες, καὶ τὸν ἐναποκείμενον πλοῦτον καταμαθόντες, δοξάζωμεν τὸν ἡμέτερον δεσπότην, τὸν μετὰ τοσαύτης σοφίας ἅπαντα οἰκονομοῦντα. εἰ γὰρ μὴ τὸν σκοπὸν καὶ τὴν αἰτίαν ἑκάστου τῶν γινομένων ἐξετάζειν βουλοίμεθα, οὐ μόνον ταύτης κατηγορήσομεν, ὡς τῷ πενθερῷ αὐτῆς μιγείσης, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀβραὰμ αἰτιασόμεθα, ὡς παιδοκτόνον τῇ γνώμῃ γεγενημένον, καὶ τὸν Φινεὲς, ὡς κατ' αὐτὸν δύο φόνους ἐργασάμενον. ἐὰν δὲ ἑκάστου τὴν αἰτίαν ἀκριβῶς καταμάθωμεν, κἀκείνους μέμψεως ἀπαλλάξομεν, καὶ D αὐτοὶ πολλὴν ἐκεῖθεν τὴν ὠφέλειαν καρπωσόμεθα. ἀλλὰ τὰ μὲν κατὰ τὴν ἱστορίαν ταύτην, ὡς ἡμῖν οἷόν τε ἦν, διεξεληλύθαμεν ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης. εἰ δὲ μὴ ἀπεκάμετε, καὶ βούλεσθε, καὶ τῶν ἑξῆς ἐφαψόμεθα, καὶ πάλιν ἐπὶ τὴν κατὰ τὸν θαυμαστὸν Ἰωσὴφ διήγησιν ἥξομεν, ἵνα μάθητε καὶ ἐκ τῶν σήμερον λεγομένων, ὅσα ὁ γενναῖος οὗτος ἀθλητὴς μετὰ τὰ ὀνείρατα ἐκεῖνα, τὰ τὴν βασιλείαν αὐτῷ μηνύοντα καὶ τὴν κατὰ τῶν ἀδελφῶν ἀρχὴν, ὑπέμεινε, καὶ ὅπως ἀπὸ ἀγώνων ἀγῶνες αὐτὸν διεδέχοντο, καὶ πειρασμοῖς πειρασμοὶ συνήπτοντο, καὶ ἐπάλ- E ληλα ἦν τὰ ναυάγια, καὶ ὁ κυβερνήτης οὐ κατεποντίζετο, καὶ σφοδροτέρου τοῦ χειμῶνος ἐπανισταμένου, καθάπερ ἐπὶ τῶν οἰάκων καθήμενος, οὕτω τὴν ναῦν ἴθυνεν. ἄξιον δὲ ἀκοῦσαι καὶ αὐτῶν τῶν ῥημάτων, ἵνα πάντα μετ' ἀκριβείας μαθεῖν δυνηθῶμεν. Ἰωσὴφ δέ, φησι, κατήχθη εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐκτήσατο αὐτὸν ὁ ἀρχιμάγειρος Φαραὼ ἐκ χειρὸς Ἰσμαηλιτῶν. εἶτα ἐπειδὴ καὶ οἱ παρὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτὸν ὠνησάμενοι, βάρβαροί τινες καὶ ἀλλόκοτοι ἦσαν τὸ ἦθος, καὶ πάλιν αὐτοὶ τῷ Αἰγυπτίῳ τῷ ἀρχιμαγείρῳ τοῦ Φαραὼ αὐτὸν ἀπέδοντο, καὶ διαφόρους ἤμειβε δεσπότας ὁ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ πατρὸς

ἀνατραφείς· ἵνα μὴ ξενιζώμεθα πῶς ἤνεγκε τὴν μοχθηρὰν ἐκείνην δουλείαν νέος ὤν, καὶ πάσης τοιαύτης σκληραγωγίας ἄπειρος, καὶ ἐν οἰκίᾳ μετὰ πολλῆς τῆς πατρικῆς φιλοστοργίας ἀνατραφείς, ἐπήγαγεν ἡ γραφὴ λέγουσα, καὶ ἦν κύριος μετὰ Ἰωσήφ, καὶ ἦν [a] ἀνὴρ ἐπιτυγχάνων. τί ἐστι, καὶ ἦν κύριος μετὰ Ἰωσήφ; συμπαρῆν αὐτῷ, φησιν, ἡ ἄνωθεν χάρις, καὶ αὐτὴ αὐτῷ πάντα τὰ δυσχερῆ ἐξευμάριζεν. αὕτη πάντα τὰ κατ' αὐτὸν ᾠκονόμει· αὕτη καὶ τοὺς ἐμπόρους ἐκείνους ἡμερωτέρους αὐτῷ κατέστησε, καὶ ἀποδόσθαι τῷ ἀρχιμαγείρῳ κατηνάγκασεν, ἵνα ὁδῷ προβαίνων οὕτω κατὰ μικρὸν, καὶ διὰ τῶν πειρασμῶν τούτων ὁδεύων ἐπὶ τὸν τῆς βασιλείας θρόνον ἀνελθεῖν δυνηθῇ. ἀλλὰ σὺ, ἀγαπητὲ, ἀκούων ὅτι ὑπέμεινε τὴν δουλείαν τὴν παρὰ τοῖς ἐμπόροις, εἶτα διεδέξατο ἡ δουλεία τοῦ ἀρχιμαγείρου, λογίζου πῶς οὐκ ἐταράττετο, οὐδὲ διελογίζετο καθ' ἑαυτὸν καὶ ἠπόρει καὶ ἔλεγε, τίς ἡ τῶν ὀνειράτων ἐκείνων ἀπάτη ἡ τοσαύτην τὴν περιφάνειάν μοι μηνύουσα; ἰδοὺ γὰρ μετὰ τὰ ὀνείρατα ἐκεῖνα δουλεία, καὶ δουλεία χαλεπὴ, καὶ δεσπότας ἀμείβω, ἀπὸ τούτου πρὸς ἐκεῖνον, καὶ ἀπ' ἐκείνου πρὸς τοῦτον, καὶ ἀναγκάζομαι ἔθεσιν ἀλλοκότοις συναναμίγνυσθαι. ἆρα μὴ ἐγκατελείφθημεν; ἆρα μὴ παρώφθημεν παρὰ τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς; οὐδὲν τοιοῦτον οὐκ εἶπεν, οὐκ ἐνενόησεν· ἀλλ' ἔφερε πάντα πρᾴως καὶ γενναίως. ἦν γὰρ κύριος μετὰ Ἰωσήφ, καὶ ἦν ἀνὴρ ἐπιτυγχάνων. τί ἐστιν, ἐπιτυγχάνων; πάντα αὐτῷ κατευώδου, πανταχοῦ προωδοποίει αὐτῷ ἡ ἄνωθεν χάρις, καὶ οὕτω φανερὰ ἦν ἡ ἐπανθοῦσα αὐτῷ χάρις, ὡς καὶ τῷ δεσπότῃ αὐτοῦ τῷ ἀρχιμαγείρῳ κατάδηλον τοῦτο γενέσθαι. ᾔδει γάρ, φησιν, ὁ κύριος αὐτοῦ, ὅτι κύριος ἦν μετ' αὐτοῦ, καὶ πάντα ὅσα ἂν ποιῇ, κύριος εὐοδοῖ ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ. εὗρε δὲ Ἰωσὴφ χάριν ἐναντίον τοῦ κυρίου αὐτοῦ, καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ πάντα ὅσα ἦν αὐτῷ ἔδωκε διὰ χειρὸς Ἰωσήφ. εἶδες ὅσον ἐστὶν ὑπὸ τῆς ἄνωθεν βοηθεῖσθαι δεξιᾶς; ἰδοὺ γὰρ καὶ νέος καὶ ξένος καὶ αἰχμάλωτος καὶ δοῦλος, καὶ πᾶσαν ἐγχειρίζεται παρὰ τοῦ δεσπότου τὴν οἰκίαν, καὶ πάντα διὰ χειρὸς αὐτοῦ δέδωκε, φησι. διὰ τί; ἐπειδὴ μετὰ τῆς ἄνωθεν συνεργίας καὶ τὸν οἰκεῖον τρόπον εἰσήνεγκεν. εὐηρέστει γὰρ αὐτῷ, φησιν, ἀντὶ τοῦ, μετὰ πολλῆς εὐνοίας ἅπαντα διεπράττετο. εἶτα βουλόμενος αὐτὸν ὁ φιλάνθρωπος θεὸς ἐν πλείονι καταστῆσαι ἀδείᾳ, οὐκ ἀπήλλαξε τῆς δουλείας, οὐδὲ ἐν ἐλευθερίᾳ παρεσκεύασεν εἶναι. τοῦτο γὰρ αὐτῷ ἔθος ἀεὶ τοὺς ἐναρέτους ἄνδρας οὐκ ἀπαλλάττειν τῶν κινδύνων, οὐδὲ ἐλευθεροῦν τῶν πειρασμῶν, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς τοῖς πειρασμοῖς τοσαύτην ἐπιδείκνυσθαι τὴν οἰκείαν ῥοπὴν, ὡς αὐτοὺς τοὺς πειρασμοὺς ὑπόθεσιν αὐτοῖς ἑορτῆς γίνεσθαι. διὰ τοῦτο καὶ ὁ μακάριος Δαυὶδ ἔλεγεν, ἐν θλίψει ἐπλάτυνάς με. οὐχὶ τὴν θλίψιν ἀπήλασας, φησιν, οὐδὲ ταύτης ἀπαλλάξας ἐν ἀνέσει με εἶναι πεποίηκας, ἀλλ' ὅπερ ἐστὶ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, ἐν μέσῳ τῶν θλίψεων τυγχάνοντα ἐν ἀδείᾳ εἶναι παρεσκεύασας. τοῦτο δὴ καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ ὁ φιλάνθρωπος δεσπότης. εὐλόγησε γὰρ τὸν

A rat: ut ne admiremur quomodo tulerit gravem illam servitutem adolescens, & omnino duræ hujusmodi vitæ inexpertus, domique magna patris benevolentia enutritus: subdidit Scriptura dicens, 2. *Et erat Dominus cum Joseph, & erat vir assequens.* Quid est, erat Dominus cum Joseph? Comitabatur eum, inquit, divina gratia, & reddebat ei facilia omnia quæ gravia erant. Hæc dispensabat omnes ejus res, hæc mansuetiores ei reddidit negotiatores, & vendere archimagiro coëgit, ut paulatim hac via procedens, & per B tentationes illas vadens, ad regium solium ascendere valeret. Verum tu, dilecte, audiens eum sustinuisse servitutem apud negotiatores, deinde servivisse apud archimagirum, cogita quomodo non turbatus sit, neque cogitaverit, neque hæsitaverit secum dicens: Quæ somniorum illorum deceptio, quæ tantam gloriam pollicebatur? Ecce enim post somnia illa servitus, & servitus gravis, ac domini varii: ab hoc transeo ad illum; ab illo ad alium: & cogor barbarorum as- C suescere moribus. Numquid derelicti sumus? numquid contemti sumus a superno præsidio? Nihil tale vel dixit vel cogitavit, sed tulit omnia mansuete & fortiter. *Erat* enim *Dominus cum Joseph, & erat vir assequens.* Quid est, *assequens*? Omnia ei prospere succedebant, ubique præcedebat eum superna providentia, & ita manifesta erat gratia, quæ florebat super eum, ut etiam domino ejus archimagiro manifestum hoc fieret. 3. *Sciebat enim*, inquit, *dominus ejus, quod Dominus esset cum eo, & omnia quæcum-* D *que faciebat, Dominus prospera reddebat in manibus ejus.* 4. *Invenit autem Joseph gratiam coram domino suo, & constituit eum super domum suam, & omnia quæcumque habebat, dedit in manus Joseph.* Vidisti quantum sit superna manu adjuvari? Ecce enim & juveni & peregrino & captivo servoque, a domino tota domus creditur. *Et omnia quæ habebat, dedit in manus ejus.* Quare? quia cum superno auxilio & suos attulit mores: gratus enim ei erat; hoc est, cum magna gratia faciebat omnia. Deinde volens eum beni- E gnus Deus in majori securitate constituere, non liberavit a servitute, neque libertatem ei dedit. Hic enim mos est Deo, ut non liberet a periculis viros virtute claros, neque e tentationibus eximat; sed in ipsis tentationibus tantum suum ostendat auxilium, ut tentationes ipsæ eis fiant occasio festivitatis. Propter hoc & beatus David dicebat: *In tribulatione dilatasti me.* Non tribulationem, inquit, abstulisti, neque ab ea liberatum in tranquillitate esse voluisti: sed id quod est miraculum, & perquam rarum, in medio tribulationis constitutum, absque pavore esse me fecisti: illud sane & hîc fecit benignus Dominus. 5. *Benedixit enim*

Divina gratia comitatur Josephum.

Psal. 4. 1.

a Ἀνὴρ ἐπιτυγχάνων, *Vir assequens.* Hebraïce איש מצליח *Vir prospere agens*, quo etiam sensu locum explicat Chrysostomus infra.

domum Ægyptii propter Joseph. Et didicit postea barbarus eum qui ut servus habebatur, Deo peculiariter gratum esse, *& permisit omnia quæ habebat in manibus Joseph, 6. & non sciebat quidquam, præter panem quem comedebat.* Quasi dominum totius domus constituit. En servus & captivus sub manu sua habet omnia quæ erant domini. Tanta res est virtus: nam ubicumque illa apparuerit, omnibus dominatur & prævalet. Etenim sicut oriente sole tenebræ discutiuntur, ita & nunc apparente virtute e medio tollitur omnis malitia.

4. Sed mala bestia diabolus, ut primum vidit justum gratum esse, & per ea quæ putantur esse adversa clariorem fieri, fremit dentibus & insanit: neque videre potest justum quotidie magis ac magis clarescere, sed profundum barathrum effodit, & præcipitium parat, quo illum maximo, ut arbitratur, damno afficiat: & tempestatem excitat, quæ possit violentum ipsi naufragium parere: sed didicit non post longum tempus se contra stimulum calcitrare, & contra suum caput operari omnia. *Et erat Joseph*, inquit, *pulcher specie, & formosus aspectu.* Quare nobis corporis pulcritudinem narrat? ut discamus eum non solum anima pulcrum fuisse, sed & corpore. In ipso enim flore ætatis erat: juvenis erat, & pulcher specie, & formosus facie. Hæc autem prius narravit de eo Scriptura, ut doceat nos Ægyptiam adolescentis pulchritudine captam ad illicitum eum concubitum incitasse. 7. *Et factum est post hæc.* Quid est, post hæc? Postquam ei concredita potestas totius domus, postquam tantum honorem a domino suo consequutus est. *Injecit uxor domini sui oculos suos in Joseph.* Vide intemperantiam lascivæ mulieris, non subiit illi in mentem se haberi dominam, non cogitavit illum esse servum, sed a formositate capta, & diabolico incendio suscepto, in juvenem postea insilire tentat: malamque illam cogitationem in mente servans, tempus inquirebat & solitudinem, quæ possent ei cooperari ad illicitum suum conatum. Verum ille noluit, neque paruit, neque verba illius suscepit. Sciebat enim hinc sibi magnam perniciem enasci: & non solum res suas spectabat, sed operam dabat ut & illam, quantum possibile erat, ab insania hac liberaret, & ab illicita ista concupiscentia: atque consilium ei affert, quod sufficiebat ei ut pudefieret, & quid sibi esset profuturum cognosceret. 8. *Dixit enim*, inquit, *uxori domini sui*: Domina a servo consilium accipit. *Si dominus meus propter me nihil scit in domo sua; sed omnia quæcumque habet, dedit in manus meas.* O gratum viri animum! Vide quomodo enumerat beneficia domini, ut doceat quan-

A οἶκον τοῦ Αἰγυπτίου διὰ τὸν Ἰωσήφ. καὶ ἐμάνθανε λοιπὸν καὶ ὁ βάρβαρος, ὅτι τῶν ᾠκειωμένων ἐστὶ τῷ θεῷ ὁ νομιζόμενος οἰκέτης. καὶ ἐπέτρεψε, φησιν, ἅπαντα ὅσα ἦν αὐτῷ διὰ χειρὸς Ἰωσήφ. καὶ οὐκ ᾔδει οὐδὲν, πλὴν τοῦ ἄρτου οὗ ἤσθιε. μονονουχὶ δεσπότην αὐτὸν κατέστησε πάσης τῆς ἑαυτοῦ οἰκίας. καὶ ἦν ὁ δοῦλος, ὁ αἰχμάλωτος ὑπὸ τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα ἔχων πάντα τὰ τοῦ δεσπότου· τοιοῦτόν ἐστιν ἀρετή. ὅπου γὰρ ἐὰν αὕτη φανῇ, πάντων περιγίνεται καὶ κρατεῖ. ὥσπερ γὰρ τοῦ φωτὸς ἀνατείλαντος ἀπελαύνεται τὸ σκότος, οὕτω καὶ νῦν τῆς ἀρετῆς φανείσης ἐκποδὼν πᾶσα κακία γίνεται.

B Ἀλλὰ τὸ πονηρὸν θηρίον ὁ διάβολος, θεασάμενος τοῦ δικαίου τὴν εὐδοκίμησιν, καὶ ὅτι δι᾽ αὐτῶν τῶν νομιζομένων λυπηρῶν περιφανέστερος ἐγίνετο, τρίζων τοὺς ὀδόντας καὶ μεμηνὼς, καὶ οὐδὲ φέρων ὁρᾷν τὸν δίκαιον οὕτω καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν λαμπρότερον γινόμενον, βόθρον αὐτῷ ἀνορύττει βαθὺν, καὶ κρημνὸν, ὡς ἐνόμιζε, μέγιστον αὐτῷ τίκτοντα τὸν ὄλεθρον, καὶ χειμῶνα κατασκευάζει, σφοδρὸν αὐτῷ τὸ ναυάγιον ἐργάσασθαι δυνάμενον. ἀλλ᾽ ἐμάνθανεν οὐκ εἰς μακρὰν, ὅτι πρὸς κέντρα λακτίζει, καὶ κατὰ τῆς οἰκείας κεφαλῆς ἅπαντα διαπράττεται. καὶ ἦν Ἰωσὴφ, φησὶ, καλὸς τῷ εἴδει, καὶ ὡραῖος τῇ ὄψει.
C τίνος ἕνεκεν ἡμῖν τὴν εὐμορφίαν τοῦ σώματος διηγεῖται; ἵνα μάθωμεν ὅτι οὐ μόνον τῇ κατὰ ψυχὴν εὐμορφίᾳ ἦν καλὸς, ἀλλὰ καὶ τῷ σώματι. ἐν αὐτῷ γὰρ τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας νέος ἦν, καὶ καλὸς τῷ εἴδει, καὶ ὡραῖος τῇ ὄψει. ταῦτα δὲ προλαβοῦσα διηγεῖται περὶ αὐτοῦ ἡ θεία γραφὴ, ἵνα διδάξῃ ἡμᾶς ὡς ἁλοῦσα τῷ κάλλει τοῦ νεανίσκου ἡ Αἰγυπτία πρὸς τὴν παράνομον ἐκείνην μίξιν αὐτὸν ἐκάλει. καὶ ἐγένετο, φησὶ, μετὰ ταῦτα. τί ἐστι, μετὰ ταῦτα; μετὰ τὸ πάσης τῆς οἰκίας τὴν ἐξουσίαν αὐτὸν ἐμπιστευθῆναι, καὶ μετὰ τὸ ἐν τοσαύτῃ εἶναι τιμῇ ἀξιωθῆναι παρὰ τοῦ δεσπότου, ἐπέβαλεν ἡ γυ-
D νὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ τὸν Ἰωσήφ. ὅρα τὴν ἀναίδειαν τῆς ἀκολάστου γυναικός. οὐχ ὅτι δέσποινα εἶναι ἐνομίζετο ἐν διανοίᾳ ἔλαβεν, οὐχ ὅτι οἰκέτης ἦν ἐκεῖνος, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς εὐμορφίας ἁλοῦσα, καὶ τὸν ἐμπρησμὸν τὸν σατανικὸν δεξαμένη, ἐπιπηδᾷν ἐπεχείρει λοιπὸν τῷ νεανίσκῳ, καὶ τὸν πονηρὸν τοῦτον λογισμὸν ἐν τῇ διανοίᾳ συνέχουσα, καιρὸν ἐπεζήτει καὶ ἐρημίαν τὴν δυναμένην αὐτῇ συμπρᾶξαι πρὸς τὴν παράνομον ταύτην ἐπιχείρησιν. ὁ δέ, φησιν, οὐκ ἤθελεν, οὐκ ἐπείθετο, οὐδὲ κατεδέχετο τὰ παρ᾽ ἐκείνης ῥήματα. ᾔδει γὰρ πολλὴν αὐτῷ φέροντα τὸν ὄλεθρον· καὶ οὐ μόνον τὰ
E καθ᾽ ἑαυτὸν ἐσκόπει, ἀλλὰ σπουδὴν ἐποιεῖτο κἀκείνην, καθ᾽ ὅσον οἷόν τε, ἀπαλλάξαι τῆς μανίας καὶ τῆς ἀτόπου ταύτης ἐπιθυμίας. καὶ συμβουλὴν αὐτῇ εἰσάγει ἱκανὴν αὐτὴν καταιδέσαι, καὶ ποιῆσαι τὸ συμφέρον ἐπιγνῶναι. εἶπε γάρ, φησι, τῇ γυναικὶ τοῦ κυρίου αὐτοῦ· ἡ δέσποινα παρὰ τοῦ δούλου συμβουλὴν δέχεται. εἰ ὁ κύριός μου οὐ γινώσκει δι᾽ ἐμὲ οὐδὲν τῶν ἐν τῷ οἴκῳ [a] αὐτοῦ, ἀλλὰ πάντα ὅσα ἐστὶν αὐτῷ, δέδωκεν εἰς τὰς χεῖράς μου. ὢ εὐγνωμοσύνης ἀνδρός. ὅρα πῶς ἀπαριθμεῖται τοῦ δεσπότου τὰς εὐεργεσίας, ἵνα δείξῃ ὅσῃ τῇ

[a] Quinque mss. αὐτῷ, ᾗ πάντα.

ἀγνωμοσύνῃ ἐκείνη κέχρηται πρὸς τὸν ὁμόζυγον. εἰ γὰρ ἐγώ, φησιν, ὁ οἰκέτης, ὁ ξένος, ὁ αἰχμάλωτος τοσαύτης ἀπήλαυσα παρ' αὐτοῦ ἀδείας, ὡς ἅπαντα ὑπὸ τὴν χεῖρα εἶναι τὴν ἐμὴν, καὶ οὐδέν ἐστιν ὃ ὑπεξαιρεῖται τῆς χειρός μου, πλήν σου· ἀλλὰ πᾶσι μὲν αὐτὸς ἐπίκειμαι, μόνῃ δέ σοι ὑποτέταγμαι, καὶ ἔξω τυγχάνεις τῆς ἐμῆς ἐξουσίας. εἶτα ἵνα καιρίαν δῷ τὴν πληγὴν, καὶ ὑπομνήσῃ τῆς εὐνοίας τοῦ ἀνδρὸς, καὶ πείσῃ αὐτὴν μὴ ἀγνώμονα περὶ τὸν σύνοικον γενέσθαι, φησί· καὶ σὺ διὰ τοῦτο ἔξω τῆς ἐξουσίας τῆς ἐμῆς τυγχάνεις, διὰ τό σε γυναῖκα αὐτοῦ εἶναι. εἰ τοίνυν γυνὴ αὐτοῦ τυγχάνεις, πῶς οὖν ποιήσω τὸ ῥῆμα τὸ πονηρὸν τοῦτο, καὶ ἁμαρτήσομαι ἐναντίον τοῦ θεοῦ; ἐπειδὴ γὰρ ἐκείνη τὴν ἐρημίαν ἐζήτει, καὶ καιρὸν ἀνέμενε, λαθεῖν σπουδάζουσα τὸν ἄνδρα, καὶ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐπὶ τῆς οἰκίας ἅπαντας, φησιν οὗτος, πῶς δυνήσομαι ποιῆσαι τὸ πονηρὸν τοῦτο, καὶ ἁμαρτήσομαι ἐναντίον τοῦ θεοῦ; τί γὰρ νομίζεις; κἂν πάντας λαθεῖν δυνηθῶμεν, τὸν ἀκοίμητον ὀφθαλμὸν οὐ δυνάμεθα λαθεῖν. ἐκεῖνον μόνον δεδοικέναι δεῖ, καὶ ἀγωνιᾶν καὶ τρέμειν, ὥστε μὴ ὑπὸ τοῖς ἐκείνου ὀφθαλμοῖς παράνομόν τι διαπράξασθαι. καὶ ἵνα μάθωμεν τὴν ὑπερβάλλουσαν τοῦ δικαίου ἀρετὴν, καὶ ὅτι οὐχ ἅπαξ οὐδὲ δὶς, ἀλλὰ καὶ πολλάκις τὸν ἀγῶνα τοῦτον ὑπέμεινε, καὶ τῆς λέξεως ταύτης ἠνέσχετο, καὶ συμβουλεύων οὐκ ἐπαύσατο, φησιν ἡ γραφή· ἡνίκα δὲ ἐλάλει ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, καὶ οὐχ ὑπήκουσεν αὐτῆς· ἐπιτηρήσασα τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας διαπραττόμενα ἐπιπηδᾷ τῷ νεανίσκῳ, καθάπερ θηρίον θῆγον τοὺς ὀδόντας, καὶ ἐπισπασαμένη τῶν ἱματίων κατεῖχε. μὴ ἁπλῶς τοῦτο παραδράμωμεν, ἀλλ' ἐννοήσωμεν ὅσον ὑπέμεινε τὸν ἀγῶνα ὁ δίκαιος ἐκεῖνος. οὐ γὰρ οὕτω θαυμαστὸν ἦν, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν μέσῃ τῇ Βαβυλωνίᾳ καμίνῳ τοὺς τρεῖς παῖδας ὄντας ἀβλαβεῖς διαμεῖναι, καὶ μηδὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς παθεῖν, ὡς θαυμαστὸν ἐγένετο καὶ παράδοξον τὸν θαυμαστὸν τοῦτον νεανίσκον κατασχεθέντα τῶν ἱματίων ὑπὸ τῆς μιαρᾶς ταύτης καὶ ἀκολάστου μὴ ἐνδοῦναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱμάτια ἀφέντα ἐν ταῖς ἐκείνης χερσὶν οὕτως ἀποπηδῆσαι. ὥσπερ γὰρ οἱ τρεῖς παῖδες ἐκεῖνοι διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετὴν τῆς ἄνωθεν ἀπολαύσαντες ῥοπῆς, τοῦ πυρὸς κρείττους ὤφθησαν· οὕτω καὶ οὗτος, ἐπειδὴ τὰ παρ' ἑαυτοῦ εἰσέφερε, καὶ τῆς σωφροσύνης τοὺς ἀγῶνας μετὰ πολλοῦ τοῦ τόνου ἐπεδείκνυτο, πολλῆς καὶ τῆς ἄνωθεν συμμαχίας ἀπήλαυσε, τῆς τοῦ θεοῦ δεξιᾶς συμπραττούσης αὐτῷ τοσοῦτον ἆθλον νικῆσαι, καὶ ἔξω τῶν δικτύων τῆς ἀσελγοῦς ἐκείνης καταστῆναι. καὶ ἦν ἰδεῖν λοιπὸν τότε τὸν θαυμάσιον τοῦτον γυμνὸν μὲν ἐξιόντα ἱματίων, ἐνδεδυμένον δὲ τῆς σωφροσύνης τὸ ἔνδυμα, καὶ καθάπερ ἀπό τινος πυρᾶς καὶ καμίνου ἀβλαβῆ διαφυγεῖν, καὶ οὐ μόνον οὐ κατακαυθέντα, ἀλλὰ καὶ λαμπρότερον καὶ φαιδρότερον γεγενημένον.

Ἀλλ' ὅρα μετὰ τοσαύτην νίκην, μετὰ τοσαύτην ἀνδρείαν, ὑπὲρ ὧν ἐχρῆν αὐτὸν στεφανωθῆναι, ὑπὲρ ὧν ἐχρῆν αὐτὸν ἀνακηρυχθῆναι, πάλιν ὡσανεὶ ὑπεύθυνον

A tum illa se ingratam erga conjugem ostendat. Si enim ego, inquit, qui famulus sum, qui peregrinus, qui captivus, tanta fruor apud eum libertate, ut omnia sua sub manu mea tradiderit: & nihil est quod excepit de manu mea, præter te: & omnibus aliis ego præsum, soli autem tibi subjicior, esque extra meam potestatem. Deinde ut lethalem ei plagam daret, & in mentem revocaret viri benevolentiam, persuaderetque ei ne tam ingrata esset erga conjugem suum, inquit: 9. *Et tu propterea extra potestatem meam es, eo quod tu uxor ejus sis. Cum* B *igitur uxor ejus sis, quomodo faciam hoc malum verbum, & peccabo coram Deo?* Quoniam enim illa solitudinem observabat, & tempus exspectabat quo latere posset virum, & omnes qui in domo erant, dicit: *Quomodo potero facere malum hoc, & peccabo coram Deo?* Quid enim putas? etiamsi fecerimus ut res clam sit omnibus, oculum tamen illum qui dormitare nequit, latere non poterimus: illum solum timere oportet, & tremere ac pavere, ut ne in conspectu ejus male quidpiam faciamus. Et ut discamus justi excellentem virtutem, & eum non semel C neque bis, sed & sæpius certamen hoc sustinuisse, & colloquium hoc tulisse, consulereque non cessavisse, subdit Scriptura: 10. *Cum autem loqueretur de die in diem, & non obediret ei:* ubi observavit in domo facientem aliquid, assiliit in juvenem, sicut fera dentibus frendens, & apprehensis vestimentis tenuit eum. Non simpliciter hoc prætereamus, sed cogitemus quantum certamen sustinuerit justus ille. Non enim erat tam admirabile, ut mihi videtur, in fornace Babylonis versari tres pueros & illæsos D permanere, nihilque ab igne pati, ut admirabile hoc & rarum, nempe admirandum illum juvenem retineri vestimentis a scelesta illa & lasciva, nec tamen illi cedere, sed & vestibus relictis in manibus illius resilire. Sicut enim tres pueri illi propter suam virtutem superno freti auxilio, igne præstantiores visi sunt: ita & ille, quia quod in se erat afferebat, & continentiæ certamina cum magna exhibebat constantia, magno supernoque præsidio muniebatur. Neque enim potuisset, dextera Dei non cooperante ei, tantum certamen certare, & a reti- E bus illius libidinosæ mulieris aufugere. Et licebat postea videre admirabilem illum, nudum quidem vestibus exire, indutum autem continentiæ vestimentis, & quasi ab incendio & fornace illæsum effugere: ac non solum non adustum, sed & multo fulgidiorem & clariorem factum.

Deus solus timendus ultor.

Dan. 3.

5. Sed vide post tantam victoriam, postque tantam fortitudinem, cujus causa illum oportebat coronari, & cujus causa oportebat illum prædicari, iterum quasi reum & obnoxium innumera susti-

nentem mala. Nam Ægyptia illa non ferens pudorem & opprobrium, in quæ seipsam injecerat impossibilia attentans, primum quidem convocavit eos qui in domo erant, accusans adolescentem: testificaturque illum dixisse ea quæ ab ipsa magno furore proposita fuerant, atque ita omnes decipere tentat. Hic enim mos est malitiæ, semper contra virtutem pugnat, & ei sua peccata adscribere satagit: id quod & hæc faciebat, adolescentem quasi intemperantem criminans, & se continentiæ larva tegens, dicensque propter hoc & illum vestes reliquisse, & se retinuisse illas. Benignus vero Deus hæc fieri permittit, ut per omnia famulum suum clariorem efficiat. Nam hæc omnia venienti viro cum magna malitia dixit, & adolescentem accusavit dicens: 17. *Intravit ad me puer Hebræus, quem duxisti ad nos, ut illuderet mihi.* O misera & calamitosa! non ipse introduxit ut illuderet tibi: sed diabolus te induxit, ut non solum adultera fieres, sed & ut, quantum in te fuit, homicidium patrares. Et ostendit postea ad comprobationem eorum quæ dicta erant, adolescentis vestes. Considera, obsecro, hic communis omnium Domini clementiam: sicut enim a fratribus illum eripuit, volentibus eum interficere: & effecit primum quidem ut secundum consilium Ruben in cisternam immitteretur, & postea iterum secundum consilium Judæ negotiatoribus venderetur, ut somniorum eventus complerentur, fidemque facerent justo, non frustra neque temere hæc præsignata fuisse: ita & nunc superna manus erat quæ barbarum detinuit, & non permisit ut statim ad cædem justi festinaret. Quid enim prohibuisset eum hoc facere, cum intelligeret illum violare suum lectum tentavisse? Verum providus Deus ideo tantam curavit ab illo exhiberi clementiam, ut injectus in carcerem, etiam illic suam declararet virtutem, & sic ad principatum regni perveniret. 19. *Succensuit enim*, inquit, *dominus ejus*, 20. *& misit eum in custodiam, ubi vincti regis detinebantur.*

Dei providentia erga Josephum.

Sed si quidem non credebat, non oportebat eum in carcerem conjicere: sin credebat verum esse quod Ægyptia finxerat, tunc neque carcere dignus erat, sed plecti capite & extremam pœnam pati debebat. Verum quando suum auxilium dextra superna ostendit, omnia levia & facilia fiunt; & feroces mansuetiores se præstant. Tunc autem supernum præsidium ubertim nobis assistit, quando multam & nos ostenderimus virtutem. Nam hic quoniam multum certavit, propterea etiam magnas retributiones consequitur. Et post tantam fortitudinem abducitur in carcerem, & silenter fert omnia. Scitis enim quanta ii qui non sunt sibi conscii malitiæ, quando sicut rei condemnantur, utantur sæpe fiducia, dicendique libertate instru-

A τὰ μυρία ὑπομένοντα δεινά. ἡ γὰρ Αἰγυπτία ἐκείνη οὐ φέρουσα λοιπὸν τὴν αἰσχύνην καὶ ὄνειδος, ἣ περιέβαλεν ἑαυτὴν ἀδυνάτοις ἐπιχειρήσασα, πρότερον μὲν τοὺς ἐπὶ τῆς οἰκίας συγκαλεσαμένη κατηγορεῖ τοῦ νεανίσκου, καὶ τὰ παρ' αὐτῆς μανικῶς προταθέντα, ὡς παρ' ἐκείνου εἰρημένα φήσασα, οὕτως ἀπατᾶν ἅπαντας ἐπεχείρει. τοιοῦτον γὰρ ἔθος τῇ κακίᾳ, ἀεὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἀγωνιζομένην τὰ ἑαυτῆς ἐλαττώματα ἐκείνη ἐπιχειρεῖν περιτρίβεσθαι· ὃ δὴ αὕτη τότε ἐποίει, τὸν νεανίσκον ὡς ἀκόλαστον διαβάλλουσα, καὶ ἑαυτῇ προσωπεῖον σωφροσύνης περιτιθεῖσα, καὶ λέγουσα διὰ τοῦτο κἀκεῖνον τὰ ἱμάτια B καταλελοιπέναι, καὶ ταύτην ταῦτα κατεσχηκέναι. καὶ ὁ φιλάνθρωπος θεὸς ἐμακροθύμει καὶ ἠνείχετο, ἵνα διὰ πάντων τὸν ἑαυτοῦ οἰκέτην λαμπρότερον ἀποφήνῃ. ταῦτα γὰρ ἅπαντα ἐλθόντι τῷ ἀνδρὶ μετὰ πολλῆς τῆς κακουργίας εἰποῦσα καὶ κατηγορήσασα τοῦ νεανίσκου ἔλεγεν, εἰσῆλθε πρὸς μὲ ὁ παῖς ὁ Ἑβραῖος, ὃν εἰσήγαγες πρὸς ἡμᾶς, ἐμπαῖξαί μοι. ἀθλία καὶ ταλαίπωρε, οὐκ αὐτὸς εἰσήγαγεν ὥστε ἐμπαῖξαί σοι, ἀλλ' ὁ διάβολός σε εἰσήγαγεν, ὥστε μὴ μόνον μοιχαλίδα γενέσθαι, ἀλλά, τὸ ἧκον εἰς σέ, καὶ φόνον ἐργάσασθαι. καὶ ἐδείκνυ λοιπὸν C εἰς ἀπόδειξιν τῶν παρ' αὐτῆς λεγομένων τὰ ἱμάτια τοῦ νεανίσκου. ἐννόει μοι ἐνταῦθα τοῦ κοινοῦ πάντων ἀνθρώπων δεσπότου τὴν φιλανθρωπίαν. ὥσπερ γὰρ τῶν ἀδελφῶν αὐτὸν ἐξείλετο βουλομένων αὐτὸν ἀνελεῖν, καὶ παρεσκεύασε πρότερον μὲν κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Ῥουβὴν εἰς τὸν λάκκον ἐμβληθῆναι, καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν κατὰ τὴν συμβουλὴν τοῦ Ἰούδα τοῖς ἐμπόροις διαπραθῆναι, ἵνα τῶν ὀνειράτων ἡ ἔκβασις εἰς ἔργον ἐλθοῦσα πείσῃ τὸν δίκαιον, ὡς οὐ μάτην οὐδὲ εἰκῇ ἐκεῖνα αὐτῷ προεμηνύετο· οὕτω καὶ νῦν ἡ ἄνωθεν χεὶρ ἦν ἡ τὸν βάρβαρον ἐκεῖνον κατέχουσα, καὶ μὴ συγχωρήσασα εὐθέως ἐπὶ τὴν σφαγὴν D ὁρμῆσαι τοῦ νεανίσκου. τί γὰρ ἦν τὸ κωλῦον, μαθόντα ὡς εἰς αὐτὴν τὴν εὐνὴν ἀδικῆσαι αὐτὸν ἐπεχείρησε, μὴ τοῦτο ποιῆσαι; ἀλλ' ὁ εὐμήχανος θεὸς τοσαύτην παρεσκεύασεν αὐτὸν ἐπιδείξασθαι τὴν πραότητα, ἵνα ἐμβληθεὶς τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ πάλιν ἐκεῖ τὴν οἰκείαν ἐπιδειξάμενος ἀρετήν, οὕτως ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῆς βασιλείας παραγένηται. ἐθυμώθη γάρ, φησιν, ὁ κύριος αὐτοῦ, καὶ ἐνέβαλεν αὐτὸν εἰς τὸ ὀχύρωμα, ὅπου οἱ δεσμῶται τοῦ βασιλέως κατέχονται. εἰ μὲν γὰρ μὴ ἐπίστευσε, οὐκ ἐ- E χρῆν αὐτὸν ἐμβαλεῖν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. εἰ δὲ ἐπίστευσε πάλιν ἀληθὲς εἶναι τὸ παρὰ τῆς Αἰγυπτίας λεγόμενον, οὐδὲ οὕτως δεσμωτηρίου ἄξιος ἦν, ἀλλὰ ἀποτμηθῆναι καὶ δίκην δοῦναι τὴν ἐσχάτην. ἀλλ' ὅταν ἡ ἄνωθεν δεξιὰ τὴν ἑαυτῆς πρόνοιαν ἐπιδείκνυται, πάντα εὔκολα καὶ ῥᾴδια γίνεται, καὶ οἱ ἄγριοι ἡμερώτεροι καθίστανται. τότε δὲ καὶ ἡ ἄνωθεν ῥοπὴ μετὰ δαψιλείας ἡμῖν παραγίνεται, ὅταν πολλὴν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀρετὴν ἐπιδειξώμεθα. ἐπειδὴ γὰρ μεγάλως οὗτος ἠγωνίσατο, διὰ τοῦτο καὶ μεγάλων ἀπολαύει τῶν ἀμοιβῶν. καὶ μετὰ τῆς τοσαύτης ἀνδρείας ἀπήγετο εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ σιγῇ πάντα ὑπέμενεν. ἴστε γὰρ ὅπως οἱ μηδὲν ἑαυτοῖς συνειδότες πονηρόν, ἐπειδὰν ὡς ὑπεύθυνοι καταδικάζωνται, πόσῃ κέχρηνται πολλάκις τῇ παρρησίᾳ καὶ τῇ ἐλευθερ-

στομία, κατεξανιστάμενοι καὶ μεγαλοφρονοῦντες κατὰ τῶν δίκην αὐτοῖς ἀνευθύνοις οὖσιν ἐπαγόντων. Ἀλλ' οὐχ οὗτος οὕτως· ἀλλὰ καὶ σιγᾷ, καὶ πάντα πράως δέχεται, καὶ ἀνέμενε μετὰ πολλῆς τῆς ὑπομονῆς τὴν τοῦ Θεοῦ ῥοπήν. Ὅρα γὰρ πῶς καὶ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ὢν πάλιν τὴν ἀρχὴν ἅπασαν αὐτὸς ἐδέχετο παρὰ τοῦ δεσμοφύλακος· εἰκότως. Ἦν γάρ, φησι, Κύριος μετὰ Ἰωσήφ, καὶ κατέχεεν αὐτοῦ ἔλεος. Τί ἐστι δὲ, κατέχεεν αὐτοῦ ἔλεος; Πρὸς οἶκτον ἐπέκαμψε τὸν ἀρχιδεσμοφύλακα, καὶ πολλὴν περὶ αὐτὸν τὴν εὔνοιαν ἐπιδείξασθαι παρεσκεύασεν. Ἔδωκε γὰρ αὐτῷ χάριν ἐναντίον αὐτοῦ. Ἀληθῶς οὐδὲν μακαριστότερον τοῦ τῆς ἄνωθεν εὐνοίας ἀπολαύοντος. Ἔδωκε γάρ, φησιν, ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ τὸ δεσμωτήριον διὰ χειρὸς τῷ Ἰωσήφ. Ὅρα πῶς ὑπεξίσταται ὁ δεσμοφύλαξ καὶ παραχωρεῖ, καὶ αὐτῷ τὴν αὐθεντίαν ἐπιτρέπει, καὶ πάντας τοὺς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ὑπὸ τὴν ἐκείνου ἐξουσίαν εἶναι ἐκέλευσε. Καὶ οὐκ ἦν ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ γινώσκων οὐδέν· πάντα γὰρ ἦν διὰ χειρὸς Ἰωσήφ, διὰ τὸ τὸν Κύριον μετ' αὐτοῦ εἶναι, καὶ ὅσα αὐτὸς ἐποίει, Κύριος εὐώδου ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ. Σκόπει πῶς συμπαρῆν αὐτῷ διηνεκῶς ἡ χάρις ἡ ἄνωθεν, καὶ πάντα ἅπερ ἔπραττε χάριτος ἦν πεπληρωμένα. Τοῦτο τοίνυν καὶ ἡμεῖς σπουδάσωμεν, ἵνα μεθ' ἑαυτῶν ἔχωμεν ἀεὶ τὸν Κύριον, καὶ ἵνα τὰ παρ' ἡμῶν γινόμενα ὑπ' ἐκείνου κατευοδῶται. Ὁ γὰρ ταύτης ἀξιωθεὶς τῆς ῥοπῆς, κἂν ἐν μέσοις τοῖς δεινοῖς ὢν τυγχάνῃ, καταγελάσεται πάντων, καὶ οὐδὲν αὐτὰ ἡγήσεται, τοῦ δεσπότου τῶν ὅλων, τοῦ πάντα ποιοῦντος καὶ μετασκευάζοντος, κατευοδοῦντος αὐτῷ ἅπαντα, καὶ τὰ δυσχερῆ ῥᾴδια [a] ἀπεργαζομένου. Πῶς δὲ δυνησόμεθα μεθ' ἑαυτῶν ἔχειν τὸν Κύριον, καὶ ὑπ' αὐτοῦ κατευοδοῦσθαι ἐν ἅπασιν; Ἐὰν νήφοντες ὦμεν καὶ ἐγρηγορότες, καὶ μιμησώμεθα τοῦ νέου τούτου τὴν σωφροσύνην, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετήν, καὶ τὸ φρόνημα τὸ γενναῖον, καὶ ἴδωμεν ὅτι οὕτω χρὴ μετὰ ἀκριβείας ἅπαντα διαπράττεσθαι, ὡς μηδέποτε ὑπὸ τοῦ δεσπότου καταγνωσθῆναι, ἀλλ' ὅτι οὐχ οἷόν τέ τινα λαθεῖν ἐκεῖνον τὸν ἀκοίμητον ὀφθαλμόν, εἰδέναι, ἀλλ' ἀνάγκη πάντως τὸν ἁμαρτόντα ταῖς τιμωρίαις ὑπεύθυνον γενέσθαι. Καὶ [b] μὴ προτιμότερον ἡγώμεθα τὸν τῶν ἀνθρώπων φόβον τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγανακτήσεως, ἀλλὰ μνημονεύωμεν διαπαντὸς τῶν ῥημάτων τοῦ Ἰωσὴφ λέγοντος, Πῶς ποιήσω τὸ ῥῆμα τὸ πονηρὸν τοῦτο, καὶ ἁμαρτήσομαι ἐναντίον τοῦ Θεοῦ; Ὅταν τις οὖν λογισμὸς ἡμᾶς διαταράττῃ, τοῦτο ἐν τῇ διανοίᾳ στρέφωμεν τὸ ῥῆμα, καὶ παραχρῆμα φυγαδεύεται πᾶσα ἄτοπος ἐπιθυμία. Εἴτε οὖν σωμάτων ἐπιθυμίᾳ τις ἁλῷ, εἴτε χρημάτων ἔρωτι, εἴτε ἄλλῃ τινὶ ἀτόπῳ ἡδονῇ, εὐθέως τοῦτο λογιζέσθω, ὅτι ἐκεῖνος ἡμῖν ἐστιν ὁ δικάζων, ὃν οὐχ οἷόν τε λαθεῖν οὐδὲ τὰ ἐν τῇ διανοίᾳ βουλευόμενα· καὶ πάντως διαφευξόμεθα καὶ τὰς τοῦ διαβόλου μηχανάς, καὶ ἀπολαύσομεν πολλῆς τῆς ἄνωθεν συμμαχίας, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ

[a] Quatuor mss. κατεργαζομένου.

A cti ingenti animo insurgant contra eos qui insontibus crimen intentant. Verum ille non sic: sed silet, & omnia mansuete fert, & magna cum patientia Dei exspectat subsidium. Vide enim quomodo & in carcere principatum omnem accipiat a custode carceris, idque merito. 21. *Erat enim Dominus cum Joseph*, inquit, *& effundebat ei suam misericordiam.* Quid est, *effundebat ei suam misericordiam?* Ad miserationem inflectebat præfectum carceris, & mire erga illum benevolentiam suam declarari curabat. *Dedit enim ei gratiam coram illo.* Vere nihil beatius eo qui Dei benevolentia fruitur. B *Dedit enim*, inquit, *præfectus carceris carcerem in manum Joseph.* Vide quomodo custos carceris aliquid honoris ei defert, auctoritatemque ei permittit, atque omnes qui in carcere erant, esse jubet sub potestate ejus. 23. *Et nesciebat præfectus carceris aliquid: omnia enim erant in manu Joseph, eo quod Dominus erat cum eo, & omnia quæ ipse faciebat, Dominus prosperare faciebat in manibus ejus.* Vide quomodo comitabatur eum perpetuo superna gratia, & omnia quæ faciebat, erant plena gratia. Hoc igitur & nos studeamus, ut nobiscum semper habeamus Dominum, & ut quæ a nobis fiunt, ab illo C prosperentur. Nam qui illius auxilium assequitur, etiam in mediis malis exsistens ridebit, ac nihili putabit omnia, Domino omnium faciente & disponente cuncta, ut prospere succedant omnia, atque ardua facilia reddente. Quomodo autem poterimus nobiscum habere Dominum, ita ut ipso dirigente prospere agamus in omnibus? si sobrii vigilantesque fuerimus, & imitati fuerimus juvenis illius continentiam & alias virtutes, animumque generosum, ac viderimus sic omnia fieri dili- D genter oportere, ut nunquam a Domino condemnemur; sed sciamus possibile non esse, ut occultetur aliquid ab oculo illo qui dormitare nequit, verum necesse omnino esse, ut is qui peccat, suppliciis obnoxius fiat. Neque majoris faciamus timorem hominum, quam indignationem Dei, sed memores simus semper verborum Joseph dicentis: *Quomodo faciam verbum hoc malum, & peccabo coram Deo?* Igitur quando nos aliqua cogitatio perturbat, hoc in mente versemus verbum, & statim effugiet omnis illicita concupiscentia. Itaque sive quis corporum con- E cupiscentia capiatur, sive pecuniarum amore, sive alia quadam absurda voluptate, statim hoc cogitet, illum nempe esse qui nos condemnet, a quo non est possibile occultare etiam ea quæ in mente nostra versantur: & omnino effugiemus etiam diabolicas machinationes, magnoque adjutorio superno juvabimur, quo nobis frui contingat omnibus gratia & benignitate Domini nostri Jesu

Moralis epilogus. Dei gratia efficit ut omnia bene succedant.

[b] Sex mss. μὴ πρότερον ἡγώμεθα.

Christi, cui cum Patre & sancto Spiritu sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

HOMILIA LXIII.

Gen. 39. 23. *Et nesciebat aliquid præfectus carceris propter Joseph.*

I. RELIQUIAS eorum quæ a nobis heri dicta sunt, volumus hodie reddere caritati vestræ, & iterum attingere historiam Josephi. Scitis enim hesterno sermone prolixius extenso, nos non potuisse ulterius progredi, sed sermoni finem imposuisse, quando propter Ægyptiæ calumniam ab archimagiro in carcerem est conjectus. Ideo hodie operæprecium fuerit docere vestram caritatem, quæ in carcere ei acciderint. Nam postquam in carcerem est conjectus, & traditus præfecto carceris, etiam illic tantum Dei subsidium assequutus est, ut totius carceris principatus a præfecto carceris ipsi concederetur. *Et nesciebat aliquid præfectus carceris propter Joseph.* Vidisti quomodo in ipsis ærumnis versans, adversitatem ne senserit quidem; sed provida sapientia Dei omnia aspera verterit in jucunda. Et sicut, licet quis margaritam luto obruat, nihilominus nativam retinet pulcritudinem: sic & virtus, quocumque eam projeceris, suam vim exerit, etiam in servitute, etiam in carcere, etiam in afflictione, etiam in prosperitate. Quoniam igitur & in carcerem conjectus sibi conciliavit præfectum carceris, & super omnes qui ibi erant potestatem ab eo accepit: videamus & hîc quomodo vim gratiæ sibi concessæ manifestarit. *Factum est enim*, inquit, *post verba hæc.* Qualia? quæ narravit post factam calumniam, postquam condemnatus est ad carcerem: & non hoc solum, sed & postquam significatum est nobis Dominum cum illo fuisse, & præfectum carceris omnia quæ ibi erant ipsi commisisse, ut per illum administrarentur.

Caput 40. I. *Factum est*, inquit, *post verba hæc, postquam injectus est in carcerem, cum peccassent præfectus pincernarum & præfectus pistorum, condemnati sunt a rege, ut in carcerem mitterentur, quos præfectus carceris Josepho commendavit.* Neque enim ut vincto usus est illo, sed ut curarum participe, imo ut eo qui ibi detentorum miserias solari posset. *Et adstitit eis*, inquit. Quid est, *adstitit eis*? hoc est, consolatus est, roboravit eorum mentes, erexit eorum animos, & non permisit absorberi præ tristitia. Erant autem diebus multis in carcere, & viderunt uterque insomnium in nocte una, præfectus pincernarum & præfectus pistorum. Sed beatus ille, cui curæ erat quomodo consolaretur illos, ut vidit eos ob visionem insomniorum turbari, & mente confundi, dicit: 7. *Cur facies vestræ hodie tam obnubilæ & mœstæ?*

A τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ξγʹ.

Καὶ οὐκ ἦν γινώσκων οὐδὲν ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ διὰ Ἰωσήφ.

ΤΑ λείψανα τῶν χθὲς ἡμῖν εἰρημένων βουλόμεθα σήμερον ἀποδοῦναι τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ, καὶ τῆς κατὰ τὸν Ἰωσὴφ πάλιν ἱστορίας ἅψασθαι. ἴστε γὰρ ὅτι χθὲς εἰς μῆκος ἡμῖν ἐκταθέντος τοῦ λόγου οὐκ ἰσχύσαμεν B περαιτέρω προελθεῖν, ἀλλὰ μέχρις ἐκείνου τὸν λόγον ἐστήσαμεν, ἡνίκα διὰ τὴν τῆς Αἰγυπτίας συκοφαντίαν ὑπὸ τοῦ ἀρχιμαγείρου εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνεβλήθη. διὸ σήμερον ἀναγκαῖον διδάξαι τὴν ὑμετέραν ἀγάπην τὰ κατὰ τὸ δεσμωτήριον αὐτῷ συμβεβηκότα. ἐπειδὴ γὰρ ἐνεβλήθη εἰς τὸ ὀχύρωμα, καὶ παρεδόθη τῷ ἀρχιδεσμοφύλακι, κἀκεῖ τοσαύτη γέγονεν εἰς αὐτὸν ἡ παρὰ τοῦ θεοῦ ῥοπὴ, ὡς πᾶσαν τὴν ἀρχὴν τοῦ δεσμωτηρίου αὐτὸν ἐμπιστευθῆναι παρὰ τοῦ ἀρχιδεσμοφύλακος. καὶ οὐκ ἦν γινώσκων, φησὶν, οὐδὲν ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ διὰ Ἰωσήφ. εἶδες πῶς ἐν αὐταῖς ταῖς θλίψεσι γινόμενος οὐδεμίαν αἴσθησιν ἐλάμβανε τῶν λυπηρῶν, C ἀλλ' ἡ εὐμήχανος τοῦ θεοῦ σοφία πάντα μετέβαλλε τὰ λυπηρά. καὶ καθάπερ τὸν μαργαρίτην κἂν ἐν βορβόρῳ τις καταχώσειε, τὸ οἰκεῖον κάλλος ἐπιδείκνυται· οὕτω καὶ ἡ ἀρετὴ, ὅπου δ' ἂν αὐτὴν ἐμβάλῃς, τὴν οἰκείαν δύναμιν ἐπιδείκνυται, κἂν ἐν δουλείᾳ, κἂν ἐν δεσμωτηρίῳ, κἂν ἐν θλίψει, κἂν ἐν ἀνέσει. ἐπεὶ οὖν καὶ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐμβληθεὶς εἷλε τὸν ἀρχιδεσμοφύλακα, καὶ πάντων τῶν αὐτόθι τὴν ἐξουσίαν ἐδέξατο παρ' αὐτοῦ, ἴδωμεν ἐνταῦθα ὅπως τῆς προσούσης αὐτῷ χάριτος ἐκκαλύπτει τὴν ἰσχύν. ἐγένετο γὰρ, φησὶ, μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα. ποῖα; ἅπερ διηγήσατο μετὰ τὸ συκοφαντηθῆναι, D μετὰ τὸ καταδικασθῆναι τὸ δεσμωτήριον οἰκεῖν, καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ γνωρίσαι ἡμῖν, ὅτι κύριος ἦν μετ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ διὰ χειρὸς αὐτοῦ πάντα τὰ αὐτόθι ἐπέτρεψεν οἰκονομεῖσθαι. ἐγένετο οὖν μετὰ τὰ ῥήματα ταῦτα, μετὰ τὸ βληθῆναι αὐτὸν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, ἁμαρτόντα τὸν ἀρχιοινοχόον καὶ τὸν ἀρχισιτοποιὸν καταδικασθῆναι ὑπὸ τοῦ βασιλέως τὸ δεσμωτήριον οἰκεῖν· καὶ δεξάμενος αὐτοὺς ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ E συνέστησεν αὐτοὺς τῷ Ἰωσήφ. οὐδὲ γὰρ ὡς δεσμώτῃ λοιπὸν αὐτῷ ἐκέχρητο, ἀλλ' ὡς κοινωνῷ τῆς φροντίδος, μᾶλλον δὲ καὶ ὡς ἱκανῷ ἐπικουφίζειν τὰς συμφορὰς τοῖς αὐτόθι καθειργμένοις. καὶ παρέστη αὐτοῖς, φησί. τί ἐστι τὸ, παρέστη αὐτοῖς; ἀντὶ τοῦ, παρεμυθεῖτο, ἐνεύρου αὐτῶν τὸν λογισμὸν, διήγειρεν αὐτῶν τὴν διάνοιαν, οὐ συνεχώρει καταποθῆναι ὑπὸ τῆς ἀθυμίας. ἦσαν δὲ ἡμέρας πολλὰς ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ εἶδον ἀμφότεροι ἐνύπνιον ἐν μιᾷ νυκτὶ ὅ τε ἀρχιοινοχόος καὶ ὁ ἀρχισιτοποιός. ἀλλ' ὁ θαυμάσιος οὗτος ἔργον ποιούμενος τὴν τούτων παράκλησιν, ἰδὼν αὐτοὺς ὑπὸ τῆς ὄψεως τῶν ὀνειράτων τεταραγμένους καὶ συγκεχυμένους τὴν διάνοιαν, φησί· τί ὅτι τὰ πρόσωπα ὑμῶν σκυθρωπὰ σήμερον;

ἐδείκνυ

ἐδείκνυ γὰρ ἡ τοῦ προσώπου κατάστασις τὴν ἔνδον ταραχήν. διὰ τοῦτο καὶ σοφός τις ἔλεγε, καρδίας εὐφραινομένης θάλλει πρόσωπον· ἐν δὲ λύπαις οὔσης σκυθρωπάζει. ἐπεὶ οὖν εἶδεν αὐτοὺς ἐν κατηφείᾳ τυγχάνοντας διὰ τὴν τῶν ὀνειράτων ὄψιν, ἐπυνθάνετο τὴν αἰτίαν μαθεῖν βουλόμενος. ὅρα πῶς καὶ ἐν δεσμωτηρίῳ τυγχάνων τὴν οἰκείαν ἀρετὴν ἐπεδείκνυτο, καὶ τὰς ἀθυμίας ἑτέροις ἐπικουφίζειν ἐσπούδαζε; τί οὖν ἐκεῖνοι; ἐνύπνιον εἴδομεν, καὶ ὁ συγκρίνων οὐκ ἔστιν αὐτό. ἠγνόουν τὴν πρὸς αὐτοὺς διαλεγομένου τὴν σοφίαν· ὡς ἑνὶ τῶν πολλῶν αὐτῷ προσεῖχον, διὰ τοῦτο οὐδὲ τὸ ἐνύπνιον λέγουσιν, ἀλλ' ὅτι μόνον εἶδον. καί φασιν, οὐδείς ἐστιν ὁ συγκρίνων αὐτό. ἀλλ' ὁ θαυμάσιος ἀνήρ φησι πρὸς αὐτούς· οὐχὶ διὰ τοῦ θεοῦ ἡ διασάφησις αὐτῶν ἐστι; διηγήσασθε οὖν μοι. μὴ γὰρ οἴκοθεν ἐπαγγέλλομαί τι ὑμῖν ἐρεῖν; θεός ἐστιν ὁ ἀποκαλύπτων. διηγήσασθε οὖν μοι. ὅρα σύνεσιν καὶ ταπεινοφροσύνης ὑπερβολήν. οὐκ εἶπεν, ὅτι ἐγὼ ὑμῖν διακρίνω, ἐγὼ ὑμῖν λέγω τὴν τῶν ὀνειράτων τὴν ἔκβασιν, ἀλλὰ τί; διηγήσασθε οὖν μοι. θεὸς γάρ ἐστι μόνος ὁ τὰ τοιαῦτα ἀποκαλύπτων. καὶ διηγήσατο ὁ ἀρχιοινοχόος. καὶ ἀκούσας ὁ Ἰωσὴφ φησί, τοῦτο ἡ σύγκρισις αὐτοῦ. οἱ τρεῖς πυθμένες, τρεῖς ἡμέραι εἰσίν· ἔτι τρεῖς ἡμέραι, καὶ μνησθήσεται Φαραὼ τῆς ἀρχιοινοχοΐας σου, καὶ ἀποκαταστήσει σε, καὶ δώσεις τὸ ποτήριον Φαραὼ εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀρχήν σου τὴν προτέραν, ὡς ἦσθα οἰνοχοῶν. ἀλλὰ ἀναμνήσθητί μου διὰ σεαυτοῦ, ὅταν εὖ σοι γένηται, καὶ ποιήσεις ἐπ' ἐμὲ ἔλεος, καὶ μνήσθητι περὶ ἐμοῦ πρὸς Φαραώ, καὶ ἐξάξεις με ἐκ τοῦ ὀχυρώματος τούτου, ὅτι κλοπῇ ἐκλάπην ἐκ γῆς Ἑβραίων, καὶ ὧδε οὐκ ἐποίησα οὐδέν, καὶ ἐνέβαλόν με εἰς τὸν λάκκον τοῦτον. ἐπειδὴ προεμήνυσεν αὐτῷ τὰ μέλλοντα αὐτῷ χρηστὰ συμβήσεσθαι, καὶ τὴν καταλλαγὴν τοῦ βασιλέως, φησί, μνήσθητί μου διὰ σεαυτοῦ, ὅταν ἀπολαύσῃς σὺ τῆς εὐημερίας. μνήμην ποιήσαι τοῦ σοι ταῦτα προμηνύσαντος, καὶ ποιήσεις ἐπ' ἐμὲ ἔλεος.

Τοῦτο ἀκούων, ἀγαπητέ, μὴ μικροψυχίαν καταγνῷς τοῦ δικαίου, ἀλλὰ ταύτῃ μάλιστα ἐκπλάγηθι, ὅτι τοσούτων δυσχερῶν ὄντων, τὴν αὐτόθι οἴκησιν γενναίως καὶ εὐχαρίστως ἔφερεν. εἰ γὰρ καὶ πολλάκις τὴν παρὰ τοῦ ἀρχιδεσμοφύλακος ἐξουσίαν εἰλήφει, ἀλλ' ὅμως ἐβαρύνετο τὸ κατακεκλεῖσθαι, καὶ μετὰ τῶν αὐχμώντων καὶ ῥυπώντων εἶναι. ὅρα γὰρ αὐτοῦ καὶ ἐκ τούτου τὴν φιλόσοφον γνώμην· ὅπως μετ' ἀνδρείας ἔφερεν ἅπαντα, διὰ πάντων πολλὴν τὴν ταπεινοφροσύνην ἐπιδεικνύμενος. καὶ ποιήσεις ἐπ' ἐμὲ ἔλεος, καὶ μνησθήσῃ περὶ ἐμοῦ πρὸς Φαραώ, καὶ ἐξάξεις με ἐκ τοῦ ὀχυρώματος τούτου. ἐννόει μοι ἐνταῦθα, πῶς οὐδὲν λέγει κατὰ τῆς μιαρᾶς ἐκείνης μοιχαλίδος, οὐδὲ αἰτιᾶται τὴν δεσπότιν, οὐδὲ τὴν τῶν ἀδελφῶν περὶ αὐτὸν ἀπανθρωπίαν διηγεῖται, ἀλλὰ συγκαλύψας πάντα, φησί, μνήσθητί μου, καὶ ποίησον ἐξενεχθῆναί με ἐκ τοῦ ὀχυρώματος τούτου· ὅτι κλοπῇ ἐκλάπην ἐκ γῆς Ἑβραίων, καὶ ὧδε οὐκ ἐποίησα οὐδέν, ἀλλ' ἐνέβαλόν με εἰς τὸν λάκκον τοῦτον. μὴ ἁπλῶς τοῦτο παρα-

A Ostendebant enim facies eorum intus latentem perturbationem. Propterea & sapiens quidam dicebat : *Corde lætante floret facies : in tristitia autem exsistente, mœret.* Igitur quia vidit eos tristitia affectos propter insomniorum visionem, causam discere volens rogavit. Vide quomodo & in carcere exsistens suam ostendit virtutem, & aliorum mœrores alleviare studuit? Quid igitur illi? 8. *Somnium vidimus, & non est qui conjectet illud.* Ignorabant sapientiam ejus cum quo loquebantur, sed vulgarem aliquem esse existimabant, & propterea somnium ei non
B narrant, sed tantum se vidisse dicunt, & addunt : Nullus est qui conjectet illud. Verum admirabilis ille vir dicit eis : *Nonne a Deo manifestatio ejus est? Narrate igitur mihi.* Num a me ipso promitto vobis aliquid me dicturum? Deus est qui revelat. *Narrate igitur mihi.* Vide intelligentiam & humilitatis excellentiam : non dixit, Ego vobis dijudico, ego vobis dico somniorum eventum. Sed quid? *Narrate igitur mihi.* Deus enim est solus qui talia revelat. 9. *Et narravit præfectus pincernarum.* 12. *Ut autem audivit Joseph, inquit, Hæc est interpretatio ejus.* 13. *Tres*
C *propagines, tres sunt dies : adhuc tres dies, & recordabitur Pharao tuæ pincernarum præfecturæ : & hinc restituet te, & dabis poculum Pharaoni in manum ejus, juxta pristinum officium tuum, ut solebas, vinum infundens.* 14. *Sed recordare mei per temetipsum, quando tibi bene erit, & facies mihi misericordiam, & memor eris mei apud Pharaonem, & educes me ex carcere hoc* : 15. *quia furtim abductus sum ex terra Hebræorum, & hic feci nihil, & immiserunt me in hunc lacum.* Quia prædixerat ei bona eventura, & reconciliandum regem, dicit : *Memor esto mei per temetipsum*, quando feli-
D citatem tuam obtinueris, mentionem faciendo ejus qui hæc tibi prædixit, & facies mihi misericordiam.

2. Hoc audiens, dilecte, ne condemnes pusillanimitatem justi : sed hac ratione potissimum obstupesce, quod cum tam multa essent molesta, tam fortiter & æquo animo tulit illam inhabitationem. Nam licet magnam a custode carceris potestatem accepisset, attamen gravabatur in tanto pædore cum sordidis & squallidis agendo. Nam vide ejus philosophicam mentem, quomodo fortiter tulerit om-
E nia, in omnibus magnam declarans animæ humilitatem. *Et facies*, inquit, *in me misericordiam, & recordaberis mei apud Pharaonem, & educes me ex carcere hoc.* Attende, obsecro, hîc quomodo nihil dicat contra scelestam illam adulteram, neque arguat dominum, neque narret fratrum in se inhumanitatem, sed tectis omnibus, dicit : Recordare mei, & fac educi me ex carcere hoc : *quia furtim abductus sum de terra Hebræorum, & hic nihil feci, & immiserunt me in lacum hunc.* Ne perfunctorie hoc prætereamus, sed

Joseph obliviscitur injurias.

consideremus quam philosophica mente praeditus fuerit, & quomodo inventa opportunitate temporis, & sciens praefectum pincernarum in felicem statum restitutum posse omne negotium suum regi significare, non Ægyptiam reprehendit: iterum enim eadem dicam: non dominum affert in medium, non fratres, non dicit causam propter quam condemnatus sit in carcerem, neque scelus in se commissum narrare studet: sed hoc unum curat, non ut illos condemnet, sed ut pro se solo dicat. Et fratrum quidem causam occultavit, dicens: *Furto abductus sum ex terra Hebraeorum:* quae autem Ægyptia illa fecerat, non profert in medium, neque injustam domini sui erga se indignationem. Sed quid dicit? *Hic feci nihil, & immiserunt me in carcerem hunc.* Haec audientes, discamus, si in talia inciderimus, ut caveamus ne conviciis illos, qui nos vexarunt, incessamus, & ad accusationem illorum linguam acuamus: sed solum demonstremus in mansuetudine & lenitate nos innoxios esse: & imitemur illum admirabilem, qui neque in calamitate existens voluit vel verbis petulantiam & libidinem Ægyptiae divulgare. Scitis enim multos criminibus etiam obnoxios, magna impudentia in alios sua delicta transferre conari: hic autem sole clarior existens, & qui poterat omnia cum veritate dicere, & illius insaniam manifestam facere, & semetipsum clariorem demonstrare, nihil illorum in medium affert. Neque enim humanam venabatur gloriam, sed sufficiebat ei benevolentia superna, & oculum illum solum qui non dormit, habere volebat laudatorem factorum suorum. Ideo silente eo, & omnia obtegere moliente, clemens Dominus in tantam eum gloriam perduxit, quando vidit athletam suum recte certasse. Jam autem discamus & ex iis quae postea sequuntur viri patientiam, & quomodo non gravatim fert dilationem, neque a sua alacritate excidit: sed aequo animo omnia fert, & promte gratias agit Domino suo, qui haec fieri permittebat. His auditis, princeps pistorum ratus & suum sibi somnium boni aliquid praesignare, narrat ei somnii visionem. Quod ut audiit Joseph, accepta etiam ex superna revelatione ejus interpretatione, praedicit illi interitum imminentem, & dicit: 19. *Adhuc tres dies, & auferet Pharao caput tuum a te, & suspendet te in ligno, & comedent volucres caeli carnes tuas a te.* Propter hoc prius dicebam, inquit, non a meipso vobis praedico, sed quaecumque Deus revelaverit: ut sive bonum aliquid, sive malum praesignet somniorum visio, non mihi adscribatis. Non enim a me haec loquor, sed illa vobis declaro, quaecumque superna gratia mihi manifestarit. Caeterum cum adessent

A δράμωμεν, ἀλλ' ἐννοήσωμεν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ὅπως καιρὸν εὑρηκὼς τοιοῦτον, καὶ εἰδὼς ὅτι δυνήσεται ἅπαντα ὁ ἀρχιοινοχόος ἐν εὐημερίᾳ γενόμενος γνωρίσαι τῷ βασιλεῖ τὰ κατ' αὐτὸν, οὐ τὴν Αἰγυπτίαν διαβάλλει· πάλιν γὰρ τὰ αὐτὰ ἐρῶ· οὐ τὸν δεσπότην ἄγει εἰς μέσον, οὐδὲ τοὺς ἀδελφούς· οὐ λέγει τὴν αἰτίαν, δι' ἣν τὸ δεσμωτήριον οἰκεῖν κατεδικάσθη, οὐδὲ σπουδάζει δεῖξαι τὴν παρανομίαν τὴν εἰς αὐτὸν γεγενημένην· ἀλλ' ἑνὸς μόνου γίνεται, οὐ τοῦ ἐκείνων δηλαδὴ κατηγορῆσαι, ἀλλὰ τοῦ ὑπὲρ ἑαυτοῦ μόνον εἰπεῖν. καὶ τὰ μὲν παρὰ τῶν ἀδελφῶν συνεσκίασεν εἰπὼν, ἐκλάπην ἐκ γῆς Ἑβραίων· τὰ δὲ παρὰ τῆς

B Αἰγυπτίας ἐκείνης τῆς ἀκολάστου οὐδὲ εἰς μέσον ἄγει, οὐδὲ τὴν παρὰ τοῦ δεσπότου ἄδικον κατ' αὐτοῦ ἀγανάκτησιν. ἀλλὰ τί φησιν; ὧδε οὐκ ἐποίησα οὐδὲν, ἀλλ' ἐνέβαλόν με εἰς τὸν λάκκον τοῦτον. Ταῦτα ἀκούοντες παιδευώμεθα, ἐπειδὰν τισὶ τοιούτοις περιπέσωμεν, μὴ ἐκείνοις σπουδάζειν περιβάλλειν λοιδορίαις, καὶ τὴν γλῶσσαν ἀκονᾷν κατὰ τῆς ἑτέρων κατηγορίας, ἀλλὰ μόνον πράως καὶ ἡμέρως ἑαυτοὺς ἀνευθύνους δεικνύναι, καὶ μιμεῖσθαι τὸν θαυμάσιον τοῦτον, ὅτι οὐδὲ ἐν συμφορᾷ ὢν

C κατεδέξατο κἂν μέχρι ῥημάτων ἐκπομπεῦσαι τῆς Αἰγυπτίας τὴν ἀσέλγειαν. ἴστε γὰρ ὅτι πολλοὶ πολλάκις καὶ ὑπεύθυνοι ὄντες ἐγκλήμασι, πολλῇ τῇ ἀναισχυντίᾳ κεχρημένοι τὰ ἑαυτῶν πλημμελήματα ἑτέροις περιάπτειν ἐπιχειροῦσιν. οὗτος δὲ τοῦ ἡλίου φανότερος τυγχάνων, καὶ δυνάμενος ἅπαντα μετὰ ἀληθείας εἰπεῖν, κἀκείνης τὴν μανίαν κατάδηλον ποιῆσαι, καὶ ἑαυτὸν περιφανέστερον ἀποδεῖξαι, οὐδὲν ἐκείνων εἰς μέσον ἄγει. οὐδὲ γὰρ τὴν παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἐθήρατο δόξαν, ἀλλ' ἤρκετο τῇ ἄνωθεν εὐνοίᾳ, καὶ τὸν ἀκοίμητον ἐκεῖνον μόνον ὀφθαλμὸν ἐβούλετο ἐπαινέτην ἔχειν τῶν γινομένων. διὸ καὶ σιγῶντος αὐτοῦ καὶ πάντα κρύπτειν ἐπιχειροῦντος, ὁ φιλάνθρωπος

D δεσπότης εἰς τοσαύτην αὐτὸν περιφάνειαν ἤγαγεν, ὅτε καλῶς εἶδε τὸν ἀθλητὴν ἀγωνισάμενον. τέως δὲ μάθωμεν καὶ ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα γινομένων τὴν ὑπομονὴν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ὅπως πρὸς τὴν μέλλησιν οὐκ ἐδυσχέρανεν, οὐδὲ ἀπεδυσπέτησεν· ἀλλὰ μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας ἅπαντα φέρων, ηὐχαρίστει τῷ ταῦτα συγχωροῦντι γίνεσθαι δεσπότῃ. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀρχισιτοποιὸς, καὶ νομίσας καὶ τὸ αὐτοῦ ὄναρ χρηστόν τι αὐτῷ προμηνύειν, διηγεῖται αὐτῷ τὴν τοῦ ὀνείρου ὄψιν. ἀλλ' ἀκούσας ὁ Ἰωσὴφ, καὶ ἐκ τῆς ἄνωθεν ἀποκαλύψεως καὶ [a] τὴν τούτου σύγκρισιν δεξάμενος, προμηνύει αὐτῷ τὸν μέλλοντα

E αὐτὸν καταλήψεσθαι ὄλεθρον, καί φησιν, ἔτι τρεῖς ἡμέραι, [b] καὶ ἀφελεῖ Φαραὼ τὴν κεφαλήν σου ἀπὸ σοῦ, καὶ κρεμάσει σε ἐπὶ ξύλου, καὶ φάγεται τὰ ὄρνεα τοῦ οὐρανοῦ τὰς σάρκας σου ἀπὸ σοῦ. διὰ τοῦτο προλαβὼν εἶπον, φησιν, ὅτι οὐκ ἀπ' ἐμαυτοῦ ταῦτα ὑμῖν προμηνύω, ἀλλ' ἅπερ ἂν ὁ θεὸς ἀποκαλύψῃ· ἵνα κἂν χρηστόν τι ὑποφαίνῃ τῶν ὀνειράτων ἡ ὄψις, κἂν τὸ ἐναντίον, μὴ ἐμοὶ λογίσησθε. οὐ γὰρ οἴκοθεν ταῦτα φθέγγομαι, ἀλλ' ἐκεῖνα ὑμῖν διασαφῶ, ἅπερ ἂν ἡ ἄνωθεν χάρις κατάδηλα ποιήσῃ. ἀλλὰ τῆς προθεσμίας ἐπιστάσης, εἰς

a Savil. & quinque mss. τὴν περὶ τούτου.

b Savil. & duo mss. καὶ ἀφαιρεῖ Φαραώ.

ἔργον ἐξῄει τὰ παρὰ τοῦ Ἰωσὴφ εἰρημένα, καὶ καθὰ αὐτὸς συνέκρινεν, οὕτω γέγονεν ἀμφοτέροις, [a] καὶ ὃς μὲν εἰς τὴν προτέραν ἐπανῆλθεν εὐημερίαν, ὃς δὲ τὴν τιμωρίαν ἐδέξατο. ἀλλ' ὁ ἀρχιοινοχόος, ὁ τοσαῦτα παρακληθεὶς, οὐκ ἐμνήσθη, φησὶ, τοῦ Ἰωσὴφ, ἀλλ' ἐπελάθετο αὐτοῦ. ὅρα πάλιν τὸν δίκαιον, καθάπερ ἐν γυμνασίᾳ τινὶ καὶ παλαίστρᾳ ἀγωνιζόμενον, καὶ τῆς οἰκείας ἀρετῆς ἀπόδειξιν παρεχόμενον, καὶ οὐδεμίαν ταραχὴν ὑπομένοντα, οὐδὲ θορυβούμενον καὶ δυσανασχετοῦντα. εἶπε γὰρ ἂν ἄλλος πρὸς ἑαυτὸν ἴσως, εἰ τῶν πολλῶν τις ἦν· τί τοῦτο; ὁ μὲν ἀρχιοινοχόος, καθὰ συνέκρινα αὐτῷ τοῦ ὀνείρου τὴν ὄψιν, ἀπέλαβε μετὰ τοσαύτης ταχύτητος τὴν προτέραν εὐημερίαν, καὶ οὐδὲ μνήμην ἐποιήσατο ἐμοῦ τοῦ προμηνύσαντος. ἀλλ' ἐκεῖνος μέν ἐστιν ἐν ἀνέσει τοσαύτῃ· ἐγὼ δὲ ὁ μηδὲν χαλεπὸν ἐργασάμενος ἐνταῦθα κατακέκλεισμαι μετὰ ἀνδροφόνων, μετὰ τυμβωρύχων, μετὰ λῃστῶν, μετὰ τῶν μυρία ἐργασαμένων κακά. οὐδὲν τούτων οὐκ εἶπεν, οὐκ ἐνενόησεν. ᾔδει γὰρ ὅτι καὶ τὰ σκάμματα αὐτῷ μακρότερα ἐγίνετο, ἵνα νομίμως ἀγωνισάμενος λαμπρὸν ἀναδήσηται τὸν στέφανον.

Σκόπει γάρ μοι, μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν ἐκείνου, φησὶ, δύο ἔτη παρῆλθον ἡμερῶν. ἔδει γὰρ ἀναμεῖναι τὸν καιρὸν τὸν ἐπιτήδειον, ὥστε μετὰ περιφανείας αὐτῷ γενέσθαι τὴν ἐκεῖθεν ἔξοδον. εἰ μὲν γὰρ πρὸ τῶν ὀνειράτων τοῦ Φαραὼ ὑπομνησθεὶς ὁ ἀρχιοινοχόος διὰ τῆς οἰκείας προστασίας αὐτὸν ἠλευθέρωσε τοῦ δεσμωτηρίου, ἴσως οὐδὲ κατάδηλος ἔμελλεν αὐτοῦ γίνεσθαι τοῖς πολλοῖς ἡ ἀρετή. νυνὶ δὲ εἰδὼς ὁ εὐμήχανος καὶ σοφὸς δεσπότης, καθάπερ τεχνίτης ἄριστος, ὅσον προσήκει χρόνον τὸ χρυσίον ὁμιλῆσαι τῷ πυρὶ, καὶ πότε αὐτὸ χρὴ ἐκεῖθεν ἀνελέσθαι, συγχωρεῖ τὸν χρόνον τῶν δύο ἐτῶν λήθην ἐγγενέσθαι τῷ ἀρχιοινοχόῳ, ἵνα καὶ ὁ καιρὸς τῶν ὀνειράτων τοῦ Φαραὼ φθάσῃ, καὶ τῆς ἀνάγκης αὐτῆς συνελαυνούσης πάσῃ τῇ βασιλείᾳ τοῦ Φαραὼ γνώριμος γένηται ὁ δίκαιος. μετὰ γὰρ τὰ δύο ἔτη εἶδε, φησι, τὰ ὀνείρατα ὁ Φαραώ. καὶ ἐγένετο πρωῒ, καὶ ἐταράχθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, καὶ ἀποστείλας ἐκάλεσε πάντας τοὺς ἐξηγητὰς τῆς Αἰγύπτου, καὶ πάντας τοὺς σοφοὺς αὐτῆς, καὶ διηγήσατο αὐτοῖς Φαραὼ τὸ ἐνύπνιον, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἀπαγγέλλων αὐτὸ τῷ Φαραώ. ὅρα τὴν πολλὴν τοῦ Θεοῦ οἰκονομίαν. πρότερον συγχωρεῖ πάντων τῶν αὐτόθι νομιζομένων σοφῶν πεῖραν αὐτὸν λαβεῖν, ἵνα ὅταν δειχθῇ ἡ ἐκείνων ἄγνοια, τότε οὗτος ὁ δεσμώτης, ὁ αἰχμάλωτος, ὁ δοῦλος, ὁ Ἑβραῖος εἰς μέσον ἀχθεὶς, καὶ τὰ τοὺς πολλοὺς λανθάνοντα γνώριμα καταστήσας, πρόδηλον ἅπασι [b] κατασκευάσῃ γενέσθαι τὴν ἄνωθεν αὐτῷ ἐπανθοῦσαν χάριν. ὅτε οὖν ἅπαντες οἱ σοφοὶ παραγενόμενοι οὐδὲν εἰπεῖν ἠδυνήθησαν, οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα ἴσχυσαν, τότε ὁ ἀρχιοινοχόος εἰς μνήμην ἐλθὼν ὑπομιμνήσκει τὸν Φαραὼ τῶν εἰς αὐτὸν συμβεβηκότων, καί φησι, τὴν ἁμαρτίαν μου ἀναμιμνήσκω σήμερον. καὶ διηγεῖται αὐτίκα ὅπως ἡνίκα εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνεβλήθη αὐτὸς καὶ ὁ ἀρχισιτοποιὸς, καὶ ἐθεάσαντο τὰ ὀνείρατα, καὶ τὴν σύγκρισιν ἐδέξαντο

A statuti dies, opere impleta sunt quæ Joseph dixerat: & sicut ipse interpretatus erat, ita contigit utrique, &. ille quidem ad pristinam rediit felicitatem, hic autem pœnam luit. 23. *Porro præfectus pincernarum*, qui tantam consolationem acceperat, *non est recordatus Joseph, sed oblitus est ejus.* Vide iterum justum in palæstra aliqua certantem, & suæ virtutis exhibentem specimina, non perturbari, neque commoveri, neque ægre ferre. Nam si quis ex vulgaribus fuisset, ita fortassis intra se dixisset: Quid hoc
B rei? præfectus pincernarum, mox ut interpretatus sum ei somniorum visionem, pristinam felicitatem accepit: & non est memor ejus qui sibi prædixit. Ille quidem solita felicitate fruitur, ego autem, qui nihil mali operatus sum, hic concludor cum homicidis, cum furibus, cum latronibus, cum iis qui innumera mala commiserunt. Nihil horum vel dixit, vel cogitavit: sciebat enim ampliora sibi stadia parari, ut legitime certando clariori redimiretur corona.

3. Considera enim quomodo post restitutionem illius duo anni præterierint.
C Oportebat enim exspectari tempus opportunum, ut majori cum gloria inde educeretur. Si enim præfectus pincernarum ante somnia Pharaonis recordatus, eum subsidio suo liberasset, fortassis non tam perspicua fuisset aliis ejus virtus. Nunc autem solers & sapiens Deus sciens, sicut optimus artifex, quanto tempore in igne debeat aurum teneri, & iterum inde reduci, permittit ad tempus duorum annorum præfectum pincernarum illius oblivisci, ut & tempus somniorum Pharaonis veniat, & compellente necessitate ipsa, justus ille in toto regno
D Pharaonis notus fiat. 1. *Nam post duos annos*, 8. *vidit*, inquit, *somnia Pharao: & factum est mane, & turbata est anima ejus. Et misit, & vocavit omnes conjectores Ægypti, & omnes sapientes suos, & narravit eis Pharao somnium, & non erat annuncians illud Pharaoni.* Vide multiplicem Dei dispensationem; prius permittit omnes qui ibi habebantur sapientes tentari, ut demonstrata eorum ignorantia, tandem hic vinctus, captivus, servus, Hebræus in medium adductus nota faceret ea quæ multis ignota erant, quo omnibus manifestaretur superna gratia in illo
E refulgens. Cum igitur omnes sapientes venissent, & neque dicere aliquid, neque os aperire possent: tunc princeps pincernarum recordatus recensuit Pharaoni ea quæ sibi in carcere contigerant, & inquit: 9. *Peccatum meum reminiscor hodie.* Et narrat statim quomodo in carcerem conjectus sit ipse & præfectus pistorum, & viderint somnia, & interpretationem

Caput 41.

a Καὶ ὃς μὲν εἰς τὴν ...... ὃς δέ. Res omnino nova apud Chrysostomum, ὃς nempe bis repetitum articuli vice; ne vero suspicemur vitium vetant editiones Sav. & Mor. omnesque prorsus manuscripti.

b Quinque mss. παρασκευάσῃ γενέσθαι.

eorum a Joseph acceperint, & quomodo secundum illius prædictionem ipsis evenerint omnia. 14. *Hæc cum audisset rex, misit ad Joseph, & eduxit eum ex carcere, & totonderunt eum, & mutaverunt vestimentum ejus, & intravit ad Pharaonem.* Vide statim ab initio quantus nunc honor. Postquam enim purgatus est per patientiam, sicut aurum rutilans exiit de carcere, & ductus est ad Pharaonem. Vidisti quantum sit a superna gratia adjuvari? vide nunc quanta dispensata sint, ut res Josephi complerentur. Nam postquam summum illud certamen certasset, & scelestæ illius Ægyptiæ pedicas effugisset, & in carcerem conjectus esset, permisit ut præfectus pincernarum & præfectus pistorum Pharaonis per illud tempus in carcerem illum injicerentur, & per interpretationem somniorum discerent viri sapientiam, ut eorum alter nunc tempestive illius mentionem faciens, eum in medium proferret. 15. *Dixit autem*, inquit, *Pharao ad Joseph: Somnium vidi, & non est qui interpretetur illud: ego autem audivi de te dicentes, quod cum audieris somnia, ipsa interpreteris.* Vide quomodo confusus Pharao non dicit manifeste, nullum suorum sapientium potuisse dijudicare somnia. Sed quid? *Somnium vidi, & non est qui interpretetur illud. Audivi autem de te dicentes, quod si audieris somnia, ipsa interpreteris.* Considera, obsecro, hic magnam prudentiam & pietatem Joseph, quomodo Pharaoni respondeat. Ne suspiceris, inquit, me aliquid a me dicturum, vel secundum humanam sapientiam dijudicaturum. Neque enim possibile est sine superna revelatione, talium notitiam habere. Scias igitur sine Deo non posse me respondere tibi. *Sine Deo*, inquit, *non respondebitur salutare Pharaoni.* Cognosce universorum Dominum esse qui revelat, & ne ab hominibus quære, quæ solius Dei est manifestare. Vide quomodo responso suo docet Pharaonem, quam sint infirmi & inutiles sapientes ejus, & quanta sit potentia Dei. Igitur quoniam cognovisti ex me, neque ex humana sapientia, neque ex propriis rationibus hæc me loqui, dic quæ a Deo tibi sunt manifestata. Pharao ubi hæc audiit, narrat somnia & primum & secundum, & inquit: 24. *Dixi conjectoribus, & non erat qui annunciaret mihi.* Non audisti, inquit, a me, non esse humanæ sapientiæ talia significare? Ne igitur illis succenseas: nunquam enim poterunt talia comprehendere, quæ superna egent revelatione. 25. *Et dixit Joseph*, inquit: *Somnium Pharaonis unum est: 32. ut autem credas quod verum erit, quod a Deo tibi præsignatum est, & quod accelerabit Deus istud facere, repetitum est secundo.* Repetitio enim, inquit, confirmatio est visorum, & copiosior probatio quod omnino hæc futura sint. Et postquam distinxit numerum septem boum

Quanta Dei sit potentia.

A παρὰ τοῦ Ἰωσήφ· ὅτι κατὰ τὴν ἐκείνου προαγόρευσιν ἅπαντα αὐτοῖς εἰς ἔργον ἐξῆλθε. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, μετεπέμψατο τὸν Ἰωσὴφ, καὶ ἐξήγαγεν αὐτὸν ἐκ τοῦ ὀχυρώματος, καὶ ἐξύρησαν αὐτὸν, καὶ ἤλλαξαν τὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ εἰσῆλθε πρὸς Φαραώ. Ὅρα εὐθέως καὶ ἐκ προοιμίων λοιπὸν πόση ἡ τιμή· ἐπειδὴ ἐκαθαρίσθη καλῶς διὰ τῆς ὑπομονῆς, καὶ καθάπερ χρυσίον φαιδρυνόμενον ἐξῄει ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου, καὶ ἤγετο πρὸς Φαραώ. Εἶδες πόσον ἐστὶ τὸ ὑπὸ τῆς ἄνωθεν βοηθεῖσθαι ῥοπῆς; ὅρα πόσα ᾠκονομήθη, ἵνα τὰ κατὰ τὸν Ἰωσὴφ εἰς ἔργον ἐξέλθῃ. ἐπειδὴ γὰρ τὸν μέγιστον ἐκεῖνον ἆθλον ἠ- B γωνίσατο τῆς μιαρᾶς ἐκείνης Αἰγυπτίας τὰ δίκτυα διαφυγὼν, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνεβλήθη, συνεχωρήθη τὸν ἀρχιοινοχόον καὶ τὸν ἀρχισιτοποιὸν τοῦ Φαραὼ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐκεῖ ἐμβληθῆναι, καὶ διὰ τῆς συγκρίσεως τῶν ὀνειράτων μαθεῖν τοῦ ἀνδρὸς τὴν σοφίαν, ἵνα νῦν ἐν καιρῷ μνήμην αὐτοῦ ποιησάμενος εἰς μέσον αὐτὸν ἀγάγῃ. Εἶπε δὲ, φησὶ, Φαραὼ πρὸς τὸν Ἰωσήφ· ἐνύπνιον ἑώρακα, καὶ ὁ συγκρίνων οὐκ ἔστιν αὐτό· ἐγὼ δὲ ἀκήκοα περὶ σοῦ λεγόντων, ἀκούσαντά σε ἐνύπνια, συγκρίνειν αὐτά. Ὅρα πῶς αἰσχυνόμενος ὁ Φαραὼ οὐ λέγει φανερῶς, ὅτι οὐδεὶς τῶν παρ' ἐμοὶ σοφῶν ἴσχυσε διακρῖναι τὰ ὀνείρατα. Ἀλλὰ τί; ἐνύπνιον C ἑώρακα, καὶ ὁ συγκρίνων οὐκ ἔστιν αὐτό· ἀκήκοα δὲ περὶ σοῦ λεγόντων, ἀκούσαντά σε ἐνύπνια, συγκρίνειν αὐτά. Σκόπει μοι καὶ ἐνταῦθα τοῦ Ἰωσὴφ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν πολλὴν εὐλάβειαν, ὅπως ἀποκρίνεται τῷ Φαραώ· μὴ ὑποπτεύσῃς, φησὶν, ἐμέ τι οἴκοθεν φθέγγεσθαι, ἢ ἀπὸ ἀνθρωπίνης σοφίας ταῦτα διακρίνειν. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἄνευ τῆς ἄνωθεν ἀποκαλύψεως τὴν γνῶσιν τούτων καταλαβεῖν. Ἴσθι τοίνυν ὅτι ἄνευ τοῦ Θεοῦ οὐχ οἷόν τέ με ἀποκριθῆναί σοι. Ἄνευ γὰρ, φησὶ, τοῦ Θεοῦ οὐκ ἀποκριθήσεται τὸ σωτήριον τοῦ Φαραώ. Μαθὼν τοίνυν D ὡς ὁ τῶν ἁπάντων δεσπότης ἐστὶν ὁ ταῦτα ἀποκαλύπτων, μὴ παρὰ ἀνθρώπων ζήτει ταῦτα, ἃ μόνου, φησὶ, τοῦ Θεοῦ ἐστιν εἰς φανερὸν ἄγειν. Ὅρα πῶς διὰ τῆς ἀποκρίσεως παιδεύει τὸν Φαραὼ εἰδέναι καὶ τὴν τῶν παρ' αὐτοῦ σοφῶν τὴν ἀσθένειαν, καὶ τοῦ δεσπότου τὴν δύναμιν. Ἐπεὶ οὖν ἔγνως παρ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἀπὸ σοφίας ἀνθρωπίνης ταῦτα φθέγγομαι, οὐδὲ ἐξ οἰκείων λογισμῶν, λέγε τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ σοι μηνυθέντα. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Φαραὼ διηγεῖται τὰ ἐνύπνια, καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον, καί φησιν, εἶπα τοῖς ἐξηγηταῖς, καὶ οὐκ ἦν ὁ ἀπαγγέλλων μοι. Οὐκ ἤκουσας, φησὶ, καὶ E παρ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι τὸ ταῦτα γνωρίζειν τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας; μὴ τοίνυν ἐκείνοις καταμέμφου· οὐδὲ γὰρ ἂν ἴσχυσάν ποτε ταῦτα καταλαβεῖν, ἃ τῆς ἄνωθεν δεῖται ἀποκαλύψεως. Καὶ εἶπε, φησὶν, Ἰωσήφ· τὸ ἐνύπνιον Φαραὼ ἕν ἐστι. Ἵνα δὲ πιστεύσῃς ὅτι ἀληθὲς ἔσται τὸ παρὰ τοῦ Θεοῦ σοι μηνυθὲν, δεύτερον ἠξιώθης τὸ αὐτό σε θεάσασθαι, καὶ ὅτι ταχυνεῖ ὁ Θεὸς τοῦ ποιῆσαι αὐτό. Ἡ δευτέρωσις, φησὶ, βεβαίωσίς ἐστι τῶν φαινομένων, καὶ πληροφορία ὅτι πάντως ταῦτα ἀποβήσεται. Καὶ ἐπειδὴ διέκρινε τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑπτὰ βοῶν καὶ τῶν ἑπτὰ στα-

χύων, εἰπὼν εὐθηνίαν μεγάλην ἔσεσθαι, καὶ ταύτην λιμὸν διαδέξεσθαι χαλεπὸν, λοιπὸν καὶ συμβουλὴν εἰσάγει ἀρίστην, καί φησι· κατάστησον ἄνδρα ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου, ὃς δυνήσεται τῶν ἑπτὰ ἐτῶν τῆς εὐθηνίας τὰ γεννήματα συναγαγὼν οὕτως οἰκονομῆσαι, ὡς δυνηθῆναι ἐν τῷ καιρῷ τοῦ λιμοῦ παραμυθίαν εὑρέσθαι, καὶ μὴ παντελῆ γενέσθαι τὸν ἀφανισμόν. ἤρεσε ταῦτα τῷ Φαραὼ καὶ πᾶσι τοῖς παισὶν αὐτοῦ. καὶ λοιπὸν ὑπηρετεῖ ὁ Φαραὼ τῇ ἐκβάσει τῶν ὀνειράτων τοῦ Ἰωσὴφ, ὧν ἐθεάσατο ἡνίκα παρὰ τῷ πατρὶ διῆγε. καὶ αὐτὸς μὲν τὰ ὀνείρατα τοῦ Φαραὼ διέκρινεν· ὁ δὲ Φαραὼ εἰς τέλος ἦγε τῶν ὀνειράτων τὴν ἔκβασιν ἀγνοῶν. ἀκούσας γὰρ ταῦτα, φησιν, εἶπε τοῖς παισὶν αὐτοῦ, μὴ εὑρήσομεν ἄνθρωπον τοιοῦτον, ὃς ἔχει πνεῦμα θεοῦ ἐν ἑαυτῷ.

Εἶδες πῶς ἔγνω καὶ αὐτὸς ὅτι ἐκ τῆς ἄνωθεν ἀποκαλύψεως αὐτῷ ταῦτα κατάδηλα γέγονε; Τίνα γάρ, φησιν, εὑρήσομεν, ὃς τοιαύτης ἠξίωται χάριτος, ὡς πνεῦμα θεοῦ ἔχειν ἐν ἑαυτῷ; καὶ εἶπε τῷ Ἰωσήφ· ἐπειδὴ ἔδειξέ σοι ὁ θεὸς πάντα ταῦτα, οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος φρονιμώτερός σου. σκόπει ἐνταῦθα πῶς, ὅταν βούληται ὁ εὐμήχανος θεὸς εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὰ αὐτῷ δόξαντα, οὐδὲν τῶν ἐν τῷ μέσῳ συμβαινόντων κώλυμα γενέσθαι δύναται. ἰδοὺ γὰρ, καὶ σφαγὴ σχεδὸν, ὡς εἰπεῖν, ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν γέγονε, καὶ πρᾶσις, καὶ κατηγορία περὶ αὐτὸν ἔσχατον ἐπάγουσα κίνδυνον, καὶ δεσμωτήριον ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, καὶ μετὰ ταῦτα ἅπαντα εἰς αὐτὸν ἀνῳκίσθη, σχεδὸν εἰπεῖν, τὸν θρόνον τὸν βασιλικόν. ἐπειδὴ ἔδειξέ σοι ὁ θεὸς πάντα ταῦτα, οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος φρονιμώτερός σου καὶ συνετώτερος. σὺ οὖν ἔσῃ ἐπὶ τῷ οἴκῳ μου, καὶ ἐπὶ τῷ στόματί σου ἐπακούσεται πᾶς ὁ λαὸς, πλὴν τὸν θρόνον ὑπερέξω σου ἐγώ. ὅρα πῶς ἀθρόον ὁ δεσμώτης βασιλεὺς καθίσταται πάσης τῆς Αἰγύπτου, καὶ ὁ ὑπὸ τοῦ ἀρχιμαγείρου εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰσαχθεὶς, ὑπὸ τοῦ βασιλέως εἰς αὐτὴν ἀνάγεται [a] τὴν ἀνωτάτω τιμήν· καὶ ὁ γενόμενος αὐτοῦ δεσπότης ἐξαίφνης ἑώρα, ὃν ὡς μοιχὸν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμβεβλήκει, τὴν ἀρχὴν πάσης Αἰγύπτου δεξάμενον; εἶδες πόσον ἐστὶ τὸ φέρειν εὐχαρίστως τοὺς πειρασμούς; διὰ τοῦτο καὶ Παῦλος ἔλεγεν· ἡ θλῖψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπὶς οὐ καταισχύνει. ὅρα οὖν, τὰς θλίψεις μετὰ ὑπομονῆς ἤνεγκεν· ἡ ὑπομονὴ δόκιμον αὐτὸν ἀπειργάσατο· δόκιμος γινόμενος ἐλπίζων διετέλει· ἡ ἐλπὶς οὐ κατῄσχυνεν. εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν· ἰδοὺ καθίστημί σε σήμερον ἐπὶ πᾶσαν γῆν Αἰγύπτου. καὶ περιελόμενος Φαραὼ τὸν δακτύλιον ἀπὸ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, περιέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τὴν χεῖρα Ἰωσὴφ, καὶ ἐνέδυσεν αὐτὸν στολὴν βυσσίνην, καὶ περιέθηκε κλοιὸν χρυσοῦν περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ ἀνεβίβασεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἅρμα τὸ δεύτερον αὐτοῦ, καὶ ἐκήρυξεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ κήρυξ, καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἐφ' ὅλης τῆς Αἰγύπτου. ἐπειδὴ γὰρ τὸν θεὸν εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ, οὗτος αὐτῷ ταῦτα πάντα προητρέπισε, καὶ εἰς τὴν περιφάνειαν αὐτὸν ταύτην ἀνήγαγεν. εἶπε δὲ Φαραὼ, ἄνευ σοῦ οὐδεὶς

[a] Alii, τὴν ἀνωτάτω τιμήν.

A & septem spicarum, ac dixit magnam futuram abundantiam, & postea gravem sequuturam esse famem, deinde optimum consilium affert, & dicit: Constitue virum super Ægyptum, qui possit colligere redundantes fructus septem annorum, ac sic dispensare, ut possit in tempore famis solatium inveniri, & non fiat omnimoda consumtio. 37. *Placuerunt hæc Pharaoni & omnibus servis ejus.* Tuncque ministravit Pharao exitui somniorum Joseph, quæ viderat quando apud patrem agebat. Et ipse quidem somnia Pharaonis dijudicabat: Pharao autem somniorum eventum ignorans ad finem ducebat. Nam
B ut hæc audivit, dixit servis suis: 38. *Num inveniemus hominem talem, qui habet spiritum Dei in semetipso?*

4. Vidisti quomodo cognovit & ipse, ex superna revelatione hæc ei manifestata fuisse? Quem enim, inquit, inveniemus, qui tantam consequutus sit gratiam, ut spiritum Dei in se habeat? 39. *Et dixit*, inquit, *ad Joseph: Quia monstravit tibi Deus omnia hæc, non est homo prudentior quam tu.* Attende hîc quomodo, quandocumque voluerit providus Deus opere complere quæ sibi visa fuerint, nihil eorum quæ in medio obstare
C videntur, impedire possit. Ecce enim a fratribus prope occisus fuerat, postea autem venditus, accesserat item calumnia in extremum periculum adducens, & in carcere tanto tempore fuerat, & post hæc omnia ad ipsum, prope dixerim, regis solium evectus est. *Quoniam ostendit tibi Deus hæc omnia, non est homo prudentior & intelligentior te.* 40. *Tu igitur eris super domum meam, & in ore tuo obediet omnis populus: verumtamen throno ego te antecellam.* Vide quomodo captivus repente constituitur rex totius Ægypti, & qui ab ar-
D chimagiro in carcerem conjectus fuerat, a rege in summum locum exaltatus est: ac qui fuerat ejus dominus, repente vidit quem ut adulterum in carcerem miserat, totius Ægypti suscepisse imperium? Vidisti quantum sit ferre cum gratiarum actione tentationes? Propterea Paulus dicebat, *Afflictio patientiam operatur, patientia probationem, probatio spem, spes non pudefacit.* Vide igitur; afflictiones patienter tulit, patientia probatum eum fecit, probatus factus in magna spe agebat,
E spes non pudefecit. 41. *Dixit autem ad eum: Ecce constituo te hodie super omnem terram Ægypti.* 42. *Et Pharao ablato annulo de manu sua, posuit eum in manu Joseph, induitque eum veste byssina, & circumdedit collum ejus torque aureo,* 43. *& fecit eum ascendere super currum suum secundum. Et promulgavit coram eo præco, & constituit eum super totam Ægyptum.* Nam Deus quem habebat secum, antea ei omnia bene disposuerat, atque eum in tantum gloriæ culmen evexit. 44. *Dixit autem Pharao: Absque te nullus*

Nihil impedit decretum Dei.

Quantum sit ferre cum gratiarum actione tentationes.
Rom. 5. 4.

levabit manum suam in omni terra Ægypti. 45. Et vocavit Pharao nomen Joseph Psomthomphanech: appellatione volens sapientiam ejus perpetua memoria testatam esse: hoc enim significat, *occultorum cognitor*: eo quod ea quæ omnibus occulta erant manifestaverit, ideo ex re gesta appellationem ei imponit. Et ut accumularet honorem, dat ei filiam Petephræ in uxorem. Deinde quia iste ejusdem nominis erat cum eo qui dominus ejus fuerat, dicit, *sacerdotis Heliopoleos.* Et ut discamus in qua ætate fuerit admirabilis ille, qui tantam assequutus est mercedem, tantaque certamina exhibuit, inquit: *46. Joseph autem erat triginta annorum, quando stetit coram Pharaone.* Ne temere putemus assignatum esse numerum annorum, sed ut discamus negligenti virtutem nullam esse excusationem: neque enim licet alicui objicere juventutem, ubi virtus exercenda est. Ecce ille non solum juvenis erat, sed etiam pulcher specie, & formosus facie. Contingit enim aliquando juvenem esse, & nulla corporis pulcritudine præditum. Hic autem & juvenis & pulcher erat specie, facieque decorus, ac quasi in ipso juventutis flore servus & captivus factus est. Decem enim & septem habebat annos, quando deductus est in Ægyptum. Deinde in ipsa fornace juventutis positum solicitavit intemperans Ægyptia domina ejus, neque sic superavit justi viri fortitudinem: denique in carcere tanto tempore ærumnosus fuit, & mansit quasi adamas, non solum non factus infirmior, sed & plus roboris assumens. Habuit enim roborantem se supernam gratiam. Quoniam prius quod suum erat totum attulerat, propterea e carcere ad principatum totius Ægypti accersitus est.

Moralis exhortatio ad ferendas fortiter afflictiones.

5. Hæc audientes, in afflictionibus animum nunquam despondeamus, neque propria ratiocinia sequentes ægre feramus: sed magnam patientiam exhibentes spe bona foveamur, scientes solertiam Domini nostri: qui sinens nos aspera experiri, non deserit nos, sed vult ut certantes clariori corona redimiamur. Ita omnes sancti probati sunt. Propterea & Apostoli dicebant: *Per multas afflictiones oportet nos in regnum Dei intrare.* Et ipse Christus dicebat discipulis suis: *In mundo afflictionem habebitis.* Ne igitur mœreamus in afflictionibus, sed audiamus Paulum dicentem, *Qui volunt pie vivere in Christo Jesu, persequutionem patientur.* Et ne admiremur, neque ægre feramus, sed omnia cum fortitudine & patientia toleremus: non ad afflictiones respicientes, sed ad lucrum quod inde congregamus: spiritualis enim quædam negotiatio est. Et sicut qui pecunias colligere volunt, atque hujus sæculi negotiationem exercent, non aliter possunt augere suas opes, nisi multa pericula terra marique sustinuerint; necesse est enim ut ferant latronum &

Act. 14. 21.

Joan. 16. 33.

2. Tim. 3. 12.

A ἐξάρῃ τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ πάσῃ γῇ Αἰγύπτου. καὶ ἐκάλεσε Φαραὼ τὸ ὄνομα Ἰωσὴφ, Ψομθομφανὴχ, διὰ τῆς προσηγορίας τοῦ ὀνόματος διηνεκῆ τὴν μνήμην βουλόμενος ἐναποθέσθαι τῆς ἐνυπαρχούσης αὐτῷ σοφίας. τοῦτο γὰρ ἑρμηνεύει, τὸν κρυπτῶν γνώστης. ἐπειδὴ γὰρ τὰ πᾶσιν ἄγνωστα εἰς φανερὸν ἤγαγε, σημαίνων τοῦτο αὐτὸ ὁ Φαραὼ τὴν προσηγορίαν αὐτῷ ἐπιτίθησι, καὶ ἐπιδαψιλευόμενος τῇ τιμῇ, δίδωσιν αὐτῷ καὶ τὴν θυγατέρα Πετεφρῆ εἰς γυναῖκα. εἶτα ἐπειδὴ ὁμώνυμος ἦν τούτῳ τῷ γενομένῳ αὐτοῦ δεσπότῃ, φησὶ τοῦ ἱερέως Ἡλιουπόλεως. καὶ ἵνα μάθωμεν λοιπὸν οἵαν ἄγων τὴν ἡλικίαν ὁ θαυμάσιος οὗτος τοσαύτης ἠξιοῦτο τῆς ἀμοιβῆς, καὶ τοσούτους ἐπε-
B δείξατο τοὺς ἄθλους, φησὶν, Ἰωσὴφ δὲ ἦν τριάκοντα ἐτῶν, ὅτε ἔστη ἐναντίον Φαραώ. μὴ ἁπλῶς νομίσωμεν τὸν τῶν ἐτῶν τὸν χρόνον ἐγκεῖσθαι, ἀλλ' ἵνα μάθωμεν, ὅτι οὐκ ἔστιν οὐδενὶ ἀμελοῦντι τῆς ἀρετῆς ἀπολογία, οὐδὲ ἔξεστί τινι προβαλέσθαι νεότητα, ἔνθα ἀρετὴν ἐπιδείξασθαι δεῖ. ἰδοὺ γὰρ οὗτος οὐ μόνον νέος ἦν, ἀλλὰ καὶ καλὸς τῷ εἴδει, καὶ ὡραῖος τῇ ὄψει. ἔστι γὰρ καὶ νέον ὄντα μὴ κεκτῆσθαι τὴν τοῦ σώματος εὐμορφίαν. οὗτος δὲ μετὰ τῆς νεότητος καὶ καλὸς ἦν τῷ εἴδει καὶ ὡραῖος τῇ ὄψει, καὶ σχεδὸν ἐν αὐτῷ τῆς ἡλικίας τῷ ἄνθει τυγχάνων, δοῦλος καὶ αἰχμάλωτος ἐγένετο. δεκαεπτὰ ἐτῶν γὰρ ἦν, φησιν, ἡνίκα
C κατήχθη εἰς Αἴγυπτον. εἶτα ἐν αὐτῇ τῇ καμίνῳ τῆς νεότητος γεγενημένῳ ἐπιτίθεται ἡ ἀκόλαστος Αἰγυπτία, ἡ δέσποινα αὐτοῦ γεγενημένη· καὶ οὐδὲ οὕτω περιεγένετο τῆς ἀνδρείας τοῦ δικαίου. εἶτα τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἡ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐκεῖ ταλαιπωρία. καὶ ἔμενε καθάπερ ἀδάμας, οὐ μόνον οὐ γινόμενος ἀσθενέστερος, ἀλλὰ καὶ πλείονα ἰσχὺν προσλαμβάνων. εἶχε γὰρ νευροῦσαν αὐτὸν τὴν ἄνωθεν χάριν. καὶ ἐπειδὴ προλαβὼν τὰ παρ' ἑαυτοῦ πάντα ἐπεδείξατο, διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ δεσμωτηρίου ἐπὶ τὴν ἀρχὴν πάσης ἐκαλεῖτο τῆς Αἰγύπτου.

Ταῦτα ἀκούοντες μηδέποτε ἐν ταῖς θλίψεσιν ἀπα-
D γορεύωμεν, μηδὲ τοῖς οἰκείοις λογισμοῖς κατακολουθοῦντες δυσαναχετῶμεν· ἀλλὰ πολλὴν τὴν ὑπομονὴν ἐπιδεικνύμενοι τῇ ἐλπίδι τρεφώμεθα, εἰδότες τοῦ δεσπότου ἡμῶν τὸ εὐμήχανον, καὶ ὅτι οὐ περιορῶν ἡμᾶς καταλιμπάνει πεῖραν λαβεῖν τῶν λυπηρῶν, ἀλλὰ βουλόμενος ἡμᾶς ἀγωνισαμένους λαμπρὸν ἀναδήσασθαι τὸν στέφανον. οὕτω πάντες οἱ ἅγιοι εὐδοκίμησαν. διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀπόστολοι ἔλεγον, διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ. καὶ αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἔλεγε τοῖς μαθηταῖς, ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἕξετε. μὴ τοίνυν ἀσχάλ-
E λωμεν πρὸς τὰς θλίψεις, ἀλλ' ἀκούωμεν Παύλου λέγοντος, ὅτι οἱ θέλοντες ζῆν εὐσεβῶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διωχθήσονται. καὶ μὴ ξενιζώμεθα, μηδὲ δυσχεραίνωμεν, ἀλλὰ μετὰ πάσης ἀνδρείας καὶ ὑπομονῆς τὰ ἐπαγόμενα φέρωμεν, μὴ πρὸς τὰς θλίψεις ἀφορῶντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ κέρδος τὸ ἡμῖν ἐντεῦθεν συλλεγόμενον. ἐμπορεία γάρ ἐστιν αὕτη πνευματική. καὶ καθάπερ οἱ τὰ χρήματα συλλέγειν βουλόμενοι, καὶ τὴν ἐμπορείαν ταύτην τὴν βιωτικὴν μετιόντες, οὐκ ἂν ἑτέρως δυνηθεῖεν αὐξῆσαι τὴν οἰκείαν περιουσίαν, εἰ μὴ πολλοὺς κινδύνους ὑπομένοιεν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν· καὶ γὰρ λῃστῶν ἐφόδους,

καὶ πειρατῶν ἐπιβουλὰς ἀνάγκη ὑποστῆναι· καὶ ὅμως πάντα μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας [a] καταδέχεσθαι ἑτοιμάζονται τῇ προσδοκίᾳ τοῦ κέρδους οὐδεμίαν τῶν λυπηρῶν αἴσθησιν λαμβάνοντες· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἡμᾶς ἐννοοῦντας τὸν ἐντεῦθεν ἡμῖν συλλεγόμενον πλοῦτον καὶ τὴν πνευματικὴν ἐμπορίαν, προσήκει χαίρειν καὶ ἀγάλλεσθαι, καὶ μὴ σκοπεῖν τὰ βλεπόμενα, ἀλλὰ τὰ μὴ βλεπόμενα, καθάπερ ὁ Παῦλος παραινεῖ λέγων, μὴ σκοπούντων ἡμῶν τὰ βλεπόμενα. τοῦτο γὰρ πίστις, ὅταν μὴ τοῖς σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς ἀρκώμεθα μόνον, ἀλλὰ τοῖς τῆς διανοίας ὄμμασι φανταζώμεθα τὰ μὴ ὁρώμενα. ἐκεῖνα γὰρ μάλιστα τῶν διὰ τῶν σωματικῶν ὀφθαλμῶν ὁρωμένων ἀξιοπιστότερα ἡμᾶς ἡγεῖσθαι δεῖ. οὕτως ὁ πατριάρχης εὐδοκίμησε, πιστεύσας τῇ τοῦ θεοῦ ὑποσχέσει, καὶ ἀνώτερος τῆς φύσεως γεγονὼς καὶ τῶν ἀνθρωπίνων λογισμῶν· διὸ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην. ἐννόησον ὅτι δικαιοσύνη ἐστὶ τὸ πιστεύειν τοῖς παρὰ τοῦ θεοῦ λεγομένοις. ὅταν γὰρ ἐκεῖνος ὑπόσχηταί τι, μή μοι κατὰ ἀνθρωπίνην ἀκολουθίαν ἀπαίτει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἀνώτερος τῶν τοιούτων γινόμενος λογισμῶν, θάρσει τῇ τοῦ ὑποσχομένου δυνάμει. οὕτως ἕκαστος τῶν δικαίων εὐδοκίμησεν, οὕτω καὶ ὁ θαυμάσιος οὗτος Ἰωσήφ, τοσούτων μετὰ τὰ ὀνείρατα ἐν μέσῳ κωλυμάτων γινομένων, οὐκ ἐταράχθη τὸν λογισμὸν, οὐκ ἐθορυβήθη, ἀλλ' ἐῤῥωμένῳ τῷ φρονήματι πάντα γενναίως ἔφερεν, εἰδὼς ὡς οὐχ οἷόν τε διαπεσεῖν τὰ τῷ θεῷ δόξαντα. διὸ καὶ μετὰ δουλείαν, καὶ μετὰ δεσμωτήριον καὶ συκοφαντίαν τοσαύτην, τὴν ἀρχὴν ἐδέχετο πάσης τῆς Αἰγύπτου. ταῦτα δὴ πάντα λογιζόμενοι ἀντέχωμεν γενναίως πρὸς τὰ ἐπαγόμενα, εὐχαριστοῦντες ὑπὲρ πάντων τῷ φιλανθρώπῳ θεῷ, καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ ἀναμένοντες ἀντίληψιν· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

piratarum insidias; attamen omnia magna alacritate suscipiunt, & ob exspectationem lucri, ærumnarum sensum nullum habent: eodem modo & nos cogitantes divitias & spirituales merces, quas nobis hîc colligere licet, oportet gaudere & exsultare, & non contemplari quæ videntur, sed quæ non videntur, sicut & Paulus admonet, dicens: *Non considerantibus nobis ea quæ videntur.* (2. Cor. 4. 18.) Fidei enim est, non corporalibus oculis contentos esse, sed oculis mentis imaginari ea quæ non videntur. Nam illa fide digniora credenda sunt, quam ea quæ corporalibus oculis videntur. (Fides oculis mentis utitur.) Sic Patriarcha gratus fuit Deo quia credidit promissioni ejus, & superior natura factus, humanisque rationibus, ideo *reputatum est ei in justitiam.* (Rom. 4. 3.) Considera, justitiam esse credere iis quæ a Deo dicuntur. Quando enim ille aliquid promiserit, ne mihi secundum humanam consequentiam res expende, sed superior hujusmodi rationibus sis, ac confide potentiæ ejus qui promisit. Ita unusquisque justorum probatus fuit: ita & admirabilis ille Joseph, cum post illa somnia tanta interjecta fuerint impedimenta, non turbatus est animo, non commotus est, sed robusta mente fortiter tulit omnia, sciens non esse possibile ea quæ Deus decrevit non evenire. Ideo post servitutem, post carcerem, tantamque calumniam principatum suscepit totius Ægypti. Hæc igitur omnia cogitantes, fortiter suscipiamus ea quæ inferuntur, gratiasque agamus pro omnibus clementi Deo, & ejus exspectemus opitulationem. Quæ nobis omnibus concedatur, gratia & clementia Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre, & sancto Spiritu sit gloria, imperium, & honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

ΟΜΙΛΙΑ ξδ'.

Ἐξῆλθε δὲ Ἰωσὴφ ἀπὸ προσώπου Φαραὼ, καὶ διῆλθε πᾶσαν γῆν Αἰγύπτου. καὶ ἐποίησεν ἡ γῆ ἐν τοῖς ἑπτὰ ἔτεσι τῆς εὐθηνίας δράγματα, καὶ συνήγαγε σῖτον ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης.

[b] ΒΟΥΛΕΣΘΕ καὶ σήμερον [b] τὴν κατὰ τὸν Ἰωσὴφ ἱστορίαν ἐπεξέλθωμεν, καὶ ἴδωμεν πῶς τὴν ἀρχὴν τῆς Αἰγύπτου πάσης δεξάμενος ὁ θαυμάσιος οὗτος, διὰ τῆς προσούσης αὐτῷ συνέσεως ἅπαντας παρεμυθήσατο; ἐξῆλθε γάρ, φησιν, ἀπὸ προσώπου Φαραὼ, καὶ διῆλθε πᾶσαν γῆν Αἰγύπτου. καὶ ἐποίησεν ἡ γῆ ἐν τοῖς ἑπτὰ ἔτεσι τῆς εὐθηνίας δράγματα· καὶ συνήγαγε σῖτον ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης. παραλαβὼν παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν ἐξουσίαν ἅπασαν, συνήγαγε, φησι, τὰ γεννήματα, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἀπετίθετο, προπαρασκευάζων ἱκανὴν παραμυθίαν τῇ μελλούσῃ γίνεσθαι ἐνδείᾳ. εἶδες οἵας

HOMILIA LXIV.

Exivit autem Joseph a facie Pharaonis, & peragravit omnem terram Ægypti, & fecit terra annis septem fertilitatis manipulos, & congregavit frumentum sicut arenam maris. (Gen. 41. 47.)

1. VULTIS ut & hodie historiam Josephi tractemus, & videamus quomodo vir ille, suscepto totius Ægypti principatu, per innatam sibi intelligentiam omnes consolatus fuerit? 47. *Exivit enim*, inquit, *a facie Pharaonis, & transivit per omnem terram Ægypti, & fecit terra annis septem fertilitatis manipulos*, 49. *& congregavit frumentum sicut arenam maris.* Suscepta prius a rege potestate omni, collegit, inquit, fruges, & in civitatibus reposuit, providens jam multo antea, quæ futuræ penuriæ succurrere possent.

[a] Quinque mss. καταδέχονται τῇ προσδοκίᾳ. Infra iidem, ἡμῖν συναγόμενον πλοῦτον, καὶ τὴν πνευματικὴν εὐπορίαν.

[b] Savil. τὴν κατὰ τὸν Ἰωσὴφ ἱστορίαν ἐπέλθωμεν. Tres mss. τῆς κατὰ τὸν Ἰωσὴφ ἱστορίας ἐξέλθωμεν. Morel. ut in textu.

Vidisti quales retributiones fortitudinis & patientiæ, & aliarum virtutum etiam hic acceperit justus, cum a vinculis ad regia palatia ascendit? 50. *Nati sunt autem illi*, inquit, *duo filii, priusquam advenirent anni penuriæ: 51. & vocavit nomen prioris Manasse: quoniam oblivisci me fecit Deus omnium laborum meorum, & eorum quæ sunt patris mei.* Attende hîc viri religionem & pietatem, quomodo per filii appellationem memoriam omnium servaverit, ut perpetuo gratias ageret, & qui ex se natus erat, per suam appellationem scire posset certamina & patientiam, quæ justus perferens in tantam pervenisset gloriam: *quia oblivisci me fecit Deus omnium laborum meorum, & omnium quæ sunt patris mei.* Quid est, *omnium laborum meorum?* Hic subindicare mihi videtur primam & secundam servitutem, & miseriam quam in carcere tulit. *Et omnium quæ sunt patris mei*: segregationem significat, quam sustinuit abreptus ab ulnis paternis, quia immatura ætate, tam liberaliter educatus, libertatem cum servitute commutavit. 52. *Et nomen secundi vocavit Ephraïm, quia crescere fecit me Deus in terra humilitatis meæ.* Vide & hujus nomen gratiarum actione plenum. Non solum enim, inquit, adversitatis oblitus sum, sed & auctus sum in terra, in qua tantam sustinui humiliationem, utpote in extremis periculis etiam de vita anxius. Verum nunc auditu digna sunt quæ sequuntur. Nam post fertilitatem septem annorum, venerunt & septem anni penuriæ & famis, secundum prædictionem Josephi. Rerum enim eventus concessam viro sapientiam omnibus detegebat, idque efficiebat, ut omnes ei sese submitterent. Et cum fames valida facta esset, primum eos penuriam sentire non permisit. In omni enim terra Ægyptiorum erant panes. Sed cum molestia famis invalesceret, clamavit populus ad Pharaonem, magna pressus indigentia: a fame enim coacti, ad regem cucurrerunt. Porro vide hujus benevolentiam. 56. *Dixit autem Pharao Ægyptiis: Ite ad Joseph, & quidquid dixerit vobis, facite.* Quasi diceret: Quid me suspicitis? non videtis me regis habitum dumtaxat gestare, illumque nobis omnibus salutis auctorem factum? ne igitur illo relicto ad me curratis, sed abite ad illum, *& quæcumque dixerit vobis, facite.* 57. *Aperuit autem Joseph horrea, & vendidit Ægyptiis.* Et quoniam omnes consumebat famis necessitas: 58. *Omnes*, inquit, *provinciæ veniebant in Ægyptum, ut emerent frumentum: invaluerat enim*, inquit, *fames super omnem terram.* Vide, obsecro, quomodo paulatim eventum accipere incipiant somnia Joseph. Nam ubi fames invaluit, & occupavit terram Chanaan, in qua habitabat Ja-

A ἀμοιβὰς τῆς καρτερίας καὶ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς καὶ ἐνταῦθα ἐδέξατο ὁ δίκαιος, ἀπὸ δεσμωτηρίου εἰς τὰ βασίλεια ἀνελθών· ἐγένοντο δὲ αὐτῷ, φησὶ, δύο υἱοὶ, πρὶν ἢ παραγενέσθαι τὰ ἔτη τῆς ἐνδείας, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου Μανασσῆ, ὅτι ἐπιλαθέσθαι μὲ, φησὶν, ἐποίησεν ὁ θεὸς πάντων τῶν πόνων μου, καὶ τῶν τοῦ πατρός μου. σκόπει τοῦ ἀνδρὸς τὸ φιλόθεον, ὅπως [a] τῇ προσηγορίᾳ τοῦ παιδὸς ἐναποτίθεται τὴν μνήμην a ἁπάντων, ὥστε διηνεκῆ αὐτὸν ποιεῖσθαι τὴν εὐχαριστίαν· ἵνα καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ γεννηθεὶς διὰ τῆς οἰκείας προσηγορίας εἰδέναι ἔχῃ τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὴν ὑπομονὴν, ἣν ἐπι-
B δειξάμενος ὁ δίκαιος εἰς τοσαύτην ἀνῆλθε περιφάνειαν. ὅτι ἐπιλαθέσθαι με ἐποίησε πάντων τῶν πόνων μου, καὶ τῶν τοῦ πατρός μου. τί ἐστι, πάντων τῶν πόνων μου; ἐνταῦθα αἰνίττεσθαί μοι δοκεῖ τήν τε προτέραν δουλείαν καὶ τὴν δευτέραν, καὶ τὴν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ταλαιπωρίαν. καὶ πάντων τῶν τοῦ πατρός μου· τὸν χωρισμὸν, ὃν ὑπέμεινεν ἔξω τῶν ἀγκαλῶν γενόμενος τῶν πατρικῶν, ὅτι ἐν ἀώρῳ ἡλικίᾳ μετὰ τοσαύτης ἀνατραφεὶς ἐπιμελείας δουλείαν ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας ἠλλάξατο. καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δευτέρου ἐκάλεσεν Ἐφραΐμ, ὅτι ηὔξησέ με, φησὶν, ὁ θεὸς ἐν γῇ ταπεινώσεώς μου. ὅρα καὶ τὴν τούτου προσηγορίαν εὐ-
C χαριστίας πεπληρωμένην. οὐ μόνον γὰρ, φησὶ, τῶν λυπηρῶν λήθην ἐποιησάμην, ἀλλὰ καὶ ηὐξήθην ἐν τῇ γῇ, ἐν ᾗ τοσαύτην ὑπέμεινα τὴν ταπείνωσιν, ὡς ἐν τοῖς ἐσχάτοις γενέσθαι, καὶ τὸν περὶ τοῦ ζῆν ἐπικρεμασθῆναί μοι κίνδυνον. ἀλλὰ λοιπὸν ἄξιον ἀκοῦσαι τῶν ἑπομένων. μετὰ γὰρ τὴν εὐθηνίαν τῶν ἑπτὰ ἐτῶν, ἔφθασε καὶ τὰ ἔτη τοῦ λιμοῦ κατὰ τὴν προαγόρευσιν τοῦ Ἰωσήφ. ἡ γὰρ τῶν πραγμάτων ἔκβασις λοιπὸν ἅπαντας ἐπαίδευσε τὴν προσοῦσαν τῷ ἀνδρὶ σοφίαν, καὶ πάντας ὑποκύπτειν αὐτῷ παρεσκεύαζε. καὶ λιμοῦ σφοδροῦ γενομένου τέως ἐν προοιμίοις οὐδεμίαν αὐτοὺς αἴσθησιν λαβεῖν τῆς ἐνδείας παρεχώρησεν. ἐν
D πάσῃ γὰρ, φησὶ, τῇ Αἰγύπτῳ ἦσαν ἄρτοι. ἀλλὰ τῆς στενοχωρίας ἐπιταθείσης ἔκραξεν ὁ λαὸς πρὸς Φαραὼ οὐ φέροντες τὴν ἔνδειαν τὴν πολλήν. ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καταναγκαζόμενοι ἐπὶ τὸν βασιλέα ἔτρεχον. ἀλλ' ὅρα τούτου τὴν εὐγνωμοσύνην. εἶπε δὲ Φαραὼ τοῖς Αἰγυπτίοις, πορεύεσθε πρὸς τὸν Ἰωσήφ· καὶ ὃ ἐὰν εἴπῃ ὑμῖν ποιήσατε· μονονουχὶ λέγων, τί πρὸς ἐμὲ κεχήνατε; οὐχ ὁρᾶτε ὅτι ἐγὼ μὲν ἁπλῶς τὸ σχῆμα περίκειμαι, ἐκεῖνος δέ ἐστιν ὁ τῆς σωτηρίας ἅπασιν ἡμῖν αἴτιος γενόμενος; μὴ τοίνυν ἐκεῖνον καταλιμπάνοντες ἐπ' ἐμὲ τρέχετε, ἀλλ'
E ἄπιτε πρὸς ἐκεῖνον· καὶ ὃ ἐὰν εἴπῃ ὑμῖν, ποιεῖτε. ἀνέῳξε δὲ Ἰωσὴφ τοὺς σιτοβολῶνας, καὶ ἐπώλει τοῖς Αἰγυπτίοις. καὶ ἐπειδὴ πάντας ἐπενέμετο τοῦ λιμοῦ ἡ ἀνάγκη, πᾶσαι, φησὶν, αἱ χῶραι ἦλθον εἰς Αἴγυπτον ἀγοράζειν σῖτον. ἐπεκράτει γὰρ ὁ λιμὸς ἐν πάσῃ τῇ γῇ. ὅρα μοι κατὰ μικρὸν ἀρχὴν λαμβανούσας τῶν ὀνειράτων τοῦ Ἰωσὴφ τὴν ἔκβασιν. ἐπικρατήσαντος γὰρ τοῦ λιμοῦ, καὶ καταλαβόντος καὶ τὴν Χαναὰν, ἔνθα κατῴκει ὁ Ἰακὼβ ὁ τούτου πα-

[a] τῇ προσηγορίᾳ τοῦ παιδὸς &c. *Quomodo per filii appellationem memoriam omnium servaverit*; imo oblivionem omnium induxit, idque significabatur nomine Manasse, ut modo dixit Scriptura, Manasse enim Hebraïce מנשה fit ex נשה oblivisci. Verum mos obtinuit, ut cum quis ærumnis & malis omnibus ereptus fuit, dicatur malorum oblivisci; id est in eorum sensum non ultra venire, etsi illorum recordetur,

τήρ,

τὴρ, μαθὼν ὅτι ἐστὶ πρᾶσις σίτου ἐν Αἰγύπτῳ εἶπε, φησὶ, τοῖς παισὶν αὐτοῦ· ἵνα τί ῥαθυμεῖτε; ἰδοὺ ἀκήκοα, ὅτι ἐστὶ σῖτος ἐν Αἰγύπτῳ. καταβῆτε πρίασθαι ἡμῖν μικρὰ βρώματα, ἵνα ζῶμεν, καὶ μὴ ἀποθάνωμεν. τί, φησιν, ἐνταῦθα κάθησθε; ἄπιτε εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὰ πρὸς διατροφὴν ἡμῖν κομίζετε. ταῦτα δὲ ἅπαντα ἐγίνετο, ἵνα τῇ ὄψει παραβάλλωσιν ἅπαντα οἱ τοῦ Ιωσὴφ ἀδελφοὶ, καὶ τὴν σύγκρισιν τοῦ ἐνυπνίου, ἣν αὐτοὶ συνέκριναν, ἡνίκα ἤκουσαν τοῦ Ιωσὴφ τὸ ὄραμα διηγουμένου, εἰς ἔργον ἀγάγωσι. κατέβησαν γὰρ, φησιν, οἱ δέκα ἀδελφοὶ, καὶ τὸν Βενιαμὶν οὐκ ἔλαβον, ὃς ἦν ἀδελφὸς τοῦ Ιωσὴφ ὁμομήτριος. εἶπε γὰρ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, μή ποτε συμβῇ αὐτῷ μαλακία. διὰ τὸ ἄωρον τῆς ἡλικίας ἐφείσατο τοῦ παιδός. ἐλθόντες δὲ, καθάπερ ἄρχοντα τῆς Αἰγύπτου προσεκύνησαν τὸν Ιωσὴφ ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τὴν γῆν. καὶ νῦν μὲν τέως ἀγνοοῦντες ἅπαντα ταῦτα ποιοῦσιν. ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ὀλίγος γέγονεν ὁ μεταξὺ χρόνος, οὐκέτι τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀδελφοῦ ἐπεγίνωσκον. εἰκὸς γὰρ ἐν ἡλικίᾳ αὐτὸν γενόμενον ἐναλλαγήν τινα τοῦ χαρακτῆρος ἐργάσασθαι. τὸ δὲ ὅλον οἶμαι καὶ οἰκονομίας εἶναι τοῦ τῶν ἁπάντων θεοῦ, ὥστε μὴ δυνηθῆναι αὐτοὺς μήτε ἐκ τῆς διαλέξεως, μήτε ἐκ τῆς θέας ἐπιγνῶναι τὸν ἀδελφόν. πόθεν γὰρ ἄν ποτε καὶ εἰς νοῦν τοῦτο ἐβάλλοντο; καὶ γὰρ ἐνόμιζον αὐτὸν παρὰ τοῖς Ισμαηλίταις οἰκέτην γενόμενον λοιπὸν τὴν παρὰ τοῖς βαρβάροις δουλείαν ὑπομένειν. καὶ αὐτοὶ μὲν οὐδὲν τοιοῦτον οὐδὲ εἰς διάνοιαν λαβεῖν δυνηθέντες οὐκ ἐπεγίνωσκον τὸν Ιωσήφ. αὐτὸς δὲ παραχρῆμα θεασάμενος αὐτοὺς ἐπέγνω, καὶ λανθάνειν ἐσπούδαζε, καὶ ὡς ἀλλοτρίοις αὐτοῖς προσφέρεσθαι ἐβούλετο. ἠλλοτριοῦτο γὰρ, φησιν, ἀπ' αὐτῶν, καὶ ἐλάλησεν αὐτοῖς σκληρά. καὶ εἶπε, πόθεν ἥκατε; προσποιεῖται παντελῆ ἄγνοιαν, ἵνα πάντα μετὰ ἀκριβείας παρ' αὐτῶν μαθεῖν δυνηθῇ. ἐπεθύμει γὰρ γνῶναι τὰ κατὰ τὸν πατέρα καὶ τὰ κατὰ τὸν ἀδελφόν.

Καὶ τέως μὲν πυνθάνεται ἐκ ποίας χώρας τυγχάνουσι, καί φασιν ἐκ τῆς Χαναὰν ἐλθεῖν ἀγοράσαι βρώματα, ἡ τοῦ λιμοῦ, φασιν, ἀνάγκη τῆς ὁδοιπορίας ἡμᾶς ταύτης ἀνασχέσθαι πεποίηκε, καὶ διὰ τοῦτο καταλιπόντες τὰ οἰκεῖα ἐνταῦθα παραγεγόναμεν. καὶ ἐμνήσθη, φησὶν, Ιωσὴφ τῶν ἐνυπνίων, ὧν εἶδεν αὐτός. εἰς ἔννοιαν ἐλθὼν τῶν ὀνειράτων, καὶ εὑρὼν τὴν ἔκβασιν εἰς ἔργον ἐληλυθυῖαν ἐβούλετο μετὰ ἀκριβείας ἅπαντα μαθεῖν. διὸ καὶ μετὰ πολλῆς αὐτοῖς τῆς σφοδρότητος εὐθέως ἀποκρίνεται, καί φησι, κατάσκοποί ἐστε, καὶ κατανοῆσαι τὰ ἴχνη τῆς γῆς ἥκατε, οὐχ ὑγιεῖ, φησι, γνώμῃ παραγεγόνατε. ἐοίκατε τέχνῃ τινὶ, καὶ κακουργίᾳ τὴν ἐνταῦθα ἄφιξιν πεποιηκέναι. οἱ δὲ ἐναγώνιοι γενόμενοί φασιν, οὐχὶ κύριε. καὶ ὅπερ μαθεῖν ἐσπούδαζεν ὁ Ιωσὴφ, τοῦτο οἴκοθεν αὐτὸν διδάσκουσι· καί φασιν, οἱ παῖδές σου ἤλθομεν πρίασθαι βρώματα. πάντες ἐσμὲν υἱοὶ ἑνὸς ἀνθρώπου. εἰρηνικοί ἐσμεν. οὐκ εἰσὶν οἱ παῖδές σου κατάσκοποι. ἔτι περὶ ἑαυτῶν μόνον ἀπολογούμενοι, καὶ ὑπὸ τοῦ φόβου κατασεισθέντες τὴν διάνοιαν, οὐδέπω τὰ περὶ Ιωσὴφ σπουδαζόμενα εἰρήκασι. διὸ ἐπέμενε λέγων· οὐχὶ, ἀλλὰ τὰ ἴχνη τῆς γῆς ἤλθετε ἰδεῖν. περιττῶς, φησι, ταῦτά μοι λέγετε·

cob hujus pater, qui 1. *postquam didicit in Ægypto frumentum venumdari*, *dixit*, inquit, *filiis suis: Quare segnes estis?* 2. *Ecce audivi quod frumentum sit in Ægypto. Descendite, ut comparetis nobis pauca cibaria, ut vivamus, & non moriamur.* Quid inquit, hîc sedetis? abite in Ægyptum, & alimenta nobis afferte. Hæc autem omnia facta sunt, ut fratres Joseph visioni ejus omnia ministrarent: & interpretationem somnii quam ipsi conjectaverant, cum audirent Joseph somnium narrantem, implerent. 3. *Descenderunt enim*, inquit, *decem fratres*, 4. *& Benjamin non acceperunt*, qui erat frater Joseph ex eadem matre. *Dicebat enim pater ejus, ne forte accidat ei languor:* parcens puero, eo quod ætate immatura erat. 7. *Venerant autem, & Joseph sicut principem Ægypti adoraverunt super faciem suam in terra.* Et nunc ignorantes quidem hæc omnia faciunt. Nam quia multum temporis intercesserat, faciem fratris non agnoverunt. Verisimile enim est, juvenem olim, nunc immutatum forma fuisse. Idque totum opinor divinæ dispensationis fuisse, ita ut non potuerint vel ex sermone, vel ex aspectu fratrem agnoscere. Unde enim unquam in hanc opinionem venissent? Etenim putabant eum apud Ismaëlitas factum servum, servireque apud barbaros, unde nihil simile illis vel in mentem venire poterat: & non agnoverunt Joseph. Ipse vero statim ut vidit, agnovit eos: & ut ignoraretur studuit, ac cum eis quasi cum alienis agere voluit. *Abalienabat enim se ab eis, & loquutus est eis dura, & dixit: Unde venistis?* Simulat omnimodam ignorantiam, ut omnia diligenter ab eis discere queat. Desiderabat enim scire quæ ad patrem & ad fratrem spectabant.

2. Et primum quærit ex qua regione sint, & dicunt ex Chanaan se venisse ut emerent frumenta. Famis, inquiunt, necessitas in causa est quare id itineris confecimus, & propterea relictis propriis huc venimus. 9. *Et recordatus est*, inquit, *Joseph somniorum quæ ipse viderat.* In mentem venerunt ei somnia, & videbat evenire ea, ideoque volebat diligenter omnia discere, & magna cum austeritate eis respondet, ac dicit: *Exploratores estis, & ad considerانda vestigia terræ venistis.* Non recta, inquit, mente advenistis. Videmini arte & malignitate quadam huc profecti. Illi autem anxii dixerunt: 10. *Non, domine.* Et id quod discere studebat Joseph, hoc a semetipsis docent, & dicunt: *Servi tui venimus, ut emamus escas.* 11. *Omnes filii sumus unius viri, pacifici sumus, non sunt servi tui exploratores.* Adhuc de seipsis tantum rationem reddebant, & præ timore attoniti mente, nondum quæ ad Joseph pertinebant, dixerant: ideo ille perseverans dicebat: 12 *Non, sed venistis ut vestigia terræ exploretis.* Supervacue, inquit, hæc mihi dicitis: etenim vel ipsa

adventus vestri ratio declarat, vos malo quodam proposito motos huc venisse. Illi autem necessitate coacti, & volentes eum ad misericordiam flectere dicunt: 13. *Duodecim sumus fratres servi tui.* O verborum deceptionem! etiam eum quem negotiatoribus vendiderant, in numero suo recensent. Nec dicunt: duodecim fuimus, sed duodecim sumus fratres, *Et ecce junior cum patre nostro.* Hoc enim erat quod scire cupiebat, num & fratrem similiter afflixissent. *Et ecce junior cum patre nostro, alius autem non superest.* Nec dicunt rem manifeste, sed tantum, non superest. Ex hoc cum suspicaretur, ne forte & Benjamin simili modo affecissent, 14. *Hoc est*, inquit, *quod dixi vobis, quod exploratores sitis.* 15. *Nequaquam hinc enim exibitis, quousque frater vester junior venerit huc.* Illum videre volo, cupio videre eum qui ex eodem utero natus est: suspicor enim ex his quæ adversus me egistis, mentem vestram fraterno odio laborare. *Si igitur vultis*, 16. *Mittite unum ex vobis, & adducite eum*, vos autem manete in carcere, donec ille venerit. Ille enim cum advenerit, docebit num vera sint quæ dicitis, & liberabit vos ab omni suspicione. Nam si hoc non fuerit, manifestum est vos exploratores esse, & propterea huc venisse. Et hoc cum dixisset, 17. *Posuit eos in carcere.* Vide quomodo ipsorum probat animum, & per ea quæ in illos agit, suam erga fratrem declarat benevolentiam. *Post tres autem dies vocatis illis, dixit:* 18. *Hoc facite, & vivetis, Deum enim ego timeo.* 19. *Si pacifici estis, unus fratrum vestrorum detineatur hic in carcere, vos autem proficiscimini, & avehite emtionem frumentationis vestræ*, 20. *& fratrem vestrum juniorem ducite ad me, & credibilia erunt verba vestra: quod si minus, moriemini.* Considera sagacitatem. Volens suam erga illos benevolentiam declarare, & patris penuriam consolari, deque fratre veritatem discere, uno retento, alios abire jussit. Sed vide nunc quomodo conscientia eorum, incorruptus ille judex, adversus eos insurgat, & nullo arguente, vel in medium quidpiam afferente, ipsi sui ipsorum accusatores fiant. *Dixit enim*, inquit, *unusquisque ad fratrem suum*, 21. *Merito: in peccatis enim sumus propter fratrem nostrum, quia despeximus afflictionem animæ ejus, quando deprecabatur nos, & non exaudivimus eum, propter hoc venit super nos omnis afflictio hæc.* Ita enim se habet peccatum, quando consummatum est, & opere perfectum, tunc suæ absurditatis ostendit excessum. Et sicut ebrius, quando multo vino se ingurgitat, nullum sentit a vino damnum, postea autem sentit experimento quantum sit detrimentum: ita & peccatum, donec consummetur obtenebrat mentem & quasi densa nubes, ita mentem excæcat:

Conscientia damnat conscium peccati.

A καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ σχῆμα τῆς παρουσίας ὑμῶν δείκνυσιν, ὅτι κακουργίᾳ τινὶ χρώμενοι ἐνταῦθα παραγεγόνατε. οἱ δὲ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης αὐτῆς συνελαυνόμενοι, καὶ βουλόμενοι εἰς οἶκτον αὐτὸν ἐπικάμψαι, φασί· δώδεκά ἐσμεν οἱ παῖδές σου ἀδελφοί. ὢ τῆς τῶν ῥημάτων ἀπάτης. καὶ τὸν τοῖς ἐμπόροις παρ' αὐτῶν διαπραθέντα τῷ ἀριθμῷ συνῆψαν· καὶ οὐ λέγουσι, δώδεκα ἦμεν, ἀλλὰ δώδεκά ἐσμεν ἀδελφοί. καὶ ἰδοὺ ὁ νεώτερος μετὰ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. τοῦτο γὰρ ἦν αὐτῷ τὸ σπουδαζόμενον γνῶναι, εἰ μὴ καὶ τὸν ἀδελφὸν τὰ αὐτὰ διατεθείκασιν. ἰδοὺ ὁ νεώτερος μετὰ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. ὁ δὲ ἕτερος οὐχ ὑπάρχει. καὶ οὐ λέγουσι B τὴν αἰτίαν σαφῶς, ἀλλ' ἁπλῶς, οὐχ ὑπάρχει. ἐκ τούτου εἰς ὑποψίαν ἐλθὼν, μήποτε καὶ εἰς τὸν Βενιαμὶν τὰ ὅμοια εἰργάσαντο, φησί· τοῦτό ἐστιν, ὃ εἴρηκα ὑμῖν, ὅτι κατάσκοποί ἐστε. οὐ γὰρ μὴ ἐξέλθητε ἐντεῦθεν, ἕως ἂν ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν ὁ νεώτερος ἔλθῃ ὧδε. ἐκεῖνον ἰδεῖν βούλομαι· ἐπιθυμῶ θεάσασθαι τὸν τὰς αὐτάς μοι λύσαντα ὠδῖνας. ὑφορῶμαι γὰρ ὑμῶν ἐκ τῶν κατ' ἐμὲ γενομένων τὴν μισάδελφον γνώμην. εἰ τοίνυν βούλεσθε, ἀποστείλατε ἕνα ἐξ ὑμῶν, καὶ ἀγάγετε αὐτόν· ὑμεῖς δὲ οἰκεῖτε τὸ δεσμωτήριον, ἕως ἂν ἐκεῖνος παραγένηται. ἐκεῖνος γὰρ παραγεγονὼς διδάξει, εἰ ἀληθῆ τὰ παρ' ὑ- C μῶν λεγόμενα, καὶ ἐλευθερώσει ὑμᾶς πάσης ὑποψίας. εἰ γὰρ μὴ τοῦτο γένηται, δῆλόν ἐστιν ὅτι κατάσκοποί ἐστε, καὶ διὰ τοῦτο ἐνταῦθα παραγεγόνατε. καὶ ταῦτα εἰρηκὼς, ἔθετο αὐτοὺς ἐν τῇ φυλακῇ. ὅρα πῶς αὐτῶν βασανίζει τὰς γνώμας, καὶ δι' ὧν εἰς τούτους ἐπιδείκνυται, τὴν φιλοστοργίαν δείκνυσι τὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν. μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας καλέσας αὐτοὺς εἶπε· τοῦτο ποιήσατε, καὶ ζήσεσθε. τὸν γὰρ θεὸν ἐγὼ φοβοῦμαι. εἰ εἰρηνικοί ἐστε, ἀδελφὸς ὑμῶν εἷς κατασχεθήτω ἐν τῇ φυλακῇ· αὐτοὶ δὲ βαδίσατε καὶ ἀπάγετε τὸν ἀγορασμὸν τῆς σιτοδοσίας ὑμῶν, καὶ τὸν ἀδελφὸν ὑμῶν τὸν νεώτερον ἀγάγετε πρὸς D μὲ, καὶ πιστωθήσεται τὰ ῥήματα ὑμῶν. εἰ δὲ μὴ, ἀποθανεῖσθε. σκόπει σύνεσιν. βουλόμενος καὶ τὴν περὶ τούτους εὔνοιαν ἐπιδείξασθαι, καὶ τοῦ πατρὸς τὴν ἔνδειαν παραμυθήσασθαι, καὶ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μαθεῖν τὸ ἀληθὲς ἕνα κατασχεθῆναι προστάξας, τοὺς ἄλλους ἀπελθεῖν ἐκέλευσεν. ἀλλ' ὅρα μοι λοιπὸν ἐνταῦθα τὸν ἀδέκαστον δικαστὴν, τὸ συνειδὸς αὐτῶν κατεξανιστάμενον, καὶ οὐδενὸς ἐλέγχοντος, οὐδὲ εἰς μέσον ἄγοντος, αὐτοὺς ἑαυτῶν κατηγόρους γινομένους. εἶπε, γάρ, φησιν, ἕκαστος πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· ναί· ἐν ἁμαρτίαις γάρ ἐσμεν περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν, ὅτι ὑπερείδομεν τὴν θλῖψιν τῆς E ψυχῆς αὐτοῦ, ὅτε κατεδέετο ἡμῶν, καὶ οὐκ εἰσηκούσαμεν αὐτοῦ. ἕνεκεν οὖν τούτου ἐπῆλθεν ἡμῖν πᾶσα ἡ θλῖψις αὕτη. τοιοῦτον γὰρ ἡ ἁμαρτία· ἐπειδὰν τελεσθῇ καὶ εἰς ἔργον ἔλθῃ, τότε τῆς οἰκείας ἀτοπίας δείκνυσι τὴν ὑπερβολήν. καὶ καθάπερ ὁ μεθύων, ὅταν μὲν πολὺν τὸν ἄκρατον ἐγχέῃ, οὐδεμίαν αἴσθησιν λαμβάνει τῆς ἐκ τοῦ οἴνου γινομένης λύμης, μετὰ δὲ ταῦτα διὰ τῆς πείρας αὐτῆς μανθάνει τῆς βλάβης τὸ μέγεθος· οὕτω καὶ ἡ ἁμαρτία· μέχρι μὲν ἂν [a] τελεσθῇ, σκοτοῖ τὸν λογισμὸν, καὶ καθάπερ νεφέλη πυκνὴ, οὕτω πηροῖ τὴν διάνοιαν· ὕστερον

a Quinque mss. τελειωθῇ.

δὲ τὸ συνειδὸς κατεξανιστάμενον παντὸς κατηγόρου σφοδρότερον καταξαίνει τὴν διάνοιαν, καὶ δείκνυσι τὴν τῶν γεγενημένων ἀτοπίαν. ὅρα γὰρ καὶ τούτους νῦν εἰς αἴσθησιν ἐρχομένους, καὶ ὅτε περὶ τοῦ παντὸς εἶδον ἑαυτοῖς ἐπικρεμάμενον τὸν κίνδυνον, τότε ἐξομολογουμένους τὰ ὑπ' αὐτῶν γεγενημένα, καὶ λέγοντας· [a] ναί· ἐν ἁμαρτίαις γάρ ἐσμεν περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν, ὅτι ὑπερείδομεν τὴν θλίψιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ μάτην, φησὶ, ταῦτα ὑπομένομεν, ἀλλὰ δικαίως, καὶ σφόδρα δικαίως, δίκας γὰρ δίδομεν τῆς ἀπανθρωπίας καὶ τῆς ὠμότητος, ἧς περὶ τὸν ἀδελφὸν ἐπεδειξάμεθα· ὅτι ὑπερείδομεν τὴν θλίψιν τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ὅτε κατεδέετο ἡμῶν, καὶ οὐκ εἰσηκούσαμεν αὐτοῦ. ἐπειδή, φησιν, ἀσυμπαθεῖς γεγόναμεν, καὶ πολλὴν ἐπεδειξάμεθα τὴν ὠμότητα, διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς νῦν τῶν αὐτῶν πειρώμεθα· ἕνεκεν γὰρ τούτου ἐπῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ἡ θλίψις αὕτη.

Καὶ ταῦτα μὲν πρὸς ἀλλήλους διελέγοντο, νομίζοντες μηδενὸς τούτων ἐπακούειν τὸν Ἰωσήφ. ὡς γὰρ ἀγνοῶν καὶ οὐκ εἰδὼς αὐτῶν τὴν γλῶτταν, παρεσκεύασεν ἑρμηνέα μεταξὺ ἀμφοτέρων ἑστάναι, καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ διασαφεῖν ἐκείνοις, καὶ τὰ παρ' ἐκείνων αὐτῷ ἑρμηνεύειν. Ταῦτα δὲ ἀκούων ὁ Ῥουβὴν εἶπε πρὸς αὐτούς· οὐκ ἐλάλησα ὑμῖν, λέγων, μὴ ἀδικήσητε τὸ παιδάριον, καὶ οὐκ εἰσηκούσατέ μου; καὶ ἰδοὺ τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκζητεῖται. οὐ συνεβούλευσα, φησι, τότε, οὐ παρεκάλεσα, ὥστε μηδεμίαν ἀδικίαν περὶ αὐτὸν ἐπιδείξασθαι; διὰ τοῦτο νῦν τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκζητεῖται. τῇ γὰρ γνώμῃ αὐτὸν ἀνείλετε· εἰ γὰρ καὶ μὴ διὰ τοῦ λαιμοῦ τὸ ξίφος ὤσατε, ἀλλὰ βαρβάροις ἀνδράσιν αὐτὸν πεπράκατε, καὶ χαλεπωτέραν θανάτου δουλείαν αὐτῷ ἐπενοήσατε· διὰ τοῦτο τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκζητεῖται νῦν. ἐννόησον ὅσον ἐστὶν ὑπὸ τοῦ συνειδότος κατηγορεῖσθαι, καὶ τοῦτον τὸν κατήγορον διηνεκῶς ἔχειν ἐπικείμενον, καταβοῶντα καὶ τῆς παρανομίας ὑπομιμνήσκοντα. καὶ ταῦτα ἤκουε μὲν Ἰωσήφ· αὐτοὶ δὲ οὐκ ᾔδεισαν, διὰ τὸ τὸν ἑρμηνέα μεταξὺ ἑστάναι. ἀλλ' οὐκ ἔτι λοιπὸν φέρειν ἠδύνατο, τῆς φύσεως τῆς ἀδελφικῆς καὶ τῆς συμπαθείας αὐτὸν ἐλεγχούσης. καὶ ἀποστραφείς, φησιν, ἀπ' αὐτῶν ἔκλαυσεν, ὥστε μὴ κατάδηλος αὐτοῖς γενέσθαι. καὶ πάλιν προσῆλθε πρὸς αὐτοὺς, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· καὶ ἔλαβε τὸν Συμεῶνα, καὶ ἔδησεν αὐτὸν ἐναντίον αὐτῶν. ὅρα πῶς πάντα ποιεῖ, ὥστε εἰς φόβον αὐτοὺς ἐμβαλεῖν, ἵνα ὁρῶντες τὰ δεσμὰ τοῦ Συμεὼν, δήλους ἑαυτοὺς ποιήσωσιν, εἴ τινα περὶ τὸν ἀδελφὸν συμπάθειαν ἐπιδείκνυνται. πάντα γὰρ ταῦτα ποιεῖ βασανίζων αὐτῶν τὴν γνώμην, καὶ γνῶναι βουλόμενος, εἰ μὴ καὶ πρὸς τὸν Βενιαμὶν τοιοῦτοι γεγόνασι. διὰ τοῦτο καὶ τὸν Συμεῶνα ἐναντίον αὐτῶν δεσμεῖσθαι κελεύει, ἵνα βασανίσῃ αὐτοὺς μετ' ἀκριβείας, καὶ ἴδῃ εἴ τινα φιλοστοργίαν περὶ αὐτὸν ἐνδείκνυνται. ἡ γὰρ περὶ τοῦτον φειδὼ παρεσκεύαζεν ἐπιταχῦναι τὴν τοῦ Βενιαμὶν παρουσίαν, ὅπερ ἐβούλετο γενέσθαι, ὥστε πληροφορίαν λαβεῖν ἐκ τῆς τοῦ ἀδελφοῦ παρουσίας. καὶ ἐνετείλατο, φησιν, ἐμπλῆσαι τὰ ἀγγεῖα αὐτῶν σίτου, καὶ ἀποδοῦναι τὸ

A deinde conscientia insurgit, & quovis accusatore mentem gravius arrodit, monstrans absurditatem facti. Enimvero vide nunc hos in peccati sensum venientes; & cum de summa salutis periculum immineret, tunc tandem confitentes quæ fecerant, & dicentes, *Merito: in peccatis enim sumus propter fratrem nostrum, quoniam despeximus afflictionem animæ ejus.* Non fortuito, neque sine causa hæc sustinemus, sed juste & valde juste pœnas luimus inhumanitatis & crudelitatis quam erga fratrem nostrum exhibuimus, *quoniam despeximus afflictionem animæ ejus,* B *quando deprecabatur nos, & non audivimus eum.* Quoniam, inquit, absque commiseratione fuimus, & multam exhibuimus crudelitatem, propterea nunc nos eadem experimur, & *propter hoc venit afflictio hæc super nos.*

3. Et hæc quidem illi inter se disserebant, putantes nihil horum audire Josephum. Nam quasi ignorans, & nesciens eorum linguam, per interpretem loquebatur eis, qui ea quæ illi loquebantur, & ea quæ ille eis, explicaret. 22. *Audiens autem hæc Ruben, dixit eis: Nonne loquutus sum vobis, dicens: Ne injuria afficiatis* C *puerum, & non exaudistis me? & ecce sanguis ejus exquiritur.* Nonne tunc, inquit, consulebam, nonne obsecrabam, ne quod peccatum in eum admitteretis? propterea nunc sanguis ejus exquiritur. Nam quantum ad propositum vestrum, occidistis: licet enim non per jugulum gladium transmiseritis, barbaris tamen viris eum vendidistis, & morte difficiliorem ei servitutem excogitastis: ideo nunc sanguis ejus exquiritur. Cogita quantum sit a conscientia sua accusari, habereque perpetuo urgentem & clamantem accusatorem, & scelus commemorantem. 23. *Et* D *hæc audiit quidem Joseph, ipsi autem nescierunt, eo quod interprete uteretur:* sed non ultra ferre potuit, fraterna natura & commiseratione ipsum arguente. 24. *Et aversus*, inquit, *ab eis, flevit*, ut non agnosceretur ab eis. *Et iterum accessit ad eos, & loquutus est eis. 25. Et accepit Symeonem, & vinxit eum coram eis.* Vide quomodo omnia faciat quo incutiat eis terrorem; ut videntes vincula Symeonis, indiciis se proderent, an fratris aliquam commiserationem haberent. Hæc enim omnia facit probans eorum mentem, & scire vo- E lens, num & contra Benjamin tales fuerint: propterea & Symeonem coram eis vinciri jubet, ut diligenter eos probet, & sciat num quam dilectionem erga illum haberent. Nam misericordia in illum faciebat, ut citius Benjamin adducerent: quod fieri volebat, ut adventu fratris securus redderetur. *Et mandavit*, inquit, *ut sacci eorum implerentur frumento, & reponeretur pecunia uniuscujusque in sac-*

[a] Ναὶ alibi vertimus *certe*, quæ est propria vocis significatio. Sed hic, *merito*, clarius exprimit mentem fratrum Josephi, ut ex serie liquet.

cum suum, & daretur eis viaticum in itinere: 26. & cum imposuissent asinis suis abierunt. Vide quanta liberalitate utatur, dum etiam invitis eis benefacit, non frumentum solum dans, sed etiam pecuniam. 27. *Cum autem unus ex eis aperuisset saccum, ut daret pabulum asinis, 28. vidit pecuniam, & dixit fratribus suis: Propter hoc attonitum est cor eorum, & turbati sunt mutuo, dicentes: Cur hoc fecit nobis Deus?* Iterum magis anxii facti sunt, suspicantes ne & hoc augmentum eis esset criminationum, & a conscientia accusati, omnia tribuebant peccato quod in Joseph admiserant. Cum venissent autem ad patrem, & omnia ei manifeste declarassent, narraverunt indignationem principis Ægypti, quam experti sunt: & quod posuisset eos in custodia, quasi exploratores. 31. *Diximus autem ei*, inquiunt, *quod pacifici simus, 32. & quod duodecim simus fratres, & quod unus non supersit, minimus autem sit cum patre nostro: 33. Dixit autem nobis: In hoc declarabitis quod pacifici sitis, si fratre uno hic relicto, 34. adducetis fratrem vestrum minorem, ut sciam quod non sitis exploratores.* Hæc iterum exasperaverunt justi mœstitiam. Post narrationem autem hanc tristem, cum evacuassent omnes saccos suos, invenit unusquisque pecuniam suam, & timuerunt ipsi & pater eorum. Et vide, oro, iterum hîc senem plorantem. Et quidnam dicit eis? 36. *Me absque liberis esse fecistis: Joseph non est, Symeon non est, & hunc Benjamin accipietis? Super me facta sunt hæc omnia.* Non sufficiebat mihi, inquit, luctus Joseph, sed adjecistis ei & Symeonem: & neque hic dolorum meorum finis est, sed & Benjamin accipere vultis. *Super me facta sunt hæc omnia.* Sufficiunt hæc verba, ut videatur quam disrupta fuerint patris viscera. Quemadmodum enim ipsi omnis spes de Joseph ademta erat; putabat enim eum a bestiis devoratum; ita & neque de Symeone spem sibi pollicebatur: nunc quoque idem de Benjamin formidat. Verumtamen reluctabatur adhuc, & non dabat puerum. 37. *Dixit autem ei Ruben primogenitus ejus: Duos filios meos occide, si non reducam eum ad te. Da eum in manum meam, & ego reducam eum ad te.* Mihi, inquit, eum crede, mihi trade, & ego tibi eum reducam.

4. Hoc autem faciebat Ruben, cogitans non esse possibile, nisi puer simul descenderet, ipsos ad Ægyptum redire, & quæ ad alimenta pertinebant emere. Non cedit tamen pater, sed dicit: 38. *Nequaquam descendet filius meus vobiscum.* Deinde & causam dicit, quasi rationem reddens filiis, *Quia frater ejus mortuus est, & ipse solus est relictus. Et continget, eum utpote valde juvenem in itinere languere, & deducetis senectutem meam cum tristitia ad inferos.* Timeo, inquit, ætati adolescen-

A ἀργύριον ἑκάστῳ εἰς τὸν σάκκον αὐτοῦ, καὶ δοῦναι αὐτοῖς ἐπισιτισμὸν εἰς τὴν ὁδόν· καὶ ἐπιθέντες τοῖς ὄνοις αὐτῶν ἀπῆλθον. Ὅρα πόσῃ φιλοτιμίᾳ ἐπιδείκνυται· καὶ ἄκοντας αὐτοὺς εὐεργετεῖ, οὐ τὸν σῖτον μόνον δεδωκώς, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀργύρια. Λύσας δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν τὸν μάρσιππον αὐτοῦ, ὥστε δοῦναι χορτάσματα τοῖς ὄνοις, ὁρᾷ τὸ ἀργύριον, καὶ εἶπε τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ. Ἐπὶ τούτῳ ἐξέστη ἡ καρδία αὐτῶν, καὶ ἐταράχθησαν εἰς ἀλλήλους λέγοντες, τί τοῦτο ἐποίησεν ἡμῖν ὁ Θεός; Ἐναγώνιοι πάλιν γεγόνασιν ὑφορώμενοι μὴ καὶ τοῦτο προσθήκη ἐγκλημάτων αὐτοῖς γένηται, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ συνειδότος B ἔχοντες κατηγορεῖον, πάντα ἐπέγραφον τῇ ἁμαρτίᾳ τῇ εἰς τὸν Ἰωσὴφ ὑπ' αὐτῶν γεγενημένῃ. Παραγενόμενοι δὲ πρὸς τὸν πατέρα, καὶ ἅπαντα μετ' ἀκριβείας [a] αὐτῷ ἀπαγγείλαντες, διηγήσαντο τὴν ἀγανάκτησιν τὴν κατ' αὐτῶν γεγενημένην παρὰ τοῦ ἄρχοντος τῆς Αἰγύπτου, καὶ ὅτι ἔθετο αὐτοὺς ἐν φυλακῇ, ὡς κατασκόπους. Εἴπαμεν δὲ αὐτῷ, φασίν, ὅτι εἰρηνικοί ἐσμεν, καὶ ὅτι δώδεκά ἐσμεν ἀδελφοί· καὶ ὁ μὲν εἷς οὐχ ὑπάρχει, ὁ δὲ μικρότερος μετὰ τοῦ πατρὸς ἡμῶν. Εἶπε δὲ ἡμῖν, ἐν τούτῳ φανεῖσθε, ὅτι εἰρηνικοί ἐστε· ἀδελφὸν ἕνα ἄφετε ὧδε, καὶ ἀγάγετε τὸν ἀδελφὸν ὑμῶν τὸν νεώτερον, καὶ γνώσομαι ὅτι οὐκ ἐστὲ κατάσκοποι. Ταῦτα πάλιν ἀνέξαινε τοῦ C δικαίου τὰς ἀθυμίας. Μετὰ γὰρ τὴν διηγήσεως ταύτης τῆς λυπηρᾶς καὶ τοὺς ἑαυτῶν μαρσίππους κενώσαντες, ηὕρισκεν ἕκαστος τὸ ἀργύριον, καὶ ἐφοβήθησαν αὐτοί τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτῶν. Ἀλλ' ὅρα μοι πάλιν ἐνταῦθα τὸν πρεσβύτην ἀποδυρόμενον. Τί γάρ φησι πρὸς αὐτούς; Ἐμὲ ἠτεκνώσατε· Ἰωσὴφ οὐκ ἔστι, Συμεὼν οὐκ ἔστι, καὶ τὸν Βενιαμὶν λήψεσθε; ἐπ' ἐμὲ ἐγένοντο ταῦτα πάντα. Οὐκ ἤρκει μοί, φησί, τὸ πένθος τοῦ Ἰωσήφ, ἀλλὰ προσεθήκατε τούτῳ καὶ τὸν Συμεών· καὶ οὐδὲ μέχρι τούτου ἵσταταί μοι τὰ δεινά, ἀλλὰ καὶ τὸν Βενιαμὶν λαβεῖν βούλε- D σθε. Ἐπ' ἐμὲ ἐγένοντο ταῦτα πάντα. Ἱκανὰ τὰ ῥήματα δεῖξαι τοῦ πατρὸς διακοπτόμενα τὰ σπλάγχνα. Καὶ γὰρ ὥσπερ τὰ κατὰ τὸν Ἰωσὴφ αὐτῷ ἀπηγόρευτο· ἐνόμιζε γὰρ θηρῶν κατάβρωμα γεγενῆσθαι· οὕτω καὶ τὰ κατὰ τὸν Συμεῶνα ἀπηγόρευσε· λοιπὸν δὲ καὶ περὶ τοῦ Βενιαμὶν ἐδεδοίκει. Ἀλλ' ὅμως ἀντεῖχεν ἔτι, καὶ οὐκ ἐδίδου τὸ παιδάριον. Εἶπε δὲ αὐτῷ Ῥουβὴν ὁ πρωτότοκος αὐτοῦ· Τοὺς δύο υἱούς μου ἀπόκτεινον, ἐὰν μὴ ἀγάγω αὐτὸν πρὸς σέ. Δὸς αὐτὸν εἰς τὰς χεῖράς μου, κἀγὼ ἄξω αὐτὸν πρὸς σέ. Ἐμοὶ αὐτόν, φησί, πίστευσον, ἐμοὶ παράδος· ἐγώ σοι αὐτὸν ἐπανάξω.

E

Τοῦτο δὲ ἐποίει Ῥουβήν, ἐννοῶν ὡς οὐχ οἷόν τε, μὴ τοῦ παιδὸς συγκατιόντος αὐτοῖς, πάλιν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπελθεῖν, καὶ τὰ πρὸς διατροφὴν ὠνήσασθαι. Ἀλλ' οὐκ ἐνδίδωσιν ὁ πατήρ, ἀλλά φησιν· Οὐ καταβήσεται ὁ υἱός μου μεθ' ὑμῶν. Εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν λέγει, ὥσπερ ἀπολογούμενος τοῖς παισίν· ὅτι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἀπέθανε, καὶ αὐτὸς μόνος καταλέλειπται. Καὶ συμβήσεται ὡς νέον κομιδῇ μαλακισθῆναι ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ κατάξετέ μου τὸ γῆρας μετὰ λύπης εἰς ᾅδου. Δέδοικα, φησί, τὸ νέον

[a] Aliquot mss. αὐτῷ σημάναντες.

αὐτοῦ τῆς ἡλικίας, καὶ ὑφορῶμαι μὴ καὶ τῆς τούτου παραμυθίας ἀποστερηθεὶς μετ' ὀδύνης τὸν βίον καταλύσω. μέχρι γὰρ ὅτε οὗτος σύνεστί μοι, δοκῶ μικράν τινα ἔχειν παραμυθίαν, καὶ ἡ τούτου συνουσία ὑποτέμνεταί μοι τὴν ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀθυμίαν. ἀλλ' ὁ μὲν πόθος ὁ περὶ τὸν Βενιαμὶν οὐ συνεχώρει τῷ πατρὶ τοῦτον προέσθαι· ὁ δὲ λιμὸς σφοδρότερος ἐγίνετο, καὶ ἐπέλιπεν αὐτοῖς τὰ βρώματα, καί φησιν ὁ πατήρ, ἀπελθόντες πάλιν κομίσατε μικρὰ βρώματα. εἶπε δὲ αὐτῷ Ἰούδας· διαμαρτυρίᾳ διεμαρτύρατο ἡμᾶς ὁ ἄνθρωπος, λέγων· οὐκ ὄψεσθε τὸ πρόσωπόν μου, ἐὰν μὴ ὁ νεώτερος ὑμῶν ἀδελφὸς μεθ' ὑμῶν ᾖ. εἰ μὲν οὖν ἀποστέλλεις τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν, καταβησόμεθα, καὶ ἀγοράσομέν σοι βρώματα· εἰ δὲ μὴ ἀποστέλλεις, οὐ πορευσόμεθα. ὁ γὰρ ἄνθρωπος εἶπεν ἡμῖν, ὅτι οὐκ ὄψεσθέ μου τὸ πρόσωπον, ἐὰν μὴ ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν ὁ νεώτερος ᾖ μεθ' ὑμῶν. μὴ νομίσῃς, φησίν, ἡμᾶς δύνασθαι ἄνευ τοῦ ἀδελφοῦ ἐκεῖ καταβῆναι. εἰ γὰρ βούλει καὶ ἄπρακτον ἡμῶν γενέσθαι τὴν κάθοδον, καὶ πάντας ἡμᾶς κινδύνῳ περιβληθῆναι, ἀπίωμεν. ἴσθι δὲ ὅτι διεμαρτύρατο ἡμᾶς, ὡς οὐκ ὀψόμεθα αὐτοῦ τὸ πρόσωπον, εἰ μὴ ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν μεθ' ἡμῶν παραγένηται. στενὰ πάντοθεν ἦν τῷ Ἰακώβ· διὸ καὶ ἀποδυρόμενός φησι πρὸς αὐτούς· τί ἐκακοποιήσατέ με, ἀπαγγείλαντες τῷ ἀνθρώπῳ, ὅτι ἐστὶν ὑμῖν ἀδελφός; τί ἐκακοποιήσατέ με; διὰ τί, φησιν, ἐμοὶ τούτων τῶν κακῶν αἴτιοι γεγένησθε; εἰ γὰρ μὴ τοῦτο ἐγνωρίσατε, οὐκ ἂν τοῦ Συμεὼν ἀπεστερήθην, οὐκ ἂν τοῦτον ἐπεζήτησεν. οἱ δὲ εἶπον· ἐπηρώτησεν ἡμᾶς ὁ ἄνθρωπος, εἰ ἔτι ὁ πατὴρ ὑμῶν ζῇ, καὶ εἰ ἔστιν ὑμῖν ἀδελφός, καὶ ἀπηγγείλαμεν αὐτῷ. μὴ ᾔδειμεν, ὅτι ἐρεῖ ἡμῖν, ἀγάγετε τὸν ἀδελφὸν ὑμῶν; μὴ νομίσῃς, φησίν, ἡμᾶς ἑκόντας ὡμολογηκέναι τῷ ἀνδρὶ τὰ καθ' ἡμᾶς. ἐπειδὴ γάρ, ὡς κατασκόπους ἡμᾶς ὑποπτεύσας κατεῖχεν, ἐπηρώτα δὲ μετὰ ἀκριβείας τὰ καθ' ἡμᾶς, διὰ τοῦτο βουλόμενοι μετὰ ἀληθείας πάντα αὐτὸν διδάξαι, ταῦτα εἰρήκαμεν. εἶπε δὲ πάλιν Ἰούδας πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ· ἀπόστειλον τὸ παιδάριον μετ' ἐμοῦ, καὶ ἀναστάντες πορευσόμεθα, ἵνα ζῶμεν, καὶ μὴ ἀποθάνωμεν. ἐμοί, φησιν, αὐτὸν ἐμπίστευσον, ἵνα ἤδη ἁψώμεθα τῆς ὁδοῦ. οὐδὲ γὰρ ἔτι ἔσται ἡμῖν σωτηρίας ἐλπὶς τῶν βρωμάτων ἀναλωθέντων, καὶ οὐδαμόθεν ἑτέρωθεν εὑρισκόντων παραμυθίαν. ἐγὼ δὲ δέχομαι αὐτὸν παρὰ σοῦ· ἐὰν μὴ ἀγάγω αὐτόν, καὶ στήσω ἐναντίον σου, ἡμαρτηκὼς ἔσομαι εἰς σὲ πάσας τὰς ἡμέρας. εἰ μὴ γὰρ ἐβραδύναμεν, ἤδη ἂν ὑπεστρέψαμεν δίς. ἡ περὶ τὸν παῖδα, φησι, συμπάθεια πᾶσιν ἡμῖν τὸν ὄλεθρον μέλλει προξενεῖν. φθάνομεν γὰρ ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καταναλωθῆναι, εἰ μὴ βουληθῇς ἀπολύσας αὐτὸν ἐκπέμψαι ἡμᾶς. βλέπε λοιπὸν ἐνταῦθα, ἀγαπητέ, πῶς ἡ τοῦ λιμοῦ ἀνάγκη ἐνίκησε τὴν φιλοστοργίαν τοῦ πατρός. ὁρῶν γὰρ οὐδεμίαν αὐτοὺς εὑρίσκοντας παραμυθίαν ἑτέραν, καὶ τὸν λιμὸν ἐπιτεινόμενον, φησίν· εἰ οὕτως ἐστί, καὶ τοῦτο δεῖ πάντως γενέσθαι, καὶ οὐχ οἷόν τε ὑμᾶς κατελθεῖν, εἰ μὴ καὶ τοῦτον λάβοιτε, ὀφείλετε καὶ δῶρα ἀποκομίσαι τῷ ἀνδρί, καὶ τὸ ἀργύριον δέ, ὅπερ ἐν τοῖς μαρσιπποῖς ὑμῶν εὑρήκατε,

A tis, & suspicor ne etiam hac consolatione privatus, cum dolore vitam finiam. Quamdiu enim ille mecum est, videor mihi habere aliquam consolationem, & hujus consuetudo minuit mihi dolorem, quem ex fratre ejus concepi. Et amor quidem ejus erga Benjaminum non concedebat ut illum dimitteret. 1. *Violentior autem* (Caput 43.) *fiebat fames, & deficiebant eis cibi.* 2. *Et dicit eis Pater: Abite iterum, afferte nobis pauca edulia.* 3. *Dixit autem ei Judas: Testando attestatus est nobis homo, dicens: Non videbitis faciem meam, nisi frater vester junior vobiscum fuerit.* 4. *Itaque si mit-* B *tis nobiscum fratrem nostrum, descendemus, & ememus tibi frumenta:* 5. *sin minus, non ibimus. Nam homo ille dixit nobis: Non videbitis faciem meam, nisi frater vester junior fuerit vobiscum.* Ne putes, inquit, sine fratre nos posse descendere illuc. Si enim vis nostrum descensum irritum, & nos omnes periculis involvi, viam nostram abeamus: scias autem illum protestatum fuisse, nos non visuros esse faciem ejus, nisi frater junior nobiscum advenerit. Angustiæ undique erant Jacob, ideo plorans dicit ad eos: 6. *Quare affli-* C *xistis me, annunciantes viro quod sit vobis frater?* Cur me afflixistis? quare mihi horum malorum auctores facti estis? Nam si hoc ipsi non significassetis, nequaquam Symeone privatus essem, nec illum a vobis requisivisset. 7. *Illi autem dixerunt: Interrogavit nos homo, num adhuc pater noster vivat, & num sit nobis frater, & annunciavimus ei. Num sciebamus quod dicturus esset nobis, Adducite fratrem vestrum?* Ne putes, inquit, sponte nos confessos esse viro, ut se habeant res nostræ. Quoniam enim quasi exploratores in suspicionem D cum venissemus, nos detinuit, interrogavit autem diligenter de rebus nostris; volentes eum vere omnia docere, talia diximus. 8. *Dixit autem rursus Judas ad patrem suum: Mitte puerum mecum, & surgentes ibimus, ut vivamus, & non moriamur.* Meæ, inquit, fidei illum credito, ut accingamus nos itineri. Consumtis enim cibis nulla nobis salutis spes erit, neque aliunde consuli nobis poterit. 9. *Ego accipio eum a te, nisi reduxero eum, & statuero coram te, ero ille qui peccavi tibi omnibus diebus.* 10. *Nisi enim tamdiu morati fuissemus, jam secundo revertissemus.* E Commiseratio quam exhibes puero, inquit, nobis omnibus erit causa interitus. Fame enim peribimus, nisi eum nobiscum velis dimittere. Vide tandem hîc, dilecte, quomodo famis necessitas patris amorem vicerit. Videns enim non aliunde famem sedari posse, eamque in dies magis ac magis increscere: Si ita est, inquit, & oportet hoc omnino fieri, nec potestis descendere, nisi hunc acceperitis, debetis & dona afferre viro, & referre pecuniam, quam in saccis vestris invenistis. Accipite autem & pecuniam

aliam, ut emere possitis frumenta, & fratrem vestrum accipite. *Surgite igitur, & descendite ad hominem.* 14. *Deus autem meus det vobis gratiam coram homine illo, & mittat fratrem vestrum unum & Benjamin. Ego autem quemadmodum liberis orbatus fui, liberis orbatus sum.* Vide quomodo eximiam suam dilectionem declarat, quam erga Joseph habuit. Ne quis enim existimet de Symeone, vel de Benjamin hoc esse dictum, *Ego sicut filiis orbatus fui, filiis orbatus sum, idcirco præmisit: Deus autem meus det vobis gratiam, & mittat fratrem vestrum illum unum & Benjamin.* Nam licet illi, inquit, salvi fuerint, sed ego quasi liberis caream, orbus sum. Cogita hîc, quomodo totus amori Joseph deditus sit. Videns enim tantum chorum liberorum se circumstantem, absque filiis se esse putavit, quia illo privatus erat. 15. *Acceperunt autem*, inquit, *viri dona, & pecuniam duplicem, & Benjamin, & descenderunt in Ægyptum, & steterunt coram Joseph.* 16. *Vidit autem eos Joseph, & Benjamin fratrem suum.* Quod desiderabat, vidit tam optatum sibi. Vidit satis esse factum suo desiderio. *Et dixit*, inquit, *præfecto domui suæ: Introduc homines in domum, & occide victimas: mecum enim comedent viri.* 18. *Ut viderunt autem quod introducti sunt in domum Joseph, dixerunt: Propter pecuniam, quæ rediit in saccos nostros in principio, inducimur, ut calumniam nobis intentet, & imponat nobis, & accipiat nos in servos, & asinos nostros.* Joseph quidem suam erga illos benignitatem declarans, omnia disponebat: illi autem anxii fuerunt, suspicantes ne pecuniarum gratia pœnas luant, tamquam etiam in hoc male fecissent. Propterea cum accessissent, causam formidinis proferunt præfecto domus, & narrant quomodo pecuniam in saccis invenerint, & dicunt: 22. *Propterea duplicem nunc attulimus pecuniam nobiscum, ut & priorem restituamus, & nunc denuo emamus frumenta.*

5. Vide quomodo calamitates eorum animum mitigarint, eosque reddiderint mansuetiores. 23. *Dixit autem eis: Propitius vobis: Nolite timere, Deus vester, & Deus patris vestri dedit vobis thesauros in saccis vestris, pecuniam vestram bene probatam habeo.* Ne timeatis, inquit, neque hujus gratia anxii sitis. Nullum vobis inde crimen imponetur, pecuniam plene accepimus. A Deo putate hoc esse factum, & thesauros vobis in marsupiis vestris esse monstratos. 24. *Et cum hæc dixisset, eduxit Symeonem, & attulit aquam, ut lavarentur pedes eorum, & pabula dedit asinis eorum.* Vide quomodo preces patris omnia eis prospera facerent: & sicut ille eis apprecatus est, cum dixit, *Deus patris mei gratiam vobis det*, ita omnia facta sunt: & præfectus domus etiam ante adventum Joseph omnem eis benignitatem

A ἀπαγάγετε, καὶ ἕτερον ἀργύριον, ὥστε πρίασθαι, καὶ τὸν ἀδελφὸν ὑμῶν λάβετε, καὶ ἀναστάντες κατάβητε πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ὁ δὲ Θεός μου δῴη ὑμῖν χάριν ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀποστείλαι τὸν ἀδελφὸν ὑμῶν τὸν ἕνα καὶ τὸν Βενιαμίν. Ἐγὼ γὰρ καθὰ ἠτέκνωμαι, ἠτέκνωμαι. Ὅρα πῶς τὴν ἄφατον αὐτοῦ φιλοστοργίαν ἐπιδείκνυται, ἣν περὶ τὸν Ἰωσὴφ ἐκέκτητο. Ἵνα γὰρ μή τις νομίσῃ περὶ τοῦ Βενιαμὶν, ἢ περὶ τοῦ Συμεὼν εἰρῆσθαι τὸ, Ἐγὼ γὰρ καθὰ ἠτέκνωμαι, B ἠτέκνωμαι, διὰ τοῦτο προλαβών φησιν· Ὁ δὲ Θεός μου δῴη ὑμῖν χάριν, καὶ ἀποστείλαι τὸν ἀδελφὸν ὑμῶν τὸν ἕνα καὶ τὸν Βενιαμίν. Εἰ καὶ ὅτι, φησὶ, κἂν οὗτοι διασωθῶσιν, ἀλλ' ἐγὼ καθὰ ἠτέκνωμαι, ἠτέκνωμαι. Ἐννόει πῶς ὅλως τῇ εὐνοίᾳ τῇ πρὸς Ἰωσὴφ ἦν προσκείμενος. Ὁρῶν γὰρ τοσούτων χορὸν παίδων αὐτῷ περιεστῶτα, ἄτεκνον ἑαυτὸν εἶναι ἐνόμιζεν, ἐπειδὴ ἐκείνου ἀπεστέρητο. Λαβόντες δέ, φησιν, οἱ ἄνδρες τὰ δῶρα, καὶ τὸ ἀργύριον διπλοῦν, καὶ τὸν Βενιαμὶν, κατέβησαν εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἔστησαν ἐναντίον Ἰωσήφ. Εἶδε δὲ αὐτοὺς ὁ Ἰωσὴφ, καὶ τὸν Βενιαμὶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. C Ὅπερ ἐπεθύμει, ἐθεάσατο τὸν αὐτῷ περιπόθητον. Εἶδεν εἰς ἔργον ἐξελθοῦσαν αὐτῷ τὴν σπουδὴν, καὶ εἶπε, φησὶ, τῷ ἐπὶ τῆς οἰκίας αὐτοῦ· Εἰσάγαγε τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ σφάξον θύματα· μετ' ἐμοῦ γὰρ φάγονται οἱ ἄνθρωποι. Ἰδόντες δὲ ὅτι εἰσήχθησαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰωσὴφ, εἶπον, Διὰ τὸ ἀργύριον τὸ ἀποστραφὲν ἐν τοῖς μαρσίπποις ἡμῶν τὴν ἀρχὴν, ἡμεῖς εἰσαγόμεθα, τοῦ συκοφαντῆσαι ἡμᾶς καὶ ἐπιθέσθαι ἡμῖν, τοῦ λαβεῖν ἡμᾶς εἰς παῖδας, ἡμᾶς τε καὶ τοὺς ὄνους ἡμῶν. Ὁ μὲν Ἰωσὴφ τὴν περὶ αὐτοὺς φιλοφροσύνην ἐπιδεικνύμενος ἅπαντα διετάττετο· ἐκεῖνοι δὲ καὶ οὕτως ἐναγώνιοι γίνονται, ὑφορώμενοι μὴ τῶν ἀργυρίων ἕνεκα δίκας εἰσπραχθῶσιν, ὡς D καὶ ἐν τούτῳ κακουργήσαντες. Καὶ διὰ τοῦτο προσελθόντες τὴν αἰτίαν τοῦ ἀγῶνος κατάδηλον ποιοῦσι τῷ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ διηγοῦνται, ὅπως τὰ ἀργύρια ἐν τοῖς μαρσίπποις εὗρον, καί φασιν, ὅτι διὰ τοῦτο διπλοῦν νῦν ἐκομίσαμεν μεθ' ἑαυτῶν τὸ ἀργύριον, ὡς καὶ τὰ πρότερα ἀποδοῦναι, καὶ πρίασθαι βρώματα.

Ὅρα πῶς αἱ συμφοραὶ κατέλεαναν αὐτῶν τὸν λογισμὸν, καὶ ἐποίησαν αὐτοὺς ἐπιεικεστέρους. Εἶπε δὲ αὐτοῖς· [a] Ἵλεως ὑμῖν, μὴ φοβεῖσθε, ὁ Θεὸς ὑμῶν, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ πατρὸς ὑμῶν ἔδωκεν ὑμῖν θησαυροὺς ἐν τοῖς μαρσίπποις ὑμῶν· E τὸ γὰρ ἀργύριον ὑμῶν εὐδοκιμοῦν ἀπέχω. Μὴ δειλιᾶτε, φησὶ, μηδὲ τούτου ἕνεκεν ἀγωνιᾶτε. Οὐδεὶς ὑμῖν ταύτης ἕνεκεν τῆς αἰτίας ἔγκλημα προσάψει, καὶ γὰρ τὸ ἀργύριον πεπληρώμεθα· τοῦ δὲ Θεοῦ ἡγεῖσθε καὶ τοῦτο γεγενῆσθαι, καὶ θησαυροὺς ὑμῖν δεῖξαι ἐν τοῖς μαρσίπποις ὑμῶν. Καὶ ταῦτα εἰρηκὼς ἐξήγαγε τὸν Συμεῶνα καὶ ἤνεγκεν ὕδωρ νίψαι τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ χορτάσματα ἔδωκε τοῖς ὄνοις αὐτῶν. Ὅρα πῶς ἡ εὐχὴ τοῦ πατρὸς πάντα αὐτοῖς κατευώδου· καὶ καθάπερ ἐκεῖνος αὐτοῖς ἐπηύξατο εἰπὼν, Ὁ Θεὸς τοῦ πατρός μου χάριν ὑμῖν δῴη, οὕτως ἅπαντα ἐγίνετο· καὶ πᾶσαν φιλοφροσύνην περὶ αὐτοὺς ἐπεδείκνυτο καὶ πρὸ τῆς παρουσίας τοῦ Ἰωσὴφ ὁ τὴν οἰκίαν πεπιστευμένος. Ἡτοί-

[a] Ἵλεως ὑμῖν, *Propitius vobis*; modus loquendi, cum quis bene sperare & confidere jubet. In hebræo est, שלום לכם *pax vobis*, quod eodem recidit.

μασαν δὲ τὰ δῶρα Ἰωσὴφ, καὶ εἰσελθόντι αὐτῷ προσήνεγκαν, καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ ἐπὶ τὴν γῆν. καὶ πάλιν πυνθάνεται αὐτῶν, εἰ ὑγιαίνει ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ πρεσβύτης, ὃν εἴπατε, ἔτι ζῇ; οἱ δὲ εἶπον, ὑγιαίνει ὁ παῖς σου ὁ πατὴρ ἡμῶν. καὶ εἶπεν, εὐλογητὸς ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τῷ θεῷ, καὶ κύψαντες προσεκύνησαν. εἶδε δὲ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν ὁμομήτριον, καὶ εἶπεν· οὗτος ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν ὁ νεώτερος, ὃν εἴπατε πρός με ἀγαγεῖν; καὶ εἶπεν, ὁ θεὸς ἐλεήσαι σε τέκνον. σκόπει πόσην καρτερίαν ἐπιδείκνυται· καὶ ἔτι ἄγνοιαν προσποιεῖται, ἵνα διὰ τῶν ἑξῆς γενομένων δοκιμὴν αὐτῶν τῆς γνώμης λαβεῖν δυνηθῇ, ὅπως πρὸς τὸν Βενιαμὶν διάκεινται. καὶ ἐπειδὴ ὑπὸ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐνικᾶτο, συνεστρέφετο αὐτοῦ, φησι, τὰ σπλάγχνα, καὶ ἐζήτει κλαῦσαι. εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸ ταμεῖον ἔκλαυσεν ἐκεῖ· καὶ νιψάμενος τὸ πρόσωπον ἐξῆλθε, καὶ λοιπὸν τὴν παρ' ἑαυτοῦ ἐπιδείκνυται φιλοφροσύνην, καί φησι, παράθετε ἄρτους. καὶ παρέθηκαν αὐτῷ μόνῳ ἅτε δὴ ὡς βασιλεῖ καὶ ἄρχοντι πάσης Αἰγύπτου κἀκείνοις καθ' ἑαυτοὺς, καὶ τοῖς Αἰγυπτίοις τοῖς συνδειπνοῦσι μετ' αὐτοῦ καθ' ἑαυτούς. οὐδὲ γὰρ ἐδύναντο οἱ Αἰγύπτιοι συνεσθίειν μετὰ τῶν Ἑβραίων. βδέλυγμα γάρ ἐστι τοῖς Αἰγυπτίοις. ἐκάθισε δὲ ἐναντίον αὐτοῦ ὁ πρωτότοκος κατὰ τὰ πρεσβεῖα αὐτοῦ, καὶ ὁ νεώτερος κατὰ τὴν νεότητα αὐτοῦ. τοῦτο ἐκείνους εἰς ἔκπληξιν ἦγε, καὶ ἐν ἀπορίᾳ καθίσταντο, πόθεν αὐτῷ ἡ γνῶσις ἐγένετο τῆς διαφορᾶς τῶν ἡλικιῶν. καὶ πᾶσι δοὺς μερίδας, τῷ Βενιαμὶν πενταπλάσιον δίδωσι. [a] καὶ οὐδὲ οὕτως αἰσθάνονται τῶν γινομένων, ἀλλ' ἐνόμισαν ἁπλῶς συντυχίᾳ τινὶ γίνεσθαι ταῦτα παρ' αὐτοῦ, [a] ὡς ἅτε δὴ πρὸς νέον. καὶ τέλος λαβούσης τῆς ἑστιάσεως, καλέσας, φησὶν, ὁ Ἰωσὴφ τὸν ἐπὶ τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἐνετείλατο αὐτῷ, λέγων· πλῆσον τοὺς μαρσίππους τῶν ἀνθρώπων βρωμάτων, ὅσα ἂν δύνανται ἆραι, καὶ τὸ ἀργύριον ὡσαύτως ἑκάστου εἰς τὸν μάρσιππον αὐτοῦ, καὶ τὸ κόνδυ τὸ ἀργυροῦν ἔμβαλε εἰς τὸν μάρσιππον τοῦ νεωτέρου. ὅρα πάλιν οἵαν μηχανὴν ἐξευρίσκει, ὥστε δοκιμὴν ἀκριβεστάτην λαβεῖν τῆς τῶν ἀδελφῶν γνώμης, ἣν περὶ τὸν Βενιαμὶν ἐπεδείκνυντο. καὶ τούτων γενομένων ἀπέλυσεν αὐτούς. καὶ ἐπειδὴ ἥψαντο τῆς ὁδοῦ, εἶπε, φησι, τῷ ἐπὶ τῆς οἰκίας αὐτοῦ· ἀναστὰς ἐπιδίωξον ὀπίσω αὐτῶν, καὶ ἐρεῖς, τί ὅτι ἀνταπεδώκατε πονηρὰ ἀντὶ καλῶν; ἵνα τί ἐκλέψατέ μου τὸ κόνδυ τὸ ἀργυροῦν; οὐ τοῦτό ἐστιν, ἐν ᾧ πίνει ὁ κύριός μου; αὐτὸς δὲ οἰωνίζεται ἐν αὐτῷ. πονηρὰ συντετέλεσται, ἃ πεποιήκατε. εὑρὼν δὲ αὐτοὺς, φησιν, εἶπεν αὐτοῖς· τί τοῖς ἐναντίοις τὸν εὐεργέτην ἠμείψασθε; διὰ τί τὴν οἰκείαν πονηρίαν καὶ μέχρι τοῦ τοσαύτην περὶ ὑμᾶς τὴν φιλοφροσύνην ἐπιδειξαμένου ἐξετείνατε; διὰ τί οὐκ ᾐδέσθητε τοῦ ἀνδρὸς τὴν περὶ ὑμᾶς μεγαλοψυχίαν; τίς ἡ τοσαύτη κακουργία; τίς ἡ μανία, ἣν ἐμάνητε; οὐκ ἴστε ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ σκεῦος, ἐν ᾧ ὁ κύριός μου οἰωνίζεται; πονηρὰ ὑμῶν ἡ πρᾶξις, ὀλεθρία ἡ γνώμη, ἀσύγγνωστος ἡ ἐπιχείρησις· μεγάλη ἡ τόλμα, πᾶσαν πονηρίαν ὑπερακοντίζουσα. οἱ

A exhibuit. 25. *Paraverunt autem dona Joseph.* 26. *Et obtulerunt ei cum ingressus esset, & adoraverunt eum super terram.* 27. *Et iterum interrogavit eos, Num bene habet pater vester senior, quem dixistis vivere?* 28. *At illi dixerunt: Sanus est servus tuus pater noster. Et dixit: Benedictus homo ille Deo, & curvati adoraverunt.* 29. *Vidit autem fratrem suum uterinum, & dixit: Hic est frater vester junior, de quo dixeratis mihi, ut duceretis ad me? & dixit: Deus misereatur tui fili.* Considera quantam constantiam præ se ferat, & adhuc ignoran- B tiam simulet, ut per sequentia experimentum animi ipsorum accipere possit, quomodo sint affecti erga Benjamin. Et quia vincebatur a natura sua, 30. *conturbabantur*, inquit, *viscera ejus, & quærebat ut fleret. Ingressus autem in cubiculum, flevit illic:* 31. *& abluta facie exivit*; & postea suam demonstrat benignitatem, & dicit: *Apponite panes.* 32. *Et apposuerunt ei soli*; utpote tamquam regi & principi totius Ægypti; *& illis seorsum, & Ægyptiis qui simul cœnabant cum eo seorsum. Non enim possunt Ægyptii comedere cum Hebræis: abominatio enim est Ægyptiis.* C 33. *Sederunt autem coram eo, qui primus, secundum antiquitatem suam, & junior secundum juventutem suam.* Hoc illos in stuporem adduxit; & valde dubio animo fuerunt, undenam ei cognitio diversæ illorum ætatis. Et cum daret omnibus partes, Benjamino quintuplices dat. Neque tamen adverterunt quid rei esset, sed putabant fortuito quodam eventu ab eo fieri, & huic tamquam juniori plura dari. Cumque finitum esset convivium, 1. *Vocavit*, Caput 44.
inquit, *Joseph eum qui domui suæ præerat, & mandavit ei, dicens: Imple saccos hominum frumentis, quanta ferre poterunt, &* D *pecuniam similiter in saccos singulorum,* 2. *& scyphum argenteum mitte in saccum junioris.* Vide iterum qualem artem excogitet, ut diligentissime mentem fratrum exploret, quam erga fratrem suum Benjamin habeant. 3. *Et his factis, dimisit eos. Et cum jam arripuissent iter,* 4. *dixit præfecto domus suæ: Surge, persequere eos, & dices:* 5. *Quare retribuistis mala pro bonis? Quare furati estis scyphum meum argenteum? Nonne hic est e quo bibit dominus meus? Ipse autem auguratur in eo, male acta sunt ea quæ fecistis.* Postquam autem invenit E eos, inquit, dicit eis: Quare benefactori mala rependistis? quare malitiam vestram eousque extendistis, ut ad eum quoque pertingeret qui erga vos tantam ostendit benignitatem? Quare non reveriti estis viri erga vos magnanimitatem? Quæ hæc tanta malitia? quæ insania qua insanitis? Nescitis quod hoc sit vas, in quo dominus meus auguratur? Malum est hoc opus vestrum, perniciosum propositum, venia indignus conatus, magna audacia, & omnem transscendens malitiam. 7. *Illi*

[a] Ὡς ἅτε δὴ πρὸς νέον, *& huic tamquam juniori plura dari* Hoc est, existimabant fratres Josephi, nescientes se cum Josepho esse, ejus jussu Benjamino utpote adhuc puero plura dari, quoniam solemus pueris plusquam aliis abblandiri.

autem dixerunt : Quare loquitur dominus juxta verba hæc ? Quare, inquit, objicis nobis hoc crimen, a quo omnino sumus immunes ? Absit ut servi tui secundum verbum hoc faciant, absit a nobis ut tale quid unquam attentemus. 8. *Nam qui pecuniam duplicem attulimus, quo pacto furaremur argentum vel aurum ? Quod si hoc putas*, 9. *apud quem inventum fuerit vas quod inquiris, ille quidem moriatur, ut qui tale fecerit opus, nos autem servi erimus.* Conscientiæ bonæ fiducia eos ad tam fidenter loquendum inducebat. 10. *Ille autem*, inquit, *dixit : Et nunc sicut dixistis, erit. Apud quem inventum fuerit poculum, hic solus meus servus erit, vos autem dimittemini.* Et cum hæc dixissent, permiserunt ei ut scrutinium faceret : 12. *& scrutatus est initio a seniore facto, donec veniret ad Benjamin, & illius aperto sacco, invenit poculum.* Hoc tenebris offudit eorum mentem : 13. *Et disruperunt*, inquit, *vestimenta sua : & imposuerunt jumentis iterum saccos, & reversi sunt in civitatem.* 14. *Et ingressus Judas, & fratres sui ad Joseph, ceciderunt coram eo super terram.* Vide quoties adorationem faciunt. 15. *Dixit autem eis Joseph : Quare hoc fecistis ? nesciebatis quod augurando in hoc auguror ?* 16. *Dixit autem*, inquit, *Judas : Quid contradicemus, vel quid loquemur domino, vel quomodo justificabimur ? Deus autem invenit injustitiam servorum tuorum.* Iterum revocant sibi in memoriam ea quæ olim contra illum fecerunt. *Ecce sumus servi domino nostro & nos, & ille apud quem inventum est poculum.* Jam magnam declarant benevolentiam, & seipsos cum fratre in servitutem subjiciunt. 17. *Dixit autem Joseph : Absit ut hoc faciam, homo apud quem inventum fuerit poculum, ille erit meus servus, vos autem ascendite cum salute ad patrem vestrum.*

6. Vide quomodo id quod timebat pater, hoc eis contigit : & in tam magnam devenerunt turbationem, ut quid facerent nescirent. 18. *Appropinquavit autem Judas*, inquit, *& dixit* : Quia ipse erat ille qui & a patre eum acceperat, & dixerat : *Nisi reduxero eum ad te, ero tibi peccato obnoxius omnibus diebus* ; idcirco & propior factus diligenter narrat ei omnia, ut in commiserationem eo adducto, libertatem puero conciliaret. 18. *Appropinquavit enim*, inquit, *ei Judas, & dixit: Oro, domine, loquatur servus tuus.* Attende, quomodo per omnia ut domino servus loquitur, & in memoria habe somnia manipulorum, propter quæ majorem erga eum invidiam acuerant, & obstupesce solertem Dei sapientiam, quomodo tantis obstaculis in medio positis, omnia opere sunt impleta. *Loquatur*, inquit, *servus tuus coram te, & ne irascaris servo tuo domine.* 19. *Tu interrogasti servos tuos, dicens : Habetisne fratrem vel patrem?* 20. *& diximus domino : Est nobis pater senex, & fi-*

A δὲ εἴπομεν αὐτῷ· ἵνα τί λαλεῖ ὁ κύριος κατὰ τὰ ῥήματα ταῦτα; τίνος ἕνεκεν, φησιν, ἐπιφέρεις ἡμῖν ἔγκλημα, οὗ πάντη ἐσμὲν ἀνεύθυνοι; μὴ γένοιτο τοῖς παισί σου ποιῆσαι κατὰ τὸ ῥῆμα τοῦτο· μὴ ἡμῖν ποτε τοῦτο γένοιτο διαπράξασθαι. οἱ γὰρ τὸ ἀργύριον διπλοῦν [a] ἀπενεγκάμενοι, πῶς ἂν ὑφειλόμεθα ἀργύριον, ἢ χρυσίον; εἰ δὲ τοῦτο νομίζεις, παρ' ᾧ ἂν εὑρεθῇ τὸ σκεῦος, ὅπερ ἐπιζητεῖς, αὐτὸς μὲν ἀποθνησκέτω, ὡς τοσοῦτον δράσας τολμηρόν· ἡμεῖς δὲ δοῦλοι ἐσόμεθα. ἡ γὰρ ἀπὸ τοῦ συνειδότος παῤῥησία παρεσκεύαζεν αὐτοὺς μετὰ τοῦ θαρρεῖν ταῦτα διαλέγεσθαι. ὁ δέ, φησιν, εἶπε, καὶ νῦν, B ὡς λέγετε, οὕτως ἔσται. παρ' ᾧ ἂν εὑρεθῇ τὸ κόνδυ, οὗτος ἔσται μου παῖς μόνος· ὑμεῖς δὲ ἀπολυθήσεσθε. καὶ ταῦτα εἰπόντες ἐπέτρεπον αὐτῷ τὴν ἔρευναν ποιήσασθαι. καὶ ἠρεύνα ἀπὸ τοῦ πρεσβυτέρου ἀρξάμενος, ἕως ἦλθεν εἰς τὸν Βενιαμίν. καὶ τὸν ἐκείνου μάρσιππον ἀνοίξας εὑρίσκει τὸ κόνδυ. τοῦτο ἐσκότωσεν αὐτῶν τὸν λογισμόν. καὶ διέῤῥηξάν, φησι, τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ ἐπέθηκαν πάλιν τοὺς μαρσίππους αὐτῶν, καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πόλιν. καὶ εἰσελθὼν ὁ Ἰούδας καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰωσὴφ ἔπεσον ἐναντίον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν. ὅρα C ποσάκις τὴν προσκύνησιν ποιοῦνται. εἶπε δὲ αὐτοῖς Ἰωσήφ· τί τοῦτο πεποιήκατε; οὐκ οἴδατε ὅτι οἰωνισμῷ οἰωνίζομαι ἐν αὐτῷ; εἶπε δέ, φησιν, Ἰούδας, τί ἀντεροῦμεν, ἢ τί λαλήσομεν τῷ κυρίῳ, ἢ τί δικαιωθῶμεν; ὁ δὲ θεὸς εὗρε τὴν ἀδικίαν τῶν παίδων σου. πάλιν ἑαυτοὺς ἀναμιμνήσκουσι τῶν ἤδη εἰς αὐτὸν ὑπ' αὐτῶν γεγενημένων. ἰδού ἐσμεν οἰκέται τῷ κυρίῳ ἡμῶν καὶ ἡμεῖς, καὶ παρ' ᾧ εὑρέθη τὸ κόνδυ. τέως πολλὴν ἐπιδείκνυνται τὴν εὐγνωμοσύνην, καὶ ἑαυτοὺς ἅμα τῷ ἀδελφῷ τῇ δουλείᾳ ὑποτάττουσιν. εἶπε δέ, φησιν, Ἰωσήφ· μή μοι γένοιτο D ποιῆσαι τοῦτο. ὁ ἄνθρωπος, παρ' ᾧ εὑρέθη τὸ κόνδυ, αὐτὸς ἔσται μου παῖς· ὑμεῖς δὲ ἀνάβητε μετὰ σωτηρίας πρὸς τὸν πατέρα ὑμῶν.

Ὅρα πῶς, ὅπερ ἐδεδοίκει ὁ πατήρ, τοῦτο αὐτοῖς συμβέβηκε. καὶ θόρυβον ὑπομένουσι καὶ ταραχήν, οὐκ εἰδότες ὅ, τι καὶ πράξωσιν. ἐγγίσας δέ, φησιν, Ἰούδας εἶπεν. ἐπειδὴ γὰρ καὶ αὐτὸς ἦν ὁ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτὸν δεξάμενος καὶ εἰπών, ἐὰν μὴ ἀγάγω αὐτὸν πρὸς σέ, ἔσομαι ἡμαρτηκὼς ἐναντίον σου πάσας τὰς ἡμέρας, διὰ E τοῦτο πλησίον γεγονὼς διηγεῖται ἅπαντα μετὰ ἀκριβείας αὐτῷ, ἵνα εἰς συμπάθειαν αὐτὸν ἐφελκυσάμενος παρασκευάσῃ ἀφεῖναι τὸν παῖδα. ἐγγίσας γὰρ αὐτῷ Ἰούδας εἶπε· δέομαι κύριε, λαλησάτω ὁ παῖς σου. σκόπει πῶς δι' ὅλου ὡς δεσπότῃ δοῦλος διαλέγεται· καὶ μνημόνευέ μοι τῶν ὀνειράτων, τῶν δραγμάτων, ἐξ ὧν καὶ μείζονα τὸν κατ' αὐτοῦ φθόνον ἐκίνησαν, καὶ ἐκπλήττου τὴν εὐμήχανον τοῦ θεοῦ σοφίαν, ὅπως τοσούτων κωλυμάτων ἐν μέσῳ γενομένων εἰς ἔργον ἅπαντα ἐξῆλθε. λαλησάτω, φησίν, ὁ παῖς σου ἐναντίον σου, καὶ μὴ θυμωθῇς τῷ παιδί σου, κύριε. σὺ ἠρώτησας τοὺς παῖδάς σου, λέγων· εἰ ἔχετε πατέρα, ἢ ἀδελφόν; καὶ εἴπαμεν τῷ κυρίῳ, ἔστιν ἡμῖν πατὴρ πρεσβύτερος καὶ παιδίον γήρως νεώτε-

[a] Alii, ἐπενεγκάμενοι.

A ἐστιν αὐτῷ, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἀπέθανεν. ἐννόει μοι ἐνταῦθα, τίς ἦν ταῦτα ἀκούων ὁ Ἰωσήφ. αὐτὸς δὲ μόνος ὑπολέλειπται τῇ μητρὶ αὐτοῦ· ὁ δὲ πατὴρ αὐτὸν ἠγάπησε. τίνος ἕνεκεν καὶ ἐνταῦθα ψεύδεται οὕτω λέγων, ὅτι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἀπέθανε, καίτοι τοῖς ἐμπόροις αὐτὸν ἀπέδοντο; ἀλλ' ἐπειδὴ [a] οὕτω τὸν πατέρα διέθηκαν, ὡς ἀναιρεθέντος αὐτοῦ καὶ ὑπὸ θηρίων βρωθέντος· ἄλλως δὲ καὶ ἐνόμισαν οὐ φέροντα τὴν δουλείαν τὴν παρὰ τοῖς βαρβάροις ἤδη τεθνηκέναι. διὰ τοῦτό φησι, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἀπέθανεν. εἶπας δὲ τοῖς παισί σου, καταγάγετε αὐτὸν πρὸς μὲ, καὶ ἐπιμελοῦμαι αὐτοῦ. καὶ B εἶπας, ἐὰν μὴ καταβῇ ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν μεθ' ὑμῶν, οὐ προσθήσεσθε ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου. ἐγένετο δὲ ἡνίκα ἀνέβημεν πρὸς τὸν παῖδά σου, πατέρα δὲ ἡμῶν, ἀπηγγείλαμεν αὐτῷ τὰ ῥήματα τοῦ κυρίου. εἶπε δὲ ὁ πατὴρ ἡμῶν ἡμῖν· βαδίσατε πάλιν, ἀγοράσατε ἡμῖν μικρὰ βρώματα. ἡμεῖς δὲ εἴπαμεν αὐτῷ, οὐ δυνησόμεθα καταβῆναι, ἐὰν μὴ ὁ ἀδελφὸς ἡμῶν καταβῇ μεθ' ἡμῶν. εἶπε δὲ ὁ παῖς σου ὁ πατὴρ ἡμῶν· ὑμεῖς γινώσκετε, ὅτι δύο ἔτεκέ μοι ἡ γυνή, καὶ ἐξῆλθεν ὁ εἷς ἀπ' ἐμοῦ, καὶ εἴπατε ὅτι θηριόβρωτος γέγονε. σκόπει πῶς διὰ τῆς ἀπολογίας τοῦ Ἰούδα πάντα μετὰ ἀκριβείας μανθάνει ὁ Ἰωσὴφ τὰ μετὰ τὴν αὐτοῦ πρᾶσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ γεγονότα, C καὶ ὅπως τὸν πατέρα διέθηκαν, καὶ τίνα περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι. νῦν οὖν ἐὰν καὶ τοῦτον λάβητε, καὶ συμβῇ αὐτῷ μαλακία ἐν τῇ ὁδῷ, κατάξετέ μου τὸ γῆρας μετὰ λύπης εἰς ᾅδου. οὕτω τοίνυν τοῦ πατρὸς ἡμῶν διακειμένου πρὸς τὸ παιδάριον, πῶς δυνησόμεθα ἰδεῖν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον, τοῦ παιδαρίου μὴ ὄντος μεθ' ἡμῶν; ἐκκρέμαται γὰρ αὐτοῦ ἡ ψυχὴ ἐκ τῆς τούτου ψυχῆς. καὶ κατάξουσιν οἱ παῖδές σου τὸ γῆρας τοῦ παιδός σου πατρὸς ἡμῶν μετὰ λύπης εἰς ᾅδου. ὁ γὰρ παῖς σου ἐκδέδεκται τὸ παιδάριον παρὰ τοῦ πατρὸς, λέγων· ἐὰν μὴ ἀγάγω αὐτὸ πρὸς σὲ, ἡμαρτηκὼς ἔσομαι ἐναντίον σου πάσας D τὰς ἡμέρας. [b] ταύτας τὰς ὑποσχέσεις ἐποιησάμην πρὸς τὸν πατέρα ὥστε καὶ τὸν παῖδα δυνηθῆναι ἀγαγεῖν, καὶ πληρῶσαι τὰ σοὶ δόξαντα, καὶ δεῖξαι ὡς ἀληθῶς εἰρήκαμεν, καὶ οὐδὲν ψεῦδος τῶν παρ' ἡμῶν λεχθέντων. νῦν οὖν παραμενῶ παῖς ἀντὶ τοῦ παιδὸς οἰκέτης τοῦ κυρίου. τὸ δὲ παιδάριον ἀναβήτω μετὰ τῶν ἀδελφῶν. πῶς γὰρ ἀναβησόμεθα πρὸς τὸν πατέρα, τοῦ παιδαρίου μὴ ὄντος μεθ' ἡμῶν; ἵνα μὴ ἴδω τὰ κακὰ, ἃ εὑρήσει τὸν πατέρα μου. συνέχεε ταῦτα τὸν Ἰωσὴφ, καὶ ἱκανὴν αὐτῷ παρέσχεν ἀπόδειξιν καὶ τῆς εἰς τὸν πατέρα τιμῆς, καὶ τῆς περὶ τὸν ἀδελφὸν φιλοστοργίας. καὶ οὐκέτι ἠδύνατο φέρειν, οὐδὲ E ἀνέχεσθαι τῶν παρεστηκότων αὐτῷ· ἀλλὰ πάντας ἀπωσάμενος, καὶ μόνος μεταξὺ αὐτῶν ἀπολειφθεὶς, ἀφεὶς φωνὴν μετὰ κλαυθμοῦ ἀναγνωρίζεται τοῖς ἀδελφοῖς. καὶ τοῦτο γνωστὸν ἐγένετο ἐν πάσῃ τῇ βασιλείᾳ, καὶ εἰς τὸν οἶκον Φαραώ. καί φησι πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, ἐγώ εἰμι Ἰωσήφ. ἔτι ὁ πατήρ μου ζῇ; θαυμάσαι μοι ἔπεισιν ἐνταῦθα καὶ τοῦ μακαρίου τούτου τὴν τοσαύτην εὐτονίαν, καὶ ὅτι ἤνεγκε μέχρι τούτου σχηματίσασθαι, καὶ μὴ γνωρίσαι τὰ καθ' ἑαυτὸν, κἀκείνους μάλιστα ἐν-

A *lium senectutis juvenem habet, & frater ejus mortuus est.* Cogita hîc quomodo se habuerit Joseph hæc audiens. *Ille solus relictus est matri suæ, pater autem eum diligit.* Quare autem & hic mentitur, sic dicens: *Frater ejus mortuus est?* Atqui eum negotiatoribus vendiderant. Verum quia sic patri persuaserunt, quasi occisus esset, & a bestiis devoratus: alioquin etiam putaverunt eum non ferentem barbarorum servitutem, jam esse mortuum, & idcirco dicit: *Frater ejus mortuus est.* 21. *Dixisti* B *autem servis tuis: Deducite eum ad me, & curam habebo ipsius.* 23. *Et dixisti: Nisi descendat frater vester vobiscum, non apponetis ut videatis faciem meam.* 24. *Factum est autem, quando ascendimus ad servum tuum patrem nostrum, annunciavimus ei verba domini.* 25. *Dixit autem pater noster nobis: Ite iterum, emite nobis pauca cibaria.* 26. *Nos autem diximus ei: Non poterimus descendere, nisi frater noster descendat nobiscum.* 27. *Dixit autem servus tuus pater noster: Vos scitis, quod duos peperit mihi uxor,* 28. *& egressus est unus a me, & dixistis, quod a bestia sit devoratus.* Considera quomodo per excusationem Judæ, C Joseph omnia diligenter didicerit quæ post suam venditionem egerint domi, & qualia patri de se narraverint. 29. *Nunc igitur,* inquit, *si & hunc tuleritis, & acciderit ei languor in via, deducetis senectutem meam cum mœrore ad inferos.* Ita ergo patre nostro erga puerum affecto, quomodo poterimus faciem ejus videre, puero non exsistente nobiscum? 30. *Pendet enim anima ejus ex hujus anima,* 31. *& deducent servi tui senectutem patris nostri servi tui cum mœrore ad infernum. Servus enim tuus accepit puerum a patre suo dicens: Nisi ipsum ad te reduxero, peccato obnoxius ero tibi om-* D *nibus diebus.* Has promissiones feci patri, ut puerum possim adducere, & ea implere quæ tu jusseras, monstrareque quam vere dixerimus, & nullum mendacium a nobis esse prolatum. 33. *Nunc igitur manebo servus pro puero, famulus domini, puer autem ascendat cum fratribus.* 34. *Quomodo enim ascendemus ad patrem, cum non sit nobiscum puer? & ne videam mala, quæ invenient patrem meum.* Hæc Josephum animo commoverunt, & satis ei demonstrarunt illos & patrem digne colere, & fra- E trem multum amare. 1. *Et non ultra potuit ferre, neque tolerare adstantes sibi, sed repulsis omnibus solus inter eos relictus, emissa voce cum fletu, notum se fecit fratribus. Et hoc innotuit in toto regno, & in domo Pharaonis,* 3. *& dicit fratribus suis: Ego sum Joseph. Vivit-ne adhuc pater meus?* Admirari hîc subit & beati hujus constantiam tantam, & quod hucusque simulationem sustinuerit, & quod quis esset non declaraverit: atque vehementer Caput xlv.

a Septem mss. οὕτως τῷ πατρὶ διέθηκαν

b Savil. & quatuor mss. ἐπεὶ οὖν πάσας τὰς ὑποσχ.

obſtupeſco, quomodo illi potuerint ſtare, vel os poſtea aperire, quomodo non avolarit ab eis anima, quomodo eorum mens tota non obſtupuerit, quomodo non ſe abdiderint intra terram. *Et non potuerunt*, inquit, *fratres ejus reſpondere ei : turbati enim erant.* Merito : cogitantes quomodo eum tractaverant, & qualis ipſe erga illos fuerat : & cogitantes gloriam in qua conſtitutus erat, de ſua ſalute propemodum anxii erant, propterea volens eos animare, 4. *Appropinquate*, inquit, *ad me :* ne amoveamini vos : ne cogitetis vos proprio conſilio hæc contra me egiſſe. Iſta non tam veſtræ erga me adſcribenda ſunt iniquitati, quam divinæ ſapientiæ & ineffabili miſericordiæ : ut huc adveniens, nunc tempeſtive & vobis & toti huic regioni poſſem ſuppeditare alimenta. *Et dixit : Ego ſum Joſeph frater veſter, quem vendidiſtis in Ægyptum.* 5. *Nunc igitur ne doleatis.* Ne vos, inquit, hoc conturbet ; ne aſperum vobis videatur quod factum eſt. Dei enim diſpenſatione contigerunt hæc. *Deus enim me miſit in vitam ante vos.* 6. *Nam hic ſecundus annus famis ſuper terram, & adhuc reſtant quinque anni, in quibus non erit aratio, neque meſſis.* 7. *Miſit enim me Deus ante vos, ut relinquerentur vobis reliquiæ ſuper terram. Nunc igitur non vos me miſiſtis huc, ſed Deus.*

7. Vide quomodo ſemel & iterum & tertio conſolatur illos, dicens ſe non ipſis adſcribere cauſam ſui ingreſſus in Ægyptum, ſed Deum hoc feciſſe, ut ipſe in hanc veniret gloriam. 8. *Deus*, inquit, *miſit me, & fecit me quaſi patrem Pharaonis, & dominum totius domus illius, & principem totius Ægypti.* Illa, inquit, ſervitus hunc principatum mihi conciliavit, illa venditio in hanc me gloriam evexit, illa afflictio hujus mihi honoris occaſio fuit, illa invidia hanc mihi claritatem peperit. Hæc nos non ſolum audiamus, ſed & imitemur : & ita ſolemur eos qui nos afflixere, non imputantes eis quæ in nos admiſerunt, & omnia cum magna ferentes benevolentia, ſicut ille vir admirandus. Igitur, inquit, cum perſuaſum vobis fecerim, me non vobis adſcribere ea quæ contra me a vobis facta ſunt, ſed quod liberem vos criminibus : Deo autem totum tribuam, qui illa ita diſpenſavit, ut præſentem gloriam ſic acquirerem : 9. *Ideo feſtinantes aſcendite ad patrem meum, & dicite ei : Hæc dicit filius tuus Joſeph : Fecit me Deus dominum totius terræ Ægypti, deſcende ad me, & ne differas,* 10. *& habitabis in terra Geſem, & eris apud me tu, & filii tui, & filii filiorum tuorum, & oves, & boves, & quæcumque habes,* 11. *& alam te. Adhuc enim quinque annis fames, ut non delearis tu, & filii tui, & omnis ſubſtantia tua.* 12. *Ecce oculi veſtri vi-*

A πλαγῆναι, ὅπως ἠδυνήθησαν στῆναι καὶ διᾶραι λοιπὸν τὸ στόμα, πῶς οὐκ ἀπέστη ἀπ' αὐτῶν ἡ ψυχὴ, πῶς οὐκ ἐξέστη αὐτῶν ἡ διάνοια, πῶς οὐ κατέδυσαν εἰς τὴν γῆν. οὐκ ἠδύναντό, φησιν, οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἀποκριθῆναι αὐτῷ. ἐταράχθησαν γάρ. εἰκότως. ἐννοοῦντες ἵνα μὲν αὐτὸν αὐτοὶ διέθηκαν, οἷος δὲ αὐτὸς περὶ αὐτοὺς γέγονε, καὶ λογιζόμενοι τὴν περιφάνειαν ἐν ᾗ καθειστήκει, περὶ αὐτῆς, ὡς εἰπεῖν, τῆς σωτηρίας ἠγωνίων. διὰ τοῦτο βουλόμενος αὐτοὺς παραθαρρῦναι, φησιν· ἐγγίσατε πρός με. μὴ μακρύνητε ἑαυτούς· μὴ νομίζετέ, φησιν, οἰκείᾳ γνώμῃ τὰ κατ' ἐμὲ ὑμᾶς πεπραχέναι. οὐ τοσοῦτον
B τῆς ὑμετέρας ἐγένετο περὶ ἐμὲ πονηρίας, ὅσον τῆς τοῦ θεοῦ σοφίας, καὶ τῆς ἀφάτου φιλανθρωπίας, ἵνα ἐνταῦθα παραγενόμενος, νῦν ἐν καιρῷ καὶ ὑμῖν τὰ πρὸς διατροφὴν χορηγῆσαι δυνηθῶ, καὶ πάσῃ τῇ χώρᾳ. καὶ εἶπε, φησιν, ἐγώ εἰμι Ἰωσὴφ ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν, ὃν ἀπέδοσθε εἰς Αἴγυπτον. νῦν οὖν μὴ λυπεῖσθε. μὴ ὑμᾶς, φησι, τοῦτο ταραττέτω, μηδὲ [a] σκληρὸν ὑμῖν λογισθῇ τὸ γεγενημένον. θεοῦ γὰρ οἰκονομία τὰ γινόμενα. εἰς γὰρ ζωὴν ἀπέστειλέ με ὁ θεὸς ἔμπροσθεν ὑμῶν. τοῦτο γὰρ δεύτερον ἔτος λιμὸς ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἔτι λοιπὸν πέντε ἔτη, ἐν οἷς οὐκ ἔσται ἀροτρίασις, οὐδὲ ἀμητός. ἀπέ-
C στειλε γάρ με ὁ θεὸς ἔμπροσθεν ὑμῶν, ὑπολείπεσθαι ὑμῖν κατάλειμμα ἐπὶ τῆς γῆς. νῦν οὖν οὐχ ὑμεῖς με ἀπεστάλκατε ὧδε, ἀλλ' ὁ θεός.

Ὁρᾷ πῶς καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον καὶ τρίτον παραμυθεῖται αὐτοὺς, λέγων μὴ αὐτοῖς αὐτὸν ἐπιγράφειν τὴν αἰτίαν, καὶ τὴν εἰς Αἴγυπτον αὐτοῦ κάθοδον, ἀλλὰ τὸν θεὸν τοῦτο πεποιηκέναι, ὥστε εἰς ταύτην αὐτὸν ἐλθεῖν τὴν περιφάνειαν. ὁ θεός φησιν, ἀπέστειλέ με, καὶ ἐποίησέ με ὡς πατέρα Φαραὼ, καὶ κύριον παντὸς τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ ἄρχοντα πάσης τῆς Αἰγύπτου. ἐκείνη, φησὶν, ἡ δουλεία ταύτην μοι τὴν ἀρχὴν προεξένησεν, ἐκείνη ἡ
D πρᾶσις εἰς ταύτην με τὴν περιφάνειαν ἤγαγεν, ἐκείνη ἡ θλῖψις ταύτης μοι τῆς εὐδοκιμήσεως ὑπόθεσις γέγονεν, ἐκεῖνος ὁ φθόνος ταύτην μοι τὴν δόξαν ἔτεκε. ταῦτα μὴ μόνον ἀκούωμεν, ἀλλὰ καὶ μιμώμεθα, καὶ οὕτω τοὺς κακῶς ἡμᾶς διατιθέντας παραμυθώμεθα, ἀλλοτριοῦντες ἀπ' αὐτῶν τὰ καθ' ἡμῶν γινόμενα, καὶ μετὰ πολλῆς εὐγνωμοσύνης ἅπαντα φέροντες, καθάπερ ὁ θαυμάσιος οὗτος. ἐπεὶ οὖν, φησιν, ἐπείσθητε παρ' ἐμοῦ, ὅτι οὐχ ὑμῖν ἐπιγράφω τὰ εἰς ἐμὲ παρ' ὑμῶν γεγενημένα, ἀλλ' ὑμᾶς μὲν ἀπαλλάττω τῶν ἐγκλημάτων, τῷ δὲ θεῷ τὸ πᾶν
E [b] λογίζομαι τῷ ἐκεῖνα πάντα οἰκονομήσαντι, ἵνα μοι τὸ τῆς παρούσης δόξης περιγένηται, σπεύσαντες οὖν ἀνάβητε πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ εἴπατε αὐτῷ. τάδε λέγει ὁ υἱός σου Ἰωσήφ· ἐποίησέ με ὁ θεὸς κύριον πάσης γῆς Αἰγύπτου. κατάβηθι οὖν πρὸς μὲ, καὶ μὴ ἀναμείνῃς, καὶ κατοικήσεις ἐν γῇ Γεσὲμ, καὶ ἔσῃ ἐγγύς μου σὺ καὶ οἱ υἱοί σου καὶ υἱοὶ τῶν υἱῶν σου, καὶ τὰ πρόβατα, καὶ οἱ βόες, καὶ ὅσα σοί ἐστι, καὶ ἐκθρέψω σε· ἔτι γὰρ πέντε ἔτη λιμὸς, ἵνα μὴ ἐκτριβῇς σὺ, καὶ οἱ υἱοί σου, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντά σου. ἰδοὺ οἱ ὀφθαλμοὶ ὑμῶν βλέπουσι, καὶ οἱ ὀφ-

[a] Aliquot mſſ. σκληρὸν ὑμῖν ἐπιγραφῇ τό.
[b] Aliquot mſſ. λογίζομαι, τῷ διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος δόξαν μοι προξενουμένην ἐκεῖνα πάντα συγχωρήσαντι. σπεύσαντες οὖν

θαλμοὶ Βενιαμὶν τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὅτι τὸ στόμα μου τὸ λαλοῦν πρὸς ὑμᾶς. ἀπαγγείλατε τῷ πατρί μου πᾶσαν τὴν δόξαν μου τὴν ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ὅσα ἴδετε, καὶ ταχύναντες καταγάγετε αὐτόν. Ταῦτα ἅπαντα διαλεχθεὶς, καὶ ἀρκούντως αὐτοὺς παραμυθησάμενος, καὶ ἐντειλάμενος εἰπεῖν τὰ περὶ αὐτοῦ τῷ πατρὶ, καὶ ταχέως αὐτὸν ἐπαναγαγεῖν, ἐπιπεσὼν ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ Βενιαμὶν ἔκλαυσεν· ἐκεῖνος γὰρ ἦν αὐτῷ ὁμομήτριος· κἀκεῖνος πάλιν ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῷ. καὶ κατεφίλησε πάντας τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, καὶ ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτοῖς. καὶ τότε μετὰ τὴν τοσαύτην διάλεξιν καὶ τὰ δάκρυα καὶ τὴν συμβουλὴν, ἣν πρὸς αὐτοὺς ἐποιήσατο, μόλις ἠδυνήθησαν λαλῆσαι πρὸς αὐτόν. μετὰ ταῦτα γάρ, φησιν, ἐλάλησαν πρὸς αὐτόν. Ταῦτα δὲ διεβοήθη εἰς τὸν οἶκον Φαραὼ, καὶ ἐχάρη, καὶ πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ. ἐχαροποίησε, φησι, πάντας ὁ ἀναγνωρισμὸς τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἰωσήφ. καὶ εἶπε, φησιν, ὁ βασιλεὺς τῷ Ἰωσήφ· εἶπον τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, (f. σου) τοῦτο ποιήσατε· γεμίσατε τὰ φορεῖα ὑμῶν σίτου, καὶ ἀπέλθετε. καὶ ἀναλαβόντες τὸν πατέρα ὑμῶν ἥκετε πρὸς μὲ, καὶ δώσω ὑμῖν πάντων τῶν ἀγαθῶν Αἰγύπτου. σὺ δὲ ἔντειλαι ταῦτα, λαβεῖν αὐτοὺς ἁμάξας τοῖς παιδίοις καὶ ταῖς γυναιξίν. ὅρα καὶ τὸν βασιλέα, πῶς ἤδη φροντίζει * περὶ τῆς τοῦ Ἰακὼβ ἐπανόδου. καὶ ἀναλαβόντες, φησὶ, τὸν πατέρα ὑμῶν παραγίνεσθε, καὶ μὴ φείσησθε τοῖς ὀφθαλμοῖς τῶν σκευῶν ὑμῶν. πάντα γὰρ τὰ ἀγαθὰ Αἰγύπτου ὑμῖν ἔσται. ἐποίησαν δὲ οὕτως οἱ υἱοὶ Ἰσραήλ. ἔδωκε δὲ Ἰωσὴφ αὐτοῖς ἁμάξας κατὰ τὰς ἐντολὰς τοῦ βασιλέως· καὶ πᾶσι μὲν ἔδωκε δισσὰς στολὰς, τῷ δὲ Βενιαμὶν ἔδωκε τριακοσίους χρυσοῦς, καὶ πέντε ἐξαλλασσούσας στολὰς, καὶ τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἀπέστειλεν ὁμοίως· καὶ δέκα ὄνους αἴροντας ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν Αἰγύπτου, καὶ δέκα ἡμιόνους αἴροντας ἄρτους τῷ πατρὶ αὐτοῦ εἰς τὴν ὁδόν. καὶ ταῦτα ἅπαντα δοὺς ἐξαπέστειλε τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐπορεύθησαν· καὶ εἶπεν αὐτοῖς, μὴ ὀργίζεσθε ἐν τῇ ὁδῷ. ὅρα γνώμην φιλόσοφον· οὐ μόνον αὐτὸς πᾶσαν αὐτοῖς ἀφῆκε τὴν ὀργὴν, καὶ τῶν ἐγκλημάτων αὐτοὺς ἀπήλλαξεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς παραινεῖ μὴ ὀργίζεσθαι κατὰ τὴν ὁδὸν, μηδὲ ὑπὲρ τῶν γεγενημένων ἀλλήλοις ἐγκαλεῖν. εἰ γὰρ ἡνίκα εἱστήκεισαν πρότερον ἐπὶ τοῦ Ἰωσὴφ, ἔλεγον πρὸς ἑαυτούς· ναὶ, ἐν ἁμαρτίαις ἐσμὲν περὶ τοῦ Ἰωσὴφ, τοῦ ἀδελφοῦ ἡμῶν, ὅτι ὑπερείδομεν αὐτοῦ τὴν θλίψιν· καὶ ἐπιστὰς ὁ Ῥουβὴν ἔλεγεν, οὐκ εἶπον ὑμῖν, μὴ ἀδικήσητε τὸ παιδάριον, καὶ οὐκ εἰσηκούσατέ μου· πολλῷ μᾶλλον εἰκὸς ἦν αὐτοὺς κατεξανίστασθαι αὐτῶν. καὶ διὰ τοῦτο καταστέλλων αὐτῶν τὸν θυμὸν, καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους φιλονεικίαν, φησὶ, μὴ ὀργίζεσθε ἐν τῇ ὁδῷ, ἀλλ' ἐννοήσαντες ὅτι οὐδεμίαν ὑμῖν αἰτίαν ἐπήγαγον ὑπὲρ τῶν εἰς ἐμὲ γεγενημένων, καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους εὐνοϊκῶς διατέθητε. τίς ἂν κατ' ἀξίαν τὴν ἀρετὴν τοῦ δικαίου τούτου θαυμάσειεν, ὃς τὴν ἐν τῇ καινῇ φιλοσοφίαν μετὰ πολλῆς τῆς δαψιλείας ἀπεπλήρωσε, καὶ ὅπερ ὁ Χριστὸς παραινεῖ λέγων τοῖς ἀποστόλοις, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὔχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς, τοῦτο ἐστὶ καὶ πολ-

A *dent, & oculi Benjamin fratris vestri, quod ore meo vobis loquor: Annunciate patri meo omnem gloriam meam quæ est in Ægypto, & quæcumque vidistis, & festinantes deducite eum.* Postquam hæc omnia dixit, & satis eos consolatus est, mandatumque dedit ut de rebus & statu suo patrem certiorem redderent, statimque adducerent, cecidit in collum Benjamin fratris sui, & flevit: is namque erat uterinus frater, & ille vicissim flevit super eo, & osculatus est omnes fratres suos, & flevit super eos. Denique post tantum colloquium & lacrymas, & consolationem, & B consilium quod eis dedit, vix potuerunt cum eo loqui. 15. *Post hæc enim*, inquit, *loquebantur ei.* 16. *Hæc autem omnia divulgata sunt, & celebrata in domo Pharaonis, & gavisus est, & omnes qui in domo ejus.* Exhilaravit, inquit, omnes agnitio fratrum Joseph. 17. *Et dixit*, inquit, *Rex Joseph: Dic fratribus tuis, hoc facite: Implete vehicula vestra frumento, & abite, & assumto patre vestro redite ad me, & dabo vobis de omnibus bonis Ægypti: tu autem* C *manda ut accipiant plaustra pueris & uxoribus.* Vide & regem, quomodo jam curam agit de reditu Jacob. *Et assumto*, inquit, *patre vestro venite*, 20. *& ne parcatis oculis de vasis vestris. Omnia enim bona Ægypti vestra erunt.* 21. *Fecerunt autem sic filii Israël. Dedit autem Joseph eis currus, juxta mandatum regis*, 22. *& omnibus quidem dedit binas stolas, Benjamin autem dedit trecentos aureos, & quinque stolas mutatorias*, 23. *& patri suo misit similiter & decem asinos ferentes de bonis Ægypti, & decem mulas ferentes panes patri suo* D *in viam.* 24. *Quibus omnibus datis, misit fratres suos, & profecti sunt: dixitque eis: Ne irascamini in via.* Vide mentem moribus optimis præditam: non solum ipse dimisit iram, & a criminibus liberavit, sed & ipsos admonet, ne irascantur in via, neque sese mutuo de factis accusent. Nam si nuper cum steterant ante Joseph, dicebant inter se, *Merito: in peccatis enim sumus propter fratrem nostrum, quia despeximus ejus afflictionem, & exsurgens Ruben, dicebat: Nonne dixi vobis, ne injuria afficiatis puerum, & non exaudistis me?* multo E magis verisimile erat, illum in via cum aliis rixaturum esse: propterea comprimens eorum iram & contentionem mutuam, dicit: *Ne irascamini in via*; sed cogitantes quod ego non habuerim pro crimine quæ in me admisistis, ipsi etiam vos benevolentia vicissim prosequamini. Quis pro dignitate admiraretur justi viri hujus virtutem, qui novæ legis philosophiam magna adimplevit diligentia; atque id quod Christus admonet discipulos: *Diligite inimicos vestros, orate pro persequentibus vos*, hoc ille & multo magis (Matt. 5.44.)

* Περὶ τῆς τοῦ Ἰακὼβ ἐπανόδου, *de reditu Jacobi.* Sic omnes cum editi, tum manuscripti. At quorsum hic reditus Jacobi in Ægyptum, qui nunquam Ægyptum viderat? An hic ἐπανόδου positum fuerit pro ἀνόδου, vel potius καθόδου *descensu*, quia qui ex Judæa in Ægyptum pergunt, descendere ut plurimum dicuntur.

fecit? Neque enim solum tantam exhibuit caritatem erga eos qui se, quantum in eis erat, occiderant; sed omnia facit, ut demonstret nihil eos in se peccati admisisse. O philosophiæ excellentiam! ô ingentem probitatem, & dilectionis Dei magnitudinem! Non vos, inquit, hæc mihi fecistis, sed Dei erga me providentia hæc fieri permisit, ut mihi somniorum eventus concedatur, & vobis salutis causa esse possim. Ita ut in afflictionibus & in tentationibus esse, si sobrii simus, divinæ sit erga nos providentiæ & benevolentiæ signum. Ne igitur in omnibus prosperitatem & affluentiam inquiramus, sed & sive in prosperitate simus, sive in adversitate, similiter gratias offeramus Domino, ut visa grata mente nostra, largiorem suam erga nos declaret providentiam: quæ nobis omnibus concedatur gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, quicum Patri & sancto Spiritui sit gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

A λῷ πλέον ἐποίησεν. οὐδὲ γὰρ μόνον τοσαύτην ἀγάπην ἐπεδείξατο περὶ τοὺς ἀνελόντας αὐτὸν, τό γε εἰς αὐτοὺς ἧκον, ἀλλὰ πάντα ποιεῖ, ὥστε διδάξαι αὐτοὺς, ὅτι οὐδὲ ἥμαρτόν τι εἰς αὐτόν. ὢ φιλοσοφίας ὑπερβολὴ, ὢ εὐγνωμοσύνης ἐπίτασις, καὶ τῆς πρὸς θεὸν ἀγάπης δαψίλεια. μὴ γὰρ ὑμεῖς, φησιν, εἰς ἐμὲ ταῦτα διεπράξασθε, ἡ τοῦ θεοῦ περὶ ἐμὲ κηδεμονία ταῦτα γενέσθαι συνεχώρησεν, ἵνα καὶ ἐμοὶ τῶν ὀνειράτων τὴν ἔκβασιν παράσχηται, καὶ ὑμῖν ἀρκοῦσα σωτηρίας ὑπόθεσις γένωμαι. τὸ ἐν θλίψεσιν οὖν, ἢ πειρασμοῖς [a] γενέσθαι, πολλῆς τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ κηδεμονίας καὶ προνοίας ἐστὶ B τεκμήριον. μὴ τοίνυν ἐκ παντὸς τρόπου τὴν ἄνεσιν καὶ τὴν ἄδειαν ἐπιζητῶμεν, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀνέσει τυγχάνοντες, καὶ ἐν θλίψεσι γινόμενοι, ὁμοίως τὴν εὐχαριστίαν ἀναπέμπωμεν τῷ δεσπότῃ· ἵνα τὴν εὐγνωμοσύνην θεασάμενος, δαψιλεστέραν τὴν περὶ ἡμᾶς ἐπιδείξηται κηδεμονίαν· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Αμήν.

HOMILIA LXV.

Gen. 45. 25. *Et ascenderunt*, inquit, *ex Ægypto, & venerunt in terram Chanaan ad Jacob patrem suum: & nunciaverunt ei, dicentes: Filius tuus Joseph vivit, & dominatur toti terræ Ægypti. Et obstupuit Jacob, non enim credidit eis.*

1. VIDISTIS ex his quæ heri dicta sunt, philosophiam Josephi, & inenarrabilem clementiam quam erga fratres suos exhibuit: nec solum nullam fecit memoriam eorum quæ in se admiserant, sed & redituros ad parentem admonuit, ipsisque consilium dedit ne inter se jurgentur super his quæ in ipsum admiserant, sed dimissa omni ira, pacifice ambulent. Operæpretium est autem & jam quæ sequuntur recensere, ut videamus & horum ad patrem reditum, & descensum Jacob in Ægyptum: necnon quomodo refloruerit audiens ea quæ Joseph spectabant, atque, ut sic dicam, de sene juvenis redditus sit. Quis enim sermone complecti posset voluptatem in qua tunc fuerit, cum disceret Joseph vivere, & in tanta dignitate constitutum esse? Inexspectata enim bona majorem voluptatem afferre solent. Quem enim putabat ante tot annos fuisse a bestiis devoratum, ut intellexit tenere imperium totius Ægypti, quomodo non præ magnitudine gaudii mente excessit? Idem enim facere solet immodicum gaudium, quod ingens tristitia. Et videre licet multos effundere lacrymas præ gaudio immenso, alios etiam sæpe obstupescere, quando fieri vident ea quæ non exspectaverant: &, quos mortuos esse putabant,

Inexspectata bona jucundiora.

ΟΜΙΛΙΑ ξε'.

C Καὶ ἀνέβησαν, φησιν, ἐξ Αἰγύπτου, καὶ ἦλθον εἰς τὴν Χαναναίαν πρὸς Ἰακὼβ τὸν πατέρα αὐτῶν, καὶ ἀνήγγειλαν αὐτῷ, λέγοντες· ὅτι ὁ υἱός σου Ἰωσὴφ ζῇ, καὶ αὐτὸς ἄρχει πάσης γῆς Αἰγύπτου. καὶ ἐξέστη Ἰακὼβ τῇ διανοίᾳ, οὐ γὰρ ἐπίστευσεν αὐτοῖς.

ΕΙΔΕΤΕ ἐκ τῶν χθὲς ἡμῖν εἰρημένων τοῦ Ἰωσὴφ τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ἄφατον ἀνεξικακίαν, ἣν περὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἀδελφοὺς ἐπεδείξατο, οὐ μόνον οὐδεμίαν μνήμην τῶν εἰς αὐτὸν γεγενημένων ποιησάμενος, ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς μέλλουσιν ἐπανιέναι πρὸς τὸν πατέρα τοῦτο αὐτὸ παραινέσας καὶ συμβουλὴν εἰσαγαγὼν, ὥστε μὴ D ἀλλήλοις αἰτιᾶσθαι ὑπὲρ τῶν εἰς αὐτὸν αὐτοῖς εἰργασμένων, ἀλλὰ πᾶσαν ὀργὴν ἀπελάσαντας μετὰ ὁμονοίας τὴν ὁδοιπορίαν ποιεῖσθαι. ἀναγκαῖον δὲ λοιπὸν σήμερον τὰ ἑξῆς ἀποπληρῶσαι, ἵνα ἴδωμεν καὶ τὴν τούτων ἐπάνοδον τὴν πρὸς τὸν πατέρα, καὶ τοῦ Ἰακὼβ τὴν εἰς Αἴγυπτον κάθοδον· καὶ ὅπως αὐτὸν ἀναθάλαι πεποίηκε τὰ κατὰ τὸν Ἰωσὴφ γνωρισθέντα αὐτῷ, καὶ σχεδὸν εἰπεῖν, νέον ἐκ γέροντος αὐτὸν εἰργάσατο. τίς γὰρ ἂν δυνηθείη τῷ λόγῳ παραστῆσαι τὴν ἡδονὴν, ἐν ᾗ τότε γέγονε, πυθόμενος ζῆν τὸν Ἰωσὴφ, καὶ ἐν τοσαύτῃ περιφανείᾳ τυγχάνειν; ἴστε γὰρ E μάλιστα, ὅτι τὰ ἀπροσδόκητα τῶν ἀγαθῶν πολλὴν ἐπίτασιν τῆς ἡδονῆς ἐνεργάζεσθαι πέφυκεν. ὃν γὰρ ἐνόμιζε πρὸ τοσούτων ἐτῶν κατάβρωμα τῶν θηρίων γεγενῆσθαι, καὶ μαθὼν πάλιν τὴν ἀρχὴν τῆς Αἰγύπτου πᾶσαν κατέχειν αὐτὸν, πῶς οὐκ ἂν ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῆς ἡδονῆς ἐξέστη τῇ διανοίᾳ; ὅπερ γὰρ ὑπερβάλλουσα ἀθυμία ἐργάζεται, τοῦτο πολλάκις καὶ ἐπιτεταμένη χαρά. καὶ ἔστιν ἰδεῖν πολλοὺς καὶ δάκρυα προχέοντας ἀπὸ χαρᾶς ὑπερβαλλούσης, ἑτέρους δὲ πολλάκις καὶ ἀποπλήκτους γινομένους, ὅταν ἃ μηδὲ προσεδόκησαν, ἴδωσι γεγενημένα, καὶ οὓς τεθνη-

[a] Sic maxima pars mss. Editi, πειρασμοῖς περιπείρεσθαι, quæ lectio vitiata fuit, ut recte suspicatus est Savilius.

a κενὰ νενομίκασιν, * ἐξαίφνης ζῶντας θεάσονται. ἀλλ' ἵνα σαφέστερος ἡμῖν ὁ λόγος γένηται, αὐτῶν ἐπακούσωμεν τῶν ἀναγνωσθέντων. καὶ ἀνέβησαν, φησιν, ἐξ Αἰγύπτου, καὶ ἦλθον εἰς γῆν Χαναὰν πρὸς Ἰακὼβ τὸν πατέρα αὐτῶν, καὶ ἀνήγγειλαν αὐτῷ λέγοντες· ὅτι υἱός σου ὁ Ἰωσὴφ ζῇ, καὶ αὐτὸς ἄρχει πάσης τῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐξέστη τῇ διανοίᾳ Ἰακώβ· οὐ γὰρ ἐπίστευσεν αὐτοῖς. ὁρᾷς, ὅπερ ἔλεγον, ὅτι ἄπιστον αὐτῷ ἔδοξεν εἶναι τὸ περὶ τοῦ Ἰωσὴφ, ὡς καὶ τὴν διάνοιαν αὐτοῦ παρασαλευθῆναι, καὶ ἐνόμιζεν ἀπάτην εἶναι τὰ παρὰ τῶν ἀδελφῶν λεγόμενα; οἱ γὰρ τότε τὸν χιτῶνα εἰσαγαγόντες τῷ αἵματι τοῦ ἐρίφου μολυνθέντα, καὶ εἰς πίστιν ἀγαγόντες τὸν πατέρα, ὅτι κατάβρωμα θηρίων γέγονε, νῦν φασιν ὅτι ζῇ, καὶ ἄρχει πάσης τῆς Αἰγύπτου. καὶ ταραττόμενος τὴν διάνοιαν ἐλογίζετο πρὸς ἑαυτὸν, πῶς ἂν ἔχοι τοῦτο λόγον· εἰ γὰρ τὸ πρότερον ἀληθὲς, τοῦτο οὐχ οἷόν τε εἶναι πιστόν. εἰ δὲ τοῦτο πιστὸν καὶ ἀληθὲς, ἐκεῖνο ψεῦδος ἂν εἴη. ἐτάραττε δὲ αὐτὸν μάλιστα τὸ παρὰ τῶν υἱῶν τὰ πρότερα ἀκηκοέναι, καὶ ἕτερα νῦν παρὰ τῶν αὐτῶν μανθάνειν. ὁρῶντες τοίνυν τοῦ πατρὸς τὴν ταραχὴν, καὶ βουλόμενοι αὐτὸν εἰς πίστιν ἀγαγεῖν καὶ πληροφορίαν, ὅτι ἀληθῆ τὰ παρ' αὐτῶν λεγόμενα τυγχάνει, ἐλάλησαν αὐτῷ πάντα τὰ ῥηθέντα παρὰ τοῦ Ἰωσὴφ, καὶ ὅσα εἶπεν αὐτοῖς. καὶ μετὰ τῶν ῥημάτων καὶ τὰ ἀποσταλέντα προσενέγκαντες, τὰς ἁμάξας καὶ τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Ἰωσὴφ πεμφθέντα, μόλις ἔδοξαν πείθειν τὸν πατέρα, ὅτι οὐκ ἔστι ψεῦδος τὰ παρ' αὐτῶν λεγόμενα. ὁρῶν γὰρ τὰς ἁμάξας τὰς ἀποσταλείσας, ὥστε καταβῆναι αὐτὸν εἰς Αἴγυπτον, ἀνεζωπύρησε, φησιν. ὁ γέρων, ὁ πρεσβύτης, ὁ συγκεκυφὼς, ἀθρόον ἐνεάζε τῇ προθυμίᾳ. ἀνεζωπύρησε γάρ, φησι. τί ἐστιν, ἀνεζωπύρησε; καθάπερ τὸ λυχναῖον πῦρ, ἐπειδὰν ἐπιλίπῃ ἡ τοῦ ἐλαίου τροφὴ, καὶ μέλλῃ σβέννυσθαι, εἰ μικρόν τις ἐπιστάξειεν αὐτῷ ἔλαιον, ἀθρόον τὸ σβέννυσθαι μέλλον λαμπρότερον δείκνυσι τὸ φῶς· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὁ πρεσβύτης οὗτος, μονονουχὶ σβέννυσθαι μέλλων ὑπὸ τῆς ἀθυμίας· οὐκ ἠθέλησε γάρ, φησι, παρακληθῆναι, λέγων, ὅτι καταβήσομαι πενθῶν εἰς ᾅδου· μαθὼν πάλιν, ὅτι ζῇ καὶ ὅτι ἄρχει τῆς Αἰγύπτου, καὶ ὁρῶν τὰς ἁμάξας, ἀνεζωπύρησε, φησι, νέος ἐκ γέροντος γέγονεν, ἀπέθετο τῆς ἀθυμίας τὸ νέφος, τὴν ζάλην τῶν λογισμῶν ἀποκρουσάμενος, ἐν γαλήνῃ λοιπὸν ἐτύγχανε, τοῦ Θεοῦ ταῦτα ἅπαντα οἰκονομοῦντος, ὥστε τὸν τοσούτων πόνων τὴν παραμυθίαν εὕρασθαι τὸν δίκαιον, καὶ κοινωνῆσαι τῷ παιδὶ τῆς εὐημερίας· ἄλλως δὲ, ἵνα καὶ τὸ ὄναρ πληρωθῇ, ὅπερ αὐτὸς διέκρινεν, εἰπών· ἆρά γε ἐλευσόμεθα ἐγώ τε καὶ ἡ μήτηρ σου, καὶ οἱ ἀδελφοὶ προσκυνῆσαί σοι ἐπὶ τὴν γῆν; καὶ πιστεύσας τοῖς εἰρημένοις καὶ τοῖς ὁρωμένοις, εἶπε, φησι, μεγάλα μοί ἐστιν, εἰ ἔτι Ἰωσὴφ ὁ υἱός μου ζῇ. πορευθεὶς ὄψομαι αὐτὸν πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν με. μεγάλα μοί ἐστι, καὶ ὑπερβαίνει πάντα λογισμὸν, καὶ ἐπικρύπτει πᾶσαν ἐν ἀνθρώποις εὐφροσύνην, εἰ ἔτι ὁ υἱός μου ζῇ. πορευθεὶς οὖν ὄψομαι αὐτόν. ἐπειχθῶμεν τοίνυν λοιπὸν, ὥστε καὶ τὰ τῆς συντυχίας μοι ὑπάρξαι, πρὶν ἢ ἀποθα-

A repente vivos vident. Sed ut manifestior fiat sermo noster, audiamus quæ lecta sunt. 25. *Et ascenderunt*, inquit, *ex Ægypto, & venerunt in terram Chanaan ad Jacob patrem suum*, 26. *& annunciaverunt ei, dicentes: Filius tuus Joseph vivit, & ipse dominatur toti terræ Ægypti. Et excessit mente Jacob: non enim credidit eis.* Vides, id quod dicebam, incredibile ei visum esse quod de Joseph annunciabatur, ita ut mente concuteretur, & quæ a fratribus fiebant, deceptionem esse putaret? B Qui enim tunc attulerant vestem sanguine hœdi inquinatam, & patri persuaserant eum a bestiis esse devoratum, nunc dicunt eum vivere, & dominari in tota Ægypto. Et turbata mente cogitabat apud se quomodo rationi esset hoc consentaneum. Nam si verum est illud prius dictum, quomodo poterat credi? Si autem hoc credendum & verum, illud necessario fuerit mendacium. Turbavit autem eum maxime, quod aliud a filiis antea audierat, & alia nunc ab eisdem disceret. Videntes igitur patris turbationem, C & volentes ei pluribus argumentis persuadere, se verum dicere, *loquuti sunt ei omnia quæ a Joseph dicta erant*, & quæcumque sibi mandaverat, & postea protulerunt plaustra, & dona quæ a Joseph missa erant, & vix tandem fecerunt fidem patri, non esse mendacia quæ a se dicerentur. Nam videns plaustra quæ missa erant, ut descenderet in Ægyptum, *primum vigorem recepit*, inquit. Senex, decrepitus, terram spectans, alacritate animi confestim juvenescebat. Quid est, *primum vigorem recepit?* Sicut ignis in lucerna, quando deficit olei alimonia, & D jam exstinguitur, si parum quis olei infuderit, repente qui exstingui putabatur, clariorem emittit lucem: ita & senex ille præ tristitia jam exstingui videbatur. *Noluit* enim, inquit, *consolationem accipere, dicens: Descendam lugens in infernum.* Ubi autem cognovit vivere filium, & dominari in tota Ægypto, & vidit plaustra, primum vigorem recepit, & juvenis ex sene factus est. Deposuit mœroris nebulam, dispulit cogitationum tempestatem, tranquillus postea fuit: hæc omnia dispensante Deo, ut justus tam multorum laborum consolationem inveniret, & particeps fieret felicitatis filii: & præterea E ut somnium impleretur id quod ipse interpretatus erat, dicens: *Numquid veniemus ego & mater tua, & fratres tui, ut adoremus te?* Et credidit dictis atque visis, 28. *& dixit*, inquit: *Magna mihi sunt, si adhuc vivit Joseph: ibo igitur, & videbo eum priusquam moriar. Magna sunt mihi*, inquit, & excedunt omnem cogitationem, & obscurant omnem humanam lætitiam, si adhuc filius meus Joseph vivit: ibo igitur & videbo eum. Festinemus igitur, ut ejus colloquio potiar, priusquam

a Quatuor mss. ἐξαίφνης θεάσονται ἐν περιφανείᾳ πολλῇ τυγχάνοντας. | ἀλλ' ἵνα.

A moriar. Nunc, inquit, nuncius ille erexit animum meum, & fugavit senectutis infirmitatem, & roboravit mentem. Quod si & cum eo colloqui contingat, perfectam lætitiam assequutus moriar. Et nihil moratus justus itineri se commisit, festinans & urgens ut videret tam desideratum filium, utque ante tot annos mortuum, &, ut putabat, factum cibum bestiarum, videret nunc regem Ægypti. 1.
Caput 46. *Et cum venisset ad puteum juramenti*, preces, quibus gratias agebat, obtulit Domino, *& sacrificavit sacrificium Deo patris sui Isaac.*

B 2. Hæc audientes, discamus quando quid facturi, vel negotium aliquod cœpturi, vel peregrinationem suscepturi sumus, ut precibus offeramus Domino sacrificium, & ejus adjutorium invocemus, & sic institutum aggrediamur, imitantes illorum justorum pietatem, *sacrificavit sacrificium Deo patris sui Isaac.* Ut discas eum vestigia patris sui sequutum esse, & hoc in cultu divino declarasse, sicut Isaac.
C Et quia gratum suum affectum prius per gratiarum actionem ostendit, statim subsequuta sunt etiam ea quæ superni auxilii fuerunt. Nam quia videbat tantum itineris spatium, & cogitabat suam decrepitam ætatem, veritus ne morte præoccupatus, a colloquio & aspectu filii privaretur, precatur Dominum, ut tantam sibi vitæ mensuram concedat, ut perfecta voluptate fruatur. Sed vide quomodo bonus Dominus multis argumentis justum securum reddat.
2. *Dixit enim Deus Israël in visione noctis : Jacob, Jacob,*
3. *ego sum Deus patrum tuorum, ne timeas descendere in Ægyptum. In magnam enim gentem faciam te illic.*
4. *Ego descendam tecum, & reducam te in finem, & Joseph imponet manus super oculos tuos.*
D Vide quomodo ea quæ justus ille desiderabat, ea illi Deus polliceatur : imo & multo majora. Liberalitate enim sua nostras petitiones transscendit, servans solitam suam misericordiam. *Ne timeas*, inquit, *descendere in Ægyptum.* Quoniam anxius erat ob viæ longitudinem, ideo dicit : Ne respicias ad infirmitatem senectutis, *in gentem enim magnam faciam te illic : & descendam tecum in Ægyptum*, ego te comitabor, & omnia tua prospera reddam.
E Adverte quomodo verba humilitati nostræ attemperet : *Descendam*, inquit, *tecum in Ægyptum.* Quid hoc beatius fuerit, quam Deum ipsum habere comitem itineris ? Sequitur postea consolatio, qua plurimum indigebat senex. *Et Joseph*, inquit, *imponet manus super oculos tuos.* Ille dilectus tuus, ipse te fovebit, & manus imponet super oculos tuos. Gaudens itaque, & totus securus iter arripe. Cogita hic, obsecro, quam jucundum fecerit iter justus, acceptis tam certis Dei promissionibus.
5. *Surrexit enim*, inquit, *Jacob, & filii ejus : & acceperunt omnem possessionem suam, & venerunt in Ægyptum.*
6. *In se-*

νῦν με. νῦν μὲν γὰρ ἡ ἀκοὴ διανέστησέ μου τὴν διάνοιαν, καὶ τὴν τοῦ γήρως ἀσθένειαν ἐφυγάδευσε, καὶ ἀνέρρωσέ μου τὸν λογισμόν. εἰ δὲ συντυχία μοι γένοιτο, τελείας ἀπολαύσας τῆς εὐφροσύνης, οὕτω καταλύσω τὸν βίον. καὶ μηδὲν μελλήσας ὁ δίκαιος ἥπτετο τῆς ὁδοιπορίας, σπεύδων καὶ ἐπειγόμενος τὸν αὐτῷ περιπόθητον ἰδεῖν, καὶ τὸν πρὸ τοσούτων ἐτῶν τεθνηκότα καὶ θηρίων κατάβρωμα γενόμενον, ὡς ἐνόμιζε, θεάσασθαι νῦν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου γεγενημένον. καὶ γενόμενος ἐπὶ τὸ φρέαρ τοῦ ὅρκου, εὐχαριστηρίους εὐχὰς ἀναπέμψας τῷ δεσπότῃ, ἔθυσε, φησι, θυσίαν τῷ θεῷ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰσαάκ.

Ταῦτα ἀκούοντες παιδευώμεθα, ὅταν ἂν μέλλοιμεν διαπράττεσθαι, κἂν πράγματί τινι ἐγχειρήσωμεν, κἂν ἀποδημίας ἁπτώμεθα, πρότερον τὴν διὰ τῆς εὐχῆς θυσίαν ἀναφέρειν τῷ δεσπότῃ, καὶ τὴν ἐκείνου συμμαχίαν καλοῦντας, οὕτως ἅπτεσθαι τῶν προκειμένων, καὶ μιμεῖσθαι τῶν δικαίων τύπων τὸ φιλόθεον. ἔθυσε, φησι, θυσίαν τῷ θεῷ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰσαάκ· ἵνα μάθῃς ὅτι κατ' ἴχνος τοῦ πατρὸς ἐπορεύετο, καὶ οὕτω τὴν περὶ τὸ θεῖον θεραπείαν ἐπεδείκνυτο, καθάπερ ὁ Ἰσαάκ. καὶ ἐπειδὴ τὴν οἰκείαν εὐγνωμοσύνην προλαβὼν διὰ τῆς εὐχαριστίας ἐπεδείξατο, εὐθέως ἐπηκολούθησε καὶ τὰ παρὰ τῆς ἄνωθεν ῥοπῆς. ἐπειδὴ γὰρ καὶ τὸ διάστημα τῆς ὁδοῦ προορῶν, καὶ πρὸς τὸ γῆρας ἀποβλέπων ἐδεδοίκει, μὴ καὶ πρὸ τῆς συντυχίας ἐπιστὰς ὁ θάνατος ἀποστερήσῃ τῆς τοῦ παιδὸς ὄψεως, εὐχὰς ποιεῖται πρὸς τὸν δεσπότην ἐπιμετρῆσαι αὐτῷ ζωήν, ὥστε τελείας ἀπολαῦσαι τῆς ἡδονῆς. ἀλλ' ὅρα πῶς ὁ ἀγαθὸς θεὸς πληροφορεῖ τὸν δίκαιον. εἶπε γάρ, φησιν, ὁ θεὸς τῷ Ἰσραὴλ ἐν ὁράματι τῆς νυκτός· Ἰακώβ, Ἰακώβ· ἐγώ εἰμι ὁ θεὸς τῶν πατέρων σου. μὴ φοβοῦ καταβῆναι εἰς Αἴγυπτον. εἰς γὰρ ἔθνος μέγα ποιήσω σε ἐκεῖ. ἐγὼ καταβήσομαι μετὰ σοῦ, κἀγὼ ἀναβιβάσω σε εἰς τέλος, καὶ Ἰωσὴφ ἐπιβαλεῖ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς σου. ὅρα πῶς ἅπερ ὁ δίκαιος ἐπεθύμει, ταῦτα αὐτῷ ὁ δεσπότης ὑπισχνεῖται, μᾶλλον δὲ καὶ πολλῷ πλείονα. φιλότιμος γὰρ ὢν ὑπερβαίνει τὰς ἡμετέρας αἰτήσεις, τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν μιμούμενος. μὴ φοβοῦ, φησι, καταβῆναι εἰς Αἴγυπτον. ἐπειδὴ ἠγωνία πρὸς τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, διὰ τοῦτό φησι, μὴ πρὸς τὴν τοῦ γήρως ἀσθένειαν ἀπίδῃς. εἰς γὰρ ἔθνος μέγα ποιήσω σε ἐκεῖ; καὶ καταβήσομαι μετὰ σοῦ εἰς Αἴγυπτον. ἐγώ σοι συνέσομαι, καὶ πάντα σοι εὐμαρῆ καταστήσω. σκόπει συγκατάβασιν ῥημάτων, καταβήσομαι μετὰ σοῦ εἰς Αἴγυπτον. τί τούτου μακαριώτερον γένοιτ' ἄν, τοῦ τὸν θεὸν ἔχειν συνοδοιπόρον; εἶτα ἡ παραμυθία, ἧς μάλιστα ἐδεῖτο ὁ πρεσβύτης· καὶ Ἰωσὴφ ἐπιβαλεῖ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς σου. ἐκεῖνος ὁ περιπόθητος, αὐτός σε περιστελεῖ, καὶ τὰς χεῖρας ἐπιβαλεῖ τοῖς ὀφθαλμοῖς σου. χαίρων οὖν καὶ πάσης ἀγωνίας ἐκτὸς γεγονώς, οὕτως ἔχου τῆς ὁδοῦ. ἐννόει μοι λοιπὸν τὸν δίκαιον μεθ' ὅσης εὐθυμίας ποιεῖται τὴν ὁδοιπορίαν, τοσαύτην ἐκ τῆς τοῦ θεοῦ ὑποσχέσεως λαβὼν τὴν πληροφορίαν. ἀνέστη γάρ, φησιν, Ἰακώβ, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ ἔλαβον πᾶσαν τὴν κτῆσιν αὐτῶν, καὶ ἦλθον εἰς Αἴγυπτον. ἐν ἑξήκοντα ἕξ

ψυχαῖς κατέβη Ἰακὼβ εἰς Αἴγυπτον. καὶ Ἰωσὴφ μετὰ τῶν υἱῶν αὐτοῦ τῶν γινομένων αὐτῷ ἐννέα τις ἐτύγχανεν ὤν· ὡς εἶναι μετὰ τοῦ Ἰωσὴφ τὰς πάσας ψυχὰς, ἑβδομήκοντα πέντε. Τίνος ἕνεκεν τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν μετὰ ἀκριβείας ἐπεσημήνατο ἡ θεία γραφή; ἵνα εἰδέναι ἔχωμεν, ὅπως εἰς ἔργον ἐξέβη ἡ τοῦ θεοῦ πρόῤῥησις ἡ λέγουσα, ὅτι εἰς ἔθνος μέγα ποιήσω σε ἐκεῖ. ἀπὸ γὰρ τούτων τῶν ἑβδομήκοντα πέντε ψυχῶν εἰς ἑξακοσίας χιλιάδας ἐξετάθη τὸ γένος τοῦ Ἰσραήλ. εἶδες πῶς οὐ μάτην, οὐδὲ εἰκῇ τὸν ἀριθμὸν τῶν κατελθόντων εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐδίδαξεν ἡμᾶς, ἀλλ' ἵνα εἰδέναι ἔχωμεν ἐξ ὅσων πόσοι γεγόνασι, καὶ μὴ διαπιστῶμεν ταῖς τοῦ θεοῦ ἐπαγγελίαις. ὅταν γὰρ ἐννοήσῃς, ὅτι μετὰ τὴν τοῦ Ἰακὼβ τελευτὴν καὶ τοῦ Ἰωσὴφ, [a] τοσαύτῃ μηχανῇ χρησάμενος ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς, ὥστε εἰς εὐαριθμήτους αὐτοὺς περιστῆσαι καὶ μὴ ἐκταθῆναι αὐτῶν τὸ πλῆθος, οὐδὲ οὕτως ἴσχυσεν, ἀλλὰ ταύτῃ μᾶλλον ἐπεδίδου καὶ ηὔξετο, θαύμαζε καὶ ἐκπλήττου τοῦ θεοῦ τὴν πρόνοιαν, καὶ ὅτι οὐχ οἷόν τέ ποτε διαπεσεῖν τὰ αὐτῷ δόξαντα, κἂν μυρία ἕτεροι μηχανῶνται. ἀλλ' ἴδωμεν τὴν ἀκολουθίαν ἅπασαν, ἵνα μάθωμεν ὅπως τὰ τῆς συντυχίας γέγονε τῷ Ἰακὼβ· ἡνίκα, φησὶν, ἤγγικε τῇ Αἰγύπτῳ, ἀπέστειλε τὸν Ἰούδαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἰωσὴφ, ὥστε μηνῦσαι αὐτῷ τὴν τοῦ πατρὸς τὴν παρουσίαν. μαθὼν τοίνυν ὁ Ἰωσὴφ, καὶ ζεύξας τὰ ἅρματα ἀνέβη εἰς συνάντησιν τῷ πατρὶ αὐτοῦ, καὶ ὀφθεὶς αὐτῷ ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ ἔκλαυσε κλαυθμῷ πλείονι. τοῦτο ἦν ὅπερ ἐν προοιμίοις ἔλεγον, ὅτι πολλάκις καὶ ἡδονὴ ὑπερβάλλουσα δάκρυα προχέειν παρασκευάζει. ἐπιπεσὼν, φησιν, ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ ἔκλαυσεν, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ κλαυθμῷ πλείονι. εὐθέως γὰρ εἰς ἔννοιαν ἐλθὼν, ὧν πεπόνθεν αὐτὸς, ὧν ὑπέμεινεν ὁ πατὴρ δι' αὐτὸν, καὶ τοῦ χρόνου τὸ μῆκος λογισάμενος τοῦ μεταξὺ γινομένου, καὶ ὅτι παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν καὶ αὐτὸς τὸν πατέρα ἑώρα, καὶ ὁ πατὴρ τὸν παῖδα ἐθεάσατο, πηγὰς ἠφίει δακρύων, ὁμοῦ καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἡδονὴν ἐνδεικνύμενος, καὶ εὐχαριστῶν τῷ δεσπότῃ ὑπὲρ τῶν γεγενημένων· καὶ εἶπε, φησι, πρὸς Ἰωσήφ· ἀποθανοῦμαι ἀπὸ τοῦ νῦν, ἐπεὶ ἑώρακα τὸ πρόσωπόν σου. ἔτι γὰρ σὺ ζῇς. ἀπήλαυσα, φησιν, ὧν ἐπεθύμουν· ἐπέτυχον, οὗ οὐδέ ποτε προσεδόκησα· ὑπῆρξέ μοι τὰ μηδέ ποτε ἐλπισθέντα· τὸ λοιπὸν ἀρκοῦμαι τῇ ζωῇ. εἶδον γὰρ ὃν ἐπεπόθουν, καὶ ἀρκεῖ μοι πρὸς πᾶσαν εὐφροσύνην τὸ θεάσασθαι, ὅτι ἔτι σὺ ζῇς, ὁ πάλαι νομισθεὶς τεθνηκέναι καὶ θηρίων κατάβρωμα γεγενῆσθαι. πατρικὴ ἡ φωνὴ, καὶ φιλοστοργίας γέμουσα, καὶ ἱκανὴ τὴν διάθεσιν τὴν ἐναποκειμένην τῇ ψυχῇ κατάδηλον ποιῆσαι. εἶπε δὲ, φησιν, Ἰωσὴφ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ· ἀναβὰς ἀπαγγελῶ τῷ Φαραὼ, καὶ ἐρῶ αὐτῷ· οἱ ἀδελφοί μου ἥκασιν. οἱ δὲ ἄνδρες εἰσὶ ποιμένες· ἄνδρες κτηνοτρόφοι εἰσὶ, καὶ τὰ κτήνη καὶ τοὺς βόας αὐτῶν ἀγηόχασιν. ἐὰν οὖν καλέσῃ ὑμᾶς Φαραὼ, καὶ εἴπῃ, τί τὸ ἔργον ὑμῶν; εἴπατε ὅτι κτηνοτρόφοι ἐσμέν. βδέλυγμα γάρ ἐστι τοῖς Αἰγυπτίοις πᾶς ποιμὴν προβάτων.

A *xaginta sex animabus descendit Jacob in Ægyptum: & Joseph cum filiis suis, qui nati sunt ei in Ægypto novem erant, & ita cum Joseph erant omnes animæ septuagintaquinque.* Quare Scriptura numerum tanta diligentia annotavit? Ut scire possimus quomodo Dei prædictio impleta sit, dicens: *In gentem magnam faciam te illic.* Nam ex iis septuagintaquinque animabus in sexcenta millia genus Israël propagatum est. Vidisti quomodo non frustra, neque temere numerum eorum qui in Ægyptum descenderunt, nos docuit: sed ut scire possimus quam multi ex B tam paucis facti sint, & divinis promissionibus ne minus credamus. Nam quando cogitaveris, post mortem Jacob & Joseph tanta machinatione usum esse Ægyptiorum regem, ut numerum eorum minueret, & parvum faceret, ne in tantam propagaretur multitudinem, & nihil potuisse, sed magis & magis crevisse populum: admirare & stupesce providentiam Dei, & quomodo non sit possibile irrita esse quæ ipse decreverit, etiamsi infinita machinentur alii. Cæterum videamus contextum totum, ut discamus quomodo Jacob cum filio sit congressus. 29. *Quan-* C *do autem appropinquavit in terram Ægypti, misit Judam ante se ad Joseph, ut significaret illi patris adventum.* 30. *Igitur Joseph ut didicit, junxit currus, & ascendit in occursum patri. Et mox ut vidit eum, cecidit in collum ejus, & flevit fletu multo.* Hoc erat id quod initio dicebam, ingentem sæpe voluptatem lacrymas excutere. *Cecidit*, inquit, *in collum ejus, & flevit*: non dixit hoc simpliciter, sed *fletu magno.* Statim enim in mentem ipsi venerunt quæ ipse passus erat, quæ patri propter se acciderant, & cogitans tam prolixum intercessisse tempus, & quomodo præter D omnem exspectationem & ipse patrem, & pater filium videret, fontes emisit lacrymarum, simul & magnam declarans lætitiam, & gratias Domino agens pro rebus gestis. 31. *Et dixit*, inquit, *Jacob ad Joseph: Moriar exinde, quia vidi faciem tuam. Adhuc enim tu vivis.* Votorum, inquit, compos factus sum, assequutus sum quod nunquam exspectavi: evenerunt mihi quæ nunquam speraveram: deinceps contentus sum vita quam transegi. Vidi enim quem desideravi, & sufficit mihi ad lætitiam omnem, vidisse te adhuc vivere, qui pridem mortuus, & E a bestiis devoratus es habitus. Paterna vox & plena dilectione, satisque affectionem animæ ejus declarans. 32. *Dixit autem Joseph fratribus suis: Descendam, & annunciabo Pharaoni quod fratres mei venerint, & sint pastores:* 33. *Viri autem sunt armentarii, & secum adduxerunt pecora & boves.* 33. *Si igitur vocaverit vos Pharao, & dixerit: Quod est opus vestrum? dicite:* 34. *Pecorum pastores sumus. Abominatio enim Ægyptiorum est omnis pastor ovium.*

Lacrymæ ex gaudio.

[a] Alii, τοσαύτῃ δυναστείᾳ χρησάμενος.

3. Vide prudentiam, & quale consilium eis det, non simpliciter neque fortuito hæc consulens, sed volens eos simul in majori securitate agere, neque commercium habere cum Ægyptiis. Nam quia illi abominabantur & contemnebant eos qui pastoritiam agerent vitam, utpote ipsi disciplinis Ægyptiorum vacantes, propterea admonet studium suum prætexere, ut sic rationabili & honesta occasione optima terræ portio eis segregetur, quo in summa tranquillitate vivere possint. A

Genes. 47. 2. *Et acceptis quinque fratribus suis, introduxit eos ad Pharaonem. 3. Et interrogavit eos: Quod est opus vestrum? 4. Et dixerunt: Armentarii sumus, nunc igitur habitabimus in terra Gesem. 5. Dixit autem Pharao: Habitent. Si autem scis aliquos ex eis, qui sint viri industrii, constitue eos magistros meorum pecorum.* Sicut consuluerat Joseph, ita responsum dederunt fratres Pharaoni: & concessum est eis habitare in terra Gesem. Cæterum Pharao declarans suam erga Joseph benevolentiam, dixit: 6. *Si nosti in eis aliquos industrios, etiam meorum pecorum magistros constitue.* 7. *Introduxit autem & patrem ad Pharaonem.* 8. *Et dixit Pharao ad Jacob: Quot sunt anni dierum vitæ tuæ?* Quoniam vidit senem extremæ senectutis, quærit annorum numerum. 9. *Et dixit Jacob: Dies annorum vitæ meæ, quibus peregrinus sum.* Vide quomodo omnes justi in hac vita haud secus atque si in peregrinatione versarentur, ita affecti sunt. Audies enim

Psal. 38. 13. & David post hæc dicentem: *Quia peregrinus ego sum in terra, & advena*: sicut & hic dicit, *dies annorum vitæ meæ, quibus peregrinus sum.* Propterea & Paulus di-

Hebr. 11. 13. cebat de justis illis, confessos illos se quasi peregrinos & advenas esse super terram. *Dies*, inquit, *annorum vitæ meæ, quibus peregrinus sum, centum triginta anni, pauci & mali fuerunt, & non pervenerunt ad dies annorum vitæ patrum meorum.* Dies, inquit, quibus peregrinus fui, pauci & mali fuerunt. Significat hic annos servitutis, quam sustinuit apud Laban post fugam, quam propter fratrem fecit: deinde post reditum ab eo loco, luctum quem tanto tempore habuit, propter mortem Joseph, & propter alias interjectas miserias. Quantum enim timorem eum habuisse putas, quando propter sororem Symeon & Levi omnes civitatis viros occiderunt, & omnes qui in Secimis erant, captivos duxerunt? Dicebat enim tunc, indicans animi angorem in quo erat: *Invidiosum me fecistis, ita ut malus habear inter habitantes terram. Ego autem in parvo numero sum, & congregati super me, concident me: & delebor & ego, & domus mea.* Propterea dicit: *Pauci & mali dies annorum vitæ meæ.* 11. *Et Joseph habitare fecit patrem suum & fratres suos, & dedit eis possessionem in terra Ægypti in optima terra, in terra Ramesse, sicut præceperat Pharao:* 12. *& frumentum metiebatur Joseph patri*

Ὅρα σύνεσιν, οἵαν συμβουλὴν πρὸς αὐτοὺς ποιεῖται, οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ ὡς ἔτυχε ταῦτα εἰσηγούμενος, ἀλλ' ὁμοῦ βουλόμενος καὶ ἐν πλείονι ἀδείᾳ αὐτοὺς καταστῆσαι, καὶ μὴ συγχωρεῖν συναναμίγνυσθαι τοῖς Αἰγυπτίοις. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι ἐβδελύττοντο καὶ ἐξουθένιζον τοὺς τὴν ποιμαντικὴν ἠσκηκότας, ἅτε δὴ αὐτοὶ περὶ τὴν σοφίαν τὴν Αἰγυπτιακὴν ἐσχολακότες, διὰ τοῦτο παραινεῖ τὸ ἐπιτήδευμα αὐτῶν προβαλέσθαι, ἵνα μετὰ προφάσεως εὐλόγου τὴν καλλιστεύουσαν αὐτοῖς γῆν ἀφορίσας παρασκευάσῃ μετὰ πολλῆς διάγειν τῆς ἀδείας. καὶ παραλαβὼν πέντε τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ εἰσήγαγεν αὐτοὺς πρὸς Φαραώ, ἐπηρώτησεν αὐτούς, τί τὸ ἔργον ὑμῶν; εἶπον, κτηνοτρόφοι ἐσμέν. νῦν οὖν κατοικήσομεν ἐν γῇ Γεσέμ. εἶπε δὲ Φαραώ, κατοικείτωσαν. εἰ δὲ ἐπίστῃ, ὅτι εἰσὶν αὐτοῖς ἄνδρες δυνατοί, κατάστησον αὐτοὺς ἄρχοντας τῶν ἐμῶν κτηνῶν. καθάπερ συνεβούλευσεν ὁ Ἰωσήφ, τὴν ἀπόκρισιν ποιησάμενοι οἱ ἀδελφοὶ τῷ Φαραώ, ἐπετράπησαν κατοικεῖν τὴν Γεσέμ. ἀλλὰ τὴν περὶ τὸν Ἰωσὴφ δεικνὺς ὁ Φαραὼ εὔνοιαν, φησίν· εἰ οἶδας τινας ἐν αὐτοῖς δυνατούς, καὶ τῶν ἐμῶν κτηνῶν ἄρχοντας κατάστησον. εἰσήγαγε δὲ καὶ τὸν πατέρα πρὸς τὸν Φαραώ, καὶ εἶπε Φαραὼ τῷ Ἰακώβ· πόσα ἔτη τῶν ἡμερῶν τῆς ζωῆς σου; ἐπειδὴ εἶδε τὸν πρεσβύτην ἐν βαθυτάτῃ πολιᾷ τυγχάνοντα, πυνθάνεται τῶν ἐτῶν τὸν ἀριθμόν. καί φησιν ὁ Ἰακώβ, αἱ ἡμέραι τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς μου, ἃς παροικῶ. ὅρα πῶς ἕκαστος τῶν δικαίων, ὡς ἐν ξένῃ διάγων, ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, οὕτω διέκειτο. ἀκούσῃ γὰρ καὶ τοῦ Δαυὶδ μετὰ ταῦτα λέγοντος, ὅτι πάροικος ἐγώ εἰμι ἐν τῇ γῇ καὶ παρεπίδημος. καὶ οὗτός φησιν, αἱ ἡμέραι τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς μου, ἃς παροικῶ. διὰ τοῦτο καὶ Παῦλος ἔλεγε περὶ τῶν δικαίων τούτων· ὅτι ὡμολόγουν, ὅτι ξένοι καὶ παρεπίδημοί εἰσιν τῆς γῆς. αἱ ἡμέραι, φησί, τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς μου, ἃς παροικῶ, ἑκατὸν τριάκοντα ἔτη, μικραὶ καὶ πονηραὶ γεγόνασι, καὶ οὐκ ἀφίκοντο εἰς τὰς ἡμέρας τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς τῶν πατέρων μου, ἃς ἡμέρας παρῴκησαν, φησί, μικραὶ καὶ πονηραὶ γεγόνασιν. αἰνίττεται ἐνταῦθα τὰ ἔτη τῆς δουλείας, ἧς ὑπέμεινε παρὰ τῷ Λάβαν, διὰ τὴν φυγὴν ἣν διὰ τὸν ἀδελφὸν ἐποιήσατο· εἶτα μετὰ τὴν ἐκεῖθεν ἐπάνοδον τὸ πένθος τὸ ἐν τοσούτῳ χρόνῳ, ὃ εἶχε διά τε τὸν τοῦ Ἰωσὴφ θάνατον, καὶ τὰς ἄλλας τὰς ἐν τῷ μέσῳ ταλαιπωρίας. πόσον γὰρ οἴει τὸν φόβον αὐτὸν ἐσχηκέναι, ἡνίκα διὰ τὴν ἀδελφὴν οἱ περὶ τὸν Συμεὼν καὶ τὸν Λευῒ αὔτανδρον πόλιν ἀνεῖλον, καὶ πάντας τοὺς ἐν Σηκίμοις αἰχμαλώτους ἔλαβον; ἔλεγε γὰρ καὶ τότε, δεικνὺς τὴν ἀγωνίαν ἐν ᾗ κατέστη· μισητόν με πεποιήκατε, ὥστε πονηρόν με εἶναι ἐν τοῖς κατοικοῦσι τὴν γῆν. ἐγὼ δὲ ὀλιγοστός εἰμι ἐν ἀριθμῷ. καὶ συναχθέντες ἐπ' ἐμὲ συγκόψουσί με, καὶ ἐκτριβήσομαι ἐγώ τε καὶ ὁ οἶκός μου. διὰ τοῦτό φησι, μικραὶ καὶ πονηραὶ αἱ ἡμέραι τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς μου. καὶ κατῴκισεν Ἰωσὴφ τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς κατάσχεσιν ἐν γῇ Αἰγύπτου, ἐν τῇ βελτίστῃ γῇ, ἐν γῇ Ραμεσσῆ, καθὰ προσέταξε Φαραώ. καὶ ἐσιτομέτρει Ἰωσὴφ τῷ πατρὶ καὶ τοῖς

τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ καὶ παντὶ τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ σῖτον κατὰ σῶμα. τοῦτο ἦν ὅπερ ἔλεγε τοῖς ἀδελφοῖς, ὅτι ἀπέστειλέ με ὁ θεὸς ἔμπροσθεν ὑμῶν, ὥστε ὑπολείπεσθαι ὑμῖν κατάλειμμα ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ὅτι εἰς ζωὴν ἐξαπέστειλέ με ὁ θεὸς ἔμπροσθεν ὑμῶν. ἐσιτομέτρει, φησὶν, αὐτοῖς κατὰ σῶμα. τί ἐστι κατὰ σῶμα; τὸ ἀρκοῦν ἑκάστῳ. ἔθος γὰρ τῇ γραφῇ ποτὲ μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς τὸν πάντα ἄνθρωπον καλεῖν, ποτὲ δὲ ἀπὸ τοῦ σώματος. καὶ καθάπερ ἀνωτέρω ἔλεγεν, ἐν ἑβδομήκοντα πέντε ψυχαῖς κατέβη Ἰακὼβ εἰς Αἴγυπτον, ἵνα εἴπῃ ἑβδομήκοντα πέντε ἄνδρας καὶ γυναῖκας· οὕτω καὶ ἐνταῦθα, κατὰ σῶμα, ἀντὶ τοῦ, καθ' ἕκαστον ἄνθρωπον. καὶ πάσης τῆς Αἰγύπτου καὶ Χαναὰν λιμῷ διαφθειρομένης, οὗτοι ἐν εὐετηρίᾳ ἐτύγχανον, καθάπερ ἐκ πηγῶν ἔχοντες ἐπιρρέοντα τὸν σῖτον. σῖτος γάρ, φησιν, οὐκ ἦν ἐν πάσῃ τῇ γῇ. ἐνίσχυσε γὰρ ὁ λιμὸς σφόδρα. ἐξέλιπε δὲ ἡ γῆ Αἰγύπτου, καὶ ἡ γῆ Χαναὰν ἀπὸ τοῦ λιμοῦ.

Ὅρα τοῦ θεοῦ τὴν ἄφατον κηδεμονίαν, ὅπως πρὸ τῆς ἐπιτάσεως τοῦ λιμοῦ τὸν δίκαιον εἰς τὴν Αἴγυπτον κατήγαγεν, ἵνα μηδεμίαν αἴσθησιν λάβῃ τῆς στενοχωρίας τῆς μελλούσης καταλαμβάνειν τὴν Χαναάν. καὶ πάντων ἐκεῖ κατατρεχόντων, συνήγαγε, φησιν, Ἰωσὴφ ἅπαν τὸ ἀργύριον τό τε ἐν Αἰγύπτῳ καὶ τὸ ἐν τῇ Χαναάν, καὶ οὕτω τὸν σῖτον αὐτοῖς ἐχορήγει. καὶ ἐξέλιπε λοιπὸν τὸ ἀργύριον. εἰσήγαγε γὰρ ἅπαν εἰς τὸν οἶκον Φαραώ. ἐλθόντες δὲ πάντες οἱ Αἰγύπτιοι ἔλεγον, δὸς ἡμῖν ἄρτους. καὶ ἵνα τί ἀποθνήσκομεν ἐναντίον σου; ἐξέλιπε γὰρ τὸ ἀργύριον. οὐκ ἔτι, φησὶν, ἔχομεν ἀργύρια, ὥστε ὠνήσασθαι· καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ λιμοῦ ἀπολλύμεθα. μὴ τοίνυν περιίδῃς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ θανάτου πολιορκουμένους, ἀλλὰ παράσχου ἡμῖν ἄρτους, ἵνα ζῶμεν καὶ μὴ ἀποθάνωμεν. εἶπε δὲ αὐτοῖς Ἰωσήφ· φέρετε τὰ κτήνη ὑμῶν, καὶ δώσω ὑμῖν ἄρτους. εἰ γὰρ μὴ εὐπορεῖτε, φησιν, ἀργυρίου, δέχομαι τὰ κτήνη. εἰ ἐξέλιπε τὸ ἀργύριον, τὰ θρέμματα ὑμῶν κομίσατε, καὶ λήψεσθε ἄρτους. ἤγαγον δὲ τὰ κτήνη, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ἀντὶ τῶν ἵππων καὶ ἀντὶ τῶν προβάτων καὶ ἀντὶ τῶν βοῶν καὶ τῶν ὄνων, καὶ ἐξέθρεψεν αὐτοὺς ἀντὶ τῶν κτηνῶν αὐτῶν. ἦλθον δὲ πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ ἔτει τῷ δευτέρῳ, καὶ εἶπον αὐτῷ, μήποτε ἐκτριβῶμεν, μήτε ἀργυρίου εὐποροῦντες, μήτε κτηνῶν· πάντα γὰρ πρὸς σὲ τὸν κύριον ἡμῶν ἐστιν. οὐδὲν οὖν ἡμῖν ἕτερον ὑπολέλειπται, ἢ τὸ ἴδιον σῶμα, καὶ ἡ γῆ ἡμῶν. ἵνα οὖν μὴ ἀποθάνωμεν, κτῆσαι ἡμᾶς καὶ τὴν γῆν ἡμῶν ἀντὶ τῶν ἄρτων, καὶ ἐσόμεθα καὶ ἡμεῖς καὶ ἡ γῆ ἡμῶν παῖδες τῷ Φαραώ. δὸς σπέρμα ἵνα σπείρωμεν καὶ ζῶμεν καὶ μὴ ἀποθάνωμεν, καὶ ἡ γῆ οὐκ ἐρημωθήσεται. ἑαυτοὺς κατεδουλώσαντο, καὶ τὴν γῆν ἀπέδοντο, ὥστε δυνηθῆναι διατραφῆναι· τοσαύτη τοῦ λιμοῦ γέγονεν ἡ ἀνάγκη. καὶ ἐκτήσατο Ἰωσὴφ τὴν γῆν τῶν Αἰγυπτίων τῷ Φαραώ. ἀπέδοντο γὰρ αὐτὴν διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ λιμοῦ. καὶ ἐγένετο ἡ γῆ τῷ Φαραώ, καὶ τὸν λαὸν κατεδουλώσατο αὐτῷ εἰς παῖδας ἀπ' ἄκρων ὁρίων Αἰγύπτου ἕως ἄκρων, χωρὶς τῆς γῆς τῶν ἱερέων. ἐκείνοις γὰρ ἔδωκε Φαραὼ βρώματα, καὶ

Tom. IV.

A *& fratribus suis, & omni domui patris sui, frumentum secundum corpus.* Hoc erat quod dicebat fratribus, *misit me Deus ante vos, ut relinqueretur vobis portio super terram, & in vitam misit me Deus ante vos. Frumenta metiebatur*, inquit, *eis secundum corpus.* Quid est secundum corpus? quantum sufficiebat unicuique. Mos enim est Scripturæ aliquando ab anima totum hominem nominare, aliquando a corpore. Et sicut superius dicebat, *in septuaginta quinque animabus descendit Iacob in Ægyptum:* ut diceret septuaginta-quinque viros & mulieres: sic & hîc *secundum corpus*, id

Anima vel corpus totus homo.

B est, pro singulis hominibus. Et tota quidem Ægyptus & Chananæorum regio fame laborabant, ipsi autem prospere agebant, habentes quasi ex fontibus profluentia frumenta. 13. *Frumentum* enim, inquit, *non erat in omni terra. Invaluit enim fames supra modum. Defecit autem terra Ægypti & terra Chanaan præ fame.*

4. Vide ineffabilem Dei solicitudinem & providentiam: quomodo antequam invalesceret fames, justum in Ægyptum deduxerit, ne illam sentiret angustiam quæ ventura erat in Chanaan. Et omnibus illuc decurrentibus, 14. *Congregavit*, inquit, *Ioseph omnem pecuniam, tam*

C *eorum qui erant in Ægypto, quam eorum qui erant in Chanaan, & sic frumenta eis dispensavit.* 15. *Et defecit postea pecunia. Importavit enim omnem in domum Pharaonis. Venerunt autem Ægyptii omnes, & dicebant: Da nobis panes: & cur morimur ante te? Defecit enim pecunia.* Non sunt nobis, inquiunt, plures pecuniæ, ut emamus, & ideo fame perimus. Ne igitur despicias nos, qui a morte ita obsidemur, sed præbe nobis panes ut vivamus, & ne moriamur. 16. *Dixit autem eis Ioseph: Afferte pecora vestra, & dabo vobis*

D *panes.* Si enim non suppetit vobis pecunia, inquit, accipio & pecora. Si defecit pecunia, adducite pecora vestra, & accipietis panes. 17. *Adduxerunt autem pecora, & dedit eis pro equis, & ovibus, & bobus, & asinis, & aluit eos pro pecoribus suis.* 18. *Venerunt autem ad eum & anno sequenti, & dixerunt ei: Ne forte pereamus, neque pecunia nobis suppetit, neque pecora: omnia enim apud te dominum nostrum sunt, nihil enim nobis aliud relictum est, quam proprium corpus & terra nostra.* 19. *Ut igitur non pereamus, posside nos & terram*

E *nostram pro panibus, & erimus etiam nos & terra nostra servi Pharaonis, & da semen, ut seminemus & vivamus, & terra non redigetur in solitudinem.* Seipsos in servitutem subjecerunt, & terram vendiderunt, ita ut ali possent: tanta famis necessitas fuit. 20. *Et acquisivit Ioseph terram Ægyptiorum Pharaoni.* Vendiderunt enim eam fame coacti. 21. *Et facta est terra Pharaonis, & populum sibi in servos subjecit ab extremis finibus Ægypti, usque ad extremos:* 22. *excepta terra sacerdotum. Illis enim dedit Pharao cibos, & comederunt, & pro-*

pterea non vendiderunt terram suam. Vide quantus intellectus, & quanta sapientia Joseph fuerit. Illos neque famem experiri permisit, & omnem terram acquisivit Pharaoni, simulque fuerunt Ægyptii omnes in servitutem redacti. Vide, obsecro, hîc iterum eximiam diligentiam, & providentiam, quam erga illos habet. 21. *Dixit enim Ægyptiis, Ecce acquisivi vos & terram vestram hodie Pharaoni. Accipite igitur vobis semina, & seminate terram: & si fuerint proventus,* 24. *dabitis quintam partem Pharaoni. Quatuor autem partes erunt vestræ in semen terræ, & in cibum vobis, & toti domui vestræ.* Magna liberalitas, ingens providentia, ineffabilis solicitudo. Ideo & illi agnoscentes beneficia, dicunt: 25. *Salvasti nos, invenimus enim gratiam coram domino nostro, & erimus servi Pharaonis.* Vidisti liberalitatem? Nam quia vidit eos nimia penuria confectos, cogitans quantum laborem & ærumnam sustinere cogantur colendo terram, dicit: Semen vobis ego suppeditabo, vos autem omnem aliam curam exhibete. Et si fuerint vobis proventus, dabitis partem unam, quatuor autem vestræ erunt, & merces laborum, & alimoniæ sumtus. Hoc autem mandatum posuit eis Joseph, ut quintam partem darent Pharaoni, excepta sola sacerdotum terra. Audiant qui nunc vivunt, quantam olim sacerdotum idolorum curam habuerint, & discant ut vel saltem parem habeant honorem iis quibus omnium Dei ministerium creditum, & qui

Sacerdotes colendi. sacerdotio insigniti sunt. Si enim errantes illi, & tantam idolorum curam habentes, quia ex hoc putabant idola magis coli, ita eorum ministros colebant: quanta non condemnatione digni, qui nunc imminuunt quod ad illorum spectat cultum? An nescitis honorem ad Deum ipsum transire? ne igitur respicias eum cui honos confertur. Non enim propter illum debes quod tuum est facere; sed propter illum cujus sacerdos est, ut & ab illo retributiones ubertim accipias. Pro-

Matt.25.45 pter quod & dicebat: *Qui fecerit uni horum, mihi fecerit; & qui accipit Prophe-*

Matt.10.41 *tam in nomine Prophetæ, mercedem Prophetæ accipiet.* Num enim a dignitate vel vilitate ministrorum tibi retribuet Dominus? Ob alacritatem tuam vel coronat, vel condemnat. Et sicut honor qui propter ipsum impenditur, multum parit fiduciæ; propria enim sibi facit Deus quæ in servos suos collocantur; ita & illorum contemtus multam e superno pœnam nobis deferet; sicut enim suum esse honorem, ita & contemtum ducit: id quod scientes, nunquam negligamus cultum qui sacerdotibus Dei debetur. Et hæc dico, non tantam illorum rationem habens, quantam vestræ caritatis, cupiens vos in omnibus lucrifacere. Quid enim tantum das, quantum accipis a Domino? Quan-

A ἤσθιον· διὰ τοῦτο οὐκ ἀπέδοντο τὴν γῆν αὐτῶν. ὅρα πόση ἡ σύνεσις καὶ σοφία τοῦ Ἰωσὴφ γέγονεν. οὔτε τοῦ λιμοῦ συνεχώρησεν αἴσθησιν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ πᾶσαν τὴν γῆν τῷ Φαραὼ προσεκτήσατο μετὰ τοῦ καὶ τοὺς Αἰγυπτίους ἅπαντας καταδουλώσασθαι. ἀλλὰ σκόπει μοι ἐνταῦθα πάλιν τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ κηδεμονίαν, ἣν περὶ αὐτοὺς ἐπιδείκνυται. εἶπε γὰρ τοῖς Αἰγυπτίοις· ἰδοὺ κέκτημαι ὑμᾶς καὶ τὴν γῆν ὑμῶν σήμερον τῷ Φαραώ. λάβετε οὖν ἑαυτοῖς σπέρματα, καὶ σπείρατε τὴν γῆν. καὶ ἐὰν ἔσται τὰ γεννήματα αὐτῆς, δώσετε τὸ πέμπτον μέρος τῷ Φαραὼ, τὰ δὲ τέσσαρα μέρη ἔσται ὑμῖν αὐτοῖς εἰς σπέρμα τῇ γῇ, καὶ εἰς βρῶσιν ὑμῖν καὶ πᾶσι τοῖς οἴκοις

B ὑμῶν. πολλὴ ἡ φιλοτιμία, πολλὴ ἡ πρόνοια, ἄφατος ἡ κηδεμονία. διὸ κἀκεῖνοι αἴσθησιν λαβόντες τῆς εὐεργεσίας; φασί· σέσωκας ἡμᾶς, εὕρομεν χάριν ἐναντίον τοῦ κυρίου ἡμῶν· καὶ ἐσόμεθα παῖδες τῷ Φαραώ. εἶδες φιλοτιμίαν; ἐπειδὴ ἑώρα αὐτοὺς κατειργασμένους ὑπὸ τῆς ἐνδείας, λογιζόμενος ὅσον μέλλουσιν ὑπομένειν κάματον γεωργοῦντες καὶ ταλαιπωρούμενοι, φησι, τὸ μὲν σπέρμα ὑμῖν ἐγὼ χορηγήσω· ὑμεῖς δὲ τὴν ἐπιμέλειαν τὴν ἄλλην ἅπασαν ἐπιδείκνυσθε. καὶ ἐὰν γένηται τὰ γεννήματα, δώσετε μέρος ἕν· τὰ δὲ τέσσαρα ὑμῖν ἔσται καὶ μισθὸς τῶν πόνων, καὶ πρὸς διατροφὴν αὐτάρκεια. καὶ τοῦ-

C το δὲ ἔθετο αὐτοῖς τὸ πρόσταγμα Ἰωσὴφ, ὥστε ἀποπεμπτοῦν τῷ Φαραὼ, χωρὶς τῆς γῆς τῶν ἱερέων μόνης. ἀκουέτωσαν οἱ νῦν, ὅσην τοῖς ἱερεῦσι τῶν εἰδώλων προνομίαν παρεῖχον τὸ παλαιόν· καὶ παιδευέσθωσαν κἂν γοῦν τὴν ἴσην παρέχειν τιμὴν τοῖς τοῦ τῶν ὅλων θεοῦ τὴν λειτουργίαν [a] ἐγκεχειρισμένοις. εἰ γὰρ ἐκεῖνοι πλανώμενοι, καὶ τὴν περὶ τὰ εἴδωλα θεραπείαν ἐπιδεικνύμενοι, ὅτι ἐνόμιζον διὰ τούτου μάλιστα πλείονα τὴν ἀμοιβὴν ἀπονέμειν τοῖς εἰδώλοις, τοσαύτης ἠξίουν τιμῆς τοὺς τούτων θεράποντας, πόσης οὐκ ἂν εἶεν καταγνώσεως ἄξιοι, οἱ νῦν τὴν εἰς τούτους θεραπείαν παρατεμνόμενοι; ἢ οὐκ

D ἴστε, ὅτι εἰς τὸν τῶν ὅλων δεσπότην ἡ τιμὴ διαβαίνει; μὴ τοίνυν πρὸς τὸν τὴν τιμὴν δεχόμενον ἀφόρα. οὐ γὰρ διὰ τοῦτον ὀφείλεις ποιεῖν τὰ παρὰ σαυτοῦ, ἀλλὰ δι' ἐκεῖνον ᾧ ἱερᾶται· ἵνα καὶ παρ' ἐκείνου τὰς ἀμοιβὰς μετὰ δαψιλείας κομίσῃ. διὰ τοῦτο καὶ ἔλεγεν, ὁ ποιήσας ἑνὶ τούτων, ἐμοὶ ἐποίησε· καὶ ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου, μισθὸν προφήτου λήψεται. μὴ γὰρ ἀπὸ τῆς ἀξίας, ἢ ἀπὸ τῆς εὐτελείας τῶν θεραπευομένων τὰς ἀμοιβάς σοι παρέχει ὁ δεσπότης; ἀπὸ τῆς προθυμίας τῆς σῆς ἢ στεφανοῖ, ἢ κατακρίνει. καὶ ὥσπερ ἡ τιμὴ ἡ δι' αὐτῶν γινομένη πολλὴν προξενεῖ τὴν παῤῥησίαν· οἰκειοῦται

E γὰρ τὰ εἰς τοὺς αὐτοῦ θεράποντας γινόμενα· οὕτω καὶ ὑπεροψία ἡ εἰς τούτους πολλὴν οἴσει τὴν ἄνωθεν δίκην. ὥσπερ γὰρ τὰ τῆς τιμῆς οἰκειοῦται, οὕτω καὶ τὰ τῆς καταφρονήσεως. ὅπερ εἰδότες μηδέποτε ἀμελῶμεν τῆς θεραπείας τῶν τοῦ θεοῦ ἱερέων. καὶ ταῦτα λέγω, οὐχὶ ἐκείνων τοσοῦτον ἀντεχόμενος, ὅσον τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, καὶ βουλόμενος ὑμᾶς διὰ πάντων κερδαίνειν. τί γὰρ τοσοῦτον δίδως, ὅσον λαμβάνεις παρὰ τοῦ δεσπότου; πόσην θερα-

[a] Quatuor mss. ἐγκεχειρισμένοις, τῇ ἱερωσύνῃ τετιμημένοις. | | ἐπειδὴ γάρ: Infra quidam, πλείονα τιμὴν ἀπονέμειν.

πεῖαν εἰσάγῃς; ἀλλ' ὅμως καὶ ὑπὲρ ἐκείνης τῆς εὐτελοῦς καὶ ἐν τῷ παρόντι βίῳ συγκαταλυομένης ἀθανάτους κομίσῃ ἀμοιβὰς, καὶ τὰ ἀπόρρητα ἀγαθά.

Ἅπερ λογιζόμενοι ἐπιτρέχωμεν ταῖς τοιαύταις διακονίαις, μὴ τὴν δαπάνην λογιζόμενοι, ἀλλὰ τὸ κέρδος καὶ τὴν πρόσοδον τὴν ἐντεῦθεν τικτομένην. εἰ γὰρ ἀνθρώπῳ τινὶ τῶν ὑπερεχόντων ἐν ἀξιώμασι βιωτικοῖς οἰκειούμενόν τινα θεασοίμεθα, πᾶσαν θεραπείαν εἰς αὐτὸν ἐπιδείκνυσθαι σπουδάζομεν, ἐννοοῦντες ὅτι τὰ εἰς ἐκεῖνον γινόμενα εἰς τὸν προστάτην διαβήσεται τὸν αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἐκεῖνος γνωρίσας ἐκείνῳ, ὃν προστάτην ἐπιγράφεται, πλείονος ἡμῖν ἀπολαῦσαι παρασκευάσει τῆς παρ' αὐτοῦ εὐνοίας· πολλῷ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ δεσπότου τῶν ὅλων τοῦτο ἔσται. εἰ γὰρ, καὶ ἐπὶ τῶν τυχόντων καὶ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς ἐρριμμένων εἰ ἐπεδείξατό τις τινα φιλοφροσύνην καὶ συμπάθειαν, οἰκειούμενος τὰ γενόμενα ὁ δεσπότης, ἐπαγγέλλεται εἰς τὴν βασιλείαν εἰσάγειν τοὺς ἀγαθόν τι εἰς ἐκείνους εἰργασμένους, καὶ ἐρεῖν· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου ὅτι ἐπείνασα, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· πολλῷ μᾶλλον τοὺς διὰ τὸν θεὸν θλιβομένους, καὶ ἱερωσύνῃ τετιμημένους εἰ θεραπεύσειέ τις, οὐ τῆς τοσαύτης ἀπολαύσεται τῆς ἀμοιβῆς, ἀλλὰ πολυπλασίονος, τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος νικῶντος ἀεὶ τὰ παρ' ἡμῶν γινόμενα. μὴ τοίνυν γινώμεθα χείρους τῶν ἀπίστων, τῶν διὰ τὴν περὶ τὰ εἴδωλα πλάνην ἔτι καὶ τοσαύτην θεραπείαν ἐπιδεικνυμένων περὶ τοὺς τούτων θεραπευτάς. ἀλλ' ὅση ἡ διαφορὰ τῆς πλάνης πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ τῶν ἐκείνων ἱερέων πρὸς τοὺς τοῦ θεοῦ ἱερεῖς, τοσαύτην διαφορὰν καὶ περὶ τὴν τιμὴν ἐπιδειξώμεθα, ἵνα [a] πολυπλασίους τὰς ἄνωθεν ἀμοιβὰς κομίσασθαι δυνηθῶμεν. κατῴκησε δέ, φησιν, Ἰακὼβ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ ηὐξήθησαν καὶ ἐπληθύνθησαν σφόδρα. αὕτη γὰρ ἦν καὶ τοῦ θεοῦ ἡ ὑπόσχεσις πρὸς αὐτὸν γεγενημένη, ὅτι ποιήσω σε εἰς ἔθνος μέγα. καὶ ἐπέζησεν Ἰακὼβ δεκαεπτὰ ἔτη. καὶ ἐγένοντο αἱ ἡμέραι Ἰακὼβ, ἑκατὸν τεσσαράκοντα ἑπτὰ ἔτη. διὰ τοῦτο τῆς ζωῆς αὐτῷ τὸν χρόνον τοῦτον ἐπεμέτρησεν ὁ θεὸς, ἵνα τῆς ταλαιπωρίας, ἧς ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ τῆς ζωῆς ὑπέμεινεν, ἀρκοῦσαν παραμυθίαν κομισάμενος, οὕτω τὸν βίον καταλύσῃ. ἀλλ' εἰ βούλεσθε, ἵνα μὴ τῷ πλήθει τῶν εἰρημένων καταχώσωμεν ὑμῶν τὴν μνήμην, τὰ λειπόμενα εἰς τὴν ἑξῆς ταμιευσάμενοι, ἐνταῦθα καταπαύσομεν τὸν λόγον, ἐκεῖνο παρακαλέσαντες ὑμῶν τὴν ἀγάπην, ὥστε μετὰ ἀκριβείας προσέχειν τοῖς λεγομένοις, καὶ τὴν μνήμην διηνεκῆ τούτων κεκτῆσθαι, καὶ ταῦτα διηνεκῶς στρέφειν ἐπὶ τῆς διανοίας, καὶ λογίζεσθαι τὴν ὑπομονὴν, ἣν οἱ δίκαιοι οὗτοι ὑπέμειναν, τὴν μακροθυμίαν, τὴν πίστιν, ἣν ἐπεδείκνυντο περὶ τὰς τοῦ θεοῦ ὑποσχέσεις· οὐ παρασαλευόμενοι τὸν λογισμὸν διὰ τὰ μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν συμπίπτοντα, ἀλλὰ θαρροῦντες τῇ τοῦ ἐπαγγειλαμένου δυνάμει, οὕτως ἅπαντα πρᾴως ἔφερον, καὶ διὰ τοῦτο εὐδοκίμουν. ἰδοὺ γὰρ καὶ ὁ δίκαιος οὗτος μετὰ τὸ ἐν ἔτεσι τοσούτοις πενθῆσαι τὸν Ἰωσὴφ ὡς ἀποτεθνηκότα, εἶδεν αὐτὸν τὴν βασιλείαν τῆς Αἰγύπτου

[a] Alii, πολυπλέκους τάς.

A tum autem cultum affers? Attamen & pro illo vili, & qui in præsenti vita simul dissolvitur, immortales accipies mercedes, & ineffabilia bona.

Hæc mente versantes, properemus ad eorum obsequia, non attendentes sumtum, sed lucrum & accessionem, quæ inde nascuntur. Nam si videntes viri alicujus sæculari dignitate insignis familiarem, operam damus ut quantum possibile est illi præstemus obsequium, cogitantes officia quæ illi exhibentur, ejus domino accedere: & illum familiarem ubi significarit patrono suo, majorem nobis B apud eum favorem conciliaturum esse: multo magis hoc erit apud universorum Dominum. Nam si quando quis in vulgarem aliquem & in foro abjectum, benignitatem & commiserationem aliquam exhibuerit: Dominus quæ fiunt, sibi propria esse ducens, promittit se in regnum introducturum eos qui aliquid boni illi fecerint, & dicturum: *Venite benedicti* (Mat. 25. 34.) *Patris mei, quia esurivi, & dedistis mihi manducare:* multo magis eos, qui propter Deum affliguntur, & sacerdotio insigniti sunt, si quis coluerit, non solum parem C assequetur retributionem, sed multipliciter majorem, clemente Deo ex abundantia misericordiæ semper ea quæ a nobis fiunt, vincente. Ne igitur simus deteriores infidelibus, qui propter idolorum errorem adhuc tantum cultum exhibent illorum famulis: sed quantum discrimen est errorem inter & veritatem, atque inter sacerdotes illos & Dei sacerdotes; tantam in honore atque cultu differentiam exhibeamus, ut multo plures supernæ nobis retributiones accrescant. 27. *Habitavit autem Jacob in Ægypto, &* D *aucti sunt, & multiplicati sunt valde.* Erat enim hæc promissio Dei ipsi facta, *Faciam te illic in gentem magnam.* 28. *Et supervixit Jacob decem & septem annis. Et facti sunt dies Jacob anni centum quadraginta septem.* Propterea Deus dimensus est ei hoc tempus vitæ, ut post miseriam quam toto vitæ tempore sustinuit, consolatione magna accepta hinc migraret. (Moralis conclusio.) Verum, si vultis, ne multitudine dictorum memoriam vestram obruamus, quæ reliqua sunt reservabimus, & finem orationis faciemus. Vestram autem caritatem E hoc rogaverimus, ut diligenter iis quæ dicuntur intendatis, & ipsa perpetuæ memoriæ commendetis, continuo in mente vestra versantes, & cogitantes quantam patientiam justi sustinuerint, quamque longanimitatem & fidem in promissionibus Dei habuerint, non animo fluctuantes propter ea quæ post promissiones eveniebant: sed fidentes ejus qui promiserat virtuti, omnia æquo animo ferebant, & propterea celebres & clari fuerint. Ecce enim & justus ille Josephum, postquam tot annis luxit quasi mortuum, vidit re-

gnum Ægypti tenere: & admirabilis Joseph, post servitutem, post carcerem, post alia omnia quæ sustinuit, principatum totius regionis suscepit. Et si adire voluerimus eas, quæ in sacra Scriptura continentur, historias, inveniemus omnes virtute præditos per tentationes ingressos, & sic magnum a Deo assequutos auxilium. Si ergo divinam nobis benevolentiam conciliare volumus, ne simus anxii in tentationibus, nec gravatim feramus quæ nobis obveniunt: sed magis gaudeamus & lætemur fide corroborati, scientes nos hac ratione potissimum divina providentia fruituros esse, si cum gratiarum actione omnia ferre meditemur. Ut autem omnes nos & præsentem vitam in virtutibus transigamus, & futura consequamur bona, concedat nobis per clementiam & gratiam suam Dominus noster Jesus Christus, quicum Patri & sancto Spiritui sit gloria, imperium, & honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum Amen.

A κατέχοντα· καὶ ὁ θαυμάσιος Ἰωσὴφ μετὰ τὴν δουλείαν, μετὰ τὸ δεσμωτήριον, μετὰ τὰ ἄλλα πάντα, ἅπερ ὑπέμεινε, τὴν ἀρχὴν ἅπασαν ἐδέχετο τῆς χώρας. καὶ εἰ βουλοίμεθα ἐπιέναι πάσας τὰς ἐν τῇ γραφῇ κειμένας ἱστορίας, εὑρήσομεν τοὺς ἐπ' ἀρετῇ ἅπαντας διὰ πειρασμῶν ὁδεύσαντας, καὶ οὕτω δυνηθέντας πολλὴν τὴν ἄνωθεν ἐπισπάσασθαι ῥοπήν. εἰ τοίνυν βουλόμεθα καὶ ἡμεῖς τῆς εὐνοίας ἀξιωθῆναι τῆς παρὰ τοῦ θεοῦ μὴ ἀσχάλλωμεν ἐν τοῖς πειρασμοῖς, μηδὲ δυσχεραίνωμεν πρὸς τὰ ἐπιόντα· ἀλλὰ μᾶλλον χαίρωμεν καὶ εὐφραινώμεθα τῇ πίστει νευρούμενοι, εἰδότες ὅτι ταύτῃ μάλιστα πολλῆς ἀπολαυσόμεθα τῆς προνοίας, εἰ μετ' εὐχαριστίας ἅπαντα φέρειν μελετήσωμεν. B γένοιτο δὲ πάντας ἡμᾶς καὶ τὸν παρόντα βίον ἐν ἀρετῇ διάγοντας τῶν μελλόντων ἐπιτυχεῖν ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

HOMILIA LXVI.

29. *Appropinquaverunt autem*, inquit, *dies Israël ut moreretur, & vocavit filium suum Joseph, & dixit ei: Si inveni gratiam apud te, suppone manum tuam ubter femur meum, & facies mecum misericordiam & veritatem, ut non sepeliar ego in Ægypto,* 30. *sed dormiam cum patribus meis: & auferes me ex Ægypto, & sepelies me in sepulcro eorum. Ille autem dixit: Faciam secundum verbum tuum. Dixit autem: Jura mihi; & juravit ei, & adoravit Israël ad fastigium virgæ ejus.*

1. AGE hodie finem imponamus narrationi & historiæ Jacobi, & videamus quænam sint illa quæ jam moriturus disponat & ordinet. Verum nullus ad præsentium rerum statum spectans, talia exigat ab iis qui tunc fuerunt justi, qualia nunc in vita sapienter instituta fideles præstare convenit, sed secundum tempora & res judicet. Hæc autem de dita opera prius dixerim, propter ea quæ a Patriarcha ipsi Joseph dicentur. Qualia autem sint, audiamus. 29. *Appropinquaverunt autem*, inquit, *dies Israël, ut moreretur, & vocavit filium suum Joseph, & dixit ei: Si inveni gratiam apud te, suppone manum tuam subter femur meum, & facies mecum misericordiam & veritatem, ut non sepeliar ego in Ægypto,* 30. *sed dormiam cum patribus meis: & auferes me ex Ægypto, & sepelies me in sepulcro eorum. Ille autem dixit: Faciam secundum verbum tuum. Dixit autem: Jura mihi; & juravit ei, & adoravit Israël ad fastigium virgæ ejus.* Multi abjectioris animi, quando a nobis admonentur, ne magnam curam sepulturæ habeant, neque rem multo studio dignam arbitrentur, ab aliena terra in suam patriam mortuorum reliquias re-

ΟΜΙΛΙΑ ξϛ'.

Ἤγγισαν δέ, φησιν, αἱ ἡμέραι Ἰσραὴλ τοῦ ἀποθανεῖν, καὶ ἐκάλεσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Ἰωσὴφ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· C εἰ εὕρηκα χάριν ἐναντίον σου, ὑπόθες τὴν χεῖρά σου ὑπὸ τὸν μηρόν μου, καὶ ποιήσεις ἐπ' ἐμὲ ἐλεημοσύνην καὶ ἀλήθειαν, τοῦ μή με θάψαι ἐν Αἰγύπτῳ, ἀλλὰ κοιμηθήσομαι μετὰ τῶν πατέρων μου, καὶ ἀρεῖς με ἐξ Αἰγύπτου, καὶ θάψεις με ἐν τῷ τάφῳ αὐτῶν. ὁ δὲ εἶπεν, ἐγὼ ποιήσω κατὰ τὸ ῥῆμά σου. εἶπε δὲ, ὄμοσόν μοι, καὶ ὤμοσεν αὐτῷ, καὶ προσεκύνησεν Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου αὐτοῦ.

ΦΕΡΕ καὶ σήμερον τὸ τέλος ἐπιθῶμεν τῇ κατὰ τὸν Ἰακὼβ διηγήσει, καὶ ἴδωμεν τίνα ἐστὶν, ἃ μέλλων D καταλύειν τὸν βίον διατάττεται· ἀλλὰ μηδεὶς πρὸς τὴν νῦν τῶν πραγμάτων κατάστασιν ἀφορῶν ταῦτα ἀπαιτείτω παρὰ τῶν τότε δικαίων, ἅπερ νῦν τοὺς πιστοὺς φιλοσοφεῖν προσήκειν· [a] ἀλλὰ πρὸς τοὺς καιροὺς καὶ τὰ πράγματα κρινέτω. ταῦτα δὲ ἐπίτηδες ἐπροοιμιασάμην διὰ τὰ μέλλοντα ὑπὸ τοῦ πατριάρχου τῷ Ἰωσὴφ λέγεσθαι. τίνα δέ ἐστιν, ἀκούσωμεν. ἤγγισαν δέ, φησιν, αἱ ἡμέραι Ἰσραὴλ τοῦ ἀποθανεῖν, καὶ ἐκάλεσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν Ἰωσὴφ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· εἰ εὕρηκα χάριν ἐναντίον σου, ὑπόθες τὴν χεῖρά σου ὑπὸ τὸν μηρόν μου, καὶ ποιήσεις ἐπ' ἐμὲ ἐλεημοσύνην, καὶ ἀλήθειαν, τοῦ μή με E θάψαι ἐν Αἰγύπτῳ, ἀλλὰ κοιμηθήσομαι μετὰ τῶν πατέρων μου, καὶ ἀρεῖς με ἐξ Αἰγύπτου. καὶ θάψεις με ἐν τῷ τάφῳ αὐτῶν, ὁ δὲ εἶπε, ποιήσω κατὰ τὸ ῥῆμά σου. εἶπε δὲ, ὄμοσόν μοι· καὶ ὤμοσεν αὐτῷ, καὶ προσεκύνησεν Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου αὐτοῦ. πολλοὶ τῶν μικροψύχων, ἐπειδὰν παραινῶμεν αὐτοῖς μὴ πολὺν ποιεῖσθαι λόγον περὶ ταφῆς, μηδὲ περισπούδαστον πρᾶγμα ἡγεῖσθαι, τὸ ἀπὸ τῆς ἀλλοτρίας ἐπὶ τὴν οἰκείαν πατρίδα τῶν τετελευτηκότων τὰ λείψανα ἐπανάγειν, ταύ-

[a] Alii, ἀλλὰ τοὺς καιροὺς λογιζόμενοι οὕτω κρινέτω τὰ πράγματα, ταῦτα δὲ ἐπίτηδες προητοιμασάμην.

τὴν ἡμῖν προβάλλονται τὴν ἱστορίαν, φάσκοντες καὶ τὸν πατριάρχην τοσαύτην ὑπὲρ τούτου πεποιῆσθαι τὴν φροντίδα. ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅπερ ἔφθην εἰπὼν, τοῦτο δεῖ λογίζεσθαι, ὅτι οὐ τοσαύτην τότε τὴν φιλοσοφίαν ἀπῃτοῦντο, ὅσην οἱ νῦν. ἔπειτα ὅτι καὶ τοῦτο αὐτὸ οὐχ ἁπλῶς ὁ δίκαιος ἐβουλήθη γενέσθαι, ἀλλ' ἐλπίδας αὐτοῖς χρηστὰς ὑποφαίνων, ὡς καὶ αὐτοὶ ὀψέ ποτε ἐπανήξουσιν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας. καὶ ὅτι ταύτης ἕνεκεν τῆς αἰτίας τοῦτο διετάξατο, φανερώτερον ἡμᾶς διδάσκει ὁ τούτου παῖς φάσκων· ἐπισκοπῇ ἐπισκέψεται ὁ θεὸς ὑμᾶς, καὶ συνανοίσετε τὰ ὀστᾶ μου ἐντεῦθεν. ὅτι γὰρ τοῖς τῆς πίστεως ὀφθαλμοῖς τὰ μέλλοντα ἐφαντάζοντο, ἄκουε αὐτοῦ ἤδη κοίμησιν τὸν θάνατον λέγοντος. φησὶ γὰρ, κοιμηθήσομαι μετὰ τῶν πατέρων μου. διὰ τοῦτο καὶ Παῦλος ἔλεγε, κατὰ πίστιν ἀπέθανον οὗτοι πάντες, μὴ κομισάμενοι τὰς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ πόῤῥωθεν αὐτὰς ἰδόντες καὶ ἀσπασάμενοι. πῶς; τοῖς τῆς πίστεως ὀφθαλμοῖς. μηδεὶς τοίνυν νομιζέτω μικροψυχίας εἶναι τὴν διάταξιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ καὶ ἀπὸ τοῦ προορᾶν τὴν μέλλουσαν αὐτῶν ἔσεσθαι ἐπάνοδον, πάσης αἰτίας ἀπολυέτω τὸν δίκαιον. νῦν μὲν γὰρ, ἐπειδὴ τὰ τῆς φιλοσοφίας ἐπετάθη μετὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν, εἰκότως ἄν τις μέμψοιτο τῷ τὰ τοιαῦτα ἐπισκήπτοντι· καὶ μὴ ταλανιζέτω τὸν ἐπ' ἀλλοτρίας τὸν βίον καταλύσαντα, μηδὲ τὸν ἐπ' ἐρημίας τῆς παρούσης ζωῆς μεθιστάμενον. οὐδὲ γὰρ ὁ τοιοῦτος ταλανισμοῦ ἄξιος, ἀλλ' ὁ ἐν ἁμαρτίαις τεθνηκὼς, κἂν ἐπὶ τῆς κλίνης, κἂν ἐπὶ τῆς οἰκίας, κἂν τῶν ἐπιτηδείων παρόντων τὸν βίον καταλύσῃ. καὶ μή μοι τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα ῥήματα καὶ γέλωτος γέμοντα καὶ ἀνοίας μεστὰ λεγέτω τις· ὁ δεῖνα κυνὸς ἀτιμότερον τετελεύτηκεν, οὐδενὸς τῶν γνωρίμων αὐτῷ παρόντος, οὐδὲ τὰ τῆς ταφῆς αὐτῷ παρασχεῖν δυνηθέντος, ἀλλ' ἐξ ἐράνου καὶ πολλῶν τινων συνεισενεγκόντων, οὕτω τὰ πρὸς τὴν κηδείαν αὐτῷ παρεσχέθη. οὐ τοῦτό ἐστιν, ἄνθρωπε, κυνὸς ἀτιμότερον τετελευτηκέναι. τί γὰρ ὁ τοιοῦτος παρεβλάβη; μόνον εἰ δὲ τῆς ἀρετῆς ἔνδυμα μὴ εἶχε περιστέλλον αὐτόν· ὅτι γὰρ οὐδὲν τοῦτο λυμαίνεται τὸν ἐνάρετον, μάνθανε ὅτι οἱ πλείους τῶν δικαίων, τῶν προφητῶν λέγω καὶ τῶν ἀποστόλων, πλὴν ὀλίγων, οὐδὲ ἴσμεν ὅπου κατετέθησαν. οἱ μὲν γὰρ τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθησαν, οἱ δὲ καταλευσθέντες οὕτω τοῦ βίου μετέστησαν, καὶ ἕτεροι μυρίοις καὶ διαφόροις τιμωρίαις ἑαυτοὺς ἐκδόντες διὰ τὴν εὐσέβειαν, πάντες ὑπὲρ Χριστοῦ ἐμαρτύρησαν· καὶ οὐδεὶς ἂν τολμήσειε περὶ τῶν τοιούτων εἰπεῖν, ὅτι ἄτιμος αὐτῶν γέγονεν ὁ θάνατος, ἀλλὰ ἀκολουθήσει τῇ θείᾳ γραφῇ λεγούσῃ, τίμιος ἐναντίον κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτοῦ. καὶ ὥσπερ τὸν τῶν ὁσίων θάνατον τίμιον ἐκάλεσεν, οὕτως ἄκουε καὶ τὸν τῶν ἁμαρτωλῶν πονηρὸν καλοῦντος τὸν θάνατον. θάνατος γὰρ, φησιν, ἁμαρτωλῶν πονηρός. ὥστε κἂν ἐπὶ τῆς οἰκίας τις καταλύσῃ τὸν βίον, καὶ γυναικὸς καὶ παιδίων παρόντων, καὶ ἐπιτηδείων καὶ γνωρίμων παρεστώτων, ἀρετῆς δὲ ἔρημος τυγχάνῃ, πονηρὸς ἂν εἴη ὁ τούτου θάνατος. οὕτω κἂν ἐπ' ἀλλοτρίας, κἂν ἐπὶ τοῖς ἐδάφοις κείμενος, καὶ τί λέγω ἐπ' ἀλλοτρίας, καὶ τοῖς ἐδάφοις; κἂν λῃσταῖς περιπέσῃ,

A duci: hanc nobis prætexunt historiam, dicentes, etiam Patriarcham hujus rei tantam fecisse curam. Verum primum quidem, sicut dixi, hoc cogitare oportet: tunc non tanta exigebatur philosophia, quanta ab iis qui nunc vivunt: deinde Patriarcha hoc non simpliciter voluit fieri, sed spem bonam illis pollicens, fore ut sui vel sero tandem redirent in terram promissionis. Et quod ob hanc caussam hoc præceperit, manifestius nos docet illius filius, dicens: *Visitando visitabit vos Deus, & simul feretis ossa mea hinc.* Quod enim oculis fidei futura prævide- B rent, audi illum jam vocare mortem suam dormitionem: dicit enim, *Dormiam cum patribus meis.* Propterea & Paulus dicebat: *Juxta fidem mortui sunt hi omnes, non accepta promissione: sed procul eam viderunt & salutarunt:* quomodo? oculis fidei futura videbant. Nullus igitur putet pusillanimitatis esse hoc mandatum, sed & a tempore, & a prævisione futuri reditus, omni culpa excuset justum. Nunc enim quoniam ea quæ ad sapientiorem vitam attinent, post adventum Christi aucta sunt, merito quis reprehenderit eum, cui talia sunt curæ. Neque putet C quis miserum eum esse qui in alieno solo vitam finiat, neque eum qui in solitudine ex hac vita decedat. Neque enim ille dignus ut miser dicatur: sed qui in peccatis mortuus est, etiamsi super lectum, etiamsi præsentibus amicis omnibus mortem obeat. Et ne mihi frigida illa verba, ridiculaque & insipientiæ plena dicat aliquis; ille talis cane vilius est mortuus, nullo familiarium præsente, neque sepultura & funus ei contigerunt: sed collectitia stipe justa facta sunt. Non est hoc, mi homo, cane ignominiosius mortuum D esse. Quid enim ille damni sensit? illud unum, si virtutis amictum se tegentem non habuerit. Nam quod id nihil lædat justum virtute præditum, disce, quia plerique justorum, Prophetas dico & Apostolos, ubi siti sint, paucis exceptis, ignoramus. Etenim alii quidem capite truncati, alii lapidati mortui sunt: & alii innumeris & variis pœnis seipsos exposuerunt propter pietatem, omnes propter Christum martyres facti sunt: & nullus de illis dicere audebit, ignominiosam esse eorum mortem: sed sequetur divinam E Scripturam, dicentem: *Preciosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus.* Et sicut mortem sanctorum preciosam vocavit, audi quomodo & mortem peccatorum malam vocet. *Mors* enim, inquit, *peccatorum mala.* Itaque etiam si domi suæ moriantur, & uxore & filiis præsentibus; & familiaribus & notis adstantibus, virtute autem careant, mala horum mors est. Sic etsi in aliena terra, etsi super pavimentum quis jacens: & quid dico, etsi in aliena? etiamsi in latrones incidat, etiam-

Cur voluerit in patria sepeliri Jacob.

Gen. 50. 24.

Heb. 11, 13.

Non est miserum peregre mori.

Psal. 115. 15.

Psal. 33. 22.

si a bestiis devoretur, virtute autem præditus sit, preciosa ejus mors erit. Dic enim, obsecro, Zachariæ filius nonne decollatus est? Stephanus autem primus martyrii corona redimitus, nonne lapidatus vitam finiit? Paulus autem & Petrus, nonne ille quidem capite truncatus, hic autem modo contrario quam Dominus crucifixus, ita hac vita excessit? Nonne propter hoc magis in toto mundo celebrantur & prædicantur?

Paulus capite cæsus, Petrus inverso capite crucifixus.

2. Hæc autem omnia cogitantes, neque eos qui in aliena terra moriuntur, miseros dicamus: neque domi suæ morientes beatos prædicemus: sed divinæ Scripturæ canonem sequentes, claros virtutibus hinc migrantes beatos dicamus: & eos qui in peccatis moriuntur, miseros prædicemus. Sicut enim qui virtute præditus est in meliorem vitam transit, accipiens laborum suorum præmia: ita & qui illa caret, initia & procemia suppliciorum jam accipit, & gestorum rationes reddere coactus, intolerabilibus complicatur malis. Ideo oportet hæc cogitantes virtutum habere curam, & in præsenti vita quasi in palæstra certare, ut cum solutum fuerit theatrum, splendida redimiri corona queamus, ne frustra pœnitentes inveniamur. Quamdiu enim durat certamen, possibile est, si voluerimus, & desidiam excutere, & virtutem exercere, ut propositam assequamur coronam. Cæterum, si videtur, redeamus ad sermonis seriem. Nam postquam commisit filio de sepultura, & dixit Joseph: *Ego faciam juxta verbum tuum*, addit, *Jura mihi: & juravit ei. Et adoravit*, inquit, *Israël ad fastigium virgæ illius.* Vide senem, decrepitum, Patriarcham, adoratione honorem in Joseph declarare, & reipsa implere visionis eventum. Quando enim narravit Joseph visionem, dixit, inquit, *Numquid ego & mater tua veniemus, & adorabimus te super terram?* Sed forte dixerit aliquis: Et quomodo impletum est somnium in matre, quæ jam ante defuncta erat, & filium non adoravit? Perpetuus Scripturæ mos est, a magis principali totum significare. Quoniam, igitur *caput mulieris vir: erunt enim*, inquit, *duo in carnem unam*; cum adoravit caput, manifestum est corpus totum caput sequutum esse. Si enim pater hoc fecit, multo magis illa, nisi ex hac vita prærepta fuisset, hoc fecisset. *Et adoravit*, inquit, *ad fastigium virgæ ejus.* Propterea & Paulus dicebat: *Fide Jacob moriens singulos filios Joseph benedixit, & adoravit ad fastigium virgæ illius.* Vides eum istuc ipsum fide motum fecisse, prævidentem, regii generis futurum esse eum qui ex semine illius nasciturus erat? Itaque cum quæcumque volebat, filio imperasset, non multo post ut didicit Joseph ægrotare patrem suum, & jam in foribus esse mortem, quia *appropinquaverant dies mortis illius, acceptis duobus filiis suis, venit ad Jacob.*

Vita præsens palæstra.

Quomodo adorarit Josephum.

1.Cor.11.3. Gen.2.25.

Heb.11.21

Caput 48.

A καν θηρίων κατάβρωμα γένηται ὁ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος, τίμιος ἂν εἴη ὁ θάνατος τούτου. εἰπὲ γάρ μοι, ὁ τοῦ Ζαχαρίου παῖς οὐ τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη; Στέφανος δὲ ὁ πρῶτος τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον ἀναδησάμενος, οὐχὶ καταλευσθεὶς οὕτω τὸν βίον κατέλυσε; Παῦλος δὲ καὶ Πέτρος οὐχ ὃς μὲν ἀποτμηθεὶς, ὃς δὲ ἀπὸ ἐναντίας τῷ δεσπότῃ τὴν σταυρῷ τὴν τιμωρίαν δεξάμενος, οὕτω μετέστη τῆς παρούσης ζωῆς; οὐχὶ διὰ τοῦτο μάλιστα πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ᾄδονται καὶ ἀνακηρύττονται;

Ταῦτα δὲ ἅπαντα ἀναλογιζόμενοι μήτε τοὺς ἐπὶ τῆς ξένης τελευτῶντας ταλανίζωμεν, μήτε τοὺς ἐπὶ τῆς οἰκίας καταλύοντας τὸν βίον μακαρίζωμεν· ἀλλὰ τῷ τῆς B θείας γραφῆς κανόνι κατακολουθοῦντες, καὶ τοὺς ἐν ἀρετῇ βεβιωκότας, καὶ οὕτω μεθισταμένους, μακαρίζωμεν, καὶ τοὺς ἐν ἁμαρτίαις τελευτῶντας ταλανίζωμεν. ὥσπερ γὰρ ὁ ἐνάρετος εἰς βελτίονα ζωὴν μεθίσταται τῶν πόνων τὰς ἀμοιβὰς κομιζόμενος· οὕτως ὁ ταύτης ἔρημος ὢν, ἀρχὰς καὶ προοίμια τῆς τιμωρίας ἤδη δεχόμενος, καὶ τὰς εὐθύνας τῶν πεπραγμένων ἀπαιτούμενος, ἀνηκέστοις περιβάλλεται κακοῖς. διὸ χρὴ ταῦτα ἐννοοῦντας ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι, καὶ καθάπερ ἐν παλαίστρᾳ ἐπὶ τοῦ παρόντος βίου ἀγωνίζεσθαι, ἵνα μετὰ τὸ λυθῆναι τὸ θέατρον, λαμπρὸν ἀναδήσασθαι δυνηθῶμεν τὸν στέφα- C νον, καὶ μὴ ἀνόνητα μεταμελώμεθα. ἕως γὰρ ὅτου ἐνέστηκεν ὁ ἀγὼν, δυνατόν ἐστιν, εἰ βουληθείημεν, καὶ τὴν ῥᾳθυμίαν ἀποτινάξασθαι, καὶ τῆς ἀρετῆς ἀντέχεσθαι, ἵνα καὶ τῶν ἀποκειμένων στεφάνων ἐπιτυχεῖν δυνηθῶμεν. ἀλλ᾽ εἰ δοκεῖ λοιπὸν, ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου. ἐπειδὴ γὰρ ἐπέσκηψε τῷ παιδὶ περὶ τῆς ταφῆς, καὶ εἶπεν Ἰωσήφ· ἐγὼ ποιήσω κατὰ τὸ ῥῆμά σου, φησὶν, ὄμοσόν μοι. καὶ ὤμοσεν αὐτῷ. καὶ προσεκύνησεν Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου αὐτοῦ. ὅρα τὸν γέροντα, τὸν πρεσβύτην, τὸν πατριάρχην διὰ τῆς προσκυνήσεως τὴν εἰς D τὸν Ἰωσὴφ τιμὴν ἐπιδεικνύμενον, καὶ διὰ τῶν ἔργων αὐτῶν πληροῦντα νῦν τοῦ ὁράματος τὴν ἔκβασιν. ἡνίκα γὰρ διηγήσατο αὐτῷ ὁ Ἰωσὴφ τὸ ὅραμα, εἶπε, φησιν, ἆρά γε ἐλθόντες ἐγώ τε καὶ ἡ μήτηρ σου προσκυνήσομέν σοι ἐπὶ τὴν γῆν; ἀλλ᾽ ἴσως εἴποι τις ἂν, καὶ πῶς ἐξῆλθε τὸ ὄναρ τῆς μητρὸς προαπελθούσης, καὶ μὴ προσκυνησάσης τὸν παῖδα; ἔθος ἀεὶ τῇ γραφῇ ἀπὸ τοῦ κυριωτέρου τὸ πᾶν δηλοῦν. ἐπεὶ οὖν κεφαλὴ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ ἔσονται, φησιν, οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν, τῆς κεφαλῆς προσκυνησάσης, δηλονότι καὶ τὸ σῶμα ἅπαν ταύτῃ εἵ- E πετο. εἰ γὰρ ὁ πατὴρ τοῦτο πεποίηκε, πολλῷ μᾶλλον κἀκείνη, εἰ μὴ τῆς ζωῆς προεξηρπάσθη, τοῦτο πεποιήκει ἄν. καὶ προσεκύνησε, φησιν, ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου αὐτοῦ. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγε, πίστει Ἰακὼβ ἀποθνήσκων ἕκαστον τῶν υἱῶν Ἰωσὴφ εὐλόγησε, καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου αὐτοῦ. ὁρᾷς ὅτι καὶ τοῦτο αὐτὸ πίστει ἐποίει, προορῶν ὅτι βασιλικὸν γένος γενήσεται ὁ ἐκ τοῦ σπέρματος αὐτοῦ τεχθείς; ἐπεὶ οὖν ἐπέταξεν, ἅπερ ἐβούλετο, τῷ παιδὶ, μετ᾽ οὐ πολὺ, φησι, μαθὼν Ἰωσὴφ, ὅτι ἐνοχλεῖται ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ὅτι ἐπὶ θύραις ἐστὶ τοῦ θανάτου, ὅτι ἤγγισαν τῆς τελευτῆς αἱ ἡμέραι, λαβὼν τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ ἦλθε πρὸς Ἰακώβ. ἀ-

πηγγέλη δὲ τοῦτο τῷ Ἰακὼβ, καὶ ἐνισχύσας Ἰσραὴλ ἐκάθισεν ἐπὶ τὴν κλίνην. ὅρα πῶς ἡ περὶ τὸν παῖδα φιλοστοργία τὸν πρεσβύτην ἐνεύρου, καὶ ἡ προθυμία ἐνίκα τὴν ἀσθένειαν. ἀκούσας γὰρ αὐτοῦ τὴν παρουσίαν, φησὶν, ἐκάθισεν ἐπὶ τὴν κλίνην. καὶ ἰδὼν αὐτὸν τὴν πατρικὴν φιλοστοργίαν περὶ αὐτὸν ἐπιδείκνυται. καὶ ἐπειδὴ ἔμελλε τελευτᾷν, τῇ εὐλογίᾳ τῇ παρ' αὐτοῦ τειχίζει τοὺς παῖδας, μεγίστην αὐτοῖς ταύτην περιουσίαν καταλιμπάνων, καὶ πλοῦτον μηδέποτε δαπανηθῆναι δυνάμενον. καὶ ὅρα πῶς ἄρχεται. πρῶτον διηγεῖται τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ γεγενημένην εἰς αὐτὸν εὔνοιαν, καὶ τότε τὰς εἰς τοὺς παῖδας εὐλογίας ποιεῖται. καί φησιν, ὁ θεός μου ὤφθη μοι ἐν Λουζᾷ ἐν γῇ Χαναὰν, καὶ εὐλόγησέ με, καὶ εἶπέ μοι· ἐγὼ αὐξανῶ σε καὶ πληθυνῶ σε καὶ ποιήσω σε εἰς συναγωγὰς ἐθνῶν, καὶ δώσω σοι τὴν γῆν ταύτην καὶ τῷ σπέρματί σου μετὰ σὲ εἰς κατάσχεσιν αἰώνιον. ἐπηγγείλατό μοι, φησιν, ὁ θεὸς, ἡνίκα ἐν Λουζᾷ ὤφθη μοι, τοσοῦτον πληθῦναί μοι τὸ σπέρμα, ὡς συναγωγὰς ἐθνῶν γενέσθαι ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὴν γῆν δὲ ταύτην ἐμοὶ καὶ τῷ σπέρματί μου δώσειν ὑπέσχετο. νῦν οὖν οἱ δύο υἱοί σου οἱ γενόμενοί σοι ἐν Αἰγύπτῳ ἐμοί εἰσιν, Ἐφραῒμ καὶ Μανασσῆς, ὡς Ῥουβὴν καὶ Συμεὼν, ἔσονταί μοι. τούτους, φησὶν, οὓς ἔχεις πρὸ τῆς παρουσίας τῆς ἐμῆς, ἐγὼ εἰς τὸν τῶν ἐμῶν τέκνων ἀριθμὸν εἰσποιοῦμαι, καὶ ὁμοίως τοῖς ἐξ ἐμοῦ τεχθεῖσι τῆς παρ' ἐμοῦ εὐλογίας ἀπολαύσουσι. τὰ δὲ εἰς τὸ ἑξῆς ἔκγονα, ὅσα ἂν γεννήσῃς μετὰ ταῦτα, σοὶ ἔσονται. ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν κληθήσονται ἐν τοῖς ἐκείνων κλήροις. ἴσθι δὲ ὅτι καὶ ἡ μήτηρ σου Ῥαχὴλ, ἡνίκα ἤγγισα εἰς τὴν Βηθλεέμ, ἀπέθανε, καὶ κατώρυξα αὐτὴν ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ ἱπποδρόμου. καὶ ἰδὼν τοὺς υἱοὺς Ἰωσὴφ εἶπε· τίνες σοι οὗτοι; καὶ εἶπεν, υἱοί μου, οὓς ἔδωκέ μοι ὁ θεός. καὶ εἶπεν Ἰακὼβ, προσάγαγέ μοι αὐτοὺς, ἵνα εὐλογήσω αὐτούς. καὶ ἤγγισεν αὐτοὺς πρὸς αὐτόν· καὶ ἐφίλησεν αὐτοὺς, καὶ περιέλαβεν αὐτούς. ὅρα μοι τὸν πρεσβύτην, ὅπως σπεύδει καὶ ἐπείγεται εὐλογῆσαι τοὺς παῖδας τοῦ Ἰωσήφ. καὶ ἤγγισεν αὐτοὺς, φησι, πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐφίλησεν αὐτοὺς, καὶ περιέλαβεν αὐτούς. καὶ εἶπε πρὸς Ἰωσήφ· ἰδοὺ τοῦ προσώπου σου οὐκ ἐστερήθην, καὶ ἰδοὺ ἔδειξέ μοι ὁ θεὸς καὶ τὸ σπέρμα σου. μεγάλα μοί, φησι, παρέσχεν ἡ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπία, καὶ πλέον, ἢ προσεδόκησα· μᾶλλον δὲ ἃ οὐδέποτε προσεδόκησα. οὐ γὰρ μόνον τοῦ προσώπου σου οὐκ ἐστερήθην, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ τοὺς ἐκ σοῦ τεχθέντας ἐθεασάμην. καὶ ἐξήγαγεν αὐτοὺς, φησιν, Ἰωσὴφ ἀπὸ τῶν γονάτων αὐτοῦ, καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τῆς γῆς. ὅρα καὶ τοὺς παῖδας πῶς ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐκ προοιμίων ἐπαίδευσε τὴν ὀφειλομένην τιμὴν ἀπονέμειν τῷ πρεσβύτῃ. καὶ λαβὼν, φησιν, Ἰωσὴφ κατὰ τὴν τῶν πρωτοτόκων προεδρίαν προσήγαγε τὸν Μανασσῆ, καὶ τότε τὸν Ἐφραΐμ.

Ἐνταῦθά μοι ὅρα τὸν δίκαιον τοὺς μὲν τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς ἤδη ὑπὸ τοῦ γήρως λοιπὸν ἀσθενεῖς κεκτημένον· ἐβαρυώπησαν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ γήρως, καὶ οὐκ ἠδύνατο βλέπειν· τοὺς δὲ τῆς διανοίας ὀφθαλμοὺς ἐρρωμένους ἔχοντα, καὶ τῇ πίστει τὰ μέλλοντα ἤδη

A *Annunciatum est autem hoc Jacob, & corroboratus Israël sedit super lectum.* Vide quomodo amor erga filium senem firmabat, & alacritas vincebat infirmitatem. Audita enim illius præsentia, inquit, sedit super lectum. Et ut vidit illum, paternam dilectionem ei exhibet, & quia moriturus erat, benedictione sua firmat filios, maximas has facultates relinquens, & divitias quæ absumi non poterant. Et vide quomodo incipit. Primum narrat benevolentiam quæ sibi a Deo concessa erat, & tunc benedictiones filiis impertit, & dicit: 3. *Deus meus apparuit mihi in Luza,* B *in terra Chanaan, & benedixit mihi, & dixit mihi: 4. Ego te crescere faciam, & multiplicabo te, & faciam te in congregationes gentium, & dabo tibi terram hanc, & semini tuo post te in possessionem æternam.* Promisit mihi, inquit, Deus quando in Luza a me visus est, tantum se multiplicaturum semen meum, ut congregationes gentium ex eo futuræ sint. Et terram mihi, & semini meo se daturum promisit. 5. *Nunc igitur duo illi filii, qui nati sunt tibi in Ægypto, mei sunt: Ephraim & Manasses, sicut Ruben & Symeon erunt mei.* C Hos, inquit, quos habuisti ante adventum meum, ego in meorum filiorum numerum adopto, & parem iis qui ex me nati sunt a me benedictionem accipient. 6. *Quoscumque autem postea genueris, ii tui erunt, in nomine fratrum suorum vocabuntur in illorum sortibus: 7. Scias autem, quod & mater tua Rachel, quando appropinquaveram Bethlehem, mortua est, & defodi eam in via Hippodromi. 8. Et videns duos filios Joseph, dixit: Qui sunt hi? Ille autem: Filii mei, quos dedit mihi Deus. Et dixit Jacob: Adduc* D *mihi eos, ut benedicam eos. 10. Et appropinquare eos illi fecit. Et osculatus est eos, & amplexatus est eos.* Vide, obsecro, senem quomodo festinat & urget ut benedicat filios Joseph. Et appropinquare eos fecit illi, inquit, & dixit ad Joseph: 11. *Ecce facie tua non sum privatus, & ecce monstravit mihi Deus semen tuum.* Magna mihi, inquit, præstitit Dei clementia, & plura quam exspectavi; imo & quæ nunquam exspectavi. Non enim solum non sum privatus facie tua, sed ecce etiam vidi eos qui ex te nati sunt. 12. *Et eduxit eos Joseph a genibus, & adoraverunt eum super* E *faciem, super terram.* Vide quomodo & pueros statim ab initio debitum seni honorem reddere docuit, & Joseph, inquit, secundum dignitatem primogenituræ adduxit Manasses, & tunc Ephraim.

Ephraim & Manasse adoptati.

3. Vide hic quomodo justus corporis oculos præ senectute nunc infirmos haberet, *Gravati enim erant oculi ejus præ senio, & non poterant videre*; valeret autem oculis mentis, & fide prævideret futura.

Jacob oculis mentis videbat.

Neque enim tulit Joseph ordinem, sed mutatis manibus benedicens, dignitatem juniori contulit, præferens Manassi Ephraïm, & dixit: 15. *Deus cui bene placuerunt patres mei.* Attende modestiam Jacob, vide animam religiosam: non audebat dicere, Deus cui bene placui: sed quid? *Cui bene placuerunt patres mei.* Vidisti animam gratam? Tametsi paulo antea narrans dicebat: *In Luza apparuit mihi, & promisit daturum se mihi & semini meo omnem terram, & in congregationes gentium se facturum semen meum*, & tam evidentia habens indicia divinæ erga se benevolentiæ, adhuc tamen humiliatam habuit mentem. Et dicit: *Deus cui bene placuerunt patres mei coram ipso, Abraham & Isaac.* Deinde iterum: *Qui pascit me a juventute mea.* Accipe & ex hoc gratissimum ejus animum. Non dicit propriam virtutem, sed ea quæ sibi a Deo fuerunt facta. *Qui pascit me a juventute mea usque in diem hanc.* Ipse enim, inquit, est qui ab initio usque ad præsens res meas dispensavit, & moderatus est. Ita & prius dicebat: *In virga* enim *mea hac transivi Jordanem: & ecce nunc factus sum in duo castra.* Et nunc iterum aliis verbis dicit: *Qui pascit me a juventute mea usque in diem hunc*, 16. *Angelus qui liberavit me de omnibus malis.* Gratæ animæ, ac piæ, & bene memoris beneficiorum Dei verba: ille, inquit, cui patres mei bene placuerunt, qui me a juventute mea usque in præsentem diem educavit, qui me ab initio ab omnibus malis liberavit, qui tantam erga me declaravit providentiam, *Ipse benedicet hos pueros: & invocabitur in eis nomen meum, & nomen patrum meorum, Abraham & Isaac, & multiplicentur in multitudinem magnam super terram.* Vidisti simul & intelligentiam, & modestiam? Intelligentiam quidem, quia fidei oculis prævidens Ephraïm prætulit Manassi: modestiam vero, quia nusquam suæ virtutis mentionem fecit: sed ex probata patrum vita, & ex beneficiis in se collatis ipse preces fudit, & benedictionem filiis precatus est. Verum Jacob quidem prævidens futura, ita illis benedixit: 17. *Joseph vero videns juniorem prælatum seniori, grave & indignum esse putans, dicit:* 18. *Hic est primogenitus, pone dexteram tuam super caput ejus:* 19. *& noluit, sed dixit: Scio fili, scio: & hic erit in populum, & hic exaltabitur, sed frater ejus junior major eo erit, & semen ejus erit in multitudinem gentium.* Ne putes me, inquit, casu ac fortuito hoc fecisse, vel per ignorantiam. Scio enim, & prævidens futura ita ei benedictionem dedi. Nam licet natura primatum habeat Manasses, sed juvenis ille major eo erit, *& semen ejus in multitudinem gentium.* Hoc autem totum factum est, quia hinc regnum demonstrabatur

A προορῶντα. οὐδὲ γὰρ ἀνασχόμενος τοῦ Ἰωσὴφ, ἀλλὰ ἐναλλάξας τὰς χεῖρας εὐλογῶν, τὴν προεδρείαν εἰς τὸν νέον ἐποιήσατο, προτάξας τὸν Ἐφραῒμ τοῦ Μανασσῆ. καί φησιν, ὁ θεὸς ᾧ εὐηρέστησαν οἱ πατέρες μου. σκόπει ταπεινοφροσύνην τοῦ πατριάρχου, ὅρα ψυχὴν φιλόθεον. οὐκ ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ὁ θεὸς ᾧ εὐηρέστησα, ἀλλὰ τί; ᾧ εὐηρέστησαν οἱ πατέρες μου. εἶδες εὐγνώμονα ψυχήν; καίτοι πρὸ μικροῦ διηγούμενος ἔλεγεν, ὅτι ἐν Λούζᾳ ὤφθη μοι, καὶ ὑπέσχετο δώσειν ἐμοὶ καὶ τῷ σπέρματί μου πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ εἰς συναγωγὰς ἐθνῶν ποιήσειν τὸ σπέρμα μου. καὶ οὕτως ἐναργῆ ἔχων τὰ δείγματα τῆς περὶ αὐτὸν τοῦ θεοῦ εὐνοίας, ἔτι κατεσταλμένην εἶχε τὴν
B διάνοιαν, καί φησιν, ὁ θεὸς ᾧ εὐηρέστησαν οἱ πατέρες μου ἐνώπιον αὐτοῦ, Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαάκ. εἶτα πάλιν, ὁ θεὸς ὁ τρέφων με ἐκ νεότητός μου. σκόπει καὶ διὰ τούτου πάλιν τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτοῦ τὴν ὑπερβολήν. οὐ λέγει τὴν οἰκείαν ἀρετὴν, ἀλλὰ τὰ παρὰ τοῦ θεοῦ εἰς αὐτὸν γεγενημένα διηγεῖται, καί φησιν· ὁ τρέφων με ἐκ νεότητός μου ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης. αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐξ ἀρχῆς μέχρι τοῦ παρόντος τὰ κατ' ἐμὲ οἰκονομήσας. οὕτω καὶ πρότερον ἔλεγεν· ἐν γὰρ τῇ ῥάβδῳ μου ταύτῃ διέβην τὸν Ἰορδάνην, καὶ ἰδοὺ νῦν γέγονα εἰς δύο παρεμβολάς. καὶ νῦν τὸ αὐτὸ πάλιν ἑτέροις ῥήμασί φησιν, ὁ
C τρέφων με ἐκ νεότητός μου ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης, ὁ ἄγγελος ὁ ῥυόμενός με ἐκ πάντων τῶν κακῶν. εὐχαρίστου γνώμης τὰ ῥήματα, φιλοθέου ψυχῆς καὶ ἐχούσης ἐναύλους τὰς τοῦ θεοῦ εὐεργεσίας τῇ μνήμῃ. ἐκεῖνός, φησιν, ᾧ οἱ πατέρες μου εὐηρέστησαν, ὁ ἐμὲ διαθρέψας ἐκ νεότητος ἕως τοῦ παρόντος, ὁ ἐξ ἀρχῆς πάντων με τῶν κακῶν ῥυσάμενος, ὁ τοσαύτην περὶ ἐμὲ κηδεμονίαν ἐπιδειξάμενος, αὐτὸς εὐλογήσει τὰ παιδία ταῦτα, καὶ ἐπικληθήσεται ἐν αὐτοῖς τὸ ὄνομά μου, καὶ τὸ ὄνομα τῶν πατέρων μου Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ, καὶ πληθυνθείησαν εἰς πλῆθος πολὺ ἐπὶ τῆς γῆς. εἶδες ὁμοῦ καὶ σύνε-
D σιν καὶ ταπεινοφροσύνην; σύνεσιν μὲν, ὅτι τοῖς τῆς πίστεως ὀφθαλμοῖς προορῶν τὸν Ἐφραῒμ προέταξε τοῦ Μανασσῆ· ταπεινοφροσύνην δὲ, ὅτι οὐδαμοῦ τῆς οἰκείας ἀρετῆς μνήμην ἐποιήσατο, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τῶν πατέρων εὐαρεστήσεως, καὶ ἀπὸ τῶν εἰς αὐτὸν γεγενημένων εὐεργεσιῶν τὴν εὐχὴν καὶ τὴν εὐλογίαν αὐτοῖς ἐπηύξατο. ἀλλ' ὁ μὲν Ἰακὼβ προορῶν τὰ μέλλοντα οὕτω εἰς αὐτοὺς εὐλογίαν πεποίηται. ὁ δὲ Ἰωσὴφ ὁρῶν τὸν νεώτερον προκριθέντα τοῦ πρωτοτόκου, καὶ βαρὺ αὐτὸ λογισάμενος, εἰπέ, φησιν· οὗτος ὁ πρωτότοκος· ἐπίθες τὴν δεξιάν σου
E ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἠθέλησεν, ἀλλ' εἶπεν· οἶδα τέκνον, οἶδα. καὶ οὗτος ἔσται εἰς λαὸν, καὶ οὗτος ὑψωθήσεται· ἀλλ' ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος μείζων αὐτοῦ ἔσται, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἔσται εἰς πλῆθος ἐθνῶν. μὴ νομίσῃς με, φησιν, ἁπλῶς συντυχίᾳ τινὶ τοῦτο πεποιηκέναι, μηδὲ δι' ἄγνοιαν. οἶδα γὰρ, καὶ προορῶν τὰ ὕστερον ἐσόμενα οὕτω τὴν εἰς αὐτὸν εὐλογίαν ἐποιησάμην. εἰ γὰρ καὶ ἀπὸ τῆς φύσεως ἔχει τὴν προεδρείαν ὁ Μανασσῆς, ἀλλ' ὁ νεώτερος μείζων αὐτοῦ ἔσται, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ εἰς πλῆθος ἐθνῶν. τοῦτο δὲ ὅλον ἐγίνετο, ἐπειδὴ ἐντεῦθεν ἔμελλεν ἡ βασιλεία ἀναδείκνυσθαι. διὰ

τοῦτο

τοῦτο ἤδη προαναφωνῶν τὰ μέλλοντα, οὕτω τὴν εἰς αὐτὸν εὐλογίαν ἐποιήσατο. καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς λέγων· ἐν ὑμῖν εὐλογηθήσεται Ἰσραὴλ λέγοντες, ποιήσαι σε ὁ θεὸς ὡς Ἐφραὶμ καὶ Μανασσῆ. καὶ ἔθηκε τὸν Ἐφραὶμ ἔμπροσθεν τοῦ Μανασσῆ. οὕτως ἔσονται, φησὶ, περιφανεῖς ἀμφότεροι, ὡς πάντας εὐχῆς ἔργον ποιεῖσθαι εἰς τὴν τούτων ἐλθεῖν περιφάνειαν· ὅμως ὁ Ἐφραὶμ πρότερος ἔσται τοῦ Μανασσῆ. ὁρᾷς πῶς ἡ τοῦ θεοῦ χάρις προεμήνυεν αὐτῷ, καὶ προφητικῷ κινούμενος πνεύματι, οὕτω τοὺς παῖδας τοῦ Ἰωσὴφ εὐλόγει, τὰ μετὰ τοσοῦτον ἐσόμενα χρόνον, ὡς ἤδη παρόντα, καὶ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρώμενα, οὕτω προβλέπων; τοιοῦτον γὰρ ἡ προφητεία. καὶ καθάπερ οἱ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὶ οὐδὲν πλέον τῶν ὁρωμένων φαντασθῆναι δύνανται, οὕτω καὶ οἱ τῆς πίστεως οὐ τὰ ὁρώμενα βλέπουσιν, ἀλλ' ἐκεῖνα φαντάζονται, ἃ μετὰ πολλὰς ὕστερον γενεὰς ἔσεσθαι μέλλει. καὶ τοῦτο ἀκριβέστερον εἴσεσθε ἐκ τῶν εὐλογιῶν, ὧν εἰς τοὺς οἰκείους ποιεῖται παῖδας. ἀλλ' ἵνα μὴ μακρὸν ποιῶμεν τὸν λόγον, καὶ πλείω ὑμῖν τὸν κόπον παρέχωμεν, ἀρκεσθέντες τοῖς εἰρημένοις εἰς τὴν ἑξῆς τὴν πρὸς τοὺς παῖδας εὐλογίαν ταμιευσόμεθα, ἐκεῖνο παρακαλέσαντες ὑμῶν τὴν ἀγάπην, ζηλοῦν τὸν δίκαιον τοῦτον, καὶ τοιαύτας κληρονομίας τοῖς παισὶ καταλιμπάνειν τοῖς ἑαυτῶν, αἳ μηδέποτε παρά τινος βλάβην δέξασθαι δύνανται. αἱ γὰρ τῶν χρημάτων πολλάκις καὶ ὄλεθρον ἔτεκον τοῖς διαδεξαμένοις, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ πολλὴν τὸν κίνδυνον. ἐνταῦθα δὲ οὐδὲν τοιοῦτόν ἐστιν ὑποπτεῦσαί ποτε· θησαυρὸς γάρ ἐστι δαπανηθῆναι μὴ δυνάμενος, θησαυρός ἐστιν ἀνάλωτος, θησαυρός ἐστιν οὐκ ἀνθρώπων ἐπιβουλαῖς, οὐ λῃστῶν ἐφόδῳ, οὐκ οἰκετῶν κακουργίᾳ, οὐκ ἄλλῳ τοιούτῳ τινὶ ἐλαττωθῆναι δυνάμενος, ἀλλὰ διηνεκῶς μένει. πνευματικὸς γάρ ἐστι, καὶ οὐκ εἴκων ταῖς ἀνθρωπίναις ἐπιβουλαῖς, ἀλλ' ἐὰν οἱ δεξάμενοι νήφειν βούλωνται, καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν συναποδημεῖ ζωὴν, καὶ τὰς αἰωνίους προευτρεπίζει σκηνάς.

Μὴ τοίνυν χρήματα συλλέγειν σπουδάζωμεν, καὶ ταῦτα τοῖς παισὶ καταλιμπάνειν· ἀλλ' ἀρετὴν αὐτοὺς παιδεύωμεν, καὶ τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ εὐλογίαν αὐτοῖς ἐπευχώμεθα. αὕτη γὰρ, αὕτη ἡ μεγίστη περιουσία, οὗτος ὁ ἄφατος πλοῦτος, ὁ ἀδαπάνητος, ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὴν περιουσίαν πλείονα ἐργαζόμενος. οὐδὲν γὰρ ἀρετῆς ἴσον, οὐδὲν ταύτης ἰσχυρότερον. κἂν αὐτήν μοι τὴν βασιλείαν εἴπῃς, καὶ τὸ διάδημα περικείμενον, εἰ μὴ ταύτην ἔχοι, παντὸς πένητος ῥάκια περιβεβλημένου ἀθλιώτερος ἔσται. τί γὰρ αὐτὸν [a] τὸ διάδημα δυνήσεται ὠφελῆσαι, ἢ ἡ πορφυρὶς, ὑπὸ τῆς οἰκείας ῥαθυμίας προδεδομένον; μὴ γὰρ ἀξιωμάτων τῶν ἔξωθεν οἶδε διαφορὰν ὁ δεσπότης; μὴ γὰρ προσώπων δυσωπεῖται περιφανείᾳ; ἕν ἐστιν ἐκεῖ τὸ ζητούμενον, ἀπὸ τῆς ἐργασίας τῆς ἀρετῆς τὰς θύρας ἐστὶν εὑρεῖν ἠνεῳγμένας τῆς πρὸς αὐτὸν παῤῥησίας. ὡς ὁ μὴ ἐντεῦθεν τὴν παῤῥησίαν κτησάμενος, ἐν τοῖς ἠτιμωμένοις καὶ ἀπαῤῥησιάστοις γενήσεται. τοῦτο οὖν ἅπαντες σκοπῶμεν, καὶ τοὺς ἡμετέρους παῖδας διδάσκωμεν ταύτην πάντων προτιμᾷν,

A exoriturum: propterea prædicens futura, sic eum benedicit. 20. *Et benedixit eos, dicens, In vobis benedicent Israël dicentes: Faciat te Deus sicut Ephraim & Manasse. Et posuit Ephraim ante Manassen.* Ita, inquit, ambo erunt gloriosi, ut omnes in optatis habeant ad eamdem cum illis gloriam pervenire: attamen prior erit Ephraim Manasse. Vides quomodo gratia Dei præmonstrabat ei futura, ac prophetico afflatus spiritu filiis Joseph benedixerit; & quod tantis temporibus aberat, tamquam præsens & ante oculos situm viderit? Hoc enim modo se ha-
B bet prophetia. Nam sicut oculi corporales nihil amplius præterquam visibilia spectare possunt, ita & oculi fidei non quæ videntur spectant, sed illa vident, quæ multo post futura sunt. Et hoc manifestius scietis ex benedictionibus, quas suis filiis dat. Cæterum ne longum sermonem faciamus, multoque vos oneremus labore, contenti dictis, in sequentem sermonem reservabimus filiorum ejus benedictionem. Illud tamen obsecraverim vestram caritatem, ut imitemini justum hunc, & tales hereditates filiis vestris
C relinquatis, quæ a nullo unquam damnum accipere possint. Divitiæ enim sæpe etiam accipientibus perniciem pepererunt, & insidias, & multa pericula: hîc autem nihil tale suspicari poteris unquam. Thesaurus enim est qui nunquam exhauriri, nunquam potest consumi; thesaurus qui non hominum dolis, nec latronum insidiis, non famulorum malitia, non alio quopiam imminui potest, sed perpetuo manet: spiritualis enim est, humanis non cedens insidiis; sed cum iis qui illum accipiunt, & sobrii esse volunt ac pruden-
D tes, in futuram vitam migrabit, & eis æterna præparabit tabernacula.

Oculi fidei perspicaciores corporeis.

Moralis epilogus.

4. Ne igitur operam nostram in colligendas opes collocemus, quas relinquamus filiis: sed doceamus eos virtutem, & benedictionem Dei illis apprecemur. Istæ enim, istæ maximæ sunt facultates: istæ sunt ineffabiles divitiæ, quæ non absumuntur, quæ quotidie substantiam nostram augent. Nihil enim virtuti par, nihil virtute potentius: etiamsi mihi dicas eum qui regnum habet, ac diadema ge-
E rit, nisi hanc habeat, quovis panniculoso paupere miserior erit. Quid enim illi prodesse poterit diadema aut purpura, qui virtutem sua desidia perdit? Numquid Dominus externarum dignitatum varietatem spectat? numquid personarum gloria permovetur? Unum est illic quod quæritur, ut per operationem virtutum apertas invenire possimus januas fiduciæ in Deum: nam qui nihil fiduciæ hinc defert, inter ignominiosos & desperantes locum habebit. Hoc igitur omnes consideremus, & nostros filios doceamus, ut virtutem rebus omnibus præferant, nihi-

a Savil. τὸ διάδημα ὀνήσεται, ἢ ἡ πορφ- tres mss. τὸ διάδημα σῶσαι | | δυνήσεται, ἢ ἡ πορφυρὶς, ἐὰν ὑπὸ τῆς οἰκείας. Alii ut in textu.

lique faciant pecuniarum abundantiam. Hæc enim, hæc est quæ virtuti sæpe plurimum obstat: quandoquidem nesciunt pecuniis uti juvenes ut oportet. Et sicut parvi pueri sæpe quando cultellos & gladios arripiunt, eo quod nesciunt bene illis uti, periclitantur; unde matres non permittunt illis eos impune attingere; ita profecto & juvenes, qui pecuniarum abundantiam susceperint, cum nolunt eis bene uti, in periculum certum se præcipitant, sarcinam peccatorum sibi inde colligentes. Nascuntur enim inde luxus, deliciæ, & absurdæ voluptates & infinita mala: non simpliciter a pecuniis dico, sed ideo quia qui illas receperunt, eis nesciunt recte uti. Propterea & sapiens quidam dicebat: *bonæ divitiæ, quibus non est conjunctum peccatum.* Quia & Abraham dives erat, & Job dives erat; & non solum nihil damni eis accidit a divitiis, sed & clariores fuerunt. Quare? quia non in usum suum tantum has possidebant, sed ut iis juvarent etiam alios, quorum succurrerent inopiæ, & esset domus eorum aperta peregrinis omnibus. Audi enim unum eorum dicentem: *Si autem egressus est quis de domo mea sinu vacuo: cæterum & impotentes viribus, si quando indigebant subsidio, non privabantur.* Et non solum per pecunias subsidium indigentibus ferebant, sed & sollicitudinem eorum gerebant. *Et eram*, inquit, *pes claudis, oculus cæcis, & e medio dentium eripui prædam.* Vides illum & curam agere eorum qui injuria afficiuntur, & debilibus membrorum vicem per omnia repræsentare? Hunc omnes oportet imitari, hunc, inquam, qui ante legem fuit, & ante gratiam tam bene moratam vitam gessit: idque cum nec præceptorem habuerit, neque progenitores virtute præditos, sed a semetipso & a sententia recta in bonam hanc vitam prodierit. Nam unusquisque nostrum in natura sua habet insitam scientiam virtutis: & nisi quis eam voluerit per ignaviam suam perdere generositatem, nunquam ea privabitur. Utinam autem eam omnes nos eligamus, & cum diligentia exerceamus, ita ut bona quæ diligentibus Deum promissa sunt consequamur, gratia & misericordia Domini nostri Jesu Christi, cui cum Patre & sancto Spiritu sit gloria, imperium, honor, nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.

Pecuniæ virtuti obstant.

Job.31.16.

Job.29.15.

A καὶ μηδὲν ἡγεῖσθαι τὴν τῶν χρημάτων περιουσίαν. αὕτη γὰρ, αὕτη πολλάκις καὶ κώλυμα πρὸς τὴν ἀρετὴν γίνεται, ὅταν μὴ εἰδῇ τοῖς χρήμασιν ὁ νέος εἰς δέον κεχρῆσθαι. καὶ καθάπερ τὰ παιδία τὰ μικρὰ ἐπειδὰν μαχαίρας ἐπιλάβηται ἢ ξίφους, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι δεόντως κεχρῆσθαι, πολλάκις εἰς πρόδηλον ἑαυτὰ κίνδυνον ἐμβάλλει· ὅθεν οὐδὲ ἀφιᾶσιν αἱ μητέρες ἀδεῶς τῶν τοιούτων ἐφάπτεσθαι· οὕτω δὴ καὶ οἱ νέοι, ἐπειδὰν χρημάτων περιουσίαν διαδέξωνται, διὰ τὸ μὴ θέλειν αὐτοῖς δεόντως κεχρῆσθαι, εἰς προφανῆ κίνδυνον ἑαυτοὺς περιπείρουσι, τὸν φόρτον τῶν ἁμαρτημάτων ἐντεῦθεν ἑαυτοῖς συλλέγοντες. αἱ B γὰρ τρυφαὶ, καὶ αἱ ἄτοποι ἡδοναὶ, καὶ τὰ μυρία κακὰ ἐντεῦθεν τίκτεται· οὐχ ἁπλῶς ἀπὸ χρημάτων λέγω, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μὴ εἰδέναι προσηκόντως αὐτοῖς κεχρῆσθαι τοὺς ταῦτα διαδεξαμένους. διὰ τοῦτο καὶ σοφός τις ἔλεγεν· ἀγαθὸς ὁ πλοῦτος, ᾧ μή ἐστιν ἁμαρτία. ἐπεὶ καὶ ὁ Ἀβραὰμ πλούσιος ἦν, καὶ ὁ Ἰὼβ πλούσιος ἦν· καὶ οὐ μόνον οὐδὲν ἀπὸ τοῦ πλούτου παρεβλάβησαν, ἀλλὰ καὶ μειζόνως εὐδοκίμησαν. τίνος ἕνεκεν καὶ διὰ τί; ὅτι οὐκ εἰς οἰκείαν ἀπόλαυσιν μόνον τούτῳ ἐκέχρηντο, ἀλλὰ πρὸς τὴν τῶν ἄλλων παραμυθίαν, καὶ τὰς τῶν δεομένων διορθούμενοι πενίας, καὶ ἡ οἰκία αὐτῶν παντὶ ξένῳ ἦν ἀνεῳ- C γμένη. ἄκουε γὰρ ἑνὸς αὐτῶν λέγοντος· εἰ δὲ καὶ ἐξῆλθέ τις ἐκ τοῦ οἴκου μου κόλπῳ κενῷ, καὶ ἀδύνατοι δὲ, εἴ ποτε εἶχον χρείαν, οὐκ ἀπέτυχον. καὶ οὐ μόνον τὴν διὰ χρημάτων ἐπικουρίαν εἰς τοὺς δεομένους ἐπεδείκνυντο, ἀλλὰ καὶ τὴν διὰ τῆς προστασίας πρόνοιαν. ἐγὼ γὰρ ἤμην, φησὶ, πούς χωλῶν, ὀφθαλμὸς δὲ τυφλῶν, καὶ ἐκ μέσου ὀδόντων ἐξέσπασα ἅρπαγμα. ὁρᾷς αὐτὸν καὶ προνοοῦντα τῶν ἀδικουμένων, καὶ ἀντὶ τῶν πεπηρωμένων μελῶν ἅπασι γινόμενον; τοῦτον ἅπαντας ἐχρῆν ζηλοῦν τὸν πρὸ τοῦ νόμου, τὸν πρὸ τῆς χάριτος τοσαύτην φιλοσοφίαν ἐπιδειξάμενον· καὶ ταῦτα οὐδὲ διδάσκαλον ἐσχηκότα, οὔτε προγόνους ἐναρέτους, ἀλλὰ οἴκοθεν καὶ ἀπὸ D γνώμης ὀρθῆς ἐπὶ τὴν χρηστὴν ταύτην πολιτείαν ἐλθόντα. καὶ γὰρ ἕκαστος ἡμῶν ἐν αὐτῇ τῇ φύσει ἐναποκειμένην ἔχει τὴν γνῶσιν τῆς ἀρετῆς· καὶ εἰ μή τις βουληθῇ ἀπὸ ῥαθυμίας τὴν οἰκείαν προδοῦναι εὐγένειαν, οὐκ ἄν ποτε ταύτης ἀμοιρήσειε. γένοιτο δὲ πάντας ἡμᾶς ταύτην ἑλομένους, καὶ μετὰ ἀκριβείας ταύτην κατορθώσαντας καὶ τῶν ἐν ἐπαγγελίαις κειμένων ἀγαθῶν τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, ἡ δόξα, κράτος, E τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ξζʹ.

Εἶπε δέ, φησιν, Ἰσραὴλ πρὸς Ἰωσήφ· ἰδοὺ ἐγὼ ἀποθνήσκω, καὶ ἔσται ὁ θεὸς μεθ' ὑμῶν, καὶ ἀποστρέψει ὑμᾶς ὁ θεὸς ἐκ τῆς γῆς ταύτης εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων ὑμῶν. ἐγὼ δὲ δίδωμί σοι Σήκιμα ἐξαίρετον παρὰ τοὺς ἀδελφούς σου, ἣν ἔλαβον ἐν μαχαίρᾳ μου καὶ τόξῳ.

ΠΡΩΗΝ ἐπαγγειλάμενος τέλος ἐπιθεῖναι τῇ κατὰ τὸν Ἰακὼβ ὑποθέσει, εἰς μῆκος ἡμῖν ἐκταθέντος τοῦ λόγου, τὴν ὑπόσχεσιν πᾶσαν εἰς πέρας ἀγαγεῖν οὐκ ἰσχύσαμεν. διὸ βούλομαι σήμερον τὰ πρῴην ἡμῖν ἐκεῖθεν ἀπολειφθέντα εἰς μέσον προθεῖναι, ἵνα οὕτω καὶ B νῦν θεοῦ διδόντος τὸ τέλος ἐπιθῶμεν. ἀναγκαῖον δὲ πρότερον ὑπομνῆσαι τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, καὶ δεῖξαι μέχρι τίνος τότε τὸν λόγον στήσαντες, οὕτω τὴν διδασκαλίαν κατελύσαμεν. ἴστε δήπου καὶ μέμνησθε, ὅτι ἡνίκα τοὺς τοῦ Ἰωσὴφ παῖδας μέλλων ὁ δίκαιος εὐλογεῖν, τὸν Ἐφραῒμ τοῦ Μανασσῆ προέθηκε, καὶ ταῦτα τοῦ πατρὸς δυσχεράναντος, πρὸς ὃν καὶ εἶπεν, οἶδα τέκνον· καὶ οὗτος ἔσται εἰς λαόν, καὶ οὗτος ὑψωθήσεται· ἀλλ' ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ νεώτερος μείζων αὐτοῦ ἔσται, καὶ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἔσται εἰς C πλῆθος ἐθνῶν, καὶ εὐλόγησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ λέγων· ἐν ὑμῖν εὐλογηθήσεται Ἰσραὴλ λέγοντες, ποιήσαι σε ὁ θεὸς ὡς Ἐφραῒμ καὶ Μανασσῆ, καὶ ἔθηκε τὸν Ἐφραῒμ ἔμπροσθεν τοῦ Μανασσῆ. μέχρι τούτου γενόμενοι, ὥστε μὴ τῷ πλήθει καταχῶσαι ὑμῶν τὴν μνήμην, ἐπαυσάμεθα τῆς διδασκαλίας. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, σήμερον ἴδωμεν τὰ ἑξῆς. εἶπε γάρ, φησιν, Ἰσραὴλ τῷ Ἰωσήφ· ἰδοὺ ἐγὼ ἀποθνήσκω, καὶ ἔσται ὁ θεὸς μεθ' ὑμῶν, καὶ ἀποστρέψει ὑμᾶς ὁ θεὸς ἐκ τῆς γῆς ταύτης εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων μου. ἐγὼ δὲ δίδωμί σοι Σήκιμα ἐξαίρετον ὑπὲρ τοὺς ἀδελφούς σου, ἣν ἔλαβον ἐν μαχαίρᾳ μου καὶ D τόξῳ. ἐπειδὴ τοὺς υἱοὺς εὐλόγησε, καὶ τὰ μέλλοντα προορῶν προέθηκε τὸν νεώτερον τοῦ πρεσβυτέρου, βουλόμενος πεῖσαι τὸν Ἰωσήφ, ὅτι οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ εἰκῆ τοῦτο πεποίηκεν, ἀλλὰ προφητεύων τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι, προλέγει αὐτῷ καὶ τὴν οἰκείαν τελευτήν, καὶ ὅτι ἐπανήξουσιν ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς τὴν Χαναάν, εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων αὐτῶν, καὶ χρηστὰς αὐτοῖς ἐλπίδας ὑποτείνει, ὥστε τῇ προσδοκίᾳ κουφίζεσθαι. ἡ γὰρ τῶν χρηστῶν ἐλπὶς ὑποτέμνεται ἀεὶ τοὺς ἐν τῷ παρόντι βίῳ πόνους. καὶ δεικνὺς λοιπὸν καὶ ἐν τῷ τῆς τελευτῆς καιρῷ τὴν φιλοστοργίαν, ἣν περὶ τὸν Ἰωσὴφ ἐκέκτητο, φησὶ πρὸς αὐτόν· ἐγὼ δὲ δίδωμί σοι Σήκιμα ἐξαίρετον ὑπὲρ τοὺς ἀδελφούς σου· E μονονουχὶ διὰ τούτου δηλῶν, ὅτι οὕτω πάντως ἔσται τοῦτο, καὶ κατὰ τὴν ἐμὴν πρόρρησιν ἐπανελεύσεσθε, καὶ κληρονομήσετε τὴν γῆν τῶν πατέρων ὑμῶν, ὅτι καὶ τὴν Σηκίμων πόλιν σοι δίδωμι κληρονομίαν ἐξαίρετον ὑπὲρ τοὺς ἀδελφούς σου, ἣν ἔλαβον ἐκ χειρὸς Ἀμορραίων ἐν μαχαίρᾳ μου καὶ τόξῳ. τί δή τοῦτό ἐστι; τὰ παρὰ τοῦ Συμεὼν καὶ Λευῒ γεγενημένα εἰς τοὺς ἐν Σηκίμοις οἰκειοῦται, καὶ διὰ τοῦτο λέγει· ἣν ἔλαβον ἐν μαχαίρᾳ μου καὶ τόξῳ. ἀλλ' ἐνταῦθα εὐκαίρως ζητήσειεν ἄν τις, τίνος ἕνεκεν οἰκειωσάμενος τὸ γεγενημένον, ὁ μετὰ ταῦτα μέλλων

HOMILIA LXVII.

Dixit autem Israël ad Joseph. Ecce ego morior, & erit Deus vobiscum, & reducet vos Deus ex terra hac in terram patrum vestrorum. Ego autem do tibi Secima electa præ fratribus tuis, quæ cepi in gladio meo & arcu. Gen. 48. 21.

1. POLLICEBAMUR nuper finem nos impositturos historiæ Jacob, sermoneque prolixius se extendente, ad finem quod promittebamus perducere non valuimus. Ideo volo quæ pridem relicta fuerunt in medium proponere, ut nunc saltem, si Deus dederit, finem imponamus. Operæ precium autem fuerit, primum vestram commonefacere caritatem, & ostendere ubi sermonem nuper missum fecerimus. Scitis utique, & memores estis, cum Jacob benedicturus esset filios Joseph, ipsum Ephraim Manassi præposuisse, idque etiam patre ejus non probante: cui & dixit: *Scio fili, verumtamen & hic erit in populum, & hic exaltabitur: sed frater ejus junior major eo erit, & semen ejus erit in multitudinem gentium: & benedixit eos in die illa, dicens: In vobis benedicent Israël dicentes: Faciat te Deus sicut Ephraim & Manassen, & posuit Ephraim ante Manassen.* Et hucusque processimus, ac ne sermonum nimia copia vestram obrueremus memoriam, cessavimus a doctrina: sed si videtur, hodie sequentia videamus. *Dixit autem Israël ad Joseph.* 21. *Ecce ego morior, & erit Deus vobiscum, & reducet vos Deus ex terra hac in terram patrum meorum. Ego autem do tibi Secima electa præ fratribus tuis, quæ cepi in gladio meo & arcu.* Postquam filios benedixit, & futura prævidens juniorem præposuit seniori: volens persuadere Josepho, se non simpliciter, neque temere hoc fecisse, sed prædicentem futura: prædicit etiam ei suam mortem, & quod redituri sint ex aliena terra in Chanaan, in terram patrum suorum: & bonam eis spem auget, ita ut exspectatione solatium habeant. Nam spes bonorum, hujus vitæ labores semper imminuit. Et monstrans etiam tempore mortis, quam dilectionem erga Joseph habeat, dicit ei: *Ego autem do tibi Secima electa præ fratribus tuis:* quasi per hoc declarans, Hoc omnino erit, & secundum meam prædictionem redibitis, & in hereditatem possidebitis terram patrum vestrorum: *& Secimorum civitatem tibi do hereditatem electam præ fratribus tuis, quam cepi de manu Amorrhæorum in gladio meo & arcu.* Quidnam hoc est? Quæ a Symeone & Levi facta sunt contra Secimitas in personam propriam transfert: & propter hoc dicit, *Quæ cepi in gladio meo & arcu.* Sed hic opportune quæsiverit quispiam: Et quare hoc facinus suum facit, cum po-

Spes bonorum labores minuit.

ſtea teſtamentum editurus accuſatione clare ſcripta eos arguat ? non ſecum pugnat juſtus, ſed declarat manſuetudinem mentis ſuæ, & præter ſuæ mentis ſententiam hoc factum eſſe. Non ſolum enim non probavit factum, ſed & arguit, poſtquam id factum fuerat. Propterea volens monſtrare ſuam erga Joſeph dilectionem, ei concedit Secima, & dicit: *Quæ cepi in gladio meo & arcu.* Nam licet illorum fuerit opus, in mea tamen poteſtate poſitum eſt. Si enim filiorum dominus pater, multo magis eorum quæ a filiis poſſidentur : ſi autem dominus, & quod voluerit dare poſſit. Iraque declarare volens ſuam erga Joſeph benevolentiam, non ſolum Ephraim & Manaſſen benedicit, ſed & Secima electam

Caput 49. hereditatem relinquit filio. 1. *Et vocavit*, inquit, *Jacob filios ſuos, & dixit* : *Congregamini, ut annunciem vobis quid eventurum ſit vobis in noviſſimis diebus* : 2. *Congregamini, & audite Iſraël patrem veſtrum.* Vide juſti intelligentiam, quia præſciebat mortis tempus, vocavit filios ſuos ad ſe, & dicit, *Congregamini, ut vobis jam prædicam quid vobis eventurum ſit in ultimis diebus. Congregamini, & audite Iſrael patrem veſtrum* : venite, inquit, & diſcite a me, non præſentia, non quæ poſt parvum tempus eventura, ſed quod accidet in ultimis diebus. Et hæc vobis non a memetipſo annuncio, ſed afflatus a Spiritu : & idcirco quæ multis poſtea generationibus contingent prædico. Etenim e vita hac migraturus, volo unicuique veſtrum quaſi in titulo & columna ærea memoriam inſculpere. Conſidera autem juſtum, quomodo congregatis liberis, natalium ſervato ordine unicuique congruen-

Benedictiones Jacob in filios. tem det vel maledictionem vel benedictionem : & in hoc monſtrans ſuæ virtutis eminentiam, incipiat a primo. 3. *Ruben*, inquit, *primogenitus, fortitudo mea, & principium filiorum meorum. Durus ad ferendum, durus & pervicax.* Vide quanta ſapientia juſti. Volens enim accuſationem magis intendi, prius dixit privilegia ei a natura conceſſa, & dignitatem quam tenebat, eum nempe principium filiorum, & primogenituræ honore clarum eſſe: & poſtea peccata illius quaſi in ærea columna inſcribit : monſtrans nihil profutura nobis eſſe ea quæ a natura inſunt, niſi & voluntatis bona opera ſequantur : hæc enim ſunt quæ & laudem habent & vituperium. *Durus*, inquit, *ad ferendum* : *durus & pervicax.* Naturæ, inquit, dignitatem tibi datam amiſiſti propria tua temeritate. Deinde & ſpeciem peccati bene ſcriptam relinquit, ita ut quod ille accuſatus reprehenſuſque ſit, poſteris magna ſit eruditio, ne ſimilia attentent. 4. *Contumelia affeciſti, ſicut aqua non efferveſcas. Aſcendiſti enim*, inquit, *ſuper lectum patris tui : tunc polluiſti ſtratum quod*

A διαπράττεσθαι, ἀναγκαῖον τὴν κατ' αὐτῶν ποιεῖται κατηγορίαν; οὐχ ἑαυτῷ ἐναντιούμενος ὁ δίκαιος, ἀλλὰ δεικνὺς τὸ ἥμερον αὐτοῦ τῆς γνώμης, καὶ ὅτι παρὰ τὴν αὐτοῦ γνώμην τοῦτο διεπράττετο. οὐ γὰρ μόνον οὐκ ἠρέσθη τοῖς γινομένοις, ἀλλὰ καὶ ἐμέμψατο, ἐπειδὴ γέγονε. διὰ τοῦτο θέλων δεῖξαι τὴν περὶ τὸν Ἰωσὴφ φιλοστοργίαν, αὐτῷ παραχωρεῖ τὰ Σίκιμα, καί φησιν· ἣν ἔλαβον ἐν μαχαίρᾳ μου καὶ τόξῳ. εἰ γὰρ καὶ ἐκείνων τὸ ἔργον γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἐμῇ κεῖται ἐξουσίᾳ. εἰ γὰρ τῶν παίδων δεσπότης ὁ πατὴρ, πολλῷ μᾶλλον τῶν ὑπ' αὐτῶν κτηθέντων κύριος ἂν εἴη. εἰ δὲ κύριος, καὶ ὃ βούλεται διανέμειν ἂν δύναιτο. ἐπεὶ οὖν ἐβούλετο δεῖξαι τὴν

B περὶ τὸν Ἰωσὴφ εὔνοιαν, οὐ μόνον διὰ τῆς τοῦ Ἐφραὶμ καὶ τοῦ Μανασσῆ εὐλογίας τοῦτο πεποίηκεν, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ τὴν Σίκιμα ἐξαίρετον κληρονομίαν καταλιπεῖν τῷ παιδί. καὶ ἐκάλεσε, φησὶ, τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Ἰακὼβ, καὶ εἶπε· συνάχθητε, ἵνα ἀναγγείλω ὑμῖν τί ἀπαντήσεται ὑμῖν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν. ἀθροίσθητε, καὶ ἀκούσατε Ἰσραὴλ τοῦ πατρὸς ὑμῶν. ὅρα τοῦ δικαίου τὴν σύνεσιν. ἐπειδὴ προῄδει τὸν τῆς τελευτῆς τὸν καιρὸν, καλεῖ τοὺς παῖδας πρὸς ἑαυτὸν, καί φησι, συνάχθητε, ἵνα ὑμῖν ἤδη προαναφωνήσω τί ὑμῖν ἀπαντήσεται ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν. ἀθροίσθητε, καὶ ἀκούσατε Ἰσραὴλ τοῦ πατρὸς

C ὑμῶν. δεῦτε, φησὶ, καὶ μάθετε παρ' ἐμοῦ, οὐ τὰ παρόντα, οὐ τὰ μετὰ βραχὺν ἐσόμενα χρόνον, ἀλλὰ τὰ ἐν ἐσχάταις ἡμέραις γενησόμενα. καὶ ταῦτα ὑμῖν οὐκ ἀπ' ἐμαυτοῦ μηνύω, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐνηχούμενος· διὰ τοῦτο καὶ τὰ μετὰ πολλὰς ὕστερον ἐσόμενα γενεὰς ἤδη προαναφωνῶ. καὶ γὰρ μέλλων τὴν ζωὴν ταύτην καταλύειν, βούλομαι ἑκάστῳ ὑμῶν, ὥσπερ ἐν στήλῃ χαλκῇ, ἐναποθέσθαι τὴν μνήμην. σκόπει δὲ τὸν δίκαιον, πῶς συναχθέντων τῶν παίδων τῇ τάξει χρησάμενος τῇ ἔξω γενέσεως, οὕτω τὴν ἁρμόττουσαν πρὸς ἕκαστον ποιεῖται ἢ κατάραν, ἢ εὐλογίαν, κἂν τούτῳ δεικνὺς τῆς οἰκείας ἀρε-

D τῆς τὴν ὑπερβολήν. καὶ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου, Ῥουβὴν, φησὶν, ὁ πρωτότοκος, ἰσχύς μου, καὶ ἀρχὴ τέκνων μου, σκληρὸς φέρεσθαι, καὶ σκληρὸς αὐθάδης. ὅρα πόση ἡ σοφία τοῦ δικαίου· μείζονα γὰρ τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν αὐξῆσαι βουλόμενος, πρότερον εἶπε τὰ ἀπὸ τῆς φύσεως αὐτῷ ἐνυπάρχοντα προτερήματα, καὶ τὴν προεδρίαν, ἧς ἀπήλαυσεν αὐτὸς, ἀρχὴ τέκνων γενόμενος, καὶ τῆς ἀξίας τῆς τοῦ πρωτοτόκου ἀπολαύων· καὶ τότε τὰ ἀπὸ τῆς προαιρέσεως ἁμαρτήματα, ὥσπερ ἐν στήλῃ χαλκῇ ἐναποτίθεται, δεικνὺς ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν φυσικῶς

E ἡμῖν ἐνυπαρχόντων, μὴ τῶν ἀπὸ τῆς προαιρέσεως κατορθωμάτων ἑπομένων. ταῦτα γάρ ἐστι τὰ καὶ ἔπαινον φέροντα καὶ ψόγον προστριβόμενα. σκληρὸς, φησὶ, φέρεσθαι, καὶ σκληρὸς αὐθάδης. τὴν ἀπὸ τῆς φύσεως ἀξίαν σοὶ, φησὶ, δεδομένην προὔδωκας διὰ τῆς οἰκείας προπετείας. εἶτα καὶ αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ ἁμαρτήματος ἀνάγραπτον καταλιμπάνει, ὥστε καὶ τοῖς ἑξῆς διδασκαλίαν εἶναι μεγίστην πρὸς τὸ μὴ τοῖς αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν, τὴν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν γεγενημένην. ἐξύβρισας, ὡς ὕδωρ μὴ ἐκζέσῃς. ἀνέβης γὰρ, φησὶν, ἐπὶ τὴν κοίτην τοῦ πατρός σου. τότε ἐμίανας τὴν στρωμνὴν, οὗ ἀνέβης.

τὴν μετὰ τῆς Βάλλας γεγενημένην αὐτῷ συνουσίαν αἰνίττεται.

Ὅρα πῶς διὰ τῆς συνέσεως τῆς ὑπὸ τοῦ πνεύματος αὐτῷ χαρισθείσης προλαβὼν, ὅπερ ἔμελλε Μωϋσῆς νομοθετεῖν, ὥστε μὴ ἐξεῖναι τῇ αὐτῇ μίγνυσθαι γυναικὶ πατέρα καὶ παιδίον, τοῦτο αὐτὸς ἤδη, δι' ὧν ἐπετίμησε τῷ παιδὶ, ἀπαγορεύει. καὶ, φησιν, ἐμίανας τὴν στρωμνὴν, ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν κοίτην τοῦ πατρός σου. πρᾶγμα παράνομον εἰργάσω, φησί. διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ οὕτως ἐξύβρισας, ὡς ὕδωρ μὴ ἐκζέσῃς. ἀνόνητός σοί, φησιν, ἔσται ἡ τοιαύτη ἐπιχείρησις, ὅτι οὐδὲ τοῦ πατρὸς αἰδῶ λαβὼν, μιᾶναι αὐτοῦ τὴν κοίτην ἐτόλμησας. ἵνα οὖν ἤδη ἐν ταῖς ἑξῆς γενεαῖς τὴν τοιαύτην μίμησιν φυγεῖν ἔχωσι, διὰ τοῦτο ἐναποθέσθαι τοῖς γράμμασι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τὴν κατηγορίαν ταύτην ᾠκονόμησεν, ὥστε πάντας ἀκούοντας παιδεύεσθαι καὶ εἰδέναι σαφῶς, ὡς οὐδὲν αὐτοῖς ὄφελος τῆς ἀπὸ τῆς φύσεως προεδρείας κεχαρισμένης, εἰ μὴ καὶ τὰ τῆς προαιρέσεως ἕποιτο. εἶτα ἐπειδὴ ἀρκούντως τοῦτον ἐστηλίτευσε τὴν μιαρὰν ταύτην πρᾶξιν, ἔρχεται ἐπὶ τὸν Συμεὼν καὶ Λευΐ. Συμεὼν καὶ Λευῒ συνετέλεσαν ἀδικίαν ἐξαιρέσεως αὐτῶν. ἡ φιλονεικία αὐτῶν, φησιν, ἣν ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς ἐπεδείξαντο, εἰς τὴν ἀδικίαν ἐκείνην αὐτοὺς παρώρμησεν. εἶτα δηλῶν ὅτι λαθόντες αὐτὸν, τὴν ἑαυτῶν γνώμην εἰς ἔργον ἤγαγον, φησιν· εἰς βουλὴν αὐτῶν μὴ ἔλθοι ἡ ψυχή μου, καὶ ἐπὶ τῇ συστάσει αὐτῶν μὴ ἐρείσῃ τὰ ἥπατά μου. μὴ γένοιτό μοί, φησι, κοινωνῆσαι αὐτοῖς τῆς γνώμης, ἢ συγκατατίθεσθαι τοῖς ὑπ' αὐτῶν ἀδίκως γεγενημένοις. ὅτι ἐν τῷ θυμῷ αὐτῶν ἀπέκτειναν ἀνθρώπους. ἀλόγιστος αὐτῶν, φησι, γέγονεν ὁ θυμός. εἰ γὰρ καὶ ἥμαρτε Συχὲμ, ἀλλὰ κατὰ πάντων οὐκ ἐχρῆν τοσαύτην ἐπιδείξασθαι μιαιφονίαν. καὶ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ αὐτῶν ἐνευροκόπησαν ταῦρον. τὸν υἱὸν τοῦ Ἐμμὼρ ἐνταῦθα αἰνίττεται, διὰ τὸ ἀκμάζον τῆς ἡλικίας ταῦρον αὐτὸν ὀνομάσας. εἶτα εἰπὼν τὰ εἰργασμένα αὐτοῖς, καὶ ἀρὰν προστίθησι καί φησι, ἐπικατάρατος ὁ θυμὸς αὐτῶν, ὅτι αὐθάδης· καὶ ἡ μῆνις αὐτῶν, ὅτι ἐσκληρύνθη. τὸν δόλον αἰνίττεται, ὃν πρὸς αὐτοὺς ἐποιήσαντο ἀπατήσαντες αὐτοὺς, καὶ μετὰ δόλου αὐτοῖς ἐπιθέμενοι. αὐθάδης γάρ, φησιν, ὁ θυμὸς αὐτῶν, προπετὴς, ἀλόγιστος. καὶ ἡ μῆνις αὐτῶν, ὅτι ἐσκληρύνθη. ὅτε γὰρ ἐνόμισαν οἱ Σικιμῖται πολλὴν τὴν περὶ αὐτοὺς εὔνοιαν ἐκδεδεῖχθαι, τότε βαρεῖαν τὴν μῆνιν ἐπιδειξάμενοι, τὰ τῶν πολεμίων αὐτοὺς διέθηκαν. καὶ εἰπὼν τὸ γεγενημένον αὐτοῖς ἁμάρτημα, προμηνύει καὶ τὴν ὑπὲρ τούτου διαδεξομένην αὐτοὺς τιμωρίαν. διαμεριῶ αὐτοὺς ἐν Ἰακὼβ, καὶ διασπερῶ αὐτοὺς ἐν Ἰσραήλ. πανταχοῦ, φησι, διεσπαρμένοι ἔσονται, ἵνα τοῦτο αὐτὸ πᾶσι κατάδηλον γένηται, ὅτι διὰ τὸ τόλμημα τὸ γεγενημένον, τοῦτο οὗτοι ὑπομεμενήκασιν. Ἰούδα, σὲ αἰνέσαιεν οἱ ἀδελφοί σου. ἡ εἰς τὸν Ἰούδαν γεγενημένη εὐλογία μυστική τίς ἐστι, προμηνύουσα ἡμῖν τὰ κατὰ τὸν Χριστὸν ἅπαντα. Ἰούδα γάρ, φησί, σὲ αἰνέσαιεν οἱ ἀδελφοί σου. ἐπειδὴ γὰρ ἐντεῦθεν ἔμελλεν ἐκ τῆς τούτου φυλῆς ἀναφαίνεσθαι κατὰ τὸν τῆς οἰκονομίας λόγον, διὰ τοῦτο ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ

ascendisti. Significat concubitum ejus cum Balla.

2. Vide quomodo per sapientiam a Spiritu sancto sibi datam, prius dixit id quod postea Moses inter leges recensiturus erat, non licere cum eadem muliere patrem & filium rem habere. Et nunc istud ipse, filium suum increpando, sic prohibet. Polluisti, inquit, stratum, ascendens super lectum patris tui. Rem perversam fecisti. Propter hoc quod ita contumelia me affecisti, sicut aqua non effervescas. Inutilis erit, inquit, ille conatus tuus: quod neque patrem reveritus, polluere ejus lectum ausus fueris. Ut igitur nunc in sequentibus generationibus talia nemo imitetur, propterea Spiritus sanctus ordinavit, ut literis commendetur hæc accusatio: & omnes qui audiunt erudiantur, sciantque manifeste nihil prodesse dignitatem naturæ concessam, nisi & voluntatis accedant ornamenta. Deinde quia satis traduxerat nefarium hoc opus, venit ad Symeonem & Levi. 6. *Symeon & Levi compleverunt injustitiam voluntatis suæ.* Contentio eorum, quam propter sororem suam declararunt, eos in injustitiam illam impulit. Deinde declarans eos se ignaro rem fecisse, dicit: 6. *In consilium eorum non veniat anima mea, & in cœtu eorum non firmentur jecora mea.* Absit, inquit, ut communicem eorum sententiæ, & obsequar eis in iis quæ injuste egerunt. *Quia in furore suo occiderunt homines.* Irrationabilis, inquit, fuit eorum indignatio. Nam licet peccasset Sychem, attamen non oportebat tantam stragem facere & omnes perdere. *Et in concupiscentia sua subnervaverunt taurum.* * Filium Emmor hîc significat. Nam quia in florenti ætate erat, taurum eum nominavit. Deinde ut dixit ea quæ fecerant, etiam maledictionem apponit & dicit: 7. *Maledictus furor eorum, quia pervicax: & ira eorum, quia obdurata est.* Dolum significat, quo illos circumvenerunt, ac cum dolo ipsos adorti sunt. Pervicax enim, inquit, furor eorum, temerarius, impetuosus, ratione carens. *Et ira eorum, quia obdurata est.* Quando enim Secimitæ putaverunt eos sibi valde amicos, tunc gravi ira & bello eos oppresserunt. Et dicto eorum peccato, dicit & supplicium quod luituri erant. *Partiar eos in Jacob, & disseminabo eos in Israël.* Ubique, inquit, dispersi erunt, ut istuc ipsum manifestum fiat, eos propter facinus commissum, id passos fuisse. 8. *Juda, te laudent fratres tui.* Benedictio Judæ data mystica est, præsignans omnia quæ ad Christum attinent. *Juda*, inquit, *te laudent fratres tui.* Quia ex hac tribu exoriturus erat Christus secundum dispensationis rationem, propterea Spiritu sancto

Nihil prosunt naturalia dona nisi mores probi accedant.

* Alii *suffoderunt murum*, sic vulgata.

afflatus Jacob, prædicit per ea quæ in Judam dicuntur, non solum descensum Domini ad homines, sed & Mysterium, & crucem, & sepulturam, & resurrectionem & ut semel dicam, omnia. *Juda enim*, inquit, *te laudent fratres tui: manus tuæ in tergo inimicorum tuorum: & adorabunt te filii patris tui.* Quibus declarat, eos subjiciendos illi esse. 9. *Catulus leonis Juda. De germine, fili mi, ascendisti.* Regnum ejus prædicit. Semper enim Scripturæ mos est, per figuram hujus animalis regiam auctoritatem insinuare. *Recumbens dormivisti ut leo, & sicut catulus. Quis excitabit eum?* Crucem & sepulturam hîc significat. *Quis excitabit*, inquit, *eum?* Sicut enim leonem vel catulum dormientem nullus audet excitare, ita dormivisti ut leo, & ut catulus. *Quis excita-*

Joan. 10. 18

bit eum? Ipse enim est qui dicit: *Potestatem habeo ponendi animam meam, & potestatem habeo iterum recipiendi eam.* Postea & tempus quoque manifeste declarat, quo adventurus sit Christus secundum dispensationis rationem. *Non deficiet*, inquit, *princeps de Juda, neque dux de femoribus ejus, donec veniat, cui repositum est: & ipse erit exspectatio gentium.* Tamdiu, inquit, durabunt Judaica & principes Judæorum, donec ille venerit. Et bene dixit, *donec ille venerit, cui repositum est:* quasi dicat, ille cui præparatum est regnum: propterea ipse est exspectatio gentium. Vide quomodo jam dicit etiam gentes salute donandas. *Et ipse erit*, inquit, *exspectatio gentium.* Hujus adventum gentes exspectant. 11. *Ligans ad vitem pullum suum, & ad palmitem pullum asinæ suæ.* Per pullum iterum gentium significat adductionem. Nam quia asinus immundum erat animal, propterea dicit: illæ immundæ gentes cum tanta facilitate adducentur, quasi quis ad palmitem vitis asinum alliget: simul insinuans & potestatis excellentiam & gentium obedientiam. Magnæ enim mansuetudinis est, quod asinus patiatur se ad palmitem vitis ligari. Viti autem suam doctrinam com-

Joan. 15. 1.

parat: *Ego* enim *sum*, inquit, *vitis vera, & pater meus agricola est.* Palmites autem vocavit teneritudinem præceptorum, & facilitatem legis ferendæ: ut jam præsignet gentes magis credulas fore, quam Judæos. *Lavabit in vino stolam suam, & in sanguine uvæ amictum suum.*

3. Vide quomodo nobis totum mysterium insinuavit. Sciunt qui initiati sunt, quod dictum est: *Lavabit in vino stolam suam.* Stolam puto corpus dici, quod propter dispensationem ferre dignatus est. Deinde ut diligenter discas vinum quid appellavit, subdit: *Et in sanguine uvæ*

Mysterium Eucharistiæ præsignatur

amictum suum. Vide quomodo sanguinis nomine crucem nobis & occisionem significet, & omnem mysteriorum dispensationem. 12. *Jucundiores oculi ejus vino, & candidiores dentes ejus lacte.* Hîc glo-

A ἀγίου ἤδη κινούμενος, προμηνύει διὰ τῶν εἰς τὸν Ἰούδαν λεγομένων, οὐ μόνον τὴν εἰς ἀνθρώπους κάθοδον τοῦ δεσπότου, ἀλλὰ καὶ τὸ μυστήριον, καὶ τὸν σταυρὸν, καὶ τὴν ταφὴν, καὶ τὴν ἀνάστασιν, καὶ πάντα ἁπαξαπλῶς. Ἰούδα γάρ, φησί, [a] σε αἰνέσαιεν οἱ ἀδελφοί σου. αἱ χεῖρές σου ἐπὶ νώτου τῶν ἐχθρῶν σου· καὶ προσκυνήσουσί σοι οἱ υἱοὶ τοῦ πατρός σου, τὴν ὑποταγὴν δηλῶν, ἣν μέλλουσιν ὑποτάττεσθαι. σκύμνος λέοντος Ἰούδα, ἐκ βλαστοῦ, υἱέ μου, ἀνέβης. τὴν βασιλείαν αὐτοῦ προλέγει. ἔθος γὰρ ἀεὶ τῇ γραφῇ διὰ τῆς εἰκόνος τούτου τοῦ ζώου τὴν βασιλικὴν αὐθεντίαν αἰνίττεσθαι. ἀναπεσὼν ἐκοιμήθης ὡς λέων, καὶ ὡς σκύμνος. τίς B ἐγερεῖ αὐτόν; τὸν σταυρὸν καὶ τὴν ταφὴν ἐνταῦθα αἰνίττεται. τίς ἐγερεῖ αὐτόν; καθάπερ γὰρ τὸν λέοντα, ἢ τὸν σκύμνον καθεύδοντα οὐδεὶς ἂν τολμήσειεν ἐξαναστῆσαι, οὕτω, φησὶν, ἐκοιμήθης ὡς λέων, καὶ ὡς σκύμνος. τίς ἐγερεῖ αὐτόν; αὐτὸς γάρ ἐστιν ὁ λέγων, ἐξουσίαν ἔχω θεῖναι τὴν ψυχήν μου, καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν. εἶτα καὶ τὸν καιρὸν σαφῶς μηνύει, καθ' ὃν ἐπιστήσεσθαι ἔμελλεν ὁ Χριστὸς κατὰ τὸν τῆς οἰκονομίας λόγον, οὐκ ἐκλείψει, φησὶν, ἄρχων ἐξ Ἰούδα, οὐδὲ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ, ᾧ ἀπόκειται· καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν. μέχρι τότε διαρκέσει, φησὶ, τὰ Ἰουδαϊκὰ, καὶ οἱ ἄρ- C χοντες οἱ ἐξ Ἰουδαίων, ἕως ἂν ἐκεῖνος παραγένηται. καὶ καλῶς εἶπεν, ἕως ἂν ἔλθῃ, ᾧ ἀπόκειται, ἐκείνῳ, φησὶν, ᾧ προητοιμασμένη ἡ βασιλεία. διότι αὐτός ἐστιν ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν. ὅρα πῶς ἤδη λέγει καὶ τὴν μέλλουσαν τῶν ἐθνῶν ἔσεσθαι σωτηρίαν. καὶ αὐτὸς ἔσται, φησὶ, προσδοκία τῶν ἐθνῶν. τὴν τούτου παρουσίαν τὰ ἔθνη προσδοκᾷ. δεσμεύων, φησὶ, πρὸς ἄμπελον τὸν πῶλον αὐτοῦ, καὶ τῇ ἕλικι τὸν πῶλον τῆς ὄνου αὐτοῦ· διὰ τοῦ πώλου πάλιν τὴν τῶν ἐθνῶν προμηνύων προσαγωγήν. ἐπειδὴ γὰρ ἀκάθαρτον ζῶον ὁ ὄνος, διὰ τοῦτό φησιν, ἐκεῖνα τὰ ἀκάθαρτα ἔθνη μετὰ τοσαύτης εὐκολίας ἐνάξει, ὡς ἄν D τις τῇ ἕλικι τῆς ἀμπέλου τὸν πῶλον προσδήσῃ, τῆς ἐξουσίας τὴν ὑπερβολὴν αἰνιττόμενος, καὶ τῶν ἐθνῶν τὴν πολλὴν ὑπακοήν. πολλῆς γάρ ἐστι τῆς ἡμερότητος τοῦ ὄνου, τὸ ἀνέχεσθαι τῇ ἕλικι τῆς ἀμπέλου προσδεθῆναι. τῇ ἀμπέλῳ δὲ παρείκασε τὴν οἰκείαν διδασκαλίαν. ἐγὼ γάρ εἰμι, φησιν, ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ, καὶ ὁ πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστιν. ἕλικας δὲ ἐκάλεσε τὸ ἁπαλὸν τῶν προσταγμάτων καὶ τῶν νομοθεσιῶν τὸ εὔκολον· ἵνα ἤδη προμηνύσῃ, ὅτι τὰ ἔθνη εὐπειθέστερα τούτων γενήσεται. πλυνεῖ ἐν οἴνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβο- E λὴν αὐτοῦ.

Ὅρα πῶς ἅπαν ἡμῖν τὸ μυστήριον ἐνταῦθα ᾐνίξατο. ἴσασιν οἱ μεμυημένοι τὸ λεγόμενον. πλυνεῖ ἐν οἴνῳ τὴν στολὴν αὐτοῦ, στολὴν, οἶμαι, τὸ σῶμα λέγων, ὃ διὰ τὴν οἰκονομίαν φορέσαι κατηξίωσεν. εἶτα ἵνα μάθῃς ἀκριβῶς οἶνον τί προσηγόρευσεν, ἐπήγαγε, καὶ ἐν αἵματι σταφυλῆς τὴν περιβολὴν αὐτοῦ. ὅρα πῶς διὰ τοῦ αἵματος ὀνόματι τὴν σφαγὴν ἡμῖν καὶ τὸν σταυρὸν ᾐνίξατο, καὶ πᾶσαν τῶν μυστηρίων τὴν οἰκονομίαν. χαροποὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀπὸ οἴνου, καὶ λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ἢ γάλα. ἐνταυ-

[a] Savil. & aliquot mss. σε αἰνέσαισαν Morel. & alii, σε αἰνέσουσιν.

θαι τὸ φαιδρὸν ἡμῖν ἐνδείξασθαι βούλεται διὰ τῆς μεταφορᾶς τοῦ οἴνου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν. καὶ λευκοὶ οἱ ὀδόντες αὐτοῦ ἢ γάλα· τὸ δίκαιον καὶ τὸ λαμπρὸν τοῦ κριτοῦ. διὰ γὰρ τῶν ὀδόντων καὶ τοῦ γάλακτος οὐδὲν ἕτερον ἡμῖν σημαίνειν ἠβουλήθη, ἢ ὅτι οὕτως ἔσται λευκὸν καὶ περιφανὲς τὸ κριτήριον, καθάπερ ἡ τοῦ γάλακτος καὶ τῶν ὀδόντων ποιότης. Ζαβουλὼν, φησὶ, παράλιος κατοικήσει, καὶ αὐτὸς παρ' ὅρμον πλοίων, καὶ παρατενεῖ ἕως Σιδῶνος. ὅρα πῶς καὶ τούτῳ προμηνύει ἔνθα τὴν οἴκησιν ἕξει, καὶ ὅτι μέχρι Σιδῶνος ἐκταθήσεται. Ἰσσάχαρ τὸ καλὸν ἐπεθύμησεν, ἀναπαυόμενος ἀνὰ μέσον τῶν κλήρων. καὶ ἰδὼν τὴν ἀνάπαυσιν ὅτι καλὴ, καὶ τὴν γῆν ὅτι πίων, ὑπέθηκε τὸν ὦμον αὐτοῦ εἰς τὸ πονεῖν, καὶ ἐγένετο ἀνὴρ γεωργός. ἐπαινεῖ τοῦτον, ὡς τὴν τῆς γῆς ἐργασίαν ἑλόμενον, καὶ τὸ περὶ τὴν γῆν πονεῖσθαι πάντων προτετιμηκότα. Δὰν κρινεῖ τὸν ἑαυτοῦ λαὸν, ὡσεὶ καὶ μία φυλὴ ἐν Ἰσραήλ. καὶ γενηθήτω Δὰν ὄφις ἐφ' ὁδοῦ, ἐγκαθήμενος ἐπὶ τρίβου, δάκνων πτέρναν ἵππου· καὶ πεσεῖται ὁ ἱππεὺς εἰς τὰ ὀπίσθια, τὴν σωτηρίαν περιμένων κυρίου. θαυμάσαι ἄξιον καὶ ἐκπλαγῆναι τὸν δίκαιον τοῦτον, ὅπως τοῖς τοῦ πνεύματος ὀφθαλμοῖς ἅπαντα προορῶν τοῖς παισὶ προεσήμαινε, καὶ τὰ ἑκάστῳ συμβησόμενα προέλεγε· τὰ γὰρ μετὰ πολὺν ἐσόμενα χρόνον ἤδη προανεφώνει. Γὰδ, πειρατήριον πειρατεύσει αὐτόν· αὐτὸς δὲ πειρατεύσει αὐτὸν κατὰ πόδας. Ἀσὴρ, πίων αὐτοῦ ὁ ἄρτος, καὶ αὐτὸς δώσει τροφὴν ἄρχουσι. Νεφθαλεὶμ, στέλεχος ἀνειμένον, ἐπιδιδοὺς ἐν τῷ γεννήματι κάλλος. καὶ ἐπειδὴ ἐν συντόμῳ παρέδραμε τούτους, ἔρχεται λοιπὸν ἐπὶ τὸν Ἰωσὴφ, καί φησιν· Ἰωσὴφ υἱὸς ηὐξημένος ζηλωτός· Ἰωσὴφ υἱὸς ηὐξημένος, υἱός μου νεώτερος. ἐπίφθονος γέγονας, φησὶν, ἐξ αὐτῶν τῶν προοιμίων, εἰς ὃν διαβουλευόμενοι ἐλοιδόρουν· τὴν ἀδελφῶν τὴν κατ' αὐτοῦ συμφωνίαν αἰνίττεται. καὶ ὅπερ ἀνωτέρω ἔλεγεν ἡ γραφὴ, ὅτι ψόγον πονηρὸν κατήνεγκαν Ἰωσὴφ πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, τοῦτο ἐνταῦθά φησιν· εἰς ὃν διαβουλευόμενοι ἐλοιδόρουν. καὶ ἐνεῖχον αὐτῷ κύριοι τοξευμάτων, τὴν φονικὴν αὐτῶν αἰνιττόμενος γνώμην. καὶ συνετρίβη μετὰ κράτους τὰ τόξα αὐτῶν. ὅρα πῶς, ἐπειδὴ εἶπε τὰ παρ' αὐτῶν κατὰ τοῦ Ἰωσὴφ τολμηθέντα, λέγει καὶ τὰ αὐτοῖς συμβεβηκότα· συνετρίβη γάρ, φησι, τὰ τόξα αὐτῶν, καὶ ἐξελύθη τὰ νεῦρα βραχιόνων χειρῶν αὐτῶν. αὐτοὶ μὲν ἀνελεῖν ἐπεχείρησαν, καὶ τό γε ἧκον εἰς αὐτοὺς, εἰς ἔργον τὴν γνώμην ἐξήγαγον· ἀλλὰ καὶ τὰ τόξα αὐτῶν συνετρίβη, καὶ ἐξελύθη αὐτῶν τὰ νεῦρα. πῶς γὰρ οὐχὶ τοῦτο πεπόνθασιν, ὅτε ἤκουον τοῦ Ἰωσὴφ λέγοντος· ἐγώ εἰμι ὁ ἀδελφὸς ὑμῶν Ἰωσὴφ, ὃν ἀπέδοσθε εἰς Αἴγυπτον; τότε γὰρ μάλιστα, τότε ἐξελύθη αὐτῶν τὰ νεῦρα, διὰ χεῖρα δυνάστου Ἰακώβ. ἐκεῖθεν ὁ κατισχύσας Ἰσραὴλ παρὰ θεοῦ τοῦ πατρός σου, καὶ ἐβοήθησέ σοι ὁ θεὸς ὁ ἐμός. ὁ δὲ ἐκλύσας αὐτῶν τὰ νεῦρα, φησὶν, ὁ δυνάστης ἐστίν. αὐτὸς γὰρ ἐβοήθησέ σοι, ὁ θεὸς ὁ ἐμός. ὅρα τοῦ δικαίου τὸ γνήσιον περὶ τὸν δεσπότην φίλτρον, ὅπως τὸν τῆς οἰκουμένης δεσπότην αὐτοῦ μόνου λέγει εἶναι θεὸν, οὐχὶ συγκλείων αὐτοῦ τὴν δεσποτείαν, οὐδὲ ἀποστερῶν αὐτὸν τῆς ἐξουσίας τῆς

A riam nobis demonſtrare vult per metaphoram vini & oculorum. *Et candidiores dentes ejus lacte.* Juſtitiam ſignat & claritatem judicis. Nam per dentes & lac, nihil aliud ſignificare vult, quam fore candidum & manifeſtum judicium, ut eſt lactis & dentium conditio. 13. *Zabulon*, inquit, *in maritimo habitabit*, *& ipſe apud ſtationem navium*, *& extendetur uſque ad Sidonem.* Vide quomodo & huic prædicit ubi domicilium habiturus ſit, & quod uſque ad Sidonem extendetur. 14. *Iſſachar bonum deſideravit*, *recumbens inter ſortes*: 15. *& videns requiem quod bona*, *&*
B *terram quod pinguis*, *ſuppoſuit humerum ſuum ad laborandum*, *& factus eſt vir agricola.* Laudat hunc quod operationem terræ elegerit, & hanc omnibus aliis prætulerit. 16. *Dan judicabit populum ſuum*, *ſicut & una tribus in Iſraël.* 17. *Et fiat Dan ſerpens in via*, *inſidens in ſemita*, *mordens ungulam equi*: *& cadet eques retrorſum*, *ſalutem exſpectans domini.* Dignum ut quis admiretur & obſtupeſcat, quomodo juſtus ille oculis ſpiritus omnia prævidens, filiis ſuis prænunciaverit quid unicuique eventurum ſit; nam etiam illa quæ
C poſt multum temporis futura ſunt prædicit. 19. *Gad*, *tentatio tentabit eum*; *ipſe autem tentabit illum ad pedes.* 20. *Aſer*, *pinguis ejus panis*, *& ipſe dabit cibum principibus.* 21. *Nephthalim*, *virgultum reſolutum*, *dans in germine pulcritudinem.* Et quia paucis tranſit illos, venit conſequenter ad Joſeph, & ait: 22. *Joſeph filius auctus*, *invidioſus*: *Joſeph filius auctus*, *filius meus junior.* Invidioſus, inquit, factus es ab ipſis initiis, 23. *Quem conſilio communicato conviciis inceſſerunt.* Fratrum ſignificat conſpirationem contra eum. Et id quod ſupra dicebat ſcriptura, eos crimi-
D ne malo detuliſſe Joſeph apud patrem ſuum; hoc iſte dicit: *Quem communicato conſilio conviciis inceſſerunt. Et intendebant in eum domini ſagittationum.* Sanguinarium illorum ſignificat animum. 24. *Et contriti ſunt cum fortitudine arcus eorum.* Vide quomodo poſtquam dixit ea quæ contra Joſeph attentarunt, dicit & ea quæ eis contigerunt. *Contriti enim*, inquit, *arcus eorum*, *& diſſoluti ſunt nervi brachiorum manuum eorum.* Ipſi quidem occidere te conati ſunt, & quantum ex ipſis pendebat, opere compleſſent: ſed & arcus
E eorum contriti ſunt, & diſſoluti ſunt eorum nervi. Sic enim eis accidit, quando audierunt Joſeph dicentem: *Ego ſum frater veſter Joſeph*, *quem vendidiſtis in Ægyptum.* Tunc enim, tunc maxime ſoluti ſunt nervi eorum, *per manum potentis Jacob.* 25. *Inde qui corroboravit Iſraël a Deo patris tui*, *& adjuvit te Deus meus.* Qui diſſolvit eorum nervos, inquit, potens eſt. *Ipſe enim adjuvit te Deus meus.* Vide germanam juſti erga Dominum dilectionem, quomodo orbis Dominum ſuum eſſe Deum dicat, non concludens ejus dominium, neque privans eum poteſtate

universali, sed suum declarans amorem. *Et benedixit tibi benedictione cœli e supernis.* Non solum, inquit, adjuvit te, sed & benedixit te *benedictione terræ omnia continentis propter benedictionem uberum & vulvæ, benedictionem patris tui & matris tuæ. Prævaluit benedictionibus montium firmorum, & desideriis collium æternorum.* Per colles æternos gloriam & majestatem, & regnum Ægypti: per montes & colles, sublimitatem & fortitudinem designat, & in summum fastigium principatus evectum esse hîc insinuat. *Hæ enim*, inquit, *benedictiones erunt super caput Joseph, & in vertice fratrum, quorum dux est.* Hæ scilicet, inquit, benedictiones erunt super caput tuum. 27. *Benjamin lupus rapax, mane comedet, & ad vesperam distribuet escam.* Et hîc præsignat ei quod longo post tempore futurum erat, & quod grassaturus esset sicut lupus rapiens, occidens & innumera mala faciens. Quoniam autem omnibus filiis congruentes benedictiones præsignavit, 28. *Et benedixit*, inquit, *singulis juxta benedictionem suam, qua benedixerat eis:* hoc est, unicuique prædicebat quæ decebat, & quæ in unaquaque tribu eventura essent prædixit. Postquam autem ordinavit ea quæ a spiritu ipsi præsignata fuerant, dicit eis: 29. *Ego apponor ad populum meum, & sepelietis me cum patribus meis.*

4. Vide quomodo per mandatum hoc maximam eis consolationem afferat. Considerabant enim justum hoc non mandaturum fuisse, nisi omnino scivisset reditum ipsorum futurum, & liberandos se a servitute Ægypti. Postea quoque locum nominat: *In spelunca*, inquit, *quæ est in agro Ephron Chettæi.* 38. *Et ut hæc dixit, cessavit imperare filiis suis, & sublevavit Jacob pedes suos super lectum, & defecit, & appositus est ad populum suum.* Vide mortem justi etiam magno miraculo plenam. Nam postquam imperavit pueris suis, *Sublevavit pedes in lectum suum*, quasi cum voluptate rem reciperet. Ita impletis omnibus, pedes sustulit: hoc est, planos & rectos fecit & extendit. *Defecit*, hoc est, finivit vitam, *& appositus est ad populum*

Caput 50. *suum.* 1. *Et recidit Joseph super faciem patris sui, & flevit super eum, & osculatus est eum.* Vidisti filii dilectionem? vidisti ignitam caritatem? Et post animæ recessum *recidit Joseph super faciem ejus, & osculatus est, & flevit super eo.* His factis Joseph quæ a patre mandata erant exsequi curavit. 2. *Et mox mandavit pollinctoribus, ut sepelirent patrem suum.* 3. *Et ipse quidem quadraginta diebus, Ægyptus autem septuaginta diebus eum luxit.* Et postquam justa omnia persoluta sunt, significavit Pharaoni, & iis qui cum eo erant, quæ illi pater adhuc vivus demandarat, & dixit: 5. *Adjuravit me pater meus, dicens:*

A οἰκουμένης, ἀλλὰ τὸν οἰκεῖον ἐμφαίνων πόθον. καὶ εὐλόγησέ σε εὐλογίαν οὐρανοῦ ἄνωθεν. οὐ μόνον, φησὶν, ἐβοήθησεν, ἀλλὰ καὶ εὐλόγησέ σε εὐλογίαν γῆς ἐχούσης πάντα, ἕνεκεν εὐλογίας μαστῶν καὶ μήτρας, εὐλογίας πατρός σου καὶ μητρὸς σου. ὑπερίσχυσεν ἐπ' εὐλογίαις ὀρέων μονίμων, καὶ ἐπιθυμίαις θινῶν αἰωνίων. τὴν δόξαν καὶ τὴν περιφάνειαν ἐνταῦθα αἰνίττεται καὶ τὴν βασιλείαν τῆς Αἰγύπτου, διὰ τῶν ὀρέων καὶ τῶν θινῶν τὸ ὑψηλόν τε καὶ ἰσχυρὸν ἐμφαίνων, ὡς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀνωτάτω κορυφὴν τῆς ἀρχῆς ἀνενεχθῆναι. αὗται, φησιν, αἱ εὐλογίαι ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἔσονται Ἰωσὴφ, καὶ ἐπὶ κορυφῆς ὧν ἡγήσατο ἀδελφῶν. αὗται, φησιν,

B αἱ εὐλογίαι ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἔσονται τὴν σήν. Βενιαμὶν λύκος ἅρπαξ, τὸ πρωϊνὸν ἔδεται, καὶ εἰς τὸ ἑσπέρας διαδώσει τροφήν. καὶ ἐνταῦθα προσημαίνει αὐτῷ τὰ μετὰ μικρὸν ἐσόμενα χρόνον, καὶ ὅτι καθάπερ λύκος, οὕτως ἐπιβήσεται ἁρπάζων, ἀναιρῶν, καὶ μυρία κακὰ διατιθείς. ἐπειδὴ δὲ πᾶσι τοῖς υἱοῖς καταλλήλους τὰς εὐλογίας προεμήνυσε, καὶ εὐλόγησέ, φησιν, ἕκαστον κατὰ τὴν εὐλογίαν αὐτοῦ, ἣν ηὐλόγησεν αὐτούς· ἀντὶ τοῦ, ἅπερ ἐχρῆν ἑκάστῳ προεμήνυσε, καὶ τὰ ἐφ' ἑκάστης φυλῆς συμβησόμενα προανεφώνησεν· ἐπειδὴ διετάξατο τὰ ὑπὸ τοῦ πνεύματος αὐτῷ προσημανθέντα, φησὶ πρὸς αὐτούς· ἐγὼ προστίθεμαι πρὸς τὸν ἐμὸν λαὸν, καὶ θάψετέ με μετὰ τῶν

C πατέρων μου.

Ὅρα πῶς διὰ τῆς ἐπισκήψεως ταύτης μεγίστην αὐτοῖς παραμυθίαν χαρίζεται. ἐνενόουν γὰρ, ὅτι οὐκ ἂν ὁ δίκαιος τοῦτο διεστείλατο, εἰ μὴ πάντως ᾔδει τὴν ἄνοδον αὐτῶν ἐσομένην, καὶ τῆς δουλείας τῆς ἐν Αἰγύπτῳ τὴν ἀπαλλαγήν. εἶτα καὶ τὸν τόπον λέγει· ἐν τῷ σπηλαίῳ, φησὶν, ὅ ἐστιν ἐν τῷ ἀγρῷ Ἐφρὼν τοῦ Χετταίου. καὶ ταῦτα εἰπὼν κατέπαυσέ, φησιν, ἐπιτάσσων τοῖς υἱοῖς αὐτοῦ. καὶ ἐξάρας Ἰακὼβ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐπὶ τὴν κλίνην,

D ἐξέλιπε, καὶ προσετέθη πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ. ὅρα καὶ τὴν τελευτὴν τοῦ δικαίου πολλοῦ θαύματος γέμουσαν. διαταξάμενος γὰρ, φησι, τοῖς παισὶν αὐτοῦ, ἐξάρας τοὺς πόδας ἐπὶ τὴν κλίνην, ὥσπερ μεθ' ἡδονῆς τὸ πρᾶγμα καταδεχόμενος, οὕτω μετὰ τὸ πάντα διατάξασθαι, τοὺς πόδας ἐξάρας, ἀντὶ τοῦ, ἐφαπλώσας, ἢ τείνας ὡς ἂν εἴποι τις, ἐξέλιπε, τουτέστι, κατέλυσε τὴν ζωὴν, καὶ προσετέθη πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ. καὶ ἐπιπεσὼν, φησιν, Ἰωσὴφ ἐπὶ πρόσωπον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῷ, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. εἶδες παιδὸς φιλοστοργίαν; εἶδες πεπυρωμένην ἀγάπην; καὶ μετὰ τὴν τῆς ψυ-

E χῆς ἀναχώρησιν ἐπιπεσὼν ἐπὶ τὸ πρόσωπον, καὶ καταφιλήσας, ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῷ. καὶ τούτου γενομένου Ἰωσὴφ τὰ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐνταλθέντα εἰς ἔργον λοιπὸν ἐσπούδαζεν ἀγαγεῖν. τέως δὲ προσέταξε τοῖς ἐνταφιασταῖς ἐνταφιάσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ. καὶ αὐτὸς μὲν τεσσαράκοντα ἡμέρας τὰς τῆς ταφῆς, ἡ δὲ Αἴγυπτος ἑβδομήκοντα ἡμέρας αὐτὸν ἐπένθησε. καὶ ἐπειδὴ τὰ νενομισμένα ἅπαντα γεγένηται, λοιπὸν γνωρίζει τῷ Φαραὼ καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ τὰ ὑπὸ τοῦ πατρὸς κελευσθέντα, καί φησιν· ὥρκωσέ με ὁ πατήρ μου, λέγων· ἐν τῷ μνημείῳ

μείω, ὃ ὤρυξα ἐμαυτῷ ἐν γῇ Χαναὰν, ἐκεῖ με θάψεις. νῦν οὖν συναναβὰς θάψω τὸν πατέρα μου, καὶ ἐπανελεύσομαι. προσῆκόν ἐστι, φησὶ, τὰ παρ' αὐτοῦ διαταχθέντα πληρωθῆναι παρ' ἐμοῦ. ποιήσας οὖν τὰ δόξαντα αὐτῷ, ἐπανελεύσομαι. ταῦτα ἀκούσας ἐπέτρεψεν ὁ Φαραώ. καὶ ἀνέβη, φησὶν, Ἰωσὴφ θάψαι τὸν πατέρα αὐτοῦ. καὶ συνανέβησαν μετ' αὐτοῦ πάντες οἱ παῖδες Φαραώ, καὶ τὴν συγγένειαν καὶ τοὺς βόας καὶ τὰ πρόβατα ὑπελείποντο. καὶ συνανέβησαν μετ' αὐτοῦ ἅρματα καὶ ἱππεῖς, καὶ ἐγένετο ἡ παρεμβολὴ μεγάλη σφόδρα. ὅρα διὰ τὴν εἰς τὸν Ἰωσὴφ τιμὴν, πόσην ἐπιδείκνυνται σπουδὴν οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ συνανέρχονται τῷ Ἰωσὴφ, ὥστε γενέσθαι αὐτοὺς παρεμβολὴν μεγάλην. καὶ παραγενόμενοι ἔν τινι τόπῳ ἐκόψαντο αὐτὸν κοπετὸν μέγαν καὶ ἰσχυρὸν σφόδρα. καὶ ἐποίησε τὸ πένθος τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἑπτὰ ἡμέρας. καὶ εἶδον οἱ κατοικοῦντες Χαναὰν, καὶ εἶπον, πένθος μέγα ἐστὶ τοῖς Αἰγυπτίοις. διὰ τοῦτο ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου πένθος Αἰγύπτου, ὅ ἐστι πέραν τοῦ Ἰορδάνου. ἀλλὰ σὺ ταῦτα ἀκούων, ἀγαπητὲ, μὴ ἁπλῶς παράτρεχε, ἀλλὰ τὸν καιρὸν ἐννοῶν, καθ' ὃν ἐγίνετο, πάσης αἰτίας ἀπάλλαττε τὸν Ἰωσήφ. οὐδέπω γὰρ ἦσαν τοῦ ᾅδου αἱ πύλαι συγκλασθεῖσαι, οὐδὲ τοῦ θανάτου τὰ δεσμὰ διαλυθέντα, οὐδὲ κοίμησις ὁ θάνατος λεγόμενος ἦν. διὰ τοῦτο ἐπειδὴ ἐδεδοίκεισαν τὸν θάνατον, ταῦτα ἐποίουν· νυνὶ δὲ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ χάριν, ἐπειδὴ ὕπνος ὁ θάνατος γέγονε, καὶ κοίμησις ἡ τελευτὴ, καὶ πολλὴ τῆς ἀναστάσεως ἡ πληροφορία, ὡς ἀπὸ ζωῆς εἰς ζωὴν μεθιστάμενοι, οὕτως ἀγαλλόμεθα καὶ εὐφραινόμεθα. καὶ τί λέγω ἀπὸ ζωῆς εἰς ζωήν; ἀπὸ τῆς χείρονος ἐπὶ τὴν βελτίονα, ἀπὸ τῆς προσκαίρου ἐπὶ τὴν αἰώνιον, ἀπὸ τῆς ἐπιγείου ἐπὶ τὴν ἐπουράνιον. καὶ πληρώσας πάντα, φησὶν, Ἰωσὴφ ὑπέστρεψεν εἰς Αἴγυπτον αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ οἱ συναναβάντες μετ' αὐτοῦ. ἀλλ' ὅρα μοι λοιπὸν ἐνταῦθα τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἰωσὴφ τὴν δειλίαν, καὶ τὸν φόβον τὸν κατασείοντα αὐτῶν τὴν διάνοιαν. ἰδόντες γὰρ, φησιν, οἱ ἀδελφοὶ Ἰωσὴφ ὅτι τέθνηκεν ὁ πατὴρ αὐτῶν, εἶπον, μήποτε μνησικακήσῃ ἡμῖν Ἰωσὴφ, καὶ ἀνταποδῷ ἀνταπόδομα ἡμῖν, πάντα τὰ κακὰ ἃ ἐνεδειξάμεθα [a] αὐτῷ. μεγάλως αὐτῶν ὁ φόβος ἐτάραττε τὴν διάνοιαν, καὶ ὑπὸ τοῦ συνειδότος κεντούμενοι οὐκ εἶχον ὅ, τι πράξωσι· διὰ τοῦτό, φησι, θεασάμενοι τοῦ πατρὸς τὴν τελευτὴν, καὶ ὑπιδόμενοι, μὴ τὴν ἀξίαν αὐτοὺς εἰσπράξηται δίκην ὁ Ἰωσὴφ ὑπὲρ τῶν εἰς αὐτὸν εἰργασμένων, παραγενόμενοί, φησι, πρὸς αὐτὸν εἶπον· ὁ πατήρ σου ὥρκωσε πρὸ τοῦ τελευτῆσαι αὐτὸν, λέγων· εἴπατε Ἰωσὴφ, ἄφες αὐτοῖς τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν. ὅρα πάλιν, πῶς αὐτοὶ ἑαυτῶν κατήγοροι γίνονται· βλέπε ὅσον ἐστὶν ὁ τοῦ συνειδότος ἔλεγχος. ὅλως ἴστε, ὅτι ἀδικίαν καὶ ἁμαρτίαν εἰργάσασθε, ὅτι πονηρὰ ἐνεδείξασθε. καὶ νῦν δέξαι τὴν ἀδικίαν τῶν θεραπόντων τοῦ θεοῦ τοῦ πατρός σου. εἶδες πῶς, οὐδενὸς ἀναγκάζοντος, αὐτοὶ ἑαυτῶν κατήγοροι γίνονται, καί φασιν· εἶπεν ὁ πατήρ σου, ἄφες αὐτοῖς, ὅτι πονηρά σοι ἐνεδείξαντο, καὶ δέξαι τὴν ἀδικίαν τῶν θεραπόντων τοῦ θεοῦ τοῦ πατρός σου.

A *In sepulcro quod fodi mihi in terra Chanaan, illic me sepelies. Nunc igitur ascendam, & sepeliam patrem meum, & redibo.* Æquum est, inquit, ut quæ ab eo præcepta sunt, impleam. Ubi igitur ea fecero quæ jusserit, redibo. Hæc ut audiit, permisit Pharao. 7. *Et ascendit*, inquit, *Joseph, ut sepeliret patrem suum, & simul ascenderunt cum eo omnes servi Pharaonis. Et cognationem, & boves & oves reliquerunt*, 9. *& simul ascenderunt cum eo currus & equites. Et facta sunt castra magna valde.* Vide quantum officium declarent Ægyptii in honorem Joseph. *Et venerunt cum Joseph,* B *ita ut fierent castra magna.* 10. *Et ut venerunt ad locum quemdam, planxerunt eum planctu magno, & valde vehementi. Et fecit planctum patri suo septem dies.* 11. *Et viderunt habitatores Chanaan, & dixerunt: Planctus magnus est Ægyptiis. Propter hoc vocavit nomen loci, Planctus Ægypti, qui est trans Jordanem.* Verum tu hæc audiens, dilecte, ne simpliciter prætercurre, sed tempus cogita, quo facta sunt, & ab omni culpa libera Joseph. Nondum enim fuerant portæ inferni confractæ, neque mortis vincula dissoluta, neque mors dicebatur dormitio. Et idcirco quia timue- C runt mortem, hæc faciebant: nunc autem propter gratiam Christi, quia mors facta est somnus, consummatio & quies, ac certa multaque sunt resurrectionis indicia, quasi de vita in vitam transferendi, sic exsultamus & lætamur. Et quid dico de vita in vitam? de deteriori ad meliorem, de temporali ad æternam, de terrena ad cælestem. *Et peractis omnibus*, inquit, 14. *reversus est Joseph in Ægyptum, ipse & fratres ejus, & omnes qui cum eo ascenderant.* Sed vide consequenter fratrum Joseph timorem hîc, & terrorem D eorum mentem concutientem. 15. *Ut viderunt autem fratres Joseph, quod mortuus esset pater suus, dixerunt: Ne forte memor sit injuriæ nostræ Joseph, & retribuat retributionem nobis, & omnia mala quæ in eum commisimus.* Terror validus eorum mentem perculerat, & a conscientia stimulati, nesciebant quid facerent: propterea dicit, Cum vidissent patris mortem, veriti ne dignam de se pœnam sumeret Joseph, ob ea quæ in illum peccaverant, advenientes ad eum dixerunt: 16. *Pater tuus adjuravit nos prius quam moreretur,* E *dicens: Dicite Joseph, dimitte eis injustitiam hanc & peccatum eorum.* Vide iterum, quomodo ipsi accusatores sui ipsorum sint. Vide quanta est conscientiæ reprehensio. Omnino scitis, vos injustitiam & peccatum operatos esse, malaque ei exhibuisse: *Et nunc accipe injustitiam servorum Dei patris tui.* Vides quomodo nullo cogente sui peccati sunt testes, & dicunt: Dixit pater tuus, dimitte eis, quia mala tibi exhibuerunt, & accipe injustitiam servorum Dei patris tui.

Cur magnus planctus in veteri testamento.

a Savil. & quidam mss. αὐτῷ. γενναίως αὐτῶν.

Sed beatus hic & totus virtutibus clarus, tantum aberat, ut aliquam memoriam retineret eorum quæ in se fecerant, ut etiam verbis eorum auditis conturbatus sit. *Et flevit*, inquit, *Joseph*, *loquentibus illis secum*: 18. *& venerunt*, *& dixerunt*, *Ecce nos servi tui.* Vide quantum valeat virtus, quam valida & inexpugnabilis sit, & quanta malitiæ infirmitas. Ecce enim ille qui hæc quidem passus est, regnat: qui autem ita afflixerunt fratrem, famuli ejus esse orant, quem in servitutem exposuerant.

5. Verum tu audi clementiam Joseph in fratres, non recordantis injuriarum, & quomodo omnibus modis eos consolari velit, & eis persuadere, quasi nihil in se peccaverint, dicit enim: 19. *Ne timeatis, Dei enim sum ego. Vos cogitastis contra me mala, Deus autem cogitavit pro me in bona, quomodo factum, sicut hodie videtis, ut pascatur populus multus.* Ne timeatis, inquit, neque anxii sitis: *Dei enim sum ego*, & Dominum meum imitor, ac beneficia rependere studeo iis qui non ferenda contra me fecerunt: *Dei enim sum ego.* Deinde cum monstrasset quanta eum benevolentia prosequutus esset, dicit: Vos mala mente hæc contra me fecistis, Deus autem in bonum mihi omnia vertit. Idcirco & Paulus dicebat: *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum.* Omnia, inquit, quid est omnia? & adversa, & quæ contristare videntur, etiam ista in bonum mutat. Hoc utique & in hoc justo factum est. Nam quæ a fratribus facta sunt, ea maxime regnum ei conciliarunt propter Dei sapientiam, quæ omnia mala in bonum commutat. *Ut pascatur*, inquit, *populus multus.* Non solum vestra causa hæc in bonum vertit, sed ut & omnis ille populus pasci possit. *Et dixit eis: Ne timeatis: ego pascam vos, & domus vestras. Et consolatus est eos, & loquutus est in cor eorum.* Quid igitur, inquit, timetis? ego suppeditabo alimenta vobis, & omnibus qui vobiscum sunt. *Et consolatus est eos, & loquutus est in cor eorum.* Non simpliciter eos consolatus est, sed tanto usus est officio, ut eis omnem tristitiam e corde eximeret. 22. *Et habitavit Joseph in Ægypto, ipse & fratres ejus.* 23. *& vidit Joseph filios Ephraim usque in tertiam generationem.* 24. *Et loquutus est Joseph fratribus suis, dicens: Ecce morior. Visitatione autem visitabit vos Dominus*, 25.
Joseph prævidet redituros Judæos. *& simul deportabitis ossa mea hinc.* Vide quomodo & ille, eadem quæ pater, curat: volens ut simul auferrentur inde ipsius ossa, quo magis eorum confirmaretur mens, & bonam spem haberent de reditu suo. Primum hoc prædicit, redituros illos esse, & tunc dicit: *Simul feretis ossa mea hinc vobiscum.* Hoc autem non temere neque frustra faciebat: duo enim agebat. Unum, ne Ægyptii memores beneficiorum ejus, cum pro more suo facile ex hominibus Deos appellarent, cor-

A Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς οὗτος καὶ πολυάρετος τοσοῦτον ἀπεῖχε τοῦ μνήμην τινὰ ποιήσασθαι τῶν εἰς αὐτὸν εἰργασμένων, ὅτι καὶ πρὸς τὰ ῥήματα αὐτῶν συνεχύθη. καὶ ἔκλαυσε, φησὶν, Ἰωσὴφ λαλούντων αὐτῶν πρὸς αὐτόν. καὶ ἐλθόντες εἶπον, ἴδε, ἡμεῖς σοι οἰκέται. ὅρα πόσον ἐστὶν ἀρετὴ, πῶς ἰσχυρὸν καὶ ἄμαχον, καὶ ὅση τῆς κακίας ἡ ἀσθένεια. ἰδοὺ γὰρ, ὁ μὲν τοσαῦτα πεπονθὼς βασιλεύει, οἱ δὲ ταῦτα διαθέντες τὸν ἀδελφὸν, οἰκέται εἶναι παρακαλοῦσι τοῦ παρ' αὐτῶν εἰς δουλείαν ἐκδοθέντος.

Ἀλλ' ἄκουε τοῦ Ἰωσὴφ τὴν περὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἀνεξικακίαν, καὶ ὅπως διὰ πάντων αὐτοὺς παραμυθήσασθαι B βούλεται, καὶ πεῖσαι, ὡς οὐδὲν εἰς αὐτὸν ἡμαρτήκασι. καί φησι, μὴ φοβεῖσθε· τοῦ γὰρ θεοῦ εἰμι ἐγώ. ὑμεῖς ἐβουλεύσασθε κατ' ἐμοῦ πονηρά· ὁ δὲ θεὸς ἐβουλεύσατο περὶ ἐμοῦ εἰς ἀγαθά, ὅπως ἂν γενηθῇ ὡς σήμερον, ἵνα διατραφῇ λαὸς πολύς. μὴ δειλιάσητε, φησὶ, μηδὲ ἐναγώνιοι γένησθε. τοῦ θεοῦ γάρ εἰμι ἐγὼ, καὶ τὸν δεσπότην τὸν ἐμὸν μιμοῦμαι, καὶ εὐεργεσίαις ἀμείβεσθαι σπουδάζω τοὺς τὰ ἀνήκεστά με διαθέντας· τοῦ γὰρ θεοῦ εἰμι ἐγώ. εἶτα δεικνὺς ὅσης ἀπολαύει παρὰ τοῦ θεοῦ εὐνοίας, φησίν. ὑμεῖς πονηρᾷ γνώμῃ τὰ κατ' ἐμὲ εἰργάσασθε, ὁ δὲ θεὸς εἰς ἀγαθά μοι πάντα περιέστησε. διὰ τοῦτο καὶ Παῦ- C λος ἔλεγε, τοῖς ἀγαπῶσι τὸν θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν. πάντα φησί. τί ἐστι πάντα; καὶ τὰ ἐναντία, καὶ τὰ λυπεῖν δοκοῦντα, καὶ ταῦτα εἰς ἀγαθὸν μεθίστησιν. ὃ δὴ καὶ ἐπὶ τοῦ θαυμασίου τούτου γεγένηται. τὰ γὰρ παρὰ τῶν ἀδελφῶν γεγενημένα, ταῦτα μάλιστα αὐτῷ τὴν βασιλείαν προεξένησε, τῆς εὐμηχάνου τοῦ θεοῦ σοφίας πάντα τὰ πονηρὰ εἰς ἀγαθὰ μεταβαλλούσης. ἵνα διατραφῇ, φησὶ, λαὸς πολύς. οὐ μόνον ὑμῶν ἕνεκεν ταῦτα εἰς ἀγαθὸν μετέβαλεν, ἀλλ' ἵνα καὶ πᾶς οὗτος ὁ λαὸς διατραφῆναι δυνηθῇ. καὶ εἶπεν αὐτοῖς, μὴ φοβεῖσθε· ἐγὼ διαθρέψω ὑμᾶς, καὶ τὰς οἰκίας ὑμῶν. καὶ παρεκά- D λεσεν αὐτοὺς, καὶ ἐλάλησεν αὐτῶν εἰς τὴν καρδίαν. τί τοίνυν δεδοίκατε; ἐγὼ ὑμῖν χορηγήσω τὰ πρὸς τροφὴν καὶ πᾶσι τοῖς μεθ' ὑμῶν. καὶ παρεκάλεσεν αὐτοὺς, καὶ ἐλάλησεν αὐτῶν εἰς τὴν καρδίαν. οὐχ ἁπλῶς αὐτοὺς παρεκάλεσεν, ἀλλὰ τοσαύτῃ ἐχρήσατο τῇ σπουδῇ, ὥστε πᾶσαν αὐτῶν τὴν ἀθυμίαν ἐξελεῖν. καὶ κατῴκησεν Ἰωσὴφ ἐν Αἰγύπτῳ, αὐτὸς καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶσα ἡ πανοικία τοῦ πατρὸς αὐτοῦ· καὶ εἶδεν Ἰωσὴφ παιδία Ἐφραὶμ ἕως τρίτης γενεᾶς. καὶ εἶπεν Ἰωσὴφ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ λέγων, ἐγὼ ἀποθνήσκω. ἐπισκοπῇ δὲ E ἐπισκέψεται ὑμᾶς ὁ θεὸς, καὶ συνανοίσετε τὰ ὀστᾶ μου ἐντεῦθεν. ὅρα καὶ τοῦτον ὁμοίως τῷ πατρὶ ἐπισκήπτοντα τὴν μετακομισθῆναι αὐτοῦ τὰ ὀστᾶ. καὶ ὅρα πῶς πάλιν βουλόμενος ἀναῤῥῶσαι αὐτῶν τὸν λογισμὸν, καὶ χρηστὰς ἐλπίδας ἔχειν περὶ τῆς ἐπανόδου, πρότερον τοῦτο προεμήνυσεν, ὅτι ἐπανελεύσεσθε, καὶ τότε φησὶ, συνανοίσετε. ἀνιόντες, φησὶν, ὑμεῖς συνανοίσετε τὰ ὀστᾶ μου. τοῦτο δὲ ἐποίει οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ μάτην, ἀλλὰ δύο ταῦτα οἰκονομῶν· ἓν μὲν, ἵνα μὴ οἱ Αἰγύπτιοι μεμνημένοι τῶν τοσούτων αὐτοῦ εὐεργεσιῶν, καὶ εὐκόλως ἐξ ἀνθρώπων θεοὺς προσαγορεύοντες, ὑπόθεσιν ἀσεβείας ἔχωσι

τοῦ δικαίου τὸ σῶμα· ἕτερον δὲ, ἵνα ὦσι πεπληροφορημένοι, ὅτι πάντως ἐπανήξουσιν· εἰ γὰρ μὴ τοῦτο ἦν ὡμολογημένον, οὐκ ἂν οὕτω διεστείλατο, ὥστε μετ' αὐτῶν ἀναγαγεῖν τὰ ὀστᾶ. καὶ ἦν ἰδεῖν λοιπὸν πρᾶγμα καινὸν καὶ παράδοξον, τὸν ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου πάντα τὸν Ἰσραὴλ διατρέφοντα, τοῦτον καὶ τῆς ἐπανόδου ἡγούμενον, καὶ εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας αὐτοὺς εἰσάγοντα. καὶ ἐτελεύτησε, φησιν, Ἰωσὴφ ἐτῶν ἑκατὸν δέκα. τίνος ἕνεκεν καὶ τούτου τὰ ἔτη ἡμῖν ἐσήμανεν; ἵνα μάθῃς ὅσων ἐτῶν τῆς Αἰγύπτου τὴν ἡγεμονίαν ἐνεχειρίσθη. ἑπτὰ καὶ δέκα ἐτῶν γενόμενος κατέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον. καὶ τριάκοντα ἐτῶν γεγονὼς ὤφθη τῷ Φαραὼ, καὶ διέκρινε τὰ ἐνύπνια. ὀγδοήκοντα δὲ λοιπὸν ἔτεσι κατεῖχε πάσης τῆς τῆς Αἰγύπτου ἀρχήν. εἶδες πῶς μείζους τῶν πόνων αἱ ἀμοιβαὶ, καὶ πολυπλασίους αἱ ἀντιδόσεις. ἐν δέκα καὶ τρισὶν ἔτεσιν ἐπάλαισε τοῖς πειρασμοῖς, τὴν δουλείαν ὑπομένων, τὴν κατηγορίαν ἐκείνην τὴν παράνομον, τὴν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κακουχίαν. καὶ ἐπειδὴ γενναίως μετ' εὐχαριστίας ἅπαντα ἤνεγκε, διὰ τοῦτο καὶ δαψιλεῖς ἐκομίσατο τὰς ἀμοιβὰς καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος βίου. ἐννόησον γάρ μοι, ὅτι ὑπὲρ τοῦ βραχέος ἐκείνου χρόνου, ὃν τὴν δουλείαν καὶ τὸ δεσμωτήριον ὑπέμεινεν, ἐν ὀγδοήκοντα ἔτεσι τὴν βασιλείαν διῆγε. καὶ ὅτι πίστει πάντα διέπραξε, καὶ διὰ τοῦτο καὶ περὶ τῆς τῶν ὀστῶν μετακομιδῆς ἐνετείλατο, ἄκουε τοῦ Παύλου λέγοντος· πίστει Ἰωσὴφ τελευτῶν περὶ τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐμνημόνευσε. καὶ οὐκ ἔστη μέχρι τούτου, ἀλλ' ἵνα μάθῃς τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐπέσκηψε τὴν ὀστῶν τὴν κομιδὴν γενέσθαι, φησὶ, καὶ περὶ τῶν ὀστέων αὐτοῦ ἐνετείλατο. τάχα πλείονα τὰ εἰρημένα, ἀλλὰ συγγνῶτε. πρὸς γὰρ τὸ τέλος τοῦ βιβλίου φθάσαντες ἐβουλήθημεν ἅμα σήμερον τελέσαντες τὸ βιβλίον, οὕτω καταπαῦσαι τὸν λόγον, καὶ τὴν συνήθη παράκλησιν ὑμῖν προσαγαγεῖν, ὥστε μεμνῆσθαι τῶν εἰρημένων, καὶ ζηλοῦν τῶν δικαίων τούτων τὴν ἀρετὴν, τὴν περὶ τοὺς ἀδικοῦντας ἀνεξικακίαν, τὴν περὶ τοὺς ἐπηρεάζοντας μακροθυμίαν, τὴν σωφροσύνην τὴν ὑπερβάλλουσαν. ἐντεῦθεν γὰρ καὶ ὁ δίκαιος οὗτος τοσαύτην ἐπεσπάσατο παρὰ τοῦ θεοῦ τὴν εὔνοιαν. εἰ τοίνυν βουλόμεθα καὶ ἡμεῖς τῆς ἄνωθεν ἐπισπάσασθαι ῥοπῆς, πολλὴν τῆς ἀρετῆς ποιώμεθα λόγον. οὕτω γὰρ καὶ τοῦ πνεύματος ἐπισπασόμεθα τὴν χάριν, καὶ τὸν παρόντα βίον ἀλύπως διανύσομεν, καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτευξόμεθα ἀγαθῶν· ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A pus justi haberent in impietatis occasionem: alterum, ut securi & certi omnino essent se redituros. Nam nisi hoc certum fuisset, non jussisset secum reportare ossa. Et videre licebat rem novam & admirabilem, eum qui omnem Israëlem in Ægypto pascebat, illum & ducem reditus, & in terram promissionis ipsos introducentem. 28. *Et mortuus est Joseph, annos habens centum & decem.* Quare nobis & illius annos significavit? Ut discas quot annis Ægypti principatum tenuerit. Septem & decem annorum erat, cum veniret in B Ægyptum: & triginta annorum factus comparuit coram Pharaone, & interpretatus est somnia. Deinde octoginta annis præfuit toti terræ Ægypti. Vidisti quomodo majora sint præmia quam labores, retributionesque multiplices? Tredecim annis certavit in tentationibus, ferens servitutem, & calumniam illam iniquam, & afflictionem in carcere. Et quia generose & cum gratiarum actione tulit omnia, propterea larga præmia accepit etiam in hac vita. Considera enim, eum pro brevi illo tempore, quo servitutem & carcerem sustinuit, octo C ginta annis regnum administravisse. Quod vero fide omnia disposuerit, & propter hoc etiam de transvectione ossium mandarit, audi Paulum dicentem. *Fide Joseph moriens, de egressione filiorum Israël meminit.* Heb. 11. 22. Et non fuit his contentus, sed ut discas causam propter quam injunxerit ossium transvectionem, addit, *& de ossibus suis mandavit.* Forte pluribus hæc dicta sunt, sed ignoscite. Nam quoniam ad finem libri pervenimus, voluimus cum D ejus fine hunc quoque sermonem hodie finire, & solitam exhortationem adjicere, ut scilicet dictorum recordemini, & imitemur justorum illorum virtutem, & injuriarum oblivionem erga eos qui nos damno affecerunt, patientiamque erga eos, qui nobis molestiam inferunt, intemeratamque continentiam. Hinc enim justus tantam sibi Dei gratiam conciliavit. Si ergo volumus nos quoque cæleste auxilium obtinere, summam virtutis habeamus rationem. Sic enim & spiritus gratiam nobis attrahemus, & præsentem vitam magna jucunditate transigemus, & futura bona consequemur. Quæ nobis omnibus concedat Dominus noster Jesus Christus, quicum Patri & sancto Spiritui sit gloria, imperium, & honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

Conclusio cum morali exhortatione.

FINIS HOMILIARUM IN GENESIM.

AD SERMONES OCTO IN GENESIM.

MONITUM.

Optime conjicit Tillemontius, cum ait opinari se ineunte Quadragesima anni 386. Chrysostomum hos habuisse sermones; quod autem adjicit primum sermonem dictum fuisse prima Quadragesimæ die, feria nempe secunda, qua incipiebatur Antiochiæ Quadragesima, & hoc anno incidebat in 16. Februarii; illud, inquam, eatenus exploratum esse potest, quatenus tabulis paschalibus fidere possumus, quæ hoc anno Pascha in quintam Aprilis incidere testificantur. Sed cum illæ tabulæ Paschales non omnino vacent suspicione, ut pluribus diximus in Monito ad Orationes contra Judæos tomo primo; iis non omnimoda fides habenda. Itaque certum est primum in Genesim sermonem habitum fuisse prima die Quadragesimæ, quæ feria secunda, biduo nempe ante Quadragesimam nostram, semper Antiochiæ incipiebat; non perinde vero certum est qua mensis die, ut in eodem Monito videas.

Habitos autem anno 386. ipse perspicue commonstrat Chrysostomus cum secundum sermonem his verbis orditur. Ἆρα μέμνησθε τῶν ζητημάτων τῶν πρῴην προτεθέντων ὑμῖν; εἰς τοσοῦτον γὰρ ἡμᾶς ἀπονοίας καὶ τόλμης ἐπήρατε, ὡς καὶ ζητημάτων ἤδη κατατολμᾶν· μᾶλλον δὲ οὐκ ἂν εἴη τόλμης οὐδὲ ἀπονοίας τοῦτο. οὐ γὰρ οἰκείᾳ δυνάμει θαῤῥήσαντες, ἀλλὰ ταῖς εὐχαῖς τῶν προέδρων καὶ ταῖς ὑμετέραις τὸ πᾶν ἐπιῤῥίψαντες, ἀπεδυσάμεθα πρὸς τὸ στάδιον. *i.* Numquid meministis quæstionum, quæ vobis nuper sunt propositæ? in tantam enim arrogantiam & audaciam nos provexistis, ut quæstiones intrepide aggrediamur: imo nec audaciæ nec arrogantiæ id facinus est. Non enim viribus nostris confidentes, sed antistitum precibus ac vestris omnia committentes, ad stadium nos accinximus. *Hic clare vides Chrysostomum ad stadium se accingentem, & Quadragesimæ sermones primum ineuntem; seque pene audaciæ incusantem, quod rem tantam aggrederetur; quæ certe omnia quadragesimales sermones prima vice incipientem indicant; non enim ea usus est ordiendi ratione anno insequente 387. cum sermones de Statuis per totam Quadragesimam habuit. Itaque hi sermones sine dubio pertinent ad annum 386. quo ineunte presbyter ordinatus fuit, ut dictum est in Monito ad Homiliam cui titulus,* cum presbyter fuit ordinatus *Tomo I.*

Aliquot igitur annis antequam Homilias 67. quæ præcedunt, haberet, hos sermones dixerat, ubi plurima passim animadvertas, quæ iisdem sæpe verbis in Homiliis illis observantur: unde fortasse dixerit quispiam hos sermones in fronte hujusce tomi & ante homilias locandos fuisse, ut temporis ordo servaretur. Verum maluimus Frontonem Ducæum sequi & tantum illud corpus homiliarum initio locare, quam hosce pauculos & perbreves sermones. Ad hæc autem sermo nonus, qui agmen claudit, non modo post alios octo, sed etiam post Homilias dictus est.

Etsi porro hi sermones inter primas Chrysostomi conciones numerentur; in illis non modo eloquentiam, & inventionis felicitatem admireris, quæ in cæteris omnibus ejus operibus elucent; sed etiam animadvertas quantum ad extemporaneam declamationem semper comparatus fuerit tantus artifex, & quam ad res quantumvis inopinatas stylo persequendas præsto fuerit. Hoc uno rem exemplo percipias: in sermone quarto num. 3. cum accedente nocte lucernæ ecclesiæ accenderentur; auditores aversis a concionatore oculis, ad lucernas se convertunt: hinc ille statim eorum socordiam carpit, & multa haud dubie imparatus dixit præclare, ac si rem meditatus accessisset, qui tamen hæc prævidere nullo modo potuerat.

Primi sermonis interpretationem novam concinnavimus, quia veteris interpretis versio non ferenda erat. Reliquarum interpretatio est Frontonis Ducæi, quam multis in locis castigavimus.

ΛΟΓΟΣ α'.

a [a] *Λεχθεὶς ἐν ἀρχῇ τῆς τεσσαρακοστῆς εἰς τό, Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· καὶ περὶ νηστείας καὶ ἐλεημοσύνης.*

Ἡδὺ μὲν ναύταις τὸ ἔαρ, ἡδὺ δὲ καὶ γηπόνοις· ἀλλ' οὔτε ναύταις, οὔτε γηπόνοις οὕτως ἡδὺ τὸ ἔαρ, ὡς τοῖς βουλομένοις φιλοσοφεῖν ἡδὺς ὁ τῆς νηστείας καιρός, τὸ πνευματικὸν τῶν ψυχῶν ἔαρ, ἡ ἀληθὴς τῶν
b λογισμῶν [b] γαλήνη. γηπόνοις μὲν γὰρ ἡδὺ τὸ ἔαρ, ὅτι τοῖς ἄνθεσι τότε ἐστεφανωμένην ὁρῶσι τὴν γῆν, καὶ καθάπερ ἱμάτιον ποικίλον ἐφαπλούμενον αὐτῇ πάντοθεν, τὴν βλάστησιν τὴν ἀπὸ τῶν βοτανῶν· ναύταις δὲ ἡδὺ τὸ ἔαρ, ὅτι τὰ θαλάττια νῶτα μετὰ ἀσφαλείας ἔχουσι πλεῖν, κυμάτων ἐστορεσμένων, δελφίνων ἐν πολλῇ παιζόντων
c γαλήνῃ καὶ περὶ αὐτοὺς τῆς νηὸς τοὺς τοίχους [c] κυβιστώντων πολλάκις. ἡμῖν δὲ ἡδὺ τὸ τῆς νηστείας ἔαρ, ὅτι κύματα ἡμῖν, οὐχ ὑδάτων, ἀλλ' ἐπιθυμιῶν ἀλόγων καταστέλλειν εἴωθε, καὶ στέφανον ἡμῖν οὐ τὸν ἀπὸ τῶν ἀνθέων, ἀλλὰ τὸν ἀπὸ τῶν χαρίτων περιτίθησι τῶν πνευματικῶν. στέφανον γὰρ χαρίτων, φησί, δέξῃ σῇ κορυφῇ. οὐχ οὕτω χελιδὼν φανεῖσα, τὸν χειμῶνα ἀπελαύνειν εἴωθεν, ὡς νηστεία φανεῖσα τὸν χειμῶνα τῶν παθῶν τῆς διανοίας ἐκβάλλει τῆς ἡμετέρας. οὐκέτι μάχη τῇ ψυχῇ πρὸς τὴν σάρκα, οὐδὲ κατεξανίσταται τῆς κυρίας ἡ δούλη, ἀλλὰ πᾶς ὁ ἐπὶ τοῦ σώματος ὁ πόλεμος λέλυται. ἐπεὶ οὖν πολλὴ μὲν παρ' ἡμῖν εἰρήνη, πολλὴ δὲ καὶ ἡ γαλήνη, φέρε, καὶ ἡμεῖς τὸ σκάφος τῆς διδασκαλίας ἑλκύσωμεν, ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα παραπέμποντες τῶν ὑμετέρων ἀκοῶν τὴν ἡμερότητα· φέρε, λεπτοτέρων κατατολμήσωμεν νοημάτων, περὶ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ θαλάττης καὶ τοῦ λοιποῦ τῆς κτίσεως φιλοσοφοῦντες σώματος· ταῦτα γὰρ ἡμῖν ἀνεγνώσθη σήμερον. καὶ τί πρὸς ἡμᾶς, φησιν, ὁ περὶ κτίσεως λόγος; πρὸς ἡμᾶς μὲν οὖν, ἀγαπητοί. εἰ γὰρ ἐκ μεγέθους καὶ καλλονῆς κτισμάτων ἀναλόγως ὁ γενεσιουργὸς θεωρεῖται, ὅσωπερ ἂν τῷ μεγέθει τῆς καλλονῆς τῶν κτισμάτων ἐνδιατρίψωμεν, τοσοῦτον πρὸς τὸν δημιουργὸν χειραγωγούμεθα. μέγα ἀγαθὸν εἰδέναι, τί μέν ἐστι κτίσμα, τί δὲ κτιστής· τί μὲν ἔργον, τί δὲ ποιητής. καὶ γὰρ εἰ ταῦτα ᾔδεισαν ἀκριβῶς διαιρεῖν οἱ τῆς ἀληθείας ἐχθροί, οὐκ ἂν πάντα συνέχεον, τὰ ἄνω κάτω ποιοῦντες· οὐχ ὅτι τὰ ἄστρα καὶ τὸν οὐρανὸν κατήνεγκαν, τὴν δὲ γῆν ἀνήνεγκαν· ἀλλ' ὅτι τὸν τῶν οὐρανῶν βασιλέα ἀπὸ τῶν θρόνων καταβιβάσαντες τῶν βασιλικῶν, μετὰ τῆς κτίσεως ἔστησαν, τὴν δὲ κτίσιν τοῖς τῆς θεότητος προεδρείοις ἐτίμησαν. εἰ περὶ κτίσεως ᾔδεισαν φιλοσοφεῖν Μανιχαῖοι καλῶς, οὐκ ἂν τὴν ἐξ οὐκ ὄντων, τὴν φθειρομένην, τὴν ῥέουσαν, τὴν ἀλλοιουμένην τοῖς τῆς ἀγεννησίας πρεσβείοις ἐτίμησαν. εἰ

A

SERMO PRIMUS,

Habitus in principio Quadragesimæ in illud: In principio fecit Deus cælum & terram; *ac de jejunio & eleemosyna.*

1. Jucundum nautis est ver, jucundum agricolis; sed neque nautis neque agricolis ita jucundum ver est, ut volentibus philosophari jucundum est jejunii tempus, animarum ver spirituale, cogitationum vera tranquillitas. Nam agricolis ver ideo jucundum est, quia tunc coronatam vident floribus terram, B & herbarum comis velut amictu undique ornatam: nautis item ver jucundum, quia marium dorsa tuto possunt navibus sulcare, sedatis nempe fluctibus, delphinis tranquille ludentibus, & ad ipsa navis latera plerumque exsilientibus. Nobis autem jucundum est jejunii ver, quia fluctus nobis, non undarum, sed absurdorum motuum concupiscentiarumque sedare, & coronam nobis, non florum, sed spiritualis gratiæ texere solet: *Coronam gratiarum*, inquit, *accipies capiti tuo.* C Non sic adventans hirundo hiemem solet depellere, ut adventans jejunium turbulentorum animi motuum hiemem a nobis ejicit. Non ultra pugna animæ cum carne, non insurgit adversus dominam ancilla; sed hujusmodi in corpore motum bellum totum solvitur. Quandoquidem igitur magna fruimur pace, ingentique tranquillitate; age & nos quoque doctrinæ scapham trahamus, atque ex portu in bene affectarum aurium vestrarum portum transmittamus. Age, subti- D liora Scripturæ sensa aggrediamur, ac de cælo, de terra, de mari, deque tota rerum natura philosophemur. Hæc quippe nobis hodie lecta sunt. Sed quid ad nos, inquies, creationis ratio? Ad nos utique pertinet, dilecti. Nam si ex magnitudine & pulcritudine creaturarum proportione quadam creator agnoscitur, quanto magis creatarum rerum pulcritudinem magnitudinemque contemplabimur, tanto magis ad ipsius opificis notitiam adducemur. Magnum bonum est nosse quid E sit creatura, quid creator, quid opus, quid opifex. Nam si hæc accurate distinguere scirent veritatis hostes, non omnia confunderent, ac sus deque verterent: non quod stellas & cælum deduxerint, & terram sublimem fecerint; sed cælorum regem a regio solio deturbatum cum creatis rebus collocaverint, creaturam vero divinitatis sedibus honorarint. Si de natura rerum recte scissent philosophari Manichæi, numquam eam, quæ ex nihilo facta, corruptioni obnoxia, fluxa & mutabilis erat, quasi non factam honorassent. Si de rerum natura recte

Jejunium veri comparatur.

Prov. 1. 9.

a Collati sunt hi sermones cum codice Regio 2342.
b Reg. γαλήνη ἡ ἄγκυρα τῶν πιστῶν, καὶ πρὸς θεὸν γέφυρα. καὶ γηπόνοις.
c Reg. κυβιστώντων. sicque legendum est. Editi κυβιστεύοντων, minus recte.

Manichæorum & Gentilium errores.

scissent ratiocinari gentiles, non a vero aberrassent, neque coluissent adorassentque creaturam potius, quam creatorem. Pulcrum est cælum; sed ideo creatum est ut adorares opificem: pulcher sol; sed ideo pulcher ut colas factorem: sed si in mira rerum forma consistas, & earum pulcritudini inhæreas, lux tibi versa est in tenebras; imo potius luce ad tenebras usus es. Vides quantum bonum sit rerum creatarum nosse rationes? Ne itaque lucrum prætereas, sed dictis accurate animum adhibe: non enim de cælo, de terra, de mari tantum dicturi sumus, sed etiam de origine nostra, atque unde mors orta sit, unde vita laboriosa, unde tristitia & solicitudines. Nam ut de his deque multis aliis sese purgaret Deus, hunc ad nos librum misit: neque enim sese defendere Deus dedignatur, sed per prophetam clamat:

Isai. 1. 18.

Venite, & disputemus, dicit Dominus. Nec modo sese defendit ac judicio contendit, sed etiam quomodo condemnationem fugere possimus docet: non enim solum dixit, *venite, & disputemus*; sed postquam docuit quid dicendum, quid agendum esset, sic ad tribunal traxit. Audi itaque propheticum sermonem superius prolatum:

Isai. 1. 16.

Lavamini, mundi estote, auferte nequitias ab animabus vestris: discite bene facere, judicate pupillo, & justificate viduam; & tunc ait: *Venite & disputemus, dicit Dominus.* Nolo vos, inquit, nudos & defensione vacuos sumere; sed instructos ratiocinio & defensione ad rationem reddendam voco. Siquidem vobiscum disceptare volo, non ut condemnem, sed ut parcam. Sic & alio loco dicit:

Isai. 43. 26.

Dic tu prior iniquitates tuas, ut justificeris. Habes acerbum & immitem accusatorem: præveni eum, locum prius occupa, os impudens obtura.

2. Initio certe Deus per se hominibus loquebatur, quantum scilicet hominibus audire fas est. Sic Adamum adiit, sic Caïnum increpavit, sic cum Noe loquutus est, sic ab Abrahamo hospitio susceptus. Verum quia natura nostra ad malum declinavit, & quasi in longinquum exsilium seipsam transtulit; demum ille nobis, quasi longam peregrinationem susceperimus, literas mittit, quasi per epistolam nobiscum veterem renovans amicitiam. Hujusmodi literas misit Deus, attulit Moyses. Quid ferunt literæ?

Deus per literas agit cum homine.

Gen. 1. 1.

In principio fecit Deus cælum & terram. Cur non de Angelis vel de Archangelis loquitur nobis? Nam si ex creaturis creator conspicitur, multo magis ex illis nosci potuit: pulcrum est cælum; sed non ita pulcrum ut Angelus: splendidus sol; sed non ita splendidus ut Archangelus. Cur itaque sublimiore dimissa via, per humiliorem nos ducit. Quia cum Judæis loquitur, qui intellectu mi-

A περὶ κτίσεως ᾔδεισαν Ἕλληνες φιλοσοφεῖν καλῶς, οὐκ ἂν ἀπεπλανήθησαν τῆς ἀληθείας, οὐκ ἂν ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα. καλὸς ὁ οὐρανὸς, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἐδημιουργήθη, ἵνα προσκυνήσῃς τὸν ποιήσαντα· φαιδρὸς ὁ ἥλιος, ἀλλ' ἵνα θεραπεύσῃς τὸν ἐργασάμενον. εἰ δὲ μέλλεις ἐναπομένειν τῷ τῆς κτίσεως θαύματι, καὶ τῷ κάλλει τῶν ἔργων παρακαθῆσθαι, τὸ φῶς σοι γέγονε σκότος, μᾶλλον δὲ τῷ φωτὶ πρὸς σκότος ἐχρήσω. εἶδες ὅσον ἀγαθόν ἐστι, τὸ εἰδέναι τοὺς περὶ κτίσεως λόγους; μὴ τοίνυν παραδράμῃς τὸ κέρδος, ἀλλὰ μετ' ἀκριβείας πρόσεχε τοῖς λεγομένοις. οὐ B γὰρ δὴ περὶ οὐρανοῦ μόνον ἐροῦμεν καὶ γῆς καὶ θαλάττης, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς γεννήσεως τῆς ἡμετέρας, καὶ πόθεν ὁ θάνατος, καὶ πόθεν ἡ ἐπίμοχθος ζωὴ, καὶ πόθεν αἱ ἀθυμίαι καὶ φροντίδες. καὶ γὰρ ὑπὲρ τούτων καὶ ὑπὲρ πλειόνων ἑτέρων ἀπολογίαν συνθεὶς ὁ θεὸς, τὸ βιβλίον τοῦτο πρὸς ἡμᾶς ἔπεμψεν. οὐδὲ γὰρ ἀπολογεῖσθαι παραιτεῖται τοῖς ἀνθρώποις ὁ θεὸς, ἀλλὰ βοᾷ διὰ τοῦ προφήτου λέγων· δεῦτε, καὶ διαλεχθῶμεν, λέγει κύριος. οὐκ ἀπολογεῖται δὲ μόνον καὶ δικάζεται, ἀλλὰ καὶ, ὅπως διαφύγωμεν τὴν καταδίκην, διδάσκει. οὐ γὰρ ἁπλῶς εἶπε, δεῦτε, καὶ διαλεχθῶμεν· ἀλλὰ πρότερον διδάξας τί μὲν εἰ- C πεῖν, τί δὲ ποιῆσαι χρὴ, οὕτω πρὸς τὸ δικαστήριον εἵλκυσεν. ἄκουσον οὖν ἄνωθεν τοῦ προφητικοῦ ῥήματος. λούσασθε, καθαροὶ γίνεσθε, ἀφέλετε τὰς πονηρίας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν· μάθετε καλὸν ποιεῖν, κρίνατε ὀρφανῷ, καὶ δικαιώσατε χήραν· καὶ τότε φησὶ, δεῦτε, καὶ διαλεχθῶμεν, λέγει κύριος. οὐ βούλομαι γυμνούς, φησι, καὶ ἐρήμους τῶν δικαιωμάτων λαβεῖν, ἀλλὰ καθοπλίσας ὑμᾶς τῇ ἀπολογίᾳ, οὕτως ἐπὶ τὰς εὐθύνας καλῶ. καὶ γὰρ δικάζεσθαι βούλομαι πρὸς ὑμᾶς, οὐχ ἵνα κα- D τακρίνω, ἀλλ' ἵνα φείσωμαι. οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ φησι, [a] λέγε σὺ [a] πρῶτον τὰς ἀνομίας σου, ἵνα δικαιωθῇς. ἔχεις κατήγορον πικρὸν καὶ ἀνήμερον. προλαβὼν ἅρπασον ἐκείνου τὴν τάξιν, ἔμφραξον τὸ ἀναίσχυντον στόμα. *

* Παρὰ μὲν οὖν τὴν ἀρχὴν δι' ἑαυτοῦ τοῖς ἀνθρώποις ὁ θεὸς ὡμίλει, ὡς ἀνθρώποις ἀκοῦσαι δυνατόν. οὕτω πρὸς τὸν Ἀδὰμ ἦλθεν· οὕτως ἐπετίμησε τῷ Κάϊν· οὕτω διελέχθη τῷ Νῶε· οὕτως ἐπεξενώθη τῷ Ἀβραάμ. ἐπειδὴ δὲ πρὸς κακίαν ἡ φύσις ἡμῶν ἀπέκλινε, καὶ καθάπερ εἰς ὑπερορίαν τινὰ μακρὰν ἑαυτὴν διέστησε, τηνικαῦτα λοιπὸν, καθάπερ ἐν μακρᾷ καθεστῶσιν ἀποδη- E μίᾳ, γράμματα πέμπει, ὥσπερ διά τινος ἐπιστολῆς τὴν παλαιὰν πρὸς ἡμᾶς ἀνανεούμενος φιλίαν. καὶ τὰ μὲν γράμματα ταῦτα ἔπεμψεν ὁ θεὸς, ἐκόμισε δὲ ὁ Μωϋσῆς. τί οὖν λέγει τὰ γράμματα; ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. τίνος ἕνεκεν οὐ περὶ τῶν ἀγγέλων ἡμῖν διαλέγεται, οὐ περὶ τῶν ἀρχαγγέλων; εἰ γὰρ ἀπὸ τῶν κτισμάτων ὁ δημιουργὸς θεωρεῖται, πολλῷ μᾶλλον ἀπ' ἐκείνων φαίνεται. καλὸς ὁ οὐρανὸς, ἀλλ' οὐχ οὕτω καλὸς, ὡς ἄγγελος· φαιδρὸς ὁ ἥλιος, ἀλλ' οὐχ οὕτω φαιδρὸς, ὡς ὁ ἀρχάγγελος. τίνος οὖν ἕνεκεν τὴν ὑψηλοτέραν ἀφεὶς ὁδὸν, διὰ τῆς ταπεινοτέρας ἡμᾶς ὁδηγεῖ; ὅτι Ἰουδαίοις διαλέγεται, τοῖς ἀλογώτερον διακειμένοις, τοῖς

a Reg. πρῶτος.

* Hæc iisdem pene verbis habes supra Homilia 2. in Genesim p. 9. & seqq. sunt etiam alia multa passim in his sermonibus, quæ eadem ipsa habentur in Homiliis, Vide Monitum supra.

A πρὸς τὰ αἰσθητὰ ἐπτοημένοις, τοῖς ἐξ Αἰγύπτου νῦν ἐπιδημήσασιν, ἔνθα κροκοδείλους καὶ κύνας καὶ πιθήκους ἐθεράπευον οἱ ἄνθρωποι· καὶ οὐκ ἐνῆν διὰ τῆς ὑψηλοτέρας αὐτοὺς ὁδοῦ χειραγωγῆσαι πρὸς τὸν δημιουργόν. ὑψηλοτέρα μὲν γὰρ ὁδός ἐστιν ἐκείνη, ἀλλὰ τραχυτέρα καὶ προσάντης καὶ μᾶλλον ὄρθιος τοῖς ἀσθενεστέροις. διὰ τοῦτο αὐτοὺς διὰ τῆς εὐκολωτέρας ἄγει, δι' οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ θαλάττης, καὶ τῆς ὁρωμένης κτίσεως ἁπάσης. ὅτι μὲν γὰρ τοῦτο τὸ αἴτιον, ὅτε [a] μικρὸν ἐπέδωκαν, ἄκουσον πῶς αὐτοῖς ὁ προφήτης καὶ περὶ ἐκείνων διαλέγεται τῶν ἄνω δυνάμεων· αἰνεῖτε τὸν κύριον, φησιν, ἐκ τῶν οὐρανῶν, B αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις· αἰνεῖτε αὐτὸν πάντες οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ· ὅτι αὐτὸς εἶπε, καὶ ἐγεννήθησαν· αὐτὸς ἐνετείλατο, καὶ ἐκτίσθησαν. καὶ τί θαυμαστὸν, εἰ ἐν τῇ παλαιᾷ οὗτος ὁ τρόπος τῆς διδασκαλίας ἐστὶν, ὅπουγε καὶ ἐν τῇ καινῇ, ὅτε [b] τῶν ὑψηλοτέρων διδαγμάτων καιρὸς ἦν, Ἀθηναίοις διαλεγόμενος ὁ Παῦλος ταύτην ἦλθε τὴν ὁδὸν, ἥνπερ ἦλθε Μωϋσῆς Ἰουδαίους παιδεύων. οὐδὲ γὰρ οὗτος περὶ ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων εἶπεν αὐτοῖς, ἀλλὰ περὶ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ θαλάττης, οὕτω πως δημηγορῶν· ὁ θεὸς ὁ ποιήσας τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, οὗτος οὐρανοῦ C καὶ γῆς ὑπάρχων κύριος, οὐκ ἐν χειροποιήτοις κατοικεῖ ναοῖς. ἀλλ' οὐχ, ὅτε [c] Φιλιππησίοις διελέγετο, διὰ ταύτης ἤγαγεν αὐτοὺς τῆς ὁδοῦ· ἀλλ' ἐπὶ τὴν ὑψηλοτέραν αὐτοὺς ἀνάγει δημηγορίαν οὑτωσὶ λέγων· ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαὶ, εἴτε ἐξουσίαι· πάντα δι' αὐτοῦ, καὶ εἰς αὐτὸν ἔκτισται. οὕτω καὶ Ἰωάννης, ἐπειδὴ τελειοτέρους εἶχε τοὺς μαθητευομένους, πάσης ὁμοῦ τῆς κτίσεως ἐμνημόνευσεν. οὐ γὰρ εἶπεν, οὐρανὸν καὶ γῆν καὶ θάλατταν, ἀλλ' ὅτι πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν, εἴτε ὁρώμενον, φησὶν, εἴτε μὴ ὁρώμενον. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῶν D διδασκάλων, ὁ μὲν παρὰ τῆς μητρὸς διδάσκαλος τὸ παιδίον λαβὼν, [d] τὰ πρῶτα αὐτὸν παιδεύει στοιχεῖα, ὁ δὲ παρ' ἑτέρου λαβὼν διδασκάλου, μαθητὴν πρὸς τὰ ὑψηλότερα τῶν διδαγμάτων ἄγει· οὕτω καὶ ἐπὶ Μωϋσέως καὶ Παύλου καὶ Ἰωάννου γέγονε. Μωϋσῆς μὲν γὰρ μηδὲν εἰδυῖαν τὴν φύσιν ἡμῶν παραλαβὼν ἄρτι τοῦ γάλακτος ἀπαλλαγεῖσαν, τὰ πρῶτα τῆς θεογνωσίας ἐπαίδευσε στοιχεῖα· Ἰωάννης δὲ καὶ Παῦλος, καθάπερ παρὰ διδασκάλου τοῦ Μωϋσέως αὐτοὺς λαβόντες, ἐπὶ τὰ ὑψηλότερα τῶν διδαγμάτων ἀνάγουσι, τῶν προτέρων ἀναμιμνήσκοντες ἐν βραχεῖ. εἶδες ἑκατέρων τῶν διαθηκῶν τὴν συγγένειαν; E εἶδες τὴν συμφωνίαν τῶν διδαγμάτων; ἤκουσας περὶ τῆς τῶν αἰσθητῶν δημιουργίας ἐν τῇ παλαιᾷ, καὶ περὶ τῆς τῶν νοητῶν τοῦ Δαυὶδ λέγοντος· ὅτι αὐτὸς εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν; οὕτω πάλιν ἐν τῇ καινῇ εἰπὼν περὶ τῶν ἀοράτων δυνάμεων, εἶπε καὶ περὶ τῆς αἰσθητῆς κτίσεως, ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. τὸ ῥῆμα τοῦτο βραχὺ μέν ἐστι καὶ ψιλὸν, καὶ ῥῆμα ἕν· ἅπαντας δὲ τῶν ἐναντίων τοὺς πύργους καταστρέψαι δυνήσεται. σκόπει δέ. προσέρ-

A nus instructi erant, qui sensilibus hærebant, qui ex Ægypto nuper egressi, ubi crocodili, canes, simiæ ab hominibus colebantur; nec licebat sublimiore via illos ad creatorem ducere. Sublimior utique via illa erat, sed asperior, prærupta, & ardua infirmioribus. Ideo illos per faciliorem ducit, per cælum, terram, mare, cæteraque visibilia creata. Quod autem hæc vera sit causa, audi quomodo, postquam paulum profecerant, propheta de illis supernis virtutibus loquatur: *Laudate Dominum*, inquit, *de cæ-* Psal.148.1.
B *lis, laudate eum in excelsis. Laudate eum omnes Angeli ejus, laudate eum omnes virtutes ejus: quoniam ipse dixit & facta sunt, ipse mandavit & creata sunt.* Et quid mirum si in veteri testamento hic doctrinæ modus reperitur, cum etiam in novo, quando sublimiorum documentorum tempus erat, cum Atheniensibus loquens Paulus, eamdem tenuerit viam, quam Moyses cum Judæos institueret. Neque enim de Angelis deque Archangelis sermonem fecit: sed de cælo, de terra, & de mari, ita concionatus: *Deus* Act.17.24.
C *qui fecit mundum, & omnia quæ in eo sunt. Hic cæli & terræ cum sit Dominus, non in manufactis templis habitat.* At cum Philippenses alloquebatur, non hac illos via duxit. Sed ad sublimiorem illos concionem provehit his verbis: *Quoniam in* Coloss.1.16.
ipso creata sunt universa quæ in cælis & quæ in terra, sive throni, sive dominationes, sive principatus, sive potestates: omnia per ipsum & in ipso creata sunt. Sic & Joannes quia perfectiores habuit discipulos, universam simul creationem commemoravit. Non enim dixit, cælum & terram & mare; sed, *omnia per ipsum facta sunt,* Joan.1.3.
D *& sine ipso factum est nihil quod factum est;* sive visibile, inquit, sit, sive invisibile. Sicut enim apud ludi magistros, alius puellum a matre accipiens prima ipsum docet elementa; alius deinde excipiens, discipulum ad sublimiora documenta provehit; ita a Moyse & Paulo & Joanne actum est. Moyses enim ignaram omnium & nuper ablactatam naturam nostram, prima divinæ cognitionis elementa docuit: Joannes autem & Paulus, quasi a ludimagistro acceptos homines ad sublimiora documenta deducunt, priora tamen paucis commemorantes.
E Vidisti utriusque testamenti affinitatem? Vidisti consensum in documentis? Audisti in veteri sensibilium rerum creationem; & de spiritualibus Davidem dicentem: *ipse dixit, & facta sunt*? Sic iterum Psal.32.9.
in novo, postquam dictum est de invisibilibus potestatibus, etiam de creatura sensibili sermo habetur. *In principio fecit Deus cælum & terram.* Sermo quidem brevis & simplex, ac dictum unum, sed quod omnes adversariorum turres subvertere possit. Hic mentem adhibe. Ac-

a Μικρὸν ἑαυτοὺς ἐπέδωκαν πρὸς θεοσέβειαν. ἄκουσον Reg.
b Τῶν φιλοσοφωτέρων διδαγμάτων.
c Hic memoria labitur Chrysostomus. Locus enim non in epistola ad Philippenses, sed ad Colossenses legitur.
d Ita Reg. in editis τὰ πρωτεῖα male.

cedit Manichæus dicens, Materia non facta fuit: responde illi: *In principio fecit Deus cælum & terram*; & totam ejus arrogantiam statim subvertisti. Sed non credit Scripturæ dictis, inquit. Ergo ea de causa quasi furibundum illum repelle & aversare. Nam qui Deo non credit palam loquenti, & qui veritatem mendacii accusat, quo pacto insaniæ argumentum non ferat, nempe incredulitatem? At quomodo, inquit, ex nihilo fieri quid possit? Tu vero mihi dicas, quomodo ex prius exsistentibus fieri quid possit? Nam quod ex non exsistentibus terra facta sit ego credo, tu autem dubitas; quod autem ex terra factus sit homo, ambo confitemur. Dic igitur illud quod in confesso & facilius est, quomodo ex terra facta sit carnis natura. Ex terra enim lutum, later, vas fictile, & testa fieri solet. Carnem vero ex terra factam nemo unquam viderit. Quomodo igitur facta est carnis natura? quomodo ossa efformata sunt? quomodo nervi, venæ & arteriæ? quomodo membranæ, adeps, carnes, cutis, ungues, capilli, & tanta diversitas variarum substantiarum ex una subjacente terra? Verum hæc dicere minime possis. Quomodo ergo absurdum non fuerit eum qui id quod clarius & facilius est ignorat, difficiliora & arcana curiose scrutari.

Manichæi veritatem mendacii accusant.

3. Vis te adhuc ad faciliora ducam, quæ quotidie fieri solent? Attamen ne de his quidem rationem reddes. Panem quotidie comedimus. Quomodo igitur, quæso, panis ipsa natura in sanguinem vertitur, in pituitam, in bilem & in reliquos humores? Nam panis quidem densus durusque est, sanguis vero mollis & fluidus; panis vel candidus vel frumenti colore, sanguis ruber & niger. Cæterarum item qualitatum differentiam si quis persequatur, multum inveniet panem inter & sanguinem discrimen. Quomodo igitur hæc fiunt, rationem reddas velim. Sed nunquam possis. Ergone tu qui cibi quotidie immutati rationem reddere nequis, a Deo peractæ creationis rationes a me repetes? Annon hoc extremæ dementiæ fuerit? Si nostri similis est Deus, rationem exige operum; imo ne id quidem concedatur: multa quippe humana certe facta, quî fiant dicere non possumus; exempli causa, quomodo ex metallica terra aurum fiat: quomodo arena in vitri puritatem mutetur. Multoque plura dici possent humano artificio facta, quorum rationem ignoramus. Verumtamen si nostri similis sit Deus, per me licet rationem repetas; sin immenso spatio a nobis distat, & supramodum antecellit, annon extremæ fuerit insaniæ eos, qui immensam illius sapientiam & virtutem confitentur, eamque divinam & incomprehensibilem, quasi de humana quadam arte, sic per singula factorum

Rerum naturalium rationem non intelligimus, quanto minus divina.

A χεται Μανιχαῖος λέγων, ἀγέννητός ἐστιν ἡ ὕλη, εἰπὲ πρὸς αὐτὸν, ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ πάντα τὸν τῦφον αὐτοῦ κατέτρεψας εὐθέως. ἀλλ' οὐ πιστεύει τῷ ῥήματι τῆς γραφῆς, φησίν. οὐκοῦν διὰ τοῦτο αὐτὸν ὡς μαινόμενον διάκρουσον καὶ ἀποστράφηθι. ὁ γὰρ τῷ θεῷ μὴ πιστεύων ἀποφαινομένῳ, ἀλλὰ ψεῦδος τῆς ἀληθείας καταγινώσκων, πῶς οὐ λαμπρὸν τῆς μανίας ἐκφέρει δεῖγμα, τὴν ἀπιστίαν; καὶ πῶς ἐξ οὐκ ὄντων γένοιτ' ἄν τι, φησι; σὺ δέ μοι εἰπὲ, πῶς ἐξ ὄντων γένοιτό τι; ὅτι μὲν γὰρ ἐξ οὐκ ὄντων ἡ γῆ γέγονεν, ἐγὼ μὲν πιστεύω,
B σὺ δὲ ἀμφιβάλλεις· ὅτι δὲ ἐκ γῆς γέγονεν ἄνθρωπος, ἀμφότεροι ὁμολογοῦμεν. εἰπὲ τοίνυν τὸ συνωμολογημένον καὶ εὐκολώτερον, πῶς ἀπὸ τῆς γῆς γέγονε σαρκὸς φύσις. ἀπὸ γῆς γὰρ πηλὸς καὶ πλίνθος καὶ κέραμος καὶ ὄστρακον γίνεται· σάρκα δὲ ἀπὸ γῆς γινομένην οὐδεὶς ἂν ἴδοι ποτέ. πῶς οὖν γέγονε σαρκὸς φύσις; πῶς ὀστᾶ διεπλάσθη; πῶς νεῦρα; πῶς φλέβες; πῶς ἀρτηρίαι; πῶς [a] ὑμὴν καὶ λίπος καὶ σάρκες καὶ δέρμα καὶ ὄνυχες καὶ τρίχες, καὶ τοσαύτη ποικιλία διαφόρων οὐσιῶν ἐκ μιᾶς τῆς ὑποκειμένης γῆς; ἀλλ' οὐκ ἂν ἔχοις εἰπεῖν. πῶς οὖν οὐκ ἄ-
C τοπον τὸ σαφέστερον καὶ εὐκολώτερον ἀγνοοῦντα, τὸ δυσχερέστερον καὶ ἀπορρητότερον περιεργάζεσθαι καὶ πολυπραγμονεῖν.

Βούλει σε καὶ ἐφ' ἕτερον καὶ εὐκολώτερον ἀγάγω, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν γινόμενον; ἀλλ' ὅμως οὐδὲ τούτου μοι τὸν λόγον ἐρεῖς. ἄρτον σιτούμεθα καθ' ἑκάστην ἡμέραν. πῶς οὖν, εἰπέ μοι, ἡ τοῦ ἄρτου φύσις αὕτη εἰς αἷμα μεθίσταται καὶ φλέγμα καὶ χολὴν καὶ τοὺς λοιποὺς ἐν ἡμῖν χυμούς; ὁ μὲν γάρ ἐστι πυκνὸς καὶ σκληρὸς, τὸ δὲ αἷμα
D χαῦνον καὶ διαρρέον· καὶ ὁ μὲν λευκὸς ἢ σιτόχρους, τὸ δὲ ἐρυθρὸν καὶ μέλαν. καὶ τῶν ἄλλων δὲ ποιοτήτων τὰς διαφορὰς εἴ τις ἐπέλθοι, πολὺ τὸ μέσον εὑρήσει ἄρτου καὶ αἵματος. πῶς οὖν ταῦτα γίνεται, εἰπέ μοι, καὶ τὸν λόγον ἀπόδος. ἀλλ' οὐκ ἂν ἔχοις. εἶτα τροφῆς τῆς καθ' ἡμέραν ἀλλοιουμένης παραγαγεῖν τὸν λόγον οὐκ ἔχων, τῆς τοῦ θεοῦ δημιουργίας ἀπαιτεῖς με εὐθύνας; καὶ πῶς οὐκ ἐσχάτης ἀνοίας τοῦτο; εἰ μὲν γὰρ καθ' ἡμᾶς ἐστιν ὁ θεὸς, ἐπαίτει τῶν γινομένων τὸν λόγον· μᾶλλον δὲ μηδὲ οὕτω. πολλὰ γὰρ τῶν ἀνθρωπίνῃ γινομένων τέχνῃ, ὅπως γίνεται,
E εἰπεῖν οὐκ ἔχομεν· οἷον, πῶς ἀπὸ γῆς τῆς ἐν τοῖς μετάλλοις χρυσίου γίνεται φύσις; πῶς εἰς ὑέλου καθαρότητα ἡ ψάμμος [b] μεθίσταται; καὶ ἕτερα τούτων ἐστὶ πλείονα εἰπεῖν, ἃ γίνεται μὲν ἀνθρωπίνῃ τέχνῃ, τὸν δὲ λόγον οὐκ ἴσμεν ἡμεῖς. πλὴν ἀλλ' εἰ μὲν καθ' ἡμᾶς ὁ θεός ἐστιν, ἀπαίτει λόγον· εἰ δὲ ἀπείρως ἡμῶν διέστηκε καὶ ἀσυγκρίτως ὑπερέχει, πῶς οὐκ ἐσχάτης ἂν εἴη μανίας, ἄπειρον αὐτοῦ καὶ τὴν σοφίαν καὶ τὴν δύναμιν ὁμολογοῦντας, καὶ θείαν καὶ ἀκατάληπτον, ὡς περὶ ἀνθρωπίνης τινὸς τέχνης, οὕτω καθ' ἕκαστον τῶν γινομένων ἀπαιτεῖν εὐθύνας αὐτόν;

[a] Τμὴν καὶ πιμελὴ καὶ σάρκες. Reg.

[b] Μεθίσταται Reg. καθίσταται Morel.

αὐτόν; ἀλλὰ γοῦν ἀφέντες τοὺς λογισμοὺς, ἐπὶ τὴν πέτραν ἐπανέλθωμεν τὴν ἄῤῥαγῆ· ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν· ἐπὶ τούτῳ στῆθι τῷ θεμελίῳ· μή τίς σε εἰς λογισμῶν ἀνθρωπίνων ταραχὴν καταγάγῃ· λογισμοὶ γὰρ θνητῶν δειλοὶ, καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν. μὴ τοίνυν τὸ [a] στεῤῥὸν ἀφεὶς, τῷ σαθρῷ καὶ ἐπισφαλεῖ τὴν σωτηρίαν ἐγχειρίσῃς τῆς σῆς ψυχῆς· ἀλλὰ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, καὶ λέγε· ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. κἂν Μανιχαῖος προσέλθῃ, κἂν Μαρκίων, κἂν οἱ τὰ Οὐαλεντίνου νοσοῦντες, κἂν ὁστισοῦν ἕτερος, τοῦτο προβάλλου τὸ ῥῆμα. κἂν ἴδῃς γελῶντα, σὺ δάκρυσον αὐτὸν ὡς μαινόμενον. πύξινον ἔχουσιν ἐκεῖνοι τὸ χρῶμα, καὶ κατεσταλμένην τὴν ὀφρὺν, καὶ ῥημάτων ἐπιείκειαν· ἀλλὰ φύγε τὸ δέλεαρ, καὶ τὸν ἐν τῇ δορᾷ τοῦ προβάτου κρυπτόμενον καταμάνθανε λύκον. διὰ τοῦτο αὐτὸν μάλιστα μίσησον, ὅτι πρὸς μὲν τὸν ὁμόδουλόν σε προσηνὴς καὶ ἥμερος εἶναι δοκεῖ, πρὸς δὲ τὸν κοινὸν ἡμῶν ἁπάντων δεσπότην, κυνῶν λυττώντων ἐστὶν ἀγριώτερος, ἀκήρυκτον εἰς τὸν οὐρανὸν μάχην εἰσάγων καὶ πόλεμον ἄσπονδον, καὶ δύναμίν τινα ἐξ ἐναντίας ἀντικαθιστῶν τῷ θεῷ. φύγε τὸν ἰὸν τῆς πονηρίας, μίσησον τὰ δηλητήρια φάρμακα· καὶ ἣν παρὰ τῶν πατέρων ἐδέξω κληρονομίαν, τὴν ἀπὸ τῶν θείων γραφῶν πίστιν καὶ διδασκαλίαν, ταύτην κάτεχε μετὰ πολλῆς τῆς ἀσφαλείας. ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν. τί τοῦτο; πρῶτον τὸν οὐρανὸν, εἶτα τὴν γῆν; πρῶτον τὸν [b] ὄροφον, εἶτα τὸ ἔδαφος; οὐ γὰρ ἀνάγκῃ φύσεως ὑπόκειται, οὐδὲ ἀκολουθίᾳ τέχνης δουλεύει. καὶ γὰρ καὶ φύσεως καὶ τέχνης καὶ τῶν ὄντων ἁπάντων ἡ βούλησις τοῦ θεοῦ δημιουργὸς καὶ τεχνίτης ἐστί. ἡ δὲ γῆ ἦν ἀόρατος καὶ ἀκατασκεύαστος. τίνος ἕνεκεν τὸν μὲν οὐρανὸν ἀπαρτισθέντα παρήγαγε, τὴν δὲ γῆν κατὰ μικρὸν [c] τεχνεύειν αὐτόν φησιν ὁ Μωϋσῆς; ἵνα ἐν τῷ βελτίονι στοιχείῳ μαθὼν αὐτοῦ τὴν δύναμιν, πληροφορηθῇς ὅτι καὶ ταύτην ἠδύνατο, καθάπερ ἐκεῖνον, ἀπηρτισμένην παραγαγεῖν. ἀλλὰ διὰ σὲ καὶ τὴν σωτηρίαν τὴν σὴν οὐκ ἐποίησεν οὕτω. πῶς δι' ἐμὲ καὶ τὴν σωτηρίαν τὴν ἐμήν, [d] φησι; κοινὴ τράπεζα καὶ πατρὶς καὶ τροφὸς καὶ μήτηρ ἁπάντων ἐστὶν ἡ γῆ, καὶ πόλις καὶ τάφος κοινός. καὶ γὰρ τὰ σώματα ἡμῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ τροφὴ τοῖς σώμασιν ἡμῶν ἐκεῖθεν, καὶ οἴκησις ἐν αὐτῇ καὶ διαγωγὴ, καὶ μετὰ θάνατον πρὸς αὐτὴν πάλιν ἐπάνοδος. ἵν' οὖν μὴ τὸ τῆς χρείας ἀναγκαῖον ὑπὲρ τὴν ἀξίαν σε θαυμάζειν αὐτὴν παρασκευάσῃ, καὶ τὸ τῶν εὐεργεσιῶν πλῆθος πρὸς ἀσέβειαν ὑποσκελίσῃ, δείκνυσί σοι, πρὶν ἢ γενέσθαι, αὐτὴν ἀμόρφωτον καὶ ἀδιατύπωτον· ἵνα τὴν ἀσθένειαν ἰδὼν, θαυμάσῃς τὸν παραγαγόντα αὐτὴν, καὶ πᾶσαν ἐνθέντα αὐτῇ τὴν δύναμιν ταύτην· ἵνα δοξάσῃς τὸν τὰ τοσαῦτα πρὸς ἡμετέραν ἄνεσιν κα-

A rationem expetere? Verum his missis ratiociniis, ad petram illam solidam redeamus: *In principio fecit Deus cælum & terram.* Supra illud fundamentum sta, ne quis in te humanarum cogitationum fluctus moveat: *Cogitationes enim mortalium timidæ, & incertæ adinventiones eorum.* Sap. 9. 14. Ne igitur id quod firmum est deseras, ut animæ tuæ salutem infirmis & fallacibus ratiociniis committas: sed mane in iis quæ didicisti, & quæ tibi concredita sunt, & dic: *In principio fecit Deus cælum & terram.* Si Manichæus accesserit, si Marcion, si Valentini morbo laborantes, si B quivis alius, hoc dictum objice: si ridentem videris, tu eum ut furentem deplora: Buxeum illi habent colorem, demissum supercilium, verborum modestiam præferunt: tu fuge illecebras, & lupum sub ovis pelle occultum deprehende: propterea illum maxime odio habeas, quia dum erga te conservum mitis & mansuetus esse videtur, adversus communem nostrum omnium Dominum cane rabido ferocior est, implacabile bellum & prælium gerens contra cælum, & potestatem quamdam Deo opponens. Fuge virus iniquitatis, perniciosa pharmaca odio C habe: & quam a patribus accepisti hereditatem, nempe divinarum Scripturarum fidem atque doctrinam, hanc cum multa cautela retine. *In principio fecit Deus cælum & terram.* Quid hoc est? primo cælum, postea terram? primo tectum, postea solum? Non enim naturæ necessitati subditus est, non artis regulis servit. Etenim & naturæ & artis, & rerum omnium voluntas Dei opifex artifexque est. *Terra autem erat invisibilis & incomposita.* Cur cælum perfectum produxit, terram autem paulatim fabricatum eum esse narrat Moyses? Ut post- D quam in præstantiori elemento ejus virtutem didiceras, certior fieres illum perinde potuisse terram perfectam producere, ut cælum fecerat. Sed propter te & propter salutem tuam non sic fecit. Quomodo, inquies, propter me & propter meam salutem? Communis mensa & patria & nutrix & mater omnium est terra, urbs & sepulcrum commune. Etenim corpora nostra ex ipsa, indeque corpo- E ribus nostris sumitur alimentum, in ipsa habitamus & versamur, & post mortem iterum in ipsam revertimur. Ne itaque ex necessariis usibus ipsam plus quam par erat mirareris, neve beneficiorum copia te in impietatem pertraheret ac supplantaret, ipsam tibi prius informem & incompositam declarat, ut ejus infirmitate conspecta, mireris eum qui produxit, & hanc illi totam virtutem indidit, celebresque eum, qui res tantas ad commo-

Manichæus, Marcion Valentinus Deum creatorem esse negabant.

a Reg. στερεόν. Infra καὶ Μανιχαῖος. Manichæus sive Manes dicebat materiam æternam esse. Ejus liber sic incipiebat teste Epiphanio p. 630. ἦν θεὸς καὶ ὕλη, φῶς καὶ σκότος, *erat Deus & materia, lux & tenebræ.* Marcion duo principia admittebat, bonum & malum. Bonum Deum nihil in mundo creavisse dicebat Epiph. p. 304. Valentiniani Æonibus omnia adscribebant. Paulopost πύξινον ἔχουσιν ἐκεῖνοι τὸ χρῶμα: *buxeum habent illi colorem*; hoc est flavum, pallidum buxi instar: hoc dicitur de iis qui simulate, & ut alios circumveniant, macerationem & pallidum vultum affectant.

b Post ὄροφον Reg. καὶ addit.

c Reg. τεχνιτεύειν.

d Φησίν· ἄκουε συνετῶς Reg.

dum nostrum paravit: Deus autem glorificatur non modo per recta dogmata, sed etiam per optimum vitæ institutum: *Luceat* enim, inquit, *lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, & glorificent patrem vestrum, qui in cælis est.* (Matt. 5. 16.)

4. Volebam de eleëmosyna sermonem adjicere: at mihi superfluum esse videtur vos verbo docere; cum is qui in medio sedet communis pater & doctor noster possit vos operibus & exemplo erudire, qui ac si domum paternam ad hoc solum a majoribus accepisset, ut eam hospitibus excipiendis præberet; sic eam semper iis qui pro veritate pelluntur recipiendis destinavit, ut eos omnibus modis foveret; ita ut nesciam utrum eam ejus, an peregrinorum domum appellare par sit; imo potius annon ea illius esse ideo existimanda sit, quia peregrinorum est. Etenim facultates nostræ, tunc maxime nostræ fiunt, quando non nobis, sed pauperibus eas possidemus & dispensamus. Quomodo autem hoc fit ego dicam. Si ad dexteram pauperis argentum deponas, non sycophanta invadit, non invidus oculus respicit, non fur, non parietum effossor abripit, non servus eo ablato fugam facit: nam illa penus vere asylum est. Si autem domi defodias, furi, murorum effossori, invido, sycophantæ, servo, & cuilibet perniciei aurum tuum obnoxium facis. Sæpe accidit, ut januis & vectibus multis oppositis externorum damna pecuniæ vitarint, sed penuariorum manus non effugerint, ipsis cum pecunia aufugientibus. Vides tunc nos vere facultatum nostrarum dominos esse, cum eas apud pauperes deponimus. Neque custodiæ solum gratia hic tutior locus est, sed est etiam majoris lucri & proventus causa. Nam si homini fœnereris, centesimam accipis. Si autem Deo per pauperem fœnereris, jam non centesimam, sed centuplum accipies. Si in feraci seras agro, & larga seges fuerit, decuplum seminis referas; si in cælo seras, postquam centuplum acceperis, vitam etiam æternam, perpetuam, immortalem possidebis. Et hic quidem multus labor iis subeundus est qui semina jaciunt; illic vero sine aratro, bobus, agricolis, & reliquis laboribus, jacta semina pullulant; non æstus, non pluviæ nimiæ, non eruca, vel grando, vel locustarum agmen, vel fluviorum inundationes, vel cætera hujusmodi metuenda sunt serenti; sed quæ ibi jacta sunt semina, nulli perniciei sunt obnoxia. Cum igitur nec labor, nec periculum, nec suspicio, neque jactura quæpiam adsit; sed jacto semine longe plura nascantur, & tanta hinc pullulent bona, *quæ nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascenderunt;* (1. Cor. 2. 9.) annon extremæ ignaviæ fuerit, relicto majore id quod minus est persequi, &

Flaviani episcopi Antiocheni laudes.

Fœnus centesimæ: i. centesimæ partis.

A τεσκευακότα. δοξάζεται δὲ ὁ θεὸς οὐ διὰ δογμάτων ὀρθῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ πολιτείας ἀρίστης. λαμψάτω γὰρ ὑμῶν, φησι, τὸ φῶς ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Ἐβουλόμην τοὺς περὶ ἐλεημοσύνης προσθεῖναι λόγους· ἀλλὰ περιττόν μοι δοκεῖ εἶναι λόγῳ διδάσκειν ὑμᾶς, τοῦ διὰ τῶν ἔργων ὑμᾶς παιδεύειν δυναμένου νῦν ἐν μέσῳ καθημένου, τοῦ κοινοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ διδασκάλου, ὃς τὴν οἰκίαν τὴν πατρῴαν, ὥσπερ εἰς αὐτὸ τοῦτο B παρὰ τῶν προγόνων δεξάμενος, ἵνα τῇ τῶν ξένων αὐτὴν θεραπείᾳ παράσχῃ, οὕτω διαπαντὸς τοῖς πάντοθεν ἐλαυνομένοις ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀνῆκε καὶ ὑποδέχεται καὶ θεραπεύει θεραπείας τρόπῳ παντοδαπῷ· ὥστε οὐκ οἶδα εἰ χρὴ τούτου μᾶλλον, ἢ τῶν ξένων καλεῖν τὴν οἰκίαν τὴν τούτου· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦτο τούτου νομίζειν εἶναι αὐτήν, ἐπειδὴ τῶν ξένων ἐστί. καὶ γὰρ τὰ ἡμέτερα κτήματα τότε μάλιστα ἡμέτερα γίνεται, ὅταν μὴ ἡμῖν αὐτοῖς, ἀλλὰ τοῖς πένησιν αὐτὰ κεκτημένοι [a] διαπαντὸς ὦμεν. καὶ πῶς, ἐγὼ λέγω· ἂν εἰς δεξιὰν τοῦ πένητος ἀποθῇς τὸ ἀργύριον, οὐ συκοφάντης ἐπιτίθεται, οὐ βάσκανος ὀφθαλμὸς ὁρᾷ, οὐ λῃστὴς ὑφαιρεῖται, οὐ τοιχωρύχος C διορύξας, οὐκ οἰκέτης ἀφελόμενος ἀποδιδράσκει. καὶ γάρ ἐστιν ἄσυλον ἐκεῖνο τὸ ταμιεῖον. ἂν δὲ οἴκοι κατορύξῃς, καὶ λῃστῇ καὶ τοιχωρύχῳ καὶ βασκάνῳ καὶ συκοφάντῃ καὶ οἰκέτῃ καὶ πάσῃ βλάβῃ ποιεῖς ὑπεύθυνον τὸ χρυσίον. πολλάκις γοῦν μετὰ θύρας μυρίας καὶ μοχλοὺς τὰς μὲν ἔξωθεν ἐπηρείας διέφυγε, τοὺς δὲ φύλακας οὐ διέφυγεν, ἀλλ' οἱ τηροῦντες αὐτὸ λαβόντες ἀπέδρασαν. ὁρᾷς ὅτι τότε μᾶλλον κύριοι τῶν κτημάτων ἐσμὲν, ὅταν τοῖς πένησιν αὐτὰ παρακαταθώμεθα. οὐ φυλακῆς δὲ ἕνεκα μόνον ἐκεῖνο ἀσφαλέστερον τὸ χωρίον, ἀλλὰ καὶ κέρδους καὶ προσόδου πλείονός ἐστιν ὑπόθεσις. ἂν μὲν γὰρ D ἀνθρώπῳ δανείσῃς, ἑκατοστὴν ἔλαβες. ἂν δὲ θεῷ δανείσῃς διὰ τοῦ πένητος, οὐχ ἑκατοστὴν, ἀλλ' ἑκατονταπλασίονα λήψῃ. κἂν μὲν σπείρῃς εὔφορον ἄρουραν, ὅταν πολλὴν ἐνέγκῃ τὴν φορὰν, δεκαπλασίονα οἴσῃ [b] τὰ σπέρματα· ἂν δὲ εἰς τὸν οὐρανὸν σπείρῃς, μετὰ τὸ γενέσθαι ἑκατονταπλασίονα, καὶ ζωὴν αἰώνιον καὶ ἀγήρω καὶ ἀθάνατον ἀπολήψῃ. καὶ ἐνταῦθα μὲν πολὺς ὁ πόνος τοῖς τὰ σπέρματα καταβάλλουσιν· ἐκεῖ δὲ χωρὶς ἀρότρου καὶ βοῶν καὶ γηπόνων καὶ τῆς ἄλλης ταλαιπωρίας ἁπάσης ἡ τῶν καταβληθέντων [c] φορὰ φύεται, καὶ οὐκ αὐχμὸν, οὐκ ἐπομβρίας, οὐκ ἐρυσίβην, οὐ χάλαζαν, οὐκ ἀκρίδος E στρατόπεδον, οὐ ποταμῶν ἐπικλύσεις, οὐκ ἄλλο τι οὐδὲν ἐκεῖ σπείροντάς ἐστι φοβηθῆναί ποτε· ἀλλὰ πάσης ἀνωτέρω βλάβης ἕστηκε τὰ ἐκεῖ καταβαλλόμενα σπέρματα. ὅταν οὖν μήτε πόνος, μήτε κίνδυνος, μήτε ὑποψία, μήτε ἀποτυχία τις ᾖ, καὶ πολλῷ πλείονα τῶν καταβαλλομένων γίνηται τὰ φυόμενα, καὶ τοσαῦτα βλαστάνῃ ἀγαθὰ, ὅσα οὔτε ὀφθαλμὸς εἶδεν, οὔτε οὖς ἤκουσεν, οὔτε ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου ἀνέβη, πῶς οὐκ ἂν εἴη ῥᾳθυμίας ἐσχάτης, τὸ πλέον ἀφέντας, τὸ ἔλαττον διώκειν, καὶ τὸ

a Reg. διαπαντὸς νέμωμεν.
b Reg. τὰ σπέρματα, ἢ δὶς τοσαῦτα.
c Reg. βλάστη φύεται, καὶ οὔτε αὐχμόν.

ἀσφαλὲς καταλιπόντας, τὸ ἄπιστον καὶ κινδύνων γέμον καὶ πολλὰς ἔχον ἀποτυχίας μετιέναι; τίς γὰρ ἡμῖν ἔσται συγγνώμη τοῦτο ποιοῦσι, ποία δὲ ἀπολογία; πενίαν προβαλλόμεθα πάντως· ἀλλ' οὐκ ἐσμὲν τῆς χήρας ἐκείνης πενέστεροι, ἣ [a] δύο λεπτὰ ἔχουσα μόνα, καὶ ταῦτα κατεβάλετο. ζηλώσωμεν τοίνυν ἐκείνης τὸν πλοῦτον, μιμησώμεθα τῆς προαιρέσεως τὴν μεγαλοψυχίαν, ἵνα καὶ τῶν ἐκείνῃ ἀποκειμένων ἀγαθῶν ἐπιτύχωμεν· ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς καταξιωθῆναι, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΛΟΓΟΣ. β'

Τί δήποτε ἐπὶ μὲν ἡλίου καὶ σελήνης καὶ οὐρανοῦ καὶ τῶν ἄλλων εἶπε, γενηθήτω· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου, ποιήσωμεν; καὶ τί ποτέ ἐστι τὸ, κατ' εἰκόνα.

ΑΡΑ μέμνησθε τῶν ζητημάτων τῶν πρώην προτεθέντων ὑμῖν; εἰς τοσοῦτον γὰρ ἡμᾶς ἀπονοίας καὶ τόλμης ἐπήρατε, ὡς καὶ ζητημάτων ἤδη κατατολμᾶν· μᾶλλον δὲ οὐκ ἂν εἴη τόλμης, οὐδὲ ἀπονοίας τοῦτο. οὐ γὰρ οἰκείᾳ δυνάμει θαῤῥήσαντες, ἀλλὰ ταῖς εὐχαῖς τῶν προέδρων καὶ ταῖς ὑμετέραις τὸ πᾶν ἐπιῤῥίψαντες, ἀπεδυσάμεθα πρὸς τὸ στάδιον. εὐχὴ δὲ ἐκκλησίας τοσοῦτον δύναται, ὡς εἰ καὶ λίθων ἦμεν ἀφωνότεροι, πτεροῦ παντὸς κουφοτέραν ἡμῖν τὴν γλῶτταν ἐργάσασθαι. ὥσπερ γὰρ ζέφυρος εἰς μέσα τῆς νηὸς ἐμπεσὼν τὰ ἱστία, βέλους ὀξύτερον παραπέμπει τὸ σκάφος· οὕτω καὶ ἐκκλησίας εὐχὴ εἰς τὴν τοῦ λέγοντος ἐμπεσοῦσα γλῶτταν, ζεφύρου σφοδρότερον παραπέμπει τὸν λόγον. διὸ καὶ ἡμεῖς καθ' ἑκάστην ἡμέραν θαῤῥοῦντες ἀποδυόμεθα. εἰ γὰρ ἐπὶ τῶν ἔξωθεν ἀγώνων δέκα τις μόνον, ἢ εἴκοσι ἔχων ἐραστὰς ἐν δήμῳ τοσούτῳ, μετὰ προθυμίας εἰς τὸν ἀγῶνα κάτεισι· πολλῷ μᾶλλον ἡμεῖς, ὅπου οὐ δέκα οὐδὲ εἴκοσι μόνον, ἀλλ' ἅπαν ἡμῖν τὸ θέατρον ἐξ ἀδελφῶν καὶ πατέρων σύγκειται, θαῤῥοῦντες τοῦτο ποιήσομεν. καίτοι γε ἐπὶ τῶν ἔξωθεν ἀγώνων οὐδὲν ἂν μέγα καρπώσαιτο ὁ ἀγωνιστὴς παρὰ τοῦ θεατοῦ, ἀλλ' ἢ ὅσον βοῆσαι ἐκεῖνον, καὶ θαυμάσαι τὰ γεγενημένα, καὶ φιλονεικῆσαι τοῖς ἀντιλέγουσιν ἄνω καθήμενον· καταβῆναι δὲ εἰς τὸ στάδιον, καὶ χεῖρα ὀρέξαι, καὶ ἑλκύσαι πόδα τοῦ ἀνταγωνιζομένου, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπιδείξασθαι, τούτοις οὐ θέμις. οἱ γὰρ τοὺς ἀγῶνας ἐκείνους ἐξ ἀρχῆς διαταξάμενοι, σκόλοπας πήξαντες ὀξεῖς, καὶ σχοινία κύκλῳ περιβαλόντες, οὕτω τῶν θεατῶν τὴν μανίαν εἴργουσι. καὶ τί θαυμαστὸν, εἰ θεατῇ καταβῆναι οὐ θέμις, ὅπουγε καὶ τὸν παιδοτρίβην ἔξω παρὰ τὴν κόνιν καθίσαντες, πόῤῥωθεν τὴν ἀπὸ τῆς διδασκαλίας συμμαχίαν εἰσάγειν τοῖς ἀγωνιζομένοις κελεύουσι, πλησίον δὲ οὐκ ἐῶσιν ἐλθεῖν; ἀλλ' οὐκ ἐνταῦθα οὕτως· ἀλλὰ καὶ διδασκάλῳ καὶ θεατῇ καταβῆναι πρὸς ἡμᾶς ἔνι, καὶ ἐγγὺς στῆναι τῇ διαθέσει, καὶ διὰ τῶν εὐχῶν ἡμῖν συγκρο-

[a] Reg. δύο δηνάρια, & mox, ταῦτα κατέβαλε.

A eo quod tutum erat deserto, incerta, periculis plena, & infortuniis multis obnoxia adire? Quæ nobis venia id agentibus, quæ excusatio? Paupertatem obtendimus: at pauperiores non sumus vidua illa, quæ cum duo solum minuta haberet, hæc deposuit. Illius itaque divitias æmulemur, imitemur propositi magnificentiam, ut reposita illi bona consequamur: quæ nos omnes adipisci contingat gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri, simulque sancto Spiritui gloria, imperium, B honor, nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO II.

Cur in sole & luna & cælo & aliis dixerit: Fiat, *in homine autem*, Faciamus? *& quidnam sit illud*, ad imaginem.

1. NUMQUID meministis quæstionum, quæ vobis nuper sunt propositæ? in tantam enim arrogantiam & C audaciam nos provexistis, ut quæstiones intrepide aggrediamur: imo nec audaciæ nec arrogantiæ id facinus est. Non enim viribus nostris confidentes, sed antistitum precibus ac vestris omnia committentes ad stadium nos accinximus. Tanta porro vis est precum Ecclesiæ, ut licet magis muti quam lapides essemus, penna quavis leviorem linguam nostram efficiant. Nam sicut in media navis incidens vela Zephyrus sagitta velocius cymbam promovet: sic & in linguam dicentis incidens oratio Ecclesiæ vehementius quam Ze- Vis orationis Ecclesiæ
D phyrus sermonem promovet. Propterea nos etiam quotidie confidenter ad certamen nos accingimus. Si enim in externis certaminibus quispiam, cui decem tantum aut viginti fuerint amici in tanto populo, alacriter in arenam descendit: multo magis nos, qui non decem aut viginti, sed totum theatrum ex fratribus patribusque conflatum habemus, confidenter id agemus, tametsi in externis certaminibus non multum prodest athletæ certanti spectator, nisi forte ut clamet & laudet quæ gerun- E tur, & in superiori loco sedens cum illis contendat, qui contradicunt: in stadium vero descendere, manumque porrigere, vel adversarii pedem trahere, vel aliud ejusmodi quidpiam agere minime licet. Qui enim ab initio certamina illa constituerunt, acutis palis defixis, ac funibus in gyrum extensis spectatorum insaniam arcent. Quid vero mirum, si descendere spectatori non licet, cum & palæstræ magistrum jubeant foris sedentem juxta arenam, a longe certantibus doctrinæ subsidium præbere, prope vero non sinant accedere? hîc vero non ita fit, sed & doctori & spectatori licet ad nos descendere, atque affectu prope adstare, precibusque vi-

res addere. Age ergo more athletarum illorum aggrediamur certamina. Siquidem illi cum se invicem medios prehenderint, ac vi nexuum fuerint ad circumstantem se foris turbam impulsi propter angustias loci, nexibus solutis ad certaminis locum rursus revertuntur: deinde redeuntes non recti congrediuntur rursus, verum in eumdem se nexuum modum statumque restituunt, in quo antea sunt divisi. Quando igitur nos quoque sermonem absolvere loci angustia coëgit, age ad ipsum locum certaminis revertentes, nexus ab iis quæ hodierno die nobis sunt lecta, solvamus.

Gen. 1. 26. *Et dixit Deus*, inquit, *Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram.* Unum hoc primum quæsitu dignum, cur tandem cum cælum fieret, nusquam dictum sit, Faciamus, sed, Fiat cælum, fiat lux, atque ita in singulis creaturarum generibus: hîc vero solum additum sit illud, *Faciamus*, & consilium ac deliberatio & cum altero quopiam honoris consorte communicatio? Quisnam igitur ille tandem est qui creandus, cui tantum honoris deferatur? homo est magnum illud animal & admirabile, quodque omni creatura præstantius est apud Deum, propter quem cælum & terra & mare, ac reliquum omne creaturæ corpus est conditum: homo cujus ita Deus salutem adamavit, ut ne unigenito quidem suo propter eum parceret: neque enim omnia præstare molirique destitit, donec in altum evectum in sua dextera collocavit. Enimvero clamat

Cur Deus dixerit, Faciamus hominem, non, Fiat homo.

Ephes. 2. 6. id Paulus dicens: *conresuscitavit & consedere fecit nos in cælestibus in Christo Jesu.* Propterea consilium & deliberatio & communicatio, non quod indigeat consilio Deus, absit: sed ipsa verborum figura præ se fert honorem, qui nascenti defertur. Quî fit autem; dicet aliquis, si præstantior est toto mundo, ut post mundum producatur? ob hoc ipsum nimirum, quod mundo præstantior sit. Nam quemadmodum ingressuro in urbem quamdam Imperatore, duces, præfecti, satellites, omnesque servi præcedunt, ut palatio adornato, & omni alio ministerio præparato, magno cum honore Imperatorem excipiant: sic nimirum, & hîc quasi introducendus rex esset, sol præcessit, cælum præcucurrit, prius ingressum est lumen, creata sunt omnia & adornata, tumque multo cum honore homo introducitur. *Faciamus hominem ad imaginem.* Audiat Judæus. Ad quem dicit Deus, *Faciamus?* Mosis sunt literæ, Mosis, cui se credere dicunt, & mentiuntur. Ut enim scias illos mentiri & non credere, Christum illos convin-

Vide similem sententiam hom. 8. in Gen.

Joan. 5. 46. centem audi, ac dicentem: *Si crederetis Moysi, crederetis & mihi.* Jam vero apud illos quidem sunt libri, apud nos autem librorum thesaurus: apud illos literæ,

A πῆσαι τὴν δύναμιν. δεῦρο γοῦν κατ' αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς ἀθλητὰς τῶν παλαισμάτων ἁψώμεθα. καὶ γὰρ ἐπειδὰν ἐκεῖνοι μέσους ἑαυτοὺς κατασχόντες, ὑπὸ τῆς βίας τῶν ἀμμάτων πρὸς τὸν ἔξωθεν αὐτοὺς περιεστῶτα ἐξακοντισθῶσιν ὄχλον διὰ τὴν τοῦ τόπου στενοχωρίαν, λύσαντες τὰ ἄμματα, πρὸς τὸν τῆς ἀγωνίας πάλιν ἐπανέρχονται τόπον· εἶτα ἐπανελθόντες οὐκ ὀρθοὶ συμπλέκονται πάλιν, ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ τῷ τρόπῳ τῶν δεσμῶν

B ἑαυτοὺς καταστήσαντες, ἐν ᾧ καὶ ὄντες διελύθησαν. ἐπεὶ οὖν καὶ ἡμᾶς ἡ τοῦ τόπου στενοχωρία καταλῦσαι τὸν λόγον ἠνάγκασε, φέρε πρὸς τὸν τόπον τῆς ἀγωνίας ἐπανελθόντες, τὰ ἄμματα λύσωμεν ἀπὸ τῶν σήμερον ἀναγνωσθέντων ἡμῖν. καὶ εἶπεν ὁ θεὸς, φησὶ, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν ἡμετέραν. [a] ἓν πρῶτον τοῦτο ἄξιον ζητῆσαι, τί δήποτε, ὅτε μὲν ὁ οὐρανὸς ἐγίνετο, οὐδαμοῦ τὸ, ποιήσωμεν, εἴρηται, ἀλλὰ, γενηθήτω οὐρανὸς, γενηθήτω φῶς, καὶ καθ' ἕκαστον τῆς κτίσεως μέρος οὕτως· ἐνταῦθα δὲ τὸ, ποιήσωμεν, πρόσκειται μόνον, βουλὴ καὶ σκέψις καὶ πρὸς ἕτε-

C ρόν τινα ὁμότιμον ἀνακοίνωσις; τίς ποτε ἄρα ἐστὶν ὁ δημιουργεῖσθαι μέλλων, ὅτι τοσαύτης ἀπολαύει τιμῆς; ἄνθρωπός ἐστι, τὸ μέγα ζῶον καὶ θαυμαστὸν, καὶ τῆς κτίσεως ἁπάσης παρὰ θεῷ τιμιώτερον, δι' ὃν οὐρανὸς καὶ γῆ καὶ θάλαττα καὶ τὸ λοιπὸν ἅπαν τῆς κτίσεως σῶμα· ἄνθρωπος, οὗ τῆς σωτηρίας οὕτως ὁ θεὸς ἠράσθη, ὡς μηδὲ τοῦ μονογενοῦς φείσασθαι δι' αὐτόν. οὐ γὰρ ἀπέστη πάντα ποιῶν καὶ πραγματευόμενος, ἕως αὐτὸν ἀναγαγὼν ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ ἑαυτοῦ. καὶ βοᾷ Παῦλος λέγων· συνήγειρε καὶ συνεκάθισεν ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ ἑαυτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. διὰ τοῦτο βουλὴ καὶ σκέψις καὶ ἀνακοίνωσις, οὐκ ἐπειδὴ ὁ θεὸς

D βουλῆς δεῖται· μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τῷ σχήματι τῶν ῥημάτων τὴν εἰς τὸν γινόμενον ἡμῖν ἐνδείκνυται τιμήν. καὶ πῶς, φησὶν, εἰ τοῦ κόσμου τιμιώτερός ἐστι πάντος, [b] ὕστερον τοῦ κόσμου παράγεται; δι' αὐτὸ τοῦτο, ἐπειδὴ τοῦ κόσμου τιμιώτερός ἐστιν. ὥσπερ γὰρ βασιλέως εἴς τινα πόλιν ἐλαύνειν μέλλοντος, στρατηγοὶ καὶ ὕπαρχοι καὶ δορυφόροι καὶ πάντες οἱ δοῦλοι προφθάνουσιν, ἵνα τὰ βασίλεια παρασκευάσαντες, καὶ πᾶσαν τὴν ἄλλην εὐτρεπίσαντες θεραπείαν, μετὰ πολλῆς τῆς τιμῆς ὑποδέξωνται τὸν βασιλέα· οὕτω δὴ καὶ ἐνταῦθα,

E καθάπερ βασιλέως εἰσάγεσθαι μέλλοντος, προέφθασεν ὁ ἥλιος, προέδραμεν ὁ οὐρανὸς, προεισῆλθε τὸ φῶς, ἅπαντα γέγονε καὶ εὐτρεπίσθη, καὶ τότε ὁ ἄνθρωπος μετὰ πολλῆς ὕστερον εἰσάγεται τῆς τιμῆς. ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα. ἀκουέτω ὁ Ἰουδαῖος. πρὸς τίνα φησὶν ὁ θεὸς, ποιήσωμεν; Μωϋσέως ἐστὶ τὰ γράμματα, Μωϋσέως, ᾧ πιστεύειν ψευδόμενοι φασι. καὶ ὅτι ψεύδονται καὶ οὐ πιστεύουσιν, ἄκουε τοῦ Χριστοῦ διελέγχοντος αὐτοὺς καὶ λέγοντος· εἰ ἐπιστεύετε Μωϋσεῖ, ἐπιστεύετε ἂν ἐμοί. νῦν δὲ παρ' ἐκείνοις μὲν τὰ βιβλία, παρ' ἡμῖν δὲ τῶν βιβλίων ὁ θησαυρός· παρ' ἐκείνοις τὰ γράμματα, παρ' ἡμῖν καὶ τὰ γράμ-

[a] Hic prorsus similia habet Hom. 8. in Genesim p. 59. imo per totam pene Homiliam. In sequentibus etiam non pauca hujusmodi reperies.

[b] Reg. ὕστερος τοῦ κόσμου.

ματα καὶ τὰ νοήματα. πρὸς τίνα οὖν, εἰπὲ, λέγει, ποιήσωμεν ἄνθρωπον; πρὸς ἄγγελον, φησὶν, ἢ πρὸς ἀρχάγγελον ἁπλῶς φθέγγεται. καθάπερ γὰρ οἱ μαστιγίαι τῶν οἰκετῶν παρὰ τῶν δεσποτῶν ἐγκαλούμενοι, καὶ ἐξ εὐθείας οὐκ ἔχοντες ἀποκρίνασθαι, τὸ ἐπελθὸν ἁπλῶς προσφέρουσιν· οὕτω δὴ καὶ ὑμεῖς, πρὸς ἄγγελον, φατε, ἢ ἀρχάγγελον [a] εἶπε, ποῖον ἄγγελον; ποῖον ἀρχάγγελον; οὐ γὰρ ἀγγέλων ἐστὶ τὸ δημιουργεῖν, οὐδὲ ἀρχαγγέλων τὸ ἐργάζεσθαι ταῦτα. τίνος δὲ ἕνεκεν, ὅτε μὲν τὸν οὐρανὸν ἐποίησεν, οὐκ εἶπεν ἀγγέλῳ καὶ ἀρχαγγέλῳ, ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ παρήγαγεν· ὅτε δὲ τὸ τιμιώτερον οὐρανοῦ καὶ παντὸς κόσμου παρήγαγε ζῶον, τὸν ἄνθρωπον, τότε τοὺς δούλους κοινωνοὺς λαμβάνει τῆς δημιουργίας;

Οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐκ ἔστι· ἀγγέλων γὰρ τὸ παρεστάναι, οὐ τὸ δημιουργεῖν· ἀρχαγγέλων τὸ λειτουργεῖν, οὐχὶ τὸ γνώμης κοινωνεῖν καὶ βουλῆς. ἄκουσον τί φησιν Ἡσαΐας περὶ τῶν Σεραφὶμ δυνάμεων, τῶν ἀνωτέρω τῶν ἀρχαγγέλων. Εἶδον τὸν κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου, καὶ τὰ Σεραφὶμ παρειστήκεισαν κύκλῳ αὐτοῦ. ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνὶ, καὶ ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνί· καὶ ταῖς μὲν δυσὶ πτέρυξι κατεκάλυπτον τὰ πρόσωπα ἑαυτῶν, ἀποτειχίζουσαι δηλονότι τὰς ὄψεις, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὴν ἐκ τοῦ θρόνου φερομένην ἀστραπὴν ὑποδέξασθαι. τί λέγεις; τὰ μὲν Σεραφὶμ παρεστήκασι, καὶ ἐν θαύματι τοσούτῳ εἰσὶ καὶ ἐκπλήξει, καὶ ταῦτα συγκατάβασιν θεοῦ βλέποντα· ἄγγελοι δὲ καὶ γνώμης κοινωνοῦσιν αὐτῷ, σκέψεως μετέχουσιν; ἀλλ' οὐκ ἂν ἔχοι λόγον. ἀλλὰ τίς ἐστι πρὸς ὅν φησι, ποιήσωμεν ἄνθρωπον; ὁ θαυμαστὸς σύμβουλος, ὁ ἐξουσιαστὴς, ὁ θεὸς ὁ ἰσχυρὸς, ὁ ἄρχων τῆς εἰρήνης, ὁ πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, αὐτὸς ὁ μονογενὴς τοῦ θεοῦ υἱός. πρὸς ἐκεῖνον τοίνυν λέγει, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν ἡμετέραν. οὐδὲ γὰρ εἶπε τὴν ἐμὴν καὶ τὴν σὴν, ἢ τὴν ἐμὴν καὶ τὴν ὑμετέραν, ἀλλὰ κατ' εἰκόνα ἡμετέραν, [b] μίαν δηλῶν τὴν εἰκόνα καὶ μίαν τὴν ὁμοίωσιν. θεοῦ δὲ καὶ ἀγγέλων οὐκ ἔστιν εἰκὼν μία, οὐδὲ ὁμοίωσις μία. πῶς γὰρ ἂν εἴη τοῦ δεσπότου καὶ τῶν λειτουργῶν εἰκὼν μία καὶ ὁμοίωσις; ὥστε πάντοθεν ὑμῖν ὁ λόγος ἐλήλεγκται. καὶ γὰρ ἀρχῆς εἰκόνα ἐδήλωσεν ἐνταῦθα, καθὼς καὶ τὸ ἑξῆς δηλοῖ. εἰπὼν γὰρ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν, ἐπήγαγε, καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης. ἀρχὴ δὲ θεοῦ καὶ ἀγγέλων οὐκ ἂν εἴη μία. πῶς γὰρ, τῶν δούλων καὶ τοῦ δεσπότου, τῶν λειτουργῶν καὶ τοῦ κελεύοντος; ἀλλὰ καὶ ἕτεροι πάλιν ἡμῖν ἐπιφύονταί τινες λέγοντες· ὅτι εἰκόνα ὁ θεὸς ἔχει τοιαύτην, οἵαν καὶ ἡμεῖς, κακῶς νοοῦντες τὸ εἰρημένον. οὐ γὰρ οὐσίας εἶπεν εἰκόνα, ἀλλὰ ἀρχῆς εἰκόνα, καθὼς δηλώσομεν ἐκ τῶν ἑξῆς ἐπαγομένων. ὅτι γὰρ οὐκ ἔστι τὸ θεῖον ἀνθρωπόμορφον, ἄκουσον τοῦ Παύλου λέγοντος· ἀνὴρ μὲν γὰρ οὐκ ὀφείλει [c] κατακαλύπτεσθαι, εἰκὼν καὶ δόξα θεοῦ ὑπάρχων· γυνὴ δὲ δό-

A apud nos & literæ, & sententiæ. Ad quem igitur dicit, *Faciamus hominem*? ad Angelum, inquit, vel ad Archangelum simpliciter verba facit. Ut enim verberones famuli, dum ab heris accusantur, nec habent quod eis aperte respondeant, quidquid in buccam venerit proferunt: sic & vos ad Angelum & Archangelum hæc esse dicta vultis: quem tandem Angelum? quem Archangelum? neque enim Angelorum est creare, neque Archangelorum hæc operari. Quare vero cum cælum quidem conderet, non dixit Angelo & Archangelo, sed per se illum produxit: B cum vero cælo totoque mundo præstantius animal produxit hominem, tum servos sibi socios creationis adsciscit?

2. Non ita est, plane non ita est, quippe Angelorum est assistere, non creare: Archangelorum est ministrare, non participem esse sententiæ & consilii: Audi quid de virtutibus Seraphim dicat Hesaias: *Vidi Dominum sedentem super solium excelsum & elevatum, & Seraphim adstabant in circuitu ejus: sex alæ uni & sex alæ alteri, & duabus quidem alis operiebant facies suas*, ut scilicet oculos suos munirent, quod exsilientem e solio fulgorem sustine- C re non possent. Quid ais? Seraphim adstant, & tanta sunt admiratione ac stupore correpta, idque cum Dei videant indulgentiam: Angeli vero & consilii sunt participes, consultationisque consortes? id nullo modo est rationi consentaneum. Sed quis ille est ad quem dicit, *Faciamus hominem*? *Admirabilis consiliarius, potens, Deus fortis, princeps pacis, pater futuri sæculi*, ipse est unigenitus Dei filius. Ad eum igitur dicit, *Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram.* Neque enim dixit meam & tuam, vel meam & ve- D stram, sed ad imaginem nostram, indicans imaginem unam & unam similitudinem: at Dei & Angelorum una imago non est, neque una similitudo. Quî enim posset una Domini & famulorum esse imago & similitudo? Itaque omni ex parte convincitur falsi sermo vester: nam dominatus imaginem hîc significat, ut indicat & quod sequitur. Cum enim dixisset ad imaginem, & similitudinem, adjecit: *Et dominentur piscibus maris*: dominatus autem Dei & Angelorum unus esse nequit: quomodo enim esse posset, cum unus servo- E rum sit & alter Domini; famulorum unus & alter imperantis? Sed & alii quidam rursus in nos insurgunt dicentes, Deum talem habere imaginem qualem & nos, male intelligentes quod dictum est. Neque enim substantiæ dixit imaginem, sed dominatus imaginem, ut ex iis quæ deinde adjiciuntur, ostendemus. Ut enim scias humana forma præditum non esse numen, audi Paulum dicentem: *Vir quidem non debet velari, cum sit imago & gloria Dei*: mu-

Isai. 6. 1.

Isai. 9. 6.

Filio Dei dicitur, *Faciamus.*

Gen. 1. 26.

Contra eos qui dicebant Deum habere formam humanam.

1. Cor. 11. 7.

a Post ἀρχάγγελον, hæc adjiciuntur in Reg. εἰπὲ ποῖον ἄγγελον; ποῖον ἀρχάγγελον; οὐ γὰρ ἀγγέλων ἐστὶ τὸ δημιουργεῖν, οὐδὲ ἀρχαγγέλων. Quæ desunt in Morel.

b Hic quædam deerant in Morel.

c Reg. κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλήν.

lier autem gloria viri est: propterea debet, inquit, *velum habere supra caput.* Enimvero si hoc loco imaginem id appellavit, æqualem divinæ omni ex parte formæ similitudinem significans, & idcirco Dei imago vocatur homo, quia Deus hoc pacto figuratus est: igitur secundum illos non virum tantum ad imaginem factum dici oportebat, sed etiam mulierem. Mulieris enim virique figura & forma & similitudo est una. Quam igitur ob causam imago Dei vir dicitur, mulier vero non item? quia nimirum non de imagine mentionem facit, quæ in forma sita sit, sed de imagine quæ in dominatu, quam solus homo habet, non autem mulier. Nam hic quidem nemini subditus est, illa huic subdita, quemadmodum inquit Deus: Gen. 3. 16. *Ad virum tuum conversio tua, & ipse tui dominabitur.* Idcirco Dei quidem imago est vir, quia sublimiorem nullum habet, quemadmodum Deo sublimior est nullus, sed omnibus dominatur: mulier vero gloria viri est, quia viro subjecta est. Act. 17. 29. Et alibi rursus ait: *Non debemus æstimare auro, aut argento, aut lapidi, vel sculpturæ artis, aut cogitationis hominis, divinitatem esse similem.* Quod autem dicit, hanc sententiam habet: Non modo figuras quæ cernuntur excedit numen, sed neque mens efformare tale quiddam potest, qualis est Deus. Quî fieri potest ergo, ut hominis figuram habeat Deus, cum ne mentem quidem ullam posse dicat Paulus essentiam Dei apud se cogitatione informare? siquidem formam nostram ac figuram omnes apud nos cogitatione facile possumus informare. Rursus de eleemosyna sermonem inferre statueram: sed nobis tempus id non permittit: quapropter finem hic dicendi faciamus, si prius ad illud vos cohortati fuerimus, ut diligenter omnia quæ dicta sunt memoriæ mandetis, multamque rectæ conversationis curam geratis, ne frustra & sine fructu collectas agamus. Quamvis enim dogmatum rectitudinem conservemus, nisi operum virtus accedat, omnino a vita æterna excidemus. Matt. 7. 21. *Non enim omnis*, inquit, *qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum cælorum: sed qui facit voluntatem patris mei, qui est in cælis.* Voluntatem igitur Dei cum omni studio faciamus, ut in cælos intrare, ac bona quæ præparata sunt iis, qui Deum diligunt, adipisci possimus. Quorum utinam nos participes fieri omnes contingat, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri, simulque sancto spiritui gloria, imperium, honor, nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.

A ξα ἀνδρός ἐστι· διὸ ὀφείλει, φησὶ, κάλυμμα ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· καὶ μὴν εἰ εἰκόνα ἐνταῦθα τοῦτο εἶπε, τὸ ἀπαράλλακτον τῆς μορφῆς τῆς πρὸς τὸν θεὸν δηλῶν, καὶ διὰ τοῦτο εἰκὼν ἄνθρωπος θεοῦ καλεῖται, ὅτι ὁ θεὸς οὕτω διατετύπωται· οὐκοῦν κατ' ἐκείνους οὐκ ἐχρῆν μόνον τὸν ἄνδρα εἰκόνα λέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὴν γυναῖκα. γυναικὸς γὰρ καὶ ἀνδρὸς εἷς ὁ τύπος καὶ ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ ὁμοίωσις μία. τίνος οὖν ἕνεκεν ὁ ἀνὴρ εἰκὼν τοῦ θεοῦ λέγεται, ἡ γυνὴ δὲ οὐκέτι; ὅτι οὐ τὴν εἰκόνα τὴν ἐν τῇ μορφῇ λέγει, ἀλλὰ τὴν εἰκόνα τὴν κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἣν ὁ ἀνὴρ ἔχει μόνος, οὐκέτι δὲ καὶ ἡ γυνή. οὗτος μὲν γὰρ οὐδενὶ ὑποτέτακται· B ἐκείνη δὲ ὑπὸ τοῦτον γέγονε, καθὼς ὁ θεός, φησι, πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει. διὰ τοῦτο ὁ μὲν ἀνὴρ εἰκὼν τοῦ θεοῦ, ἐπειδὴ οὐδένα ἔχει ἀνώτερον, καθάπερ οὐδὲ τοῦ θεοῦ ἀνώτερός τίς ἐστιν, ἀλλὰ πάντων ἄρχει· ἡ γυνὴ δὲ δόξα τοῦ ἀνδρὸς, ἐπειδὴ τῷ ἀνδρὶ ὑποτέτακται. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ φησιν· οὐκ ὀφείλομεν χρυσῷ, ἢ ἀργύρῳ, ἢ λίθῳ, ἢ χαράγματι τέχνης, ἢ ἐνθυμήσεως ἀνθρώπου νομίζειν τὸ θεῖον εἶναι ὅμοιον. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· οὐ μόνον τοὺς ὁρωμένους τύπους [a] ἐκβέβηκέ, φησι, τὸ θεῖον, ἀλλ' οὐδὲ διάνοια διατυπῶσαι τὸ τοιοῦτον δύναιτ' ἄν, C ὁποῖός ἐστιν ὁ θεός. πῶς οὖν ἀνθρώπου θεὸς μορφὴν ἔχειν δύναιτ' ἄν, ὁπότε ὁ Παῦλος μηδὲ διάνοιαν εἶναι μηδεμίαν τὴν δυναμένην τυπῶσαι παρ' ἑαυτῇ λέγει τοῦ θεοῦ τὴν οὐσίαν; τὴν γὰρ ἡμετέραν μορφὴν καὶ τὸν τύπον ἅπαντες ῥᾳδίως παρ' ἑαυτοῖς ἀνατυπώσαιμεν ἂν κατὰ τοὺς λογισμούς. πάλιν τοὺς περὶ ἐλεημοσύνης ἐπαγαγεῖν λόγους καὶ νῦν ἐβουλόμην· ἀλλ' ὁ καιρὸς ἡμᾶς οὐκ ἀφίησι. διὸ πρὸς σιγὴν τρεπώμεθα λοιπὸν ἑαυτοὺς, ἐκεῖνο παρεγγυήσαντες ὑμῖν μετὰ ἀκριβείας ἅπαντα κατέχειν τὰ εἰρημένα, καὶ πολλὴν τῆς ὀρθῆς πολιτείας ποιεῖσθαι τὴν πρόνοιαν, ἵνα μὴ D μάτην καὶ εἰκῆ ἐνταῦθα συλλεγώμεθα. κἂν γὰρ δογμάτων ὀρθότητα διατηρῶμεν, τῆς τῶν ἔργων ἀρετῆς μὴ προσούσης, πάντως ἐκπεσούμεθα τῆς αἰωνίου ζωῆς. οὐ πᾶς γὰρ, φησιν, ὁ λέγων μοι, κύριε, κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. ποιῶμεν οὖν τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ μετὰ σπουδῆς ἁπάσης καὶ προθυμίας, ἵνα δυνηθῶμεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς εἰσελθεῖν, καὶ τῶν ἀποκειμένων ἀγαθῶν τοῖς ἀγαπῶσι τὸν θεὸν ἐπιτυχεῖν· ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἅμα τῷ E ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

a Reg. ἀναβέβηκε.

A

ΛΟΓΟΣ γ'.

* Τί ἐστι τὸ, καθ' ὁμοίωσιν, καὶ τίνος ἕνεκεν, τοῦ θεοῦ εἰπόντος τῶν θηρίων ἡμᾶς ἄρχειν, οὐκ ἄρχομεν, καὶ ὅτι κηδεμονίας τοῦτο πολλῆς.

Ὥσπερ τῶν σπειρόντων ὄφελος οὐδὲν, ὅταν παρὰ τὴν ὁδὸν τὰ σπέρματα ῥίπτηται· οὕτως οὐδὲ τοῦ λέγοντος ἔσται τι πλέον, ὅταν μὴ πρὸς τὴν τῶν ἀκουόντων διάνοιαν ὁ λόγος φέρηται, ἀλλ' ἁπλῶς εἰς τὸν ἀέρα διαχυθεῖσα τῆς φωνῆς ἡ ἀπήχησις [a] ἀνόνητον καταλιμπάνῃ τὸν ἀκροατήν. B Ταῦτα δὲ ὑμῖν οὐχ ἁπλῶς εἴρηται, ἀλλ' ἵνα μὴ πρὸς τὰ ἁπλούστερα τῶν νοημάτων ἦτε κεχηνότες μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν βαθυτέρων κατατολμήσητε. εἰ γὰρ μὴ νῦν καταβαίημεν πρὸς τὸ βάθος τῶν γραφῶν, ὅταν κοῦφα μὲν ἡμῖν τὰ κῶλα πρὸς τὸ νήχεσθαι, ὀξύτερον δὲ τὸ ὄμμα οὐκέτι τῷ πονηρῷ τῆς τρυφῆς ἐνοχλούμενον ῥεύματι, διαρκέστερον δὲ τὸ πνεῦμα, ὥστε μὴ ἀποπνίγεσθαι, πότε καταβησόμεθα; ὅταν τρυφὴ καὶ ἑστίασις ᾖ καὶ μέθη καὶ τράπεζα ἀδδηφαγίας γέμουσα; ἀλλὰ τότε οὐδὲ κινηθῆναι ῥᾴδιον· οὕτω τὸ βαρὺ τῆς τρυφῆς φορτίον πιέζει τὴν ψυχήν. C οὐχ ὁρᾶτε ὅτι καὶ οἱ λίθους πολυτελεῖς εὑρίσκειν βουλόμενοι, οὐκ ἄνω παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καθήμενοι καὶ τὰ κύματα ἀριθμοῦντες οὕτως εὑρίσκουσι [b] τὸ ζητούμενον, ἀλλ' εἰς αὐτὸ καταδύονται τὸ βάθος· καίτοι πολὺς μὲν ὁ πόνος ἐν τῇ ζητήσει, πολὺς δὲ ὁ κίνδυνος ἐν τῇ εὑρέσει, καὶ μετὰ τὴν εὕρεσιν κέρδος οὐδέν; τί γὰρ ἂν μέγα εἰσενέγκοι εἰς τὸν βίον τὸν ἡμέτερον λίθων εὕρεσις πολυτελῶν; εἴθε μὲν οὖν μὴ μεγάλα εἰσήγαγε κακά. τὸ γὰρ ἀνατρέπον ἡμῶν τὴν ζωὴν καὶ πάντα ἄνω καὶ κάτω ποιοῦν, οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, ἢ ἡ τῶν χρημάτων D μανία. ἀλλ' ὅμως καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἐκεῖνοι προΐενται τῆς ἐφημέρου τροφῆς ἕνεκεν, καὶ τῶν κυμάτων κατατολμῶσιν· ἐνταῦθα δὲ οὐ κίνδυνος, οὐ πόνος οὕτως ἐπιτεταμένος, ἀλλ' ὀλίγος καὶ κοῦφος, καὶ οὗτος διὰ τὴν τῶν εὑρισκομένων φυλακήν. τὰ γὰρ μετ' εὐκολίας εὑρισκόμενα, καὶ εὐκαταφρόνητα πολλοῖς εἶναι δοκεῖ. οὐκ ἔστι κυμάτων ταραχὴ ἐν τῷ πελάγει τῶν γραφῶν, ἀλλὰ παντὸς λιμένος εὐδιώτερον τοῦτο τὸ πέλαγος. οὐκ ἔστιν ἀνάγκη πρὸς τοὺς ζοφεροὺς τῆς ἀβύσσου κόλπους κατενεχθῆναι, οὐδὲ ὑδάτων ἀλόγων ῥύμῃ τὴν τοῦ σώματος ἐπιτρέψαι σωτηρίαν· ἀλλὰ πο- E λὺ μὲν ἐνταῦθα τὸ φῶς, καὶ αὐτῶν τῶν ἀκτίνων φαιδρότερον, πολλὴ δὲ ἡ γαλήνη, πᾶσα δὲ ἐκποδὼν ταραχὴ, καὶ τῶν εὑρισκομένων τοσοῦτον τὸ κέρδος, ὅσον οὐδὲ λόγῳ παραστῆσαι δυνατόν. μὴ τοίνυν ἀποκάμωμεν, ἀλλ' ἐπιχειρήσωμεν τῇ ζητήσει. ἠκούσατε ὅτι κατ' εἰκόνα θεοῦ ἐποίησεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον· καὶ τί ποτέ ἐστι τὸ, κατ' εἰκόνα τοῦτο καὶ καθ' ὁμοίωσιν, εἰρήκαμεν· ὅτι οὐκ [c] οὐσίας ἀπαράλλα-

SERMO III.

Quid sit illud, ad similitudinem, *& quæ de causa, cum dixerit Deus nos dominari in feras, non dominemur, & hoc magnæ erga nos curæ argumentum esse.*

1. Quemadmodum nihil proficiunt qui seminant, cum secus viam semina jacta fuerint: sic neque proderit is qui dicit, si ad mentem auditorum oratio non feratur, sed sonus vocis in aërem temere diffusus auditorem nulla percepta utilitate relinquat. Hæc autem a me non sine causa dicta sunt vobis, sed ne faciliores tantum sententias appetatis, verum profundiores etiam aggrediamini. Nisi enim jam ad Scripturarum interiora descendamus, dum ad natandum expedita nobis sunt membra, dum acutius cernunt oculi, neque deliciarum humoribus conturbantur, dum constantior est spiritus, ut ne suffocemur; quando descendemus? an cum deliciæ adfuerint, epulæ, ebrietas, & ingluvie redundans mensa? atqui tum ne moveri quidem facile possumus: tantum deliciarum onus animam gravat. Nonne videtis ut ii, qui preciosos reperire lapides cupiunt, non in littore sursum sedentes fluctusque numerantes illud inveniant quod quærunt, sed in profundum ipsum delabantur, tametsi multus est in quærendo labor, multumque in inveniendo discrimen, & postquam invenerint, lucrum nullum? (Scriptura cum gemmis confertur.) Quam enim magnam in vitam nostram invehere potest utilitatem lapidum inventio preciosorum? utinam ne multas calamitates importaret. Nihil enim aliud vitam subvertit, & sursum ac deorsum cuncta miscet præter hanc pecuniarum insaniam. Verumtamen illi & animam & corpus exponunt quotidiani victus causa, seque fluctibus audacter committunt: hic vero neque discrimen, neque tantus labor est, verum exiguus, & is propter eorum quæ inventa sunt conservationem suscipitur. Nam quæ cum facilitate reperta sunt, nullius precii multis videntur. Non est in pelago Scripturæ procella fluctuum, sed quovis portu tranquillius est hoc pelagus: necesse non est in obscuros sinus abyssi se demittere, neque rationis expertium aquarum violentiæ salutem suam committere; sed multa lux hic affulget multo radiis solaribus ipsis splendidior, multa serenitas; omnis procella submota est, & eorum quæ reperiuntur tantum est lucrum, ut ne oratione quidem ulla possit explicari. Ne igitur defatigemur, sed inquisitionem aggrediamur. Audistis Deum ad imaginem suam hominem condidisse, & quid sit illud, *ad imaginem & similitudinem*, diximus, nempe non esse substantiæ comparationem, sed domi-

* Joannis Chrysostomi homilia de Adam & Eva tom. 2. edit. Basil. capita 11. 12. & 13. epistolæ 21. Cælestini ad Gallos hoc est indiculi prædictæ epistolæ adjuncti temporibus Xysti III. qui Cælestino proxime successit. Eidem 5. homiliæ inseruntur & 40. versus ex libro 5. S. Augustini contra Julian. c. 3.

a Reg. ἀνόητον λαμβάνει τόν. Infra idem, νῦν καταβῶμεν.

b Reg. τὸ ποθούμενον.

c Οὐσίας ὁμοιότης, ἀλλ' ἀρχῆς ἀξίωμα. Reg.

natus similitudinem: illud autem *ad similitudinem*, indicat mitem ac mansuetum esse oportere, Deoque pro viribus ratione virtutis assimilari, prout ait Christus: *Estote similes Patri meo, qui in cælis est.* Ut enim in hac lata & spatiosa terra quædam animalia magis sunt rationis expertia, quædam ferociora: sic in animæ nostræ latitudine quædam sunt a ratione magis alienæ ac belluinæ cogitationes, quædam ferociores & immaniores. Subigendæ igitur ac domandæ sunt, earumque dominatus rationi committendus. Et quî fieri potest, dicet aliquis, ut belluinam cogitationem quis subigat? Quid ais mi homo? Leones subigimus, eorumque animas cicures reddimus, & dubitas an cogitationum feritatem ad mansuetudinem possis traducere? tametsi leoni naturalis est feritas, præter naturam autem mansuetudo; tibi vero contra naturalis est benignitas, feritas vero præter naturam. Ergone qui id expellis quod est naturale, & animæ belluæ inseris quod præter naturam est, in tua ipsius anima quod est naturale non poteris conservare? quis hoc summæ non tribuat negligentiæ? Nam in leonis quidem anima præter hanc difficultas est altera: est enim expers ratiocinationum anima belluæ: & tamen leones sæpe vidistis ovibus mansuetiores per forum duci, & multi qui in officinis versantur pecuniam eorum custodi numerant tamquam artis mercedem ac peritiæ, qua belluam cicurem reddidit: at in anima tua, & ratio est & Dei timor, multumque undique auxilium ostenditur. Ne igitur prætextus & excusationes obtendas. Potes enim, si velis, fieri mansuetus & lenis. *Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram, & dominetur bestiis.*

Matt. 5. 45.

Gentilium objectioni respondet. Hæc supra habentur hom. 9. p. 67.

2. Hoc loco insurgunt in nos Gentiles, & id falso dici contendunt; non enim nos bestiis dominamur, ipsæ nobis potius dominantur, multumque metum injiciunt. Sane quidem hoc verum non est: sufficit enim ad bestiam abigendam si facies humana compareat: tantus in eas a nobis timor dimanat. Quod sicubi ad se ulciscendas impetum faciant, sive fame cogente, sive quod nos ipsi eas in angustias redigamus, eisque vim inferamus, hoc vero perfectus non est dominatus. Neque enim si quis nostrum visis latronibus impetum facientibus armetur, & ad se ulciscendum se comparet, dominatus appellari res illa potest, sed propriæ salutis tuendæ solicitudo: attamen non inde quæro defensionem, sed aliunde, quam vobis utile fuerit audiisse. Timemus bestias ac reformidamus, atque dominatu excidimus: non nego, imo sponte confiteor: non tamen id mendacem esse Dei legem ostendit. Non enim ita se res habebant a principio, sed metuebant & tremebant, seque homini tamquam domino submittebant: quoniam autem fiducia & honore excidimus, idcir-

a Reg. ἐστί. ποία δὲ αὕτη λογισμῶν ἔρημος ὑπάρχει.

A ξία, ἀλλ᾽ ἀρχῆς ὁμοιότης· τὸ δὲ, καθ᾽ ὁμοίωσιν, τὸ ἥμερον εἶναι καὶ πρᾶον, καὶ εἰς δύναμιν ἐξομοιοῦσθαι τῷ Θεῷ κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον, ὥς φησιν ὁ Χριστός· γίνεσθε ὅμοιοι τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. καθάπερ γὰρ ἐν τῇ γῇ τῇ πλατείᾳ καὶ εὐρυχώρῳ ταύτῃ, τῶν ζώων τὰ μέν εἰσιν ἀλογώτερα, τὰ δὲ θηριωδέστερα, οὕτω καὶ ἐν τῷ πλάτει τῆς ἡμετέρας ψυχῆς, τῶν λογισμῶν οἱ μέν εἰσιν ἀλογώτεροι καὶ κτηνώδεις, οἱ δὲ θηριωδέστεροι καὶ ἀγριώτεροι. δεῖ τοίνυν αὐτῶν κρατεῖν καὶ περιγίνεσθαι, καὶ τῷ λογισμῷ τὴν τούτων ἀρχὴν παραδιδόναι. καὶ πῶς ἂν
B τις περιγένοιτο λογισμοῦ θηριώδους, φησί; τί λέγεις ἄνθρωπε; τῶν λεόντων περιγινόμεθα, καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἡμεροῦμεν, καὶ ἀμφιβάλλεις εἰ λογισμοῦ θηριωδίαν πρὸς ἡμερότητα δυνήσῃ μεταβαλεῖν; καίτοι τῷ λέοντι μὲν κατὰ φύσιν τὸ ἄγριον, παρὰ φύσιν δὲ τὸ ἥμερον· σοὶ δὲ τὸ ἐναντίον, κατὰ φύσιν μὲν τὸ προσηνὲς, παρὰ φύσιν δὲ ἡ θηριωδία. ὁ τοίνυν τὸ κατὰ φύσιν ἐκβάλλων, καὶ τὸ παρὰ φύσιν ἐντιθεὶς τῇ τοῦ θηρίου ψυχῇ, ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ τὸ κατὰ φύσιν οὐ δυνήσῃ διατηρῆσαι; καὶ πόσης οὐκ ἂν εἴη τοῦτο ῥᾳθυμίας; καὶ ἐπὶ μὲν τῆς τῶν λεόντων ψυχῆς καὶ ἑτέρα
C δυσκολία μετὰ ταύτης [a] ἐστί· λογισμῶν γάρ ἐστιν ἔρημος ἡ τοῦ θηρίου ψυχή. ἀλλ᾽ ὅμως ἑωράκατε πολλάκις λέοντας προβάτων ἡμερωτέρους διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀγομένους, καὶ πολλοὶ τῶν ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἀργύριον πολλάκις κατέβαλον τῷ κατέχοντι, μισθόν τινα τῆς τέχνης καὶ τῆς σοφίας, δι᾽ ἧς τὸ θηρίον ἡμέρωσεν. ἐπὶ δὲ τῆς σῆς ψυχῆς καὶ λογισμός ἐστι, καὶ Θεοῦ φόβος, καὶ πολλὴ πολλαχόθεν ἡ βοήθεια. μὴ τοίνυν σκήψεις μοι λέγε καὶ προφάσεις. δυνατὸν γὰρ, ἐὰν θέλῃς, ἥμερόν σε εἶναι καὶ πρᾶον. ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ᾽ εἰκόνα καὶ καθ᾽ ὁμοίωσιν ἡμετέραν, καὶ ἀρχέ-
D τωσαν τῶν θηρίων.

Ἐνταῦθα Ἕλληνες ἡμῖν ἐπιφύονται, καί φασι τὸ λόγιον ψεύδεσθαι· οὐ γὰρ ἡμεῖς ἄρχομεν τῶν θηρίων· αὐτὰ ἡμῶν ἄρχει, καὶ πολλὴν ἡμῖν ἐμβάλλει τὴν ἀγωνίαν. μάλιστα μὲν οὖν τοῦτο οὐκ ἀληθές· ἀρκεῖ γὰρ καὶ ὄψις ἀνθρωπίνη φανεῖσα ἐκποδὼν ποιῆσαι θηρίον· τοσοῦτος αὐτοῖς ἐστι παρ᾽ ἡμῶν ὁ φόβος. εἰ δέ που πρὸς ἄμυναν ὁρμήσειεν, ἢ λιμοῦ καταναγκάζοντος, ἢ ἡμῶν αὐτῶν στενοχωρούντων πολλάκις, καὶ πρὸς ἀνάγκην [b] ἐκβαλλομένων αὐτὰ, τοῦτο οὖν οὐκ ἂν εἴη ἀρχῆς ἀπηρτισμένης. οὐδὲ γὰρ, εἴ τις ἡμῶν λῃστὰς ἐπιόντας ὁρῶν ὁπλί-
E ζοιτο, καὶ πρὸς τὴν ἄμυναν χωροίη, ἀρχῆς τὸ πρᾶγμά ἐστιν, ἀλλὰ τῆς οἰκείας σωτηρίας πολλὴ πρόνοια. πλὴν οὐκ ἐντεῦθεν ποιοῦμαι τὴν ἀπολογίαν, ἀλλ᾽ ἑτέρωθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν χρήσιμον ἀκοῦσαι. φοβούμεθα τὰ θηρία καὶ δεδοίκαμεν, καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκπεπτώκαμεν· οὐκ ἀντιλέγω· φημὶ καὶ αὐτός· ἀλλ᾽ οὐ τοῦτο ψευδῆ τὸν τοῦ Θεοῦ νόμον δείκνυσι. παρὰ γὰρ τὴν ἀρχὴν οὐχ οὕτω τὰ πράγματα διέκειτο, ἀλλ᾽ ἐδεδοίκει καὶ ἔτρεμε, καὶ ὑπέκυπτεν, ὡς δεσπότῃ, τῷ ἀνθρώπῳ. ἐπειδὴ δὲ τῆς παῤῥησίας ἐξεπέσομεν καὶ τῆς τιμῆς, διὰ τοῦτο δεδοίκαμεν αὐτά. πό-

b Reg. ἐκκαλυμένων.

θεν

θεν τοῦτο δῆλον; ἤγαγεν ὁ θεὸς τὰ θηρία πρὸς τὸν A Ἀδάμ, ἰδεῖν τί καλέσει αὐτά· καὶ οὐκ ἀπεπήδησεν ὁ Ἀδάμ, καθάπερ δεδοικώς, ἀλλ' ὥσπερ δούλοις ὑποτεταγμένοις τὰ ὀνόματα ἐπέθηκεν ἅπασι. τοῦτο δὲ δεσποτείας σύμβολον. διὸ καὶ ὁ θεὸς βουλόμενος αὐτῷ καὶ διὰ τούτου δεῖξαι τὸ τῆς ἐξουσίας ἀξίωμα, τὴν τῶν ὀνομάτων αὐτῷ θέσιν ἐπέτρεψε, καὶ τὰ τεθέντα ὀνόματα ἔμεινεν ἐξ ἐκείνου εἰς αὐτά. πᾶν γὰρ ὃ ἐκάλεσεν Ἀδάμ, τοῦτο ὄνομα αὐτοῖς, φησίν. ἓν δὴ τοῦτο σημεῖον τοῦ μὴ φοβερὰ εἶναι τῷ ἀνθρώπῳ τὰ θηρία παρὰ τὴν ἀρχήν· δεύτερον δὲ καὶ τοῦ προτέρου σαφέστερον, ἡ πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ὄφεως διάλεξις. B εἰ γὰρ ἦν φοβερὰ τὰ θηρία τοῖς ἀνθρώποις, οὐκ ἂν ἰδοῦσα τὸν ὄφιν ἔμεινεν ἡ γυνή, ἀλλ' ἔφυγεν ἄν· οὐκ ἂν [a] ἐδέξατο συμβουλήν, οὐκ ἂν μετὰ τοσαύτης αὐτῷ διελέχθη τῆς ἀδείας· ἀλλ' εὐθέως ἂν πρὸς τὴν ὄψιν καὶ ἐξεπλάγη καὶ ἀπεπήδησε· νυνὶ δὲ διαλέγεται, καὶ οὐ φοβεῖται· οὐδέπω γὰρ ἦν ὁ φόβος οὗτος. ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἁμαρτία εἰσῆλθεν, ἀνῃρέθη καὶ τὰ τῆς τιμῆς· καὶ καθάπερ ἐπὶ τῶν οἰκετῶν, οἱ μὲν εὐδοκιμοῦντες φοβεροὶ τοῖς συνδούλοις εἰσίν, οἱ δὲ προσκεκρουκότες καὶ τοὺς ὁμοδούλους δεδοίκασιν· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου γέγονεν. ἕως μὲν γὰρ εἶχε πρὸς τὸν θεὸν παῤῥησίαν, φοβερὸς τοῖς θηρίοις ἦν· ἐπειδὴ δὲ προσέκρουσε, C καὶ τοὺς ἐσχάτους τῶν ὁμοδούλων δέδοικε λοιπόν. εἰ δὲ μὴ τοῦτό ἐστι, σύ μοι δεῖξαι πρὸ τῆς ἁμαρτίας, ὅτι φοβερὰ τοῖς ἀνθρώποις τὰ θηρία ἦν· ἀλλ' οὐκ ἂν ἔχοις. εἰ δὲ μετὰ ταῦτα εἰσῆλθεν ὁ φόβος, καὶ τοῦτο τῆς τοῦ δεσπότου κηδεμονίας. εἰ γὰρ τῆς ἐντολῆς τῆς δοθείσης ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῷ ἀνθρώπῳ κινηθείσης καὶ λυθείσης ἡ τιμὴ ἡ δοθεῖσα αὐτῷ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκίνητος ἔμεινεν, οὐκ ἂν ἀνέστη ῥᾳδίως. ὅταν γὰρ καὶ παρακούοντες οἱ ἄνθρωποι καὶ μὴ παρακούοντες τῆς αὐτῆς ἀπολαύωσι τιμῆς, παιδοτριβοῦνται πρὸς πονηρίαν μᾶλλον, καὶ οὐκ εὐκόλως ἀφίστανται τῆς κακίας. εἰ γὰρ νῦν φόβων καὶ τιμωριῶν καὶ D κολάσεων ἐπικειμένων οὐκ ἀνέχονται σωφρονεῖν, τίνες ἂν ἦσαν, εἰ μηδὲν ἔπαθον ὑπὲρ ὧν ἐπλημμέλουν δεινόν; ὥστε δῆλον ὅτι κηδόμενος ἡμῶν καὶ φροντίζων ὁ θεός, ἐξέβαλεν ἡμᾶς τῆς ἀρχῆς. σὺ δὲ καὶ ἐνταῦθά μοι σκόπει τὴν ἄφατον αὐτοῦ φιλανθρωπίαν. ὁ μὲν γὰρ Ἀδὰμ πᾶσαν ἀνέτρεψε τὴν ἐντολήν, καὶ παρέβη τὸν νόμον· ὁ δὲ θεὸς οὐ πᾶσαν ἔλυσε τὴν τιμήν, οὐδὲ πάσης ἐξέβαλεν αὐτὸν τῆς ἐξουσίας· ἀλλ' ἐκεῖνα μόνα ἔξω τῆς ἀρχῆς ἀφῆκεν εἶναι τὰ ζῶα, ἃ μὴ σφόδρα αὐτῷ συντελεῖ πρὸς τὴν τῆς ζωῆς χρείαν· τὰ δὲ ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμα E καὶ πολλὴν εἰσφέροντα λειτουργίαν εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἡμετέραν, ταῦτα εἴασε μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ. ἀφῆκε βοῶν ἀγέλας, ἵνα ἄροτρον ἕλκωμεν, ἵνα τὴν γῆν τέμνωμεν, ἵνα τὰ σπέρματα καταβάλλωμεν· ἀφῆκε τῶν ὑποζυγίων τὰ γένη, ἵνα πρὸς τὴν τῶν ἀγωγίμων μετακομιδὴν συναντιλαμβάνηται ἡμῖν τῶν πόνων· ἀφῆκε προβάτων ποίμνια, ἵνα ἔχωμεν εἰς περιβολὰς ἱματίων χορηγίαν ἀρκοῦσαν· καὶ ἕτερα δὲ γένη ζώων εἴασε πολλὴν ἡμῖν ἑτέ-

co illas timemus. Unde vero id constat? Adduxit bestias ad Adam Deus, *ut videret, quid vocaret eas*: neque resiliit Adam quasi timore correptus, sed tamquam subditis sibi servis nomina cunctis imposuit. Hoc vero dominatus est indicium. Quamobrem volens etiam Deus per hoc illi suæ potestatis ostendere dignitatem, nominum impositionem ipsi permisit, atque imposita illis nomina in eis ex illo tempore permanserunt. *Omne enim quod vocavit Adam, hoc nomen illis*, inquit. Itaque unum hoc indicium est ab initio feras homini terribiles non fuisse: alterum vero etiam priori manifestius est, serpentis colloquium cum muliere. Nam si terribiles hominibus fuissent bestiæ, mulier serpente conspecto non mansisset, verum aufugisset, neque consilium admisisset, neque tanta cum securitate colloquuta cum illo fuisset, sed confestim ad aspectum ejus obstupefacta profugisset: jam vero & colloquitur, nec reformidat, quod nondum ille timor esset. Postquam autem peccatum intravit, dignitas etiam est ablata. Et sicut inter famulos qui honestiores sunt & clariores, conservis suis terrori sunt, qui autem offenderunt herum, conservos timent: sic & homini contigit. Nam dum fiducia apud Deum salva mansit, terribilis fuit bestiis: postquam autem offendit, etiam ultimos conservorum deinceps timuit. Quod si hoc ita non sit, ostende tu mihi fuisse terribiles hominibus bestias ante peccatum: atqui non poteris. Quod si postea subiit timor, hoc etiam solicitudinis Domini est argumentum. Nam si post homini traditi a Deo mandati transgressionem integer in eum a Deo collatus honor mansisset immotus, haud facile a lapsu resurrexisset. Quando enim & inobedientes & obedientes pari honore fruuntur, ad improbitatem erudiuntur magis, neque facile a vitio desistunt. Si enim jam cum terrores & pœnæ ac supplicia imminent, resipiscere non dignantur, quales fuissent si nihil grave pro suis delictis passi essent? Itaque nobis dominatus ob singularem nostri curam & solicitudinem a Deo est ablatus. Tu vero hic quoque ineffabilem ejus benignitatem considera. Siquidem Adam totum mandatum violavit, ac legem transgressus est: Deus autem non totum honorem sustulit, neque tota eum potestate dejecit, sed ea dumtaxat ab ejus imperio exemit animalia, quæ non multum ad hujus vitæ subsidium illi conducunt: quæ vero necessaria sunt & utilia, quæque multum inserviunt vitæ nostræ, ea subdita nobis esse permisit. Boum nobis reliquit armenta, ut vomerem trahamus, ut terram sulcemus, ut semina terræ mandemus: reliquit & subjugalium multa genera, ut ad sarcinas convehendas laborem nobiscum exantlent: reliquit ovium greges, ut habeamus, quæ ad nos vestiendos sufficiant: reliquit & alia genera animantium, ex

Genes. 2. 19.

Homo initio feras non formidabat.

Timor bestiarum utilis homini.

a Reg. ἐδέξατο τὴν πικρὰν ἐκείνην καὶ ὀλέθριον συμβουλήν.

quibus multa in nostros usus commoda derivantur. Nam quia dum hominem puniret dixerat: *In sudore vultus tui vesceris pane tuo:* ut ne sudor ac labor iste intolerabilis esset, sudoris molestiam laborisque gravitatem jumentorum multitudine levavit, quæ una nobiscum laborant & molestias ferunt. Et quemadmodum benignus ac providus herus flagellato servo curam aliquam congruam flagellis adhibet: sic nimirum ubi pœnam reo imposuit Deus, omni ratione pœnam istam leviorem reddere voluit, dum ad sudorem nos laboremque perpetuum damnatos in labore curavit ferendo a multis generibus animantium adjuvari. Pro his sane omnibus ei gratias agamus: nam quod honorem nobis contulit, ac rursus honorem eripuit, & non omnem eripuit ipsum, & quod bestiarum timorem immisit, & omnia, si quis examinet ea, multam sapientiam, multam providentiam, multamque clementiam præ se ferunt, qua nobis omnibus frui perpetuo contingat in Dei gloriam, qui hæc omnia perfecit: ipsi gloria in sæcula sæculorum. Amen.

Gen. 3. 19.

SERMO IV.

Quod servitutis modos tres induxerit peccatum: & in negligentes auditores, eosque qui parentes non honorant.

1. AUDIVISTIS heri, quo pacto Deus hominem bestiarum regem ac principem constituerit, quo pacto item confestim e regno illum ejecerit, vel potius non Deus, sed ipse per inobedientiam honore seipsum abdicarit. Nam quod illi regnum obtigerit, divinæ solius fuit benignitatis. Neque enim hanc illi mercedem tribuit recte factorum, sed & priusquam esset hoc, illum honore decoravit. At ne diceres hominem postea natum, deinde multis editis præclaris facinoribus ita Deum sibi conciliasse, ut ab eo imperium in belluas obtineret, cum formaturus eum esset, de ipsius imperio verba facit ita dicens: *Faciamus hominem ad imaginem & similitudinem nostram, & dominentur bestiis terræ.* Ante vitam honor, ante creationem corona, & antequam fiat, ad regium solium evehitur. Etenim homines subditos suos in extrema senectute post multos labores & infinita pericula, cum in pace, tum in bellis, tum demum honore afficiunt: Deus autem non ita, sed statim atque est, ad hunc eum honorem evexit, & hoc non recte factorum esse mercedem ostendit, sed gratiam divinam, & non debitum. Quod igitur principatum acceperit, id ex sola Dei benignitate illi obvenit: quod autem exciderit principatu, ex ipsius ignavia. Ergo ut Reges eis qui suis non parent mandatis abrogant principatum: ita se gessit erga hominem Deus, cum ei tunc principatum abroga-

Honore afficit subditos suos Deus quomodo.

A ἐὰν εἰσάγωνται χρείαν. ἐπειδὴ γὰρ κολάζων τὸν ἄνθρωπον ἔλεγεν, ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φάγῃ τὸν ἄρτον σου, ἵνα μὴ ὁ ἱδρὼς οὗτος καὶ ὁ μόχθος καὶ ὁ πόνος ἀφόρητος ᾖ, ἐπεκούφισε τὸ βαρὺ καὶ φορτικὸν τοῦ ἱδρῶτος τῷ πλήθει τῶν ἀλόγων τῶν συνεφαπτομένων ἡμῖν τοῦ πόνου καὶ τῆς ταλαιπωρίας ταύτης. καὶ καθάπερ δεσπότης φιλάνθρωπος καὶ κηδεμονικὸς τὸν οἰκέτην τὸν ἑαυτοῦ μαστίξας, θεραπείαν τινὰ προσάγει τῇ μάστιξιν· οὕτω καὶ ὁ θεὸς καταδίκην ἐπιθεὶς, παντὶ τρόπῳ τὴν καταδίκην ταύτην κουφοτέραν βούλεται ποιῆσαι· ἱδρῶτι μὲν ἡμᾶς καταδικάσας καὶ πόνῳ διηνεκεῖ, τοῦ δὲ πόνου συνεφάπτεσθαι πολλὰ τῶν ἀλόγων γένη παρασκευάσας ἡμῖν. B ὑπὲρ δὴ τούτων ἁπάντων εὐχαριστήσωμεν αὐτῷ. καὶ γὰρ τὸ δοῦναι τὴν τιμὴν ἡμῖν, καὶ τὸ πάλιν ἀφελεῖν τὴν τιμὴν, καὶ τὸ μὴ πᾶσαν ἀφελεῖν αὐτὴν, καὶ τὸ τὸν φόβον ἡμῖν ἐπιστῆσαι τῶν θηρίων, καὶ πάντα, ἄν τις ἐξετάζῃ, πολλῆς γέμει σοφίας, πολλῆς κηδεμονίας, πολλῆς φιλανθρωπίας· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἀπολαύειν διηνεκῶς εἰς δόξαν τοῦ ταῦτα ἐργασαμένου θεοῦ· αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

C

[a] ΛΟΓΟΣ δ'.

Ὅτι δουλείας τρόπους τρεῖς εἰσήγαγεν ἡ ἁμαρτία· καὶ πρὸς τοὺς ῥαθύμως ἀκούοντας, καὶ μὴ τιμῶντας γονεῖς.

ΗΚΟΥΣΑΤΕ χθὲς, πῶς μὲν ἐποίησε βασιλέα καὶ ἄρχοντα τῶν θηρίων τὸν ἄνθρωπον ὁ θεὸς, πῶς δὲ αὐτὸν εὐθὺς τῆς βασιλείας ἐξέβαλε· μᾶλλον δὲ οὐχ ὁ θεὸς, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτὸν διὰ τῆς παρακοῆς ἐξέβαλε τῆς τιμῆς. τὸ μὲν γὰρ τυχεῖν τῆς βασιλείας, τῆς τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας ἐγένετο μόνης. οὐ γὰρ κατορθωμάτων αὐτῷ ταύτην ἔδωκε τὴν ἀμοιβὴν, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἢ γε- D νέσθαι, ἐκόσμησε τῇ τιμῇ. ἵνα γὰρ μὴ λέγῃς, ὅτι μετὰ ταῦτα γενόμενος ὁ ἄνθρωπος, εἶτα πολλὰ κατορθώσας, οὕτως ἐπεσπάσατο τὸν θεὸν εἰς τὸ δοῦναι αὐτῷ τὴν τῶν θηρίων ἀρχὴν, μέλλων αὐτὸν διαπλάττειν περὶ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ διαλέγεται οὕτω λέγων· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν ἡμετέραν, καὶ ἀρχέτωσαν τῶν θηρίων τῆς γῆς. πρὸ τῆς ζωῆς ἡ τιμὴ, πρὸ τῆς δημιουργίας ὁ στέφανος, καὶ πρὶν ἢ γενέσθαι, ἐπὶ τὸν βασιλικὸν ἀνάγεται θρόνον. ἄνθρωποι μὲν γὰρ τοὺς ὑποκειμένους αὐτοῖς ἐν ἐσχάτῳ γήρᾳ μετὰ πολ- E λοὺς πόνους καὶ μυρίους κινδύνους, τοὺς ἐν εἰρήνῃ, τοὺς ἐν πολέμοις, τότε τιμῶσιν· ὁ δὲ θεὸς οὐχ οὕτως, ἀλλ' εὐθέως γενόμενον αὐτὸν ἐπὶ τὴν τιμὴν ταύτην ἤγαγε, δεικνὺς ὅτι οὐ κατορθωμάτων ἐστὶν ἀμοιβὴ τὸ γινόμενον, ἀλλὰ θεία χάρις, καὶ οὐκ ὀφειλή. τὸ μὲν οὖν λαβεῖν αὐτὸν τὴν ἀρχὴν, ἀπὸ τῆς τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίας ἐγένετο μόνης· [b] τὸ δὲ ἐκπεσεῖν τῆς ἀρχῆς, ἀπὸ τῆς αὐτοῦ ῥαθυμίας. ὥσπερ γὰρ οἱ βασιλεῖς τοὺς οὐχ ὑπακούοντας τοῖς αὐτῶν προστάγμασι παραλύουσι τῆς ἀρχῆς· οὕτω καὶ ὁ θεὸς ἐποίησεν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου, τότε παραλύσας αὐτὸν τῆς ἀρχῆς. ἀναγ-

a Collatus cum codice Regio 1976. & cum 2341.

b Reg. unus τὸ δὲ ἐκβαλεῖν αὐτὸν τῆς ἀρχῆς.

A καιρὸν δὲ σήμερον εἰπεῖν, πόσην καὶ ἄλλην τιμὴν ἡ τῆς ἁμαρτίας παρείλετο φύσις, καὶ ὅσους δουλείας εἰσήγαγε τρόπους, ὥσπερ τις τύραννος ἐν πολυτρόποις δεσμοῖς, ταῖς παντοδαπαῖς ἀρχαῖς τὴν ἡμετέραν δεσμεύουσα φύσιν. ἔστι τοίνυν ἀρχὴ καὶ δουλεία πρώτη, καθ' ἣν καὶ γυναικῶν οἱ ἄνδρες κρατοῦσι· μετὰ γὰρ τὴν ἁμαρτίαν ἡ ταύτης ἐγένετο χρεία. πρὸ γὰρ τῆς παρακοῆς ὁμότιμος ἦν τῷ ἀνδρί. καὶ γὰρ ὅτε ταύτην διέπλαττεν ὁ θεὸς, οἷς ἐχρήσατο ῥήμασιν καὶ ἐπὶ τῆς διαπλάσεως τοῦ ἀνδρὸς, τούτοις καὶ ἐπὶ τῆς δημιουργίας τῆς γυναικός. ὥσπερ οὖν εἶπεν ἐπ' ἐκείνῳ, ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν ἡμε-B τέραν, καὶ οὐκ εἶπε, γενηθήτω ἄνθρωπος· οὕτω καὶ ἐπὶ ταύτης οὐκ εἶπε, γενηθήτω γυνὴ, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα, ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθόν· καὶ οὐχ ἁπλῶς βοηθὸν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸν, πάλιν τὸ ὁμότιμον δηλῶν. ἐπειδὴ γὰρ πολλὴν εἰς τὴν τῆς ζωῆς ἡμῶν χρείαν τὰ ἄλογα τὴν τῆς βοηθείας εἰσήγαγε κοινωνίαν, ἵνα μὴ τῶν δούλων νομίσῃς εἶναι καὶ τὴν γυναῖκα, ὅρα πῶς ποιεῖ τὴν διάκρισιν φανεράν. ἤγαγε τὰ θηρία, φησὶν, ἐνώπιον τοῦ Ἀδὰμ, καὶ οὐχ εὑρέθη βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ κατ' αὐτόν. τί οὖν; ὁ ἵππος οὐ βοηθὸς, συμπαρατάττόμενος ἐν τοῖς πολέμοις; ὁ βοῦς οὐ βοηθὸς, C ἄροτρον ἕλκων καὶ συγκάμνων ἡμῖν ἐν ταῖς τῶν σπερμάτων καταβολαῖς; ὄνος καὶ ἡμίονος οὐ βοηθοὶ, πρὸς τὴν τῶν ἀγωγίμων ἡμῖν συμπράττοντες μετακομιδήν; ἀλλ' ἵνα μὴ τοῦτο λέγῃς, διὰ τοῦτο ἀκριβῆ ποιεῖται τὴν διαίρεσιν. οὐδὲ γὰρ εἶπεν ἁπλῶς, ὅτι οὐχ εὑρέθη αὐτῷ βοηθὸς, ἀλλ' ὅτι οὐχ εὑρέθη βοηθὸς ὅμοιος αὐτῷ. οὕτω καὶ ἐνταῦθα, ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ, ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθὸν κατ' αὐτὸν, εἶπε. ταῦτα μὲν πρὸ τῆς ἁμαρτίας· μετὰ δὲ τὴν ἁμαρτίαν, πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει. ἐποίησά σε, φησὶν, ὁμότιμον· οὐκ D ἐχρήσω καλῶς τῇ ἀρχῇ· μετάβηθι πρὸς τὴν ὑποταγήν. οὐκ ἤνεγκας τὴν ἐλευθερίαν· κατάδεξαι τὴν δουλείαν· οὐκ οἶδας ἄρχειν, καὶ δι' αὐτῆς τῶν πραγμάτων ἔδειξας τῆς πείρας· γενοῦ τῶν ἀρχομένων, καὶ τὸν ἄνδρα ἐπίγνωθι κύριον. πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει. καὶ ὅρα θεοῦ ἐνταῦθα φιλανθρωπίαν. ἵνα γὰρ μὴ ἀκούσασα τὸ, αὐτός σου κυριεύσει, φορτικὴν εἶναι νομίσῃ τὴν δεσποτείαν, πρότερον τὸ τῆς κηδεμονίας ἔθηκεν ὄνομα εἰπὼν, πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, τουτέστιν, ἡ καταφυγή σου καὶ ὁ λιμὴν καὶ ἡ ἀσφάλεια ἐκεῖνος ἔσται σοι. ἐν πᾶσι τοῖς E ἐπιοῦσι δεινοῖς πρὸς ἐκεῖνον ἀποστρέφεσθαι καὶ καταφεύγειν [a] σοὶ δίδωμι. οὐ ταύτῃ δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ φυσικαῖς αὐτοὺς συνέδησεν ἀνάγκαις, καθάπερ ἄρρηκτόν τινα δεσμὸν, τὴν ἐκ τῆς ἐπιθυμίας περιβαλὼν αὐτοῖς ἅλυσιν. εἶδες πῶς εἰσήγαγε μὲν τὴν ὑποταγὴν ἡ ἁμαρτία· ὁ δὲ εὐμήχανος καὶ σοφὸς θεὸς καὶ τούτοις πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῖν ἀπεχρήσατο; ἄκουσον πῶς καὶ Παῦλος περὶ ταύτης λέγει τῆς ὑποταγῆς, ἵνα μάθῃς πάλιν παλαιᾶς καὶ καινῆς τὴν συμφωνίαν. γυνὴ,

A vit. Hodie autem operæ precium fuerit dicere, quantum etiam alium honorem illi peccati natura eripuerit, & quot servitutis modos induxerit, dum ut tyrannus quispiam diversis vinculis, multis generibus principatuum naturam nostram devinxit. Primus igitur principatus est servitus, qua & mulieribus imperant viri: siquidem post peccatum hac opus fuit. Nam ante inobedientiam par honore fuit viro, cumque illam formavit Deus, quibus in formatione viri verbis usus erat, his & in creatione mulieris est usus. Ut igitur de illo dixit, *Faciamus hominem ad imaginem* B *& similitudinem nostram*, neque dixit, Fiat homo: sic & de ista non dixit, Fiat mulier, sed hîc quoque. *Faciamus ei adjutorem*, neque simpliciter adjutorem, *sed secundum ipsum*, quo rursus honoris æqualitatem ostendit. Nam quoniam brutæ animantes ad necessarios vitæ usus multum nobis conferunt adjumenti, ne forte mulierem quoque inter mancipia putares esse numerandam, vide quomodo ab illis eam manifeste distinguat. *Adduxit bestias*, inquit, *coram Adam, & non est inventus adjutor similis ei secundum ipsum.* Quid igitur? non est adjutor equus, qui operam C suam illi præstat in bellis? non est adjutor bos, qui vomerem trahit, & dum semina terræ mandantur, nobiscum laborat? non sunt adjutores asinus & mulus, qui ad onera transvehenda nos adjuvant? Sed ne hoc dicas, propterea hæc accurate distinguit. Non enim simpliciter dixit, Non est inventus illi adjutor, sed, *Non est inventus adjutor similis ei.* Ita hîc quoque non dixit simpliciter, Faciamus illi adjutorem, sed, *Faciamus illi adjutorem secundum ipsum*, dixit. Hæc autem ante peccatum contigerunt: post peccatum autem: D *Ad virum tuum conversio tua, & ipse tui dominabitur.* Æqualem honore te creavi, inquit, non recte usa es principatu, ad subjectionem descende. Non tulisti libertatem, servitutem admitte: nescivisti imperare, quod & ipsa rerum experientia declarasti, esto una ex subditis, & dominum virum agnosce. *Ad virum tuum conversio tua, & ipse tui dominabitur.* At vide hoc loco Dei benignitatem. Ne enim audiens, *Ipse tui dominabitur*, gravem censeret esse dominatum, prius posuit nomen curæ dicens, *Ad virum tuum conversio tua*, E hoc est, refugium tuum, portus, & securitas tibi erit ille: ut in omnibus, quæ ingruent, malis ad ipsum te convertas & confugias, tibi concedo. Neque hoc solum, sed & naturalibus eos necessitatibus colligavit, & tamquam infractum quoddam vinculum, cupiditatis illis catenam injecit. Vides ut subjectionem invexerit quidem peccatum, solers autem & sapiens Deus his quoque ad nostram utilitatem sit usus? Audi quid de hac subjectione dicat Paulus, ut rursum veteris ac novi testamenti concordiam intelligas. *Mulier*,

Genes. 2.19.

Gen. 3.16.

1 Tim. 2.11. 12.

[a] Reg. unus σὲ δίδωμι.

inquit, *in silentio discat cum omni subjectione.* Vides & ipsum viro mulierem subjecisse? sed exspecta, & causam audies. Cur cum omni subjectione? *Mulieri* enim, inquit, *docere non permitto.* Quid ita? Semel enim male docuit Adam. *Neque dominari in virum.* Cur id tandem? Semel quippe male dominata est: *sed esse in silentio.* Dic vero causam. *Adam* enim, inquit, *non est seductus: mulier autem seducta in praevaricatione fuit.* Idcirco illam a doctrinæ solio dejecit. Qui enim docere nescit, discat, inquit: quod si noluerit discere, sed docere voluerit, & seipsum, & discipulos insuper suos perdet: id quod etiam tunc mulieri accidit. Verum illam quidem viro subjectam fuisse, ac propter peccatum fuisse subjectam, hinc manifestum est: illud autem audire velim, *Ad virum tuum conversio tua, & ipse tui dominabitur.*

Mulieris officium.

Mulier subjecta viro, quare.

2. Scire velim quo pacto de hac etiam cura loquatur Paulus, & dominatum misceat cum benevolentia. Quoniam igitur in loco id facit? ad Corinthios scribens ait, *Viri diligite uxores:* ecce illud, *Ad virum tuum conversio tua. Uxores autem ut timeant viros:* ecce illud, *ipse tui dominabitur.* Vides ut minime gravis sit dominatus, quando fervidus amator mulieris servientis fuerit dominus, quando metus fuerit cum caritate conjunctus? Sic enim tollitur omnis molestia servitutis: unum itaque principatum induxit inobedientia. Noli enim hoc spectare, quod illam ut oportebat temperarit Deus, sed quod ipsam servitutis naturam constituerit peccatum: quod est alterum genus servitutis multo priori gravius, quod & ipsum originem & occasionem duxit a peccato. Nam post diluvium Noë, commune illud universi terrarum orbis naufragium & exitium, peccavit in genitorem suum Cham, cumque nudatum patrem vidisset, accusatione illum amplius sua apud fratres suos nudavit, atque inde fratrum servus est factus. Corruperat enim naturæ nobilitatem pravitas voluntatis: ac merito quidem. Scriptura igitur innumeras pro justo profert excusationes, vel potius uno verbo omnem illi dat veniam. *Cœpit* enim, inquit, *Noë homo agricola.* Illud vero, *cœpit*, multam continet ebrietatis excusationem. Nam neque quantum vini bibendum esset noverat, nec quomodo; merumne an aqua mixtum: nec quando bibendum, statimne ex torcularibus haustum, an post aliquod tempus elapsum. Ac Scriptura quidem per hæc Noë factum excusat, qui vero ex ipso prognatus erat, qui ab ipso servatus; siquidem propter exhibitum patri honorem, una cum cæteris tempestate sublatus non perierat; nulla naturæ habita ratione, non salutis obtentæ

Ephes. 5. 25. 33.

Alterum servitutis genus ex peccato.

Gen 9. 20.

A φησιν, ἐν ἡσυχίᾳ μανθανέτω ἐν πάσῃ ὑποταγῇ. εἶδες καὶ αὐτὸν ὑποτάξαντα τῷ ἀνδρὶ τὴν γυναῖκα; ἀλλ' ἀνάμεινον, καὶ τὴν αἰτίαν ἀκούσῃ. διὰ τί ἐν πάσῃ ὑποταγῇ; [a] γυναικὶ γάρ, φησι, διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω. διὰ τί, ἐδίδαξε γὰρ ἅπαξ κακῶς τὸν Ἀδάμ· οὐδὲ αὐθεντεῖν τοῦ ἀνδρός. τί δήποτε; καὶ γὰρ ηὐθέντησεν ἅπαξ κακῶς· ἀλλ' εἶναι ἐν ἡσυχίᾳ· ἀλλ' εἰπὲ καὶ τὴν αἰτίαν. Ἀδὰμ γάρ, φησιν, οὐκ ἠπατήθη, ἡ δὲ γυνὴ ἀπατηθεῖσα ἐν παραβάσει γέγονε. διὰ τοῦτο αὐτὴν ἀπὸ τοῦ τῆς διδασκαλίας κατεβίβασε θρόνου. ὁ γὰρ διδάσκειν οὐκ εἰδώς, μανθανέτω, φησίν. εἰ δὲ μὴ βούλοιτο μανθάνειν, ἀλλὰ
B διδάσκειν ἐθέλοι, καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς μανθάνοντας προσαπολεῖ· ὅπερ οὖν καὶ ἐπὶ τῆς γυναικὸς τότε γέγονεν. ἀλλ' ὅτι μὲν ὑποτέτακται τῷ ἀνδρί, καὶ διὰ τὴν ἁμαρτίαν ὑπετάγη, δῆλον ἐντεῦθεν. βούλομαι δὲ ἐκεῖνο ἀκοῦσαι, τὸ πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει.

Βούλομαι μαθεῖν πῶς καὶ περὶ τῆς κηδεμονίας ταύτης ὁ Παῦλος διαλέγεται, [b] καὶ τὴν δεσποτείαν ἀναμίγνυσι τῇ φιλοστοργίᾳ. ποῦ οὖν τοῦτο ποιεῖ; Κορινθίοις ἐπιστέλλων φησίν· οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας. ἰδοὺ τό, πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου.
C αἱ γυναῖκες ἵνα φοβῶνται τοὺς ἄνδρας· ἰδοὺ τό, αὐτός σου κυριεύσει. εἶδες πῶς ἀνεπαχθὴς ἡ δεσποτεία, ὅταν ἐραστὴς μανικὸς τῆς δουλευούσης ὁ δεσπότης ᾖ, ὅταν φόβος ᾖ μετὰ ἀγάπης; οὕτω γὰρ τὸ φορτικὸν ἀνῄρηται τῆς δουλείας. μίαν μὲν οὖν εἰσήγαγε τὴν ἀρχὴν ἡ παρακοή. μὴ γὰρ δὴ τοῦτο ἴδῃς, ὅτι πρὸς τὸ δέον ἐρρύθμισεν αὐτὴν ὁ θεός, ἀλλ' ὅτι αὐτὴν τῆς δουλείας τὴν φύσιν ἡ ἁμαρτία κατεσκεύασεν. ἡ ἐστι καὶ δεύτερον δουλείας εἶδος τοῦ προτέρου φορτικώτερον, καὶ αὐτὸ δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐκ τῆς ἁμαρτίας
D ἔχει. μετὰ γὰρ τὸν κατακλυσμὸν τὸν ἐπὶ τοῦ Νῶε, καὶ τὸ κοινὸν τῆς οἰκουμένης ἁπάσης ναυάγιον καὶ τὴν πανωλεθρίαν ἐκείνην, ἥμαρτεν εἰς τὸν γεγεννηκότα [c] ὁ Χάμ, καὶ γυμνωθέντα ἰδὼν τὸν πατέρα, μᾶλλον ἐγύμνωσε τῇ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς κατηγορίᾳ, καὶ ἐντεῦθεν οἰκέτης ἐγίνετο τῶν ἀδελφῶν. ἐλυμήνατο γὰρ τῆς φύσεως τὴν εὐγένειαν ἡ τῆς προαιρέσεως πονηρία· καὶ μάλα εἰκότως. ἡ μὲν οὖν γραφὴ μυρίας ὑπὲρ τοῦ δικαίου συντίθησιν ἀπολογίας, μᾶλλον δὲ ἑνὶ ῥήματι πᾶσαν αὐτῷ δίδωσι συγγνώμην. ἤρξατο γάρ,
E φησι, Νῶε ἄνθρωπος γεωργός. τὸ δέ, ἤρξατο, τοῦτο πολλὴν ἔχει τὴν ἀπολογίαν τὴν ἐπὶ τῇ μέθῃ. οὔτε γὰρ πόσον πίνειν ἐχρῆν τὸν οἶνον ᾔδει, οὔτε πῶς πίνειν, ἄκρατον, ἢ μεμιγμένον ὕδατι, οὔτε πότε πίνειν, εὐθέως τῶν ὑποληνίων ἐξαντληθέντα, ἢ μικρὸν ἀναμείναντα χρόνον. ἡ μὲν οὖν γραφὴ διὰ τούτων ἀπολογεῖται ὑπὲρ τοῦ Νῶε· ὁ δὲ ἐξ αὐτοῦ γεννηθείς, ὁ δι' ἐκείνου σωθείς· διὰ γὰρ τὴν εἰς τὸν πατέρα τιμὴν οὐ συναπώλετο τῷ τῶν λοιπῶν κλυδωνίῳ· οὐ πρὸς τὴν φύσιν ἰδὼν αὐτήν, οὐ τῆς σωτηρίας ἀναμνησθείς, οὐ

[a] Reg. iidem γυναιξί.
[b] Reg. idem καὶ τῇ δεσποτείᾳ ἀναμίγνυσι τὴν φιλοστοργίαν. Ibid. memoriæ lapsu Chrysostomus Paulum Corinthiis scribentem inducit; sed locus est in epist. ad Ephesios.
[c] Χάμ, ita Regii bene, Edit. male Χαναάν.

τῷ φόβῳ σωφρονισθεὶς, ὁρῶν ἔτι τὰ λείψανα τῆς τοῦ θεοῦ μένοντα ὀργῆς, καὶ τῆς συμφορᾶς τὰ ἴχνη φαινόμενα, καὶ τὸν τῶν γεγενημένων ἀκμάζοντα φόβον, ἐξύβρισεν εἰς τὸν γεγεννηκότα. διὰ τοῦτο καί τις σοφὸς παραινεῖ λέγων, μὴ δοξάζου ἐν ἀτιμίᾳ πατρός σου· οὐ γάρ ἐστί σοι δόξα, πατρὸς ἀτιμία. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἔγνω ἐκεῖνος· ἀλλ' ἥμαρτεν ἁμαρτίαν πάσης συγγνώμης καὶ ἀπολογίας μείζονα. διὰ τοῦτο τιμωρίαν ἔδωκε τῆς ἁμαρτίας τὴν δουλείαν, καὶ τῶν ἀδελφῶν οἰκέτης ἐγένετο, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς φύσεως προεδρείαν τῇ τῆς γνώμης κακίᾳ προέδωκεν. ἰδοὺ καὶ δεύτερος δουλείας τρόπος. βούλει καὶ τρίτον μαθεῖν; φορτικώτερος δὲ τούτων τῶν δύο τῶν προτέρων ἐστὶ, καὶ πολὺ φοβερώτερος. ἐπειδὴ γὰρ [a] ἐκείνοις οὐκ ἐσωφρονίσθη, ἐπέτεινεν ἡμῖν ὁ θεὸς τὰ δεσμά. τίς οὖν οὗτός ἐστιν; ὁ τῶν ἀρχόντων, ὁ τῶν ἐξουσιῶν· οὐ τοιοῦτος, οἷος ὁ τῆς γυναικὸς, οὐδὲ τοιοῦτος, οἷος ὁ τῶν δούλων, ἀλλὰ πολλῷ φοβερώτερος. ξίφη γάρ ἐστιν ἰδεῖν ἠκονημένα πανταχοῦ, δημίους, κολάσεις, βασανιστήρια, τιμωρίας, τὴν μέχρι θανάτου καὶ ζωῆς ἐξουσίαν. καὶ ὅτι καὶ οὗτος τῆς ἀρχῆς ὁ τρόπος ἀναγκαῖος διὰ τὴν ἁμαρτίαν ἐγένετο, ἄκουσον πάλιν αὐτοῦ τοῦ Παύλου περὶ τούτου φιλοσοφοῦντος. Εἰ δὲ θέλεις μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν, τὸ ἀγαθὸν ποίει, φησὶ, καὶ ἕξεις ἔπαινον ἐξ αὐτῆς. ἐὰν δὲ τὸ κακὸν ποιῇς, φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκῆ τὴν μάχαιραν φορεῖ. ὁρᾷς ὅτι διὰ τοὺς τὸ κακὸν πράττοντας καὶ ἄρχων καὶ μάχαιρα; ἄκουσον γοῦν σαφέστερον τοῦτο πάλιν. ἔκδικος γάρ, φησίν, ἐστι τῷ τὸ κακὸν πράσσοντι. καὶ οὐκ εἶπεν, οὐ γὰρ εἰκῆ ἄρχων ἐστίν· ἀλλὰ τί; οὐ γὰρ εἰκῆ τὴν μάχαιραν φορεῖ. ὡπλισμένον σοι τὸν δικαστὴν ἐπέστησε. καθάπερ γὰρ φιλόστοργος πατὴρ παῖδας εἰς αὐτὸν ῥαθυμοῦντας, καὶ διὰ τὴν πατρικὴν φιλοστοργίαν καταφρονοῦντας αὐτοῦ, διὰ τὴν ἀγαθότητα παιδαγωγοῖς καὶ διδασκάλοις ἐκδίδωσι φοβεροῖς· οὕτω καὶ ὁ θεὸς τὴν φύσιν τὴν ἡμετέραν καταφρονοῦσαν αὐτοῦ, διὰ τὴν ἀγαθότητα, καθάπερ διδασκάλοις καὶ παιδαγωγοῖς, τοῖς ἄρχουσιν ἐξέδωκεν, ὥστε αὐτοὺς ἐπιστρέψαι αὐτῆς τὴν ῥαθυμίαν. ἀλλ', εἰ βούλεσθε, καὶ ἀπὸ τῆς παλαιᾶς αὐτὸ τοῦτο ἴδωμεν, ὅτι διὰ τὴν πονηρίαν τὴν ἡμετέραν καὶ τῆς ἀρχῆς ἐγένετο χρεία ταύτης. τῶν προφητῶν τις προξενούμενος ἐπὶ τοῖς ἀδίκοις, οὕτω πως [b] φησι· Παρασιωπήσεις ἐν τῷ καταπίνειν τὸν ἀσεβῆ τὸν δίκαιον, καὶ ποιήσεις τοὺς ἀνθρώπους, ὡς τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, καὶ ὡς ἑρπετὰ οὐκ ἔχοντα ἡγούμενον; οὐκοῦν διὰ τοῦτο ἡγούμενος, ἵνα μὴ ὡς ἑρπετὰ ὦμεν· διὰ τοῦτο ἄρχων, ἵνα μὴ ὡς οἱ [c] ἰχθύες καταπίνωμεν ἀλλήλους. ὥσπερ γὰρ διὰ τὰ νοσήματα τὰ φάρμακα, οὕτω διὰ τὰ ἁμαρτήματα αἱ κολάσεις. ἐπεὶ ὅτι γε ὁ συζῶν ἀρετῇ τῆς ἐκεῖθεν ἐπιστασίας οὐ δεῖται, ἄκουσον τί φησιν ὁ Παῦλος· Εἰ δὲ θέλεις μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν, τὸ ἀγαθὸν ποίει, καὶ ἕξεις ἔπαινον ἐξ αὐτῆς. θεατής σου,

A recordatus, non metu ad meliorem mentem reductus, cum adhuc superesse reliquias cerneret iræ divinæ, cum vestigia calamitatis apparere, cum adhuc eorum quæ acciderant metum vigere, contumelia parentem affecit. Hoc etiam admonet sapiens quispiam dicens, *Ne glorieris in contumelia patris tui: non enim est tibi gloria, patris contumelia.* Verum neque hoc noverat ille, sed peccatum omni venia & excusatione indignum admisit. Ideo peccati pœnam servitutem incurrit, fratrumque servus est factus, & prærogativam honoris B a natura delatam animi pravitate amisit. Habes alterum servitutis genus. Vis etiam tertium nosse? duobus prioribus gravius est istud, multoque formidabilius. Nam quoniam illis non est emendatus, vincula nobis adauxit Deus. Quodnam igitur illud est? principum ac magistratuum nimirum, non tale quale mulieris, neque tale quale servorum, sed multo magis formidabile. Videre est undique gladios acutos, carnifices, supplicia, tormenta, pœnas, vitæ necisque potestatem. Ut autem scias hunc quoque modum principatus ex occasione peccati ortum habuisse, rursus Paulum C ipsum de hoc philosophantem audi. *Si autem vis non timere potestatem, bonum fac,* inquit, *& habebis laudem ex illa. Si autem malum feceris, time: non enim sine causa gladium portat.* Vides propter eos, qui malum perpetrant, & principem & gladium imminere? audi manifestius istud ipsum rursus? *Vindex enim est*, inquit, *ei qui malum agit.* Neque dixit, Non enim sine causa princeps est: sed quid? *non enim sine causa gladium portat*, armatum judicem tibi præfecit. Ut enim pater filiorum amans, ubi negligenter officio suo fungi videt illos, & propter paternam indulgen-D tiam se ab illis contemni, ob suam bonitatem pædagogis ac præceptoribus terribilibus illos committit: sic & a nostra natura se contemtum cernens Deus, ob suam bonitatem tamquam magistris ac pædagogis quibusdam principibus illam tradidit, ut negligentiam ejus corrigerent. Sed si vultis, ex veteri Testamento illud spectemus, ob nostram nimirum pravitatem hoc opus fuisse principatu. Propter iniquos quispiam Propheta succensens his verbis utitur: *Tacebis dum impius devorat E justum, & facies homines quasi pisces maris, & quasi reptilia non habentia ducem?* Ergo ideo dux est, ne tamquam reptilia simus: ideo princeps, ne tamquam pisces nos invicem devoremus. Nam ut propter morbos medicamenta sunt data: sic propter delicta, supplicia. Quoniam enim is qui virtute præditus vivit, ejusmodi præfectura non indiget, audi quid dicat Paulus: *Sin autem vis non timere potestatem, bonum fac, & habebis laudem ex illa.* Spectator tuus, in-

Eccli 3. 9.
Rom. 13. 3. 4.
Magistratus quasi pædagogi.
Habac. 1. 13.
Rom. 13. 3.

a Reg. unus ἐκείνοις οὐκ ἐσωφρονίσθημεν. Edit. ἐκεῖνος οὐκ ἐσωφρονίσθη.
b Reg. unus, παρόψεται τοῦ κόσμου παρασιωπᾷς ἐν τῷ καταπίνεσθαι τὸν δίκαιον ἀπὸ τοῦ ἀσεβοῦς καὶ ποιεῖς τούς.
c Reg. ἰχθύες τῆς θαλάσσης καταπ.

quit, est judex. Si recte vivas, non spectator solum, sed etiam laudator. Sed quid ego de principum loquor necessitate, cum & aliis multo majoribus sublimiores sint qui philosophiam colunt? siquidem principum ipsorum principes sunt leges. Attamen neque legibus indiget is, qui cum modestia & æquitate vivit: atque hoc testantem audi Paulum his verbis, *Justo lex non est posita*. Quod si lex posita non est, multo magis princeps ei præfectus non est. En tibi tertium genus principatus, qui & ipse ductam habet occasionem a peccato & improbitate.

1.Tim.1.9.

Rom.13.1.

3. Quonam igitur pacto ait Paulus potestatem non esse nisi a Deo? Quod nimirum ad utilitatem nostram nobis illam Deus constituerit. Nam peccatum quidem necessitatem ejus invexit. Deus autem ad nostram utilitatem est usus. Et quemadmodum ex vulneribus fit ut medicamentis indigeamus: ex medicorum autem sapientia, ut adhibeantur medicamenta: sic & necessitas servitutis ortum habuit a peccato: ut autem ad id quod opus erat illa dirigeretur, id sane divinæ acceptum ferendum est sapientiæ. Verum adeste animis, & desidiam omnem excutite. Cur tandem id dico? Scripturas vobis enarramus, vos vero aversis a nobis oculis, ad lucernas & ad eum qui lucernas accendebat, eos convertistis. Quantæ porro est hoc socordiæ, nobis relictis huic attendere? Ignem ego quoque accendo, qui latet in Scripturis, & in nostra lingua succenditur lucerna doctrinæ. Hoc illo majus est lumen ac melius: non enim oleo madens ellychnium, ut iste, accendimus, sed irrigatas pietate animas audiendi cupiditate inflammamus. Disserebat etiam Paulus aliquando in cœnaculo quodam. Nemo tamen arbitretur meipsum velle me cum Paulo comparare, non enim adeo sum insanus, sed ut intelligatis quantum studii vos oporteat ad audiendum adhibere. Disserebat ergo Paulus in cœnaculo, & vespera, ut nunc etiam, incidit, erantque lucernæ in cœnaculo: deinde cecidit Eutychus de fenestra, neque conventum casus ille dissolvit, neque mors theatrum sustulit: verum ita divinis eloquiis audiendis affixi erant, ut neque casus illius sensum ullum ceperint: vos vero nulla insolita re conspecta vel mira, sed homine tantum, qui solitum ministerium obibat, illuc oculos convertistis. Et qua tandem venia dignum hoc fuerit? Nemo igitur, dilectissimi, reprehensionem molestam & gravem arbitretur: neque enim odio impulsi, sed solicitudine inducti reprehendimus. *Fideliora* quippe *sunt amicorum vulnera, quam spontanea oscula inimicorum.* Attendite igitur, quæso, & hoc igne relicto ad sacrarum Scripturarum lumen animum adhibete. Alium enim principatus modum statui dicere, qui non a peccato, sed a natura ipsa traxit originem.

Lampades sive lucernæ in Ecclesia accendebantur.

Act.20.8.

Prov.27.6.

A φησιν, ὁ δικαστής ἐστιν. ἐὰν ὀρθῶς ζῇς, οὐ θεατὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπαινέτης. καὶ τί λέγω τὴν ἀπὸ τῶν ἀρχόντων χρείαν, ὅπουγε καὶ ἑτέρων μειζόνων ἀνώτεροι οἱ φιλοσοφίαν διώκοντές εἰσιν; ἄρχοντες γὰρ ἀρχόντων εἰσὶν οἱ νόμοι· ἀλλ᾽ ὅμως οὐδὲ νόμων δεῖται ὁ μετ᾽ ἐπιεικείας ζῶν. καὶ τοῦτο ἄκουσον τοῦ Παύλου λέγοντος, δικαίῳ νόμος οὐ κεῖται. εἰ δὲ νόμος οὐ κεῖται, πολλῷ μᾶλλον ἄρχων οὐκ ἐφέστηκεν. ἰδοὺ τρίτος ἀρχῆς τρόπος, καὶ οὗτος ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ πονηρίας ἔχων τὴν ὑπόθεσιν.

B Πῶς οὖν ὁ Παῦλός φησιν ὅτι οὐκ ἔστιν ἐξουσία, εἰ μὴ ἀπὸ Θεοῦ; ὅτι αὐτὸς αὐτὴν πρὸς τὸ λυσιτελὲς ἡμῖν κατέστησεν. εἰσήγαγε μὲν γὰρ αὐτῆς τὴν χρείαν ἡ ἁμαρτία, ὁ δὲ Θεὸς πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῖν ἀπεχρήσατο. καὶ καθάπερ ἡ χρεία τῶν φαρμάκων ἀπὸ τῶν τραυμάτων γίνεται, ἡ δὲ ἐπαγωγὴ τῶν φαρμάκων ἀπὸ τῆς τῶν ἰατρῶν σοφίας· οὕτω καὶ ἡ χρεία τῆς δουλείας ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας γέγονε· τὸ δὲ εἰς δέον αὐτὴν ῥυθμίσαι, ἀπὸ τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας. ἀλλὰ γὰρ διανάστητε, καὶ τὴν ῥαθυμίαν ἀπόθεσθε. τίνος ἕνεκα τοῦτο λέγω; περὶ γραφῶν ὑμῖν διηγούμεθα, ὑμεῖς δὲ τοὺς C ὀφθαλμοὺς ἀποστήσαντες ἡμῶν, πρὸς τὰς λαμπάδας καὶ τὸν τὰς λαμπάδας ἅπτοντα μετεστήσατε. καὶ πόσης τοῦτο ῥαθυμίας ἡμᾶς ἀφέντας τούτῳ προσέχειν; [a] πῦρ ἀνάπτω κἀγὼ τὸ ἀπὸ τῶν γραφῶν, καὶ ἐπὶ τῆς γλώττης τῆς ἡμετέρας λαμπάδιον καίεται τὸ τῆς διδασκαλίας. τοῦτο μεῖζον καὶ βέλτιον τὸ φῶς ἐκείνου τοῦ φωτός. οὐ γὰρ δὴ θρυαλλίδα διάβροχον ἐλαίῳ, καθάπερ οὗτος, ἐξάπτομεν, ἀλλὰ ψυχὰς ἐν εὐσεβείᾳ ἀρδομένας τῇ τῆς ἀκροάσεως ἀνάπτομεν ἐπιθυμίᾳ. διελέγετό ποτε καὶ ὁ Παῦλος ἐν ὑπερῴῳ τινί. D ἀλλὰ μηδεὶς νομιζέτω με Παύλῳ παραβάλλειν ἐμαυτόν· οὐ γὰρ οὕτω μέμηνα· ἀλλ᾽ ἵνα μάθητε πόσην περὶ τὴν ἀκρόασιν σπουδὴν ἐπιδείκνυσθαι χρή. διελέγετο τοίνυν ὁ Παῦλος ἐν ὑπερῴῳ, καὶ ἑσπέρα κατέλαβε, καθάπερ καὶ νῦν, καὶ λαμπάδες ἦσαν ἐν τῷ ὑπερῴῳ. εἶτα ὁ Εὔτυχος ἀπὸ τῆς θυρίδος κατέπεσε, καὶ οὐ διέλυσε τὸ πτῶμα τὸν σύλλογον, οὐδὲ ἀνέστησε τὸ θέατρον ὁ θάνατος· ἀλλ᾽ οὕτως ἦσαν προσηλωμένοι τῇ τῶν θείων ἀκροάσει λογίων, ὡς μηδὲ αἰσθηθῆναι τοῦ πτώματος· ὑμεῖς δὲ οὐδὲν ξένον ἰδόντες, E οὐδὲ παράδοξον, ἀλλ᾽ ἄνθρωπον τὰ συνήθη ποιοῦντα, τὰς ὄψεις ἐκεῖ μετεθήκατε. καὶ ποίας ἂν εἴη τοῦτο συγγνώμης ἄξιον; μηδεὶς τοίνυν, ἀγαπητοί, φορτικήν τινα τὴν ἐπιτίμησιν νομιζέτω· οὐ γὰρ μισοῦντες, ἀλλὰ κηδόμενοι ἐγκαλοῦμεν. ἀξιοπιστότερα γὰρ τραύματα φίλων, ἢ ἑκούσια φιλήματα ἐχθρῶν. διανάστητε τοίνυν, παρακαλῶ, καὶ τοῦτο ἀφέντες τὸ πῦρ, τῷ φωτὶ προσέχετε τῶν θείων γραφῶν. ἕτερον γὰρ ὑμῖν ἀρχῆς βούλομαι τρόπον εἰπεῖν, οὐκ ἀπὸ ἁμαρτίας λαμβάνοντα τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ παρὰ τῆς

a Reg. πῦρ ἅπτω κἀγώ.

A φύσεως αὐτῆς. Τίς οὖν αὕτη ἐστίν; ἡ τῶν τεκόντων εἰς ἔκγονα. ὠδίνων γάρ ἐστιν ἀμοιβὴ ἡ τοιαύτη τιμή. διὰ τοῦτο καί τις σοφὸς λέγει· ὡς δεσπόταις δούλευσον τοῖς γεννήσασί σε. εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν ἐπάγει λέγων· τί γὰρ αὐτοῖς ἀνταποδώσεις, καθὼς αὐτοί σοι; καίτοι τί ποτέ ἐστιν, ὃ μὴ δύναται παῖς ἀποδοῦναι πατρί; οὐδὲν οὖν ἄλλο, ἢ τοῦτο λέγει· καθὼς αὐτοί σε ἐγέννησαν, σὺ αὐτοὺς γεννῆσαι οὐ δυνήσῃ. ἐπεὶ οὖν κατὰ τοῦτο ἠλαττώμεθα, ἑτέρωθεν πλεονεκτήσωμεν ταῖς εἰς αὐτοὺς τιμαῖς, μὴ διὰ τὸν τῆς φύσεως νόμον μόνον, ἀλλὰ πρὸ τῆς φύσεως διὰ τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον. καὶ γὰρ σφόδρα ὁ Θεὸς βούλεται τοὺς τεκόντας τιμᾶσθαι παρὰ τῶν τεχθέντων· καὶ τοὺς μὲν τοῦτο ποιοῦντας B μεγάλοις ἀγαθοῖς καὶ δωρεαῖς ἀμείβεται, τοὺς δὲ παραβαίνοντας τὸν νόμον μεγάλοις καὶ δεινοῖς κολάζει κακοῖς. ὁ κακολογῶν, φησι, πατέρα ἢ μητέρα, θανάτῳ τελευτάτω. τοῖς δὲ τιμῶσιν αὐτοὺς οὕτω πως φησί· τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται· καὶ ἔσῃ μακροχρόνιος ἐπὶ τῆς γῆς. ὅπερ μέγιστον ἀγαθὸν εἶναι νομίζεται γῆρας λιπαρὸν καὶ μῆκος ζωῆς, τοῦτο ἔθηκεν ἔπαθλον τοῖς τιμῶσιν αὐτούς· καὶ ὅπερ ἔσχατον εἶναι δοκεῖ κακὸν, θάνατος ἄωρος, τοῦτο ἔθηκεν ἐπιτίμιον τοῖς ὑβρίζουσιν εἰς αὐτούς· τοὺς μὲν ἐπισπώμενος εἰς εὔνοιαν τῇ τῆς τιμῆς ἐπαγ- C γελίᾳ, τοὺς δὲ καὶ ἄκοντας ἀπάγων τῆς ὕβρεως τῷ τῆς τιμωρίας φόβῳ. οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς ἀποθνήσκειν κελεύει τὸν πατραλοίαν, οὐδὲ δημίους αὐτὸν ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου λαβόντας ἐξάγειν διὰ τῆς ἀγορᾶς, οὐδὲ τῆς πόλεως ἔξω τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνειν· ἀλλ' ἄγει μὲν αὐτὸν εἰς μέσην τὴν πόλιν αὐτὸς ὁ πατὴρ, καὶ χωρὶς ἀποδείξεως πάσης πιστεύεται· καὶ μάλα δικαίως. ὁ γὰρ καὶ χρήματα καὶ σώματα καὶ πᾶν ὁτιοῦν ἑλόμενος ὑπὲρ τοῦ παιδὸς καταδαπανῆσαι, οὐκ ἄν ποτε κατήγορος αὐτοῦ γέγονεν, εἰ μὴ πολλὴ τῆς ὕβρεως ἦν ἡ ὑπερβολή. D ἄγει τοίνυν αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, εἶτα καλεῖ τὸν δῆμον ἅπαντα, καὶ λέγει τὴν κατηγορίαν· οἱ δὲ ἀκούοντες πάντες ἕκαστος λίθον λαβὼν οὕτω βάλλουσι τὸν πατραλοίαν. οὐ γὰρ δὴ θεατὰς μόνον τῆς τιμωρίας, ἀλλὰ καὶ αὐτουργοὺς εἶναι βούλεται ὁ νομοθέτης, ἵνα εἰς τὴν δεξιὰν ἕκαστος ἰδὼν τὴν ἑαυτοῦ, δι' ἧς τὸν λίθον καὶ αὐτὸς ἔβαλε κατὰ τῆς τοῦ πατραλοίου κεφαλῆς, ἱκανὸν ὑπόμνημα πρὸς διόρθωσιν ἔχῃ. οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἕτερον ἡμῖν ὁ νομοθέτης αἰνίττεται, ὅτι ὁ τοὺς γονέας ὑβρίζων, οὐκ E ἐκείνους ἠδίκηκε μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντας ἀνθρώπους. διὰ τοῦτο πάντας ἐπὶ τὴν κοινωνίαν τῆς τιμωρίας καλεῖ, καθάπερ ὑβρισμένους ἅπαντας, καὶ δῆμον ὁμοῦ καὶ πόλιν περιΐστησιν ἅπασαν, παιδεύων καὶ τοὺς οὐδὲν ἔχοντας κοινὸν πρὸς τοὺς ἠδικημένους ἐπὶ γονεῦσιν ὑβριζομένοις ἀγανακτεῖν, ὡς τῆς κοινῆς φύσεως ὑβριζομένης, καὶ τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον, ὥσπερ λοιμόν τινα καὶ κοινὴν νόσον, μὴ τῆς πόλεως μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ φωτὸς ἀπελαύνειν αὐτοῦ. πολέμιος γὰρ ὁ τοιοῦτος

Quis ille porro est? parentum in liberos. Est enim remuneratio partus honor iste? propterea sapiens quispiam dicit: *Quasi dominis servi iis, qui te genuerunt.* (Eccli. 3. 9.) Deinde causam adjicit dicens: *Quid enim retribues illis, quomodo illi tibi?* (Eccli. 7. 29.) Tametsi quid tandem est, quod filius patri retribuere non possit? Nihil ergo aliud præter hoc dicit: ut te ipsi genuerunt, tu illos gignere minime poteris. Quando igitur in hac re illis inferiores sumus, aliunde illos, delatis ipsis honoribus, superemus, non ob legem naturæ tantum, sed ante naturam ob Dei timorem. Multum enim parentes a liberis honorari vult Deus: & qui hoc fecerint, magnis bonis remuneratur ac donis; eos vero qui legem transgressi fuerint, magnis & gravibus malis punit. *Qui maledixerit*, inquit, *patri vel matri, morte moriatur.* (Matt. 15. 4.) Eis vero, qui honorant illos, sic ait: *Honora patrem tuum & matrem tuam, ut bene sit tibi, & eris longævus super terram*: (Exod. 20. 12.) quod maximum esse bonum censetur, beatam scilicet senectutem, & vitæ prolixitatem, hoc proposuit præmium iis qui ipsos honorarint: & quod summum esse malum videtur, mortem immaturam, hoc in pœnam proposuit iis, qui contumeliosi in eos fuerint: atque ita horum quidem benevolentiam sibi honoris pollicitatione conciliat, illos vero etiam invitos pœnæ formidine a contumelia revocat. Non solum enim mori parricidam jubet, neque abreptum a judicio per forum a lictoribus educi, neque extra civitatem capite truncari: sed in mediam civitatem deducit ipsum pater, & absque alia quavis probatione fides illi habetur: ac merito quidem. Nam qui pecunias & corpora & aliud quidvis pro filio libenter impenderet, nunquam ejus fieret accusator, nisi summa ab illo injuria esset affectus. Deducit igitur illum in medium civitatis, deinde populo advocato accusationem pronunciat: qui vero audiunt, singuli arrepto lapide parricidam illum percutiunt. Non enim spectatores tantum supplicii, sed etiam ministros eos esse vult legislator, ut cum dexteram suam quisque conspexerit, qua lapidem & ipse in parricidæ caput projecit, hac sufficienti admonitione instructus ad meliorem frugem revocetur. (Cur parricidæ lapidati sint.) Neque vero id solum, sed & aliud nobis innuit legislator, eum nimirum, qui contumelia parentes affecerit, non illos tantum, sed etiam omnes homines læsisse. Propterea cunctos ad supplicii consortium vocat, quasi contumelia fuerint affecti omnes, ac populum simul & totam convocat civitatem, ut doceat, eos quibus nihil est commune cum illis qui affecti sunt injuria, in eos indignatione commoveri, qui contumeliosi fuerint in parentes, tamquam in communem naturam cadente injuria, utque talem hominem quasi pestem quamdam communemque morbum non ex urbe solum, sed ex ipsa quoque vita ejiciant. Hostis enim est vir

ejusmodi, & omnium communis inimicus, Dei, naturæ, legum, & omnium nostrum viventium. Idcirco simul omnes aggredi cædem jubet, ut expiationem quamdam perficiat civitatis. Multa vobis bona contingant, quod tanta cum voluptate de parricida sermonem exceperitis, ac lapidum loco vocibus illum percusseritis: hoc enim indicium ingentis est benevolentiæ, qua patrem suum vestrum unusquisque complectitur. Tunc enim præcipue leges, quæ delicta vindicant, laudare consuevimus, cum delictorum ipsi nobis minime conscii fuerimus. Pro his igitur omnibus clementi Deo gratias agamus, qui vitæ nostræ curam gerit, qui parentibus providet, qui de liberis est solicitus, & pro nostra salute cuncta disponit. Ipsum enim decet gloria, honor & adoratio, una cum Patre principii experte, ac sancto Spiritu, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

A καὶ κοινὸς ἁπάντων ἐστὶν ἐχθρὸς, καὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ τῆς φύσεως, καὶ τῶν νόμων, καὶ τῆς κοινῆς ἁπάντων ἡμῶν ζωῆς. διὰ τοῦτο πάντας συνεφάπτεσθαι κελεύει τῆς σφαγῆς, ὥσπερ τινὰ καθαρμὸν τῆς πόλεως ἐργαζόμενος. πολλὰ ὑμῖν ἀγαθὰ γένοιτο, ὅτι μετὰ τοσαύτης ἡδονῆς τοὺς περὶ τοῦ πατραλοίου λόγους ἐδέξασθε, καὶ ἀντὶ τῶν λίθων ταῖς βοαῖς αὐτὸν ἐβάλλετε. τεκμήριον γὰρ τοῦτό ἐστι τοῦ πολλὴν περὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἕκαστον ὑμῶν τὴν εὔνοιαν ἐπιδεδεῖχθαι. καὶ γὰρ τότε τοὺς νόμους μάλιστα θαυμάζειν εἰώθαμεν τοὺς τὰ ἁμαρτήματα κολάζοντας, ὅταν μὴ συνειδότες ἑαυτοῖς τὰ ἁμαρτήματα ὦμεν. ὑπὲρ δὴ τούτων ἁπάντων εὐχαριστήσωμεν τῷ φιλανθρώπῳ Θεῷ τῷ κηδομένῳ τῆς ζωῆς
B τῆς ἡμετέρας, καὶ προνοοῦντι γονέων, καὶ παίδων φροντίζοντι, καὶ πάντα ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας οἰκονομοῦντι σωτηρίας. αὐτῷ γὰρ πρέπει δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ πατρὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

SERMO V.

Quod non propter Adamum punimur, & majora per eum bona quam mala sunt importata, si nobis ipsis attendere voluerimus: & adversus eos qui pauperes prætereunt.

[a] ΛΟΓΟΣ έ.

C Ὅτι οὐ διὰ τὸν Ἀδὰμ κολαζόμεθα, καὶ ὅτι μείζονα τῶν δι' ἐκείνου εἰσενεχθέντων λυπηρῶν τὰ χρηστὰ, ἐὰν ἑαυτοῖς προσέχωμεν· καὶ κατὰ τῶν παρατρεχόντων τοὺς πένητας.

1. VOs quidem fortasse nos omnem putatis de dominatu absolvisse sermonem: at ego multum adhuc in eo video fructum apparere. Sed ne defatigemini, quæso, quousque totum ipsum decerpserimus. Nam & diligentes agricolæ cum vitem foliis comantem viderint, & multo fructu oneratam, non externos tantum abscindunt racemos, sed & ulterius progressi palmites confringunt, & folia coërcent, ita ut ne minimi quidem acini racemorum frondibus obtecti lateant. Nolite igitur negligentiores illis videri, neque priusquam totum a vobis sit acceptum recedite: præsertim cum labor quidem meus, fructus autem sit vester. Hesterno die mulieres accusavimus, vel potius non mulieres, sed Evam quod per peccatum servitutem invexit. Fortasse dicent nobis mulieres, Quare cum illa peccasset, nos damnatæ fuimus, & unius personæ lapsus fuit, crimen autem sexus totius? Hoc etiam dicere servi possent: Quid causæ est cur cum in patrem contumeliosus fuisset Chanaan, ad totum genus pœna transivit? Et qui magistratus reformidant, possent objicere: Cur tandem cæteris scelerate viventibus ipsi jugo servitutis addicti sunt? Quid igitur his omnibus respondebimus? Siquidem una solutione quæstionibus istis omnibus satisfiet; priores quidem illos peccasse, ac sua prævaricatione servitutem introduxisse, verum introductam il-

Cur ob unius peccatum alii puniantur.

ΥΜΕΙΣ μὲν ἴσως νομίζετε τὸν περὶ τῆς δεσποτείας ἡμῖν ἅπαντα ἀπηρτίσθαι λόγον· ἐγὼ δὲ ἔτι πολὺν ὁρῶ τὸν καρπὸν ἐν αὐτῷ φαινόμενον. ἀλλὰ μὴ ἀποκάμητε, παρακαλῶ, ἕως αὐτὸν ἅπαντα ἐκτρυγήσωμεν. καὶ γὰρ οἱ φιλόπονοι τῶν γεωργῶν ὅταν ἴδωσιν ἄμπελον πολλοῖς μὲν τοῖς φύλλοις κομῶσαν, πολλῷ δὲ τῷ καρπῷ βριθομένην, οὐχὶ τοὺς ἔξωθεν βότρυας ἐκτέμνουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐνδοτέρω χωροῦσι τὰ κλήματα ἀνακλῶντες, καὶ τὰ φύλλα ἀναστέλ-
D λοντες, ὥστε μηδὲ μικρὰς σταφυλῆς ῥᾶγας ὑπὸ τοῖς πετάλοις κρυπτομένας λαθεῖν. μὴ τοίνυν ἐκείνων φανῆτε ῥαθυμότεροι, μηδὲ ἀποστῆτε, ἕως ἂν τὸ πᾶν λάβητε· καὶ μάλιστα, ὅτι ὁ μὲν πόνος ἐμὸς, ὁ δὲ καρπὸς ὑμέτερος. κατηγορήσαμεν χθὲς τῶν γυναικῶν, μᾶλλον δὲ οὐχὶ τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ τῆς Εὔας, ὅτι διὰ τῆς ἁμαρτίας τὴν δουλείαν εἰσήγαγεν· εἴποιεν ἂν αἱ γυναῖκες ἡμῖν, τίνος οὖν ἕνεκεν ἐκείνης ἁμαρτησάσης, ἡμεῖς κατεδικάσθημεν, καὶ τὸ μὲν παράπτωμα γέγονεν ἑνὸς προσώπου, τὸ δὲ ἔγκλημα κοινὸν τῆς φύσεως
E ἁπάσης; τοῦτο καὶ δοῦλοι εἴποιεν ἄν· τί δήποτε, τοῦ [b] Χαναὰν εἰς τὸν πατέρα ὑβρίσαντος, τὰ τῆς τιμωρίας εἰς ἅπαν διέβη τὸ γένος; καὶ οἱ τοὺς ἄρχοντας δὲ φοβούμενοι τοῦτο ἂν αἰτιάσαιντο, τί δήποτε, ἑτέρων ἐν πονηρίᾳ ζησάντων, αὐτοὶ τῷ ζυγῷ τῆς ἀρχῆς παρεδόθησαν; τί οὖν ἂν εἴποιμεν ἡμεῖς πρὸς τούτους ἅπαντας; μία γὰρ ἔσται πάντων ζητημάτων ἡ λύσις· ὅτι ἥμαρτον μὲν οἱ πρότεροι, καὶ διὰ τῆς οἰκείας παρακοῆς τὴν δουλείαν εἰσήγαγον· εἰσαχθεῖσαν δὲ οἱ μετὰ

[a] In codice Regio 2342. hæc homilia non in serie aliarum ponitur, & omnino prætermittitur.

[b] Hic puto mendose poni Chanaan pro Cham, ut etiam in Homilia præcedenti edit. Morel. Sed ibi mss. auctoritate Χάμ posuimus: hîc non audemus quia mss. etiam Χαναὰν habent.

ταῦτα

ταῦτα τὰ παρ' ἑαυτῶν ἐκύρωσαν ἁμαρτίαις. εἰ μὲν γὰρ εἶχεν ἑαυτοὺς δεῖξαι διαπαντὸς ἁμαρτημάτων ὄντας καθαρούς, ἴσως ἂν εἴη αὐτοῖς καλῶς δοκεῖν ἀντιλέγειν. εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ πολλοῖς εἰσιν ἐπιτιμίοις ὑπεύθυνοι, περιττὰ τὰ τῆς ἀπολογίας ταύτης ἐστίν. ἐγὼ γὰρ οὐκ εἶπον, ὅτι ἤδη μὲν ἡ ἁμαρτία δουλείαν οὐκ εἰσάγει, ἀλλ' ὅτι πᾶσα ἁμαρτία δουλείᾳ συγκεκλήρωται, καὶ φύσιν ἁμαρτίας, οὐ διαφορὰν ἁμαρτίας ᾐτιασάμην μόνον. ὥσπερ οὖν ἅπαντα μὲν τὰ ἀνίατα νοσήματα εἰς θάνατον ἄγει, οὐχ ἅπαντα δὲ τῆς αὐτῆς ἐστι φύσεως· οὕτω καὶ τὰ ἁμαρτήματα ἅπαντα μὲν δουλείαν τίκτει, οὐχ ἅπαντα δὲ τῆς αὐτῆς ἐστι φύσεως. ἥμαρτεν ἡ Εὔα ἁψαμένη τοῦ ξύλου, καὶ κατεκρίθη δι' αὐτό. διὰ τοῦτο μὴ ἁμαρτήσῃς σὺ πάλιν ἑτέραν ἴσως ἐκείνης ἁμαρτίαν χαλεπωτέραν. τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν δούλων ἄξιον εἰπεῖν, τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχομένων, ὅτι εἰσήγαγον μὲν οἱ πρῶτοι τὴν ἁμαρτίαν, οἱ δὲ μετ' ἐκείνους διαδεξάμενοι κατέχον τῆς δεσποτείας τὴν δύναμιν δι' ὧν ἐπλημμέλησαν. ἔχω καὶ ἑτέρως ἀπολογήσασθαι· ὅτι πολλοὶ πρὸς ἀρετὴν ἐπανελθόντες, ἀπηλλάγησαν τῆς δεσποτείας. καὶ πρότερον, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τῶν γυναικῶν τὸν λόγον γυμνάσωμεν, ἵν' εἰδῇς πῶς ὁ μακάριος Παῦλος, ὁ περιθεὶς αὐταῖς τὰ δεσμὰ, αὐτὸς αὐτὰ πάλιν ἀνῆκε. εἴ τις γυνή, φησιν, ἄνδρα ἔχει ἄπιστον, καὶ αὐτὸς συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτῆς, μὴ ἀφιέτω αὐτόν. διὰ τί; τί γὰρ οἶδας, γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις; καὶ πῶς, φησι, δύναται σῶσαι γυνή; διδάσκουσα, κατηχοῦσα, ἐνάγουσα πρὸς τὸν τῆς εὐσεβείας λόγον. καίτοι χθὲς, ὦ μακάριε Παῦλε, ἔλεγες, ὅτι γυναικὶ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω. πῶς οὖν πάλιν διδάσκαλον αὐτὴν ποιεῖς τοῦ ἀνδρός; οὐχὶ μαχόμενος ἐμαυτῷ τοῦτο ποιῶ, ἀλλὰ καὶ σφόδρα συμφωνῶν. ἄκουε γοῦν καὶ τίνος ἕνεκεν αὐτὴν ἐξέβαλε, καὶ τίνος ἕνεκεν αὐτὴν πάλιν ἐπανάγει πρὸς τὸν τῆς διδασκαλίας θρόνον, ἵνα μάθῃς τὴν Παύλου σοφίαν. διδασκέτω, φησὶν, ὁ ἀνήρ. διὰ τί; οὐκ ἠπατήθη γάρ. Ἀδὰμ γάρ, φησιν, οὐκ ἠπατήθη. μανθανέτω, φησὶν, ἡ γυνή. διὰ τί; ἠπατήθη γάρ. ἡ γυνὴ γάρ, φησιν, ἀπατηθεῖσα ἐν παραβάσει γέγονεν. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἐναντίον. ὅταν μὲν γὰρ ἄπιστος ᾖ ὁ ἀνὴρ, πιστὴ δὲ ἡ γυνή, διδασκέτω, φησὶν, ἡ γυνή· διὰ τί; ὅτι οὐκ ἠπάτηται· πιστὴ γάρ ἐστι. μανθανέτω τοίνυν ὁ ἀνήρ· ἠπατήθη γάρ· ἄπιστος γάρ ἐστιν. ἀντεστράφη, φησι, τὰ τῆς διδασκαλίας· ἀντεστράφθω λοιπὸν καὶ τὰ τῆς δεσποτείας. εἶδες πῶς πανταχοῦ οὐ τῇ φύσει, ἀλλὰ ἀπάτῃ καὶ τῇ ἁμαρτίᾳ δείκνυσι τὴν δουλείαν ἀκολουθοῦσαν; ἦλθε τοίνυν πρὸς τὴν γυναῖκα ἡ ἀπάτη παρὰ τὴν ἀρχὴν, ἠκολούθησε τῇ ἀπάτῃ ἡ ὑποταγή· μετέστη μετὰ ταῦτα πρὸς τὸν ἄνδρα ἡ ἀπάτη, μετέστη καὶ ἡ ὑποταγή. καὶ καθάπερ ἐν ἀρχῇ τῷ ἀνδρὶ τὴν σωτηρίαν τῆς γυναικὸς ἐνεπίστευσεν, ἐπειδὴ οὐκ ἠπάτητο, οὑτωσὶ λέγων, πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει· οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς πιστῆς τῆς τὸν ἄπιστον ἄνδρα ἐχούσης, τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνδρὸς ἐμ-

A lam posteriores peccatis suis confirmasse. Nam si quidem perpetuo se possent a peccatis immunes ostendere, jure fortasse possent contradicere: sin autem multis ipsi quoque pœnis sunt obnoxii, frustra hac excusatione se tuentur. Ego enim non dixi peccatum jam servitutem non introducere, sed omne peccatum cum servitute esse conjunctum, & in peccati naturam, non in solam peccati differentiam causam rejeci. Ut igitur omnes quidem incurabiles morbi mortem inferunt, non omnes tamen ejusdem sunt naturæ: sic & omnia quidem peccata pariunt servitu-
B tem, non tamen ejusdem naturæ sunt omnia. Peccavit Eva, cum lignum gustavit, & idcirco damnata est. Propterea noli tu rursus aliud illo fortasse deterius peccatum committere. Hoc & de servis merito dixerimus, hoc & de illis qui magistratibus subsunt, primos nimirum peccatum introduxisse, posteros autem succedentes dominatus virtutem suis retinuisse delictis. Possum & alia defensione uti: quod multi nempe cum ad virtutem regressi essent, a dominatu fuerint vindicati. Ac prius, si placet, de mulieribus sermonem instituamus, ut videas quo pacto, cum
C illis vincula beatus Paulus indidisset, eadem rursus ipse laxaverit. *Si qua mulier,* 1.Cor.7.13.
inquit, *virum habet infidelem, & hic consentit habitare cum illa, non dimittat illum.* Qua de causa? *Unde enim scis mulier, an virum servatura sis?* Et quo pacto, inquit, virum poterit servare mulier? Si doceat, si instruat, si de religione sermonem inferat. Atqui dicebas heri, beate Paule,
Mulieri docere non permitto. Qui fit igitur, 1.Tim.2.12.
ut illam viro magistram adhibeas? Non mecum ipse pugnans, id ago, sed meeum valde consentio. Audi quæso, & cur illam dejecerit, & cur rursus ad ma-
D gisterii cathedram illam evexerit, ut Pauli sapientiam discas. *Doceat vir,* in-
quit. Quid ita? *quippe qui seductus non* 1.Tim.2.14.
sit. Adam enim, inquit, *non est seductus. Discat mulier,* inquit. Quid ita? *quippe quæ seducta sit.* Mulier enim seducta in prævaricatione fuit. Hic vero contrarium videmus. Cum enim vir fuerit infidelis, mulier autem fidelis, doceat, inquit, mulier: Quid ita? quia seducta non est, cum sit fidelis. Discat igitur vir, quia seductus est, cum sit infidelis. Commutatæ sunt docendi vices, commutentur etiam deinceps vices dominandi. Vi-
E des, quo pacto ubique ostendit servitutem non naturam, sed deceptionem & peccatum sequi? Venit igitur ad mulierem ab initio deceptio, sequuta est subjectio deceptionem: commigravit ad virum deinde deceptio, commigravit quoque subjectio. Et sicut in principio mulieris salutem viro credidit, quia seductus
non erat sic dicens, *Ad virum conversio* Gen.3.16.
tua, & ipse tui dominabitur: sic etiam hoc loco cum esset mulier fidelis, quæ virum haberet infidelem, salutem viri mulieri

credidit his verbis utens: *Unde enim scis mulier, an virum servatura sis?* Quid hac fieri demonstratione clarius potest, ut servitutem constet non naturam consequi, sed peccatum? Hoc de servis quo-
1. Cor. 7. 21. que dici potest. *Servus vocatus es, non sit tibi curæ.* Vides, ut rursus nudum esse nomen servitutem ostendat, cum virtus adfuerit? *Sed & si potes fieri liber, magis utere:* hoc est, permane potius in servitute. Quam ob causam? *Qui enim in Domino vocatus est servus, libertus est Domini.* Vides nomine solo tenus esse servitutem, re autem ipsa libertatem? Cur porro servum manere permisit? ut libertatis præstantiam cognosceres. Nam sicut multo majus ac majori admiratione dignum est illæsa servare trium puerorum corpora manente fornace, quam illam exstinguere: sic multo majus & admirabilius est, quam solvere servitutem, manente illa libertatem ostendere. Ideo dixit: *etsi potes fieri liber, magis utere*, hoc est servus mane: verissimam enim possides libertatem.

2. Visne in magistratibus etiam istud cernere? Rex fuit Nabuchodonosor, qui fornacem quam vehementissime curavit accendi, ac tres pueros in medium adduci, juvenes, desertos, omni auxilio destitutos, servos, captivos, extorres. Et
Dan. 3. 14. quid ait? *Si vere Sedrac, Misac, Abdenago Deos meos non colitis, & imaginem auream quam statui non adoratis?* Quid ergo illi? Vide, quo pacto virtus eos, qui captivi erant, magis regios quam Regem ipsum reddiderit, ac multo excelsiori animo præditos illos ostenderit. Non enim tamquam Regem alloquentes, sed tamquam cum aliquo sibi subdito sermonem ferentes cum fiducia respondebant. *Non opus habemus*, inquiunt, *nos de verbo hoc respondere Regi.* Non verbis sed rebus ipsis demonstrationem exhibebimus. *Est Deus in cælo, potens eripere nos.* Beneficium a Daniele acceptum in memoriam illi revocarunt iisdem usi verbis, quæ Propheta tunc protulit. Quid enim ille
Dan. 2. 28. dicebat? *Non est magorum Gazarenorum, Chaldæorum verbum, quod requirit Rex: sed est Deus in cælis revelans mysteria.* Hanc igitur illi vocem in memoriam revocant, ut modestiorem illum reddant. Deinde addit Scriptura: *Et si non, notum sit tibi Rex, quia deos tuos non colimus, & imaginem auream, quam statuisti, non adoramus.* Vide juvenum sapientiam. Nam ut ne, qui tunc aderant, Deum infirmitatis accusarent, si forte collapsos illos in fornacem mori contigisset, potentiam ejus ante confitentur dicentes, *Est Deus in cælo, qui potest nos eripere:* ne autem rursus cum flammam evasissent, mercedis ac præmii causa Deo servire putarentur, adjecerunt: *Et si non, notum sit tibi Rex, quia deos tuos non colimus, & imaginem auream, quam statuisti, non adoramus,*

A πιστεύσει τῇ γυναικὶ, λέγων· τί γὰρ οἶδας, γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις; τί ταύτης τῆς ἀποδείξεως σαφέστερον γένοιτ' ἂν τοῦ μὴ τῇ φύσει τὴν δουλείαν, ἀλλὰ τῇ ἁμαρτίᾳ ἕπεσθαι; τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν δούλων ἐστὶν εἰπεῖν. δοῦλος ἐκλήθης; μή σοι μελέτω. ὁρᾷς πῶς πάλιν δείκνυσι ψιλὸν ὄνομα τὴν δουλείαν οὖσαν, ὅταν ἀρετὴ παρῇ; ἀλλ' εἰ καὶ δύνασαι ἐλεύθερος γενέσθαι, μᾶλλον χρῆσαι· τουτέστι, μᾶλλον μένε ἐν τῇ δουλείᾳ. διὰ τί; ὁ γὰρ ἐν κυρίῳ κληθεὶς δοῦλος, ἀπελεύθερος κυρίου ἐστίν. εἶδες μέχρι προσηγορίας τὴν δουλείαν, ἐν τῷ πράγματι δὲ τὴν ἐλευθερίαν; B τίνος δὲ ἕνεκεν ἀφῆκε μένειν δοῦλον; ἵνα τῆς ἐλευθερίας μάθῃς τὴν περιουσίαν. ὥσπερ γὰρ τοῦ σβέσαι τὴν κάμινον τὴν ἐπὶ τῶν τριῶν παίδων πολὺ θαυμαστότερον ἦν τὸ μενούσης αὐτῆς ἀσινῆ διατηρῆσαι τὰ σώματα· οὕτω τοῦ λῦσαι τὴν δουλείαν τὸ μενούσης αὐτῆς δεῖξαι τὴν ἐλευθερίαν πολλῷ μεῖζόν ἐστι καὶ θαυμαστότερον. διὰ τοῦτό φησιν, εἰ καὶ δύνασαι ἐλεύθερος γενέσθαι, μᾶλλον χρῆσαι, τουτέστι, μένε δοῦλος· τὴν γὰρ ἀληθεστάτην ἔχεις ἐλευθερίαν.

Βούλει καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχόντων τοῦτο ἰδεῖν; βασιλεὺς ἦν ὁ Ναβουχοδονόσορ, καὶ τὴν κάμινον ἀνῆψε μετὰ C πολλῆς τῆς σφοδρότητος, καὶ τοὺς τρεῖς παῖδας εἰς μέσον παρήγαγε, νέους, ἐρήμους, οὐδεμίαν ἔχοντας προστασίαν, δούλους, αἰχμαλώτους, ἀπόλιδας. καὶ τί φησιν; εἰ ἀληθῶς, Σεδρὰχ, Μισὰχ, Ἀβδεναγὼ τοῖς θεοῖς μου οὐ λατρεύετε, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ᾗ ἔστησα, οὐ προσκυνεῖτε; τί οὖν ἐκεῖνοι; θέασαι πῶς αὐτοὺς ἡ ἀρετὴ αἰχμαλώτους ὄντας βασιλικωτέρους ἐποίησε τοῦ βασιλέως, καὶ ὑψηλότερον αὐτῶν ἔδειξε τὸ φρόνημα. οὐ γὰρ ὡς βασιλεῖ διαλεγόμενοι, ἀλλ' ὥσπερ πρὸς ὑπήκοον τὸν λόγον ἔχοντες, οὕτω μετὰ παρρησίας ἀπεκρίνοντο. οὐ χρεία, φασὶν, D ἐστὶν ἡμῖν περὶ τοῦ ῥήματος τούτου ἀποκριθῆναι τῷ βασιλεῖ. οὐ διὰ ῥημάτων, ἀλλὰ διὰ πραγμάτων ποιησόμεθα τὴν ἀπόδειξιν. ἔστι θεὸς ἐν οὐρανῷ δυνατὸς ἐξελέσθαι ἡμᾶς. ἀνέμνησαν αὐτὸν τῆς ἐπὶ τοῦ Δανιὴλ εὐεργεσίας, αὐτὰ τὰ ῥήματα εἰπόντες, ἅπερ ὁ προφήτης εἶπε τότε. τί γὰρ ἐκεῖνος ἔλεγεν; οὐκ ἔστι μάγων Γαζαρηνῶν, Χαλδαίων τὸ ῥῆμα, ὃ ὁ βασιλεὺς ἀπαιτεῖ· ἀλλ' ἔστι θεὸς ἐν οὐρανοῖς ἀποκαλύπτων μυστήρια. ταύτης οὖν αὐτὸν ἀναμιμνήσκουσι τῆς φωνῆς, ὥστε ποιῆσαι ἐπιεικέστερον. εἶτά φησι· E καὶ ἐὰν μὴ, γνωστὸν ἔστω σοι, βασιλεῦ, ὅτι τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύομεν, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ᾗ ἔστησας, οὐ προσκυνοῦμεν. ὅρα σοφίαν τῶν νέων ἐκείνων. ἵνα μὲν γὰρ μὴ καταγνῶσιν ἀσθένειαν τοῦ θεοῦ οἱ τότε παρόντες, εἰ συμβαίη ἐμπεσόντας αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον ἀποθανεῖν, προλαβόντες ὡμολόγησαν αὐτοῦ τὴν δύναμιν εἰπόντες, ὅτι ἐστὶ θεὸς ἐν οὐρανῷ, ὃς δύναται ἐξελέσθαι ἡμᾶς· ἵνα δὲ μὴ πάλιν διαφυγόντες τὴν φλόγα, νομισθῶσιν ἐπὶ μισθῷ καὶ ἀμοιβῇ τῷ θεῷ δουλεύειν, ἐπήγαγον· ὅτι καὶ ἐὰν μὴ, γνωστὸν ἔστω σοι, βασιλεῦ, ὅτι τοῖς θεοῖς σου οὐ λατρεύομεν, καὶ τῇ εἰκόνι τῇ χρυσῇ, ᾗ ἔστησας, οὐ προσκυνοῦμεν,

ἐμοῦ καὶ τοῦ θεοῦ τὴν δύναμιν ἀνακηρύττοντες, καὶ τὸ φρόνημα τῆς ἑαυτῶν δεικνύντες ψυχῆς, ἵνα μὴ, ὅπερ ἐπὶ τοῦ Ἰὼβ εἶπεν ὁ διάβολος συκοφαντῶν, τοῦτό τις καὶ περὶ τούτων εἴπῃ. τί δὲ περὶ τοῦ Ἰὼβ εἶπεν ὁ διάβολος; ὅτι οὐ δωρεὰν σέβεταί σε Ἰώβ. περιέφραξας γὰρ αὐτοῦ τὰ ἔσω καὶ τὰ ἔξω. ἵν' οὖν μὴ καὶ περὶ τούτων ἔχῃ τις τοῦτο λέγειν, ἐκεῖνοι προλαβόντες ἐνέφραξαν τὸ ἀναίσχυντον στόμα. ἀλλ' ὅπερ ἔλεγον, κἂν αἰχμάλωτος ᾖ τις, κἂν δοῦλος, κἂν ξένος, κἂν ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας διατρίβῃ γῆς, καὶ τὴν ἀρετὴν ἔχῃ μεθ' ἑαυτοῦ, πάντων βασιλέων βασιλικώτερος ἔσται. εἶδες καὶ τὴν τῶν γυναικῶν δουλείαν λυθεῖσαν, καὶ τὴν τῶν οἰκετῶν, καὶ τὴν τῶν ἀρχομένων; δεῦρό σοι δείξω λοιπὸν καὶ τὸν τῶν θηρίων φόβον ἐκβεβλημένον. ἐνέβαλον τὸν Δανιὴλ εἰς τὸν λάκκον ἐπὶ τῆς αὐτῆς Βαβυλῶνός ποτε· ἀλλ' οὐκ ἐτόλμων ἅψασθαι οἱ λέοντες αὐτοῦ. τὴν ἀρχαίαν γὰρ καὶ βασιλικὴν εἰκόνα διαλάμπουσαν εἶδον ἐν αὐτῷ, ἐκείνους τοὺς χαρακτῆρας ἔβλεπον, οὓς ἑώρων ἐπὶ τοῦ Ἀδὰμ πρὸ τῆς ἁμαρτίας. καὶ γὰρ μετὰ τῆς αὐτῆς ὑποταγῆς ἐλθόντες πρὸς τὸν Ἀδὰμ, τὰ ὀνόματα ἐδέξαντο τότε. καὶ οὐκ ἐνταῦθα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μακαρίου Παύλου τοῦτο γέγονε. καὶ γὰρ ἐκεῖνος εἰς τὴν βαρβάρων νῆσον ἐκπεσὼν, παρεκάθητο πυρᾷ θερμαινόμενος· εἶτα ἀπὸ τῶν φρυγάνων ἐκπηδήσασα ἔχις καθῆκετο αὐτοῦ τῆς χειρός. τί οὖν μετὰ ταῦτα ἐγίνετο; ἐξέπεσε τὸ θηρίον εὐθέως. ἐπειδὴ γὰρ ἁμαρτίαν οὐχ εὗρεν, οὐδὲ δακεῖν ἴσχυσεν. ἀλλ' ὥσπερ ἡμεῖς, ἐπειδάν τινα σκόπελον λεῖον βουλώμεθα ἀναβῆναι, μηδαμόθεν εὑρίσκοντες ἀντιλαβὰς, καταπίπτομεν εὐθέως, κἂν πέλαγος ὑποκείμενον ᾖ, κἂν βάραθρον· οὕτω καὶ τὸ θηρίον ἐκεῖνο, καὶ ταῦτα πυρᾶς ὑποκειμένης, οὐχ εὑρὸν τῆς ἁμαρτίας τὴν ἀντιλαβὴν, οὐδὲ ὅπου τοὺς ὀδόντας ἀπερείσῃ, κατέπεσεν εἰς τὴν πυρὰν, καὶ διεφθάρη. βούλει καὶ τρίτον εἴπω σοι τρόπον ἀπολογίας; εἷς μέν ἐστι, τὸ μὴ τοὺς προτέρους ἡμαρτηκέναι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς μετ' ἐκείνους· δεύτερος, τὸ τοὺς κατωρθωκότας, καὶ ταῦτα ἐν τῷ παρόντι διατρίβοντας βίῳ, κουφοτέρας πειραθῆναι τῆς δουλείας· μᾶλλον δὲ ὁλοκλήρου ταύτης ἀπαλλαγῆναι, καθάπερ οὖν καὶ ἐπὶ τῶν γυναικῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχομένων, καὶ ἐπὶ τῶν θηρίων ἐδείξαμεν. τρίτος μετ' ἐκείνους, τὸ μείζονα τῶν ἀγαθῶν, ὧν οἱ παρὰ τὴν ἀρχὴν ἁμαρτόντες ἡμᾶς ἐξέβαλον, παραγενόμενον ἡμῖν ὑποσχέσθαι τὸν Χριστὸν ἀγαθὰ νῦν. τί γὰρ θρηνεῖς, εἰπέ μοι; ὅτι σε ἁμαρτὼν ὁ Ἀδὰμ ἐξέβαλε τοῦ παραδείσου; κατόρθωσον, καὶ ζήλωσον σὺ ἀρετὴν, καὶ οὐχὶ παράδεισον, ἀλλ' αὐτὸν ἀνοίγω σοι τὸν οὐρανὸν, καὶ οὐδὲν ἐκ τῆς τοῦ πρωτοπλάστου παρακοῆς ἀφίημί σε παθεῖν δεινόν. θρηνεῖς ὅτι σε τῆς ἀρχῆς τῶν θηρίων παρέλυσεν; ἰδοὺ σοι καὶ δαίμονας ὑποτάττω, ἐὰν προσέχῃς. πατεῖτε γὰρ, φησὶν, ἐπάνω ὄφεων καὶ σκορπίων, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ. οὐκ εἶπεν, ἄρχετε, καθάπερ ἐπὶ

A quibus verbis simul & prædicant Dei virtutem & generosam animæ suæ fiduciam præ se ferunt, ne forte de illis quis dicere posset, quæ adversum Job diabolus calumniando jactabat. Quid vero dicebat diabolus? *Non gratis colit te Job: siquidem munisti res ejus, quæ intra, & quæ extra sunt.* (Job.1.9.) Ne igitur de his etiam illud dici posset, illi antevertunt, & impudens os obturant. Sed ut dicebam, licet captivus sit aliquis, licet servus, licet peregrinus, licet in aliena regione versetur, & virtutem secum habeat, superior omnibus erit Regibus. (Virtutem qui sectatur, liber est & superior regibus.) Vides & mulierum B solutam esse servitutem, & famulorum, & eorum qui principibus subsunt? age deinceps ostendam tibi metum quoque bestiarum esse depulsum. In eadem quondam Babylone conjectus fuerat in lacum Daniel: sed eum leones attingere non audebant. Videbant enim antiquam & regiam imaginem in ipso refulgentem, illamque formam cernebant, quam in Adamo viderant ante peccatum: siquidem cum eadem subjectione, cum ad Adamum accessissent, nomina tum acceperunt: neque hic solum, sed & in beato C Paulo idem contigit. Nam & ille cum (Act.28.4.) in barbarorum insulam ejectus esset, pyræ assidebat, ut calefieret: deinde prosiliens e sarmentis vipera manum ejus invasit. Quid ergo postea contigit? confestim bestia cecidit. Nam quoniam peccatum non invenit, ne mordere quidem potuit. Sed quemadmodum nos, si quando lævem aliquem scopulum ascendere volumus, dum nusquam reperimus, quod apprehensum teneamus, repente concidimus, sive in subjectum pelagus, sive in præcipitium: sic & illa bestia, cum subjecta esset pyra, quod peccatum, cui adhæreret, non D invenisset, neque cui dentes infigeret, in pyram decidit, & interemta est. Vis alterum etiam tibi defensionis genus in medium afferam? Unum quidem est, quod non priores tantum peccarint, sed & qui post illos nati sunt: alterum vero, quod qui bene se gesserint, idque dum in hac vita versarentur, leviorem experiantur servitutem: vel potius ab illa integra liberentur, ut etiam in mulieribus, & in subditis, & in belluis a nobis ostensum est. Tertium vero post illa, quod Christus cum advenisset, majora nunc bona sit nobis E pollicitus, quam ea quibus spoliati fuimus ab iis, qui a principio peccarant. Quid enim quæso nunc luges? An quod admisso peccato e paradiso te Adam ejecerit? Fac bona opera, virtutem æmulare, nec jam paradisum, sed tibi cælum refero, neque permitto, ut ex primi parentis prævaricatione mali tibi quidquam obveniat. An luges, quod dominatu in feras privatus sis? ecce tibi dæmones quoque subjicio, si velis attendere. *Calcate* namque, inquit, *supra serpentes, & scorpiones, & super omnem virtutem inimici.* (Luc.10.19.) Neque dixit, Dominamini, ut cum de bestiis ageret, sed,

Calcate, ut summum induceret dominatum.

3. Propterea Paulus quoque non dixit, Deus subjiciet Satanam sub pedibus vestris, sed, *Deus conteret Satanam sub pedibus vestris.* (Rom. 16. 20.) Non jam ut prius, *Ipse observabit caput tuum, & tu ipsius calcaneum observabis:* sed integra est victoria, perfectus triumphus, plena strages hostis, internecio, & exitium. Viro te subjecit Eva, ego vero te non viro tantum, sed & ipsis Angelis honore æqualem reddo, si velis. Vita te præsenti privavit: ego vero futuram tibi largior perennem, immortalem, & bonis innumeris redundantem. (Si volumus damna peccati primi parentis sarcire, possumus.) Nemo igitur propter illos priores damno se affectum arbitretur: etenim si velimus omnia, quæ nobis largiturus est, persequi, multo majora his quæ amisimus, nobis esse donata comperiemus. Cæterum ex iis quæ dicta sunt, de reliquis etiam constabit. Laboriosam Adamus vitam invexit, at Christus vitam promisit, unde fugit dolor, tristitia, & gemitus, seque regnum cælorum (Esai. 35. 10.) largiturum pollicetur. *Venite* namque, inquit, *benedicti Patris mei, possidete paratum vobis regnum a constitutione mundi. Esurivi enim, & dedistis mihi manducare: sitivi, & dedistis mihi bibere: hospes eram & collegistis me: nudus eram, & cooperuistis me: in carcere, & venistis ad me.* (Mat. 25. 34.) Numquid igitur nos quoque beatam illam vocem audiemus? (Moralis epilogus.) equidem non admodum id ausim asseverare, præsertim cum pauperes valde contemnamus. Jejunii tempus est, tot cohortationes fiunt, tot salutaria documenta proponuntur, preces continuæ, quotidianæ collectæ, quid tamen post tantam curam ista proficiunt? nihil plane. Hinc enim recedimus ordine disposita pauperum agmina hinc inde stantium intuentes, (Hortatur ad eleemosynam.) & quasi columnas, non humana corpora cerneremus, sic absque misericordia præt
erimus. Itaque non secus ac si statuas anima carentes, non spirantes homines spectaremus, ita domum properamus. Enimvero fames cogit, inquiunt. Imo suadere debet fames, ut subsistas; siquidem ut vulgato fertur proverbio, pleni ventres esurientes non noverunt: at qui esuriunt ex necessitate sua etiam alienam agnoscunt, vel potius ne sic quidem fieri potest, ut illam totam perspectam habeant. Nam tu quidem ad paratam mensam festinas, & ne ad modicum quidem tempus potes exspectare: pauper autem stat ad ipsam usque vesperam festinans & sedulo incumbens, ut quotidianum victum comparet: cumque diem finitum viderit, pecuniam vero nondum totam collectam, quæ ad quotidianum victum sufficiat, dolet & excandescit, & ad ea quæ vires ipsius excedunt, audenda compellitur. Ideo sub vesperam vehementius nos invadunt jurantes, adjurantes, lugentes, plorantes, manus tendentes, alia innumera impudenter agere coacti. Verentur enim ne cum omnes domum recesserint, in urbe tamquam in

A τῶν θηρίων, ἀλλὰ, πατεῖτε, ἐπιτεταμένην εἰσάγων τὴν ἀρχήν.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος οὐκ εἶπεν, ὁ Θεὸς ὑποτάξει τὸν Σατανᾶν ὑπὸ τοὺς πόδας ὑμῶν, ἀλλ', ὁ Θεὸς συντρίψει τὸν Σατανᾶν ὑπὸ τοὺς πόδας ὑμῶν. οὐκέτι, καθάπερ πρότερον, αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ αὐτοῦ τηρήσεις πτέρναν· ἀλλ' ὁλόκληρος ἡ νίκη, καθαρὸν τὸ τρόπαιον, παντελὴς ἀφανισμὸς τοῦ πολεμίου, καὶ συντριβὴ, καὶ ἀπώλεια. ὑπέταξέ σε τῷ ἀνδρὶ ἡ Εὔα. B ἀλλ' ἐγώ σε οὐκ ἀνδρὸς ὁμότιμον μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ποιῶ τῶν ἀγγέλων, ἐὰν ἐθέλῃς. ἀπεστέρησέ σε τῆς παρούσης ζωῆς· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὴν μέλλουσαν χαρίζομαι, τὴν ἀγήρω καὶ ἀθάνατον καὶ μυρίων γέμουσαν ἀγαθῶν. μηδεὶς τοίνυν διὰ τοὺς προτέρους ἐπηρεάσθαι νομιζέτω. καὶ γὰρ ἂν θελήσωμεν ἅπασιν, οἷς παρέχειν μέλλει, ἐπεξελθεῖν, πολλῷ μείζονα τὰ δοθέντα, ὧν ἀπωλέσαμεν, εὑρήσομεν. ἀπὸ δὲ τῶν εἰρημένων καὶ τὰ λοιπὰ δῆλα. βίον ἐπίμοχθον εἰσήγαγεν ὁ Ἀδάμ· ὁ Χριστὸς ὑπέσχετο ζωὴν, ἔνθα ἀπέδρα ὀδύνη καὶ λύπη καὶ στεναγμὸς, καὶ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν χαριεῖσθαι ἐπαγγέλλεται. δεῦτε γάρ, φη- C σιν, οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. ἐπείνασα γὰρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με· ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με· γυμνὸς ἤμην καὶ περιεβάλετέ με· ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθετε πρός με. ἆρα οὖν ἀκουσόμεθα καὶ ἡμεῖς τῆς μακαρίας ἐκείνης φωνῆς; οὐ σφόδρα ἂν ἰσχυρισαίμην ἐγώ. πολλὴ γὰρ παρ' ἡμῖν τῶν πενήτων ἡ ὑπεροψία. νηστείας καιρὸς, παραίνεσις τοσαύτη καὶ διδασκαλία σωτηρίων διδαγμάτων, εὐχαὶ συνεχεῖς, σύλλογοι καθημερινοὶ, καὶ τί μετὰ τὴν τοσαύτην ἐπιμέλειαν ὄφελος; οὐδέν. ἀναχωροῦμεν γὰρ ἐντεῦθεν ὁρμα- D θοὺς πενήτων ὁρῶντες στοιχηδὸν ἑκατέρωθεν ἑστηκότων· καὶ ὥσπερ κίονας βλέποντες, ἀλλ' οὐκ ἀνθρώπινα σώματα, οὕτως ἀνηλεῶς παρατρέχομεν. ὥσπερ οὖν ἀνδριάντας ἀψύχους, ἀλλ' οὐκ ἐμπνέοντας ἀνθρώπους βλέποντες, οὕτως οἴκαδε ἐπειγόμεθα. τὸ γὰρ πεινῆν καταναγκάζει, φησί. καὶ μὴν τὸ πεινῆν πειθέτω μένειν. αἱ μὲν γὰρ ἐμπεπλησμέναι γαστέρες, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὰς πεινώσας ἀγνοοῦσιν, αἱ δὲ πεινῶσαι ἐκ τῆς οἰκείας ἀνάγκης καὶ τὴν ἀλλοτρίαν ἐπιγινώσκουσι. μᾶλλον δὲ οὐδὲ οὕτω δυνατὸν πᾶσαν αὐτὴν κατιδεῖν. E σὺ μὲν γὰρ ἐπὶ παρεσκευασμένην τρέχεις τράπεζαν, καὶ οὐδὲ μικρὸν ἀναμεῖναι ἀνέχῃ· ὁ δὲ πένης ἕστηκε μέχρι τῆς ἑσπέρας αὐτῆς, σπουδάζων καὶ ἐπειγόμενος τὴν ἐφήμερον τροφὴν ἀπαρτίσαι· καὶ ὁρῶν τὴν μὲν ἡμέραν πληρωθεῖσαν, τὸ δὲ ἀργύριον οὐδέπω πληρωθὲν ἅπαν τὸ πρὸς τροφὴν ἀρκοῦν ἐφήμερον, ὀδυνᾶται καὶ ἐμπίπραται, καὶ μείζονα τῆς οἰκείας δυνάμεως τολμᾶν ἀναγκάζεται. διὰ τοῦτο ἐν ἑσπέρᾳ σφοδρότερον ἡμῖν ἐπιτίθενται, ὀμνύντες, ὁρκοῦντες, θρηνοῦντες, ὀλοφυρόμενοι, τὰς χεῖρας ἐκτείνοντες, μυρία ἕτερα ἀναισχυντεῖν ἀναγκαζόμενοι. δεδοίκασι γὰρ μὴ, πάντων οἴκαδε ἀναχωρησάντων, ὡς ἐν ἐρή-

μω, τῇ πόλει πλανᾶσθαι μέλλωσι. καὶ καθάπερ οἱ ναυαγίῳ περιπεσόντες ἐν ἡμέρᾳ, ἐπειδὰν ἐπιλάβωνται σανίδος, περὶ τὴν ἑσπέραν τὸν λιμένα καταλαβεῖν ἐπείγονται, μήποτε τῆς νυκτὸς ἐπελθούσης ἔξω μείναντες χαλεπωτέρου πειραθῶσι τοῦ ναυαγίου· οὕτω καὶ οἱ πένητες, καθάπερ ναυάγιον δεδοικότες τὸν λιμὸν, σπουδάζουσι περὶ τῆς ἑσπέρας τὸ πρὸς τροφὴν αὐτοῖς ἀργύριον ἀρκοῦν συναγαγεῖν, ἵνα μὴ, πάντων ἀποδημησάντων οἴκαδε, ἔξω τοῦ λιμένος μείνωσι. λιμὴν γὰρ αὐτοῖς, αἱ τῶν ἀντιλαμβανομένων χεῖρές εἰσιν.

Ἡμεῖς δὲ οὔτε ἐν ἀγορᾷ πρὸς τὰς ἐκείνων ἐπικαμπτόμεθα συμφορὰς, οὔτε οἴκαδε ἀπελθόντες. ἀλλὰ καὶ τῆς τραπέζης ἡμῖν παρακειμένης πολλάκις καὶ μυρίων γεμούσης ἀγαθῶν· εἴγε ἀγαθὰ χρὴ καλεῖν, ἃ ἐπὶ κατακρίσει τῆς ἡμετέρας ἀπανθρωπίας ἐσθίομεν· πλὴν ἀλλὰ καὶ τῆς τραπέζης παρακειμένης, ἀκούοντες κάτωθεν διὰ τῶν στενωπῶν βαδιζόντων ἐκείνων, καὶ μεγάλα βοώντων ἐν τοῖς ἀμφόδοις, ὀδυνωμένων ἐν βαθυτάτῳ σκότῳ, ἐν ἐρημίᾳ πολλῇ, οὐδὲ οὕτως ἐπικαμπτόμεθα· ἀλλὰ καὶ ἐμπλησθέντες, καὶ πρὸς ὕπνον βαδίζοντες, καὶ ἐν ἐκείνῳ πάλιν τῷ καιρῷ μεγάλα κάτωθεν ὀδυρομένων ἀκούοντες, ὥσπερ κυνὸς λυττῶντος, ἀλλ' οὐκ ἀνθρωπίνης ἀκούοντες φωνῆς, οὕτω παρατρέχομεν· καὶ οὔτε πρὸς τὸν καιρὸν ἐπιστρεφόμεθα, ὅτι ἀωρὶ λοιπὸν τῆς νυκτὸς καθευδόντων ἁπάντων ἐκεῖνος ὀδύρεται μόνος, οὔτε πρὸς τὸ κοῦφον τῆς αἰτήσεως, ὅτι ἄρτου πλέον οὐδὲν ἡμᾶς ἀπαιτεῖ, ἢ ἀργύριον ὀλίγον, οὔτε πρὸς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ὅτι λιμῷ παλαίει διηνεκεῖ, οὔτε πρὸς τὴν ἐπιείκειαν τοῦ ἱκέτου, ὅτι τοσαύτῃ κατεχόμενος ἀνάγκῃ, οὐ πρὸς τὰς θύρας ἐλθεῖν, οὐκ ἐγγὺς στῆναι τολμᾷ, ἀλλὰ κάτωθεν ἐκ πολλοῦ τοῦ διαστήματος ποιεῖται τὴν ἱκετηρίαν. κἂν μὲν λάβῃ, μυρίας δίδωσι τὰς εὐχάς· ἂν δὲ μὴ λάβῃ, οὐδὲ οὕτω πικρὸν ἐκβάλλει ῥῆμα, οὐδὲ λοιδορεῖται καὶ βλασφημεῖ τοὺς δυναμένους δοῦναι, καὶ μὴ παρέχοντας. ἀλλ' ὥσπερ τις ὑπὸ δημίου τινὸς ἐπὶ κόλασιν ἀγόμενος ἀφόρητον, εἶτα τοὺς παριόντας ἅπαντας παρακαλῶν, ἱκετεύων, καὶ μηδεμιᾶς τυγχάνων ἀντιλήψεως, μετὰ πολλῆς τῆς ἀπανθρωπίας πρὸς τὴν κόλασιν ἄγεται· οὕτω καὶ οὗτος, καθάπερ ὑπὸ δημίου τοῦ λιμοῦ πρὸς τὴν νύκτα ἑλκόμενος καὶ τὴν ἀφόρητον ἀγρυπνίαν, ἐκτείνει μὲν τὰς χεῖρας, μετὰ σφοδρᾶς τῆς βοῆς τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἄνω καθημένους παρακαλῶν, οὐδεμιᾶς δὲ φιλανθρωπίας τυγχάνων, ἀνηλεῶς ἀποπέμπεται καὶ μετὰ πολλῆς τῆς ὠμότητος. ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἡμᾶς ἐπικάμπτει. ἀλλὰ μετὰ τοσαύτην ἀπανθρωπίαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκτεῖναι τὰς χεῖρας τολμῶμεν, καὶ περὶ ἐλέου διαλεχθῆναι τῷ θεῷ, καὶ συγγνώμην αἰτῆσαι τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων· καὶ οὐ δεδοίκαμεν μὴ κεραυνὸς μετὰ τὴν τοιαύτην εὐχὴν κατενεχθῇ, μετὰ τὴν τοσαύτην ὠμότητα καὶ ἀπανθρωπίαν. πῶς πρὸς ὕπνον, εἰπέ μοι, βαδίζομεν καὶ ἀνάπαυσιν, καὶ οὐ δεδοίκαμεν μὴ κατ' ὄναρ αὐτὸς οὗτος ἡμῖν ὁ πένης ἐπιστὰς, αὐχ-

A deserto sint erraturi: & sicut qui interdiu naufragium fecerunt, tabula arrepta, ante vesperam ad portum pervenire festinant, ne forte cum nox advenerit, foris manentes gravius naufragium patiantur: ita & pauperes dum famem tamquam naufragium pertimescunt, ante vesperam pecuniam ad diurnum victum sufficientem colligere festinant, ne cum omnes domum discesserint, extra portum remaneant. Portus enim illis sunt eorum manus, qui opem ferunt. B

4. At nos neque in foro calamitatibus eorum commovemur, neque cum domum reversi sumus: sed & cum mensa nobis apposita fuerit, sæpe infinitis bonis referta, si quidem ea bona vocanda sunt, quæ ad nostræ inhumanitatis condemnationem comedimus; verumtamen etiam cum apposita fuerit mensa, dum per angiportus inferius illos incedentes audimus, & in triviis magna voce clamantes, profundis dolentes in tenebris, in multa solitudine, ne C sic quidem commovemur: sed & saturi dum ad somnum nos convertimus, & illo rursus tempore multis clamoribus dolorem testantes audimus, quasi rabidum canem, non humanam vocem audiremus, ita præterimus: & neque difficultate temporis movemur, quod intempesta nocte dormientibus omnibus lamentetur ille solus, neque quod perexiguum quid postulet, quod nihil amplius a nobis quam panem, aut paulum argenti petat, neque magnitudine calamitatis, quod perpetua fame D conflictetur, neque modestia supplicantis, qui cum tanta necessitate prematur, non ad fores accedere audeat, non cominus stare, sed inferius longo remotus intervallo supplicationem suam offerat. Ac si quidem accipiat, innumeras preces rependit: si non accipiat, ne sic quidem asperum verbum emittit, neque probris insectatur aut infamat eos, qui cum dare possint, nihil præbent: Sed ut quispiam dum ad intolerandum quoddam supplicium a carnifice ducitur, deinde cum prætereuntes omnes cohortans & obsecrans, nullum E subsidium obtinere potuerit, multa cum inhumanitate ad supplicium ducitur: ita hic quoque dum tamquam a carnifice trahitur ad noctem a fame, atque ad vigilias intolerabiles, manus tendit, & vehementi cum clamore sursum in ædibus sedentes deprecans, nec ullum humanitatis auxilium impetrans, cum multa crudelitate immisericorditer amandatur. Nihil tamen horum nos inflectit, sed post tantam inhumanitatem manus in cælum tendere audemus, ac de misericordia apud Deum verba facere, veniamque nostrorum delictorum postulare, nec timemus, ne finitis ejusmodi precibus post tantam crudelitatem & immanitatem de cælo fulmen in nos ruat. Qui quæso fit, ut cum ad somnum & quietem pergimus, non vereamur, ne nobis hic ipse pauper in somnis appa-

rens ſqualidus, ſordidus, pannis obſitus lamentetur, ac lugeat, & crudelitatem exprobret? Sic enim multos audivi dicentes ſe, cum de die pauperibus ſubvenire neglexiſſent, viſos ſibi de nocte funibus conſtrictos egenorum manu trahi, cruciari, & innumeris malis affici. Sed hæc quidem ſomnus ſunt & inſomnium, ac pœna temporaria: nos autem nonne metuimus, quæſo, ne quando pauperem hunc lamentantem, clamantem, & plorantem in Abrahæ ſinu videamus, ut olim Lazarum ille dives? Quæ vero ſequuntur inde, veſtræ conſcientiæ colligenda relinquo, peracerba, & intoleranda illa tormenta, quo pacto aquam petierit, quo pacto ne guttam quidem obtinuerit, quo pacto cruciata lingua fuerit, quomodo poſt multas preces fuſas nullam fuerit veniam conſequutus, & quomodo ſuppliciis torqueretur æternis. At enim abſit ut iſta nos experimento noſcamus, ſed ea tantum dicta audientes, minas operibus illatas evitemus ac digni redditi, quos proavus Abraham comiter ac peramanter excipiat, ad eumdem cum illo pervenire locum poſſimus, gratia & benignitate Domini noſtri Jeſu Chriſti, cum quo Patri gloria, honor, imperium una cum Spiritu ſancto, nunc & ſemper, & in ſæcula ſæculorum. Amen.

Immiſericordes in ſomnis vexari.

SERMO VI.

De ligno, an ex eo cognitionem boni & mali Adamus adeptus ſit, an vero ante quam ederet, hac dignoſcendi facultate præditus fuerit, itemque de jejunio, & quod oportcat domi meditari, quæ in Eccleſia dicuntur.

1. JEJUNIUM quidem diligo quod temperantiæ ſit parens, & fons omnis philoſophiæ: ſed & illud propter vos diligo, & propter veſtram caritatem, quod hunc mihi ſacrum atque venerandum cœtum coëgerit, idque præſtet, ut optatos vultus veſtros intueri poſſimus, & concedat, ut hoc ſacro conventu ac feſtivitate cum fiducia delectemur. Non enim erraret is, qui conſeſſum hunc veſtrum, & ſacrum conventum, & feſtivitatem, & alia ſexcenta bona nuncuparit. Nam ſi in forum profectus quiſpiam, & in aliquem incidens ex amicis, omnem ſæpe triſtitiam abſtergit: nos qui non in forum, ſed in Eccleſiam venimus, & in congreſſum nos damus non unius amici, ſed tam multorum ac talium fratrum patrumque, qui fieri poterit, ut non omnem mœſtitiam deponamus, non lætitia omni fruamur? Non enim propter multitudinem tantum melior eſt forenſibus illis cœtibus hic conſeſſus, ſed propter ipſam colloquiorum conditionem. Nam illi quidem in foro conſidentes, & in orbem inter ſe collecti, atque in circulis otioſi perſæpe de rebus inutilibus ſer-

Quanto utilius ſit concionibus intereſſe, quam profanis conventibus.

a Hunc ſermonem & ſequentem confer cum Homil. 18. ſupra p. 153.

A μένον, ῥυπῶν, ῥάκια περιβεβλημένος ὀδύρηται καὶ θρηνήσῃ, τὴν ὠμότητα ἐγκαλῶν; καὶ γὰρ πολλῶν πολλάκις ἤκουσα λεγόντων, ὅτι μεθ' ἡμέραν ὑπεριδόντες τῆς τῶν πτωχῶν ἀντιλήψεως, ἐν νυκτὶ σχοινία περιβεβλημένους ἑαυτοὺς εἶδον καὶ ἑλκομένους ὑπὸ τῆς τῶν πενήτων χειρὸς, σπαραττομένους, μυρία πάσχοντας πράγματα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕπνος καὶ ὄναρ καὶ πρόσκαιρος τιμωρία· ἡμεῖς δὲ οὐ δεδοίκαμεν, εἰπέ μοι, μήποτε τὸν πένητα τοῦτον τὸν ὀδυρόμενον καὶ βοῶντα καὶ ὀλοφυρόμενον ἐν τοῖς κόλποις ἴδωμεν τοῦ Ἀβραὰμ, καθάπερ ποτὲ τὸν Λάζαρον ὁ πλούσιος ἐκεῖνος; τὰ δὲ ἐντεῦθεν ἀφίημι ὑμῖν τῷ συνειδότι, τὰ πικρὰ καὶ ἀπαραμύθητα ἐκεῖνα κολαστήρια, πῶς ᾔτησεν ὕδωρ, πῶς οὐδὲ σταγόνος ἔτυχε, πῶς ἡ γλῶττα ἀπετηγανίζετο, πῶς πολλὴν τὴν ἱκετηρίαν θεὶς, οὐδεμιᾶς συγγνώμης ἀπέλαυσε, καὶ πῶς ἀθάνατα ἐκολάζετο. ἀλλὰ γὰρ μὴ γένοιτο ἡμᾶς ταῦτα διὰ τῆς πείρας μαθεῖν, ἀλλὰ διὰ τῶν λόγων ἀκούσαντας φυγεῖν τὴν διὰ τῶν ἔργων ἀπειλὴν, καὶ τῆς τοῦ προπάτορος Ἀβραὰμ φιλοφροσύνης ἀξίους ἀποδειχθέντας, εἰς τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ χωρῆσαι τόπον, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, δόξα κράτος σὺν τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

B

C

ΛΟΓΟΣ. ϛʹ.

a Περὶ τοῦ ξύλου, εἰ ἐξ ἐκείνου γέγονεν ἡ γνῶσις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ τῷ Ἀδὰμ, ἢ καὶ πρὸ τῆς βρώσεως εἶχε τὴν διάγνωσιν ταύτην· ἐν ᾧ καὶ περὶ νηστείας, καὶ περὶ τοῦ δεῖν ἐν οἰκίᾳ μελετᾶν τὰ λεγόμενα ἐν ἐκκλησίᾳ.

D ΦΙΛΩ μὲν τὴν νηστείαν, ὅτι μήτηρ σωφροσύνης ἐστὶν, καὶ πηγὴ φιλοσοφίας ἁπάσης· φιλῶ δὲ αὐτὴν καὶ δι' ὑμᾶς, καὶ διὰ τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, ὅτι μοι ταύτην ἱερὰν καὶ τιμίαν ὑμῶν συνήγαγε σύνοδον, καὶ τὰ ποθούμενα πρόσωπα δίδωσι πάλιν ἰδεῖν, καὶ παρέχει μετ' ἀδείας ἐντρυφῆσαι τῇ καλῇ ταύτῃ πανηγύρει καὶ ἑορτῇ. καὶ γὰρ καὶ πανήγυριν καὶ ἑορτὴν καὶ μυρία ἀγαθὰ οὐκ ἄν τις ἁμάρτοι τὴν ὑμετέραν σύνοδον προσειπών. εἰ γὰρ εἰς ἀγορὰν τις ἐμβαλὼν, καὶ ἑνὶ συντυγχάνων φίλῳ, πολλάκις πᾶσαν ἀθυμίαν ἀποτίθεται· E ἡμεῖς οὐκ εἰς ἀγορὰν, ἀλλ' εἰς ἐκκλησίαν ἀπαντῶντες, καὶ οὐχ ἑνὶ συντυγχάνοντες φίλῳ, ἀλλὰ τοσούτοις καὶ τοιούτοις ἀδελφοῖς καὶ πατράσι συγγινόμενοι, πῶς οὐ πᾶσαν ἀποθησόμεθα ἀθυμίαν; πῶς οὐ πᾶσαν ἡδονὴν καρπωσόμεθα; οὐ γὰρ τῷ πλήθει μόνον ἐστὶ βελτίων ὁ σύλλογος τῶν συνεδρίων τῶν ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ τῇ φύσει τῆς διαλέξεως. οἱ μὲν γὰρ ἐν ἀγοραῖς συνεδρεύοντες καὶ μετ' ἀλλήλων συγκαθήμενοι κύκλῳ, πολλάκις καὶ περὶ ἀνονήτων διαλέγονται πραγ-

μάτων, καὶ ψυχρὰν εἰσάγουσιν ὁμιλίαν, καὶ φθέγγονται περὶ τῶν οὐδὲν αὐτοῖς προσηκόντων. καὶ γὰρ εἰώθαμεν, ὡς τὰ πολλὰ, μετὰ πλείονος σπουδῆς τὰ ἀλλότρια περιεργάζεσθαι καὶ πολυπραγμονεῖν. ὅτι μὲν οὖν ἐστιν ἐπισφαλὲς καὶ κίνδυνον ἔχον, τὰ ῥήματα περιϊέναι καὶ ἀκούειν τοιαῦτα, καὶ παρασύρεσθαι, καὶ πολλοὶ πολλάκις ἀπὸ τῶν τοιούτων συνεδρίων χειμῶνες ἐπηωρήθησαν ἐν οἰκίαις, παρίημι νῦν· ὅτι δὲ ἀνόνητος καὶ ψυχρὰ καὶ βιωτικὴ πᾶσα ἐκείνη ἡ διάλεξις, καὶ πνευματικὸς λόγος οὐκ ἄν ποτε ταχέως εἰς τοιοῦτον εἰσέλθοι σύλλογον, οὐδεὶς ἀντείποι. ἐνταῦθα δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἅπαν τοὐναντίον. πᾶσα μὲν γὰρ ἀκερδὴς διάλεξις ἀπελήλαται, πᾶσα δὲ πνευματικὴ διδασκαλία εἰσενήνεκται. καὶ γὰρ περὶ ψυχῆς τῆς ἡμετέρας διαλεγόμεθα, καὶ τῶν τῇ ψυχῇ προσηκόντων ἀγαθῶν, καὶ περὶ τῶν ἀποκειμένων ἐν τοῖς οὐρανοῖς στεφάνων, καὶ περὶ τῶν λαμπρῶν βίων, καὶ περὶ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ θεοῦ, καὶ περὶ τῆς προνοίας τοῦ παντὸς, καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων τῶν μάλιστα προσηκόντων ἡμῖν, καὶ τίνος ἕνεκεν γεγόναμεν, καὶ ποία μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀποδημίαν ἀπαντήσεται λῆξις ἡμῖν, καὶ ἐν τίσι τὰ ἡμέτερα ἔσται τότε. καὶ τοῦ συλλόγου τούτου οὐχ ἡμεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ προφῆται καὶ ἀπόστολοι κοινωνοῦσι· καὶ τὸ δὴ μεῖζον πάντων, αὐτὸς ὁ τῶν ἁπάντων δεσπότης μέσος ἡμῶν ἕστηκεν Ἰησοῦς. αὐτὸς γάρ φησιν, ὅπου δύο, ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰσὶν εἰς τὸ ὄνομά μου, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν. εἰ δὲ ὅπου δύο, ἢ τρεῖς εἰσι συνηγμένοι, ἐν μέσῳ αὐτῶν ἐστι, πολλῷ μᾶλλον ὅπου τοσοῦτοι μὲν ἄνδρες, τοσαῦται δὲ γυναῖκες, τοσοῦτοι δὲ πατέρες καὶ ἀπόστολοι καὶ προφῆται ἐν μέσῳ πάρεισι. διὸ καὶ ἡμεῖς μετὰ πλείονος προθυμίας φθεγγόμεθα τῆς ἐκεῖθεν ἀπολαύοντες ῥοπῆς, καὶ τὴν ὑπόσχεσιν [a] ὑμῖν ἀποδιδόαμεν. ὑπεσχόμεθα γὰρ ἐρεῖν περὶ τοῦ ξύλου πρότερον, εἰ ἐξ ἐκείνου γέγονεν ἡ γνῶσις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ τῷ Ἀδὰμ, ἢ καὶ πρὸ τῆς βρώσεως εἶχε τὴν διάγνωσιν ταύτην. θαῤῥοῦντες οὖν ἂν εἴποιμεν νῦν, ὅτι καὶ πρὸ τῆς βρώσεως ταύτην εἶχε τὴν διάγνωσιν. εἰ γὰρ μὴ ᾔδει τί μὲν καλὸν, τί δὲ πονηρὸν, καὶ αὐτῶν τῶν ἀλόγων ἀλογώτερος ἦν, καὶ τῶν δούλων ὁ δεσπότης ἀνοητότερος. πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον αἶγας μὲν καὶ πρόβατα εἰδέναι ποία μὲν αὐτοῖς βοτάνη χρήσιμος, ποία δὲ ὀλεθρία, καὶ μὴ πᾶσιν αὐτὰ ἐπιέναι τοῖς φαινομένοις, ἀλλ' ἔχειν τὴν διάγνωσιν, καὶ εἰδέναι σαφῶς, τί μὲν αὐτοῖς ἐπιβλαβὲς, τί δὲ ὠφέλιμον· τὸν δὲ ἄνθρωπον τοσαύτης ἀποστερεῖσθαι τῆς ἀσφαλείας. εἰ γὰρ μὴ τοῦτο εἶχεν, οὐδενὸς ἄξιος ἦν, ἀλλὰ καὶ εὐτελέστερος πάντων ὑπῆρχε. πολλῷ γὰρ αἱρετώτερον ἦν αὐτῷ ἐν σκότῳ διάγειν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθαι, καὶ τοῦ φωτὸς ἀπεστερῆσθαι, ἢ μὴ εἰδέναι τί μὲν καλὸν, τί δὲ πονηρόν. ἐὰν γὰρ τοῦτο ἀνέλῃς τῆς ζωῆς τῆς ἡμετέρας, πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν ἀνεῖλες, καὶ πολλῆς συγχύσεως τὰ πάντα ἐνέπλησας. τοῦτο γάρ ἐστιν, ᾧ τῶν ἀλόγων διαφέρομεν, καὶ ᾧ τῶν

a Reg. ὑμῖν ἀποδώσομεν.

A mones conferunt, & jejuna colloquutione instituta de iis verba faciunt, quæ ad ipsos nihil attinent. Sic enim fere fit, ut majori studio res alienas inquiramus, & curiosius indagemus. Jam vero lubricum esse ac periculi plenum talia verba fundere, atque audire, & seduci, multasque ob ejusmodi conventus multoties excitatas esse in familiis tempestates, dicere nunc supersedeo: certe inutilem ac vanam esse atque sæcularem, omnem ejusmodi confabulationem, neque facile spiritualem unquam sermonem in ejusmodi consessum admitti, negabit nemo. Hîc autem non ita fit, sed
B contrarium plane: siquidem omnis inutilis sermo rejicitur, omnis vero doctrina spiritualis in medium profertur. Enimvero de anima nostra disserimus, deque bonis illis, quæ ad animam pertinent, deque repositis in cælo coronis, de virorum illustrium vita, deque Dei benignitate atque universi providentia, denique de aliis omnibus, quæ ad nos pertinent maxime, cujus rei gratia nati simus, & quæ tandem sors & conditio nostrum ex hac vita discessum exceptura sit, quoque in statu res nostræ tum temporis sint futuræ. Atque hujus concionis participes non solum nos sumus,
C sed & Prophetæ, & Apostoli, quodque majus est omnibus, ipse Dominus omnium stat medius inter nos Jesus. Ipse quippe dicit: *Ubi duo vel tres congregati sunt in nomine mea, illuc sum in medio eorum.* Matt 18.20 Quod si ubi duo tresve congregati sunt in medio est ipsorum, multo magis ubi tot viri, tot mulieres, tam multi etiam patres, & Apostoli ac Prophetæ in medio versantur. Quapropter & nos majori cum fiducia verba facimus, eo freti subsidio, & fidem vobis datam solvimus. Dicturos enim nos polliciti sumus, primum de ligno, an ex eo cognitionem boni ac mali sit adeptus Adamus, Adamus an scientiam boni & mali habuerit.
D an vero antequam ederet, hujusmodi notitia præditus esset. Audacter igitur nunc dicamus, etiam ante quam comederet, hac eum cognitione præditum fuisse: nisi enim quid bonum malumve foret, novisset, ipsis rationis expertibus animantibus immanior, & dominus servis stultior exstitisset. Annon enim absurdum videtur, ut capræ quidem & oves noverint, quænam herba sibi sit utilis, quæve perniciosa, neque ad omnes quæ occurrunt, adhærescant, sed discernere possint ac nosse, quid ipsis noxium sit,
E & quid commodum, homo vero tanta cautione fraudetur? Nisi enim hoc haberet, nullius esset precii, sed omnium abjectissimus appareret. Multo enim satius ipsi foret, in tenebris versari, oculisque captum esse, ac lucis aspectu privatum, quam ut quid bonum sit, quidve malum, ignoraret. Tolle hanc e vita nostra facultatem, jam ipsam omnem vitam nostram sustuleris, & omnium rerum perturbationem invexeris. Hoc enim illud est, quo a brutis animantibus differimus, & quo fe-

ris præstamus, quod vitium virtutemque noverimus, & quod agnoscamus quid malum sit, neque quid sit bonum ignoremus. Quod si nos id nunc scimus, neque nos tantum, sed etiam Scythæ ac barbari, multo magis tum temporis homo ille ante peccatum id noverat: neque cum tantis honoribus cumulatus esset, utpote quod ad imaginem & similitudinem Dei formatus esset, aliisque beneficiis ornatus, eo quod caput bonorum est, orbatus esset relictus. Nam quid bonum sit & malum, illi solum ignorant, qui naturali rationis judicio sunt privati: Adamus autem multa sapientia repletus erat, & hujus utriusque discernendi facultate pollebat. Atque ut intelligas eum spirituali repletum fuisse sapientia, demonstrationem ejus rei audi. *Adduxit ad eum Deus*, inquit, *bestias*, *ut videret*, *quid vocaret eas*, *& si quid eas vocavit Adam*, *hoc est nomen ipsis*. Considera ergo, quanta sapientia cumulatus esset, qui tam multis generibus, tam variis & cujusvis speciei, jumentorum, reptilium, & volucrum nomina, eaque propria imponere potuerit. Sic enim hanc nominum impositionem approbavit Deus, ut non amplius illas appellationes mutarit, neque cum ille peccasset, voluerit eas e medio tollere. *Omne* enim, inquit, *quod vocavit ea Adam*, *hoc est nomen ipsis*.

Quinam ignorent bonum & malum.

Gen. 2. 19.

2. An igitur iste, quid bonum esset, quidve malum ignorabat? cui vero id probabile videatur? Rursus mulierem ad ipsum adduxit, & ea visa confestim naturæ consortem agnovit. Et quid ait? *Hoc nunc os ex ossibus meis*, *& caro de carne mea*. Cum enim paulo ante Deus ad eum cuncta animalia adduxisset, ostendere volens Adam non aliquod ex cæteris esse hoc animal, dixit, *Hoc nunc os ex ossibus meis*, *& caro de carne mea*. Nonnulli vero dicunt non id solum eum innuere, sed etiam creationis modum, neque fore ut rursus mulier ea ratione nascatur, propterea dixisse, *Hoc nunc*, quod utique alius interpres accuratius interpretans dixit, *Hoc semel*, quasi diceret, Nunc tantum mulier ex solo viro facta est, posthac autem non sic erit, sed ex utrisque. *Os ex ossibus meis*, *& caro de carne mea*. Nam assumto ex tota massa fragmento uno sic mulierem formavit, ut in omnibus viro communicet. *Hæc vocabitur mulier*, inquit, *quoniam de viro sumta est*. Vides ut etiam appellationem idcirco imponat, ut appellatio communionem naturæ demonstret, & ipsius naturalis communionis demonstratio & creationis modus, perpetui amoris occasio, & vinculum sit concordiæ? Deinde vero quid ait? *Propter hoc relinquet homo patrem suum*, *& matrem suam*, *& adhærebit uxori suæ*. Non simpliciter dixit, unietur, sed *adhærebit*,

Gen. 2. 23.

Gen. 2. 23.

A θηρίων ἀμείνους ἐσμὲν, τῷ κακίαν καὶ ἀρετὴν εἰδέναι, καὶ τῷ ἐπιγινώσκειν τὸ πονηρὸν, καὶ τὸ καλὸν μὴ ἀγνοεῖν. εἰ δὲ ἡμεῖς τοῦτο ἴσμεν νῦν, οὐχ ἡμεῖς δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ Σκύθαι, καὶ βάρβαροι, πολλῷ μᾶλλον ὁ ἄνθρωπος τότε ἐκεῖνος πρὸ τῆς ἁμαρτίας τοῦτο ἐγνώκει· καὶ οὐκ ἂν ὁ τοσαύταις τιμηθεὶς τιμαῖς, οἷον τῷ κατ' εἰκόνα, τῷ καθ' ὁμοίωσιν, καὶ ταῖς λοιπαῖς εὐλογίαις, τοῦ κεφαλαίου τῶν ἀγαθῶν ἔρημος ἔμεινε. τὸ γὰρ καλὸν καὶ πονηρὸν ἐκεῖνοι μόνοι ἀγνοοῦσιν, ὅσοι τῶν κατὰ φύσιν εἰσὶν ἀπεστερημένοι φρενῶν· ὁ δὲ Ἀδὰμ σοφίας πολλῆς ἐπεπλήρωτο, καὶ διαγνωστικὸς ἑκατέρων τούτων ἦν. καὶ ὅτι σοφίας ἐπεπλήρωτο πνευματικῆς, ἄκουσον αὐτῆς τὴν ἀπόδειξιν. B ἤγαγε, φησὶ, πρὸς αὐτὸν ὁ θεὸς τὰ θηρία, ἰδεῖν τί καλέσει αὐτά· καὶ εἴ τι ἐκάλεσεν αὐτὰ Ἀδὰμ, τοῦτο τὸ ὄνομα αὐτοῖς. ἐννόησον τοίνυν πόσης ἐπέπληστο σοφίας, τοσούτοις γένεσιν, οὕτω ποικίλοις, καὶ παντοδαποῖς, τοῖς τῶν κτηνῶν, τοῖς τῶν ἑρπετῶν, τοῖς τῶν πτηνῶν προσηγορίας ἐπιθεῖναι, καὶ πάσας κυρίας, δυνηθείς. οὕτω γὰρ ἀπεδέξατο τὴν θέσιν τῶν ὀνομάτων ὁ θεὸς, ὡς μηκέτι κινῆσαι τὰς προσηγορίας C ἐκείνας, μηδὲ ἁμαρτόντος αὐτοῦ θελῆσαι ἀνελεῖν τὰς ἐπωνυμίας αὐτῶν· πᾶν γάρ, φησιν, ὃ ἐκάλεσεν αὐτὰ Ἀδὰμ, τοῦτο ὄνομα αὐτοῖς.

Οὗτος γοῦν ἠγνόει τί μὲν καλὸν, τί δὲ πονηρόν; καὶ πῶς ἂν ἔχοι λόγον; πάλιν ἤγαγε τὴν γυναῖκα πρὸς αὐτὸν, καὶ ἰδὼν αὐτὴν εὐθέως ἐπέγνω τὴν τῆς φύσεως κοινωνόν. καὶ τί φησι; τοῦτο νῦν ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστῶν μου, καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου. ἐπειδὴ γὰρ πρὸ βραχέως ἦν ὁ θεὸς παραγαγὼν αὐτῷ τὰ ζῶα ἅπαντα, δεῖξαι βουλόμενος ὁ Ἀδὰμ, ὅτι τοῦτο τὸ ζῶον οὐχὶ ἓν ἐκείνων τῶν ζώων ἐστὶν, εἶπε· τοῦτο νῦν ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστῶν μου, καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρ- D κός μου. τινὲς δὲ, ὅτι οὐχὶ τοῦτο μόνον αἰνίττεται, φασιν, ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπον τῆς δημιουργίας, καὶ ὅτι οὐκ ἔσται πάλιν τῇ γυναικὶ τοιοῦτος τῆς γενέσεως ὁ τρόπος· διὰ τοῦτο εἶπε, τοῦτο νῦν· ª ὅπερ οὖν καὶ ἕτερος ἑρμηνευτὴς ἀκριβέστερον ἑρμηνεύων ἔλεγε, τοῦτο ἅπαξ, ὡσανεὶ ἔλεγε, νῦν μόνον γυνὴ γέγονεν ἐξ ἀνδρὸς μόνου· μετὰ δὲ ταῦτα οὐκέτι οὕτως ἔσται, ἀλλ' ἐξ ἀμφοτέρων. ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστῶν μου, καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου. ἐξ ὁλοκλήρου γὰρ τοῦ φυράματος ὁ θεὸς λαβὼν κόμμα, οὕτω τὴν γυναῖκα ἔπλασεν, ἵνα κατὰ πάντα κοινωνῇ τῷ ἀνδρί. αὕτη, φη- E σὶ, κληθήσεται γυνὴ, ὅτι ἐκ τοῦ ἀνδρὸς ἐλήφθη. ὁρᾷς πῶς καὶ τὴν προσηγορίαν διὰ τοῦτο ἐπιτίθησιν, ἵνα ἡ προσηγορία διδάσκῃ τὴν κοινωνίαν τῆς φύσεως, καὶ ἡ διδασκαλία τῆς κατὰ τὴν φύσιν κοινωνίας, καὶ ὁ τῆς δημιουργίας τρόπος ὑπόθεσις ἀγάπης ᾖ διηνεκοῦς, καὶ σύνδεσμος ὁμονοίας; εἶτα τί φησιν; ἀντὶ τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ προσκολληθήσεται τῇ γυναικὶ αὐτοῦ. οὐκ εἶπεν ἁπλῶς, ἑνωθήσεται, ἀλλὰ κολληθήσε-

ª Duo interpretes, nempe Symmachus & Theodotio voces Hebraïcas זאת הפעם verterunt τοῦτο ἅπαξ, *Hoc semel*, ad literam vero sic interpretamur, *hac vice*, quod eodem recidit, si intelligas, hac vice solum, id est, semel,

ται,

ται, τὴν ἀκριβῆ συνάφειαν δηλῶν· καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. Ὁ τοσαῦτα οὖν εἰδὼς, εἰπέ μοι, οὐκ ᾔδει τί μὲν καλὸν, τί δὲ πονηρόν; καὶ πῶς ἂν ἔχοι λόγον; εἰ γὰρ μὴ ᾔδει τί μὲν καλὸν, τί δὲ πονηρὸν πρὸ τοῦ φαγεῖν ἀπὸ τοῦ ξύλου, ἀλλὰ μετὰ τὴν βρῶσιν ἔμαθεν, ἡ ἁμαρτία γέγονεν αὐτῷ σοφίας διδάσκαλος, καὶ ὁ ὄφις οὐκέτι ἀπατεὼν, ἀλλὰ σύμβουλος τῶν συμφερόντων κατέστη, ἐκ θηρίου ποιήσας αὐτὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ μὴ γένοιτο. Οὐκ ἔστι ταῦτα οὕτως, οὐκ ἔστιν. Εἰ γὰρ μὴ ᾔδει τί μὲν καλὸν, τί δὲ πονηρὸν, πῶς καὶ τὴν ἐντολὴν ἐλάμβανεν; οὐδεὶς γὰρ δίδωσι νόμον τῷ μὴ εἰδότι, ὅτι κακὸν ἡ παράβασις· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ἔδωκε, καὶ παραβάντα ἐκόλασεν, οὐκ ἂν ἀμφότερα ταῦτα ποιήσας, εἰ μὴ γνωστικὸν αὐτὸν ἐξ ἀρχῆς ἐποίησεν ἀρετῆς καὶ κακίας. Ὁρᾷς πῶς πάντοθεν ἡμῖν ἀποδέδεικται, ὅτι οὐ μετὰ τὴν βρῶσιν τοῦ ξύλου τὸ καλὸν ᾔδει καὶ τὸ πονηρὸν, ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτου ἠπίστατο; Ταῦτα οὖν ἅπαντα, ἀγαπητοὶ, διακρατῶμεν, καὶ οἴκαδε ἀναχωρήσαντες διπλῆν παραθῶμεν τὴν τράπεζαν, τὴν τῶν σιτίων, καὶ τὴν τῆς ἀκροάσεως· καὶ λεγέτω μὲν ἀνὴρ τὰ εἰρημένα, μανθανέτω δὲ γυνὴ, ἀκουέτω δὲ καὶ παιδία, μὴ ἀποστερείσθωσαν δὲ μηδὲ οἰκέται τῆς ἀκροάσεως ταύτης. Ἐκκλησίαν ποίησόν σου τὴν οἰκίαν· καὶ γὰρ καὶ ὑπεύθυνος εἶ καὶ τῆς τῶν παιδίων, καὶ τῆς τῶν οἰκετῶν σωτηρίας. Καὶ καθάπερ ἡμεῖς ὑπὲρ ὑμῶν ἀπαιτούμεθα λόγον, οὕτω καὶ ἕκαστος ὑμῶν καὶ ὑπὲρ οἰκέτου, καὶ ὑπὲρ γυναικὸς, καὶ ὑπὲρ παιδὸς ἀπαιτεῖται εὐθύνας. Ἀπὸ γοῦν τῶν τοιούτων διηγημάτων ἥδιστα διαδέξεται ἡμᾶς τὰ ὀνείρατα, καὶ φαντασίας ἀπηλλαγμένα ἁπάσης· οἷα γὰρ μεθ' ἡμέραν ἡ ψυχὴ μελετᾷν εἴωθε, τοιαῦτα καὶ καθ' ὕπνους φαντάζεται. Καὶ ἐὰν τὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν φυλάττωμεν λεγόμενα, οὐ πολλοῦ δεηθησόμεθα πόνου· καὶ γὰρ σαφέστερος ὁ μετὰ ταῦτα λόγος ὑμῖν ἔσται, καὶ ἡμῖν προθυμοτέρα ἡ διδασκαλία. Ἵν' οὖν γένηταί τι πλέον καὶ ἡμῖν καὶ ὑμῖν, ἡμῖν μὲν ἀπὸ τῆς διδασκαλίας, ὑμῖν δὲ ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως, μετὰ τῆς σωματικῆς τραπέζης καὶ ἡ τράπεζα ὑμῖν παρατιθέσθω ἡ πνευματική. Καὶ γὰρ ἀσφάλεια καὶ κόσμος ἐκεῖνα ὑμῖν γενήσεται, καὶ τὰ τῆς παρούσης ζωῆς πρὸς τὸ συμφέρον ὁ Θεὸς κατευθυνεῖ, καὶ ῥᾷστα ὑμῖν ἔσται πάντα καὶ εὔκολα. Ζητεῖτε γάρ, φησι, πρῶτον τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ πάντα ταῦτα προστεθήσεται ὑμῖν. Ζητῶμεν οὖν ταύτην, ἀγαπητοὶ, ἵνα καὶ τῶν ἐνταῦθα, καὶ τῶν ἐκεῖ ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καὶ μεθ' οὗ δόξα τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ut summam conjunctionem significaret: *Et erunt duo in carnem unam.* Ergone qui tam multa noverat, dic quæso, quid esset bonum, quid malum, ignorabat? & cui videatur id rationi consentaneum? Si enim nesciebat quid bonum esset, & quid malum, antequam de ligno comederet, sed post manducationem id didicit, peccatum illi sapientiæ magister factum est, & serpens non jam seductor, sed utilium rerum consiliarius est constitutus, eumque hominem ex bellua reddidit. Absit hoc: non enim ita se res habet, non est ita. Nam si nesciebat quid bonum esset, quid malum, quomodo mandatum accepit? nemo quippe legem fert ei, qui nesciat malum quid esse transgressionem: atqui Deus & tulit, & transgressorem punivit, qui utique neutrum horum fecisset, nisi e principio facultatem dignoscendi virtutem ac vitium ei tribuisset. Vides ut nobis omni ex parte liqueat, eum non solum postquam comedit, novisse quid bonum esset, quid malum, sed & antea illud scivisse. Hæc igitur omnia retineamus, dilectissimi, ac domum reversi duplicem mensam apponamus, unam ciborum, alteram sacræ lectionis: & vir quidem ea quæ dicta sunt repetat, uxor autem ediscat, audiant liberi, neque famuli ea lectione fraudentur. Domum tuam effice Ecclesiam: siquidem & liberorum & famulorum salutis est tibi ratio reddenda. Et sicut a nobis exigentur rationes pro vobis, sic ab unoquoque vestrum pro famulo, pro uxore, ac pro filio ratio reposcetur. Itaque post ejusmodi narrationes suavissima nos excipient insomnia, omnisque visionis expertia: qualia namque solet anima interdiu meditari, talia & in somnis imaginatur & effingit. Quod si quæ singulis diebus dicuntur, memori mente servemus, magno labore opus non erit: consequens quippe sermo dilucidior vobis erit, & facilior fiet ac proclivior noster ad docendum conatus. Ut igitur aliqua inde utilitas & ad nos & ad vos dimanet; ad nos quidem, eo quod doceamus, ad vos autem quod audiatis post mensam corporalem; spiritualis etiam mensa vobis instruatur. Illa enim vobis & ad securitatem & ad ornatum usui erunt, & hujusce vitæ negotia ad vestram utilitatem diriget Deus, omniaque vobis prona & proclivia reddentur. *Quærite enim*, inquit, *primum regnum cælorum, & hæc omnia adjicientur vobis.* Hoc igitur quæramus, dilectissimi, ut & istius & illius futuræ vitæ bona consequamur, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, per quem & cum quo gloria Patri & Spiritui sancto, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

Adam cognitionem boni & mali habuit.

Epilogus sermonis.

Matt. 6. 33.

SERMO VII. [a]

Quare lignum scientiæ boni & mali vocetur lignum illud: & quid sit, Hodie mecum eris in paradiso.

1. HESTERNO die caritatem vestram multis hortatus sum, ut eorum, quæ dicta fuerant, recordaremini, ac duplicem vesperi mensam apponeretis, unam ciborum, & alteram ei sermonum adjungeretis. Quid igitur? num hoc fecistis, duplicemque mensam apposuistis? Scio vos id fecisse, neque tantum illius, sed hujus etiam fuisse participes. Neque enim cum deteriori tantum studium adhibuissetis, multo potiorem contemnere debuistis. Nam hæc illa melior est: illam enim manus instruxerunt coquorum, hanc linguæ Prophetarum pararunt: in illa terræ fetus insunt, in ista Spiritus fructus: illius mensæ cibi properant ad corruptionem, hujus dapes ad incorruptionem: illa præsentem vitam tuetur, ista nos ad futuram deducit. Hanc itaque vos instruxisse cum illa probe scio non ex pedissequo vestro, nec ex famulo sciscitatus, sed ex nuncio his omnibus fideliori. Ex quonam tandem? ex plausu nimirum, quo ea quæ dicta fuerant, & ex laude, qua doctrinam vobis traditam commendastis. Cum enim heri dixissem, quisque vestrum domum suam ecclesiam efficiat, magna voce acclamastis, ac voluptatis, qua vos illa verba perfuderant, significationem dedistis. Porro is qui cum voluptate quæ dicuntur audit, is se ad opera exhibenda paratum ostendit. Propterea promtius hodie me ad docendum accinxi. Verum erigite nunc quoque mentes vestras: neque enim solum loquentem erecta mente oportet esse, verum etiam auditores attentos esse, eosque amplius quam oratorem. Nam nos quidem id unum studemus, ut dominicam pecuniam collocemus: vos vero majorem laborem adhibetis, ut eam exceptam cum multa cautione servetis. Postquam igitur audieritis, seras ostiis & vectes obdite, ac terribiles cogitationes undique animæ tamquam custodes quosdam apponite. Siquidem impudens est fur, & perpetuo vigilat, ac frequenter impetum facit: & quamvis sæpe aberret, sæpe aggreditur. Adstent igitur custodes terribiles, & si diabolum viderint adventantem, & eorum quæ deposita sunt aliquid abripere parantem, magno cum clamore illum abigant: si sæculares solicitudines invaserint, eas repellant: si oblivio ex naturæ infirmitate negotium facessat, exercitatione memoriam excitent. Neque enim mediocre periculum imminet, si pecunias dominicas perdideritis. Nam si illi qui acceptas pecunias dispersserint, sæpe morte mulctantur: qui multo preciosiora istis elo-

A

[a] ΛΟΓΟΣ ζʹ.

Διὰ τί ξύλον γνώσεως καλοῦ καὶ πονηροῦ καλεῖται τὸ ξύλον, καὶ τί ποτέ ἐστι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ.

ΠΟΛΛΑ παρεκάλεσα χθὲς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην μεμνῆσθαι τῶν εἰρημένων, καὶ διπλῆν ἐν ἑσπέρᾳ παραθεῖναι τὴν τράπεζαν, τὴν τῶν βρωμάτων, καὶ τὴν ἀπὸ τῶν λόγων προστιθέντας ἑστίασιν. τί οὖν; ἐποιήσατε τοῦτο, καὶ παρεθήκατε διπλῆν τὴν τράπεζαν; οἶδα ὅτι ἐποιήσατε, καὶ οὐκ ἐκείνης μόνον, B ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέσχετε. οὐ γὰρ δὴ περὶ τὴν ἐλάττω σπουδάσαντες, τῆς βελτίονος ἐμέλλετε ἀμελεῖν. καὶ γὰρ βελτίων ἐκείνης αὕτη. τὴν μὲν γὰρ μαγείρων συνέθηκαν χεῖρες, ταύτην δὲ προφητῶν παρεσκεύασαν γλῶσσαι· καὶ ἡ μὲν τὰ ἀπὸ τῆς γῆς ἔχει βλαστήματα, ἡ δὲ τὸν καρπὸν τὸν ἀπὸ τοῦ πνεύματος· καὶ ταύτης μὲν τῆς τραπέζης πρὸς φθορὰν ἐπείγεται τὰ σιτία, τὰ δὲ ἐκείνης πρὸς ἀφθαρσίαν· καὶ αὕτη μὲν τὴν παροῦσαν ἡμῶν συγκροτεῖ ζωὴν, ἐκείνη δὲ πρὸς τὴν μέλλουσαν ἡμᾶς ὁδηγεῖ. ὅτι μὲν C οὖν παρεθήκατε μετ' ἐκείνης καὶ ταύτην, οἶδα οὐκ ἀκόλουθον ὑμῶν ἐρωτήσας, οὐκ οἰκέτην, ἀλλὰ τὸν τούτων σαφέστερον ἄγγελον. τίνα δὴ τοῦτον; τὸν κρότον τῶν εἰρημένων, τὸν ἔπαινον τὸν ἐπὶ τῇ διδασκαλίᾳ. ἐπειδὴ γὰρ εἶπον χθὲς, ὅτι [b] ἕκαστος ὑμῶν ποιησάτω τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐκκλησίαν, μέγα ἀνακεκράγατε, δηλοῦντες τὴν ἡδονὴν τὴν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις. ὁ δὲ μεθ' ἡδονῆς ἀκούων τῶν λεγομένων, ἔοικε καὶ πρὸς τὴν τῶν ἔργων ἐπίδειξιν παρεσκευάσθαι. διὰ ταῦτα καὶ σήμερον προθυμότερον ἀπεδυσάμην πρὸς τὴν διδασκαλίαν. ἀλλὰ διεγέρθητε καὶ νῦν· οὐδὲ γὰρ τὸν D λέγοντα διεγηγερμένον εἶναι χρὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντας ἐναγωνίους εἶναι χρὴ, καὶ τοὺς ἀκούοντας μᾶλλον, ἢ τὸν λέγοντα. ἡμεῖς μὲν γὰρ μίαν ἔχομεν σπουδὴν, καταβαλεῖν τὰ δεσποτικὰ χρήματα· ὑμῖν δὲ πλείων ὁ πόνος, ὥστε καὶ ὑποδέξασθαι αὐτὰ, καὶ μετὰ πολλῆς τηρῆσαι τῆς ἀσφαλείας. ἐπίθετε τοίνυν μετὰ τὴν ἀκρόασιν τὰ κλεῖθρα ταῖς θύραις, τοὺς μοχλούς· καὶ λογισμοὺς τοὺς φοβεροὺς, καθάπερ τινὰς φύλακας, πανταχόθεν περιστήσατε τῇ ψυχῇ. καὶ γὰρ ἀναίσχυντος ὁ κλέπτης ἐστὶ, καὶ διαπαντὸς ἀγρυπνεῖ, καὶ συνεχῶς ἐπιτίθεται, κἂν πολλάκις ἀποτύχῃ, E πολλάκις ἐπιχειρεῖ. ἔστωσαν τοίνυν φοβεροὶ οἱ φύλακες· κἂν ἴδωσι τὸν διάβολον ἐλθόντα καὶ βουλόμενον ἁρπάσαι τι τῶν καταβληθέντων, μετὰ πολλῆς αὐτὸν ἀπελαυνέτωσαν τῆς κραυγῆς· κἂν φροντίδες βιωτικαὶ ἐπίωσι, κωλυέτωσαν· κἂν λήθη παρὰ τῆς φύσεως διενοχλῇ, τῇ μελέτῃ τὴν μνήμην διεγειρέτωσαν. οὐ γάρ ἐστι μικρὸς ὁ κίνδυνος, ἀπολέσαι χρήματα δεσποτικά. εἰ γὰρ οἱ ταῦτα τὰ χρήματα ὑποδεχόμενοι, ἐπειδὰν διασκορπίσωσι τὰ πιστευθέντα, θανάτῳ κολάζονται πολλάκις· οἱ τὰ πολλῷ τιμιώ-

[a] In codice Reg. 2342. hic sermo prætermittitur, nec in serie aliorum ponitur.

[b] ἕκαστος ὑμῶν &c. *unusquisque vestrum suam domum Ecclesiam efficiat.* Hoc dixit paulo ante finem præcedentis homiliæ.

ἕτερα τούτων ὑποδεξάμενοι λόγια, εἶτα ἀπολέσαντες, ποίαν οὐχ ὑποστήσονται τιμωρίαν; ἐπὶ μὲν τούτων τῶν χρημάτων φυλακῆς εἰσιν ὑπεύθυνοι μόνον οἱ δεχόμενοι, ἑτέρου δὲ οὐδενός· ὅσα γὰρ ὑπεδέξαντο, τοσαῦτα αὐτοῖς καταθεῖναι πᾶσα ἀνάγκη, καὶ πλέον οὐδεὶς οὐδὲν ἀπαιτεῖται παρ' αὐτῶν· ἐπὶ δὲ τῶν τοῦ θεοῦ λόγων οὐχὶ φυλακῆς ἐσμεν ὑπεύθυνοι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐργασίας πολλῆς. οὐδὲ γὰρ ἅπερ ἐδεξάμεθα μόνον ἀποδοῦναι κελευόμεθα, ἀλλὰ καὶ διπλᾶ ταῦτα τῷ δεσπότῃ προσενεγκεῖν. καίτοι εἰ καὶ [a] φυλάξαι προσέκειτο μόνον, πολλῆς ἀγωνίας καὶ σπουδῆς ἐδεῖτο τὸ πρᾶγμα· ὅταν δὲ καὶ πλεονάσαι αὐτὰ προστάττῃ ἡμῖν ὁ δεσπότης, ἐννόησον ὅσου πόνου καὶ φροντίδος ἡμῖν δεῖ τοῖς πιστευθεῖσι. διά τοι τοῦτο πιστευθείς τις πέντε τάλαντα, οὐχ ὅσα ἐνεπιστεύθη, προσήνεγκεν, ἀλλὰ καὶ ἕτερα τοσαῦτα. ἐκεῖνα μὲν γὰρ τῆς τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίας ἦν· ἔδει δὲ καὶ τὸν οἰκέτην τὴν ἑαυτοῦ σπουδὴν ἐπιδείξασθαι. ὁμοίως καὶ ὁ τὰ δύο τάλαντα πιστευθεὶς εἰργάσατο ἄλλα δύο, καὶ τούτου ἕνεκα ἠξιώθη τῆς αὐτῆς τιμῆς παρὰ τοῦ ἰδίου δεσπότου. ἄλλος δέ τις πάλιν ἓν τάλαντον πιστευθείς, καὶ προσενεγκὼν αὐτὸ ὅπερ ἐπιστεύθη, οὐ μειώσας, οὐκ ἐλαττώσας τὴν παρακαταθήκην, οὐκ ἐξ ἡμισείας ἀποδούς, ἐπειδὴ μὴ τὴν πραγματείαν ἐπεδείξατο, μηδὲ διπλοῦν προσήνεγκε τὸ πιστευθέν, τὴν ἐσχάτην ἔδωκε δίκην· καὶ μάλα εἰκότως. εἰ γὰρ ἐβουλόμην, φησίν, αὐτὰ φυλάττεσθαι μόνον, καὶ ἄλλην μὴ γενέσθαι ἐμπορίαν ἐν αὐτοῖς, οὐκ ἂν αὐτὰ τῇ τῶν δούλων ἔδωκα χειρί. σὺ δέ μοι θέα τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ δεσπότου. προσήνεγκεν ὁ τὰ πέντε τάλαντα πιστευθεὶς ἄλλα πέντε, καὶ ὁ τὰ δύο, ἄλλα τοσαῦτα· καὶ τῶν αὐτῶν ἑκάτερος ἀπήλαυσεν ἀμοιβῶν. ὥσπερ γὰρ ἐκείνῳ εἶπεν, εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω· οὕτω καὶ τῷ τὰ δύο προσενεγκόντι φησίν, εὖ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, ἐπὶ ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω. ἡ πρόσοδος οὐχ ἡ αὐτή, καὶ ὁ μισθὸς ὁ αὐτός, οὕτω καὶ τοῦτον τῆς αὐτῆς ἠξίωσε τιμῆς. τί δήποτε; ὅτι οὐ τῇ ποσότητι τῶν προσενεχθέντων, ἀλλὰ τῇ δυνάμει τῶν ἐργαζομένων προσεῖχεν ὁ θεός. ἐκείνων μὲν γὰρ ἕκαστος τὰ κατὰ δύναμιν ἐπεδείξατο· τὸν πλεονασμὸν δὲ τῶν προσενεχθέντων καὶ τὴν ἐλάττωσιν οὐχ ἡ ῥαθυμία ἐκείνου, οὐδὲ ἡ σπουδὴ τούτου, ἀλλ' ἡ διαφορὰ τῆς παρακαταθήκης ἐποίησεν. ἐκεῖνος πέντε ἔλαβε, καὶ πέντε ἄλλα προσήνεγκεν· οὗτος δύο ἔλαβε, καὶ δύο προσήνεγκε, καὶ κατ' οὐδὲν ἠλάττωται ἐν τῷ τῆς σπουδῆς λόγῳ. καὶ γὰρ καὶ οὗτος διπλᾶ, κἀκεῖνος διπλᾶ τὰ πιστευθέντα εἰργάσατο. ὁ δὲ τὸ ἓν λαβὼν ἁπλοῦν προσήνεγκε· διὸ καὶ ἐκολάζετο.

Ἠκούσατε τοίνυν πόση τιμωρία κεῖται τοῖς μὴ πραγματευομένοις περὶ τὰ χρήματα τὰ δεσποτικά; οὐκοῦν

[a] Reg. 2343. φυλάξαι προσήκει μόνον.

A quia divina receperint, eaque perdiderint, quo tandem supplicio non plectentur? Nam qui pecunias istas acceperint, reddendæ rationi sunt tantum obnoxii, quomodo eas custodierint, nec quid ultra requiritur. Quam multa enim receperint, tam multa illos plane reponere necesse est, neque quidquam amplius ab illis reposcitur: acceptis autem divinis eloquiis non modo illorum custodiæ reddenda est ratio, sed multæ etiam negotiationis. Non enim ea solum reddere jubemur, quæ recepimus, sed & Domino duplicata offerre. Quamquam si ea custodire tantum jus- B sum nobis esset, multa solicitudine ac studio res indigeret: cum vero ut etiam multiplicentur, nobis Dominus imperarit, cogita quantum laboris & curæ sit a nobis, quibus ea commissa sunt, conferendum. Ideo quidam, cui commissa fuerant talenta quinque, non totidem obtulit, sed duplicata. Nam illa quidem benignitatis erant Domini: sed oportuit etiam servum suam exhibere diligentiam. Similiter & is cui duo talenta credita fuerant, alia duo lucratus est, atque idcirco pari eum dominus honore dignatus est. Alius vero rur- C sus cui talentum unum creditum fuerat, & illud ipsum obtulerat, quod creditum erat, qui non imminuerat, non deterius reddiderat illud depositum, neque dimidiatum tantum reddiderat: quia quæstum non fecerat, neque duplicatum obtulerat, quod creditum fuerat, extremo supplicio punitus fuit, ac merito sane. Nam si ea custodiri tantum voluissem, inquit, nec aliud lucrum ex istis acquiri, non illa servorum manibus tradidissem. Tu vero Domini benignitatem considera. Is cui talenta quinque commissa fuerant, obtulit alia quinque, & is cui duo, altera tanta, & eadem uter- D que præmia retulit. Ut enim illi dixit. *Euge serve bone ac fidelis, super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam*: sic etiam illi qui duo obtulerat, inquit, *Euge serve bone ac fidelis, super pauca fuisti fidelis, super multa te constituam.* Proventus haud idem est, & merces est eadem: sic & hunc eodem honore dignatus est. Quid ita? quoniam non eorum quæ oblata sunt quantitatem, sed eorum virtutem, qui negotiati fuerant, attendebat Deus. Nam uterque pro virili quæ suarum partium erant præstiterat: res autem oblatæ non multiplica- E tæ fuerant aut imminutæ vel ob illius ignaviam, vel ob diligentiam istius, sed pro depositi diversitate. Ille quinque accepit, & obtulit alia quinque, hic accepit duo, & obtulit duo, neque quod ad studium attinet, inferior exstitit; siquidem & hic duplicia, & ille duplicia lucratus est credita: is vero qui unum acceperat, simplex illud obtulit, quam ob causam est etiam castigatus.

Matt. 25. 14.

Non quantitatem pecuniæ, sed virtutem famulorum spectat Deus.

2. Audistis ergo quantum illos maneat supplicium, qui ex dominicis pecuniis negotiati non fuerint. Ergo & custodiamus,

& negotiemur, & multum ex illis lucrum exhibeamus. Neque dicat aliquis, Idiota sum, discipulus sum, verbum doctrinæ non habeo, cum imperitus sim & nullius precii: tametsi enim idiota sis, licet discipulus, licet unum tibi talentum sit creditum, negotiare ex eo quod tibi commissum est, & eamdem cum doctore mercedem accipies. Ac vos quidem ea quæ dicta sunt custodire & exacte memoria tenere omnino credo: sed ne in hoc totam orationem impendamus, age quæ sequuntur ea quæ dicta sunt a nobis heri apud caritatem vestram, adjungamus, & hanc vobis custodiæ mercedem persolvamus. Qui enim priora sibi credita conservavit, dignus est qui alia rursus accipiat. Quænam igitur heri proposita est a nobis narratio? de ligno sermo erat, & ostendimus hominem antequam de ligno ederet, boni ac mali cognitionem habuisse, multaque repletum sapientia fuisse, ex eo quod nomina bestiis imposuerit, quod uxorem suam agnoverit, quod dixerit: *Hoc nunc os ex ossibus meis*; quod de nuptiis disseruerit, de procreatione liberorum, de conjugali conjunctione & de patre ac matre; quod mandatum acceperit. Neque enim mandatum dat quisquam ac legem de rebus gerendis aut non gerendis ei, qui bonum ac malum ignoret. Hodie dicere operæ fuerit precium, quam ob causam, si a ligno scientiam homo non accepit, lignum scientiæ boni ac mali fuerit appellatum: neque enim levis momenti fuerit didicisse, cur hæc appellatio ligno sit indita. Nam &
Gen. 3. 3. diabolus dixit: *Qua die manducaveritis de eo, aperientur oculi vestri, & eritis sicut dii, scientes bonum & malum.* Quomodo igitur, inquit, tu dicis scientiam non inseruisse boni ac mali? Quis vero, quæso, inseruit? num diabolus? Certe, inquit, cum dixerit, *Eritis sicut dii, scientes bonum & malum.* Tum tu igitur testimonium mihi hostis affers & insidiatoris? Atqui dixit hic quoque, Eritis etiam dii: num igitur dii sunt facti? Ut igitur dii facti non sunt, sic neque scientiam boni ac mali tum acceperunt. Mendax enim est ille, nihilque ve-
Joan. 8. 44. rum proloquitur. Nam *in veritate*, inquit, *non stetit.* Ne igitur inimici testimonium producamus, sed ex ipsis rebus colligamus,
Cur lignum scientiæ boni & mali sic vocatum fuerit. qua de causa lignum scientiæ boni ac mali vocetur. Ac prius, si videtur, quid sit bonum ac malum consideremus. Quid ergo bonum est? obedientia: quid malum? inobedientia. Ac tantisper a nobis hæc ex ipsis Scripturis exacte examinentur, ne forte, dum boni ac mali naturam inquirimus, aberremus. Hoc enim esse bonum ac malum, audi quo pacto doceat Propheta cum
Mich. 6. 8. dicit: *Quid bonum, & quid Dominus Deus requirit a te? Dic quid sit bonum. Ut diligas Dominum Deum tuum.* Vides bonum esse obedientiam? siquidem ex dilectione ori-
Jer. 2. 13. tur obedientia. Et rursus, *Duo mala fecit populus meus hic: me dereliquerunt fontem aquæ*

A καὶ φυλάξωμεν, καὶ πραγματευσώμεθα, καὶ πολλὴν ἐπιδειξώμεθα περὶ αὐτὰ τὴν ἐμπορείαν. μὴ λεγέτω τις, ἰδιώτης εἰμὶ, μαθητής εἰμι, λόγον οὐκ ἔχω διδασκαλίας, ἀμαθὴς ὢν καὶ οὐδενὸς ἄξιος. κἂν γὰρ ἰδιώτης ᾖς, κἂν ἀμαθὴς, κἂν ἓν τάλαντον πιστευθῇς, ἐργάζου τὸ ἐγχειρισθὲν, καὶ τὸν αὐτὸν τῷ διδάσκοντι λήψῃ μισθόν. ἀλλ᾽ ὅτι μὲν φυλάττετε τὰ εἰρημένα, καὶ μετὰ πολλῆς τῆς ἀκριβείας κατέχετε, πάνυ πεπίστευκα. ἵνα δὲ μὴ εἰς τοῦτο τὸν λόγον ἅπαντα ἀναλώσωμεν, φέρε καὶ τὰ ἑξῆς τῶν χθὲς ἡμῖν λεχθέντων προσθῶμεν ἐπὶ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης, τοῦ-
B τον τῆς φυλακῆς ὑμῖν ἀποδιδόντες τὸν μισθόν. ὁ γὰρ τὰ πρότερα πιστευθεὶς καὶ τηρήσας, ἄξιος ἂν εἴη καὶ ἕτερα πάλιν λαβεῖν. τί οὖν ἦν τὸ διήγημα τὸ χθὲς ἡμῖν προτεθέν; περὶ τοῦ ξύλου ὁ λόγος ἦν. καὶ ἐδείξαμεν ὅτι ᾔδει ὁ ἄνθρωπος τὸ καλὸν καὶ τὸ πονηρὸν, πρὶν ἢ φαγεῖν ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ πολλῆς σοφίας ἐπεπλήρωτο, ἀφ᾽ ὧν ἐπέθηκε τὰ ὀνόματα τοῖς θηρίοις, ἀφ᾽ ὧν ἐπέγνω τὴν γυναῖκα τὴν ἑαυτοῦ, ἀφ᾽ ὧν εἶπε, Τοῦτο νῦν ὀστοῦν ἐκ τῶν ὀστέων μου, ἀφ᾽ ὧν περὶ τοῦ γάμου διελέχθη καὶ περὶ παιδοποιΐας καὶ συζυγίας καὶ πατρὸς καὶ μητρὸς, ἀφ᾽ ὧν ἐντολὴν
C ἔλαβεν. οὐδὲ γὰρ ἐντολὴν δίδωσί τις καὶ νόμον τοῦ πρακτέου καὶ τοῦ μὴ πρακτέου τῷ τὸ καλὸν καὶ πονηρὸν ἀγνοοῦντι. σήμερον ἀναγκαῖον εἰπεῖν τίνος ἕνεκεν, εἰ μὴ παρὰ τοῦ ξύλου τὴν γνῶσιν ὁ ἄνθρωπος ἔλαβε, γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ τὸ ξύλον εἴρηται. οὐ γὰρ μικρὸν τὸ μαθεῖν, διὰ τί ταύτην τὴν προσηγορίαν ἔχει τὸ ξύλον. καὶ γὰρ ὁ διάβολος εἶπεν· ᾗ ἂν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπὸ τοῦ ξύλου, διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἔσεσθε ὡς θεοὶ, γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρόν. πῶς οὖν σὺ λέγεις, φησὶν, ὅτι οὐκ ἐνέθηκε γνῶσιν καλοῦ καὶ πονηροῦ; τίς γὰρ, εἰπέ μοι, ἐνέθηκεν; ἆρα ὁ διάβολος; ναί, φη-
D σιν, εἰπὼν, ἔσεσθε ὡς θεοὶ, γινώσκοντες καλὸν καὶ πονηρόν. εἶτα τοῦ ἐχθροῦ μοι φέρεις τὴν μαρτυρίαν καὶ τοῦ ἐπιβούλου; καίτοι οὗτος εἶπεν, ὅτι καὶ θεοὶ ἔσεσθε. ἆρα οὖν καὶ θεοὶ ἐγένοντο; ὥσπερ οὖν οὐκ ἐγένοντο θεοὶ, οὕτως οὔτε γνῶσιν καλοῦ καὶ πονηροῦ τότε ἔλαβον. ψεύστης γάρ ἐστιν ἐκεῖνος, καὶ οὐδὲν ἀληθὲς φθέγγεται. ἐν γὰρ τῇ ἀληθείᾳ, φησὶν, οὐχ ἕστηκε. μὴ δὴ τοῦ ἐχθροῦ παραγάγωμεν τὴν μαρτυ-
E ρίαν, ἀλλ᾽ ἴδωμεν ἀπ᾽ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, τίνος ἕνεκεν γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ καλεῖται τὸ ξύλον. καὶ πρότερον, εἰ δοκεῖ, τί ποτέ ἐστι καλὸν καὶ πονηρὸν ἐπισκεψώμεθα. τί οὖν ἐστι καλόν; ἡ ὑπακοή. τί δὲ πονηρόν; ἡ παρακοή. καὶ τέως ἡμῖν, ἵνα μὴ πλανώμεθα περὶ τὴν φύσιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ, ἀπὸ τῶν γραφῶν ταῦτα διακριβούσθω. ὅτι γὰρ τοῦτό ἐστι τὸ καλὸν καὶ πονηρὸν, ἄκουσον τί φησιν ὁ προφήτης. τί καλὸν, καὶ τί κύριος ὁ θεὸς ἐκζητεῖ παρὰ σοῦ; εἰπὲ τί καλόν. ἀγαπᾷν κύριον τὸν θεόν σου. ὁρᾷς ὅτι ἡ ὑπακοὴ καλόν; ἐκ γὰρ τῆς ἀγάπης ἡ ὑπακοή. καὶ πάλιν, δύο πονηρὰ, φησὶν, ἐποίησεν ὁ λαός μου οὗτος· ἐμὲ ἐγκατέλιπον πηγὴν ὕδα-

A τος ζῶντος, καὶ ὤρυξαν ἑαυτοῖς λάκκους συντετριμμένους, οἳ οὐ δυνήσονται ὕδωρ συνέχειν. ὁρᾷς ὅτι πονηρὸν ἡ παρακοὴ καὶ ἡ ἐγκατάλειψις; τέως οὖν τοῦτο τηρῶμεν, ὅτι καλὸν ἡ ὑπακοὴ, καὶ πονηρὸν ἡ παρακοὴ, καὶ οὕτως εἰσόμεθα κἀκεῖνο. καὶ γὰρ διὰ τοῦτο γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ καλεῖται τὸ ξύλον, ἐπειδὴ ἡ ἐντολὴ, ἡ γυμνάζουσα τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν παρακοὴν, περὶ τὸ ξύλον ἐγίνετο. ᾔδει μὲν γὰρ καὶ πρὸ τούτου ὁ Ἀδὰμ, ὅτι καλὸν μὲν ἡ ὑπακοὴ, πονηρὸν δὲ ἡ παρακοή· ἔμαθε δὲ ὕστερον σαφέστερον δι' αὐτῆς τῶν πραγμάτων τῆς πείρας. ὥσπερ γὰρ καὶ ὁ Κάϊν ᾔδει μὲν ὅτι κακὸν ἡ ἀδελφοκτονία, καὶ B πρὶν ἢ σφάξαι τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· ὅτι γὰρ ᾔδει πονηρὸν ὂν τὸ πρᾶγμα, ἄκουσον τί φησι· δεῦρο, ἐξέλθωμεν εἰς τὸ πεδίον. καίτοι τίνος ἕνεκεν ἕλκεις εἰς τὸ πεδίον ἀπὸ τῶν πατρικῶν ἀποσπάσας ἀγκαλῶν τὸν ἀδελφόν; τί δὲ καθιστᾷς ἐν ἐρημίᾳ; τί δὲ γυμνὸν ποιεῖς τῆς κηδεμονίας; τί πόρρω τῆς πατρικῆς ἀπάγεις ὄψεως; τί διακρύπτεις τὴν τόλμαν, εἰ μὴ δέδοικας τὴν ἁμαρτίαν; τί δὲ καὶ μετὰ τὸ ποιῆσαι τὸν φόνον, πάλιν ἐρωτώμενος δυσχεραίνεις καὶ ψεύδῃ; τοῦ γὰρ θεοῦ εἰπόντος, ποῦ Ἄβελ ὁ ἀδελφός σου; εἶπας· μὴ φύλαξ εἰμὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου ἐγώ; C ὅθεν δῆλον ὅτι σαφῶς εἰδὼς ἦλθεν ἐπὶ τὴν ἐργασίαν ταύτην. ὥσπερ οὖν οὗτος ᾔδει μὲν καὶ πρὸ τῆς πείρας ὅτι κακὸν ὁ φόνος, ἔμαθε δὲ σαφέστερον καὶ μετὰ ταῦτα, ὅτε τὴν τιμωρίαν ἐδέξατο, καὶ ἤκουσε, στένων καὶ τρέμων ἔσῃ ἐπὶ τῆς γῆς· οὕτω καὶ ὁ πατὴρ τούτου εἶχε τὴν καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ καὶ πρὸ τοῦ φαγεῖν τὴν γνῶσιν, εἰ καὶ μὴ οὕτω σαφῆ, ὡς μετὰ τὴν τοῦ ξύλου βρῶσιν. τί λέγω; τὰ γὰρ κακὰ πάντες οἴδαμεν καὶ πρὶν ἢ πρᾶξαι, σαφέστερον δὲ μανθάνομεν μετὰ τὸ πρᾶξαι· πολλῷ δὲ σαφέστερον, ὅταν D κολαζώμεθα. οὕτω καὶ ὁ Κάϊν ᾔδει μὲν ὅτι κακὸν ἡ ἀδελφοκτονία καὶ πρὸ τούτου· ἔμαθε δὲ ὕστερον διὰ τῆς κολάσεως σαφέστερον· ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι καλὸν ἡ ὑγίεια, καὶ φορτικὸν ἡ νόσος καὶ πρὸ τῆς πείρας· πολλῷ δὲ μᾶλλον, ὅταν εἰς τὴν νόσον ἐμπέσωμεν, ἀμφοτέρων τὴν διαφορὰν γινώσκομεν.

Τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ὁ Ἀδὰμ ᾔδει μὲν ὅτι καλὸν ἡ ὑπακοὴ, καὶ κακὸν ἡ παρακοή· ὕστερον δὲ σαφέστερον ἔμαθεν, ὅτε τοῦ ξύλου γευσάμενος ἐξεβλήθη τοῦ παραδείσου, καὶ τῆς μακαριότητος ἐκείνης E ἐξέπεσεν. ἐπεὶ οὖν εἰς τιμωρίαν ἐνέπεσεν, ὅτι τοῦ θεοῦ κωλύσαντος ἐγεύσατο τοῦ ξύλου, ἡ τιμωρία αὐτὸν σαφέστερον ἐπαίδευσε διὰ τῆς πείρας, ὅσον κακὸν θεοῦ παρακούειν, καὶ ὅσον ὑπακούειν καλόν· διὰ τοῦτο γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ τὸ ξύλον καλεῖται. καὶ τίνος ἕνεκεν, εἰ μὴ αὐτὴ φύσις τοῦ ξύλου τὴν γνῶσιν εἶχε τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ, ἀλλ' ἐκ τῆς τιμωρίας τῆς διὰ τὴν παρακοὴν τὴν ἐπὶ τῷ ξύλῳ σαφέστερον τοῦτο ἔμαθεν ὁ ἄνθρωπος, γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ τὸ ξύλον καλεῖται; ὅτι ἔθος τῇ γραφῇ τοῦτο, ἐπειδὰν τὸ πρᾶγμα γένηται, ἢ ἐν τόποις, ἢ

A *vivæ, & foderunt sibi cisternas contritas, quæ non poterunt continere aquam.* Vides inobedientiam & derelictionem malum esse? hoc igitur interim teneamus, obedientiam bonum esse, atque inobedientiam malum, & sic illud etiam cognoscemus. Nam idcirco lignum scientiæ boni ac mali vocatur, quod mandatum de ligno traditum fuerit, cujus occasione vel inobedientia vel obedientia exercetur. Nam antea sciebat Adamus obedientiam bonum esse, inobedientiam autem malum: manifestius autem postea ex ipsa rerum experientia didicit. Sicut etiam cædem fraternam ma- B lum esse noverat Caïn, vel antequam fratrem suum occideret: ut enim intelligas eum scivisse malam rem fuisse, audi quid dicat: *Veni, exeamus in campum.* Verum qua de causa fratrem a paternis ulnis avulsum in campum trahis? cur in deserto constituis? cur auxilio destitutum reddis? cur longe a paterno conspectu abducis? cur audax facinus occultas, si peccatum non reformidas? Cur autem & post cædem perpetratam rursus interrogatus indignaris ac mentiris? Cum enim dixisset Deus, *Ubi est Abel frater tuus?* respondisti: *Num-* C *quid custos fratris mei sum ego?* ex quo liquet, eum cum id probe nosset, ad hoc facinus prorupisse: ut igitur iste noverat, antequam experiretur, cædem esse rem malam, postea vero didicit etiam manifestius, cum pœnam sustinuit, audivitque, *Gemens ac tremens eris super terram:* sic & istius pater, antequam ederet, boni ac mali cognitione pollebat, tametsi non ita evidenti, ac cum de ligno comedisset. Dicam apertius. Mala scimus omnes, etiam antequam illa perpetremus; manifestius vero ea discimus, postquam illa perpetra- D vimus, ac multo etiam manifestius, cum punimur. Sic etiam Cain sciebat quidem antea cædem fraternam malum esse: postea vero didicit evidentius, cum supplicio mulctatus est: nos enim quoque sanitatem rem bonam esse novimus, & ægritudinem rem molestam, antequam illud experiamur: multo vero certius, cum in morbum inciderimus, utriusque rei discrimen agnoscimus.

3. Eadem nimirum ratione noverat etiam Adamus obedientiam rem bonam esse, inobedientiam vero malam: deinceps vero didicit evidentius, cum ligno E gustato e paradiso ejectus est, & ab illa excidit felicitate. Cum igitur in pœnam incurrerit, quod Deo vetante lignum degustarit, manifestius eum per experientiam pœna docuit, Deo non obtemperare malum, at obtemperare bonum esse: propterea lignum scientiæ boni ac mali vocatur. Et qua de causa, si non ipsa ligni natura scientiam habuit boni & mali, sed ex ipsa pœna propter inobedientiam ob degustatum lignum illata manifestius hoc didicit homo, lignum scientiæ boni ac mali vocatur? Quod nimirum hic Scripturæ mos sit, ubi res quæpiam in locis aut tem-

Caïn scientiam mali habuit.

Genes. 4. 8.

Mala melius novimus, postquam ea perpetravimus.

poribus quibusdam acciderit, a rebus illis & loca & tempora vocare. Sed ut clarius quod dico fiat, illud exemplo vobis illustrabo. Puteos aliquando fodit Isaac: hos autem puteos vicini destruere cum aggressi essent, inde simultas quædam est orta, & vocavit puteum, *Inimicitias:* non quod puteus inimicitias exerceret, sed quod circa illum inimicitiæ exortæ essent: sic & lignum scientiæ boni & mali vocatur, non quod ipsum scientia polleret, sed quod circa illud facta esset scientiæ boni ac mali declaratio. Rursus puteum fodit Abraham; insidias paravit Abimelech: convenerunt, inimicitias deposuerunt, ac præstito mutuo juramento puteum illum Juramenti puteum appellarunt; non quod jurasset puteus, sed quod circa puteum juramentum præstitum esset. Vides loca non fieri causas rerum, licet a rebus nomen accipiant? Siquidem valde necessarium est, ut adhibeantur exempla, quo manifestiora fiant quæ dicimus. Rursus occurrentes sibi Angelos vidit Jacob & castra Dei, tum appellavit locum, castra. Tametsi locus castra non esset, nihilominus castra vocatus est locus, quia illic castra viderat. Vides ut ab eventu rei, quæ in loco acciderat, locum appellarit? sic etiam lignum scientiæ boni ac mali vocatur, non quod ipsum boni malique scientia polleret, sed quod scientiæ boni ac mali facta fuerit circa illud demonstratio, & inobedientiæ atque obedientiæ exercitatio. Rursus Deum vidit Jacob, quantum fieri potest, ut ab homine videatur, & vocavit nomen loci illius: *Species Dei*: quare? quia vidi Deum, inquit. Quamquam non locus Dei species erat, sed a re quæ evenerat in loco, nata est appellatio. Vides quam multis ex locis morem esse Scripturæ demonstraverimus, ut a rebus quæ acciderint nomina locis imponat? Idipsum quoque in temporibus agere consuevit. Sed ne tædio vos afficiamus, age sermonem a tristioribus ad jucundiora transferamus. Etenim jam defatigata est mens vestra subtilioribus sententiis immorata: quapropter operæ precium fuerit illam recreare ac simplicioribus lætioribusque sententiis illam pascere. Ad salutare igitur lignum crucis redeamus. Hoc enim omnia mala sustulit, quæ illud invexerat: vel potius non illud mala invexerat, sed homo ipse cuncta, quæ deinde Christus plane sustulit, atque illis ampliora multo bona invexit. Ob hoc ipsum ait Paulus, *Ubi abundavit delictum, superabundavit gratia*, hoc est, majus est donum quam peccatum. Idcirco rursus ait; *Non sicut delictum, ita & donum:* non quantum peccavit homo, tantum donavit Deus: non quanta jactura, tantus est quæstus; non quantum naufragium, tan-

Margin notes: Gen. 21. 32. (beside "declaratio. Rursus puteum fodit Abraham"); Gen. 32. 2. (beside "rentes sibi Angelos vidit Jacob"); Gen. 36. 14. (beside "men loci illius"); De bonis agit per crucem invectis. (beside "Ad salutare igitur lignum crucis"); Rom 5. 20. (beside "sum ait Paulus"); Rom. 5. 15. (beside "ait; Non sicut delictum")

A ἐν καιροῖς, ἀπὸ τῶν πραγμάτων καλεῖν καὶ τοὺς τόπους καὶ τοὺς καιρούς. καὶ ἵνα σαφέστερον γένηται τὸ λεγόμενον, ἐπὶ ὑποδείγματος ὑμῖν τοῦτο ποιήσω φανερόν. ὁ Ἰσαὰκ ποτε φρέατα ὤρυξε· ταῦτα τὰ φρέατα ἐπεχείρησαν οἱ γείτονες διαφθεῖραι· ἐντεῦθεν ἐγένετό τις ἀπέχθεια, καὶ ἐκάλεσε τὸ φρέαρ ἔχθραν· οὐκ ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ φρέαρ ἤχθρανεν, ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ αὐτὸ ἡ ἔχθρα γέγονεν. οὕτω καὶ τὸ ξύλον γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ καλεῖται, οὐκ ἐπειδὴ αὐτὸ εἶχε γνῶσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ αὐτὸ ἐγένετο ὁ ἔλεγχος τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ. πάλιν ὤρυξε φρέαρ ὁ

B Ἀβραὰμ, ἐπεβούλευσεν ὁ Ἀβιμέλεχ· συνῆλθον, κατέλυσαν τὴν ἔχθραν, καὶ ὅρκους δόντες ἀλλήλοις, ἐκάλεσαν τὸ φρέαρ ἐκεῖνο φρέαρ ὅρκου· οὐκ ἐπειδὴ τὸ φρέαρ ὤμοσεν, ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ τὸ φρέαρ ὁ ὅρκος ἐγένετο. ὁρᾷς πῶς οὐχὶ τῶν πραγμάτων οἱ τόποι αἴτιοι γίνονται, εἰ καὶ τῶν πραγμάτων λαμβάνουσι τὰ ὀνόματα; καὶ γὰρ πολλὴ ἀνάγκη παραγαγεῖν παραδείγματα, ὥστε σαφέστερον γενέσθαι τὸ λεγόμενον. πάλιν εἶδεν ὁ Ἰακὼβ ἀγγέλους ἀπαντήσοντας αὐτῷ καὶ παρεμβολὴν θεοῦ, καὶ ἐκάλεσε τὸν τόπον παρεμβο-

C λήν. καίτοι οὐχ ὁ τόπος ἦν ἡ παρεμβολὴ, ἀλλ' ὅμως ἐκλήθη ὁ τόπος παρεμβολὴ, ἐπειδὴ ἐκεῖ εἶδε τὴν παρεμβολήν. ὁρᾷς πῶς ἀπὸ τοῦ πράγματος τοῦ συμβάντος ἐν τῷ τόπῳ τὸν τόπον ὠνόμασεν; οὕτω καὶ τὸ ξύλον γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ καλεῖται, οὐκ ἐπειδὴ αὐτὸ εἶχε γνῶσιν καλοῦ καὶ πονηροῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ αὐτὸ ἐγένετο ἡ ἀπόδειξις τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ, καὶ ἡ γυμνασία τῆς παρακοῆς καὶ τῆς ὑπακοῆς. πάλιν εἶδε τὸν θεὸν ὁ Ἰακὼβ, ὡς ἰδεῖν ἀνθρώπῳ δυνατὸν ἦν, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, εἶδος θεοῦ. διὰ τί; ὅτι εἶδον τὸν θεόν,

D φησι. καὶ μὴν οὐχ ὁ τόπος εἶδος θεοῦ ἦν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πράγματος τοῦ συμβάντος ἐν τῷ τόπῳ ἡ προσηγορία γέγονεν. ὁρᾷς διὰ πόσων ἀποδέδεικται, ὅτι ἔθος τῇ γραφῇ ἀπὸ τῶν πραγμάτων τῶν συμβαινόντων ἐν τοῖς τόποις αὐτοὺς τοὺς τόπους καλεῖν; τὸ αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ καιρῶν ποιεῖν εἴωθεν. ἀλλ' ἵνα μὴ κατατείνωμεν ὑμᾶς, φέρε μεταγάγωμεν τὸν λόγον ἀπὸ τῶν σκυθρωποτέρων ἐπὶ τὰ φαιδρότερα. καὶ γὰρ ἔκαμεν ὑμῶν ἡ διάνοια τοῖς λεπτοτέροις νοήμασιν ἐνδιατρίβουσα· διόπερ αὐτὴν ἀναπαῦσαι καλὸν,

E τοῖς ἀφελεστέροις καὶ φαιδροτέροις διαιτῶντας νοήμασιν. ἐπανίωμεν τοίνυν ἐπὶ τὸ σωτήριον τοῦ σταυροῦ ξύλον. τοῦτο γὰρ, τοῦτο πάντα ἀνέλυσε τὰ δεινὰ, ὅσα ἐκεῖνο εἰσήγαγε· μᾶλλον δὲ οὐκ ἐκεῖνο εἰσήγαγε τὰ δεινὰ, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἅπαντα, ἅπερ μετὰ πολλῆς ὕστερον ἀνέλυσε τῆς περιουσίας ὁ Χριστὸς, πολλῷ μείζονα αὐτῶν εἰσαγαγὼν ἀγαθά. δι' αὐτὸ τοῦτο ὁ Παῦλός φησιν· οὗ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις, τουτέστι, μεῖζον τὸ δῶρον τοῦ ἁμαρτήματος. διὰ τοῦτο πάλιν φησίν· οὐχ ὡς τὸ παράπτωμα, οὕτω καὶ τὸ χάρισμα· οὐχ ὅσον ἥμαρτεν ὁ ἄνθρωπος, τοσοῦτον ἐχαρίσατο ὁ θεός· οὐχ ὅση ἡ ζημία, τοσαύτη καὶ ἡ πραγματεία· οὐχ ὅσον τὸ ναυά-

γιον, τοσαύτη καὶ ἡ ἐμπορεία· ἀλλὰ πλείω τὰ ἀγαθὰ τῶν κακῶν, καὶ εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ κακὰ δοῦλος εἰσήγαγε, καὶ ἐλάττονα ἦν· τὰ δὲ ἀγαθὰ δεσπότης ἐχαρίσατο, διὸ καὶ πλείονα ἦν. διὰ τοῦτό φησιν· οὐχ ὡς τὸ παράπτωμα, οὕτω καὶ τὸ χάρισμα. εἶτα ἐπάγει καὶ τὴν διαφοράν· τὸ μὲν γὰρ κρίμα ἐξ ἑνὸς εἰς κατάκριμα, τὸ δὲ χάρισμα ἐκ πολλῶν παραπτωμάτων εἰς δικαίωμα. ἀσαφέστερον τὸ εἰρημένον· οὐκοῦν ἀνάγκη τὴν λύσιν ἐπαγαγεῖν. τὸ μὲν γὰρ κρίμα, τουτέστιν ἡ κόλασις, ἡ τιμωρία, ὁ θάνατος ἐξ ἑνὸς, τουτέστιν ἁμαρτήματος· μία γάρ, φησιν, ἁμαρτία τοσοῦτον εἰσήγαγε κακόν· τὸ δὲ χάρισμα οὐκ ἐκείνην μόνην τὴν ἁμαρτίαν ἔλυσεν, ἀλλὰ καὶ ἑτέρας πολλάς. διὰ τοῦτο λέγει, τὸ δὲ χάρισμα ἐκ πολλῶν παραπτωμάτων εἰς δικαίωμα. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς ἐβόα· ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ, οὐχὶ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ Ἀδὰμ, ἀλλ', ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. εἶδες πῶς οὐχ ὡς τὸ παράπτωμα, οὕτω καὶ τὸ χάρισμα, ἀλλὰ πλείονα εἰσήγαγε τοῦτο τὸ ξύλον ἀγαθὰ τῶν παρὰ τὴν ἀρχὴν εἰσενεχθέντων κακῶν;

Ταῦτα δὲ εἶπον, ἵνα μὴ νομίσῃς ἐπηρεάζεσθαί σε παρὰ τῶν προγόνων. ἐξέβαλεν ὁ διάβολος τὸν Ἀδὰμ, εἰσήγαγε τὸν λῃστὴν ὁ Χριστός. καὶ σκόπει τὸ διάφορον. ἐκεῖνος οὐκ ἔχοντα ἁμαρτίαν τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ μίαν κηλίδα παρακοῆς ἐξέβαλεν· ὁ Χριστὸς λῃστὴν μυρία φορτία ἁμαρτημάτων βαστάζοντα οὕτως εἰσήγαγεν εἰς τὸν παράδεισον. ἆρ' οὖν τοῦτο μόνον τὸ θαυμά ἐστιν, ὅτι λῃστὴν εἰσήγαγεν εἰς παράδεισον, ἄλλο δὲ οὐδέν; ἔστι καὶ ἄλλο μεῖζον εἰπεῖν. οὐ γὰρ λῃστὴν εἰσήγαγε μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς οἰκουμένης ἁπάσης, καὶ πρὸ τῶν ἀποστόλων· ἵνα μηδεὶς τῶν μετὰ ταῦτα ἀπογνῷ τὴν εἴσοδον, μηδὲ ἀπελπίσῃ τὴν σωτηρίαν τὴν ἑαυτοῦ, τὸν μυρίων γέμοντα κακῶν ἐν ταῖς βασιλικαῖς αὐλαῖς στρεφόμενον ὁρῶν. ἀλλ' ἴδωμεν, μὴ πόνους ἐπεδείξατο καὶ κατορθώματα καὶ καρποὺς ὁ λῃστής· οὐδὲ τοῦτό ἐστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἀπὸ ψιλοῦ ῥήματος, ἀπὸ πίστεως μόνης πρὸ τῶν ἀποστόλων εἰσεπήδησεν εἰς τὸν παράδεισον, ἵνα μάθῃς ὅτι οὐχ ἡ ἐκείνου εὐγνωμοσύνη τοσοῦτον ἴσχυσεν, ὅσον τοῦ δεσπότου ἡ φιλανθρωπία τὸ πᾶν ἐποίησε. τί γὰρ εἶπεν ὁ λῃστής; τί δὲ ἔπραξεν; ἐνήστευσεν; ἐδάκρυσεν; περιεσχίσατο; μετάνοιαν ἐπεδείξατο ἐν πολλῷ τῷ χρόνῳ; οὐδαμῶς. ἀλλ' ἐν αὐτῷ τῷ σταυρῷ μετὰ τὴν ἀπόφασιν σωτηρίας ἔτυχεν. ὅρα τάχος· ἀπὸ σταυροῦ εἰς οὐρανὸν, ἀπὸ καταδίκης εἰς σωτηρίαν. τίνα ἐστὶν ἄρα ἐκεῖνα τὰ ῥήματα; πόσην ἔχει τὴν δύναμιν, ὅτι τοσαῦτα τούτῳ ἐκόμισεν ἀγαθά; μνήσθητί μου, φησιν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. καὶ τί τοῦτο; ᾔτησε λαβεῖν ἀγαθὰ, οὐ σπουδὴν τὴν δι' ἔργων ἐπεδείξατο· ἀλλ' ὁ τὴν καρδίαν αὐτοῦ εἰδὼς, οὐ τοῖς ῥήμασι προσέσχεν, ἀλλὰ τῇ διαθέσει τῆς διανοίας. οἱ μὲν γὰρ προφητικῶν ἀπολαύσαντες διδαγμάτων, οἱ τὰ σημεῖα ἰδόντες, οἱ τὰ θαύματα θεασάμενοι ἔλεγον περὶ τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δαιμόνιον ἔχει, καὶ

A ta etiam negotiatio fuit: sed plura bona fuere quam mala, & merito. Siquidem mala servus invexit, & minora erant: bona vero largitus est Dominus, quocirca fuerunt & plura: propterea dicit: *Non sicut delictum, ita & donum.* Deinde discrimen adjungit: *Nam judicium quidem ex uno in condemnationem, gratia autem ex multis delictis in justificationem.* Obscurius est, quod diximus: itaque necesse est, ut expositionem adjungamus. Nam judicium quidem, hoc est pœna, supplicium, mors ex uno, scilicet peccato: siquidem unum peccatum (B) tantum malum invexit, gratia vero non illud solum peccatum, sed & alia multa sustulit. Idcirco dicit, *gratia autem ex multis delictis in justificationem.* Propterea Joannes etiam Baptista clamabat: *Ecce agnus Dei*, non qui tollit peccatum (Joan. 1. 29.) Adami, sed, *qui tollit peccatum mundi.* Vidisti, quo pacto non sicut delictum, ita & gratia, sed plura lignum hoc invexit bona, quam a principio fuerint invecta mala?

C 4. Hæc autem a me dicta sunt, ne a primis illis parentibus damno te affectum arbitreris. Diabolus Adamum ejecit, latronem Christus introduxit. Ac discrepantiam vide. Ille hominem nullo infectum peccato, sed sola inobedientiæ macula ejecit: Christus latronem innumera peccatorum onera gestantem in paradisum introduxit. An igitur hoc tantum est admirabile, quod latronem in paradisum introduxit, aliud vero nihil? potest & aliud majus dici. Non enim solum introduxit latronem, sed & ante mundum universum, & ante Apostolos: ne quis posterorum se ingredi posse desperet; neque (D) spem omnem suæ salutis abjiciat, cum innumeris scatentem malis se in regio versari palatio videat. Sed consideremus, num labores & recte facta & fructus exhibuerit latro: ne hoc quidem dici potest, sed nudo verbo prolato, sola fide exhibita in paradisum ante Apostolos insiliit, ut intelligas non ejus probitatem tantum valuisse, verum Domini benignitatem totum negotium peregisse. Quid enim latro dixit? quid fecit? num jejunavit? num flevit? num se afflixit? num longo tempore pœnitentiam exhibuit? nequaquam: (E) sed in ipsa cruce post sententiam salutem obtinuit. Vide celeritatem: a cruce in cælum, a supplicio in salutem. Quæ porro sunt illa verba? quam tandem vim habent, ut hoc uno tanta consequeretur bona? *Memento mei*, inquit, *in regno tuo.* (Luc. 23. 42.) Quid hoc rei est? petiit bona dari, non operibus ipsis studium ullum adhibuit: verum is cui cor ejus notum erat, non attendit ad verba, sed ad mentis affectum. Nam illi quidem qui Prophetarum fuerant documentis instructi, qui signa viderant, qui miracula fuerant contemplati, de Christo dicebant: *Dæmonium habet*, & (Mat. 11. 18.)

Latro cur in paradisum introductus.

seducit turbam : latro vero, qui Prophetas non audierat, qui prodigia non viderat, qui in cruce suffixum viderat, non attendit ad ignominiam, non respexit ad infamiam, sed divinitatem ipsam considerans, *Memento*, inquit, *mei in regno tuo.* Hoc sane novum & inusitatum. Crucem vides, & regni meministi? quid dignum regno vidisti? hominem crucifixum, alapis cæsum, illusum, accusatum, sputis conspersum, flagellatum: hæccine sunt, quæso, digna regno? Vides eum oculis fidei respexisse, non ea quæ apparebant expendisse? Propterea neque Deus nuda verba expendebat, sed ut ille in divinitatem, sic Deus in cor latronis respiciebat, & ait: *Hodie mecum eris in paradiso.* Hoc loco attendite: siquidem quæstio non vulgaris exoritur. Nam Manichæi canes muti & rabidi speciem quidem præ se ferunt modestiæ, intus vero gravem canum insaniam fovent, & ovis pelle lupum occultant. At tu ne quod apparet aspicias, verum intus latentem belluam pervestiga. Isti ergo locum hunc arripientes aiunt: Dixit Christus, *Amen Amen dico tibi, hodie mecum eris in paradiso*: igitur jam facta est bonorum retributio & superflua erit resurrectio. Si enim illo die latro bona recepit, corpus autem ejus nondum ad hunc usque diem resurrexit, non erit deinceps corporum resurrectio. Numquid intellexistis quod diximus, an vero iterum illud dici necesse est? *Amen Amen dico tibi, hodie mecum eris in paradiso.* Ingressus est igitur, inquit, in paradisum latro non cum corpore. Quo enim pacto, cum sepultum non esset corpus ejus, neque dissolutum, & in cineres redactum? neque dictum usquam fuit resuscitatum illum a Christo fuisse. Quod si latronem introduxit, & absque corpore bonis potitus est, manifestum est corporis resurrectionem non esse. Nam si corporis esset resurrectio, non dixisset: *Hodie mecum eris in paradiso*, sed in tempore consummationis, quando resurrectio corporum erit. Quod si jam latronem introduxit, corpus autem ejus foris corruptum remansit, plane liquet corporum resurrectionem non esse. Atque hæc quidem illi: jam vero quæ a nobis proficiscuntur accipite; imo vero non quæ a nobis, sed quæ a sacra Scriptura sunt: neque enim quæ nostra sunt dicimus, sed quæ Spiritus sancti. Quid ais? non venit in communionem coronarum caro? sed in communionem quidem laborum venit, præmiis vero privatur? & quando certandum quidem fuit, majorem partem sudorum sustinuit, quando vero coronarum tempus adfuit, anima sola coronatur? Non audis Paulum dicentem: *Stare nos oportet ante tribunal Christi, ut referat unusquisque propria corporis, prout gessit, sive bonum, sive malum?* Non audis ipsum rursus dicentem. *Oportet mortale hoc induere immortalitatem, & corruptibile hoc induere incorru-*

Objectionem refellit Manichæorum.

Rom. 14. 10. 2. Cor. 5. 10.

1. Cor. 15. 53

A πλανᾷ τὸν ὄχλον· ὁ δὲ λῃστὴς μὴ προφητῶν ἀκούσας, μὴ θαύματα ἰδὼν, ἰδὼν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ προσηλωμένον, οὐ προσέσχε τῇ ἀτιμίᾳ, οὐκ εἶδε τὴν ἀδοξίαν· ἀλλ᾽ εἰς τὴν θεότητα αὐτὴν ἰδὼν, μνήσθητί μου, φησὶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. καινὸν τοῦτο καὶ παράδοξον. σταυρὸν ὁρᾷς, καὶ βασιλείας μέμνησαι; τί βασιλείας ἄξιον εἶδες; ἐσταυρωμένον ἄνθρωπον, ῥαπιζόμενον, χλευαζόμενον, κατηγορούμενον, ἐμπτυόμενον, μαστιζόμενον· ταῦτα οὖν βασιλείας ἄξια, εἰπέ μοι; ὁρᾷς ὅτι τοῖς τῆς πίστεως ἔβλεπεν ὀφθαλμοῖς, καὶ οὐ τὰ φαινόμενα ἐξήταζε; διὰ
B τοῦτο οὔτε ὁ θεὸς τὰ ῥήματα ἐξήταζε τὰ ψιλὰ, ἀλλ᾽, ὥσπερ οὗτος εἶδεν εἰς τὴν θεότητα, οὕτως ὁ θεὸς εἶδεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ λῃστοῦ, καί φησι· σήμερον μετ᾽ ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ. ἐνταῦθα προσέχετε· ζήτημα γὰρ οὐ τὸ τυχὸν ἐπιφύεται. καὶ γὰρ οἱ Μανιχαῖοι, οἱ κύνες, οἱ ἐνεοὶ καὶ λυττῶντες τὸ σχῆμα μὲν ἐπιδείκνυνται ἐπιεικείας, τὴν χαλεπὴν δὲ ἔνδον ἔχουσι τῶν κυνῶν μανίαν, καὶ κατακρύπτουσι τῇ δορᾷ τοῦ προβάτου τὸν λύκον. ἀλλὰ μὴ τὸ φαινόμενον ἴδῃς,
C ἀλλὰ τὸ ἔνδον κεκρυμμένον θηρίον ἐξέτασον. οὗτοι τοίνυν ἐπιλαβόμενοι τῆς χώρας ταύτης φασίν· εἶπεν ὁ Χριστὸς, ἀμὴν, ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ᾽ ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ· οὐκοῦν ἀντίδοσις ἤδη γέγονε τῶν ἀγαθῶν, καὶ περιττὴ ἡ ἀνάστασις. εἰ γὰρ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπέλαβεν ὁ λῃστὴς τὰ ἀγαθὰ, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ οὐκ ἀνέστη οὐδέπω καὶ τήμερον, οὐκ ἔστι σωμάτων λοιπὸν ἀνάστασις. ἆρα ἐνοήσατε τὸ λεχθὲν, ἢ δεύτερον αὐτὸ πάλιν εἰπεῖν ἀνάγκη; ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ᾽ ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ. εἰσῆλθεν οὖν, φησὶν, εἰς τὸν παράδεισον ὁ λῃστὴς οὐ μετὰ τοῦ σώ-
D ματος. πῶς γὰρ, ὁπότε οὐκ ἐτάφη τὸ σῶμα αὐτοῦ, οὐδὲ διελύθη καὶ κόνις ἐγένετο; καὶ οὐδαμοῦ εἴρηται, ὅτι ἀνέστησεν ὁ Χριστὸς αὐτόν. εἰ δὲ εἰσήγαγε τὸν λῃστὴν, καὶ χωρὶς τοῦ σώματος ἀπήλαυσε τῶν ἀγαθῶν, εὔδηλον ὅτι σώματος οὐκ ἔστιν ἀνάστασις. εἰ γὰρ ἦν σώματος ἀνάστασις, οὐκ ἂν εἶπε· σήμερον μετ᾽ ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ, ἀλλ᾽, ἐν τῷ καιρῷ τῆς συντελείας, ὅταν σωμάτων ἀνάστασις ᾖ. εἰ δὲ ἤδη εἰσήγαγε τὸν λῃστὴν, τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ φθαρὲν ἔμεινεν ἔξω, εὔδηλον ὅτι σωμάτων ἀνάστασις οὐκ ἔστι. ταῦτα ἐκεῖνοι.
E δέχεσθε δὲ λοιπὸν καὶ τὰ παρ᾽ ἡμῶν, μᾶλλον δὲ οὐ τὰ παρ᾽ ἡμῶν, ἀλλὰ τὰ παρὰ τῆς θείας γραφῆς· οὐ γὰρ τὰ ἡμέτερα λέγομεν, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος. τί λέγεις; οὐ κοινωνεῖ τῶν στεφάνων ἡ σάρξ; ἀλλ᾽ ἐν μὲν τοῖς πόνοις ἐκοινώνησεν, ἐν δὲ τοῖς μισθοῖς ἀποστερεῖται; καὶ ὅτε μὲν ἀγωνίζεσθαι ἔδει, τὸ πλέον ἐδέξατο τῶν ἱδρώτων· ὅτε δὲ στεφάνων καιρὸς, μόνη ἡ ψυχὴ στεφανοῦται; οὐκ ἀκούεις τοῦ Παύλου λέγοντος· ὅτι παραστῆναι ἡμᾶς δεῖ ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ ἵνα ἕκαστος κομίσηται τὰ ἴδια τοῦ σώματος πρὸς ἃ ἔπραξεν, εἴτε ἀγαθὸν, εἴτε κακόν; οὐκ ἀκούεις αὐτοῦ λέγοντος πάλιν, δεῖ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν, καὶ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι

ἀφθαρσίαν

ἀφθαρσίαν; τὸ θνητὸν ποῖον; τὴν ψυχὴν, ἢ τὸ σῶμα; εὔδηλον ὅτι τὸ σῶμα. ἡ γὰρ ψυχὴ φύσει ἀθάνατος, θνητὸν δὲ φύσει τὸ σῶμα. ἀλλὰ πολλὰ περικόπτουσι τούτων· πλὴν καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀπολελειμμένων τὴν συγγένειαν τῶν περικοπέντων ἐλέγξομεν. εἰσῆλθεν εἰς τὸν παράδεισον ὁ λῃστὴς, φησί. καὶ τί τοῦτο; μὴ γὰρ ταῦτά ἐστι τὰ ἀγαθὰ, ἅπερ ὁ θεὸς ἡμῖν ἐπαγγέλλεται.

Οὐκ ἀκούεις τοῦ Παύλου περὶ τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα τί φησιν; ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη· τὸν δὲ παράδεισον καὶ ὀφθαλμὸς εἶδε τοῦ Ἀδὰμ, καὶ οὖς ἤκουσε, καὶ καρδία ἀνθρώπου ἐδέξατο· περὶ γὰρ αὐτοῦ τοσαύτας ἡμέρας διαλεγόμεθα· πῶς οὖν ἀπέλαβε τὰ ἀγαθὰ ὁ λῃστής; οὐ παράδεισον ἐπαγγέλλεται εἰσαγαγεῖν ἡμᾶς ὁ θεὸς, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν· οὐδὲ βασιλείαν παραδείσου, ἀλλὰ βασιλείαν οὐρανῶν ἐκήρυξεν. ἤρξατο γὰρ, φησι, κηρύττειν καὶ λέγειν, μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ, οὐχ ἡ βασιλεία τοῦ παραδείσου, ἀλλ', ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. ἀπώλεσας μὲν γὰρ παράδεισον, ἔδωκε δέ σοι ὁ θεὸς τὸν οὐρανὸν, ἵνα καὶ τὴν οἰκείαν φιλανθρωπίαν ἐπιδείξηται, καὶ τὸν διάβολον δάκῃ, δεικνὺς ὅτι κἂν μυρία τῷ τῶν ἀνθρώπων ἐπιβουλεύσῃ γένει, οὐδὲν ἔσται πλέον αὐτῷ, τοῦ θεοῦ πρὸς μείζονα ἀεὶ τιμὴν ἡμᾶς ἀνάγοντος. ἀπώλεσας τοίνυν παράδεισον, καὶ ἀνέῳξέ σοι ὁ θεὸς τὸν οὐρανόν· κατεδικάσθης πόνῳ προσκαίρῳ, καὶ ἐτιμήθης ζωῇ αἰωνίῳ. ἐκέλευσε τῇ γῇ ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνενεγκεῖν, καὶ ἐβλάστησέ σοι καρπὸν πνεύματος ἡ ψυχή. ὁρᾷς πῶς μείζων ἡ εὐπορία τῆς ζημίας; πῶς πλείων ὁ πλοῦτος; οἷόν τι λέγω. ἔπλασεν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ γῆς καὶ ὕδατος, καὶ ἔθετο αὐτὸν ἐν τῷ παραδείσῳ. οὐκ ἐγένετο χρήσιμος ὁ πλασθεὶς, ἀλλὰ διεστράφη. οὐκέτι λοιπὸν ἀπὸ γῆς καὶ ὕδατος αὐτὸν ἀναπλάττει, ἀλλ' ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος· καὶ οὐκ ἔτι παράδεισον ἐπαγγέλλεται πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ βασιλείαν οὐρανῶν. καὶ πῶς, ἄκουε. Νικοδήμου γὰρ τοῦ ἄρχοντος τῶν Ἰουδαίων καταπεσόντος, καὶ τὴν ἐνταῦθα γέννησιν ἐπιζητοῦντος καὶ λέγοντος, ἀδύνατον εἶναι γέροντα γεννηθῆναι ἄνωθεν, ὅρα πῶς ὁ Χριστὸς σαφέστερον αὐτῷ ἀποκαλύπτει τὸν τῆς γεννήσεως τρόπον. ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. εἰ τοίνυν βασιλείαν οὐρανῶν ἐπηγγείλατο, εἰς παράδεισον δὲ εἰσήγαγε τὸν λῃστὴν, οὐδέπω ἀπέδωκεν αὐτῷ τὰ ἀγαθά. ἀλλ' ἕτερόν τι πρὸς τοῦτο λέγουσι. τὸν παράδεισον, φασιν, ἐνταῦθα, οὐ τὸν παράδεισον εἶπεν, ἀλλὰ τῷ τοῦ παραδείσου ὀνόματι τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ὠνόμασεν. ἐπειδὴ γὰρ πρὸς λῃστὴν διελέγετο, ἄνθρωπον οὐδὲν ἀκηκοότα τῶν ὑψηλῶν δογμάτων, οὐδὲ εἰδότα περὶ προφητείας, ἀλλὰ πάντα τὸν χρόνον ἐν ἐρημίαις διατρίψαντα, καὶ φόνους ἐργασάμενον, καὶ μηδὲ παρακύψαντά ποτε εἰς ἐκκλησίαν, μήτε μετασχόντα θείας ἀκροάσεως, μὴ εἰδότα τί ποτέ ἐστι βασιλεία τῶν οὐρανῶν, τοῦτο ἔλεγε, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ. τῷ γνωριμωτέρῳ καὶ συνηθεστέ-

A *ptionem?* Mortale quodnam? animam an corpus? haud dubium, quin corpus: siquidem anima natura sua est immortalis: corpus autem natura mortale est. At enim multa ex istis illi resecant: attamen ex illis ipsis quæ restant, cognationem eorum quæ resecta sunt deprehendemus. Ingressus est latro in paradisum, inquit, quid tum postea? num enim hæc illa sunt bona, quæ nobis Deus pollicetur?

5. Non audis quid de bonis illis Paulus dicat? *Quæ oculus non vidit, & auris non audivit, & in cor hominis non ascenderunt:* (1.Cor.2.9.) B atqui paradisum & oculus vidit Adami & auris audivit, & cor hominis excepit: multis enim jam diebus de illo verba facimus: quomodo igitur bona latro recepit? non enim se in paradisum nos introducturum promittit Deus, sed in ipsum cælum: neque regnum paradisi, sed regnum cælorum prædicavit. *Cœpit* enim, inquit, *prædicare, & dicere, Pœnitentiam agite, appropinquavit enim,* non regnum paradisi, sed *regnum cælorum.* (Matt.4.17.) Nam tu quidem paradisum amisisti, Deus autem cælum tibi dedit: ut suæ tibi specimen ederet benignitatis, ac diabolo dolorem inureret, & C ostenderet tametsi innumeras ille in genus humanum insidias moliatur, nihil tamen hoc illi profuturum, cum Deus semper majorem ad honorem nos evehat. Amisisti ergo paradisum, & cælum tibi Deus reseravit: temporario labore damnatus es, & vita æterna decoratus. Præcepit terræ ut spinas proferret ac tribulos, & fructum tibi spiritus anima germinavit. Vides ut majores sint pœnis facultates, ut ampliores sint divitiæ? Exempli causa: Formavit Deus hominem e terra & aqua, ipsumque posuit in paradiso. Non evasit bonæ frugis, qui formatus fuerat, sed D depravatus est: non jam e terra & aqua ipsum refingit, sed ex aqua & spiritu: non jam illi paradisum, sed regnum cælorum pollicetur. Et quo pacto id fiat, audi. Cum enim princeps Judæorum Nicodemus lapsus esset, & hujus vitæ natalia inquireret, diceretque, fieri non posse, ut senex denuo nasceretur, vide quo pacto Christus illi clarius modum detegat natalium. (Joan.3.4.) *Nisi quis natus fuerit ex aqua & spiritu, non potest introire in regnum cælorum.* Si igitur regnum cælorum promisit, in paradisum autem latronem introduxit, nondum illi bona retribuit. Verum aliud præterea E quiddam objiciunt. Paradisum, inquiunt, hoc loco, non paradisum dixit, sed paradisi nomine regnum cælorum designavit. (Quid nomine paradisi sit intelligendum.) Nam quia latronem alloquebatur, hominem qui sublimibus dogmatibus imbutus non fuerat, neque de prophetia quidquam noverat, sed omne tempus in desertis locis transegerat, cædesque patrarat, neque ad concionem unquam in transitu declinarat, neque sacræ lectionis particeps fuerat, neque quid tandem esset regnum cælorum noverat, hoc dicebat: *Hodie mecum eris in paradiso,* notiori & (Luc 23.43.)

usitatiori nomine paradisi regnum cælorum significat, & de illo Christus ad ipsum verba facit: Admitto. Unde igitur constat ipsum in regnum cælorum ingressum esse? Ex eo quod dixerit, *Hodie mecum eris in paradiso.* Quod si violentior hæc solutio videatur, dilucidiorem adjungemus. Quænam illa porro est? Christus di-
Joan. 3.18. xit, *Qui non credit in Filium jam judicatus est.* Quid igitur? jamne judicatus est? Atqui nondum est resurrectio: nondum supplicium & pœna: quomodo ergo jam judicatus est? propter peccatum. Et rur-
Joan. 5.24. sus, *Qui credit in Filium*, inquit, *transivit de morte ad vitam.* Neque dixit, transibit, sed jam transivit, & hic rursus propter bonum opus, & ille rursus propter peccatum. Ut igitur unus judicatus est, cum nondum fuerit judicatus, alter quoque transivit ad vitam, cum nondum transierit, & tam ad unum ob bonum opus, quam ad alterum ob peccatum, quasi jam res acciderint, cum nondum acciderint, verba facit: sic & ad latronem dicebat. Nam & medici postquam aliquem desperatum vident, eum periisse jam & mortuum esse dicunt: tametsi sperantem adhuc intuentur. Sed ut ille, quoniam nulla superest spes ejus salutis, apud medicos jam mortuus est: sic etiam latro, quoniam periculum omne reversionis ad perditionem jam evaserat, in cælum in-
Gen. 2.17. travit. Sic etiam audivit Adam: *Qua die autem ederitis ex eo, morte moriemini.* Quid igitur? an illo ipso die mortuus est? Nequaquam, sed post illum diem nongentos vixit & plures annos. Cur igitur dixit Deus, illa ipsa die moriemini? Sententia, non experientia. Sic etiam latro in cælum ingressus est. Audi sane, quid dicat Paulus, ut neminem adhuc bonorum retributionem accepisse declaret: nam cum de Prophetis ac justis dissereret, adjecit: *Juxta fidem defuncti sunt isti*
Heb. 11.13. *omnes, cum repromissione non accepissent, sed a longe eas aspexissent, & salutassent, Deo melius aliquid pro nobis providente, ut non sine nobis consummarentur.* Hæc notate, ac memoria tenete, eosque qui non audierunt, docete, atque hæc in Ecclesia, in foro, ac domi unusquisque meditetur. Nihil enim sacra lectione jucundius. Audi, quæso, quid de illa dicat Propheta:
Psal. 118.103. *Quam dulcia faucibus meis eloquia tua, super mel & favum ori meo.* Hunc itaque favum in vespertina mensa appone, ut totam illam spirituali repleas voluptate. Non videris homines opulentos, quomodo post epulas citharœdos ac tibicines introducant? illi suas ædes theatrum efficiunt, tu tuas ædes cælum effice: id vero efficies non parietes immutans, aut transferens fundamenta, sed si ad tuam mensam Dominum ipsum cælorum voces. Non erubescit ejusmodi convivia Deus. Ubi namque spiritualis doctrina, ibi & temperantia, & modestia, & lenitas: ubi vir & uxor ac liberi, concordia & amici-

A ρῳ ὀνόματι τοῦ παραδείσου τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν δηλοῖ, καὶ περὶ ἐκείνης αὐτῷ διαλέγεται ὁ Χριστός· δέχομαι. πόθεν οὖν φησιν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. πόθεν δῆλον; ἐξ ὧν εἶπε, σήμερον μετ᾽ ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ. εἰ δὲ βιαιοτέρα ἡ λύσις αὕτη, τὴν σαφεστέραν ἐπάξομεν. τίς οὖν ἐστιν αὕτη; εἶπεν ὁ Χριστὸς, ὁ μὴ πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν, ἤδη κέκριται. τί οὖν; ἤδη κέκριται; καίτοι οὔπω ἀνάστασις, οὔπω κόλασις καὶ τιμωρία· πῶς οὖν ἤδη κέκριται; ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. καὶ πάλιν, ὁ πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν, φησι, μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν. καὶ οὐκ εἶπε,
B μεταβήσεται, ἀλλ᾽, ἤδη μεταβέβηκε, καὶ οὗτος πάλιν ἀπὸ τοῦ κατορθώματος, κἀκεῖνος πάλιν ἀπὸ τοῦ ἁμαρτήματος. ὥσπερ οὖν ἐκεῖνος κέκριται μηδέπω κρινόμενος, κἀκεῖνος μεταβέβηκεν εἰς τὴν ζωὴν μηδέπω μεταβὰς, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἀπὸ τοῦ κατορθώματος, καὶ πρὸς τοῦτον ἀπὸ τοῦ ἁμαρτήματος, ὡς γεγενημένων δὴ πραγμάτων οὔπω γεγενημένων διαλέγεται· οὕτω καὶ πρὸς τὸν λῃστὴν ἔλεγε. καὶ γὰρ οἱ ἰατροὶ, ἐπειδὰν ἴδωσί τινα ἀπεγνωσμένον, λέγουσιν, ὅτι ἤδη τέθνηκε καὶ νεκρός ἐστι, καίτοι γε ἔτι ἐμπνέοντα βλέποντες. ἀλλ᾽ ὥσπερ ἐκεῖνος, ἐπειδὴ ἐλπίδα σωτηρίας οὐκ ἔχει, τέθνηκε
C παρὰ τοῖς ἰατροῖς· οὕτω καὶ ὁ λῃστὴς, ἐπειδὴ προσδοκίαν οὐκέτι εἶχεν ὑποστροφῆς εἰς ἀπώλειαν, εἰσελήλυθεν εἰς τὸν οὐρανόν. οὕτω καὶ ὁ Ἀδὰμ ἤκουσεν, ᾗ δ᾽ ἂν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπὸ τοῦ ξύλου, θανάτῳ ἀποθανεῖσθε. τί οὖν, αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἀπέθανεν; οὐδαμῶς· ἀλλ᾽ ἔζησεν ἔτι ἐννεακόσια καὶ ἐπέκεινα μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. πῶς οὖν ἔλεγεν ὁ θεὸς, ὅτι τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀποθανεῖσθε; τῇ ἀποφάσει, οὐ τῇ πείρᾳ. οὕτω καὶ ὁ λῃστὴς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οὐρανόν. ἄκουσον γοῦν τί φησιν ὁ Παῦλος,
D δηλῶν ὅτι οὐδεὶς οὐδέπω τῶν ἀγαθῶν ἀπέλαβε τὴν ἀντίδοσιν. περὶ γὰρ τῶν προφητῶν καὶ τῶν δικαίων διαλεγόμενος ἐπήγαγε· κατὰ πίστιν ἀπέθανον οὗτοι πάντες, μὴ κομισάμενοι τὰς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ πόρρωθεν ἰδόντες αὐτὰς καὶ ἀσπασάμενοι, τοῦ θεοῦ κρεῖττόν τι περὶ ἡμῶν προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. ταῦτα κατέχετε, καὶ μέμνησθε, καὶ τοὺς οὐκ ἀκηκοότας διδάσκετε· ταῦτα καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐν ἀγορᾷ, καὶ ἐν οἰκίᾳ μελετάτω ἕκαστος. οὐδὲν γὰρ ἥδιον ἀκροάσεως θείας. ἄκουσον γοῦν τί φησι περὶ ταύτης ὁ προφήτης· ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγιά σου,
E ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον τῷ στόματί μου. τοῦτο τοίνυν παράθες τὸ κηρίον ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς ἑσπερινῆς, ὥστε πᾶσαν αὐτὴν ἡδονῆς πληρῶσαι πνευματικῆς. οὐχ ὁρᾶτε τοὺς εὐπόρους τῶν ἀνθρώπων, πῶς μετὰ τὰ σιτία κιθαρῳδοὺς καὶ αὐλητὰς ἐπεισάγουσι; θέατρον ἐκεῖνοι ποιοῦσι τὴν ἑαυτῶν οἰκίαν· σὺ ποίησον τὴν οἰκίαν τὴν σὴν οὐρανόν· ποιήσεις δὲ, οὐχὶ τοὺς τοίχους ἀμείβων, οὐδὲ μεταλλάττων τὰ θεμέλια, ἀλλ᾽ αὐτὸν τὸν τῶν οὐρανῶν δεσπότην ἐπὶ τὴν τράπεζαν καλῶν τὴν σήν. οὐκ ἐπαισχύνεται τὰ τοιαῦτα δεῖπνα ὁ θεός. ἔνθα γὰρ διδασκαλία πνευματικὴ, ἐκεῖ καὶ σωφροσύνη καὶ σεμνότης καὶ ἐπιείκεια. ἔνθα ἀνὴρ καὶ γυνὴ καὶ παιδία, καὶ ὁμόνοια

καὶ φιλία, καὶ τοῖς τῆς ἀρετῆς συνδεδεμένοι δεσμοῖς, ἐκεῖ μέσος ὁ Χριστός. οὐ γὰρ χρυσοῦν ὄροφον ζητεῖ, οὐδὲ ἀστραπὰς κιόνων, οὐδὲ κάλλη μαρμάρων, ἀλλὰ ψυχῆς ὥραν, καὶ διανοίας εὐμορφίαν, καὶ τράπεζαν δικαιοσύνης γέμουσαν καὶ ἐλεημοσύνης καρποὺς ἔχουσαν. κἂν ἴδῃ τοιαύτην τράπεζαν, ταχέως κοινωνεῖ τοῦ συλλόγου, καὶ παραγίνεται. καὶ γὰρ αὐτός ἐστιν ὁ εἰρηκώς· πεινῶντά με εἴδετε, καὶ ἐθρέψατε. ὅταν οὖν ἀκούσῃς πένητος κάτωθεν μεγάλα βοῶντος, εἶτα ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν προκειμένων δῷς τι τῷ δεομένῳ, τὸν δεσπότην ἐκάλεσας διὰ τοῦ δούλου πρὸς τὴν τράπεζαν τὴν σὴν, πᾶσαν αὐτὴν εὐλογιῶν ἐνέπλησας, καὶ διὰ τῆς ἀπαρχῆς ἀφορμὴν μεγίστην τοῦ πληθύνεσθαί σοι τὰ ταμεῖα ἀγαθῶν πολλῶν παρεσκεύασας. ὁ δὲ θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ διδοὺς ἄρτον εἰς βρῶσιν, καὶ σπέρμα τῷ σπείροντι, πληθύνοι τὸν σπόρον ὑμῶν, καὶ αὐξήσειε τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης ἐν πᾶσιν ὑμῖν, τὴν παρ' αὐτοῦ χάριν διδοὺς, καὶ καταξιώσειε τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καὶ μεθ' οὗ δόξα τῷ πατρὶ, καὶ τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A tia, & virtutis vinculis fuerint colligati, illic versatur in medio Christus. Non enim aureum laqueare quærit, nec columnarum fulgorem, neque marmoris pulcritudinem, sed animæ decorem ac mentis formam, & mensam justitia refertam, & eleemosynæ fructibus abundantem. Quod si mensam ejusmodi viderit, confestim ejusmodi conventus fit particeps, & in eum se infert. Ipse enim est, qui dixit: *Esurientem me vidistis & aluistis.* Mat. 25. 35 Cum igitur inferius magna voce clamantem audiveris B pauperem, deinde quippiam eorum quæ apposita sunt de mensa egeno dederis, Dominum ad mensam vocasti per servum, & illam totam Dei benedictionibus replevisti, oblatisque primitiis maximam occasionem tua promtuaria plurimis complendi bonis præbuisti. Deus autem pacis 2. Cor. 9. 10. & caritatis, qui dat panem ad manducandum, & semen seminanti, vestram sementem multiplicet, & augeat incrementa frugum justitiæ in omnibus vobis suam dans gratiam, vosque regno cælorum dignetur. Cujus nos participes fieri contingat C gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, per quem & cum quo gloria Patri, & Spiritui sancto, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

ΛΟΓΟΣ η'.

Εἰς τὴν ἡμέραν χειμέριον οὖσαν, καὶ εἰς τὴν σύνοδον τῶν ἐπισκόπων, καὶ εἰς τὴν δόσιν τῆς ἐντολῆς πρὸς τὸν Ἀδὰμ, καὶ ὅτι πολλῆς κηδεμονίας τὸν νόμον λαβεῖν.

Ἡ ΜΕΝ τῶν νεφῶν συνδρομὴ τὴν ἡμέραν ἡμῖν κατηφεστέραν ἐποίησεν· ἡ δὲ παρουσία τοῦ διδασκάλου φαιδροτέραν αὐτὴν εἰργάσατο. οὐ γὰρ οὕτως ἥλιος ἐκ μέσης τῶν οὐρανῶν τῆς κορυφῆς τὰς ἀκτῖνας ἀφιεὶς, καταλάμπει τὰ σώματα, ὡς ὄψις πατρικῆς φιλοστοργίας ἀκτῖνας ἀφιεῖσα ἐκ μέσου τοῦ θρόνου, καταυγάζει τὰς ἡμετέρας ψυχάς. ὅπερ οὖν καὶ αὐτὸς συνιδὼν, οὐχὶ μόνος ἡμῖν παραγέγονεν, ἀλλὰ καὶ φωστήρων χορὸν ἔχων ἦλθε μεθ' ἑαυτοῦ, ὥστε πλέον γενέσθαι τὸ φῶς. διὸ καὶ ἡ ἐκκλησία ἡμῖν ἀγάλλεται, καὶ σκιρτᾷ τὰ ποίμνια, καὶ ἡμεῖς μετὰ πλείονος προθυμίας τῶν λόγων ἁπτόμεθα. ὅπου γὰρ συνδρομὴ ποιμένων, ἐκεῖ καὶ προβάτων ἀσφάλεια. οὕτω καὶ ναῦται χαίρουσι κυβερνητῶν αὐτοῖς παρόντων πολλῶν. καὶ γὰρ γαλήνης οὔσης καὶ νηνεμίας, τὸν τῆς κωπηλασίας πόνον αὐτοῖς ἐπικουφίζουσι διὰ τῶν οἰάκων· καὶ τῆς θαλάσσης στασιαζούσης, τῇ τέχνῃ καὶ τῇ πολυχειρίᾳ τὴν τῶν ὑδάτων καταστέλλουσι μανίαν. διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς θαρροῦντες, τὸν λόγον εἰς διδασκαλίαν προτείνομεν, ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν τὸ πᾶν ἐπιρρίψαντες. ὥστε δὲ εὐμαθεστέραν καὶ σαφεστέραν ὑμῖν γενέσθαι τὴν ἀκρόασιν, καὶ τῶν χθὲς ὑμῖν εἰρημένων ἀναμνήσωμεν ἐν βραχεῖ. εἶπον ὅτι πρὸ τῆς τοῦ ξύλου βρώσεως ᾔδει τὸ καλὸν καὶ τὸ πονηρὸν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὅτι οὐ μετὰ τὴν γεῦσιν ταύτην ἔλαβε τὴν

SERMO VIII.

In diem nimbosum, & in conventum Episcoporum, & de mandato quod traditum est Adamo, magnæque providentiæ fuisse quod legem acceperit.

1. NUBIUM quidem concursus diem nobis reddidit tristiorem: adventus D autem doctoris hilariorem illum effecit. Non enim ita sol, cum de medio cælorum fastigio radios emittit, corpora illustrat, ut ex medio suo throno facies paternæ caritatis emittens radios animas nostras illuminat. De Flaviano episcopo loquitur. Quod cum ipse quoque probe nosset, non nobis solus advenit, sed & luminarium cœtu comitatus appulit, ut lux nobis copiosior affulgeret. Quo fit ut nobis lætetur Ecclesia & exsultent greges, nosque majori cum alacritate sermonem instituamus. Ubi enim pastorum concursus est, illic & ovium est securitas. Ita nautæ lætantur, cum plures E illis adsunt gubernatores: dum enim maris tranquillitas & aëris est serenitas, gubernaculorum subsidio laborem illis remigationis levant, & dum mare procellis agitatur, arte ac multitudine operarum prælium undarum sedant. Idcirco nos etiam confidenter docendi causa sermonem aggredimur, & ipsorum precibus cuncta committimus. Ut autem facilius ac dilucidius quæ audietis percipere possitis, eorum quæ vobis hesterno die dicta sunt memoriam paucis refricabimus. Dixi hominem, antequam de ligno comederet, bonum ac malum novisse, neque postquam gustasset, hanc illum scientiam adeptum esse. Dixi,

quare lignum scientiæ boni & mali diceretur, & quo pacto soleat Scriptura, postquam circa tempus aliquod locumve res quæpiam evenerit, ab illa re ductum loco vel tempori nomen tribuere: operæ precium hodie fuerit ipsum mandatum recitare, cujus interventu arboris illius est esus prohibitus. Quodnam igitur illud est?
Gen. 2. 16. *Et præcepit Dominus Deus Adam dicens: Ex omni ligno quod est in paradiso esca comedes:* Divina lex est, verum attendamus. Si enim homines dum regias legunt literas, universum spectatorum cœtum jubent consurgere: multo magis nos qui non hominum, sed Dei leges lecturi sumus, animos oportet erigere, atque iis quæ dicuntur attendere. Scio nonnullos Legislatorem accusare, ac legem causam lapsus esse dicere. Adversus hoc igitur primum certandum est, ac rebus ipsis ostendendum, non quod hominem odio haberet, aut naturam nostram ignominia notare vellet, sed quod amaret ejusque curam gereret, legem dedisse. Ut enim discas in subsidium nobis eam datam esse, audi quid dicat
Isai. 8. 20. Esaias: *Legem enim in auxilium dedit.* At qui odio prosequitur, non fert auxilium.
Ps. 118. 105. Rursus vociferatur Propheta: *Lucerna pedibus meis verbum tuum, & lumen semitis meis.* At qui odio prosequitur, tenebras lucerna non discutit, nec errantem cum
Prov. 6. 23. luce deducit. Salomon rursus: *Lucerna mandatum legis, & lux, & vita, & correptio, & disciplina.* Ecce non auxilium solum, nec lucerna solum, sed & lux est & vita: hæc porro non sunt odio prosequentis, neque perdere volentis, sed manum porrigentis & erigentis. Ideo Paulus quoque dum in Judæum invehitur, & quantam lex invexerit utilitatem, ostendit, eamque non gravare naturam nostram,
Rom. 2. 17. sed reficere, dicebat: *Ecce tu Judæus cognominaris, & requiescis in lege.* Vides non ut naturam nostram gravaret, sed ut eam recrearet, Deum legem dedisse? Visne discere, id etiam illum egisse, ut honorem deferret? Nam poterant & ista satis ostendere & honorem delatum, & curam impensam: sed hoc ipsum aliis adhibitis testi-
Psal. 147. 1. moniis demonstrabo. *Lauda*, inquit, *Jerusalem Dominum, lauda Deum tuum Sion: Quoniam confirmavit vectes portarum tuarum, benedixit filiis tuis in te. Qui ponit fines tuos pacem, & adipe frumenti satiat te.* Deinde postquam alia dixit beneficia per alias creaturas collata, subjunxit præcipuum & cæteris majus his verbis utens: *Qui annunciat verbum suum Jacob, justificationes & judicia sua Israël. Non fecit taliter omni nationi, & judicia sua non manifestavit eis.* Vide quam multa enumerarit bona. Urbis securitatem: *confirmavit* enim, inquit, *vectes portarum tuarum*; bellorum depulsionem: *Qui ponit* enim, inquit, *fines tuos pacem*; ubertatem annonæ, *& adipe frumenti satiat te.* Attamen his omnibus preciosiorem legis donationem esse declaravit. Nam quoniam & securitate & pace, & depulsione bello-

A γνῶσιν. εἶπεν τίνος ἕνεκεν ξύλον γνωστὸν καλοῦ καὶ πονηροῦ ἐλέγετο, καὶ πῶς ἔθος τῇ γραφῇ, ἐπειδὰν τι πρᾶγμα συμβῇ περὶ τόπον ἢ καιρὸν, ἀπὸ τοῦ πράγματος ὀνομάζειν καὶ τὸν τόπον καὶ τὸν καιρόν. σήμερον ἀναγκαῖον αὐτὴν ἀναγνῶναι τὴν ἐντολὴν, δι' ἧς ἐκώλυσε τοῦ ξύλου τὴν βρῶσιν. τίς οὖν ἐστιν αὕτη; καὶ ἐνετείλατο κύριος ὁ θεὸς τῷ Ἀδὰμ, λέγων· ἀπὸ παντὸς ξύλου τοῦ ἐν τῷ παραδείσῳ βρώσει φάγῃ. θεῖος ὁ νόμος, ἀλλὰ προσέχωμεν. εἰ γὰρ βασιλικὰ ἀναγινώσκοντες γράμματα ἄνθρωποι, ὁλόκληρον ἀνιστῶσι θέατρον· πολλῷ μᾶλλον ἡμᾶς οὐκ ἀνθρώ-
B πων, ἀλλὰ θεοῦ νόμους ἀναγινώσκειν μέλλοντας διανίστασθαι χρὴ τῇ διανοίᾳ, καὶ προσέχειν τοῖς λεγομένοις. οἶδα ὅτι κατηγοροῦσί τινες τοῦ νομοθέτου, καὶ τὸν νόμον αἴτιον εἶναί φασι τοῦ παραπτώματος. πρὸς τοῦτο οὖν ἀνάγκη στῆναι πρότερον, καὶ δεῖξαι διὰ τῶν πραγμάτων αὐτῶν, ὅτι οὐχὶ μισῶν τὸν ἄνθρωπον, οὐδὲ ὑβρίσαι βουλόμενος τὴν φύσιν τὴν ἡμετέραν, ἀλλὰ φιλῶν καὶ κηδόμενος, τὸν νόμον ἔδωκεν. ὅτι γὰρ εἰς συμμαχίαν ἡμῖν αὐτὸν ἔδωκεν, ἄκουσον τί φησιν Ἡσαΐας· νόμον γὰρ εἰς βοήθειαν ἔδωκεν. ὁ δὲ μισῶν, οὐ βοηθεῖ. πάλιν ὁ προφήτης βοᾷ· λύχνος τοῖς ποσί μου ὁ νόμος σου, καὶ φῶς ταῖς τρίβοις μου. ὁ δὲ
C μισῶν, οὐ λύει τὸ σκότος διὰ τοῦ λύχνου, οὐδὲ ὁδηγεῖ μετὰ φωτὸς τὸν πεπλανημένον. πάλιν ὁ Σολομών· λύχνος ἐντολὴ νόμου, καὶ φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ ἔλεγχος, καὶ παιδεία. ἰδοὺ οὐχὶ βοήθεια μόνον, οὐδὲ λύχνος μόνον, ἀλλὰ καὶ φῶς καὶ ζωή. ταῦτα δὲ οὐκ ἔστι μισοῦντος, οὐδὲ ἀπολέσαι βουλομένου, ἀλλὰ χεῖρα ὀρέγοντος καὶ διανιστῶντος. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος πρὸς τὸν Ἰουδαῖον ἀποτεινόμενος, καὶ δεικνὺς ὅσον εἰσήνεγκε κέρδος ὁ νόμος, καὶ ὅτι ἀνάπαυσις, οὐ βάρησις τῆς φύσεως ἡμῶν ἐστιν, ἔλεγεν· ἴδε σὺ Ἰουδαῖος ἐπονομά-
D ζῃ, καὶ ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ. ὁρᾷς ὅτι οὐχὶ βαρῶν ἡμῶν τὴν φύσιν, ἀλλ' ἀναπαύων, τὸν νόμον ἔδωκεν ὁ θεός; βούλει μαθεῖν ὅτι καὶ τιμῶν; μάλιστα μὲν οὖν καὶ ταῦτα ἱκανὰ δεῖξαι τὴν τιμὴν καὶ τὴν κηδεμονίαν, πλὴν καὶ ἀφ' ἑτέρων μαρτυριῶν αὐτὸ τοῦτο ποιήσομαι φανερόν. ἐπαίνει, φησὶν, Ἱερουσαλὴμ, τὸν κύριον· αἴνει τὸν θεόν σου Σιών· ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου, εὐλόγησε τοὺς υἱούς σου ἐν σοί· ὁ τιθεὶς τὰ ὅριά σου εἰρήνην, καὶ στέαρ πυροῦ ἐμπιπλῶν σε. εἶτα εἰπὼν καὶ τὴν διὰ τῆς ἄλλης κτίσεως εὐεργεσίαν παρὰ τοῦ θεοῦ χορηγουμένην, ἐπήγαγε τὴν ἐξαίρετον καὶ
E μείζονα, οὑτωσὶ λέγων· ὁ ἀποστέλλων τὸν λόγον αὐτοῦ τῷ Ἰακὼβ, δικαιώματα καὶ κρίματα αὐτοῦ τῷ Ἰσραήλ. οὐκ ἐποίησεν οὕτω παντὶ ἔθνει, καὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ οὐκ ἐδήλωσεν αὐτοῖς. ὅρα πόσα κατέλεξεν ἀγαθά. ἀσφάλειαν πόλεως· ἐνίσχυσε γὰρ, φησὶ, τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου. ἀπαλλαγὴν πολέμων· ὁ τιθεὶς γὰρ, φησὶ, τὰ ὅριά σου εἰρήνην. ἀφθονίαν τῶν ἀναγκαίων· καὶ στέαρ πυροῦ ἐμπιπλῶν σε. ἀλλ' ὅμως πάντων τούτων τὴν τοῦ νόμου δόσιν τιμιωτέραν ἀπέφηνεν. ὅτι γὰρ καὶ ἀσφαλείας, καὶ εἰρήνης, καὶ ἀπαλ-

A ἀλλαγῆς πολέμων, καὶ εὐπαιδίας, καὶ πολυπαιδίας, καὶ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἀφθονίας πολλῷ μεῖζον δῶρόν ἐστι τὸ νόμον λαβεῖν, καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ θεοῦ μαθεῖν, πάντων ὕστερον αὐτὸ θεὶς ὡς κεφάλαιον καὶ σύνδεσμον τῶν ἀγαθῶν, ἐπήγαγε λέγων· οὐκ ἐποίησεν οὕτω παντὶ ἔθνει. οὕτω, πῶς; καὶ μὴν καὶ ἀφθονίας, καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἀπηριθμημένων πολλοὶ πολλάκις ἀπήλαυσαν. ἀλλ' οὐ περὶ τῶν προειρημένων λέγω, φησὶν, ἀλλὰ περὶ τοῦ νόμου, ὅτι οὐκ ἐποίησεν οὕτω παντὶ ἔθνει. καὶ διὰ τοῦτο ἐπήγαγε· καὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ οὐκ ἐδήλωσεν αὐτοῖς. ὁρᾷς πῶς τῶν ἀπηριθμημένων ἁπάντων ἀγαθῶν μεῖζον ὁ νόμος. B

Τοῦτο καὶ Ἰερεμίας ἐνέφηνε. τοὺς γὰρ ἐν αἰχμαλωσίᾳ ὄντας θρηνῶν, ἔλεγε· τί ὅτι ἐν τῇ γῇ τῶν ἐχθρῶν εἶ; τὴν πηγὴν τῆς σοφίας ἐγκατέλιπες, τὸν νόμον λέγων. καθάπερ ἡ πηγὴ πολλοὺς πανταχόθεν ἀφίησι ῥύακας, οὕτω καὶ ὁ νόμος πολλὰς πανταχόθεν ἀφίησι τὰς ἐντολὰς, ἄρδων ἡμῶν τὴν ψυχήν. εἶτα δηλῶν τὸ ἐξαίρετον τῆς τιμῆς τῆς διὰ τοῦ νόμου γενομένης, ἔλεγεν· οὐκ ἠκούσθη ἐν Χανάαν αὕτη ἡ σοφία, οὐδὲ ὤφθη ἐν Θαιμὰν, οὐδὲ υἱοὶ Ἄγαρ, οἱ ἔμποροι καὶ οἱ ἐκζητηταὶ ἔγνωσαν τὰς ὁδοὺς αὐτῆς, C οὐδὲ ἐμνήσθησαν τῶν τρίβων αὐτῆς. καὶ δεικνὺς ὅτι πνευματική τίς ἐστι καὶ θεία, τίς ἀνέβη, φησὶν, εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ κατεβίβασεν αὐτήν; εἶτα ἐπήγαγεν· οὗτος ὁ θεὸς ἡμῶν, οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν. ἐξεῦρε πᾶσαν ὁδὸν ἐπιστήμης, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν Ἰακὼβ τῷ παιδὶ αὐτοῦ, καὶ Ἰσραὴλ τῷ ἠγαπημένῳ ὑπ' αὐτοῦ. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Δαυὶδ ἔλεγεν· οὐκ ἐποίησεν οὕτω παντὶ ἔθνει, καὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ οὐκ ἐδήλωσεν αὐτοῖς. τοῦτο γοῦν καὶ Παῦλος αἰνιττόμενος ἔγραφε· τί οὖν τὸ περισσὸν τοῦ Ἰουδαίου; ἢ τίς ἡ ὠφέλεια τῆς περιτομῆς; πολὺ κατὰ πάντα τρόπον. πρῶτον μὲν γὰρ D ὅτι ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ θεοῦ. ὁρᾷς πῶς καὶ οὗτος ἡρμήνευσε τὸ, οὐκ ἐποίησεν οὕτω παντὶ ἔθνει, καὶ τὰ κρίματα αὐτοῦ οὐκ ἐδήλωσεν αὐτοῖς; εἰ γὰρ τὸ περισσὸν τοῦ Ἰουδαίου τοῦτό ἐστιν, ὅτι αὐτοὶ μόνοι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἐτιμήθησαν τῇ δόσει τοῦ γραπτοῦ νόμου, οὐκ ἄρα βαρῶν ἡμῶν τὴν φύσιν, ἀλλὰ τιμῶν, τὸν νόμον ἔδωκεν ὁ θεός. καὶ οὐ τούτῳ μόνον ἐτίμησε, τῷ δοῦναι τὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ τῷ δι' ἑαυτοῦ δοῦναι. καὶ γὰρ καὶ τοῦτο μέγιστον εἶδος τιμῆς, τὸ μὴ μόνον παρέχειν τὰ ἀγαθὰ, ἀλλὰ καὶ δι' ἑαυτοῦ παρέχειν. ὅτι γὰρ μέγα τοῦτό ἐστι τὸ δῶρον, ἄκουσον καὶ τοῦ Παύλου τοῦτο E ἐνδεικνυμένου. ὁρῶν γὰρ τοὺς Ἰουδαίους πεφυσιωμένους ἐν τῷ τοὺς προφήτας πρὸς αὐτοὺς ἐλθεῖν, καὶ καταστέλλων αὐτῶν τὸ φρόνημα, δεικνὺς ὅτι μείζονος ἡμεῖς ἀπηλαύσαμεν τῆς τιμῆς, οὐ διὰ δούλου, ἀλλὰ διὰ δεσπότου τῆς διδασκαλίας τυχόντες, οὑτωσί πως φησὶ πρὸς Ἑβραίους γράφων· πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἡμῶν, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ. καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ· οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ καυχώμενοι ἐν τῷ θεῷ διὰ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καὶ τὴν καταλλαγὴν ἐλάβομεν. ὁρᾷς αὐτὸν οὐκ ἐπὶ

rum, & liberorum fecunditate ac multitudine, atque annonæ ubertate multo majus est donum legem accepisse, ac Dei justificationes didicisse, cum illud omnium postremum tamquam caput & congeriem bonorum collocasset, adjecit dicens: *Non fecit taliter omni nationi.* Taliter, quo pacto? Atqui annonæ ubertate, atque aliis, quæ sunt enumerata, multi sæpius potiti sunt: verumtamen de illis quæ dicta sunt non loquor, inquit, sed de lege, quod omni nationi sic non fecerit: propterea subjunxit: *Et judicia sua non manifestavit eis.* Vides omnium bonorum quæ sunt enumerata maximum esse legem.

2. Hoc etiam Jeremias indicavit: dum enim eos qui in captivitate versabantur lugeret, dicebat: *Quid, quod in terra inimicorum es? dereliquisti fontem sapientiæ*, legem ita vocans. Ut enim fons multos undique rivos emittit, sic etiam lex multa undique mandata profundit, quibus animam nostram irrigat. Deinde præcipuum decus honoris, qui nobis a lege defertur, ostendens aiebat: *Non est audita in Chanaan hæc* Bar.3.22. *sapientia, neque visa est in Thæman, neque filii Agar mercatores, & exquisitores viam ejus noverunt, neque semitarum ejus sunt recordati.* Atque ut spiritualem ac divinam eam esse demonstraret, *Quis ascendit*, inquit, *in cælum, & deduxit illam?* Tum adjunxit: *Hic est Deus noster, non æstimabitur alius ad eum. Adinvenit omnem viam scientiæ, & dedit eam Jacob puero suo, & Israël dilecto suo.* Propterea dicebat etiam David: *Non fecit taliter omni nationi, & judi-* Ps.147.9. *cia sua non manifestavit eis.* Hoc nimirum & Paulus innuens scribebat: *Quid ergo am-* Rom.3.1. *plius Judæo est? aut quæ utilitas circumcisionis?* Multum per omnem modum. Primum quidem quoniam credita sunt illis eloquia Dei. Vides quo pacto hic etiam exposuerit illud, *Non fecit taliter omni nationi, & judicia sua non manifestavit eis?* Si enim hoc illud est amplius Judæo, quod illi soli ex aliis hominibus legis scriptæ donatione sunt honorati, non igitur ut naturam nostram gravaret, sed ut honore afficeret, dedit legem Deus. Neque hoc tantum honore affecit, quod legem dedit, sed etiam quod per seipsum dedit: hoc enim genus honoris est maximum quod non solum bona præbuerit, sed per seipsum præbuerit. Hoc quippe magnum esse donum, audi quomodo Paulus ostendat. Cum enim inflatos esse Judæos cerneret, quod ad eos Prophetæ venissent, ut eorum arrogantiam coërceat, nosque majori esse affectos honore demonstret, qui non servi, sed Domini opera delatam doctrinam accepimus, his verbis utitur ad Hebræos scribens: *Multifariam multisque* Heb.1.1. *modis olim Deus loquens patribus nostris, novissimis diebus istis loquutus est nobis in Filio.* Et rursus alibi: *Non solum autem, sed & gloriamur in Deo, per Dominum nostrum Jesum Christum, per quem & reconciliationem accepimus.* Vides eum non ob reconcilia-

tionem tantum gloriari, sed etiam quod per Christum reconciliationem acceperit? Et rursus cum resurrectionem magnifice
1. Thess. 4. 15. celebraret, ait. *Ipse Dominus descendet de cælo.* Vide illic quoque per Dominum totum perfici: & hîc non per aliquem famulum, non per Angelum & Archangelum, sed ipse per seipsum Adam præcepit duplici hominem honore afficiens, & quod legem dederit, & quod dederit per seipsum. Quomodo igitur lapsus est ille? ob ignaviam suam: idque ostendunt quotquot legem acceperunt, nec lapsi sunt; sed & plura quam imperata fuerant, præstiterunt. Sed quoniam hoc tempus video nos in angustum redigere, in alteram dissertationem sermonem rejiciemus: vos vero quæ dicta sunt conservate, ac memoria tenete, illosque qui non audierunt, docete, atque hæc in Ecclesia, in foro, ac domi unusquisque meditetur. Nihil enim sacra lectione jucundius. Audi sane quid de illa
Psal. 118. 103. & 18. 11. dicat Propheta: *Quam dulcia faucibus meis eloquia tua, super mel & favum ori meo.* Hunc itaque favum in vespertina mensa appone, ut totam illam spirituali repleas voluptate. Non videtis homines opulentos, quomodo post epulas citharœdos ac tibicines introducant? illi suas ædes theatrum efficiunt, tu tuas ædes cælum effice: id vero efficies non parietes immutans, aut transferens fundamenta, sed si ad tuam mensam Dominum ipsum cælorum voces. Non erubescit ejusmodi convivia Deus. Ubi namque spiritualis doctrina, ibi & temperantia, & modestia, & lenitas: ubi vir & uxor ac liberi, concordia & amicitia, & virtutis vinculis fuerint colligati, illic versatur in medio Christus. Non enim aureum laqueare quærit, nec columnarum fulgorem, neque marmoris pulcritudinem: sed animæ decorem ac mentis formam, & mensam justitia refertam, & eleemosynæ fructibus abundantem. Quod si mensam ejusmodi viderit, confestim ejusmodi conventus fit particeps, & in eum se infert. Ipse enim
Mat. 25. 35. est, qui dixit, *Esurientem me vidistis & aluistis.* Cum igitur inferius magna voce clamantem audiveris pauperem, deinde quidpiam eorum quæ apposita sunt de mensa egeno dederis, Dominum ad mensam vocasti per servum, & illam totam Dei benedictionibus replevisti, oblatisque primitiis maximam occasionem tua promtuaria plurimis complendi bonis præ-
2. Cor. 9. 10. buisti. Deus autem pacis & caritatis, qui dat panem ad manducandum, & semen seminanti, vestram sementem multiplicet, & augeat incrementa frugum justitiæ in omnibus vobis, suam dans gratiam, nosque regno cælorum dignetur. Cujus nos participes fieri contingat gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri gloria, honor, imperium una cum Spiritu sancto, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

[a] Hæc ad verbum fere sunt in Homilia præcedenti.

A τῇ καταλλαγῇ καυχώμενον μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ διὰ τοῦ Χριστοῦ λαβεῖν τὴν καταλλαγήν; καὶ πάλιν τὴν ἀνάστασιν σεμνύνων, φησίν· αὐτὸς ὁ κύριος καταβήσεται ἐξ οὐρανοῦ. ὅρα κἀκεῖ διὰ τοῦ δεσπότου τὸ πᾶν γινόμενον· καὶ ἐνταῦθα οὐ δι' οἰκέτου τινὸς, οὐ δι' ἀγγέλου καὶ ἀρχαγγέλου, ἀλλ' αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ἐνετείλατο τῷ Ἀδὰμ, διπλῇ τιμῇ τὸν ἄνθρωπον τιμῶν, καὶ τῷ δοῦναι τὸν νόμον, καὶ τῷ δι' ἑαυτοῦ δοῦναι. πῶς οὖν ὤλισθησεν ἐκεῖνος; παρὰ τὴν ἑαυτοῦ ῥαθυμίαν· καὶ δηλοῦσιν ὅσοι νόμον ἔλαβον, καὶ οὐκ ὤλισθον, ἀλλὰ καὶ πλείω τῶν ἐπιτεταγμένων ἐποίησαν. ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν καιρὸν ἡμᾶς ὁρῶ συνελαύνοντα τοῦτον, εἰς ἑτέραν διάλεξιν ἀναβαλοῦμαι τὸν λόγον· B ὑμεῖς δὲ τὰ εἰρημένα τέως φυλάττετε, καὶ μέμνησθε, καὶ τοὺς οὐκ ἀκηκοότας διδάσκετε· ταῦτα καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ, καὶ ἐν ἀγορᾷ, καὶ ἐν οἰκίᾳ μελετάτω ἕκαστος. [a] οὐδὲν γὰρ ἥδυτερον ἀκροάσεως θείας. ἄκουσον γοῦν τί φησι περὶ ταύτης ὁ προφήτης· ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγιά σου, ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον τῷ στόματί μου. τοῦτο τοίνυν παράθες τὸ κηρίον ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς ἑσπερινῆς, ὥστε πᾶσαν αὐτὴν ἡδονῆς πληρῶσαι πνευματικῆς. οὐχ ὁρᾶτε τοὺς εὐπόρους τῶν ἀνθρώπων, πῶς μετὰ τὰ σιτία κιθαρῳδοὺς καὶ αὐλητὰς ἐπεισάγουσι; θέατρον ἐκεῖνοι ποιοῦσι τὴν ἑαυτῶν οἰκίαν· σὺ ποίησον τὴν οἰκίαν τὴν σὴν οὐρανόν· ποιήσεις δὲ, οὐχὶ τοὺς τοίχους C ἀμείβων, οὐδὲ μεταλλάττων τὰ θεμέλια, ἀλλ' αὐτὸν τὸν τῶν οὐρανῶν δεσπότην ἐπὶ τὴν τράπεζαν καλῶν τὴν σήν. οὐκ ἐπαισχύνεται τὰ τοιαῦτα δεῖπνα ὁ θεός. ἔνθα γὰρ διδασκαλία πνευματικὴ, ἐκεῖ καὶ σωφροσύνη καὶ σεμνότης καὶ ἐπιείκεια. ἔνθα ἀνὴρ καὶ γυνὴ καὶ παιδία, καὶ ὁμόνοια καὶ φιλία, καὶ τοῖς τῆς ἀρετῆς συνδεδεμένοι δεσμοῖς, ἐκεῖ μέσος ὁ Χριστός. οὐ γὰρ χρυσοῦν ὄροφον ζητεῖ, οὐδὲ ἀστραπὰς κιόνων, οὐδὲ κάλλη μαρμάρων, ἀλλὰ ψυχῆς ὥραν, καὶ διανοίας εὐμορφίαν, καὶ τράπεζαν δικαιοσύνης γέμουσαν, καὶ ἐλεημοσύνης καρποὺς D ἔχουσαν. κἂν ἴδῃ τοιαύτην τράπεζαν, ταχέως κοινωνεῖ τοῦ συλλόγου, καὶ παραγίνεται. καὶ γὰρ αὐτός ἐστιν ὁ εἰρηκώς· πεινῶντά με εἴδετε, καὶ ἐθρέψατε. ὅταν οὖν ἀκούσῃς πένητος κάτωθεν μεγάλα βοῶντος, εἶτα ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν προκειμένων δῷς τι τῷ δεομένῳ, τὸν δεσπότην ἐκάλεσας διὰ τοῦ δούλου πρὸς τὴν τράπεζαν τὴν σὴν, πᾶσαν αὐτὴν εὐλογιῶν ἐνέπλησας, καὶ διὰ τῆς ἀπαρχῆς ἀφορμὴν μεγίστην τοῦ πληθύνεσθαί σοι τὰ ταμεῖα ἀγαθῶν πολλῶν παρεσκεύασας. ὁ δὲ θεὸς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, ὁ διδοὺς ἄρτον εἰς βρῶσιν καὶ σπέρμα τῷ σπείροντι, πληθύνοι τὸν σπόρον ὑμῶν, καὶ αὐξήσειε τὰ γεννήματα τῆς δικαιοσύνης ἐν E πᾶσιν ὑμῖν, τὴν παρ' αὐτοῦ χάριν διδοὺς, καὶ καταξιώσειε τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ δόξα, τιμὴ, κράτος σὺν τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

MONITUM

AD SERMONEM

QUOMODO OPORTEAT FRATRUM PECCATA ARGUERE, &c.

QUI EST NONUS IN GENESIM.

Hic sermo, longo post octo alios temporis intervallo habitus, in hac serie positus fuit, non modo quia in illo de Abraham & de Noë pluribus agitur; sed etiam quia non pauca hic habentur similia, imo eadem pene quæ in homiliis in Genesim. Hunc porro sermonem eodem habuit anno quo homilias triginta duas priores in Genesim, & quo homilias in principium Actorum, & de mutatione nominum. Cujus Chronologiæ rationem explicatam habes in Monito ad Homilias in principium Actorum tomo 3. p. 47. itemque in Monito ad homilias de mutatione nominum eodem tomo p. 97. Quo autem anno hæc tanta homiliarum sermonumque series pronunciata fuerit nondum potuimus deprehendere. Illud solum pro certo exploratoque habemus omnes post annum 387. habitas fuisse. Ea de re vide quæ diximus in Monito ad Homilias in principium Actorum, atque in præfatione ad hunc quartum tomum.

Sequutus est hic sermo homiliam secundam de mutatione nominum; nam duæ priores de mutatione nominum homiliæ hic commemorantur nempe num. 1. & num. 5. In hoc sermone perinde atque in præcedentibus de mutatione nominum homiliis longo proœmio usus est Chrysostomus: hinc querelæ populi Antiocheni, hinc reprehensiones ob nimium proœmiorum longitudinem. Cujus querimoniæ occasione paucis elapsis diebus illam de ferendis reprehensionibus homiliam habuit, quam nos in serie Homiliarum de Mutatione nominum posuimus p. 115. T. 3.

Interpretatio latina est Frontonis Ducæi.

ΛΟΓΟΣ. θʹ. A

Εἰς τὸ, πῶς δεῖ ἐπιτιμᾷν τοῖς τῶν ἀδελφῶν ἁμαρτήμασι, καὶ ὅτι χρὴ τῆς τούτων σωτηρίας προνοεῖν, καὶ διὰ τί Ἀβρὰμ Ἀβραὰμ ἐκλήθη, καὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Νῶε· ὅτι οὐχ ἁπλῶς ταῦτα οἱ δίκαιοι ἐκαλοῦντο τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ τῇ τοῦ θεοῦ οἰκονομίᾳ.

Εἰ μὲν ἦν δυνατὸν ὑμᾶς εἰδέναι, τί μὲν ἡμῖν εἴρηται, τί δὲ ὑπολέλειπται, καὶ ποῦ μὲν τὸν λόγον κατελύσαμεν πρῴην, πόθεν δὲ αὐτὸν σήμερον ἀνελέσθαι χρὴ, εὐθέως τὰ προοίμια ἀπὸ τῆς ἀκολουθίας τῶν B πρῴην εἰρημένων ἐποιησάμην ἄν. ἐπειδὴ δὲ καὶ τῶν τότε ἀκηκοότων ἡμῶν πολλοὶ σήμερον οὐ παρήκασι, καὶ τῶν νῦν παρόντων τότε οὐκ ἤκουσαν, τὸ διάφορον τῶν ἀκροατῶν ἀναγκαίαν ποιεῖ γενέσθαι τῶν εἰρημένων ἡμῖν τὴν ἐξήγησιν. οὕτω γὰρ καὶ τοῖς ἐξ ἀρχῆς παρηκολουθηκόσι τῷ λόγῳ μᾶλλον ἐμπαγήσεται τούτων ἡ μνήμη, πάλιν ἀναμιμνησκομένοις ὧν ἤκουσαν· καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσιν οὐ τοσαύτη ἔσται βλάβη, τοῦ λόγου γνωριμωτέραν αὐτοῖς ἄνωθεν ποιοῦντες τὴν διδασκαλίαν. καὶ μὴν ἴσως ἂν εἴποιεν οἱ ἀεὶ παραγινόμενοι, ὅτι δι' αὐτὸ μὲν οὖν τοῦτο οὐκ ἐχρῆν ἀναλαβεῖν τὰ εἰρημένα, ἵνα ἀπολειφθέντες καὶ τῶν συνάξεων καταφρονήσαντες, ἔργῳ τὴν βλάβην ὑπομείναντες, βελτίους γένωνται, τῇ ζη-

SERMO IX.

Quomodo oporteat fratrum peccata arguere, & quod eorum salutis curam habere conveniat, & quare Abram vocatus sit Abraham, & de nomine Noë: quod non frustra aut sine causa justi illi fuerint his nominibus appellati, sed ita dispensante Dei providentia.

1. HAUD difficile foret ex consequentia nuper dictorum, præsentis sermonis sumere proœmium, siquidem scire possetis quid nuper a nobis dictum, & quomodo finitus fuerit sermo. Verum quia plerique ex iis qui nuper affuere, hodie non adsunt, & ex iis qui nunc adsunt, nuper abfuere, cogit auditorum varietas, ut repetenda sint, quæ nuper dicta: unde & ii qui prius sermonem audierunt, melius dictorum memoriam firment: & iis qui abfuerunt, non tam damnosum sit abfuisse, si & ipsis innotescat doctrina pridem habita. Et fortassis dicent qui semper sunt præsentes, propter illos nuper dicta non esse resumenda, ut ii qui cum aliis convenire contemserunt, hoc damno emen-

dentur, & fiant posthac diligentiores. Equidem laudo, quod fratrum doletis ignaviam, & admiror zelum: vellem autem vos zelum hunc temperare misericordia. Zelus enim veniam negans, potius furor est, quam zelus, & admonitio lenitate destituta, invidia quædam est. Quapropter magis vos, obsecro, ne amare de proximorum judicetis peccatis. Nam sicut is qui absque commiseratione vulnera fratrum spectat, nullum inveniet qui se dignetur venia, si quando & ipse peccaverit: ita qui cum misericordia de lapsu proximi judicat, si quando & ipse supplantatus fuerit, multos videbit manum porrigentes. Et hæc nunc dico, non quod velim eorum qui raro huc conveniunt negligentiam augeri, sed quod majorem curam nostram erga illos cupiam, ita ut cum ratione & amoris affectu geratur. Alioquin & nos superioribus diebus multos & longos sermones adversum illos pronunciavimus, & neque hominum nomine dignos diximus: sicut meministis nos in hoc produxisse Prophetas duos præcipuos contra illos, quorum unus dicit: *Veni, & non erat homo: vocavi, & non erat qui audiret.* Alius autem clamat, & dicit: *Cui loquar & testificabor? incircumcisæ aures eorum, & non possunt audire.* Quibus verbis mentem eorum satis acriter perstrinximus, nunc vero iterum obsecramus: sic enim & Paulus jussit: *Argue*, inquit, *increpa, obsecra.* Neque enim hoc semper solum agere oportet, neque semper illud solum: sed utrumque alternis vicibus, quo major inde sequatur utilitas. Nam si semper argueremus, impudentiores illi fierent: si semper obsecraremus, ignaviores redderentur. Quapropter & medici non solum secant, sed & vulnera obligant: neque semper amara, sed nonnunquam etiam lenia pharmaca infundunt: ut per priora illa purificentur sanies & putredo, per posteriora autem mitigetur inustus ab illis dolor. Et idcirco alibi quoque inquit Paulus: *Fratres si præoccupatus fuerit homo in aliquo delicto, vos qui spirituales estis, corripite illum: considerans temetipsum, ne & tu tenteris.* Optima admonitio, perfectum consilium, quod paterna viscera declarat, & ejus qui magnam nostri curam gerit. Vere linguæ Pauli verba, fratres, satis eximio nomine benevolum reddidit auditorem: quasi dicturus: Ejusdem uteri partu & doloribus prognatus es, eumdem habuisti patrem, iisdem alimentis educatus es, communicasti ei in partu spirituali, cognationem & fraternitatem hanc etiam in corrigendis proximi erratis declara. *Si præoccupatus fuerit.* Non dixit, si peccet, sed ad genus peccati confugit, quod majorem meretur veniam. *Si præoccupatus fuerit*, hoc est, si graviter tentatus succubuerit, si errave-

Zelus sine venia furor.

Isai. 50. 2.

Jerem. 6. 10.

2. Tim. 4. 2.

Galat. 6. 1.

A μία σωφρονιζόμενοι. ἐγὼ δὲ ἐπαινῶ μὲν ὑμᾶς, ὅτι οὕτω δάκνεσθε ὑπὲρ τῆς ῥαθυμίας τῶν ἀδελφῶν, καὶ τὸν ζῆλον θαυμάζω. βούλομαι δὲ καὶ φιλανθρωπίᾳ τὸν ζῆλον ὑμᾶς κεράσαι τοῦτον. ζῆλος γὰρ συγγνώμης ἀπεστερημένος, οὐ ζῆλος, ἀλλὰ θυμὸς μᾶλλόν ἐστι, καὶ νουθεσία φιλανθρωπίαν οὐκ ἔχουσα, βασκανία τις εἶναι δοκεῖ. διὰ τοῦτο ὑμᾶς μᾶλλον παρακαλῶ μὴ πικρῶς τὰ τῶν πλησίον κρίνειν ἁμαρτήματα. ὥσπερ γὰρ ὁ χωρὶς συγγνώμης ὁρῶν τὰ τῶν ἀδελφῶν τραύματα, εἴ ποτε καὶ αὐτὸς ἁμάρτοι, οὐδένα εὑρήσει τὴν συγγνώμην αὐτῷ νέμοντα· οὕτως ὁ μετ᾽ ἐλέους δικάζων τοῖς τῶν
B πλησίον παραπτώμασιν, εἴ ποτε ὑποσκελισθείη, πολλοὺς ὄψεται τοὺς χεῖρα ὀρέγοντας. καὶ ταῦτα λέγω νῦν, οὐ τὴν ῥαθυμίαν τῶν ἀπολειφθέντων αὐξῆσαι βουλόμενος, ἀλλὰ τὴν ἡμετέραν κηδεμονίαν ἐπιτεῖναι σπουδάζων, ἵνα μετὰ λόγου γίνηται καὶ φιλοστοργίας. ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς πολλοὺς καὶ μακροὺς τῇ προτεραίᾳ κατ᾽ αὐτῶν ἀπετείναμεν λόγους, καὶ οὐδὲ ἀνθρώπους αὐτοὺς εἶναι ἔφαμεν, [a] καθάπερ μέμνησθε, κατηγόρους αὐτοῖς ἐπιστήσαντες δύο προφήτας τοὺς κορυφαίους· τὸν μὲν λέγοντα, ἦλθον, καὶ οὐκ ἦν ἄνθρωπος· ἐκά-
C λεσα, καὶ οὐκ ἦν ὁ ὑπακουσόμενος· τὸν δὲ καταβοῶντα πάλιν καὶ πυνθανόμενον, πρὸς τίνα λαλήσω καὶ διαμαρτύρομαι; ἀπερίτμητα τὰ ὦτα αὐτῶν, καὶ οὐ δύνανται ἀκούειν· καὶ σφόδρα αὐτῶν διὰ τούτων καὶ τῶν τοιούτων ἐδάκομεν τὴν διάνοιαν. ἀλλὰ νῦν αὐτοὺς πάλιν παρακαλοῦμεν· οὕτω γὰρ καὶ ὁ Παῦλος ἐκέλευσεν. ἔλεγξον γάρ, φησιν, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον. οὔτε γὰρ τοῦτο ἀεὶ χρὴ ποιεῖν μόνον, οὔτε ἐκεῖνο μόνον, ἀλλ᾽ ἑκάτερα μίξαντα ἀπηρτισμένην ἐργάζεσθαι τὴν ὠφέλειαν. ἄν τε γὰρ δια-
D παντὸς ἐλέγχωμεν, ἀναισχυντοτέρους αὐτοὺς ἀπεργαζόμεθα· ἄν τε διαπαντὸς παρακαλῶμεν, ῥαθυμοτέρους ποιοῦμεν. διὰ τοῦτο καὶ ἰατροὶ οὐχὶ τέμνουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ τραύματα ἐπιδεσμοῦσιν· οὐδὲ ἀεὶ φάρμακα πικρὰ ἐπιβάλλουσιν, ἀλλὰ καὶ προσηνῆ πολλάκις· δι᾽ ἐκείνων μὲν τῶν προτέρων τὸ σεσηπὸς ἀποκαθαίροντες, διὰ τούτων δὲ τῶν δευτέρων τὴν ἐξ ἐκείνων ὀδύνην παραμυθούμενοι. διὰ τοῦτο καὶ ἀλλαχοῦ φησιν ὁ Παῦλος· ἀδελφοί, ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ
E πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον, σκοπῶν σεαυτὸν μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς. ἀρίστη παραίνεσις, ἀπηρτισμένη συμβουλή, πολλὴν ἔχουσα τὴν κηδεμονίαν, σπλάγχνα ἐνδεικνυμένη πατρικά· ὄντως τῆς Παύλου γλώττης τὰ ῥήματα, ἀδελφοί. εὐθέως ἀπὸ τοῦ τῆς συγγενείας ὀνόματος πρὸς τὴν εὔνοιαν ἐπεσπάσατο τὸν ἀκροατήν. τὰς αὐτὰς ὠδῖνας ἔλυσας αὐτῷ, τὰς αὐτὰς ἐτράφης τροφάς, τὸν αὐτὸν ἔχεις πατέρα, ἐκοινώνησας αὐτῷ κατὰ τὸν τόκον τὸν πνευματικόν· τὴν συγγένειαν τοίνυν ταύτην καὶ ἐν τῇ τῶν πταισμάτων ἐπιδείκνυσο διορθώσει. ἐὰν προληφθῇ. οὐκ εἶπεν, ἐὰν ἁμάρτῃ, ἀλλ᾽ ἐπὶ εἶδος ἁμαρτίας κατέφυγε συγγνώμην ἔχον. τὸ γὰρ, ἐὰν προληφθῇ, τοῦτ᾽ ἔστιν,

[a] Hic denotat sermonem in illud: *Saulus adhuc spirans minas, &c.* qui est primus de Mutatione nominum. Vide Tomo 3. p. 98. 99.

ἐὰν

A ἐὰν ἐπηρεασθῇ, ἐὰν ἀπατηθῇ, οὐ τὸν ἐκ μελέτης ἁμαρτήσαντα λέγων, ἀλλὰ τὸν σπουδάζοντα μὲν κατορθῶσαι, ὑπὸ περιστάσεως δὲ διαβολικῆς ὑποσκελιζόμενον. ὁ γὰρ τοιοῦτος οὐ τοσοῦτον κατηγορίας, ὅσον συγγνώμης ἐστὶν ἄξιος. ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος. πάλιν ἐφ' ἕτερον εἶδος συγγνώμης κατέφυγε, τῆς φύσεως τὴν ἀσθένειαν, ἣν διὰ τῆς προσηγορίας ᾐνίξατο. καθάπερ οὖν ὁ μέγας Ἰὼβ ἐπισπάσασθαι παρὰ τοῦ θεοῦ συγγνώμην βουλόμενος, ἔλεγε· τί ἐστιν ἄνθρωπος, ὅτι λογίζῃ αὐτὸν, καὶ ἐπισκοπὴν ἐποιήσω τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοῦ; οὕτω καὶ ἡμεῖς ποιῶμεν, ὅταν τινὰ τῶν ἡμαρτηκότων ἐξαιτώμεθα, B ἄνθρωπός ἐστι συνεχῶς λέγοντες, καὶ τῆς φύσεως ἀναμιμνήσκοντες, καὶ ταύτῃ πρὸς ἔλεον ἐφελκόμενοι τὸν ἀγανακτοῦντα. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος ἐπὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν εὐτέλειαν αὐτῆς κατέφυγεν εἰπὼν, ἐὰν καὶ προληφθῇ ἄνθρωπος ἔν τινι παραπτώματι. οὐχ ἁπλῶς τὰ μεγάλα λέγει ἁμαρτήματα, τὰ συγγνώμης μείζονα καὶ τὰ φιλανθρωπίας οὐκ ἄξια, ἀλλὰ τὰ μικρὰ καὶ κατεσταλμένα. ὑμεῖς οἱ πνευματικοί. ὁ μὲν ἁμαρτὼν, ἄνθρωπος, οἱ δὲ κατορθοῦντες, πνευματικοί. ἐκεῖ τῆς φύσεως εἶπε τὸ ὄνομα, ἐνταῦθα τῆς ἀρετῆς ἔθηκε τὴν προσηγορίαν. πολὺ δὲ τὸ μέσον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ C πνευματικοῦ. ὑμεῖς οἱ πνευματικοί. εἰ πνευματικὸς εἶ, δεῖξόν μοι τὴν ἰσχύν σου, μὴ ἀπὸ τῆς σῆς σωτηρίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἐμῆς σωτηρίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς βοηθείας τῆς εἰς τοὺς πεπτωκότας. τοῦτο γὰρ πνευματικοῦ μὴ περιορᾷν τὰ οἰκεῖα μέλη ἠμελημένα. καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον. ἀχείρωτον ποιεῖτε, φησὶν, ἀκαταγώνιστον, ἄμαχον τῷ διαβόλῳ. σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς.

Αὕτη μεγίστη συμβουλὴ, ἀναγκαστικὴ παραίνεσις. κἂν λίθος ᾖ ὁ ἀκούων, ἱκανὸν αὐτὸν φοβῆσαι τὸ ῥῆμα, καὶ πρὸς ἀνάληψιν διεγεῖραι τοῦ πεπτωκότος. D οὐ βούλει, φησὶν, ὡς ἀδελφὸς ἐλεῆσαι; οὐ βούλει ὡς ἀνθρώπῳ ὄντι δοῦναι συγγνώμην; οὐ βούλει ὡς πνευματικὸς χεῖρα ὀρέξαι; τὰ κατὰ σαυτὸν σκόπησον, καὶ οὐ δεήσῃ τοῦ συμβουλεύοντος, ὥστε βοηθῆσαι τῷ κειμένῳ, ἀλλ' οἴκοθεν καὶ παρὰ σαυτοῦ δέξαι τὴν παραίνεσιν. πῶς καὶ τίνι τρόπῳ; σκοπῶν σεαυτόν, φησι, μὴ καὶ σὺ πειρασθῇς. οὐκ εἶπε, πάντως γὰρ καὶ σὺ ἁμαρτήσῃ, ἵνα μὴ φορτικώτερον ποιήσῃ τὸν λόγον· ἀλλὰ πῶς; μή ποτε καὶ σὺ πειρασθῇς. ἴσως δὲ ἁμαρτήσῃ, ἴσως δὲ οὐχ ἁμαρτήσῃ. E ἐπεὶ οὖν ἄδηλον τὸ μέλλον, προαπόθου σοι φιλανθρωπίας ἔρανον, δι' ὧν εἰς τὸν πλησίον ποιεῖς, ἤν ποτε περιτραπείης, πολλὴν εὑρήσεις συγγνώμης ἀποθήκην ἀποκειμένην. οὐκ εἶπε, μή ποτε καὶ σὺ ἁμάρτῃς, μή ποτε καὶ σὺ πέσῃς· προσέχετε ἀκριβῶς τῇ δυνάμει τῶν ῥημάτων αὐτῶν· ἀλλὰ μή ποτε καὶ σὺ πειρασθῇς. ἔδειξεν ὅτι πειραστὴν ἔχομεν ἐχθρόν· ὁ δὲ πειραστὴς οὐχ ὡμολογημένον τῆς ἐπιθέσεως τὸν καιρὸν ἔχει, ἀλλὰ πολλάκις ἡμῖν καὶ καθεύδουσι καὶ ῥᾳθυμοῦσιν ἐπιτίθεται· διὰ τοῦτο κἀκεῖνος ὁ προληφθεὶς συγγνώμης ἄξιος, ἐπειδὴ ὑπὸ πειρα-

rit, neque eum qui dedita opera peccavit dicit, sed eum qui studuit bene agere, supplantatus tamen est a potestate diabolica & victus. Nam talis non tam accusationem, quam veniam meretur. *Si præoccupatus fuerit homo.* Iterum ad aliam veniæ speciem confugit, nempe naturæ infirmitatem, quam nomine hominis insinuat. Sicut igitur & magnus Job veniam a Deo impetrare volens, dicebat: *Quid est homo quod reputas eum, & visitationem peccatorum ejus fecisti?* Job.7.17. Sic & nos faciamus, quando cum peccatore aliquo expostulatur, continue dicamus, Homo est: & naturæ recordatione ad misericordiam indignantem provocemus. Et ea de causa Paulus ad naturam & ejus infirmitatem confugit, cum dixit: *Si & præoccupatus fuerit homo in aliquo delicto.* Non simpliciter magna peccata dicit, quæ majora quam ut veniam & misericordiam mereri videantur, sed parva & abjecta. *Vos qui spirituales.* Is qui peccat, homo; qui vero bene operantur, spirituales dicuntur. Hic virtutis vocabulum posuit, illic naturæ nomen dixit. Multum autem differt homo, & spiritualis. *Vos qui spirituales.* Si spiritualis es, ostende mihi virtutem tuam, non a tua, sed a mea salute, sed a subsidio quod lapso fers. Hoc enim spiritualis est, non despicere sua membra periclitantia. *Instruite talem.* Facite, ait, ne capi possit, ne certando defatigetur, ne præliando adversus diabolum succumbat. *Considerans temetipsum, ne & tu tenteris.*

Spiritualis homo quis.

2. Hoc summum consilium est, & admonitio maxime cogens. Etiamsi saxeus fueris, & audias, verbum hoc sufficiet ad terrendum, & provocandum, quo feras auxilium lapso. Non vis, ait, ut frater misereri? non vis ut hominibus concedere veniam? non vis ut spiritualis manum porrigere? considera conditionem tuam: & non indigebis consiliario, sed per temetipsum jacentem juvabis, & a temetipso admoneberis. Quo pacto, & quo modo? *Considerans temetipsum*, ait, *ne & tu tenteris.* Non dixit: Nam omnino & tu peccabis, ne molestior esset: sed quomodo dixit? Ne quando & tu tenteris. Fieri enim potest, ut pecces: fieri etiam potest, ut non pecces. Et quia incertum est futurum, para tibi misericordiæ sportulas, quas illi dones, ut per illa quæ proximo impendis, si & tu aliquando lapsus fueris, invenias promtuaria miseratione referta. Non dixit, ne quando & tu pecces, ne quando & tu cadas. Attendite diligenter ad vim verborum ipsorum. Sed *ne quando & tu tenteris.* Quo simul indicatur, nos habere inimicum tentatorem. Et tentator non statutum insidiandi tempus habet; plerumque enim in nos dormientes, & negligentes impetum facit: & idcirco præoccupatus ille magis dignus est, cui

A condonetur, quoniam a tentatore captus est. Non enim erat ei manifesta pugna, neque condictus dies belli, sed in incautum impetum fecit, atque idcirco superavit. Sic nautæ quoque faciunt, cum per magnum & spatiosum mare navigant: licet navis secundo vento feratur, licet omni fruantur securitate, cum tamen viderint alios vel procul naufragium facere; non suam spectantes utilitatem, illorum contemnunt calamitatem: sed sistunt navem, laxant anchoram, detrahunt vela, ejiciunt funes, projiciunt tabulas, ut ille qui a fluctibus mergitur, forte aliquo illorum arrepto, emergat. B Imitare igitur & tu nautas, homo: nam & tu mare navigas magnum & spatiosum, nempe vitæ præsentis quod multas habet belluas, piratas, petras, & latentes scopulos, crebrisque turbatur fluctibus, & in eo naufragantur plurimi. Cum igitur videris navigantium aliquem diaboli insidiis amittere divitias salutis, natare in fluctibus, & jam submergi, siste navem, & relictis negotiis tuis, statim illius provide saluti. Nam moram non sustinet, neque dilationem, qui submergi incipit. C Igitur statim accurre, & quantocyus e fluctibus eum eripe, nihil non age ut ipsum ex profundo interitus extrahas: etiamsi te plurima negotia aliorsum vocent & trahant, nihil ducas magis necessarium salute sic laborantis; nam si parumper differre volueris, perdetur tempestate rabida. Unde in tantis periculis magna acceleratione opus est & studio. Audi quomodo Paulus, viso homine quodam qui in profundum rapiebatur, solicitus & anxius erat, & alios excitabat. (2. Cor. 2. 8.) *Confirmate in illum caritatem*, inquit, *ne forte tristitia abundantiore absorbeatur ille.* D Et propter hoc jubet statim præbere manum, ut ne interim dum differimus, præventus ille absorbeatur. Curam igitur geramus fratrum nostrorum. (Quo signo internoscantur Christiani.) Hæc summa vitæ nostræ est; hoc signo internoscimur an Christiani simus, cum non solum quæ nostra sunt spectamus, sed & membra nostra perversa corrigimus & instruimus. Hoc maximum indicium fidei. (Joan. 13. 35.) *In hoc enim cognoscent omnes*, inquit, *quod discipuli mei estis, si vos diligitis mutuo.* E Caritatem autem sinceram declarat non communio mensæ, non breve colloquium, non verborum adulatio, sed studium in considerando, quid proximo conducat, ut erigatur qui cecidit, & porrigatur lapso manus salutem negligenti, ut ante bona propria, inquirantur quæ proximi sunt. Hæc est vera caritas. (1. Cor. 13. 5.) Nam caritas non spectat quæ sua sunt, sed prius videt ea quæ proximi, quam quæ sua, ut per ea videat quæ sua sunt. Et ego nunc non propter memetipsum tam longis sermonibus utor, sed propter vos. Igitur & vos

A τοῦ ἑάλω. οὐ γὰρ ἦν αὐτῷ φανερὰ ἡ μάχη, οὐδὲ ὡμολογημένος ὁ καιρὸς τοῦ πολέμου, ἀλλ' ἀγνοοῦντι ἐπέθετο, καὶ διὰ τοῦτο περιεγένετο. οὕτω καὶ οἱ πλέοντες τὴν θάλατταν τὴν μεγάλην ταύτην καὶ εὐρύχωρον ποιοῦσι. κἂν ἐξ οὐρίων αὐτοῖς φέρηται τὸ σκάφος, κἂν πάσης ἀπολαύωσιν ἀσφαλείας, ἴδωσι δὲ πόῤῥωθεν ναυαγήσαντάς τινας ἑτέρους, οὐ πρὸς τὴν οἰκείαν εὐτρέπειαν βλέποντες, τῶν ἐκείνων καταφρονοῦσι συμφορῶν· ἀλλὰ τὸ πλοῖον στήσαντες, καὶ τὰς ἀγκύρας χαλάσαντες, καὶ τὰ ἱστία καθελόντες, ἐξακοντίζουσι σχοίνους, καὶ ῥίπτουσι σανίδας, ὥστε ἐκεῖνον τὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων βαπτίζεσθαι μέλλοντα ἑνὸς τούτων ἐπιλαμβανόμενον, διαφεύγειν τὸ B ναυάγιον. μίμησαι τοίνυν καὶ σὺ τοὺς ναύτας, ἄνθρωπε. καὶ γὰρ καὶ σὺ θάλατταν πλέεις μεγάλην καὶ εὐρύχωρον, τὸ μῆκος τοῦ παρόντος βίου, θάλατταν θηρία ἔχουσαν καὶ πειρατὰς, θάλατταν σκοπέλους ἔχουσαν καὶ σπιλάδας, θάλατταν ὑπὸ κυμάτων ταραττομένην πολλῶν καὶ χειμώνων· καὶ πολλοὶ πολλάκις καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ ταύτῃ ναυαγίῳ περιέπεσον. ὅταν οὖν ἴδῃς τινὰ τῶν πλεόντων ὑπό τινος περιστάσεως διαβολικῆς ἀπολέσαντα τὸν πλοῦτον τῆς σωτηρίας, καὶ κλυδωνιζόμενον καὶ μέλλοντα ὑποβρύχιον γίνεσθαι, στῆσόν σου τὸ πλοῖον, κἂν ἑτέρωθι σπεύδῃς, προνόησον τῆς ἐκείνου σωτηρίας, C τὰ κατὰ σαυτὸν ἀφείς. οὐ γὰρ ἀνέχεται ἀναβολῆς, οὐδὲ βραδυτῆτος ὁ βαπτίζεσθαι μέλλων. ἐπίστηθι τοίνυν ταχὺ, ἐξάρπασον αὐτὸν ὀξέως τοῦ κλυδωνίου, πάντα κίνησον κάλων, ὥστε αὐτὸν ἀνιμήσασθαι ἐκ τοῦ βάθους τῆς ἀπωλείας· κἂν μυρία σε ἕλκῃ πράγματα, μηδὲν ἔστω τῆς σωτηρίας τοῦ κάμνοντος ἀναγκαιότερον· κἂν γὰρ μικρὸν ἀναβάλλεσθαι βουληθῇς, προδώσεις αὐτὸν τῇ τοῦ χειμῶνος ὀξύτητι. διὸ τάχους ἡμῖν ἐν ταῖς τοιαύταις συμφοραῖς δεῖ, τάχους καὶ σπουδῆς ἐπιτεταμένης. ἄκουσον πῶς Παῦλος ἐπείγεται, καὶ ἑτέρους διανίστησι πολλοὺς, ἰδὼν τινα ἄνθρωπον βυθίζεσθαι D μέλλοντα· κυρώσατε εἰς αὐτὸν ἀγάπην, φησὶ, μήπως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος. διὰ τοῦτο κελεύει ταχέως ὀρέξαι χεῖρα, ἵνα μὴ, μελλόντων ἡμῶν καὶ ἀναβαλλομένων, φθάσῃ καταποθῆναι ἐκεῖνος. γινώμεθα τοίνυν κηδεμονικοὶ περὶ τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ἡμετέρους. τοῦτο κεφάλαιον τῆς καθ' ἡμᾶς πολιτείας ἐστὶ, τοῦτο γνώρισμα, τὸ μὴ τὰ ἑαυτῶν σκοπεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλη ἡμῶν διεστραμμένα διορθοῦν καὶ καταρτίζειν· τοῦτο δεῖγμα τῆς πίστεως μέγιστον, ἐν τούτῳ γὰρ γνώσονται, φησὶ, πάντες ὅτι μαθηταί μου ἐστὲ, E ἐὰν ἀγαπᾶτε ἀλλήλους· ἀγάπην δὲ δείκνυσι γνησίαν οὐ κοινωνία τραπέζης, οὐδὲ πρόσρησις ψιλὴ, οὐδὲ κολακεία ῥημάτων, ἀλλὰ τὸ διορθῶσαι καὶ σκοπῆσαι τὸ συμφέρον τοῦ πλησίον, τὸ τὸν πεπτωκότα διαναστῆσαι, τὸ τῷ κειμένῳ χεῖρα ὀρέξαι τῆς οἰκείας ἀμελήσαντι σωτηρίας, καὶ πρὸ τῶν οἰκείων ἀγαθῶν τὰ τοῦ πλησίον ζητῆσαι. τοῦτο ἀγάπης γνησίας. ἡ γὰρ ἀγάπη τὰ αὐτῆς οὐ βλέπει, ἀλλὰ πρὸ τῶν αὐτῆς τὰ τοῦ πλησίον ὁρᾷ, ἵνα δι' ἐκείνων τὰ αὐτῆς ἴδῃ. ἐπεὶ καὶ ἐγὼ νῦν, οὐχὶ δι' ἐμαυτὸν ἀποτείνω τοσούτους λόγους, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς· καὶ ὑμεῖς τοίνυν μὴ δι' ἑαυ-

τοὺς ἀκούετε μόνον, ἀλλὰ καὶ δι' ἑτέρους τοὺς παρ' ὑμῶν παιδεύεσθαι μέλλοντας. κατὰ γὰρ τὴν ἀκολουθίαν τῶν μελῶν, καὶ τὸ τῆς ἐκκλησίας τρέφεται σῶμα· ὥσπερ οὖν τὸ μέλος, ἐὰν κατάσχῃ παρ' ἑαυτῷ τὴν τροφὴν πᾶσαν, καὶ μὴ μεταδῷ τῷ πλησίον, καὶ ἑαυτὸ λυμαίνεται, καὶ τὸ λοιπὸν διαφθείρει σῶμα· οἷον, ὁ στόμαχος, ἐὰν τὴν τροφὴν αὐτὸς κατάσχῃ μόνος, καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα τῷ λιμῷ κατατήκει, καὶ ἑαυτὸν ὑπὸ τῆς ἀμετρίας διαφθείρει· ἂν δὲ τὸ ἀρκοῦν λαβὼν κατὰ τὴν φυσικὴν ἀκολουθίαν, τὸ λοιπὸν τοῖς ἑτέροις παραπέμψῃ μέλεσι, καὶ ἑαυτὸν καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν ὑγιείᾳ διατηρεῖ· οὕτω καὶ σὺ νῦν, ἂν ἀκούσας τὰ παρ' ἡμῶν κατάσχῃς, ἑτέρῳ δὲ μὴ μεταδῷς, κἀκεῖνον ἐζημίωσας καὶ σεαυτὸν διέφθειρας, χαλεπώτατα νοσήματα ἐπισπασάμενος, νωθείαν καὶ φθόνον. ἢ γὰρ διὰ πονηρίαν, ἢ δι' ἀργίαν καὶ ῥᾳθυμίαν οὐ μεταδίδομεν ἑτέροις. ὁπότερον δὲ ἂν ᾖ τούτων, ἱκανὸν ἀπολέσαι τὸν ἔχοντα· ἂν δὲ ἀφθόνως καὶ εἰς ἑτέρους παραπέμψῃς τὴν τροφὴν, καὶ ἑαυτὸν καὶ ἐκεῖνον ὠφέλησας. ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τούτων ἱκανὰ τὰ εἰρημένα.

Δεῖ δὲ λοιπὸν ἐπὶ τὴν ἀκολουθίαν ἐλθεῖν τῶν πρώην λεχθέντων. τίνα οὖν ἦν ἐκεῖνα; [a] περὶ Σαύλου καὶ Παύλου τότε ἐζητοῦμεν, διὰ τί ποτὲ μὲν Σαῦλος, ποτὲ δὲ Παῦλος ἐλέγετο. εἶτα ἐξέβημεν ἐκ τῆς ἀκολουθίας ταύτης εἰς ὀνομάτων ἱστορίαν πολλήν. καὶ ἐπειδὴ ἐξέβημεν ἀπ' αὐτῶν, οὐκ ἔδοξεν ἡμῖν ἄξιον εἶναι παραδραμεῖν τὴν ἐμπορίαν ἐκείνην. εἰ γὰρ καὶ διὰ Παῦλον ἤλθομεν ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀλλ' ὅμως καὶ τὴν τῶν ἄλλων ὀνομάτων εὕρεσιν ἐμπορεύσασθαι ἔγνωμεν. οὕτω καὶ οἱ τὴν θάλατταν πλέοντες κατ' ἐμπορίαν ποιοῦσι πολλάκις, ὑπὲρ πραγματείας ὀλίγων τινῶν ἐπιδημήσαντες· ἐπειδὰν εἰς τὴν πόλιν ἐλθόντες, εἰς ἣν ἐστέλλοντο, ἴδωσι καὶ ἑτέρων ἀγωγίμων ἔχουσαν ἀφθονίαν, πολλῷ πλείονα τῆς προεσκευασμένης ποιοῦνται τὴν ἐμπορίαν. κἂν ἐγκαλέσῃ τις, ταῦτα λέγουσι τὰ ῥήματα· μακρὰν, φασὶν, ἤλθομεν ὁδὸν, πολλοὺς χειμῶνας ὑπεμείναμεν, πολλοὺς κινδύνους, διαπόντιον ἀποδημίαν ἐστειλάμεθα· τί δὴ κωλύει ἀφθονωτέραν γενέσθαι τὴν πραγματείαν ἡμῖν; ταῦτα δὴ καὶ ἡμεῖς ἀπολογούμεθα. καὶ γὰρ ἡμεῖς ζητοῦντες περὶ τῶν ὀνομάτων τοῦ Παύλου, εὕρομεν ἐκ τῆς ἀκολουθίας καὶ ἑτέραν ἐμπορίαν ὀνομάτων, οἷόν τι ὁ Πέτρος Σίμων ἐκαλεῖτο πρὸ τούτου, καὶ οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, υἱοὶ βροντῆς ὠνομάσθησαν· εὕρομεν καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ τὸν Ἀβραὰμ πρὸ τούτου μὲν Ἀβρὰμ καλούμενον, μετὰ δὲ ταῦτα Ἀβραὰμ, καὶ τὸν Ἰακὼβ Ἰσραὴλ μετακληθέντα, καὶ τὴν Σάρραν Σάραν· εὕρομεν πρὸς τούτοις, ὅτι ἕτεροί τινες οὐ μετωνομάσθησαν, ὥσπερ οὗτοι, ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς ἔλαβον τὰ ὀνόματα, ὥσπερ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς, ὡς ὁ Ἰσαὰκ, ὡς ὁ Ἀδάμ. ἄτοπον τοίνυν ἡμῖν ἔδοξεν εἶναι καὶ βλακείας ἐσχάτης, τοσοῦτον ἀπὸ τῶν χειρῶν ῥίψαι

A audite, non propter vosmetipsos, sed propter alios a vobis erudiendos. Quandoquidem Ecclesiæ corpus per membrorum cohærentiam nutritur sicut ergo membrum quod apud seipsum cibos omnes reservat, vicinoque non communicat, & seipsum offendit, & reliquum corpus corrumpit: quemadmodum in stomacho videmus: is enim si cibum solus continuerit, & reliquum corpus fame corrumpit, & seipsum sua inexplebili improbitate perdit: si autem acceperit quantum pro sua portione satis, & reliquum aliis membris transmiserit, & seipsum ac reliquum corpus in bona valetudine conB servat: ita & tu nunc, si ea quæ a nobis audis, detinueris, aliique non communicaveris, & illum incommodabis, & teipsum jam corrupisti: quia ignaviæ & invidiæ gravissimos morbos foves. Satis enim ad perditionem tuam fuerit, vel ob malitiam, vel ob invidiam, vel etiam ob ignaviam non communicare aliis. Contra, si citra invidiam & ad alios transmiseris alimoniam, & tibi ipsi & aliis profuturus es. Sed de iis dictum est satis.

3. Nunc operæ precium fuerit, venire ad contextum eorum quæ nuper dicta C fuerunt. Quæ erant ergo illa? De Saulo & Paulo tunc exquirebamus, quare aliquando Saulus, & aliquando Paulus vocatus sit, & inde digressi sumus in multorum nominum historiam. Verum quia semel hinc solvimus, non videtur dignum esse, ut cum utilis adhuc occurrit negotiatio, temere eam prætereuntes negligamus. Nam licet propter Paulum in hoc argumentum devenerimus, nihilominus & aliorum nominum rationes hac negotiatione invenire possumus. Sicut & mercatores, qui mare navigant, & propter minuta quædam in longinquas terras proD ficiscuntur: cum venerint in petitam civitatem, viderintque copiam aliarum rerum sibi conducibilium, præter eas propter quas a patria exierunt, multo plura quam decreverant, mercantur. Quod si quis eos reprehendat, his se verbis tuentur: Longa via venimus, multas tempestates, multa pericula pertulimus, transmarinam suscepimus peregrinationem: quid igitur vetat negotiationem nostram fieri ampliorem? Talia utique & nobis dicere licet: Nam inquirentes de nomiE nibus Pauli, invenimus consequenter & nundinationem aliorum nominum. Nempe Petrum antea Simonem dictum: & filios Zebedæi Joannem & Jacobum, filios tonitrui nuncupatos. Invenimus & in veteri Abraham, qui antea Abram vocatus fuit: & Jacob Israëlem nominatum; & Sarram Saram. Invenimus præterea aliis non fuisse mutata nomina sicut istis, sed illos a principio sibi indita nomina retinuisse, sicut Joannes Baptista, Isaac & Adam. Absurdum igitur fuerit & extremæ desidiæ, tantum e manibus

[a] Vide Homiliam 2. de mutatione nominum tomo 3 p. 107. Vide Monitum supra.

thesaurum abjicere. Nam ideo longiorem fecimus sermonem, & quia nuper diximus de iis qui primum nomen retinuerunt, hodie de dionymis sive de iis qui duplici sunt nomine appellati, dicere mens est. Quorum unus est Abraham. Adam eodem semper nomine vocatus est: Isaac aliam appellationem non accepit, sed ab initio ad finem Isaac dictus est. Pater autem Isaac prius quidem Abram dicebatur, postea vero Abraham. Dixit enim ad eum Deus: *Non erit ultra nomen tuum Abram, sed Abraham vocabitur nomen tuum.* Etenim Abram vocabatur prius: sed hoc nomen non est Græcum, neque nostra, sed Hebræorum lingua sic vocatur. Quid igitur significat hoc nomen? Transitor. Nam Abram Syrorum voce idem est quod trans vel ultra: Et sciunt qui linguæ ejus periti sunt. Magna quoque Syrorum cum Hebræa lingua cognatio est. Sed dicis, quare transitor vocabatur? Judæa regio, hoc est, Palæstina omnis, quæ ab Ægypto usque ad Euphratem e regione jacet Babyloniæ, unde erat Abraham: & fluvius communis terminus utriusque terræ, medius utramque secat. Et quia Abraham non Palæstinus erat, sed ab ulteriori ripa fluminis venerat, nempe a Babylonia: ideo a loco & facto nomen accepit, & dictus est Transitor: quia a loco ulteriori fluminis venit. Quare autem fluvium transiit? quia Deus jusserat. Et quare Deus jussit? ut ostenderetur obedientia justi. Et quomodo ostensa fuit obedientia justi? quia propter præceptum Dei patriam suam quam reliquit, pro aliena commutavit. Vides quanta catena rerum in appellatione justi nectatur? Ingens historiarum pelagus nomen hoc nobis aperuit. Disce igitur ejus nomen primum, ut cum videris eum Palæstinam incolentem, appellatione nominis in memoriam antiquæ patriæ ejus, & causæ propter quam eam reliquit, manuducaris, & ita ad imitandum eum admoneare. Ecce enim ut ille ante legem & sub lege vitam agens, philosophiam quoque tempore gratiæ traditam suscepit implendam, & ante tempus gratiæ fecit, quod postea discipulis Christus dixit: *Amen dico vobis, quod nullus est qui reliquit domum, aut fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, qui non centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit.* Non solum autem hinc apparet, quam sapienter vixerit justus, sed etiam Dei promissio hoc declarat. *Veni enim, inquit, in terram, quam monstravero tibi.* Nam tametsi utræque illæ regiones Chaldæa & Palæstina erant corporales, illa tamen sua erat, hæc aliena: illa certa, hæc incerta: illa in manibus, hæc in spe: ipse autem relictis certis, manifestis & iis quæ in manu erant, festinavit & transiit ad incerta, incognita, & ad ea in quibus sibi non licebat dominari, ut

Gen. 17. 5.

Euphrates limes Palæstinæ & Babyloniæ.

Abraham discipulis Christi par.

Mat. 19. 29

A θησαυρόν. διὰ τοῦτο μακρότερον ἐποιησάμεθα τὸν λόγον, καὶ περὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς ὀνομασθέντων πρώην εἰπόντες, σήμερον διανοούμεθα περὶ τῶν διωνύμων εἰπεῖν, ὧν εἷς ἐστιν ὁ Ἀβραάμ. ὁ μὲν γὰρ Ἀδὰμ τοῦτο ἐκλήθη διαπαντὸς τὸ ὄνομα, καὶ οὐκ ἔσχεν ἕτερον· καὶ ὁ Ἰσαὰκ οὕτω πάλιν οὐκ ἐδέξατο δευτέραν προσηγορίαν, ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους Ἰσαὰκ ἐλέγετο· ὁ δὲ τοῦ Ἰσαὰκ πατὴρ, Ἀβρὰμ πρὸ τούτου μὲν ἐλέγετο, μετὰ δὲ ταῦτα Ἀβραάμ. B εἶπε γὰρ πρὸς αὐτὸν ὁ θεός, φησιν, οὐκέτι ἔσται τὸ ὄνομά σου Ἀβρὰμ, ἀλλὰ Ἀβραὰμ κληθήσεται τὸ ὄνομά σου. καὶ γὰρ Ἀβρὰμ ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον, ἀλλὰ τοῦτο τὸ ὄνομα οὐκ ἔστιν ἑλληνικὸν, οὐδὲ τῇ ἡμετέρᾳ γλώττῃ, ἀλλὰ τῇ τῶν Ἑβραίων οὕτω λέγεται. [a] τί οὖν ἐστιν ἑρμηνευόμενον τὸ ὄνομα τοῦτο; περάτης. καὶ γὰρ τὸ Ἀβρὰμ τῇ Σύρων φωνῇ τὸ πέραν λέγεται, καὶ ἴσασιν ὅσοι τῆς φωνῆς ταύτης εἰσὶν ἔμπειροι. πολλὴ δὲ τῇ Σύρων φωνῇ πρὸς τὴν τῶν Ἑβραίων γλῶτταν ἡ συγγένεια. καὶ διὰ τί περάτης ἐλέγετο, φησιν; ἡ Ἰουδαία χώρα, τοῦτ' ἔστιν, ἡ Παλαιστίνη πᾶσα, ἡ ἀπὸ C τῆς Αἰγύπτου μέχρι τοῦ Εὐφράτου, κατ' ἀντικρὺ κεῖται τῆς Βαβυλωνίας, ὅθεν ἦν ὁ Ἀβραάμ· καὶ μέσος ῥεῖ δι' ἀμφοτέρων ὁ ποταμὸς, κοινὸν μεθόριον ὢν ἑκατέρας τῆς γῆς. ἐπεὶ οὖν οὐκ ἀπὸ τῆς Παλαιστίνης ἦν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πέραν ἦλθεν ἀπὸ τῆς Βαβυλωνίας, διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ τόπου καὶ τοῦ πράγματος τὸ ὄνομα ἔλαβε, καὶ περάτης ἐλέγετο, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ πέραν ἦλθε. διὰ τί δὲ ἀπὸ τοῦ πέραν ἦλθεν; ἐπειδὴ ὁ θεὸς ἐκέλευσε. καὶ διὰ τί ὁ θεὸς ἐκέλευσεν; ἵνα δείξῃ τὴν ὑπακοὴν τοῦ δικαίου. καὶ πῶς ἐδείκνυ τὴν ὑπακοὴν τοῦ δικαίου; ὅτι διὰ τὸ αὐτοῦ πρόσταγμα τὴν οἰκείαν ἀφεὶς, τὴν ἀλλοτρίαν ἀντὶ ἐκείνης ἠλλάξατο. εἶδες πόση πλέκεται σειρὰ ἀπὸ τῆς τοῦ δι- D καίου προσηγορίας; ὁλόκληρον ἡμῖν πέλαγος ἱστορίας τὸ ὄνομα ἤνοιξε τοῦτο. μάθε τοίνυν αὐτοῦ τὸ ὄνομα τὸ παλαιὸν, ἵνα ὅταν ἴδῃς αὐτὸν τὴν Παλαιστίνην οἰκοῦντα, διὰ τῆς προσηγορίας αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀρχαίαν πατρίδα χειραγωγούμενος, καὶ μανθάνων τὴν αἰτίαν, δι' ἣν αὐτὴν ἐγκατέλιπεν, ἱκανὴν πρὸς τὸν αὐτὸν ζῆλον λάβῃς παράκλησιν. ἄνθρωπος γὰρ πρὸ νόμου καὶ τῆς ἐννόμου πολιτείας ὢν, τὴν ἐν τῇ χάριτι φιλοσοφίαν ἐπεδείξατο, καὶ ὅπερ ἔλεγεν ὕστερον ὁ Χριστὸς τοῖς ἀπο- E στόλοις· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οὐκ ἔστιν, ὅστις ἀφῆκεν οἰκίαν, ἢ ἀδελφοὺς, ἢ ἀδελφὰς, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, ὃς οὐχ ἑκατονταπλασίονα λήψεται, καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει· τοῦτο ἐκεῖνος διὰ τῶν ἔργων πρὸ τῆς χάριτος ἐποίησεν. οὐκ ἀπὸ τούτου δὲ μόνον τὴν φιλοσοφίαν ἐστὶν ἰδεῖν τοῦ δικαίου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ὑποσχέσεως αὐτῆς τοῦ θεοῦ. δεῦρο γάρ, φησιν, εἰς τὴν γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω. εἰ γὰρ καὶ ἀμφότεραι αἰσθηταὶ αἱ πατρίδες, ἀλλ' ἡ μὲν οἰκεία ἦν, ἡ δὲ ἀλλοτρία· καὶ ἡ μὲν φανερὰ, ἡ δὲ ἄδηλος· καὶ ἡ μὲν ἐν χερσὶν, ἡ δὲ ἐν ἐλπίσι· καὶ ὅμως τὰ φανερὰ καὶ δῆλα καὶ τὰ ἐν χερσὶν ἀφεὶς, πρὸς τὰ ἀφανῆ καὶ ἄδηλα, καὶ ὧν οὐκ

a Non esse veram hanc nominis Abram etymologiam jam supra vidimus in homiliis in Genesim p. 354. ubi vide sis.

ἣν κύριος ἔτρεχεν, ἵνα σε πείσῃ καὶ παιδεύσῃ ὅταν ὁ A θεὸς τὰ μὲν δῆλα ἀφεῖναι κελεύῃ, πρὸς δὲ τὰ ἄδηλα βλέπειν, μὴ ἀντιλέγειν μηδὲ ἀμφισβητεῖν. οὐ γὰρ οὕτω δῆλά ἐστι τὰ ἐν χερσὶν, ὡς ἐκεῖνα τὰ ἐν ἐλπίσιν· οὐχ οὕτω δήλη ἐστὶν ἡ παροῦσα ζωὴ, ὡς ἐκείνη ἡ μέλλουσα. ταύτην μὲν γὰρ ὁρῶμεν τοῖς ἡμετέροις ὀφθαλμοῖς, ἐκείνην ὁρῶμεν τοῖς τῆς πίστεως ὀφθαλμοῖς· ταύτην ὁρῶμεν ἐν ταῖς ἡμετέραις χερσὶ κειμένην, ἐκείνην ὁρῶμεν ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις τοῦ θεοῦ φυλαττομένην.

Αἱ δὲ ἐπαγγελίαι τοῦ θεοῦ πολλῷ δυνατώτεραι τῶν ἡμετέρων χειρῶν. βούλει μαθεῖν πῶς αὕτη μὲν ἡ ζωὴ B ἡ παροῦσα ἐν ἀδήλῳ κεῖται διαπαντὸς, ἐκείνη δὲ ἡ μέλλουσα, ἡ δοκοῦσα ἄδηλος εἶναι, φανερωτέρα τῆς παρούσης ἐστὶ καὶ βεβαιοτέρα καὶ μόνιμος; ἐξετάσωμεν, εἰ δοκεῖ, τὰ λαμπρὰ τῆς παρούσης ζωῆς, τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὴν δυναστείαν, τὰς τιμὰς τὰς παρὰ ἀνθρώπων, καὶ ὄψει τούτων οὐδὲν ἀδηλότερον. τί γὰρ ἀπιστότερον πλούτου τοῦ μηδὲ μέχρι τῆς ἑσπέρας πολλάκις ἡμῖν παραμένοντος; καθάπερ γὰρ δραπέτης ἀγνώμων ἀπὸ τούτου εἰς ἐκεῖνον συνεχῶς μεθίσταται, καὶ πάλιν ἀπὸ τούτου πρὸς ἄλλον· τοιοῦτόν τι καὶ ἡ δόξα ἐστίν. ὁ γὰρ περὶ τοῦτο λαμπρὸς καὶ ἐπίσημος, C ἄτιμος καὶ ἀνώνυμος ἐξαίφνης γίνεται· καὶ τὸ ἐναντίον πάλιν. καὶ καθάπερ τὸν τροχὸν συνεχῶς στρεφόμενον οὐκ ἔστιν ὁρᾶν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τῆς ἄντυγος μέρους· τῇ γὰρ πυκνότητι τῆς δίνης διαπαντὸς τὰ ἄνω κάτω γίνεται, καὶ τοὐναντίον πάλιν· οὕτω καὶ ἡ τῶν πραγμάτων τῶν ἡμετέρων φορὰ συνεχῶς στρεφομένη, τὰ ἄνω κάτω ποιεῖ· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ πλούτου καὶ ἐπὶ τῆς δυναστείας καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων. οὐδέποτε ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἕστηκεν ἕδρας, ἀλλὰ τὰ τῶν ποταμῶν μιμεῖται ῥεύματα, μηδαμοῦ ποτε ἱστάμενα. τί οὖν τούτων γένοιτ' ἂν ἀδηλότερον, τῶν οὕτω συνεχῶς μεταβαλλομένων, καὶ πρὶν D ἢ φανῆναι ἀφισταμένων, πρὶν ἢ παραγενέσθαι ἀποπηδώντων; διὰ τοῦτο καὶ ὁ προφήτης περὶ τρυφῆς καὶ πλούτου καὶ τῶν τοιούτων διαλεγόμενος, καὶ σκώπτων εἰς τοὺς πρὸς αὐτὰ κεχηνότας ὡς διαμένοντα, φησίν· ὡς ἑστῶτα ἐλογίσαντο ταῦτα, καὶ οὐχ ὡς φεύγοντα. οὐκ εἶπεν, ὡς παρερχόμενα, ἀλλ', ὃ πολλῷ μεῖζόν ἐστιν, ὡς φεύγοντα· οὐδὲ γὰρ ἠρέμα ἀναχωρεῖ, ἀλλὰ μετὰ πολλοῦ τοῦ τάχους. ἀλλ' οὐχ ὁ πατριάρχης οὕτως, ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἀφεὶς, πρὸς τὰς ἐπαγγελίας τὰς παρὰ τοῦ θεοῦ μόνον ἔβλεπε, προοδοποιῶν ἡμῖν πρὸς τὴν τῶν μελλόντων πίστιν, ἵν', ὅταν ἐπαγγέλλη- E ταί σοι ὁ θεὸς τὰ μέλλοντα καὶ οὐχ ὁρώμενα, μὴ λέγῃς ὅτι ἄδηλά ἐστιν ἐκεῖνα καὶ ἀφανῆ. τὰ γὰρ ἄδηλα ἐκεῖνα τούτων ἐστὶ σαφέστερα τῶν ὁρωμένων, ἐὰν τοὺς τῆς πίστεως ἔχωμεν ὀφθαλμούς. εἰ γὰρ καὶ μὴ ἑωράκαμεν αὐτὰ, ἀλλ' ὁ θεὸς αὐτὰ ἐπηγγείλατο καὶ ὑπέσχετο. ὅταν ὁ θεὸς ἐπαγγέλληται, οὐδεμία μεταβολὴ τῶν ὑποσχέσεων ἅπτεται· ὥστε ἐκεῖνα μάλιστα μένει καὶ πέπηγεν ἐν τῇ χειρὶ τοῦ θεοῦ. ἐκ γὰρ τῆς χειρὸς τοῦ θεοῦ ἁρπάζειν οὐδεὶς δύναται, φησίν. ἁρπάζειν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ πατρός μου οὐδεὶς δύναται. ἐπεὶ οὖν οὐδεὶς δύναται ἁρπάζειν ἐκ

A persuadeat, erudiatque neque contradicendum, neque cunctandum, quando Deus manifesta relinquere jubet, & ad ea quæ non apparent respicere. Non enim tam certa quæ in manibus, atque ea quæ in spe. Non enim sic manifesta est præsens hæc vita, ut futura illa. Hanc enim videmus nostris oculis, illam videmus oculis fidei: hanc videmus in manibus nostris positam, illam videmus in promissionibus Dei custoditam.

4. Promissiones autem Dei multo certiores sunt, quam quæ in nostris sunt ma- B nibus. Vis discere quomodo hæc quidem vita in incerto sita est semper, futura autem illa, quæ videtur incerta esse, hac præsenti certior sit & solidior? Inquiramus, si placet, quæ sunt illa præsentis vitæ præclara; divitiæ, gloria, potentia; magnum existimari ab hominibus: & videbis nihil illis esse incertius. Quid enim infidelius divitiis, quæ sæpe nec usque ad vesperam nobis permanent? sicut enim ingratus transfuga, ab hoc ad illum, & ab illo ad alium subinde transeunt? Hujusmodi est gloria. Sæ- C penumero qui clarus erat & nobilis, repente contemtus & ignobilis habetur: & e diverso quoque sæpe obscuri subito clarescunt. Et sicut videri nequit in rota, quæ continuo versatur, aliqua pars ejus, eo quod crebra circumferentia semper summa fiunt ima, & ima summa: ita & nostrarum rerum impetus, dum continuo vertuntur, summa facit infima: ut videre licet in divitiis, potentiis & aliis. Nunquam enim in eodem statu manent, sed semper instabiles fluminum fluxus imitantur. Quid igitur his incertius, quæ tam crebro transferuntur, & priusquam recte D appareant, avolant: priusquam adveniant, resiliunt? Unde Propheta de deliciis & divitiis deque rebus talibus disserens, & eos insectans qui illis quasi permanentibus vacant, dicit: *Reputarunt hæc quasi stantia, & non quasi fugientia.* Non dixit, quasi prætereuntia, sed quod multo minus, *quasi fugientia.* Non enim paulatim recedunt, sed mira celeritate. At Patriarcha ille non sic egit, sed relictis omnibus illis, tantum ad promissiones Dei spectavit, viam nobis parans ad fu- E turorum fidem: ut cum promiserit tibi Deus futura & quæ non videntur, ne dicas hæc esse incerta & obscura. Incerta enim illa, certiora sunt iis quæ videntur, modo oculos fidei habeamus. Quamvis enim illa non videamus, Deus tamen ea promisit, & pollicitus est. Quando Deus promittit, nulla variatio promissionibus adjungitur, atque adeo illa maxime manent, quæ in manu Dei sunt, *Ex manu enim Dei*, inquit, *nullus rapere potest.* Igitur quia nullus rapere potest ex

Promissa Dei certissima.

Res hujus vitæ quam incertæ.

Amos 6.5.

Joan. 10.29.

manu Dei, certus ille thesaurus semper manet. Præsentia autem omnigenis variationibus & vicissitudinibus sunt obnoxia, ideo pro eis sæpe laborem ferimus, & fine eorum frustramur. In iis autem quæ speramus, non ita est, sed is qui laboravit, necessario coronas & præmia consequitur. Nam spes non pudefacit, quia Dei est promissio: & dona promissa sequuntur ejus naturam, qui promisit. Relictis igitur incertis, apprehende ea quæ conspicua sunt: Conspicua autem sunt, non præsentia, sed futura. Jam quod aliqui ad præsentia spectant, & futura respuunt: non ideo respuunt, quod obscura & incerta, sed quod sublimia sint, & supra suam imbecillitatem. Considera igitur quanta sit virtus justi. Promiserat ei Deus corporalia, & ipse spiritualia quærebat. Ubi, dices, promisit ei Deus corporalia, & ipse spiritualia quæsivit?
Gen. 12. 1. *Egredere*, inquit, *de terra tua, & de cognatione tua, & de domo patris tui, & veni in terram quam monstravero tibi.* Corporalis erat terra prior, ut & futura, quæ illi danda erat. Quid ergo ille? imo non illum, sed audiamus de illo dicentem Paulum, ut discamus eum, licet hanc terram promisisset Deus, relictis tamen præsentibus, eam non respexisse sed festinasse ad futura. Quid igitur Paulus dicit?
Heb. 11. 39. *Juxta fidem mortui sunt hi omnes*, de Abraham loquens Isaac & Jacob, & justis omnibus. Neque enim Abraham solus, sed omnes ejusdem erant philosophiæ participes. *Juxta fidem mortui sunt hi omnes cum non accepissent promissiones, sed procul eas vidissent.* Quid dicis? non obtinuit Abraham promissiones? non venit in Palæstinam? Falsa ergo ea quæ dicta sunt? Nequaquam, inquit: Venit quidem in Palæstinam, non hanc autem spectavit, sed aliam quæ in cælis, desideravit. Cujus rei & Paulus testis, cum adjicit:
Heb. 11. 9. 10. *Et confessi sunt se hospites & peregrinos in terra.* Hospesne est, qui tantam accepit patriam, & tantam regionem? dic obsecro. Sane, inquit, Non enim hanc, sed cælum spectavit. Nam qui hæc dicunt, inquit, declarant se aliam inquirere patriam, cujus artifex & opifex est Deus, illam, inquam, Jerusalem cælestem, & supernam. Vidisti quomodo promiserit illi Deus corporalem, & ipse quæsiverit supernam Jerusalem? Qui enim hæc dicunt, inquit, significant se patriam inquirere. Ac si illius quidem meminissent, ex qua sunt egressi, tempus illis redeundi suppeteret: jam vero alterius melioris desiderio ducuntur, hoc est cælestis. Itaque corporalis est promissio, spirituale autem justi desiderium. At nos plane diversa facimus. Deus illi promiserat Palæstinam, sed ille spectabat cælum. Nobis promissum est cælum, & ad terram tendimus.

5. Hæc lucra ex Abraham nobis contigerunt, quia nomen ejus didicimus, & quare Transitor dictus sit, & quod re-

A τῆς χειρὸς τοῦ θεοῦ, ἐν δήλῳ μένει θησαυρῷ διαπαντός. ταῦτα δὲ παντοίαις μεταβολαῖς ὑπόκειται καὶ τροπαῖς· διὰ τοῦτο πολλάκις τὸν μὲν πόνον αὐτῶν ὑπομένομεν, τοῦ δὲ τέλους αὐτῶν ἀποστερούμεθα. ἐπὶ δὲ τῶν ἐλπίδων ἐκείνων οὐκ ἔνι τοῦτο, ἀλλὰ τὸν πονέσαντα πάντως δεῖ καὶ τῶν στεφάνων ἐπιτυχεῖν· ἡ γὰρ ἐλπὶς οὐ καταισχύνει· θεοῦ γάρ ἐστιν ὑπόσχεσις, καὶ τὸν ὑποσχόμενον μιμεῖται τὰ δῶρα. ἀφεὶς τοίνυν τὰ ἄδηλα, κάτεχε τὰ φαινόμενα· τὰ γὰρ φαινόμενα οὐ τὰ παρόντα ἐστὶν, ἀλλὰ τὰ μέλλοντα. εἰ δέ τινες πρὸς τὰ παρόντα ἐπτοημένοι, τῶν μελλόντων ὑπερορῶσιν, ἐπειδὴ ἀσθενέστεροί εἰσι τοῦ ὕψους τῆς ἐλπίδος ἐκείνης, διὰ τοῦτο ὑπερορῶσιν, οὐκ ἐπειδὴ
B ἀφανῆ ταῦτά ἐστι καὶ ἄδηλα. σκόπει γοῦν τὴν φιλοσοφίαν τοῦ δικαίου. ὁ θεὸς ἐπηγγείλατο αὐτῷ αἰσθητὰ πράγματα, καὶ αὐτὸς νοητὰ ἐζήτει. καὶ ποῦ ὁ θεὸς αἰσθητὰ αὐτῷ ἐπηγγείλατο, αὐτὸς δὲ νοητὰ ἤθελεν; ἔξελθε, φησὶν, ἐκ τῆς γῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν, ἣν ἄν σοι δείξω. αἰσθητὴ καὶ ἡ προτέρα γῆ, καὶ ἡ μέλλουσα δίδοσθαι ὕστερον. τί οὖν αὐτός; μᾶλλον δὲ μὴ αὐτοῦ ἀκούσωμεν, ἀλλὰ Παύλου περὶ αὐτοῦ λέγοντος, ἵνα μάθωμεν ὅτι οὐ πρὸς ταύτην ἔβλεπε τὴν γῆν, εἰ καὶ ταύτην ἐπηγγείλατο ὁ θεὸς, ἀλλὰ τὰ παρόντα ἀφεὶς, πρὸς τὰ μέλλοντα ἐκεχήνει. τί οὖν ὁ
C Παῦλός φησι; κατὰ πίστιν ἀπέθανον οὗτοι πάντες, περὶ Ἀβραὰμ λέγων, καὶ Ἰσαὰκ, καὶ Ἰακὼβ, καὶ τῶν δικαίων ἁπάντων. οὐδὲ γὰρ Ἀβραὰμ μόνος, ἀλλὰ πάντες τῆς αὐτῆς ἦσαν φιλοσοφίας κοινωνοί. κατὰ πίστιν ἀπέθανον οὗτοι πάντες, μὴ κομισάμενοι τὰς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ πόῤῥωθεν αὐτὰς ἰδόντες. τί λέγεις; οὐκ ἐκομίσατο τὰς ἐπαγγελίας ὁ Ἀβραὰμ, οὐδὲ ἦλθεν εἰς τὴν Παλαιστίνην; ψευδῆ οὖν τὰ εἰρημένα; οὐχὶ, φησίν. ἦλθε μὲν γὰρ εἰς τὴν Παλαιστίνην, οὐ πρὸς ταύτην δὲ ἔβλεπε τὴν ἐπαγγελίαν, ἀλλ' ἑτέρας ἐπεθύμει τῆς ἐν οὐρανοῖς, καὶ τῶν παρόντων ξένον ἑαυτὸν ἐνόμιζεν εἶναι ἁπάν-
D των. ὅθεν οὖν καὶ αὐτῷ μαρτυρῶν ὁ Παῦλος ἐπήγαγε· καὶ ὁμολογήσαντες ὅτι ξένοι καὶ παρεπίδημοί εἰσι. ξένος ὁ πατρίδα λαβὼν, εἰπέ μοι, καὶ χώραν τοσαύτην; ναί, φησιν. οὐ γὰρ πρὸς ταύτην, ἀλλὰ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔβλεπεν. οἱ γὰρ ταῦτα λέγοντες ἐμφανίζουσιν, ὅτι ἑτέραν πατρίδα ζητοῦσιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ θεὸς, ἐκείνην τὴν ἐπουράνιον Ἱερουσαλὴμ, τὴν ἄνω. εἶδες πῶς ἐπηγγείλατο αὐτῷ ὁ θεὸς αἰσθητά; πῶς ἐκεῖνος τὴν ἄνω Ἱερουσαλὴμ ἐζήτει; οἱ γὰρ ταῦτα λέγοντές, φησιν, ἐμφανίζουσιν ὅτι πατρίδα ζητοῦσι. καὶ
E εἰ μὲν ἐκείνης ἐμέμνηντο, ἀφ' ἧς ἐξῆλθον, εἶχον ἂν καιρὸν ἀνακάμψαι· νυνὶ δὲ ἑτέρας κρείττονος ὀρέγονται, τοῦτ' ἔστιν, ἐπουρανίου. οὐκοῦν αἰσθητὴ μὲν ἡ ὑπόσχεσις, νοητὴ δὲ ἡ ἐπιθυμία τοῦ δικαίου, ἀπεναντίας ἡμῖν. ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἐπηγγείλατο τὴν Παλαιστίνην, ὁ δὲ περιεβλέπετο τὸν οὐρανόν· ἡμῖν δὲ ἐπαγγέλλεται τὸν οὐρανὸν, καὶ πρὸς τὴν γῆν κεχήναμεν.

Ταῦτα ἐκερδάναμεν ἀπὸ τοῦ Ἀβραὰμ ὀνόματος, μαθόντες διὰ τί περάτης ἐλέχθη, καὶ ὅτι τὴν οἰκείαν ἀ-

φεὶς γῆν, πρὸς τὴν ἀλλοτρίαν μετέστη, καὶ τὰ δῆλα παραδραμὼν, πρὸς τὰ ἄδηλα ἔβλεπε, τὰ ἐν χερσὶ ῥίψας, ἐνεχήνει πρὸς τὰ ἐν ἐλπίσι, καὶ αἰσθητὰ λαβὼν, πρὸς τὰ νοητὰ ἀνεπέτατο, καὶ ταῦτα πρὸ τῆς χάριτος, πρὸ τοῦ νόμου, πρὸ τῆς ἀπὸ τῶν προφητῶν διδασκαλίας. ὅθεν δῆλον, ὡς οὐδένα εἶχε καθηγητὴν, ἀλλ' ἤρκεσεν αὐτῷ ἡ φύσις τοῦ συνειδότος κινήσασα λογισμοὺς, καὶ οὕτως εὗρε τὸν θεὸν τὸν τοῦ παντὸς δημιουργόν. διὰ τοῦτο Ἀβρὰμ ἐλέγετο, διὰ τοῦτο καὶ οἱ γονεῖς αὐτοῦ τὸ ὄνομα ἐπέθηκαν τοῦτο. ἀλλὰ τάχα ἴσως εἴποι τις ἂν, ὅτι τοῦτο ψεῦδος. μὴ γὰρ δίκαιοι ἦσαν οἱ γονεῖς τοῦ Ἀβραάμ; μὴ γὰρ εὐάρεστοι τῷ θεῷ; μὴ γὰρ ᾔδεισαν τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι; μὴ γὰρ προεωρῶν τὴν ὑπόσχεσιν τὴν παρὰ τοῦ δεσπότου μέλλουσαν ῥηθήσεσθαι; οὐχὶ ἀσεβεῖς ἦσαν καὶ εἰδωλολάτραι, βαρβάρων βαρβαρικώτατοι; οἶδα κἀγὼ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπαινῶ τὸν δίκαιον, ὅτι τοιούτους ἔχων πατέρας τοιοῦτος αὐτὸς ἐγένετο. καὶ τὸ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἐξ ἀλλοτρίας ῥίζης καὶ ἀγρίας ἥμερος ἀνέβη καρπός. οὐ γάρ ἐστι κατηγορία παίδων ἐν εὐσεβείᾳ ζώντων ἡ τῶν πατέρων κακία, ἀλλ' εἰ χρή τι θαυμαστὸν εἰπεῖν, καὶ ἐγκώμιον μᾶλλον, ὅτι μὴ παρὰ προγόνων δεξάμενοι τὴν εὐσέβειαν, μηδὲ τοὺς χειραγωγοῦντας ἔχοντες, ἀλλ' ὥσπερ ἐν ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ ὁδεύοντες, ἠδυνήθησαν τὴν ὁδὸν τὴν εἰς τὸν οὐρανὸν φέρουσαν εὑρεῖν. οὐ τοίνυν κατηγορία ἀσεβῆ πατέρα ἔχειν, ἀλλὰ μιμεῖσθαι τὴν ἀσέβειαν τοῦ πατρός· καὶ ἔγκλημα μέγιστον, οὐχ ὅταν φαύλους ἔχωμεν γονεῖς, ἀλλ' ὅταν αὐτῶν μὴ ἐπιμελώμεθα, καὶ τὰ παρ' ἑαυτῶν πάντα εἰσφέρωμεν πρὸς τὸ τῆς κακίας αὐτοὺς ἀπαλλάξαι ταύτης· ὡς ὅταν ἡμεῖς μὲν πάντα ἐπιδειξώμεθα περὶ τὴν ἐκείνων ψυχὴν, ἐκεῖνοι δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῶν μένωσι πονηρίας, πάσης μέμψεως ἀπηλλάγμεθα καὶ αἰτίας. ταῦτα δὲ εἶπον, ἵνα μὴ ἀδημονῇς, ἀγαπητὲ, ὅταν ἀκούσῃς, ὅτι πατέρα ἀσεβῆ εἶχεν ὁ Ἀβραάμ. καὶ γὰρ ὁ Τιμόθεος ἀσεβῆ πατέρα εἶχεν· υἱὸς γὰρ Ἰουδαίας γυναικὸς ἦν, φησὶ, πιστῆς μητρὸς, πατρὸς δὲ Ἕλληνος. καὶ ὅτι ἔμεινεν ἐν ἀσεβείᾳ, καὶ οὐ μετεβάλλετο ὁ πατὴρ, δῆλον ἐκεῖθεν· ἐπαινῶν γὰρ τοῦ Τιμοθέου τὴν πίστιν, οὕτω φησὶν ὁ Παῦλος· ἥτις ἐνῴκησεν ἐν τῇ μάμμῃ σου Λωΐδι, καὶ τῇ μητρί Εὐνίκῃ, πέπεισμαι δὲ ὅτι καὶ ἐν σοί. καὶ οὐδαμοῦ τοῦ πατρὸς τὸ ὄνομα. διὰ τί; ὅτι ἐν τῇ ἀσεβείᾳ ἔμεινεν, οὐκ ἦν ἄξιος συναριθμεῖσθαι μετὰ τοῦ παιδός. καὶ οἱ ἀπόστολοι δὲ πονηροὺς εἶχον πατέρας, καὶ τοῦτο ἐδήλωσεν ὁ Χριστὸς εἰπών· εἰ ἐγὼ ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ὑμῶν ἐν τίνι ἐκβάλλουσι; διὰ τοῦτο αὐτοὶ ἔσονται κριταὶ ὑμῶν. ἀλλὰ μή σε θορυβείτω τοῦτο, μηδὲ σκανδαλιζέτω. καὶ γὰρ ἐκ τούτου μανθάνομεν, ὅτι οὐ φύσεως, ἀλλὰ προαιρέσεως ἡ κακία καὶ ἡ ἀρετή. εἰ γὰρ φύσεως ἦν, πάντως ἂν οἱ πονηροὶ πονηροὺς ἔτεκον, καὶ οἱ χρηστοὶ τοιούτους. ἐπειδὴ δὲ προαιρέσεώς ἐστι τὸ φαῦλον εἶναι καὶ σπουδαῖον, διὰ τοῦτο καὶ πατέρων πονηρῶν παῖδες ἐγένοντο χρηστοὶ, καὶ παίδων ῥαθύμων πατέρες σπουδαῖοι πολλάκις, ἵνα μὴ

A relicta terra sua in alienam concessit, præteritisque certis ad incerta se convertit, abjectis iis quæ in manibus, aspiravit ad ea quæ spe concipiebat, & acceptis sensibilibus ad spiritualia tetendit, idque ante gratiam, ante legem, ante Prophetarum doctrinam. Unde manifestum est, eum præceptore caruisse, eique satis fuisse naturam moventem cogitationes conscientiæ, ut sic inveniret opificem universi: & propter hoc dicebatur Abram, quod nomen ei parentes ea de causa indiderunt. Sed forte statim dixerit ali-
B quis: Mendacium hoc est. Parentes Abrahæ num justi fuerunt? num placuerunt Deo? num sciverunt futura? num pollicitationem a Domino dandam præviderunt? Annon impii erant & idololatræ, & plusquam barbari? Scio & ego, ac propterea laudo justum, quod tales parentes habens, talis ipse factus sit. Etenim valde rarum & admirabile est, ex agresti radice dulcem fructum produci. At non accusandi sunt ob parentum malitiam filii pie viventes, sed si quid admirabile dicendum est, eo magis lau-
C dandi, quod cum pietatem a parentibus non acceperint, nec habuerint qui manu ducerent, quasi in eremo & invio euntes, viam quæ in cælum fert, invenire potuerint. Non igitur crimen est, habere patrem impium, sed imitari patris impietatem. Et crimen est maximum, non quod habeamus improbos parentes, sed quod illorum non agamus curam, neque pro virili nostra demus operam, ut ab impietate sua eos eruamus. Itaque ubi nos illorum animæ, quantum in nobis situm est, subsidium tulerimus, illi vero in sua improbitate perseverarint, ab omni crimine ac reprehensione sumus im-
D munes. Hæc autem dixi, ut ne turberis, dilecte, cum audis Abraham impium patrem habuisse. Nam & Timotheus impium patrem sortitus fuit: filius enim Judææ mulieris erat, fidelis matris, patris autem Gentilis. Et quod pater ejus manserit in impietate & non fuerit conversus, manifestum est ex hoc: laudans enim Timothei fidem Paulus, sic dicit: *Quæ habitavit in avia tua Loïde, & matre tua Eunice, confido autem quod & in te.* Nusquam hîc patris nomen legitur. Et quare? Quia in impietate perseverans, non erat
E dignus qui cum filio numeraretur. Et Apostolos malos habuisse patres declaravit Christus, cum dixit: *Si ego in Beelzebul ejicio dæmonia, filii vestri in quo ejicient? propter hoc ipsi erunt judices vestri.* Sed te ne turbet hoc, neque offendat. Nam ex hoc discimus, non naturæ, sed voluntatis esse vitium & virtutem. Enimvero si naturæ esset, omnino mali malos parerent, & boni bonos: sed quia electionis & voluntatis est probum vel improbum esse, idcirco sæpe malis patribus boni filii, & ignavis filiis studiosi patres fuerunt, ut non naturæ, sed volun-

Ex impiis patribus pii quandoque filii.

1. Tim. 1. 5.

Mat. 12. 27.

Virtus & vitium non naturæ, sed liberi arbitrii.

tati semper illa imputemus. Verum cum parentes Abrahæ, ut dixi, fuerint impii, quomodo ei hoc nomen indiderunt? Fuit hoc opus divinæ sapientiæ per incredulam linguam dispensantis, ut puero nomen imponeretur, habens in se futurorum historiam. Nam eamdem virtutem
Num. 23. & in Balaam declaravit, cogens eum futura prædicere: declarans se non solum in suis, sed & in alienis dominari posse. Et ut discas, parentes etiam non valde pios, sæpius nescios imponere nomina justis, quæ multam futurorum dispensationem declarent, docebimus etiam alio
Gen. 5. 29. exemplo. Lamech qui fuit pater Noë, illius Noë, cujus tempore factum est diluvium, non erat justus, non Deo gratus, non Deo probatus: nam si justus si Deo gratus & acceptus fuisset, non dixisset Noë solum perfectum inventum in generatione sua: neque præteriisset justi patrem, si justus fuisset. Quid igitur ille? Imposuit nomen puero, quod præcipuam futurarum rerum haberet historiam, eratque appellatio justi prophetia. Significabat enim nomen ejus futurum diluvium. Quo-
Nomen Noë quomodo interpretandum modo? Nomen ejus Hebraica lingua vocavit Noë, quod interpretatum est, quietis auctor. Nia enim Syrorum voce quies est. Sicut igitur Abraham ab Abar, quod est trans vel ultra, dictus est, & Adam ab Ædem, quod est terra, eo quod sit terrenus: ita hic a Nia vocatus est Noë, hoc est, auctor quietis: declarat autem hoc & adjecta particula. Vocavit enim eum
Genes. 5. 29 Noë, dicens: *Hic nos quiescere faciet*, quietem diluvium vocans. Nam quia sub illo futurum erat diluvium, diluvium au-
Job. 3. 23. tem mors fuit, *mors* vero *quies viro est*: idcirco hominem, sub quo diluvium factum est, quietis auctorem vocavit.

Gen. 5. 29. 6. Et quod non torqueam Scripturas, ex Scriptura ipsa audiamus hoc. *Vixit Lamech annos centum octoginta octo, & genuit filium, & vocavit nomen ejus Noë, dicens: Hic nos quiescere faciet a laboribus nostris & mœroribus & ab operibus manuum nostrarum, & a terra, cui maledixit Dominus.* Quid ais, *quiescere faciet nos*? quare non dixit: Hic occidet nos, hic inducet diluvium: sed dixit: *faciet nos quiescere*? Creatura omnis resolvitur, abyssi erumpunt, cataractæ superius aperiuntur, omne pelagus erat mirum, stupendum & horribile, & in luto quasi communi sepulcro promiscua hominum, equorum ac ferarum corpora occultabantur: & tantam calamitatem, tantaque mala quietem vocas? Profecto, inquit. Nam homines in magna malitia vivebant: diluvium autem quoniam malitiam resecuit, ideo liberati illi a malitia, quiescere dicun-

A τῇ φύσει, ἀλλὰ τῇ γνώμῃ πανταχοῦ ταῦτα ἑκάτερα λογιζόμεθα. ἀλλ' ὅπερ ἔλεγον, ὅτι ἀσεβεῖς ὄντες οἱ γονεῖς τοῦ Ἀβραὰμ, πῶς τὸ ὄνομα αὐτῷ ἐπέθηκαν τοῦτο; τῆς τοῦ θεοῦ σοφίας μάλιστα ἔργον καὶ τοῦτο ἦν διὰ ἀπίστου γλώττης οἰκονομήσαντος ἐπιτεθῆναι ὄνομα τὴν μελλόντων ἔχον τὴν ἱστορίαν. καὶ γὰρ τὸν Βαλαὰμ ἠνάγκασέ ποτε τὰ μέλλοντα εἰπεῖν, τὴν οἰκείαν δύναμιν ἐπιδεικνύμενος, καὶ δηλῶν ὅτι οὐχὶ ἐν τοῖς οἰκείοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις κρατεῖν δύναται. καὶ ἵνα μάθῃς, ὅτι ἐπὶ τῶν δικαίων, κἂν μὴ εὐσεβεῖς ὦσιν οἱ πατέρες, πολλάκις οὐκ εἰδότες ἐπιτιθέασιν ὀνόματα πολ-
B λὴν τῶν μελλόντων δηλοῦντα τὴν οἰκονομίαν, καὶ ἐξ ἑτέρου σοι παραδείγματος τοῦτο ποιήσω φανερόν. [a] ὁ Λάμεχ ὁ τοῦ Νῶε πατὴρ, τοῦ Νῶε ἐκείνου, ἐφ' οὗ ὁ κατακλυσμὸς ἐγένετο, οὐκ ἦν δίκαιος, οὐκ ἦν εὐάρεστος τῷ θεῷ, οὐκ ἦν δόκιμος τῷ θεῷ. εἰ γὰρ ἦν δίκαιος, εἰ ἦν εὐάρεστος, εἰ ἦν εὐδόκιμος τῷ θεῷ, οὐκ ἂν εἶπεν, ὅτι Νῶε μόνος εὑρέθη τέλειος ἐν τῇ γενεᾷ αὐτοῦ· οὐκ ἂν παρέδραμε τοῦ δικαίου τὸν πατέρα, εἰ δίκαιος ἦν. τί οὖν ἐκεῖνος; ἐπέθηκεν ὄνομα τῷ παιδίῳ, πολλὴν ἔχον τῶν μελλόντων πραγμάτων τὴν ἱστορίαν, καὶ αὐτὸ προφητεία ἦν ἡ προσηγορία τοῦ δικαίου. τὸ γὰρ ὄνομα τοῦτο τὸν μέλλοντα κατακλυσμὸν
C ἔσεσθαι ἐδήλου. καὶ πῶς τὸν μέλλοντα ἔσεσθαι κατακλυσμὸν ἐδήλου τὸ ὄνομα τοῦ Νῶε. τὸ, Νῶε, τοῦτο τὸ ὄνομα Ἑβραϊκῇ λέγεται γλώττῃ καὶ ἑρμηνεύεται, ὁ ἀναπαύων. τὸ γὰρ, Νία, τῇ Σύρων φωνῇ, ἀνάπαυσίς ἐστιν. ὥσπερ οὖν ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ Ἀβαρ, ὅπερ ἐστὶ πέρα, Ἀβραὰμ ἐλέγετο, καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰδὲμ, ὅπερ ἐστὶ γῆ, Ἀδὰμ ἐλέγετο, ὅπερ ἐστὶ γήϊνος· οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ Νία, ὅπερ ἐστὶν ἀνάπαυσις, Νῶε ἐκλήθη, ὅπερ ἐστὶν ἀναπαύων. δηλοῖ δὲ τοῦτο καὶ ἡ ἐπαγωγή. ἐκάλεσε γὰρ αὐτὸν Νῶε, λέγων· Οὗτος ἡμᾶς διαναπαύσει, ἀνάπαυσιν τὸν κατακλυσμὸν καλῶν. ἐπειδὴ γὰρ
D ἔμελλεν ἐπ' αὐτοῦ ὁ κατακλυσμὸς γίνεσθαι, ὁ δὲ κατακλυσμὸς θάνατος ἦν, θάνατος δὲ ἀνδρὶ ἀνάπαυσις, διὰ τοῦτο τὸν ἄνθρωπον, ἐφ' οὗ γέγονεν ὁ κατακλυσμὸς, τὸν ἀναπαύοντα ἐκάλεσε.

Καὶ ὅτι οὐ βιάζομαι τὴν ἑρμηνείαν, ἀπ' αὐτῆς τῆς γραφῆς ἀκούσωμεν τοῦτο. ἔζησε Λάμεχ ἔτη ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατὸν, καὶ ἐγέννησεν υἱὸν, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Νῶε, λέγων. Οὗτος διαναπαύσει ἡμᾶς ἀπὸ τῶν πόνων ἡμῶν, καὶ τῶν λυπῶν, καὶ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν ἡμῶν, καὶ ἀπὸ τῆς γῆς, ἧς κατηράσατο ὁ θεός. τί λέγεις, ἀναπαύσει ἡμᾶς; καὶ διὰ τί μὴ εἶπε, φησιν, Οὗτος ἀποκτενεῖ ἡμᾶς, οὗτος ποιήσει τὸν κατακλυσμὸν γενέσθαι·
E ἀλλ' εἶπεν, ἀναπαύσει ἡμᾶς; ἀνεστοιχειώθη ἡ κτίσις ἅπασα, ἄβυσσοι ἀνερράγησαν κάτωθεν, καταρράκται ἀνεῴχθησαν ἄνωθεν, ἅπαντα πέλαγος ἦν ξένον καὶ παράδοξον καὶ φρικῶδες, καὶ ἐν τάφῳ κοινῷ τῇ ἰλύϊ καὶ σώματα ἀνθρώπων καὶ σώματα ἵππων καὶ θηρίων ἐκρύπτετο· καὶ τοσαῦτα κακὰ, εἰπέ μοι, καὶ τοσαύτην συμφορὰν ἀνάπαυσιν καλεῖς; ναὶ, φησίν. ἐπειδὴ γὰρ ἐν κακίᾳ ἔζων οἱ ἄνθρωποι, ὁ δὲ κατακλυσμὸς τὴν κακίαν ἀνέκοψεν, οἱ τῆς κακίας ἀπαλλαγέντες ἀνεπαύ-

[a] His similia habes supra in homiliis in Genesim. Ubi de nomine Noë pars eadem. Vide notam ibi. Hic autem adjicit Nia Syrorum lingua esse quietem,

σαν.

σιν. καθάπερ γὰρ σῶμα ποικίλοις νοσήμασι κατεχόμενον, καὶ ἰατρείαν οὐδεμίαν εὑρίσκον, ἐὰν ἐπελθὼν ὁ θάνατος λάβῃ, ἀνέπαυσεν· οὕτω δὲ καὶ τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων γενεὰν, καθάπερ σῶμα ἀνίατα νοσοῦν καὶ πολλοῖς περικατειλημμένον δεινοῖς παραμυθίαν οὐδεμίαν ἔχουσιν, ἐπελθὼν ὁ κατακλυσμὸς ἐξήρπασε καὶ ἀνέπαυσεν. εἰ γὰρ θάνατος ἀνδρὶ ἀνάπαυσις, πολλῷ μᾶλλον τοῖς ἐν κακίᾳ ἀδιορθώτως ζῶσιν ἀνάπαυσις ὁ θάνατος, τῶν πόνων αὐτοὺς ἀπαλλάττων, καὶ οὐκ ἐῶν περαιτέρω τῆς πονηρίας τὴν νομὴν προελθεῖν, οὐδὲ βαρύτερον τοῦ ὄντος γενέσθαι τῶν ἁμαρτημάτων τὸ φορτίον. οὐδὲν γὰρ οὕτω βαρὺ καὶ δυσβάστακτον, ὡς ἁμαρτίας φύσις· οὐδὲν οὕτω κάματον καὶ πόνον ἡμῖν παρέχει ὡς τὸ τῆς πονηρίας εἶδος καὶ τὰ πλημμελήματα. διὰ τοῦτο ὁ Χριστὸς τοῖς ἐν ἁμαρτίαις ζῶσιν ἔλεγε, δεῦτε πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Λάμεχ ἀνάπαυσιν τὸν κατακλυσμὸν ἐκάλεσεν ἐπελθόντα καὶ στήσαντα τὴν πονηρίαν. ἐβουλόμην περαιτέρω τὸν λόγον ἐκτεῖναι τοῦτον· καὶ γὰρ πολλὰ ὑπολέλειπται ἀπὸ τῆς προσηγορίας τοῦ Νῶε· ἀλλὰ τέως ταῦτα τῇ μνήμῃ τῆς ὑμετέρας διανοίας ἐναποθέμενοι, καὶ πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀδελφοὺς τοὺς ἀπολειφθέντας εἰπόντες, ἵνα μὴ πάλιν ἀναγκαζώμεθα μακρότερα ποιεῖν τὰ προοίμια, τῶν εἰρημένων τὴν ἀκολουθίαν ἀναλαμβάνοντες, εἰς εὐχὰς τὸν λόγον καταλύσωμεν, εὐχαριστοῦντες τῷ ταῦτα δεδωκότι εἰπεῖν Θεῷ, ὅτι αὐτῷ ἡ δόξα, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. ἀμήν.

A tur. Ut enim corpus variis morbis obsessum, cui nulla reperitur medela; si forte mors adveniens corripiat, ei quietem affert: sic etiam generationem hominum illorum quasi corpus incurabiliter languens, & malis multis, nullam consolationem admittentibus, obnoxium, superveniens diluvium eripuit, & *quiescere fecit*. Nam si *mors viro quies*, multo Job.3.23.
magis iis qui inemendabiles in malitia vivunt, mors quies est, liberans eos a laboribus, nec sinens ulterius iniquitatis ulcus serpere, neque supra modum grave fieri peccatorum pondus. Non est enim gravius, aut intolerabilius pondus, quam peccati natura: nihilque ita labores & ærumnas nobis affert, ut malitiæ species
B & delicta. Propterea Christus iis qui in peccatis vivunt, dicebat: *Venite qui laboratis & onerati estis, & ego vos quiescere faciam.* Matt.11.28.
Et idcirco Lamech diluvium quietem appellavit, eo quod superveniens malitiæ finem impositurum erat. Volebam sermonem hunc longiorem facere: multa enim omitto, quæ ad nomen Noë pertinent: sed hæc nunc memoria retinete, & fratribus vestris, qui absunt, dicite: ut ne cogamur iterum productioribus uti proœmiis, & dictorum repetere consequentiam, sermonem ergo in precibus finiamus, gratias agentes Deo, qui hæc ut diceremus, dedit: quoniam ipsi gloria in sæcula sæculorum. Amen.

AD

SERMONES QUINQUE IN ANNAM.

MONITUM.

Quo tempore Chrysostomus hos sermones habuerit, & in qua concionum serie ii locandi sint, ipse indicat paulopost initium. Vos enim, *inquit*, fortasse nunc estis obliti, (*Græca quippe non referenda ducimus*) nos multos interim sermones de aliis rebus habuisse. Nam reverso a longinqua illa peregrinatione Patre nostro, necessarium fuit omnia commemorare, quæ in comitatu acciderant, ac deinde cum Gentilibus disputare, ut hos vi calamitatis ad meliorem frugem revocatos, qui deserto Gentilium errore sese ad nos contulerant, pro virili confirmaremus, ac doceremus, quantis tenebris liberati ad tantam lucem veritatis accurrissent. Post illa rursus multis diebus, Martyrum festivitatibus potiti sumus, neque tempori conveniens fuisset, nos qui juxta Martyrum sepulcra versaremur, earum laudum quæ Martyribus debentur exsortes discedere. Successit his rursus cohortatio ad abstinendum a juramentis: cum enim totam rusticorum nationem in urbem ingressam cerneremus, hoc illos instructos a nobis viatico censuimus dimittendos.

Quod ait primo Chrysostomus post reditum Flaviani episcopi se omnia quæ ipsi acciderant in Comitatu, id est in aula Imperatoria, commemorasse; illud, inquam, respicit Homiliam 21. de statuis tomo 2. p. 213. quæ habita fuit post reditum Flaviani, qui reditus contigit in fine

Quadragesimæ anni 387. Hæcque concio habita est ipso die Resurrectionis Domini: illud enim initio Chrysostomus significat cum dicit: Benedictus Deus qui hanc nos vobiscum sacram solemnitatem cum gaudio & lætitia multa hodie celebrare dignatus est. *Secundum hanc homiliam ad Gentiles concionatus est; ut eorum quosdam vi calamitatis abductos, & religionem Christianam amplexos confirmaret: hujus vero concionis aut plurium, si plures de re eadem habuerit, argumentum ille & præcipua capita postea refert: liquet autem eas vel injuria temporum periisse, vel hactenus latere. Dies sequentes quia festa Martyrum occurrebant, celebrandis eorum laudibus insumtæ sunt, absente tamen ob infirmitatem Chrysostomo. His successit, inquit, cohortatio ad abstinendum a juramentis, in gratiam rusticorum facta, qui magno numero in urbem advenerant. Hanc vero cohortationem esse eam quæ decima-nona fertur in Homiliis ad populum Antiochenum tom. 2. p. 188. vix est quod dubitemus. In illa enim sic orditur:* κατετρυφήσατε τῶν ἁγίων μαρτύρων ἐν ταῖς ἔμπροσθεν ταύταις ἡμέραις, Epulis sanctorum Martyrum excepti estis his præteritis diebus, *posteaque de adventu rusticorum pluribus agit, & de juramento vitando sermonem texit longiorem, quam in cæteris 20. homiliis ad populum Antiochenum, in quarum pene singulis aliquid contra juramenta agitatur. Omnes itaque notæ, quæ in hoc de Anna sermone primo habentur, in Homilia illa 19. ad populum Antiochenum recensentur, ita ut hic concionum ordo fuerit; & prima locanda sit Homilia de reditu Flaviani, quæ nunc est 21. ad populum Antiochenum; secundo adversus Gentiles concionem unam vel plures habuit; tertio laudes Martyrum multis diebus* πολλὰς ἡμέρας *celebratæ sunt; quarto coram rusticis contra juramenta loquutus est; Demum hos de Anna sermones cœpit. Agmen ergo ducit Homilia de reditu Flaviani. Postrema autem homilia, Dominica* τῆς ἐπισωζομένης, *quam Dominicam esse quintam post Pascha quæ præcedit Ascensionem Domini, ait Leo Allatius. Savilius esse putat Dominicam in albis; Tillemontius vero opinatur esse Dominicam passionis; huic postremo ego adstipulatus sum in Præfatione tomi 2. Sed jam vereor ut hæc quadrare possint, libentiusque accederem ad Allatium, quandoquidem quinta concio, quæ est postrema in Annam, habita fuit post Pentecosten; nam vox* μεσοπεντηκοστή, *quæ bis irrepsit in textum, est Librariorum error, ut ibidem probamus ex manuscriptis. Omnibus itaque perpensis, ita res constituenda prorsus videtur: atque hoc modo calculus ponendus, qui ut intelligatur attentum lectorem omnino postulat. In concionibus hic memoratis primum haud dubie locum obtinet Homilia de reditu Flaviani, quæ est 21. ad pop. Antiochenum: hanc autem habuit in die Paschæ, ut supra diximus. Postea vero cum Gentilibus disputavit, & multa prosequutus est, quorum capita refert ibidem: utrum vero hæc vel una vel pluribus concionibus absolverit, incertum. Deinde* multis diebus *SS. Martyrum festa quæ occurrebant laudibus celebrata fuerunt, tum præsente & circumagente duce, inquit; hoc est Flaviano episcopo: nam Chrysostomus tum æger domi manebat, ut ait ipse initio homiliæ 19. ad Antiochenos, quam contra juramenta habuit in gratiam rusticorum, qui Antiochiam adventarant: hæc vero concio, ut fert titulus, facta in Dominica* τῆς ἐπισωζομένης, *nunc est decima nona homiliarum ad populum Antiochenum. Verum contra hunc Homiliarum ordinem quidam insurgit scrupulus: in Homilia quippe decima nona ait Chrysostomus, se dum Martyrum festi dies celebrarentur, ægrum domi mansisse: at in Homilia prima in Annam nulla morbi mentio, imo videtur Chrysostomus tunc temporis vel de Martyribus conciones habuisse, vel saltem habere potuisse; licet enim non dicat expresse illas se conciones habuisse, id clare dicit, laudes nempe Martyrum impedimento fuisse, quominus aliud argumentum tractaret. Verum in more est Chrysostomo in hujusmodi recensionibus plurima reticere, quæ negotium facessant: aliunde vero cum in præcedenti Homilia quæ est decima nona ad Antiochenos, ægritudinem suam commemorasset, noluit prima concione in Annam, quæ post illam habita fuit, idipsum repetere. Verum ex duobus impedimentis quominus propositum sibi argumentum tractaret alterum tacuit, nempe ægritudinem; alterum memoravit, nimirum festa Martyrum. Jam hinc constat Dominicam* τῆς ἐπισωζομένης *non esse Dominicam illam quam Passionis vocamus; tum quia pluribus ante illam diebus Flavianus advenerat, quod certe dici nequeat de Dominica Passionis, tum quia ex supra dictis hæc concio diu post homiliam de reditu Flaviani dicta fuit, quæ homilia in ipso die Paschæ habita est. Nec potest esse Dominica* τῆς ἐπισωζομένης *ea, quam in Albis vocamus, ut voluit Savilius; sex enim illi dies qui inter Pascha & Dominicam in albis intercurrunt, non satis fuissent ad ea omnia complectenda, nempe concionem de reditu Flaviani, Disputationem aut disputationes, si plures fuerint, contra Gentiles, Festa Martyrum multis die-*

bus, πολλὰς ἡμέρας *celebrata, & ægritudinem restitutamque valetudinem Chrysostomi. Quamobrem nihil obstante scrupulo illo, quem supra memoravimus, Leonis Allatii sententiam amplectimur, dicentis esse Dominicam quintam post Pascha quæ præcedit Ascensionem. Sic omnia quadrabunt; nam statim post illam in gratiam rusticorum habitam concionem primum in Annam sermonem dixerit, puta feria secunda ante Ascensionem; secundum feria sexta post Ascensionem, tertium feria secunda hebdomadæ sequentis; quartum, qui periit, feria quarta; quintum feria sexta; sextum post Pentecosten; non alia autem de causa hosce præ aliis dies assignamus, quam ut rem fieri potuisse declaremus: nam fatemur potuisse sermones illos in dies alios incidisse.*

Quartus, ut diximus sermo intercidit, ut colligitur ex iis quæ in quinto sermone, qui jam quartus illo amisso inscribitur, dicuntur num. 3. nempe in præcedenti sermone explicata fuisse hæc verba Cantici Annæ, Confirmatum est cor meum in Domino, &c. *quorum interpretatio non habetur in eo qui nunc tertius est.*

Primi sermonis interpretatio est Frontonis Ducæi; secundæ & tertiæ Desiderii Erasmi; quartæ & quintæ Sigismundi Gelenii, quas omnes interpretationes accurate castigavimus.

---

[a] ΛΟΓΟΣ. α'

Εἰς τὸ δεῖν καὶ ἐν τῇ Πεντηκοστῇ καὶ ἀεὶ τῆς νηστείας μεμνῆσθαι, καὶ ὅτι οὐ παρουσία μόνον, ἀλλὰ καὶ μνήμη νηστείας ὠφελεῖ· καὶ περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας, καὶ ὅτι μετὰ τῶν ἄλλων οὐ μικρὸν μέρος αὐτῆς ἡ φυσικὴ τῶν γονέων περὶ τὰ ἔκγονα φιλία· καὶ ὅτι οὐ πατράσι μόνον, ἀλλὰ καὶ μητράσιν ἐπιτέτακται τὰ παιδία ῥυθμίζειν, καὶ πρὸς τῷ τέλει περὶ τῆς Ἄννης.

ΕΠΕΙΔΑΝ ξένον τινὰ καταχθέντα πρὸς ἡμᾶς ἡμέρας τινὰς ὑποδεξάμενοι φιλοφρόνως, καὶ λόγων αὐτῷ καὶ ἁλῶν κοινωνήσαντες, ἀποπέμψωμεν· τῇ B
μετὰ τὴν ἀποδημίαν ἐκείνην ἡμέρᾳ, τραπέζης παραθείσης, εὐθέως ἀναμιμνησκόμεθα αὐτοῦ τε καὶ τῶν λόγων τῆς συνουσίας, καὶ μετὰ πολλῆς αὐτὸν ἐπιζητοῦμεν τῆς ἀγάπης. τοῦτο δὴ καὶ ἐπὶ τῆς νηστείας ποιήσωμεν. καὶ γὰρ κατήχθη πρὸς ἡμᾶς ἡμέρας τεσσαράκοντα, ὑπεδεξάμεθα αὐτὴν φιλοφρόνως, καὶ ἀπεπέμψαμεν. ἐπεὶ οὖν μέλλομεν παρατιθέναι τράπεζαν νῦν πνευματικὴν, ἀναμνησθῶμεν αὐτῆς, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς ἁπάντων ἐγγινομένων ἡμῖν ἀγαθῶν. οὐ γὰρ δὴ παρουσία νηστείας μόνον, ἀλλὰ καὶ μνήμη νηστείας τὰ μέγιστα ὠφελῆσαι δύναιτ' ἄν. καὶ καθάπερ οἱ φιλούμενοι παρ' ἡμῶν, οὐχὶ παρόντες μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς νοῦν ἡμῖν ἐρχόμενοι, πολλῆς ἡμᾶς C
πληροῦσιν ἡδονῆς· οὕτω καὶ αἱ τῆς νηστείας ἡμέραι, καὶ οἱ σύλλογοι, καὶ αἱ διατριβαὶ αἱ κοιναὶ, καὶ τὰ ἄλλα ἃ παρ' ἐκείνης ἐκαρπούμεθα, καλὰ, καὶ ἀπὸ τῆς μνήμης εὐφραίνει, κἂν ταῦτα ἅπαντα συλλέξαντες ἀναμνησθῶμεν, μεγάλα καὶ κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν κερδανοῦμεν. ταῦτα δὲ λέγω οὐκ ἀναγκάζων νηστεύειν, ἀλλὰ πείθων μὴ τρυφᾷν, μηδὲ κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων διακεῖσθαι, εἴγε ἀνθρώπους τοὺς οὕτω μικροψύχως διακειμένους [b] χρὴ καλεῖν, οἳ καθάπερ ἐκ δεσμῶν ἀφεθέντες, καὶ δεσμωτηρίου τινὸς ἀπαλλαγέντες χαλεποῦ, πρὸς ἀλλήλους λέγουσι· μόλις ποτὲ δ'

SERMO I.

Quod oporteat & in Pentecoste, & semper jejunii meminisse, & quod non præsentia solum, sed etiam recordatio jejunii sit utilis: & de Dei providentia, quodque non minima pars ipsius sit præter alia parentum erga liberos amor: quodque non patribus solum, sed & matribus præceptum sit, ut liberorum mores componant, & ad extremum de Anna.

1. UBI peregrinum aliquem apud nos diversatum, ad aliquot dies comiter exceptum, & colloquii mensæque participem factum dimiserimus, postridie profectionis illius mensa posita statim ejus ac verborum congressus recordamur, ac multa cum caritate ipsum requirimus: hoc nobis erga jejunium quoque præstandum est. Nam cum apud nos dies quadraginta fuerit diversatum, comiter illud excepimus ac dimisimus: quando igitur mensa jam nobis spiritualis apponenda est, reminiscamur illius, bonorumque omnium, quæ nobis invexit. Non enim præsentia tantum jejunii, sed etiam memoria jejunii maxime utilis esse potest. Et sicut illi quos amamus, non solum cum adsunt, verum etiam cum nobis in mentem veniunt multa nos voluptate perfundunt: ita quoque dies jejunii, collectæ, communesque conventus & alia quibus ejus beneficio fruebamur bona, vel sola memoria nos oblectant, & hæc omnia si in memoriam revocemus, multum inde lucrum hoc etiam tempore colligemus. Hæc autem a me non eo dicuntur, quod cogere vos ad jejunandum velim, sed ut vobis persuadeam, ut ne genio indulgeatis, neve sic afficiamini, ut plerique homines solent, siquidem homines appellandi sunt, qui tantam pusillanimitatem præ se ferunt, qui tamquam e vinculis emissi, & gravi quopiam carcere liberati sic alloquuntur se mutuo: Tandem molestum illud jeju-

Jejunii memoria utilis.

[a] Collati cum codicib. Colbert. num. 49. & 974. cum Regio 1936.

[b] Reg. χρὴ λέγειν.

nii pelagus emensi sumus: alii vero qui multo pejus, & imbecillius sunt affecti, etiam ob futuram Quadragesimam pertimescunt. Hoc vero propterea, quod toto reliquo tempore deliciis, luxuriæ, atque ebrietati se totos dedant: Quod si aliis diebus castæ modestæque vitæ agendæ nos assuefaceremus, & præteritum desideraremus jejunium, & venturum multa cum voluptate susciperemus. Quid enim boni jejunii nobis opera non obvenit? omnia tranquillitatis ac puræ serenitatis plena sunt. Nonne domus tumultibus, cursitationibus, omnique perturbatione sunt liberatæ? quinetiam ante ipsas domos eorum animus, qui jejunant, hac quiete perfruitur, civitas ipsa tota modestiam, quæ in animo ac domibus cernitur, imitatur. Nam neque sub vesperam audire canentes licet, neque interdiu tumultuantes & ebrios, non clamantes, non pugnantes, sed multam ubique tranquillitatem licet cernere. Nunc autem non ita est, sed jam inde ab exortu solis clamores ac turbæ, coquorum cursitationes, ac multus in domibus, multus in mentibus fumus, dum intus in nobis succenduntur affectus, & flamma turpium cupiditatum a deliciis excitatur. Propterea, quod præteriit jejunium requiramus, illud enim hæc omnia coërcebat. Ac licet laborem ejus excusserimus, ejus tamen desiderium non exstinguamus, neque memoriam deponamus: sed cum pransus & expergefactus in forum veneris, diemque videris vergentem ad vesperam, hanc ingressus Ecclesiam, & juxta sanctuarium istud veniens, jejunii temporis recordare, quo multitudinis plenam Ecclesiam cernebamus, omnes autem audiendi desiderio succensi erant, multa ubique lætitia, mens omnium erat erecta: hæc omnia tecum reputans, dies illos optabiles recordare. Quod si mensæ accubiturus sis, cum hac recordatione cibos degusta, nec unquam in ebrietatem labi poteris. Sed sicut qui honestam, castam & ingenuam uxorem duxerint, & ejus vehementi amore sint inflammati, ne absente quidem illa, meretricem & perditam mulierem adamare possunt, quod illius amor eorum mentem præoccupaverit, nec alium amorem ingredi sinat: sic & in jejunio fit, & in ebrietate. Ergo si illius ingenuæ castæque meminerimus, publicam hanc meretricem omnisque turpitudinis matrem, ebrietatem inquam, facillime repellemus, dum amor jejunii vehementius quam manus ulla impudentiam istius repellet. Propter hæc omnia dies illos, quæso, semper mente versemus: ut autem quidpiam ego quoque ad memoriam illam conferam, idem argumentum, quod tractare tum paratus eram, in medium nunc quoque proferre conabor, ut ipsa similitudo doctrinæ recordationem temporis illius excitet. Vos enim fortasse

Jejunii bona quanta.

A χαλεπὸν τῆς νηστείας διανύσαντες πέλαγος· ἄλλοι δὲ τούτων ἀσθενέστερον διακείμενοι, καὶ ὑπὲρ τῆς μελλούσης δεδοίκασι τεσσαρακοστῆς. τοῦτο δὲ γίνεται ἐκ τοῦ τὸν ἄλλον ἅπαντα καιρὸν τρυφῇ, καὶ ἀσωτίᾳ, καὶ μέθῃ πάσῃ μεθ' ὑπερβολῆς ἑαυτοὺς ἐκδιδόναι. ὡς εἴγε μεμελετήκειμεν τὰς ἄλλας ἡμέρας σεμνῶς καὶ ἐπιεικῶς ζῆν, καὶ ἀπελθοῦσαν ἂν ἐπεθήσαμεν τὴν νηστείαν, καὶ παραγίνεσθαι μέλλουσαν μετὰ πολλῆς ἂν ὑπεδεξάμεθα τῆς ἡδονῆς. τί γὰρ οὐκ ἀγαθὸν ἡμῖν ἀπὸ νηστείας; πάντα γαλήνης γέμει καὶ καθαρᾶς εὐδίας. οὐχὶ καὶ οἰκίαι θορύβων καὶ δρόμων καὶ πάσης εἰσὶν ἠλευθερωμέναι ταραχῆς; καὶ πρὸ B τῶν οἰκιῶν δὲ ἡ τῶν νηστευόντων διάνοια ταύτης ἀπολαύει τῆς ἡσυχίας· πόλις δὲ ἅπασα τὴν ἐν τῇ διανοίᾳ, καὶ τὴν ἐν ταῖς οἰκίαις εὐταξίαν μιμεῖται. οὔτε γὰρ ἐν ἑσπέρᾳ ᾀδόντων ἐστὶν ἀκοῦσαι, οὔτε ἐν ἡμέρᾳ θορυβούντων καὶ μεθυόντων, οὐ κραζόντων, οὐ μαχομένων, ἀλλὰ πολλὴν πανταχοῦ τὴν ἡσυχίαν ἐστὶν ὁρᾷν. ἀλλ' οὐχὶ νῦν οὕτως, ἀλλ' εὐθέως ὑπὸ τὴν ἕω κραυγαὶ, καὶ θόρυβοι, καὶ μαγείρων δρόμοι, καὶ πολὺς μὲν ἐν ταῖς οἰκίαις, πολὺς C δὲ ἐν τοῖς λογισμοῖς ὁ καπνὸς, τῶν παθῶν ἡμῖν ἔνδον ὑποκαιομένων, καὶ τῆς φλογὸς διεγειρομένης τῆς ἐν ταῖς ἀτόποις ἐπιθυμίαις ὑπὸ τῆς τρυφῆς. διὰ ταῦτα ζητῶμεν καὶ ἀπελθοῦσαν τὴν νηστείαν· ἐκείνη γὰρ ταῦτα πάντα κατέστελλε. κἂν τὸν πόνον αὐτῆς ἀπεθέμεθα, ἀλλὰ τὸν πόθον αὐτῆς μὴ καταλύσωμεν, μηδὲ τὴν μνήμην σβέσωμεν· ἀλλ' ὅταν ἀριστήσας καὶ καθευδήσας εἰς τὴν ἀγορὰν [a] ἐμβάλῃς, καὶ τὴν ἡμέραν πρὸς ἑσπέραν ἤδη ἐπειγομένην ἴδῃς, εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην, καὶ παρὰ τὸ βῆμα τοῦτο ἐλθὼν, ἀναμιμνήσκου τοῦ καιροῦ D τῆς νηστείας, καθ' ὃν μεστὴ μὲν ἡ ἐκκλησία τοῦ πλήθους ἡμῖν ἦν, σφοδρὰ δὲ ἡ τῆς ἀκροάσεως προθυμία, πολλὴ δὲ ἡδονὴ, καὶ διεγηγερμένη πάντων ἡ διάνοια, καὶ πάντα ταῦτα συλλέγων, ἀναμιμνήσκου τῶν ποθεινῶν ἡμερῶν ἐκείνων. κἂν μέλλῃς παρατίθεσθαι τράπεζαν, μετὰ τῆς μνήμης ταύτης ἅπτου τῶν ἐδεσμάτων, καὶ οὐδέποτε εἰς μέθην ἐξολισθῆσαι δυνήσῃ. ἀλλ' ὥσπερ οἱ γυναῖκα σεμνὴν καὶ σώφρονα καὶ ἐλευθέραν ἔχοντες, καὶ σφόδρα αὐτῆς περικαιόμενοι, οὐδὲ ἀπούσης αὐτῆς, πόρνης καὶ διεφθαρμένης ἐρασθεῖεν ἂν, τοῦ πόθου τοῦ περὶ ἐκείνην προκατέχοντος τὴν διάνοιαν, καὶ E ἕτερον ἐπεισελθεῖν ἔρωτα οὐκ ἐῶντος· οὕτω δὴ καὶ ἐπὶ τῆς νηστείας, καὶ τῆς μέθης γίνεται. ἂν τοίνυν ἐκείνης τῆς ἐλευθέρας καὶ σώφρονος μνημονεύωμεν, τὴν πάνδημον πόρνην ταύτην, καὶ πάσης ἀσχημοσύνης μητέρα, τὴν μέθην λέγω, μετὰ πολλῆς διακρουσόμεθα τῆς εὐκολίας, τοῦ πόθου τῆς νηστείας, πάσης χειρὸς σφοδρότερον, ἀπωθοῦντος τὴν ταύτης ἀναισχυντίαν. διὰ ταῦτα δὴ πάντα, παρακαλῶ κατὰ νοῦν ἀεὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἔχωμεν. ἵνα δέ τι κἀγὼ πρὸς τὴν μνήμην ἐκείνην συμβάλωμαι, τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, ἣν τότε κινεῖν παρεσκευαζόμην, ταύτην καὶ νῦν εἰς μέσον ἀγαγεῖν πειράσομαι, ὥστε καὶ τῇ κατὰ τὴν διδασκαλίαν ὁμοιότητι γενέσθαι τινὰ τοῦ καιροῦ μνήμην ἡμῖν ἐκείνου. [b] ὑμεῖς

[a] Colb. unus ἐμβάλλῃς.

[b] Hæc quæ ad hujus homiliæ habitæ tempus pertinent, pluribus excussimus in Monito supra.

μὲν γὰρ ἴσως ἐπιλέλησθε, διὰ τὸ μεταξὺ πολλὰς γεγενῆσθαι διαλέξεις ἡμῖν, καὶ ὑπὲρ ἑτέρων πραγμάτων. καὶ γὰρ ἐλθόντος τοῦ πατρὸς ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἀποδημίας, ἀναγκαῖον ἦν τὰ κατὰ τὸ στρατόπεδον συμβάντα ἅπαντα εἰπεῖν, καὶ μετὰ ταῦτα πρὸς Ἕλληνας ἀποτείνεσθαι, ὥστε τούτους ἀπὸ τῆς συμφορᾶς βελτίους γενομένους, καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς αὐτομολήσαντας πλάνης, μετ᾽ ἀκριβείας ῥιζῶσαι, καὶ διδάξαι, οἵου μὲν ἀπηλλάγησαν σκότους, οἵῳ δὲ προσέδραμον ἀληθείας φωτί. μετ᾽ ἐκεῖνο πάλιν, πολλὰς ἡμέρας τῆς τῶν μαρτύρων ἀπελαύσαμεν πανηγύρεως, καὶ ἄκαιρον ἦν ἐν τάφοις μαρτύρων διατρίβοντας, τῶν τοῖς μάρτυσι πρεπόντων ἐγκωμίων ἀμοίρους ἀπελθεῖν. ταῦτα τὰ ἐγκώμια διεδέξατο πάλιν ἡ περὶ τῶν ὅρκων παραίνεσις. ἐπειδὴ γὰρ τὴν ἀγροικίαν ἅπασαν τῆς πόλεως εἴδομεν ἐπιβᾶσαν, ἐβουλήθημεν αὐτοῖς δόντες ἐφόδια ταῦτα, οὕτως αὐτοὺς ἐκπέμψαι παρ᾽ ἡμῶν ἅπαντας.

Ὑμῖν μὲν οὖν διὰ ταῦτα οὐκ ἂν εἴη δυνατὸν ῥαδίως ἀνενεγκεῖν τὴν τότε ἡμῖν γενομένην πρὸς Ἕλληνας ζήτησιν· ἐγὼ δὲ ὁ διὰ παντὸς ἐν τούτοις ἐσχολακὼς, καὶ ταύτην ἔχων μελέτην, ῥᾷστα πρὸς ὑμᾶς ὀλίγα τῶν τότε εἰρημένων εἰπὼν, ὁλόκληρον τὴν τῶν λόγων ὑποθέσεως ἀναμνῆσαι δυνήσομαι. τίς οὖν ἦν ἡμῖν ἡ ὑπόθεσις; ἐζητοῦμεν πῶς ἐξ ἀρχῆς ὁ Θεὸς ἡμῶν προενόει τοῦ γένους, καὶ πῶς τὰ συμφέροντα [a] ἐπαίδευσεν, οὔτε γραμμάτων ὄντων, οὔτε γραφῶν δοθεισῶν· καὶ ἐδείκνυμεν ὅτι διὰ τῆς κατὰ τὴν κτίσιν θεωρίας πρὸς τὴν αὐτοῦ θεογνωσίαν ἐχειραγώγησεν· ὅτε καὶ λαβόμενος ὑμῶν οὐχὶ τῆς χειρὸς, ἀλλὰ τῆς διανοίας, πανταχοῦ τῆς κτίσεως περιήγαγον, δεικνὺς οὐρανὸν, καὶ γῆν, καὶ θάλατταν, καὶ λίμνας, καὶ πηγὰς, καὶ ποταμοὺς, καὶ πελάγη μακρὰ, καὶ λειμῶνας, καὶ παραδείσους, καὶ κομῶντα τὰ λήϊα, καὶ βρίθοντα τοῖς καρποῖς τὰ δένδρα, καὶ καλυπτομένας δρυμοῖς κορυφὰς ὀρῶν. ὅτε καὶ περὶ σπερμάτων, καὶ περὶ βοτανῶν, καὶ περὶ ἀνθέων, καὶ περὶ φυτῶν ἐγκάρπων τε καὶ ἀκάρπων, καὶ περὶ ἀλόγων, ἡμέρων τε καὶ ἀγρίων, ἐνύδρων τε καὶ χερσαίων, καὶ ἀμφιβίων, περὶ τῶν τὸν ἀέρα τεμνόντων, περὶ τῶν χαμαὶ συρομένων, καὶ περὶ αὐτῶν τῶν τοῦ παντὸς στοιχείων πολλὰ διελέχθην, καὶ καθ᾽ ἕκαστον ἐπεβοῶμεν κοινῇ πάντες, ἀτονούσης ἡμῖν πρὸς τὸν ἄπειρον πλοῦτον τῆς διανοίας, καὶ τὸ πᾶν καταλαβεῖν μὴ δυναμένης, ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας. οὐ διὰ τὸ πλῆθος δὲ μόνον ἐθαυμάζομεν τοῦ Θεοῦ τὴν σοφίαν, ἀλλὰ καὶ δι᾽ ἀμφότερα ταῦτα, ὅτι καὶ καλὴν καὶ μεγάλην καὶ θαυμαστὴν τὴν κτίσιν ἐποίησε, καὶ ὅτι πολλὰ πάλιν τῆς ἀσθενείας αὐτῆς δείγματα ἐναπέθετο τοῖς ὁρωμένοις· τὸ μὲν, ἵνα θαυμάζηται ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ πρὸς τὴν ἑαυτοῦ λατρείαν τοὺς ὁρῶντας ἐφέλκηται· τὸ δὲ, ἵνα μὴ τὸν ποιήσαντα ἀφέντες οἱ θεωροῦντες αὐτῶν τὸ κάλλος καὶ τὸ μέγεθος, ἀντ᾽ ἐκείνου προσκυνήσωσι τὰ ὁρώμενα, τῆς ἐν αὐτοῖς ἀσθενείας δυναμένης τὴν τοιαύτην διορθῶσαι πλάνην. καὶ πῶς

a Reg. ἐπαίδευεν.

A nunc estis obliti, nos multos interim sermones de aliis rebus habuisse. Nam reverso a longinqua illa peregrinatione patre nostro, necessarium fuit, omnia commemorare, quæ in Comitatu acciderant, ac deinde cum Gentilibus disputare, ut hos vi calamitatis ad meliorem frugem revocatos, qui deserto Gentilium errore sese ad nos contulerant, pro virili confirmaremus, ac doceremus, quantis tenebris liberati, ad tantam lucem veritatis accurrissent. Post illa rursus multis diebus Martyrum festivitatibus potiti sumus, B neque tempori conveniens fuisset, nos qui juxta martyrum sepulcra versaremur, earum laudum, quæ martyribus debentur exortes discedere. Successit his ad abstinendum a juramentis cohortatio: cum enim totam rusticorum nationem in urbem ingressam cerneremus, hos illo instructos a nobis viatico censuimus dimittendos.

Festa Martyrum & reliquiæ.

2. Vobis quidem non facile fuerit disputationem referre, quam tum adversus Gentiles instituimus: ego vero semper in his exercitatus, & huic palæstræ addictus, nullo negotio paucis ex iis, quæ tum diximus, C repetitis, potero totius orationis argumenti vobis memoriam refricare. Quodnam ergo fuit argumentum? Quærebamus quo pacto Deus a principio generi humano provideret, & quo pacto quæ utilia forent doceret, cum nullæ exstarent literæ, neque scripturæ datæ essent, & ostendimus per contemplationem creaturarum illud ad Dei cognitionem esse deductum: quo tempore vos non manu prehensos, at mente per universam creaturam circumduxi cælum ostendens, terram, mare, lacus, fontes, fluvios, æquora immensa, prata, pomaria, florentes segetes, fructibus D onustas arbores, obtecta nemoribus montium culmina: tum quoque de seminibus, de oleribus, de floribus, de plantis tam fructuosis quam infructuosis, de bestiis cicuribus simul & agrestibus, aquatilibus, & terrestribus, quæ ancipites in utraque sede vivunt, de iis quæ aërem pennis secant, de illis quæ humi repunt, deque ipsis mundi elementis multa disserui, & in singulis una voce simul acclamabamus omnes, cum mens nostra tot immensas opes capere non posset: *Quam magnificata sunt opera tua* E *Domine: omnia in sapientia fecisti.* Neque vero propter multitudinem tantum Dei sapientiam mirabamur, sed & propter utraque hæc duo, quod & pulcram & magnam & admirabilem condiderit creaturam, & quod multa imbecillitatis ejus indicia rebus quæ cernuntur indiderit, tum ut ob sapientiam laudetur, atque ad cultum suum eos qui cernunt alliciat: tum ne creatore dimisso qui pulcritudinem ac magnitudinem illarum intuentur, pro illo res oculis subjectas adorent, cum ea quæ in illis apparet imbecillitas, ejusmodi corrigere possit errorem. Item quo pacto crea-

Deus homines quo pacto quondam instruxerit.

Psal. 91. 6.

tura omnis corruptioni eſt obnoxia, & ad meliorem ſpeciem transferetur, majori gloria perfruetur, & quando & quare, & cur obnoxia corruptioni ſit edita, atque hæc omnia tum apud vos philoſophabamur, Deique potentiam inde demonſtrabamus, quod in corruptibilibus corporibus tantam condiderit pulcritudinem, (quam & a principio Deus illis attribuit) ſiderum, cæli & ſolis. Vere namque mirari poſſumus, qua ratione cum tot anni ſint elapſi, nihil tale ſint paſſa, quale noſtra corpora patiuntur, neque ſenectute reddita fuerint imbecilliora, neque morbo vel ægritudine aliqua debilitata ſint, ſed vim ac pulcritudinem ſuam, quam, ut ante dixi, Deus illis attribuerat, perennem conſervent, & neque ſolis conſumtum ſit lumen, neque ſiderum ſplendor obſcuratus, neque cæli fulgor effluxerit, non maris termini loco moti ſint, non terræ virtus ad partus annuos fructuum edendos exſtincta ſit. Hæc autem omnia corruptioni eſſe obnoxia cum ex rationibus, tum ex ſacris literis demonſtravimus: pulcra vero illa eſſe ac ſplendida ſuumque ſemper integrum vigorem conſervaſſe, quotidianus eorum qui cernunt teſtatur aſpectus, in quo maxime admirandus eſt Deus, qui ſic ea ab initio condidit. Sed quoniam dum hæc a nobis dicerentur, refragabantur nonnulli dicentes, igitur omnium quæ ſub aſpectum cadunt, viliſſimum eſt homo, ſiquidem cæli corpus, terræ, ſolis, & omnium ſiderum tanto tempore duravit, hic vero poſt annos ſeptuaginta diſſolvitur atque interit. Primum quidem illud dixerimus, non totum animal diſſolvi, ſed præcipuam magiſque neceſſariam partem perpetuo manere animam immortalem, quæ nullis ejuſmodi morbis eſt obnoxia, minorem autem corruptioni eſſe obnoxiam: deinde hoc ipſum majorem cedere nobis in honorem. Neque enim temere, vel ſine cauſa, ſed & juſte atque in rem noſtram & ſenectutem & morbos ſuſtinemus. Juſte quidem, quod in peccatum lapſi fuerimus: in rem noſtram autem ut ingenitam nobis ex ignavia ſuperbiam, per hos defectus ac morbos retundamus. Non igitur ut contumelia nos afficeret, hoc fieri permiſit Deus. Si enim afficere contumelia voluiſſet, non immortalem eſſe animam noſtram ſiviſſet. Sed neque, quod impotens eſſet, tale noſtrum corpus effecit. Etenim ſi imbecillis eſſet, nequaquam cælum & ſidera, & terræ corpus tanto tempore tueri in rerum natura potuiſſet: ſed ut nos meliores, moderatioreſque redderet ſibique magis obſequentes, quod omnis nobis ſalutis occaſionem largitur. Propterea non effecit, ut aut ſenectute cælum, aut aliis quibuſdam talibus morbis corriperetur. Cum enim libero arbitrio ſit & anima deſtitutum, neque peccare, neque recte agere poteſt: unde neque ejuſmodi emendatione illi eſt opus: nobis autem qui ratione ſumus &

A φθαρτὴ πᾶσά ἐστιν ἡ κτίσις, καὶ πρὸς τὸ βέλτιον μεταστήσεται σχῆμα, καὶ πλείονος ἀπολαύσεται δόξης, καὶ πότε, καὶ διὰ τί, καὶ τίνος ἕνεκεν φθαρτὴ γέγονε, καὶ ταῦτα ἅπαντα πρὸς ὑμᾶς ἐφιλοσοφοῦμεν τότε, καὶ τοῦ θεοῦ τὴν δύναμιν κἀντεῦθεν ἐδείκνυμεν, ὅτι ἐν φθαρτοῖς σώμασι τοσοῦτον εἰργάσατο κάλλος, ὅπερ καὶ ἐξ ἀρχῆς αὐτοῖς συνεκλήρωσεν ὁ θεὸς, τὸ τῶν ἄστρων, τὸ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ τοῦ ἡλίου. καὶ γὰρ ὄντως ἐστὶ θαυμάσαι, πῶς ἐτῶν παρελθόντων τοσούτων, οὐδὲν ἔπαθον, οἷον τὰ ἡμέτερα σώματα, οὐδὲ τῷ γήρᾳ ἀσθενέστερα γέγονεν, οὐδὲ νό-
B σῳ καὶ ἀρρωστίᾳ [a] τινὶ κατεμαλακίσθη, ἀλλὰ τὴν οἰκείαν ἀκμὴν καὶ τὸ κάλλος, ὅπερ, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐξ ἀρχῆς αὐτοῖς συνεκλήρωσεν ὁ θεὸς, μένει διατηροῦντα, καὶ οὔτε τὸ ἡλιακὸν ἐξετρίβη φῶς, οὔτε τὸ τῶν ἄστρων ἄνθος ἀμαυρότερον γέγονεν, οὐχ ἡ τοῦ οὐρανοῦ φαιδρότης ἐξεῤῥύη, οὐχ οἱ τῆς θαλάττης ἐκινήθησαν ὅροι, οὐχ ἡ τῆς γῆς ἐσβέσθη δύναμις ἡ περὶ τοὺς τόκους τῶν ἐτησίων καρπῶν. καὶ ὅτι μὲν φθαρτὰ ταῦτά ἐστι, καὶ ἀπὸ λογισμῶν, καὶ ἀπὸ τῶν θείων γραφῶν ἀπεδείξαμεν· ὅτι δὲ καλὰ, καὶ φαιδρὰ, καὶ τὸ ἄνθος ἀκμάζον διετήρησεν, ἡ καθημερινὴ μαρτυρεῖ τῶν ὁρώντων ὄψις,
C ὃ δὴ μάλιστά ἐστι θαυμάσαι τοῦ ποιήσαντος οὕτως αὐτὰ ἐξ ἀρχῆς θεοῦ. ἐπειδὴ δὲ ταῦτα λεγόντων ἡμῶν τότε τινὲς ἀντέτεινον, λέγοντες· οὐκοῦν πάντων τῶν ὁρωμένων ἀτιμότερον ὁ ἄνθρωπος, εἴγε οὐρανοῦ μὲν σῶμα, καὶ γῆς, καὶ ἡλίου, καὶ τὸ τῶν ἄστρων ἁπάντων πρὸς τοσοῦτον διήρκεσε χρόνον· οὗτος δὲ μετὰ ἑβδομήκοντα ἔτη διαλύεται, καὶ ἀπόλλυται. πρῶτον μὲν ἐκεῖνο ἂν εἴποιμεν ὅτι οὐχ ὁλόκληρον διαλύεται τὸ ζῶον, ἀλλὰ τὸ κυριώτερον αὐτοῦ καὶ ἀναγκαιότερον, ἡ ψυχὴ μένει διηνεκῶς ἀθάνατος, οὐδενὶ τούτων εἴκουσα τῶν παθῶν, καὶ ἡ φθορὰ περὶ τὸ ἔλαττον γίνεται· δεύτερον ὅτι καὶ τούτῳ αὐτῷ τιμώμεθα
D μειζόνως. οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς, οὐδὲ ἄνευ αἰτίας τινὸς, ἀλλὰ καὶ δικαίως, καὶ ἐπὶ χρησίμῳ, καὶ γῆρας καὶ νόσους ὑπομένομεν. δικαίως μὲν, ὅτι πρὸς ἁμαρτίαν κατεπέσομεν· χρησίμως δὲ, ἵνα τὴν ἐκ τῆς ῥᾳθυμίας ἐγγινομένην ἡμῖν ἀπόνοιαν διὰ τῆς ἐνδείας ταύτης καὶ τῶν παθῶν διορθωσώμεθα. οὐ τοίνυν ἀτιμάζων ἡμᾶς ὁ θεὸς τοῦτο γενέσθαι εἴασεν. εἰ γὰρ ἠτίμαζεν, οὐκ ἂν τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀφῆκεν ἀθάνατον εἶναι. ἀλλ' οὐδὲ ἀσθενῶν, τὸ σῶμα τὸ ἡμέτερον ἐποίη-
E σε τοιοῦτον. εἰ γὰρ ἠσθένει, οὐκ ἂν τὸν οὐρανὸν, καὶ τοὺς ἀστέρας, καὶ τὸ σῶμα τῆς γῆς ἴσχυσε τοσοῦτον διακρατῆσαι χρόνον· ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ βελτίους ποιῆσαι καὶ σωφρονεστέρους, καὶ αὐτῷ μᾶλλον καταπειθεῖς, ὅπερ ἁπάσης ἐστὶ σωτηρίας ὑπόθεσις. διὰ τοῦτο οὐρανὸν μὲν οὐκ ἐποίησεν οὔτε γήρᾳ ἁλίσκεσθαι τέως, οὔτε ἄλλαις τισὶ τοιαύταις ἀρρωστίαις. ὁ γὰρ προαιρέσεως καὶ ψυχῆς ἀπεστερημένος οὔτε ἁμαρτεῖν, οὔτε κατορθῶσαι δύναιτ' ἄν. ὅθεν οὐδὲ διορθώσεως αὐτῷ χρεία τοιαύτης. ἡμῖν δὲ τοῖς λο-

[a] Colb. unus & Reg. τινὶ κατεμαλάχθη.

A γῳ καὶ ψυχῇ τετιμημένοις ἀναγκαίως γέγονεν ἡ διὰ τῶν παθῶν τούτων ἐγγενομένη σωφροσύνη, καὶ ταπεινοφροσύνη, ἐπειδὴ καὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν παρὰ τῶν ἄλλων ἁπάντων εἰς ἀπόνοιαν ἀπεσκίρτησεν ὁ πρῶτος γενόμενος ἄνθρωπος. ἄλλως δὲ, εἰ καθάπερ τὰ ἡμέτερα σώματα, οὕτω [a] καὶ ὁ οὐρανὸς ἔμελλε κατασκευάζεσθαι καὶ γηρᾷν, πολλὴν ἂν πολλοὶ τοῦ ποιοῦντος κατέγνωσαν ἀσθένειαν, ὡς οὐκ ἰσχύοντος ἓν σῶμα διακρατῆσαι ἐπὶ πολλὰς ἐτῶν περιόδους· νῦν δὲ αὐτοῖς καὶ αὕτη ἡ πρόφασις ἀφῄρηται, τῶν ἔργων ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον μενόντων.

B Πρὸς δὲ τοῖς εἰρημένοις, οὐδὲ μέχρι τούτου στήσεται τὰ ἡμέτερα, ἀλλ᾽ ἐπειδὰν τῷ παρόντι βίῳ σωφρονισθῶμεν καλῶς, μετὰ πλείονος ἀναστήσει δόξης τὰ σώματα, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἡλίου, καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἔσται λαμπρότερα, καὶ πρὸς τὴν ἄνω μεταστήσεται λῆξιν. εἷς μὲν οὖν θεογνωσίας τρόπος, ὁ διὰ τῆς κτίσεως ἁπάσης· ἕτερος δὲ οὐκ ἐλάττων, ὁ τοῦ συνειδότος, ὃν καὶ τοῦτον ἅπαντα τότε διὰ πλειόνων ἐξεθέμεθα λόγων, δεικνύντες πῶς αὐτοδίδακτος ἡμῖν ἐστιν ἡ τῶν καλῶν καὶ τῶν οὐ τοιούτων γνῶσις, καὶ πῶς ἔνδοθεν ἡμῖν τὸ συνειδὸς ἅπαντα ἐνηχεῖ ταῦτα. δύο γὰρ οὗτοι διδάσκαλοι γεγόνασιν ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς, ἡ κτίσις, καὶ τὸ C συνειδός· καὶ οὐδέτερος αὐτῶν φωνὴν ἀφιεὶς, σιγῇ τοὺς ἀνθρώπους ἐπαίδευον. ἥ τε γὰρ κτίσις διὰ τῆς ὄψεως ἐκπλήττουσα τὸν θεατὴν, εἰς τὸ τοῦ ποιήσαντος αὐτὴν θαῦμα παραπέμπει τὸν ὁρῶντα ἅπαντα· τό τε συνειδὸς ἔνδον ἐνηχοῦν, ἅπαντα ὑποβάλλει τὰ πρακτέα· καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὴν ψῆφον τὴν κρίσιν διὰ τῶν τῆς ὄψεως πραγμάτων καταλαμβάνομεν. ὅταν γὰρ ἔνδον κατηγορῇ τῆς ἁμαρτίας, συγχεῖ τὴν ὄψιν ἔξωθεν, καὶ πολλῆς τῆς ἀθυμίας πληροῖ. πάλιν ὠχροὺς ἐργάζεται καὶ περιδεεῖς, ὅταν ἐπί τινι τῶν αἰσχίστων ἁλῶμεν, καὶ τῆς φωνῆς μὲν οὐκ ἀκούο- D μεν, διὰ δὲ τῆς ἔξωθεν ὄψεως τὴν ἔνδον γινομένην ἀγανάκτησιν θεωροῦμεν. μετὰ δὲ τούτων τῶν δύο, καὶ τρίτον ἡμῖν διδάσκαλον ἐδείκνυ προστεθέντα παρὰ τῆς τοῦ θεοῦ κηδεμονίας ὁ λόγος, οὐκέτι ἄφωνον, καθάπερ τοὺς προτέρους, ἀλλὰ λόγῳ, καὶ παραινέσει, καὶ συμβουλῇ ῥυθμίζοντα ἡμῶν τὴν γνώμην. τίς δὲ οὗτός ἐστιν; ὁ συγκεκληρωμένος ἑκάστῳ πατήρ. διὰ γὰρ τοῦτο φιλεῖσθαι παρὰ τῶν γεννησάντων ἡμᾶς κατεσκεύασεν ὁ θεὸς, ἵνα παιδευτὰς ἔχωμεν τῆς ἀρετῆς. οὐ γὰρ τὸ σπεῖραι ποιεῖ πατέρα μόνον, ἀλλὰ τὸ παιδεῦσαι καλῶς· οὐδὲ τὸ κυῆσαι μητέρα ἐργά- E ζεται, ἀλλὰ τὸ θρέψαι καλῶς. καὶ ὅτι τοῦτό ἐστιν ἀληθὲς, καὶ οὐχ ἡ φύσις, ἀλλ᾽ ἡ ἀρετὴ ποιεῖ πατέρας, αὐτοὶ συνομολογήσαιεν ἂν ἡμῖν οἱ γονεῖς. τοὺς γοῦν υἱοὺς τοὺς ἑαυτῶν πολλάκις, ἐπειδὰν φαύλους ἴδωσι γενομένους, καὶ εἰς πονηρίαν ἀποσκιρτήσαντας, τῆς συγγενείας τῆς ἑαυτῶν ἐκκλείουσιν, ἀποκηρύττοντες, ἑτέρους ποιοῦντες υἱοὺς οὐδαμόθεν αὐτοῖς προσήκοντας. ἆρα τί τούτου γένοιτ᾽ ἂν παραδοξότερον, ὅταν οὓς μὲν ἐγέννησαν ἐκβάλλουσιν, οὓς

A anima exornati, necessarium fuit, ut per has infirmitates morbosque modestia & humilitas ingeneraretur, quandoquidem a principio præ cæteris omnibus primus homo fuerit in superbiam elatus. Alioquin si quemadmodum nostra corpora, sic etiam cælum constitutum fuisset ac senectuti obnoxium, multi conditorem imbecillitatis accusassent, ut qui minime posset unum corpus in multos annorum circuitus conservare: jam vero præcisa est illis hæc occasio, cum tanto tempore opera ipsius permaneant.

Cur obnoxios morbis nos esse voluerit Deus.

3. Accedit ad ea quæ diximus, quod B non intra hoc sæculum res nostræ subsistunt, sed postquam in hac vita probe fuerimus castigati, majori corpora nostra cum gloria resurgent, & cælo, sole ac cæteris omnibus splendidiora cernentur, & ad meliorem sortem conditionemque transferentur. Unus ergo modus est cognitionis Dei, per universam nempe rerum naturam: alter vero nihilo minor, is quem suppeditat conscientia, quem ipsum tunc pluribus verbis exposuimus, simulque ostendimus insitam esse nobis a natura bonarum malarumque rerum cognitionem, & conscientiam nobis interius hæc C cuncta dictare. Duo quippe nobis a principio dati sunt a natura doctores, creatura, & conscientia, qui sine voce ulla homines instituebant. Nam & creatura conspectu suo spectatorem o stupefaciens, illum cuncta cernentem ad ejus qui ipsam condidit admirationem traducit: conscientia vero, quæ intus dictat, omnia quæ facienda sunt suggerit, ejusque virtutem & judicium ex ipso rerum aspectu deprehendimus. Dum enim intus peccatum accusat, vultum confundit exterius, ac multo mœrore complet. Rursus pallidos red- D dit & pavidos, cum in re aliqua turpi fuerimus deprehensi; vocem non audimus, sed per externum aspectum ingeneratam intus indignationem contemplamur. Cum his autem duobus tertium quoque doctorem a Dei providentia fuisse adjunctum oratio demonstrabat, non jam mutum ut priores, sed qui sermone, admonitione, consilio animum nostrum componeret. Quis ille porro est? Qui attributus est unicuique nascenti pater. Ideo namque fecit Deus, ut a parentibus diligeremur, ut præceptores virtutis haberemus. Non enim E genuisse tantum patrem efficit, sed recte instituisse: neque peperisse tantum, sed recte educasse matrem reddit. Atque hoc verum esse, neque naturam sed virtutem patres efficere, confitebuntur parentes ipsi. Sane quidem filios suos sæpe cum depravatis moribus esse viderint, atque in improbitatem degenerasse, ex suorum illos cognatorum numero ejiciunt, abdicant, alios sibi adoptant filios, qui nulla sibi erant propinquitate conjuncti. An vero quidquam hoc fieri potest mirabilius, quam ut quos genuerunt, ejiciant; quos autem non

a Colbertini duo & Reg. ὁ οὐρανός· ὁ μὲν ἤμελλεν γηρᾷν, ὁ δὲ κατα- | σκευάζεσθαι, πολλήν.

genuerunt, sibi adsciscant? Non sine causa dicta sunt hæc a nobis, sed ut scias majorem esse vim liberi arbitrii quam naturæ, atque ipsam potius quam illam patres efficere consuevisse. Enimvero divinæ hoc opus fuit providentiæ, ut neque naturali affectu destitutos liberos relinqueret, neque totum rursus illi committeret. Si enim nulla penitus impulsi necessitate naturæ filios suos parentes dilecturi fuissent, sed morum probitate tantum & recte factorum studio ducti, multos paternis ædibus exactos ob ignaviam suam, totumque genus humanum passim distractum ac dissipatum vidisses. Si rursus rem totam tyrannidi naturæ commisisset, & ne improbos quidem odio prosequi permisisset, sed ab illis contumelias & innumera mala passi patres naturæ necessitate devincti filiis in se contumeliosis, ac debacchantibus blandiri non cessassent, ad summum nequitiæ culmen genus humanum provectum esset. Nam si nunc cum omnino confidere naturæ non possint filii, sed multos sciant, cum depravati essent, & domo & facultatibus paternis excidisse, sæpe tamen parentum amore freti contumeliis eos afficiunt: nisi permisisset Deus, ut illos succensi ulciscerentur, & improbos factos liberos procul amandarent, quo non se nequitiæ genere contaminassent? Ideo & naturæ necessitate, & liberorum moribus niti parentum amorem voluit Deus, ut & mediocriter peccantibus liberis ad hoc eos invitante natura veniam darent, & depravatos atque immedicabili morbo laborantes punirent, ne ad vitium illos indulgentia sua erudirent, si natura rursus vinceret, eosque liberis suis blandiri cogeret, etiam cum improbi essent. Quantæ hoc quæso providentiæ, cum & diligere jubeat & amori modum ponere, & rursus optimæ liberorum educationi mercedem constituat. Propositam enim esse mercedem & non viris tantum, sed etiam feminis ut intelligas, audi quo pacto multis in locis & ad illas, & de illis Scriptura verba faciat, neque minus ad illas quam ad viros. Cum enim dixisset Paulus, *Mulier autem seducta in prævaricatione fuit*, adjecit, *Salvabitur autem per filiorum generationem*. Quod autem ait, hanc sententiam habet: Doles quod te mulier prima in partus dolores laboresque, ac longam uteri gestationem conjecerit? At tu noli succensere: neque enim tanto damno propter dolores partus & labores affecta es, quantum quæstum facis, si velis, dum bonorum operum occasionem ex recta liberorum educatione sumis. Qui enim nati sunt liberi, si convenientem fuerint cultum nacti, ac tua cura fuerint ad virtutem informati, multam tibi offerent occasionem salutis; ac præter propria bona opera multam ob studium in ista collatum recipies mercedem.

Liberi arbitrii major vis, quam naturæ.

Filii pravi abdicantur à parentibus.

1. Tim. 2. 14.

4. Atque ut discas non partum matrem

A ἃ οὐκ ἐγέννησαν εἰσάγωσιν; οὐχ ἁπλῶς ἡμῖν ταῦτα εἴρηται, ἀλλ' ἵνα μάθης, ὅτι προαίρεσις φύσεως δυνατωτέρα, καὶ αὕτη μᾶλλον ἐκείνης καὶ υἱοὺς καὶ πατέρας ποιεῖν εἴωθε. καὶ τοῦτο δὲ τῆς τοῦ θεοῦ κηδεμονίας ἔργον ἐγένετο, τὸ μήτε γυμνοὺς τῆς φυσικῆς διαθέσεως ἀφεῖναι γενέσθαι τοὺς παῖδας, μήτε τὸ πᾶν ἐπιτρέψαι πάλιν ἐκείνῃ. εἰ μὲν γὰρ μηδ' ὅλως ἔμελλον φιλεῖν τοὺς ἑαυτῶν υἱοὺς οἱ γονεῖς ἀνάγκῃ κινούμενοι φυσικῇ, ἀλλ' ἀπὸ τῶν τρόπων, καὶ τῶν κατορθωμάτων μόνον, πολλοὺς ἂν εἶδες ἔξω τῆς πατρῴας οἰκίας γινομένους διὰ τὴν οἰκείαν ὀλιγωρίαν, B καὶ διασπώμενον ἡμῶν τὸ γένος. πάλιν εἰ τὸ πᾶν ἐπέτρεψε τῇ τυραννίδι τῆς φύσεως, καὶ μηδὲ πονηροὺς ὄντας μισεῖν ἀφῆκεν, ἀλλὰ καὶ ὑβριζόμενοι καὶ μυρία πάσχοντες παρ' αὐτῶν οἱ πατέρες δεινὰ, διὰ τὴν τῆς φύσεως ἀνάγκην ἔμενον θεραπεύοντες ὑβρίζοντας καὶ ἐμπαροινοῦντας αὐτοῖς τοὺς παῖδας, εἰς ἔσχατον ἂν κακίας τὸ γένος ἡμῶν ἐξώλισθεν. εἰ γὰρ νῦν οὐ τὸ πᾶν ἔχοντες τῇ φύσει θαῤῥεῖν οἱ παῖδες, ἀλλ' εἰδότες ὅτι πολλοὶ γενόμενοι φαῦλοι, καὶ τῆς οἰκίας, καὶ τῆς οὐσίας ἐξέπεσον τῆς πατρικῆς, ὅμως πολλαχοῦ τῷ τῶν γονέων φίλτρῳ θαῤῥοῦντες ἐνυβρίζουσιν εἰς C τοὺς τεκόντας· εἰ μὴ συνεχώρησεν αὐτοῖς ὁ θεὸς καὶ ἀγανακτεῖν, καὶ ἐπεξιέναι, καὶ κακοὺς γινομένους ἐκβάλλειν τοὺς παῖδας, ποῦ πονηρίας ἂν ἔστησαν; διὰ ταῦτα καὶ τῇ τῆς φύσεως ἀνάγκῃ, καὶ τῷ τῶν παιδίων τρόπῳ τὸ φίλτρον ἐνεπίστευσε τῶν γονέων ὁ θεὸς, ἵνα καὶ ἁμαρτάνουσι σύμμετρα συγγινώσκωσι τοῖς παισὶ, τῆς φύσεως αὐτοὺς ἐπὶ τοῦτο παρακαλούσης, καὶ πονηροὺς γινομένους καὶ ἀνίατα νοσοῦντας μὴ παιδοτριβῶσιν [a] ἐπὶ κακίαν τῇ πονηρίᾳ, τῆς φύσεως πάλιν ἑλκούσης καὶ δυναμένης ἀναγκάσαι καὶ φαύλους γενομένους θεραπεύειν τοὺς παῖδας. πόσης ταῦτα προ- D νοίας, εἰπέ μοι, καὶ τὸ κελεῦσαι μὲν φιλεῖν, καὶ τὸ μέτρον ἐπιθεῖναι τῷ φίλτρῳ, καὶ τὸ πάλιν ἀμοιβὴν ὁρίσαι τῇ καλῇ παιδοτροφίᾳ; ὅτι γὰρ ἀμοιβὴ κεῖται, καὶ οὐκ ἀνδράσι μόνον, ἀλλὰ καὶ γυναιξὶν, ἄκουσον πῶς πολλαχοῦ καὶ ταύταις καὶ περὶ τούτων ἡ γραφὴ διαλέγεται, καὶ οὐχ ἧττον ταύταις, ἢ τοῖς ἀνδράσιν. εἰπὼν γὰρ ὁ Παῦλος, ἡ δὲ γυνὴ ἐξαπατηθεῖσα ἐν παραβάσει γέγονεν, ἐπήγαγε· σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας. ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· ἀλγεῖς, φησιν, ὅτι σε ἡ πρώτη γυνὴ εἰς ὠδῖνας E καὶ πόνους ἐνέβαλε καὶ κύησιν μακράν; ἀλλὰ μὴ δυσχεράνῃς· οὐ γὰρ τοσοῦτον ἐπηρεάσθης ἀπὸ τῶν ὠδίνων, καὶ τῶν πόνων, ὅσον κερδαίνεις, ἐὰν θέλῃς, ἀπὸ τῆς παιδοτροφίας πρόφασιν λαμβάνουσα κατορθωμάτων. τὰ γὰρ παιδία τὰ τικτόμενα, ἂν τῆς προσηκούσης ἀπολαύῃ θεραπείας, καὶ εἰς ἀρετὴν ἐνάγηται παρὰ τῆς σῆς προνοίας, πολλῆς σοι σωτηρίας ἀφορμὴ καὶ πρόφασις γίνεται, καὶ πρὸς τοῖς οἰκείοις κατορθώμασι, καὶ τῆς περὶ ταῦτα θεραπείας πολλὴν ἀπολήψῃ τὴν ἀμοιβήν.

Καὶ ἵνα μάθης, ὅτι οὐ τὸ τεκεῖν ποιεῖ μητέρα,

a Unus ἐπὶ κακίᾳ.

οὐδὲ τούτῳ κεῖται μισθὸς, καὶ ἀλλαχοῦ μὲν χήρᾳ διαλεγόμενος ὁ Παῦλος οὕτως εἶπεν, εἰ ἐτεκνοτρόφησε, καὶ οὐκ εἶπεν, εἰ ἐτεκνοποίησεν, ἀλλ', εἰ ἐτεκνοτρόφησε. τὸ μὲν γὰρ, τῆς φύσεως, τὸ δὲ, τῆς προαιρέσεώς ἐστι. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐνταῦθα εἰπὼν, σωθήσεται διὰ τῆς τεκνογονίας, οὐκ ἔστη μέχρι τούτου, ἀλλὰ δεῖξαι βουλόμενος, ὅτι οὐ τὸ γεννῆσαι τέκνα, ἀλλὰ τὸ θρέψαι τέκνα καλῶς, τοῦτο ἡμῖν φέρει τὸν μισθὸν, ἐπήγαγεν· ἐὰν ἐπιμείνωσι τῇ πίστει, καὶ τῇ ἀγάπῃ, καὶ τῷ ἁγιασμῷ μετὰ σωφροσύνης. ὃ δὲ λέγει τοῦτό ἐστι· τότε λήψῃ πολὺν τὸν μισθὸν, ἐὰν οἱ γεννηθέντες παῖδες ἐπιμείνωσι τῇ πίστει καὶ τῇ ἀγάπῃ καὶ τῷ ἁγιασμῷ. ἂν τοίνυν αὐτοὺς εἰς ταῦτα ἐνάγῃς, ἂν παρακαλῇς, ἂν διδάξῃς, ἂν συμβουλεύσῃς, τῆς ἐπιμελείας ταύτης κείσεταί σοι παρὰ τοῦ θεοῦ πολλὴ ἡ ἀμοιβή. μὴ τοίνυν ἀλλότριον αὐτῶν εἶναι νομιζέτωσαν αἱ γυναῖκες, τὸ καὶ θηλειῶν καὶ ἀῤῥένων ἐπιμελεῖσθαι. οὐ γὰρ διέκρινεν ἐνταῦθα τὸ γένος, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἁπλῶς εἶπεν, εἰ ἐτεκνοτρόφησε· καὶ ἐνταῦθα, ἐὰν ἐπιμείνωσι τῇ πίστει, καὶ τῇ ἀγάπῃ, καὶ τῷ ἁγιασμῷ. ὥστε ἀμφοτέρων ἡμῖν ἐπιμελητέον τῶν παίδων, καὶ μάλιστα ταῖς γυναιξὶν, ὅσῳ καὶ τὰ πλείονα οἴκοι κάθηνται. τοὺς μὲν γὰρ ἄνδρας καὶ ἀποδημίαι, καὶ αἱ τῆς ἀγορᾶς φροντίδες, καὶ τὰ τῆς πόλεως πράγματα περιέλκουσι πολλάκις· ἡ δὲ γυνὴ πάσης τοιαύτης φροντίδος ἀτέλειαν ἔχουσα, εὐκολώτερον δύναιτ' ἂν τὴν τῶν τεχθέντων ἐπιμελεῖσθαι, πολλῆς ἀπολαύουσα τῆς σχολῆς. οὕτως αἱ παλαιαὶ ἐποίουν γυναῖκες. οὐ γὰρ ἀνδράσι μόνον, ἀλλὰ καὶ γυναιξὶν ἀναγκαῖον τοῦτο τὸ ὄφλημα· λέγω δὲ, τὸ τῶν οἰκείων προνοεῖσθαι παίδων, καὶ εἰς φιλοσοφίαν αὐτοὺς ἐνάγειν. καὶ ὅτι τοῦτό ἐστιν ἀληθὲς, ἀρχαίαν τινὰ ἱστορίαν ὑμῖν διηγήσομαι. Ἄννα τις ἐγένετο παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις γυνή. αὕτη ἡ Ἄννα πολὺν ἐνόσησεν ἀπαιδίας χρόνον, καὶ τὸ δὴ χαλεπώτερον, ὅτι ἡ ἀντίζηλος αὐτῆς παίδων ἦν μήτηρ πολλῶν. ἴστε δὲ ὡς τῇ φύσει καὶ καθ' ἑαυτὸ τὸ πρᾶγμα ἀφόρητόν ἐστι ταῖς γυναιξίν· ὅταν δὲ καὶ ἀντίζηλος προσῇ παῖδας ἔχουσα, πολλῷ χαλεπώτερον γίνεται· ἐν γὰρ τῇ τῆς γυναικὸς ἐκείνης εὐπραγίᾳ τὴν οἰκείαν ἀκριβέστερον [a] καταμανθάνει συμφοράν. καθάπερ οὖν καὶ οἱ πενίᾳ συζῶντες ἐσχάτῃ, τότε ὀδυνῶνται μειζόνως, ὅταν ἐννοήσωσι τοὺς πλουτοῦντας· καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἦν τὸ δεινὸν, ὅτι παῖδας αὕτη μὲν οὐκ εἶχεν, ἐκείνη δὲ εἶχεν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀντίζηλος ἦν, καὶ οὐχ ὅτι ἀντίζηλος ἦν μόνον, ἀλλ' ὅτι παρώργιζεν αὐτὴν διὰ τὸ ἐξουθενεῖν αὐτήν. ὁ δὲ θεὸς ταῦτα πάντα ὁρῶν ἠνείχετο, καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῇ κύριος, φησὶ, παιδίον κατὰ τὴν θλῖψιν αὐτῆς, καὶ κατὰ τὴν ἀθυμίαν τῆς ψυχῆς αὐτῆς. τί ἐστι, κατὰ τὴν θλῖψιν αὐτῆς; οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, φησιν, ὅτι πρᾴως ὁρῶν φέρουσαν τὴν συμφορὰν ἐπεῖχεν αὐτῆς τὸν τόκον, ἀλλὰ καίτοι διακοπτομένην ὁρῶν, ὀδυνωμένην, θλιβομένην, οὐκ ἔλυ-

a Colb. duo & Reg. κατεμάνθανε.

A efficere, neque mercedem huic esse rei propositam, alibi quoque viduam alloquens Paulus ita dixit: *Si filios educavit:* neque dixit, si filios peperit, sed, *si filios educavit.* Nam illud quidem naturæ, hoc vero liberi est arbitrii. Propterea cum hic etiam dixisset, *Salvabitur per filiorum generationem*, neque hic substitit, sed cum ostendere vellet non liberos genuisse, sed recte liberos educasse, hoc nobis afferre mercedem, adjecit: *Si permanserint in fide, & dilectione, & sanctificatione cum sobrietate.* (1. Tim. 2. 15.) Quorum verborum hic sensus est: Tunc multam mercedem accipies, si qui procreati sunt liberi permanserint in fide,
B & dilectione & sanctificatione. Si igitur ad hæc eos incites, si admoneas, si doceas, si consilio juves, ob hanc curam multa tibi apud Deum merces erit constituta. Ne igitur alienum a se mulieres arbitrentur, si & feminarum & marium curam gerant. (Mulieri maxime convenit educatio liberorum.) Non enim hic sexum distinxit Deus, sed & illic simpliciter dixit, *Si filios educavit,* & hîc, *si permanserint in fide, & dilectione, & sanctificatione.* Itaque utriusque generis liberorum suscipienda nobis est cura, tantoque magis mulieribus, quanto sæpius domi resident. Nam viros quidem
C peregrinationes, ac fori solicitudines, & negotia civitatis sæpe distrahunt: mulier autem ab his curis immunitatem sortita facilius poterit, cum tanto fruatur otio, liberorum curam gerere. Ita faciebant antiquæ mulieres: non enim a viris solum, sed etiam a mulieribus hoc postulatur, ut suos inquam, liberos curent, atque ad philosophiam illos incitent. Quod ut verum esse constet, veterem vobis historiam narrabo. Fuit apud Judæos Anna mulier quædam. (Historia Annæ matris Samuelis.) Hæc Anna multo tempore sterilitate laboravit, quodque gravius fuit, ejus æmula multorum liberorum
D mater erat. Scitis autem, quam natura sua & per seipsam res illa mulieribus sit intolerabilis: cum vero liberos habens accedit æmula, multo fit gravior. Siquidem ex mulieris illius prosperitate melius calamitatem suam intelligit, sicut & qui extrema premuntur egestate, tum dolent acrius, cum divites illis in mentem venerint. Neque vero calamitosum hoc tantum fuit, quod hæc liberos non haberet, illa haberet, sed quod æmula esset: neque quod æmula tantum esset, verum etiam quod
E ipsam ad iracundiam provocaret, eo quod illam sperneret. Deus autem cum hoc cerneret, tolerabat. *Et non dedit ei Dominus*, inquit, *filium secundum tribulationem ejus & secundum tristitiam animæ ejus.* (1. Reg. 1. 5.) Quid est *secundum tribulationem ejus?* Dici non potest, inquit, eum videntem illam æquo animo calamitatem ferre, cohibuisse partum ejus, quamvis eam cruciari, dolere, affligi videret, mœrorem tamen ejus non

discussit, ut majus aliquid moliretur. Hæc ne tamquam aliud agentes audiamus, sed maximam philosophiam hinc discamus, & si quando in malum aliquod inciderimus, licet doleamus, licet lamentemur, licet intolerabile nobis malum videatur, ne properemus, nec animo concidamus, sed Dei providentiam exspectemus. Ille namque probe novit, quando illud discutiendum sit, quod tristitiam nobis parit: quod & isti contigit. Non enim quod ipsam odio prosequeretur, aut aversaretur Deus concluserat vulvam ejus, sed ut fores nobis philosophiæ reseraret, qua prædita mulier fuit, ejusque fidei divitias conspiceremus, ac nobiliorem illam hinc ab eo fuisse redditam cognosceremus. Audi vero etiam quæ sequuntur. *Et sic faciebat*, inquit, *singulis annis a multo tempore, cum ascenderet ipsa in domum Domini: & tristabatur, & plorabat, & non comedebat.* Intensus dolor, diuturna ægritudo, non duo tresve dies, nec viginti, nec centum, nec mille, nec bis totidem. Multis annis dolebat mulier, & cruciabatur, hoc enim est illud, *a multo tempore:* verumtamen non impatienter tulit, neque temporis longitudo philosophiam ejus superavit, neque probra & convitia ipsius æmulæ, sed orabat assidue ac supplicabat: quod omnibus majus est, ejusque potissimum erga Deum amorem indicat, non simpliciter hunc ipsum obtinere filium optabat, sed Deo fructum dicare, atque uteri sui primitias offerre, ac præclaræ istius promissionis mercedem referre. Unde id constat? ex iis verbis quæ sequuntur. Scitis utique omnes mulieribus propter viros intolerandam esse sterilitatem. Sunt enim homines plurimi tam immanes, ut mulieribus vitio vertant, si forte non pariant, nec sciunt hoc pariendi donum de cælis atque a providentia divina originem trahere, ac neque naturam mulieris, neque congressum, neque aliud quidquam ad hoc per se sufficere. Verumtamen quamvis sciant immerito se vitio vertere, exprobrant & aversantur persæpe, neque illarum consortio delectantur.

Sterilitas quantum malum.

5. Videamus ergo, num huic mulieri hoc ipsum acciderit. Nam si despectam quidem illam, contemtam & contumeliis affectam videris, neque gratia apud maritum valere, qui nec ulla ipsam benevolentia complectatur, idcirco illam filium exoptasse conjicere poteris, ut multa fiducia & libertate gauderet, ac viro gratior fieret. Sin autem contrarium deprehenderis, eamque gratiorem illa fuisse, quæ liberos habebat, quod eam vir suus majori benevolentia complecteretur, hinc apparet non ob humanum aliquem affectum, neque ut virum sibi magis conciliaret, eam optasse liberos, sed ob eam causam, quam diximus. Unde igitur hoc liquet? audi hoc dicentem auctorem. Non

A σε τὴν ἀθυμίαν, ἕτερόν τι πολλῷ μεῖζον οἰκονομῶν. Ταῦτα μὴ παρέργως ἀκούωμεν, [a] ἀλλὰ καὶ ἐντεῦθεν μάθωμεν μεγίστην φιλοσοφίαν, καὶ ἐπειδὰν δεινῷ τινι περιπέσωμεν, κἂν ἀλγῶμεν, κἂν ὀδυρώμεθα, κἂν ἀφόρητον ἡμῖν εἶναι δοκῇ τὸ κακὸν, μὴ σπεύδωμεν, μηδὲ ἀλύωμεν, ἀλλ' ἀναμένωμεν τὴν τοῦ Θεοῦ τὴν πρόνοιαν. ἐκεῖνος γὰρ οἶδε σαφῶς πότε δεῖ λῦσαι τὸ ποιοῦν τὴν ἀθυμίαν ἡμῖν· ὅπερ οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης συνέβη. οὐ γὰρ μισῶν αὐτὴν, οὐδὲ ἀποστρεφόμενος ὁ Θεὸς ἀπέκλεισεν αὐτῆς τὴν μήτραν, ἀλλ' ἵνα ἡμῖν ἀνοίξῃ τὰς θύρας τῆς φιλοσοφίας τῆς ἐν τῇ γυναι- B κὶ, καὶ τὸν πλοῦτον αὐτῆς τῆς πίστεως κατίδωμεν, καὶ γνῶμεν ὅτι λαμπροτέραν αὐτὴν ἐκ τούτου εἰργάζετο. ἄκουε δὲ καὶ τὰ ἑξῆς· καὶ οὕτως ἐποίει, φησὶν, ἐνιαυτὸν κατ' ἐνιαυτὸν ἀπὸ ἱκανοῦ ἐν τῷ ἀναβαίνειν αὐτὴν εἰς οἶκον Κυρίου. καὶ ἠθύμει καὶ ἔκλαιε, καὶ οὐκ ἤσθιεν. ἐπιτεταμένη ἡ ὀδύνη, πολὺ τὸ μῆκος τῆς λύπης, οὐ δύο καὶ τρεῖς ἡμέραι, οὐδὲ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν, οὐδὲ χίλιαι καὶ δὶς τοσαῦται. [b] ἀλλ' ἐξ ἱκανοῦ φησιν ἔτη πολλὰ λυπουμένη καὶ ὀδυνωμένη ἦν ἡ γυνή· τοῦτο γάρ ἐστι, τὸ ἀπὸ ἱκανοῦ· καὶ ὅμως οὐκ ἀπεδυσπέτησεν, οὐδὲ ἤλεγξεν αὐτῆς τὴν φιλο- C σοφίαν τοῦ χρόνου τὸ μῆκος, οὐδὲ τὰ ὀνείδη καὶ αἱ λοιδορίαι τῆς ἀντιζήλου, ἀλλ' ηὔχετο συνεχῶς καὶ ἱκέτευε. καὶ τὸ δὴ μεῖζον ἁπάντων, καὶ ὃ μάλιστα δείκνυσιν αὐτῆς τὸν περὶ τὸν Θεὸν πόθον, ὅτι οὐχ ἁπλῶς αὐτὸ τοῦτο τὸ παιδίον κτήσασθαι ἐπεθύμει, ἀλλὰ καρπὸν ἀναθεῖναι τῷ Θεῷ, καὶ τῆς οἰκείας γαστρὸς ἀπάρξασθαι, καὶ τῆς καλῆς ταύτης ὑποσχέσεως λαβεῖν τὸν μισθόν. πόθεν τοῦτο δῆλον; ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα ῥημάτων. ἴστε γὰρ δήπου πάντες, ὅτι ταῖς γυναιξὶ διὰ τοὺς ἄνδρας μάλιστα ἀφόρητον ἡ ἀπαιδία. πολλοὶ γὰρ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγως διάκεινται, ὡς ταῖς γυ- D ναιξὶν ἐγκαλεῖν, ἐπειδὰν μὴ τίκτωσιν· οὐκ εἰδότες ὅτι τὸ τεκεῖν ἄνωθεν ἔχει τὴν ἀρχὴν, ἀπὸ τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας, καὶ οὔτε γυναικὸς φύσις, οὔτε συνουσία, οὔτε ἄλλο οὐδὲν αὐταρκὲς πρὸς τοῦτό ἐστιν. ἀλλ' ὅμως καίτοι γε εἰδότες ὅτι ἀδίκως ἐγκαλοῦσιν, ὀνειδίζουσι, καὶ ἀποστρέφονται πολλάκις, καὶ οὐχ ἡδέως πρὸς αὐτὰς ἔχουσιν.

Ἴδωμεν τοίνυν καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς γυναικὸς εἰ τοῦτο συνέβαινεν. ἂν μὲν γὰρ ἴδῃς αὐτὴν καταφρονουμένην, ἀτιμαζομένην, ὑβριζομένην, παῤῥησίαν οὐκ E ἔχουσαν πρὸς τὸν ἄνδρα, οὐδὲ πολλῆς ἀπολαύουσαν τῆς εὐνοίας, δυνήσῃ στοχάσασθαι, ὅτι διὰ τοῦτο ἐπεθύμει παιδίου, ἵνα παῤῥησίαν ἔχῃ καὶ ἐλευθερίαν πολλὴν, καὶ ποθεινοτέρα γένηται τῷ ἀνδρί. ἂν δὲ τοὐναντίον ἅπαν εὕρῃς, αὐτὴν τῆς τὰ παιδία ἐχούσης μᾶλλον ἀγαπωμένην, καὶ πλείονος ἀπολαύουσαν εὐνοίας, εὔδηλον ὅτι οὐ δι' ἀνθρώπινόν τι, οὐδ' ἵνα τὸν ἄνδρα ἐπισπάσηται μᾶλλον, ἐπεθύμει παιδίου, ἀλλὰ διὰ τὴν εἰρημένην αἰτίαν. πόθεν οὖν τοῦτο δῆλον; ἄκουσον αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως αὐτὸ λέγοντος·

a Colb. duo & Reg. ἀλλ' ἐνταῦθα φιλοσοφῶμεν μεγίστην φιλοσοφίαν.

b Hæc, ἀλλ' ἐξ ἱκανοῦ φησιν, deerant in edito; sed Colbertini habent.

οὐδὲ γὰρ ἁπλῶς αὐτὸ τέθεικεν, ἀλλ' ἵνα τῆς γυναικὸς μάθῃς τὴν ἀρετήν. τί οὖν οὗτός φησιν; ἠγάπα γὰρ ὁ Ἐλκανὰ τὴν Ἄνναν ὑπὲρ τὴν Φενάνναν. εἶτα μετὰ ταῦτα ἰδὼν αὐτὴν οὐκ ἐσθίουσαν, ἀλλὰ κλαίουσαν, φησί· τί ἐστί σοι, ὅτι κλαίεις, καὶ ἵνα τί οὐκ ἐσθίεις; καὶ ἵνα τί τύπτει σε ἡ καρδία σου; οὐκ ἀγαθὸς ἐγώ σοι ὑπὲρ δέκα τέκνα; ὁρᾷς πῶς αὐτῆς ἐξήρτητο, καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἤλγει πλέον, οὐ διὰ τὸ μὴ ἔχειν παιδία, ἀλλὰ διὰ τὸ ὁρᾷν ἀθυμοῦσαν αὐτὴν καὶ περιωδυνίᾳ κατεχομένην; ἀλλ' ὅμως οὐκ ἔπεισεν αὐτὴν ἀποστῆναι τῆς ἀθυμίας. οὐ γὰρ δι' αὐτὸν ἐζήτει τὸ παιδίον, ἀλλ' ἵνα τινὰ καρπὸν ἐπιδείξηται τῷ θεῷ. καὶ ἀνέστη, φησὶ, μετὰ τὸ φαγεῖν αὐτοὺς ἐν [a] Σηλὼμ, καὶ μετὰ τὸ πιεῖν, καὶ κατέστη ἐνώπιον κυρίου. οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ τοῦτο εἴρηται, ὅτι μετὰ τὸ φαγεῖν καὶ πιεῖν· ἀλλ' ἵνα μάθῃς, ὅτι τὸν καιρὸν, ὃν ἀνέσεως ἕτεροι καὶ ἀδείας ποιοῦνται, τοῦτον εὐχῆς καὶ δακρύων ἐποιεῖτο καιρὸν, διὰ τὸ σφόδρα νήφειν καὶ ἐγρηγορέναι. καὶ κατέστη ἐνώπιον κυρίου, καὶ Ἠλεὶ ὁ ἱερεὺς, φησιν, ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ δίφρου ἐπὶ τῶν φλιῶν ναοῦ κυρίου. οὐδὲ τοῦτο ἁπλῶς εἴρηται, ὅτι ὁ Ἠλεὶ ὁ ἱερεὺς ἐκάθητο ἐπὶ τῶν φλιῶν ναοῦ κυρίου· ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ δεῖξαι τὴν θερμότητα τῆς γυναικός. καθάπερ γὰρ χήρα πολλάκις γυνὴ ἀπροστάτευτος οὖσα καὶ ἔρημος, ἐπηρεαζομένη, πολλὰ ἀδικουμένη, βασιλέως εἰσελαύνειν μέλλοντος, δορυφόρων, ἀσπιδηφόρων, ἱππέων, ἑτέρας πολλῆς θεραπείας προαπαντώσης, οὐ καταπλήττεται, οὐδὲ προστάτου δεῖται, ἀλλὰ πάντας αὐτοὺς διατεμοῦσα μετὰ πολλῆς ἐντυγχάνει τῷ βασιλεῖ παῤῥησίας, τὴν οἰκείαν ἐκτραγῳδοῦσα συμφορὰν, τῆς ἀνάγκης αὐτὴν χειραγωγούσης· οὕτω δὴ καὶ αὕτη ἡ γυνὴ οὐκ ἠρυθρίασεν, οὐκ ᾐσχύνθη, τοῦ ἱερέως καθημένου, αὐτὴ δι' ἑαυτῆς αἰτῆσαι καὶ μετὰ πολλῆς τῆς παῤῥησίας τῷ βασιλεῖ προσελθεῖν· ἀλλ' ὑπὸ τοῦ πόθου πτερωθεῖσα, καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀναβᾶσα τῇ διανοίᾳ, ὡς αὐτὸν ὁρῶσα τὸν θεὸν, οὕτω μετὰ πάσης αὐτῷ θερμότητος διελέγετο. καὶ τί φησι; μᾶλλον δὲ οὐδὲν φθέγγεται πρότερον, ἀλλ' ἀπ' ὀδυρμῶν ποιεῖται τὰ προοίμια, καὶ θερμὰς ἀφίησι πηγὰς δακρύων. καὶ καθάπερ ὄμβρων καταφερομένων, καὶ ἡ σκληροτέρα γῆ [b] καταβρεχθεῖσα καὶ καταμαλαχθεῖσα, ῥᾳδίως ἑαυτὴν πρὸς τὰς τῶν καρπῶν διεγείρει γονάς· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης ἐγένετο. καθάπερ γὰρ ὑπὸ ὄμβρων τῶν δακρύων ἡ μήτρα μαλαττομένη, καὶ διὰ τῆς ὀδύνης διαθερμαινομένη, πρὸς τὴν καλὴν ἐκείνην τεκνογονίαν ἤρχετο διεγείρεσθαι. ἀκούσωμεν δὲ καὶ αὐτῶν τῶν ῥημάτων, καὶ τῆς καλῆς ταύτης ἱκετηρίας. κλαίουσα ἔκλαυσε, φησι, καὶ ηὔξατο εὐχὴν τῷ κυρίῳ, λέγουσα, ΑΔΩΝΑΙ ΚΥΡΙΕ ΕΛΩΙ ΣΑΒΑΩΘ, φοβερὰ τὰ ῥήματα, καὶ φρίκης γέμοντα· καὶ καλῶς ἐποίησεν ὁ συγγραφεὺς μὴ μετενεγκὼν αὐτὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν φωνήν. οὐ γὰρ ἴσχυσε μετὰ τῆς οἰκείας αὐτὰ ἀρετῆς μεταθεῖναι πρὸς τὴν Ἑλλάδα γλῶτταν. οὐκ ἀφ' ἑνὸς δὲ

a Σιλὼμ Reg. & Colb. unus.

A enim hoc temere posuit, sed ut mulieris virtutem agnoscas. Quid ergo inquit ille? *Diligebat enim Annam Elcana super Phenannam.* Deinde porro cum illam videret non comedere, sed plorare, inquit: *Quid est tibi, quia ploras? & cur non comedis, & cur verberat te cor tuum? nonne bonus ego tibi super decem filios?* (1. Reg. 1. 8.) Vides quam illi devinctus esset? & ejus causa potius dolebat, non quod liberis careret, sed quod tristem illam & mœrore confectam videret? Non tamen persuasit, ut tristitiam discuteret. Non enim propter illum filium quærebat, sed ut aliquem Deo fructum exhiberet. B *Et surrexit*, inquit, *postquam ipsi comederant in Selom, & biberant, & stetit coram Domino.* (1. Reg. 1. 9.) Non sine causa dictum est hoc quoque *postquam comederant, & biberant*: sed ut intelligas, quod alii voluptatibus & otio tempus impendunt, illud eam precibus ac lacrymis impendisse, quod sobria plurimum ac vigilans esset. *Et stetit coram Domino. Et Heli sacerdos*, inquit, *sedebat super sellam in liminibus templi Domini.* Ne hoc quidem temere positum est, *Heli sacerdos sedebat in liminibus templi Domini*, sed ut fervor mulieris ostendatur. Nam ut sæpe vidua mulier auxilio C destituta ac deserta, contumeliis ac variis injuriis affecta, cum forte imminet Imperatoris adventus, satellitibus, clypeatis militibus, equitibus, alioque multo famulitio præcedente, minime terretur, neque patrono indiget, sed omnes illos perrumpens multa cum fiducia Imperatorem alloquitur, suamque calamitatem deplorat, ad ejus alloquium ab ipsa necessitate deducta: sic nimirum & mulier ista non erubuit, neque illam puduit sedente sacerdote per seipsam petere, ac multa cum fiducia ad Imperatorem accedere, sed im- D pulsa desiderio, atque in cælum mente subvecta, tamquam ipsum contueretur Deum, ita cum summo illum fervore compellabat. Quid vero ait? Imo vero nullum verbum prius emittit, sed fletuum præmittit exordium, & calidos lacrymarum rivos effundit. Et sicut cum imbres decidunt, tellus ipsa durior irrigata & emollita seipsam facilius ad producendas fruges excitat; sic etiam in hac muliere contigit: siquidem tamquam ab imbribus qui- E busdam a lacrymis emollita vulva, & dolore calefacta cœpit ad præclaram hanc liberorum procreationem excitari. Audiamus autem ipsa verba, pulcramque istam supplicationem. *Plorans*, inquit, *ploravit, & votum vovit Domino dicens*, ADONAI DOMINE ELOI SABAOTH. Tremenda verba & horroris plena, recteque factum est a scriptore, cum in nostram linguam ea non transtulit. Neque enim propria retenta virtute in Græcum illa sermonem convertere potuisset. Nec uno il-

b Καταβραχεῖσα Reg. & Colb. unus.

lum vocabulo mulier appellavit, sed pluribus quæ illi tribuuntur, ut amorem erga illum suum, & ardentem affectum ostenderet. Et sicut qui libellos supplices offerendos Imperatori scribunt, non unum inserunt nomen, sed Triumphatorem, Augustum, Imperatorem, & alia multa sublimiora istis cum addiderint, tum demum suas preces offerunt: sic & ista cum libellum quemdam supplicem offerret Deo, multa in exordio supplicationis suæ nomina ponit, cum ut affectum, ut ante dixi, proprium, tum ut honorem indicet, quo prosequitur eum cui supplicat. Enimvero preces ipsas dictavit dolor: quapropter & confestim exaudita est, cum illas admodum prudenter scripsisset. Tales quippe sunt, quæ ex animi dolore funduntur orationes. Nam pro charta fuit mens ejus, pro calamo lingua, lacryma pro atramento: quam ob causam ad hunc usque diem ejus supplicatio permansit. Indelebiles quippe fiunt ejusmodi literæ, quæ illo tinctæ fuerint atramento. Atque exordium quidem libelli supplicis tale fuit, quæ vero sequuntur, quænam? *Si respiciens respexeris*, inquit, *super humiliationem ancillæ tuæ.* Nec dum quidquam accepit, & a promissione orationis duxit exordium. Remuneratur Deum, cum nihildum manibus teneat. Adeo fervebat, & ad hoc potius quam ad illud aspirabat, ideoque sibi filium dari precabatur. *Si respiciens respexeris super humiliationem ancillæ tuæ.* Duplici jure nitor, inquit, servitutis, & calamitatis. *Et da mihi ancillæ tuæ semen viri, dabo illud datum coram te.* Quid est coram te datum? Dedititium & plane servum. Omni potestate me abdico. Eatenus enim tantum fieri mater cupio, quatenus a me filius ducat initium, tum deinceps meo jure cedo ac rursus ei renuncio.

Tituli Imperatoribus delati.

1. Reg. 1. 11.

6. Ac vide mulieris pietatem. Non dixit, si dederis mihi tres, duos tibi do: sin autem duos, unum do tibi: sed si unum solum dederis, totum tibi fructum consecro. *Et vinum & omne quod inebriare potest non bibet.* Nondum filium accepit, & jam prophetam informat, ac de illius educatione verba facit, & cum Deo pactum init. O confidentiam mulieris! Quia non tum persolvere poterat, quod nondum accepisset, a futuris sumtum precium persolvit. Et quemadmodum sæpe multi agricolæ summa pressi egestate, cum tantum pecuniæ non suppetat, ut vitulum possint aut ovem emere, hac conditione a dominis ea accipiunt animalia, ut semissem fructuum reddant, seque precium ex futuris deductum fructibus persoluturos promittunt: sic etiam ista, vel potius majus quiddam præstitit. Non enim ea conditione, ut semissem fructuum reddat, filium accipit, sed ut totum illi deinde restituat, & fructuum loco filii educationem accipiat. Sufficientem enim esse mercedem existimavit, ut labores suos in Dei

A αὐτὸν ἐκάλεσε ῥήματι ἡ γυνὴ, ἀλλ' ἀπὸ πολλῶν τῶν προσόντων αὐτῷ, τὸν περὶ αὐτὸν πόθον ἐνδεικνυμένη, καὶ τὴν θερμὴν διάθεσιν. καὶ καθάπερ οἱ τὰς δεήσεις γράφοντες τῷ βασιλεῖ, οὐκ ἐντιθέασιν ἓν ὄνομα μόνον, ἀλλὰ τὸν Τροπαιοῦχον, τὸν Αὔγουστον, τὸν Αὐτοκράτορα, καὶ πολλὰ ἕτερα τούτων ἄνω προσθέντες, τότε ποιοῦνται τὴν ἱκετηρίαν· οὕτω καὶ αὕτη δέησίν τινα ἀναφέρουσα τῷ θεῷ, πολλὰ τίθησιν ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς δεήσεως ὀνόματα, τήν τε οἰκείαν διάθεσιν ἐνδεικνυμένη, καθάπερ ἔφθην εἰπὼν, καὶ τὴν εἰς τὸν παρακαλούμενον τιμήν. καὶ τὴν [a] δέησιν αὐ- B τὴν ὑπηγόρευσεν ἡ ὀδύνη. διὸ καὶ ταχέως ἠκούετο μετὰ πολλῆς αὐτὴν γράψασα τῆς συνέσεως. τοιαῦται γὰρ αἱ ἐξ ὀδύνης ψυχῆς γινόμεναι εὐχαί. καὶ γὰρ ἀντὶ χάρτου μὲν ἦν αὐτῆς ἡ διάνοια, ἀντὶ καλάμου δὲ ἡ γλῶττα, τὰ δάκρυα δὲ ἀντὶ μέλανος. διὸ καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἡμέρας ἡ δέησις ἔμεινεν. ἀνεξάλειπτα γὰρ τὰ τοιαῦτα γίνεται γράμματα, ἅπερ ἂν ἐν ἐκείνῳ βαφῇ τῷ μέλανι. καὶ τὰ μὲν προοίμια τῆς δεήσεως τοιαῦτα· τὰ δὲ ἑξῆς τίνα; ἐὰν ἐπιβλέπων ἐπιβλέψῃς, φησὶν, ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης σου. οὔπω οὐδὲν ἔλαβε, καὶ ἐξ ὑποσχέσεως τὴν ἀρ- C χὴν ἐποιήσατο τῆς εὐχῆς. ἀμείβεται τὸν θεὸν ἤδη μηδὲν ἐν χερσὶ κατέχουσα. οὕτως ἔζεε καὶ ὤδινε πρὸς τοῦτο μᾶλλον, ἢ πρὸς ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο ηὔξατο λαβεῖν τὸ παιδίον. ἐὰν ἐπιβλέπων ἐπιβλέψῃς ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης σου. δύο δικαιώματα, φησὶν, ἔχω, τὴν δουλείαν καὶ τὴν συμφοράν. καὶ δός μοι τῇ δούλῃ σου σπέρμα ἀνδρὸς, δώσω αὐτὸ ἐνώπιόν σου δοτόν. τί ἐστιν, ἐνώπιόν σου δοτόν; ἔκδοτον καὶ ὁλόκληρον δοῦλον. ἀφίσταμαι τῆς ἐξουσίας ἁπάσης. τοσοῦτον γὰρ βούλομαι γενέσθαι μήτηρ μόνον, ὅσον τὴν ἀρχὴν παρ' ἐμοῦ λαβεῖν τὸ παιδίον, καὶ λοιπὸν ἐξί- D σταμαι καὶ παραχωρῶ.

Καὶ σκόπει γυναικὸς εὐλάβειαν. οὐκ εἶπεν, ἐὰν δῷς μοι τρεῖς, τοὺς δύο σοι δίδωμι, ἐὰν δὲ δύο, τὸν ἕνα σοι δίδωμι· ἀλλ' ἐὰν μόνον ἕνα δῷς, ὁλόκληρον ἀνατίθημί σοι τὸν καρπόν. καὶ οἶνον καὶ μέθυσμα οὐ μὴ πίεται. οὔπω ἔλαβε τὸ παιδίον, καὶ ἤδη διαπλάττει προφήτην, καὶ περὶ τῆς παιδοτροφίας αὐτοῦ διαλέγεται, καὶ συνθήκας ποιεῖται πρὸς τὸν θεόν. ὢ παῤῥησίας γυναικός. ἐπειδὴ καταβαλεῖν οὐδὲ τότε εἶχε, διὰ τὸ μηδέπω λαβεῖν, ἀπὸ τῶν μελλόντων καταβάλλει τὴν τιμήν. καὶ καθάπερ πολλοὶ τῶν γηπό- E νων ἐν πενίᾳ ζῶντες ἐσχάτῃ, καὶ ἀργύριον οὐκ ἔχοντες ὥστε μόσχον ἢ πρόβατον πρίασθαι, ἐφ' ἡμισείᾳ παρὰ τῶν δεσποτῶν αὐτὰ λαμβάνουσιν, ἀπὸ τῶν μελλόντων καρπῶν τὴν τιμὴν ὑπισχνούμενοι καταβαλεῖν· οὕτω δὴ καὶ αὕτη, μᾶλλον δὲ καὶ πολλῷ πλέον ἐποίησεν. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμισείᾳ τὸν υἱὸν λαμβάνει παρὰ τοῦ θεοῦ, ἀλλ' ὥστε ὁλόκληρον αὐτῷ ἀποδοῦναι πάλιν, καὶ τὴν παιδοτροφίαν καρπώσασθαι. ἀρκοῦσαν γὰρ ἀμοιβὴν εἶναι ἐνόμισε, τὸ πονέσαι περὶ τὴν τοῦ

a Colb. δέησιν ταύτην, & sic etiam Reg.

θεοῦ ἱερέα. καὶ οἶνον καὶ μέθυσμα οὐ μὴ πίεται, φησιν. οὐκ ἐνενόησε πρὸς ἑαυτὴν, λέγουσα· [a] τί δ' ἂν ἁπαλὸς ὢν ὑπὸ τῆς ὑδροποσίας διαφθείρηται; τί δ' ἂν ἀρρωστίᾳ περιπέσῃ; τί δὲ ἂν ἀποθάνῃ, νόσῳ παραδοθεὶς χαλεπῇ; ἀλλ' ἐννοήσασα ὅτι ὁ δοὺς αὐτὸν, αὐτὸς καὶ τῆς ὑγείας προνοῆσαι δυνήσεται, ἐξ αὐτῶν τῶν σπαργάνων καὶ τῶν ὠδίνων εἰς τὴν ἁγιωσύνην αὐτὸν ἐνεβίβασεν, ἐπὶ τὸν θεὸν ῥίψασα τὸ πᾶν, καὶ πρὸ τῶν ὠδίνων ἡ γαστὴρ αὐτῆς ἡγιάζετο προφήτην ἔχουσα, καὶ ἱερέα κύουσα, καὶ τὸ ἀνάθημα φέρουσα, ἀνάθημα ἔμψυχον. διὰ ταῦτα ἠνείχετο ἀθυμούσης αὐτῆς ὁ θεὸς, διὰ τοῦτο βραδέως ἐδίδου, ἵνα λαμπροτέραν αὐτὴν τῷ τρόπῳ τοῦ τόκου ποιήσῃ, ἵνα δείξῃ τὴν φιλοσοφίαν. καὶ γὰρ εἰς τὴν εὐχὴν καταστᾶσα, οὐκ ἐμνήσθη τῆς ἀντιζήλου, οὐκ εἶπεν αὐτῆς τὰς λοιδορίας, οὐκ ἤνεγκεν εἰς μέσον τὰ ὀνείδη, οὐκ εἶπεν, ἐκδίκησόν με ἐκ τῆς μιαρᾶς καὶ πονηρᾶς γυναικὸς ἐκείνης, ἅπερ πολλαὶ ποιοῦσι γυναῖκες· ἀλλὰ μηδὲ μνησθεῖσα τῶν ὀνειδῶν ἐκείνων, περὶ τῶν αὐτῇ συμφερόντων ηὔχετο μόνον. τοῦτο καὶ σὺ ποίησον, ἄνθρωπε, καὶ ὅταν ἴδῃς ἐχθρὸν λυποῦντα, πρὸς ἐκεῖνον μὲν μηδὲν ἐκβάλῃς ῥῆμα πικρὸν, μηδὲ εὔξῃ κατ' αὐτοῦ πρὸς σὲ ἀπεχθῶς ἔχοντος· εἰσελθὼν δὲ, καὶ τὰ γόνατα κάμψας, καὶ δάκρυα ἀφεὶς, παρακάλει τὸν θεὸν λῦσαι τὴν ἀθυμίαν, σβέσαι τὴν λύπην. ὅπερ οὖν καὶ αὕτη πεποίηκε, καὶ τὰ μέγιστα παρὰ τῆς ἐχθρᾶς ἐκαρπώσατο γυναικός. ἐκείνη γὰρ πρὸς τὸν τόκον τοῦ παιδίου συνέπραξε. καὶ πῶς, ἐγὼ λέγω. ἐπειδὴ ὠνείδισεν, ἔθλιψε, καὶ μείζονα τὴν ὀδύνην εἰργάσατο, ἀπὸ τῆς ὀδύνης ἡ εὐχὴ προσεκτικωτέρα γέγονεν, ἡ εὐχὴ τὸν θεὸν ἐπεσπάσατο, καὶ ἐπινεῦσαι ἐποίησε· καὶ οὕτως ὁ Σαμουὴλ ἐτέχθη. ὥστε, ἐὰν νήφωμεν, οὐ μόνον ἡμᾶς οἱ ἐχθροὶ οὐδὲν παραβλάψαι δυνήσονται, ἀλλὰ καὶ ὠφελήσουσι τὰ μέγιστα, πρὸς πάντα ἡμᾶς σπουδαιοτέρους ἐργαζόμενοι, μόνον ἂν μὴ πρὸς λοιδορίας καὶ ὕβρεις, ἀλλὰ πρὸς εὐχὰς ἑαυτοὺς ἄγωμεν ἀπὸ τῆς παρ' ἐκείνων ἐγγινομένης ἡμῖν ἀθυμίας. τεκοῦσα δὲ τὸ παιδίον, ἐκάλεσεν αὐτὸ Σαμουὴλ, τουτέστιν, [b] ἀκούσει θεοῦ. ἐπειδὴ γὰρ ἐκ τοῦ ἀκουσθῆναι, καὶ ἐξ εὐχῆς αὐτὸν ἔλαβε, καὶ οὐκ ἀπὸ φύσεως, τῆς ἐργασίας τὴν μνήμην, ὥσπερ ἐν στήλῃ χαλκῇ, τῇ προσηγορίᾳ τοῦ παιδίου λοιπὸν ἐναπέθετο. καὶ οὐκ εἶπε, καλέσωμεν αὐτὸν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἢ τοῦ θείου, ἢ τοῦ πάππου, ἢ τοῦ ἐπιπάππου· ἀλλ' αὐτὸς ὁ δεδωκὼς αὐτὸν, αὐτὸς καὶ τῇ προσηγορίᾳ τοῦ παιδίου τιμάσθω, φησί. ταύτην ζηλώσατε γυναῖκες, ταύτην μιμησώμεθα ἄνδρες, καὶ τοσαύτην περὶ τὰ παιδία ποιώμεθα τὴν ἐπιμέλειαν, οὕτως ἐκτρέφωμεν τοὺς τεχθέντας, ἔν τε τοῖς ἄλλοις ἅπασιν, ἔν τε τῷ τῆς σωφροσύνης λόγῳ. [c] οὐδὲν γὰρ οὕτω σπουδά-

A sacerdotis educationem impenderet. *Et vinum & omne quod inebriat non bibet*, inquit. Non illi venit in mentem hæc apud se dicere. Quid vero fiet, si dum tener est infans, aquæ potu ejus valetudo lædatur? quid si in morbum incidat? quid si gravi morbo oppressus moriatur? sed cum cogitasset eum, a quo fuerat datus, posse illius quoque sanitati providere, ab ipsis incunabulis & partus secundinis in sanctitatem illum invexit, Deoque rem totam commisit, & ante partum sanctificabatur ejus uterus in quo Propheta ge-
B stabatur, & sacerdos concipiebatur, & donarium ferebatur, donarium inquam animatum. Ideo diutius eam mœrore confici permittebat Deus, ideo tarde dabat, ut eam ipso genere partus illustriorem redderet, ut philosophiam ejus animique moderationem ostenderet. Nam in oratione non meminit æmulæ, non ejus convitia memoravit, non in medium protulit ejus opprobria, non dixit, ulciscere me de improba & scelesta illa muliere, quod multæ faciunt mulieres: sed neque probrorum recordata de iis tantum quæ sibi proderant, preces offerebat. Ita fac tu quoque
C mi homo, cumque videris inimicum dolore afficientem, in eum quidem nullum asperius verbum mittas, neque male erga te affecto impreceris: sed ingressus ac flexis genibus, fusisque lacrymis Deum precare, ut tristitiam discutiat, doloremque restinguat; quod hæc quoque mulier fecit, nec mediocrem fructum ex inimica collegit. Illa enim ad hunc partum infantis obtinendum opitulata est. Quo pacto id factum sit ego dicam. Quia opprobria jactarat, afflixerat, majoremque dolorem reddiderat, a dolore ardentior fuit oratio, Deum vero illi conciliavit, atque ut im-
D petraret effecit, sicque Samuël est partu editus. Itaque si vigiles simus, non modo nihil nos lædere poterunt inimici, sed & plurimum proderunt, dum in omnibus nos diligentiores efficient, tantum ne propter molestiam ac dolorem, quem nobis inurunt, ad convitia probraque nos abripi sinamus; sed ad preces nos potius convertamus. Postquam autem peperit filium, vocavit illum Samuëlem, hoc est audiet Deum. Nam quoniam ex eo, quod exaudita fuerit, & precum opera ipsum accepit, non beneficio naturæ, memoriam
E quæstus illius tamquam in ænea quadam columna in appellatione pueruli voluit esse defixam. Neque dixit, vocemus eum nomine patris sui, vel patrui, vel avi, vel proavi: sed ille ipse qui dedit eum, inquit, appellatione pueruli honoretur. Hanc æmulamini mulieres, hanc imitemur viri, tantamque liberorum curam geramus, ita natos educemus, cum in aliis omnibus, tum maxime in castitate. Nihil enim adeo

Samuelis nomen quid sonet.

a Reg. τί δαὶ hic & in sequenti.

b Reg. ἀκούσει θεόν.

c Οὐδὲν γὰρ οὕτω σπουδάζειν χρὴ καὶ φροντίζειν τῶν νέων, ὡς σωφροσύνης ἕνεκεν καὶ σεμνότητος. τοῦτο γὰρ μάλιστα τὸ πάθος, &c. Hic aliquid deesse putat Savilius, *qui enim*, inquit, σωφροσύνη dicatur πάθος, aut ἐκείναις ἡλικίαις ἐνοχλεῖν? At ego libentius dixerim esse ἀποσιώπησιν, & postquam de continentia dixit, τοῦτο γὰρ τὸ πάθος addidisse Chrysostomum, de vitio continentiæ opposito loquentem, nec tamen id indicantem, quia id sufficienter auditores intelligebant. Hujusmodi ἀποσιωπήσεις apud Græcos frequentes sunt.

contendendum & curandum est, quam ut juvenes casti sint & pudici. Hæc enim maxime ægritudo illi ætati molestiam exhibet: Et quod in lucernis agimus, hoc & erga liberos observemus. Certe sæpe ancillam admonemus, quæ lucernam accendit, ne in eum locum lucernam transferat, in quo stipula fœnumve fuerit, aut aliquid ejusmodi, ne forte nobis insciis excidat scintilla quæpiam, & materiam illam corripiens totam domum incendat: eamdem quoque solicitudinem erga liberos impendamus, neque vultus eorum illuc traducamus, ubi lascivæ sunt famulæ, ubi luxuriosæ puellæ, ubi petulantes ancillæ, sed jubeamus ac denunciemus illis, si forte talis nobis sit famula, seu vicina, sive quævis ejusmodi, ut neque in conspectum, neque in sermonis congressum cum juvenibus veniat, ne qua inde scintilla excidens totam pueruli animam incendat, & irreparabilem illi calamitatem importet. Neque vero tantum a spectaculis, sed etiam a mollibus ac dissolutis cantilenis abducamus, ne his eorum anima fascinetur, neque illos ad theatra deducamus, nec ad convivia & compotationes, sed cautius quam conclavi abditæ virgines, custodiantur a nobis juvenes. Nihil ætatem illam adeo solet exornare ac pudicitiæ corona, & si quis ab omni lascivia purus, ad conjugium veniat. Sic & mulieres illis fient amabiles, cum antea nulla se fornicatione exercuerit, aut corrupta fuerit anima, cum eam solam mulierem notam habuerit juvenis, quæ sibi fuerit nuptiis copulata. Sic & ardentiores amores, & sincerior benevolentia, sic amicitia fit vehementior, cum ad nuptias juvenes cum tanta cautione perrexerint. Nam nunc quidem quæ geruntur non nuptiæ sunt, sed mera negotiatio pecuniæ, & cauponatio. Cum enim ante conjugium corruptus fuerit juvenis, & post conjugium rursus in alteram mulierem oculos suos converterit, quid quæso prodest conjugium? imo tum majus supplicium debetur, & indignum est venia peccatum, cum intus residente uxore seipsum meretricum congressu polluat, & adulterium committat. Quippe uxore ducta, tametsi meretrix est, quæ se mariti congressu contaminat, adulterium est illud facinus. Hæc autem jam fiunt, & contractis nuptiis ad mulieres meretrices currunt, quoniam ante nuptias castitatem servare non didicerunt. Hinc pugnæ, maledicta, domorum eversiones, & quotidiana bella: hinc fit ut erga uxorem amor diffluat & marcescat, cum lupanarium frequentatione dissolvatur. Quod si castitatem servare discat, præ cæteris omnibus expetendam uxorem suam arbitrabitur, multa illam cum benevolentia contuebitur, magnamque cum illa concordiam conservabit: si vero pax fuerit & concordia, omnia bona

Juvenes maxime ornat castitas.

A ζειν χρὴ καὶ φροντίζειν τῶν νέων, ὡς σωφροσύνης ἕνεκεν καὶ σεμνότητος. τοῦτο γὰρ μάλιστα τὸ πάθος ἐκείναις ἐνοχλεῖ ταῖς ἡλικίαις. καὶ ὅπερ ἐπὶ τῶν λύχνων ποιοῦμεν, τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν παιδίων φυλάττωμεν. πολλάκις γοῦν θεραπαινίδι λύχνον ἀπτούσῃ παρακελευόμεθα μὴ παραγαγεῖν τὸν λύχνον, ἔνθα ἂν ᾖ καλάμη, ἢ χόρτος, ἤ τι τῶν τοιούτων, μήποτε ἀγνοούντων ἡμῶν, σπινθήρ τις ἐκπεσὼν, καὶ τῆς ὕλης ἐπιλαβόμενος ἐκείνης, ὁλόκληρον ἐμπρήσῃ τὴν οἰκίαν· ταύτην καὶ ἐπὶ τῶν παιδίων τὴν πρόνοιαν ἔχωμεν, καὶ μὴ παράγωμεν αὐτῶν τὰς ὄψεις, ἔνθα
B θεραπαινίδες ἀσελγεῖς, ἔνθα κόραι ἄσωτοι, ἔνθα δοῦλαι ἀκόλαστοι, ἀλλὰ κελεύωμεν, καὶ παραγγέλλωμεν, κἂν θεραπαινίδα τοιαύτην ἔχωμεν, κἂν γείτονα, κἂν ἁπλῶς ἑτέραν τινὰ τοιαύτην, μήτε εἰς ὄψιν, μήτε εἰς συνουσίαν λόγων τοῖς νέοις ἔρχεσθαι, ὥστε μὴ σπινθῆρα ἐκεῖθεν ἐκπεσόντα, ὁλόκληρον ἀνάψαι τοῦ παιδίου τὴν ψυχὴν, καὶ ἀπαραμύθητον γενέσθαι τὴν συμφοράν. μὴ θεαμάτων δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀκουσμάτων αὐτοὺς μαλθακῶν καὶ διακεκλασμένων ἀπάγωμεν, ἵνα μὴ γοητεύηται διὰ τούτων αὐτοῖς ἡ ψυχή· μηδὲ εἰς θέατρα αὐτοὺς ἀνάγωμεν, μηδὲ εἰς συμπόσια καὶ μέθας, ἀλλὰ τῶν θαλαμευο-
C μένων παρθένων μᾶλλον ἡμῖν οἱ νέοι φυλαττέσθωσαν. οὐδὲν γὰρ οὕτω τὴν ἡλικίαν ἐκείνην κοσμεῖν πέφυκεν, ὡς ὁ τῆς σωφροσύνης στέφανος, καὶ τὸ πάσης ἀσελγείας καθαρεύοντα πρὸς γάμον ἐλθεῖν. οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες αὐτοῖς γένοιντ' ἂν ποθειναὶ, ὅταν μὴ πορνείαν ἡ ψυχὴ προμεμελετηκυῖα, μηδὲ διεφθαρμένη ᾖ, ὅταν ἐκείνην εἰδὼς ᾖ τὴν γυναῖκα μόνην ὁ νέος τὴν γάμῳ συναφθεῖσαν αὐτῷ. οὕτω καὶ οἱ ἔρωτες θερμότεροι, καὶ ἡ εὔνοια γνησιωτέρα, καὶ ἡ φιλία ἀκριβεστέρα γίνεται, ὅταν μετὰ τοιαύτης φυλακῆς ἐπὶ τοὺς γάμους οἱ νέοι βαδίζωσιν. ὡς τά γε νῦν γινόμενα, οὐ γάμος ἐστὶν,
D ἀλλ' ἁπλῶς χρημάτων ἐμπορεία, καὶ καπηλεία. ὅταν γὰρ καὶ πρὸ τοῦ γάμου διεφθαρμένος ὁ νέος ᾖ, καὶ μετὰ τὸν γάμον πάλιν πρὸς ἑτέραν βλέπῃ γυναῖκα, τί τῶν γάμων ὄφελος, εἰπέ μοι; μείζων μὲν οὖν ἡ κόλασις, ἀσύγγνωστος ἡ ἁμαρτία, ὅταν γυναικὸς ἔνδον οὔσης εἰς πόρνας ἑαυτὸν καταισχύνῃ, καὶ μοιχείαν ἐργάζηται. μετὰ γὰρ γυναῖκα, [a] κἂν πόρνη ᾖ ἡ προσφθειρομένη τῷ γεγαμηκότι, μοιχεία τὸ πρᾶγμά ἐστι. ταῦτα δὲ γίνεται, καὶ μετὰ γάμον πρὸς τὰς ἑταιριζομένας γυναῖκας τρέχουσιν, ἐπειδὴ πρὸ τοῦ γάμου σωφρονεῖν οὐκ ἐμελέτησαν. ἐντεῦθεν μάχαι, καὶ λοιδορίαι, καὶ οἰκιῶν ἀνα-
E τροπαὶ, καὶ καθημερινοὶ πόλεμοι· ἐντεῦθεν ὁ πρὸς τὴν γυναῖκα ἔρως ὑπορρεῖ καὶ μαραίνεται, τῆς ἐν τοῖς πορνείοις ὁμιλίας ἐκλυούσης αὐτόν. ὡς ἐὰν σωφρονεῖν μάθῃ, πάντων ποθεινοτέραν τὴν αὑτοῦ γυναῖκα ἡγήσεται, καὶ μετὰ πολλῆς αὐτὴν ὄψεται τῆς εὐνοίας, καὶ πολλὴν πρὸς αὐτὴν τηρήσει τὴν ὁμόνοιαν· εἰρήνης δὲ οὔσης καὶ ὁμονοίας, πάντα εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην εἰσελεύ-

[a] Colb. unus κἂν πόρνη μὴ ᾖ, quæ lectio etiam ferri posset, sed alium sensum pareret.

στεται τὰ ἀγαθά. ἵν' οὖν καὶ τὰ ἐνταῦθα ἡμῖν καλῶς A οἰκονομῆται, καὶ μετὰ τούτων καὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἐπιτύχωμεν, καὶ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ τῶν παιδίων προνοῶμεν ταύτης ἕνεκεν μάλιστα τῆς ἐντολῆς, ὅπως μὴ ῥυπαρὰ ἐνδεδυμένοι ἱμάτια, εἰς τὸν πνευματικὸν ἐκεῖνον εἰσέλθωμεν γάμον, ἀλλὰ μετὰ παῤῥησίας πολλῆς ἀπολαύσωμεν τῆς ἐκεῖ κειμένης τοῖς ἀξίοις τιμῆς, ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ πατρὶ, δόξα, τιμὴ, κράτος, σὺν τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. B

A in domum illam introibunt. Ut igitur & res hujus vitæ recte a nobis dispensentur, & cum illis regnum cælorum consequamur, hujus præcipue mandati gratia & nostrum & liberorum curam geramus, ne sordidis vestimentis induti in nuptias illas spirituales intremus, sed cum fiducia fruamur honore, qui dignis est illic reservatus: quem utinam omnes assequamur gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi; per quem & cum quo Patri gloria, una cum Spiritu sancto, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

ΛΟΓΟΣ β'.

Εἰς τὴν πίστιν τῆς Ἄννης, καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν, καὶ εἰς τὴν ἐπιείκειαν αὐτῆς, καὶ περὶ τῆς εἰς τοὺς ἱερέας τιμῆς, καὶ εἰς τὸ δεῖν καὶ ἀρχομένους ἀρίστου καὶ λήγοντας εὔχεσθαι.

SERMO II.

De fide Annæ; deque philosophia, hoc est, animi moderatione; & modestia ipsius, & de honore deferendo sacerdotibus, & quod tum in initio, tum in fine prandii sit orandum.

ΟΥΔΕΝ ἄρα ἴσον εὐχῆς, ἀγαπητοὶ, οὐδὲν πίστεως δυνατώτερον. ἀμφότερα ἔδειξεν ἡμῖν C ἡ Ἄννα πρῴην· μετὰ γὰρ τούτων προσελθοῦσα τῷ θεῷ τῶν δώρων, πάντα ὅσα ἠθέλησεν ἤνυσε, καὶ φύσιν πεπηρωμένην διώρθωσε, καὶ μήτραν κεκλεισμένην ἀνέῳξε, καὶ αἰσχύνην ἀνεῖλε, καὶ τὰ ὀνείδη τῆς ἀντιζήλου κατέλυσε, καὶ πρὸς παῤῥησίαν ἑαυτὴν πολλὴν ἐπανήγαγεν, ἐκ πέτρας ἀγόνου στάχυν κομῶντα θερίσασα. καὶ πάντες ἠκούσατε, πῶς ηὔξατο, πῶς ᾔτησε, καὶ ἔπεισε καὶ ἔλαβε, καὶ ἔτεκε καὶ ἔθρεψε καὶ ἀνέθηκε τὸν Σαμουήλ. ὥστε οὐκ ἄν τις ἁμάρτοι, μητέρα ὁμοῦ καὶ πατέρα τοῦ παιδίου τὴν γυναῖκα ταύτην προσειπών. D εἰ γὰρ καὶ ὁ ἀνὴρ ἔσπειρεν, ἀλλὰ τῷ σπέρματι τὴν δύναμιν ταύτης παρέσχεν ἡ εὐχὴ, καὶ σεμνοτέρας τοῦ Σαμουὴλ τὰς ἀρχὰς τῆς γεννήσεως ἐποίησεν. οὐ γὰρ δὴ, καθάπερ ἐπὶ τῶν λοιπῶν, ὕπνος καὶ σύνοδοι τῶν γεννησαμένων μόνον, ἀλλ' εὐχαὶ, καὶ δάκρυα, καὶ πίστις, ἀρχαὶ τῆς γεννήσεως ταύτης ἐγένοντο, καὶ σεμνοτέρας τῶν ἄλλων εἶχε τὰς γονὰς προφήτης, διὰ τὴν πίστιν τῆς μητρὸς γεγονώς. διὸ καὶ περὶ ταύτης εὐκαίρως ἄν τις εἴποι τῆς γυναικὸς, οἱ σπείροντες ἐν δάκρυσιν, ἐν ἀγαλλιάσει θεριοῦσι. ταύτην ζηλώσωμεν ἄνδρες, ταύτην E μιμησώμεθα γυναῖκες· καὶ γὰρ ἑκατέρου τοῦ γένους διδάσκαλός ἐστιν ἡ γυνή. ὅσαι στεῖραι, μὴ ἀπαγορευέτωσαν· ὅσαι μητέρες, οὕτω τρεφέτωσαν τεχθέντα τὰ παιδία· καὶ πάντες ζηλώσωμεν τῆς γυναικὸς τὴν φιλοσοφίαν τὴν πρὸ τοῦ τόκου, τὴν πίστιν τὴν ἐν τῷ τόκῳ, τὴν σπουδὴν τὴν μετὰ τὸν τόκον. τί γὰρ ἂν γένοιτο τῆς γυναικὸς ἐκείνης φιλοσοφώτερον, ἢ συμφορὰν οὕτως ἀφόρητον πρᾴως ἤνεγκε καὶ γενναίως, καὶ οὐκ ἀπέστη πρότερον, ἕως ἔλυσε τὸ δεινὸν, καὶ τοῦ κακοῦ πέρας εὗρε θαυμαστὸν καὶ παράδοξον, οὐδένα κάτωθεν λαβοῦσα σύμμαχον καὶ βοηθόν; καὶ γὰρ ᾔδει τὴν τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίαν· διὸ καὶ μόνη προσῆλ-

1. NIHIL precationi par est, carissimi, neque quidquam fide potentius. Utrumque nobis nuper declaravit Anna: cum his enim muneribus accedens ad Deum, omnia quæ voluit effecit. Siquidem & naturam sterilem correxit, & vulvam quæ erat conclusa aperuit, & probrum sustulit, & convitia æmulæ dissolvit, seque ipsam ad magnam restituit fiduciam, dum e petra infrugifera spicam messuit comantem. Omnes audistis quomodo fleverit, quomodo precata sit, quomodo orarit & exorarit: concepit, peperit, educavit & consecravit Samuëlem. Itaque non aberrarit, qui hanc mulierem pueri simul & matrem & patrem appellarit. Quamquam enim vir addiderat semen, hujus tamen precatio vim efficaciamque semini præbuit, effecitque ut Samuël honestioribus exordiis nasceretur. Neque enim sicut in cæteris hominibus somnus & congressus tantum parentum, verum preces, lacrymæ, fidesque fuerunt hujus generationis principia, eoque cæteris illustriorem habuit ortum Propheta, propter matris fidem natus. Ideo de hac muliere jure quis dixerit: *Qui seminant in lacrymis, in exsultatione metent.* Hanc æmulemur viri, hanc imitentur feminæ: nam utriusque sexus magistra est mulier. Quæ steriles sunt, ne desperent: quæ matres sunt, sic educent natos liberos. Sed omnes simul imitemur mulieris philosophiam, quam habuit ante partum, fidem quam habuit in partu, studiumque quod habuit post partum. Quid enim esse possit illa muliere magis philosophicum, quæ calamitatem adeo intolerabilem, placide fortiterque tulit, nec prius destitit, donec eam molestiam discussit, malique finem reperit, tum admirandum, tum incredibilem, nullo e terrenis accito adjutore & opitulatore? Noverat enim humanitatem Domini, eoque sola illum

Anna simul mater & pater.

Psal. 125. 5.

adiit, & quidquid voluit impetravit. Neque enim humanum auxilium, sed divinam gratiam requirebat illius tristitiæ correctio: ea enim non nascebatur ex jactura pecuniarum, ut aliquis allato auro dilueret angorem: neque ex adversa corporis valetudine, ut accitis medicis morbum posset abigere. Natura erat male affecta, cælestem manum desiderans. Eoque sane prætermissis omnibus terrenis, ad naturæ Dominum confugit, nec prius destitit, quam illum exoraret, ut orbitatem tolleret, ac vulvam aperiret, eque sterili faceret matrem. Itaque beata est & ob hoc, non quod mater facta sit, sed quod cum non esset facta sit. Siquidem illud est naturæ commune, hoc autem erat eximium feminæ meritum. Beata quidem igitur & propter nixus illos, nihilominus tamen beata propter omnia illa quæ partum præcesserunt. Scitis enim profecto omnes, sive mulieres, sive viri, nihil gravius aut intolerabilius accidere posse feminæ, quam ut liberis careat, adeo ut si mille prosperitatibus alioqui fruatur, dolorem ex hoc vulnere natum nunquam ex animo valeat depellere. Quod si id nunc adeo est intolerandum, cum ad majorem philosophiam vocati sumus, cumque ad cælum tendentibus nullus est rerum præsentium respectus, sed ad alteram vitam adornamur, cumque multis laudibus effertur virginitas: cogita quantæ infelicitatis ea res visa tum fuerit, cum futurorum nulla esset spes, ac ne cogitatio quidem veteribus illis, sed omnia fierent rerum præsentium gratia: cum id temporis sterilem & orbam esse feminam, damnationis notam ferret: nemo possit eloqui, nec ullo sermone consequi doloris magnitudinem ex hoc vulnere venientis. Testes vero sunt feminæ, quæ cum in cæteris omnem exhibuerint philosophiam, hanc infelicitatem non pertulerunt æquo animo, sed quædam maritis indignatæ sunt, aliæ sibi vitam judicarunt esse injucundam. Hanc vero feminam non anxietas modo a sterilitate proveniens, verum & aliud quiddam obsidebat malum, ira videlicet, propter æmulæ opprobria. Et sicut ventis ex adverso inter sese concurrentibus, mediamque scapham, dum inter se depugnant, corripientibus, ac multis fluctibus partim a prora, partim a puppi insurgentibus, gubernator clavo assidens servat navim, undarum incursus gubernandi prudentia depellens: sic & mulier tum illa, cum ira & angor ceu venti in animum ipsius facerent impetum, rationem illius perturbantes, multosque fluctus excitarent, non jam biduum aut triduum, aut dies viginti, sed & totos annos: nam hoc, ut ait Scriptura, multo tempore factum est; fortiter pertulit tempestatem, nec passa est rationem demergi. Siquidem Dei timor tamquam nauclerus gubernaculis assidens, persuasit

Anna ad naturæ dominum confugit.

A θε, καὶ ἤνυσεν ὅσαπερ ἠθέλησεν. οὐ γὰρ ἀνθρωπίνης βοηθείας, ἀλλὰ τῆς θείας ἐδεῖτο χάριτος ἡ διόρθωσις τῆς ἀθυμίας ἐκείνης. καὶ γὰρ οὐκ ἐν ζημίᾳ χρημάτων ἦν, ἵνα τις ἐνεγκὼν χρυσίον λύσῃ τὴν ἀθυμίαν· [a] οὐκ ἐν σώματος ἀρρωστίᾳ, ἵνα ἰατρῶν παρακαλέσῃ παῖδας, καὶ ἀπελάσῃ τὸ νόσημα. φύσις ἦν ἡ ἐπηρεαζομένη, τῆς ἄνωθεν δεομένη χειρός. διὸ δὴ πάντα τὰ ἐπὶ γῆς ἀφεῖσα, πρὸς τὸν τῆς φύσεως ἔδραμε δεσπότην, καὶ οὐκ ἀπέστη πρότερον, ἕως ἂν αὐτὸν ἔπεισε λῦσαι τὴν ἀπαιδίαν, καὶ τὴν μήτραν ἀνοῖξαι, καὶ ποιῆσαι μητέρα τὴν στεῖραν. μακαρία μὲν οὖν καὶ διὰ τοῦτο, οὐχ ὅτι μήτηρ ἐγένετο, ἀλλ' ὅτι οὐκ οὖσα ἐγένετο. ἐκεῖνο μὲν γὰρ κοινὸν τῆς φύσεως, τοῦτο B δὲ ἐξαίρετον τῆς γυναικὸς ἦν κατόρθωμα. μακαρία μὲν οὖν καὶ διὰ τὰς ὠδῖνας ἐκείνας, μακαρία δὲ οὐχ ἧττον καὶ διὰ τὰ πρὸ τῶν ὠδίνων ἅπαντα. ἴστε γὰρ δήπου πάντες, καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ὡς οὐδὲν ἀφορητότερον ἀπαιδίας γυναικὶ γένοιτ' ἄν. ἀλλὰ [b] κἂν μυριάκις ἀπολαύῃ τῆς εὐημερίας, τὴν ἐκ τῆς πληγῆς ταύτης ὀδύνην ἐγγινομένην αὐτῇ οὐκ ἄν ποτε ἀποκρύψαιτο. εἰ δὲ νῦν οὕτως ἀφόρητον, ὅτε πρὸς μείζονα φιλοσοφίαν ἐκλήθημεν, καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν C ὁδεύομεν, καὶ λόγος ἡμῖν τῶν παρόντων οὐδεὶς, ἀλλὰ πρὸς ἑτέραν ζωὴν παρασκευαζόμεθα, καὶ πολὺ τὸ τῆς παρθενίας ἐγκώμιον, ἐννόησον ἡλίκον τότε κακὸν τὸ πρᾶγμα ἐνομίζετο εἶναι, ὅτε τῶν μελλόντων μὲν οὐδεμία τις ἦν ἐλπὶς, οὐδὲ ἔννοια τοῖς παλαιοῖς, πάντα δὲ ὑπὲρ τῶν παρόντων ἔπραττον πραγμάτων, καὶ ἀρά τις ἦν καὶ καταδίκη τὸ στεῖραν εἶναι καὶ ἄγονον. οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, οὐδὲ παραστῆσαι τῷ λόγῳ τὴν ἀπὸ τῆς πληγῆς ταύτης ὀδύνην. μαρτυροῦσι δὲ γυναῖκες, ὅσαι πᾶσαν μὲν ἐπεδείξαντο φιλοσοφίαν, ταύτην δὲ τὴν δυσκληρίαν οὐκ ἤνεγκαν· ἀλλ' αἱ μὲν πρὸς τοὺς D ἄνδρας ἐδυσχέραινον, αἱ δὲ τὸν βίον ἀβίωτον εἶναι ἐνόμισαν· τὴν δὲ γυναῖκα ταύτην οὐκ ἀθυμία μόνον ἡ διὰ τὴν στείρωσιν, ἀλλὰ καὶ ἕτερον ἐπολιόρκει πάθος, θυμὸς διὰ τὰ ὀνείδη τῆς ἀντιζήλου. καὶ καθάπερ ἀνέμων ἀπεναντίας ἀλλήλοις ἐμπιπτόντων, καὶ σκάφος μέσον ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους ἀπολαβόντων μάχῃ, καὶ πολλὰ μὲν ἀπὸ τῆς πρύμνης, πολλὰ δὲ ἀπὸ τῆς πρώρας ἐγειρόντων τὰ κύματα, ὁ κυβερνήτης ἐπὶ τῶν οἰάκων καθήμενος διασώζει τὸ σκάφος, τὰς τῶν κυμάτων ἐμβολὰς τῇ τῆς ἐπιστήμης σοφίᾳ διακρουόμενος· E οὕτω καὶ ἡ γυνὴ τότε ἐκείνη, καθάπερ πνευμάτων ἐναντίων, τοῦ θυμοῦ, καὶ τῆς ἀθυμίας, εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῆς ἐμπεσόντων, καὶ τοὺς λογισμοὺς αὐτῆς διακοπτόντων, καὶ πολλὰ τὰ κύματα ἐγειρόντων, οὐχὶ δύο, καὶ τρεῖς, καὶ εἴκοσι ἡμέρας, ἀλλ' ἐπ' ἐνιαυτοὺς ὁλοκλήρους· καὶ γὰρ ἐξ ἱκανοῦ τοῦτο ἐγένετο, φησίν· ἤνεγκε τὸν χειμῶνα γενναίως, καὶ καταποντισθῆναι τὸν λογισμὸν οὐκ εἴασεν. ὁ γὰρ τοῦ θεοῦ φόβος, καθάπερ κυβερνήτης ἐπὶ τῶν οἰάκων καθήμενος,

[a] Colb. duo & Reg. σώματος ἀρρωστία σύμμετρος, ἵνα.

[b] Reg. κἂν μυρίας.

ἐπειδὴ

ἐπειδὴ γενναίως φέρειν τὸ κλυδώνιον ἐκεῖνο· καὶ οὐ πρότερον ἀπέστη διακυβερνῶν αὐτῆς τὴν ψυχὴν, ἕως εἰς τὸν εὔδιον λιμένα κατήγαγε πεπληρωμένην τοῦ φορτίου τὴν ναῦν, καὶ πολυτίμου θησαυροῦ τὴν γαστέρα γέμουσαν. οὐ γὰρ χρυσίον, οὐδὲ ἀργύριον ἐβάσταζεν, ἀλλὰ προφήτην καὶ ἱερέα. καὶ διπλοῦς ἦν αὐτῆς τῆς γαστρὸς ὁ ἁγιασμὸς, ὅτι τε τοιοῦτον ἦν τὸ κυόμενον παιδίον, ὅτι τε ἐξ εὐχῆς, καὶ τῆς ἄνωθεν χάριτος τὴν ἀρχὴν τῆς κυήσεως ἔλαβεν.

Οὐχ ὁ φόρτος δὲ μόνον παράδοξος ἦν καὶ θαυμαστὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐμπορείας παραδοξότερος γέγονεν. οὐδὲ γὰρ αὐτὸν ἀνθρώποις ἀπέδοτο, οὐδὲ ἐμπόροις τισὶ καὶ καπήλοις, ἀλλ' εὐθέως αὐτὸν ἐκβαλοῦσα τοῦ σκάφους ἐπώλησε τῷ θεῷ· καὶ τοσαύτην εἰργάσατο τὴν ἐμπορείαν, ὅσην εἰκὸς ἦν θεῷ συμβαλοῦσαν ἐργάσασθαι. μετὰ γὰρ τὸ λαβεῖν αὐτὸν, ἀντέδωκεν ἕτερον αὐτῇ τέκνον· μᾶλλον δὲ οὐχ ἓν, οὐδὲ δύο, οὐδὲ τρία, καὶ τέσσαρα μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλῷ πλείονα, ὅτι στεῖρα, φησὶν, ἔτεκεν ἑπτὰ, καὶ ὑπερέβη τὸ κεφάλαιον ὁ τόκος. τοιαύτη γὰρ ἡ πρὸς τὸν θεὸν πραγματεία, οὐ τὸ πολλοστὸν τοῦ κεφαλαίου, ἀλλὰ τὸ πολυπλάσιον ἀποδίδωσι. καὶ οὐ θήλεα μόνον ἔδωκε τὰ παιδία, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἑκατέρας τῆς φύσεως τὸν τόκον αὐτῆς συνεκρότησεν, ὥστε ἀπηρτισμένην αὐτῇ γενέσθαι τὴν ἡδονήν. ταῦτα λέγω, οὐχ ἵνα [a] ἐπαινέσητε μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ ζηλώσητε τὴν πίστιν, τὴν ἀνεξικακίαν τῆς γυναικὸς, ἣν ἠκούσατε μὲν ἐκ μέρους καὶ πρώην, ὥστε δὲ καὶ τὰ λείψανα ἀποδοῦναι, δότε μοι μικρὸν διηγήσασθαι περὶ τῶν ῥημάτων τῶν μετὰ τὴν προτέραν εὐχὴν πρὸς τὸν ἱερέα καὶ τὸν παῖδα τοῦ ἱερέως γενομένων, ἵνα μάθητε τὸ πρᾶον καὶ τὸ ἥμερον φρόνημα τῆς γυναικός. καὶ ἐγένετο, φησὶν, ὅτε ἐπλήθυνε προσευχομένη ἐνώπιον κυρίου, καὶ Ἠλεὶ ὁ ἱερεὺς ἐφύλαξε τὸ στόμα αὐτῆς. διπλῆν ἐνταῦθα ὁ συγγραφεὺς ἀρετὴν μαρτυρεῖ τῇ γυναικὶ, καὶ τὴν καρτερίαν τὴν ἐν ταῖς εὐχαῖς, καὶ τὸ τῆς διανοίας ἐγρηγορός· τὸ μὲν, διὰ τοῦ εἰπεῖν, ἐπλήθυνε, τὸ δὲ, διὰ τοῦ προσθεῖναι, ἐνώπιον κυρίου· πάντες μὲν γὰρ εὐχόμεθα, ἀλλ' οὐ πάντες ἐνώπιον τοῦ θεοῦ. ὅταν γὰρ τοῦ σώματος ἐπὶ γῆς κειμένου, καὶ τοῦ στόματος εἰκῆ ληροῦντος, ἡ διάνοια πανταχοῦ τῆς οἰκίας καὶ τῆς ἀγορᾶς περιέρχηται, πῶς ὁ τοιοῦτος δυνήσεται εἰπεῖν, ὅτι ἐνώπιον τοῦ θεοῦ ηὔξατο; ἐνώπιον γὰρ κυρίου εὔχεται, ὁ πάντοθεν ἑαυτοῦ τὴν ψυχὴν συλλέγων, καὶ μηδὲν ἔχων κοινὸν πρὸς τὴν γῆν, ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν [b] τὸν οὐρανὸν ἑαυτὸν μετοικίσας, καὶ πάντα ἀνθρώπινον λογισμὸν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἐκβαλών· καθάπερ οὖν καὶ αὐτὴ ἡ γυνὴ ἐποίησε τότε. ὅλην γὰρ ἑαυτὴν συναγαγοῦσα, καὶ συντείνασα τὴν διάνοιαν, ἐκάλει τὸν θεὸν μετ' ὀδυνωμένης ψυχῆς. πῶς δέ φησιν, ὅτι καὶ ἐπλήθυνε τὴν εὐχήν; καίτοι γε βραχὺ τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς τῆς γυναικός. οὐ γὰρ

[a] Reg. & Colb. duo ἐπαινέσωμεν .... ζηλώσωμεν.

A eam tempestatem magno animo perferendam esse, nec prius destitit mentem illius gubernare, donec in tranquillum adduceret portum navem onere plenam, hoc est, uterum pretioso thesauro onustum. Neque enim aurum argentumve portabat, sed Prophetam & Sacerdotem. Eratque gemina ejus uteri sanctificatio, & quod tali puero prægnans esset, & quod conceptionis initium per precationem ac cælestem gratiam accepisset.

B 2. Onus autem illud non solum erat inopinatum & admirabile, verum & negotiationis modus fuit admirabilior: neque enim illud hominibus ullis vendidit aut negotiatoribus, sed protinus ut exposuerat e scapha, Deo vendidit. Tantum autem hac negotiatione lucrum fecit, quantum facere par est eam, quæ cum Deo habuerit commercium. Etenim posteaquam eum fetum acceperat Deus, reddidit illi alterum filium: imo potius, non unum, neque duos, neque tres, ne-
C que quatuor tantum, sed his multo plures, *quia sterilis*, inquit, *peperit septem*, & usura sortem excessit. Talis enim est negotiatio, quæ cum Deo geritur. Non ille quantulamcumque sortis partem, sed multis partibus conduplicatam reddit. Neque solum dedit illi proles femineas, sed ex utroque sexu lucrum illius cumulavit, ut illi jam perfectum contigerit gaudium. Hæc eo commemoro, non ut laudetis tantum, sed & æmulemini hujus mulieris fidem ac tolerantiam, quam ex parte quidem audistis nuper, verum ut reliquias persolvamus, concedite mihi pauca commemorare de sermonibus post primam
D precationem cum sacerdote ejusque ministro habitis, ut perspiciatis mitem ac placidum hujus mulieris animum. *Et factum est*, inquit, *cum multiplicaret precationem in conspectu Domini, Heli sacerdos observabat os illius.* Geminam scriptor hîc virtutem in femina suo testimonio comprobavit: in precibus assiduitatem, & animi vigilantiam: illam quidem, cum ait, *multiplicavit:* hanc, cum addit, *in conspectu Domini.* Nam omnes quidem oramus, sed non omnes in conspectu Dei. Etenim cum corpore in terra prostrato, & ore temere delirante, mens ubique per
E domum ac forum circumvagatur: quo ore talis posset dicere, quod oraverit in conspectu Dei? Nam in conspectu Domini orat, qui orat undique colligens suam mentem, nihil habens cum terra commercii, sed ad ipsum cælum totus commigrans, omni cogitatione humana ab animo depulsa: quemadmodum id temporis hæc fecit mulier: totam enim sese collegerat ac mentem intenderat, atque ita Deum invocavit animo dolente. Sed cur dicit, eam multiplicasse precationem, quando exiguus est modus precationis, quam fudit mulier? Neque in longum

1.Reg. 2. 5.

1.Reg. 1.12.

Duplicem Annæ virtutem laudat.

[b] Τὸν οὐρανὸν deest in Colb. & in Reg.

produxit ſermonem, neque in multum temporis extendit ſupplicationem, ſed pauca nudaque verba proloquuta eſt. ADONAI DOMINE ELOI SABAOTH,
1.Reg.1.11. *Si reſpiciens reſpexeris ad humilitatem ancillæ tuæ, meique memor fueris, nec oblitus ancillæ tuæ, dederiſque ancillæ tuæ prolem maſculam, offeram illam dono in conſpectu tuo, uſque ad diem mortis ipſius. Vinum & quidquid inebriat, non bibet, & ferrum non*
Aſſidue orandum. *aſcendet ſuper caput ejus.* Quæ eſt hîc verborum multitudo? Quid igitur innuit, cum ait, *multiplicavit?* Hæc frequenter dicebat, nec deſtitit iiſdem verbis iterandis multum temporis abſumere. Ita & Chriſtus in Evangelio docuit orare. Cum
Matt.6.7. enim juſſiſſet diſcipulis, ne more Gentilium orarent, utentes multiloquio, etiam modum precationis docuit: oſtendens ut exaudiamur, non eſſe ſitum in verborum multitudine, ſed in vigilantia mentis. Quomodo igitur, dixerit aliquis, ſi paucis orandum eſt, parabolam eis propoſuit, admonentem ſemper eſſe orandum?
Luc.18.3. Vidua quædam erat, quæ aſſidue appellando crudelem & inhumanum judicem, neque Deum timentem, neque homines reverentem, frequenter adiens flexit.
Rom.12.12. Quomodo nos & Paulus hortatur dicens,
1.Theſ.5.17 *precationi inſtantes*, ac rurſus, *indeſinenter orate*? Nam ſi verba proferre in longum non oportet, & tamen aſſidue orare, hoc cum illo pugnat. Non inter ſe pugnant iſta. Abſit: ſed magnopere inter ſe congruunt. Siquidem & Chriſtus & Paulus juſſit breves, ſed crebras fieri precationes ex paucis intervallis. Nam ſi in longum extenderis verba, cum frequenter parum ſis attentus, multam audaciam diabolo ſuppeditaſti, ut accedat ſupplantetque, ac mentem ab iis quæ dicuntur avocet. Quod ſi frequenter ac ſubinde oraveris, tempus omne crebris dirimens intervallis, facile poteris eſſe ſobrius ac vigilans, ut precationem multa cum attentione per-
1.Reg.1. ficias. Quod ſane hæc fecit, dum non longo ſermone, ſed crebris ac frequentibus precibus adiit Deum. Deinde poſteaquam ſacerdos illi occluſit os: nam hoc eſt quod ait, *obſervabat os ejus, & labia ejus movebantur, vox autem illius non audiebatur*: coacta eſt obedire ſacerdoti, & ab orando deſiſtere. Et vox quidem illi intercluſa eſt, at non eſt excluſa fiducia, ſed vehementius etiam cor clamabat intus. Nam illa potiſſimum eſt precatio, cum ab intimis voces ſurſum feruntur: hoc præcipue mentis eſt exercitatæ, non intentione vocis, ſed animi fervore precationem abſolvere.

3. Sic oravit & Moſes: qui cum nihil
Exo.14.15. voce reſonaret, Deus tamen, *Quid*, inquit, *clamas ad me*? Homines quidem externam hanc vocem tantum audiunt, at Deus & ante hanc intus inclamantes audit. Itaque fieri poteſt, ut etiam qui

A μακροὺς ἀπέτεινε λόγους, οὐδὲ εἰς μῆκος τὴν [a] ἱκετηρίαν ἐξέτεινεν, ἀλλ' ὀλίγα καὶ ψιλὰ εἶπε ῥήματα, ΑΔΩΝΑΙ ΚΥΡΙΕ ΕΛΩΙ ΣΑΒΑΩΘ, ἐὰν ἐπιβλέπων ἐπιβλέψῃς ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης σου, καὶ μνησθῇς μου, μὴ ἐπιλάθῃς τῆς δούλης σου, καὶ δῷς τῇ δούλῃ σου σπέρμα ἀνδρὸς, δώσω αὐτὸ ἐνώπιόν σου δοτὸν ἕως ἡμέρας θανάτου αὐτοῦ, καὶ οἶνον καὶ μέθυσμα οὐ μὴ πίεται, καὶ σίδηρος οὐκ ἀναβήσεται ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. ποῖον τοῦτο πλῆθος ῥημάτων; τί ποτ' οὖν ἠνίξατο εἰπὼν, ἐπλήθυνε; συνεχῶς τὰ αὐτὰ ἐφθέγγετο, καὶ οὐκ ἀ-
B φίστατο πολὺν δαπανῶσα χρόνον διὰ τῶν αὐτῶν ῥημάτων. οὕτω γοῦν καὶ ἐν τοῖς εὐαγγελίοις ὁ Χριστὸς ἐπέταξεν εὔχεσθαι. εἰπὼν γὰρ τοῖς μαθηταῖς, μὴ κατὰ τοὺς ἐθνικοὺς εὔχεσθαι, καὶ μὴ βαττολογεῖν, καὶ μέτρον ἡμᾶς εὐχῆς ἐδίδαξε· δεικνὺς ὅτι οὐκ ἐν τῷ πλήθει τῶν ῥημάτων, ἀλλ' ἐν τῇ νήψει τῆς διανοίας κεῖται τὸ ἀκουσθῆναι. πῶς οὖν φησιν, εἰ ὀλίγα δεῖ εὔχεσθαι, παραβολὴν εἶπεν αὐτοῖς πρὸς τὸ δεῖν ἀεὶ προσεύχεσθαι, ὅτι χήρα τις ἦν, ἣ τῇ συνεχείᾳ τῆς ἐντεύξεως ὠμὸν δικαστὴν καὶ ἀπάνθρωπον, οὔτε θεοῦ φόβον, οὔτε ἀνθρώπων ἔχοντα αἰδῶ, τῇ πυκνότητι τῆς
C προσόδου κατέκαμψε; πῶς δὲ καὶ ὁ Παῦλος παραινεῖ λέγων, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες; καὶ πάλιν, ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε. εἰ γὰρ δεῖ μὴ μακροὺς ἀποτείνειν λόγους, καὶ συνεχῶς εὔχεσθαι, ἐναντίον τοῦτο ἐκείνου. ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἐναντίον, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ καὶ σφόδρα συμβαῖνον. καὶ γὰρ καὶ ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Παῦλος βραχείας καὶ πυκνὰς ποιεῖσθαι τὰς εὐχὰς ἐκέλευσαν ἐξ ὀλίγων διαλειμμάτων. ἂν μὲν γὰρ εἰς μῆκος ἐκτείνῃς τὸν λόγον, ὀλιγωρήσας πολλάκις, πολλὴν ἔδωκας τὴν ἄδειαν τῷ διαβόλῳ προσελθεῖν, καὶ ὑποσκελίσαι, καὶ τὴν διάνοιαν ἀπαγαγεῖν τῶν λεγομένων· ἂν δὲ συνεχεῖς καὶ πυκνὰς ποιῇς τὰς εὐ-
D χὰς, τὸν καιρὸν ἅπαντα τῇ πυκνότητι διαλαμβάνων, δυνήσῃ σωφρονεῖν εὐκόλως, αὐτάς τε τὰς εὐχὰς μετὰ πολλῆς ποιήσῃ τῆς νήψεως· ὃ δὴ καὶ αὕτη ἐποίει, οὐ μακροὺς ἀποτείνουσα λόγους, ἀλλὰ συχνῶς καὶ πυκνότερον προσιοῦσα τῷ θεῷ. εἶτα ἐπειδὴ ἐπεστόμισεν αὐτὴν ὁ ἱερεύς· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ἐφύλαξε τὸ στόμα αὐτῆς, καὶ τὰ χείλη αὐτῆς ἐκινεῖτο, φωνὴ δὲ αὐτῆς οὐκ ἠκούετο· ἐβιάσατο καὶ ὑπακοῦσαι τῷ ἱερεῖ, καὶ τῆς
E εὐχῆς ἀποστῆναι. ἐπεστομίσθη οὖν αὐτῆς ἡ φωνὴ, οὐκ ἐπεστομίσθη δὲ ἡ παῤῥησία, ἀλλὰ μειζόνως ἡ καρδία ἔνδον ἐβόα. τοῦτο γάρ ἐστι μάλιστα εὐχὴ, ὅταν ἔνδον αἱ βοαὶ ἀναφέρωνται. τοῦτο μάλιστα ψυχῆς πεπονημένης, μὴ τῷ τόνῳ τῆς φωνῆς, ἀλλὰ τῇ προθυμίᾳ τῆς διανοίας τὴν εὐχὴν ἐπιδείκνυσθαι.

Οὕτω καὶ Μωϋσῆς ηὔχετο. διὸ καὶ μηδὲν αὐτοῦ φθεγγομένου φησὶν ὁ θεὸς, τί βοᾷς πρός με; ἄνθρωποι μὲν γὰρ ταύτης μόνον ἐπακούουσι τῆς φωνῆς, ὁ δὲ θεὸς πρὸ ταύτης τῶν ἔνδοθεν κραζόντων ἀκούει. ἄρα ἐστὶ καὶ μὴ κράζοντας ἀκούεσθαι, καὶ ἐπ' ἀγ-

[a] Colb. duo & Reg. ἱκετηρίαν ἐξέτεινεν. Melius quam Morel. | qui habet, ἐξέβαλεν.

ρᾶς βαδίζοντας εὔχεσθαι κατὰ διάνοιαν μετὰ πολλῆς A ἀκριβείας, καὶ μετὰ φίλων συνεδρεύοντας, καὶ πᾶν ὁτιοῦν ποιοῦντας μετὰ σφοδρᾶς τῆς βοῆς καλεῖν τὸν θεὸν, τῆς ἔνδον λέγω, καὶ μηδενὶ τῶν παρόντων κατάδηλον ταύτην ποιεῖν. ὅπερ οὖν καὶ ἡ γυνὴ αὕτη τότε ἐποίησε. φωνὴ γὰρ αὐτῆς οὐκ ἠκούετο, φησί· καὶ εἰσήκουσεν αὐτῆς ὁ θεός· τοσαύτη ἦν αὐτῆς ἔνδοθεν ἡ κραυγή. καὶ εἶπεν αὐτῇ τὸ παιδάριον Ἠλεί· ἕως πότε μεθυσθήσῃ; περιελοῦσα τὸν οἶνόν σου ἀπὸ σοῦ, ἄπελθε ἐκ προσώπου κυρίου. ἐνταῦθα μάλιστά ἐστι τὴν φιλοσοφίαν τῆς γυναικὸς ἰδεῖν. ἐπὶ τῆς B οἰκίας ἡ ἀντίζηλος ὠνείδιζεν, ἦλθεν εἰς τὸν ναὸν, καὶ τὸ παιδάριον τοῦ ἱερέως ὕβρισε, καὶ ὁ ἱερεὺς ἐπετίμησεν. ἔφυγε τὸν οἴκοι χειμῶνα, ἦλθεν εἰς λιμένα, a καὶ κύματα πάλιν εὗρεν. ἦλθε φάρμακον [a] λαβεῖν, ἡ δὲ οὐ μόνον οὐκ ἔλαβεν, ἀλλὰ καὶ πληγὴν διὰ τῶν ὀνειδῶν προσεκτήσατο, καὶ τὸ ἕλκος μᾶλλον δι' αὐτῶν ἀνεξαίνετο. ἴστε γὰρ πῶς αἱ ὀδυνώμεναι ψυχαὶ b πρὸς τὰς λοιδορίας καὶ τὰς ὕβρεις διάκεινται. [b] καθάπερ γὰρ τὰ μείζονα τῶν τραυμάτων, οὐ τὴν τυχοῦσαν ἐπιβολὴν τῆς χειρὸς ἀνεχόμενα, χείρονα γίνεται· οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ τεταραγμένη δυσάρεστός τέ ἐστι, καὶ C πρὸς ἅπαντα δυσχεραίνει, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος δάκνεται ῥήματος. ἀλλ' ὅμως οὐδὲν τοιοῦτον ἔπαθεν ἡ γυνὴ, καὶ ταῦτα, τοῦ παιδὸς λοιδορουμένου. εἰ μὲν οὖν ὁ ἱερεὺς ἦν ὁ ὑβρικὼς, οὐχ οὕτω θαυμαστὴ ἦν ἡ ἀνεξικακία. τὸ γὰρ μέγεθος τοῦ ἀξιώματος, καὶ ὁ τῆς ἀρχῆς ὄγκος καὶ ἄκουσαν αὐτὴν ἔπειθε σωφρονεῖν. νυνὶ δὲ οὐδὲ πρὸς τὸ παιδάριον τοῦ ἱερέως ἐδυσχέρανε: c διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον τὸν θεὸν εἰς εὔνοιαν [c] ἐπεσπάσατο. οὕτω καὶ ἡμεῖς ἂν λοιδορηθέντες, καὶ μυρία παθόντες δεινὰ, τοὺς ὀνειδίζοντας φέρωμεν γενναίως, μείζονα παρὰ τοῦ θεοῦ τὴν εὔνοιαν ἐπισπα- D σόμεθα. πόθεν τοῦτο δῆλον; ἀπὸ τῶν τῷ Δαυὶδ συμβάντων. τί δὴ οὖν οὗτος ἔπαθεν; ἐξέπεσέ ποτε τῆς πατρίδος, καὶ περὶ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐκινδύνευσε, καὶ τοῦ στρατοπέδου πρὸς τὸν ἀκόλαστον νεανίσκον τὸν τύραννον ἐκεῖνον καὶ πατραλοίαν μεταταξαμένου, ἐπλανᾶτο κατὰ τὴν ἔρημον, καὶ οὐκ ἐδυσχέρανεν, οὐδὲ ἀπεδυσπέτησε πρὸς τὸν θεὸν, οὐδὲ εἶπε, τί ποτε τοῦτό ἐστι; συνεχώρησε τῷ παιδὶ κατεξαναστῆναι τοῦ γεγεννηκότος; καίτοι καὶ εἰ δίκαια ἐγκαλεῖν εἶχεν, οὐδὲ οὕτω τοῦτο γενέσθαι ἔδει· νυνὶ δὲ E οὐ μικρὸν, οὐ μέγα ἠδικημένος παρ' ἡμῶν, περιέρχεται τὴν δεξιὰν ἐπιθυμῶν αἵματι μολῦναι πατρικῷ, καὶ ὁ θεὸς ἀνέχεται ταῦτα ὁρῶν. ἀλλ' οὐδὲν τούτων εἶπε. καὶ τὸ δὴ μεῖζον καὶ θαυμαστὸν, ὅτι πλανωμένῳ, καὶ πάντων ἐκπεπτωκότι, Σεμεεί τις ἄνθρωπος πονηρὸς καὶ μιαρὸς ἐπέθετο αὐτῷ, μιαιφόνον d ἀποκαλῶν καὶ ἀσεβῆ, [d] καὶ ἑτέροις μυρίοις αὐτὸν πλύνων ὀνείδεσιν. ὁ δὲ οὐδὲ οὕτως ἠγρίανεν. εἰ δὲ

A non clamant audiantur, ut per forum ambulans quis oret accuratissime, & in consessu amicorum aliorumque, quidvis aliud agens vehementi clamore invocet Deum, clamore inquam interno, etiamsi nihil faciat, quod a quoquam præsentium sentiatur. Quod sane tum hæc fecit mulier: *vox*, inquit, *illius non audiebatur*, & exaudivit illam Deus. Tantus erat illius clamor internus. *Et dixit illi puer Heli: Quousque eris ebria? Discute vinum tuum abs te, & recede a conspectu Domi-* B *ni.* Hîc potissimum licet hujus mulieris philosophiam perspicere. Domi exprobrabat æmula, venit in templum, & sacerdotis puer afficit illam contumelia, & increpat ipse sacerdos. Effugerat domesticam tempestatem, venit in portum, & rursus invenit fluctus: venit acceptura medicamen, sed addita est probrorum plaga, qua vulnus cresceret, nedum curaretur. Scitis enim quomodo animi mœrentes adversus contumelias & convitia sint affecti. Sicut enim acerba vulnera ne levem quidem manus contactum ferunt: C sic & animus perturbatus ac morosus, ad omnia indignatur, levique verbo mordetur & offenditur. Verum hoc non accidit huic mulieri, ne tum quidem cum a puero conviciis peteretur. Nam si sacerdos fuisset conviciatus, non erat perinde miranda tolerantia: dignitatis quippe magnitudo, ac magistratus auctoritas vel invitam illam compulisset ad modestiam. Nunc vero nec adversus sacerdotis puerum indignata est: quo magis etiam sibi conciliavit Deum. Sic quoties opprobriis milleque malis affecti, convitiantes generoso ferimus animo, majo- D rem nobis a Deo benevolentiam conciliamus. Et unde hóc liquet? ex his quæ evenere Davidi. Quid autem illi evenit? Exsulabat aliquando e patria, simul & de libertate & vita sua periclitans, & exercitu adversus intemperantem illum juvenem tyrannum ac parricidam instructo, errabat in desertis: nec tamen indignatus est, nec despondit animum apud Deum, neque dixit: Quid tandem hoc rei est? permisit ut filius insurgeret adversus illum, a quo genitus est: qui etiamsi quid haberet, de quo juste queri posset, E non oportuit tamen id facere. Nunc vero nec in parvo nec in magno læsus a nobis obambulat, cupiens dextram paterno sanguine polluere, & Deus hæc videns patitur. Sed nihil horum dixit. Quin quod profecto majus est, & admirabilius, errantem & undique expulsum Semei quidam vir improbus ac scelestus insectatus est, homicidio pollutum & impium appellans aliisque innumeris conviciis impetens. At ne sic quidem fuit exasperatus. Quod si quis dixerit: quid

Tolerantia conviciorum occasio meriti Davidi.

a Colb. λαβεῖν, καὶ τὸ ἕλκος ἀνεδέξατο. ἴστε γὰρ πῶς. Alius Colb ἀνεξαίνετο. ἴστε.

b Colb. duo & Reg. καθάπερ τὰ τραχύτερα τῶν τραυμάτων, οὐδὲ τήν. Cæterum hoc probrum intulisse dicitur matri Samuelis puer sive servus Heli secundum LXX. Interpretes. At in Hebræo & in Vulgata ipse Heli solus inducitur Annam increpans.

c Ἐπεσπάσατο. καὶ γὰρ οὕτως ἔχει ἐπειδὰν λοιδορηθέντες Colb. duo & Reg.

d Colb. duo & Reg. καὶ τὰ μυρία κακὰ καὶ οὐδὲ οὕτως.

mirum si non ultus est, cum propter imbecillitatem ulciscendi potestatem non haberet? Primum illud dixerim: Non perinde mirarer eum, si diadema gestans & regno potiens, inque solio sedens convitiantem pertulisset, ut nunc illum & laudo, & admiror tempore calamitatis philosophantem. Nam illic & imperii magnitudo, & convitiantis vilitas, sæpe persuasit, ut contumeliam negligeret. Multi reges frequenter similem animi moderationem præstiterunt, qui insignem convitiantium insaniam acceperunt pro excusatione. Neque enim æque nos in rerum prosperitate atque in adversis opprobria mordere solent: sed ubi concidimus, tunc magis pungunt nos, acriusque mordent convitia. De hoc porro aliud quiddam licet addere, videlicet quod illi fuerit in manu vindictam sumere, nec sumserit. Atque uti perspicias eam animi moderationem non fuisse impotentiæ, sed patientiæ, cum id dux exercitus cuperet sibi committi, ut ad convitiantem transiret, ejusque caput amputaret, non solum non permisit David, verum etiam indi-
2. Reg. 16. 11. 12. gnatus est, dicens: *Quid mihi tecum, fili Sarviæ; sinite illum maledicere, ut videat Dominus humilitatem meam, & reddat mihi bona pro maledictis hujus in die hoc.* Quod quidem & evenit.

4. Vides justum intellexisse magno animo perpeti convitia, occasionem esse adipiscendæ gloriæ? Hanc ob causam Saülem aliquando nactus inter geminum parietem, cum esset occidendi facultas, pepercit, idque cum comites hortarentur, ut gladio confoderet. Sed neque tam promta occidendi facultas, neque comitum qui aderant provocatio, neque multarum injuriarum, quas perpessus fuerat, memoria, neque graviora patiendi periculum, ad stringendum gladium illum impellere potuerunt. Tametsi neque exercitui manifestus homicidii futurus erat, si cædem illam patrasset. Siquidem spelunca erat, nec ullus alius aderat, nisi ipse solus. Neque dixit quod quispiam adul-
Eccli. 23. 26. terium commissurus dicebat: *Tenebræ circum me & muri, quid timeo?* sed insomnem oculum spectabat, & sciebat infinitis partibus splendidiores esse sole Domini oculos. Idcirco sic omnia agebat & loquebatur tamquam ipso præsente, & de iis quæ dicebantur, judicium ferente. Ait
1. Reg. 24. 7. ergo, *Non inferam manum meam in Christum Domini.* Non respicio improbitatem, sed respicio dignitatem. Neque mihi dicat aliquis illum esse violentum ac nefarium: ego enim Dei calculo honorem defero, quamvis indignus iste videatur. Non enim meum est hoc crimen, quod hic honore videatur indignus. Audiant qui sacerdotes aspernantur, discant quantam hîc Regi reverentiam exhibuerit. Tametsi multo dignior est honore ac veneratio-

a Nescio cur dicat nullum alium adfuisse; aderant enim ipsius Davidis milites narrante Scriptura.

A λέγοι τις, καὶ τί θαυμαστὸν, ὅτι οὐκ ἠμύνατο ἀσθενὴς ὢν, καὶ οὐκ ἰσχύων; πρῶτον μὲν ἐκεῖνο ἂν εἴποιμι, ὅτι οὐχ οὕτως αὐτὸν ἐθαύμασα εἰ τὸ διάδημα καὶ τὴν βασιλείαν ἔχων, καὶ ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενος, εἶτα λοιδορούμενος ἤνεγκεν, ὡς νῦν αὐτὸν ἐπαινῶ καὶ ἐκπλήττομαι ἐν τῷ καιρῷ τῆς συμφορᾶς φιλοσοφήσαντα. τότε μὲν γὰρ ὁ τῆς ἀρχῆς ὄγκος, καὶ τὸ εὐτελὲς τοῦ ὑβρίζοντος καταφρονῆσαι αὐτὸν πολλάκις ἔπεισε. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι βασιλεῖς πολλάκις τοιαῦτα ἐφιλοσόφησαν, τὴν ὑπερβολὴν τῆς
B μανίας τῶν ὑβρικότων εἰς ἀπολογίαν λαβόντες. οὐ γὰρ ὁμοίως ἡμῶν εὐημερίας ἀπολαυόντων, καὶ κακουμένων, τὰ ὀνείδη καθάπτεσθαι πέφυκεν· ἀλλ' ὅταν πταίσωμεν, τότε καθικνεῖται μειζόνως ἡμῶν καὶ δάκνει σφοδρότερον. ἐπὶ δὲ τούτου, καὶ ἕτερόν τι πρὸς τοῖς εἰρημένοις ἐστὶν εἰπεῖν, ὅτι καὶ κύριος ἦν ἀμύνασθαι, ἀλλ' οὐκ ἠμύνατο. καὶ ἵνα μάθῃς, ὅτι οὐκ ἀσθενείας, ἀλλ' ἀνεξικακίας ἦν ἡ φιλοσοφία, τοῦ στρατηγοῦ τότε ἀξιοῦντος ἐπιτραπῆναι διαβῆναι, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν τὴν ἐκείνου, οὐ μόνον
C οὐκ ἐπέτρεψεν ὁ Δαυῒδ, ἀλλὰ καὶ ἐδυσχέρανε, λέγων· Τί ἐμοὶ καὶ σοὶ, υἱὲ Σαρουΐα; ἄφετε αὐτὸν καταρᾶσθαι· ὅπως ἴδοι τὴν ταπείνωσίν μου κύριος, καὶ ἀνταποδῷ μοι ἀγαθὰ ἀντὶ τῆς κατάρας αὐτοῦ τῆς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ· ὅπερ οὖν καὶ ἐγένετο.

Ὁρᾷς πῶς οἶδεν ὁ δίκαιος, ὅτι τὸ φέρειν γενναίως τὰς λοιδορίας, ἀφορμὴ πλείονος εὐδοκιμήσεως γίνεται; διὰ τοῦτό ποτε καὶ τὸν Σαοὺλ εἴσω διπλοῦ τειχίου λαβὼν, καὶ κύριος ὢν ἀποσφάξαι, ἐφείσατο· καὶ ταῦτα, τῶν παρόντων κελευόντων ὠθῆσαι τὸ ξίφος. ἀλλ' οὔτε τὸ τῆς ἐξουσίας εὔκολον, οὔτε
D τὸ παρ' ἑτέρων παροξύνεσθαι, οὔτε τὸ πολλὰ πεπονθέναι δεινὰ, οὔτε τὸ προσδοκᾷν πείσεσθαι χαλεπώτερα, συνεχώρησεν ἑλκῦσαι τὸ ξίφος. καί τοι γε οὐδὲ τῷ στρατοπέδῳ κατάφωρος ἔμελλεν ἔσεσθαι ταύτην ἐργασάμενος τὴν σφαγήν. σπήλαιον γὰρ ἦν, [a] καὶ οὐδεὶς ἕτερος παρῆν, ἀλλὰ μόνος αὐτός. καὶ οὐκ εἶπεν, ὅπερ τις μοιχείαν ἐργαζόμενος ἔλεγε, σκότος κύκλῳ μου καὶ τοῖχοι, τί εὐλαβοῦμαι; ἀλλ' ἑώρα τὸν ἀκοίμητον ὀφθαλμὸν, καὶ ᾔδει ὅτι ὀφθαλμοὶ κυρίου μυριοπλασίως ἡλίου φωτεινότεροι. διὰ τοῦτο πάντα οὕτως ἔπραττέ τε καὶ
E ἔλεγεν, ὡς ἐκείνου παρόντος, καὶ δικάζοντος τοῖς λεγομένοις, καί φησιν, οὐ μὴ ἐπαγάγω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ χριστὸν κυρίου. οὐχ ὁρῶ τὴν πονηρίαν, ἀλλ' ὁρῶ τὴν ἀξίαν. μή μοι λεγέτω τις, ὅτι βίαιος καὶ μιαρὸς οὗτος. ἐγὼ γὰρ τὴν τοῦ θεοῦ τιμῶ ψῆφον, κἂν οὗτος ἀνάξιος φαίνηται. οὐ γάρ ἐστιν ἐμὸν ἔγκλημα, τὸ τοῦτον ἀνάξιον φανῆναι τῆς τιμῆς. ἀκουέτωσαν ὅσοι καταφρονοῦσιν ἱερέων, μανθανέτωσαν ὅσην εὐλάβειαν οὗτος περὶ βασιλέα ἐπεδείξατο. καί τοι πολὺ [b] τι-

b Colb. & Reg. τιμιώτεροι καὶ αἰδεσιμώτεροι.

τιμιώτερος καὶ αἰδεσιμώτερος βασιλέως ὁ ἱερεὺς, ὅσον καὶ ἐπὶ μείζονα ἀρχὴν κέκληται. μανθανέτωσαν μὴ κρίνειν, μηδὲ εὐθύνας ἀπαιτεῖν, ἀλλ' ὑποτάσσεσθαι καὶ εἴκειν. σὺ μὲν γὰρ τὸν τοῦ ἱερέως βίον, κἂν φαῦλος ᾖ τις καὶ ἠμελημένος, οὐκ οἶδας· ἐκεῖνος δὲ ᾔδει μετ' ἀκριβείας ἅπαντα, ὅσα ἐποίησεν ὁ Σαούλ· ἀλλ' ὅμως καὶ οὕτως ᾐδεῖτο τὴν παρὰ τοῦ θεοῦ δοθεῖσαν ἀρχήν. ὅτι δὲ κἂν εἰδὼς ᾖς ἀκριβῶς, οὐκ ἔχεις ἀπολογίαν, οὐδὲ συγγνώμην, καταφρονῶν τῶν προεστώτων, καὶ παρακούων τῶν λεγομένων, ἄκουσον πῶς καὶ ταύτην ἡμῶν ἀνεῖλε τὴν πρόφασιν ὁ Χριστὸς, δι' ὧν φησιν ἐν εὐαγγελίοις· ἐπὶ τῆς καθέδρας Μωϋσέως ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς, καὶ οἱ Φαρισαῖοι· πάντα οὖν ὅσα ἂν εἴπωσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖτε· κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε. ὁρᾷς πῶς ὧν ὁ βίος οὕτω διεφθαρμένος ἦν, ὡς ἀξίους εἶναι διαβολῆς τοῖς μαθητευομένοις, τούτων τὴν παραίνεσιν οὐκ [a] ἠτίμασεν, οὐδὲ τὴν διδαχὴν ἐξέβαλε; ταῦτα δὲ λέγω, οὐχὶ τῶν ἱερέων κατηγορεῖν βουλόμενος· μὴ γένοιτο· καὶ γὰρ ὑμεῖς μάρτυρές ἐστε τῆς τε ἀναστροφῆς αὐτῶν καὶ τῆς εὐλαβείας ἁπάσης· ἀλλ' ἵνα ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας πολλὴν αὐτοῖς τὴν αἰδῶ καὶ τὴν τιμὴν παρέχωμεν. οὐ γὰρ αὐτοὺς τοσοῦτον, ὅσον ἡμᾶς αὐτοὺς ὠφελήσομεν. ὁ δεχόμενος οὖν προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου, μισθὸν προφήτου λήψεται. εἰ γὰρ τοὺς ἀλλήλων βίους οὐκ ἐπιτετράμμεθα [b] κρίνειν, πολλῷ μᾶλλον τοὺς τῶν πατέρων. ἀλλ' ὅπερ ἔλεγον· πάλιν γὰρ ἐπὶ τὴν γυναῖκα ταύτην ἐπανελθεῖν ἀναγκαῖον· καὶ ὅτι τὸ φέρειν γενναίως τὰς λοιδορίας πολλῶν ἡμῖν ἀγαθῶν αἴτιον γίνεται, τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ Ἰὼβ συνέβη. καὶ γὰρ ἐκεῖνον οὐχ οὕτω θαυμάζω πρὸ τῆς παραινέσεως τῆς γυναικὸς, ὡς μετὰ τὴν ὀλεθρίαν συμβουλὴν ἐκείνην. καὶ μή τις παράδοξον εἶναι νομιζέτω τὸ λεγόμενον. πολλάκις γοῦν οὓς ἡ τῶν πραγμάτων φύσις οὐχ ὑπεσκέλισε, ῥῆμα καὶ παραίνεσις διεφθαρμένη κατέλυσεν. ὅπερ οὖν καὶ ὁ διάβολος συνειδὼς, μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς πείρας πληγὴν, καὶ τὴν διὰ τῶν ῥημάτων ἐπάγει προσβολήν. ὅπερ οὖν ἐποίησεν καὶ ἐπὶ τοῦ Δαυίδ. ἐπειδὴ γὰρ εἶδεν αὐτὸν γενναίως ἐνεγκόντα τὴν ἐπανάστασιν τοῦ παιδὸς καὶ τὴν παράνομον ἐκείνην τυραννίδα, βουλόμενος ὑποσκελίσαι τὴν διάνοιαν, καὶ πεῖσαι εἰς ὀργὴν ἐκπεσεῖν, καθῆκεν ἐκεῖνον τὸν [c] Σεμεεὶ, ῥήμασι πικροῖς παρασκευάσας δακεῖν αὐτοῦ τὴν ψυχήν. τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ Ἰὼβ ἐκακούργησεν. ὡς γὰρ εἶδε κἀκεῖνον καταγελάσαντα αὐτοῦ τῶν βελῶν, καὶ ὥσπερ ἀδαμάντινον πύργον πρὸς πάντα στάντα γενναίως, καθώπλισε τὴν γυναῖκα, ἵνα ἀνύποπτος ἡ συμβουλὴ γένηται, καὶ ἐνέκρυψε τὸ δηλητήριον τοῖς ἐκείνης ῥήμασι, καὶ τὴν συμφορὰν ἐτραγῴδησε. τί οὖν [d] ὁ γενναῖος ἐκεῖνος; ἵνα τί ὡς μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν ἐλάλησας; εἰ τὰ ἀγαθὰ ἐδεξάμεθα ἐκ χειρὸς κυρίου, τὰ κακὰ οὐχ ὑποί-

A ne sacerdos, quam Rex, quanto ad majorem etiam vocatus est principatum. Discant non judicare, nec pœnas exigere, sed subjici ac cedere. Nam tu quidem vitam sacerdotis minime nosti, quantumvis abjectus ille sit ac vilis: hic vero cuncta probe noverat quæ Saul patrarat: nihilominus sic delatum illi a Deo principatum reverebatur. Quod autem, quamvis eos probe noveris, venia tamen & excusatione indignus sis si magistratus contemnas, nec eorum dictis obtemperes, audi quo pacto hunc nobis prætextum per ea Christus eripuerit, quæ in B Evangelio dixit: *Super cathedram Moysi sederunt Scribæ & Pharisæi: omnia ergo quæcumque dixerint vobis facienda facite, secundum vero opera eorum nolite facere.* Videsne quo pacto quorum adeo depravati erant mores, ut digni essent, qui a discipulis reprehenderentur, eorum tamen adhortationem non aspernatus est, neque doctrinam rejecit? Hæc non eo dico, quod sacerdotes velim accusare: absit; siquidem vos conversationis ac pietatis eorum testes estis; sed ut longe majorem illis reverentiam & honorem exhibeamus. C Neque enim adeo in illos, atque in nos ipsos utilitas dimanabit. *Qui recipit* ergo *Prophetam in nomine Prophetæ, mercedem Prophetæ accipiet.* Si enim de nostra invicem vita judicium ferre prohibemur, multo magis de patrum vita: sed quod dicere institueram; rursus enim ad hanc redire mulierem oportet; quotiescumque convitia excelso ferimus animo, multorum nobis bonorum causam id fieri, possumus & ipsi Job cernere contigisse. Neque enim illum perinde miror, priusquam esset ab uxore instigatus, ut post D illud perniciosum consilium. Verum ne cui videatur incredibile quod narro; frequenter quos ipsa rerum natura non subvertit, verbum corruptaque exhortatio devicit. Quod cum non ignoraret diabolus, post inflictum vulnus, ut experiretur, etiam per sermones fecit insultum, quod etiam fecit in Davide. Posteaquam enim vidit illum generose tulisse filii rebellionem, & impiam illam tyrannidem, volens supplantare Davidis mentem, atque ad iracundiam movere, aggressus est illum amarulentis Semei verbis, hoc agens, ut morderet animum illius. Hoc ipsum E & in beatum Job astu molitus est. Ut enim perspexit & illum sua deridere jacula, neque secus atque turrim quamdam adamantinam adversus omnia fortiter consistere, obarmavit in eum uxorem, quo videlicet non esset suspectum consilium, & venenum verbis feminæ texit, calamitatem exaggerans. Quid igitur ille magnanimus? *Cur loquuta es*, inquit, *sicut una de stultis mulieribus. Si bona accepimus de manu Domini, mala non excipie-*

Matt. 23. 2.

Matt. 10. 41.

Gravior tentatio per orationem.

Job. 2. 10.

a Colb. duo & Reg. ἠτίμωσε.
b Colb. ἐρευνᾶν pro κρίνειν.
c Colb. unus Σεμεΐ.

d Colb. ὁ μακάριος ἐκεῖνος. Sic & Reg. qui addit, καὶ γενναῖος itemque Colb. alius.

mus? Quod autem hic dicit hunc sensum habet. Si non esset, inquit, Dominus, neque tanto nobis excellentior, sed amicus aliquis pari conditione: quam haberemus excusationem, si tot tantisque affecti beneficiis, etiam contrariis eum remuneraremur? Vides ut vir Deum diligens, nec effertur animo, nec gloriatur, quod plagas illas humanam naturam excedentes fortiter toleret, neque suæ sapientiæ vel magnanimitati tribuit, tam insignem tolerantiam; sed quasi debitum exsolvisset, nihilque præter æquum accidisset, ita strenue mulieri os occlusit? Idem factum est in hac muliere. Nam simul ut Satanas perspexit eam magno animo ferre sterilitatem, immisit sacerdotis puerum, qui magis illam exacerbaret. At nihil horum accidit mulieri: sed domi parata ad perferenda maledicta, æmulæque conviciis exercitata, intrepide adversus ejusmodi assultus ferendos se accingebat. Quapropter in templo multam præstitit humanitatem, viriliter & magno animo scommata perferens, dum vocatur temulenta ac vinolenta. Nihil autem vetat & ipsa mulieris audire verba. Cum enim puer dixisset, *Digere vinum tuum abs te, & recede a conspectu Domini*: respondit Anna, & dixit: *Nequaquam, Domine*. Qui contumeliose loquutus fuerat, eum appellat dominum. Non dixit quod plerique solent homines, Istane sacerdos? ita qui alios docet, temulentiam ac vinolentiam mihi exprobrat? Sed illud spectabat, quomodo suspicionem depelleret, licet falsam.

1. Reg. 1. 15.

Quomodo ferendæ contumeliæ.

5. Nos contra, si quando conviciis appetimur, cum oporteret excusare & in gratiam redire, excitamus incendium, ac ferarum in morem insilimus in convitiatores, præfocantes, trahentes, pro dictis pœnam reposcentes, atque his ipsis factis suspicionem de nobis confirmamus. Nam si cupis exprobrantibus ostendere, te non esse temulentum, ostende per mansuetudinem, ostende per humanitatem, non per contumelias & convitia. Nam si percusseris eum qui te afficit conviciis, temulentiam tuam condemnaturi sunt omnes. Sin magno pertuleris animo, factis ipsis depuleris malam de te suspicionem: id quod tum hæc fecit mulier: Cum enim diceret, *nequaquam Domine*: re ipsa declaravit, falsam esse illius suspicionem. Unde autem hoc vel suspicari potuit sacerdos? Num ridentem vidit? num saltantem? num titubantem & concidentem? num audivit verbum obscœnum, aut illiberale? Unde igitur concepit hanc suspicionem? Haud ille quidem temere, nullaque de causa; sed ex diei tempore, erat enim meridies cum precaretur illa. Unde hoc liquet? Ex iis quæ locum hunc præcedunt. *Surrexit*, inquit, *Anna, postquam illi comederant & biberant in Se-*

Ibidem.

A σομεν; ὃ δὲ λέγει τοιοῦτόν ἐστιν· εἰ μὴ δεσπότης ἦν, μηδὲ τοσοῦτον ἡμῶν ὑπερέχων, ἀλλὰ φίλος τις ὁμότιμος, ποίαν εἴχομεν ἀπολογίαν, τοσαῦτα εὐεργετηθέντες παρ' αὐτοῦ, [a] καὶ τοῖς ἐναντίοις αὐτὸν ἀμειβόμενοι; εἶδες γνώμην φιλόθεον, καὶ πῶς οὐ μεγαλοφρονεῖ, οὐδὲ ἐναβρύνεται ἐπὶ τῷ γενναίως ἐνεγκεῖν τὰς ὑπὲρ φύσιν ἐκείνας πληγάς· οὔτε σοφίας εἶναι νομίζει καὶ μεγαλοψυχίας τῆς τοσαύτην ὑπομονήν· ἀλλ' ὥσπερ ἀναγκαῖον ὄφλημα ἐκτιννύς, καὶ οὐδὲν ἀπεικὸς παθὼν, οὕτως ἐκ περιουσίας τὸ γύναιον ἐπεστόμισε; τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης

B γέγονεν. ἐπειδὴ γὰρ εἶδεν αὐτὴν γενναίως φέρουσαν τὴν ἀπαιδίαν, καὶ τῷ θεῷ προσπίπτουσαν, καθῆκε τὸ παιδάριον τοῦ ἱερέως, ὥστε μᾶλλον αὐτὴν [b] ἀγριᾶναι. ἀλλ' οὐδὲν τούτων ἔπαθεν ἡ γυνὴ, ἀλλὰ μελετήσασα φέρειν τὰς λοιδορίας ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ τοῖς ὀνείδεσιν ἐγγυμνασαμένη τῆς ἀντιζήλου, ἀδεῶς λοιπὸν πρὸς τὰς τοιαύτας ἀπεδύετο προσβολάς. διὸ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ πολλὴν ἐπιείκειαν ἐπεδείκνυτο, ἀνδρείως μάλα καὶ μεγαλοψύχως τὰ σκώμματα φέρουσα, τὰ ἐπὶ τῇ μέθῃ καὶ τῇ παροινίᾳ. οὐδὲν δὲ οἷον καὶ αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν ῥημάτων. εἰπόντος γὰρ τοῦ

C παιδαρίου· περιελοῦ τὸν οἶνόν σου ἀπὸ σοῦ, καὶ ἄπελθε ἐκ προσώπου κυρίου, ἀπεκρίθη ἡ Αννα, καὶ εἶπεν, οὐχὶ, κύριε. τὸν ὑβρίσαντα δεσπότην ἐκάλεσε. καὶ οὐκ εἶπεν ὃ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, εἰπέ μοι ταῦτα ὁ ἱερεύς; ταῦτα ὁ διδάσκων τοὺς ἄλλους εἰς μέθην καὶ παροινίαν ἔσκωψεν; ἀλλ' ἐσκόπησεν ὅπως ἀποκρούσαιτο μόνον τὴν ὑπόνοιαν, καί τοι γε οὐκ οὖσαν ἀληθῆ.

Ημεῖς δὲ πολλάκις, ἐπειδὰν λοιδορηθῶμεν, δέον ἀπολογήσασθαι καὶ ἀπαλλαγῆναι, ἐξάπτομεν τὸ πῦρ, καὶ καθάπερ θηρία τοῖς ὑβρικόσιν ἐπιπηδῶμεν, ἄγ-

D χοντες, ἕλκοντες, εὐθύνας ἀπαιτοῦντες τῶν εἰρημένων, καὶ τούτοις αὐτοῖς, οἷς ποιοῦμεν, τὴν καθ' ἡμῶν βεβαιοῦντες ὑπόνοιαν. εἰ γὰρ βούλει δεῖξαι τοῖς ὑβρικόσιν, ὡς οὐ μεθύεις, δεῖξον διὰ πραότητος καὶ ἐπιεικείας, μὴ δι' ὕβρεως, μηδὲ διὰ λοιδορίας. ἂν μὲν γὰρ τυπτήσῃς τὸν ὑβρικότα, μέθην σου καταγνώσονται πάντες· ἂν δὲ γενναίως ἐνέγκῃς, ἀπεκρούσω διὰ τῶν ἔργων τὴν πονηρὰν ὑποψίαν· ὅπερ οὖν καὶ ἡ γυνὴ τότε ἐποίησε, καὶ εἰποῦσα, οὐχὶ κύριε, δι' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἐδείκνυ, ὅτι ψευδὴς ἦν

E ἡ ὑποψία. πόθεν δὲ ὅλως καὶ ὑπώπτευσεν ὁ ἱερεὺς τοῦτο; μὴ γὰρ γελῶσαν εἶδε; μὴ γὰρ χορεύουσαν; μὴ γὰρ περιφερομένην καὶ καταπίπτουσαν; μὴ γὰρ αἰσχρόν τι καὶ ἀνελεύθερον φθεγγομένην ῥῆμα; πόθεν οὖν ταύτην ἔσχε τὴν ὑπόνοιαν; οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ ὡς ἔτυχεν ἐκεῖνος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καιροῦ τῆς ἡμέρας· καὶ γὰρ ἦν τὸ μεσημβρινὸν, ὅτε τὴν εὐχὴν ἐποιεῖτο. πόθεν τοῦτο δῆλον; ἀπ' αὐτῶν τῶν ἄνωθεν εἰρημένων. ἀνέστη γὰρ, φησιν, Αννα μετὰ τὸ φαγεῖν αὐτοὺς

a Colb. duo & Reg. καὶ τὰ ἐναντία οὐ φέροντες. εἶδες. Paulo post Colb. unus & Reg. οὔτε φιλοσοφίας εἶναι νομίζει.

b Colb. ἐξαγριῶσαι. Infra idem ἐγγεγυμνασμένη.

ἐν Σηλὼμ, καὶ μετὰ τὸ πιεῖν, καὶ κατέστη ἐνώπιον κυρίου. ὁρᾷς; ὃν ἀνέσεως καιρὸν ποιοῦνται ἅπαντες, τοῦτον εὐχῆς ἐποιεῖτο αὕτη καιρὸν, καὶ μετὰ τράπεζαν πρὸς ἱκετηρίαν ἀνέτρεχε, καὶ πηγὰς ἠφίει δακρύων, καὶ διάνοιαν παρεῖχε σωφρονοῦσαν καὶ νήφουσαν, καὶ μετὰ τράπεζαν οὕτως ἐκτενῶς ηὔξατο, ὡς δῶρον ὑπὲρ φύσιν λαβεῖν, καὶ λῦσαι στείρωσιν, καὶ φύσιν ἀσθενήσασαν διορθῶσαι. Ταῦτα τοίνυν ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἐκερδάναμεν, ὥστε εἰδέναι μετ' εὐωχίαν εὔχεσθαι. ὁ γὰρ πρὸς τοῦτο παρεσκευασμένος, οὐδέποτε εἰς μέθην καὶ παροινίαν ἐκπεσεῖται, οὐδέποτε ὑπὸ ἀδδηφαγίας διαῤῥαγήσεται, ἀλλὰ τὴν προσδοκίαν τῆς εὐχῆς ἀντὶ χαλινοῦ τοῖς λογισμοῖς ἐπικειμένην ἔχων, μετὰ τοῦ προσήκοντος μέτρου τῶν παρακειμένων ἅψεται πάντων, καὶ πολλῆς μὲν τὴν ψυχὴν, πολλῆς δὲ τὸ σῶμα ἐμπλήσει τῆς εὐλογίας. τράπεζα γὰρ ἀπὸ εὐχῆς ἀρχομένη, καὶ εἰς εὐχὴν καταλήγουσα, οὐδέποτε ὑστερηθήσεται, ἀλλὰ πηγῆς δαψιλέστερον ἅπαντα ἡμῖν οἴσει τὰ ἀγαθά. μὴ δὴ τοσοῦτον παρορῶμεν κέρδος. καὶ γὰρ ἄτοπον τοὺς μὲν οἰκέτας τοὺς ἡμετέρους, εἴ ποτέ τι τῶν παρακειμένων λάβοιεν παρ' ἡμῶν μέρος, εὐχαριστεῖν τε ἡμῖν καὶ μετ' εὐφημίας ἀναχωρεῖν· ἡμᾶς δὲ τοσούτων ἀπολαύοντας ἀγαθῶν μηδὲ τοσαύτην ἀποδιδόναι τῷ θεῷ τὴν τιμὴν, καὶ ταῦτα, μέλλοντας πολλῆς ἀπολαύσεσθαι τῆς ἀσφαλείας. ὅπου γὰρ εὐχὴ καὶ εὐχαριστία, ἁγίου πνεύματος παραγίνεται χάρις, καὶ φυγαδεύονται δαίμονες, καὶ πᾶσα ἀντικειμένη δύναμις δραπετεύει καὶ ἀφίσταται. ὁ μέλλων εἰς εὐχὴν τρέπεσθαι, οὐδὲν ἄτοπον τολμᾷ φθέγξασθαι, οὐδὲ ἐν μέσῃ τραπέζῃ· κἂν φθέγξηται, μεταγινώσκει ταχέως. διὸ χρὴ καὶ ἀρχομένους καὶ λήγοντας εὐχαριστεῖν τῷ θεῷ. μάλιστα μὲν γὰρ οὐδὲ εἰς μέθην ἐμπεσούμεθα ῥᾳδίως, καθάπερ ἔφθην εἰπὼν, εἰ καταστήσαιμεν εἰς ταύτην ἑαυτοὺς τὴν συνήθειαν. ὥστε κἂν κραιπαλῶν, κἂν μεθύων ποτὲ ἀναστῇς, μηδὲ οὕτω καταλύσῃς τὸ ἔθος, ἀλλὰ κἂν καρηβαρῶμεν, κἂν περιφερώμεθα καὶ καταπίπτωμεν, καὶ οὕτως εὐξώμεθα, καὶ μὴ διαλύσωμεν τὴν συνήθειαν. ἂν γὰρ τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ οὕτως εὔξῃ, τῇ δευτέρᾳ διορθώσῃ τὴν ἐν τῇ προτέρᾳ γενομένην ἀσχημοσύνην ἡμέρᾳ. ὅταν τοίνυν ἀριστοποιώμεθα, μνημονεύωμεν ταύτης τῆς γυναικὸς, καὶ τῶν ταύτης δακρύων, καὶ τῆς μέθης τῆς καλῆς ταύτης. ἐμέθυε γὰρ καὶ ἡ γυνὴ, οὐκ ἀπὸ οἴνου, ἀλλ' ἀπ' εὐλαβείας πολλῆς. εἰ γὰρ μετ' ἄριστον τοιαύτη ἦν, ποία ἦν ὑπὸ τὴν ἕω; εἰ μετὰ τὸ φαγεῖν καὶ πιεῖν οὕτως ἐκτενῶς προσηύχετο, ὁποία ὑπῆρχε νῆστις οὖσα;

Ἐπανέλθωμεν τοίνυν πάλιν ἐπὶ τὰ ῥήματα αὐτῆς τὰ φιλοσοφίας γέμοντα πολλῆς καὶ πρᾳότητος. εἰπούσα γὰρ, οὐχὶ κύριε, ἐπήγαγε· γυνὴ ἐν σκληρᾷ ἡμέρᾳ ἐγώ εἰμι, καὶ οἶνον καὶ μέθυσμα οὐ πέπωκα. παρατήρησον πῶς οὐδὲ ἐνταῦθα λέγει τὰ ὀνείδη τῆς ἀν-

A *lom, & post potum constitit in conspectu Domini.* Viden'? Quod omnes faciunt tempus relaxationis, illa fecit tempus precationis: post convivium accurrens ad supplicationem, fontes lacrymarum emisit, mentemque præ se tulit sobriam ac vigilantem: ac post epulas adeo intente oravit, ut donum acciperet supra naturam, solveretque sterilitatem, ac naturæ imbecillitatem corrigeret. Hoc igitur a femina lucri consequuti sumus, ut sciamus & post convivium orare. Quisquis enim ad hoc
B præparatus fuerit, nunquam in ebrietatem aut vinolentiam incidet, nunquam crapula disrumpetur: sed quoniam exspectationem precationis habet pro freno impositam animo, conveniente mensura attinget ex omnibus quæ fuerint apposita, multaque benedictione tum animam, tum corpus implebit. Convivium enim quod a precatione cœptum in precationem desinit, nunquam deficiet, sed quovis fonte uberius nobis omnia adferet bona. Ne igitur tantum negligamus lucrum. Absurdum enim fuerit, si cum famuli nostri, si quando partem aliquam
C eorum quæ nobis apposita sunt acceperint, nobis gratias agant, beneque nobis precantes abeant: nos cum tot tantisque fruamur bonis, ne hoc quidem honoris Deo persolvamus, licet hinc multam simus assequuturi securitatem. Ubi enim precatio & gratiarum actio, eo sancti Spiritus advenit gratia, abiguntur dæmones, & omnis adversaria potestas diffugit ac discedit. Qui se conversurus est ad orandum, non audet quidquam absurde loqui, ne in medio quidem convivio: aut si loquutus fuerit, mox resipiscit. Proinde oportet tum in initio, tum in fine convivii gratias agere Deo, ob hanc
D præcipue causam, quod ut dicere cœperam, haud facile prolabemur in ebrietatem, si nos ipsos in hanc consuetudinem constituerimus. Quin si quando surrexeris crapula potuque gravatus, ne sic quidem abjicies consuetudimem: sed quamvis habeamus gravatum caput, quamvis vertigine circumferamur, & concidamus, nihilo secius tamen oremus, nec aboleamus consuetudinem. Etenim si præcedenti die ad hunc oraveris modum, postridie corriges dedecus pridie commissum. Quoties igitur prandebimus, meminerimus hujus mulieris, & illius lacrymarum,
E nec non præclaræ ejus ebrietatis. Nam ebria erat mulier, non e vino, sed ex abundantia pietatis. Etenim si post prandium talis fuit, qualis erat sub auroram? Si tam instanter oravit post cibum & potum, qualis erat jejuna?

Precatio ad mensam.

6. Redeamus igitur denuo ad verba illius, verba multæ plena philosophiæ, multaque referta mansuetudine. Cum enim dixisset: *Nequaquam Domine*, subjecit: *Mulier in duro die sum ego, vinum, & quod inebriat, non bibi.* Observa quomodo nec hîc commemorat æmulæ convi-

1. Reg. 1. 15.

tia, neque traducit illius malitiam, nec domesticam calamitatem exaggerat evulgans, sed hactenus aperit suam anxietatem, ut tantum sese apud sacerdotem purgaret. *Mulier in duro die ego sum: Vinum, & quicquid inebriat non bibi, sed effundo animam meam coram Domino.* Non ait deprecor Dominum, supplico Domino, *sed effundo animam meam coram Domino:* hoc est, meipsam totam converti ad Dominum, mentem meam evacuavi apud illum, toto animo, totaque virtute precationem meam peregi. Deo narravi calamitatem meam, ostendi vulnus, ille potest dare remedium. *Ne des ancillam in faciem, in filiam pestilentem.* Rursus ancillam appellat seipsam, multam adhibens curam, ne a sacerdote malam referat famam: nec apud se dixit: Quid mihi curæ est istius calumnia? ignoranter ac temere accusat, suspicatur ubi nihil erat opus; mea conscientia pura esto, & omnes me traducant: sed Apostolicam illam implevit legem, quæ præcipit ut provideamus bona non tantum coram Domino, sed etiam coram hominibus. Atque omni modo suspicionem depulit, cum ait, *ne des ancillam tuam in faciem, in filiam pestilentem.* Quid autem est, *in faciem?* Ne me existimes effrontem & impudentem esse. Angoris non vinolentiæ est hæc audacia: mœroris, non ebrietatis. Quid igitur sacerdos? Considera & illius prudentiam. Non inquisivit curiose de genere calamitatis, non exactius scrutatus est angoris causam: sed quid ait? *Vade in pace, det tibi Dominus Deus Israël omnem petitionem, quam ab eo petisti.* Mulier ex accusatore fecit patronum. Tantum bonum est humanitas ac mansuetudo. Pro contumelia copioso accepto viatico discessit, eumque nacta est propugnantem & intercessorem, quem habuerat objurgatorem. Ac ne sic quidem destitit, sed rursus ait: *Inveniat ancilla tua gratiam in oculis tuis:* hoc est, utinam e fine rerumque exitu discas me hanc precationem obsecrationemque fecisse, non ex vinolentia, sed ex angore: *Et cum abiit*, inquit, *non amplius concidit.* Vides mulieris fidem? priusquam acciperet quod postularat, perinde confisa est, quasi jam accepisset. In causa erat, quod oraret multo cum fervore, multoque studio citra ullam hæsitationem. Hanc ob rem abiit quasi totum impetrasset. Quin insuper Deus jam totam anxietatem illi excussit ex animo, largiturus donum quod petebat. Hanc feminam imitemur & nos, & in omnibus afflictionibus ad Deum confugiamus. Et si nobis non fuerint liberi, ab illo postulemus, quos si acceperimus, multa cura educemus: adolescentes cum ab omni vitio sevocemus, tum præcipue a lascivia, quod hoc difficile sit bellum, nec alia res molestior sit illi ætati, quam hic morbus. Undique igitur circumvallemus illos con-

Rom. 12. 17.

Mansuetudo quantum bonum

Moralis epilogus.

[a] Colb. duo τὴν δέησίν μου. Sic etiam Reg.

A ιζήλου, οὐδὲ ἐκπομπεύει τὴν πονηρίαν ἐκείνης, οὐδὲ ἐκτραγῳδεῖ τὴν συμφορὰν τὴν οἰκείαν, ἀλλὰ τοσοῦτον ἀποκαλύπτει τὴν ἑαυτῆς ἀθυμίαν, ὅσον ἀπολογήσασθαι πρὸς τὸν ἱερέα μόνον. γυνὴ ἐν σκληρᾷ ἡμέρᾳ, φησὶν, ἐγώ εἰμι· καὶ οἶνον καὶ μέθυσμα οὐ πέπωκα, καὶ ἐκχέω [a] τὴν ψυχήν μου ἐνώπιον κυρίου. οὐκ εἶπεν, εὔχομαι τῷ θεῷ, ἱκετεύω τὸν θεὸν, ἀλλ', ἐκχέω τὴν ψυχήν μου ἐνώπιον κυρίου· τουτέστιν, ὅλην ἐμαυτὴν μετέστησα πρὸς τὸν θεὸν, τὴν διάνοιάν μου ἐξεκένωσα πρὸς αὐτὸν, ὅλῃ ψυχῇ καὶ δυνάμει τὴν εὐχήν μου ἐποιησάμην, εἶπον τῷ θεῷ τὴν συμφορὰν τὴν ἐμὴν, ἔδειξα τὸ ἕλκος, ἐκεῖνος τὸ φάρμακον θεῖναι
B δύναται. μὴ δῷς τὴν δούλην σου εἰς πρόσωπον, εἰς θυγατέρα λοιμήν. πάλιν δούλην ἑαυτὴν καλεῖ, καὶ πολλὴν ποιεῖται σπουδὴν, ὥστε μὴ πονηρὰν δόξαν παρὰ τῷ ἱερεῖ λαβεῖν. καὶ οὐκ εἶπε πρὸς ἑαυτὴν, τί δέ μοι μέλει τῆς τούτου διαβολῆς; ἁπλῶς καὶ εἰκῇ κατηγόρησεν, ὑπώπτευσεν εἰς οὐδὲν δέον· τὸ συνειδός μου καθαρὸν ἔστω, καὶ πάντες με διαβαλλέτωσαν· ἀλλὰ τὸν ἀποστολικὸν ἐκεῖνον ἐπλήρου νόμον, τὸν κελεύοντα προνοεῖσθαι καλὰ μὴ μόνον ἐνώπιον κυρίου, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων. καὶ παντὶ τρόπῳ τὴν ὑποψίαν ἀπεκρούετο λέγουσα, μὴ δῷς τὴν
C δούλην σου εἰς πρόσωπον εἰς θυγατέρα λοιμήν. τί δέ ἐστιν, εἰς πρόσωπον; μὴ νομίσῃς ἀναίσχυντον εἶναί με καὶ ἰταμήν. ἀθυμίας, οὐ παροινίας ἐστὶν αὕτη ἡ παῤῥησία· ὀδύνης, οὐχὶ μέθης. τί οὖν ὁ ἱερεύς; ὅρα κἀκείνου τὴν σύνεσιν, οὐ περιειργάσατο τὴν συμφορὰν, οὐκ ἠβουλήθη πολυπραγμονῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀλλὰ τί φησι; πορεύου ἐν εἰρήνῃ, δῴη σοι κύριος ὁ θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ πᾶν αἴτημα, ὃ ᾐτήσω παρ' αὐτοῦ. τὸν κατήγορον συνήγορον εἰργάσατο ἡ γυνή. τοσοῦτόν ἐστιν ἐπιείκεια καὶ πραότης καλόν· καὶ ἀντὶ ὕβρεως ἐφόδια
D ἱκανὰ λαβοῦσα ἀπῆλθε, καὶ προστάτην εἶχε καὶ πρεσβευτὴν τὸν ἐπιτιμήσαντα. καὶ οὐδὲ οὕτως ἀφίσταται, ἀλλὰ πάλιν φησὶν, εὕροι ἡ δούλη σου χάριν ἐν ὀφθαλμοῖς σου. τουτέστι, μάθοις διὰ τοῦ τέλους αὐτοῦ, καὶ τῆς τῶν πραγμάτων ἐκβάσεως, ὡς οὐκ ἀπὸ παροινίας, ἀλλ' ἐξ ὀδύνης τοσαύτης ἐποιησάμην ἱκετηρίαν καὶ τὴν δέησιν. καὶ ἀπελθοῦσα, φησὶν, οὐκέτι συνέπεσεν. εἶδες πίστιν γυναικός; πρὶν λάβῃ ὅπερ ᾔτησεν, ἐθάρσησεν ὡς λαβοῦσα. τὸ δὲ αἴτιον, ὅτι μετὰ πολλῆς ηὔξατο τῆς σφοδρότητος, μετὰ σπουδῆς ἀδιακρίτου. διὰ τοῦτο, ὡς τὸ πᾶν εἰληφυῖα, κατῆλθεν.
E ἄλλως δὲ, καὶ ὁ θεὸς λοιπὸν αὐτῆς τὴν ἀθυμίαν ἐξέβαλε, μέλλων διδόναι τὸ δῶρον. ταύτην ζηλώσωμεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐν ἁπάσαις ταῖς συμφοραῖς πρὸς τὸν θεὸν καταφεύγωμεν. κἂν μὴ ἔχωμεν παιδία, παρ' ἐκείνου αἰτῶμεν· κἂν λάβωμεν, μετὰ πολλῆς ἀνατρέφωμεν αὐτὰ τῆς σπουδῆς, καὶ πάσης μὲν κακίας ἀπάγωμεν τοὺς νέους, μάλιστα δὲ ἀσελγείας· χαλεπὸς γάρ ἐστιν ὁ πόλεμος, καὶ οὐδὲν οὕτως ἐνοχλεῖ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, ὡς τοῦτο τὸ πάθος. πανταχόθεν τοίνυν αὐτοὺς

τειχίζωμεν συμβουλαῖς, παραινέσεσι, φόβοις, ἀπειλαῖς. ἂν ταύτης περιγένωνται τῆς ἐπιθυμίας, οὐδὲ ἑτέρᾳ ταχέως ἁλώσονται, ἀλλὰ καὶ χρημάτων ἔσονται κρείττους, καὶ μέθης κρατήσουσι καὶ τὰς παροινίας, καὶ τὰς πονηρὰς συνουσίας πάσῃ σπουδῇ διακρούσονται, καὶ ποθεινότεροι μὲν ἔσονται τοῖς γεγεννηκόσιν, αἰδεσιμώτεροι δὲ πᾶσιν ἀνθρώποις. τίς γὰρ οὐκ αἰδεσθήσεται σωφρονοῦντα νέον; τίς δὲ οὐκ ἀσπάσεται καὶ φιλήσει τὸν χαλινώσαντα τὰς ἀτόπους ἐπιθυμίας; τίς δὲ [a] οὐχ αἱρήσεται καὶ τῶν σφόδρα εὐπορωτάτων μετὰ πολλῆς αὐτῷ τῆς χάριτος ἐκδοῦναι τὸ θυγάτριον, κἂν ἁπάντων ἐκεῖνος πενέστερος ᾖ; ὥσπερ γὰρ τὸν ἐν ἀσωτίᾳ ζῶντα, καὶ πόρναις προσέχοντα, κἂν ἁπάντων εὐπορώτερος ᾖ, οὐδεὶς οὕτως ἄθλιος καὶ ταλαίπωρος, ὡς θελῆσαι [b] κηδεστὴν λαβεῖν· οὕτω τὸν σώφρονα καὶ σεμνὸν οὐδεὶς οὕτως ἀνόητος, ὡς ἀποκρούσασθαι καὶ ἀτιμάσαι. ἵν' οὖν καὶ ἀνθρώποις αἰδέσιμοι, καὶ τῷ θεῷ ποθεινοὶ οἱ παῖδες γένωνται, κατακοσμῶμεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς, καὶ μετὰ σωφροσύνης ἐπὶ τοὺς γάμους ἄγωμεν. οὕτω γὰρ καὶ τὰ παρόντα αὐτοῖς, ὥσπερ ἐκ πηγῶν, ἅπαντα ἥξει, καὶ τὸν θεὸν ἕξουσιν ἵλεων, καὶ τῆς παρούσης, καὶ τῆς μελλούσης ἀπολαύσονται δόξης· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ δόξα, τιμὴ, κράτος σὺν τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ γ'.

Εἰς τὴν Ἄνναν, καὶ εἰς τὴν τοῦ Σαμουὴλ γαλακτοτροφίαν· καὶ ὅτι χρήσιμος ἡ περὶ τὸν τόκον βραδύτης, καὶ ὅτι ἐπικίνδυνον καὶ σφαλερὸν τὸ τῶν παίδων ἀμελεῖν.

Εἰ μὴ δοκῶ προσκορής τισιν εἶναι καὶ φορτικὸς, βούλομαι τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἅψασθαι πάλιν, ὑπὲρ ἧς καὶ πρῴην ὑμῖν διελέχθην, καὶ πρὸς τὴν Ἄνναν ὑμᾶς χειραγωγῆσαι, καὶ εἰς τὸν λειμῶνα τῶν κατορθωμάτων τῆς γυναικὸς εἰσαγαγεῖν τὸν λόγον· λειμῶνα οὐχὶ ῥοδωνίαν ἔχοντα, οὐδὲ ἄνθη μαραινόμενα, ἀλλ' εὐχὴν καὶ πίστιν καὶ ἀνεξικακίαν πολλήν. πολὺ γὰρ ταῦτα τῶν ἠρινῶν ἀνθέων εὐωδέστερα, οὐχὶ πηγαῖς ὑδάτων, ἀλλ' ὄμβροις δακρύων ἀρδόμενα. οὐ γὰρ οὕτω τοὺς κήπους αἱ πηγαὶ τῶν ναμάτων εὐθαλεστέρους ποιοῦσιν, ὡς τὸ φυτὸν τῆς εὐχῆς αἱ πηγαὶ τῶν δακρύων ποτίζουσαι, πρὸς ὕψος μέγιστον ἀνατρέχειν παρασκευάζουσιν· ὅπερ οὖν καὶ ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης ἐγένετο. ὁμοῦ γὰρ ἐφθέγξατο, καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνέδραμεν ἡ εὐχὴ, καὶ καρπὸν ἤνεγκεν ὥριμον αὐτῇ, τὸν ἅγιον Σαμουήλ. μὴ δὴ δυσχεράνητε, εἰ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἀρχόμεθα πάλιν. οὐ γὰρ τὰ αὐτὰ ἐροῦμεν, ἀλλ' ἕτερά τινα νέα καὶ πρόσφατα. καὶ γὰρ ἐπὶ τῆς αἰσθητῆς τραπέζης ἐξ ἑνὸς ὄψου πολλὰ ἄν τις ἐδέσματα κατασκευάσειε· καὶ τοὺς χρυσοχόους δὲ ὁρῶμεν ἀπὸ μιᾶς μάζης χρυσίου, καὶ ψέλλια, καὶ περιδέῤῥαια, καὶ

a Reg. ὐχ ἀγύεται.

b Reg. κηδευτήν.

A filiis, adhortationibus, terroribus, minis. Si hanc devicerint cupidinem, nec ab aliis facile expugnabuntur, sed & pecuniis erunt superiores, & temulentiam vinolentiamque superabunt, & improbos convictus omni studio discutient, & amabiliores erunt parentibus, & omnibus hominibus magis reverendi. Quis enim non revereatur juvenem caste sobrieque viventem? Quis non amplectatur, exosculeturque eum qui cupiditatibus frenum imposuit? Quis non vel e numero prædivitum multa cum gratia volet illic locare B filiam suam, etiamsi fuerit omnium pauperrimus? Sicut e diverso luxuriose viventem, etiamsi fuerit omnium opulentissimus, nemo tam miser est, nemo tam abjectæ fortunæ, ut sibi generum velit adsciscere. Contra nullus adeo stultus est, ut sobrium ac pudicum rejiciat, ac dedecore afficiat. Ut igitur filii & hominibus reverendi fiant, & Deo amabiles, exornemus illorum animos, cumque pudicitia ad conjugium perducamus. Sic enim illis velut e fonte provenient omnia, & Deum habituri sunt propitium, ac præsentis futuræque vitæ gloria perfruentur. C Quam assequi contingat nobis omnibus gratia & bonitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri, gloria, honor, imperium, simul cum sancto Spiritu, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

SERMO III.

De Anna, deque Samuëlis educatione, & quod utilis sit in pariendo tarditas, & quod periculosum sit liberos negligenter habere.

D 1. Nisi videor aliquibus fastidio & oneri esse, volo idem argumentum rursum attingere, de quo vobis nuper disserui: vosque ad Annam introducere, atque in pratum virtutum illius inducere sermonem: pratum, inquam, non quod rosaria profert, aut flores qui marcescunt; sed quod precationem, ac fidem, magnamque tolerantiam. Siquidem hæc vernis floribus longe præstant odore, ut quæ non aquarum fontibus, sed lacrymarum imbre rigantur. Neque enim perinde amnium fontes floridos reddunt hortos, ut plantam precationis fontes E lacrymarum irrigantes in summam altitudinem deducunt. Quod huic contigit mulieri. Simul enim ut loquuta est, subvolavit in cælum ejus deprecatio, ac fructum ipsi produxit tempestivum, sanctum videlicet Samuëlem. Nolite igitur moleste ferre, si rursus idem argumentum tractare incipimus. Neque enim eadem dicemus, sed nova quædam ac recentia. Nam in convivio corporali, ex eodem obsonio multa eduliorum genera potest aliquis conficere. Quin & aurifices videmus ex eadem auri massa, & armillas, &

Lachrymæ rigant plantam orationis.

torques, aliasque multas res aureas fingere. Quamquam enim ejusdem generis est materia, ars tamen est varia, nec coarctatur similitudine materiæ subjectæ, quod ipsa sit copiosa, variique artificii: quod si res istius vitæ sunt ejusmodi, multo vero magis spiritus gratia. Nam quod gratiæ mensa sit varia, multiformis, & opi-

1. Cor. 12. 8. para, audi Paulum dicentem: *Alii quidem per spiritum datur sermo sapientiæ, alii vero sermo scientiæ, alii rursus fides, alii vero dona sanationum, subventiones, gubernationes, genera linguarum. Hæc autem operatur unus & idem spiritus, dividens seorsum cuique ut vult.* Vides quam varia sit? Multa, inquit, flumina, sed unus est fons. Varia sunt edulia, sed unus est convivator. Ergo cum tam magna, tamque multiplex sit spiritus gratia, ne defatigemur. Vidimus eam sterilem, vidimus eam factam matrem: vidimus lacrymantem, vidimus gaudentem, tum simul cum illa indoluimus, simul cum illa gaudio affi-

Rom. 12. 15. ciamur & hodie. Sic & Paulus jubet gaudere cum gaudentibus, flere cum flentibus. Id vero faciendum est, non solum super iis qui nobiscum vivunt, sed & super iis qui olim nati fuerint. Ac ne quis mihi dicat, quid fructus capiam ab Anna, & ab illius commemoratione? Nam & orbæ hinc poterunt discere, quomodo possint fieri matres: rursus matres scient, quæ sit optima ratio liberos educandi. Nec feminæ tantum, sed & viri plurimum ab hac historia fructus auferent, si hinc didicerint placido mitique erga uxores esse animo, etiamsi sterilitatis vitio laborent, ut Elcana erga Annam fuit affectus. Nec vero hoc solum, sed & aliud eo majus lucrifacient, cum didicerint patres omnes oportere liberos, qui nati fuerint, educare Deo. Ne igitur quoniam pecunias & argentum accipere ex hac narratione non licet, existimemus sermonem nobis infrugiferum esse: sed ob idipsum arbitremur lucrosum & utilem, quod non aurum argentumve, sed quod iis longe majus est, animi pietatem, cælestesque thesauros nobis ostendit, docens quo pacto periculum omne depellamus. Siquidem largiri pecuniam hominibus in proclivi est: at corrigere naturam, ac talem mœrorem excutere, talem animi cruciatum tollere, animam jamjam collapsuram erigere, nulli quidem hominum, sed soli naturæ Domino in manu est. Tu vero si cum morbo laborans insanabili, percursa tota civitate pecunias impendisses, pluribus utens medicis, nec ullum mali solatium reperisses, postea incideres in mulierem, quæ cum eodem morbo teneretur, liberata sit, non desineres obsecrare, rogare, exhortari, ut eum tibi commonstraret, cujus opera fuisset sanata. Nunc vero cum videas Annam in medio stantem, suumque morbum enarrantem, & ejusdem remedium commemo-

Anna docet quo pacto liberi educandi.

A ἕτερα πολλὰ ποιοῦντας χρυσία. εἰ γὰρ καὶ μονοειδὴς ἡ ὕλη, ἀλλὰ ποικίλον ἡ τέχνη, καὶ οὐ στενοχωρεῖται τῷ μονοτρόπῳ τῆς ὑποκειμένης οὐσίας εὐπόριστος οὖσα καὶ πολυμήχανος. εἰ δὲ τὰ ἐνταῦθα τοιαῦτα, πολλῷ μᾶλλον ἡ τοῦ πνεύματος χάρις. ὅτι γὰρ ποικίλη ταύτης ἡ τράπεζα, καὶ πολύτροπος, καὶ πολυειδὴς, ἄκουσον τοῦ Παύλου λέγοντος, ᾧ μὲν διὰ τοῦ πνεύματος δίδοται λόγος σοφίας, ἄλλῳ δὲ λόγος γνώσεως, ἑτέρῳ δὲ πίστις, ἄλλῳ δὲ χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν. ταῦτα δὲ πάντα ἐνεργεῖ τὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίᾳ ἑκάστῳ, κα-

B θὼς βούλεται. ὁρᾷς πῶς ποικίλη; οἱ ποταμοὶ πολλοὶ, ἀλλὰ μία, φησὶν, ἡ πηγή· διάφορα τὰ ἐδέσματα, ἀλλ' εἷς ὁ ἑστιάτωρ. ἐπεὶ οὖν τοσαύτη ἡ τοῦ πνεύματος χάρις, μὴ ἀποκάμωμεν. εἴδομεν δὲ αὐτὴν στεῖραν οὖσαν, εἴδομεν αὐτὴν μητέρα γενομένην, εἴδομεν δακρύουσαν, εἴδομεν χαίρουσαν, συνηλγήσαμεν τότε· συνησθῶμεν σήμερον. οὕτω καὶ ὁ Παῦλος ἐκέλευσε χαίρειν μετὰ χαιρόντων, καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων. τοῦτο δὲ οὐκ ἐπὶ τῶν συνακμασάντων ἡμῖν ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν πάλαι γεγενημένων ποιεῖν χρή. καὶ μή μοι λεγέτω τις, καὶ τί μοι κέρδος ἀπὸ τῆς Αννης ἔσται, καὶ τῶν ταύτης διηγημάτων; αἵ τε γὰρ στεῖραι

C δυνήσονται μαθεῖν, πῶς ἂν γένοιντο μητέρες· καὶ αἱ μητέρες εἴσονται πάλιν, ποῖος παιδοτροφίας ἄριστος ἂν γένοιτο τρόπος. οὐ γυναῖκες δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄνδρες μέγιστα ἀπὸ τῆς ἱστορίας ταύτης καρπώσονται, παιδευθέντες ἡμέρως πρὸς τὰς αὐτῶν διακεῖσθαι γυναῖκας, κἂν ἀπαιδίαν νοσῶσι, καθάπερ ὁ Ελκανᾶ πρὸς τὴν Ανναν διέκειτο. οὐ τοῦτο δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἕτερον τούτου μεῖζον κερδανοῦσι, μαθόντες ὅτι δεῖ τοὺς γονεῖς ἅπαντας τῷ θεῷ τὰ τεχθέντα τρέφειν παιδία. μὴ

D τοίνυν, ἐπειδὴ χρήματα καὶ ἀργύριον οὐκ ἔστι λαβεῖν ἀπὸ τοῦ διηγήματος, ἀνόνητον ἡμῖν εἶναι τὴν ἀκρόασιν νομίζωμεν· ἀλλὰ δι' αὐτὸ μὲν οὖν τοῦτο κερδαλέαν καὶ ὠφέλιμον, ἐπειδὴ οὐ χρυσίον καὶ ἀργύριον, ἀλλ' ὃ πολλῷ μεῖζον τούτων ἐστὶ, ψυχῆς εὐλάβειαν, καὶ τοὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἡμῖν δείκνυσι θησαυροὺς, καὶ διδάσκει πῶς ἅπαντα διακρουσόμεθα κίνδυνον. χρήματα μὲν γὰρ παρασχεῖν καὶ ἀνθρώποις ῥᾴδιον· διορθῶσαι δὲ φύσιν, καὶ ἀθυμίαν λῦσαι τοιαύτην, καὶ ὀδύνην ἀνελεῖν, καὶ ψυχὴν ἀναστῆσαι καταπίπτειν μέλλουσαν, [a] ἀνθρώπῳ μὲν οὐδενὶ, τῷ δὲ τῆς φύσεως δεσπότῃ μόνῳ δυνατόν. σὺ

E δὲ, εἰ μὲν νόσημα ἀνίατον ἔχουσα, καὶ τὴν πόλιν περιελθοῦσα ἅπασαν, καὶ χρήματα δαπανήσασα, καὶ ἰατροῖς χρησαμένη πολλοῖς, καὶ μηδεμίαν εὑροῦσα παραμυθίαν ἐνέτυχες γυναικὶ τὸ αὐτὸ παθούσῃ πάθος καὶ ἀπαλλαγείσῃ, οὐκ ἂν ἀπέστης ἱκετεύουσα, παρακαλοῦσα, δεομένη, ὥστε πεῖσαι τὸν ἀπαλλάξαντα δεῖξαι· νυνὶ δὲ ὁρῶσα Ανναν ἑστῶσαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐξηγουμένην, καὶ τὸ φάρμακον λέ-

a Colb. unus & Reg. ἀνθρώποις μέν.

γοῦσαν, καὶ τὸν ἰατρὸν δεικνῦσαν χωρὶς ἱκετηρίας, χωρὶς παρακλήσεως, οὐ προσελεύσῃ καὶ λήψῃ τὸ φάρμακον, οὐδὲ ἀκούσῃ τῆς ἱστορίας μετ' ἀκριβείας ἁπάσης; καὶ τίνος δυνήσῃ ποτὲ ἐπιτυχεῖν ἀγαθοῦ; ἀλλ' ἕτεροι μὲν καὶ πελάγη διέλαβον μακρὰ πολλάκις, καὶ πολλὴν ἀποδημίαν ἐστείλαντο, καὶ χρήματα ἐδαπάνησαν, καὶ πόνον ὑπέμειναν, ἵνα τὸν ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας μηνυθέντα ἰατρὸν ἴδωσι, καὶ ταῦτα οὐ σφόδρα θαῤῥοῦντες, ὅτι πάντως ἀπαλλαγήσονται τοῦ νοσήματος· σὺ δὲ, ὦ γύναι, οὐ διαπόντιον ἀποδημίαν στέλλεσθαι μέλλουσα, οὐδὲ εἰς τὴν ὑπερορίαν μετοικίζεσθαι; οὐδὲ πόνον τινὰ τοιοῦτον ὑπομένειν· καὶ τί λέγω τὴν ὑπερορίαν; οὐδὲ αὐτὸν μέλλουσα τὸν οὐδὸν ἀναγκαζομένη τῆς οἰκίας ὑπερβῆναι, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ δυναμένη τῷ θαλάμῳ συγγενέσθαι τῷ ἰατρῷ, καὶ χωρὶς μεσίτου τινὸς αὐτῷ διαλεχθῆναι περὶ πάντων ὧν ἂν ἐθέλῃς· Θεὸς γάρ, φησιν, ἐγγίζων ἐγώ εἰμι, καὶ οὐ Θεὸς πόῤῥωθεν· ἀναβάλλῃ καὶ ὀκνεῖς; καὶ ποίαν ἕξεις ἀπολογίαν; τίνος ἀπολαύσῃ συγγνώμης, ὅταν καὶ εὔκολον καὶ πανταχόθεν ῥᾳδίαν τὴν ἐπικειμένων κακῶν ἀπαλλαγὴν εὑρεῖν δυναμένη, ῥᾳθυμῇς, καὶ τὴν σαυτῆς σωτηρίαν προδίδῳς; οὐ γὰρ δὴ μόνον στείρωσιν ὁ ἰατρὸς οὗτος, ἀλλὰ καὶ πᾶν ὁτιοῦν νόσημα καὶ ψυχῆς καὶ σώματος θεραπεῦσαι δύναται, θελήσας μόνον. καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἐστὶ τὸ θαυμαστὸν, ὅτι χωρὶς πόνου, καὶ ἀποδημίας, καὶ δαπάνης, καὶ μεσιτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ χωρὶς ἀλγηδόνος τὴν ἰατρείαν ποιεῖται. οὐ γὰρ σιδήρῳ καὶ πυρὶ πρὸς τὸ πάθος ἵσταται, καθάπερ οἱ τῶν ἰατρῶν παῖδες ποιοῦσιν· ἀλλ' ἀρκεῖ νεῦσαι μόνον, καὶ πᾶσα μὲν ἀθυμία, πᾶσα δὲ ὀδύνη, καὶ πάθος ἅπαν δραπετεύει καὶ φυγαδεύεται.

Μὴ τοίνυν ἀμελῶμεν, μηδὲ ἀναβαλλώμεθα, κἂν πένητες ὦμεν καὶ εἰς ἐσχάτην καταπεπτωκότες ἔνδειαν. οὐδὲ γὰρ χρήματά ἐστι καταβαλεῖν, ἵνα πενίαν προβαλλώμεθα. οὐ γὰρ ἀργύριον οὗτος ὁ ἰατρὸς ἀπαιτεῖ τὸν μισθὸν, ἀλλὰ δάκρυα, καὶ εὐχὰς, καὶ πίστιν. κἂν ταῦτα ἔχων πρὸς αὐτὸν ἔλθῃς, λήψῃ πάντως, ὅπερ ἂν αἰτήσῃς, καὶ ἀπελεύσῃ μετὰ πολλῆς τῆς εὐφροσύνης. καὶ τοῦτο μὲν πολλαχόθεν ἔξεστι μαθεῖν, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἀπὸ τῆς γυναικὸς ταύτης. οὐ γὰρ χρυσίον καὶ ἀργύριον καταβαλοῦσα, ἀλλ' εὐχὴν καὶ πίστιν καὶ δάκρυα, ὅπερ ᾔτησε λαβοῦσα, οὕτως ἀπῆλθε. μὴ τοίνυν νομίζωμεν ἀκερδὲς ἡμῖν εἶναι τὸ διήγημα. ταῦτα γὰρ ἐγράφη, φησὶ, πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντησεν. ἀλλὰ προσέλθωμεν αὐτῇ, καὶ μάθωμεν, πῶς ἐλύθη τὸ νόσημα, καὶ τί μετὰ τὸ λυθῆναι πάλιν ἐποίησε καὶ πῶς ἐχρήσατο τῷ δοθέντι δώρῳ παρὰ τοῦ Θεοῦ. ἐκάθισε, φησι, καὶ ἐθήλασε τὸν Σαμουήλ. ὅρα πῶς ἑώρα τὸ παιδίον ἐκεῖνο λοιπὸν, οὐχ ὡς παιδίον μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνάθημα· καὶ διπλοῦν αὐτῇ τὸ φίλτρον ἐγίνετο, τὸ μὲν ἀπὸ τῆς φύσεως, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς χάριτος. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ καὶ αἰ-

A rantem, ac medicum commonstrantem, nullis obsecrationibus, nullis precibus adductam, non accedes acceptura remedium, nec audies tota cum attentione historiam? Et quid unquam boni poteris consequi? At alii frequenter magna etiam emensi sunt maria, longinquas peregrinationes susceperunt, pecunias impenderunt, labores perpessi sunt, ut medicum commonstratum in peregrina regione conspicerent, idque cum non admodum certa esset fiducia, ut prorsus morbo liberarentur. At tu, o mulier, cum non sis initura profectionem transmarinam, nec B ultra patriæ fines demigratura, nec laborem similem perpessura: & quid dixi, ultra patriæ fines, cum nec ipsum domus limen transire cogaris, sed vel in ipso thalamo possis convenire medicum, citraque mediatorem cum illo colloqui de quibuscumque volueris, *Deus* enim, inquit, *appropinquans ego sum, & non Deus procul*; differs & cunctaris? Et quam habitura es excusationem, quam consequeris veniam, si cum proclivem & undique facilem viam invenire possis, qua ab urgentibus malis libereris, per socordiam C tuam ipsius salutem prodideris? Hic enim medicus non sterilitatem solum, sed & omne morborum genus tum corporis, tum animi sanare potest, si velit tantum. Neque id solum mirandum est, quod citra laborem, sine peregrinatione, sine impendiis, absque intercessoribus curationem adhibet, verum etiam quod citra dolorem. Neque enim ferro ignive curat malum, ut cæteri medici faciunt: sufficit vel simplex nutus, ac protinus omnis angor, omnis dolor, omne malum fugit, atque exsulatum abit.

Jer. 23. 23.

2. Ne cunctemur igitur neve procrastiD nemus, licet pauperes simus, & ad extremam redacti egestatem. Neque enim hic numeranda est pecunia, ut inopiam possimus obtendere. Hic nimirum medicus non argentum pro mercede petit, sed lacrymas, preces ac fidem. Hæc si portans ad illum accesseris, quidquid omnino postularis accipies, multoque cum gaudio discedes. Id sane cum multis ex rebus cognoscere licet, tum vero præcipue ex hac muliere, quæ non aurum, non argentum exhibuit, sed preces, fidem, & lacrymas obtulit, atque ita quidquid petiit consequuta discessit. Proinde ne puteE mus hanc narrationem nobis infrugiferam esse, quandoquidem *hæc scripta sunt ad correptionem nostram, in quos fines sæculorum devenerunt.* Sed adeamus eam, discamus quomodo liberata sit a malo, & quid egerit morbo levata, & quo pacto fuerit usa munere a Deo dato. *Sedit*, inquit, *& lactavit Samuëlem.* Vide quomodo conspiciebat deinceps infantem illum, non tantum ut infantem, verumetiam ut rem Deo consecratam: eoque matri geminus amoris stimulus insitus est, alter a natura, alter a gratia. Ac mea quidem

1. Cor. 10. 11.

1. Reg. 1. 22.

sententia, etiam reverebatur puerum suum, & merito. Etenim si qui phialas poculave aurea Deo dicaturi sunt, posteaquam ea jam confecta acceperint, domique reposuerint, non ea quasi prophana vasa intuentur, sed tamquam Deo sacra, nec audent ea temere citraque causam attingere, sicut cætera: multo magis hæc mulier simili animo attendebat ad puerum etiam priusquam illum in templum induceret: & diligebat impensius filium, & curabat tamquam Deo dicatum, existimans se per illum sanctificatum iri, quando domus ipsius jam erat facta templum, ut quæ prophetam ac sacerdotem intra se contineret. Non solum autem ex eo quod illum Deo spopondit, verumetiam ex hoc quod non ausa sit ascendere in templum priusquam ablactasset infantem, ejus pietatem licet perspicere. Ait enim viro suo: *Non ascendam donec ascendat puer mecum: cum autem ablactavero illum, offeretur in conspectu Domini, & sedebit illic in ævum.* Viden'? Non existimabat esse tutum illo domi relicto ascendere in templum, quod cum accepisset donum, non sustineret absque dono comparere. Rursus adducto illo, ac mox recepto, descendere verebatur: ideo tanto tempore remansit, ut cum dono compareret. Adduxit ergo, ac reliquit, nec puer a mamma divulsus moleste tulit, licet sciatis quam soleant indignari pueri quoties a lacte depelluntur. Verum nec ipse puer ægre tulit a matre divulsus, sed ad Dominum respexit, qui ipsam matrem fecerat: nec ipsa mater doluit a puero sejuncta, quia naturalem affectum vicit interveniens gratia, & uterque se cum altero vivere existimabat: quemadmodum eodem in loco fixa vitis, in longum producit palmites, & uva multo intervallo pendens, radici hæret: itidem & in hac accidit femina, quæ in urbe manens usque ad templum extendit suum palmitem, atque illic uvam suspendit maturam: nec intervallum illud ullum attulit impedimentum, cum caritas quæ secundum Deum est, puerum matri copularet. Quamquam enim ætas erat immatura, virtus tamen aderat matura: ascendentibusque in templum omnibus multæ religionis magister factus est. Nam illi dum inquirerent discerentque modum natalium illius, abunde magnum solatium accipiebant spei quæ est erga Deum. Neque quisquam viso puero tacitus descendebat, sed omnes glorificabant illum a quo præter spem datus erat. Hanc ob causam Deus distulit partum, ut hanc augeret voluptatem, ut mulierem redderet illustriorem. Nam quicumque calamitatem ejus noverant, ii testes facti gratiæ Dei: & quod longo tempore mansit in orbitate, effecit, ut & ipsa multis esset notior, & ab omnibus beata prædicare-

Vasa sacra non a quovis tangenda.

Ibidem.

Gratia naturam vincit.

A δεῖσθαι τὸ παιδίον τὸ ἑαυτῆς. καὶ εἰκότως. εἰ γὰρ φιάλας καὶ ποτήρια χρυσᾶ μέλλοντές τινες ἀνατιθέναι τῷ θεῷ, ἐπειδὰν κατασκευασθέντα λάβωσι, καὶ περὶ τῆς ἡμέρας ἀποθῶνται οἴκοι, οὐχ ὡς κοινὰ λοιπὸν ὁρῶσι σκεύη, ἀλλ' ὡς ἀναθήματα, καὶ οὐδὲ τολμῶσιν ἁπλῶς καὶ εἰκῆ τούτων ἅψασθαι, καθάπερ καὶ τῶν λοιπῶν· πολλῷ μᾶλλον ἡ γυνὴ μετὰ τοιαύτης τῷ παιδίῳ γνώμης [a] προσέχουσα, καὶ πρὶν εἰς τὸν ναὸν εἰσαγαγεῖν, καὶ ἐφίλει μειζόνως ἢ ὡς παιδίον, καὶ ἐθεράπευεν ὡς ἀνάθημα, ἁγιάζεσθαι δι' ἐκείνου νομίζουσα. καὶ γὰρ ἡ οἰκία αὐτῆς ναὸς ἐγένετο, τὸν προφήτην ἔνδον ἔχουσα B καὶ τὸν ἱερέα. οὐκ ἐξ ὧν ὑπέσχετο δὲ μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὧν οὐκ ἐτόλμησεν ἐπιβῆναι τοῦ ναοῦ, πρὶν ἢ τῆς γαλακτοτροφίας ἀπαγαγεῖν αὐτὸν, τὴν εὐλάβειαν αὐτῆς ἐστιν ἰδεῖν. εἶπε γάρ, φησι, τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς· οὐκ ἀναβήσομαι, ἕως τοῦ ἀναβῆναι τὸ παιδάριον μετ' ἐμοῦ· ὅταν δὲ ἀπογαλακτήσω αὐτὸ, ὀφθήσεται τῷ προσώπῳ κυρίου, καὶ καθήσεται ἐκεῖ ἕως αἰῶνος. ὁρᾷς; ἀφεῖναι ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἀνελθεῖν, οὐκ ἐνόμιζεν εἶναι ἀσφαλὲς, μετὰ γὰρ τὴν τοῦ δώρου δόσιν, οὐκ ἠνείχετο χωρὶς τοῦ δώρου φανῆναι· ἀναγαγοῦσα δὲ πάλιν, καὶ λαβοῦσα αὐτὸ, κατελθεῖν ἐδεδοίκει. διὰ τοῦτο ἔμει- C νε χρόνον τοσοῦτον, ὥστε μετὰ τοῦ δώρου φανῆναι. καὶ ἀνήγαγεν οὖν καὶ κατέλιπε, καὶ οὔτε ἐκεῖνος τῆς θηλῆς ἀποσπασθεὶς ἐδυσχέρανεν· ἴστε δὲ πῶς ἀσχάλλειν εἴωθε τὰ παιδία τῆς γαλακτοτροφίας ἀπαγόμενα· [b] ἀλλ' οὔτε ἐκεῖνος ἤσχαλλε τῆς μητρὸς ἀποσπώμενος, ἀλλὰ πρὸς τὸν δεσπότην ἔβλεπε, τὸν καὶ ἐκείνην ποιήσαντα μητέρα, οὔτε αὐτὴ ἤλγει τοῦ παιδίου χωριζομένη· τὴν γὰρ ἀπὸ τῆς φύσεως συμπάθειαν μεσιτεύουσα ἡ χάρις ἐνίκησε, καὶ συνεῖναι ἀλλήλοις ἐδόκουν. καὶ καθάπερ ἄμπελος ἐν ἑνὶ D ἱδρυμένη χωρίῳ, μέχρι πολλοῦ προάγει τὰ κλήματα, καὶ ἐκ πολλοῦ τοῦ διαστήματος κρεμάμενος ὁ βότρυς τῇ ῥίζῃ συγγίνεται· οὕτω δὴ καὶ ἐπὶ ταύτης ἐγένετο τῆς γυναικός. μένουσα γὰρ ἐπὶ τῆς πόλεως, τὸ κλῆμα αὐτῆς ἐξέτεινεν ἕως τοῦ ναοῦ, κἀκεῖ τὸν βότρυν ἐκρέμασεν ὥριμον, καὶ οὐδὲν τὸ διάστημα τοῦ τόπου διεκώλυσε, τῆς κατὰ θεὸν ἀγάπης συναπτούσης τῇ μητρὶ τὸ παιδίον. εἰ γὰρ καὶ ἄωρος ἡ ἡλικία, ἀλλ' ὥριμος ἦν αὐτῷ ἡ ἀρετὴ, καὶ τοῖς ἀναβαίνουσιν εἰς τὸν ναὸν διδάσκαλος πᾶσιν ἐγίνετο θεοσεβείας πολλῆς. περιεργαζόμενοι γὰρ καὶ E μανθάνοντες τῆς γεννήσεως αὐτοῦ τὸν τρόπον, ἀρκοῦσαν ἐλάμβανον παράκλησιν, [c] τὴν εἰς τὸν θεὸν ἐλπίδα· καὶ οὐδεὶς ὁρῶν τὸ παιδίον σιγῇ κατῄει, ἀλλὰ πάντες ἐδόξαζον τὸν παρ' ἐλπίδας αὐτὸ δεδωκότα. διὰ ταῦτα ὁ θεὸς ἀνεβάλετο τὸν τόκον, ὥστε ἐπιτεῖναι ταύτην τὴν ἡδονὴν, ὥστε περιφανεστέραν τὴν γυναῖκα ποιῆσαι. οἱ γὰρ τὴν συμφορὰν αὐτῆς ἐπιστάμενοι, μάρτυρες ἐγίνοντο τῆς τοῦ θεοῦ χάριτος. ὥστε τὸ πολὺν αὐτὴν ἐν ἀπαιδίᾳ μεῖναι χρόνον, γνωριμωτέραν τε πᾶσιν ἐποίησε, καὶ παρὰ πάντων αὐτὴν μακαρίζεσθαι καὶ θαυμάζεσθαι, καὶ τὸν

a Reg. & Colb. unus προσεῖχε.

b Hic multa deerant, quæ desumta sunt ex Colbert. & Reg.

c Colbertini, τῆς εἰς τὸν θεὸν ἐλπίδος, & sic etiam Reg.

θεὸν εὐχαριστεῖσθαι δι' αὐτῆς παρεσκεύασε. Ταῦτα δὲ λέγω, ἵνα κἂν ἡμεῖς ἴδωμεν ἁγίας γυναῖκας ἐν ἀπαιδίᾳ οὔσας, ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ δεινῷ τοιούτῳ, μὴ δυσχεραίνωμεν, μηδὲ ἀσχάλλωμεν, μηδὲ λέγωμεν πρὸς ἑαυτοὺς, τί δήποτε περιεῖδεν ὁ θεὸς μετ' ἀρετῆς τοσαύτης ζῶσαν γυναῖκα, καὶ παιδίον αὐτῇ οὐκ ἔδωκεν; οὐ γὰρ περιορῶντος ταῦτά ἐστιν, ἀλλ' εἰδότος τὸ συμφέρον ἡμῖν ἡμῶν αὐτῶν ἀκριβέστερον. Ἀνῄει τοίνυν εἰς τὸν ναὸν, καὶ τὸ ἀρνίον εἰς τὴν ποίμνην, καὶ τὸν μόσχον εἰς τὴν ἀγέλην εἰσήγαγε, καὶ εἰς τὸν λειμῶνα τὸ ῥόδον τὸ ἀκανθῶν ἀπηλλαγμένον, ῥόδον οὐδέποτε μαραινόμενον, ἀλλὰ διηνεκῶς ἀνθοῦν, καὶ πρὸς αὐτὸν δυνάμενον ἀναδραμεῖν τὸν οὐρανὸν, οὗ τῆς εὐωδίας ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν οἰκουμένην ἀντιλαμβάνονται μέχρι τήμερον. Τοσοῦτος οὖν ἐτῶν παρῆλθεν ἀριθμὸς, καὶ τὰ τῆς ἀρετῆς τῆς κατὰ τὴν εὐωδίαν ταύτην ἐπιτείνεται, καὶ οὐ γέγονεν ἀσθενεστέρα τῷ πλήθει τοῦ χρόνου. Τοιαύτη γὰρ τῶν πνευματικῶν ἡ φύσις.

Ἀνῆλθε τοίνυν τὸ καλὸν ἔρνος τοῦτο μεταφυτεύουσα, καὶ καθάπερ οἱ φιλόπονοι τῶν γηπόνων, πρότερον σπέρματα εἰς τὴν γῆν καταβάλλουσι κυπαρίττων καὶ ἑτέρων τοιούτων· εἶτα ἐπειδὰν ἴδωσι τὸ σπέρμα δένδρον γενόμενον, οὐκ ἀφιᾶσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς γῆς, ἀλλ' ἀνασπάσαντες ἐκεῖθεν, ἐφ' ἑτέραν [a] μεταμοσχεύουσι χώραν, ὥστε νεαρωτέραν τοῖς κόλποις ὑποδεξαμένην τὴν γῆν, ἀκραιφνῆ καὶ ὁλόκληρον τὴν ἑαυτῆς δύναμιν εἰς τὴν ἀνατροφὴν ἐκείνης ἐπιδεῖξαι τῆς ῥίζης· οὕτω καὶ ἡ γυνὴ ἐποίησεν αὕτη. Τὸ γὰρ παιδίον τὸ παρ' ἐλπίδας σπαρὲν ἐν τῇ γαστρὶ ἐκείνῃ, μετέθηκεν ἀπὸ τῆς οἰκίας, καὶ εἰς τὸν ναὸν ἐφύτευσεν, ἔνθα πηγαὶ καὶ ἀρδεῖαι πνευματικαὶ καὶ διηνεκεῖς. Καὶ ἦν ἰδεῖν ἐκεῖνο τὸ προφητικὸν ἐπ' αὐτοῦ πληρούμενον, ὅπερ ὁ Δαυὶδ ἔλεγεν ᾄδων οὕτως· Μακάριος ἀνὴρ, ὃς οὐκ ἐπορεύθη ἐν βουλῇ ἀσεβῶν, καὶ ἐν ὁδῷ ἁμαρτωλῶν οὐκ ἔστη, καὶ ἐπὶ καθέδραν λοιμῶν οὐκ ἐκάθισεν· ἀλλ' ἢ ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετήσει ἡμέρας καὶ νυκτός· καὶ ἔσται ὡς τὸ ξύλον τὸ πεφυτευμένον παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ὃ τὸν καρπὸν αὐτοῦ δώσει ἐν καιρῷ αὐτοῦ. Οὐ γὰρ μετὰ τὴν πεῖραν τῆς κακίας ἐπὶ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς κακίας ἦλθεν, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν σπαργάνων τὴν ἀρετὴν εἵλετο. Οὐ μετέσχε συνεδρίων παρανομίαν ἐχόντων, οὐδὲ ἐκοινώνησε συλλόγων ἀσεβείας πεπληρωμένων, ἀλλ' ἐκ πρώτης ἡλικίας ἀπὸ τοῦ μαζοῦ τῆς μητρὸς, ἐφ' ἕτερον ἦλθε μαζὸν πνευματικόν. Καὶ ὥσπερ δένδρον διηνεκοῦς ἀπολαῦον ἀρδείας, πρὸς ὕψος ἀνατρέχει μέγα· οὕτω δὴ καὶ οὗτος πρὸς ἄκρον ἔφθασεν ἀρετῆς, τῇ τῶν θείων λογίων ποτιζόμενος ἀκροάσει διηνεκῶς. Ἀλλ' ἴδωμεν πῶς αὐτὸν ἐφύτευσεν· ἀκολουθήσωμεν τῇ γυναικὶ, εἰσέλθωμεν εἰς τὸν ναὸν μετ' αὐτῆς. Ἀνέβη, φησὶ, μετ' αὐτοῦ εἰς [b] Σηλὼμ ἐν μόσχῳ τριετίζοντι. Διπλῆ λοιπὸν ἡ θυσία ἐγίνετο, καὶ ἦν μόσχος, ὁ μὲν ἄ-

A tur, essetque in admiratione: hincque factum, ut per illam Deo gratias agerent quam plurimi. Hæc ideo loquor, ut etiamsi nos feminas sanctas noverimus in orbitate aut in alia ærumna degentes, ne moleste feramus, neve indignemur, nec dicamus apud nosipsos: Quare Deus despexit mulierem tanta pietate præditam, nec dedit prolem? Neque enim ista sunt negligentis, sed hoc nobis expedire melius scientis quam nosipsi scimus. Ascendit igitur in templum, & agnum induxit in ovile, ac vitulum perduxit ad armentum, & in pratum deduxit rosam a
B spinis liberam, rosam, inquam, quæ nunquam marcescit, sed floret perpetuo, quæque possit ad ipsum usque cælum extendi, cujus fragrantia in hodiernum usque diem potiuntur omnes qui terrarum incolunt orbem. Tantus annorum numerus præteriit, & tamen virtutis illius fragrantia semper augescit, nec tanta temporis magnitudine facta est languidior. Talis enim est rerum spiritualium natura.

3. Ascendit igitur præclarum illud germen transplantans, & quemadmodum industrii agricolæ primum semen in terram
C deponunt, cupressi, aut aliarum arborum similium: deinde ubi conspexerunt a semine factam arborem, non relinquunt in eadem terra, sed inde revulsam in aliud transferunt solum, ut terra in recens gremio suo exceptam illius radicem, puram & integram vim suam proferat ad eam alendam: sic & hæc fecit mulier, quæ puerum præter spem proseminatum in utero a domo transtulit, & in templum transplantavit, ubi perpetuæ sunt fontium scatebræ & irrigationes spirituales, ut videre licuerit illud propheticum in
D illis impleri, quod David dixit, ita canens: *Beatus vir qui non ambulavit in consilio impiorum, & in via peccatorum non stetit, & super cathedram pestilentiæ non sedit: sed in lege Domini voluntas ejus, & in lege ejus meditabitur die ac nocte: & erit tamquam lignum quod plantatum est secus decursus aquarum, quod fructum suum dabit in tempore suo.* Neque enim post malitiæ experientiam venit ad malitiæ remissionem, sed ab ipsis cunabulis virtutem elegit, non habuit consortium cum consessibus iniquitati obnoxiis, neque communionem
E habuit cum conventiculis impietate plenis: sed prima statim pueritia, a mamma matris venit ad mammam spiritualem. Et quemadmodum arbor perpetua irrigatione in magnam excrescit altitudinem: sic & hic divinorum eloquiorum doctrina assidue irrigatus, ad virtutis fastigium pervenit. Age videamus quomodo illum plantarit, sectemur mulierem, simul cum illa templum ingrediamur. *Ascendit*, inquit, *cum illo in Selom in vitulo trienni.* Jam geminum fit sacrificium: &

Psal. 1. 1.

1. Reg. 1. 24.

a Μεταμοσχεύειν Hesychio est transplantare, quam interpretationem hic confirmat Chrysostomus.

b Colb. unus Σιλώμ, & sic etiam supra.

erat vitulus hic irrationalis, ille rationalis: & illum quidem sacerdos immolavit, hunc vero dedicavit mulier. Eratque mulieris victima melior quam hostia, quam obtulit sacerdos, hæc suorum viscerum facta est sacerdotissa. Imitata est patriarcham Abraham, cumque illo certamen suscepit. Sed ille quidem filium receptum reduxit de monte; hæc vero reliquit in templo, ut illic perpetuo maneret. Quin potius ille quoque totum dedicavit: cave enim illud spectes, quod non occidit, sed quod animo totum peregit. Vidisti feminam cum viro decertantem? Vidisti nihil a sexu vetitam, quominus æmularetur Patriarcham? Sed videamus, quomodo illum consecrarit: *Adiit*, inquit Scriptura, *sacerdotem, ac dixit illi: In me Domine.* Quid tandem est illud, *in me?* Ausculta, inquit, diligenter quæ loquar. Quoniam multum temporis jam intercesserat, studet illa quæ prius dicta fuerant in memoriam revocare? ideoque dicit: *In me Domine. Vivit anima tua. Ego sum mulier quæ constiti in conspectu tuo deprecans Dominum pro puero hoc. Effudi preces ad Dominum, & ille dedit mihi petitionem quam petebam ab eo. Et ego commodo illum Domino, ut serviat Domino omnibus diebus vitæ suæ.* Non dixit, ego sum illa mulier, cui tu exprobrasti, quam maledictis impetisti, quam velut temulentam & ebriam derisisti; ideo Deus tibi declaravit me non esse vinolentam, te vero crimen hoc temere mihi impegisse: nihil hujusmodi verborum asperorum dixit, sed multa cum mansuetudine loquitur: licet haberet rerum eventum sibi patrocinantem, ac jure posset exprobrare sacerdoti, quod id temporis ipsam temere citra causam incusasset: nihil horum facit, sed tantum commemorat Dei erga se beneficentiam. Considera vero gratum ac prudentem ancillæ animum. Cum affligeretur, nemini suam aperuit calamitatem, nec sacerdoti dixit: æmulam habeo mulierem, quæ mihi exprobrans convitiansque chorum habet liberorum: ego vero quæ mansuetudinem colo, ad hunc usque diem nondum potui fieri mater: sed Deus conclusit vulvam meam, cumque videret afflictionem meam, non est misertus. Nihil horum dixit, sed suppresso calamitatis genere, tantum indicavit se animo angi dicens, *mulier in duro die ego sum*, ne illud quidem dictura, nisi sacerdos huc compulisset, suspicans eam esse temulentam. At posteaquam id vulnus sustulit, Deo dante quod postularat, tum demum Dei beneficentiam aperit sacerdoti, cupiens illum in agendis gratiis habere consortem, quemadmodum prius habuerat in precando: aitque, *Pro puero hoc precabar, deditque mihi Dominus petitionem meam quam petebam ab eo. Et nunc commodo cum Domino.* Vide quam sit modesta. Ne putes, inquit, me magnam rem aut admirandam facere, quod infantem dedico: non ego hujus boni

Comparatur Annæ sacrificium cum sacerdotis sacrificio.

Ibidem.

1. Reg. 1. 26

A λόγος, ὁ δὲ λογικός· καὶ τὸν μὲν ὁ ἱερεὺς κατέθυσε, τοῦτον δὲ ἡ γυνὴ ἀνέθηκε· μᾶλλον δὲ τῆς γυναικὸς ἦν βελτίων ἡ θυσία τῆς θυσίας, ἣν ὁ ἱερεὺς ἀνήνεγκε· καὶ γὰρ αὕτη ἱέρεια τῶν οἰκείων σπλάγχνων ἐγένετο, καὶ τὸν πατριάρχην Ἀβραὰμ ἐμιμήσατο, καὶ πρὸς ἐκεῖνον τὴν ἅμιλλαν ἔθετο. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν λαβὼν τὸν υἱὸν, κατήγαγεν· αὕτη δὲ ἀφῆκεν ἐν τῷ ναῷ μένειν διηνεκῶς· μᾶλλον δὲ κἀκεῖνος ἀνέθηκε καθόλου. μὴ γὰρ δὴ τοῦτο ἴδῃς, ὅτι οὐκ ἔσφαξεν, ἀλλ' ὅτι τῇ γνώμῃ τὸ πᾶν ἀπήρτισεν. εἶδες γυναῖκα πρὸς ἄνδρα ἁμιλλωμένην; εἶδες οὐδὲν παρὰ τῆς φύσεως ἐμποδισθεῖσαν
B ζηλῶσαι τὸν πατριάρχην; ἀλλ' ἴδωμεν πῶς αὐτὸν ἀνατίθησι. προσελθοῦσα τῷ ἱερεῖ, εἶπεν αὐτῷ· ἐν ἐμοὶ, κύριε. τί ποτέ ἐστιν, ἐν ἐμοί· μετ' ἀκριβείας πρόσεχε τοῖς λεγομένοις, φησίν. ἐπειδὴ γὰρ χρόνος παρῆλθε πολὺς, ἀναμνῆσαι βούλεται πάλιν τῶν πρώην εἰρημένων. διό φησιν, ἐν ἐμοὶ, κύριε, ζῇ ἡ ψυχή σου· ἐγὼ ἡ γυνὴ ἡ καταστᾶσα ἐνώπιόν σου ἐν τῷ προσεύξασθαι πρὸς κύριον ὑπὲρ τοῦ παιδαρίου τούτου. προσηυξάμην πρὸς κύριον, καὶ ἔδωκέ μοι τὸ αἴτημά μου ὃ ᾐτησάμην παρ' αὐτοῦ, κἀγὼ κιχρῶ αὐτὸν τῷ
C κυρίῳ πάσας τὰς ἡμέρας, ἃς ζῇ αὐτὸς, χρήσειν τῷ κυρίῳ. οὐκ εἶπεν, ἐγὼ ἡ γυνὴ, ἣν ὠνείδισας, ἣν ἐλοιδόρησας, ἣν ἔσκωψας εἰς παροινίαν καὶ μέθην, ἀλλ' ἔδειξέ σοι ὁ θεὸς, ὅτι οὐ μεθύω· σὺ δὲ ἁπλῶς τοῦτο ἐνεκάλεις. οὐδὲν τούτων τῶν τραχέων ῥημάτων εἶπεν· ἀλλὰ μετ' ἐπιεικείας πολλῆς· καίτοι τὴν ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἔκβασιν ἔχουσα μαρτυροῦσαν αὐτῇ, καὶ δυναμένη ὀνειδίσαι νῦν τῷ ἱερεῖ, ὡς εἰκῇ καὶ μάτην αὐτὴν μεμψαμένῳ τότε, οὐδὲν τούτων ποιεῖ, ἀλλὰ τὴν εὐεργεσίαν τοῦ θεοῦ λέγει μόνον. καὶ σκόπει
D δούλης εὐγνωμοσύνην. ὅτε ἔπασχε κακῶς, οὐδενὶ τὴν συμφορὰν ἐξεκάλυψεν· οὐδὲ εἶπε πρὸς τὸν ἱερέα, ἀντίζηλον ἔχω γυναῖκα, κἀκείνη μὲν ὀνειδίζουσά με καὶ λοιδορουμένη χορὸν ἔχει παίδων, ἐγὼ δὲ ἐν ἐπιεικείᾳ ζῶσα, οὐδέπω καὶ τήμερον ἠδυνήθην γενέσθαι μήτηρ, ἀλλὰ συνέκλεισέ μου ὁ θεὸς τὴν μήτραν, καὶ θλιβομένην ὁρῶν οὐκ ἠλέησεν. οὐδὲν τούτων εἶπεν· ἀλλὰ σιγήσασα τῆς συμφορᾶς τὸ εἶδος, ὅτι ἀθυμεῖ μόνον ἐδήλωσεν, εἰποῦσα, ὅτι γυνὴ ἐν σκληρᾷ ἡ-
E μέρᾳ ἐγώ εἰμι. καὶ οὐδ' ἂν τοῦτο ἐφθέγξατο, εἰ μὴ ὁ ἱερεὺς ἠνάγκασε, μεθύειν ὑποπτεύσας αὐτήν. ἐπειδὴ δὲ ἀνῆκε τὴν πληγὴν ἐκείνην, καὶ τὴν αἴτησιν ὁ θεὸς ἔδωκε, τότε ποιεῖ καταφανῆ τὴν εὐεργεσίαν τῷ ἱερεῖ, βουλομένη κοινωνὸν τῆς εὐχαριστίας λαβεῖν, ὥσπερ τότε τῆς εὐχῆς ἔλαβε. καί φησιν, ὑπὲρ τοῦ παιδαρίου τούτου προσηυξάμην, καὶ ἔδωκέ μοι κύριος τὸ αἴτημά μου ὃ ᾐτησάμην παρ' αὐτοῦ· καὶ νῦν κιχρῶ αὐτὸν τῷ κυρίῳ. ὅρα πῶς μετριάζει. μὴ νομίσῃς με μέγα τι καὶ θαυμαστὸν ποιεῖν, φησιν, ὅτι τὸ παιδίον ἀνατίθη-

μι· οὐκ ἐγὼ κατῆρξα τοῦ κατορθώματος, ἀλλ' ὀφειλὴν ἀποδίδωμι. παρακαταθήκην γὰρ ἔλαβον, καὶ ταύτην ἀποκαθίστημι τῷ δεδωκότι. καὶ ταῦτα τὰ ῥήματα λέγουσα, καὶ ἑαυτὴν ἀνετίθει μετὰ τοῦ παιδίου καθάπερ σειρᾷ τινι, τῇ τῆς φύσεως συμπαθείᾳ, πρὸς τὸν ναὸν ἑαυτὴν ἀναδήσασα.

Εἰ γὰρ ὅπου ὁ θησαυρὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ, πολλῷ μᾶλλον ὅπου τὸ παιδίον τῆς γυναικὸς, ἐκεῖ καὶ ἡ διάνοια τῆς μητρὸς ἦν, καὶ ἡ γαστὴρ αὐτῆς εὐλογίας ἐπληροῦτο πάλιν. ἐπειδὴ γὰρ ταῦτα εἶπε τὰ ῥήματα, καὶ ηὔξατο, ἄκουσον τί φησιν ὁ ἱερεὺς πρὸς τὸν Ἐλκανᾶ. ἀνταποδῴη σοι κύριος σπέρμα ἕτερον ἀπὸ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἀντὶ τοῦ χρέους οὗ ἔχρησας τῷ κυρίῳ. παρὰ μὲν τὴν ἀρχὴν οὐκ ἔλεγεν, ἀνταποδῴη σοι· ἀλλὰ τί; δῴη σοι πᾶν αἴτημά σου. ἐπειδὴ δὲ ὀφειλέτην κατέστησε τὸν θεὸν, ἀνταποδῴη σοι λέγει, χρηστὰς περὶ τῶν μελλόντων ὑποτείνων ἐλπίδας. εἰ γὰρ οὐκ ὀφείλων ἔδωκε, πολλῷ μᾶλλον μετὰ τὸ λαβεῖν ἀνταποδώσει. καὶ ὁ πρῶτος τοίνυν ἐξ εὐχῆς, καὶ οἱ μετ' ἐκεῖνον ἐξ εὐλογίας τὰς ἀρχὰς ἔλαβον· καὶ οὕτω λοιπὸν ὁλόκληρος ὁ καρπὸς τῆς γυναικὸς ἡγιάζετο. καὶ ἦν ὁ μὲν πρωτότοκος κατόρθωμα τῆς γυναικὸς, ὁ δεύτερος δὲ αὐτῆς καὶ τοῦ ἱερέως κοινωνός. καὶ καθάπερ γῆ λιπαρὰ καὶ πίων, δεξαμένη τὰ σπέρματα, κομῶντα δείκνυσιν ἡμῖν τὰ λήϊα· οὕτω καὶ ἡ γυνὴ μετὰ πίστεως τὰ ῥήματα δεξαμένη τοῦ ἱερέως, κομῶντας ἡμῖν στάχυας ἑτέρους ἤνεγκε, καὶ τὴν παλαιὰν μετέβαλεν ἀρὰν, ἀπὸ εὐχῆς καὶ εὐλογίας τίκτουσα. καὶ σὺ τοίνυν, ὦ γύναι, ταύτην ζήλωσον, κἂν μὲν στεῖρα ᾖς, εὐχήν τε ἐπίδειξαι τοιαύτην, καὶ τὸν ἱερέα παρακάλεσον συνεφάψασθαί σοι τῆς πρεσβείας. πάντως ἂν μετὰ πίστεως δέξῃ τὰ ῥήματα, εἰς καρπὸν τελευτήσει καλὸν καὶ ὥριμον τῶν πατέρων ἡ εὐλογία. ἂν δὲ γένῃ μήτηρ, ἀνάθες σου καὶ σὺ τὸν υἱόν. ἐκείνη εἰς ναὸν ἀνήγαγε, σὺ ναὸν κατασκεύασον σαυτὴν βασιλικόν. τὰ γὰρ μέλη ὑμῶν, φησι, σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐστι, καὶ ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν ἁγίου πνεύματος. καὶ πάλιν, ἐνοικήσω ἐν ὑμῖν αὐτοῖς, καὶ ἐμπεριπατήσω. πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον οἰκίαν μὲν γεγηρακυῖαν καὶ καταπίπτειν μέλλουσαν διορθοῦν, καὶ χρήματα δαπανῶντας, καὶ οἰκοδόμους συλλέγοντας, καὶ πάντα πραγματευομένους· τὴν δὲ οἰκίαν τοῦ θεοῦ· οἰκία γὰρ τοῦ θεοῦ, τοῦ νέου γένοιτ' ἂν ἡ ψυχή· μηδὲ τῆς τυχούσης ἀξιοῦν προνοίας; ὅρα μὴ ταὐτὸν ἀκούσῃς, ὅπερ καὶ Ἰουδαῖοί ποτε ἤκουσαν. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπειδὴ τὸν ναὸν τοῦτον τὸν αἰσθητὸν ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας ἐπανελθόντες ἠμελημένον ἑώρων, καὶ τὰς ἑαυτῶν ἐκαλλώπιζον οἰκίας, οὕτω παρώξυναν τὸν θεὸν, ὡς πέμψαι τὸν προφήτην, καὶ λιμὸν ἀπειλῆσαι, καὶ πολλὴν τῶν ἀναγκαίων τὴν ἀπορίαν, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἀπειλῆς ταύτης εἰπεῖν· αὕτη δὲ ἦν, ὅτι ὑμεῖς μὲν οἰκεῖτε ἐν οἴκοις [a] κοιλοστάθμοις, ὁ δὲ οἶκός μου ἠρήμωται. εἰ δὲ περὶ τὸν ναὸν ἐκεῖνον ἡ ὀλιγωρία τοσαύτην ἐξήγειρε τοῦ θεοῦ τὴν ὀργὴν, πολλῷ μᾶλλον ἡ τοῦ ναοῦ τούτου ῥᾳθυμία παροξυνεῖ τὸν δεσπότην. πολὺ

a Colb. & Reg. κοιλοστάθμοις.

A operis sum auctor, sed persolvo debitum. Depositum enim accepi, & hoc ei restituo qui dedit. Atque hæc dum loquitur, seipsam quoque dedicavit cum puero, quasi catena quadam naturæ affectu seipsam templo alligans.

4. Etenim si ubi est thesaurus hominis, illic est & cor ejus, multo magis ubi puer mulieris, ibi & mens illius erat, atque uterus illius rursum implebatur benedictione. Nam simul atque hæc dixerat, oraveratque, audi quid loquatur sacerdos Elcanæ: *Reddat tibi Dominus semen alterum ex muliere ista pro commodato, quod Domino commodasti.* Initio non dixerat, reddat tibi. Sed quid? Det tibi Dominus quidquid postularis. Verum posteaquam illa Deum fecerat debitorem, ait: *reddat tibi*, bonam de futuris spem præbens. Etenim si dedit cum nihil deberet, multo magis redditurus est postquam accepit: & hic ergo primus ex precatione, & post hunc cæteri ex benedictione duxerunt originem, totus autem mulieris fructus sanctificatus est. Atque hic primogenitus feminæ virtuti debebatur: alter vero mulieris ac sacerdotis erat communis, & sicut terra pinguis ac fertilis, postquam accepit semina, ostendit nobis vernantes segetes: sic & mulier hæc, quoniam cum fide excepit verba sacerdotis, alias nobis lætas spicas produxit, veteremque maledictionem Evæ mutavit, pariens ex precatione ac benedictione. Et tu igitur, o mulier, hanc æmulare, & si sterilis fueris, talem precationem exhibe, sacerdotem accerse, ut tecum suscipiat apud Deum legationem. Omnino si cum fide verba exceperis, patrum benedictio in fructum exibit præclarum ac maturum. Quod si mater fueris, ad hujus exemplum consecra filium tuum Deo: illa in templum adduxit, tu teipsam regium templum redde. *Membra*, inquit, *vestra corpus Christi sunt, ac templum sancti Spiritus, qui est in vobis.* Ac rursus, *inhabitabo*, inquit, *in vobis, & inambulabo.* Annon absurdum est nos domum veterem, ruinam minitantem fulcire, pecunias impendentes, fabros accersentes, & nihil non facientes: domum autem Dei; nam Dei domus esse debet adolescentis anima; ne vulgari quidem dignari cura? Vide ne idem audias, quod olim audiere Judæi. Nam illi posteaquam a captivitate reversi templum materiale neglectum viderunt, & ædes suas exornarunt, adeo Deum exasperarunt, ut non solum mitteret eis Prophetam, qui famem minitaretur, magnamque rerum necessariarum penuriam, sed hanc etiam comminationis causam eloqueretur. *Vos quidem habitatis in domibus laqueatis: domus autem mea deserta est.* Quod si illius templi neglectus tantam excitavit iram numinis, multo magis hujus templi neglectus ad iracundiam

Matt. 6. 21. Luc. 12. 34.

1. Reg. 2. 20.

1. Cor. 6. 19.

2. Cor. 6. 16.

Agg. 1. 4.

provocabit Dominum. Siquidem hoc templum tanto est illo honoratius, quanto plura habet sanctimoniæ symbola. Cave igitur, ne templum Dei fiat spelunca latronum, ne & alteram audias objurgationem, qua Christus objurgavit Judæos,

Mat 21 13. Luc. 9.46. dicens: *Domus Patris mei, domus precationis est: vos autem fecistis eam speluncam latronum.* Sed quomodo fit spelunca latronum? cum patimur illiberales ac serviles concupiscentias libidinemque intrare, sedemque figere in adolescentulorum animis. Tales enim cogitationes perniciosiores sunt latronibus, quæ puerorum ingenuitatem vertunt in servitutem, ipsosque brutis cupiditatibus dedunt captivos, undique confodientes illos, ac mentem illorum multis implentes vulneribus. Quapropter hæc quotidie despiciamus, & verbis pro scutica utentes, omnes id genus affectus ab illorum animis depellamus, quo videlicet filii nobiscum cælestis civitatis valeant esse participes, & universum cultum qui celebratur illic rite peragere. Annon videtis frequenter, eos qui in urbibus versantur: pueros nuper a lacte depulsos thallophoros, aut agonothetas, aut certaminum præfectos, aut chorearum magistros faciunt? Idem & nos faciamus, a primis statim annis inducamus eos ad disciplinam cælestem. Siquidem hæc terrena, cum impendium adferat, fructum tamen nullum habet.

Disciplina cælesti imbuendi juvenes.

5. Nam, quæso te, quis fructus esse possit e populari applausu? Simul ut vespera nos occuparit, illico plausus ille totusque tumultus emarcescit: ac festo peracto, perinde quasi in somnis fuerint deliciati, ita omni voluptate destituti consistunt; nec a corona, nec a magnifica veste, nec a reliquo fastu universo conceptam voluptatem, si quærant, invenire valent, quod omnia illa quovis vento celerius prætercurrant. Cæterum in cælesti vita omnia secus habent: citra impensam lucrum adferunt & copiosum & stabile. Nam illic non homines ebrii, sed Angelorum populus jugiter applaudit rem gerenti. Sed quid dixi, Angelorum populus? ipse Angelorum Dominus laudabit, & comprobabit illum. Qui vero a Deo laudatur, non uno alterove die, aut tertio, sed in æternum triumphat illic gestans coronam, nec unquam caput illud videbis ea nudatum gloria: neque enim illius celebritatis tempus certis diebus circumscriptum est, sed usque ad futuri sæculi immortalitatem extenditur. Huic cultui nunquam paupertas esse possit impedimento, verum & pauperi licet hoc celebrare festum, imo pauperi maxime, quippe qui ab omni mundi fastu strepituque sit liber: neque enim opus est pecuniarum impendiis & opulentia, sed animo puro, ac mente sobria. Hæc enim est quæ illius vitæ vestes texit animæ, hæc quæ coronas nectit: quæ ni-

Felicitas vitæ cælestis.

A γὰρ ἐστὶ ἐκείνου τιμιώτερος, ὅσῳ καὶ μείζονα ἔχει τῆς ἁγιαστίας τὰ σύμβολα. μὴ τοίνυν ἀφῇς τὸν τοῦ θεοῦ τὸν οἶκον σπήλαιον γενέσθαι λῃστῶν, ἵνα μὴ καὶ ἑτέραν ἐπιτίμησιν ἀκούσῃς, ἣν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους ὁ Χριστὸς ἐποιήσατο λέγων, ὁ οἶκος τοῦ πατρός μου, οἶκος προσευχῆς ἐστιν, ὑμεῖς δὲ ἐποιήσατε αὐτὸν σπήλαιον λῃστῶν. πῶς δὲ σπήλαιον λῃστῶν γίνεται; ὅταν ἀνελευθέρους καὶ ἀνδραποδώδεις ἐπιθυμίας, ὅταν ἀσέλγειαν πᾶσαν εἰσελθεῖν καὶ ἐμφιλοχωρῆσαι ταῖς ψυχαῖς τῶν νέων ἐάσωμεν. λῃστῶν γὰρ χαλεπώτεροι οἱ τοιοῦτοι λογισμοὶ, B τὴν ἐλευθερίαν τῶν παίδων ἐξανδραποδίσαντες, καὶ δούλους τῶν ἀλόγων ποιοῦσι παθῶν, καὶ κατακεντοῦντες αὐτοὺς πάντοθεν, καὶ πολλῶν τραυμάτων πληροῦντες αὐτῶν τὴν διάνοιαν. διὸ δὴ ταῦτα καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν περισκοπῶμεν, καὶ καθάπερ μάστιγι τῷ λόγῳ χρώμενοι, πάντα τὰ τοιαῦτα πάθη τῆς ἐκείνων ψυχῆς ἀπελαύνωμεν, ἵνα τῆς ἄνω πολιτείας μετασχεῖν δυνηθῶσιν ἡμῖν οἱ παῖδες, καὶ τὴν ἐκεῖ λειτουργίαν ἐπιτελέσαι πᾶσαν. οὐκ ἴδετε, ὅτι οἱ ἐν ταῖς πόλεσι πολιτευόμενοι, τῆς θηλῆς πολλάκις τοὺς ἑαυτῶν παῖδας εὐθὺς ἀποσπασθέντας, θαλλοφόρους, καὶ ἀγω- C νοθέτας, [a] καὶ γυμνασιάρχους καὶ χορειάρχας ποιοῦσι; [a] τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἐργασώμεθα· ἐκ πρώτης ἡλικίας αὐτοὺς εἰς τὴν πολιτείαν εἰσάγωμεν τὴν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. αὕτη μὲν γὰρ ἡ ἐπίγειος, δαπανηρὰ μόνον ἐστὶ, καὶ κέρδος οὐδὲν ἔχει.

Ποῖον γὰρ ἂν γένοιτο κέρδος ἐκ τῆς τῶν δήμων εὐφημίας, εἰπέ μοι; τῆς ἑσπέρας γὰρ καταλαβούσης εὐθέως ὁ κρότος ἐκεῖνος καὶ ὁ θόρυβος ἅπας μαραίνεται, καὶ παρελθούσης τῆς πανηγύρεως, ὥσπερ ὄναρ τρυφήσαντες, οὕτως ἔρημοι πάσης καθίστανται εὐφροσύνης, καὶ D οὔτε τὴν ἀπὸ τοῦ στεφάνου, οὔτε τὴν ἀπὸ τῆς στολῆς τῆς λαμπρᾶς καὶ τῆς ἄλλης φαντασίας ἁπάσης εὐθυμίαν ἐγγινομένην αὐτοῖς ζητοῦντες εὑρεῖν δύναιντ᾽ ἂν, ἀνέμου παντὸς ταχύτερον παραδραμόντων αὐτοὺς ἁπάντων. ἡ δὲ τῶν οὐρανῶν πολιτεία τοὐναντίον ἅπαν. χωρὶς δαπάνης πολὺ φέρει τὸ κέρδος ἡμῖν καὶ μόνιμον. οὐ γὰρ ἄνθρωποι μεθύοντες, ἀλλὰ τῶν ἀγγέλων ὁ δῆμος τὸν ἐκεῖ πολιτευόμενον κροτοῦσι διηνεκῶς. καὶ τί λέγω τῶν ἀγγέλων τὸν δῆμον; αὐτὸς αὐτὸν ὁ τῶν ἀγγέλων δεσπότης ἐπαινέσει καὶ ἀποδέξεται. ὁ δὲ παρὰ τοῦ θεοῦ ἐπαινού- E μενος, οὐ μίαν, οὐδὲ δύο, καὶ τρεῖς ἡμέρας, ἀλλὰ διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος πομπεύει στεφανηφορῶν, καὶ γυμνὴν οὐκ ἄν ποτε ἴδοις τῆς δόξης ἐκείνης τὴν τοῦ τοιούτου κεφαλήν. οὐ γὰρ ὡρισμέναις ἡμέραις ὁ τῆς πανηγύρεως ταύτης περιγέγραπται χρόνος, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀθανασίαν τῶν μελλόντων ἐκτείνεται. ταύτης τῆς λειτουργίας οὐκ ἄν ποτε γένοιτο πενία κώλυμα, ἀλλὰ δυνατὸν καὶ τὸν πένητα λειτουργῆσαι ταύτην τὴν λειτουργίαν, καὶ μάλιστα τὸν πένητα, ἅτε πάσης ἀπηλλαγμένον φαντασίας βιωτικῆς. οὐ γὰρ δαπάνης χρημάτων καὶ περιουσίας, ἀλλὰ ψυχῆς δεῖ καθαρᾶς καὶ σωφρονούσης διανοίας. ἀπὸ ταύτης καὶ τὰ ἱμάτια τῆς πολιτείας ἐκείνης ὑφαίνεται τῇ ψυχῇ, καὶ ὁ στέφανος πλέκεται. ὥστε

a Colbertini addunt, καὶ γυμνασιάρχους, & Reg. quoque. | | In Morel, hæc vox deerat.

ἂν

ἂν μὴ τοῖς τῆς ἀρετῆς ᾖ κεκοσμημένη κατορθώμασιν, A οὐδὲν ὄφελος αὐτῇ χρυσίου πολλοῦ· ὥσπερ οὖν οὐδὲ βλάβος ἔσται πενίας, ἐὰν τὸν ἔνδοθεν ἔχῃ πλοῦτον ἐναποκείμενον. Ταύτην τὴν λειτουργίαν μὴ μόνον ἄρρενες παῖδες, ἀλλὰ καὶ θυγατέρες ἡμῶν λειτουργείτωσαν. οὐ γὰρ ὥσπερ ἐπὶ τῆς ἔξωθεν πολιτείας ἀνδράσι μόνον ταῦτα λειτουργεῖν ἐπιτέτακται, ἀλλὰ καὶ γυναῖκας ἐκεῖνο τὸ θέατρον δέχεται, καὶ γέροντας, καὶ νέους, καὶ δούλους, καὶ ἐλευθέρους. ὅπου γὰρ ψυχῆς ἐστιν ἡ ἐπίδειξις, οὐ φύσις, οὐχ ἡλικία, οὐκ ἀξίωμα βιωτικὸν, οὐκ ἄλλο οὐδὲν ἐμποδίζειν πέφυκε. διὰ δὴ τοῦτο, παρακαλῶ πάντας ὑμᾶς ἐκ πρώτης ἡλικίας B ἐκδιδόναι καὶ υἱοὺς καὶ θυγατέρας ταῖς τοιαύταις λειτουργίαις, καὶ τὸν τῇ τοιαύτῃ πολιτείᾳ ἁρμόζοντα προαποτίθεσθαι πλοῦτον αὐτοῖς, οὐ χρυσίον κατορύττοντας, οὐδὲ ἀργύριον συλλέγοντας, ἀλλ' ἐπιείκειαν, σωφροσύνην, σεμνότητα, τὴν ἄλλην ἅπασαν ἀρετὴν ἐναποτιθεμένους αὐτῶν τῇ ψυχῇ. ταύτης γὰρ δεῖται τῆς δαπάνης ἐκείνη ἡ λειτουργία. ἂν ταύτην οὖν καὶ ἑαυτοῖς, καὶ τοῖς παιδίοις συλλέξωμεν τὴν εὐπορίαν, καὶ κατὰ τὸν παρόντα βίον πολλῆς ἀπολαυσόμεθα τῆς λαμπρότητος, καὶ κατὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν τῆς μακαρίας ἐκείνης ἀκουσόμεθα φωνῆς, δι' ἣν ἅπαντας τοὺς ὁμο- C λογήσαντας αὐτὸν ὁ Χριστὸς ἀνακηρύττει. ὁμολογία δὲ οὐχ ἡ διὰ τῆς πίστεως μόνον ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ ἡ διὰ τῶν ἔργων, ὡς ἐὰν μὴ καὶ αὕτη παρῇ, κινδυνεύομεν μετὰ τῶν ἀρνουμένων κολάζεσθαι. οὐ γὰρ εἷς ἀρνήσεώς ἐστι τρόπος, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ διάφοροι, οὓς ὁ Παῦλος ἡμῖν ὑπογράφων οὕτως ἔλεγε· θεὸν ὁμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνοῦνται· καὶ πάλιν, εἰ δέ τις τῶν ἰδίων, καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, τὴν πίστιν ἤρνηται, καὶ ἔστιν ἀπίστου χείρων· καὶ πάλιν, φεύγετε τὴν πλεονεξίαν, ἥτις ἐστὶν εἰδωλολατρεία. ἐπεὶ οὖν ἀρνήσεως τοσοῦτοι τρόποι, εὔδηλον ὅτι καὶ ὁμολογίας τοσοῦτοι, D καὶ πολλῷ πλείους· οὓς δὴ πάντας ὁμολογῆσαι σπουδάσωμεν, ἵνα καὶ αὐτοὶ τῆς ἐν τοῖς οὐρανοῖς τιμῆς ἀπολαύσωμεν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ, καὶ μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἡ δόξα, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A si virtutis officiis fuerit exornata, nulli usui erit auri magna copia: sicut e diverso nec damno erit paupertas, si divitias intus habeat repositas. Hanc celebritatem non modo masculi liberi, sed & filiæ nobis, celebrent: neque enim quemadmodum in externa administratione viris tantum imperatum est hoc festum agere, verum & feminas illud recipit theatrum, & senes, & juvenes, & servos & ingenuos. Ubi enim animi spectaculum est, ibi non sexus, non ætas, non dignitas hujus sæculi, non aliud quidquam B impedire potest. Eoque vos omnes exhortor, ut a teneris statim annis & filios & filias hujusmodi functionibus dedatis, & huic vitæ instituto congruentes divitias eis addatis, non aurum defodientes, non argentum congregantes, sed modestiam, sobrietatem, ac pudicitiam, reliquasque virtutes omnes in animis eorum reponentes. Hos enim sumtus exigit illa functio. Si hanc igitur opulentiam tum nobis, tum filiis collegerimus, & in præsenti vita multum splendoris consequemur, & in futura vita beatam illam vocem audiemus, per quam Christus om- C nes qui ipsum confessi fuerint, suo ornat præconio. Confessio autem non tantum fit per fidem, verumetiam per opera, adeo ut si hæc absint, veniamus in periculum, ne cum abnegantibus pœnas luamus. Neque enim unus est abnegandi modus, sed multi & varii, quos Paulus nobis describens, ita loquitur: *Profitentur se nosse Deum, sed factis negant*, & rursus, *Si quis suorum, & maxime domesticorum curam non habet, fidem abnegavit, & est infideli deterior.* Et iterum, *Fugite avaritiam, quæ est idolorum cultus.* Cum igitur tot sint abnegandi modi, manifestum est D totidem esse confitendi, ac multo etiam plures, quibus omnibus confiteri studeamus, ut & ipsi in cælis honorem consequamur, gratia & bonitate Domini nostri Jesu Christi per quem, & cum quo Patri gloria, simul cum sancto Spiritu, nunc & semper & in sæcula sæculorum. Amen.

Abnegationis modi varii.

Tit. 1. 16.

1. Tim. 5. 8.

Coloss. 3. 5.

ΛΟΓΟΣ. δ΄.

Πρὸς τοὺς τὰς συνάξεις καταλιμπάνοντας, καὶ εἰς τὰ θέατρα ἀναβαίνοντας· καὶ ὅτι οὐ μόνον χρησιμωτέ- E ρα τῆς [a] ἐν θεάτροις διαγωγῆς ἡ ἐν ἐκκλησίᾳ διατριβὴ, ἀλλὰ καὶ ἡδίων· καὶ εἰς τι τὴν δευτέραν ῥῆσιν τῆς εὐχῆς τῆς Ἄννης, καὶ εἰς τὸ δεῖν συνεχῶς εὔχεσθαι, καὶ ἐν παντὶ τόπῳ, κἂν ἐν ἀγορᾷ ὦμεν, κἂν ἐν ὁδῷ, κἂν ἐπὶ κλίνης.

SERMO IV.

Ad eos qui collecta relicta ad theatra ascendunt: & quod non solum utilius sit in Ecclesia versari, quam in theatris, sed etiam jucundius: & de secunda parte precationis Annæ: quodque indesinenter & in omni loco precari oporteat, vel in foro, vel in via, vel in lecto.

ΟΥΚ οἶδα ποίοις χρήσομαι λόγοις σήμερον. καὶ γὰρ ὁρῶν τὰς συνάξεις ἐλαττουμένας, προφήτας ὑβριζομένους, ἀποστόλους ὑπερορωμένους, πατέρας καταφρονουμένους, διὰ τὴν δούλων εἰς τὴν δεσπότην διαβαίνουσαν τὴν ὕβριν, βούλομαι μὲν ἐγκαλέ-

1. HAUD scio, quibus verbis debeam uti hodie; Cum enim videam collectas parum frequentari, Prophetas affici contumelia, Apostolos despici, Patres contemni, eamque contumeliam, qua servi appetuntur, ad ipsum eorum

[a] Reg. εἰς θέατρα.

A Dominum pertransire, libet quidem accusare, sed eos qui accusationem hanc audire deberent, non hic video: vos soli adestis, quibus hac admonitione nihil opus est. Verumtamen ne sic quidem silendum est nobis: nam & indignationem, quam nobis moverunt, mitigabimus, unaque cum verbis ejiciemus: & illos ipsos ad ruborem ac verecundiam compellemus, tot in eos accusatoribus immissis, quot nunc auditores estis. Si enim venissent, nostras solum objurgationes B audirent: nunc fugitantes nostram increpationem, eadem hæc a vobis audituri sunt omnia. Sic & amici faciunt; postquam non invenerunt quibuscum expostulare volebant, illorum amicos adeunt, qui dicta sua ad illos referant. Idem etiam Deus fecit: omissis iis qui in se peccaverant, insontem Jeremiam appellat, dicens. *Viden' quid mihi feceris insipiens filia Juda?* Hac sane de causa nos quoque illos accusando, vos alloquimur, ut hinc profecti eos corrigatis: Quis enim tantum neglectum ferat? semel in hebdomada hîc colligimur, & ne hac quidem C die sæculares curas posthabere sustinent: & si quis id objiciat, illico paupertatem prætexunt, ac victus parandi necessitatem, urgentesque occupationes, defensionem adferentes quavis accusatione graviorem. Quid enim hoc ipso crimine pejus esse potest, cum aliquid aliud quam divina negotia magis urgens nobis videtur, magisque necessarium? Sane etiamsi maxime verum hoc esset, hæc ipsa defensio esset accusatio, ut dixi: ut autem sciatis istam causationem esse ac prætextum ad segnitiem tegendam, vel me tacente tertius ab hinc dies omnes talia D obtendentes redarguet, cum civitas universa migraverit ad Circum, & domus ac fora nefarii illius spectaculi gratia evacuata fuerint. Et hîc ne præcipua quidem Ecclesiæ loca compleri videmus: at illic non modo Circus, sed & cœnacula & domus & tecta, & abrupta loca pleraque occupantur: at neque paupertas, neque occupatio, neque debilitas corporis, non pedum infirmitas, non aliud quidquam tale remoratur insaniam, nulla retinacula non abrumpentem: sed homines senio confecti, juvenibus ac vigentibus avidius illuc concurrunt, canitiem E suam dedecorantes, ætatem provectam traducentes, & senectutem præbentes deridendam. Et huc quidem venientes, cum fastidio ac molestia sermones divinos audiunt, angustias, æstum, & suffocationem similiaque causantes: at illic dum & solem nudo capite excipiunt, & proculcantur, protruduntur, magna vi comprimuntur, & infinita alia patiuntur incommoda, non secus quam in amœno prato deliciari sibi videntur. Ideo nobis civitates corruptæ sunt, quia impro-

σαι· τοὺς δὲ ὀφείλοντας ἀκοῦσαι τῆς κατηγορίας οὐχ ὁρῶ παρόντας, ἀλλ' ὑμᾶς τοὺς οὐδὲν δεομένους τῆς παραινέσεως ταύτης καὶ τῆς νουθεσίας. πλὴν ἀλλ' οὐδὲ οὕτως σιγητέον ἡμῖν. τήν τε γὰρ ὀδύνην τὴν ἐπ' ἐκείνοις διαπνεῦσαι μικρὸν παρασκευάσομεν εἰς τὰ ἔξω, διὰ τῶν ῥημάτων ἐκβάλλοντες αὐτήν, αὐτούς τε ἐκείνους αἰσχύνεσθαι καὶ ἐρυθριᾶν ποιήσομεν, τοσούτους αὐτοῖς ἐπαφέντες κατηγόρους, τοὺς ἀκούοντας ἅπαντας ὑμᾶς. εἰ μὲν γὰρ ἐνταῦθα παρεγένοντο, ἡμῶν μόνον ἐπιτιμώντων ἤκουσαν ἄν. νῦν δὲ φεύγοντες τὴν παρ' ἡμῶν ἐπιτίμησιν, παρ' ὑμῶν ταῦτα ἀκούσονται πάντα. οὕτω καὶ φίλοι ποιοῦσιν· ἐπειδὰν τοὺς ὑπευθύνους μὴ εὕρωσι, τοῖς ἐκείνων ἐντυγχάνουσι φίλοις, ὥστε ἀπελθόντας εἰπεῖν τὰ εἰρημένα. τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς ἐποίησε· τοὺς γὰρ εἰς αὐτὸν ἡμαρτηκότας ἀφεὶς, τῷ μηδὲν ἠδικηκότι κατεντυγχάνει τῷ Ἱερεμίᾳ, λέγων· εἶδες τί ἐποίησέ μοι ἡ ἀσύνετος θυγάτηρ Ἰούδα; διὰ δὴ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὑμῖν ὑπερεντυγχάνομεν κατ' ἐκείνων, ἵνα ἀπελθόντες διορθώσητε αὐτούς. τίς γὰρ ἂν ἐνέγκῃ τὴν ὀλιγωρίαν τὴν τοσαύτην; ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ἐνταῦθα συλλεγόμεθα, καὶ οὐδὲ ταύτην ἀνέχονται τὴν ἡμέραν τῶν βιωτικῶν ὑπερορᾶν φροντίδων. κἂν ἐγκαλῇ τις, εὐθέως πενίαν προβάλλονται, καὶ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν, καὶ ἀσχολίας κατεπειγούσας, ἀπολογίαν κατηγορίας ἁπάσης χαλεπωτέραν μελετήσαντες. τί γὰρ ἂν ταύτης τῆς κατηγορίας γένοιτ' ἂν χεῖρον, ἀλλ' ἢ ὅταν τῶν τοῦ Θεοῦ πραγμάτων ἕτερον ἀναγκαιότερον ὑμῖν τι φαίνηται καὶ κατεπεῖγον μᾶλλον; μάλιστα μὲν οὖν εἰ καὶ τοῦτο ἦν ἀληθὲς, κατηγορία ἡ ἀπολογία ἦν, ὥσπερ ἔφην. ἵνα δὲ μάθητε, ὅτι καὶ ταῦτα σκῆψις καὶ πρόφασις καὶ ῥᾳθυμίας ἐστὶ παραπετάσματα, οὐδὲν ἐμοῦ λέγοντος, ἡ μετὰ τὴν αὔριον αὐτοὺς ἐλέγξει πάντας ἡμέρα τοὺς τὰ τοιαῦτα προφασιζομένους, ὅταν πᾶσα ἡ πόλις πρὸς τὸν ἱππόδρομον μεταστῇ, καὶ οἰκίαι, καὶ ἀγοραὶ εἰς τὴν παράνομον θεωρίαν κενωθῶσιν ἐκείνην. καὶ ἐνταῦθα μὲν οὐδὲ [a] τὸν κύριον τῆς ἐκκλησίας τόπον πληρούμενόν ἐστιν ἰδεῖν· ἐκεῖ δὲ οὐ τὸν ἱππόδρομον μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπερῷα, καὶ οἰκίας, καὶ δώματα, καὶ κρημνοὺς, καὶ μυρίους ἑτέρους ἄνωθεν καταλαμβάνουσι τόπους· καὶ οὔτε πενία, οὔτε ἀσχολία, οὔτε ἀσθένεια σώματος, οὐ ποδῶν ἀῤῥωστία, οὐκ ἄλλο οὐδὲν τῶν τοιούτων ἐπέχει τὴν ἀκάθεκτον μανίαν. ἀλλ' ἄνθρωποι γεγηρακότες νέων ἀκμαζόντων σφοδρότερον ἐκεῖ τρέχουσι, τὴν πολιὰν καταισχύνοντες, τὴν ἡλικίαν παραδειγματίζοντες, τὸ γῆρας αὐτὸ καταγέλαστον ποιοῦντες. καὶ ἐνταῦθα μὲν εἰσιόντες, ναυτιῶντες ὥσπερ καὶ ἐνοχλεῖσθαι νομίζουσι, καὶ ἀναπεπτώκασιν ἐν τῇ [b] τῶν θείων λόγων ἀκροάσει, στενοχωρίαν, καὶ πνιγμὸν, καὶ τὰ τοιαῦτα προβαλλόμενοι· ἐκεῖ δὲ καὶ ἥλιον γυμνῇ δεχόμενοι τῇ κεφαλῇ, καὶ πατούμενοι, καὶ ὠθούμενοι, καὶ μετὰ πολλῆς πιεζόμενοι τῆς σφοδρότητος, καὶ μυρία ἕτερα πάσχοντες δεινὰ, καθάπερ ἐν λειμῶνι τρυφῶντες, οὕτω διάκεινται. διὰ τοῦτο ἡμῖν αἱ πόλεις εἰσὶ

a Ὁ κύριος τῆς ἐκκλησίας τόπος videtur significare partem Sacerdotibus proximam.

b Sic Colb. unus Morel. autem τῶν θείων γραφῶν.

A διεφθαρμέναι, ὅτι πονηροὶ τῆς νεότητός εἰσι διδάσκαλοι. πῶς γὰρ δυνήσῃ τὸν νέον ἄκοσμον ὄντα καὶ ἀσελγαίνοντα σωφρονίσαι, αὐτὸς ἐν πολιᾷ τοιαῦτα μετεωρίζων, αὐτὸς μετὰ τοσοῦτον χρόνον κόρον μὴ λαβὼν τῆς ἀτερπεστάτης θέας ἐκείνης; πῶς δυνήσῃ ῥυθμίσαι τὸν υἱὸν, πῶς κολάσαι τὸν οἰκέτην ἁμαρτάνοντα, πῶς ἑτέρῳ συμβουλεῦσαι τὰ δέοντα ἀμελοῦντι, τοιαῦτα αὐτὸς ἐν ἐσχάτῳ γήρᾳ ἀσχημονῶν; κἂν μὲν ὑβρίσῃ νέος τὸν γεγηρακότα, τὴν ἡλικίαν εὐθέως προβάλλεται, καὶ μυρίους ἔχει συναγανακτοῦντας· ὅταν δὲ σωφρονίζειν δέῃ τὸν νέον, καὶ κανόνα τινὰ ἀρετῆς αὐτὸν γίνεσθαι, B οὐδαμοῦ τῆς [a] ἡλικίας αὐτοῖς λόγος, ἀλλ' αὐτῶν ἐκείνων μανικώτερον ἐπὶ τὴν παράνομον βαδίζουσι θεωρίαν. Ταῦτα δὲ λέγω, καὶ τῶν γεγηρακότων καθάπτομαι, οὐχὶ τοὺς νέους ἀπαλλάττων κατηγορίας καὶ διαβολῆς, ἀλλὰ δι' ἐκείνων τούτους ἀσφαλιζόμενος. εἰ γὰρ τὸν γεγηρακότα οὐ δεῖ, πολλῷ μᾶλλον τὸν νέον. ἐκεῖ μὲν γὰρ πολὺς ὁ γέλως, καὶ μείζων ἡ ἀσχημοσύνη· ἐνταῦθα δὲ χαλεπώτερος ὁ ὄλεθρος, βαθὺ τὸ βάραθρον, ὅσῳ καὶ ἀκμαιότερα μᾶλλον τὰ τῆς ἐπιθυμίας τοῖς νέοις, καὶ σφοδροτέρα αὐτοῖς ἡ φλὸξ, κἂν μικρᾶς ἐπιλάβηται μόνον ἔξωθεν ὕλης, τὰ πάντα ἐμπίπρησι. C καὶ γὰρ πρὸς θυμὸν καὶ πρὸς ἐπιθυμίας εὐέμπτωτος μᾶλλόν ἐστιν ὁ νέος· διὸ καὶ πλείονος δεῖται τῆς φυλακῆς, σφοδροτέρου τοῦ χαλινοῦ, ἀσφαλεστέρου τοῦ τείχους καὶ τοῦ κωλύματος.

Μὴ γάρ μοι τοῦτο εἴπῃς, ἄνθρωπε, ὅτι ἡδονὴν ἔχει ἡ θεωρία· ἀλλ' εἰ μὴ μετὰ τῆς ἡδονῆς καὶ βλάβην ἔχει, τοῦτό με δίδαξον. καὶ τί λέγω βλάβην; ὅτι γὰρ οὐδὲ ἡδονὴν τὸ πρᾶγμα ἔχει, ἐντεῦθεν εἴσῃ σαφῶς. ἐκ τῆς ἱπποδρομίας ἀναχωρῶν ἐκείνης, ἀπάντησον τοῖς ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀναχωροῦσι, καὶ D κατάμαθε μετὰ ἀκριβείας, τίς ἐστιν ἐν ἡδονῇ μείζονι, ὁ προφητῶν ἀκούσας, καὶ μετασχὼν εὐλογίας, καὶ διδασκαλίας ἀπολαύσας, καὶ τὸν θεὸν παρακαλέσας ὑπὲρ τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων, καὶ κουφότερον ποιήσας τὸ συνειδὸς, καὶ μηδὲν ἑαυτῷ κατεγνωκὼς τοιοῦτον· ἢ σὺ ὁ καταλιπὼν τὴν μητέρα, καὶ τοὺς προφήτας ἀτιμάσας, καὶ εἰς τὸν θεὸν ἐξυβρίσας, καὶ μετὰ τοῦ διαβόλου χορεύσας, καὶ βλασφημούντων ἀκούσας καὶ λοιδορουμένων, καὶ τὸν καιρὸν ἀναλώσας εἰκῇ καὶ μάτην, καὶ μηδὲν οἴκαδε ἔχων ἀπενεγκεῖν, μήτε σωματικὸν, μήτε πνευματικὸν κέρδος ἐκεῖθεν. ὥστε E ἡδονῆς ἕνεκεν μάλιστα ἐνταῦθα ἀπαντᾶν χρή. ἐκεῖ μὲν γὰρ εὐθέως κατάγνωσις, κατηγορία τοῦ συνειδότος, μετάνοια ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις, αἰσχύνη, καὶ ὄνειδος καὶ τὸ ἀπαρρησιάστους ἔχειν τοὺς ὀφθαλμούς. ἐνταῦθα δὲ τοὐναντίον ἅπαν, παρρησία, καὶ τὸ ἐλευθεροστομεῖν, καὶ τὸ μετὰ ἀδείας ἅπασι διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἐνταῦθα ἀκουσμάτων ἁπάντων. ὅταν τοίνυν εἰς ἀγορὰν ἐμβάλῃς, καὶ πάντας ἴδῃς ἐπὶ τὴν θεωρίαν τρέχοντας ἐκείνην, κατάφυγε σὺ ἐπὶ τὴν ἐκ-

bi juventutis doctores. Quo enim pacto poteris adolescentem lascive, ac præter decorum se gerentem ad modestiam redigere, cum ipse in canicie tam juveniliter te geras: cum ipse post tot temporum curricula satietate insuavissimi illius spectaculi nondum capiaris? quomodo poteris filii mores componere, quomodo servum peccantem castigare, quomodo alterum negligentem monere, cum ipse sic in extrema senectute ineptias? Et si quidem a juvene senex contumeliam patiatur, illico ætatem ei objicit, & sexcentos reperit qui una stomachentur: at quando opus est juvenem ad probitatem reducere, seque illi virtutis ceu regulam exhibere, cum nulla ætatis ratio, sed majore quam ipsi insania ad illicita illa spectacula feruntur. Hæc autem dico, senesque tango, non quod juniores a noxa absolvam & crimine, sed ut hos per illos commonitos habeam. Nam si senes hoc facere non debent, multo magis ne juvenes quidem: illic enim major derisio ac turpitudo, hic autem tanto gravior pernicies, profundiusque præcipitium, quanto concupiscentiæ major vis in juvenibus, quantoque flamma inest vehementior, quæ incendit omnia, si vel minimum sit nacta fomitem: proclivior enim ad concupiscentias est juventus, eisque longe facilius capitur; ideo majore opus habet custodia, acriore freno, tutiore munitione atque obstaculo.

2. Nec mihi illud objicias, o bone, quod voluptatem habeat hoc spectaculum, sed hoc potius doce, an nullum hæc voluptas damnum afferat. Quod enim ne cum voluptate quidem hæc res conjuncta sit, hinc tibi perspicuum esse potest. Cum a Circensibus reverteris, occurre eis qui ab Ecclesia redeunt, & considera diligenter, uter tandem majore voluptate perfruatur: isne qui Prophetis auditis, & benedictione, ac doctrinæ fructu percepto, simulque Deum pro suis peccatis deprecatus, & conscientia aliquantum exonerata, nec culpa ulla simili sibi conscius: an tu qui matrem deseruisti, Prophetas contemsisti, Deum affecisti contumelia, cum diabolo choreas duxisti, maledicentibus inter se ac convitiantibus aures præbuisti, temporis denique jacturam fecisti; nec spirituale vel sæculare ullum lucrum inde domum reportes. Itaque vel voluptatis gratia hic adesse oportet, illic enim continuo sequitur damnatio facti, conscientia accusatrix, pœnitentia ob ea quæ contigerunt, dedecus & opprobrium, ut vix oculos attollere audeas: hîc vice versa omnia contrario modo se habent, fiducia & oris libertas, & cum omnibus loquendi facultas de omnibus quæ hîc audita sunt. Quando igitur in forum te contuleris, & videris omnes ad spectandum concurrere, tu ad Ecclesiam te con-

[a] Colb. duo & Reg. ἡλικίας ὁ ὄγκος, ἀλλ'.

festim recipito, & in ea paulisper commoratus, perpetua divini verbi voluptate fruere. Si enim turbæ impetu abstractus illuc perveneris brevi voluptate delinitus, male habebis per totam sequentem diem, atque etiam plures deinceps, tuum ipsius factum damnans: quod si paulisper te cohibueris, integram & securam in reliquum diei voluptatem habebis. Id enim non hîc tantum, sed etiam in aliis rebus usu venire solet: vitium enim momentaneam habet voluptatem, dolorem vero perpetuum: virtus contra laborem brevem, fructum vero cum hilaritate indesinentem. Verbi gratia, precatus est aliquis Deum, lacrymas fudit: modico tempore inter orandum doluit. Alius tota die se oblectavit, deinde eleemosynam dedit, jejunavit, aliud aliquid boni fecit, aut contumeliam passus non regessit convicia: is postquam unico temporis momento perduravit & iram compressit, memoria recte factorum assidue gaudet ac lætatur. At in vitiis contrarium accidit. Intulit quispiam injuriam, aut retulit: deinde domum reversus arrodit cor suum, dum verba sua reputat, quæ toties grave attulere damnum. Quapropter si voluptatem sectaris, fugito juveniles concupiscentias, & temperantiam exerceto, divinis verbis attentus esto. Hæc ideo vobis dicimus, ut vos eadem illis dicendo, & talibus verbis obtundendo, abstrahatis eos ab omni mala consuetudine, utque omnia rationis potius ductu agant persuadeatis: hominum enim qui temere & sine ratione feruntur ne diligentia quidem probanda est: id quod vel ex ea quæ instat collecta satis apparebit: dum enim sanctam Pentecostes celebritatem agemus, tanta concurret multitudo, ut magna hîc locorum angustia laboretur. Nec tamen hunc conventum magni facio, quandoquidem magis ex more fit, quam religionis ergo. Quid igitur illis miserius, quorum & negligentia tot referta est criminibus, & diligentia nullam laudem promeretur? quisquis enim zelo pietatis ad hunc cœtum sobrie cupideque accedit, sine intermissione hoc facere debet, & non cum illis, qui in festo tantum confluunt, accedere, & cum illis recedere, ut qui temere pecudis in morem abducatur.

Vitii voluptas qualis.

3. Equidem poteram hoc exordium sermonis diutius extendere, verum quoniam scio vos citra nostram monitionem, ut vobis dignum est facientes, plura etiam dicturos, quam dicta sint, ne molestus sim illorum objurgationibus immorando, reliqua vobis omnia committens, ad solitam doctrinam, & ad historiam de Anna revertor. Neque miremini, quod adhuc in eodem argumento hæreamus. Non enim possum mulierem hanc ex animo meo eximere, usque adeo formam animæ ejus ac pulcritudinem admiror. Amo enim oculos numquam non inter pre-

A κλησίαν εὐθέως, καὶ μικρὸν καρτερήσας χρόνον, τρύφα διηνεκῶς τῶν θείων ῥημάτων. ἂν μὲν γὰρ παρασυρεὶς μετὰ τῶν πολλῶν ἀπέλθῃς ἐκεῖ, μικρὸν ψυχαγωγηθεὶς, διὰ πάσης τῆς ἡμέρας ἀλγήσεις, τῆς τε ἐπιούσης, καὶ πολλῶν ἑτέρων, καταγινώσκων σαυτοῦ· ἂν δὲ μικρὸν ἐπίσχῃς σαυτὸν, διὰ πάσης τῆς ἡμέρας ἕξεις τρυφᾶν. οὐ γὰρ ἐπὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων οὕτω συμβαίνειν εἴωθεν. ἡ μὲν γὰρ κακία πρόσκαιρόν τινα ἔχει τὴν ἡδονὴν, διηνεκῆ δὲ τὴν ὀδύνην· ἡ δὲ ἀρετὴ, βραχὺν μὲν τὸν πόνον, διηνεκὲς δὲ τὸ κέρδος μετὰ τῆς εὐφρο-
B σύνης. οἷον, ηὔξατό τις πρὸς Θεὸν, ἐδάκρυσεν, ἤλγησεν ὀλίγον χρόνον κατὰ τὴν εὐχήν· ἕτερος διὰ πάσης τῆς ἡμέρας ἐτρύφα, εἶτα ἐλεημοσύνην ἔδωκεν, ἐνήστευσεν, ἄλλο τι τῶν ἀγαθῶν εἰργάσατο, ἢ ὑβρισθεὶς οὐκ ἀντελοιδόρησεν. ἐν μιᾷ γοῦν καιροῦ ῥοπῇ καρτερήσας καὶ κατασχὼν τὸν θυμὸν, διὰ παντὸς γάννυται καὶ εὐφραίνεται, τῶν κατορθωμάτων ἀναμιμνήσκων ἑαυτὸν ἐκείνων. ἐπὶ δὲ τῆς κακίας, τοὐναντίον· ὕβρισέ τις, ἀντελοιδόρησε· μετὰ ταῦτα οἴκοι γενόμενος, ἑαυτὸν κατεσθίει τὰ ῥήματα ἀναλογιζόμενος, ἃ πολλάκις πολλὴν ἤνεγκε βλάβην. ὥστε εἰ διώκεις ἡδονὴν, φεῦγε τὰς νεωτερικὰς ἐπιθυ-
C μίας, καὶ σωφροσύνης ἐπιμελοῦ, καὶ ἀκροάσει θείων πρόσεχε λογίων. ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγομεν, ἵνα ὑμεῖς πρὸς ἐκείνους λέγοντες, καὶ συνεχῶς τούτοις αὐτοὺς ἐπαντλοῦντες τοῖς ῥήμασιν, ἀφέλκητε πάσης πονηρᾶς συνηθείας, καὶ πείθητε λογισμῷ πάντα ποιεῖν τῷ προσήκοντι. τῶν γὰρ τοιούτων καὶ ἁπλῶς καὶ εἰκῆ φερομένων οὐδὲ τὴν σπουδὴν ἐπαινετὴν εὕροι τις ἂν οὖσαν. καὶ τοῦτο ἀπὸ τῆς ἐπιούσης συνάξεως δῆλον καθίστημι. τῆς γὰρ ἁγίας ἡμῖν τελουμένης πεντηκοστῆς, τοσοῦτον δραμεῖται πλῆθος, ὡς ἅπαντα ἡμῖν
D τὰ ἐνταῦθα στενοχωρεῖσθαι. ἀλλ᾽ ὅμως οὐδὲ ταύτην ἀποδέχομαι τὴν συλλογήν· συνηθείας γάρ ἐστιν οὐκ εὐλαβείας. τί τοίνυν γένοιτ᾽ ἂν ἐκείνων ἀθλιώτερον, ὅταν καὶ ἡ ῥαθυμία αὐτῶν τοσούτων ἐγκλημάτων γέμῃ, καὶ ἡ δοκοῦσα εἶναι σπουδὴ, ἐγκωμίων ᾖ ἔρημος; τὸν γὰρ ζήλῳ καὶ πόθῳ καὶ σώφρονι λογισμῷ τοῦ θείου τούτου μετέχοντα συλλόγου, διηνεκῶς ταῦτα ποιεῖν χρὴ, ἀλλ᾽ οὐχὶ μετὰ τῶν ἐν ἑορτῇ μόνον φαινομένων, μετ᾽ ἐκείνων ἀφίστασθαι πάλιν, θρεμμάτων δίκην ἁπλῶς ἀγόμενον.

Ἠδυνάμην μὲν οὖν καὶ πρὸς πλέον μῆκος ἐκτεῖναι
E τὸ προοίμιον τοῦ λόγου· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ οἶδα σαφῶς, ὅτι καὶ πρὸ τῆς ἡμετέρας παραινέσεως τὰ προσήκοντα ὑμῖν αὐτοῖς ποιοῦντες, καὶ πλείονα τῶν εἰρημένων ἐρεῖτε, ὥστε μὴ δόξαι παρενοχλεῖν ἐν ταῖς κατ᾽ ἐκείνων ἐπιτιμήσεσι, τὰ λειπόμενα ἅπαντα ὑμῖν ἀφεὶς, τῆς εἰωθυίας ἅψομαι διδασκαλίας, ἐπὶ τὴν τῆς Αννης ἱστορίαν ἐπαναγαγὼν τὸν λόγον. καὶ μὴ θαυμάσητε, εἰ μηδέπω τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀπηλλάγημεν. καὶ γὰρ οὐ δύναμαι τὴν γυναῖκα ταύτην ἀπὸ τῆς διανοίας ἐκβαλεῖν τῆς ἐμῆς· οὕτως αὐτῆς θαυμάζω τὴν εὐμορφίαν τῆς ψυχῆς, καὶ τὸ κάλλος τῆς διανοίας. φιλῶ γὰρ ὀφθαλμοὺς δακρύοντας

A ἐν εὐχαῖς, διὰ παντὸς μελετῶντας, καὶ χείλη, καὶ στόμα οὐκ ἐπιτρίμμασί τισιν ἐρυθραινόμενον, ἀλλ' εὐχαριστίᾳ τῇ πρὸς τὸν θεὸν καλλωπιζόμενον, οἷον ἦν τὸ ταύτης· ἣν θαυμάζω μὲν ὅτι ἐφιλοσόφησε, θαυμάζω δὲ μειζόνως, ὅτι γυνὴ οὖσα ἐφιλοσόφησε, γυνή, ἧς πολλοὶ πολλάκις κατηγόρησαν. ἀπὸ γὰρ γυναικός, φησιν, ἀρχὴ ἁμαρτίας, καὶ δι' αὐτὴν ἀποθνήσκομεν πάντες. καὶ πάλιν, μικρὰ πᾶσα κακία πρὸς κακίαν γυναικός· καὶ ὁ Παῦλος, Ἀδὰμ γὰρ οὐκ ἠπατήθη, ἡ δὲ γυνὴ ἀπατηθεῖσα ἐν παραβάσει γέγονε. B διὰ τοῦτο μάλιστα αὐτὴν θαυμάζω, ὅτι τὰ ἐγκλήματα ταῦτα διεκρούσατο, ὅτι τὴν κατηγορίαν ἀπέθετο, ὅτι τοῦ διαβεβλημένου γένους οὖσα καὶ κατηγορουμένου, τὰ ὀνείδη πάντα ἀπετρίψατο, διὰ τῶν ἔργων παιδεύσασα, ὅτι κἀκεῖναι οὐ παρὰ τὴν φύσιν τοιαῦται γεγόνασιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν προαίρεσιν καὶ τὴν οἰκείαν ὀλιγωρίαν, καὶ ὅτι ἐν τῷ γένει τούτῳ δυνατὸν ἄκρας ἀρετῆς ἐπιλαβέσθαι. φιλόνεικον γάρ ἐστι τὸ ζῶον τοῦτο καὶ εὔτονον· κἂν εἰς πονηρίαν ἀποκλίνῃ, μεγάλα ἐργάζεται κακά. κἂν [a] ἀρετῆς ἐπιλάβηται, C τὴν ψυχὴν προήσεται πρότερον, ἢ τῆς προθέσεως ἀποστήσεται. οὕτω γοῦν καὶ αὕτη τὴν φύσιν ἐνίκησε, καὶ τὴν ἀνάγκην ἐβιάσατο, καὶ τῇ προσεδρείᾳ τῆς εὐχῆς ἀπὸ μήτρας πεπηρωμένης τέκνον βλαστῆσαι παρεσκεύασε. διὰ τοῦτο πάλιν ἐπὶ τὴν εὐχὴν καταφεύγει, καὶ μετὰ τὸ λαβεῖν οὕτω λέγουσα· ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν κυρίῳ, ὑψώθη κέρας μου ἐν θεῷ μου. ὅτι μὲν οὖν, τί ἐστιν, ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν κυρίῳ, * πρῴην εἶπον πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, δῆλον ὑμῖν· νυνὶ δὲ ἀναγκαῖον τὴν ἑξῆς ἑρμηνεῦσαι ῥῆσιν. εἰποῦσα γάρ, ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν κυρίῳ, ἐπήγαγεν, ὑψώθη κέρας μου ἐν θεῷ μου. D τί ἐστι, κέρας μου; καὶ γὰρ συνεχῶς ταύτῃ κέχρηται τῇ λέξει ἡ γραφή, ὡς ὅταν λέγῃ, ὑψώθη κέρας αὐτοῦ, καὶ ὑψώθη κέρας Χριστοῦ αὐτοῦ. τί ποτ' οὖν λέγει κέρας; τὴν δύναμιν, τὴν δόξαν, τὴν ἐπιφάνειαν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων αὐτὸ [b] τιθείς. καὶ γὰρ ἐκείνοις ἀντὶ δόξης καὶ ὅπλου τὸ κέρας μόνον ἐνέθηκεν ὁ θεός. κἂν ἀποβάλωσι τοῦτο, τὸ πλέον ἀπέβαλον τῆς δυνάμεως· καὶ καθάπερ ἄοπλος στρατιώτης, οὕτω καὶ ταῦρος χωρὶς κεράτων ῥᾳδίως ἁλίσκεται. E οὐδὲν οὖν διὰ τούτου ἄλλο φησὶν ἡ γυνή, ἀλλ' ἢ ὅτι ὑψώθη ἡ δόξα μου. [c] καὶ πῶς ὑψώθη; ἐν θεῷ μου, φησί. διὰ τοῦτο καὶ ἀσφαλὲς τὸ ὕψος ἐστί, βεβαίαν καὶ ἀκίνητον ἔχον τὴν ῥίζαν. ἡ μὲν γὰρ παρὰ τῶν ἀνθρώπων δόξα, τῶν δοξαζόντων μιμεῖται τὴν εὐτέλειαν, ὅθεν καὶ μεταπίπτει ῥᾳδίως· ἡ δὲ τοῦ θεοῦ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀκίνητος μένει διὰ παντός. καὶ ταῦτα ἀμφότερα δηλῶν ὁ προφήτης, κἀκείνης τὸ εὐμετάπτωτον, καὶ ταύτης τὸ μόνιμον, οὕτως ἔλεγε· πᾶσα σὰρξ χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου

candum lacrymantes, & os labiaque non accersitis fucis rubricata, sed gratiis Deo agendis ornata, qualia erant hujusce mulieris, cujus philosophiam tantopere admiror: admiror autem magis, quod mulier cum esset, ad hunc modum philosophata est; mulier, inquam, quæ multum & a multis male audit. *A muliere*, inquit, *initium peccati*, *per eam omnes morti obnoxii sumus*: & iterum: *Parva est quælibet malitia*, *si ad mulieris malitiam conferatur.* Et Paulus dicit, *Adam enim non est deceptus*, *mulier autem decepta constituta est in prævaricatione.* Hoc est cur illam maxime admirer, quod hanc criminationem diluerit, quod hanc accusationem rejecerit, quod cum esset ex incusato sexu, opprobria ista omnia discusserit, reque ipsa docuerit, illas non tales natura fuisse, sed voluntate propriaque segnitie, & huic quoque sexui ad virtutis fastigium licere pertingere. Contentiosum enim est hoc animal & protervum, & si ad malitiam declinet, magna mala patrat, si ad virtutem se applicet, anima citius eam destituat, quam propositum mutet. Ita igitur hæc quoque naturam suam superavit, necessitatem pervicit, & assiduitate precandi vulvæ sterili filium impetravit. Quapropter rursum ad preces confugit, etiam post impetratam gratiam ad hunc modum loquens; *Confirmatum est cor meum in Domino*, *exaltatum est cornu meum in Deo meo.* Quid significent hæc verba, *Confirmatum est cor meum in Domino*, nuper me apud caritatem vestram disseruisse scitis: superest nunc ut ea quæ deinceps sequuntur, interpretemur. Cum enim dixisset, *Confirmatum est cor meum in Domino*, mox subjunxit: *exaltatum est cornu meum in Deo meo.* Quid est cornu meum? etenim Scriptura hac dictione sæpe uti solet; sicut quando dicit, *Exaltatum est cornu ejus*, & *exaltatum est cornu Christi ejus.* Quid igitur tandem cornu nominat? Potentiam, gloriam, claritatem, a brutis animantibus hanc metaphoram mutuatus: nam Deus ornamenti ac teli vice cornua illis addidit, quibus amissis præcipuam virium partem amittunt: & sicut inermis miles, ita & taurus absque cornibus perfacile capitur. Nihil igitur aliud dicit hæc mulier, quam exaltata est gloria mea, & quomodo exaltata? *In Deo meo*, inquit. Ideo in tuto est hæc celsitudo, ut quæ firmam atque immobilem radicem habeat. Gloria enim quæ est ab hominibus, glorificantium vilitatem imitatur, unde fit ut facile subvertatur. At non sic Dei gloria, sed immobilis manet in perpetuum. Atque hæc utraque Propheta declarans, tam illius debilitatem, quam hujus firmitatem, sic loquitur: *Omnis caro fœnum*, *& omnis gloria hominis tamquam flos fœni*,

Eccli.25.33.
Ibid 26.
1.Tim.2.14.
Exponitur Annæ oratio.
1.Reg.2.1.
Ps.74.10.
1.Reg.2.10.
Isai 40.6.

a Colb & Reg. ἀρετήν.
* Πρῴην εἶπον, sermo ille in quo hæc explicabantur, qui quartus erat, intercidit.
b Colb. duo & Reg. μετατιθείς.
c Sic Colb. duo & Reg. Hæc vitiata erant in edito.

exaruit fœnum, & flos ejus decidit. De Dei autem gloria non ſic, at quomodo? *Verbum autem Dei in æternum manet.* Id quod vel in hac muliere patet. Reges enim & duces & dynaſtæ, qui nihil non tentarunt, ut immortalem poſt ſe relinquerent memoriam, ſepulcra ſibi ſplendida exædificaverunt, & ſtatuas atque effigies multas multis in locis poſuerunt, & rerum geſtarum monumenta innumera reliquerunt; nunc tacentur & ne nomine quidem noti ſunt: hæc autem mulier ubique gentium nunc celebratur, & ſive in Scythiam proficiſcaris, ſive in Ægyptum, ſive in Indiam, ſive ad ipſos orbis terminos, omnes audies geſta ejus decantantes: denique quantum terrarum a ſole illuſtratur, totum hoc Anna ſua gloria occupat. Nec hoc ſolum admiratione dignum eſt, quod ubique terrarum hæc mulier canitur; ſed quod ſapientiam ejus ac longanimitatem & tolerantiam omnes norunt, in oppidis, in agris, in domibus, in caſtris, in navibus, in officinis, denique nuſquam non laudes ejus audies. Quoties enim clarum aliquem reddere Deo placuerit, etiamſi mors interveniat, aut longitudo temporum, aut quidvis aliud; manet tamen gloria illius perpetuo florens, & claritatem ejus obſcurare poterit nemo. Hanc ob rem & ipſa erudiens auditores, quod non ſit confugiendum ad hæc fluxa, ſed ad eum a quo certiſſima bona ſperamus, auctorem hujus gloriæ indicat. Cum enim dixiſſet, *Confirmatum eſt cor meum in Domino*, ſubjunxit, *Exaltatum eſt cornu meum in Deo meo:* duplicia nobis his verbis ſubindicans bona, quæ non temere ſimul uni contingunt. Nam & a fluminibus, inquit, liberata ſum, ignominiam depoſui, ſecuritatem, atque honorem conſequuta ſum.

A pœna eripi, non eſt eripi ab ignominia.

Hæc autem utraque non facile invenias in unum convenire. Multi enim a periculis liberantur, glorioſam tamen vitam non habent: alii contra gloria quidem, & claritate fruuntur, periculis tamen ob hanc gloriam non carent. Verbi gratia, multi ſæpe in carcerem conjecti, adulteri, venefici, ſepulcrorum perfoſſores, aliiſque ſimilibus criminibus obnoxii, deinde jubente regia clementia dimiſſi ſunt inde: hi a pœna quidem liberati ſunt, cæterum probra ſua non aboleverunt, & dedecus eos nuſquam non conſequitur. Alii viri militares ac generoſi, conſpicuam atque glorioſam vivendi rationem amplexi, bellicis periculis ſeſe objicientes, multa ſæpe vulnera accipiunt, & poſtremo immatura morte abſumuntur: atque hi præ gloriæ amore ſecuritate ſe ipſi privaverunt.

4. Huic vero mulieri hæc utraque contigerunt, ut quæ & ſecuritate ſimul & gloria potita eſt. Idem & tribus illis pue-

A ὡς ἄνθος χόρτου. ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος ἐξέπεσε. περὶ δὲ τῆς τοῦ θεοῦ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πῶς; τὸ δὲ ῥῆμα τοῦ θεοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μένει. καὶ δῆλον τοῦτο καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς γυναικός. βασιλεῖς μὲν γὰρ καὶ στρατηγοὶ καὶ δυνάσται, πολλὰ πραγματευσάμενοι πολλάκις, ὥστε αὐτῶν ἄληστον γενέσθαι τὴν μνήμην, καὶ τάφους λαμπροὺς οἰκοδομησάμενοι, καὶ ἀνδριάντας ἀναστήσαντες, καὶ εἰκόνας πολλὰς πολλαχοῦ, καὶ κατορθωμάτων ὑπομνήματα μυρία καταλιπόντες, σεσίγηνται, καὶ οὐδὲ ἀπὸ ψιλῆς προσηγορίας εἰσί τισι γνώριμοι· αὕτη δὲ ἡ γυνὴ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ᾄδεται νῦν. κἂν εἰς B Σκυθίαν ἀπέλθῃς, κἂν εἰς Αἴγυπτον, κἂν εἰς Ἰνδοὺς, κἂν εἰς αὐτὰ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης, πάντων ἀκούσῃ τὰ κατορθώματα τῆς γυναικὸς ταύτης ᾀδόντων, καὶ πᾶσαν ἁπλῶς, ὅσην ἥλιος ἐφορᾷ γῆν, ἡ δόξα τῆς Ἄννης καταλαμβάνει. καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἐστὶ τὸ θαυμαστὸν, ὅτι πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ᾄδεται ἡ γυνὴ, ἀλλ' ὅτι τοσούτου παρελθόντος χρόνου, οὐ μόνον οὐκ ἐσβέσθη τὰ τῆς εὐφημίας αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ αὔξεται καὶ ἐπιτείνεται πολλῷ πλέον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν αὐτῆς καὶ τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν καρτερίαν ἅπαντες ἴσασι, καὶ ἐν πόλεσι, καὶ ἐν ἀγροῖς, καὶ ἐν οἰκίαις, καὶ ἐν στρατοπέδοις, καὶ ἐν πλοίοις, καὶ ἐν ἐργαστηρίοις, καὶ πανταχοῦ τῆς γυναικὸς C ἐγκωμιαζομένης ἀκούσῃ ταύτης. ὅταν γὰρ ὁ θεός τινα δοξάσαι βουληθῇ, κἂν θάνατος ἐπιγένηται, κἂν χρόνου πλῆθος, κἂν ἄλλο ὁτιοῦν, μένει τὰ τῆς δόξης ἐκείνης ἀνθοῦντα διηνεκῶς· καὶ οὐδεὶς [a] ἐπισκοτῆσαι τῇ περιφανείᾳ ταύτῃ δυνήσεται. διὰ τοῦτο καὶ αὐτὴ παιδεύουσα τοὺς ἀκούοντας ἅπαντας, ὅτι οὐ χρὴ καταφεύγειν τοῖς ἐπικήροις, ἀλλ' ὅθεν βέβαια καὶ ἀκίνητα ἡμῖν μένει τὰ ἀγαθὰ, εἶπε τὸν τῆς δόξης αἴτιον. εἰποῦσα γὰρ, ὅτι ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν κυρίῳ, ἐπήγαγεν, ὑψώθη κέρας μου ἐν θεῷ μου, διπλᾶ ἐνταῦθα ἡμῖν αἰνιττομένη τὰ ἀγαθά· ἅπερ δύσκολον συμβαίνειν D ταχέως. καὶ γὰρ τοῦ σάλου, φησὶν, ἀπηλλάγην, καὶ τὴν ἀτιμίαν ἀπεθέμην, καὶ ἀσφαλείας ἀπέλαυσα, καὶ δόξης μετέσχον. ταῦτα δὲ ἀμφότερα οὐκ ἄν τις ἴδοι ῥᾳδίως ἀλλήλοις συντρέχοντα. πολλοὶ γὰρ κινδύνων μὲν ἀπαλλάττονται, ἐπίδοξον δὲ οὐκ ἔχουσι βίον· ἕτεροι πάλιν δόξης μὲν ἀπολαύουσι καὶ περιφανείας, κινδυνεύειν δὲ ἀναγκάζονται διὰ τὴν δόξαν ταύτην. οἷόν τι λέγω· πολλοὶ πολλάκις τὸ δεσμωτήριον οἰκήσαντες, μοιχοὶ καὶ γόητες καὶ τυμβωρύχοι, καὶ οἱ ἕτερά τινα τοιαῦτα ἡμαρτηκότες, εἶτα ἀπό τινος φιλανθρωπίας βασιλικῆς ἀφείθησαν τοῦ οἰκήματος. οὗτοι τῆς κολάσεως μὲν ἀπηλ- E λάγησαν, τὰ δὲ ὀνείδη οὐκ ἀπετρίψαντο, ἀλλ' ἔχουσι τὴν αἰσχύνην ἑπομένην αὐτοῖς. ἄλλοι στρατιῶται γενναῖοι τὸν ἐπίδοξον καὶ περιφανῆ [b] βίον διώκοντες, ῥιψοκινδύνως ἑαυτοὺς τοῖς πολεμίοις ἐκδόντες, πολλὰ πολλάκις ἔλαβον τραύματα, καὶ ἔσχατον ἄωρον ὑπέστησαν θάνατον. οὗτοι δόξης ἐπιθυμήσαντες, ἀσφαλείας ἐξέπεσον.

Ἐπὶ δὲ τῆς γυναικὸς ἀμφότερα ταῦτα συνέβη, καὶ ἀσφαλείας ἀπέλαυσε καὶ δόξης ἐπέτυχεν. οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν

a Reg. ἐπισκοτίσαι,

b Reg. βίον αἰδούμενοι ῥιψ-

τριῶν παίδων ἐγένετο. καὶ γὰρ κινδύνων ἀπηλλάγησαν
διαφυγόντες τὸ πῦρ, καὶ περιφανεῖς ἐγένοντο, ὑπὲρ φύ-
σιν τοῦ στοιχείου νικήσαντες τὴν δύναμιν. τοιαῦτα τοῦ θεοῦ
τὰ κατορθώματα· ὁμοῦ γὰρ λαμπρὸν καὶ ἀσφαλῆ χα-
ρίζεται βίον. ἅπερ οὖν ἀμφότερα καὶ αὕτη αἰνιττομένη
ἔλεγεν, ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν κυρίῳ, ὑψώθη κέ-
ρας μου ἐν θεῷ μου. οὐχ ἁπλῶς εἶπεν, ἐν θεῷ, ἀλλ',
ἐν θεῷ μου, τὸν κοινὸν τῆς οἰκουμένης δεσπότην ἁρπάζου-
σα πρὸς ἑαυτήν. τοῦτο δὲ ἐποίησεν, οὐκ ἐλαττοῦσα αὐ-
τοῦ τὴν δεσποτείαν, ἀλλὰ τὸν οἰκεῖον ἔρωτα ἐνδεικνυμέ-
νη τε καὶ παραμυθουμένη. τοιοῦτον γὰρ τῶν φιλούντων
τὸ ἔθος· οὐκ ἀνέχονται μετὰ πολλῶν φιλεῖν, ἀλλ' ἐξαι-
ρέτως καὶ ἰδιαζόντως βούλονται αὐτῶν ἐνδείκνυσθαι τὸ
φίλτρον· [a] οὕτω καὶ ὁ Δαυὶδ ποιεῖ λέγων, ὁ θεὸς, ὁ
θεός μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω. εἰπὼν γὰρ τὴν κοινὴν αὐ-
τοῦ δεσποτείαν, εἶπε καὶ τὴν ἰδιάζουσαν τὴν ἐπὶ τῶν ἁγίων.
καὶ πάλιν, ὁ θεὸς, ὁ θεός μου, πρόσχες μοι· ἵνα τί ἐγ-
κατέλιπές με; καὶ πάλιν, ἐρῶ τῷ θεῷ, ἀντιλήπτωρ μου εἶ.
ψυχῆς γὰρ ζεούσης καὶ θερμῆς καὶ διακαιομένης ὑπὸ τοῦ πό-
θου ταῦτα τὰ ῥήματα. οὕτω καὶ ἡ γυνὴ αὕτη ἐποίησεν.
ἀλλὰ τὸ μὲν ἀνθρώποις τοῦτο ποιεῖν, θαυμαστὸν οὐδέν·
ὅταν δὲ ἴδῃς τὸν θεὸν τοῦτο ποιοῦντα, τότε ἐκπλάγηθι.
καθάπερ γὰρ οὗτοι οὐ κοινῇ μετὰ τῶν πολλῶν αὐτὸν καλοῦ-
σιν, ἀλλὰ καὶ ἰδιαζόντως ἑαυτῶν αὐτὸν βούλονται εἶναι
θεόν· οὕτω καὶ αὐτὸς, οὐ κοινῇ μετὰ τῶν ἄλλων φησὶν αὐ-
τῶν εἶναι θεὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδιαζόντως αὐτῶν. διὰ
τοῦτο λέγει, ἐγώ εἰμι ὁ θεὸς Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰα-
κώβ, οὐ συστέλλων αὐτοῦ τὴν δεσποτείαν, ἀλλ' ἐκτεί-
νων μᾶλλον· οὐ γὰρ οὕτω τὸ πλῆθος τῶν ἀρχομένων, ὡς
ἡ ἀρετὴ τῶν βασιλευομένων δείκνυσιν αὐτοῦ τὴν
ἀρχήν· οὐδὲ οὕτω χαίρει καλούμενος θεὸς οὐρανοῦ
καὶ γῆς καὶ θαλάττης, καὶ τῶν ἐν τούτοις, ὡς χαίρει καλούμε-
νος θεὸς Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ. καὶ ὅπερ ἐπ' ἀνθρώ-
πων οὐ γίνεται, τοῦτο ἐπὶ τοῦ θεοῦ συμβαῖνόν ἐστιν ἰδεῖν.
οἷόν τι λέγω· ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τῶν δεσποτῶν οἱ
δοῦλοι καλοῦνται, καὶ οὕτως ἔθος ἅπασι λέγειν, ὁ δεῖ-
να ἐπίτροπος τοῦ δεῖνος, ὁ δεῖνα οἰκονόμος τοῦ δεῖνος,
τοῦ στρατηγοῦ καὶ ὑπάρχου. οὐδεὶς δέ φησιν, ὁ δεῖνα ὁ
ὕπαρχος τοῦδε τοῦ ἐπιτρόπου· ἀλλὰ τοὺς ἐλάττονας ἀπὸ
τῶν μειζόνων ἀεὶ καλεῖν εἰώθαμεν. ἐπὶ δὲ τοῦ θεοῦ τοὐναν-
τίον γέγονεν. οὐ γὰρ μόνον Ἀβραὰμ τοῦ θεοῦ λέγεται,
ἀλλὰ καὶ ὁ θεὸς τοῦ Ἀβραὰμ, καὶ ὁ δεσπότης ἀπὸ τοῦ δού-
λου καλεῖται. τοῦτο γοῦν αὐτὸ καὶ ὁ Παῦλος ἐκπληττό-
μενος ἔλεγε, δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ὁ θεὸς,
θεὸς καλεῖσθαι αὐτῶν. οὐκ ἐπαισχύνεταί, φησιν, ὁ δε-
σπότης ἀπὸ τῶν δούλων καλεῖσθαι. διὰ τί οὐκ ἐπαισχύνε-
ται; εἰπὲ τὴν αἰτίαν· ἵνα μιμησώμεθα καὶ ἡμεῖς. [b] ἀλλ'
ἐκεῖνοι ξένοι καὶ παρεπίδημοι ἦσαν, φησιν. καὶ μὴν καὶ διὰ
τοῦτο ἐπαισχύνεσθαι δεῖ. ὁ γὰρ ξένος, εὐτελὴς καὶ εὐκα-
ταφρόνητος εἶναι δοκεῖ. ἀλλ' ἐκεῖνοι οἱ ἅγιοι, οὐ τοῦτον
ἦσαν ξένοι τὸν τρόπον, ὃν ἡμεῖς νομίζομεν, ἀλλ' ἑτε-

A ris accidit: nam & periculum evaserunt e rogo liberati, & illustres sunt facti, quod supernaturali modo hujus elementi potentiam superavissent. Ad hunc sane modum Dei beneficia se habent: simul enim & tutam & illustrem largitur vitam, quod quidem utrumque hæc ipsa innuens dicebat: *Confirmatum est cor meum in Domino, exaltatum est cornu meum in Deo meo.* Nec simpliciter dixit in Deo, sed *in Deo meo*, sibi ipsi usurpans eum, qui toti orbi terrarum communis est. Hoc autem fecit non illius dominium minuens, sed suum amorem indicans ac fovens.
B Sic enim amatores solent, non ferunt una cum multis amare, sed eximium quemdam ac peculiarem amorem præ se ferre volunt. Sic & David dicebat, *Deus Deus meus ad te mane vigilo.* Nominata enim communi ejus dominatione, addidit eam qua peculiariter sanctorum Dominus est. Et rursum, *Deus meus intende in me, quare dereliquisti me?* Et rursum, *Dicam Deo, Protector meus es*: animæ enim ferventis accensæque desiderio sunt hæc verba. Idem & hæc mulier fecit. Cæterum homines ita facere nihil mirum: cum vero Deum hoc ipsum facere videris, tum merito obstupefias.
C Quemadmodum enim hi non in commune illum invocant, proprium faciendo, suum eum esse volunt: ita & ipse non solum communiter una cum aliis eorum etiam Deum se profitetur, sed privatim ipsorum. Quapropter dicebat, *Ego sum Deus Abraham & Isaac & Jacob*: non contrahens suum imperium, sed extendens potius, non enim tam multitudine subditorum, quam eorum virtute, monstrat imperium suum. Neque tantum Deus cæli, terræ, maris & eorum quæ in eis sunt appellari gaudet, quantum si Deus Abraham & Isaac
D & Jacob vocetur: & quod in hominibus non solemus, in Deo videre licet. Exempli causa, apud homines a dominis servi appellationem sumunt, & ita omnes ex more loquimur: Ille vel ille procurator aut dispensator illius, vel illius Ducis & Præfecti: nemo autem sic loquitur, ille vel ille Præfectus illius procuratoris aut dispensatoris: sed minores a majoribus semper denominare consuevimus. De Deo autem contra fit: non solum enim Abra-
E ham Dei esse, sed Deus etiam Abrahami dicitur, atque ita dominus a servo nominatur. Hoc idem igitur & Paulus cum admiraretur, dicebat, *quamobrem non erubescit Deus vocari Deus ipsorum.* Non erubescit, inquit, Dominus a servis appellationem sumere: quare non erubescit? dic rationem: nimirum ut & nos eum imitemur. *Quia hospites erant*, inquit, *& advenæ.* Atqui vel ob hoc ipsum erubescere oportebat: hospes enim vilis & contemnendus esse videtur. At illi sancti non eo modo hospites erant, quo nos putamus, sed alio quodam minime vulgari;

Psal. 62. 1.
Psal. 21. 1.
Psal. 90. 2.
Exod. 3. 6.
Heb. 11. 16.

a Οὕτω καὶ ὁ προφήτης ἐποίει λέγων. Colbertini & Reg.

b Ὅτι ξένοι καὶ παρεπίδημοί εἰσι φησι. Colbertini & Reg.

A nos hospites eos appellare solemus, qui relicta sua patria in alienam regionem perveniunt: illi vero non ita erant hospites, sed quod orbem universum despicerent, & parvam putarent esse terram, ad cælestem illam civitatem respiciebant, non arrogantia, sed magnanimitate; non insolentia, sed propter sapientiæ studium. Postquam enim contemplati sunt terrena universa, & animadverterunt fluxa esse & mortalia, nec quidquam hîc firmum aut stabile, non divitias, non potentiam, non gloriam, non vitam ipsam, sed singula finem habere, B & ad suum quodque properare terminum: cælestia vero non talia, sed infinita immortaliaque, maluerunt hospites esse in rebus fluxis & præterlabentibus, ut permanentes illas assequi possent. Hospites igitur erant, non quod patriam non haberent, sed quod sempiternam illam patriam desiderarent, quod quidem & ipse significando dicebat.

Heb.11.14. *Qui autem talia loquuntur, patriam se requirere ostendunt*, quam patriam obsecro? num priorem illam quam reliquerunt? minime, inquit: *si enim illius recordabantur, integrum eis erat illo redire: nunc autem* C *meliorem desiderant, hoc est cælestem* cujus opifex & creator Deus est: *Ideo non erubescit Deus vocari Deus ipsorum.*

5. Hos igitur nos quoque imitemur, despiciamus præsentia, concupiscamus futura: utamur hac muliere magistra, & ad Deum semper confugiamus, ab illoque omnia deposcamus: nihil enim precationi æquale: ea quippe est quæ ex impossibilibus possibilia facit, ex difficilibus facilia, & ex tortuosis recta. Hanc beatus quoque David adhibebat, ideoque

Ps.118.164. dicebat: *Septies in die laudavi te propter judicia justitiæ tuæ.* Quod si Rex, in- D finitis curis immersus, & in tam varia distractus, toties in die precabatur Deum: quam defensionem aut veniam habere poterimus nos, qui in tanto otio degimus, nec tamen illum assidue oramus, idque cum inde tantus fructus sit nobis proventurus? impossibile enim, impossibile est, inquam, hominem qua decet alacritate precantem, & assidue Deum orantem, unquam in peccatum incidere. Id qua ratione fiat jam dicturus sum. Qui mentem suam accendit, & animam erexit atque ad cælestia transtulit, & ita Dominum E suum invocavit, peccatisque in memoriam reductis, de eorum remissione cum illo colloquutus est, obsecrans ut placatus ac propitius sibi esse dignetur, is post tales orationes omnem præsentis vitæ curam abjicit, spe erigitur, ac supra omnes humanas affectiones extollitur, & sive inimicum post precationem viderit, jam non tamquam inimicum aspiciet: sive mulierem formosam, ejus aspectu non frangetur, durante adhuc igne per precationem intus accenso & omnem absurdam cogitationem depellente. Sed quoniam homines cum simus, facile ad se-

A ἐὸν ἵνα καὶ παράδοξον. ἡμεῖς μὲν γὰρ ξένους ἐκείνους καλοῦμεν τοὺς τὴν αὐτῶν πατρίδα ἀφέντας, καὶ εἰς ἑτέραν γῆν ἐλθόντας· ἐκεῖνοι δὲ οὐχ οὕτως ἦσαν ξένοι, ἀλλὰ τῆς οἰκουμένης ἁπάσης ὑπεριδόντες, καὶ μικρὰν εἶναι νομίσαντες τὴν γῆν, πρὸς τὴν ἐν τοῖς οὐρανοῖς πόλιν ἔβλεπον, οὐ δι' ἀλαζονείαν, ἀλλὰ διὰ μεγαλοψυχίαν, οὐ δι' ἀπόνοιαν, ἀλλὰ διὰ φιλοσοφίαν. ἐπειδὴ γὰρ ἐσκέψαντο τὰ ἐπὶ γῆς ἅπαντα, καὶ εἶδον ὅτι ῥεῖ καὶ ἀπόλλυται, καὶ οὐδὲν ἐνταῦθα βέβαιον καὶ ἀκίνητον, οὐ πλοῦτος, οὐ δυναστεία, οὐ δόξα, οὐκ αὐτὴ ἡ ζωὴ, ἀλλ' B ἕκαστον ἔχει τέλος, καὶ πρὸς τὸ οἰκεῖον ἐπείγεται πέρας· τὰ δὲ ἐν τοῖς οὐρανοῖς οὐ τοιαῦτα, ἀλλὰ ἀτελεύτητα καὶ ἀθάνατα, εἵλοντο ξένοι τῶν ῥεόντων καὶ παρατρεχόντων γενέσθαι, ἵν' ἐκείνων τῶν μενόντων ἐπιλάβωνται. ξένοι τοίνυν ἦσαν, οὐ τῷ μὴ ἔχειν πατρίδα, ἀλλὰ τῷ πατρίδος ἐφίεσθαι τῆς ἀεὶ μενούσης. ὅπερ οὖν καὶ αὐτὸς παραδηλῶν ἔλεγεν· οἱ δὲ τοιαῦτα λέγοντες, ἐμφαίνουσιν ὅτι πατρίδα ζητοῦσι. ποίαν, εἰπὲ, πατρίδα; ἆρα τὴν προτέραν, ἣν ἀπέλιπον; οὐχί, φησιν. εἰ γὰρ ἐκείνης ἐμέμνηντο, εἶχον ἂν καιρὸν ἀνακάμψαι· νῦν δὲ κρείττονος ὀρέγονται, τουτέστιν, ἐπουρανίου, ἧς C τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ θεός. διὰ τοῦτο οὐκ ἐπαισχύνεται ὁ θεὸς καλεῖσθαι αὐτῶν θεός.

Μιμησώμεθα δὴ καὶ ἡμεῖς τούτους, παρακαλῶ. ὑπερίδωμεν τῶν παρόντων, ἐπιθυμήσωμεν τῶν μελλόντων, λάβωμεν τὴν γυναῖκα ταύτην διδάσκαλον, καὶ πρὸς τὸν θεὸν ἀεὶ καταφεύγωμεν, καὶ παρ' ἐκείνου πάντα αἰτῶμεν. οὐδὲν γὰρ εὐχῆς ἴσον. καὶ γὰρ τὰ ἀδύνατα αὕτη ποιεῖ δυνατὰ, καὶ τὰ δύσκολα ῥᾴδια, καὶ τὰ δυσχερῆ εὐθέα καθίστησι. ταύτῃ καὶ ὁ μακάριος Δαυὶδ κατώρθου· διὸ καὶ ἔλεγεν, ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ᾔνεσά σε ἐπὶ τὰ κρίματα τῆς δικαιοσύνης σου. εἰ δὲ βασιλεὺς D ἀνὴρ μυρίαις βαπτιζόμενος φροντίσι, καὶ πανταχόθεν περιελκόμενος, τοσαυτάκις τῆς ἡμέρας παρεκάλει τὸν θεὸν, τίνα ἂν ἔχοιμεν ἀπολογίαν ἢ συγγνώμην ἡμεῖς, τοσαύτην σχολὴν ἄγοντες, καὶ μὴ συνεχῶς αὐτὸν ἱκετεύοντες, καὶ ταῦτα τοσοῦτον μέλλοντες καρποῦσθαι κέρδος; ἀμήχανον γὰρ, ἀμήχανον ἄνθρωπον μετὰ τῆς προσηκούσης προθυμίας εὐχόμενον, καὶ παρακαλοῦντα τὸν θεὸν συνεχῶς, ἁμαρτεῖν ποτε. καὶ πῶς, ἐγὼ λέγω. ὁ διαθερμάνας αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ τὴν ψυχὴν ἀναστήσας, καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἑαυτὸν μετοικίσας, καὶ οὕτω τὸν δεσπότην E τὸν ἑαυτοῦ καλέσας, καὶ τῶν ἁμαρτημάτων ἀναμνησθεὶς, καὶ περὶ τῆς συγχωρήσεως τούτων αὐτῷ διαλεχθεὶς, καὶ παρακαλέσας ἵλεων γενέσθαι καὶ ἥμερον, ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς λόγοις τούτοις διατριβῆς, πᾶσαν ἀποτίθεται βιωτικὴν φροντίδα, καὶ πτεροῦται, καὶ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν ὑψηλότερος γίνεται. κἂν ἐχθρὸν ἴδῃ μετὰ τὴν εὐχὴν, οὐκ ἔτι ὡς ἐχθρὸν ὄψεται. κἂν γυναῖκα εὔμορφον, οὐ κατακλασθήσεται πρὸς τὴν ὄψιν, τοῦ πυρὸς τοῦ κατὰ τὴν εὐχὴν ἔνδον μένοντος, καὶ πάντα ἄτοπον λογισμὸν διωθουμένου. ἀλλ' ἐπεὶ ἀνθρώποις ὄντας εἰκὸς

κὸς καὶ εἰς ῥαθυμίαν ἐμπεσεῖν, ἐπειδὰν παρέλθῃ μία καὶ δευτέρα ὥρα καὶ τρίτη μετὰ τὴν εὐχὴν, καὶ ἴδῃς τὴν γενομένην σοι θερμότητα κατὰ μικρὸν ὑπορρέειν μέλλουσαν, δράμε ταχέως πάλιν ἐπὶ τὴν εὐχὴν, καὶ καταψυγεῖσάν σου τὴν διάνοιαν θέρμανον. κἂν τοῦτο ποιῇς διὰ πάσης τῆς ἡμέρας, τὰ μεταξὺ διαλείμματα τῇ πυκνότητι τῶν εὐχῶν διαθερμαίνων, οὐ δώσεις τῷ διαβόλῳ ἀφορμὴν καὶ εἴσοδον κατὰ τῶν σῶν λογισμῶν. καὶ ὅπερ ἀριστοποιούμενοι καὶ πίνειν μέλλοντες ποιοῦμεν, ἐπειδὰν ἴδωμεν τὸ * θερμανθὲν ὕδωρ καταψυχθὲν, ἐπὶ τῆς ἐσχάρας αὐτὸ τίθεμεν πάλιν, ὥστε διαθερμανθῆναι ταχέως· τοῦτο καὶ ἐνταῦθα ποιῶμεν, καὶ καθάπερ ἐπ' ἀνθράκων, τῆς εὐχῆς τιθέντες ἡμῶν τὸ στόμα, οὕτω πάλιν ἀνάπτωμεν ἡμῶν τὴν διάνοιαν εἰς εὐλάβειαν, καὶ μιμώμεθα τοὺς οἰκοδόμους. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι πλίνθοις μέλλοντες οἰκοδομεῖν, διὰ τὸ τῆς ὕλης ἀσθενὲς ξύλοις μακροῖς ἀποσφίγγουσι τὴν οἰκοδομὴν, καὶ οὐδὲ διὰ πολλοῦ τοῦτο ποιοῦσι τοῦ διαστήματος, ἀλλὰ δι' ὀλίγου, ἵνα τῇ πυκνότητι τῶν ξύλων τούτων ἀσφαλεστέραν τὴν συνθήκην τῶν πλίνθων ἐργάσωνται. τοῦτο καὶ σὺ ποίησον, καὶ τὰς βιωτικὰς πράξεις ἁπάσας, καθάπερ [a] ἱμαντώσεσί τισι ξύλων, τῇ συνεχείᾳ τῶν εὐχῶν διαλαμβάνων, πάντοθέν σου περίφραξον τὴν ζωήν. ἂν γὰρ οὕτω ποιῇς, κἂν μυρίοι πνεύσωσιν ἄνεμοι λοιπὸν, κἂν πειρασμοὶ, κἂν ἀθυμίαι, κἂν λογισμοί τινες ἀηδεῖς, κἂν ὁτιοῦν ἐπέλθῃ δεινὸν, οὐ δυνήσεται καταβαλεῖν τὴν οἰκίαν ἐκείνην πυκναῖς οὕτως εὐχαῖς συνδεδεμένην. καὶ πῶς δυνατόν, φησιν, ἄνθρωπον βιωτικὸν, δικαστηρίῳ προσηλωμένον, κατὰ τρεῖς ὥρας εὔχεσθαι τῆς ἡμέρας, καὶ εἰς ἐκκλησίαν ἐκτρέχειν; δυνατὸν καὶ σφόδρα εὔκολον· κἂν γὰρ εἰς ἐκκλησίαν δραμεῖν μὴ ῥᾴδιον, ἑστῶτα ἐκεῖ πρὸ τῶν θυρῶν, καὶ τῷ δικαστηρίῳ προσηλωμένον εὔξασθαι δυνατόν· οὐδὲ γὰρ οὕτω φωνῆς χρεία, ὡς διανοίας, οὐδὲ ἐκτάσεως χειρῶν, ὡς συντεταμένης ψυχῆς, οὐδὲ σχήματος, ἀλλὰ φρονήματος. ἐπεὶ καὶ ἡ Ἄννα αὐτὴ, οὐκ ἐπειδὴ λαμπρὰν [b] καὶ μεγάλην ἀφῆκε φωνὴν, διὰ τοῦτο ἠκούετο, ἀλλ' ἐπειδὴ μεγάλα ἔνδον κατὰ τὴν καρδίαν ἐβόα. ἡ φωνὴ γὰρ αὐτῆς οὐκ ἠκούετο, φησὶ, καὶ εἰσήκουσεν αὐτῆς ὁ θεός. τοῦτο καὶ ἄλλοι πολλοὶ πολλάκις ἐποίησαν, καὶ βοῶντος τοῦ ἄρχοντος ἔνδοθεν, ἀπειλοῦντος, διαπτινομένου, μαινομένου πρὸ τῶν θυρῶν ἑστῶτες, σφραγισάμενοι, καὶ ὀλίγα ῥήματα κατὰ διάνοιαν εὐξάμενοι, εἰσελθόντες μετέβαλον αὐτὸν καὶ ἐπράϋναν, καὶ ἥμερον ἐξ ἀγρίου κατέστησαν· καὶ οὐδὲν οὔτε ἀπὸ τοῦ τόπου, οὔτε ἀπὸ τοῦ καιροῦ, οὔτε ἀπὸ τῆς σιγῆς, πρὸς τὴν εὐχὴν ταύτην ἐνεποδίσθησαν.

Τοῦτο δὴ καὶ σὺ ποίησον, στέναξον πικρῶς, ἀναμνήσθητι τῶν ἁμαρτημάτων τῶν σῶν, ἀνάβλεψον εἰς τὸν οὐρανὸν, εἰπὲ κατὰ διάνοιαν, ἐλέησόν με ὁ θεὸς, καὶ ἀπήρτισταί σου ἡ εὐχή. ὁ γὰρ εἰπὼν, ἐλέησον, ἐξομολόγησιν ἐπεδείξατο, καὶ τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων [c] ἐπέ-

A gnitiem relabimur, exacta una alterave aut tertia post precationem hora, ubi senseris pristinum illum fervorem paulatim frigescere, recurre quantocius ad preces, frigescentemque mentem rursus accende. Id si per totam diem feceris per intervalla crebris precationibus te ipsum accendens, non dabis occasionem diabolo, aut ullum ad tuas cogitationes aditum. Et quemadmodum in apparando prandio, cum potu opus est; si aqua calida frigescat, ad focum admotam calefacimus: ita & hic faciendum est, & os nostrum ad precationes quasi ad prunas admovendum, ut hoc pacto mens ad pietatem rursum B accendatur: imitemur etiam fabros cæmentarios. Hi enim quoties lateritius paries exædificandus est, ob fragilitatem materiæ eum longis lignis stringunt, idque non per longa interstitia, sed per modica, ut compages laterum tutior sit ob lignorum frequentiam. Idem ipse quoque facito, & sicut illi ligaminibus ligneis, ita tu sæcularibus negotiis precationes crebras interponens, vitam tuam hoc pacto munias: quod si feceris, etiamsi plurimæ procellæ ingruant, sive tentationes, sive mœstitiæ, sive cogitationes molestæ, sive quidvis aliud, nihil C dejicere poterit domum tam crebris precationibus ligatam atque munitam. Dices, quî fieri potest ut homo sæcularis, forensibus negotiis affixus tribus horis diei precetur, & ad ecclesiam currat? Potest, & facile est: licet enim ad Ecclesiam currere non sit commodum, potest inibi in foro curiæque vestibulo hærens nihilominus precari: ad hoc enim mente magis opus est quam voce, animi contentione magis quam manuum extensione: nec tam refert quo corporis habitu id facias, quam quo animæ affe- D ctu: quandoquidem & ipsa Anna non ob intensam vociferationem, sed ob internum cordis clamorem exaudita est. Dicit enim Scriptura, *vox ejus non audiebatur, & Dominus exaudivit eam*. Hoc & alii multi sæpe fecerunt, & clamante intus Magistratu, minante, exasperato, furente, ipsi pro foribus curiæ stantes postquam se sacro signo munissent, & pauca in animo precati, introgressi ad eum mutaverunt hominem, ac mitigaverunt, & mansuetum ex aspero reddi- E derunt: neque illis aut locus, aut tempus, aut silentium ad precandum fuit impedimento.

6. Hoc etiam tu facito: ingemisce amare, in memoriam revoca tua peccata, suspice in cælum, dic in mente, *Miserere mei Deus*, & absolvisti precationem. Qui enim dicit, *Miserere*, confessionem offert, & peccatum suum agnoscit: la-

Precatio. Comparatio ex prandiis & fabris.

Affectus maxime requiritur in oratione.

* Calidæ aquæ potum in Sabbato memorat Justinus Dial. cum Tryphone p. 246. memorant & alii; hic autem de quotidiano usu dicitur.

a Reg. ἱμάντωσί τισι ξύλοι. Quæ sint ἱμαντώσεις multis explanavimus, & non testimonio tantum Hieronymi, sed etiam exemplo quodam ex ruderibus petito confirmavimus in libro Antiquitatis explanatione & schematibus illustratæ Tom. 3. p. 340. quæ ni fallor lectu digna sunt.

b Colbertini & Reg. μεγάλην εἶχε φωνήν.

c Reg. unus. Colb. unus, κατεγίνω.

psorum enim est misericordiam requirere. Qui dicit, *Miserere mei*, remissionem delictorum accepit: qui enim misericordiam consequutus est, non punitur. Qui dicit, *Miserere mei*, regnum cælorum obtinuit: quem enim Deus miseratur, non a pœna solum liberat, sed futurorum etiam bonorum possessione dignatur. Ne igitur excusationes quæramus dicendo non esse propinquam precationis ædem: nos enim ipsos, si sobrii fuerimus, templa Dei facit gratia Spiritus, ut magna undique nobis precandi facultas adsit. Neque enim talis est apud nos divinus cultus, qualis quondam apud Judæos erat multum habens sensibilium ceremoniarum, multaque operatione indigens. Illic precaturum oportebat ad templum ascendere, turturem emere, ligna & ignem ad manus habere, arrepto cultro altari assistere, aliaque multa præcepta perficere: hic nihil tale, sed ubicumque fueris, præsto tibi est & altare, & culter & victima, tu ipse & altare & sacerdos & victima es. Ubicumque enim fueris, potes erigere altare, si sobriam modo voluntatem afferas, nec te aut locus aut tempus impedit, sed etiamsi nec genua flectas, nec pectus tundas, nec manus ad cælum tendas, si mentem solum afferas fervidam, nihil tibi ad precationem deerit. Licet etiam mulieri colum tenenti aut telam texenti mente suspicere in cælum, & ardenti pectore Deum invocare: licet etiam viro in foro versanti aut iter facienti attente precari: alteri itidem in officina sedenti ac coria suenti animam ad Dominum erigere: licet servo obsonanti, ac sursum deorsum cursitanti, vel in culina ministranti, si non licet adire Ecclesiam, precationem intentam ex imo pectore ciere: non pudet loci Deum. Unum postulat, mentem ferventem animamque modestam. Et ut scias non habitu aut locorum temporumve opportunitate esse opus, sed animo probo ac vigili, Paulus supinus in carcere jacens, non erectus stans; neque enim compes lignea permittebat; quoniam magna alacritate precabatur jacens, carcerem concussit, ejusque fundamenta commovit, & custodem terruit, ac mox initiatum ad mysteria sacra perduxit. Rursum Ezechias ille non erectus stans, neque genibus flexis, sed supinus in lecto cubans ob infirmitatem, versa ad parietem facie, quoniam ardenter & temperanti animo Deum invocavit, sententiam adversus se latam revocavit, magnam sibi gratiam conciliavit, & in pristinam restitutus est sanitatem. Nec solum magnis & sanctis viris hoc contigisse videas, sed malis etiam. Nam & latro ille, non stans in oratorio, aut genua flectens, sed in cruce distensus paucis verbis regnum cælorum impetravit: alius in lacum cœnosum conjectus, alius in fo-

Procul a templo habitare an excuset non accedentes.

Ubique orare possumus

A γνω· τῶν γὰρ ἡμαρτηκότων ἐστὶ τὸ ἐλεεῖσθαι. ὁ εἰπὼν, ἐλέησόν με, συγχώρησιν ἔλαβε τῶν πεπλημμελημένων· ὁ γὰρ ἐλεηθεὶς, οὐ κολάζεται. ὁ εἰπὼν, ἐλέησόν με, βασιλείας ἔτυχεν οὐρανῶν· ὃν γὰρ ὁ θεὸς ἐλεήσει, οὐ κολάσεως ἀπαλλάττει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἀξιοῖ. μὴ τοίνυν προφασιζώμεθα λέγοντες, ὡς οὐκ ἔστι πλησίον εὐκτήριος οἶκος· ἡμᾶς γὰρ αὐτοὺς, ἐὰν νήφωμεν, ναοὺς ἐποίησε τοῦ θεοῦ τοῦ πνεύματος ἡ χάρις· ὥστε πολλὴ πάντοθεν ἡμῖν ἡ εὐκολία. καὶ γὰρ οὐ τοιαύτη ἡμῶν ἡ λατρεία, οἵα παρὰ Ἰουδαίοις τὸ πρότερον ἦν, πολὺ τὸ αἰσθητὸν ἔχουσα, καὶ πολλῆς δεομένη πραγματείας. ἐκεῖ μὲν γὰρ τὸν εὐχόμενον καὶ εἰς τὸ B ἱερὸν ἀναβῆναι ἔδει, καὶ τρυγόνα πρίασθαι, καὶ ξύλα καὶ πῦρ μεταχειρίσαι, καὶ μάχαιραν λαβεῖν, καὶ τῷ βωμῷ παραστῆναι, καὶ πολλὰ ἕτερα διανύσαι ἐπιτάγματα· ἐνταῦθα δὲ οὐδὲν τοιοῦτον, ἀλλ' ὅπουπερ ἂν ᾖς, τὸ θυσιαστήριον ἔχεις μετὰ σαυτοῦ, καὶ τὴν μάχαιραν, καὶ τὸ ἱερεῖον, αὐτὸς ὢν σὺ καὶ ἱερεὺς, καὶ θυσιαστήριον, καὶ ἱερεῖον. ὅπου γὰρ ἂν ᾖς, δύνασαι στῆσαι τὸν βωμὸν, προαίρεσιν νήφουσαν ἐπιδειξάμενος μόνον, καὶ οὐδὲν κωλύει τόπος, οὐδὲ ἐμποδίζει καιρός· ἀλλὰ κἂν γόνατα μὴ κλίνῃς, κἂν μὴ στῆθος τύψῃς, καὶ τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνατείνῃς, διάνοιαν δὲ μόνον ἐπιδείξῃς θερμὴν, τὸ πᾶν C ἀπήρτισας τῆς εὐχῆς. ἔξεστι καὶ γυναῖκα ἠλακάτην κατέχουσαν καὶ ἱστουργοῦσαν ἀναβλέψαι εἰς τὸν οὐρανὸν τῇ διανοίᾳ, καὶ καλέσαι μετὰ θερμότητος τὸν θεόν· ἔξεστι καὶ ἄνθρωπον εἰς ἀγορὰν ἐμβάλλοντα, καὶ καθ' ἑαυτὸν βαδίζοντα εὐχὰς ποιεῖσθαι ἐκτενεῖς· καὶ ἕτερον ἐπὶ ἐργαστηρίου καθήμενον καὶ δέρματα ῥάπτοντα, τὴν ψυχὴν ἀναθεῖναι πρὸς τὸν δεσπότην· ἔξεστιν οἰκέτῃ, καὶ ὠνουμένῳ, καὶ ἀναβαίνοντι καὶ καταβαίνοντι, καὶ μαγειρείῳ παρεστῶτι, ὅταν μὴ δυνατὸν εἰς ἐκκλησίαν ἐλθεῖν, εὐχὴν ποιεῖσθαι ἐκτενῆ καὶ διεγηγερμένην. οὐκ ἐπαισχύνεται τόπον ὁ θεός· ἓν ζητεῖ μόνον, διάνοιαν θερμὴν, καὶ D ψυχὴν σωφρονοῦσαν. καὶ ἵνα μάθῃς, ὅτι οὐ σχήματος χρεία καὶ τόπων πάντως καὶ καιρῶν, ἀλλὰ φρονήματος γενναίου καὶ διεγηγερμένου, ὁ Παῦλος ὕπτιος ἐπὶ τοῦ δεσμωτηρίου κείμενος, καὶ οὐκ ὀρθὸς ἑστώς· οὐ γὰρ ἠφίει τὸ ξύλον, ᾧ τοὺς πόδας ἐδέδετο· ἐπειδὴ μετὰ προθυμίας ηὔξατο κείμενος, τὸ δεσμωτήριον ἔσεισε, καὶ τὰ θεμέλια [a] διεσάλευσε, καὶ τὸν δεσμοφύλακα ἔδησε, καὶ πρὸς τὴν ἱερὰν μετὰ ταῦτα μυσταγωγίαν ἐχειραγώγησε. πάλιν ὁ Ἐζεκίας οὐκ ὀρθὸς ἑστὼς, οὐδὲ γόνατα κλίνας, ἀλλ' ὕπτιος ἐπὶ τῆς κλίνης κείμενος διὰ τὴν ἀρ- E ρωστίαν, στρέψας ἑαυτὸν ἐπὶ τὸν τοῖχον, ἐπειδὴ τὸν θεὸν θερμῶς ἐκάλεσε καὶ μετὰ ψυχῆς σωφρονούσης, καὶ ἀπόφασιν ἐξενεχθεῖσαν ἀνεκαλέσατο, καὶ πολλὴν ἐπεσπάσατο τὴν εὔνοιαν, καὶ πρὸς τὴν προτέραν ἐπανῆλθεν ὑγείαν. οὐκ ἐπὶ ἀνδρῶν δὲ ἁγίων καὶ μεγάλων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πονηρῶν τοῦτο ἴδοι τις ἂν συμβαῖνον. καὶ γὰρ ὁ λῃστὴς, οὐκ ἐν οἴκῳ στὰς εὐκτηρίῳ, οὐδὲ γόνατα κλίνας, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τεταμένος, ἀπὸ ῥημάτων ὀλίγων τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἐπέτυχεν· ἄλλος ἐν βορβόρῳ καὶ λάκκῳ, ἄλλος ἐν λάκκῳ καὶ θη-

a Reg. ἐσάλευσε.

ρίοις, ἕτερος ἐν αὐτῇ τῇ τοῦ κήτους νηδύϊ, τὸν θεὸν παρακαλέσαντες, τὰ ἐπικείμενα ἅπαντα διέλυσαν, καὶ τὴν ἄνωθεν εὔνοιαν ἐπεσπάσαντο. καὶ ταῦτα μὲν λέγων, παραινῶ συνεχῶς τὴν ἐκκλησίαν ἐπιχωριάζειν, καὶ ἐν οἰκίᾳ μετὰ πολλῆς ἡσυχίας εὔχεσθαι, καὶ κατὰ σχολὴν γόνατα κλίνοντας, καὶ τὰς χεῖρας ἀνατείνοντας. εἰ δὲ ἢ διὰ καιρὸν, ἢ διὰ τόπον ἀπολειφθείημεν μεταξὺ πολλῶν ἑτέρων, μὴ διὰ τοῦτο τὰς συνήθεις ἀπολιμπάνειν εὐχὰς, ἀλλὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ὅνπερ εἶπον πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην, εὔχεσθε καὶ παρακαλεῖτε τὸν θεὸν, ὡς οὐδὲν ἔλαττον παρὰ ταύτην ἕξοντες τὴν εὐχήν. Ταῦτα εἶπον, οὐχ ἵνα κροτήσητε καὶ θαυμάσητε, ἀλλ' ἵνα διὰ τῶν ἔργων αὐτὰ ἐπιδείξησθε, καὶ τὸν καιρὸν τὸν τῆς νυκτὸς καὶ τὸν τῆς [a] ἡμέρας, καὶ τὸν τῆς ἐργασίας καιρὸν ἐν εὐχαῖς καὶ δεήσεσι διαλαμβάνοντες. ἂν οὕτω τὰ καθ' ἑαυτοὺς οἰκονομῶμεν, καὶ τὸν παρόντα μετὰ ἀσφαλείας διανύσομεν βίον, καὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἐπιτευξόμεθα· ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καὶ μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἡ δόξα, ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A veam bestiis objectus, alius ceti alvo conclusus, invocato Deo mala instantia discusserunt, divinamque sibi conciliarunt benevolentiam. Hoc sermone hortor ut continue frequentetis ecclesias, & domi cum magna quiete precemini per otium, genua flectentes, manusque attollentes. Quod si tempus aut locus nos in multitudine hominum deprehendat, non est ob hoc a consuetis orationibus cessandum, sed ita ut vestram caritatem monui, precamini & invocate Deum, certi nihilominus tali precatione optata vos impe- B traturos. Non hæc ideo dixi ut applaudatis & laudetis, sed & opere ea præstetis, utque tam nocturnum quam diurnum & operandi tempus votis ac precationibus occupetis. Quod si res nostras sic dispofuerimus, & præsentem vitam tuto transigemus, & cæleste regnum assequemur: quo nobis omnibus pervenire detur gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, per quem & cum quo Patri gloria, simul cum sancto Spiritu, nunc & semper & in sæcula sæculorum, Amen.

ΛΟΓΟΣ ε΄.

Πρὸς τοὺς ἐν ἑορταῖς μόνον συναγομένους, καὶ τί ποτέ ἐστιν ἑορτή· καὶ πρὸς τοὺς ἐγκαλοῦντας τῇ τοῦ θεοῦ προνοίᾳ, διὰ τὸ πλουσίους εἶναι καὶ πένητας ἐν τῷ βίῳ· καὶ ὅτι χρησιμώτατον ἡ πενία, καὶ ὅτι πλούτου πλείονα ἡδονὴν ἔχει πανταχοῦ καὶ ἀσφάλειαν· καὶ εἰς τὴν Ἄνναν.

ΜΑΤΗΝ, ὡς ἔοικε, τοὺς τῇ προτέρᾳ συνάξει παραγενομένους ἡμῖν παρεκαλέσαμεν, πείθοντες μένειν ἐπὶ τῆς οἰκίας τῆς πατρῴας, καὶ μὴ μετὰ τῶν ἐν ἑορτῇ μόνον ἡμῖν φαινομένων ἐφίστασθαι καὶ ἀφίστασθαι πάλιν· μᾶλλον δὲ οὐ μάτην. εἰ γὰρ καὶ μηδεὶς τούτων ἐπείσθη τοῖς λεγομένοις, ἀλλ' ἡμῖν ὁ μισθὸς ἀπήρτισται, καὶ τὰ τῆς πρὸς τὸν θεὸν ἀπολογίας πεπλήρωται. δεῖ γὰρ τὸν λέγοντα, κἂν προσέχῃ τις, κἂν μὴ προσέχῃ, τὰ σπέρματα χρὴ καταβάλλειν, καὶ τὸ ἀργύριον καταθεῖναι, ἵνα μηκέτι πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς τραπεζίτας ὁ λόγος ᾖ τῷ θεῷ. ὃ δὴ καὶ ἡμεῖς ἐποιήσαμεν, ἐλέγξαντες, ἐπιτιμήσαντες, παρακαλέσαντες, νουθετήσαντες. καὶ γὰρ τοῦ τὴν οὐσίαν κατεδηδοκότος υἱοῦ, καὶ πρὸς τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἐπανελθόντος ἀνεμνήσαμεν, καὶ τὴν ταλαιπωρίαν ἅπασαν, καὶ τὸν λιμὸν, καὶ τὴν αἰσχύνην, καὶ τὰ ὀνείδη καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας ὑπέμεινε, προσεθήκαμεν, τῷ παραδείγματι τούτῳ σωφρονεστέρους ποιῆσαι βουλόμενοι· καὶ οὐδὲ ἐνταῦθα τὸν λόγον ἐστήσαμεν, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ πατρὸς φιλοστοργίαν περὶ αὐτοὺς ἐπεδειξάμεθα, οὐκ ἀπαιτήσαντες αὐτοὺς τῆς ῥᾳθυμίας εὐθύνας, ἀλλ' ὑπτίαις τούτους δεξάμενοι ταῖς χερσὶ, καὶ συγγνώμην δόντες ὑπὲρ

C

SERMO V.

Adversus eos qui tantum in festis conveniunt, & quidnam sit festum. Item adversus eos qui incusant divinam providentiam, eo quod in hac vita quidam sint divites, quidam pauperes; quod paupertas utilissima sit, & quod paupertas plus voluptatis ac securitatis ubique habeat, quam divitiæ. Itemque de Anna.

1. FRUSTRA, ut videtur, eos qui præcedenti adfuerunt collectæ, hortati sumus, ut in paterna domo perma- D nerent, & non una cum iis, qui festis diebus solum hîc se sistunt, accederent ad nos, ac rursum decederent: imo vero non frustra. Nam etsi nemini ex eis persuasum esset oratione nostra, nobis tamen merces integra manet, plenamque habemus apud Deum defensionem. Quamobrem oportet concionatorem, etiamsi nemo attendat, semina jacere, & pecuniam deponere, ut postea Deus non ab illo sed a numulariis rationem reposcat. Quod sane etiam nos fecimus, arguen- E do, increpando, obsecrando, admonendo. In hoc enim vobis commemoravimus filium illum paternarum facultatum absumtorem, tandem ad paternam domum postliminio reversum, universamque ejus miseriam, famem, dedecus, opprobria, & quidquid apud exteros pertulit, adduximus in medium, ut hoc exemplo ad sobrietatem vos redigeremus. Neque hic sermonem finivimus, verumetiam paternam erga eos pietatem exhibuimus, non negligentiæ pœnas exigentes, sed supinis manibus eos excipientes, veniam delictorum concedentes, aper-

a Reg. & Colb. unus ἡμέρας ποιῶν ἐργασίας.

ta domo mensam apponentes, doctrinæ amictu eos amicientes, cæteramque omnem curam ipsis adhibentes. Illi autem filium illum non sunt imitati, nec eos relicti cœtus pœnituit, neque in paterna domo manserunt, sed denuo abscesserunt. Vestrum igitur esset, vestrum, inquam, qui semper nobiscum estis, reducere ipsos, persuadereque ut nobiscum per singulas collectas velint festi esse participes. Quamvis enim Pentecoste præteriit, festum tamen non præteriit; omnis enim conventus festum est. Unde hoc patet? Ex ipsis Christi verbis dicentis,
Matt.18.20. *Ubicumque fuerint duo vel tres congregati in meo nomine, ibi sum in medio eorum:* quoties autem Christus interest in medio cœtus, quod majus quæris festi argumentum? Ubi sacra doctrina & preces, ubi Patrum benedictiones, & divinæ legis auditorium, ubi conventus fratrum, germanæque caritatis vinculum, ubi cum Deo colloquium & Dei cum hominibus
Festorum ornatus veri. sermo, qui fieri potest ut ibi non sit festa celebritas? Festa enim non multitudo convenientium facere solet, sed virtus; non sumtuosus vestitus, sed pietatis ornatus; non mensæ lautitia, sed cura animæ. Maximum enim festum est conscientia bona. Et sicut in externis celebritatibus, is qui nec vestem habet, qua induatur, splendidam; mensam qua fruatur, lautam; sed vivit in paupertate, fame, extremaque miseria, non afficitur festo die, etiamsi universam urbem choreas agere videat, sed eo magis angitur ac dolet quod alios in deliciis videat, dum ipse omnibus eget: dives vero delicatus, mutatoriis vestibus abundans, & in summa prosperitate vivens, etiam extra festa tempora festum agere sibi videtur. Ita & in spiritualibus rebus usu venit: qui vivit in justitia & operibus bonis, vel absque festo festum agit, sinceram voluptatem ex bona conscientia percipiens. Qui vero in peccato & malitia degit, multorum malorum sibi conscius, etiam cum festum est, tam festo caret quam qui maxime. Quapropter licet nobis, si velimus, per singulos dies festum habere, si virtutem exerceamus, & conscientiam purificemus. Qua enim re præterita collecta hac præsenti est potior? annon tumultu tantum & strepitu, nullaque re alia? Quando enim & sanctorum mysteriorum perceptio, & aliarum spiritualium rerum communio, puta precationum, concionis, benedictionum, caritatis, cæterorumque omnium eadem est etiam hodie? nulla in re hæc dies superatur ab illa, quantum vel ad vos, vel ad me concionantem attinet. Nam qui tunc nos audiebant, hi nunc quoque audituri sunt, & qui nunc absunt, ne tunc quidem aderant, etiamsi corpore adesse viderentur: non audiunt nunc, imo tunc minus audiebant; nec solum non audiebant, sed etiam audientibus

A τῶν πεπλημμελημένων, καὶ τὴν οἰκίαν ἀνοίξαντες, καὶ τὴν τράπεζαν παραθέντες, καὶ στολὴν αὐτοὺς περιβαλόντες τὴν ἀπὸ τῆς διδασκαλίας, καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν παρασχόντες αὐτοῖς θεραπείαν. ἐκεῖνοι δὲ τὸν υἱὸν ἐκεῖνον οὐκ ἐμιμήσαντο, οὐδὲ κατέγνωσαν τῆς ἔμπροσθεν ἀναχωρήσεως, οὐδὲ ἔμειναν ἐπὶ τῆς πατρῴας οἰκίας, ἀλλ᾽ ἀπεπήδησαν πάλιν. ὑμέτερον μὲν οὖν εἴη, ὑμῶν τῶν ἀεὶ μεθ᾽ ἡμῶν ὄντων, ἐπαναγαγεῖν αὐτοὺς, καὶ πεῖσαι κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς καθ᾽ ἑκάστην σύναξιν ἑορτῆς. εἰ γὰρ καὶ ἡ πεντηκοστὴ παρῆλθεν, ἀλλ᾽ ἡ ἑορτὴ οὐ παρῆλθε. πᾶσα γὰρ σύνοδος, ἑορτή. πόθεν δῆλον τοῦτο; ἀπ᾽ αὐτῶν τῶν
B τῶν Χριστοῦ ῥημάτων, δι᾽ ὧν φησιν· ὅπου ἂν ὦσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν. ὅταν δὲ ὁ Χριστὸς ἐν μέσῳ ᾖ τῶν συνειλεγμένων, ποίαν ἑτέραν ζητεῖς ἀπόδειξιν ἑορτῆς, ταύτης μείζονα; ὅπου διδασκαλία καὶ εὐχαὶ, ὅπου πατέρων εὐλογίαι καὶ θείων νόμων ἀκρόασις, ὅπου σύνοδος ἀδελφῶν καὶ γνησίας ἀγάπης σύνδεσμος, ὅπου πρὸς θεὸν ὁμιλία, καὶ θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους διάλεξις, πῶς οὐκ ἂν εἴη ἑορτὴ καὶ πανήγυρις; τὰς γὰρ ἑορτὰς οὐ τὸ πλῆθος, ἀλλ᾽ ἡ ἀρετὴ τῶν συλλεγομένων ποιεῖν εἴωθεν· οὐχ ἡ πολυτέλεια τῶν ἱματίων, ἀλλ᾽ ὁ τῆς εὐλαβείας καλλωπισμός· οὐχ ἡ
C δαψίλεια τῆς τραπέζης, ἀλλ᾽ ἡ τῆς ψυχῆς πρόνοια. ἑορτὴ γὰρ μεγίστη, συνειδὸς ἀγαθόν. καὶ καθάπερ ἐπὶ τῶν ἔξωθεν πανηγύρεων, ὁ μὲν μήτε ἱμάτιον ἔχων περιβαλέσθαι λαμπρὸν, μήτε δαψιλεστέρας ἀπολαῦσαι τραπέζης, ἀλλ᾽ ἐν πενίᾳ καὶ λιμῷ ζῶν καὶ τοῖς ἐσχάτοις κακοῖς, οὐκ αἰσθάνεται τοῦ καιροῦ τῆς ἑορτῆς, κἂν πᾶσαν τὴν πόλιν ἴδῃ χορεύουσαν, ἀλλὰ τοσούτῳ μᾶλλον ὀδυνᾶται καὶ δάκνεται, ὅσῳ καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ὁρᾷ ἐν ἀπολαύσει, ἑαυτὸν δὲ ἐν ἀπορίᾳ· ὁ δὲ πλουτῶν καὶ τρυφῶν, καὶ στολὰς καθ᾽ ἑκάστην ἀμείβειν ἔχων, καὶ πολλῆς ἀπολαύων εὐημερίας, κἂν μὴ παρῇ καιρὸς
D ἑορτῆς, ἑορτάζειν νομίζει· οὕτω δὴ καὶ ἐπὶ τῶν πνευματικῶν πραγμάτων, ὁ μὲν ἐν δικαιοσύνῃ ζῶν καὶ κατορθώμασι, κἂν μὴ παρούσης ἑορτῆς, ἑορτὴν ἄγει, τὴν καθαρὰν ἡδονὴν καρπούμενος τὴν ἀπὸ τοῦ συνειδότος· ὁ δὲ ἐν ἁμαρτίᾳ καὶ πονηρίᾳ τρεφόμενος, καὶ πολλὰ κακὰ συνειδὼς ἑαυτῷ, καὶ παρούσης ἑορτῆς, ἀνέορτος μάλιστα πάντων ἐστίν. ὥστε ἔξεστιν ἡμῖν, ἂν ἐθέλωμεν, καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἑορτὴν ἄγειν, ἂν ἀρετῆς ἐπιμελώμεθα, καὶ τὸ συνειδὸς ἡμῶν ἐκκαθαίρωμεν. τί γὰρ ἡ παρελθοῦσα σύναξις τῆς παρούσης πλεονεκτεῖ; ἢ οὐχὶ
E τῷ θορύβῳ καὶ τῇ ταραχῇ μόνον, ἄλλῳ δὲ οὐδενί; ὅταν γὰρ καὶ ἡ τῶν ἁγίων μυστηρίων ἀπόλαυσις, καὶ ἡ τῶν ἄλλων τῶν πνευματικῶν κοινωνία, οἷον εὐχῆς λέγω καὶ ἀκροάσεως καὶ εὐλογιῶν καὶ ἀγάπης, καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἡ αὐτὴ καὶ σήμερον ᾖ, οὐδὲν ἔσται ἐλάττων ἐκείνης αὕτη ἡ ἡμέρα, οὔτε ὑμῖν, οὔτε ἐμοὶ τῷ λέγοντι. οἱ γὰρ τότε ἡμῶν ἀκούσαντες, οὗτοι καὶ νῦν ἀκούσονται· οἱ δὲ μὴ παρόντες νῦν, οὐδὲ τότε παρῆσαν, εἰ καὶ ἐδόκουν παρεῖναι τῷ σώματι. οὐκ ἀκούουσι νῦν· μᾶλλον δὲ οὐδὲ τότε ἤκουον. οὐ μόνον δὲ οὐκ ἤκουον, ἀλλὰ καὶ τοῖς

ἀκούουσιν ἠνώχλουν, θόρυβον καὶ ταραχὴν ἐμποιοῦντες. ὥστε ἴσον ἐμοὶ τὸ θέατρον καὶ τότε καὶ νῦν, καὶ ὁ τῶν ἀκροατῶν σύλλογος ὁ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἐστὶν ἐλάττων ἐκείνου. ἀλλ' εἰ δεῖ τι καὶ θαυμαστὸν εἰπεῖν, ἔχει τι πλέον οὗτος ἐκείνου, ὅσῳ καὶ ἀτάραχος ἡ διάλεξις, καὶ ἀθόρυβος ἡ διδασκαλία, καὶ μετὰ πλείονος συνέσεως ἡ ἀκρόασις, οὐδενὸς ἡμῶν τὴν ἀκοὴν ἐνοχλοῦντος θορύβου.

Ταῦτα δὲ λέγω, οὐκ ἀτιμάζων τὸ πλῆθος τῶν τότε συνελθόντων, ἀλλὰ πείθων ὑμᾶς μὴ στυγνάζειν, μηδὲ κατηφιᾶν διὰ τὴν ὀλιγότητα τῶν νῦν συνελθόντων ἐνταῦθα. οὐ γὰρ δὴ σωμάτων πλῆθος βουλόμεθα ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας ὁρᾶν, ἀλλὰ ἀκροατῶν πλῆθος. ἐπεὶ οὖν οἱ αὐτοὶ δαιτυμόνες καὶ τότε καὶ νῦν ἡμῖν πάρεισι, μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας καὶ σήμερον τὴν ἑστίασιν ὑμῖν παραθήσομαι, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανελθὼν, ἣν ὁ τῆς ἑορτῆς καιρὸς διέκοψεν. ὥσπερ γὰρ [a] τῆς πεντηκοστῆς παρούσης, ἄκαιρον ἦν, ἀφέντας λέγειν περὶ τῶν δοθέντων ἡμῖν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἀγαθῶν, τῆς ἀκολουθίας τῆς προτέρας ἔχεσθαι· οὕτω νῦν τῆς πεντηκοστῆς παρελθούσης, εἰς καιρὸν τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἱστορίας ἀναληψόμεθα, ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν Ἄνναν ὑποθέσεως [b] ἐχόμενοι. οὐδὲ γὰρ εἰ πολλὰ τὰ εἰρημένα χρὴ σκοπεῖν, καὶ ἐν πολλαῖς ἡμέραις, ἀλλ' εἰ πρὸς τὸ τέλος ἤλθομεν τῆς ὑποθέσεως. καὶ γὰρ οἱ θησαυρὸν εὑρόντες, κἂν μυρία λάβωσιν ἐκεῖθεν χρήματα, οὐ πρότερον ἀφίστανται, ἕως ἂν τὸ πᾶν ἐξαντλήσωσιν. οὐ γὰρ τὸ πολλὰ λαβεῖν, ἀλλὰ τὸ μηδὲν ἀφεῖναι τοῦτο μάλιστα αὐτοὺς ἀνακτᾶσθαι πέφυκεν. εἰ δὲ οἱ περὶ τὰ χρήματα μαινόμενοι τοσαύτῃ περὶ τὰ ἀπολλύμενα καὶ μὴ μένοντα κέχρηνται τῇ σπουδῇ, πολλῷ μᾶλλον ἡμᾶς ἐπὶ τῶν θείων θησαυρῶν τοῦτο ποιεῖν χρή· καὶ μὴ πρότερον ἀφίστασθαι, ἕως ἅπαν τὸ φαινόμενον ἐξαντλήσωμεν. τὸ φαινόμενον δὲ εἶπον, ἐπειδὴ πάντα ἐξαντλῆσαι ἀμήχανον. πηγὴ γάρ ἐστι διηνεκῶς βλύζουσα τῶν θείων νοημάτων ἡ δύναμις, οὐδέποτε ἐπιλείπουσα, οὐδὲ δαπανωμένη. μὴ τοίνυν ἀποκάμωμεν· οὐδὲ γὰρ ὑπὲρ τῶν τυχόντων ἡμῖν ὁ λόγος, ἀλλὰ περὶ εὐχῆς, τῆς ἐλπίδος τῆς ἡμετέρας· εὐχῆς δὲ, δι' ἧς ἡ στεῖρα μήτηρ ἐγένετο, καὶ πολύπαις ἡ ἄπαις, καὶ ἡ κατώδυνος ἐν εὐθυμίᾳ· δι' ἣν ἡ πεπηρωμένη διωρθοῦτο φύσις, καὶ μήτρα ἀποκεκλεισμένη ἀνεῴγνυτο, καὶ τὰ ἀδύνατα δυνατὰ πάντα ἐγίνετο. διὸ δὴ κατὰ μικρὸν διερευνώμεθα πάντα, καθ' ἑκάστην ῥῆσιν [c] ἀναπτύξαντες, ὥστε μηδὲ τὸ μικρότατον ἡμᾶς, ὡς οἷόν τε, παραδραμεῖν. διὰ δὴ τοῦτο δύο διαλέξεις ὁλοκλήρους εἰς δύο ῥήσεις ἀνηλώσαμεν μόνας, εἴς τε τὴν προτέραν τὴν λέγουσαν, ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν κυρίῳ· καὶ τὴν δευτέραν τὴν μετ' ἐκείνην,

A obstrependo molesti erant. Quapropter & tunc & nunc æquale mihi est theatrum, idemque auditorum conventus, nec ulla in re altero hic inferior. Imo, si mirum aliquid dicere permittitis, hic illo est præstantior; quod sine strepitu sit sermo, & sine tumultu doctrina, & cum majore intellectu auscultatio, nullo tumultu auditum nostrum interrumpente.

2. Hæc autem dico, non quod contemnam multitudinem illius conventus, sed ut vobis persuadeam ne doleatis, neve contristemini ob paucitatem eorum, qui nunc huc convenerunt. Non enim corporum, sed auditorum multitudinem in Ecclesia requirimus. Quandoquidem igitur iidem convivæ qui tunc, etiam nunc nobis adsunt, pari alacritate hodie quoque convivium vobis exhibebo, ad argumentum reversus, quod nobis festivitatis tempus interrupit. Quemadmodum enim in Pentecoste intempestivum erat, omissa beneficiorum per id tempus in nos collatorum commemoratione, inceptum antea contextum continuare; ita nunc exacta Pentecoste, opportune historiam in manus resumtam prosequemur, pristinum de Anna argumentum tractaturi. Non enim spectandum quam multa jam dicta sint, sed utrum ad finem hujus argumenti pervenerimus. Nam & qui thesaurum invenerunt, licet plurimas inde capiant divitias, non prius absistunt quam totum exhauserint, ut quos non tam juvat multa accepisse, quam nihil reliquum fecisse. Quod si ii qui in pecunias insaniunt, tanto rerum periturarum nec mansurarum tenentur studio, multo magis hoc nos in divinis facere thesauris oportet, nec prius absistere, quam totum hoc quod ibi videmus, exhauserimus. Dixi autem, quod ibi videmus, quia universum exhaurire non datur. Fons enim est perenniter manans divinarum vis sententiarum, nunquam deficiens, nunquam evacuanda. Itaque ne defatigemur: non enim de vulgaribus rebus nobis est oratio, sed de precatione, spe nostra; precatione per quam sterilis mater est facta, & numerosæ prolis parens, quæ filiis carebat, & ex mœrente læta: per quam vitiosa reparabatur natura, clausaque reserabatur matrix, & impossibilia fiebant possibilia. Quapropter omnia paulatim perscrutemur, singulas explicantes dictiones, ut ne minimum quidem nos, quantum fieri potest, effugiat. Siquidem propterea duas integras dissertationes in duo sola ejus dicta insumsimus: Primum, *Confirmatum est cor meum in Domino*, & quod mox sequitur,

Paucitas auditorum ne contristet.

1. Reg. 2. 1.

[a] Colb. duo & Reg. τῆς πεντηκοστῆς. Infra etiam τῆς πεντηκοστῆς edit. Morel habet τῆς μεσοπεντηκοστῆς, in utroque loco: qua ducti omnium mss. auctoritate lectionem mutavimus, suadente etiam loco illo supra paulo post initium, εἰ γὰρ καὶ ἡ πεντηκοστὴ παρῆλθεν, quo innuitur hic legendum esse in secundo loco τῆς πεντηκοστῆς παρελθούσης. Mesopentecoste autem erat feria quarta hebdomadis quartæ post Pascha; sic dicta, quia medium spatium occupabat Pascha inter & Pentecosten. De illa plura Cangius in Glossario Græco. Inferiori ævo frequentissime hæc vox occurrit. Aliquis ergo imperitus Librarius hic μεσοπεντηκοστὴν temere induxit.

[b] Colbertini ἐρχόμενοι. Infra οἱ θησαυρὸν ἀνορύττοντες Savil.

[c] Reg. ἀναπτύσσοντες, & sic etiam Colb. unus.

Exaltatum est cornu meum in Deo meo. Consequens igitur est hodie ad tertium venire. Quod vero hoc est? *Dilatatum est os meum super inimicos meos: lætata sum in salute tua.* Animadvertite accuratam orationem: Non dixit, Exacutum est os meum super inimicos meos: non enim ad convicia & dicteria præparatum erat, non ad opprobria & accusationem, sed ad monitionem & consilium ad correctionem & instructionem. Propterea non dixit, Exacuta est lingua mea super inimicos meos, sed *Dilatatum est os.* Relaxatione, inquit, fruor: libere loqui possum: jam pudore discusso ad libertatem redii. Ac ne nunc quidem mulierem æmulam nominavit, sed simpliciter indefinita nuncupatione, quasi quadam larva tantæ tristitiæ causam abscondit. Non dixit, quod multæ dicunt mulieres: Confudit eam Deus, dissipavit & dejecit scelestam & arrogantem & magniloquam: sed simpliciter, *Dilatatum est os meum super inimicos meos, lætata sum in salute tua.* Vide quomodo eamdem legem per totam precationem servat: sicut enim in principio dicebat, *Confirmatum est cor meum in Domino, exaltatum est cornu meum in Deo meo, dilatatum est os meum super inimicos meos:* ita & hic, *lætata sum in salute tua.* Non simpliciter in salute, sed *in salute tua.* Non enim quoniam servata sum, sed quoniam per te servata sum, propterea lætor & exsulto. Tales quippe sunt sanctorum animæ; de Deo magis lætantur auctore munerum, quam de ipsis muneribus: non enim propter dona ipsum, sed dona propter illum diligunt. Hoc servos gratos decet, hoc famulos beneficii memores, videlicet rebus suis omnibus præponere Dominum. Sic etiam nos affecti simus: cum peccaverimus, non doleamus quia punimur, sed quia Dominum offendimus; & si quod opus bonum nostrum est, non gaudeamus propter regna cælorum, sed quia rem cælorum Regi gratam fecimus. Qui enim sanæ mentis est, offensam Dei magis timet, quam ullam gehennam, & placere Deo pluris æstimat, quam ullum regnum. Nec mireris si erga Deum esse sic affectum oportet, cum erga homines multi sic affecti sint: sæpe enim qui germanos liberos habemus, si vel inviti eos læserimus, a nobis ipsis pœnas reposcimus: & erga amicos idem facere solemus. Quod si amicos aut filios offendere multo gravius putamus quam pœnas luere; multo magis erga Deum sic affici decet, & omni gehenna gravius putandum est, aliquid fecisse quod illi displiceat. Talis erat Beatus Paulus: propterea dicebat, *Certus sum quod neque Angeli, neque Principatus, neque Potestates, neque præsentia, neque futura, neque altitudo, neque profundum, nec alia creatura poterit nos separare a caritate Dei, quæ est in Christo Jesu Domino nostro.* Quin & sanctos

In salutari Dei lætari quid sit.

Rom. 8. 39.

A ὑψώθη κέρας μου ἐν Θεῷ μου. ἀκόλουθον δὴ σήμερον ἐπὶ τὸ τρίτον ἐλθεῖν. τίς δέ ἐστιν αὕτη; ἐπλατύνθη στόμα μου ἐπ᾽ ἐχθρούς μου, φησίν· εὐφράνθην ἐν σωτηρίᾳ σου. προσέχετε τῇ ἀκριβείᾳ τῆς λέξεως. οὐκ εἶπεν, ἠκονήθη στόμα μου ἐπ᾽ ἐχθρούς μου. οὐ γὰρ πρὸς λοιδορίας καὶ σκώμματα παρεσκεύαστο, οὐ πρὸς ὀνείδη καὶ κατηγορίαν, ἀλλὰ πρὸς παραίνεσιν καὶ συμβουλὴν, πρὸς διόρθωσιν καὶ νουθεσίαν. διὰ τοῦτο οὐκ εἶπεν, ἠκονήθη ἡ γλῶσσά μου ἐπ᾽ ἐχθρούς μου, ἀλλ᾽ ἐπλατύνθη. ἀνέσεως ἀπέλαυσα, φησιν, ἐλευθεροστομεῖν δύναμαι. B νῦν ἀποκρουσαμένη τὴν αἰσχύνην, πρὸς παῤῥησίαν ἐπανῆλθον. καὶ οὐδὲ ἐνταῦθα εἶπεν ὀνομαστὶ τὴν γυναῖκα τὴν ἀντίζηλον, ἀλλὰ ἁπλῶς τῷ τῆς προσηγορίας ἀδιορίστῳ, καθάπερ προσωπείῳ κατέκρυψε τὴν τοσαῦτα λυπήσασαν. οὐκ εἶπεν, ὃ πολλαὶ λέγουσι γυναῖκες, κατήσχυνεν αὐτὴν ὁ Θεὸς, κατέῤῥαξε καὶ κατέβαλε τὴν μιαρὰν καὶ ἀλαζόνα καὶ μεγαλήγορον· ἀλλ᾽ ἁπλῶς, ἐπλατύνθη τὸ στόμα μου ἐπ᾽ ἐχθρούς μου· εὐφράνθην ἐν σωτηρίᾳ σου. ὅρα πῶς τὸν αὐτὸν διατηρεῖ νόμον διὰ τῆς εὐχῆς ἁπάσης. ὥσπερ γὰρ ἐν ἀρχῇ ἔλεγεν, C ἐστερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη στόμα μου ἐπ᾽ ἐχθρούς μου· οὕτω καὶ ἐνταῦθα, εὐφράνθην ἐν σωτηρίᾳ σου. οὐχ ἁπλῶς ἐν σωτηρίᾳ, ἀλλ᾽ ἐν σωτηρίᾳ σου. οὐ γὰρ ἐπειδὴ ἐσώθην, φησὶν, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ διὰ σοῦ ἐσώθην, διὰ τοῦτο χαίρω καὶ ἀγάλλομαι. τοιαῦται τῶν ἁγίων αἱ ψυχαί· τῶν δώρων μᾶλλον χαίρουσιν ἐπὶ τῷ δεδωκότι Θεῷ. οὐ γὰρ αὐτὸν διὰ τὰ αὐτοῦ φιλοῦσιν, ἀλλ᾽ ἐκεῖνα δι᾽ αὐτόν. τοῦτο οἰκετῶν εὐγνωμόνων, τοῦτο δούλων εὐχαρίστων, πάντων τῶν ἑαυτῶν τὸν δεσπότην τὸν ἑαυτῶν προτιθέναι. D οὕτω, παρακαλῶ, καὶ ἡμεῖς διακεώμεθα. κἂν ἁμάρτωμεν, μὴ ἀλγῶμεν, ἐπειδὴ κολαζόμεθα, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ παρωξύναμεν τὸν δεσπότην· κἂν κατορθώσωμεν, μὴ χαίρωμεν διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἠρέσαμεν τῷ βασιλεῖ τῶν οὐρανῶν. τῷ γὰρ νοῦν ἔχοντι γεέννης ἁπάσης φοβερώτερον τὸ προσκροῦσαι Θεῷ, ὥσπερ καὶ βασιλείας ἁπάσης ποθεινότερον τὸ ἀρέσαι Θεῷ. καὶ μὴ θαυμάσῃς εἰ ἐπὶ τοῦ Θεοῦ οὕτω διακεῖσθαι χρὴ, ὅπου γε καὶ ἐπ᾽ ἀνθρώπων οὕτω πολλοὶ διάκεινται. υἱοὺς γοῦν ἔχομεν πολλάκις γνησίους· κἂν ἄκοντες αὐτοὺς διαθῶμέν τι κακὸν, ἑαυτοὺς τιμωρούμεθα καὶ κολάζομεν· καὶ ἐπὶ φίλων δὲ τοῦτο ποιοῦμεν. εἰ δὲ ἐπὶ φί- E λων καὶ υἱῶν τοῦ κολασθῆναι τὸ λυπῆσαι ἐκείνους πολλῷ χαλεπώτερον εἶναι νομίζομεν, πολλῷ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ Θεοῦ οὕτω διακεῖσθαι χρὴ, καὶ γεέννης ἁπάσης χαλεπώτερον εἶναι νομίζειν τὸ ποιῆσαί τι τῶν μὴ δοκούντων αὐτῷ. τοιοῦτος ἦν ὁ μακάριος Παῦλος· διὰ τοῦτο ἔλεγε, πέπεισμαι ὅτι οὔτε ἄγγελοι, οὔτε ἀρχαὶ, οὔτε δυνάμεις, οὔτε ἐνεστῶτα, οὔτε μέλλοντα, οὔτε ὕψωμα, οὔτε βάθος, οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν· καὶ ἡμεῖς δὲ τοὺς ἁγίους μάρτυρας ὅταν

μακαρίζομεν, ἀπὸ τῶν τραυμάτων πρότερον μακαρίζομεν, καὶ τότε ἀπὸ τῶν βραβείων· ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ τότε ἀπὸ τῶν ἀποκειμένων στεφάνων. ἀπὸ γὰρ τῶν τραυμάτων τὰ βραβεῖα, οὐκ ἀπὸ τῶν βραβείων τὰ τραύματα τὴν ἀρχὴν λαμβάνει καὶ τὴν ὑπόθεσιν.

Οὕτω καὶ ὁ μακάριος Παῦλος περὶ τῶν ἀποκειμένων ἀγαθῶν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσιν αὐτῷ διὰ τὸν Χριστὸν λυπηροῖς ἔχαιρε, καὶ ἐβόα λέγων, χαίρω ἐν τοῖς παθήμασιν ὑπὲρ ὑμῶν· καὶ πάλιν, οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσι· καὶ πάλιν, ὅτι ἡμῖν ἐχαρίσθη ἀπὸ τοῦ θεοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν. καὶ γὰρ ὄντως χάρις μεγίστη, τὸ καταξιωθῆναι διὰ Χριστόν τι παθεῖν, καὶ στέφανος δὲ ἀπηρτισμένος, καὶ ἀμοιβὴ τῆς μελλούσης ἀντιδόσεως οὐκ ἐλάττων. καὶ τοῦτο ἴσασιν ὅσοι γνησίως καὶ θερμῶς φιλεῖν ἴσασι τὸν Χριστόν. τοιαύτη τις ἦν καὶ ἡ γυνὴ αὕτη, θερμὸν ἔχουσα περὶ τὸν θεὸν πόθον, καὶ φίλτρον διακαές· διὰ τοῦτο ἔλεγεν, εὐφράνθην ἐν σωτηρίῳ σου. οὐδὲν γὰρ κοινὸν αὐτῇ πρὸς τὴν γῆν ἦν, ἀλλ' ὑπερεώρα ἀνθρωπίνης βοηθείας ἁπάσης, καὶ ἐπτέρωτο τῇ τοῦ πνεύματος χάριτι, καὶ μετάρσιος ἦν, καὶ πρὸς τὸν θεὸν ἐν ἅπασιν ἔβλεπε, καὶ τῶν ἐπικειμένων δεινῶν τὴν λύσιν ἐκεῖθεν ἐζήτει. ἤδει γὰρ, ἤδει σαφῶς, ὅτι τὰ μὲν ἀνθρώπινα, οἷα ἂν ᾖ, μιμεῖται τὴν φύσιν τῶν δεδωκότων· δεῖ δὲ πανταχοῦ τῆς ἄνωθεν ἡμῖν ῥοπῆς, εἴγε μέλλοιμεν ἐπ' ἀσφαλοῦς [a] ὁρμεῖν τῆς ἀγκύρας. διὰ τοῦτο καὶ πρὸς αὐτὸν ἐν ἅπασι κατέφυγε, καὶ λαβοῦσα τὴν χάριν, ἐπὶ τῷ δεδωκότι μᾶλλον ἔχαιρε, καὶ εὐχαριστοῦσα ἔλεγεν· οὐκ ἔστιν ἅγιος, ὡς ὁ κύριος, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, ὡς ὁ θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου. ἀνεπίληπτος γὰρ ἡ κρίσις αὐτοῦ, φησὶ, καθαρὰ καὶ ἀπαραλόγιστος ἡ ψῆφος. εἶδες ψυχῆς εὐγνώμονος ἔννοιαν; οὐ γὰρ εἶπε πρὸς ἑαυτὴν, τί γάρ μοι μέγα γέγονε; τί δὲ πλέον τῶν ἄλλων; ὅπερ ἡ ἀντίζηλος πάλαι ἔλαβε καὶ μετὰ πολλῆς τῆς δαψιλείας, τοῦτο μετὰ πολὺν χρόνον ἐγὼ, μετὰ καμάτου καὶ δακρύων καὶ ἱκετηρίας καὶ δεήσεως καὶ πόνου πολλοῦ. ἀλλ' ἐπειδὴ καλῶς ἐπέπειστο περὶ τῆς τοῦ θεοῦ προνοίας, οὐκ ἀπαιτεῖ τὸν δεσπότην εὐθύνας τῶν γινομένων, ὃ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ποιοῦσι, καθ' ἑκάστην ἡμέραν τῷ θεῷ δικάζοντες. κἂν ἴδωσι τὸν μὲν πλουτοῦντα, τὸν δὲ πενόμενον, μυρίους κατὰ τῆς προνοίας αὐτοῦ κινοῦσι λόγους. τί ποιεῖς, ἄνθρωπε; τῷ συνδούλῳ δικάζειν σε οὐκ ἀφῆκε Παῦλος οὕτω λέγων, ὥστε μὴ πρὸ καιροῦ τι κρίνετε, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ κύριος· καὶ τὸν δεσπότην εἰς δικαστήριον ἕλκεις; καὶ λόγον ἀπαιτεῖς τῶν πεπραγμένων; καὶ οὐ φρίττεις, οὐδὲ δέδοικας; καὶ ποίας τεύξῃ συγγνώμης, ποίας δὲ ἀπολογίας, εἰπέ μοι, τοσαύτας μὲν τῆς προνοίας αὐτοῦ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ὥραν ἀποδείξεις λαμβάνων, ἀπὸ δὲ τῆς κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν δοκούσης ἀνωμαλίας εἶναι καταψηφιζόμενος τῆς ἐν ἅπασιν εὐταξίας, καὶ ταῦτα ἀδίκως; εἰ γὰρ μετὰ τῆς

A Martyres cum beatos vocamus, ob vulnera primum prædicamus, mox ob præmia; prius ob plagas, & tum demum ob coronas repositas: præmia enim propter vulnera contingunt, & non vulnera propter præmia.

3. Ita beatus quoque Paulus non tam repositis sibi bonis, quam molestiis propter Christum perferendis gaudebat, clamabatque dicens, *Gaudeo in passionibus* Col. 1. 24. *pro vobis*: & iterum, *Non solum autem*, Rom. 5. 3. *verum & gloriamur in tribulationibus*: & rursum, *Quoniam nobis donatum est a Deo*, Phil. 1. 29. *ut non solum in eum credamus, sed etiam pro* B *eo patiamur.* Est enim gratia vere maxima, dignum censeri propter Christum aliquid pati, & corona vere perfecta, & merces futura retributione non minor: & hoc norunt qui legitime ac ferventer Christum diligere sciunt. Talis erat & hæc mulier, ardentissimum habens in Deum desiderium, & ignitum amorem: propterea dicebat, *Lætata sum in salutari tuo.* Nihil enim ipsi fuit cum terra commune, sed omne humanum auxilium despiciebat, & erat spiritus gratiâ sublimis, in omnibusque ad Deum respiciebat, & ab urgentibus molestiis illinc liberari rogabat. C Noverat enim, plane noverat, humana quidem, qualiacumque sint, dantium imitari naturam: nobis autem divino semper opus esse auxilio, si velimus ancoram in tuto firmare. Quapropter ad Deum semper confugiebat; & accepta gratia, quod Deus ejus auctor esset, magis gaudebat, & gratias agens dicebat: *Non est sanctus, ut est Dominus, & non est justus sicut Deus noster, & non est sanctus præter te.* 1. Reg. 2, 2. Etenim irreprehensibile, inquit, judicium ejus, & incorrupta infallibilisque sententia. Vidisti D gratæ animæ cogitatum? Non dixit intra se: Quid magnum, aut quid præ aliis accepi? quod æmulæ meæ jam dudum copiose contigit, id ego vix tandem magno conatu, & lacrymis, & precibus, & supplicationibus impetravi. Sed quoniam bene sentiebat de Dei providentia, rationem beneficentiæ non reposcit a Domino, quod multi faciunt, quotidie Deum in jus vocantes. Si viderint hunc divitem, alium inopem, non desinunt adversum ejus providentiam obloqui. Quid facis ô homo? de conservo E te judicare non sinit Paulus dicens, *Nolite ante tempus judicare, donec veniat Dominus*: 1. Cor. 4. 5. & tu Dominum in judicium trahis, & factorum rationem ab eo exigis, nec exhorres aut expavescis? & quam consequêris veniam, obsecro, quam excusationem habebis, cum singulis diebus, imo vero singulis horis experimentum providentiæ ejus capias; & tamen ob inæqualitatem, quæ inter divites & pauperes videtur, omnium rerum bonam ordinationem damnes, idque injuste? Si

Marginalia: Ærumnæ pro Christo toleratæ, sunt gratia, corona, merces. — Ratio beneficentiæ a Deo non reposcenda.

a Colb. & Reg. ὁρμᾷν.

enim, ita ut decebat, cum magna mentis attentione hæc scrutari voluisses, etiamsi nullum aliud divinæ providentiæ argumentum habuisses, certe ex divitiis & paupertate eam deprehendere potuisses. Paupertate enim sublata, vitæ totius constitutio tolleretur, & omnis vivendi ratio perturbaretur: neque nauta erit, neque gubernator, non agricola, non cæmentarius, non textor, non sutor, non faber, non ærarius, non coriarius, pistorve, nec alius ullus opifex: quibus non exstantibus, omnia pessum ibunt.

Paupertas artes invenit

Nunc enim quasi magistra quædam optima, necessitas paupertatis singulos ad opera vel invitos urget. Quod si omnes essent divites, omnes etiam in otio viverent; atque ita omnia pessum irent, & nihil non periret. Præterea suis ipsorum verbis convinci possunt, & ad silentium redigi. Cur enim, quæso, Dei providentiam accusas? nempe quod alius plus, alius minus pecuniarum possidet. Quid tum? si in majoribus rebus, & quibus vita nostra constat, pares esse omnes homines ostendam; necesse erit ut per omnia divinam providentiam approbes. Nam si inde colligis nullam esse providentiam, quod una in re potior sit divitum conditio, videlicet pecuniis; si compertum fuerit omnes æqualiter potiri, non una re neque tam vili, sed pluribus & multo majoribus, perspicuum est te inde vel invitum cogi Dei providentiæ adstipulari.

An plus paupere dives habeat.

Age, ad ea quibus nostra vita constat, sermone progrediamur, eaque diligenter inquiramus, & videamus an in illis plus paupere dives habeat. Puta dives habet Thasium, & alios multos arte confectos potus & ad voluptatem conditos: at fontes aquarum omnibus sunt propositi, tam pauperibus quam divitibus. Risisti forte audiens hanc æqualitatem. Audi igitur quanto præstantior sit quovis vino aquæ natura, magisque necessaria & utilis; & revocabis tuam sententiam, verasque pauperum divitias intelliges. Nam vino quidem sublato non magnum fuerit detrimentum præterquam infirmis solis: si quis autem fontes sustulerit & aquarum elementum, vitam omnem nostram subverterit, & omnes perdiderit artes: ac ne biduum quidem durare poterimus, sed statim omnes moriemur morte quadam miserabili atque gravissima.

4. In necessariis itaque rebus quibus vita constat, pauper non est inferior, imo, si mirum quiddam dicendum est, superat etiam divitem. Multos enim divites cernimus propter delicias valetudinarios, ut plurimum aquæ potu abstinere: pauper autem per totam vitam his fluentis libere fruitur, tamquam ad mellis fontes, ad aquarum currens rivulos,

A προσηκούσης γνώμης, καὶ πεπονημένης διανοίας καὶ ταῦτα ἐξετάζειν ἤθελες, εἰ καὶ μηδὲν ἕτερον ἦν τὸ συνιστῶν τὴν τοῦ Θεοῦ πρόνοιαν, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ πενία ταύτην ἂν μάλιστα σαφῶς ἀπέδειξεν. ἂν γὰρ ἀνέλῃς τὴν πενίαν, τοῦ βίου τὴν σύστασιν ἀνεῖλες ἅπασαν, καὶ διέφθειρας ἡμῶν τὴν ζωήν· καὶ οὔτε ναύτης, οὔτε κυβερνήτης, οὐ γεωργὸς, οὐκ οἰκοδόμος, οὐχ ὑφάντης, οὐχ ὑποδηματοῤῥάφος, οὐ τέκτων, οὐ χαλκοτύπος, οὐ σκυτοτόμος, οὐ σιτοποιὸς, οὐκ ἄλλος τις τῶν δημιουργῶν ἔσται τούτων, τούτων δὲ οὐκ ὄντων, πάντα ἡμῖν οἰχήσεται. B νῦν μὲν γὰρ, καθάπερ διδάσκαλός τις ἀρίστη, ἑκάστῳ τούτων ἐπικαθημένη ἡ τῆς πενίας ἀνάγκη πρὸς τὰ ἔργα καὶ ἄκοντας συνωθεῖ· εἰ δὲ ἅπαντες ἔμελλον πλουτεῖν, ἅπαντες ἔμελλον ἐν ἀργίᾳ ζῆν· καὶ οὕτω πάντα ἂν ἀπώλετο καὶ διεφθάρη. χωρὶς δὲ τῶν εἰρημένων καὶ ἑτέρως αὐτοὺς ἀπ' αὐτῶν, ὧν ἐγκαλοῦσι, πάλιν ἐπιστομίσαι ῥᾴδιον. τίνος γὰρ ἕνεκεν, εἰπέ μοι, κατηγορεῖς τῆς τοῦ Θεοῦ προνοίας; ἐπειδὴ ὁ μὲν πλείω, ὁ δὲ ἐλάττω κέκτηται χρήματα; τί οὖν; ἂν ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις καὶ πολλῷ μείζοσι καὶ συνέχουσιν ἡμῶν C τὴν ζωὴν δείξωμεν ἰσομοιρίαν οὖσαν πᾶσιν ἀνθρώποις, ψηφιῇ τῇ τοῦ Θεοῦ προνοίᾳ; ἀνάγκη πᾶσα. εἰ γὰρ τὸ μὴ πάντας [a] ἐπίσης ἀπολαύειν ἑνὸς πράγματος, χρημάτων λέγω, ἀπόδειξιν ποιῇ τοῦ μηδεμίαν εἶναι πρόνοιαν, ἂν φανῶσιν ἐξίσης ἅπαντες ἀπολαύοντες, οὐχ ἑνὸς πράγματος, οὐδὲ οὕτως εὐτελοῦς, ἀλλὰ πλειόνων καὶ πολὺ μειζόνων, εὔδηλον ὅτι καὶ ἄκων ἐκεῖθεν συναναγκασθήσῃ ψηφίσασθαι τῇ τοῦ Θεοῦ προνοίᾳ. δεῦρο οὖν ἐπὶ τὰ συνέχοντα τὴν ζωὴν ἡμῶν ἴωμεν τῷ λόγῳ, καὶ διερευνησώμεθα αὐτὰ μετὰ ἀκριβείας, καὶ εἴδωμεν εἰ πλεονεκτεῖ τὸν πένητα ὁ πλούσιος ἐν D ἐκείνοις. οἶνον ὁ πλούσιος ἔχει [b] Θάσιον, καὶ ἕτερα πολλὰ τοιαῦτα πόματα πεφαρμακευμένα, καὶ μετὰ πολλῆς κατεσκευασμένα τῆς καρυκείας· ἀλλ' αἱ τῶν ὑδάτων πηγαὶ κοινῇ πᾶσι πρόκεινται, καὶ πλουσίοις, καὶ πένησι. τάχα ἐγέλασας ἀκούων τὴν ἰσότητα ταύτην. οὐκοῦν μάθε, πόσῳ τιμιώτερον οἴνου ποτὸς, ὕδατος φύσις, καὶ ἀναγκαιότερον καὶ χρησιμώτερον· καὶ τότε σαυτοῦ καταγνώσῃ, καὶ τὸν ἀληθῆ τῶν πενήτων εἴσῃ πλοῦτον. οἴνου μὲν γὰρ ἀναιρεθέντος, οὐ πολλή τις ἂν γένοιτο βλάβη τινὶ, πλὴν τοῖς ἀσθενέσι μόνοις· ἂν δέ τις σβέσῃ τὰς τοῦ ὕδατος πηγὰς καὶ τὸ στοιχεῖον ἀνέλῃ, τὸν βίον E ἡμῶν ἀνέτρεψεν ἅπαντα, καὶ πάσας τὰς τέχνας ἠφάνισε· καὶ οὔτε δύο δυνησόμεθα μόνον διαρκέσαι ἡμέρας, ἀλλ' εὐθέως ἀποθανούμεθα πάντες θάνατον ἐλεεινόν τινα καὶ χαλεπώτατον.

Ὥστε ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις καὶ συνέχουσιν ἡμῶν τὴν ζωὴν ὁ πένης οὐδὲν πλεονεκτεῖται, ἀλλ', εἰ δεῖ τι καὶ θαυμαστὸν εἰπεῖν, καὶ πλεονεκτεῖ τοῦ πλουτοῦντος. πλουσίους μὲν γὰρ πολλοὺς ἔστιν ἰδεῖν ὑπὸ τῆς τοῦ σώματος ἀῤῥωστίας τῆς διὰ τὴν τρυφὴν ἐγγινομένης αὐτοῖς τὰ πολλὰ ὑδροποσίας ἀπεχομένους· ὁ δὲ πένης διὰ τοῦ βίου παντὸς ἀδεῶς ἀπολαύει τῶν ναμάτων τούτων, ὡς ἐπὶ πηγὰς μέλιτος, οὕτως ἐπὶ τὰς τῶν ὑδάτων τρέχων πη-

a Colb. & Reg. ἐξ ἴσης.
b Celeberrimum erat Thasium vinum, ut videas apud Aristophanem Plautum & alios.

γὰς,

γας, καὶ εἰλικρινῆ καὶ καθαρὰν ἐκεῖθεν καρπούμενος τὴν ἡδονήν. τί δὲ ἡ τοῦ πυρὸς φύσις, οὐχὶ μυρίων ἀναγκαιοτέρα θησαυρῶν καὶ πλούτου παντὸς ἀνθρωπίνου; καὶ οὗτος πάλιν ἐξ ἴσης πλουσίῳ καὶ πένητι πρόκειται τῆς χρείας ὁ θησαυρός. ἡ δὲ παρὰ τοῦ ἀέρος γινομένη τοῖς σώμασιν ἡμῶν ὠφέλεια, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀκτῖνος, ἆρα τοῖς μὲν εὐπόροις πλέον, τοῖς δὲ πένησιν ἔλαττον παραγίνεται, κἀκεῖνοι μὲν τέτρασιν, οὗτοι δὲ δύο μόνον καθορῶσιν αὐτὸ ὀφθαλμοῖς; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν. καὶ γὰρ καὶ πλουσίοις καὶ πένησιν ἴσον τῆς ἀπολαύσεως ὥρισται μέτρον, μᾶλλον δὲ καὶ ἐνταῦθα τοὺς πένητας τῶν πλουτούντων πλεονεκτοῦντας ἴδοι τις ἄν, ὅσῳ καὶ τρανωτέρας τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀξύτερον τὸ ὄμμα, καὶ ἀκριβεστέρας ἔχουσι τὰς ἀντιλήψεις ἁπάσας. διὸ καὶ γνησιωτέραν καρποῦνται τὴν ἡδονήν, καὶ μᾶλλον ἐντρυφῶσι καὶ ἀπολαύουσι τῇ θεωρίᾳ τῆς κτίσεως. οὐκ ἐπὶ τῶν στοιχείων δὲ μόνον τούτων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν παρὰ τῆς φύσεως εἰσενεχθέντων ἡμῖν, πολλὴν ὄψει τὴν ἰσότητα, μᾶλλον δὲ τὴν πλεονεξίαν παρὰ τοῖς πένησιν οὖσαν. καὶ γὰρ ὕπνος, ὁ πάσης τρυφῆς ἡδίων καὶ ἀναγκαιότερος, καὶ τροφῆς ἁπάσης χρησιμώτερος, εὐκολώτερος τοῖς πένησιν, ἢ τοῖς πλουσίοις ἐστίν· οὐκ εὐκολώτερος δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰλικρινέστερος. ἐκείνοις μὲν γὰρ ἡ πολλὴ τρυφὴ, καὶ τὸ μήτε πεινῶντας ἐσθίειν, μήτε διψῶντας πίνειν, μήτε καθεύδειν νυστάζοντας, τὴν ἐν ἅπασιν ἡδονὴν ἐκλύειν εἴωθεν. οὐ γὰρ οὕτως ἡ τῶν πραγμάτων φύσις, ὡς τὸ τῆς χρείας ἀναγκαῖον ἕκαστον ἡμῖν τούτων ἡδὺ καθίστησιν. οὐχ οὕτω γοῦν τὸ πίνειν οἶνον ἡδὺν καὶ ἀνθοσμίαν, ὡς τὸ διψῶντας πίνειν ὕδωρ εὐφραίνειν εἴωθεν. οὐχ οὕτω τὸ [a] πλακοῦντας ἐσθίειν, ὡς τὸ πεινῶντας ἐσθίειν· οὐχ οὕτω τὸ καθεύδειν ἐπὶ στρωμνῆς ἁπαλῆς, ὡς τὸ νυστάζοντας καθεύδειν· ἅπερ ἅπαντα παρὰ τοῖς πένησι μᾶλλόν ἐστιν, ἢ παρὰ τοῖς πλουτοῦσι. τὰ δὲ τῆς ὑγιείας τοῦ σώματος καὶ τῆς ἄλλης εὐεξίας ἁπάσης οὐ κοινὰ καὶ πλουσίοις καὶ πένησι πρόκειται; μὴ δύναταί τις εἰπεῖν ἢ δεῖξαι, ὅτι πένητες μὲν ἀρρωστοῦσι μόνον, πλούσιοι δὲ διὰ παντὸς ἐν καθαρᾷ διάγουσιν ὑγιείᾳ; τοὐναντίον μὲν οὖν ἐστιν ἰδεῖν, πένητας μὲν οὐ ῥᾳδίως ἁλισκομένους τοῖς ἀνιάτοις νοσήμασι, πανταχοῦ δὲ ἐν τοῖς τῶν πλουτούντων σώμασι ταῦτα βλαστάνοντα. ποδαλγίαι γοῦν καὶ καρηβαρίαι καὶ παρέσεις καὶ νεύρων ἀνήκεστοι διαστροφαὶ, καὶ πονηρὰ καὶ διεφθαρμένα ῥεύματα παντοδαπὰ, κἀκείνοις μάλιστα ἐνοχλεῖν εἴωθε τοῖς τρυφῶσι, τοῖς μύρων ὄζουσιν, οὐ τοῖς πονοῦσι καὶ ταλαιπωρουμένοις καὶ ἐκ τῆς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐργασίας τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν πορίζουσι.

Διὰ τοῦτο καὶ τῶν προσαιτῶν οἱ τρυφῇ συζῶντες ἀθλιώτεροι πάντες· καὶ τοῦτο οὐδ' ἂν αὐτοὶ οἱ τρυφῶντες ἀντείποιεν. πολλάκις γοῦν πλούσιος ἐπὶ στρωμνῆς κατακείμενος ἁπαλῆς, οἰκετῶν καὶ θεραπαινίδων παρόντων, πολλῆς θεραπείας ἀπολαύων παρὰ πάντων, πένητος διὰ τοῦ στενωποῦ ἀκούσας βοῶντος, ἄρτον αἰτοῦντος, ἐδάκρυσε, καὶ ἐστέναξε, καὶ ηὔξατο

A sinceram inde & puram percepturus voluptatem. Quid autem ignis natura? nonne thesauris innumeris utilior, humanisque divitiis omnibus? & hic quoque thesaurus ex æquo diviti pariter ac pauperi propositus est. Quæ vero nascitur ab aëre corporibus nostris utilitas, & lux solaris, numquid divitibus magis quam pauperibus exhibetur, & eam illi quatuor, hi duobus tantum oculis vident? Sed neque hoc quisquam dicere potest: utrique enim pari mensura ea perfruuntur: imo vero & hic pauperum partes sunt potiores, quanto & sensus
B habent vegetiores; & acutiorem oculum, & vim percipiendi præstantiorem. Quapropter & veriorem hauriunt voluptatem, & creaturarum contemplatione magis delectantur. Non in solis autem elementis, sed in omnibus aliis naturæ muneribus, multam videbis æqualitatem, imo prærogativam etiam pauperum: nam somnus omnibus deliciis suavior magisque necessarius, omnique utilior nutrimento, pauperibus est quam divitibus facilior: neque vero facilior
C tantum sed etiam sincerior. Illi enim, ut qui in deliciis degunt, cibo famem, potu sitim, somno dormiendi necessitatem præveniunt, atque ita omnem voluptatem sibi intercipiunt: non enim perinde in natura istorum, atque in usu necessario, voluptas consistit: non ita delectat, vinum ipsumque suave olens potare; ut sitientem bibere aquam, non ita placentas edere juvat, ut esuriendo quemvis cibum sumere: non ita molli cubare strato, ut oppressum somno jacere, quæ omnia magis apud pauperes sunt, quam apud divites. Quæ vero pertinent ad corporis valetudinem, & omnem aliam bo-
D nam habitudinem, nonne communia sunt divitibus æque atque pauperibus? An vero dicere quispiam potest illud aut ostendere, quod pauperes semper ægrotent, divites semper prospera utantur valetudine? Contrarium quidem videre licet, pauperes non facile insanabilibus morbis capi, sed morbos passim in divitum corporibus grassari. Certe podagræ, gravedines, dissolutiones nervorum, aut contractiones, varii fluxus vitiosi ac corrupti, delicatos illos magis infestant, eos qui unguenta olent, non eos qui labo-
E rant & exercentur, & quotidiana opera victum sibi parant.

Somnus suavior pauperi.

Valetudo prospera æque pauperibus & divitibus.

5. Quapropter mendicis etiam miseriores sunt, quotquot in deliciis vivunt, id quod nec ipsi inficiari possunt. Frequenter quippe dives molli lectulo cubans, inter omnimoda servorum ac ancillarum obsequia, audito mendico per vicum clamore panem petente ingemuit, & cum lacrymis precatus est, ut talis

a Reg. πλακοῦντας.

fieret, dummodo sanus, potius quam in deliciis adversa laboraret valetudine. Nec tantum valetudine bona, sed prolis etiam felicitate, divites nihilo potiores videas, quam pauperes; sed utrobique indifferenter aut nullam aut numerosam sobolem: quin potius & hac parte divitem videas inferiorem. Pauper enim licet pater non fiat, haud multum sentit dolorem: dives autem quanto magis auctam rem videt, tanto magis orbitate angitur, præ heredis desiderio nullam sentiens voluptatem. Et pauperis quidem hereditas, licet sine liberis decedat, cum propter exilitatem non sit contentione digna, ad amicos transit atque cognatos: divitis autem, eo quod multorum ad se alliciat oculos, non raro ad inimicos defuncti devenit. Quod cum ille vivens in aliis fieri videat, vitam degit morte molestiorem, in se quoque exspectans idem factum iri. Quod autem ad mortem attinet, nonne & hic eadem æqualitas? nonne tam divitibus quam pauperibus immaturæ mortes accidunt? atque etiam post mortem non tam his quam illis omnibus similiter corpus dissolvitur, favillaque fit, & pulvis & vermes gignit?

Funera divitum & pauperum.

At funeralia nequaquam similia. Sed quæ utilitas? cum enim defuncto multam substraveris vestem pretiosam & auratam, nihil aliud nisi majorem invidiam & criminationem attuleris, & adversus defunctum omnium ora aperueris, & innumeras ei paraveris maledictiones, & avaritiæ criminationes, dum singuli rumpuntur indignatione, & mortuum exsecrantur, qui ne post obitum quidem insanire in pecunias desiverit. Huc accedit aliud malum, quod furum oculi irritantur. Itaque quo major est cultus, eo majoris illi fit occasio contumeliæ. Pauperis enim cadaver nemo spoliare curat, ipsa indumentorum vilitate tutum. Hic autem obices & seræ, fores atque custodes, omnia incassum adhibentur, cum pecuniarum aviditate nihil non audeant, qui talibus maleficiis se assuefecerunt. Itaque major honor defuncto majorem infert injuriam; & is, cui vilia funeralia contingunt, jacet inviolato sepulcri honore: cui vero pretiosa, is spoliatur & dehonestatur; aut si hoc ludibrium evadat, ne sic quidem potior erit, nisi quod major corruptio fiet, largiusque vermi pabulum. Hæccine sunt, quæso, ob quæ beatos prædicemus? & quis est adeo miser, atque ærumnosus, ut ob hæc hominem existimet invidia dignum? Verum non hæc solum, sed & alia singula percurrentes, diligenterque scrutantes, pauperes divitibus præponendos comperiemus. Hæc igitur diligenter consideran-

A γενέσθαι τοιοῦτος μετὰ τῆς ὑγιείας, ἢ μετὰ τοῦ πλούτου τὴν ἀρρωστίαν ἔχειν. οὐκ ἐπὶ τῆς ὑγιείας δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς παιδοποιίας πάλιν οὐδὲν ὄψεταί τις τὸν πλούσιον τοῦ πένητος πλεονεκτοῦντα· ἀλλ' ὁμοίως καὶ παρὰ τούτοις, καὶ παρ' ἐκείνοις καὶ πολυπαιδία καὶ ἀπαιδία· μᾶλλον δὲ κἀνταῦθα ἴδοι τις ἂν τὸν πλούσιον ἐλαττούμενον. ὁ μὲν γὰρ πένης, κἂν μὴ γένηται πατὴρ, οὐ πολλῆς αἰσθάνεται τῆς ὀδύνης· ὁ δὲ πλούσιος, ὅσῳ τὴν οὐσίαν αὐξομένην ὁρᾷ, τοσούτῳ δάκνεται μᾶλλον ὑπὸ τῆς ἀπαιδίας, οὐδεμιᾶς ἡδονῆς αἰσθανόμενος διὰ τὴν ἐρημίαν τοῦ κληρονόμου. καὶ τοῦ πένητος μὲν ὁ κλῆρος, κἂν ἄπαις ἀπέλθῃ, διὰ τὴν εὐτέλειαν οὐκ ὢν περιμάχητος, B εἰς φίλους διέβη καὶ συγγενεῖς· ὁ δὲ τοῦ πλουτοῦντος πολλοὺς πάντοθεν πρὸς ἑαυτὸν ὀφθαλμοὺς ἕλκων, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν τοῦ τετελευτηκότος ἦλθε πολλάκις· καὶ ταῦτα ζῶν ἐκεῖνος, καὶ βλέπων ἐφ' ἑτέρων συμβαίνοντα, θανάτου παντὸς χαλεπώτερον βιώσεται βίον, καὶ εἰς αὐτὸν τοῦτο συμβήσεσθαι προσδοκῶν. ἀλλὰ τὰ τοῦ θανάτου οὐ κοινά; οὐχὶ καὶ ἐπὶ πλουσίων καὶ ἐπὶ πενήτων ἄωροι γίνονται θάνατοι; καὶ μετὰ τὸν θάνατον δὲ οὐχ ἅπασιν ὁμοίως καὶ τοῦτο κἀκεῖνο τὸ σῶμα διαλύεται, καὶ γῆ τέφρα καὶ κόνις, καὶ σκώληκας τίκτει; ἀλλὰ τὰ τῶν ἐνταφίων οὐ κοινά, φησί. C καὶ τί τὸ ὄφελος; ὅταν γὰρ πολλὴν [a] ἐπισιβάσῃς τῷ πλουσίῳ στολὴν καὶ πολυτελῆ καὶ διάχρυσον, οὐδὲν ἕτερον, ἢ πλέον αὐτῷ προεξένησας τὸ μῖσος, καὶ μείζονα τὴν κατηγορίαν, καὶ τὰ πάντων ἀνοίγεις στόματα κατὰ τοῦ τετελευτηκότος, καὶ ἀρὰς μυρίας ἐπισπᾶσαι κατ' αὐτοῦ, καὶ σφοδροτέραν τῆς πλεονεξίας ἀνάψεις τὴν διαβολὴν, ἑκάστου διαῤῥηγνυμένου, καὶ ἀποπνιγομένου, καὶ καταρωμένου [b] τὸν τελευτήσαντα, ὅτι μηδὲ ἀποθανὼν τῆς περὶ τὰ χρήματα μανίας κατέλυσε. καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἐστὶ τὸ δεινὸν, ἀλλ' ὅτι καὶ τοὺς τῶν τοιχωρύχων ἀνοίγει ὀφθαλμούς. ὥστε ἡ πλείων θεραπεία πλείονος D ἀσχημοσύνης αὐτῷ γίνεται πρόφασις. τὸ μὲν γὰρ σῶμα τοῦ πένητος οὐκ ἄν τις ἕλοιτο γυμνῶσαι λοιπόν· ἡ γὰρ εὐτέλεια τῶν ἱματίων φυλακὴ τῇ περιβολῇ τοῦ σώματος γίνεται. ἐνταῦθα δὲ κλεῖθρα καὶ μοχλοὶ καὶ θύραι καὶ φύλακες, καὶ πάντα εἰκῇ καὶ μάτην, τῆς τῶν χρημάτων ἐπιθυμίας τοὺς τὰ τοιαῦτα κακουργεῖν ἐπισταμένους πάντα τολμᾶν ἀναπειθούσης. ὥστε ἡ πλείων τιμὴ πλείονα ἐπάγει τῷ τετελευτηκότι τὴν ὕβριν, καὶ ὁ μὲν εὐτελῆ λαβὼν ἐντάφια, κεῖται τῆς τιμῆς ἀπολαύων· ὁ δὲ πολυτελῆ, γυμνοῦται καὶ ἀτιμάζεται. εἰ δὲ μηδὲν τούτων γένοιτο, οὐδὲ οὕτως ἔσται τι πλέον αὐτῷ, ἀλλ' E ἢ τὸ δαψιλεστέραν παρασχεῖν τῷ σκώληκι τὴν τράπεζαν, καὶ πλείω γενέσθαι τὴν σηπεδόνα. ταῦτα οὖν, εἰπέ μοι, μακαρισμῶν ἄξια; καὶ τίς οὕτως ἄθλιος καὶ ταλαίπωρος, ὡς ἀπὸ τούτων ζηλωτὸν νομίζειν εἶναι ἄνθρωπον; οὐ ταῦτα δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα καθ' ἕκαστον ἐπιόντες, καὶ μετὰ ἀκριβείας διερευνώμενοι, τοὺς πένητας τῶν πλουτούντων πολὺ πλέον εὑρήσομεν ἔχοντας. ταῦτ' οὖν ἅπαντα μετὰ ἀκριβείας σκοποῦντες, καὶ τοῖς

a Reg. ἐπιστοιβάσης.
b Colb. τῷ πλουτήσαντι & Reg. quoque, atque alius a Savilio laudatus.

ἄλλοις ἅπασιν ἐπεξιόντες, δίδου γάρ, φησι, σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται. κἀκεῖνο μεμνημένοι διηνεκῶς, ὅτι οὐδὲ ἀπ' αὐτῆς τῆς τῶν χρημάτων περιουσίας ἔσται τι πλέον τοῖς κεκτημένοις, ἀλλὰ φροντίδες καὶ ἀγωνίαι, καὶ φόβοι, καὶ κίνδυνοι, μηδὲν νομίζωμεν ἔλαττον ἔχειν τῶν πλουτούντων. ἐὰν γὰρ νήφωμεν, καὶ πλέον ἕξομεν, ἔν τε τοῖς κατὰ θεὸν πράγμασιν, ἔν τε τοῖς παροῦσιν ἅπασι. καὶ γὰρ ἡδονὴν καὶ ἀσφάλειαν καὶ δόξαν ἀγαθὴν, καὶ ὑγίειαν σώματος καὶ φιλοσοφίαν ψυχῆς καὶ χρηστὰς ἐλπίδας, καὶ τὸ μὴ ταχέως ἁμαρτάνειν παρὰ τοῖς πένησιν εὑρήσει τις μᾶλλον, ἢ παρὰ τοῖς πλουτοῦσι. B μὴ τοίνυν κατὰ τοὺς ἀγνώμονας τῶν οἰκετῶν γογγύζωμεν, μηδὲ τοῦ δεσπότου κατηγορῶμεν, ἀλλ' ἐν πᾶσιν εὐχαριστῶμεν, καὶ ἓν μόνον νομίζωμεν εἶναι δεινὸν, ἁμαρτίαν, καὶ ἀγαθὸν, δικαιοσύνην. ἂν γὰρ οὕτως ὦμεν διακείμενοι, οὐ νόσος, οὐ πενία, οὐκ ἀτιμία, οὐκ ἄλλο οὐδὲν τῶν δοκούντων εἶναι λυπηρῶν ἡμᾶς δήξεται· ἀλλὰ καθαρὰν ἡδονὴν καρπωσάμενοι διὰ πάντων, τῶν μελλόντων ἐπιτευξόμεθα ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ, ἡ δόξα ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A tes, & aliis narrantes; dicitur enim, *Da sapienti occasionem & erit sapientior*; Prov. 9. 9. & illud continue retinentes memoria, pecuniarum copiam nihil amplius afferre possessoribus, quam curas, solicitudines, timores, & pericula; nihilo deteriorem quam divitum nostram conditionem putemus. Si enim advigilaverimus, potiores etiam partes habebimus, tam in hujus sæculi rebus, quam in divinis. Nam & voluptatem & securitatem, bonamque famam ac valetudinem, tum rectam vivendi rationem, spem bonam, minoremque peccandi occasionem apud pauperes magis, quam apud divites invenias. B Ne igitur more servorum ingratorum murmuremus, aut incusemus Dominum, sed pro omnibus gratias agamus, nihil malum ducentes nisi peccatum, nihil bonum nisi justitiam. Si sic senserimus, non ægritudo, non inopia, non ignominia, nihil denique simile molestum nobis erit: sed puram ex omnibus rebus percipientes voluptatem, futura consequemur bona, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri gloria simul & sancto Spiritui, in sæcula sæculorum. Amen.

MONITUM
AD TRES HOMILIAS
DE DAVIDE ET SAÜLE.

Eodem quo superiores sermones anno 387. Chrysostomus has de David & Saüle Homilias habuit; ut colligere est ex Homilia prima de Davide & Saüle, numero 1. ubi ait se nuper sermonem fecisse de debitore decem millium talentorum, & ostendisse quantum malum esset injuriarum recordatio. Illa autem Homilia de debitore &c. quæ prima est in tomo tertio, eodem anno scripta est, quo per totam Quadragesimam de vitando juramento egerat. Is est annus 387. ut diximus in Monito ibidem. Quod itaque argumentum in Homilia de debitore ceperat nempe de injuriarum recordatione depellenda, deque earumdem condonatione facienda; idem ipsum argumentum in hisce tribus Homiliis exemplo Davidis strenue persequitur, & quidem adeo παθητικῶς, *ut auditorum lacrymas excusserit, atque ut videre est Antiochenos ad præceptum illud Evangelicum,* Diligite inimicos vestros, *implendum, adduxerit; ut in Quadragesima proxima eosdem a juramentis, quibus assueti erant, avocarat.*

Interpretationem latinam Erasmi, multis in locis castigavimus.

HOMILIA I.

De Davide & Saüle, deque tolerantia, & quod oporteat inimicis parcere, nec de absentibus male loqui.

1. QUOTIES diutina quæpiam ac dura inflatio corporibus inhæsit, tum & longo tempore, multoque labore, & multa sapientia in admovendis remediis est opus, ut collectus tumor absque vitæ periculo dissolvatur. Idem videre est in anima. Quoties enim aliquis morbum, qui jam radices egit in anima, multoque tempore concretus sit, radicitus evellere voluerit, non satis est ad correctionem unius duorumve dierum admonitio: verum oportet frequenter ac diebus compluribus hanc rem tractare, si modo non ad ambitionem ac voluptatem, sed ad fructum, & utilitatem munus hoc concionatoris gesturi sumus. Ideo sicut de juramentis fecimus, multis ordine diebus vobis de eodem differentes argumento: itidem de ira nunc faciamus, continuamque de ea persequamur exhortationem pro nostra quidem virili. Nam hic mihi videtur optimus esse docendi modus, si non prius desistamus consulendo quacumque de re, quam viderimus admonitionem ad effectum pervenisse. Etenim qui hodie de eleemosyna, cras de oratione, perendie de humanitate, deinde rursus de animi modestia differit, nihil horum in auditorum animis perficere recte poterit, ab hoc ad illud, rursus ab illo semper alio transiliens: sed necesse est, ut qui velit orationem in auditorum animis fructum destinatum assequi, non ante desistat iisdem de rebus admonens consulensque, nec prius ad aliud quidpiam transiliat, quam conspexerit superiorem admonitionem in eis bene fixam ac radicatam. Idem hoc facere solent ludi magistri. Non prius ad syllabas adducunt pueros, quam elementorum cognitionem in eis viderint recte confirmatam. Nuper igitur parabolam vobis de centum denariis, ac decem millibus talentorum enarrantes, ostendimus quantum esset malum injuriarum meminisse. Quem enim decem millia talentorum non perdiderant, hunc centum denarii exitio demerserunt, ac veniam pro debitis concessam in irritum revocarunt, debitæque pecuniæ remissionem dissiparunt? eumque qui fuerat a criminibus liberatus; in judicium retraxerunt, indeque in carcerem conjecerunt, denique immortali supplicio tradiderunt: Sed hodie de diverso argumento dicere tentabimus. Oportebat enim, si fieret quod æquum erat, de humanitate ac mansuetudine verba facientem, ex sese istius præclaræ philosophiæ exempla præbere,

Homilia de debitore decem millium.
Matt. 18.

A

[a] ΟΜΙΛΙΑ α'.

Εἰς τὰ κατὰ τὸν Δαυὶδ καὶ τὸν Σαοὺλ, καὶ περὶ ἀνεξικακίας, καὶ τοῦ δεῖν φείδεσθαι τῶν ἐχθρῶν, καὶ μηδὲ ἀπόντας λέγειν κακῶς.

ΟΤΑΝ χρονία τις καὶ σκληρὰ φλεγμονὴ τοῖς σώμασιν ἐναποσκιρρωθεῖσα τύχῃ, πολλοῦ μὲν χρόνου καὶ πόνου, πολλῆς δὲ τῆς ἀπὸ τῶν φαρμάκων δεῖται σοφίας, ὥστε ἀσφαλῶς αὐτῆς χαλασθῆναι τὸν ὄγκον· τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἔστιν ἰδεῖν. ὅταν γὰρ πάθος ἐῤῥιζωμένον καὶ πολὺν ἐμφιλοχωρῆσαν τῇ ψυχῇ χρόνον βούληταί τις πρόῤῥιζον ἀνελεῖν, οὐκ ἀρκεῖ μιᾶς, οὐδὲ δύο ἡμερῶν πρὸς τὴν διόρθωσιν ταύτην παραίνεσις, ἀλλὰ χρὴ πολλάκις καὶ ἐπὶ πολλαῖς τῶν ἡμέραις περὶ ταύτης διαλέγεσθαι τῆς ὑποθέσεως· εἴγε μὴ μέλλοιμεν πρὸς φιλοτιμίαν καὶ τέρψιν, ἀλλὰ πρὸς κέρδος καὶ ὠφέλειαν δημηγορεῖν. διὰ δὴ τοῦτο, ὅπερ ἐπὶ τῶν ὅρκων ἐποιήσαμεν, πολλὰς ἐφεξῆς ἡμέρας περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως διαλεχθέντες ὑμῖν, τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς ὀργῆς ἐργασώμεθα, καὶ συνεχῆ περὶ αὐτῆς ποιησώμεθα συμβουλὴν κατὰ δύναμιν τὴν ἡμετέραν. καὶ γὰρ οὗτος ἄριστος διδασκαλίας εἶναί μοι δοκεῖ τρόπος, τὸ μὴ πρότερον ἀφίστασθαι συμβουλεύοντας ὑπὲρ ὁτουοῦν, ἕως ἂν εἰς ἔργον τὴν συμβουλὴν ἐξελθοῦσαν ἴδωμεν. ὁ γὰρ σήμερον μὲν περὶ ἐλεημοσύνης, αὔριον δὲ περὶ εὐχῆς, μετ' ἐκείνην δὲ περὶ ἐπιεικείας, εἶτα πάλιν περὶ ταπεινοφροσύνης διαλεγόμενος, οὐδέτερον τούτων ἐν τοῖς ἀκροαταῖς κατορθῶσαι δυνήσεται, ἀπὸ τούτου πρὸς ἐκεῖνο, καὶ πάλιν ἀπ' ἐκείνου πρὸς ἕτερον συνεχῶς μεταπηδῶν· ἀλλὰ χρὴ τὸν μέλλοντα κατορθοῦν ἐν τοῖς ἀκούουσι τὰ λεγόμενα, μὴ πρότερον ἀφίστασθαι περὶ τῶν αὐτῶν παραινοῦντα καὶ συμβουλεύοντα, μηδὲ ἐφ' ἕτερόν τι μεταπηδᾷν, ἕως ἂν ἴδῃ τὴν προτέραν παραίνεσιν καλῶς ἐν αὐτοῖς ῥιζωθεῖσαν. τοῦτο καὶ οἱ διδάσκαλοι ποιοῦσιν· οὐ πρότερον ἐπὶ τὰς συλλαβὰς τοὺς παῖδας ἄγουσιν, ἕως ἂν τὴν τῶν στοιχείων γνῶσιν ἐν αὐτοῖς κατορθωθεῖσαν ἴδωσι. πρῴην μὲν οὖν ὑμῖν τὴν παραβολὴν ἀναγνόντες τῶν ἑκατὸν δηναρίων, καὶ τῶν μυρίων ταλάντων, ἐδείκνυμεν ὅσον ἦν κακὸν τὸ μνησικακεῖν. ὃν γὰρ οὐκ ἀπώλεσε τὰ μυρία τάλαντα, τοῦτον ἑκατὸν δηνάρια [b] κατεπόντισε, καὶ τὴν δοθεῖσαν συγγνώμην ἀνεκαλέσατο, καὶ τὴν δωρεὰν ἀπεκρούσατο, καὶ ἀπαλλαγέντα τῶν εὐθυνῶν εἰς τὸ δικαστήριον πάλιν εἰσήγαγε, κἀκεῖθεν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέβαλε, καὶ οὕτως ἀθανάτῳ αὐτὸν παρέδωκε τιμωρίᾳ. σήμερον δὲ ἐφ' ἑτέραν ὑπόθεσιν τὸν λόγον χειραγωγήσομεν. ἔδει μὲν γὰρ, εἴπερ δίκαιον ἐγίνετο, τὸν λέγοντα περὶ ἐπιεικείας τε καὶ πρᾳότητος, οἴκοθεν καὶ παρ' ἑαυτοῦ τὰ παραδείγματα παρέχειν τῆς καλῆς ταύτης

B C D E

a Collata cum cod. Regio 1975 item cum 1963. Infra ἐναποσκιρρωθεῖσα. Composita vox ignota Lexicis; ubi tamen reperimus σκιρρόω, & ἀποσκιρρόω, obduro, & quasi callum facio.

b Reg. κατεδίκασε. Morel. κατεπόντισε.

φιλοσοφίας, ὥστε καὶ διὰ τῶν λόγων διδάσκειν, καὶ διὰ τῶν ἔργων παιδεύειν. ἐπειδὴ δὲ πολὺ ταύτης ἀποδέομεν τῆς ἀρετῆς ἡμεῖς, ἕνα τινὰ τῶν ἁγίων ἑλκύσαντες εἰς μέσον, καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν στήσαντες τῶν ὑμετέρων, ἐναργῆ τινα καὶ δυνατὴν ὑμῖν ποιησόμεθα τὴν παράκλησιν, ὥσπερ ἀρχέτυπόν τινα εἰκόνα, τὴν ἀρετὴν τοῦ δικαίου μιμεῖσθαι παρακελευόμενοι καὶ ὑμῖν καὶ ἡμῖν αὐτοῖς. Τίνα οὖν εἰς μέσον ἀγαγεῖν χρὴ περὶ ἐπιεικείας διαλεγόμενον; τίνα δὲ ἄλλον, ἀλλ' ἢ τὸν τὴν μαρτυρίαν ἄνωθεν δεξάμενον, καὶ ἐπὶ τούτῳ μάλιστα θαυμασθέντα; εὗρον γάρ, φησι, Δαυὶδ τὸν τοῦ Ἰεσσαὶ ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου. ὅταν δὲ ὁ θεὸς ἀποφαίνηται, οὐδεμία τοῖς ἀντιλέγουσιν ὑπολέλειπται πρόφασις. ἀδέκαστος γὰρ ἡ ψῆφος ἐκείνη, οὔτε πρὸς χάριν, οὔτε πρὸς ἀπέχθειαν τοῦ θεοῦ κρίνοντος, ἀλλὰ τῇ τῆς ψυχῆς ἀρετῇ γυμνῇ ψηφιζομένου. οὐ διὰ τοῦτο δὲ μόνον αὐτὸν εἰς μέσον ἄγομεν, ὅτι παρὰ τοῦ θεοῦ τὴν ψῆφον ἐδέξατο, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἐν τῇ παλαιᾷ τραφέντων ἐστί. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ τῆς χάριτος φανῆναί τινα καθαρὸν ὀργῆς, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀφιέντα τὰ ἁμαρτήματα, καὶ τῶν λελυπηκότων φειδόμενον, θαυμαστὸν οὐδέν, [a] μετὰ τὸν τοῦ Χριστοῦ θάνατον, μετὰ τὴν τοσαύτην τῶν ἁμαρτημάτων ἄφεσιν, μετὰ τὰ φιλοσοφίας γέμοντα ἐπιτάγματα· τὸ δὲ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς, ἡνίκα ὁ νόμος συνεχώρει ὀφθαλμὸν ἐξορύττειν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος, καὶ τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι τὸν ἀδικήσαντα, φανῆναί τινα ὑπερβάντα τὰ μέτρα τῶν προσταγμάτων, καὶ πρὸς τὴν ἀποστολικὴν φθάσαντα φιλοσοφίαν, τίνα μὲν οὐκ ἂν ἐκπλήξειε τῶν ἀκουόντων; τίνα δὲ οὐκ ἂν τῶν μὴ ζηλούντων πάσης ἀποστερήσειε συγγνώμης τε καὶ ἀπολογίας; ἵνα δὲ ἀκριβέστερον αὐτοῦ καταμάθωμεν τὴν ἀρετήν, δότε μοι μικρὸν ἀνωτέρω τὸν λόγον ἀγαγεῖν, καὶ τὰς εὐεργεσίας εἰπεῖν, ἃς εἰς τὸν Σαοὺλ κατέθετο ὁ μακάριος οὗτος ἀνήρ. τὸ μὲν γὰρ ἁπλῶς ἐχθρὸν λυπήσαντα μὴ ἀμύνασθαι, θαυμαστὸν οὐδέν· τὸ δὲ ἄνθρωπον εὐεργετηθέντα πολλὰς καὶ μεγάλας εὐεργεσίας, εἶτα ἀντὶ τῶν εὐεργεσιῶν ἐκείνων καὶ ἅπαξ καὶ δὶς καὶ πολλάκις ἀνελεῖν ἐπιχειρήσαντα τὸν εὐεργέτην, λαβόντα εἰς χεῖρας, καὶ κύριον γενόμενον ἀνελεῖν, καὶ αὐτὸν ἀφεῖναι, καὶ τῆς ἑτέρων ἐπιβουλῆς ἐξαρπάσαι, καὶ ταῦτα πάλιν τοῖς αὐτοῖς ἐπιθήσεσθαι μέλλοντα, τίνα ἂν καταλίποι λοιπὸν φιλοσοφίας ὑπερβολήν;

Τίνας οὖν εὐηργέτησεν ὁ Δαυὶδ εὐεργεσίας τὸν Σαοὺλ, καὶ πότε καὶ πῶς, ἀνάσχεσθε διὰ βραχέων διηγουμένου. πολέμου γάρ ποτε τοὺς Ἰουδαίους καταλαβόντος χαλεπωτάτου, καὶ πάντων καταπεπληχότων καὶ δεδοικότων, καὶ οὐδενὸς προκύψαι τολμῶντος, ἀλλ' ἐν ἐσχάτοις τῆς πόλεως οὔσης ἁπάσης, καὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἑκάστου βλέποντος, καὶ καθ' ἑκάστην ἀποθανεῖσθαι τὴν ἡμέραν προσδοκώντων ἁπάντων, καὶ τῶν ἐπὶ τὸ βάραθρον ἀγομένων ἀθλιώτερον ζώντων τὸν βίον, εἰσελθὼν οὗτος ἀπὸ τῶν προβάτων ἐπὶ τὸ πα-

[a] Reg. Μετὰ γὰρ τὸν τοῦ Χριστοῦ θάνατον φανῆναι τοῦτο ποιῶν· μετὰ τήν.

A atque ita simul & verbis eam docere, & factis ad eam instituere. Quoniam autem nos ab hac virtute longo absumus intervallo, uno quopiam e numero sanctorum in medium producto, oculisque vestris subjecto, perspicuam quamdam ac potentem adhibebimus exhortationem, ut quasi ad archetypi cujusdam æmulationem adhortemur & vos & nos ipsos. Quis igitur in medium proferendus est de humanitate dicturo? Quis vero alius, quam is qui cælesti testimonio laudari meruit, ob hoc ipsum maxime suspiciendus? *Inveni*, inquit, *David filium Jesse, virum secundum cor* B *meum.* Porro posteaquam Deus pronunciavit, nulla contradicendi reliqua est occasio. Nam illius calculus incorruptus est, eo quod Deus nec ad gratiam, nec per odium judicat, sed pro mera animi virtute fert suffragium. At non ob id tantum hunc in medium produximus, quod Dei suffragio fuerit laudatus, verum etiam quod sit ex iis qui sub veteri lege sunt educati. Siquidem sub lege gratiæ exstitisse quempiam ab ira purum, & inimicis delicta condonantem, ac parcentem iis a quibus fuerit molestia affectus, nihil sane mirum, videlicet post Christi mortem, postquam ille C tam clementer nobis omnia peccata remisit, post tot præcepta referta evangelicæ philosophiæ. Cæterum in vetere testamento cum lex permitteret oculum pro oculo effodere, ac dentem pro dente extundere, eumque qui læsisset talionis pœna ulcisci, aliquem exstitisse qui præceptorum fines transilierit, adque Apostolicam pervenerit philosophiam, quem auditorum non adducet in stuporem? quem si non imitemur, non privet omni venia, omnique excusatione? Sed ut accuratius ejus D virtutem cognoscatis, concedite mihi ut orationem paulo altius repetam, ac beneficia commemorem quæ beatus ille vir in Saülem contulit. Nam non ulcisci inimicum qui simpliciter læsit, non mirum est. At qui hominem a se multis affectum beneficiis, sed qui pro benefactis beneficum semel atque iterum, imo frequenter interficere conatus sit, posteaquam in manus incidisset, ut jam liceret occidere, non ipsum dimisit tantum, verum etiam ex aliorum insidiis eripuit; præsertim cum sciret illum post eadem moliturum, quid is reliquum fecit, quod ad summam philo- E sophiam possit adjungi?

David exemplar humanitatis.

1. Reg. 13. 14. Act. 13. 22.

Exod. 21. 24.

2. Quibus autem beneficiis David affecerit Saülem, quando & quo pacto, paucis enarrantem me sustinete. Cum aliquando Judæi bello difficillimo premerentur, adeo ut omnes pavore essent consternati, nec quisquam auderet erigere caput, sed in extrema desperatione esset civitas, singulis mortem præ oculis habentibus, quotidieque interitum exspectantibus cunctis, ut vitam agerent miseriorem iis qui degunt in teterrimo carcere, hic ab ovibus veniens ad exercitum, cum per ætatem

Beneficia Davidis in Saülem.

nec artem bellandi callere posset, ac laborum militarium rudis esset, ipse pro universis bellum in se recepit, ac feliciter rem gessit, supra quam quisquam sperasset. Quamquam etiam si virtuti defuisset eventus, tamen ob solam animi promtitudinem egregiumque propositum coronandus erat. Jam si quis e numero militum ætate vigens facinus hoc designasset, nihil fuisset mirum, videlicet id postulante militari lege. At hic qui nullam videbat necessitatem huc adigentem, ac multos etiam habebat dehortantes: Nam & frater illum increpavit, & Rex perspiciens illum nondum ætate maturum, ac periculis perferendis inhabilem cohibuit, 1.Reg 17.33. ac manere jussit, dicens: *Non poteris ire, quoniam puer es: ille vero vir est bellator ab adolescentia sua*: attamen cum nulla illum provocaret occasio, suapte sponte & ex sese divino accensus zelo, patriæque caritate, perinde quasi oves cerneret verius quam homines, & quasi canes invasurus esset potius quam tam numerosum hominum exercitum, adeo intrepide ad Barbaros cucurrit: idque temporis tantam erga Regem solicitudinem declaravit; ut illum etiam ante prælium ac victoriam in faciem prostratum erexerit. Neque enim factis modo juvit illum, sed ante factum etiam verbis hortatus est bono animo ut esset, ac persuasit, utque de eventu bonam conciperet spem, effe- Ibid. 32. cit ita loquens. *Ne concidat cor domini mei in ipso, quoniam servus tuus ibit, pugnabitque cum alienigena hoc.* Quæso, num hoc parvum videtur, nulla necessitate compulsum, suam ipsius vitam prodere, & in eorum utilitatem a quibus nihil unquam acceperat beneficii, in medios hostes irruere? Annon par erat, hunc post tale facinus ornato titulo domini columnis inscripto, & publicum civitatis servatorem appellare, qui & regni decus, & civitatum fundamenta, & omnium vitam opitulante Dei gratia servarit? Quod esse poterat aliud beneficium hoc majus? Neque enim in gloriam aut potentiam, sed in ipsam ipsius vitam beneficium hoc contulit, & ab ipsis mortis portis revocavit: itaque si humanum quidem subsidium spectes, illius beneficio deinde vixit Rex, ac principatum servavit. Et postea, quam illi reposuit gratiam? Nam si quis perpendat præclare gestorum magnitudinem, etiamsi rex a suo capite detractam coronam Davidis capiti imposuisset, nunquam parem retulisset gratiam, sed ampliorem debuisset. Hic enim & vitam & regnum illi donavit, ille vero huic regnum tantum erat cessurus. Verumtamen consideremus relatam pro benefactis gratiam. Quæ tandem erat illa? De cætero & ab illo die suspectum habuit David, & ab illo metuit sibi. Cur & quam ob causam? Nam & suspicionis causa commemoranda est. Neque enim quidquid

A παράταξιν, καὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς τέχνης ἀτέλειαν παρεχούσης αὐτῷ τῶν πολεμικῶν πόνων· τὸν ἁπάντων αὐτὸς ἀνεδέξατο πόλεμον, καὶ κατώρθωσεν ἐλπίδος ἁπάσης κρείττονα κατορθώματα· καίτοι εἰ καὶ μηδὲν ἦν κατωρθωκὼς, τῆς προθυμίας αὐτὸν, καὶ τῆς προθέσεως ἕνεκεν στεφανοῦσθαι ἔδει μόνον. τὸ μὲν γὰρ στρατιώτην τινὰ τῶν ἐν ἡλικίᾳ ποιῆσαι τοῦτο, θαυμαστὸν οὐδέν· ὁ γὰρ τῆς στρατείας νόμος τοῦτο ἀπῄτει· τοῦτον δὲ οὐδεμίαν ὁρῶν ἀνάγκην ἐπικειμένην, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς τοὺς κωλύοντας ἔχων· καὶ γὰρ καὶ ὁ ἀδελφὸς ἐπετίμησε, καὶ ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸ τῆς ἡλικίας B ἄωρον, καὶ τὸ τῶν κινδύνων ἀφόρητον βλέπων, κατεῖχε καὶ μένειν ἐκέλευε λέγων· οὐ δυνήσῃ πορευθῆναι, ὅτι σὺ παιδάριον εἶ, αὐτὸς δὲ ἀνὴρ πολεμιστὴς ἐκ νεότητος αὐτοῦ· ἀλλ' ὅμως οὐδεμιᾶς αὐτὸν ἑλκούσης προφάσεως, οἴκοθεν καὶ παρ' ἑαυτοῦ διαθερμανθεὶς θείῳ ζήλῳ καὶ τῷ τῆς πατρίδος ἔρωτι, ὥσπερ πρόβατα μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις ὁρῶν, καὶ ὡς κύνας μᾶλλον ἢ στρατόπεδον ἀνθρώπων τοιοῦτον μέλλων ἐλαύνειν, οὕτω μετ' ἀδείας ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἔτρεχε· καὶ τοσαύτην περὶ τὸν βασιλέα κηδεμονίαν ἐπεδείξατο τότε, ὡς καὶ πρὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς νίκης ἐπ' ὄψιν αὐτὸν κείμενον ἀναστῆσαι. οὐ γὰρ δὴ μόνον C αὐτὸν τοῖς ἔργοις μετὰ ταῦτα ὠφέλει· ἀλλὰ καὶ πρὸ τούτου τοῖς ῥήμασι παρεκάλει καὶ θαῤῥεῖν ἔπειθε, καὶ χρηστὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας ἔχειν, οὕτω λέγων· μὴ συμπεσέτω ἡ καρδία τοῦ κυρίου μου ἐπ' αὐτὸν, ὅτι ὁ δοῦλός σου πορεύσεται, καὶ πολεμήσει μετὰ τοῦ ἀλλοφύλου τούτου. ἆρα μικρὸν τοῦτο, εἰπέ μοι, [a] τὸν μηδεμίαν ἀνάγκην ἔχοντα, τὴν ψυχὴν ἐπιδοῦναι τὴν ἑαυτοῦ, καὶ ὑπὲρ τῆς ἐκείνων ὠφελείας εἰς μέσους πηδῆσαι τοὺς πολεμίους, μηδὲν μηδέποτε παρ' αὐτῶν εὖ παθόντα; ἆρα οὐκ ἔδει αὐτὸν μετὰ ταῦτα δεσπότην ἐπιγράφεσθαι, καὶ σωτῆρα κοινὸν τῆς πό- D λεως ἀναγορεύειν, τὸν καὶ τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας, καὶ τὸ τῶν πόλεων ἔδαφος, καὶ τὴν ἁπάντων ζωὴν μετὰ τὴν τοῦ θεοῦ χάριν διατηρήσαντα; ποία γὰρ ταύτης εὐεργεσίας μείζων ἑτέρα ἦν; οὐ γὰρ εἰς χρήματα, οὐδὲ εἰς δόξαν καὶ δυναστείαν, ἀλλ' εἰς αὐτὴν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν τὴν εὐεργεσίαν κατέθετο, καὶ ἐξ αὐτῶν αὐτὸν [b] ἀνεκαλέσατο τῶν τοῦ θανάτου πυλῶν, καὶ τόγε εἰς ἄνθρωπον ἧκον, δι' ἐκεῖνον ἔζη λοιπὸν ὁ βασιλεὺς, E καὶ ἀπέλαυε τῆς ἀρχῆς. τίσιν οὖν αὐτὸν μετὰ ταῦτα ἠμείψατο; εἰ μὲν γὰρ αὐτό τις τῶν κατορθωμάτων ἴδοι τὸ μέγεθος, οὐδ' εἰ τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς αὐτοῦ λαβὼν κεφαλῆς ἐπὶ τὴν τοῦ Δαυὶδ ἔθηκεν, οὐδέπω τὴν ἀξίαν ἦν ἀποδεδωκὼς, ἀλλὰ τὸ πλέον ὀφείλων. ἐκεῖνος μὲν γὰρ καὶ ζωὴν καὶ βασιλείαν αὐτῷ ἐχαρίσατο· οὗτος δὲ βασιλείας αὐτῷ παραχωρεῖν ἔμελλε μόνης. πλὴν ἀλλ' ἴδωμεν αὐτοῦ τὰς ἀμοιβάς. τίνες οὖν ἦσαν αὗται; δι' ὑποψίας εἶχεν αὐτὸν λοιπὸν, καὶ ὑπεβλέπετο ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης. τίνος ἕνεκεν, καὶ διὰ τί; ἀναγκαῖον γὰρ καὶ τῆς ὑποψίας τὴν αἰτίαν εἰπεῖν.

a Regii duo τὸ μηδεμίαν.

b Regii duo ἀνεκάλεσε.

A οὐδὲν μὲν γὰρ, ὅσον ἂν εἴπῃ τις, ἐρεῖ δίκαιον. πρὸς γὰρ τὸν τὴν ψυχὴν χαρισάμενον, καὶ τὴν ζωὴν δωρησάμενον, ποία δικαίας ὑποψίας πρόφασις ἦν; πλὴν ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν αἰτίαν τῆς ἔχθρας ἴδωμεν, ἵνα μάθητε, ὅτι καὶ τῆς νίκης οὐκ ἔλαττον καὶ διὰ ταῦτα τιμᾶσθαι δίκαιος ἦν, δι' ἅπερ ὑπωπτεύετο καὶ ἐπεβουλεύετο μετὰ ταῦτα. τίς οὖν ἡ αἰτία τῆς ὑποψίας ἦν; ἐπειδὴ τοῦ βαρβάρου τὴν κεφαλὴν ἔλαβε, καὶ τὰ λάφυρα ἔχων ἐπανῄει, ἐξῆλθον αἱ χορεύουσαι, φησὶν, ᾄδουσαι καὶ λέγουσαι· ἐπάταξε Σαοὺλ ἐν χιλιάσιν αὐτοῦ, B καὶ Δαυὶδ ἐν μυριάσιν αὐτοῦ. καὶ ὠργίσθη Σαοὺλ, καὶ ἦν ὑποβλεπόμενος τὸν Δαυὶδ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπέκεινα. τίνος ἕνεκεν, εἰπέ μοι; μάλιστα μὲν γὰρ εἰ καὶ ἀδίκως ταῦτα ἐλέγετο, οὐδὲ οὕτως πρὸς αὐτὸν ἀπεχθῶς διατεθῆναι ἔδει, ἀλλ' ἀπὸ τῶν γεγενημένων τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ μαθόντα, καὶ ὅτι μηδενὸς ἀναγκάζοντος, μηδὲ βιαζομένου, ἐξ οἰκείας εὐνοίας τοσοῦτον ὑπέμεινε κίνδυνον, μηδὲν μηκέτι λοιπὸν ὑποπτεύειν περὶ αὐτοῦ πονηρόν. νυνὶ δὲ καὶ τὸ δίκαιον εἶχον αἱ εὐφημίαι. καὶ εἰ χρή τι θαυμαστὸν εἰπεῖν, τῷ Σαοὺλ ἐχαρίσαντο μᾶλλον, ἢ τῷ Δαυὶδ ταῦτα λέγουσαι· καὶ ἀγαπᾷν αὐτὸν ἐχρῆν, ὅτι τὰς χιλιάδας γοῦν ἔδωκαν αὐτῷ. C τί οὖν ἀγανακτεῖ, ὅτι ἔδωκαν τὰς μυριάδας ἐκείνῳ; εἰ μὲν γὰρ ἦν τι συντελέσας εἰς τὸν πόλεμον, καὶ μικρὰν γοῦν τινα μοῖραν εἰσενεγκὼν, καλῶς ταῦτα ἐλέγετο, ὅτι Σαοὺλ ἐν χιλιάσι, καὶ Δαυὶδ ἐν μυριάσιν. εἰ δὲ αὐτὸς μὲν δεδοικὼς καὶ τρέμων ἔνδον ἐκάθητο, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀποθανεῖσθαι προσδοκῶν, οὗτος δὲ τὸ πᾶν εἰργάσατο, πῶς οὐκ ἄτοπον ἦν, τὸν μηδὲν εἰς τοὺς κινδύνους ἐκείνους συμβαλλόμενον ἀγανακτεῖν, ὅτι μὴ τὸ πλέον τῆς εὐφημίας ἔλαβεν; εἰ γὰρ ἀγανακτεῖν ἐχρῆν, τὸν Δαυὶδ ἀγανακτεῖν ἔδει, ὅτι τὸ πᾶν αὐτὸς κατορθώσας, μεριστὴν ἕτερον ἔχει τῆς εὐφημίας. D

Πλὴν ἀλλ' οὐδὲν τούτων λέγω, ἀλλ' ἐκεῖνο ἂν εἴποιμι· ἔστω κακῶς πεποιηκέναι τὰς γυναῖκας, καὶ ἐγκλημάτων ἀξίας εἶναι καὶ κατηγορίας· τί ταῦτα πρὸς τὸν Δαυίδ; οὐ γὰρ δὴ τὰ ᾄσματα αὐτὸς συνέθηκεν, οὐδὲ ἐκείνας λέγειν ἅπερ ἔλεγον αὐτὸς ἀνέπεισεν, οὐδὲ κατεσκεύασε τοῦτον τὸν τρόπον γενέσθαι τῆς εὐφημίας. ὥστε εἰ καὶ ἀγανακτεῖν ἔδει, ἐκείναις ἐχρῆν ἀγανακτεῖν, οὐ τῷ κοινῷ τῆς πόλεως εὐεργέτῃ καὶ μυρίων στεφάνων ἀξίῳ. ὁ δὲ ἐκείνας ἀφεὶς, E ἐπὶ τοῦτον ᾔει. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τῆς εὐφημίας ἐκείνης ἐπαρθεὶς ὁ μακάριος ἐφθόνει τῷ κρατοῦντι καὶ ὕβριζεν εἰς αὐτὸν, καὶ διέπτυσεν αὐτοῦ τὴν βασιλείαν, τάχα εἶχέ τινα λόγον ὁ φθόνος· εἰ δὲ ἐπιεικέστερος ἐγίνετο καὶ πρᾳότερος, καὶ τὴν τῶν ἀρχομένων ἔμενε διατηρῶν τάξιν, ποίαν εἶχε δικαίαν πρόφασιν ἡ λύπη; ὅταν μὲν γὰρ ὁ τιμώμενος ἐπαίρηται κατὰ τοῦ παρευδοκιμουμένου, καὶ διατελῇ ταῖς τιμαῖς εἰς ὕβριν κεχρημένος ἐκείνου, λαμβάνει τινὰ ἀφορμὴν τὸ πάθος· ὅταν δὲ μένῃ τιμῶν, μᾶλλον δὲ θεραπεύων

aliquis dixerit, idem esse justum affirmabit. Nam erga eum qui animam impendit, & vitam dedit, quæ poterat esse justa suspicionis causa? Sed tamen ipsam inimicitiæ causam inspiciamus, ut aliquid discatis, quod nec ipsa victoria sit inferius: quodque David sit honore dignus ob ea ipsa, propter quæ deinceps venit in suspicionem, & insidiis appetitus est. Quæ igitur erat suspicionis causa? Postquam Barbari illius caput abstulit, & spolia gestans rediit: *Exierant*, inquit, *mulieres canentes ac dicentes: Percussit Saül in millibus suis, & David in decem millibus suis. Et iratus est Saül, & suspectum habuit David ab eo die ac deinceps.* Cujus obsecro rei gratia? Etiamsi hæc præter meritum fuissent dicta, ne sic quidem oportebat hostilem in Davidem gerere animum. Sed postquam ex rebus gestis, illius erga se benevolentiam habebat compertam, quippe qui nullo cogente aut compellente, suapte benevolentia tantum subisset discriminis, non oportebat deinceps quidquam de illo suspicari mali. Nunc autem jure laudes proferebantur; & si fas est vera proloqui, in Saülis gratiam illa dicta sunt potius, quam in Davidis. Debebat autem satis habere, quod illi tribuissent mille. Cur igitur indignatus est, quod Davidi tribuerint decem millia? Etenim si Rex ad bellum finiendum vel paululum aliquid momenti contulisset, recte tum dictum fuisset, *Saül in millibus, David in decem millibus.* Quod si ipse quidem pavidus ac tremens domi desedit: in singulos dies mortem exspectans, hic autem totum facinus peregit: annon absurdum erat, eum qui nihil ad depellenda pericula contulerat, ob id indignari, quod non plus laudis tulisset? Nam si indignandum erat, Davidem potius conveniebat indignari: quod cum solus totum gessisset, alterum haberet laudis participem.

1 Reg 18.7

3. Sed horum nihil dico: verum illud dixerim: ut donemus non recte fecisse mulieres, easque fuisse crimini obnoxias, & accusatione dignas, quid hæc ad Davidem? Neque enim ipse composuerat cantionem, neque illis suaserat, ut dicerent quæ dicebant, neque adornarat illum laudationis modum. Proinde etiamsi indignandum erat, mulieribus oportuit indignari, non de civitate benemerito, & infinitis digno coronis. At Saül omissis illis in David irascebatur. Jam si ea laude sublatus ille beatus invidisset rerum potienti, fuissetque ipsi contumeliosus, & aspernatus fuisset ejus imperium, forsitan aliqua fuisset invidendi causa. At si factus fuit humanior ac modestior, si in subditorum ordine se continuit, quæ tandem erat justa dolendi causa? Siquidem cum is qui honore afficitur, attollitur adversus eum a quo provectus est, nec desinit in illius contemtum honore abuti, habet dolor nonnullam excusationem. Cæterum ubi persistit in honorando illum, aut

potius magis obsequitur, ceditque in omnibus, quem postea potest habere prætextum invidia? Itaque etiamsi nihil aliud præclare gestum fuisset, ob hoc ipsum tamen magis erat diligendus, quod cum tantam nactus esset occasionem occupandi regni, perstiterit in sua modestia. Neque enim quæ prius gesta sunt tantum, verum nec ea quæ consequuta sunt, superioribus illis multo præclariora, sustulerunt illi animos. Quæ tandem illa? *Erat*, inquit, *David prudens in omnibus viis suis, & Dominus omnipotens erat cum eo, universusque Israël & Juda diligebat David, quoniam ipse ingrediebatur, & egrediebatur ante conspectum populi*, & Melchol filia Saül, & universus Israël diligebat illum, & sapiebat supra omnes servos Saül, & honorabatur nomen illius valde. Et Jonathas filius Saül diligebat David vehementer. Verumtamen cum universum populum ac Regis familiam sibi conciliatam haberet, cum ubique in bellis vinceret, nec unquam frustraretur successu, cumque pro bene gestis rebus illis, talem gratiam reciperet, non erexit cervicem, nec regnum affectavit, nec hostem ultus est, sed perseveravit in benefaciendo, & in bellis pro Rege feliciter gerendis. Quis est tam efferatus & crudelis, cui ista non fuerint persuasura, ut inimicitiam deponeret, & invidiam abjiceret? At crudelem illum & inhumanum nihil horum flexit, sed ad hæc omnia cæcus, & invidiæ deditus conatus est illum e medio tollere: & quid obsecro facientem? nam id majus est ac stupendum, canentem cithara, & ipsius insaniam sedantem. *David*, inquit, *psallebat manu sua quotidie: & hasta in manu Saül: ac sustulit Saül lanceam, dixitque, infigam in David, & fixit in parietem: & declinavit David a facie ejus bis.* Potestne huic malitiæ quidquam adjungi? Illa forte quæ post subsequuta sunt. Qui nuper hostes abegerat, per quem civitas sibi fuerat reddita, cunctis pro victoria victimas immolantibus: Saül beneficum & servatorem, ac bonorum illorum auctorem conatus est interficere psallentem: ac ne beneficiorum quidem memoria furentem illum ac delirantem coërcuit, sed semel & bis torsit in illum lanceam, cupiens occidere. Et hujusmodi mercedem illi pro susceptis periculis reposuit. Idque fecit non uno die, sed sæpius. At sanctus ille post hæc omnia perseveravit curare Regis negotia, proque salute illius suscipere pericula, & in acie stare in præliis omnibus, suoque periculo servare trucidatorem suum: denique nec dictis, nec factis contristavit immitem illam feram, sed concessit in omnibus, dictoque audiens fuit: Cumque victoriæ præmium non accepisset, sed omnium illorum periculorum mercede fraudatus esset, ne verbo quidem expo-

Non effertur David ob prosperum successum.

1. Reg. 18. 5.

1. Reg. 18. 11

A μειζόνως, καὶ εἴκων ἐν ἅπασι, ποίαν ἂν ἔχοι πρόφασιν ἡ βασκανία λοιπόν; ὥστε εἰ καὶ μηδὲν αὐτῷ [a] κατώρθωται ἕτερον, δι' αὐτὸ τοῦτο μειζόνως αὐτὸν ἀγαπᾶν ἔδει, ὅτι τοσαύτην ἀφορμὴν λαβὼν πρὸς τυραννίδος ἐπίθεσιν, ἔμενε τὴν αὐτῷ πρέπουσαν ἐπιείκειαν διατηρῶν· οὐδὲ γὰρ δὴ μόνον τὰ πρότερα, ἀλλ' οὐδὲ τὰ μετὰ ταῦτα πολλῷ μείζονα ὄντα ἐπῆρεν αὐτόν. ποῖα δὴ ταῦτα; ἦν Δαυὶδ συνιῶν, φησιν, ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ, καὶ κύριος παντοκράτωρ μετ' αὐτοῦ, καὶ πᾶς Ἰσραὴλ καὶ Ἰούδας ἠγάπων τὸν Δαυὶδ, ὅτι αὐτὸς ἐξεπορεύετο καὶ εἰσεπορεύετο πρὸ προσώπου τοῦ λαοῦ. καὶ Μελχὼλ ἡ θυγάτηρ Σαοὺλ καὶ πᾶς Ἰσραὴλ ἠγάπα αὐτὸν, καὶ B συνῆκε παρ' ἅπαντας τοὺς δούλους Σαούλ· καὶ ἐτιμήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ σφόδρα· καὶ Ἰωνάθαν υἱὸς Σαοὺλ ἠγάπα τὸν Δαυὶδ σφόδρα· ἀλλ' ὅμως τὸν δῆμον ἅπαντα καὶ τὴν οἰκίαν τοῦ βασιλέως οἰκειωσάμενος, καὶ κρατῶν ἐν τοῖς πολέμοις πανταχοῦ, καὶ οὐδαμοῦ διαμαρτάνων, καὶ τοιαύτας ἀντὶ τῶν εὐεργεσιῶν ἐκείνων ἀπολαβὼν τὰς ἀμοιβὰς, οὐκ ἐξετραχηλίζετο, οὐδὲ ἐπεθύμει τῆς βασιλείας, οὐδὲ ἠμύνατο C τὸν ἐχθρὸν, ἀλλ' ἔμενεν εὐεργετῶν, καὶ τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ πολέμους κατορθῶν. τίνα οὐκ ἂν ἔπεισε ταῦτα ἐκτεθηριωμένον καὶ ἄγριον καταθέσθαι τὴν ἔχθραν, καὶ ἀπαλλαγῆναι τῆς βασκανίας, ἀλλὰ τὸν ὠμὸν ἐκεῖνον καὶ ἀπάνθρωπον οὐδὲν τούτων ἔπεισεν· ἀλλὰ πρὸς ἅπαντα ἀποτυφλωθεὶς, καὶ τῇ βασκανίᾳ τὴν ψυχὴν ἐπιδοὺς, ἀνελεῖν αὐτὸν ἐπιχειρεῖ· καὶ τί ποιοῦντα; τοῦτο γάρ ἐστι τὸ μεῖζον καὶ θαυμαστόν· ψάλλοντα καὶ καταστέλλοντα αὐτοῦ τὴν μανίαν. Δαυὶδ ἔψαλλε τῇ χειρὶ αὐτοῦ, φησιν, ὡς καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καὶ τὸ δόρυ ἐν τῇ χειρὶ Σαούλ· καὶ ἦρε Σαοὺλ τὸ δόρυ, καὶ εἶπε· παταξω ἐν Δαυὶδ, καὶ D ἐπάταξεν ἐν τῷ τοίχῳ, καὶ ἐξέκλινε Δαυὶδ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ δίς. ἆρα ἂν [b] ἔχοι τις εἰπεῖν μείζονα τούτων πονηρίας ὑπερβολήν; ἆρα δὲ καὶ τὰ μετὰ ταῦτα; ἄρτι τῶν πολεμίων ἀπελαθέντων, καὶ τῆς πόλεως ἑαυτὴν ἀνακτησαμένης, καὶ πάντων ἐπινίκια θυόντων, τὸν εὐεργέτην καὶ σωτῆρα καὶ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων αἴτιον ἀνελεῖν ἐπεχείρησε ψάλλοντα, καὶ οὐδὲ τῆς εὐεργεσίας ἡ ὑπόθεσις τὸν μεμηνότα καὶ παραπαίοντα κατέστειλεν ἐκεῖνον, ἀλλὰ καὶ ἅπαξ καὶ δὶς ἠκόντισε, βουλόμενος ἀνελεῖν. καὶ τοιαύτας αὐτῷ ἀντὶ τῶν κινδύνων τὰς ἀμοιβὰς ἐδίδου. καὶ πολ- E λάκις τοῦτο ἐποίησε, καὶ οὐκ ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ· ὁ δὲ ἅγιος ἐκεῖνος καὶ μετὰ ταῦτα πάντα ἔμενε τὰ ἐκείνου θεραπεύων, καὶ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ κινδυνεύων, καὶ παρατασσόμενος ἐν τοῖς πολέμοις ἅπασι, καὶ τὸν ἑαυτοῦ διασώζων σφαγέα τοῖς οἰκείοις κινδύνοις, καὶ οὔτε ἐν ῥήμασιν, οὔτε ἐν πράγμασιν ἐλύπησε τὸν ἄγριον θῆρα ἐκεῖνον, ἀλλὰ πρὸς πάντα εἶκε καὶ ὑπήκουε, καὶ τὸ ὁρισθὲν αὐτῷ τῆς νίκης ἔπαθλον οὐ λαβὼν, ἀλλ' ἀποστερηθεὶς τὸν μισθὸν τῶν κινδύνων ἐκείνων, οὐδὲ λόγῳ ποτὲ ἐνε-

a Reg. κατώρθωται.

b Sic Reg. melius quam editi.

κάλεσεν,

ἐκάλεσεν, οὐ τοῖς στρατιώταις, οὐ τῷ βασιλεῖ, οὐ γὰρ ἐπὶ μισθῷ ταῦτα ἔπραττεν ἀνθρωπίνῳ, ἀλλὰ τὴν ἄνωθεν ἐκδεχόμενος ἀμοιβήν. καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἐστὶ τὸ θαυμαστὸν, ὅτι οὐκ ἀπῄτησε τὸν μισθὸν, ἀλλ' ὅτι καὶ διδόμενον διεκρούσατο διὰ πολλὴν ταπεινοφροσύνης ὑπερβολήν. ἐπειδὴ γὰρ ὁ Σαοὺλ πάντα κινῶν καὶ πραγματευόμενος οὐκ ἴσχυσεν αὐτὸν ἀνελεῖν, ῥάπτει τὸν διὰ τοῦ γάμου δόλον, καὶ καινόν τινα προικὸς καὶ [a] ἕδνων ἐπινοεῖται τρόπον. οὐ γὰρ βούλεται, φησιν, ὁ βασιλεὺς ἕδνα, ἀλλ' ἢ ἑκατὸν ἀκροβυστίας ἐκδικῆσαι εἰς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ βασιλέως. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ἄνελέ μοι, φησιν, ἑκατὸν ἄνδρας, καὶ τοῦτο ἀντὶ τῶν ἕδνων ἔσται μοι. ταῦτα δὲ ἔλεγε βουλόμενος αὐτὸν προφάσει τοῦ γάμου παραδοῦναι τοῖς ἐχθροῖς.

Ἀλλ' ὅμως ὁ Δαυῒδ κατὰ τὴν αὐτοῦ πραότητα τὰ πράγματα κρίνων, διεκρούσατο τὸν γάμον, οὐ διὰ τὸν κίνδυνον, οὐδὲ διὰ τὸν φόβον τῶν πολεμίων, ἀλλὰ διὰ τὸ νομίζειν ἀνάξιον ἑαυτὸν εἶναι τῆς πρὸς ἐκεῖνον συγγενείας, καὶ ταυτὶ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ λέγει τὰ ῥήματα· εἰ κοῦφόν ἐστιν ἐν ὀφθαλμοῖς ὑμῶν ἐπιγαμβρεῦσαί με τῷ βασιλεῖ; ἐγὼ δὲ ἀνὴρ ταπεινὸς καὶ οὐκ ἔντιμος. καὶ μὴν ὀφειλὴ τὸ πρᾶγμα ἦν, καὶ μισθὸς καὶ ἀνταπόδοσις τῶν πόνων· ἀλλ' οὕτως ἦν συντετριμμένην ἔχων τὴν καρδίαν, ὡς μετὰ τοσαῦτα κατορθώματα καὶ λαμπρὰν οὕτω νίκην καὶ ὑπόσχεσιν ὡμολογημένην, ἀνάξιον εἶναι νομίζειν τοῦ λαβεῖν τὸν ὀφειλόμενον αὐτῷ μισθόν· καὶ ταῦτα ἐνόμιζε, πάλιν μέλλων κινδυνεύειν. ἐπειδὴ δὲ τῶν πολεμίων ἐκράτησε, καὶ τὴν θυγατέρα ἔλαβε τοῦ βασιλέως, πάλιν ἔψαλλεν ὁ Δαυῒδ, καὶ ἐζήτει Σαοὺλ τοῦ πατάξαι αὐτὸν ἐν τῷ δόρατι, καὶ ἐπάταξε, καὶ ἐξέκλινεν ὁ Δαυῒδ, καὶ ἐπάταξε τὸ δόρυ ἐν τῷ τοίχῳ. τίνα οὐκ ἂν καὶ τῶν σφόδρα φιλοσοφεῖν ἐπισταμένων εἰς θυμὸν ταῦτα ἐξήνεγκε, καὶ εἰ μηδὲν ἕτερον, τῆς οἰκείας προνοοῦντα ἀσφαλείας ἔπεισεν ἀνελεῖν τὸν ἀδίκως ἐπιβουλεύοντα; οὐδὲ γὰρ φόνος τὸ πρᾶγμα λοιπὸν ἦν, ἀλλὰ καὶ οὕτω τὸ μέτρον τοῦ νόμου τότε ὑπερβαίνειν ἔμελλεν. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ ἐξορύττειν ἐκέλευεν· οὗτος δὲ εἰ καὶ ἔσφαξεν, ἀντὶ τριῶν φόνων ἕνα εἰργάζετο, τριῶν φόνων οὐδεμίαν εὔλογον ἐχόντων πρόφασιν. ἀλλ' ὅμως οὐδὲν τούτων ἐπεχείρησεν, ἀλλ' ᾕρετο φυγεῖν μᾶλλον, καὶ τῆς πατρῴας οἰκίας ἐκπεσεῖν, καὶ πλανήτης εἶναι, καὶ δραπετεύειν, καὶ ταλαιπωρούμενος τὴν ἀναγκαίαν πορίζειν τροφὴν, ἢ τῷ βασιλεῖ γενέσθαι σφαγῆς αἴτιος. οὐ γὰρ ὅπως ἑαυτὸν ἐκδικήσειεν, ἀλλ' ὅπως ἐκεῖνον ἀπαλλάξειε τοῦ πάθους ἐσκόπει. διὰ τοῦτο τῶν ὀφθαλμῶν ἑαυτὸν ὑπεξήγαγε τοῦ ἐχθροῦ, ὥστε ὑποσῦραι τὸν ὄγκον, καὶ καταστεῖλαι τὴν φλεγμονὴν, καὶ παραμυθήσασθαι τὴν βασκανίαν. βέλτιον ἐμὲ, φησιν, ταλαιπωρεῖσθαι καὶ μυρία πάσχειν δεινὰ, ἢ τοῦτον ἀδίκου σφαγῆς παρὰ τῷ θεῷ κρίνεσθαι. ταῦτα μὴ μόνον ἀκούωμεν, ἀλλὰ καὶ μιμώμεθα, καὶ πάντα ὑπομένωμεν καὶ ποιεῖν καὶ πάσχειν, ὥστε ἀπαλλάξαι τοὺς ἐχθροὺς τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀπεχθείας· καὶ μὴ τοῦτο ζητῶμεν, εἰ δι-

[a] Unus, ἕδνων ποιεῖται τρόπον.

A stulavit unquam, non cum militibus, non cum rege, quod hæc non gessisset spe mercedis, supernam exspectans retributionem. Nec id solum est admiratione dignum, quod non poposcit præmium, sed quod etiam cum daretur, ob eximiam animi modestiam recusavit. Siquidem posteaquam Saül, omnia molitus, & omnibus tentatis, non potuit illum interficere, consuit illi dolum per nuptias, ac novam quamdam dotis ac dotalium formam commentus est. *Non enim cupit*, B inquit, *Rex dotem, sed ut centum præputia exsolvat ab hostibus Regis*; id est: Occide mihi, inquit, centum viros, atque hoc erit mihi dotis vice. Hæc autem dicebat, cupiens illum obtentu conjugii hostibus objicere.

4. Nihilo secius David pro sua modestia res æstimans, recusavit conjugium, non deterritus periculis, aut hostium metu, sed quod existimaret sese indignum affinitate regia; atque his verbis respondit ad servos illius: *An leve est in oculis ve-* 1.Reg.18.25.
C *stris me facere generum Regis, cum ego sim vir humilis ac nullius precii?* Atqui debebatur hoc honoris, ac merces & pensatio laborum: verum usque adeo cor habebat contritum, ut post tot res cum laude gestas, post adeo splendidam victoriam, post expressam promissionem, indignum se judicaret, qui debitam reciperet mercedem, idque cum denuo esset se periculis objecturus. Posteaquam autem hostes devicerat, ac filiam Regis acceperat, rursus *psallebat David, & quærebat Saül eum cum lancea percutere: David autem declinavit, & hasta impacta est parieti.* Quem non ista vel apprime philosophum D ad iracundiam excitassent? Quis, etsi nulla alia adfuisset causa, saltem ut securitatem sibi pararet, injuste insidiantem non occidisset? Neque enim id homicidium fuisset; sed modum a lege præscriptum mansuetudine superasset. Nam illa ocu- Exod.21.24.
lum pro oculo jussit effodere: hic autem licet occidisset, pro tribus homicidiis unum exacturus fuisset, pro tribus, inquam, homicidiis, nulla probabili de causa tentatis. Nihil tamen horum tentavit David, sed potius habuit fugere, & a patriis ædibus exsulare, atque erronem profugumque agere, & in calamitate sibi E necessarium parare victum, quam regi cædis occasionem dare. Nec enim eo spectabat, ut seipsum ulcisceretur, sed ut illum ab eo morbo liberaret. Hanc ob causam ab oculis inimici subduxit sese, ut sedaret tumorem, contraheretque ardorem vlceris & invidiam mitigaret. Satius est, inquit, me miserum esse, innumeraque pati acerba, quam hunc apud Deum de innocentis cæde condemnari. Hæc non audiamus tantum, verum etiam imitemur, nihil non faciamus & patiamur, ut inimici simultatem erga nos deponant; nec illud inquiramus, utrum

merito, an immerito malevolum animum erga nos gerant, sed hoc solum spectemus, ut nobis inimici esse desinant. Siquidem hoc spectat medicus, ut morbo liberet ægrotum, non utrum merito, an immerito sibi morbum contraxerit. Tu quoque igitur medicus es ejus qui te læsit: unum hoc quære, quo pacto illi morbum adimas. Id quod fecit hic beatus, egestatem præ divitiis, solitudinem præ patria, labores periculaque præ deliciis ac securitate, perpetuum exsilium præ ædibus elegit, ut illum ab odio in ipsum malevolentiaque liberaret. At nec sic quidem melior factus est Saül, sed persequebatur, sed ubique circumibat quærens eum, qui non solum nihil læserat, sed cum esset læsus, maxima & innumerabilia pro injuriis bona rependerat. At Saül imprudens post incidit in retia Davidis. *Erat* enim, inquit, *ibi spelunca, & ingressus est Saül ut exoneraret alvum. David autem cum comitibus suis in interiore speluncæ parte sedebat. Dixeruntque viri David ad illum: Ecce dies de quo dixit Dominus: Tradam inimicum tuum in manus tuas, faciesque illi quod placitum erit in oculis tuis. Et surrexit David, sustulitque laciniam chlamydis Saülis clanculum. Et post hæc percussit Davidem cor ipsius, quod abstulisset laciniam chlamydis, dixitque David ad viros suos: Avertat a me Dominus, ne faciam verbum hoc domino meo, christo Domini, mittamque manum meam in illum, quoniam christus Domini est.* Vidisti tensa retia, vidisti prædam captam, vidisti venatorem erectum, vidisti omnes adhortantes, ut ensem in hostis pectus immergeret? Nunc mihi specta philosophicam animi moderationem, specta luctam, victoriam, coronam. Nam spelunca illa campus erat, atque lucta quædam mirabilis dictuque incredibilis facta est. Luctatus est David, pugilem egit iracundia. Saül positus erat certaminis materia, Agonothetes erat Deus. Quin potius, non ipsi modo adversus seipsum, propriamque cupiditatem erat prælium, sed & adversus milites qui aderant. Etenim si voluisset animo moderari, ac parcere ei qui læserat, consentaneum erat ut & illos metueret, ne forte ipsum trucidarent in spelunca, tamquam qui illorum salutem prodidisset, ac publicum ipsorum hostem servasset. Probabile enim est illorum unumquemque dolore percitum hæc intra se dicturos fuisse: Errones exsulesque sumus, domo, patria cæterisque omnibus excussi, omniumque difficultatum tuarum consortes sumus: & tu eum qui horum malorum est auctor, in manus tuas traditum cogitas dimittere, ne nobis unquam liceat ab his calamitatibus respirare, ac proditis amicis hostem servare studes? An hæc justa sunt? Nam si tuam ipsius salutem negli-

1. Reg. 24. 4.

κάλως, ἢ ἀδίκως πρὸς ἡμᾶς ἀπεχθάνονται, ἀλλ' ἐκεῖνο μόνον, ὅπως μηκέτι καθ' ἡμῶν ἐχθραίνοιεν. καὶ γὰρ ὁ ἰατρὸς τοῦτο σκοπεῖ, ὅπως ἀπαλλάξῃ τοῦ νοσήματος τὸν κάμνοντα, οὐκ εἰ δικαίως, ἢ ἀδίκως τὴν ἀῤῥωστίαν ἑαυτῷ ἐπεσπάσατο. καὶ σὺ τοίνυν ἰατρὸς εἶ τοῦ λελυπηκότος· ἓν ζήτει μόνον, ὅπως αὐτοῦ τὴν ἀῤῥωστίαν ἀνέλῃς. ὃ καὶ [a] ὁ μακάριος οὗτος ἐποίησε, πενίαν ἀντὶ πλούτου, ἐρημίαν ἀντὶ πατρίδος, πόνους καὶ κινδύνους ἀντὶ τρυφῆς καὶ ἀδείας, φυγὴν διηνεκῆ ἀντὶ τῆς οἴκοι μονῆς ἑλόμενος, ἵνα ἐκεῖνον ἀπαλλάξῃ τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἀπεχθείας καὶ ἔχθρας. ἀλλ' οὐδὲν οὐδὲ οὕτως ἐκέρδανεν ὁ Σαοὺλ, ἀλλ' ἐδίωκε καὶ πανταχοῦ περιῄει ζητῶν τὸν ἠδικηκότα μὲν οὐδὲν, ἀδικηθέντα δὲ τὰ ἔσχατα, καὶ μυρία αὐτὸν ἀντὶ τούτων ποιήσαντα ἀγαθά· καὶ οὐκ εἰδὼς, εἰς αὐτὰ λοιπὸν τοῦ Δαυῒδ ἐμπίπτει τὰ δίκτυα. ἦν γὰρ ἐκεῖ σπήλαιόν, φησι, καὶ εἰσῆλθε Σαοὺλ παρασκευάσασθαι. καὶ Δαυῒδ καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοῦ ἐν τῷ σπηλαίῳ τῷ ἐσωτέρῳ ἐκάθηντο, καὶ εἶπον οἱ ἄνδρες Δαυῒδ πρὸς αὐτόν· ἰδοὺ ἡ ἡμέρα, καθὼς εἶπε κύριος· δίδωμι τὸν ἐχθρόν σου εἰς τὰς χεῖράς σου, καὶ ποιήσεις αὐτῷ τὸ ἀρεστὸν ἐν ὀφθαλμοῖς σου. καὶ ἀνέστη Δαυῒδ, καὶ ἀφεῖλε τὸ πτερύγιον τῆς διπλοΐδος Σαοὺλ λαθραίως. καὶ μετὰ ταῦτα ἐπάταξε τὸν Δαυῒδ ἡ καρδία αὐτοῦ, ὅτι ἀφεῖλε τὸ πτερύγιον τῆς διπλοΐδος, καὶ εἶπε Δαυῒδ πρὸς τοὺς ἄνδρας αὐτοῦ· μηδαμῶς μοι παρὰ κυρίου ποιῆσαι τὸ ῥῆμα τοῦτο τῷ κυρίῳ μου, τῷ χριστῷ κυρίου, ἐπενεγκεῖν τὴν χεῖρά μου ἐπ' αὐτὸν, ὅτι χριστὸς κυρίου ἐστίν. εἶδες τὰ δίκτυα πεταμένα, καὶ τὸ θήραμα ἐναπειλημμένον, καὶ τὸν κυνηγέτην ἑστῶτα, καὶ πάντας ἐγκελευομένους βαπτίσαι τὸ ξίφος εἰς τὸ τοῦ πολεμίου στῆθος; θέα μοι λοιπὸν τὴν φιλοσοφίαν, θέα τὴν πάλην, τὴν νίκην, τὸν στέφανον. καὶ γὰρ στάδιον ἦν τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο, καὶ πάλη θαυμαστή τις ἐγίνετο καὶ παράδοξος. ἐπάλαιε μὲν γὰρ ὁ Δαυῒδ, ἐπύκτευε δὲ ὁ θυμὸς, καὶ ἔπαθλον ὁ Σαοὺλ ἔκειτο, καὶ ἀγωνοθέτης ἦν ὁ θεός· μᾶλλον δὲ οὐ πρὸς ἑαυτὸν μόνον καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ἑαυτοῦ ἦν αὐτῷ ὁ πόλεμος, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς παρόντας στρατιώτας. εἰ γὰρ καὶ φιλοσοφεῖν ἤθελε καὶ φείδεσθαι τοῦ λελυπηκότος, εἰκὸς ἦν καὶ δεδοικέναι αὐτὸν ἐκείνους, μήποτε καὶ συγκόψωσιν αὐτὸν ἐν τῷ σπηλαίῳ, ἅτε λυμεῶνα καὶ προδότην αὐτὸν ὄντα τῆς αὐτῶν σωτηρίας, καὶ τὸν κοινὸν ἐχθρὸν αὐτῶν διασώζοντα. καὶ γὰρ εἰκὸς ἦν ταῦτα κατὰ διάνοιαν ἕκαστον αὐτῶν δυσχεραίνοντα λέγειν· πλανῆται καὶ φυγάδες ἐσόμεθα ἡμεῖς, καὶ οἰκίας καὶ πατρίδος καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἐξεπέσομεν, καὶ τῶν δυσχερῶν σοι πάντων ἐκοινωνήσαμεν· καὶ σὺ τὸν κακῶν τούτων τὸν αἴτιον εἰς χεῖρας λαβὼν ἀφεῖναι διανοῇ, ἵνα μηδέποτε τῶν κακῶν τούτων ἡμεῖς [b] ἀναπνεύσωμεν, καὶ σπουδάζων τὸν ἐχθρὸν διασῶσαι, προδίδως τοὺς φίλους; καὶ ποῦ ταῦτα δίκαια; εἰ γὰρ τῆς ἑαυτοῦ καταφρονεῖς σωτηρίας, ἀλλὰ τῆς ἡμε-

a Reg. unus, ὁ μακάριος οὗτος ἐποίησε, πενίαν. Alius, οὕτως. | b Reg. ἀναλεύσωμεν.

περιεφεῖσαι ψυχῆς. οὐ λυπεῖ σε τὰ παρελθόντα, οὐδὲ μέμνησαι τῶν κακῶν ὧν ἔπαθες παρ' αὐτοῦ; διὰ τὰ μέλλοντα ἄνελε, ἵνα μὴ μείζονα καὶ χαλεπώτερα ὑποστῶμεν κακά. Ταῦτα γὰρ εἰ καὶ μὴ τοῖς ῥήμασιν ἔλεγον, ἀλλ' ὅμως κατὰ διάνοιαν ἐλογίζοντο καὶ ταῦτα, καὶ τούτων πλείονα ἕτερα.

Ἀλλ' οὐδὲν τούτων ὁ δίκαιος ἐκεῖνος ὑπελογίζετο, ἀλλ' εἰς ἓν ἔβλεπε μόνον, ὅπως τὸν τῆς ἀνεξικακίας ἀναδήσασθαι δυνηθῇ στέφανον, καὶ φιλοσοφῆσαι φιλοσοφίαν τινὰ καινοτέραν καὶ παράδοξον. οὐδὲ γὰρ ἦν οὕτω θαυμαστὸν, εἰ μόνος ὢν καὶ καθ' ἑαυτὸν ἐφείσατο τοῦ λελυπηκότος, ὡς νῦν παράδοξόν ἐστιν, ὅτι παρόντων ἑτέρων αὐτῷ τοῦτο ἐποίησεν. ἡ γὰρ τῶν στρατιωτῶν ἐκείνων παρουσία διπλοῦν ἐγίνετο τῇ φιλοσοφίᾳ τὸ κώλυμα. πολλάκις γοῦν αὐτοὶ κρίναντες ὀργὴν ἀφεῖναι, καὶ συγχωρῆσαι τὰ πεπλημμελημένα τινὶ, ἐπειδὰν ἴδωμέν τινας παροξύνοντας καὶ διεγείροντας, τὴν ἡμετέραν καταλυόμεθα κρίσιν τοῖς ἐκείνων παραπειθόμενοι λόγοις. ἀλλ' ὁ μακάριος ἐκεῖνος τοῦτο οὐκ ἔπαθεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν παραίνεσιν καὶ τὴν συμβουλὴν ἔμεινε τὴν οἰκείαν διατηρῶν ψῆφον. καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἐστὶ τὸ θαυμαστὸν, ὅτι οὔτε ταῖς παρ' ἑτέρων παρετράπη συμβουλαῖς, οὐδ' ὅτι αὐτοὺς οὐκ ἔδεισεν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκείνους τὰ αὐτὰ αὐτῷ φιλοσοφεῖν παρεσκεύασε. μέγα μὲν γὰρ τὸ καὶ αὐτόν τινα τῶν οἰκείων περιγενέσθαι παθῶν· πολὺ δὲ μεῖζον τὸ καὶ ἑτέρους δυνηθῆναι πεῖσαι, τὴν αὐτὴν αὐτῷ κτήσασθαι γνώμην· καὶ ἑτέρους οὐκ ἐπιεικεῖς ἀνθρώπους καὶ μετρίους, ἀλλὰ στρατιώτας καὶ πολεμεῖν μεμαθηκότας, καὶ τοῖς πολλοῖς ἀπεγνωκότας πόνοις, καὶ μικρὸν ἀναπνεῦσαι ἐπιθυμοῦντας, καὶ εἰδότας ὅτι τῶν κακῶν ἡ λύσις πᾶσα ἐν τῇ τοῦ πολεμίου σφαγῇ τότε ἔκειτο· οὐ μόνον δὲ λύσις κακῶν, ἀλλὰ καὶ μυρίων κτῆσις ἀγαθῶν. οὐδὲν γὰρ ἐκώλυεν, ἐκείνου σφαγέντος, ἐπὶ τοῦτον εὐθέως διαβῆναι τὴν βασιλείαν. ἀλλ' ὅμως τοσούτων ὄντων τῶν παροξυνόντων τοὺς στρατιώτας, ἴσχυσεν ὁ γενναῖος ἐκεῖνος πάντων περιγενέσθαι τούτων, καὶ πεῖσαι φείσασθαι τοῦ πολεμίου. ἄξιον δὲ καὶ αὐτῆς ἀκοῦσαι τῶν στρατιωτῶν τῆς συμβουλῆς. ἡ γὰρ κακουργία τῆς παραινέσεως τὸ στεῤῥὸν καὶ ἀπερίτρεπτον τῆς τοῦ δικαίου δείκνυσι γνώμης. οὐδὲ γὰρ εἶπον, ἰδοὺ ὁ μυρία σε διαθεὶς κακὰ, ὁ τῆς σφαγῆς ἐπιθυμήσας τῆς σῆς, ὁ περιβαλὼν ἡμᾶς τοῖς ἀνηκέστοις δεινοῖς· ἀλλ' ἐπειδὴ συνεῖδον ὅτι πάντων τούτων ὑπερεώρα, καὶ τῶν εἰς αὐτὸν ἡμαρτημένων οὐ πολὺν ἐποιεῖτο τὸν λόγον, ἄνωθεν αὐτῷ τὴν ψῆφον φέρουσιν, ὁ θεὸς αὐτὸν παρέδωκε λέγοντες, ἵνα τὴν ἐκεῖθεν αἰδεσθεὶς κρίσιν ἑτοιμότερον ἐπὶ τὴν σφαγὴν ἔλθῃ. μὴ γὰρ σαυτὸν ἐκδικεῖς, φησι; τῷ θεῷ διακονῇ καὶ ὑπηρετεῖς, καὶ τὴν ἐκείνου ψῆφον κυροῖς. ἀλλ' ὅσῳ ταῦτα ἔλεγον, τοσούτῳ μᾶλλον ἐφείδετο. ᾔδει γὰρ τοῦτο ὅτι ὁ θεὸς αὐτὸν αὐτῷ πα-

gis, nostræ certe vitæ parcas. Non tibi dolent anteacta, neque memor es malorum quæ ab illo perpessus es? certe ob ea quæ futura sunt, tolle hostem, ne majora & acerbiora perpetiamur mala. Hæc ut verbis non sint proloquuti, tamen animo secum volvebant, cum ista, tum istis etiam alia majora.

5. Verum nihil horum justus ille apud se perpendebat, unum illud spectans, quomodo posset redimiri tolerantiæ corona: ac novam quamdam admirabilemque philosophiam exercere. Neque enim perinde mirum erat, si cum esset solus & absque comitibus, pepercisset illi a quo fuerat læsus, atque nunc est, quod hoc idem aliis præsentibus fecit: nam militum illorum præsentia geminum erat philosophiæ obstaculum. Nobis ipsis frequenter evenit, ut cum statuerimus vindictam remittere, & commissa condonare; post ubi viderimus aliquos nos irritantes & concitantes, mutemus sententiam, & illorum dictis obtemperemus. Verum hoc non accidit huic beato, sed etiam post illorum consilium & exhortationem, perseveravit in animi proposito. At ne hoc quidem tantum est admiratione dignum, quod nec aliorum admonitu dimotus est a proposito, quodque non est illos veritus, sed quod perfecit, ut & illi eamdem animi moderationem sumerent. Magnum quidem, si quis suis cupiditatibus imperet: sed multo majus est & aliis persuadere posse, ut & ipsi mentem eamdem habeant: aliis, inquam, qui nec modesti sunt homines, neque temperantes, sed milites, qui multis difficultatibus jam in desperationem erant adducti, a quibus paululum respirare cupiebant, haud ignari non modo totam malorum solutionem in hostis nece sitam esse, nec modo malorum solutionem, verum etiam plurimorum bonorum acquisitionem, quando nihil obstabat, quominus illo trucidato protinus regnum transiret ad Davidem. Attamen cum tot essent res quæ milites irritabant, tantum valuit ille generosus, ut his omnibus fuerit superior, suaderetque ut hosti parcerent. Operæ precium vero est, etiam ipsorum militum audire consilium, quia consilii calliditas firmum & solidum justi animum ostendit. Non enim ita loquuti sunt: Ecce qui multa in te molitus est mala, qui necem tuam concupivit, qui nos immedicabilibus vallavit difficultatibus: Sed ubi perspexerunt hæc omnia negligere Davidem, nec magnam habere rationem in se commissorum, allegant illi divinum auctorem, *Deus* aiunt, *illum tradidit*, quo videlicet judicium a Deo profectum reveritus, promtius iret ad homicidium. Numquid, inquiunt, tuam ipsius vicem ulcisceris? Deo servis, ac ministras, illius sententiam comprobas. Sed quo magis hæc dicebant, tanto magis hic pepercit hosti. Intelligebat enim Deum ideo tradidisse eum, ut sibi majores

Cur Deus hostes nobis tradat.

occasiones probandæ virtutis suppeditaret. Proinde tu quoque si quando hostis tuus inciderit in manus tuas, cave putes esse datam ulciscendi, sed servandi hostis occasionem. Eoque tum maxime parcendum est inimicis, cum illi forte venerunt in potestatem nostram. At hîc fortasse dixerit aliquis: Et quid magnum, aut quid mirum parcere ei quem habes in tua potestate? Complures enim & alii Reges ad principatum evecti, sese indignum judicarunt in tanto regni fastigio ab iis pœnas exigere, a quibus olim fuerant offensi: ipsa potentiæ sublimitas causam attulit reconciliationis. Verum in hoc negotio tale nihil possis dicere. Neque enim David ad principatum evectus, neque regnum adeptus, ac Saülem in manibus habens, ita demum illi pepercit, ne quis causari possit regni magnitudine sublatam fuisse iram: sed cum sciret fore, ut ille servatus rursus ad eadem rediret, & ipse in graviora pericula conjiceretur, ne ideo quidem occidit. Ne utique hunc cum illis conferamus. Siquidem illi quoniam habent certum tutumque pignus futuræ deinceps securitatis, merito parcunt. Hic vero cum sciret se hostem in suam ipsius perniciem dimittere, ac salutem dare inimico, haud tamen illum occidit, idque cum haberet multa ad eam cædem impellentia. Etenim solitudo Regis auxilio nudati, exhortatio militum, præteritorum memoria, futurorum metus; ad hæc quod si interfecisset inimicum, non posset damnari cædis, quodque post cædem peractam, [a] Legem ipsam mansuetudine superare videretur, hæc & alia plura urgebant compellebantque gladio illum confodere. At horum nulli cessit, sed adamantis invicti more perstitit, intemeratam philosophiæ legem servans. Cæterum ne dicas illum nihil eorum sensisse affectuum, quod sensisse par erat, sed id quod accidit non fuisse philosophiam, sed stuporem; considera quam vehementer exasperatus sibi temperarit. Siquidem iracundiæ fluctus in animo illius intumuisse, multamque cogitationum procellam concitatam fuisse, sed eam tempestatem refrenasse timore Dei, animosque repressisse, ex iis quæ facta sunt perspicere licet. *Surrexit*, inquit, *& tulit oram chlamydis Saülis clanculum.* Vides quanta iræ tempestas coorta fuerit? At non processit ulterius, neque fecit naufragium, eo quod gubernatrix illico sentiens periculum, videlicet pia ratio, tempestatem vertit in tranquillitatem. *Percussit* enim, inquit, *Davidem cor ipsius*, ac velut equum subsilientem ac ferocientem, revocavit iram.

5. Hujusmodi sunt sanctorum animæ, priusquam concidant, resurgunt: priusquam ad peccatum perveniant, refrenantur, eo quod sobriæ sint, semperque vigilent. Et tamen quantum erat intervallum

A ρέδωκεν, ἵνα πλείονος εὐδοκιμήσεως αὐτῷ παράσχῃ πρόφασιν. καὶ σὺ τοίνυν ὅταν ἴδῃς τὸν ἐχθρὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐμπεσόντα τὰς σὰς, μὴ νόμιζε τιμωρίας, ἀλλὰ σωτηρίας εἶναι καιρὸν ἐκεῖνον. διὰ τοῦτο τότε μάλιστα φείδεσθαι δεῖ τῶν ἐχθρῶν, ὅταν αὐτῶν γινώμεθα κύριοι. ἀλλ' ἴσως εἴποι τις ἄν· καὶ τί μέγα καὶ θαυμαστὸν γινόμενον κύριον φείσασθαι; πολλοὶ γὰρ καὶ ἄλλοι βασιλεῖς πολλάκις ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐλθόντες, τοὺς πάλαι λελυπηκότας λαβόντες, ἀνάξιον αὐτῶν εἶναι ἐνόμισαν ἐν ἀρχῆς ὄγκῳ τοσούτῳ δίκην ἀπαιτῆσαι τῶν πεπλημμελημένων, καὶ ἡ B τῆς ἐξουσίας περιουσία καταλλαγῆς ὑπόθεσις γέγονεν. ἀλλ' ἐνταῦθα οὐδὲν τοιοῦτόν ἐστιν εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀνελθὼν ὁ Δαυὶδ, οὐδὲ τὴν βασιλείαν ἀπολαβὼν, καὶ τὸν Σαοὺλ ὑπὸ χεῖρας ἔχων, οὕτως ἐφείσατο· ἵνα μή τις εἴπῃ, ὅτι τὸ τῆς ἀρχῆς μέγεθος τὸν θυμὸν ἐξέλυσεν, ἀλλ' εἰδὼς ὅτι διασωθεὶς τοῖς αὐτοῖς ἐπιθήσεται πάλιν, καὶ εἰς μείζονας ἐμβαλεῖ τοὺς κινδύνους, οὐδὲ οὕτως ἀπέκτεινε. μὴ δὴ τοῦτον ἐκείνοις παραβάλωμεν. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ἀσφαλὲς τὸ ἐνέχυρον ἔχοντες τῆς μετὰ ταῦτα ἀδείας, εἰκότως φείδονται· οὗτος δὲ μέλλων τὸν ἐχθρὸν C καθ' ἑαυτοῦ ἀφιέναι, καὶ πολέμιον ἑαυτῷ σώζειν, οὐδὲ οὕτως αὐτὸν ἠφάνισε, καὶ ταῦτα πολλὰ ἔχων τὰ πρὸς τὴν σφαγὴν αὐτὸν ταύτην ὠθοῦντα. καὶ γὰρ ἡ ἐρημία τῶν βοηθούντων τῷ Σαοὺλ, καὶ ἡ παραίνεσις τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἡ μνήμη τῶν παρελθόντων, καὶ ὁ φόβος τῶν μελλόντων, καὶ τὸ μηδὲ σφαγῆς κρίνεσθαι λοιπὸν ἀποκτείναντα τὸν ἐχθρὸν, καὶ [a] τὸ μετὰ τὸν φόνον τοῦτον δύνασθαι τὸν νόμον ὑπερβαίνειν, καὶ πολλὰ ἕτερα πλείονα τούτων ἐβιάζετο καὶ D ἠνάγκαζεν ὠθῆσαι τὸ ξίφος εἰς ἐκεῖνον. ἀλλ' οὐδενὶ τούτων εἶξεν, ἀλλ' ἔμενεν ὥσπερ τις ἀδάμας, ἀκίνητον τὸν τῆς φιλοσοφίας διατηρῶν νόμον. εἶτα ἵνα μὴ λέγῃς ὅτι οὐδὲ ἔπαθέ τι τοιοῦτον, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀλλ' ἀναισθησία τὸ γινόμενον ἦν, οὐχὶ φιλοσοφία, ὅρα πῶς ἀγριωθεὶς ἐκαρτέρησεν. ὅτι γὰρ αὐτῷ διανέστη τὰ κύματα τῆς ὀργῆς, καὶ πολλὴ τῶν λογισμῶν ἐκινήθη ἡ ζάλη, καὶ τὸν χειμῶνα ἐχαλίνου τῷ φόβῳ τοῦ θεοῦ, καὶ τὴν διάνοιαν ἐπιέζετο, ἐκ τῶν γινομένων ἐστὶν ἰδεῖν. ἀνέστη γὰρ, φησὶ, καὶ ἀφεῖλε τὸ πτερύγιον τῆς διπλοΐδος Σαοὺλ λαθραίως. εἶ- E δες πόσος ἠγέρθη τῆς ὀργῆς ὁ χειμών; ἀλλ' οὐ προῆλθε περαιτέρω, οὐδὲ εἰργάσατο τὸ ναυάγιον. ὁ γὰρ κυβερνήτης ταχέως αἰσθόμενος, ὁ εὐσεβὴς λογισμὸς, γαλήνην ἀντὶ χειμῶνος ἐποίησεν. ἐπάταξε γὰρ αὐτὸν, φησὶν, ἡ καρδία αὐτοῦ, καὶ καθάπερ σκιρτῶντα καὶ μαινόμενον ἵππον, τὸν θυμὸν ἀνεχαίτισε.

Τοιαῦται τῶν ἁγίων αἱ ψυχαὶ, πρὶν ἢ πεσεῖν, ἀνίστανται, πρὶν ἢ πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἐλθεῖν, ἀναχαιτίζονται, ἐπειδὴ νήφουσι καὶ διαπαντός εἰσιν ἐγρηγοροῦσαι. καίτοι πόσον τοῦ σώματος ἦν καὶ τοῦ ἱματίου τὸ

[a] Legem ipsam mansuetudine superasset David etiamsi Saülem occidisset, quia lex præcipiebat dentem pro dente, oculum pro oculo, & ut consequens erat vitam pro vita dari; ita ut si Saülem interfecisset, minus etiam quam lex permittebat fecisset David semel occidendo eum, qui sæpe vitam ipsi eripere conatus fuerat.

μέσον; ἀλλ' ὅμως ἴσχυσε μὴ προελθεῖν περαιτέρω, καὶ ἐπ' αὐτῷ δὲ τούτῳ σφόδρα ἑαυτὸν κατεδίκασεν. ἐπάταξε γὰρ αὐτὸν ἡ καρδία αὐτοῦ, φησὶν, ὅτι ἀφεῖλε τὸ πτερύγιον τοῦ διπλοΐδος, καὶ εἶπε πρὸς τοὺς ἄνδρας, μηδαμῶς ἐμοὶ παρὰ Κυρίου. [a] τί ἐστι, μηδαμῶς ἐμοὶ παρὰ Κυρίου; ἀντὶ τοῦ ἵλεώς μοι Κύριός, φησι, καὶ αὐτὸς εἰ βουληθείην, μὴ συγχωρήσαι μοί ποτε τοῦτο ἐργάσασθαι ὁ Θεὸς, μηδὲ ἐπιτρέψειεν εἰς ταύτην ἐλθεῖν τὴν ἁμαρτίαν. ἐπειδὴ γὰρ οἶδε τὴν τοιαύτην φιλοσοφίαν σχεδὸν τὴν ἀνθρωπίνην ὑπερβαίνουσαν φύσιν, καὶ τῆς ἄνωθεν δεομένην ῥοπῆς, καὶ μικροῦ παρεμπεσόντα πρὸς τὴν σφαγὴν, εὔχεται λοιπὸν ὥστε καθαρὰν τὸν Θεὸν αὐτῷ διατηρῆσαι τὴν χεῖρα. τί ταύτης γένοιτ' ἂν τῆς ψυχῆς ἡμερώτερον; ἆρα ἄνθρωπον ἔτι τοῦτον ἐροῦμεν, τὸν ἐν ἀνθρωπείᾳ φύσει πολιτείαν ἀγγελικὴν ἐπιδειξάμενον; ἀλλ' οὐκ ἂν ἀνάσχοιντο οἱ θεῖοι νόμοι. τίς γὰρ ἂν, εἰπέ μοι, ταχέως ἕλοιτο τοιαύτην εὐχὴν εὔξασθαι τῷ Θεῷ; τί λέγω τοιαύτην; μὴ κατεύξασθαι μὲν οὖν τοῦ λελυπηκότος τίς ἂν ῥαδίως ὑπομείνειε; καὶ γὰρ εἰς τοῦτο θηριωδίας ἐληλάκασιν οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡς, ἐπειδὰν ἀσθενήσωσι, καὶ μηδὲν δυνηθῶσι κακὸν ποιῆσαι τὸν λελυπηκότα, αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἄμυναν καλεῖν τὸν Θεὸν, καὶ παρακαλεῖν δοῦναι αὐτοῖς ἐπεξελθεῖν τοῖς ἠδικηκόσιν. οὗτος δὲ ὥσπερ ἐκ διαμέτρου πᾶσιν ἐκείνοις καὶ ἀπεναντίας ποιούμενος τὴν εὐχὴν, παρακαλεῖ μὴ δοῦναι ἐπεξελθεῖν, οὕτω λέγων· μή μοι γένοιτο παρὰ Κυρίου ἐπενεγκεῖν τὴν χεῖρά μου ἐπ' αὐτὸν, ὡς περὶ υἱοῦ τοῦ πολεμίου διαλεγόμενος, ὡς περὶ γνησίου παιδός. καὶ οὐ μόνον ἐφείσατο, ἀλλὰ καὶ ἀπολογίαν τινὰ ὑπὲρ αὐτοῦ συντίθησι. καὶ ὅρα πῶς συνετῶς καὶ σοφῶς. ἐπειδὴ γὰρ τὸν βίον αὐτοῦ διερευνώμενος, οὐδὲν εὕρισκεν ἀγαθὸν, οὐδὲ εἶχεν εἰπεῖν, ὅτι οὐκ ἠδίκημαι παρ' αὐτοῦ, οὐδὲ ἔπαθον κακῶς· ἔμελλον γὰρ ἀντιφθέγγεσθαι τούτοις οἱ στρατιῶται παρόντες, οἱ τῇ πείρᾳ μαθόντες αὐτοῦ τὴν πονηρίαν· περιέρχεται ἑτέρωθεν ζητῶν ἀπολογίαν εὐπρόσωπον εὑρεῖν. εἶτα οὐκ ἔχων ἀπὸ τοῦ βίου, οὐδὲ ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν ἐκείνου τοῦτο ποιῆσαι, ἐπὶ τὴν τιμὴν τὴν ἐκείνου καταφεύγει εἰπὼν, ὅτι χριστὸς Κυρίου ἐστί. τί λέγεις, φησί; ὅτι μιαρὸς καὶ παμμίαρος, καὶ μυρίων γέμων κακῶν, καὶ τὰ ἔσχατα ἡμᾶς διαθείς; ἀλλὰ βασιλεὺς, ἀλλὰ ἄρχων, ἀλλὰ τὴν προστασίαν τὴν ἡμετέραν ἐνεχειρίσθη. καὶ οὐκ εἶπε, βασιλεὺς, ἀλλὰ τί; ὅτι χριστὸς Κυρίου ἐστὶν, οὐκ ἀπὸ τῆς κάτωθεν τιμῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἄνωθεν ψήφου ποιήσας αἰδέσιμον. καταφρονεῖς τοῦ συνδούλου, φησίν; αἰδέσθητι τὸν δεσπότην. διαπτύεις τὸν κεχειροτονημένον; φοβήθητι τὸν χειροτονήσαντα. εἰ γὰρ τοὺς ἄρχοντας τούτους τοὺς ὑπὸ βασιλέως χειροτονουμένους, κἂν πονηροὶ, κἂν κλέπται, κἂν λῃσταὶ, κἂν ἄδικοι, κἂν ὁτιοῦν ὦσιν ἕτερον, δεδοίκαμεν καὶ πεφρίκαμεν, οὐ διὰ τὴν πονηρίαν καὶ-

A inter corpus & vestem? Attamen ille seipsum cohibuit, ne progrederetur ulterius: insuperque ob hoc ipsum graviter seipsum condemnavit. *Percussit* enim, inquit, *illum cor ipsius, quod abstulisset extremum chlamydis, dixitque ad viros: Nequaquam hoc mihi sit a Domino.* (1. Reg. 24. 6.) Quid est illud. *Nequaquam hoc sit mihi*, propitius, inquit, sit mihi, si hoc voluissem: ne concedat unquam ut hoc faciam Deus, neque permittat me ad tantum devenire scelus. Quoniam videbat hanc philosophiam superare pene naturam humanam, B cælestique opus habere auxilio, seque pene ad cædem processisse, precatur ut Dominus sibi conservet manum impollutam. Quid hoc animo possit esse mitius? An hunc dicemus hominem, qui in natura humana vitam præstiterit angelicam? Verum id non passuræ sunt divinæ leges. Quis enim, obsecro, facile a Deo ejusmodi rem petat? Quid dixi, hujusmodi? Quis sustineret, non precari adversus eum qui molestus fuisset? Nam plerique mortales eo feritatis abrepti sunt, ut cum sint adeo imbecilles, ut non queant eum a quo lacessiti sunt ullo malo afficere, C Deum ad ultionem invocent, ut sibi det facultatem nocendi iis, qui sibi mala intulere. Hic vero illis omnibus velut ex diametro contraria precando, rogat ne permittat ut manus injiciat, loquens hunc in modum: Ne mihi hoc accidat, a Domino, (Ibidem.) ut injiciam manum meam in illum: perinde quasi de filio & de prole ita de hoste loquitur. Neque pepercit tantum, verum & excusationem pro eo parat. Vide vero quam prudenter quamque sapienter. Siquidem D cum vitam Saülis perscrutans, nihil invenisset boni, ut dicere posset, non sum ab illo læsus, nec ullo affectus incommodo: protinus enim his reclamaturi erant milites qui aderant, Regisque malitiam experimento cognoverant; alia ex parte circumibat, studens probabilem invenire excusationem. Id cum non posset, nec ab illius vita, nec a factis, ad dignitatem illius confugit dicens: *Quoniam Christus Domini est.* Quid ais, inquiunt? quod scelestus, quod sceleribus opertus, ac vitiis innume- E rabilibus refertus, & in nos extrema cogitans? Sed Rex est, sed princeps, sed principatum in nos suscepit. Neque tamen dixit, Rex est, sed, *Christus Domini est*, non ab humano honore, sed a cælesti judicio sumto honorifico testimonio. Contemnis, inquit, conservum tuum? revere- (Principes revereri oportet.) re dominum. Aspernaris electum? metue eum qui elegit. Etenim si vulgares istos præfectos ab Imperatore designatos etiamsi sint improbi, si fures, si prædones, si injusti, si quodcumque aliud fuerint, timemus & horremus, non propter mali-

[a] Sic Reg. Hic quædam omissa fuerant in Morel. διὰ ὁμοιοτέλευτον.

tiam despicientes eos, sed propter dignitatem illius a quo electi sunt, reverentes: multo amplius id facere convenit erga eos quos elegit Deus. Nondum, inquit, Deus abdicavit illum principatu, nondum fecit eum ex Rege privatum. Itaque ne invertamus ordinem, neque pugnemus cum Deo, Apostolicum illud dictum factis præstantes:

Rom. 13. 2.

Quoniam quisquis resistit potestati, Dei ordinationi resistit. Quicumque autem resistunt, sibi ipsis accipient damnationem. Non solum appellavit illum, Christum: hoc est, unctum & Regem, verum etiam suum dominum vocavit. Non est mediocris philosophiæ, hostem honoris & obsequii vocabulis appellare.

Hostem honorifice appellat David.

Atque id rursus quam sit magnum, ex his quæ cæteris accidunt, queat aliquis perspicere. Plerique siquidem inimicos suos ne nudis quidem ac simplicibus nominibus appellare sustinent, sed aliis vocabulis odiosis eos nominant: impium, insanum, mente captum, delirum, pestilentem: aliaque multa contexunt, hisque notis designant hostem. Id esse verum, exemplo non eminus petito, sed e proximo sumto docebo; nimirum ab hoc ipso Saüle, qui justum hunc ob vehemens odium non sustinuit proprio vocare nomine, sed cum aliquando festum quoddam celebraretur, requirens eum, dicebat, *Ubi est filius Jesse?*

1. Reg. 20. 27.

Sic autem appellavit eum partim odio proprii nominis, partim genitoris vilitatem notans, sperans fore ut hoc pacto justi fama contaminaretur: haud intelligens hominem nobilem illustremque reddi solere, non progenitorum claritate, sed animi virtute. At non itidem fecit beatus David. Neque enim patris cognomento vocavit illum, quamquam is quoque fuit admodum humilis & contemtus: neque nudo simplicique nomine designavit, sed dignitatis & principatus titulo. Usque adeo purum ab omni malevolentia gerebat animum. Proinde tu quoque, carissime, hunc imitans, illud in primis discito, ne unquam inimicum odiosis nominibus, sed honorificis potius appelles. Etenim si os assueverit eum qui læsit honoris obsequiique nominibus appellare, animus hæc audiens a lingua doctus non refugiet cum illo redire in gratiam. Nam ipsa verba remedium erunt optimum ulceris in corde tumescentis.

David a nobis imitandus.

6. Hæc nunc loquutus sum, non tantum ut laudemus Davidem, sed ut æmulemur quoque. Hanc igitur historiam in suo quisque corde sibi depingat, contemplatione veluti manu assidue in mente delineans speluncam illam duplicem, ipsum Saülem intus dormientem, somnoque perinde ut catena vinctum, ejus quem gravissime læserat dextræ subjectum, David imminentem dormienti, præsentes milites, & ad cædem adhortantes, beatum illum philosophantem, hoc est, & suam & illorum iram cohibentem, eumque qui

A παραφρονοῦντες αὐτὴν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀξίαν τοῦ χειροτονήσαντος δυσωπούμενοι· πολλῷ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ Θεοῦ χρὴ τοῦτο ποιεῖν. οὔπω παρέλυσεν αὐτὸν, φησὶ, τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ ἰδιώτην ἐποίησε. μὴ τοίνυν τὴν τάξιν ἀνατρέπωμεν, μηδὲ τῷ Θεῷ πολεμῶμεν, τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο διὰ τῶν ἔργων ἐπιδεικνύμενοι· ὅτι πᾶς ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ, τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν· οἱ δὲ ἀνθεστηκότες, ἑαυτοῖς κρίμα λήψονται. οὐχὶ χριστὸν δὲ αὐτὸν ἐκάλει μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑαυτοῦ κύριον. οὐ τῆς τυχούσης δὲ φιλοσοφίας ἐστὶ, τὸ τὸν ἐχθρὸν τοῖς τῆς τιμῆς καὶ τῆς θεραπείας ὀνόμασι προσειπεῖν. B καὶ τοῦτο αὐτὸ πάλιν ἀφ' ὧν ἕτεροι πάσχουσιν, ἴδοι τις ἂν ἡλίκον ἐστί. πολλοὶ γοῦν τοὺς ἑαυτῶν ἐχθροὺς οὐδὲ ἀπὸ γυμνῶν καὶ ψιλῶν τῶν ὀνομάτων καλεῖν ἀνέχονται, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρων πολλὴν ἐχόντων κατηγορίαν, τὸν μιαρὸν, τὸν μαινόμενον, τὸν ἐξεστηκότα, τὸν παραπαίοντα, τὸν λυμεῶνα, καὶ ἕτερα πολλὰ τοιαῦτα συνείροντες, οὕτω προσαγορεύουσι τοὺς ἐχθρούς. καὶ ὅτι τοῦτό ἐστιν ἀληθὲς, οὐ πόῤῥωθεν, ἀλλ' ἐγγύθεν οἴσω σοι τὸ παράδειγμα ἐπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Σαούλ. τὸν γοῦν ἅγιον τοῦτον διὰ τὴν πολλὴν ἀπέχθειαν οὐχ ὑπέμεινε διὰ τοῦ οἰκείου καλεῖν ὀνόματος, ἀλλὰ C πανηγύρεώς ποτε τελουμένης, ἐπιζητῶν ἔλεγε· ποῦ ἐστιν ὁ υἱὸς Ἰεσαί; οὕτω δὲ αὐτὸν ἐκάλεσεν, ὁμοῦ μὲν αὐτοῦ τὸ ὄνομα μισῶν, ὁμοῦ δὲ τῇ τοῦ γεγεννηκότος εὐτελείᾳ προσδοκῶν λυμαίνεσθαι τὴν τοῦ δικαίου δόξαν· οὐκ εἰδὼς ὅτι λαμπρὸν καὶ ἐπίσημον οὐ περιφάνεια προγόνων, ἀλλὰ ψυχῆς ἀρετὴ ποιεῖν εἴωθεν. ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος Δαυῒδ οὕτως. οὔτε γὰρ ἀπὸ τοῦ πατρὸς αὐτὸν ἐκάλεσε· καίτοι κἀκεῖνος σφόδρα εὐτελὴς ἦν καὶ ἀπεῤῥιμμένος· οὔτε ἀπὸ ψιλοῦ καὶ γυμνοῦ τοῦ ὀνόματος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς τιμῆς, ἀπὸ τῆς δεσποτείας. D οὕτω καθαρὰ πάσης ἀπεχθείας ἦν αὐτῷ ἡ ψυχή. καὶ σὺ τοίνυν, ἀγαπητὲ, τοῦτον ζήλωσον, καὶ τοῦτο παιδεύθητι πρότερον, μηδέποτε τὸν ἐχθρὸν ἀπὸ τῶν διαβεβλημένων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἐντίμων καλεῖν ὀνομάτων. ἂν γὰρ μελετήσῃ τὸ στόμα ἐντίμῳ καὶ θεραπείαν ἔχοντι καλεῖν τὸν λελυπηκότα ὀνόματι, καὶ ἀκούσασα ἡ ψυχὴ παρὰ τῆς γλώττης παιδευομένη, καὶ συνεθιζομένη καταδέξεται τὴν πρὸς ἐκεῖνον καταλλαγήν. αὐτὰ γὰρ τὰ ῥήματα τῆς ἐν τῇ καρδίᾳ φλεγμονῆς ἔσται φάρμακον ἄριστον.

Ταῦτα εἴρηκα νῦν, οὐχ ἵνα ἐπαινέσωμεν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ ζηλώσωμεν. ταύτην οὖν ἕκαστος E τὴν ἱστορίαν ἐπὶ τῆς καρδίας ζωγραφείτω τῆς ἑαυτοῦ, καθάπερ χειρὶ τοῖς λογισμοῖς ὑπογράφων διηνεκῶς τὸ σπήλαιον τὸ διπλοῦν, τὸν Σαοὺλ ἔνδον καθεύδοντα, καὶ καθάπερ ἁλύσει τινὶ δεδεμένον τῷ ὕπνῳ, καὶ ὑποκείμενον τῇ δεξιᾷ τοῦ τὰ μέγιστα ἠδικημένου· τὸν Δαυῒδ ἐφεστῶτα καθεύδοντι, τοὺς στρατιώτας παρόντας καὶ παροξύνοντας πρὸς σφαγήν· τὸν μακάριον ἐκεῖνον φιλοσοφοῦντα, καὶ τὸν οἰκεῖον, καὶ τὸν τούτων θυμὸν καταστέλλοντα, καὶ ὑπὲρ τὸν τοσαῦτα

πεπλημμεληκότος ἀπολογούμενον. Ταῦτα μὴ μόνον ἐπὶ τῆς διανοίας γράφωμεν, ἀλλὰ καὶ ἐν συνεδρίοις διαλεγώμεθα πρὸς ἀλλήλους διηνεκῶς· ταῦτα καὶ πρὸς γυναῖκα, καὶ πρὸς παιδία συνεχῶς ἀνακινῶμεν τὰ διηγήματα. εἴτε γὰρ περὶ βασιλέως διαλέγεσθαι βούλει, ἰδοὺ βασιλεὺς, εἴτε περὶ στρατιωτῶν, εἴτε περὶ οἰκίας, εἴτε περὶ πολιτικῶν πραγμάτων, πολλὴν ἐν ταῖς γραφαῖς ὄψει τῶν τύπων τὴν εὐπορίαν. Ταῦτα μεγίστην ἔχει τὰ διηγήματα τὴν ὠφέλειαν. ἀμήχανον γὰρ, ἀμήχανον ψυχὴν ἐν ταύταις στρεφομένην ταῖς ἱστορίαις, δυνηθῆναί ποτε κρατηθῆναι τῷ πάθει. Ἵν' οὖν μὴ μάτην τὸν καιρὸν δαπανῶμεν, μηδὲ εἰκῇ τὴν ζωὴν ἡμῶν ἀναλίσκωμεν εἰς φλυαρίας ἀκαίρους καὶ περιττὰς, μαθόντες τῶν γενναίων ἀνδρῶν τὰς ἱστορίας, ταῦτα συνεχῶς διαλεγώμεθα, καὶ περὶ τούτων. κἂν βουληθῇ τις τῶν συνεδρευόντων, ἢ περὶ θεάτρων, ἢ περὶ ἱπποδρομίας, ἢ περὶ πραγμάτων οὐδέν σοι προσηκόντων ποιήσασθαι λόγον, ἀπαγαγὼν αὐτὸν τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης, εἰς ταύτην ἔμβαλε τὴν διήγησιν· ἵνα καὶ τὴν ψυχὴν ἐκκαθάραντες, καὶ ἡδονῆς μετὰ ἀσφαλείας ἀπολαύσαντες, καὶ πράους ἑαυτοὺς καταστήσαντες καὶ ἡμέρους τοῖς λελυπηκόσιν ἅπασιν, ἀπέλθωμεν ἐκεῖ μηδένα ἔχοντες ἐχθρὸν, καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν τύχωμεν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

A tam multa peccaverat, excusantem. Hæc, inquam, non solum in animo depingamus, verum etiam in consessibus inter nos assidue loquamur: has apud uxorem, has apud liberos frequenter renovemus narrationes. Etenim sive de Rege loqui voles, ecce Rex: sive de militibus, sive de re familiari, sive de publicis civilibusque negotiis, videbis in Scripturis horum omnium magnam copiam. Hujusmodi commemorationes maximam afferunt utilitatem. Impossibile est enim, impossibile, inquam, est, animum in hujusmodi historiis versantem, a cupiditatibus superari. B Ergo ne tempus inutiliter consumamus, neve vitam nostram frustra teramus in nugis ineptis ac supervacaneis, fortium virorum discamus res gestas, ac de his assidue disseramus. Quod si quis in consessu voluerit, aut de spectaculis, aut de cursu equorum, aut de rebus nihil ad te pertinentibus verba facere, ab illa materia fac eum revoces, & in ejusmodi narrationem inducas, quò simul & purgatis animis, & voluptate, quæ periculo careat, delectati, denique ipsi mites ac placabiles erga cunctos male de nobis meri- C tos facti, ex hac vita migremus, in futuro sæculo nullum habentes inimicum, bona etiam æterna consequamur, gratia & bonitate Domini nostri Jesu Christi, cui gloria in sæcula. Amen.

ΟΜΙΛΙΑ β'.

Ὅτι μέγα ἀγαθὸν οὐ τὸ μετιέναι μόνον ἀρετὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπαινεῖν ἀρετήν· καὶ ὅτι μεῖζον ἔστησε τρόπαιον φεισάμενος τοῦ Σαοὺλ ὁ Δαυὶδ, ἢ ὅτε τὸν Γολιὰθ κατήνεγκε· καὶ ὅτι ἑαυτὸν μᾶλλον, ἢ τὸν Σαοὺλ ὠφέλησε τοῦτο ποιήσας· καὶ εἰς τὴν ἀπολογίαν αὐτοῦ τὴν πρὸς τὸν Σαούλ.

HOMILIA II.

Quod magnum sit bonum, non tantum exercere virtutem, verumetiam laudare: quodque David magnificentius tropæum erexerit parcendo Saüli, quam prostrato Goliath: quodque hæc faciens magis profuerit sibi quam Saüli: deque excusatione ipsius apud Saülem.

D

ΥΜΕΙΣ μὲν πρώην ἐπῃνέσατε τὸν Δαυὶδ τῆς ἀνεξικακίας· ἐγὼ δὲ ὑμᾶς ἐθαύμασα τῆς [a] περὶ τὸν Δαυὶδ εὐνοίας τε καὶ φιλοστοργίας. οὐ γὰρ δὴ μόνον τὸ μετιέναι καὶ ζηλοῦν ἀρετὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ τοὺς μετιόντας ἐπαινεῖν καὶ θαυμάζειν, φέρει τινὰ μισθὸν ἡμῖν οὐ μικρόν· ὥσπερ οὖν οὐ μόνον τὸ ζηλοῦν κακίαν, ἀλλὰ καὶ τὸ τοὺς ἐν αὐτῇ ζῶντας ἐπαινεῖν, φέρει κόλασιν οὐ τὴν τυχοῦσαν ἡμῖν, καὶ εἰ χρή τι καὶ θαυμαστὸν εἰπεῖν, αὐτῶν τῶν ἐν πονηρίᾳ ζώντων χαλεπωτέραν. καὶ ὅτι τοῦτό ἐστιν ἀληθὲς, δείκνυσιν ὁ Παῦλος ἐν οἷς φησιν· ἐπειδὴ γὰρ κακίας ἅπαν εἶδος ἠρίθμησε, καὶ τῶν καταπατούντων τοὺς τοῦ θεοῦ νόμους κατηγόρησεν ἁπάντων, ἐπήγαγε λέγων περὶ αὐτῶν ἐκείνων· οἵτινες τὸ δικαίωμα τοῦ θεοῦ γνόντες, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες ἄξιοι θανάτου εἰσὶν, οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦσιν, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσι τοῖς πράσσουσι· διὸ ἀναπολόγητος εἶ, ὦ ἄνθρωπε. ὁρᾷς ὅτι διὰ τοῦτο οὕτως εἶπεν, ἵνα

1. VOS quidem nuper laudastis Davidem ob malorum tolerantiam, ego vicissim admirabar vestram erga Davidem benevolentiam ac caritatis affectum. Non enim oportet adire modo & æmulari virtutem, verumetiam eos qui virtutem amplectuntur, laudibus vehere, & admirandos prædicare, nobis fructum aliquem eumque haud vulgarem affert. Quemadmodum ex adverso pravitatem non æmulari tantum, verumetiam in ea E viventes laudare, supplicium haud mediocre nobis parat: & si fas est quiddam novum & admirandum dicere, gravius supplicium manet illos, quam ipsos qui male vivunt. Id declarans Paulus, posteaquam omnem malitiæ speciem enumerasset, accusassetque omnes qui leges Dei conculcant, de illis ipsis subjicit: *Qui cum Dei justitiam nossent, quod qui talia faciunt, digni sunt morte, non solum ea faciunt, sed & comprobrant illa facientes: ideo inexcusabilis es, ô homo.* Vides eum ita loqui, ut

Laudare virtute præditos prodest.

Rom. 1. 32.

a Alii, περὶ τὸν Δαυίδ.

ostendat hoc esse gravius illo. Nam laudare delinquentes, quod ad supplicium pertinet, longe plus est quam delinquere; idque jure merito, quia hoc suffragium proficiscitur ab animo plane corrupto, & insanabili morbo laborante. Siquidem is qui dum peccat, condemnat peccatum suum, poterit aliquando temporis progressu ad se redire; qui vero laudat malitiam, is seipsum privavit curatione, quam affert pœnitentia. Proinde merito Paulus pronunciavit hoc illo esse gravius. Itaque sicut non tantum ii qui prava faciunt, verumetiam qui tales laudant ac prædicant, eamdem, aut etiam graviorem pœnam sortiuntur: ita qui bonos laudibus vehunt ac prædicant, coronarum illis repositarum fiunt participes. Quod ipsum ita esse e Scriptura licet perspicere. Deus enim ita loquitur

Gen. 12. 3. Abrahæ: *Benedicentibus tibi benedicam, & maledicentibus tibi maledicam.* Idem in Olympicis certaminibus accidere videbit quivis. Neque enim athleta tantum coronam gestans, neque qui laborem ac sudorem pertulit modo, verum & is qui laudat victorem, non minimam laudis illius voluptatem decerpit. Quapropter & ego non solum generosum illum ac magnanimum ob animi philosophiam beatum prædico, verum & vos ob benevolum erga illum animum. Ille namque certavit ac vicit, coronamque tulit: vos autem quia victoriam laudastis, non mediocrem coronæ partem vobis tulistis. Ut igitur uberior sit vobis ista voluptas, ac fructus abundantior, agedum reliquas quoque hujus historiæ partes vobis persolvamus. Cum historiæ scriptor commemorasset verba, quibus David cædem reprobavit,

1. Reg. 24. 8 subjecit: *Non permisit illis, ut surgerent & occiderent Saül*: simul & illorum animos ad cædem promtos, & hujus fortitudinem demonstrare volens. At multi sane qui videntur philosophari, etiamsi ipsi in se non recipiunt homicidium, nolunt tamen alios qui cædem parant cohibere. At non ita David, sed perinde ac si depositum aliquod accepisset, pro quo rationem redditurus esset, ita non tantum ipse non attigit inimicum, verum etiam alios occidere volentes coërcuit, satelles optimus & corporis custos pro hoste factus. Itaque non aberrarit a vero, qui dicat, Davidem id temporis in gravius incidisse discrimen, quam ipsum Saülem. Neque enim leve certamen periculumque sustinebat, dum omnibus modis conabatur illum ab insidiis eripere, quas ei parabant milites: neque perinde metuebat ne ipse occideretur, ac formidabat ne quis militum iræ obsequens interficeret hominem: eamque ob causam ejusmodi commentus est excusationem. Atque illi quidem accusabant, accusabatur autem Saül dormiens, sed defendit inimicus, Deus vero judex erat, ac Davidis sen-

A δείξῃ τοῦτο ἐκείνου χαλεπώτερον ὄν. τοῦ γὰρ ἁμαρτάνειν τὸ καὶ ἐπαινεῖν τοὺς ἁμαρτάνοντας, πολὺ μεῖζον εἰς κολάσεως λόγον· καὶ μάλα εἰκότως. διεφθαρμένης γάρ ἐστι γνώμης καὶ ἀνίατα νοσούσης αὕτη ἡ ψῆφος. ὁ μὲν γὰρ μετὰ τοῦ πλημμελεῖν καταγινώσκων τῆς ἁμαρτίας, χρόνῳ ποτὲ ἑαυτὸν δυνήσεται ἀνακτήσασθαι· ὁ δὲ ἐπαινῶν πονηρίαν, τῆς ἐκ τοῦ μετανοῆσαι θεραπείας ἑαυτὸν ἀπεστέρησεν. ὥστε εἰκότως τοῦτο ἐκείνου χαλεπώτερον ὁ Παῦλος [a] εἶναι ἀπέδειξεν. ὥσπερ οὖν οὐχ οἱ τὰ φαῦλα πράττοντες μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ τούτους ἐγκωμιάζοντες, τῆς αὐ-

B τῆς, ἢ καὶ χαλεπωτέρας, ἐκείνοις κοινωνοῦσι κολάσεως· οὕτως οἱ τοὺς ἀγαθοὺς ἐπαινοῦντες καὶ θαυμάζοντες, συμμέτοχοι τῶν ἐκείνοις ἀποκειμένων στεφάνων εἰσί. καὶ τοῦτο αὐτὸ πάλιν ἀπὸ τῆς γραφῆς ἔστιν ἰδεῖν. πρὸς γὰρ τὸν Ἀβραὰμ διαλεγόμενός φησιν ὁ θεός· εὐλογήσω τοὺς εὐλογοῦντάς σε, καὶ τοὺς καταρωμένους σε καταράσομαι. τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων συμβαῖνον ἴδοι τις ἄν. οὐ γὰρ ὁ τὸν στέφανον περικείμενος ἀθλητὴς, οὐδὲ ὁ τοὺς πόνους ὑπομένων καὶ τοὺς ἱδρῶτας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ θαυμαστὴς τοῦ νενικηκότος, οὐκ ὀλί-

C γην ἐκ τῆς εὐφημίας ἐκείνης καρποῦται τὴν ἡδονήν. διά τοι τοῦτο οὐχὶ τὸν γενναῖον ἐκεῖνον τῆς φιλοσοφίας μακαρίζω μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς τῆς περὶ αὐτὸν εὐνοίας. ἐπάλαισε μὲν γὰρ ἐκεῖνος, καὶ ἐνίκησε, καὶ ἐστεφανώθη· ἐπαινέσαντες δὲ τὴν νίκην ὑμεῖς, οὐ μικρὸν τοῦ στεφάνου μέρος λαβόντες ἀπήλθετε. ἵν' οὖν μείζων ἡ ἡδονὴ γένηται καὶ πλέον τὸ κέρδος, φέρε, καὶ τὰ λειπόμενα τῆς ἱστορίας ἀποδῶμεν ὑμῖν. εἰπὼν γὰρ ὁ συγγραφεὺς τὰ ῥήματα, δι' ὧν παρῃτήσατο τὴν σφαγὴν, ἐπήγαγεν, ὅτι οὐκ εἴασεν αὐτοὺς ἀναστῆναι καὶ ἀποκτεῖναι τὸν Σαοὺλ, ὁμοῦ καὶ

D τὴν ἐκείνων ἐπιθυμίαν τὴν περὶ τὴν σφαγὴν, καὶ τὴν ἀνδρείαν τὴν τούτου δεῖξαι βουλόμενος. καίτοι γε πολλοὶ τῶν ἐχθρῶν, καὶ οἱ δοκοῦντες φιλοσοφεῖν, κἂν αὐτοὶ μὴ καταδέξωνται ἀνελεῖν, ὑφ' ἑτέρων ἀναιρεῖσθαι μέλλοντας οὐκ ἂν ἕλοιντο κωλῦσαι. ὁ δὲ Δαυὶδ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὥσπερ τινὰ παρακαταθήκην λαβὼν, καὶ μέλλων αὐτῆς εὐθύνας διδόναι, οὐ μόνον αὐτὸς οὐχ ἥψατο τοῦ πολεμίου, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις βουλομένοις ἀνελεῖν ἐκώλυσε, σωματοφύλαξ ἀντὶ πολεμίου γενόμενος καὶ δορυφόρος ἄριστος. ὥστε οὐκ ἄν τις ἁμάρτοι τὸν

E Δαυὶδ μᾶλλον κινδύνῳ τότε περιπεπτωκέναι εἰπὼν, ἢ τὸν Σαούλ. οὐ γὰρ τὸν τυχόντα ἀγῶνα ὑπέμεινε, παντὶ τρόπῳ σπουδάζων αὐτὸν ἐξελέσθαι τῆς ἐπιβουλῆς τῆς παρ' ἐκείνων· οὐδὲ οὕτως ἐδεδοίκει μέλλων αὐτὸς ἀποσφάττεσθαι, ὡς ἐδεδοίκει μήποτε τῶν στρατιωτῶν τις ἐνδοὺς τῷ θυμῷ, διαφθείρῃ τὸν ἄνθρωπον· διὰ τοῦτο καὶ δικαιολογίαν τοιαύτην συνέθηκε. καὶ γὰρ κατηγόρουν μὲν ἐκεῖνοι, κατηγορεῖτο δὲ ὁ καθεύδων, ἀπελογεῖτο δὲ ὁ πολέμιος, ἐδίκαζε δὲ ὁ θεός, καὶ τὴν τοῦ

a Reg. εἶναι ἐνομοθέτησεν.

Δαυὶδ

Δαυὶδ ψῆφον ἐκύρωσεν. οὐ γὰρ ἄνευ τῆς τοῦ θεοῦ ῥοπῆς ἴσχυσεν ἂν τῶν μαινομένων ἐκείνων περιγενέσθαι. ἀλλ' ἡ τοῦ θεοῦ χάρις ἦν ἡ τοῖς χείλεσιν ἐγκαθημένη τοῦ προφήτου, καὶ πειθώ τινα δοῦσα τοῖς ῥήμασιν ἐκείνοις. οὐ μικρὸν δὲ καὶ ὁ Δαυὶδ συνεβάλετο. ἐπειδὴ γὰρ αὐτοὺς τὸν ἔμπροσθεν χρόνον οὕτως ἐπαίδευε, διὰ τοῦτο ἐν τῷ καιρῷ τῶν ἀγώνων παρεσκευασμένους εὗρε καὶ εἴκοντας. οὐ γὰρ ὡς στρατηγὸς στρατιωτῶν, ἀλλ' ὡς ἱερεὺς, οὕτως αὐτῶν προειστήκει, καὶ ἦν ἐκκλησία τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο λοιπόν. καὶ γὰρ ὥσπερ τις ἐπισκοπὴν λαχὼν, οὕτω πρὸς αὐτοὺς ἐποιήσατο ὁμιλίαν· καὶ μετὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην, θυσίαν ἀνήνεγκε θαυμαστήν τινα καὶ παράδοξον, οὐ μόσχον καταθύσας, οὐκ ἀρνίον κατασφάξας, ἀλλ', ὃ πολλῷ τούτων τιμιώτερον ἦν, πρᾳότητα καὶ ἐπιείκειαν ἀναθεὶς τῷ θεῷ, καὶ τὸν ἄλογον καταθύσας θυμὸν, καὶ τὴν ὀργὴν ἀποκτείνας, καὶ νεκρώσας τὰ μέλη τὰ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ἐγένετο αὐτὸς καὶ ἱερεῖον, καὶ ἱερεὺς, καὶ θυσιαστήριον. ὅ τε γὰρ προσενεγκὼν τὴν πρᾳότητα καὶ τὴν ἐπιείκειαν λογισμὸς, ἥ τε ἐπιείκεια καὶ ἡ πρᾳότης καὶ ἡ καρδία, ἐν ᾗ ταῦτα προσεφέρετο, ἅπαντα ἦν [a] παρ' αὐτῷ.

Ἐπεὶ οὖν προσήνεγκε τὴν καλὴν ταύτην θυσίαν, καὶ τὴν νίκην ἀπήρτισε, καὶ οὐδὲν τῷ τροπαίῳ ἐνέλιπεν, ἀνέστη λοιπὸν ἡ τῶν ἀγώνων ὑπόθεσις ὁ Σαοὺλ, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ σπηλαίου, τῶν γεγενημένων οὐδὲν εἰδώς. ἐξῄει δὲ καὶ ὁ Δαυὶδ ὄπισθεν, ἐλευθέροις λοιπὸν ὀφθαλμοῖς πρὸς τὸν οὐρανὸν βλέπων, καὶ μᾶλλον τότε γαννύμενος, ἢ ὅτε τὸν Γολιὰθ κατήνεγκε, καὶ τὴν τοῦ βαρβάρου κεφαλὴν ἀπέτεμε. καὶ γὰρ αὕτη λαμπροτέρα ἐκείνης ἡ νίκη, καὶ τὰ λάφυρα σεμνότερα, καὶ τὰ σκῦλα περιφανέστερα, καὶ τὸ τρόπαιον ἐνδοξότερον. ἐκεῖ μὲν γὰρ καὶ σφενδόνης ἐδεήθη καὶ λίθων καὶ παρατάξεως· ἐνταῦθα δὲ πάντα ὁ λογισμὸς ἐγένετο, καὶ χωρὶς ὅπλων ἡ νίκη [b] κατωρθοῦτο, καὶ ἀναιμωτὶ τὸ τρόπαιον ἵστατο. ἐπανῄει τοίνυν οὐχὶ κεφαλὴν βαστάζων βαρβάρου, ἀλλὰ θυμὸν νενεκρωμένον καὶ ὀργὴν ἐκνενευρισμένην· καὶ ταῦτα οὐκ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀνετίθει τὰ λάφυρα, ἀλλ' εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἄνω πόλιν. νῦν οὐχὶ γυναῖκες χορεύουσαι ἀπήντων, ταῖς εὐφημίαις αὐτὸν δεχόμεναι, ἀλλὰ τῶν ἀγγέλων ὁ δῆμος ἄνωθεν ἐπεκρότει, ἀγάμενος τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τὴν ἐπιείκειαν. ἐπανῄει γὰρ τῷ πολεμίῳ μυρία τραύματα δοὺς, τὸν μὲν Σαοὺλ διασώσας, τὸν δὲ ἀληθῶς ἐχθρὸν τὸν διάβολον πολλαῖς [c] κατακεντήσας πληγαῖς. ὥσπερ γὰρ ὀργιζομένων ἡμῶν καὶ πυκτευόντων, καὶ πρὸς ἀλλήλους συγκρουομένων, [d] χαίρει τε καὶ γέγηθεν ἐκεῖνος οὕτως· εἰρηνευόντων καὶ ὁμονοούντων καὶ κρατούντων ὀργῆς, συστέλλεται πάλιν καὶ ταπεινοῦται, ἅτε ἐχθρὸς εἰρήνης ὤν, καὶ πο-

A tentiam confirmavit. Neque enim absque Dei præsidio valuisset illos furentes vincere: sed hæc erat Dei gratia in Prophetæ labiis residens, quæ veluti suadelam quamdam addebat illius verbis. Tametsi non leve momentum & David huc attulit, qui quoniam illos superiore tempore sic instituerat, idcirco in articulo certaminis paratos illos ac morigeros reperit. Præfuerat enim illis non ut belli B dux militibus, sed ut sacerdos, jamque spelunca illa erat Ecclesia. Sic quemadmodum aliquis Episcopi sortitus munus, ad illos concionem habebat: ac peracta concione sacrificium obtulit, idque admirabile quoddam dictuque incredibile, non mactato vitulo, aut occiso agno, sed, quod his erat multo honorificentius, mansuetudinem & humanitatem offerens Deo, atque irrationabili animi motu mactato, occisaque iracundia, *& mortificatis membris quæ sunt super terram.* Et factus est idem tum victima, tum sacrificus, tum altare. C Siquidem & ratio quæ offerebat mansuetudinem atque humanitatem, & ipsa humanitas ac mansuetudo, denique cor in quo hæc offerebantur, omnia erant ejusdem hominis.

Sacrificium offert Deo David immolans iram.

2. Posteaquam igitur hanc immolasset præclaram victimam, tunc victoriam retulit, neque quidquam prætermisit quod ad tropæum spectaret, surrexit tandem horum certaminum materia Saül, & egressus est e spelunca, ignarus omnium quæ gesta fuerant. *Egressus est autem post illum & David*, liberis deinceps oculis cælum intuens, ac tum temporis magis gaudens, quam cum Goliath prostravisset, ac barbari caput amputasset. D Siquidem hæc illa magnificentior erat victoria, hæc magnificentiora spolia, hæc præda illustrior, hoc gloriosius tropæum. Nam illic & funda & lapidibus & acie habebat opus: hîc vero cuncta prudentia rationeque peracta sunt, ac sine armis contigit victoria, atque incruentum tropæum erectum est. Itaque rediit non barbari illius caput gestans, sed animi commotionem sedatam, sed iram enervatam: neque hæc spolia reposuit Jerosolymæ, sed in cælo, inque superna illa civitate. Nunc non choreas E agentes obviam veniebant feminæ excipientes illum cum laudibus; sed angelorum populus e sublimi applaudebat, admirans ejus philosophiam & humanitatem. Ascendit enim hoste vulneribus innumeris sauciato, ut qui tametsi servasset Saülem, tamen illum revera hostem diabolum multis plagis confixit. Sicut enim nobis per iracundiam inter nos pugnantibus, & mutuo conflictu collisis, ille tum gaudet, tum lætatur: ita nobis pacem & concordiam habentibus, iramque moderantibus, rursus contrahitur ac dejicitur, nimirum hostis pacis & inimicus

1. Reg. 24. 9.

a Regii duo παρ' αὐτοῦ. Mox idem, οὐδὲν τῷ τροπαίῳ. Editi τῶν τροπαίων.

b Regii iidem κατώρθωτο.

c Κατακεντήσας Regii melius quam Morel. qui habet κατακοντίσας.

d Χαίρει τε καὶ γέγηθεν ἐκεῖνος sic Regii.

concordiæ, & invidiæ pater. Egressus est igitur David dextram illam totius orbis precio parem, simul cum capite coronatam gestans. Sicut enim sæpe Imperatores eorum, qui egregie se in pugilum certamine gesserunt, ante caput coronant dextram aut pugilis aut pancratiastæ: ita & Deus manum illam coronavit, quæ gladium purum potuerit educere, ensemque Deo nullo sanguine contaminatum ostendere, denique adversus tantam iracundiæ procellam resistere. Non egressus est gestans Saülis diadema, sed egressus est gestans coronam justitiæ. Non egressus est gestans regis purpuream vestem, sed egressus est amictus humanitate naturam humanam superante, quod pallium est quavis stola magnificentius. Egressus est e spelunca, tanta cum gloria, cum quanta tres pueri egressi sunt e camino ardente. Nam ut illos non exussit ignis, ita hic non conflagravit iræ incendio. Et illis quidem foris nihil ignis, in quo versabantur, nocuit: hic vero cum intus haberet carbones accensos, cum foris videret diabolum caminum incendentem, ab inimici conspectu, ab exhortatione militum, a facilitate perficiendi cædem, a solitudine eorum qui Saüli possent auxiliari, a præteritorum memoria, a futurorum periculorum metu; siquidem hæc & sarmentis, pice, stipulis, ac cæteris omnibus, quibus caminus ille Babylonius incendebatur, lucidiorem excitabant flammam; tamen non exarsit David, neque ullo pacto sic fuit affectus, ut consentaneum erat eum affici: sed exivit purus, & intuitus inimici faciem, hinc maxime sumsit animum fortem ac philosophicum. Cum enim videret illum dormire, ac manere immobilem, neque quidquam posse facere, suo cum animo loquutus est: Ubi nunc ille furor? ubi illa malitia? ubi tot technæ, tot insidiæ? Abierunt omnia illa, perieruntque exigui somni incursu: jacet alligatus rex, cum nihil horum nos neque cogitaverimus, neque perfecerimus. Conspiciebat illum dormientem, ac de morte omnibus communi philosophabatur. Somnus enim nihil aliud est, quam mors temporaria, & quotidianus interitus. Haud intempestive quis hic meminerit etiam Danielis. Quemadmodum enim ille ascendit a lacu superatis feris leonibus; ita & hic e specu prodiit, aliis bestiis longe sævioribus devictis. Nam sicut justo illi leones hinc atque hinc assidebant, ita hunc omnibus leonibus efferatiores ac validiores animi motus invaserunt: hinc indignatio de præteritis, illinc futurorum metus: verum horum utrumque hic coërcuit, ora bestiis occludens, ipsis factis docens, nihil esse tutius quam parcere inimico, contra nihil periculosius, quam se velle ulcisci ac vindictam sumere. Alter igitur

Confert Davidem cum tribus pueris.

Dan. 3.

Dan. 14.

Nihil tutius quam parcere inimico.

A λέμιος ὁμονοίας, καὶ βασκανίας πατήρ. ἐξῄει τοίνυν ὁ Δαυὶδ δεξιὰν τῆς οἰκουμένης ἀντίῤῥοπον ἔχων μετὰ τῆς κεφαλῆς ἐστεφανωμένην. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῶν ἄριστα πυκτευόντων, περὶ τῆς κεφαλῆς πολλάκις οἱ βασιλεῖς τὴν δεξιὰν τοῦ πυκτεύοντος ἢ [a] παγκρατιάζοντος ἐστεφάνωσαν· οὕτω δὴ καὶ τὴν χεῖρα ἐκείνην ὁ θεὸς ἐστεφάνου, ἣ τὸ ξίφος ἴσχυσε καθαρὸν ἐξενεγκεῖν, καὶ ἀναίμακτον τῷ θεῷ δεῖξαι τὴν μάχαιραν, καὶ πρὸς τοσαύτην ἀντιστῆναι θυμοῦ ῥύμην. οὐκ ἐξῆλθεν ἔχων τὸ διάδημα τοῦ Σαοὺλ, ἀλλ' ἐξῆλθεν ἔχων στέφανον δικαιοσύνης· οὐκ ἐξῆλ-
B θεν ἔχων πορφυρίδα βασιλικὴν, ἀλλ' ἐξῆλθε περιβεβλημένος ἐπιείκειαν ὑπερβαίνουσαν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἱμάτιον πάσης στολῆς λαμπρότερον. ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ σπηλαίου μετὰ τοσαύτης περιφανείας, μεθ' ὅσης οἱ παῖδες οἱ τρεῖς ἀπὸ τῆς καμίνου. καθάπερ γὰρ ἐκείνους οὐ κατέκαυσε τὸ πῦρ, οὕτω καὶ τοῦτον ἡ πυρὰ τῆς ὀργῆς οὐκ ἐνεπύρισε. κἀκείνοις μὲν ἔξωθεν τὸ πῦρ ὁμιλοῦν οὐδὲν ἐποίησεν· οὗτος δὲ ἔνδοθεν ἔχων τοὺς ἄνθρακας καιομένους, καὶ τὸν διάβολον ἔξωθεν ὁρῶν
C τὴν κάμινον ὑποκαίοντα, ἀπὸ τῆς ὄψεως τοῦ ἐχθροῦ, ἀπὸ τῆς παραινέσεως τῶν στρατιωτῶν, ἀπὸ τῆς εὐκολίας τῆς κατὰ τὴν σφαγὴν, ἀπὸ τῆς ἐρημίας τῶν βοηθησόντων, ἀπὸ τῆς μνήμης τῶν παρελθόντων, ἀπὸ τῆς τῶν μελλόντων ἀγωνίας· καὶ γὰρ τοῦτο κληματίδος καὶ πίσσης καὶ στυππίου, καὶ πάντων τῶν τὴν Βαβυλωνίαν ἀναπτόντων κάμινον λαμπροτέραν ἀνῆγε τὴν φλόγα· οὐκ ἐνεπρήσθη, οὐδὲ ἔπαθέ τι τοιοῦτον, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀλλ' ἐξῆλθε καθαρὸς, καὶ ἰδὼν τοῦ πολεμίου τὴν ὄψιν, ἐντεῦθεν μάλιστα ἐφιλοσόφησεν. ἰδὼν γὰρ αὐτὸν καθεύδοντα καὶ ἀκίνητον μένοντα, καὶ οὐδὲν
D δυνάμενον ἐργάσασθαι, πρὸς ἑαυτὸν εἶπε· ποῦ νῦν ὁ θυμὸς ἐκεῖνος; ποῦ δὲ ἡ πονηρία; ποῦ δὲ αἱ τοσαῦται μηχανεῖαι καὶ ἐπιβουλαί; οἴχεται πάντα ἐκεῖνα καὶ ἀπόλωλεν ὕπνου μικρᾷ προσβολῇ, καὶ κεῖται δεδεμένος ὁ βασιλεὺς, οὐδὲν ἡμῶν περὶ τούτων βουλευσαμένων, οὐδὲ πραξάντων. ἑώρα καθεύδοντα, καὶ περὶ τοῦ κοινοῦ πάντων ἐφιλοσόφει θανάτου. ὕπνος γὰρ οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, ἢ θάνατος πρόσκαιρος, καὶ ἐφήμερος τελευτή. οὐκ ἂν τις ἀκαίρως καὶ τοῦ Δανιὴλ ἐνταῦθα ἀναμνησθείη. καθάπερ γὰρ ἐκεῖνος ἀνέβαινεν ἀπὸ τοῦ λάκκου, τῶν θηρίων
E περιγινόμενος, οὕτω καὶ οὗτος ἀπὸ τοῦ σπηλαίου, θηρίων ἑτέρων χαλεπωτέρων κρατήσας. ὥσπερ γὰρ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ λέοντες ἑκατέρωθεν παρεκάθηντο, [b] οὕτω καὶ τούτῳ λέοντες ἀγριώτεροι πάντων, τὰ πάθη ἐπετίθετο· θυμὸς τῶν παρελθόντων ἔνθεν, φόβος τῶν μελλόντων ἐκεῖθεν· ἀλλ' ὅμως ἀμφότερα οὗτος κατέστελλε καὶ ἐπεστόμιζε τὰ θηρία, διδάσκων διὰ τῶν ἔργων, ὅτι οὐδὲν ἀσφαλέστερον τοῦ φείδεσθαι τῶν ἐχθρῶν, οὐδὲ σφαλερώτερον τοῦ βούλεσθαι ἐκδικεῖν ἑαυτὸν καὶ ἀμύνεσθαι. ὁ γοῦν βουληθεὶς ἐπεξ-

a Pancratiastæ erant qui in pentathlo seu in quinque ludis victores fuerant, de quibus ludis pluribus egimus in libro de Antiquitate explanatione & Schematibus illustrata.

b Οὕτω καὶ τούτῳ λέοντες ἁπάντων ἀγριώτερα πάθη καὶ δυνατώτερα ἐπετίθετο. Sic Regii.

ἐλθεῖν, γυμνὸς καὶ ἄοπλος καὶ πάντων ἔρημος, καθάπερ αἰχμάλωτος παραδοθεὶς, οὕτως ἔκειτο· ὁ δὲ εἴκων καὶ παραχωρῶν πανταχοῦ, καὶ μηδὲ δικαίως ἐπεξελθεῖν ἐθέλων, χωρὶς μηχανημάτων καὶ ὅπλων καὶ ἵππων καὶ στρατιωτῶν, τὸν πολέμιον εἰς χεῖρας ἐλάμβανε· καὶ ὃ δὴ μεῖζον ἁπάντων ἦν, τὸν θεὸν εἰς πλείονα εὔνοιαν ἐπεσπάσατο.

Οὐ γὰρ διὰ τοῦτο μακαρίζω τὸν ἅγιον ἐκεῖνον, οὐχ ὅτι τὸν ἐχθρὸν ὑπὸ τοὺς πόδας εἶδε τοὺς ἑαυτοῦ κείμενον, ἀλλ' ὅτι εἰς χεῖρας λαβὼν ἐφείσατο. τὸ μὲν γὰρ τῆς τοῦ θεοῦ δυνάμεως ἔργον ἦν, τὸ δὲ τῆς αὐτοῦ φιλοσοφίας. πῶς ἦν εἰκὸς λοιπὸν τοὺς στρατιώτας ἐκείνῳ προσέχειν, μεθ' ὅσης εὐνοίας διακεῖσθαι πρὸς αὐτόν; εἰ γὰρ μυρίας εἶχον ψυχὰς, οὐκ ἂν ἑτοίμως ἁπάσας ἐπέδωκαν ὑπὲρ τοῦ στρατηγοῦ, ἔργῳ μαθόντες ἐν τῇ τοῦ πολεμίου κηδεμονίᾳ τὴν περὶ τοὺς οἰκείους εὔνοιαν; ὁ γὰρ περὶ τοὺς λελυπηκότας πρᾶος καὶ ἥμερος ὢν, πολλῷ μᾶλλον περὶ τοὺς εὐνοϊκῶς διακειμένους οὕτως ἔμελλε διακεῖσθαι. ὃ δὴ μέγιστον ἐνέχυρον ἀσφαλείας ἦν αὐτῷ. οὐκ εὐνούστεροι δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ προθυμότεροι περὶ τοὺς πολεμίους ἦσαν, εἰδότες ὅτι τὸν θεὸν ἔχουσιν ὑπὲρ αὐτῶν πολεμοῦντα, τὸν ἀεὶ παρόντα τῷ στρατηγῷ, καὶ τὰ πράγματα ἅπαντα ἐξευμαρίζοντα. καὶ τῷ Δαυὶδ δὲ, οὐχ ὡς ἀνθρώπῳ λοιπὸν, ἀλλ' ὡς ἀγγέλῳ προσεῖχον· καὶ πρὸ τῆς ἀντιδόσεως τοῦ θεοῦ μείζονα καὶ ἐνταῦθα τοῦ διασωθέντος αὐτὸς ἐκαρποῦτο, καὶ λαμπροτέραν ἤρατο νίκην, ἢ εἰ κατέθυσε τὸν Σαοὺλ. τί γὰρ ἂν τοσοῦτον ἐκέρδανε σφάξας τὸν ἐχθρὸν, ὅσον ἐκαρπώσατο φεισάμενος νῦν; τοῦτο τοίνυν καὶ σὺ λογίζου, ἐπειδὰν λάβῃς τὸν λελυπηκότα σε, ὅτι πολλῷ μεῖζον καὶ κερδαλεώτερον τὸ φείσασθαι τοῦ διαφθεῖραι. ὁ μὲν γὰρ διαφθείρας καὶ καταγνώσεται πολλάκις ἑαυτοῦ, καὶ πονηρὸν ἕξει συνειδὸς, καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ὥραν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ἐκείνης διωκόμενος· ὁ δὲ φεισάμενος καὶ μικρὸν καρτερήσας χρόνον, γάννυται μετὰ ταῦτα καὶ τρυφᾷ, χρηστὰς ἀναμένων ἐλπίδας, καὶ τὰς ἀμοιβὰς τῆς ἀνεξικακίας παρὰ τοῦ θεοῦ προσδοκῶν· καὶ εἴποτε περιπέσοι τινὶ δεινῷ, μετὰ πολλῆς παῤῥησίας ἀπαιτήσει τὸν θεὸν τὴν ἀντίδοσιν· καθάπερ οὖν καὶ οὗτος ἁπάντων ἀπήλαυσε τούτων, μεγάλας καὶ θαυμαστὰς τῆς περὶ τὸν ἐχθρὸν τοῦτον κηδεμονίας λαβὼν παρὰ τοῦ θεοῦ τὰς ἀμοιβὰς ὕστερον. ἀλλὰ γὰρ ἴδωμεν καὶ τὰ μετὰ ταῦτα. καὶ ἐξῆλθε Δαυὶδ ἐκ τοῦ σπηλαίου, φησὶν, ὀπίσω Σαοὺλ, καὶ ἐβόησεν ὀπίσω αὐτοῦ, οὕτω λέγων· κύριέ μου βασιλεῦ. καὶ ἀνέβλεψε Σαοὺλ ὀπίσω αὐτοῦ, καὶ ἔκυψε Δαυὶδ ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ. ταῦτα τοῦ σῶσαι τὸν ἐχθρὸν οὐκ ἐλάττονα φέρει κόσμον. οὐδὲ γὰρ τῆς τυχούσης ψυχῆς ἦν τὸ μὴ φυσηθῆναι τῶν εἰς τὸν πλησίον [a] εὐεργεσιῶν, μᾶλλον δὲ τὸ μὴ τὸ τῶν πολλῶν παθεῖν, οἳ καθάπερ ἀνδραπόδων οὕτως ὑπερορῶσι τῶν εὐεργετηθέντων, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνασπῶσιν.

A qui statuerat invadere, nudus & inermis, omnibusque destitutus auxiliis, non aliter quam captivus in manus inimici traditus jacebat: hic vero dum cedit, & ubique dat locum, dumque ne juste quidem vult manus injicere, sine machinis, sine armis, sine equitatu, sine militibus, hostem in potestatem suam accepit, & quod est omnium maximum, Deum erga se benevolentiorem reddidit.

3. Non enim eo beatum prædico sanctum illum, quod hostem viderit sub pedibus suis jacentem, sed quod illi in manus dato pepercerit. B Quorum alterum fuit opus divinæ potentiæ, alterum ejus philosophiæ. Quomodo milites deinceps illum observasse consentaneum fuit, quanta erga illum benevolentia fuisse affectos? Nam si mille habuissent vitas, annon promte impendissent pro suo duce, jam ex reverentia quam hosti præstitit, reipsa perspectum habentes, quam benevolum animum gereret erga suos? Nam is qui mitis ac mansuetus erat in eos, a quibus molestia affectus est, multo magis erit erga benevolos eum affectum gesturus: quæ profecto res fuit illi maximum securitatis pignus. C At non in ipsum modo benevolentiores erant, verumetiam adversus hostes promtiores: quod scirent se Deum habere propugnatorem, qui semper adesset duci, omnibus illius gestis prospiciens. Idcirco postea Davidi, non jam ut homini, sed ut Angelo parebant. Itaque David & priusquam Deus ipsi mercedem rependeret, etiam in hac vita majus accepit præmium, ac illustriorem tulit victoriam servato Saüle, quam si eum mactasset. Quod enim tantum lucrifecisset occiso hoste, quantum nunc tulit illi parcendo? Hæc igitur & tu tecum expende, D ubi ceperis eum qui te læsit, multo esse majus ac lucrosius parcere, quam perdere. Siquidem is qui occidit inimicum, frequenter & ipse sese condemnabit, pravam gerens conscientiam, dum in singulos dies & singulas horas a peccato illo urgente affligetur. At qui pepercit, brevique tempore vicit affectus suos, post exsultat ac delectatur optima spe fultus, ac tolerantiæ præmia exspectans a Deo. Quod si quando in aliquod malum inciderit, multa cum fiducia mercedem a Deo reposcet: quemadmodum & hic magna miraque in hostem exhibitæ reverentiæ E præmia deinceps divinitus recepit. Sed quæ sequuntur videamus. *Exivit David e spelunca post Saülem, clamavitque post illum, ita dicens: Domine mi rex. Et respexit Saül post tergum suum, & vidit David in facie prostratum in terram, & adoravit eum.* Hæc non minus adferunt ornamenti Davidi, quam servatus hostis. Neque enim vulgaris erat animi, non inflari beneficiis in proximum collocatis, neque sic affici ut solent plerique e vulgo, qui perinde ut mancipia superciliis adductis despiciunt,

Multo majus parcere, quam perdere.

1. Reg. 24. 9.

a Reg. unus, εὐεργεσίαις καθάπερ ἀνδραπόδων, omissis interpositis.

quos beneficio juverint. At non ita beatus David, quin potius, post impensa beneficia modestior apparuit. In causa fuit, quod nihil eorum quæ præclare gesta fuerant, suæ ipsius industriæ ferebat acceptum, sed totum divino muneri adscribebat. Ideoque qui servarat, idem adorabat servatum, rursumque Regem nominabat, & se servum, ob illius dignitatem animi tumorem reprimens, iramque mitigans, & invidiam submovens. Audiamus porro & excusationem ipsam. *Cur audis verba populi dicentium, ecce David quærit animam tuam?* Et tamen qui hanc conscripsit historiam, prius dixit totum populum fuisse cum David, eumque gratiosum fuisse in oculis servorum Regis, & principis filium universumque exercitum animo stetisse a Davide. Quo pacto igitur hîc ait fuisse qui falso deferrent ipsum, ac Saülem in eum provocarent? Quod enim non aliorum instinctu, sed ipse ex proprio animo malitiam hanc peperisset, ut bellum gereret cum justo, declaravit qui volumen conscripsit, cum ait e laudibus Davidis natam esse invidiam, ac deinde crevisse in dies. Quam igitur ob causam crimen transtulit in alios, dicens: *Cur audis verba populi tui, dicentium: ecce David quærit animam tuam?* nimirum ut illi præberet occasionem excutiendi malitiam. Hoc nimirum & parentes sæpe faciunt erga filios, dum quispiam corripiens filium suum corruptum, multaque operatum mala, quamvis sibi persuasum habeat, illum ex propria malitia ad perditos mores appulisse, frequenter tamen in alios culpam rejicit, ita loquens: Novi non fuisse tuum delictum, sed alii te corruperunt ac seduxerunt: illorum est totum hoc peccatum. Nam hæc audiens filius, poterit paulatim a malitia resipiscens facilius ad bonam frugem reverti, dum pudefit, erubescitque hac laude videri indignus. Idem fecit Paulus scribens Galatis. Post multos illos ac longos sermones, postque non commemorandas accusationes, quibus illos accusarat, sub epistolæ finem volens ab illis amovere culpam, ut aliquantulum a criminibus recreati ad excusationem venire queant, hunc in modum loquitur. *Ego confido de vobis, quod nihil aliud sentietis. Cæterum qui vos perturbat, feret judicium quisquis ille fuerit.* Itidem fecit & David hîc, cum enim ait, *Cur audis verba populi dicentis: ecce David quærit animam tuam:* indicat alios esse qui provocarent, alios qui animum illius inficerent, modis omnibus studens illi porrigere excusationis occasionem. Mox suam ipsius causam agens ait: *Et ecce viderunt oculi tui hodie, quod tradiderit te Dominus in manus meas in spelun-*

Ibidem. — Gal. 5. 10.

A ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος Δαυὶδ οὕτως, ἀλλὰ μειζόνως ἐμετρίαζε, καὶ μετὰ τὴν εὐεργεσίαν. τὸ δὲ αἴτιον, ὅτι οὐδὲν τῶν κατορθωμάτων τούτων ἐνόμιζε τῆς αὐτοῦ σπουδῆς εἶναι, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνετίθει τῇ θείᾳ χάριτι. διὰ τοῦτο αὐτὸς σώσας, αὐτὸς προσκυνεῖ τὸν σωθέντα, καὶ βασιλέα καλεῖ πάλιν, καὶ δοῦλον ὀνομάζει ἑαυτὸν, διὰ τοῦ σχήματος ἐκείνου καταστέλλων τὸ φύσημα, καὶ τὸν θυμὸν παραμυθούμενος, καὶ τὴν βασκανίαν ἀναιρῶν. ἀκούσωμεν δὲ καὶ τῆς ἀπολογίας αὐτῆς· ἵνα τί ἀκούεις τῶν λόγων τοῦ λαοῦ λεγόντων, ἰδοὺ, Δαυὶδ ζητεῖ τὴν ψυχήν σου; καὶ μὴν ἀνωτέρω
B τούτων ὁ συγγραφεὺς εἶπεν, ὅτι πᾶς ὁ λαὸς ἦν μετ' αὐτοῦ· καὶ ἤρεσκεν ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν δούλων τοῦ βασιλέως· καὶ ὁ τοῦ κρατοῦντος υἱὸς, καὶ τὸ στρατόπεδον ἅπαν μετ' αὐτοῦ ταῖς γνώμαις εἱστήκεσαν. πῶς οὖν ἐνταῦθά φησιν, ὅτι ἦσαν οἱ διαβάλλοντες καὶ συκοφαντοῦντες, καὶ τὸν Σαοὺλ παροξύνοντες; ὅτι γὰρ οὐ παρ' ἑτέρων ἀναπεισθεὶς, ἀλλ' αὐτὸς οἴκοθεν τὴν πονηρίαν ταύτην τεκὼν ἐπολέμει τῷ δικαίῳ, καὶ τοῦτο ἐδήλωσεν ὁ τὸ βιβλίον γράψας, εἰπὼν ὅτι ἐκ τῆς εὐφημίας ὁ φθόνος ἐτίκτετο, καὶ προϊὼν ηὔξατο καθ' ἑκάστην ἡμέραν. τίνος οὖν ἕνεκεν ἐφ' ἑτέρους μετατίθησι τὴν αἰτίαν, λέγων· ἵνα τί ἀκούεις τῶν λόγων
C τοῦ λαοῦ σου λεγόντων· ἰδοὺ, Δαυὶδ ζητεῖ τὴν ψυχήν σου; διδοὺς ἐξουσίαν αὐτῷ ἀποκρύψασθαι τὴν πονηρίαν. τοῦτο γοῦν καὶ πατέρες πολλάκις ποιοῦσιν ἐπὶ υἱῶν· καὶ λαβών τις ἐκείνων τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν διεφθαρμένον, καὶ πολλὰ εἰργασμένον κακὰ, κἂν πεπεικὼς τύχοι ἑαυτὸν, ὅτι οἴκοθεν καὶ παρ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν πονηρίαν ἐξώκειλεν, ὅμως ἐφ' ἑτέρους μετάγει τὰ ἐγκλήματα πολλάκις, οὑτωσὶ λέγων· οἶδα ὅτι οὐ σὸν γέγονε τὸ ἁμάρτημα· ἕτεροί σε διέφθειραν καὶ ἠπάτησαν· ἐκείνων ἅπαν ἐστὶ τὸ πλημμέλημα. ὁ γὰρ ταῦτα ἀκούων δυνήσεται μικρὸν ἀπὸ
D τῆς κακίας διαβλέψας εὐκολώτερον πρὸς ἀρετὴν ἐπανελθεῖν, αἰσχυνόμενος καὶ ἐρυθριῶν ἀνάξιος τῆς περὶ αὐτοῦ δόξης φανῆναι. τοῦτο καὶ Παῦλος ἐποίησε τοῖς Γαλάταις γράφων. μετὰ τοὺς πολλοὺς γοῦν καὶ μακροὺς ἐκείνους λόγους καὶ τὰς ἀφάτους κατηγορίας, ἃς αὐτῶν κατηγόρησε, πρὸς τῷ τέλει τῆς ἐπιστολῆς, βουλόμενος αὐτῶν ἀποσκευάσασθαι τὴν κατηγορίαν, ἵνα μικρὸν ἀναπνεύσαντες ἐκ τῶν ἐγκλημάτων δυνηθῶσιν εἰς ἀπολογίαν ἐλθεῖν, οὕτω πως φησίν· ἐγὼ πέποιθα εἰς ὑμᾶς, ὅτι οὐδὲν ἄλλο φρονήσετε· ὁ δὲ ταράσσων ὑμᾶς βαστάσει τὸ κρίμα, ὅστις ἂν ᾖ. οὕτω καὶ ὁ Δαυὶδ ἐποίησεν ἐνταῦ-
E θα. τὸ γὰρ εἰπεῖν, ἵνα τί ἀκούεις τῶν λόγων τοῦ λαοῦ λέγοντος, ἰδοὺ, Δαυὶδ ζητεῖ τὴν ψυχήν σου, ἔδειξεν ἑτέρους ὄντας τοὺς παροξύνοντας, ἑτέρους τοὺς διαφθείροντας· [a] παντὶ τρόπῳ σπουδάζων ἀπολογίαν αὐτῷ παρασχεῖν τῶν ἐγκλημάτων. εἶτα ὑπὲρ τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀπολογούμενός φησι· καὶ ἰδοὺ ἑωράκασιν οἱ ὀφθαλμοί σου σήμερον, ὡς παρέδωκέ σε κύριος εἰς τὰς χεῖράς μου ἐν τῷ σπηλαίῳ, καὶ

a Morel. οὕτως ἐν παντὶ τρόπῳ.

οὐκ ἠβουλήθην ἀποκτεῖναί σε· καὶ ἐφεισάμην σου, καὶ εἶπον· οὐκ ἐποίσω τὴν χεῖρά μου ἐπὶ τὸν κύριόν μου, ὅτι Χριστὸς κυρίου ἐστίν. ἐκεῖνοι μὲν οὖν διὰ ῥημάτων διαβάλλουσι, φησίν· ἐγὼ δὲ διὰ πραγμάτων ἀπολογοῦμαι, καὶ δι' ἔργων ἀποσκευάζομαι τὴν κατηγορίαν. οὐ χρεία μοι λόγων, αὐτῆς τῶν πραγμάτων τῆς ἐκβάσεως παντὸς λόγου σαφέστερον δυναμένης διδάξαι, τίνες μὲν ἐκεῖνοι, τίς δὲ ἐγώ· καὶ ὡς συκοφαντία καὶ ψεῦδος ἡ κατ' ἐμοῦ γενομένη διαβολή. καὶ τούτων οὐχ ἕτερον, ἀλλ' αὐτόν σε καλῶ μάρτυρα τὸν εὖ παθόντα.

Καὶ πῶς, φησὶν, ἠδύνατο μαρτυρεῖν ἐκεῖνος; ἡνίκα γὰρ ταῦτα ἐγίνετο, ἐκάθευδε, καὶ οὔτε τῶν ῥημάτων ἤκουσεν, οὔτε τὸν Δαυὶδ εἶδε παρόντα, οὔτε τοῖς στρατιώταις διαλεγόμενον. [a] πῶς οὖν ἀπαντησόμεθα, ἵνα σαφὴς ἡ ἀπόδειξις γένηται; εἰ γὰρ μάρτυρας παρῆγεν ἀνθρώπους τότε σὺν αὐτῷ ὄντας, ὑπώπτευσεν ἂν τὴν μαρτυρίαν ὁ Σαοὺλ, καὶ χαριζομένους τῷ δικαίῳ ταῦτα λέγειν ἐνόμιζεν. εἰ δὲ ἀπὸ λογισμῶν καὶ εἰκότων ἐπεχείρησεν ἀπολογήσασθαι, μειζόνως ἔμελλεν ἀπιστεῖσθαι, τῆς τοῦ δικάζοντος γνώμης διεφθαρμένης. πῶς γὰρ ὁ μετὰ τοσαύτας εὐεργεσίας πολεμῶν τῷ μηδὲν ἠδικηκότι, [b] ἐδύνατο πιστεῦσαι ὅτι ὁ ἀδικηθεὶς τὸν ἀδικήσαντα λαβὼν εἰς χεῖρας, ἐφείσατο; καὶ γὰρ ὡς τὰ πολλὰ οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν καθ' ἑαυτοὺς καὶ περὶ τῶν ἄλλων τὰς ψήφους φέρουσιν· οἷον, ὁ μεθύων διηνεκῶς οὐκ ἂν ῥᾳδίως πιστεύσειεν εἶναί τινα ἄνθρωπον ἐν ἐγκρατείᾳ ζῶντα. ὁ πόρναις προσέχων, καὶ τοὺς κοσμίως βιοῦντας ἀκολάστους εἶναι νομίζει· πάλιν ὁ τὰ τῶν ἄλλων ἁρπάζων, οὐκ ἂν πεισθείη ῥᾳδίως, ὅτι εἰσὶν ἄνθρωποι καὶ τὰ ἑαυτῶν προϊέμενοι. οὕτω δὴ καὶ οὗτος ἅπαξ ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἁλοὺς, οὐκ ἂν ῥᾳδίως ἐπίστευσεν, ὅτι ἐστὶν ἄνθρωπος οὕτω τῶν παθῶν περιγινόμενος, ὡς μὴ μόνον μηδὲν ἀδικεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀδικοῦντα σώζειν. ἐπεὶ οὖν καὶ ἡ γνώμη τοῦ δικάζοντος διέφθαρτο, καὶ μάρτυρες, εἰ παρήχθησαν, δι' ὑποψίας ἔμελλον εἶναι, ᾠκονόμησεν ἀπόδειξίν τινα γενέσθαι δυναμένην καὶ τοὺς σφόδρα ἀναισχυντοῦντας ἐπιστομίσαι. ποίαν δὴ ταύτην; τὸ πτερύγιον τῆς διπλοΐδος, ὃ καὶ προβαλλόμενος ἔλεγεν· ἰδοὺ τὸ πτερύγιον τῆς διπλοΐδος ἐν τῇ χειρί μου, ὃ ἐγὼ ἀφεῖλον, καὶ οὐκ ἀπέκτεινά σε. ἄφωνος ὁ μάρτυς, ἀλλὰ τῶν φωνὴν ἐχόντων σαφέστερος. οὐ γὰρ ἂν εἰ μὴ πλησίον ἐγενόμην, φησὶ, καὶ τοῦ σώματος ἐγγὺς εἱστήκειν τοῦ σοῦ, τὸ μέρος ἂν ἔκοψα τοῦ ἱματίου. ὁρᾷς ὅσον ἀγαθὸν ἐγένετο ἐκ τοῦ κινηθῆναι παρὰ τὴν ἀρχὴν τὸν Δαυίδ; εἰ μὴ γὰρ ἐκινήθη πρὸς τὴν ὀργὴν, οὐκ ἂν οὔτε τὴν φιλοσοφίαν ἐμάθομεν τοῦ [c] ἀνδρός· οὐδὲ γὰρ ἀπὸ φιλοσοφίας, ἀλλ' ἐξ ἀναισθησίας μᾶλλον ἔδοξεν ἂν πολλοῖς ἡ φειδὼ γενέσθαι· οὐδ' ἂν ἐξέκοψε τὴν διπλοΐδα· μὴ ἐκκόψας δὲ, οὐδαμόθεν ἑτέρωθεν εἶχε πιστώσασθαι τὸν ἐχθρόν. νυνὶ δὲ κινηθεὶς καὶ πε-

A *ca, quodque noluerim occidere te, ſed pepercerim tibi, dixerimque: Non injiciam manum meam in dominum meum, quoniam Chriſtus Domini eſt.* Illi quidem, inquit, verbis calumniantur, at ego reipſa me purgo, ipſiſque factis depello crimen. Mihi nihil opus eſt verbis, cum ipſe rerum exitus quavis oratione clarius poſſit te docere, quinam ſint illi, & qui ego, ac quomodo facta ſit adverſum me mendax delatio, & calumnia. Harum rerum non alium, ſed temetipſum teſtem invoco, teipſum, inquam, qui meo beneficio B ſervatus es.

4. Sed quomodo potuit Saül harum rerum eſſe teſtis, qui cum hæc fierent, dormiebat, ac neque verba audivit, neque Davidem vidit tum præſentem, neque cum militibus colloquentem? Quomodo igitur occurremus, ut evidens declaratio fiat? Si enim teſtes citaſſet, Saül ſuſpectum habuiſſet eorum teſtimonium, eoſque juſto faventes ea loqui putaſſet. Quod ſi ratiocinationibus ac probabilibus argumentis tentaſſet excuſare ſeſe, futurum erat, ut minus ipſi crederetur, quip- C pe jam corrupto judicis animo. Quomodo enim is qui tot beneficiis affectus nihilo ſecius bello perſequebatur nihil commeritum, ſuſpicari potuiſſet, quod aliquis injuria affectus, eum qui fecerat injuriam nactus in manus, ipſi pepercisſet? Plerumque enim vulgus hominum ex ſuo animo de aliis judicat. Velut qui aſſidue inebriatur, haud facile credere poſſit eſſe quempiam hominem ſobrie viventem. Qui ſcortis vacat, etiam pudice viventes habet pro incontinentibus. Rurſus qui res rapit alienas, non facile perſuadebitur, eſſe D homines qui ſua quoque profundant. Similiter & hic ſemel occupatus ira non facile crediditſſet eſſe hominem uſque adeo ſuis affectibus ſuperiorem, ut non modo nihil læderet, verum & eum qui læſerat, ſervaret. Quoniam igitur & animus judicis erat corruptus, & teſtes ſi producti fuiſſent, in ſuſpicione erant futuri, conſilio prudenti reperit probationem quamdam, quæ poſſet & valde impudentibus os obturare. Quænam eſt hæc? Lacinia chlamydis quam protendens dicebat, *Ec-* E *ce lacinia chlamydis tuæ in manu mea, quam abſtuli, nec occidi te.* Mutus quidem teſtis, ſed omnibus vocem habentibus evidentior. Neque enim ſi non fuiſſem, inquit, proximus, ac corpori tuo vicinus ſtetiſſem, potuiſſem veſtis amputare partem. Vides quantum ſit ortum boni ex eo, quod initio commotus fuerat David? Niſi enim ad iram commotus fuiſſet, neque philoſophiam hominis cognoviſſemus; nam pleriſque non ex philoſophia, ſed ex ſtupore pepercisſe viſum fuiſſet; neque chlamydis partem amputaſſet. Quod ſi non amputaſſet, non poterat aliis argumentis inimico fidem facere. Nunc vero quo-

Vulgus de aliis ex ſe judicat.

a Regii πῶς οὖν. ἵνα σαφῶς.
b Reg. unus, ἐδύνατο ὑποπτεῦσαι.

c Regii, ἀνδρός· ἀλλ' ἐξ ἀναισθησίας μᾶλλον ἢ φιλοσοφίας ἔδοξεν ἂν &c.

niam & commotus fuit & amputavit, suæ providentiæ certissimum præbuit argumentum. Quoniam igitur tam verum & indubitatum testimonium exhibuit, ipsum mox inimicum & judicem & testem facit suæ erga illum reverentiæ, loquens hunc in modum: *Cognosce & vide hodie quod non est in manu mea iniquitas, neque contemtus tui, & alligas animam meam, ut capias eam.* Hinc vel maxime quis admirari debeat illius magnanimitatem, quod non sumit excusationem nisi ab iis quæ eo die acciderant. Nam hoc innuit, cum ait: *Cognosce & vide hodie.* Nihil enim loquor de anteactis: Mihi ad probationem satis est hic dies: tametsi poterat multa magnaque enumerare beneficia, quæ prius in illum contulerat, si voluisset: poterat commemorare singulare certamen, quod cum Barbaro susceperat, ac dicere: Cum bellum barbaricum ceu diluvium quoddam universam civitatem esset dissipaturum, consternatis vobis ac metu trepidis, quotidieque mortem exspectantibus, ego accedens nemine compellente, imo te prohibente ac retinente dicenteque: *non poteris ire, quoniam puer es, ille autem vir bellator a juventute sua*: non me continui, sed unus pro omnibus insilii, hostem excepi, caput amputavi, ac veluti torrentis impetum quemdam, barbarorum illorum insultus depuli, rempublicam vacillantem constabilivi: ac per me tu quidem regnum ac vitam, cæteri vero omnes præter vitam, civitatem ac domos, liberos & uxores tenent. Ac post illud rursus tropæum, & alia bella quæ fortiter ac feliciter gesserat, hoc non inferiora, potuit commemorare. Ad hæc quod cum semel atque iterum, imo sæpius tentasset ipsum e medio tollere, lanceamque in caput illius torsisset; non tamen meminit malorum; item quod post illa gesta, cum Saül deberet prioris pugnæ reddere præmia, poposcerit dotem, non aurum, non argentum, sed cædem & internecionem: ac ne id quidem abnuerit David. Nec ista tantum, sed his etiam multo tum plura tum majora dicere potuit. Verum nihil horum dixit, neque ei erat animus illi exprobrare beneficia, sed tantum persuadere se esse unum ex eorum numero, qui ipsum & amarent ac colerent, non qui rebellionem aut insidias molirentur. Ideo prætermissis illis omnibus, tantum quod eo acciderat die, in defensionem adduxit. Usque adeo purus erat, & ab omni inani gloria immunis, nec alio respexit, quam ad unius Dei voluntatem. Deinde ait: *Judicet Dominus inter me & te.* Hoc verbum dixit non quod cuperet puniri Saülem, aut de illo pœnas sumi, sed ut illi formidinem injiceret ex futuri judicii commemoratione: neque ut timorem incuteret tantum, verum ut seipsum a criminis suspicione purgaret. Præcipuam quidem, inquit, proba-

Ibidem.

1. Reg. 17. 33

Unius Dei voluntatem spectat David.

A μὲν ἀναμφισβήτητον ἀπόδειξιν τῆς αὐτοῦ προνοίας παρέσχετο. ἐπεὶ οὖν οὕτως ἀληθῆ καὶ ἀνύποπτον μαρτυρίαν παρήγαγεν, αὐτὸν λοιπὸν τὸν ἐχθρὸν καὶ δικαστὴν καὶ μάρτυρα καλεῖ τῆς οἰκείας κηδεμονίας, οὑτωσὶ λέγων· γνῶθι καὶ ἴδε σήμερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῇ χειρί μου κακία, οὐδὲ ἀθέτησις· καὶ σὺ δεσμεύεις τὴν ψυχήν μου τοῦ λαβεῖν αὐτήν. ἐντεῦθεν μάλιστα ἄν τις αὐτὸν θαυμάσειε τῆς μεγαλοψυχίας, ὅτι ἀπὸ τῶν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν συμβάντων τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται μόνον. τοῦτο γὰρ ἠνίξατο εἰπών· γνῶθι καὶ ἴδε σήμερον. οὐδὲν λέγω τῶν παρελθόντων, B φησίν· ἀρκεῖ μοι πρὸς ἀπόδειξιν ἡ παροῦσα ἡμέρα· καίτοι γε πολλὰς καὶ μεγάλας ἔμπροσθεν εὐεργεσίας γεγενημένας εἶχεν ἀριθμεῖν, εἴπερ ἠβούλετο. καὶ γὰρ τῆς πρὸς τὸν βάρβαρον μονομαχίας αὐτὸν ἀναμνῆσαι ἐδύνατο, καὶ εἰπεῖν ὅτι τοῦ βαρβαρικοῦ πολέμου, καθάπερ κατακλυσμοῦ τινος ἅπασαν μέλλοντος περισύρειν τὴν πόλιν, καταπεπληχότων ὑμῶν καὶ δεδοικότων, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀποθανεῖσθαι προσδοκώντων, ἐγὼ παρελθὼν, οὐδενὸς ἀναγκάσαντος, ἀλλὰ καὶ σοῦ κωλύοντος καὶ κατέχοντος καὶ λέγοντος, οὐ δυνήσῃ πορευθῆναι, ὅτι παιδάριον εἶ, C αὐτὸς δὲ ἀνὴρ πολεμιστὴς ἐκ νεότητος αὐτοῦ, οὐκ ἠνεσχόμην· ἀλλὰ πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἐπήδησα, καὶ τὸν πολέμιον ἐδεξάμην, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀπέτεμον, καὶ ὥσπερ τινὰ χειμάρρου ῥύμην ἀνέστειλα τὴν ἔφοδον τῶν βαρβάρων ἐκείνων, καὶ τὴν πόλιν σειομένην ἔστησα· καὶ δι' ἐμὲ σὺ μὲν τὴν βασιλείαν καὶ τὴν ψυχὴν, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες μετὰ τῆς ψυχῆς τὴν πόλιν καὶ τὰς οἰκίας, καὶ τὰ παιδία καὶ τὰ γύναια ἔχουσι. καὶ μετ' ἐκεῖνο δὲ πάλιν τὸ τρόπαιον, ἑτέρους οὓς κατώρθωσε πολέμους εἰπεῖν εἶχεν οὐκ ἐλάττους ἐκείνου. καὶ ὅτι καὶ ἅπαξ καὶ δὶς καὶ πολλάκις D ἐπιχειρήσαντος ἀνελεῖν, καὶ τὸ δόρυ κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἀφέντος, οὐκ ἐμνησικάκησε, καὶ ὅτι μετὰ ταῦτα μέλλων ἀποδιδόναι τὸν μισθὸν τῆς προτέρας μάχης, ἕδνα ἀπῄτησεν, οὐ χρυσίον καὶ ἀργύριον, ἀλλὰ σφαγὴν καὶ πανωλεθρίαν· καὶ οὐδὲ ἐνταῦθα ἀνένευσε. ταῦτα γὰρ πάντα, καὶ πολλῷ πλείονα τούτων καὶ μείζονα εἶχεν εἰπεῖν· ἀλλ' οὐδὲν τούτων εἶπεν. οὐ γὰρ ὀνειδίσαι αὐτῷ τὰς εὐεργεσίας ἐβούλετο, ἀλλὰ πεῖσαι μόνον, ὅτι τῶν φιλούντων αὐτὸν καὶ κηδομένων ἐστὶν, οὐχὶ τῶν ἐπιβουλευόντων καὶ πολεμούντων. E διὰ τοῦτο πάντα ἐκεῖνα ἀφεὶς, τὸ ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ συμβὰν μόνον εἰς λόγον ἀπολογίας παρήγαγεν· οὕτως ἦν ἄτυφος καὶ κενοδοξίας καθαρὸς ἁπάσης, καὶ πρὸς ἓν ἔβλεπε μόνον, τὴν τοῦ θεοῦ ψῆφον. εἶτά φησι· κρίναι κύριος ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ. τοῦτο εἶπε τὸ ῥῆμα, οὐχὶ κολασθῆναι βουλόμενος τὸν ἄνδρα, οὐδὲ τιμωρίαν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν, ἀλλὰ φοβῆσαι τῇ μνήμῃ τῆς μελλούσης κρίσεως· καὶ οὐ φοβῆσαι μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀπολογήσασθαι. μάλιστα μὲν γὰρ, φησιν,

ἔχω καὶ ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἀποδείξεις· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὐτὸν καλῶ τὸν θεὸν μάρτυρα τὸν τὰ ἀπόρρητα τῆς ἑκάστου διανοίας εἰδότα, καὶ τὸ συνειδὸς ἐρευνῆσαι δυνάμενον.

Ταῦτα δὲ ἔλεγε, δεικνὺς ὅτι οὐκ ἂν ἐτόλμησε καλέσαι τὸν ἀπαραλόγιστον δικαστὴν, καὶ εἴσω αὐτοῦ τὴν δίκην εἰσαγαγεῖν, εἰ μὴ σφόδρα ἦν πεπεικὼς ἑαυτὸν, ὅτι πάσης ἐπιβουλῆς ἦν καθαρός. καὶ ὅτι οὐ στοχασμὸς τὰ εἰρημένα, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τοῦ καθ' ἑαυτὸν ἀπολογήσασθαι βουληθεὶς, κἀκεῖνον σωφρονίσαι θέλων, τῆς δίκης ἐκείνης ἀνέμνησεν, ἱκανὰ μὲν καὶ τὰ ἤδη γεγενημένα δηλῶσαι· οὐκ ἔλαττον δὲ ἐκείνων καὶ τὰ μετὰ ταῦτα συμβάντα τοῦτο πιστώσασθαι δύναται. καὶ γὰρ πάλιν αὐτὸν εἰς χεῖρας λαβὼν, μετὰ τὴν σωτηρίαν ταύτην ἐπιθέμενον αὐτῷ καὶ ἀνελεῖν βουλόμενον, καὶ δυνάμενος αὐτὸν μετὰ τοῦ στρατοπέδου κατακόψαι παντὸς, [a] ἀφῆκεν, οὐδὲν, ὧν εἰκὸς ἦν παθεῖν, πεπονθότα. διὸ καὶ συνιδὼν ὡς ἀνήκεστα νοσεῖ, καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἔχθραν οὐδαμοῦ λήξει ποτὲ, ἐξήγαγεν ἑαυτὸν τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἐκείνου, καὶ παρὰ τοῖς βαρβάροις ἔζη, δουλεύων, ἠτιμωμένος, αἰσχυνόμενος, ἐκ πόνου καὶ ταλαιπωρίας τὴν ἀναγκαίαν ἑαυτῷ πορίζων τροφήν. καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἐστὶ τὸ θαυμαστὸν, ἀλλ' ὅτι καὶ πεσόντα ἀκούσας ἐπὶ τῆς παρατάξεως, διέρρηξέ τε τὸν χιτωνίσκον, καὶ σποδὸν κατεπάσατο, καὶ θρῆνον ἐθρήνησεν, ὃν ἄν τις θρηνήσειε, παῖδα μονογενῆ καὶ γνήσιον ἀποβαλών, συνεχῶς αὐτοῦ τὸ ὄνομα ἀνακαλῶν μετὰ τοῦ παιδίου, καὶ ἐγκώμια συντιθεὶς, καὶ πικρὰν ἀφιεὶς φωνὴν, καὶ μέχρις ἑσπέρας ἄσιτος μένων, καὶ αὐτὰ τὰ χωρία καταρώμενος τὰ δεξάμενα τὸ αἷμα τοῦ Σαοὺλ· ὄρη γάρ, φησι, τὰ Γελβουὲ, μὴ πέσοι ἐφ' ὑμᾶς, μήτε δρόσος, μήτε ὑετός· ὄρη θανάτου, ὅτι ἐκεῖ ἐξήρθη σκέπη δυνατῶν. ὅπερ πατέρες ποιοῦσι πολλάκις, καὶ τὴν οἰκίαν ἀποστρέφονται, καὶ τὸν στενωπὸν ἀηδῶς ὁρῶσι, δι' οὗ τὸν υἱὸν προέπεμψαν, τοῦτο καὶ οὗτος ἐποίησε, καὶ κατηρᾶτο τοῖς ὄρεσι τοῖς τὴν σφαγὴν δεξαμένοις. μισῶ καὶ τὸν τόπον αὐτὸν διὰ τοὺς ἐκεῖ πεσόντας νεκρούς, φησι· μηκέτι τοίνυν [b] βραχῆτε τοῖς ἄνωθεν ὑετοῖς· ἐβράχητε γὰρ ἅπαξ κακῶς τῷ τῶν φίλων μου αἵματι· καὶ συνεχῶς δὲ αὐτῶν περιστρέφει τὰ ὀνόματα, οὑτωσὶ λέγων· Σαοὺλ καὶ Ἰωνάθαν, οἱ ἠγαπημένοι καὶ ὡραῖοι, οὐ κεχωρισμένοι ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν, καὶ ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῶν οὐ διεχωρίσθησαν. ἐπειδὴ γὰρ τὰ σώματα μὴ παρόντα περιπτύξασθαι οὐκ εἶχε, περιπλέκεται αὐτῶν ταῖς προσηγορίαις, τὴν οἰκείαν ὀδύνην, ὡς οἷόν τε, τούτοις καταπραΰνων, καὶ τὸ τῆς συμφορᾶς παραμυθούμενος μέγεθος. ἐπειδὴ γὰρ πολλοῖς ἐδόκει τὸ πεσεῖν ἀμφοτέρους ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ ἀνήκεστον εἶναι κακὸν, αὐτὸ δὴ τοῦτο εἰς ὑπόθεσιν παραμυθίας ἔλαβε. τὸ γὰρ εἰπεῖν, ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν οὐ κεχωρισμένοι, καὶ ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῶν οὐκ ἐχωρί-

A tionem ex ipsis habeo factis: quod si non credis, ipsum Deum invoco testem, qui cujusque mentis arcana novit, & scrutari potest conscientias.

5. Hæc autem loquutus est, declarans se nequaquam ausurum fuisse appellare judicem illum, cui non potest imponi, & in sese condemnationem accersere, nisi certissimum haberet, se ab omni insidiarum crimine purum esse. Et quod ea quæ dicimus non conjecturæ, sed quod simul
B & sese purgare cupiens, & illum ad sobrietatem revocare, illius judicii fecit mentionem, illa quæ jam gesta fuerunt sufficienter ostendunt: non minus autem his & illa, quæ postea acciderunt, hujus rei fidem facere possunt. Nam cum rursus Saül incidisset in manus ipsius, post datam salutem insequens illum, & occidere volens, cumque posset hostem cum universo exercitu concidere, dimisit illum integrum & incolumem: ideoque cum sciret morbum Regis immedicabilem esse, neque illum unquam hostilem in se animum positurum, submovit sese
C ab oculis illius, & apud barbaros vitam agebat, serviens, honore privatus, pudore suffusus, labore ac miseria sibi ipsi parans ad victum necessaria. Atqui non hoc tantum est quod miremur, sed illud quoque, quod postea quam audierat regem in acie cecidisse, discidit vestem, & cinere se conspersit, & eo luctu luxit, quo quis lugeret amisso primogenito germanoque filio; subinde nomen illius inclamans una cum filii nomine, compositis etiam encomiis, ac voces acerbi doloris testes emittens, impransus mansit usque ad vesperam, exsecrans & ipsa loca
D quæ Saülis sanguinem exceperant. *Montes*, inquit, *Gelbœ, ne cadat super vos neque ros, neque pluvia: montes mortis, quoniam illic sublata sunt tabernacula potentium.* Quod sæpe patres faciunt, ut domum etiam aversentur, & limen dolenter aspiciant, per quod extulere filium, hoc & hic fecit, eos montes devovens, qui cædem illam exceperant. Odi, inquit, ipsum etiam locum propter mortuos illic prostratos. Ne igitur irrigemini posthac cælestibus pluviis, quia male semel irrigati estis amicorum meorum sanguine, eaque
E nomina subinde repetebat, ita loquens: *Saül & Jonathas, amabiles ac speciosi, in vita sua non fuerant disjuncti, nec morte sua separati sunt.* Quoniam enim absentia illorum corpora non licuit amplecti, nomina illorum complexus est, suum dolorem hisce modis quatenus licuit leniens, & calamitatis magnitudinem mitigans. Quia enim a multis malum putabatur insanabile, ambos eodem cecidisse die, hoc ipsum arripuit in consolationis argumentum. Nam quod ait, *in vita sua non fuerant disjuncti, nec in morte sunt separati*, verba erant

Luctus Davidis ob mortem Saülis.

2.Reg.1.21.

2 Reg.1.24.

a Regii ἀφῆκέν τε ὑγιῆ καὶ σῶον, καὶ συνιδών.

b Regii βραχείητε.

nihil aliud agentis, quam ut hoc cedat in solatium doloris. Jam enim, inquit, non potest dici, quod filius orphanum esse se lugeat, neque quod pater orbitatem suam deploret: verum quod nullis, inquit, obtigit, illis contigit; videlicet uno eodemque die e vivis erepti sunt, neutro alteri superstite. Existimabat enim vitam sibi injucundam fore, si alter ab altero fuisset divulsus. Commovemini nunc, lacrymamini nunc, & animo perturbamini; usque ad lacrymarum effusionem mutati sunt oculi vestri? Nunc mihi quisque recordetur inimici qui læsit, dolore etiamnum in animo æstuante, atque hunc & vivum servet, & vita defunctum deploret, haud quidem ad ostentationem, sed ex animo, veroque corde: etiamsi quid perferendum sit incommodi, ne quid offendat eum qui læsit, omnia tum faciat, tum patiatur, magna a Deo exspectans præmia. En hic etiam regnum adeptus est, nec tamen inquinavit cæde manus, sed dextram habens puram, sic corona redimitus est, sic ad solium ascendit, purpura ac diademate magnificentius encomium gestans, videlicet quod hosti pepercisset, quod eumdem exstinctum luxisset. Idcirco non vivus modo, sed & mortuus hominum memoria celebratur. Quapropter si cupis & hîc perpetuam consequi gloriam, & illic solidis perfrui bonis, hujus justi virtutem imitare, hujus æmulare philosophiam, ostende factis ipsis hanc injuriarum tolerantiam, ut eosdem labores sustinens, eadem bona consequaris. Quæ utinam contingat nobis omnibus adipisci, gratia & benignitate Domini nostri Jesu Christi cui cum Patre una cum sancto Spiritu gloria, imperium, honor, nunc & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

Lacrymas movet Chrysostomus.

A ἀθῆσαι, οὐδὲν ἕτερον, ἢ τοῦτο κατασκευάζοντος ἦν. οὐ γάρ ἐστι, φησὶν, εἰπεῖν, ὅτι ὀρφανίαν ὁ παῖς ἐθρήνησεν, οὐδὲ ἀπαιδίαν ὁ πατὴρ ὠδύρατο, ἀλλ', ὃ μηδενὶ συνέβη, συνέβη, φησὶν, ἐκείνοις· ὁμοῦ γὰρ καὶ κατὰ μίαν ἡμέραν τῆς ζωῆς ἀπεῤῥάγησαν, καὶ οὐ καταλειφθεὶς θάτερος. ἢ γὰρ ἂν ἀβίωτον ἑαυτῷ εἶναι τὸν βίον ἐνόμισε τῇ διαστάσει θατέρου. διεθερμάνθητε νῦν, ἐδακρύσατε, συνεχύθητε τὸν λογισμὸν, καὶ πρὸς ἄφεσιν δακρύων εὐτρεπεῖς ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοὶ γεγένηνται; νῦν ἕκαστος ἀναμιμνησκέσθω μοι τοῦ ἐχθροῦ καὶ τοῦ λελυπηκότος, ἔτι B ζεούσης ἐν πένθει τῆς διανοίας, καὶ τοῦτον καὶ ζῶντα φυλαττέτω, καὶ ἀπελθόντα πενθείτω, μὴ πρὸς ἐπίδειξιν, ἀλλ' ἀπὸ διανοίας καὶ ψυχῆς γνησίας· κἂν δέῃ τι παθεῖν, ὥστε μὴ λυπῆσαι τὸν ἠδικηκότα, πάντα ποιείτω καὶ πασχέτω, παρὰ τοῦ θεοῦ μεγάλας ἀναμένων τὰς ἀμοιβάς. ἰδοὺ γοῦν οὗτος καὶ τὴν βασιλείαν ἔλαβε, καὶ τὴν χεῖρα οὐκ ἐμόλυνεν, ἀλλὰ καθαρὰν ἔχων τὴν δεξιὰν, οὕτω τὸν στέφανον ἀνεδήσατο, καὶ ἐπὶ τὸν θρόνον ἀνέβη, τῆς ἁλουργίδος καὶ τοῦ διαδήματος λαμπροτέραν ἔχων εὐφημίας ὑπόθεσιν, τὸ φείσασθαι τοῦ πολεμίου, τὸ θρηνῆσαι πεσόντα. C διὰ τοῦτο οὐχὶ ζῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τελευτήσας μνημονεύεται. ὥστε εἰ βούλει καὶ σὺ καὶ ἐνταῦθα διηνεκοῦς δόξης τυχεῖν, ἄνθρωπε, κἀκεῖ τῶν ἀκινήτων ἀπολαῦσαι καλῶν, μίμησαι τὴν ἀρετὴν τοῦ δικαίου, ζήλωσον τὴν φιλοσοφίαν, ἐπίδειξαι διὰ τῶν ἔργων τὴν ἀνεξικακίαν ταύτην, ἵνα τοὺς αὐτοὺς ὑπομείνας αὐτῷ πόνους, καὶ τῶν αὐτῶν ἀξιωθῇς ἀγαθῶν· ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ σὺν τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώ- D νων. Ἀμήν.

HOMILIA III.

Quod periculosum sit adire spectacula, & ea res adulteros perfectos faciat, & hinc tristitia contentioque nascatur: tum quod omne tolerantiæ genus David in iis, quæ fecit erga Saülem, superarit: postremo quod rapinam æquo animo ferre, non minor virtus sit, quam largiri eleemosynam.

1. EQUIDEM arbitror multos ex iis, qui nuper nos deseruerant, & ad iniquitatis spectacula discesserant, hodie præsentes esse. Optarim autem istos qui sint palam nosse, ut eos a sacris vestibulis arceam, non ut perpetuo foris maneant, sed ut correcti denuo redeant. Quandoquidem & patres filios delinquentes frequenter ex ædibus exigunt, & a mensa submovent, non ut semper illinc exsulent, sed ut hac correptione redditi meliores, cum debita laude & honore in paternam redeant sortem. Idem sane

ΟΜΙΛΙΑ γʹ.

Ὅτι ἐπισφαλὲς τὸ εἰς θέατρα ἀναβαίνειν, καὶ ὅτι μοιχοὺς ἀπηρτισμένους ποιεῖ, καὶ ὅτι ἀθυμίας αἴτιον καὶ πολέμου τοῦτο, καὶ ὅτι πᾶν ἀνεξικακίας εἶδος ὑπερεβάλετο ὁ Δαυὶδ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Σαοὺλ, καὶ ὅτι τὸ φέρειν ἁρπαγὴν πράως τῷ δοῦναι ἐλεημοσύνην ἴσον.

E ΠΟΛΛΟΥΣ οἶμαι τῶν πρώην καταλιπόντων ἡμᾶς, καὶ πρὸς τὰ θέατρα τῆς παρανομίας αὐτομολησάντων παρεῖναι τήμερον. καὶ ἐβουλόμην εἰδέναι τούτους σαφῶς, ὥστε αὐτοὺς τῶν ἱερῶν [a] ἐκβαλεῖν προθύρων, οὐχ ἵνα μένωσιν ἔξω διηνεκῶς, ἀλλ' ἵνα διορθωθέντες ἐπανέλθωσι πάλιν· ἐπεὶ καὶ πατέρες παῖδας σφαλλομένους τῆς οἰκίας ἐκβάλλουσι πολλάκις, καὶ τῆς τραπέζης [b] ἀπείργουσιν, οὐχ ἵνα διὰ παντὸς τούτων ἐκπέσωσιν, ἀλλ' ἵνα βελτίους τῇ νουθεσίᾳ ταύτῃ γενόμενοι, μετὰ τῆς προσηκούσης δόξης εἰς τὸν πατρῷον ἐπανέλθωσι κλῆρον. τοῦ-

a Alius Reg. ἐξῶσαι προθύρων.

b Regii duo εἴργουσι, hic & infra.

A τὸ δὴ καὶ ποιμένες ποιοῦσι, τὰ ψώρας ἐμπεπλησμένα πρόβατα τῶν ὑγιαινόντων ἀπείργουσιν, ἵνα τὴν μοχθηρὰν ἀποθέμενα τὴν ἀῤῥωστίαν, μετ' ἀσφαλείας πρὸς τὰ ὑγιαίνοντα ἐπανέλθῃ πάλιν, καὶ μὴ νοσοῦντα τὴν ἀγέλην ἅπασαν ἐμπλήσῃ τῆς ἀῤῥωστίας ἐκείνης. διὰ τοι τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἐβουλόμεθα τούτους εἰδέναι, ἀλλ' εἰ καὶ μὴ τοῖς αἰσθητοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοὺς διαγνῶναι δυνάμεθα, ὁ λόγος αὐτοὺς ἐπιγνώσεται πάντως, καὶ τοῦ συνειδότος αὐτῶν ἐπιλαβόμενος πείσει ῥᾳδίως ἑκόντας αὐτοὺς ἐξελθεῖν, διδάσκων ὅτι ἐκεῖνος ἔνδον ἐστὶ μόνος, [a] ὁ τὴν ἐνταῦθα διατριβῆς ἀξίαν B ἔχων τὴν γνώμην· ὡς ὁ μετὰ πολιτείας διεφθαρμένης τοῦ ἱεροῦ τούτου μετέχων συλλόγου, κἂν τὸ σῶμα ἐνταῦθα εἰσάγῃ, ἐκβέβληται, καὶ τῶν ἀποκεκλεισμένων ἔξω καὶ μηδέπω δυναμένων τῆς ἱερᾶς μετασχεῖν τραπέζης μᾶλλον ἀπελήλαται. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ οἱ κατὰ τοὺς τοῦ θεοῦ νόμους ἐκβληθέντες, καὶ μένοντες ἔξω, τέως χρηστὰς ἔχουσι τὰς ἐλπίδας· κἂν γὰρ ἐθέλωσι διορθώσασθαι [b] τὰ παραπτώματα, δι' ἃ τῆς ἐκκλησίας ἐξέπεσον, δυνήσονται μετὰ καθαροῦ συνειδότος πάλιν ἐπανελθεῖν· οἱ δὲ μολύναντες ἑαυτοὺς, καὶ κελευσθέντες μὴ πρότερον ἐπιβῆναι, ἕως ἂν C ἀποκαθάρωνται τὴν κηλῖδα τὴν ἐκ τῶν ἁμαρτημάτων, εἶτα ἀναισχυντοῦντες, χαλεπώτερον τὸ τραῦμα ἐργάζονται καὶ μεῖζον τὸ ἕλκος. οὐ γὰρ οὕτω τὸ ἁμαρτάνειν ἐστὶ χαλεπὸν, ὡς ἡ μετὰ τὴν ἁμαρτίαν ἀναισχυντία, καὶ τὸ μὴ πείθεσθαι τοῖς ἱερεῦσι τὰ τοιαῦτα κελεύουσι. καὶ τί τοσοῦτον ἡμάρτηται τούτοις, φησὶν, ὥστε αὐτοὺς ἐκβληθῆναι τῶν ἱερῶν τούτων περιβόλων; καὶ ποίαν ἑτέραν ταύτης ζητεῖς μείζονα ἁμαρτίαν, ὅταν μοιχοὺς ἑαυτοὺς ἀπηρτισμένους ποιήσαντες, ἀναιδῶς, καθάπερ κύνες λυττῶντες, ἐπιπηδῶσι τῇ ἱερᾷ ταύτῃ τραπέζῃ; καὶ εἰ βούλει μαθεῖν καὶ τὸν τρόπον τῆς μοιχείας, οὐκ ἐμὸν ἐρῶ σοι λόγον, ἀλλ' αὐτοῦ D τοῦ μέλλοντος ἡμῶν δικάζειν τὴν ζωὴν ἅπασαν· ὁ γὰρ ἐμβλέψας, φησὶ, γυναῖκα πρὸς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτῆς, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτὴν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ. εἰ δὲ ἡ ἀπὸ ταὐτομάτου κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐντυχοῦσα γυνὴ, καὶ ὡς ἔτυχεν ἐσταλμένη τὸν περιέργως ἰδόντα εἷλε πολλάκις τῇ τῆς ὄψεως θεωρίᾳ· οἱ μὴ ἁπλῶς, μηδὲ ἀπὸ ταὐτομάτου, ἀλλ' ἀπὸ σπουδῆς τοσαύτης, ὡς καὶ τῆς ἐκκλησίας ὑπεριδεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἀναβάντες ἐκεῖ, καὶ διημερεύσαντες, καὶ ταῖς ὄψεσι τῶν ἠτιμωμένων γυναικῶν ἐκείνων προσηλωμένοι, πῶς δυνήσονται λέγειν, ὅτι οὐ πρὸς ἐπιθυμίαν εἶδον; E ὅπου καὶ ῥήματα διακεκλασμένα, καὶ ᾄσματα πορνικὰ, καὶ φωνὴ πολλὴν ἡδονὴν ἔχουσα, καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ, καὶ ἐπιτρίμματα παρειῶν, καὶ στολὴ περιεργότερον συγκειμένη, καὶ σχῆμα γοητείας γέμον πολλῆς, καὶ ἕτεραι πολλαὶ μαγγανεῖαι πρὸς ἀπάτην καὶ δέλεαρ τῶν ὁρώντων κατεσκευασμέναι, καὶ ῥᾳθυμία ψυχῆς τῶν θεαμένων, καὶ πολλὴ ἡ διάχυσις, καὶ ἡ παρὰ τοῦ τόπου πρὸς ἀσέλγειαν παράκλη-

A faciunt & pastores, dum oves scabie oppletas a sanis segregant, ut misero morbo levatæ, denuo tuto ad sanas revertantur, ne ægrotæ gregem universum suo illo morbo impleant. Ideo cupiebamus istos nosse, sed quamvis eos corporis oculis dignoscere non valeamus, verbum tamen eos prorsus agnoscet, correptaque illorum conscientia, facile persuadebit, ut sua sponte volentesque exeant, docens illum solum esse intus, qui mentem hac exercitatione dignam habeat: veluti contra, qui corrupte vivens sacræ hujus B congregationis particeps est, etiamsi corpore hîc adstiterit, rejectus est, veriusque submotus, quam ii qui foras exclusi sunt, quibus nondum licet sacræ mensæ participes esse. Siquidem illi secundum divinas leges expulsi forisque manentes, hactenus in spe bona sunt: nam si modo velint corrigere delicta sua, ob quæ per Ecclesiam sunt ejecti, poterunt denuo cum pura conscientia reverti. At qui seipsos contaminaverunt, & admoniti ne prius introëant, donec maculam e sceleribus contractam repurgarint, deinde impudenter se gerunt, vulnus & ulcus animi reddunt C acerbius ac majus. Neque enim tam grave est delinquere, quam post delictum impudenter se gerere, nec parere sacerdotibus talia jubentibus. Et quid hi, inquiunt, adeo magni sceleris commiserunt, ut ab istis sacris cancellis arcendi sint? Imo quod delictum hoc gravius quæris istorum, qui cum seipsos plane adulterio contaminarint, impudenter ac rabidorum more canum, ad sacram hanc mensam irruunt? Quod si velis adulterii modum cognoscere, non mea verba tibi referam, sed illius qui de tota hominis vita judicaturus est: *Qui* enim *viderit*, in- D quit, *mulierem ad concupiscendam illam, jam mœchatus est eam in corde suo.* Quod si mulier forte in foro obvia, & neglectius culta sæpe curiosius intuentem cepit ipso vultus aspectu: isti qui non simpliciter, neque fortuito, sed studio, & tanto studio, ut Ecclesiam quoque contemnant, & hac causa pergunt illuc, ac totum ibi desidentes diem in facies abjectarum feminarum illarum defixos habent oculos, qua fronte poterunt dicere, se eas non vidisse ad concupiscendum? ubi verba quoque accedunt fracta E lascivaque, ubi cantiones meretriciæ, ubi vox vehementer ad voluptatem composita, ubi stibio picti oculi, ubi coloribus tinctæ genæ, ubi vestis curiosius concinnata, ubi totius corporis habitus fuco plenus est, aliaque multa lenocinia ad fallendos inescandosque intuentes instructa; ubi socordia spectantium, multaque confusio, hinc ipse locus ad lasciviam invitans, tum ab iis acroamatibus quæ præ-

Pœnitentes Ecclesiæ septis exclusi.

Matt. 5. 28.

[a] Regii iidem ὁ τῆς.... ἀξίαν ἔχων. Morel. παρέχων. Infra Regii duo ἐνταῦθα εἰστήκει, ἐκβέβληται.

[b] Regii duo, τὰ ἁμαρτήματα.

cesserunt, tum ab iis quæ consequuta sunt? Accedunt irritamenta per fistulas ac tibias, aliaque ejus generis modulatio, in fraudem illiciens, mentisque robur emolliens, ac meretricum insidiis & delectatione præparans illic desidentium animos, efficiensque ut facilius capiantur. Etenim si hic ubi psalmi, ubi preces, ubi divinorum eloquiorum enarratio, ubi Dei metus, multaque pietas, frequenter ceu latro quispiam versutus clam obrepit concupiscentia; quomodo qui desident in theatro, qui nihil sani audiunt videntque, sed multa diffluunt turpitudine, multa nequitia, qui undique obsidionem patiuntur per aures, per oculos, possint malam superare concupiscentiam? Rursum si non possunt, quomodo poterunt unquam ab adulterii crimine absolvi? Tum qui non liberi sunt ab adulterii crimine, quomodo poterunt absque pœnitentia ad hæc sacra vestibula accedere, hujusque præclari conventus esse participes.

Adulteri a templo arcebantur.

2. Quapropter equidem hortor rogoque ut prius confessione ac pœnitentia aliisque remediis omnibus sese a peccato ex theatricis spectaculis contracto perpurgent, atque ita divinos audiant sermones. Neque enim mediocriter a nobis delinquitur, id quod ab exemplis cuivis perspicue videre licet. Nam si famulus in arculam, ubi herilia vestimenta preciosa aureaque recondita sunt, servilem tunicam sordibus ac multis pediculis refertam imponat; age dic mihi, num eam contumeliam æquo animo feras? Quid autem si quis in vasculum aureum, in quo semper unguenta servari consueverint, stercus ac cœnum infundat: annon ei plagas infligeres qui scelus hoc commisisset? Ergone scriniorum ac vasorum, vestium & unguentorum tanta cura sollicitabimur, animam vero nostram omnibus istis viliorem esse putabimus? atque ubi spiritus infusum est unguentum, eo diabolicas pompas immittemus? eo fabulas Satanæ, eo cantilenas meretriciæ turpitudinis plenas? dic mihi, quo animo ista feret Deus? Atqui non tantum est discrimen inter unguentum & cœnum, inter vestes heriles & serviles, quantum est inter Spiritus gratiam & istam perversam actionem. Non metuis, ô homo, dum quibus oculis illic lectum qui est in orchestra spectas, ubi detestandæ adulterii fabulæ peraguntur, iisdem hanc sacram mensam intueris, ubi tremenda peraguntur mysteria? dum iisdem auribus audis & scortum obscœne loquens, & Prophetam Apostolumque te ad arcana Scripturæ introducentem? dum eodem corde lethalia sumis venena, & hanc hostiam sanctam ac tremendam? An non hæc sunt vitæ subversio, conjugiorum corruptelæ, bella pugnæque & rixæ in domibus? cum enim spectaculis illis disso-

Turpitudo theatralium spectaculorum.

A σις, καὶ ἡ τῶν φθασάντων, καὶ ἡ τῶν μετὰ ταῦτα ἀκουσμάτων· ἡ διὰ τῶν συρίγγων, ἡ διὰ τῶν αὐλῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων μελῳδία καταγοητεύουσα, καὶ τὸ στερρὸν τῆς διανοίας καταμαλάττουσα, καὶ ταῖς τῶν πορνῶν ἐπιβουλαῖς προευτρεπίζουσα τὰς τῶν καθημένων ψυχὰς καὶ εὐαλώτους [a] ποιοῦσα. εἰ γὰρ ἐνταῦθα, ὅπου ψαλμοὶ, καὶ εὐχαὶ, καὶ θείων λογίων ἀκρόασις, καὶ θεοῦ φόβος, καὶ εὐλάβεια πολλὴ, πολλάκις, ὥσπερ τις λῃστὴς κακοῦργος, λαθοῦσα ἐπεισῆλθεν ἡ ἐπιθυμία· πῶς οἱ ἐν θεάτρῳ καθήμενοι, καὶ μηδὲν μήτε ὁρῶντες, μήτε ἀκούοντες ὑγιὲς, ἀλλὰ πολλῆς γέμοντες αἰσχρότητος, πολλῆς τῆς βλακείας, καὶ διὰ B πάντων πολιορκούμενοι, καὶ δι' ὤτων, καὶ δι' ὀφθαλμῶν, δύναιντ' ἂν ἀνώτεροι γενέσθαι τῆς πονηρᾶς ἐκείνης ἐπιθυμίας; μὴ δυνάμενοι δὲ, πῶς δυνήσονται τῶν τῆς μοιχείας ἐγκλημάτων ἀπηλλάχθαι ποτέ; οἱ δὲ τῶν τῆς μοιχείας ἐγκλημάτων οὐκ ἀπηλλαγμένοι, πῶς δυνήσονται χωρὶς μετανοίας τῶν ἁγίων τούτων ἐπιβῆναι προθύρων, καὶ τοῦ καλοῦ τούτου μετασχεῖν συλλόγου;

Διὸ δὴ παραινῶ καὶ δέομαι πρότερον ἐξομολογήσει καὶ μετανοίᾳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀποσμηξαμένους τὴν ἐκ τῆς ἐκεῖ θεωρίας ἁμαρτίαν, οὕτω τῶν C θείων ἀκροᾶσθαι λογίων. οὐ γὰρ τὸ τυχὸν ἡμῖν πεπλημμέληται· καὶ τοῦτο καὶ ἐκ παραδειγμάτων ἴδοι τις ἂν σαφῶς. εἰ γάρ τις οἰκέτης εἰς κιβώτιον, ἔνθα τὰ δεσποτικὰ ἱμάτια ἐναπέκειτο πολυτελῆ καὶ διάχρυσα, ἱμάτιον δουλικὸν ῥύπου γέμον καὶ πολλῶν τῶν φθειρῶν ἐναπέθετο, ἆρα ἂν πρᾴως ἤνεγκας τὴν ὕβριν, εἰπέ μοι; τί δὲ, εἴ τις εἰς ἀγγεῖον χρυσοῦν μύρα διηνεκῶς ἔχειν εἰωθὸς, κόπρον καὶ βόρβορον ἐνέχεεν, οὐκ ἂν καὶ πληγὰς ἐπέθηκας τῷ πλημμελήσαντι τοῦτο; εἶτα κιβωτίων μὲν καὶ σκευῶν καὶ ἱματίων καὶ μύρων τοσαύτην ποιησόμεθα τὴν πρόνοιαν, D τὴν δὲ ψυχὴν τὴν ἡμετέραν πάντων τούτων εὐτελεστέραν εἶναι νομιοῦμεν; καὶ ἔνθα τὸ μύρον τὸ πνευματικὸν [b] εἰσεχύθη, διαβολικὰς πομπὰς ἐπεμβαλοῦμεν, καὶ ἀκούσματα σατανικὰ, καὶ ᾄσματα πορνείας γέμοντα; καὶ πῶς ταῦτα ὁ θεὸς οἴσει, εἰπέ μοι; καίτοι οὐ τοσοῦτον τὸ μέσον μύρου καὶ βορβόρου, καὶ ἱματίων δεσποτικῶν καὶ δουλικῶν, ὅσον τὸ μέσον τῆς πνευματικῆς χάριτος καὶ ταύτης τῆς πονηρᾶς ἐνεργείας. οὐ δέδοικας, ἄνθρωπε, τοῖς αὐτοῖς ὀφθαλ- E μοῖς καὶ τὴν κλίνην τὴν ἐπὶ τῆς ὀρχήστρας βλέπων, ἔνθα τὰ μυσαρὰ τελεῖται τῆς μοιχείας δράματα, καὶ τὴν τράπεζαν ταύτην τὴν ἱερὰν, ἔνθα τὰ φρικτὰ τελεῖται μυστήρια; ταῖς αὐταῖς ἀκοαῖς πόρνης ἀκούων αἰσχρολογούσης, καὶ προφήτου καὶ ἀποστόλου σε μυσταγωγοῦντος; τῇ αὐτῇ καρδίᾳ τὰ δηλητήρια δεχόμενος φάρμακα, καὶ τὴν θυσίαν τὴν φρικτὴν καὶ ἁγίαν; οὐκ ἐντεῦθεν ἀνατροπαὶ βίων, καὶ διαφθοραὶ γάμων, καὶ πόλεμοι καὶ μάχαι ἐν ταῖς οἰκίαις; ὅταν γὰρ ὑπὸ τῆς ἐκεῖ θεωρίας διαχυθῇς, καὶ χαυνότερος

[a] Iidem ποιοῦσα δι' αὐτῶν διαστῆσαι τοῦ Χριστοῦ. εἰ γὰρ θαν. Unus habet διαναστῆσαι.

[b] Regii iidem ἐξεχύθη.

A γινόμενος καὶ ἀσελγέστερος καὶ σωφροσύνης ἁπάσης ἐχθρὸς, ἐπανελθὼν ἴδῃς τὴν γυναῖκα τὴν ἰδίαν, ἀηδέστερον ὄψει πάντως, οἵα ἂν ᾖ. ὑπὸ γὰρ τῆς ἐν τοῖς θεάτροις ἐμπρησθεὶς ἐπιθυμίας, καὶ ὑπὸ τῆς ξένης ἐκείνης θεωρίας ἁλοὺς τῆς γοητευμένης, τὴν σώφρονα καὶ κοσμίαν καὶ τοῦ βίου παντὸς κοινωνὸν ἀτιμάζεις, ὑβρίζεις, μυρίοις περιβάλλεις ὀνείδεσιν, οὐδὲν ἔχων ὅλως ἐγκαλέσαι· ἀλλ' αἰσχυνόμενος τὸ πάθος εἰπεῖν, καὶ τὸ τραῦμα δεῖξαι, ὅπερ ἐκεῖθεν λαβὼν ἐπανῆλθες, ἑτέρας πλέκεις προφάσεις, ἀφορμὰς ζητῶν ἀπεχθείας ἀλόγους, καὶ τὰ μὲν οἴκοι πάντων ὑπερορῶν, B πρὸς δὲ τὴν μιαρὰν καὶ ἀκάθαρτον κεχηνὼς ἐκείνην ἐπιθυμίαν, παρ' ἧς τὸ τραῦμα ἐδέξω· καὶ τὴν ἠχὴν τῆς φωνῆς ἔχων ἐγκαθημένην τῇ ψυχῇ ἔναυλον, καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ βλέμμα καὶ τὰ κινήματα, καὶ πάντα τῆς πορνείας τὰ εἴδωλα, οὐδὲν μεθ' ἡδονῆς ὁρᾷς τῶν ἐπὶ τῆς οἰκίας. καὶ τί λέγω τὴν γυναῖκα καὶ τὴν οἰκίαν; καὶ τὴν ἐκκλησίαν γὰρ αὐτὴν ἀηδέστερον ὄψει, καὶ ῥημάτων [a] ἀπεχθῶς ἀκούσῃ τῶν περὶ σωφροσύνης, τῶν περὶ σεμνότητος. οὐκέτι γὰρ ἔσται σοι διδασκαλία, ἀλλὰ κατηγορία τὰ λεγόμενα, καὶ εἰς ἀπόγνωσιν κατὰ μικρὸν ὑποσυρεὶς, τέλεον ἑαυτὸν ἀπορρήξεις τῆς κοινωφελοῦς ταύτης C διδασκαλίας. διὰ τοῦτο παρακαλῶ πάντας ὑμᾶς, αὐτούς τε φεύγειν τὰς πονηρὰς ἐν τοῖς θεάτροις διατριβὰς, καὶ τοὺς ἐσχολακότας τούτοις ἐκεῖθεν ἀφέλκειν. οὐ γάρ ἐστι ψυχαγωγία, ἀλλ' ὄλεθρος, καὶ τιμωρία, καὶ κόλασις τὰ ἐκεῖ γινόμενα ἅπαντα. τί γὰρ ὄφελος τῆς προσκαίρου ταύτης ἡδονῆς, ὅταν διηνεκὴς ἐντεῦθεν ἡ ὀδύνη τίκτηται, καὶ ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἐν νυκτὶ κεντούμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, πᾶσιν ᾖς δυσχερὴς καὶ δυσάρεστος; ἐξέτασον γοῦν σαυτὸν, τίς μὲν γίνῃ ἀπὸ ἐκκλησίας ἀναχωρῶν, τίς δὲ ἀπὸ θεάτρων, καὶ ἑκατέρας παράβαλλε τὰς ἡμέρας, D καὶ οὐδὲν δεήσῃ τῶν ἡμετέρων λόγων. ἀρκέσει γὰρ ἑκατέρας ἡ σύγκρισις τῆς ἡμέρας δεῖξαι τὸ μέγεθος καὶ τῆς ἐντεῦθεν ὠφελείας, καὶ τῆς ἐκεῖθεν βλάβης. Ταῦτα καὶ ἤδη πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην εἶπον, καὶ οὐδέποτε παύσομαι λέγων. τούς τε γὰρ νοσοῦντας τὰ τοιαῦτα νοσήματα παραμυθησόμεθα, τούς τε ὑγιαίνοντας ἀσφαλεστέρους ποιήσομεν. ἑκατέροις γὰρ ὁ περὶ τούτων χρήσιμος λόγος· τοῖς μὲν ἵνα ἀποστῶσι, τοῖς δὲ, ἵνα μὴ ἐμπέσωσιν. ἀλλ', ἐπειδὴ χρὴ καὶ τοὺς ἐπιτιμῶντας τοῦτο συμμέτρως ποιεῖν, μέ- E χρι τούτου ταύτην στήσαντες τὴν παραίνεσιν, τὰ ὑπολειφθέντα ἐκ τῆς προτέρας ὑποθέσεως ὑμῖν [b] ἀποδώσομεν, ἐπὶ τὸν Δαυὶδ ἐπανελθόντες πάλιν. καὶ γὰρ τοῖς ζωγράφοις ἔθος, ἐπειδὰν μέλλωσιν ἐμφερῆ τινα ἐργάζεσθαι εἰκόνα, καὶ μίαν καὶ δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας τοὺς γράφεσθαι μέλλοντας παρακαθίζουσιν αὐτοῖς, ἵνα τῇ συνεχείᾳ τῆς θεωρίας ἀδιάπτωτον τῆς μορφῆς [c] διασώσωνται τὴν ἀκρίβειαν. ἐπεὶ οὖν καὶ

A lutior ac mollior lasciviorque, omnisque pudicitiæ hostis factus, domum redieris, uxoris aspectus minus erit jucundus, qualiscumque etiam illa fuerit. Siquidem inflammatus illa concupiscentia, quam in theatris hausisti, & ab illo alieno spectaculo, quod te dementavit, captus, castam ac modestam uxorem & totius vitæ consortem despicis, contumelia afficis, innumerisque probris operis, non quod quidquam habeas quod in illa culpes, sed quod erubescas confiteri morbum, quod pudeat vulnus ostendere, quo in spectaculis sauciatus redisti domum; alias nectis B causationes, iniquas inimicitiæ quærens occasiones, omnia quæ domi sunt fastidiens, & ad scelestam illam & impuram inhians concupiscentiam, a qua vulnus accepisti: dumque sonitum vocis geris in animo manentem, itemque aspectus, motus, omniaque illa meretriciæ libidinis simulacra, nihil eorum quæ domi sunt cum voluptate intueris. Et quid loquor de uxore aut familia, quando ipsam etiam Ecclesiam postea minus libenter visurus es, & cum tædio auditurus sermonem de pudicitia deque modestia? Neque enim jam ea quæ dicuntur tibi pro doctrina C sunt, sed pro accusatione, teque paulatim in desperationem adducent: tandem & abrumpes teipsum a disciplina ad publicam omnem utilitatem adhibita. Quapropter rogo vos omnes, ut & ipsi pravas in spectaculis commorationes viteris, & alios ab his deductos retrahatis. Quidquid enim illic geritur, non est oblectatio, sed pernicies, sed pœna, sed supplicium. Quid prodest illa temporaria voluptas, dum hinc perpetuus nascitur dolor, dumque nocte pariter ac die a concupiscentia stimulatus, omnibus molestus D es & invisus? Excute igitur teipsum, reputans qualis fias ab Ecclesia rediens, rursus qualis a spectaculis, atque hos dies cum illis conferas: id si feceris, nihil opus erit nostro semone. Satis enim fuerit, hunc diem cum illo comparasse, ad ostendendum & quam magna sit hinc utilitas, & quanta sit illinc noxa. Hæc nunc ad vestram caritatem dicenda putavi, nec unquam dicere cessabo. Sic etenim & eos qui huic morbo obnoxii sunt, admonebimus, & qui sani sunt, confirmabimus: utrisque enim fuerit utilis hæc oratio: alte- E ris quidem ut desistant, alteris vero ne incidant. Cæterum quoniam oportet increpationem esse moderatam, hîc admonitioni finem imponemus, & quæ de superiore restant argumento persolvemus, redeuntes ad Davidem. Siquidem hic pictoribus mos est, quoties imaginem aliquam ad vivum expressam absolvere cupiunt, unum, duos, vel tres dies assident iis quos depingunt, ut assidua contemplatione citra errorem exacteque formatam exprimant similitudinem. Quia

Hactenus admonitio de fuga spectaculorum.

a Reg. unus ἐπαχθῶς.
b Reg. unus & Colb. ἀποδώσομεν ἐπὶ τὸν πατέρα ἡμῶν Ἀβραὰμ ἐπανελθόντες.
c Regii & Colb. διασώσωσι, melius quam Morel. διασώσωνται.

igitur & nobis propositum est non corporalis formæ imaginem, sed animi pulcritudinem, ac spiritualem decorem vobis hodie depingere, ipsum Davidem volumus adesse vobis, ut omnes in eum intuentes in animum referatis expressam justi pulcritudinem, suavitatem, magnanimitatem, in summa virtutem ejus omnem. Etenim si corporis imagines nonnullum intuentibus solatium adferunt, multo magis idem facient mentis imagines. Atque illas quidem non licet ubivis intueri, sed eodem in loco consistas oportet: hanc vero nihil vetat, quominus quocumque velis tecum circumferas. Nam posteaquam eam in animi penetralibus reposuisti, ubicumque locorum fueris, poteris sæpe contemplari, plurimumque ex ea utilitatis capere. Et sicut qui laborant oculis, si spongias ac vestium cyaneo colore pannos tenentes frequenter in ea intueantur, ex eo colore nonnullum capiunt morbi levamen: similiter & tu, si Davidis imaginem præ oculis habeas, & in hanc assidue defigas oculos, etiamsi millies obtundat ira mentis oculum perturbans, ad hoc virtutis exemplar respiciens, perfectam consequeris sanitatem, puramque animi philosophiam.

3. Ne quis igitur mihi dicat, inimicum habeo scelestum, improbum, corruptum, incorrigibilem. Quidquid dixeris, non est tamen Saüle deterior, qui semel & iterum, imo sæpius servatus a Davide, cum ipse mille modis illi struxisset insidias, tamen pro tot beneficiis acceptis, perseveravit in sua malitia. Quid igitur habes quod incuses inimicum? Quod terræ partem ademit, quod in agris fecit injuriam, quod domus limites transgressus est, quod mancipia tua rapuit, quod vim attulit, quod tua præter jus occupavit, quod ad paupertatem redegit? At nondum eripuit vitam, quod molitus est Saül: quod si & vitam eripere conatus est, fortasse semel id ausus est, non semel, bis aut ter, non sæpius, sicut fecit Saül. Quod si etiam semel, si bis, si ter, si sæpius hoc tentavit, at non tot affectus abs te beneficiis, at non cum semel atque iterum incidisset in manus tuas, & servatus esset. Et si hoc quoque factum est, sic etiam rursus superat ipse David. Non enim paria sunt sub vetere lege degentem, & nunc post Evangelii gratiam talia condonare gratis. Non audierat David parabolam de decem millibus talentorum, neque de centum denariis. Non audierat precationem dicentem, *Remittite hominibus debita ipsorum, sicut & pater vester cœlestis.* Non viderat Christum crucifixum, non effusum preciosum sanguinem, nec audierat innumerabiles sermones circa hanc philosophiam, non talis sacrificii, neque sanguinis dominici particeps fue-

Nullus inimicus Saüle deterior.

Matt 6.14.

A ἡμῖν ζωγραφῆσαι πρόκειται νῦν, οὐχὶ τύπον μορφῆς σωματικῆς, ἀλλὰ ψυχῆς κάλλος καὶ νοητὴν εὐμορφίαν, καὶ σήμερον ὑμῖν παρακαθῆσθαι βουλόμεθα τὸν Δαυῒδ, ἵνα πρὸς αὐτὸν πάντες ὁρῶντες, εἰς τὰς οἰκείας ἕκαστος ψυχὰς ἀπομάξησθε τὴν εὐμορφίαν τοῦ δικαίου, καὶ τὸ πρᾶον καὶ ἥμερον, καὶ τὸ μεγαλόψυχον, καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν αὐτοῦ ἀρετήν. Εἰ γὰρ σώματος εἰκόνες φέρουσί τινα παραμυθίαν τοῖς ὁρῶσι, πολλῷ μᾶλλον αἱ τῆς ψυχῆς εἰκόνες. Κἀκείνας μὲν οὐ δυνατὸν πανταχοῦ ὁρᾷν, ἀλλ' ἀνάγκη διηνεκῶς ἐφ' ἑνὸς ἱδρῦσθαι τόπου· ταύτην δὲ ὅπου περ ἂν θέλῃς περιαγαγεῖν, οὐδὲν τὸ κωλῦον.
B Ἐναποθέμενος γὰρ αὐτὴν τοῖς τῆς διανοίας ταμείοις, ὅπου περ ἂν ᾖς, συνεχῶς εἰς αὐτὴν [a] ὁρᾷν δυνήσῃ, καὶ πολλὴν παρ' αὐτῆς καρποῦσθαι τὴν ὠφέλειαν. Καὶ καθάπερ οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς νοσοῦντες, σπογγιὰς καὶ ἱματίων ῥάκη κυανιζόντων κατέχοντες, καὶ συνεχῶς εἰς αὐτὰ βλέποντες, καρποῦνταί τινα τοῦ νοσήματος παραμυθίαν ἀπὸ τοῦ χρώματος ἐκείνου· οὕτω καὶ σὺ ἂν τὴν εἰκόνα τοῦ Δαυῒδ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχῃς τὴν ἑαυτοῦ, καὶ συνεχῶς εἰς αὐτὴν ἀτενίζῃς, κἂν μυριάκις θυμὸς ἐνοχλῇ καὶ συγχέῃ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς διανοίας, ὁρῶν εἰς ἐκεῖνον τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀρε-
C τῆς, ὁλόκληρον δέξῃ τὴν ὑγείαν, καὶ καθαρὰν τὴν φιλοσοφίαν.

Μὴ γάρ μοι λεγέτω τις, ὅτι μιαρὸν ἐχθρὸν ἔχω, πονηρὸν, διεφθαρμένον, ἀδιόρθωτον. Οἷον ἂν εἴπῃς, οὐκ ἔστι τοῦ Σαοὺλ χείρων, ὃς καὶ ἅπαξ καὶ δὶς, καὶ πολλάκις διασωθεὶς ὑπὸ τοῦ Δαυῒδ, αὐτὸς μυρία ἐπιβουλεύσας, εἶτα ἀντὶ τούτων εὐεργετηθεὶς, ἔμενε τὴν ἑαυτοῦ πονηρίαν διατηρῶν. Τί γὰρ ἔχεις εἰπεῖν; ὅτι γῆν ἀπετέμετο, καὶ ἐν ἀγροῖς ἠδίκησε, καὶ οἰκίας ὅρια ὑπερέβη, καὶ ἀνδράποδα ἥρπασε, καὶ ὕβρισε, καὶ ἐπλεονέκτησε, καὶ εἰς πε-
D νίαν ἤγαγεν; ἀλλ' οὔπω τὴν ψυχὴν ἀφείλετο, ὅπερ ἐκεῖνος ἐσπούδαζεν. Εἰ δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἐσπούδασεν ἀφελέσθαι, ἀλλ' ἅπαξ τοῦτ' ἐτόλμησεν ἴσως, οὐχὶ δὶς καὶ τρὶς, καὶ πολλάκις [b] καθάπερ οὗτος. Εἰ δὲ καὶ ἅπαξ καὶ δὶς καὶ τρὶς καὶ πολλάκις· ἀλλ' οὐ τοσαῦτα εὐεργετηθεὶς, ἀλλ' οὐκ ἐλθὼν εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον, καὶ διασωθείς. Εἰ δὲ καὶ τοῦτο, καὶ οὕτω πλεονεκτεῖ πάλιν ὁ Δαυΐδ. Οὐ γάρ ἐστιν ἴσον ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ὄντα τοιαῦτα φιλοσο-
E φεῖν, καὶ νῦν μετὰ τὴν χάριν τοιαύτας χαρίζεσθαι δωρεάς. Οὐκ ἦν ὁ Δαυῒδ ἀκούσας τὴν παραβολὴν τῶν μυρίων ταλάντων, καὶ τῶν ἑκατὸν δηναρίων· οὐκ ἦν ὁ Δαυῒδ ἀκούσας τῆς εὐχῆς τῆς λεγούσης, Ἄφετε τοῖς ἀνθρώποις τὰ ὀφλήματα αὐτῶν, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· οὐκ ἦν ἰδὼν τὸν Χριστὸν σταυρωθέντα, οὐχ αἷμα τὸ τίμιον ἐκχυθὲν, οὐδὲ τοὺς μυρίους περὶ φιλοσοφίας ἀκούσας λόγους· οὐκ ἀπέλαυσε θυσίας τοιαύτης, οὐδ' αἵματος μετεῖχε δε-

a Regii duo ἀφορᾷν.
b Hic & infra quædam deerant in editis, quæ ex Regio codice supplentur, & lecta fuerant ab interprete.

σποτικοῦ. ἀλλ' ἀτελεστέροις ἐντρεφόμενος νόμοις καὶ οὐδὲν ἀπαιτοῦσι τοιοῦτον, πρὸς αὐτὴν τὴν κορυφὴν τῆς ἐν τῇ χάριτι ἔφθασε φιλοσοφίας. καὶ σὺ μὲν πολλάκις ὑπὲρ τῶν παρελθόντων ὀργιζόμενος μνησικακεῖς· οὗτος δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν μελλόντων δεδοικώς, καὶ εἰδὼς ἀκριβῶς, ὅτι ἀοίκητος αὐτῷ ἔσται ἡ πόλις, καὶ ἀβίωτος ὁ βίος σώσαντι τὸν ἐχθρόν, οὐκ ἀφίστατο τῆς ἐκείνου κηδεμονίας, ἀλλὰ πάντ' ἔπραττε, καθ' ἑαυτοῦ τὸν πολέμιον τρέφων. τίς ἂν ἔχοι ταύτης μείζονα ἀνεξικακίαν εἰπεῖν; ἵνα δὲ καὶ ἐκ τῶν νῦν γινομένων μάθῃς, ὅτι δυνατόν, ἂν ἐθέλωμεν, πάντα ἄνθρωπον πρὸς ἡμᾶς ἀπεχθῶς ἔχοντα καταλλάξαι, τί λέοντος ἀγριώτερον; ἀλλ' ὅμως τοῦτον ἡμεροῦσιν ἄνθρωποι, καὶ ἡ τέχνη τὴν φύσιν βιάζεται, καὶ γίνεται προβάτου παντὸς ἐπιεικέστερος ὁ πάντων θηρίων ἀγριώτερος καὶ βασιλικώτερος, καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς βαδίζει μηδένα δεδιττόμενος. τίν' οὖν ἕξομεν ἀπολογίαν, τίνα συγγνώμην, θηρία μὲν ἡμεροῦντες, ἀνθρώποις δὲ λέγοντες μὴ δύνασθαι καταπραΰνειν ποτέ, μηδὲ ποιεῖν πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἡδέως; καίτοι γε τῷ θηρίῳ μὲν παρὰ φύσιν τὸ ἥμερον· τῷ ἀνθρώπῳ δὲ παρὰ φύσιν τὸ ἄγριον. ὅταν οὖν τῆς φύσεως περιγινώμεθα, τίν' ἕξομεν ἀπολογίαν, προαίρεσιν λέγοντες μὴ δύνασθαι διορθοῦν; εἰ δ' ἔτι φιλονεικεῖς, ἐκεῖν' ἂν εἴποιμι, ὅτι κἂν ἀνίατα νοσῇ, ὅσος σοι μείζων ὁ πόνος, τοσοῦτός σοι καὶ ὁ μισθὸς παραμένοντι, καὶ θεραπεύοντι τὸν νοσοῦντα ἀνίατα. ἓν τοίνυν σκοπῶμεν μόνον, οὐχ ὅπως μηδὲν πάθωμεν παρὰ τῶν ἐχθρῶν κακόν, ἀλλ' ὅπως μηδὲν αὐτοὺς ἡμεῖς ἐργασώμεθα κακόν· καὶ οὐδὲν πεισόμεθα δεινόν, κἂν μυρία πάσχωμεν δεινά· ὥσπερ οὖν οὐδὲ ὁ Δαυὶδ ἐλαυνόμενος, φυγαδευόμενος, μέχρι τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἐπιβουλευόμενος, ἔπαθέ τι δεινόν, ἀλλ' ἐκείνου λαμπρότερος ἦν καὶ σεμνότερος καὶ ποθεινότερος ἅπασιν, οὐκ ἀνθρώποις δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ τῷ θεῷ. τί γὰρ ἠδικήθη ὁ ἅγιος ἐκεῖνος τότε τοσαῦτα παθὼν παρὰ τοῦ Σαοὺλ; οὐχὶ μέχρι τῆς σήμερον ἡμέρας ᾄδεται, καὶ λαμπρὸς μὲν ἐν γῇ, λαμπρότερος δὲ ἐν οὐρανῷ; οὐχὶ τὰ ἀπόρρητα αὐτὸν ἀγαθὰ μένει, καὶ ἡ τῶν οὐρανῶν βασιλεία; τί δ' ὠφέλησεν ὁ ταλαίπωρος ἐκεῖνος καὶ ἄθλιος τοσαῦτα ἐπιβουλεύσας; οὐχὶ καὶ τῆς βασιλείας ἐξέπεσε, καὶ ἐλεεινὸν ὑπέστη τὸν θάνατον μετὰ τοῦ παιδός, καὶ παρὰ πάντων κατηγορεῖται, καὶ τὸ δὴ χαλεπώτερον, τὰς ἀθανάτους νῦν ἐκδέχεται τιμωρίας; ὅλως δὲ τί ποτέ ἐστιν, ὅπερ ἐγκαλῶν τῷ ἐχθρῷ οὐ βούλει καταλλαγῆναι; χρήματά σε ἀφείλετο; ἀλλ' ἂν ἐνέγκῃς γενναίως τὴν ἁρπαγήν, τοσοῦτον λήψῃ μισθόν, ὅσον ἂν εἰ ταῖς τῶν πενήτων αὐτὰ χερσὶν ἐναπέθηκας. καὶ γὰρ ὁ πένησι δεδωκώς, καὶ ὁ τῷ πλεονεκτήσαντι μήτε ἐπιβουλεύων, μήτε καταρώμενος, διὰ τὸν θεὸν ταῦτα ἀμφότεροι ποιοῦσιν. ὅταν οὖν ἡ ὑπόθεσις τῆς δαπάνης ᾖ μία, εὔδηλον ὅτι καὶ στέφανος

A rat, ſed legibus imperfectioribus educatus, neque tale quidquam exigentibus, tamen ad evangelicæ philoſophiæ faſtigium pervenit. At tu frequenter iratus, injuriarum memoriam retines: hic vero cum de futuris metueret, certo ſciens, ſi hoſtem ſervaret, ſe & civitate exſulaturum, & vitam calamitoſam acturum, non deſtitit tamen illius habere curam, ſed omnia fecit, hunc talem contra ſe hoſtem fovens. Quis commemorare valeat tolerantiam hac majorem? Porro ut non tantum ex præteritis, verum ex his quoque quæ nunc fiunt diſcas fieri poſſe, ut cum quovis homine animum in te hoſtilem gerente redeas in gratiam, quid

B leone ſævius? & tamen hunc cicurem manſuetumque reddunt homines, arte naturam ſuperantes: fitque quavis ove mitior fera omnium immaniſſima & ſuperbiſſima, adeo ut per forum ambulet, neminem territans. Quam igitur habituri ſumus excuſationem, quam impetrabimus veniam, ſi cum feras beſtias cicuremus, negaverimus homines unquam poſſe placari, benevoloſque erga nos reddi? Atqui beſtiæ quidem præter naturam eſt eſſe manſuetam, homini vero præter naturam eſt feritas. Ergo cum in illis naturam vin-

C camus, qua fronte nos excuſabimus, ſi in homine cauſemur animi propoſitum non poſſe corrigi? Quod ſi adhuc contendis, illud dixerim, quamvis inſanabili morbo ægrotet homo, quo plus fuerit laboris, hoc tibi merces erit amplior, ſi aſſideas, curans immedicabili morbo laborantem. Unum igitur illud ſpectemus, non ne quid mali patiamur ab inimicis, ſed ne quid illis mali faciamus. Ita nihil patiemur mali, etiamſi innumera perferamus mala: quemadmodum nec David, dum ejicitur, dum in exſilium agitur, dum uſque ad vitæ diſ-

D crimen inſidiis appetitur, quidquam acerbi paſſus eſt: quin potius hoſte ſuo factus eſt illuſtrior honorabiliorque, cæteriſque omnibus amabilior, idque non hominibus tantum, ſed ipſi etiam Deo. Quid enim detrimenti cepit ſanctus ille, cum tam multa perpeteretur a Saüle? Annon in hodiernum uſque diem canitur illuſtris in terra, illuſtrior in cælo? Annon illum inenarrabilia manent bona & cælorum regnum? Rurſus quid commodi cepit infelix ille ac miſer, tot inſidias molitus?

Nihil nocuit Davidi odium Saülis.

E nonne regno excuſſus eſt? nonne miſeranda morte periit una cum filio, atque ab omnibus vituperatur, & quod his gravius eſt, æterna luit ſupplicia? Poſtremo quid tandem eſt quod incuſas, quamobrem non vis cum illo redire in gratiam? pecunias eripuit? ſed ſi fortiter perfers rapinam, tantumdem accipies mercedis, ac ſi eas in manus pauperum repoſuiſſes. Siquidem & qui dedit egenis, & qui ei qui aliena uſurpavit, neque parat inſidias, neque male precatur, ambo propter Deum id faciunt: proinde cum impendii cauſa eadem, perſpicuum eſt & unam eamdem-

1. Reg. ult.

Cur patientiæ meritum æquetur eleemoſynæ.

que fore coronam. Sed vitæ insidiatus est, & conatus est occidere? Ea res tibi pro martyrio imputabitur, si insidias molientem, & ad tantam provectum inimicitiam, inter benemeritos numeraris, non desinens orare pro illo, Deum obsecrando, ut illi fiat propitius.

4. Ne igitur illud reputemus, quod Deus vetuerit ne Davidem occideret Saül: sed illud considera, eum ex insidiis Saülis tripla quadruplaque martyrii corona redimitum fuisse. Etenim qui propter Deum servavit hostem, eum qui semel, bis, imo frequenter lanceam in caput illius vibrarat, cum esset occidendi potestatem nactus, tamen pepercit ipsi, cum sciret postea fore, ut denuo ab illo impeteretur: perspicuum est eum millies interfectum esse animi proposito; millies autem interfectus propter Deum, plurimas tulit martyrii coronas: qui quemadmodum & Paulus ait, *Quotidie morior propter Deum*; idipsum & ille propter Deum passus est. Cum enim posset hostem sibi insidiantem e medio tollere, propter Deum noluit, & maluit quotidie periclitari, quam justa cæde a tot mortibus liberari. Quod si usque ad ipsius vitæ periculum insidiantem ulcisci atque odisse fas non est, multo minus licet eum qui vulgariter læsit, ulcisci. Plerisque ab inimicis affici conviciis, aut in suspicionem adduci, videtur omnibus mortibus intolerabilius. Age igitur & istud expendamus. Aliquis tibi maledixit, adulterum ac scortatorem appellavit? hoc si vere dicit, corrige: sin falso, irride. Si tibi ipse conscius es eorum quæ objiciuntur, resipisce: si non es, despice. Imo potius non solum deride ac neglige, verumetiam gaude atque exsulta secundum Domini sermonem, qui nos jubet ita facere. *Cum*, inquit, *exprobraverint vobis, & dixerint omne malum verbum adversum vos mentientes, gaudete & exsultate, quoniam merces vestra copiosa est in cælis.* Ac rursum, *Gaudete & exsultate, cum ejecerint nomen vestrum tamquam malum mentientes.* Cæterum ubi conviciator quidem vera dixerit, tu vero modeste pertuleris ea verba, non regerens contumeliam, neque convitia referens, sed amare ingemueris damnans tua delicta, haud minorem feres mercedem, quam ille prior, idque vobis e Scripturis approbare conabor: uti pernoscatis non tantum utilitatis afferre amicos dum laudant & ad gratiam loquuntur, quantum utilitatis adferunt inimici vituperando, etiamsi vera dixerint, sic tamen ut nos accusationibus illorum ad id, ad quod oportet, uti velimus. Nam amici frequenter ad gratiam adulantur, contra hostes delicta proferunt in medium. Quoniam cum nos nostra peccata non videamus ob amorem nostri nobis insitum, illi quia propter odium ea melius quam nos perspiciunt, exprobrando nos ad correctionis necessitatem impellunt: ut il-

Affici contumeliis an sit intolerabile.

Matt. 5. 11. Luc. 6. 22.

Ibidem.

Utiliores amicis inimici. *Plutarch Lib. de utilitate capienda ex inimicis.*

a Ex uno Regio sic restituta series fuit.

A εἰς. ἀλλ' εἰς ψυχὴν ἐπεβούλευσε, καὶ ἀνελεῖν ἐπεχείρησε; μαρτύριόν σοι τὸ πρᾶγμα λογίζεται, ἂν τὸν ἐπίβουλον, καὶ μέχρι τοσούτου τὴν ἔχθραν ἐξαγαγόντα, ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀριθμῇς, καὶ διατελῇς εὐχόμενος ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τὸν θεὸν ἵλεω γενέσθαι παρακαλῶν.

Μὴ γὰρ δὴ τοῦτο ἴδωμεν, ὅτι διεκώλυσεν ὁ θεὸς σφαγῆναι τὸν Δαυΐδ, ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, ὅτι τριπλοῦν καὶ τετραπλοῦν στέφανον μαρτυρίου ἀνεδήσατο ἀπὸ τῆς τοῦ Σαοὺλ ἐπιβουλῆς. ὁ γὰρ διὰ τὸν θεὸν τὸν πολέμιον σώζων, B τὸν ἅπαξ καὶ δὶς καὶ πολλάκις τὸ δόρυ κατὰ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἀκοντίσαντα, καὶ γενόμενος κύριος ἀνελεῖν, εἶτα φεισάμενος, καὶ ταῦτ' εἰδὼς, ὅτι μετὰ τὴν φειδὼ ταύτην πάλιν ἐπιθήσεται, εὔδηλον ὅτι μυριάκις ἐσφάγη τῇ προθέσει· μυριάκις δὲ σφαγεὶς διὰ τὸν θεὸν, πολλοὺς ἔχει μαρτυρίου στεφάνους, καὶ ὅπερ ὁ Παῦλος ἔλεγεν, ὅτι καθ' ἑκάστην ἡμέραν [a] ἀποθνήσκω διὰ τὸν θεὸν, τοῦτο καὶ αὐτὸς [a] ἔπασχε διὰ τὸν θεόν. δυνάμενος γὰρ ἀνελεῖν τὸν ἐπιβουλεύοντα, διὰ τὸν θεὸν οὐκ ἠθέλησεν· ἀλλ' εἵλετο C κινδυνεύειν καθ' ἑκάστην ἡμέραν μᾶλλον, ἢ δικαίαν ἐργασάμενος σφαγὴν, ἀπὸ τοσούτων ἀπαλλαγῆναι θανάτων. εἰ δὲ τὸν μέχρι τῆς ζωῆς αὐτῆς ἐπιβουλεύοντα ἀμύνασθαι καὶ μισεῖν οὐ χρὴ, πολλῷ μᾶλλον εἰς ὁτιοῦν ἄλλο ἀδικοῦντα. πολλοῖς δοκεῖ τὸ κακῶς ἀκούειν, καὶ εἰς ὑπόληψιν παραβλάπτεσθαι παρὰ τῶν ἐχθρῶν, πάντων θανάτων ἀφορητότερον εἶναι. φέρε οὖν, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἐξετάσωμεν. εἶπέ σέ τις κακῶς, καὶ μοιχὸν καὶ πόρνον ἐκάλεσε; ταῦτα εἰ μὲν ἀληθῆ λέγῃ, διόρθωσαι· εἰ δὲ ψευδῆ, καταγέλασον· εἰ σύνοιδας σαυτῷ τὰ εἰρημένα, σωφρόνησον· εἰ D δὲ μὴ σύνοιδας, καταφρόνησον· μᾶλλον δὲ μὴ καταγελάσῃς, μηδὲ καταφρονήσῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ χαῖρε, καὶ σκίρτα κατὰ τὸν τοῦ κυρίου λόγον, τὸν κελεύοντα οὕτω ποιεῖν. ὅταν γὰρ ὀνειδίσωσί, φησιν, ὑμᾶς, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι, χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς. καὶ πάλιν, χαίρετε καὶ σκιρτᾶτε, ὅταν [b] [b] ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ψευδόμενοι. ὅτι δὲ κἂν ἀληθεύων εἴπῃ, σὺ δὲ μετ' ἐπιεικείας ἐνέγκῃς τὰ ῥήματα, καὶ μὴ ἀνθυβρίσῃς, μηδὲ λοιδορήσῃς, ἀλλὰ στενάξῃς πικρὸν, καὶ καταγνῷς τῶν E πεπλημμελημένων, οὐκ ἐλάττονα τοῦ προτέρου καρπώσῃ μισθὸν, καὶ τοῦτο ἀπὸ τῶν γραφῶν ὑμῖν παραστῆσαι πειράσομαι. ἵνα μάθητε ὅτι ὅσα οὐκ ὠφελοῦσι φίλοι ἐπαινοῦντες καὶ χαριζόμενοι, τοσαῦτα ὠφελοῦσιν ἐχθροὶ κακῶς λέγοντες, κἂν ἀληθεύωσι, μόνον ἂν εἰς δέον ἡμεῖς ταῖς κατηγορίαις χρήσασθαι βουληθῶμεν. οἱ μὲν γὰρ φίλοι πολλάκις καὶ πρὸς χάριν κολακεύουσιν· οἱ δ' ἐχθροὶ τὰ ἁμαρτήματα εἰς μέσον ἄγουσιν. ἐπειδὴ γὰρ ὑπὸ φιλαυτίας ἡμεῖς τὰ ἡμέτερα πλημμελήματα οὐχ ὁρῶμεν, ὑπὸ τῆς ἔχθρας ἐκεῖνοι πολλάκις ἡμῶν ἀκριβέστερον θεασάμενοι, καὶ ὀνειδίσαντες εἰς ἀνάγκην ἡμᾶς ἐνέβαλον διορ-

b Reg. 1. ἐκβάλωσι ὑμῶν πονηρὸν ὄνομα ψευδόμενοι.

θώσεως, καὶ γέγονεν ἡμῖν ἡ ἔχθρα μεγίστης ὠφελείας ὑπόθεσις, οὐ μόνον ὅτι μιμνησκόμενοι παρ' ἐκείνων νοοῦμεν ἡμῶν τὰ ἁμαρτήματα, ἀλλ' ὅτι αὐτὰ καὶ ἀποτιθέμεθα. ἂν γὰρ ὀνειδίσῃ σε ὁ ἐχθρὸς ἁμάρτημα, ὃ σὺ σαυτῷ σύνοιδας, σὺ δ' ἀκούσας, ἐκεῖνον μὲν μὴ ὑβρίσῃς, στενάξῃς δὲ πικρὸν, καὶ τὸν θεὸν παρακαλέσῃς, εὐθέως ἀπέθου τὴν ἁμαρτίαν ἅπασαν. ἆρα τί τούτου γένοιτ' ἂν μακαριώτερον; τί δ' εὐκολώτερον πρὸς ἁμαρτημάτων ἀπαλλαγήν; ἀλλ' ἵνα μὴ νομίσῃς ἡμᾶς ἁπλῶς σε ψυχαγωγεῖν, ἀπὸ τῶν θείων γραφῶν τὴν ὑπὲρ τούτων παρέξομαι μαρτυρίαν, ἵνα μηδὲν ἀμφιβάλλῃς λοιπόν. Φαρισαῖός τις ἦν, καὶ τελώνης· ὁ μὲν εἰς ἐσχάτην κακίαν ἐληλακὼς, ὁ δὲ δικαιοσύνης ἐπιμελούμενος ἄκρας· καὶ γὰρ τὰ ὄντα προήκατο, καὶ νηστεύων διετέλει, καὶ πλεονεξίας ἦν καθαρός· ἐκεῖνος δ' ἐν ἁρπαγαῖς καὶ βίαις τὸν ἅπαντα χρόνον ἀνήλωσεν. ἀνῆλθον ἀμφότεροι προσεύξασθαι εἰς τὸ ἱερόν· εἶτα ἐκεῖνος στὰς ἔλεγεν, εὐχαριστῶ σοι, κύριε, ὅτι οὐκ εἰμὶ ὡς οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἅρπαγες, πλεονέκται, οὐδ' ὡς οὗτος ὁ τελώνης. ὁ δὲ τελώνης πόῤῥωθεν ἑστὼς, οὐκ ἀντύβρισεν, οὐκ ἀντελοιδόρησεν, οὐκ εἶπε ταῦτα τὰ τῶν πολλῶν ῥήματα· σὺ δὲ τολμᾷς τοῦ ἐμοῦ μεμνῆσθαι βίου, ἐπιλαβέσθαι δὲ τῶν ἐμοὶ πεπραγμένων; οὐ γάρ εἰμί σου βελτίων; εἴπω τά σοι πεπλημμελημένα, καὶ ποιήσω μηδέποτέ σε τῶν ἱερῶν τούτων ἐπιβῆναι προθύρων· οὐδὲν τούτων εἶπε τῶν ψυχρῶν ῥημάτων, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀλλήλοις πλύνοντες λέγομεν· ἀλλὰ πικρῶς στενάξας καὶ πατάξας τὸ στῆθος, τοσοῦτον εἶπε μόνον, ἱλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ, καὶ κατῆλθε δεδικαιωμένος. εἶδες τάχος; κατεδέξατο ὄνειδος, καὶ ἀπενίψατο ὄνειδος· ἐπέγνω τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ἀπέθετο τὰ ἁμαρτήματα· καὶ ἡ κατηγορία τῆς ἁμαρτίας γέγονεν ἀναίρεσις τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὁ ἐχθρὸς ἄκων εὐεργέτης καθίστατο. πόσα γὰρ ἔδει καμεῖν τὸν τελώνην νηστεύοντα, χαμευνοῦντα, ἀγρυπνοῦντα, τὰ ὄντα τοῖς δεομένοις παρέχοντα, ἐν σποδῷ καὶ σάκκῳ καθήμενον ἐν πολλῷ τῷ χρόνῳ, ὥστε δυνηθῆναι τὰ ἁμαρτήματα ἀποθέσθαι ἐκεῖνα; καὶ νῦν οὐδὲν τούτων ποιήσας, διὰ ψιλοῦ ῥήματος πᾶσαν ἀπέθετο τὴν κακίαν· καὶ τὰ ὀνείδη καὶ αἱ λοιδορίαι τοῦ δόξαντος αὐτὸν ὑβρίζειν, στέφανον αὐτῷ δικαιοσύνης ἐκόμισαν, χωρὶς ἱδρώτων, καὶ πόνων, καὶ χρόνου μακροῦ. ὁρᾷς ὅτι κἂν ἀληθῆ τις λέγῃ περὶ ἡμῶν, κἂν τοιαῦτα ἅπερ ἡμεῖς ἑαυτοῖς σύνισμεν, ἡμεῖς δὲ τὸν λέγοντα μὴ ὑβρίσωμεν, ἀλλὰ στενάξωμεν πικρὸν, καὶ τὸν θεὸν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτημάτων παρακαλέσωμεν, πάντα δυνησόμεθα ἀποθέσθαι τὰ πλημμελήματα; οὕτω γοῦν καὶ οὗτος ἐδικαιώθη· ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἀντύβρισεν ἐκεῖνον, ἀλλ' ἐστέναξεν ὑπὲρ τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων, κατῆλθε δεδικαιωμένος μᾶλλον οὗτος, ἢ ἐκεῖνος.

Ὁρᾷς ὅσον ἔχει κέρδος ἡ τῶν ἐχθρῶν ὕβρις, ἐὰν φιλοσόφως αὐτὴν φέρωμεν; ὅταν γοῦν καὶ ψευδόμενοι καὶ ἀληθεύοντες ἡμᾶς ὠφελῶσι, τίνος ἕνεκεν

A lorum inimicitia nobis cedat ad maximam utilitatem, non ideo tantum quod per illos admoniti intelligimus errata nostra, sed quod ea deponimus quoque. Nam si inimicus exprobraverit tibi crimen, cujus tibi conscius es, tu vero audiens non convitieris illi vicissim, sed cum amaro gemitu Deum implores, protinus omnem culpam deposuisti. Rogo, quid hoc esse poterit felicius? quid ad criminum abolitionem facilius? Sed ne videamur vos verbis humanis excitare, e divinis Scripturis super hac re proferemus te- B stimonium, ne quid praeterea dubites. Pharisaeus & publicanus erant, quorum hic quidem ad summam progressus erat malitiam, alter summam exercebat justitiam, ut qui facultates suas erogaret, assidueque jejunaret, purus a rapinis: contra alter in rapinis ac violentiis vitae tempus omne consumserat. Ambo ascenderunt in templum orandi gratia. Ille stans dicebat: *Gratias ago tibi Domine, quoniam non sum sicut caeteri homines, rapaces, avari, neque velut hic publicanus.* (Luc. 18. 11.) At publicanus C procul stans non regessit contumeliam, neque vicissim dixit convitium, non protulit ista vulgaria verba: Tune audes meae vitae mentionem facere meaque facta reprehendere? Annon sum te melior? Referam tua peccata, faxoque ne unquam in haec sacra conscendas atria: nihil, inquam, istiusmodi frigidorum verborum loquutus est publicanus, quibus utimur quotidie nos mutuo convitiis aspergentes, sed amare suspirans pectusque percutiens, hoc tantum dixit, *Propitius esto mihi peccatori*, & descendit justificatus. Vides celeritatem? Accepit probrum, & abluit D probrum. Agnovit peccata, & deposuit peccata: & criminum accusatio facta est illi criminum remissio, & hostis insciens factus est beneficus. (Accusatio sui fit remissio criminis.) Quot labores erant publicano subeundi, jejunando, humi dormiendo, vigilando, bona sua egenis impartiendo, longo tempore in sacco & cinere sedendo, ut illa tam multa peccata posset deponere? At nunc cum nihil tale fecerit, simplici verbo omnem deposuit iniquitatem: ac probra convitiaque Pharisaei, qui videbatur illum contumelia afficere, illi pepererunt justitiae coronam, idque sine sudoribus, sine laboribus, & absque longi temporis mora. Videsne nos, etiam E si quis vera de nobis praedicet, quorum nos ipsi nobis conscii simus, ista vero praedicantem non vicissim impetierimus maledictis, sed amare ingemiscentes, Deum pro delictis nostris imploraverimus, omnia peccata deponere posse? Hoc pacto & hic justificatus est: quoniam enim Pharisaeum non ultus est conviciis, sed pro suis peccatis ingemuit, descendit justificatus prae illo.

5. Vides quantum afferat utilitatis inimicorum exprobratio, si modo eam philosophico pertulerimus animo? Quod si & mentientes & vera loquentes nobis pro-

sunt, quamobrem dolemus? quam ob causam urimur? Ni teipsum læseris, ô homo, neque amicus, neque inimicus, ne ipse quidem diabolus poterit te lædere. Etenim cum & ii qui nos contumeliis afficiunt, qui traducunt, qui usque ad ipsius vitæ discrimen insidiantur, utilitatem afferant, & alii martyrii coronam nobis plectant, ut ostendimus, alii rursus dum peccata nobis exprobrant, nos justos reddant, quemadmodum accidit in publicano, cur in illos efferimur & excandescimus? Ne dixerimus itaque: Ille me atrociter irritavit, ille me perpulit, ut dicerem inhonesta verba: nos ubique talium causa sumus. Nam si velimus philosophari, ne dæmon quidem poterit nos ad iram concitare: idque liquet tum ex aliis compluribus, tum ex hac ipsa quæ nunc in manibus est historia de Davide, quam operæ precium fuerit & hodie in medium afferre, si prius caritatem vestram admonuerimus, ubinam nuper terminaverimus concionem. Ubi igitur eam terminavimus? in excusatione Davidis. Proinde necesse est, ut hodie vobis Saülis verba referamus, quo videamus quid hic ad justissimam illius excusationem responderit. Neque enim e verbis tantum quæ David loquutus est, verumetiam e Saülis oratione, Davidis virtutem perspiciemus: nam si Saül aliquid placide mansueteque responderit, hujus causam Davidi imputabimus, qui immutarit hominem, quique erudierit, & ad sobrietatem composuerit illius animum. Quid igitur ait Saül? postea quam audierat David loquentem, *Ecce lacinia chlamydis tuæ in manu mea*, aliaque cuncta quæ in excusationem attulit: *Vox*, inquit, *ista tua, fili David?* quanta subito facta est mutatio! qui nunquam sustinuerat illum vel simplici vocare nomine, ipsam etiam appellationem habens exosam, nunc adoptat eum in cognationem, appellans eum filium. Quid igitur Davide felicius, qui ex homicida facit patrem, e lupo ovem, qui fornacem iracundiæ multo implevit rore, qui tempestatem vertit in tranquillitatem, quique tumorem omnem ira exæstuantis animi restinxit? Verba quippe Davidis ingressa in animum istius efferati, totam hanc perfecerunt immutationem, quod e Saülis verbis deprehendas licet. Neque enim dixit, sermones tui isti, fili David: sed, *vox tua ista, fili David*: adeo mox ad ipsam vocem incaluit. Et quemadmodum pater ex longo intervallo audita filii revertentis voce, non ad conspectum modo illius, verumetiam ad ipsam vocem excitatur: sic & Saul, simul ut verba Davidis in animum ingressa sunt, abjecit inimicitiam, jamque sanctum agnovit, positoque affectu, recepit affectum. Siquidem posita ira, recepit tranquillitatem & commiserationem. Et sicut quamdiu nox adest, sæpe ne præsentem quidem amicum agno-

Ne dæmon quidem nos ad iram concitare potest.

1. Reg. 24. 13

A ἀλγοῦμεν; τίνος ἕνεκεν δακνόμεθα; ἂν μὴ σὺ σαυτὸν παραβλάψῃς, ἄνθρωπε, οὔτε φίλος, οὔτ' ἐχθρὸς, οὔτ' αὐτός σε ὁ διάβολος παραβλάψαι δυνήσεται. ὅταν γὰρ οἱ ὑβρίζοντες, οἱ δημεύοντες, οἱ μέχρι τῆς ζωῆς αὐτῆς ἐπιβουλεύοντες ὠφελῶσιν ἡμᾶς, καὶ οἱ μὲν μαρτυρίου στέφανον ἡμῖν πλέκωσι, καθάπερ ἀπεδείξαμεν, οἱ δὲ τὰ ἁμαρτήματα ἡμῶν ὑποσύρωσι, καὶ δικαίους ἡμᾶς ἐργάζωνται, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ τελώνου γέγονε, τίνος ἕνεκεν ἐκθηριούμεθα πρὸς αὐτούς; μὴ τοίνυν λέγωμεν· ὁ δεῖνά με παρώξυνε, καὶ ὁ δεῖνά με προήγαγεν εἰπεῖν ῥήματα B αἰσχρά· ἡμεῖς αἴτιοι πανταχοῦ τούτων. ἂν γὰρ θέλωμεν φιλοσοφεῖν, οὐδὲ δαίμων ἡμᾶς δυνήσεται κινῆσαι πρὸς ὀργήν· καὶ τοῦτο δῆλον καὶ ἐξ ἄλλων μὲν πολλῶν, καὶ ἀπ' αὐτῆς δὲ τῆς προκειμένης ἡμῖν ἱστορίας τῆς περὶ τὸν Δαυίδ, ἣν ἄξιον καὶ σήμερον παραγαγεῖν εἰς μέσον, πρότερον ἀναμνήσαντες ὑμῶν τὴν ἀγάπην, ποῦ τὸν λόγον κατελύσαμεν πρῴην. ποῦ τοίνυν αὐτὸν κατελύσαμεν; εἰς τὴν ἀπολογίαν τὴν τοῦ Δαυίδ. οὐκοῦν ἀνάγκη σήμερον τὰ τοῦ Σαοὺλ ῥήματα εἰπεῖν, καὶ ἰδεῖν τί πρὸς τὴν δικαιολογίαν ἐκείνου ἀπεκρίνατο οὗτος. οὐ γὰρ δὴ μόC νον ἀφ' ὧν ὁ Δαυὶδ ἐφθέγξατο ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ὧν ὁ Σαοὺλ λέγει, τὴν ἀρετὴν εἰσόμεθα τοῦ Δαυίδ. ἂν γὰρ φανῇ τι πρᾶον καὶ ἥμερον οὗτος φθεγγόμενος, τὴν αἰτίαν τούτων ἐκείνῳ λογιούμεθα τῷ μεταβαλόντι τὸν ἄνθρωπον, τῷ παιδεύσαντι καὶ ῥυθμίσαντι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. τί οὖν φησιν ὁ Σαοὺλ; ἀκούσας τοῦ Δαυὶδ εἰπόντος, ἰδοὺ τὸ πτερύγιον τῆς διπλοΐδος ἐν τῇ χειρί μου, καὶ τἄλλα πάνθ' ἃ μετὰ τούτων ἀπελογήσατο, ἡ φωνή σου αὕτη, τέκνον Δαυίδ; ὢ πόση γέγονεν ἀθρόον ἡ μεταβολή· ὁ γὰρ μηδ' ἀπὸ ψιλοῦ τοῦ ὀνόματος ἀνεχόμενος αὐτὸν καλέσαι ποτὲ, D ἀλλὰ καὶ αὐτὴν αὐτοῦ μισῶν τὴν προσηγορίαν, καὶ εἰς συγγένειαν αὐτὸν ἤγαγε, τέκνον αὐτὸν προσειπών. τί τοῦ Δαυὶδ μακαριώτερον, ὃς τὸν ἀνδροφόνον πατέρα ἐποίησε, καὶ τὸν λύκον πρόβατον, καὶ τὴν κάμινον τῆς ὀργῆς δρόσου πολλῆς ἐνέπλησε, καὶ τὰ κύματα εἰς γαλήνην μετέβαλε, καὶ τὴν φλεγμονὴν τοῦ θυμοῦ κατέσβεσεν ἅπασαν; τὰ γὰρ ῥήματα ἐκεῖνα τοῦ Δαυὶδ εἰς τὴν διάνοιαν εἰσελθόντα τοῦ τεθηριωμένου τούτου, πᾶσαν ταύτην εἰργάσατο τὴν μεταβολὴν, ἣν ἀπὸ τῶν ῥημάτων τούτων ἐστὶν ἰδεῖν. οὔτε E γὰρ εἶπεν, [a] οἱ λόγοι σου οὗτοι, τέκνον Δαυίδ; [a] ἀλλὰ τί; ἡ φωνή σου αὕτη, τέκνον Δαυίδ; καὶ πρὸς αὐτὸν γὰρ τὸν φθόγγον διεθερμαίνετο λοιπόν. καὶ καθάπερ πατὴρ χρονίας ἀκούσας φωνῆς παιδὸς ἐπανελθόντος ποθὲν, οὐχὶ πρὸς τὴν ὄψιν μόνην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν φωνὴν αὐτὴν διεγείρεται· οὕτω καὶ ὁ Σαοὺλ, ἐπειδὴ τὰ ῥήματα τοῦ Δαυὶδ εἰσελθόντα τὴν ἔχθραν ἐξέβαλεν, ἐπέγνω λοιπὸν τὸν ἅγιον, καὶ πάθος ἀποθέμενος, πάθος ἐδέξατο. ἐκβαλὼν γὰρ θυμὸν, ἐδέξατο εὐθυμίαν τε καὶ συμπάθειαν. καὶ καθάπερ νυκτὸς μὲν παρούσης οὐδὲ παρόντα πολλάκις ἐπιγινώσκομεν

[a] Reg. unus, οἱ λόγοι σου οὗτοι.

φίλον, ἡμέρας δὲ γινομένης, καὶ πόρρωθεν ὁρῶντες A αὐτὸν γνωρίζομεν· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἔχθρας συμβαίνειν εἴωθεν. ἕως μὲν ἂν ὦμεν ἀηδῶς πρὸς ἀλλήλους ἔχοντες, καὶ φωνῆς ἑτέρως ἀκούομεν, καὶ ὄψιν μετὰ διεφθαρμένης βλέπομεν γνώμης· ἐπειδὰν δὲ ἀποθώμεθα τὴν ὀργήν, ἡ πρὸ τούτου πολεμία καὶ ἐχθρὰ φωνή, προσηνὴς καὶ ἡδίστη ἡμῖν φαίνεται, καὶ ἡ πολεμία ὄψις καὶ ἀηδής, ποθεινὴ καὶ ἐπίχαρις.

Τοῦτο γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χειμῶνος. οὐκ ἀφίησι τοῦ οὐρανοῦ τὸ κάλλος ἡ τῶν νεφῶν φαίνεσθαι συνδρομή· ἀλλὰ κἂν μυριάκις ὀξυδερκὲς ἔχωμεν τὸ ὄμμα, οὐκ ἰσχύομεν ἀντιλαβέσθαι τῆς ἄνω φαιδρότητος· ἐπειδὰν δ' ἡ τῆς ἀκτῖνος θερμότης ἐνδιατρίψασα καὶ διαρρήξασα τὸ νέφος, B δείξῃ τὸν ἥλιον, δείκνυσι καὶ τὴν τοῦ οὐρανοῦ πάλιν εὐπρέπειαν. οὕτω καὶ ἐφ' ἡμῶν ὀργιζομένων γίνεται· καὶ καθάπερ νέφος πεπυκνωμένον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ πρὸ τῶν ἀκοῶν ἑστῶσα ἡ ἔχθρα, ἑτέρας καὶ τὰς φωνὰς καὶ τὰς ὄψεις ποιεῖ φαίνεσθαι. ἐπειδὰν δὲ φιλοσοφήσας τις τὴν ἔχθραν ἀπόθηται καὶ διαρρήξῃ τῆς λύπης τὸ νέφος, τότε ἀδεκάστῳ λογισμῷ καὶ ὄψεται πάντα, καὶ ἀκούσεται. ὅπερ οὖν καὶ ὁ Σαοὺλ οὗτος ἔπαθεν. ἐπειδὴ γὰρ τὸ νέφος διεῤῥάγη τῆς ἔχθρας, ἐπέ- C γνω τοῦ Δαυὶδ τὴν φωνήν, καί φησιν, ἡ φωνή σου αὕτη, τέκνον Δαυίδ; ποία αὕτη; ἡ τὸν Γολιὰθ κατενεγκοῦσα, καὶ τὴν πόλιν ἐξαρπάσασα τῶν κινδύνων, καὶ περὶ δουλείας καὶ περὶ θανάτου κινδυνεύοντας ἅπαντας καὶ πρὸς ἀσφάλειαν καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἐπανάγουσα πάλιν, ἡ τὴν ἐκείνου καταστέλλουσα μανίαν, ἡ πολλὰ καὶ μεγάλα αὐτὸν ἐργασαμένη καλά. αὕτη γὰρ ἡ φωνὴ τὸν βάρβαρον ἐκεῖνον κατήνεγκε. πρὸ γὰρ τοῦ λίθου, ἡ τῆς εὐχῆς δύναμις αὐτὸν ἐχειρώσατο. οὐ γὰρ ἁπλῶς τὸν λίθον ἔρριψεν, ἀλλὰ πρότερον εἰπών, σὺ ἔρχῃ πρὸς μὲ ἐν τοῖς θεοῖς σου· ἐγὼ δὲ ἔρχομαι πρὸς σὲ ἐν ὀνόματι κυρίου Σαβαώθ, ὃν ὠνεί- D δισας σήμερον, οὕτως ἀφῆκε. καὶ αὕτη τὸν λίθον ἐχειραγώγησεν ἡ φωνή, αὕτη τὴν ἀγωνίαν ἐνέβαλε τῷ βαρβάρῳ, αὕτη τὸ θράσος ἐξέκοψε τοῦ πολεμίου. καὶ τί θαυμάζεις, εἰ θυμὸν καταστέλλει φωνὴ δικαίου, καὶ πολεμίους καθαιρεῖ, ὅπου γε καὶ δαίμονας ἀπελαύνει; ἐφθέγγοντο γοῦν μόνον οἱ ἀπόστολοι, καὶ πᾶσαι ἐδραπέτευον αἱ ἀντικείμεναι δυνάμεις· ἡ φωνὴ τῶν ἁγίων καὶ τὰ στοιχεῖα πολλάκις ἔστησε, καὶ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν μετέβαλεν. εἶπε γοῦν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ μόνον, στήτω ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, καὶ ἔστη· οὕτω καὶ ὁ Μωϋσῆς θάλατταν ἐπέδησε, καὶ ἀνῆκεν· οὕτως οἱ παῖδες E οἱ τρεῖς τὴν ἐνέργειαν τοῦ πυρὸς ἔσβεσαν διὰ τῶν ὕμνων ἐκείνων καὶ διὰ τῆς φωνῆς. διὰ τοῦτο καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν φωνὴν διαθερμανθεὶς ὁ Σαοὺλ ἔλεγεν· ἡ φωνή σου αὕτη, τέκνον Δαυίδ; τί γοῦν ὁ Δαυίδ; δοῦλός σου, κύριέ μου βασιλεῦ. ἅμιλλα λοιπὸν καὶ φιλονεικία γίνεται, τίς τὸν πλησίον μειζόνως τιμήσει· ἐκεῖνος εἰς συγγένειαν ἤγαγεν, οὗτος δεσπότην αὐτὸν ὠνόμασεν. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ἓν ζητῶ μόνον, φησί, σωτηρίαν τὴν σήν, καὶ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀρετῆς· τέκνον με ἐκάλεσας, ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ καὶ στέρ-

A scimus, at mox ut exortus est dies, etiam eminus conspectum agnoscimus: itidem & in inimicitia solet usuvenire. Donec inter nos malevolum gerimus animum, vox audita nobis aliter sonat, & ipsam faciem corrupta mente aspicimus: at ubi posuerimus iram, & vox quæ prius erat invisa atque hostilis, placida nobis ac jucundissima videtur, & aspectus ipse prius inimicus & injucundus, tunc fit amabilis & jucundus.

6. Idem accidit in tempestate. Non patitur nubium concursus nobis conspicuam esse cæli pulcritudinem, sed quamvis habeamus oculos perspicacissimos nequaquam pertingere possumus ad illam su- B pernam jucunditatem. At ubi jam radiorum calor, perruptis ac discussis nubibus solem ostendit, rursus & cæli decorem ostendit. Idem accidit in nobis ira ferventibus, dum simultas velut densa nubes ante oculos & aures stat, facit ut voces aspectusque videantur aliter quam sunt: verum simul atque aliquis philosophatus posuerit odium, nubemque disruperit ægritudinis, tunc demum incorrupta mente C & videbit, & audiet omnia: quod & huic evenit Saüli, qui simul atque nubem malevolentiæ disrupit, agnoscens vocem Davidis, ait: *Vox tua ista, fili David.* Quænam ista? quæ Goliath dejecit, quæ civitatem periculis eripuit, quæ cunctos in servitutis ac mortis periculo constitutos, in securitatem & libertatem restituit, quæ Saülis furorem sedaverat, quæ multa magnaque beneficia in eum contulerat. Siquidem hæc barbarum illum prostravit, eo quod priusquam mitteret lapidem, eum precationis robore fuerat aggressus. Neque enim vulgari more projecit lapidem, D sed prius hæc loquutus, *Tu venis ad me in diis tuis, ego autem venio ad te in nomine Domini Sabaoth, cui exprobrasti hodie*, emisit lapidem; hæc vox lapidem veluti manu duxit in Goliath, hæc pavorem incussit barbaro, hæc hostis confidentiam fregit. Et quid miraris, si vox justi, & furorem mitigat, & hostes dejicit, cum impios quoque spiritus expellat? loquebantur tantum Apostoli, & fugiebant omnes adversariæ potestates. Vox sanctorum frequenter & elementa vicit, & potestates illorum immutavit. Loquutus est tantum Jesus Nave, *Stet Sol & Luna*, & stetit. Sic & Moses mare ingressus E est, & cessit: sic tres illi pueri ignis vim exstinxerunt, hymnis illis suis ac voce. Itidem & Saül ad eamdem vocem incaluit, dicens: *Vox tua ista, fili David.* Quid igitur David? *Servus tuus, domine mi rex.* Posthac certamen oritur, & contentio uter alterum majore prosequatur honore. Saül quidem ad cognationem adscivit: David autem dominum eum appellat. Quod autem dicit, tale est: unum, inquit, illud quæro, salutem tuam ac virtutis profectum. Filium me appellasti, mi-

Vox Davidis prostravit alienigenam.

1. Reg. 17. 45.

Jos. 10. 12.

hi vero satis est, si me pro famulo habeas, tantum ut iram ponas, tantum ut ne quid de me suspicere mali, neu me putes hostem aut insidiatorem. Implevit illam legem apostolicam, quæ jubet, ut nos ipsos vincentes honore invicem præveniamus, non secundum plurimorum morem, qui pejus affecti sunt, quam ipsæ pecudes, qui proximum ne affari quidem priores sustinent, existimantes sese contumelia affici, & a dignitate dejici, si quem vel affatu simplici compellent. Quid ista dementia possit esse magis ridiculum? quid hac arrogantia fastuque fœdius? Tunc enim, tunc, inquam, a dignitate dejectus es, ô homo, tunc injuria, tunc contumelia affectus es, quoties exspectas, ut proximus te prior alloquatur. Quid enim arrogantia deterius? quid fastu & inani gloria magis ridiculum? Nam si prior alloquaris, & Deus ipse collaudabit, quod est omnium maximum, & homines insuper comprobabunt, tuque illius appellationis mercedem totam accipies. Quod si exspectaveris, ut prior honoratus, tum denique proximum honores, nihil jam magni feceris. Nam is unde honoris cœpit initium, idem relati abs te honoris totam mercedem accepturus est. Proinde ne exspectemus, ut alii priores nobis honorem deferant, sed accurramus ad exhibendum proximo honorem, semperque a nobis oriatur salutationis initium: neque putemus hoc officium esse contemnendum & vulgare, si libenter & amanter salutemus. Nam hoc prætermissum multas amicitias disrupit, multas peperit simultates: quemadmodum e diverso idem studiose exhibitum, veteres & diuturnas inimicitias dissolvit, & amicitias priores confirmavit. Noli igitur, carissime, his in rebus studium negligere, sed si fieri potest obvios qualescumque fuerint, tum in salutando, tum in cæteris omnibus priores deliniamus. Quod si quis te prævenerit, majorem repende honorem. Nam & hoc admonuit Paulus, ita loquens: *Alii alios vobisipsis superiores existimate.* Ita fecit David, qui & prior honorem detulit, & honoratus majorem honorem reposuit, dicens: *Servus tuus, domine mi rex.* Vide vero, quantum fecerit lucri David hæc loquutus: non jam sustinuit Saül hanc vocem audire sine lacrymis, sed ploravit amare, animi sanitatem ac philosophiam, quam David inseverat, lacrymis declarans.

Rom. 12. 10.

Nihil inani gloria turpius ei, qui honore præveniri vult.

Philip. 2. 3.

7. Quid esse possit hoc Propheta beatius, qui brevi temporis momento sic hostem a furore ad sobrietatem composuit, & animum nactus sanguinis ac cædis sitientem, repente ad lamenta & ejulatus compulit? Non perinde miror Mosem, quod e saxo prærupto fontes elicuit aquarum, ut admiror Davidem, quod ex oculis lapideis fontes eduxerit lacrymarum. Etenim ille quidem vicit naturam, at hic vicit animi propositum: ille virga per-

A γω, ἐὰν δοῦλόν με ἔχῃς, μόνον μετὰ τοῦ ἀποθέσθαι τὴν ὀργὴν, μόνον μετὰ τοῦ μηδὲν ὑποπτεύειν περὶ ἐμοῦ πονηρὸν, καὶ μὴ νομίζειν ἐπίβουλον εἶναι καὶ πολέμιον. τὸν γὰρ ἀποστολικὸν ἐκεῖνον ἐπλήρου νόμον, τὸν κελεύοντα τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγεῖσθαι, ὑπερέχοντας ἑαυτῶν· οὐ καθάπερ πολλοὶ, βοσκημάτων διακείμενοι χεῖρον, οὐδὲ προσειπεῖν τὸν πλησίον ἀνέχονται πρότεροι, νομίζοντες ὑβρίζεσθαι καὶ ἐλαττοῦσθαι, εἰ ψιλῆς τινι μεταδοῖεν προσρήσεως. τί ταύτης τῆς ἀνοίας γένοιτ' ἂν καταγελαστότερον; τί δὲ τοῦ τύφου τούτου καὶ τῆς ἀπονοίας αἰσχρότερον; τότε γὰρ, τότε [a] ἠλαττόνηκας, ὦ ἄνθρωπε, τότε ὑβρίσθης, τότε ἠτιμάσθης, ὅταν ἀναμείνῃς τὸν πλησίον πρότερόν σε προσειπεῖν. τί γὰρ ἀπονοίας χεῖρον; τί δὲ τύφου καὶ κενοδοξίας καταγελαστότερον; ἂν μὲν γὰρ πρότερος προσείπῃς, καὶ ὁ Θεὸς ἐπαινέσεται, ὃ πάντων μεῖζον, καὶ ἄνθρωποι δὲ ἀποδέξονται, καὶ τῆς ἐκείνου προσρήσεως σὺ τὸν μισθὸν ἅπαντα λήψῃ· ἂν δ' ἀναμείνῃς πρότερον τιμηθεὶς οὕτω τιμῆσαι, οὐδὲν μέγα εἰργάσω λοιπόν. ὁ γὰρ τῆς εἰς σὲ κατάρξας τιμῆς, αὐτὸς καὶ τῆς παρὰ σοῦ γενομένης εἰς αὐτὸν θεραπείας τὸν μισθὸν ἅπαντα λήψεται. μὴ ἀναμένωμεν τοίνυν τιμᾶσθαι παρ' ἑτέρων πρότεροι· ἀλλ' ἐπιτρέχωμεν ταῖς εἰς τὸν πλησίον τιμαῖς, καὶ τῆς προσρήσεως ἀεὶ κατάρχωμεν, καὶ μὴ νομίζωμεν ψιλὸν εἶναι καὶ εὐτελὲς τὸ κατόρθωμα τοῦτο, τὸ γενέσθαι εὐπροσήγορον καὶ φιλοπροσήγορον. πολλὰς γοῦν φιλίας ἐλλειφθὲν τοῦτο διέκοψε, πολλὰς ἔχθρας εἰργάσατο· ὥσπερ οὖν μετὰ σπουδῆς πληρούμενον χρονίους πολέμους κατέλυσε, καὶ τὰς οὔσας φιλίας ἀπέσφιγξε. μὴ τοίνυν ἀμελῆς, ἀγαπητὲ, τῆς περὶ ταῦτα σπουδῆς· ἀλλ' εἰ μὲν οἷόν τε, τοὺς ἀπαντῶντας, οἷοί τινες ἂν ὦσι, καὶ ἐν ταῖς προσρήσεσι, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασι πρότεροι θεραπεύωμεν. ἂν δέ σε ἕτερος φθάσῃ, μείζονα ἐπίδειξαι τὴν τιμὴν πάλιν. καὶ γὰρ καὶ τοῦτο παρῄνεκεν ὁ Παῦλος, οὕτως [b] εἰπών· ἀλλήλους ἡγεῖσθε ὑπερέχοντας ἑαυτῶν. οὕτως ὁ Δαυῒδ ἐποίησε, καὶ πρότερος ἐτίμησε, καὶ τιμηθεὶς πάλιν μειζόνως ἀντετίμησεν, εἰπών· δοῦλός σου, κύριέ μου βασιλεῦ. καὶ ὅρα ὅσον εἰργάσατο κέρδος. ἐπειδὴ γὰρ εἶπε τοῦτο ὁ Δαυῒδ, οὐκ ἤνεγκεν ἀδακρυτὶ λοιπὸν ταύτην ἀκοῦσαι τὴν φωνὴν ὁ Σαοὺλ· ἀλλ' ὠλόλυξε πικρὸν, τὴν ὑγίειαν τὴν ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἣν ὁ Δαυῒδ ἐνέθηκε, διὰ τῶν δακρύων δηλῶν.

Τί γένοιτ' ἂν τοῦ προφήτου μακαριώτερον, ὃς ἐν βραχείᾳ καιροῦ ῥοπῇ οὕτω τὸν ἐχθρὸν μετερρύθμισε, καὶ ψυχὴν αἵματος καὶ σφαγῆς διψῶσαν λαβὼν εἰς θρήνους ἐνέβαλεν ἀθρόον καὶ ὀλολυγμούς; οὐχ οὕτω θαυμάζω τὸν Μωσέα, ὅτι ἀπὸ πέτρας ἀκροτόμου πηγὰς ἐξήγαγεν ὑδάτων, ὡς θαυμάζω τὸν Δαυῒδ, ὅτι ἐξ ὀφθαλμῶν λιθίνων πηγὰς ἐξήγαγε δακρύων. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὴν φύσιν ἐνίκησεν, οὗτος δὲ τῆς προαιρέσεως περιεγένετο· ἐκεῖνος ἐπάταξε τῇ ῥάβδῳ τὴν

a Reg. unus, ἠλάττωσαι.

b Εἰπών· τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγεῖσθε. Sic unus.

λίθον, οὕτως ἐκεῖνος τῷ λόγῳ τὴν καρδίαν, οὐχ ἵνα λυπήσῃ, ἀλλ' ἵνα καθαρὰν ἐργάσηται καὶ προσηνῆ· ὅπερ οὖν καὶ ἐποίησε, μείζονα τῆς προτέρας εὐεργεσίας ἐπιδειξάμενος. ἐπαίνου μὲν ἄξιον καὶ μεγίστου θαύματος καὶ τὸ μὴ βαπτίσαι τὸ ξίφος, μηδὲ ἀποτεμεῖν τὴν πολεμίαν ἐκείνην κεφαλήν· πολλῷ δὲ πλειόνων ἂν εἴη στεφάνων, τὸ καὶ αὐτὴν αὐτοῦ μεταβαλεῖν τὴν προαίρεσιν καὶ βελτίω ποιῆσαι, καὶ πρὸς τὴν οἰκείαν αὐτὸν [a] ἐπιείκειαν μεταβαλεῖν. αὕτη μείζων ἐκείνης ἡ εὐεργεσία. οὐ γάρ ἐστιν ἴσον ζωὴν χαρίσασθαι, καὶ εἰς φιλοσοφίαν ἐναγαγεῖν· οὐκ ἔστιν ἴσον ἀπαλλάξαι θυμοῦ πνέοντος φόνον ἄδικον, ἐξελέσθαι σφαγῆς, καὶ ἐξελέσθαι παραπληξίας ἐπὶ τοσοῦτον ὀδυνώσης κακόν. τοὺς μὲν γὰρ δορυφόρους κωλύσας αὐτὸν ἀνελεῖν, κατὰ τὸν παρόντα βίον ὠφελεῖ· τὴν δὲ πονηρίαν τῆς ψυχῆς ἐκβαλὼν διὰ τῆς τῶν ῥημάτων ἐπιεικείας, τὴν μέλλουσαν αὐτῷ ζωὴν ἐχαρίσατο καὶ τὰ ἀκίνητα ἀγαθά, τό γε εἰς αὐτὸν ἧκον. ὅταν οὖν αὐτὸν ἐπαινέσῃς διὰ τὴν οἰκείαν πρᾳότητα, μειζόνως αὐτὸν θαύμασον διὰ τὴν τοῦ Σαοὺλ μεταβολήν. τοῦ γὰρ τῶν οἰκείων κρατῆσαι παθῶν, πολὺ πλέον ἐστὶ τὸ καὶ τῆς ἑτέρων περιγενέσθαι μανίας, καὶ φλεγμαίνουσαν καταστεῖλαι καρδίαν, καὶ τοσαύτην γαλήνην ἀπὸ τοσαύτης ἐργάσασθαι ζάλης, καὶ ὀφθαλμοὺς φόνον βλέποντας δακρύων ἐμπλῆσαι θερμῶν. καὶ τοῦτό ἐστιν, ὃ πολλῆς ἐκπλήξεως γέμει καὶ θαύματος. καὶ γὰρ εἰ μὲν τῶν ἐπιεικῶν καὶ μετρίων ἀνθρώπων ἦν ὁ Σαοὺλ, οὐ μέγα ἦν σφόδρα ἐπαναγαγεῖν αὐτὸν πρὸς τὴν οἰκείαν ἀρετήν· τὸ δὲ ἐκτεθηριωμένον καὶ πρὸς ἐσχάτην κακίαν ἐξοκείλαντα, καὶ πρὸς σφαγὴν ἐπειγόμενον, ἐν βραχείᾳ καιροῦ ῥοπῇ παρασκευάσαι πᾶσαν τὴν πικρίαν σβέσαι ἐκείνην, τίνα οὐκ ἂν ἀποκρύψειε τῶν πώποτε ἐπὶ διδασκαλίᾳ φιλοσοφίας βεβοημένων; καὶ σὺ τοίνυν, ὅταν λάβῃς τὸν ἐχθρὸν, μὴ τοῦτο σκόπει, ὅπως αὐτὸν ἀμυνόμενος καὶ μυρίαις πλύνας ταῖς λοιδορίαις ἐκπέμψῃς, ἀλλ' ὅπως θεραπεύσῃς, ὅπως ἐπαναγάγῃς πρὸς ἐπιείκειαν· καὶ μὴ πρότερον ἀποστῇς πάντα καὶ ποιῶν καὶ λέγων, ἕως ἂν περιγένῃ τῇ πρᾳότητι τῆς ὠμότητος τῆς ἐκείνου. οὐδὲν γὰρ ἐπιεικείας δυνατώτερον. καὶ τοῦτ' αὐτὸ δηλῶν τις ἔλεγεν, ὅτι λόγος ἁπαλὸς [b] συγκλάσει ὀστᾶ. καίτοι τί ὀστέου σκληρότερον; ἀλλ' ὅμως κἂν οὕτω σκληρός τις ᾖ καὶ ἀκαμπὴς, περιέσται ῥᾳδίως ὁ μετ' ἐπιεικείας αὐτῷ χρώμενος. καὶ πάλιν· ἀπόκρισις ὑποπίπτουσα ἀποστρέφει ὀργάς. ὅθεν δῆλον ὅτι τοῦ κινηθῆναι τὸν ἐχθρὸν, καὶ τοῦ καταλλαγῆναι σὺ κυριώτερος ἐκείνου. ἐν γὰρ ἡμῖν, οὐκ ἐν τοῖς ὀργιζομένοις κεῖται καὶ τὸ σβεσθῆναι, καὶ τὸ πρὸς μείζονα ἐξενεχθῆναι φλόγα τὸν θυμὸν τὸν ἐκείνων. καὶ τοῦτ' αὐτὸ πάλιν ὁ τὰ πρότερα εἰπὼν ἐδήλωσε [c] διὰ ψιλοῦ παραδείγματος. ὥσπερ γὰρ, φησὶν, εἰς σπινθῆρα πυρὸς ἂν μὲν φυσήσῃς, ἐξῆψας τὴν φλόγα, ἂν δὲ πτύσῃς, κατέσβεσας, καὶ

cussit lapidem, hic sermone pepulit cor, non ut contristaret, sed ut purum mansuetumque redderet. Quod etiam perfecit majore beneficio Regem afficiens quam antea fecerat. Est quidem illud laude summaque admiratione dignum, quod ensem non tinxerit sanguine, nec caput illud hostile resecuerit: sed longe majore corona dignum erat, quod ipsum inimici propositum immutavit, eumque reddidit meliorem, eumque ad suam ipse convertit humanitatem. Hoc beneficium illo præstantius est. Neque enim paria sunt condonare culpam, & ad animi philosophiam adducere. Non sunt paria, liberare ab ira cædem injustam spirante: eximere a cæde, & eximere a furore ad tantum properante nefas. Dum enim satellites suos David cohibuit, ne Saülem occiderent, præsenti quidem vitæ profuit: at cum mitibus verbis malitiam ex animo depellit, futuram illi vitam æternaque largitus est bona, quantum quidem erat in ipso. Quoties igitur Davidem laudas ob ipsius mansuetudinem, magis illum lauda, quod Saülem immutarit. Siquidem multo minus est propriis temperare cupiditatibus, quam alienum vincere furorem, quam cor ira intumescens compescere, eque tanta tempestate tantam facere tranquillitatem, quam oculos homicidium præ se ferentes calidis implere lacrymis. Atque hoc est stuporis ac miraculi plenum. Etenim si Saül fuisset homo moderatus & æquus, non admodum magni erat negotii ad solitam eum revocare virtutem. At efferatum & ad extremam provectum malitiam, jamque ad cædem properantem brevi temporis momento sic afficere, ut omnem illam amaritudinem exstinguat, quem non obscuret omnium, qui unquam super philosophiæ doctrina clarum promeruere nomen? Et tu igitur si quando hostis inciderit in manus tuas, ne illud specta, quomodo illum ulciscaris, innumerisque conviciis conspersum emittas, sed quomodo sanes, quomodo ad sobrietatem reducas: neque prius desistas omnia tum facere, tum dicere, donec tua mansuetudine superaris illius truculentiam. Nihil enim humanitate potentius, quod ipsum quidam declaravit, dicens: *Sermo mollis confringet ossa.* Atqui quid osse durius? Et tamen si quis æque durus sit & rigidus ac præfractus, tamen illum facile vicerit, qui mansuete tractet. Ac rursus: *Responsio submissa avertit iras.* Unde liquet ut hostis irritetur, aut reconcilietur, magis in tua potestate esse, quam illius. Non enim in iis qui ira commoti sunt, sed in nobis situm est, ut vel exstinguatur illorum ira, vel ad majus irritetur incendium. Et hoc item qui priora dixit, simplici declaravit exemplo: sicut enim, inquit, si insuffles in scintillam ignis, excitas incendium: contra si inspuas, exstin-

Nihil humanitate potentius. Eccl. 28. 18.

Prov. 15. 1.

a Ἐπιείκειαν μεταγαγεῖν. Reg. unus.
b Reg. unus συντρίβει ὀστᾶ.

c Ita Regii duo melius quam editi qui habent, διὰ δαψιλοῦς

guis, & utrumque tibi in manu est, quoniam utrumque, inquit, ex ore tuo proficiscitur: sic & in inimicitia in proximum, si inflatos ac vecordes ingeras sermones, excitas ignem illius, accendis carbones: sin mites ac moderatos admoveas sermones, priusquam exardescat, iram omnem exstinxeris. Ne dixeris igitur: hæc passus sum, aut hæc audivi, cum hæc omnia sint in tua potestate. Hoc enim pacto iram veluti scintillam, vel exstinguere vel accendere, furoremque vel excitare, vel contra sedare, in te situm est. Cum videris inimicum, vel si in mentem veniat quam multa tum audieris, tum perpessus sis molesta, fac omnium horum obliviscaris. Etiamsi recorderis, tamen fac ea diabolo imputes; collige vero si quid unquam humaniter vel dixit vel fecit. Si in horum recordatione commoratus fueris, ocius dissolves inimicitiam. Quod si est animus illum incusare, cumque illo expostulare: fac prius abjicias animi motum, iramque exstinguas, ac tum cum illo expostula, tum argue, & facile poteris vincere. Siquidem ira commoti nihil sani poterimus unquam vel dicere, vel audire: sed a perturbatione liberi, nec ipsi verbum asperius unquam emittemus, nec aliis acerbe loquentibus, eodem modo audiemus. Neque enim ipsa perinde natura eorum quæ dicuntur, atque animus odio occupatus nos exasperare solet. Frequenter enim fit, ut cum eadem convitia audimus ab amicis jocantibus facetiisve ludentibus, aut à pueris parvulis, non solum nullam sentiamus molestiam, neque exasperemus, sed rideamus etiam, atque exhilaremur, eo quod illa non audiamus animi affectu corrupto, neque mente ira præoccupata. Itidem in inimicis, si exstinxeris iram, si odium ejeceris, nihil verborum quæ dicuntur te poterit offendere.

Iram sedare in nostra est potestate.

8. Quid autem loquor de verbis? Ne facta quidem offenderint, quemadmodum nec beatum hunc quidquam horum offendit: sed cum videret inimicum adversus ipsius incolumitatem armatum, hujusque gratia nihil intentatum relinquentem, non solum non est exasperatus, verum magis illius indoluit malis: quo vehementius insidiabatur ille, hoc impensius eum deflevit. Noverat enim, noverat inquam certo, non eum qui patitur injuriam, sed qui facit, lacrymis ac lamentis esse dignum, ut qui lædat seipsum. Ideo longa apud illum excusatione est usus, nec prius destitit, quam & hostem commoveret ad excusationem cum lacrymis ac lamentis. Posteaquam enim ploravit, vocemque amaram emisit, posteaquam clare ejulavit, quid dicat audi. *Justior tu me es, quoniam tu mihi retribuisti bona, ego vero retribui tibi mala.* Vides ut suam ipsius damnat malitiam, ac justi virtutem prædicat, nulloque cogente ipsum purgat? Idem tu facito, cum hostis offenderit in manus tuas, noli accusare illum, sed ipsum purga, ut illum per-

Dignior lachrymis, qui facit injuriam.

a 1. Reg. 24. 18.

A ἀμφοτέρων σὺ κύριος· ἀμφότερα γάρ, φησιν, ἐκ τοῦ στόματός σου [a] πρεύεται· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἔχθρας τοῦ πλησίον· ἂν μὲν πεφυσημένους καὶ ἀπονενοημένους προσενέγκῃς λόγους, ἀνάπτεις ἐκείνου τὸ πῦρ, ἐκκαίεις τοὺς ἄνθρακας. ἂν δὲ προσηνεῖς καὶ περιεσταλμένους, πρὶν τὴν πυρὰν ἀρθῆναι, κατέσβεσας τὴν ὀργὴν ἅπασαν. μὴ τοίνυν λέγε, ὅτι τὰ καὶ τὰ ἔπαθον, τὰ καὶ τὰ ἤκουσα· πάντων γὰρ τούτων σὺ κύριος. οὕτω γὰρ ὥσπερ σπινθῆρα καὶ σβέσαι καὶ ἀνάψαι, καὶ θυμὸν ἐκκαῦσαι καὶ καταστεῖλαι πάλιν ἐν σοί. ὅταν ἴδῃς ἐχθρὸν, ἢ καὶ εἰς νοῦν λάβῃς, ὅσα μὲν ἤκουσας B καὶ ἔπαθες λυπηρὰ, πάντ' ἐπιλανθάνου ταῦτα· εἰ δὲ καὶ ἀναμνησθείης, τῷ διαβόλῳ ταῦτα λογίζου. σύλλεγε δὲ, εἴ τί σοι χρηστὸν εἶπε πώποτε, καὶ ἐποίησε. κἂν τῇ τούτων ἐνδιατρίβῃς μνήμῃ, ταχέως καταλύσεις τὴν ἔχθραν· κἂν μέλλῃς ἐγκαλεῖν καὶ διαλέγεσθαι, πρότερον τὸ πάθος ἐκβαλὼν καὶ τὸν θυμὸν σβέσας, οὕτως εὐθύνας ἀπαίτει, οὕτως ἔλεγχε, καὶ δυνήσῃ περιγενέσθαι ῥᾳδίως. θυμούμενοι γὰρ οὔτ' εἰπεῖν, οὔτ' ἀκοῦσαί ποτε δυνησόμεθά τι ὑγιές· ἀπαλλαγέντες δὲ τοῦ πάθους, οὔτ' αὐτοὶ ῥῆμά ποτ' ἐξοίσομεν τραχὺ, οὔθ' ἑτέρων λεγόντων οὕ- C τως ἀκουσόμεθα. οὐ γὰρ ἡ τῶν λεγομένων φύσις, ὡς ἡ τῆς ἔχθρας πρόληψις ἡμᾶς ἀγριοῦν εἴωθε. πολλάκις γοῦν παρὰ φίλων τὰς αὐτὰς ἀκούσαντες λοιδορίας παιζόντων, ἢ καὶ χαριεντιζομένων, ἢ καὶ παρὰ παιδίων μικρῶν, οὐ μόνον οὐδὲν ἐπάθομεν ἀηδὲς, οὐδ' ἐξηγριώθημεν, ἀλλὰ καὶ ἐγελάσαμεν καὶ διεχύθημεν. οὐ γὰρ μετὰ διεφθαρμένης ἠκούσαμεν γνώμης, οὐδὲ μετὰ ψυχῆς θυμῷ προκατειλημμένης. ὥστε καὶ ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν, ἂν σβέσῃς τὸν θυμὸν, ἂν τὴν ἔχθραν ἐκβάλῃς, οὐδέν σε τῶν λεγομένων λυπῆσαι δυνήσεται.

D

Καὶ τί λέγω τῶν λεγομένων; οὐδὲν τῶν γινομένων, ὥσπερ οὐδὲ τὸν μακάριον τοῦτον· ἀλλ' ὁρῶν τὸν πολέμιον κατὰ τῆς αὐτοῦ σωτηρίας ὁπλιζόμενον, καὶ πάντα διὰ τοῦτο κινοῦντα, οὐ μόνον οὐκ ἠγρίανεν, ἀλλὰ καὶ εἰς πλείονα ἦλθε συμπάθειαν. ὅσῳ μείζονα ἐπεβούλευε, τοσούτῳ μᾶλλον αὐτὸν ἐδάκρυεν. ᾔδει γὰρ, ᾔδει σαφῶς, ὅτι οὐχ ὁ πάσχων κακῶς, ἀλλ' ὁ ποιῶν, οὗτός ἐστι δακρύων ἄξιος καὶ θρήνων, ἑαυτὸν καταβλάπτων. διὰ τοῦτο καὶ μακρὰν πρὸς αὐτὸν συνέθηκεν ἀπολογίαν, καὶ οὐ πρότερον ἀπέστη, ἕως E καὶ αὐτὸν ἀπολογήσασθαι παρεσκεύασε μετὰ δακρύων καὶ θρήνων. ἐπειδὴ γὰρ ἀνῴμωξε καὶ πικρὰν ἀφῆκε φωνὴν, καὶ μέγα ἀνωλόλυξεν, ἄκουσον τί φησι. δίκαιος σὺ ὑπὲρ ἐμέ· ὅτι σὺ μὲν ἀνταπέδωκάς μοι ἀγαθὰ, ἐγὼ δ' ἀνταπέδωκά σοι κακά. ὁρᾷς πῶς καὶ τῆς οἰκείας κακίας καταγινώσκει, καὶ τὴν ἀρετὴν ἀνυμνεῖ τοῦ δικαίου, καὶ μηδενὸς ἀναγκάζοντος ἀπολογεῖται; οὕτω καὶ σὺ ποίησον. ἐπειδὰν λάβῃς τὸν ἐχθρὸν, μὴ κατηγορήσῃς, ἀλλ' ἀπολόγησαι, ἵνα παρασκευά-

a Reg. ἐκπορεύεται.

σης ἐκεῖνον ἑαυτοῦ κατηγορῆσαι. ἂν μὲν γὰρ ἡμεῖς κατηγορῶμεν, τραχύνεται· ἂν δ᾽ ἀπολογησώμεθα, ἐντρεπόμενος ἡμῶν τὴν ἐπιείκειαν, αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγορήσει λοιπόν. καὶ οὕτως ὅ τε ἔλεγχος ἀνύποπτος γίνεται, ἐκεῖνός τε τῆς πονηρίας ἀπαλλάττεται πάσης· ὅπερ οὖν καὶ ἐνταῦθα συνέβη, καὶ κατηγορεῖ μετὰ πολλῆς τῆς σφοδρότητος ὁ ἀδικήσας, τοῦ ἠδικημένου σιγῶντος. οὐδὲ γὰρ εἶπεν ἁπλῶς, εἰργάσω εἰς ἐμὲ ἀγαθὰ, ἀλλ᾽ ἀνταπέδωκάς μοι ἀγαθά· τουτέστιν, ἀντὶ τῆς ἐπιβουλῆς, ἀντὶ τῆς σφαγῆς, ἀντὶ τῶν μυρίων κακῶν ἐκείνων εὐεργεσίαις ἡμᾶς ἠμείψω μεγάλαις· ἐγὼ δ᾽ οὐδ᾽ οὕτως ἐγενόμην βελτίων, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὰς εὐεργεσίας ἐκείνας ἐπέμεινα τῇ πονηρίᾳ, καὶ οὐδ᾽ οὕτω μετέβαλον, ἀλλὰ διέμεινας τὸν σαυτοῦ διατηρῶν τρόπον, καὶ πάλιν ἡμᾶς ἐπιβουλεύοντας εὐεργετῶν. πόσων οὐκ ἂν εἴη στεφάνων ἄξιος καθ᾽ ἕκαστον τῶν ῥημάτων τούτων ὁ Δαυΐδ; εἰ γὰρ καὶ τὸ στόμα αὐτὰ ἐφθέγγετο τοῦ Σαοὺλ, ἀλλ᾽ ἡ σοφία καὶ ἡ τέχνη τοῦ Δαυῒδ εἰς τὴν ἐκείνου κατεφύτευσεν αὐτὰ ψυχήν. καὶ ἀπήγγειλάς μοι σήμερον, φησὶν, ἃ ἐποίησάς μοι ἀγαθὰ, ὡς ἀπέκλεισέ με κύριος σήμερον εἰς τὰς χεῖράς σου, καὶ οὐκ ἀπέκτεινάς με. καὶ ἑτέραν αὐτῷ μαρτυρεῖ πάλιν ἀρετὴν, ὅτι εὐεργετήσας οὐκ ἐσίγησεν, οὐδ᾽ ὑπερεῖδεν, ἀλλ᾽ ἐλθὼν εἶπεν, οὐ πρὸς ἐπίδειξιν τοῦτο ποιῶν, ἀλλὰ δεῖξαι βουλόμενος, καὶ διὰ τῶν ἔργων αὐτὸν διδάξαι, ὅτι τῶν κηδομένων ἐστὶ καὶ προνοούντων, οὐ τῶν ἐπιβουλευόντων καὶ πονηρευομένων. τότε γὰρ τὰς ἰδίας εὐεργεσίας λέγειν ἔστιν, ὅπου τὸ κέρδος ἔχει μέγιστον. ὅταν γὰρ μηδεμιᾶς ὑποθέσεως οὔσης προσφέρῃ τις αὐτὰς καὶ ἀνακηρύττῃ, τῶν ὀνειδιζόντων οὐδὲν ἄμεινον διακείσεται· ὅταν δὲ βουλόμενος πεῖσαι τὸν διεφθαρμένον, καὶ πονηρὰν περὶ αὐτοῦ πρόληψιν ἔχοντα τοῦτο ποιῇ, κηδεμών ἐστι καὶ εὐεργέτης· ὅπερ οὖν καὶ ὁ Δαυῒδ ἐποίησεν, οὐ τῆς παρ᾽ αὐτοῦ δόξης ἐρῶν, ἀλλὰ τὸν ἐρριζωμένον ἐν αὐτῷ θυμὸν ἀνασπάσαι βουλόμενος. καὶ διὰ τοῦτο γοῦν αὐτὸν ἐπῄνεσεν, ὅτι καὶ εὐεργέτησε, καὶ τὴν εὐεργεσίαν εἶπεν. εἶτα ζητῶν ἀμοιβὴν, καὶ οὐδεμίαν ἔχων τῶν γεγενημένων ἴσην εὑρεῖν, τὸν θεὸν αὐτὸν αὐτῷ δίδωσιν ὀφειλέτην, οὑτωσὶ λέγων· ὅτι εἰ εὕροι τις τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ ἐν θλίψει, καὶ ἐκπέμψει αὐτὸν ἐν ὁδῷ ἀγαθῇ, καὶ κύριος ἀνταποδῷ αὐτῷ ἀγαθὰ, καθὼς πεποίηκας σὺ σήμερον. τί γὰρ καὶ εἶχεν ἄξιον ἀποδοῦναι τῶν εὐεργεσιῶν, εἰ καὶ τὴν βασιλείαν ἔδωκε, καὶ τὰς πόλεις ἁπάσας; οὐ γὰρ πόλεις ἁπλῶς καὶ βασιλείαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν αὐτῷ τὴν ψυχὴν ἐχαρίσατο ὁ Δαυΐδ· ἐπεὶ δὲ ψυχὴν ἀντιδοῦναι ἑτέραν οὐκ εἶχε. διὰ τοῦτο αὐτὸν τῷ θεῷ παραπέμπει, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν γεραίρει ἀμοιβαῖς, τοῦτόν τ᾽ ἐπαινῶν, καὶ παιδεύων ἅπαντας, ὅτι τότε μείζους ἡμῖν παρὰ τοῦ θεοῦ κείσονται αἱ ἀντιδόσεις, ὅταν μυρία τοὺς ἐχθροὺς ἀγαθὰ ποιήσαντες, τὰ ἐναντία ἀπολάβωμεν. εἶτά φησιν, ὅτι ἰδοὺ ἐγὼ γινώσκω ὅτι βασιλεύων βασιλεύσεις, καὶ στήσεται ἡ βασιλεία Ισραὴλ ἐν χειρί σου· καὶ νῦν ὄμοσόν μοι κατὰ

A pellas ad sui ipsius condemnationem. Nam si nos accusemus, exasperatur: sin nos excusaverimus, ille reveritus nostram humanitatem, mox seipsum condemnabit. Hoc pacto simul & redargutio fit carens suspicione, & ille omnem exuit malitiam. Quod & hîc evenit: cum tacet is qui affectus erat injuria, is qui fecerat multa cum vehementia seipsum accusat. Neque enim simpliciter dixit, fecisti mihi bona, sed retribuisti mihi bona: hoc est, pro insidiis, pro cæde, pro malis illis innumeris magna mihi rependisti beneficia. At ego ne sic quidem B factus sum melior, sed post illa tua benefacta perseveravi in malitia: tu vero ne sic quidem es immutatus, sed constanter tuum obtinuisti morem, nos iterum tibi insidiantes beneficiis prosequens. In hisce singulis verbis, quot coronis dignus apparuit David? Quamquam enim os Saülis ista sonabat, sapientia tamen & ars Davidis ea in animum illius inseverat. *Renunciasti*, inquit, *mihi hodie quæ mihi feceris bona, cum me Dominus hodie concluserit in manus tuas, nec occideris me.* En rursus de altera ejus virtute perhibuit testi- C monium, videlicet, quod benemeritus non tacuerit, neque dissimularit, sed accedens narraverit: non quidem ad ostentationem, sed ipsis factis illum docere cupiens, se de numero eorum esse, qui Regi bene cuperent, ejusque commodis prospicerent, non eorum qui tenderent insidias. Tum enim fas est propria commemorare beneficia, cum insignis hinc speratur utilitas. Nam quoties nulla data occasione jactat quis ac prædicat sua in alium beneficia, nihilo melior est exprobrante. Cæterum quoties id facit, ut male affectum & pravam de ipso opinionem habentem flectat in diversum, D is & curator est & beneficus: quod sane fecit David, non a Saüle gloriam captans, sed iram in illo radicatam evellere studens. Atque ideo Saül collaudavit eum, quod & benemeritus esset, & merita commemorasset. Dein cum Saül referre gratiam cupiens, non inveniret ullam parem, ipsum Deum illi pro se constituit debitorem, ita loquens: *Si inveniet aliquis inimicum suum in angustia, & dimittet illum in via bona, & Dominus reddet illi bona, quemadmodum fecisti tu mihi hodie.* Quid enim poterat Saül E reponere dignum meritis, etiamsi regnum dedisset cum omnibus oppidis? neque enim oppida modo & regnum, verum & vitam ipsam donarat illi David: hic vero non habebat alteram vitam, quam rependeret: eoque illum relegat ad Deum, & ab illo dandis præmiis honorat: & hunc laudans, & universos erudiens, tum majora nobis apud Deum præmia reposita esse, cum pro innumeris beneficiis in hostem collatis diversa recipimus. Post hæc ait: *Ecce agnosco, quod regnans regnabis, quodque regnum Israël constituetur in manu tua. Et nunc jura mihi*

1.Reg.24. 20.

Tum maxime certa nos manent apud Deum præmia, cum ab hominibus negantur.

1.Reg.24. 21.

per Dominum, quod non aboliturus sis semen meum post me, nec exstingues nomen meum de domo patris mei. Sed dic, obsecro, unde istud scis? penes te sunt exercitus, penes te sunt pecuniæ, arma, civitates, equi, milites, breviter universa vis apparatus regii: hic contra desertus ac nudus, nec civitatem, nec domum, nec familiam habens. Unde igitur, quæso, ista loqueris? Nimirum ex ipsis Davidis moribus. Neque enim nudus & inermis ac desertus me armatum, tantaque circumvallatum potentia superasset, nisi Deum haberet adjutorem. Porro qui Deum habet faventem, omnibus est potentior. Vides ad quantam philosophiam Saül post insidias deductus sit? vides qui fieri possit, ut inimicus omnem exspuat malitiam, immutatusque ad meliora sese recipiat?

9. Ne velimus itaque de nostra salute despondere animum. Quandoquidem etiamsi ad ipsa malitiæ barathra fuerimus deducti, fieri potest ut nos ipsos inde revocemus, & omnem deponamus malitiam. Deinceps quid ait? *Jura mihi per Deum, quod non abolebis semen meum post me, nec obliterabis nomen meum de domo patris mihi.* Rex privatum rogat: qui diademate cinctus est, supplicem agit, pro filiis suis obsecrat exsulem. Et hoc ipsum arguit virtutem Davidis, quod hostis ausus sit hæc ab hoste petere. Nam quod jusjurandum exigit, non eo facit, quod diffidat Davidis moribus, sed quod reputet quot malis illum affecisset. *Jura mihi te non aboliturum semen meum post me.* Hostem filiis suis relinquit tutorem, suamque prolem in illius deponit manus, dum his verbis filiorum ac Davidis manus apprehendens, Deum sequestrem inducit. Quid igitur David? Num vel leviter dissimulatione & ironia ad hæc usus est? nequaquam: sed protinus annuit, quodque petebatur concessit: ac mortuo Saüle, non modo non occidit illius posteros, sed tum plura præstitit quam erat pollicitus. Siquidem filium ejus, cum esset claudus ac debilis cruribus, in suam ipsius domum induxit, suæque mensæ fecit participem, summo illum honore dignatus, nec erubuit, nec occultavit, nec arbitratus est regiam mensam claudicatione pueri dehonestari, sed decorari potius ac lautiorem fieri. Quotquot enim cum illo discumbebant, abibant magnam philosophiæ doctrinam consequuti. Cum enim viderent Saülis filium, illius qui tanta mala patrarat adversus Davidem, tanto in honore haberi apud ipsum, etiamsi feris omnibus fuissent immitiores, pudore tamen ac rubore cum omnibus inimicis redibant in gratiam. Quamquam si etiam ipse aliunde illi cibum dari jussisset, certumque victus modum ordinasset, valde magnum erat: sed illum ad suam ipsius mensam recipere, eximiæ est philosophiæ. Scitis profecto, non esse facile hostium filios diligere. Quid dixi diligere? non odisse, non persequi,

1. Reg. 24. 22.

Hostem Saül filiis tutorem reliquit.

A τοῦ κυρίου, ἵνα μὴ ἐξολοθρεύσῃς τὸ σπέρμα μου ὀπίσω μου· καὶ μὴ ἀφανίσῃς τὸ ὄνομά μου ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός μου. καὶ πόθεν γινώσκεις, εἰπέ μοι, τοῦτο; παρὰ σοὶ τὰ στρατόπεδα, παρὰ σοὶ τὰ χρήματα, τὰ ὅπλα, αἱ πόλεις, οἱ ἵπποι, οἱ στρατιῶται, ἅπασα τῆς βασιλικῆς παρασκευῆς ἡ δύναμις· οὗτος δὲ ἔρημος καὶ γυμνὸς, ἄπολις καὶ ἀνέστιος, ἄοικος. πόθεν οὖν ταῦτα λέγεις, εἰπέ μοι; ἀπ᾽ αὐτοῦ μὲν οὖν τοῦ τρόπου. οὐ γὰρ ἂν ὁ γυμνὸς καὶ ἄοπλος καὶ ἔρημος, ἐμοῦ τοῦ καθωπλισμένου καὶ τοσαύτην περιβεβλημένου δύναμιν περιεγένετο, εἰ μὴ τὸν θεὸν εἶχε μεθ᾽ B ἑαυτοῦ· ὁ δὲ τὸν θεὸν ἔχων μεθ᾽ ἑαυτοῦ, πάντων ἐστὶν ἰσχυρότερος. εἶδες οἷα φιλοσοφεῖ μετὰ τὴν ἐπιβουλὴν ὁ Σαοὺλ; εἶδες πῶς δυνατὸν ἅπασαν ἀποπλῦσαι πονηρίαν καὶ μεταβαλέσθαι, καὶ πρὸς τὸ βέλτιον ἐπανελθεῖν;

Μὴ τοίνυν καταῤῥαθυμῶμεν τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας. κἂν γὰρ πρὸς αὐτὰ κατενεχθῶμεν τῆς κακίας τὰ βάραθρα, δυνατὸν ἑαυτοὺς ἀνακτήσασθαι πάλιν, καὶ γενέσθαι βελτίους, καὶ πᾶσαν ἀποθέσθαι κακίαν. εἶτα τί φησιν· ὄμοσόν μοι κατὰ τοῦ κυρίου, ἵνα μὴ ἐξολοθρεύσῃς τὸ σπέρμα μου ὀπίσω μου, καὶ μὴ ἀφανίσῃς τὸ ὄνομά μου ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός μου. C δέησιν ὁ βασιλεὺς τῷ ἰδιώτῃ προσάγει, καὶ ἱκετηρίαν τίθησιν ὁ τὸ διάδημα περικείμενος, ὑπὲρ τῶν παίδων τῶν ἑαυτοῦ παρακαλῶν τὸν φυγάδα. καὶ τοῦτο τῆς τοῦ Δαυὶδ ἀρετῆς τεκμήριον, τὸ περὶ τῶν τοιούτων θαῤῥῆσαι τὸν ἐχθρόν. εἰ δ᾽ ὅρκον ἐπαιτεῖ, οὐκ ἀπιστῶν τῷ τρόπῳ τοῦ Δαυὶδ, ἀλλ᾽ ἐννοῶν ὅσα εἰς αὐτὸν εἰργάσατο κακά. ὄμοσόν μοι μὴ ἀφανίσαι τὸ σπέρμα μου ὀπίσω μου. ἐπίτροπον τὸν πολέμιον καταλιμπάνει τῶν ἑαυτοῦ παίδων, καὶ ταῖς ἐκείνου χερσὶν ἐντίθησι τὰ ἔκγονα, μονονουχὶ τῆς δεξιᾶς αὐτῶν λαβόμενος διὰ τῶν ῥημάτων τούτων, καὶ τὸν θεὸν μεσίτην εἰσάγων. τί οὖν D ὁ Δαυίδ; ἆρα κἂν μικρὸν εἰρωνεύσατο πρὸς ταῦτα; οὐδαμῶς· ἀλλ᾽ εὐθέως ἐπένευσε, καὶ τὴν χάριν ἔδωκε· καὶ τελευτήσαντος τοῦ Σαοὺλ, οὐ μόνον οὐκ ἀπέκτεινεν, ἀλλὰ καὶ πλέον, ὧν ὡμολόγησε, τότε παρέσχε. τὸν γὰρ ἔκγονον τὸν τούτου, χωλὸν ὄντα καὶ πεπηρωμένον τὸ σκέλος, εἰς τὴν οἰκίαν εἰσήγαγε τὴν ἑαυτοῦ, καὶ ὁμοτράπεζον ἐποίησε, καὶ τῆς μεγίστης ἠξίωσε τιμῆς· καὶ οὐκ ἠρυθρία, οὐδ᾽ ἐνεκαλύπτετο, οὐδὲ τὴν τράπεζαν ἐνόμιζε καταισχυνθῆναι τὴν βασιλικὴν τῇ πηρώσει τοῦ παιδός· ἀλλ᾽ ἐνεκαλλωπίζετο καὶ ἐνηβρύνετο μᾶλλον. καὶ γὰρ ἕκαστος τῶν συνδει- E πνούντων αὐτῷ, μεγάλην φιλοσοφίας διδασκαλίαν λαμβάνων ἀπῄει. ὁρῶν γὰρ τὸν ἔκγονον τοῦ Σαοὺλ, τοῦ τοσαῦτα κακὰ ἐργασαμένου τὸν Δαυὶδ, τοσαύτης ἀπολαύοντα παρ᾽ αὐτῷ τιμῆς, εἰ καὶ πάντων θηρίων ἀγριώτερος ἦν, αἰσχυνόμενος καὶ ἐρυθριῶν πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐχθροὺς ἐσπένδετο. καίτοι εἰ καὶ ἑτέρωθεν αὐτῷ τροφὴν ἐπέταξε, καὶ σιτηρέσιον ὥρισε τεταγμένον πολὺ, μέγα ἦν· τὸ δὲ καὶ εἰς αὐτὴν αὐτὸν ἀγαγεῖν τὴν τράπεζαν, ὑπερβολὴν ἔχει φιλοσοφίας. ἴστε γὰρ δήπου, ὡς οὐ σφόδρα εὔπορον ἐχθρῶν παῖδας φιλεῖν. τί λέγω φιλεῖν; μὴ μισεῖν

A μένουσιν, μηδ' ἐλαύνειν. πολλοὶ γοῦν καὶ τελευτησάντων τῶν ἐχθρῶν εἰς τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνων τὴν πρὸς ἐκείνους ἀφῆκαν ὀργήν. ἀλλ' οὐχ ὁ γενναῖος οὗτος, ἀλλὰ καὶ ζῶντα τὸν πολέμιον διετήρησε, καὶ ἀπελθόντος ἐκείνου, τὴν περὶ ἐκείνου εὔνοιαν εἰς τοὺς παῖδας ἐνεδείξατο. τί τῆς τραπέζης τῆς ἐκείνου ἁγιώτερον, ἣν ἐχθροῦ παῖδες ἐκύκλουν, καὶ ἐχθροῦ σφαγέως; τί τῆς εὐωχίας ἐκείνης πνευματικώτερον; ἐν ᾗ τοσαῦται ἔβρυον εὐλογίαι; ἀγγέλου μᾶλλον, ἢ ἀνθρώπου συγκροτοῦντος ἦν. τὸ γὰρ ἀσπάζεσθαι καὶ φιλεῖν τοὺς παῖδας τοῦ μυριάκις αὐτὸν ἀνελεῖν ἐπιχειρήσαντος, B καὶ οὕτω τὴν ζωὴν καταλύσαντος, εἰς ἐκεῖνον αὐτὸν τελεῖν ποιεῖ τὸν χορόν. τοῦτο καὶ σὺ ποίησον, ἀγαπητὲ, καὶ ζώντων καὶ τελευτώντων τῶν ἐχθρῶν τοὺς παῖδας θεραπεύων· ζώντων μὲν, ἵνα τῷ τρόπῳ τούτῳ καταλλάξῃς αὐτῶν τοὺς πατέρας· ἀπελθόντων δὲ τοὺς παῖδας θεραπεύων, ἵνα παρὰ τοῦ θεοῦ πολλὴν ἐπισπάσῃ τὴν εὔνοιαν, καὶ μυρίοις ἀναδήσῃ στεφάνοις, καὶ μυρίας δέξῃ παρὰ πάντων εὐχὰς, οὐχὶ τῶν εὖ παθόντων μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ὁρώντων. τοῦτό σοι κατ' ἐκείνην παραστήσεται τὴν ἡμέραν, καὶ με- C γάλοι συνήγοροί σου οἱ εὐεργετηθέντες ἐχθροὶ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς κρίσεως ἔσονται, καὶ πολλὰ διαλύσῃ τῶν ἁμαρτημάτων, καὶ ἀπαιτήσεις τὸν μισθόν. κἂν μυρία πεπλημμεληκὼς ᾖς, τὴν εὐχὴν ἐκείνην προτεινόμενος τὴν λέγουσαν, ἄφετε τοῖς ἐχθροῖς ὑμῶν, καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει ὑμῖν τὰ παραπτώματα ὑμῶν. μετὰ πολλῆς τῆς παῤῥησίας τὴν ἄφεσιν λήψῃ τῶν ἡμαρτημένων ἁπάντων, καὶ ἐνταῦθα δὲ μετὰ χρηστῆς βιώσῃ τῆς ἐλπίδος, καὶ πάντας ἕξεις εὐνοϊκῶς πρὸς σὲ D διακειμένους. οἱ γὰρ ὁρῶντες ὅτι τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς ἐκείνων παῖδας οὕτω φιλεῖς, πῶς οὐχ αἱρήσονται φίλοι γενέσθαι καὶ ἐπιτήδειοι, καὶ πάνθ' ὑπὲρ σοῦ καὶ ποιῆσαι καὶ παθεῖν; ὅταν οὖν τοσαύτης μὲν παρὰ τοῦ θεοῦ τῆς εὐνοίας ἀπολαύῃς, οὕτω δὲ πάντας ἔχῃς τἀγαθά σοι συνευχομένους ἅπαντα, τίνος αἰσθήσῃ λυπηροῦ, τίνων δ' οὐ βιώσεις μακαριώτερον βίον; ταῦτα μὴ ἐνταῦθα θαυμάζωμεν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐξελθόντες φυλάττωμεν, καὶ περιελθόντες, καὶ διερευνη- E σάμενοι τοὺς ἐχθροὺς ἕκαστος τοὺς ἑαυτοῦ, καταλλάξωμεν ἡμῖν ἑαυτοῖς, καὶ φίλους ποιήσωμεν γνησίους. κἂν ἀπολογήσασθαι δέῃ, καὶ συγγνώμην αἰτῆσαι παρ' ἐκείνων, μὴ παραιτώμεθα, κἂν αὐτοὶ ὦμεν ἠδικημένοι. οὕτω μείζων ἡμῖν ὁ μισθὸς, οὕτω πλείων ἡ παῤῥησία, οὕτω τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν ἐπιτευξόμεθα πάντως, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A magnum est. Itaque multi defunctis inimicis, in illorum liberos iram, quam in eos habebant, effuderunt. At non ita generosus ac magnanimus iste, sed & viventem inimicum observavit, & illo defuncto, benevolentiam quam erga illum gesserat filiis exhibuit. Quid illius mensa sanctius, quam cingebant filii hostis, hostis, inquam, occidere conati? Quid illo convivio spiritualius, in quo tam multæ abundabant benedictiones? Angeli potius quam hominis convocantis erat. Siquidem inimici filios amplecti & amare, B & illius filium, qui toties ipsum tentasset e medio tollere, atque id moliens excessisset e vita, id facit ut in illum chorum referatur. Hoc tu quoque facito, carissime, & viventium & mortuorum filios fovens: viventium quidem, ut hoc modo parentes illorum tibi concilies: defunctorum vero filios curans, ut a Deo multum tibi pares favorem, plurimisque coronis decoreris, utque innumera ab omnibus vota precesque consequaris, non ab iis tantum qui tuis beneficiis adjuti C sunt, verumetiam ab iis qui viderunt. Hoc pro te stabit in illo die, magnique tibi futuri sunt patroni in judicii tempore, hostes tuo beneficio adjuti: multa peccata expiabis, & reposces mercedem. Etiamsi innumera commiseris peccata, si proferas illam precationem, quæ dicit: *Remittite inimicis vestris, & Pater vester remittet vobis peccata vestra:* multa cum fiducia commissorum omnium remissionem consequeris: atque hîc interim bo- D na cum spe vives, habiturus omnes amanter erga te affectos. Cum enim viderint inimicos & inimicorum filios sic diligere, quî fieri poterit, ut non affectent tibi amici tuique studiosi fieri, & omnia tua causa tum facere tum pati? Porro cum tantum apud Deum tibi pares favorem, cum cunctos habeas omnia bona tibi comprecantes, quam sensurus es molestiam, aut quis te vitam vivat feliciorem? Hæc in hac vita non tantum laudemus, verum etiam hinc egressi servemus, ac obam- E bulantes inimicos perscrutandi gratia, eos nobis reconciliemus, & ex inimicis sinceros reddamus amicos. Quod si etiam excusatione fuerit opus, veniaque ab ipsis petenda fuerit, ne recusemus, etiamsi ipsi fuerimus injuria affecti. Hoc pacto copiosior nobis erit merces, hoc pacto major fiducia, hoc pacto cælorum regnum haud dubie consequemur, gratia & bonitate Domini nostri Jesu Christi, cum quo Patri simul & sancto Spiritui gloria, imperium, honor nunc, & semper, & in sæcula sæculorum. Amen.

In filios hostis benevolus David.

FINIS.

SELECTA EX NOTIS HENRICI SAVILII IN GENESIM IN QUARTUM TOMUM OPERUM S. JOANNIS CHRYSOSTOMI.

HIS NOTULAS ADJICIMUS ALIO CHARACTERE, ASTERISCO PRÆVIO.

PAG. 2. e. 1. παστάδας. ἡ γαμικὴ παστὰς Eustath. p. 392. 11.

P. 7. a. 11. εἰς τὴν κυρίαν ἡμέραν. statum & solemnem diem, sic hom. 11. n. 2. τὴν κυρίαν ἡμέραν interpretatur, τὸν λιμένα τῆς ἁγίας ἑορτῆς. * *Vide notam nostram p. 7. ubi male ponitur Hom. II. pro Homil. 11.*

P. 17. d. 6. μίαν ἐμφαίνων ὠνόμασεν. *Unum diem significanter dixit.* Interpres. Boisius pro ἐμφαίνων, legendum putat ἡμέραν.

P. 18. a. 6. τοῖς ἐξ ἀνθρωπίνων λογισμῶν κινουμένοις sc. προβλήμασι, ζητήμασιν, ἀπορήμασιν, argumentis deductis ex humanis rationibus. Sic alibi utitur τῷ κινῆσαι hom. 9. τῶν τότε κινηθέντων ἡμῖν i. *argumentorum quibus usi sumus.*

P. 20. b. 1. τουτέστιν ὁδοί, glossema alicujus scioli ad verbum μεθοδεία. * *Id certe non puto glossema esse, sed explicationem ipsius Chrysostomi.*

P. 22. a. 5. In pluribus mss. est ἀνενεγκεῖν δυνηθῶ, ex quo Andreas Dounæus fecit ἀνενεγκεῖν δυνηθῶσι, quod ἀνενεγκεῖν non usurpetur fere nisi neutraliter, ut hac eadem homilia supra. Sed nos Constantinopolitanum optimum sequuti expunximus δυνηθῶ, atque ita erit ἀνενεγκεῖν activum quod exemplis non caret. Vide infra Homil. 43.

P. 25. c. 8. τὰ παριστάμενα, *quidquid in mentem subito temere venerit*, eadem significatione qua, ἐκ τοῦ παριστα-μένου λέγειν. Sic infra hom. 5. eodem sensu, quo τὰ ἐπιόντα λέγειν, *quidquid in buccam*: & homil. 13.

P. 26. b. 7. προστάγματα. Doctissimus Casaubonus legit πράγματα, & quidem hæ duæ voces in mss. sæpe permutantur. * *πράγματα hic optime quadraret, sed omnes mss. προστάγματα habent, & hac voce non læditur series.*

C. 10. οὐκ ἂν παρέλειπε μὴ διδάξαι, vel pleonasmus est τοῦ μή, vel Atticismus.

P. 29. d. 4. μέχρι τῆς ἑσπέρας. Sic enim quadragesimam hodieque, ut opinor, observant Græci. Vide hom. 8. & alibi non raro.

P. 30. a. 8. διακείμεθα Rectius & ex Grammaticæ ratione διακείμεθα, uti monuit A. Dounæus. Sed hic sive lapsus, sive usus adeo frequens in κεῖμαι & compositis in hoc præsertim auctore, ut non Librarii tantum culpa esse videatur.

P. 40 d. 2. ὑφ' ἕν. i. ἅμα, ὁμοῦ, ἀθρόως.

P. 47. d. 3. Lege cum Boisio, καὶ καθάπερ ἱμάτιον ποικίλον. * *atqui locus ut est, optime habet.*

P. 62. a. b. ταῦτα τὰ εἰρημένα. Vel ταῦτα abundare, vel ταῦτα εἴρηται legendum recte & ex usu linguæ notat A. Dounæus. * *Locus, ni fallor, sine hac emendatione sanus est.*

P. 65. b. 11. ἐπιθολῶσαι. Boisius mavult. ἐπιθολωθῆναι.

P. 77. e. 2. Post ἐποίησε recte addit unus cod. καὶ ἰδοὺ καλὰ λίαν, πάντων, &c.

P. 82. d. 4. ἀκριβῶς, nostri & Reg. unus & alter codex, ἄκρως, alter Regius, εὐκράτως, tertius, ut nos posuimus.

P. 88. d. 8. Assentior doctissimo Casaubono, ἄνευ ἀνάγκης, glossema esse appositum verbo ἁπλῶς, & linea sequenti ita legit & distinguit, ἐκπομπεύειν, εἰ καί τινες ἐξ ἡμῶν εὑρεθεῖεν ἀγαθόν τι ἐργασάμενοι. ἐν ᾧ &c. recte ut opinor. * *Ego certe quantumvis opinionem Casauboni magni faciam, puto locum bene habere.*

P. 156. d. 2. γονῶν. A. Dounæus mavult γεννημάτων, & linea sequente pro ἐργασίας εὐεργεσίας: ingeniose utrumque. Codex unus pro γονῶν habet γεννημάτων.

P. 217. οἱ πεῖνης προελησαμένης. Deesse videtur aliquid ad fulciendum articulum οἱ, ἐσθίοντες aut tale aliquid, quod respondeat τῷ ἐκκαιόμενοι sequenti. Regii tamen codices ita habent.

337. e. 8. ὥστε πολλὰ καί αὐτὸν γνῶναι. Regii & nostri consentiunt. Interpres latinus, *ut multa posthac invenirent, per quæ Lot erudiretur.* Mihi locus non videtur mendo carere, quod tamen eluere non possum, nisi pro καί αὐτὸν, legatur κατὰ ταυτό, sed ἐπέχω. * *Probe notatur, sed quid si legatur κατ' αὐτὸ, & referatur ad μυστήριον. Ut ut est, secundum hanc ex conjectura propositam lectionem latina concinnavimus.*

P. 367. a. b. fortasse legendum, τὰ δὲ ὑπὸ τοῦ Μελχισεδέκ.

P. 555. c. 2. τὰ τῶν θηρίων, vel legendum, αὐτοὶ δὲ τῶν θηρίων αὐτὸν χερσὶν διέθηκαν, vel τὰ τῶν θηρίων αὐτὸν καὶ χερσὶν διέθηκαν, recte monuit A. Dounæus. * *At mihi emendationes hujusmodi non placent. Libentius credam Chrysostomum multa ex tempore dicentem, non omnimodam συντάξεως habere rationem.*

P. 599. a. 7. κατέχεεν αὐτοῦ ἔλεος. Ὁμηρικόν, inquit A. Dounæus, θεσπεσίην δὲ χάριν κατέχευεν Ἀθήνη, de Ulysse Odysseæ A. ut opinor. Ex hoc multisque aliis intelligimus, inquit A. D. quam eruditi fuerint Septuaginta interpretes.

P. 636. c. 9. τῆς ἔξω γενέσεως. *Exterioris generationis*: quid hoc rei est? fortasse, inquit Andreas Dounæus, τῆς ἐξ ἀρχῆς γενέσεως. Latinus interpres videtur non legisse τὸ ἔξω: certe non vertit: omnes tamen libri nostri & Regii habent. Quid si legamus τῆς ἑξῆς γενέσεως? * *Mallem utrumque & ἔξω & ἑξῆς abesse.*

SELECTA EX NOTIS JOANNIS BOISII in Homilias in Genesin.

NON solum notas tuas; quod unum tamen a me postulavisti; legi & excussi, quantaque potui cura ac diligentia, cum contextu Chrysostomi comparavi, sed etiam ἐξ ἐπιμέτρου adjeci multa de meo, &, ut Theologi loquuntur, supererogavi, non tamen ita ut supererogando me meritum quidquam esse putem, præter fistulam Ciceronis pastoritiam, quâ idcirco dignus fortasse censear, quod sim ausus vesti quasi purpureæ supplementa ista crassiore filo contexta assuere. Emendationes enim omnes quas affero, meæ sunt conjecturæ, & fortasse multis in locis parum probabiles nec satis scite confictæ. Sed ut non omnes dignas existimo, quæ eruditorum calculis approbentur: ita nonnullas, tametsi paucissimæ eæ sint, meliore sidere natas credo, quas ne emunctissimæ quidem naris critici sint prorsus aspernaturi,

aspernaturi. Potuissem, fateor, compendium laboris facere, & minore multo negotio (sicut in proximis ad te literis facturum me dixi) ea tantum loca expendere, quæ a te & A. Dounæo notata essent: sed cum multa præterea loca inter legendum occurrerent, quæ plurimum mihi molestiæ exhiberent, & (ut sciolorum mos est) mendosa crederem omnia, quæ non intelligerem: in homiliis saltem in Genesin videndum putavi, an post tuam & Andreæ Dounæi messem spicæ aliquæ superessent quæ a me aut alio quopiam non sine fructu legerentur. Quoties itaque inter legendum hæsitavi, quoties ordo verborum non fuit mihi satis obvius, toties incessit suspicio latentis mendi, toties expedivi calamum, ut emendatorem agerem, quod non adeo mihi feliciter quidem cessit, quin multis in locis pro emendatore παραδιορθωτὴς fuerim, idque me ipso Aristarcho ac judice, sicut ex crebris lituris quibus animadversiones meæ paginatim, ut sic loquar, maculatæ sunt deprehendere licet. Quod si meipso judice toties peccavi, quanto plura sunt quæ reprehendantur ab aliis tanto ad judicandum aptioribus, quanto minus iis rebus quæ judicium corrumpunt obnoxiis? In notis tuis nihil displicet præter brevitatem & paucitatem. Cæterum cum cogito & sumptuum, quos fecisti, immensitatem, & non ferendos labores, quos per aliquot annos, qua exemplaria Chrysostomi conquirens, qua legens & relegens, qua emendans, qua invicem comparans sustinuisti, absolvo te ab omni culpa, imo miror potius quod reliquis laboribus (qui alium quemvis non invicti planè animi oppressissent) hunc etiam & notas tuas scribendi & alienas corrigendi addere voluisti. And. Dounæi notæ in hom. in Genesin integræ ad me non pervenerunt. Nam in chartis quas accepi desiderantur omnes ab hom. 5. ad hom. 48. exceptis duntaxat fragmentis quibusdam. Quod ad reliquas homilias attinet, non expectabis ut simili eas diligentia examinem, qua has in Genesin. Neque enim vires neque otium patientur. Haud bene namque convenit pastorali meæ curæ (cujus onus totum solus sustineo) cum criticis istis curis. Quocirca aut in totum abdicare eas oportet, aut ita parce admittere, ut mihi alia ex necessitate agenti non sint impedimento.

HOMILIA I.

PAG. 2. lin. e. 4. τὰς παςάδας Chrysost. hom. 49. in Matth. p. 316. (Edit. Savil.) τί οὖν ἐστιν αὐτῆς τὸ τέλος; ὁ οὐρανὸς, καὶ τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀγαθά· ἡ δόξα ἡ ἀπόῤῥητος ἐκείνη· αἱ πνευματικαὶ παςάδες· αἱ φαιδραὶ λαμπάδες· ἡ μετὰ τοῦ νυμφίου διαγωγὴ &c. 1. Maccab. 1. 28. πᾶς νυμφίος ἀνέλαβε θρῆνον, καὶ καθημένη ἐν παςῷ ἐγένετο ἐν πένθει.

P. 3. c. 6. Ellipsis τοῦ ἢ, ante ὅταν duriuscula mihi videtur, nec facile defendenda exemplo aliquo, quod ipsum item ab omni mendi suspicione immune sit. Quod autem A. Dounæo videbatur de hoc loco, idem & mihi de loco illo Matthæi, sicut notæ meæ testantur.

P. 4. a. 4. φαγῆ, an φάγῃ scribatur, parum refert. Si tu aut ego scriberemus aliquid Græce, φάγῃ potius quam φαγῆ diceremus. Sed si septuaginta interpretes habent φαγῆ, ut certe habent & libri omnes in ea lectione consentiunt, per me obtineat illa licet.

HOMILIA II.

P. 7. e. 9. lego: πότε δυνησόμεθα ταῦτα παραθεῖναι τῇ ὑμετέρᾳ ἀγάπῃ; ὅτε &c.

P. 8. b. 6. καὶ σώφρονα ἐλευθέραν, sic supra p. 2. d. 9. καὶ καθάπερ οἱ σώφρονά τινα καὶ κοσμίαν ἐλευθέραν. Ita enim malo, quam cum καὶ, ante ἐλευθέραν, quia ἐλευθέρα ex eorum adjectivorum est genere, quæ substantivorum nonnunquam formam induunt.

P. 8. c. 4. fort. ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων.

D. 16. Melius flueret oratio, mea sententia, si hæ duæ voces, ἀλλ' ἐπειδὴ, tollerentur, & deinde legeretur: ἐξ ἀρχῆς γὰρ πλάσας, &c.

P. 9. b. 3. ἢ τὰ κατ' αὐτὸν μέλλοντα συμβήσεσθαι τὸν καιρὸν. sc. τῆς προφητείας. i. illo ipso tempore, quo prophetatur, vel statim post. Adrianus isagoge in S. Scripturam prophetiarum 3. genera facit, pro triplici temporis discrimine. Quemadmodum enim tria tempora sunt, præteritum, præsens, futurum: sic etiam tres prophetiæ, de præteritis nimirum, præsentibus, & futuris. De præteritis, ut Mosis prophetia, περὶ τῆς τοῦ παντὸς συστάσεως. Nam, ut inquit author synopsis prophetiarum, οὐ τὸ τὰ μέλλοντα προγινώσκειν μόνον ἢ προλέγειν, προφήτην ποιεῖ· ἀλλὰ καὶ τὴν προγεγονότων τὴν γνῶσιν ἐκ θεοῦ τις λαβὼν, προφήτης λέγεται. De præsentibus, quibus etiam annumerentur paulo post futura, ut Elizæi ad Gehazi, 4. Reg. 5. 26. De futuris, ut reliquorum fere prophetarum omnium.

P. 10. d. 10. fort. τοῦ γαλακτοτρέφεισθαι.

Ibid. Deleatur subdistinctio post διδάσκαλοι, & nihil erit, quantum ego quidem video, difficultatis. Duo sunt διδάσκαλοι: Primi & secundi. Primi accipiunt pueros a parentibus: Secundi a primis. Primi tradunt elementa: Secundi fundamentis jactis a primis perfectiora alia ædificant. Primis similis fuit Moses: Secundis Joannes & Paulus.

P. 11. c. 5. inter τὶς & εἶδε, desiderari videtur, τοιοῦτόν τι.

HOMILIA III.

P. 14. c. 5. lego: ἀλλ' αὔξεται τὰ τῆς ἐπιῤῥοῆς, καὶ ἐπιδῶσι τὰ νάματα.

P. 15. a. 5. τοῖς ἀκολούθως εἰρημένοις. sc. τῷ Μωϋσεῖ, sive παρὰ τοῦ Μωϋσέως. Non multum diverse. Infra e. 4. οὐ προσέχοντες τῇ ἀκολουθίᾳ τῶν εἰρημένων.

P. 16. e. καὶ μὴ ἀντιβλέπωμεν τῇ ἀληθείᾳ. i. καὶ μὴ ἀντιστῶμεν. ἀντοφθαλμεῖν enim & ἀντιβλέπειν idem sæpe valent, quod ἀντιστῆναι. Vide infra p. 187.

P. 17. c. 9. τοῖς ἀγνωμονεῖν βουλομένοις puto cum A. D. μὴ deesse ante βουλομένοις, ut sensus sit: Perpetuas vicissitudines dierum ac noctium satis superque docere quod credendum sit Scripturis, modo non sit aliquis adeo præfractus & pervicax, ut doceri & persuaderi recuset. ἀγνωμονεῖν enim dicuntur, qui plane præfracti sunt, nec ulla se ratione vinci patiuntur; sed quasi clausis oculis tenebras ipsi sibi faciunt, de quibus pulchre Theodoretus περὶ προνοίας 6. sub initium: ἀλλὰ τοὺς ἀγνώμονας οὔτε οὐρανοὶ πείθουσι διηγούμενοι τὴν δόξαν τοῦ θεοῦ, οὔτε ἥλιος ἐκπορευόμενος &c. βουλομένοις. i. προαιρουμένοις. Regitur autem ab ἱκανὸν, ut non sit opus dativum accusativo permutare. τῷ ἀγνωμονεῖν βουλομένῳ opponitur, ὁ εὐγνώμονα ψυχὴν ἔχων, p. 27. c. 7. e. 11. ἐναγαγεῖν sub. αὐτοὺς, scilicet τοὺς μὴ βουλομένους.

D. 6. μίαν ἐμφαίνων ὠνόμασεν. Participium ἐμφαίνων negligentia librariorum irrepsisse mihi videtur in locum substantivi ἡμέραν. Scribo itaque μίαν ἡμέραν ὠνόμασεν.

E. 4. οὐ γὰρ ἠπόρει &c. Hinc colligo beatum Chrysost. adeo diligenter versatum fuisse in libro sapientiæ, ut ipsa etiam verba ejus in promptu & quasi in numerato haberet. Sic enim legimus Sap. 11. 14. οὐ γὰρ ἠπόρει ἡ παντοδύναμός σου χεὶρ, καὶ κτίσασα τὸν κόσμον ἐξ ἀμόρφου ὕλης.

P. 18. a. 6. κινουμένοις scilicet, προβλήμασι, ζητήμασιν, ἀπορήμασι.

P. 22. a. 5. ἀνενεγκεῖν. De activo hujus verbi usu tecum jam plane sentio. Scripseram quædam in alteram partem, sed ejusmodi, ut eorum postea me pœniteret. Igitur delevi ea, ut vides. Nam nunc scio apud Chrysost. multa loca occurrere, in quibus hoc verbum nisi active omnino non possit accipi. Inter alia vide infra homil. 43. post medium.

HOMILIA IV.

P. 23. b. 6. pro τῷ πλάτει, quid si τῷ βάθει; Eodemque modo aliis locis, nimirum hom. 6. vide infra hom. 15. Sed tam constans est hæc lectio, totiesque occurrit, ut nihil mutare ausim.

P. 23. d. 6. &c. ὥσπερ οὖν ὁ ἀδάμαντα παίων &c. Idem hom. 42. in Matth. καὶ ὁ ἀδάμαντα παίων ἑαυτῷ ἐπηρεάζει, καὶ ὁ πρὸς κέντρα λακτίζων ἑαυτὸν αἱμάττει, καὶ ὁ πῦρ πατῶν ἑαυτὸν κατακαίει. Chrysost. hom. 24. in Matth. καὶ γὰρ ὁ τὸν ἀδάμαντα πλήττων, αὐτός ἐστιν ὁ πληττόμενος, καὶ ὁ τὰ κέντρα λακτίζων, αὐτός ἐστιν ὁ κεντούμενος, καὶ τὰ χαλεπὰ δεχόμενος τραύματα.

P. 24. a. 3. ἄπεισι γὰρ μεθ' ἡμῶν. Abeunt enim nobiscum sc. migrantibus ex hac vita.

Ib. ἐκεῖ. i. in patria cælesti.

P. 25. c. 9. inter ἡ γῆ, & ὑπὸ τοῦ σκότους, deesse videtur δηλονότι.

P. 26. c. 9. πληθυντικῶς, vel potius ἑνικῶς. Theodoretus tamen quæst. 11. in Genesin: πληθυντικῶς, inquit, ἡ θεία γραφὴ τοὺς οὐρανοὺς ὀνομάζει λέγουσα· οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, ἐπειδὴ ἡ τῶν Ἑβραίων ἡ γλῶττα οὔτε τὸν οὐρανὸν, οὔτε τὸ ὕδωρ οἶδεν ἑνικῶς ὀνομάσαι. εὕροι δὲ ἄν τις τοιαῦτα πολλὰ καὶ παρὰ τῇ Ἑλλάδι φωνῇ. Ἀθήνας γὰρ τὴν πόλιν οὐδεὶς ἑνικῶς ὀνομάζει, ἀλλ' Ἀθήνας πληθυντικῶς &c.

P. 28. a. 4. deleo καὶ ante διαφορήσας.

P. 29. e. 1. καὶ κακίαν ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ μὴ μνησικακείτω ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν. Sic Græca Biblia.

P. 31. a. 4. τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, verba sunt Pauli Rom. 12. 10.

Ib. ὑπερέχοντας ἑαυτῶν τοὺς πέλας ἡγεῖσθαι, verba item sunt Pauli, Philip. 2. 3. nisi quod Paulus, pro τοὺς πέλας, habeat, ἀλλήλους. Remittendus est igitur lector ad locum utrumque. * *Hæc lectionem Savilii respiciunt.*

B. 2. ἐπεῖτα δὲ ἄγχειν τὸν λογισμὸν, sub. παιδεύσωμεν ἑαυτοὺς, ut supra dicitur.

Homilia V.

P. 32. c. 3. ἀνάλωτος. i. ἀναφαίρετος.

P. 35. d. 4. delendum puto καὶ ante ἡ γῆ.

P. 39. 9. φιλοτιμίας. i. τιμῆς, δωρεᾶς, δόξης.

Homilia VI.

P. 39. d. 3. μικρὸν πνεύσαντος τοῦ διαβόλου. Sic paulo inferius p. sequentis c. lin. 7. οὔτε ποταμοὶ προσέρρηξαν, ἀλλ' ἁπλῶς αὔρα τις μικρὰ διαβολικὴ ἐπνευσε, καὶ πάντας ὑμᾶς ἀνέρριπισε.

D. 2. ὑφ' ἕν. i. ἅμα, ὁμοῦ, ἀθρόως, & d. 10. Mihi non displiceret, si post ἐφιέμενοι, initio lineæ interrogandi nota poneretur. Num enim ideo dicendi laborem suscipimus, ut aures vestras simpliciter oblectemus, aut laudis apud vos nescio cujus adipiscendæ desiderio? * *Interrogandi notam posuimus.*

P. 42. d. 8. Nescio an desideretur aliquid post διαμαρτύρασθαι. Sed potius arbitror non desiderari. Nam quid velit per διαμαρτύρασθαι, significatur his verbis infra μαθέτωσαν τοίνυν ἅπαντες &c.

P. 45. d. 9. Legendum suspicor, ὃ καὶ καθολικῶς καὶ περὶ τῶν μεγάλων φωστήρων εἴρηται, hoc est, & generatim de omnibus stellis, & speciatim de duobus magnis luminaribus. De duobus enim luminaribus magnis dicitur peculiariter: εἰς ἀρχὰς τῆς ἡμέρας, καὶ εἰς ἀρχὰς τῆς νυκτός· de stellis autem omnibus in genere: ἄρχειν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός.

P. 46. a. 9. lego, τῶν ἡμερῶν, τὸν ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, [vel ποιεῖ, κατασκευάζει, ἐργάζεται] καὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸν κύκλον &c. Infra ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς, καὶ ὁ τοῦ ἐνιαυτοῦ κύκλος.

D. 3 fort. αὐτοῖς τοῖς δημιουργήμασιν.

P. 47. a 4. τῷ πλάτει, fort. τῷ βάθει. Vide supra, p. 23. b. 6.

P. 47. d. 2. lego, ἄνθεσι καλλωπιζομένην, καὶ καθάπερ, &c. herbarum flores undique tanquam vestem Phrygianam aut polymitam, super eam expansos.

E. 1. Malim δοξάσομεν δὲ αὐτὸν οὐ διὰ τούτου μόνον, ἀλλὰ &c. Ordo: ἐὰν δὲ μὴ πάλιν τοῖς αὐτοῖς περιπέσωμεν, ἀλλὰ ἐὰν, vel sine ἐὰν, πολλὰ χαίρειν εἰπόντες τ. δ. α. τ. μ. τ. π. κ. τ. π. απ. κ. τ. σ. ε. τ. α. ε. ε. δοξάσομεν αὐτὸν οὐ διὰ τούτου μόνου &c. διὰ τούτου. i. διὰ τοῦ ἀναπέμπειν δοξολογίαν.

Homilia VII.

P. 48. d. 9. Scribendum videtur: οἱ μὲν ἰατροὶ, quia sequitur, πατέρες δὲ, non autem, οἱ δέ.

E. 7. Malim, ποιησόμεθα, & θεραπεύσομεν. * *Sic etiam posuimus.*

P. 50. b. 2. pro ὑμῶν τὰς ὄψεις malim, αὐτῶν τὰς ὄψεις. Quæ lucent enim, non seipsa, sed alia καταυγάζειν dicuntur: vel, καταυγάζοντα ὑμῶν τὰς ὄψεις. i. cum viderint opera vestra lucere, & splendore suo, ut vos ipsi spectabiles sitis, efficere. Hæc scripseram, nondum lecta mihi A. Dounæi annotatione.

P. 54. b. 2. lego: ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἄλλην ἐκείνην ὠφέλειαν. sc. illam, cujus mentio paulo superius facta est, δι' ἄλλην ἐκείνην τὴν ὠφέλειαν. Interpres proculdubio legit: διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ φιλοτιμίαν ut paulo superius. Nam hunc locum cum illo conferendum docent hæc verba quæ præcedunt ὅπερ ἔμπροσθεν εἶπον.

P. 57. a. 1. pro καὶ τῆς κατὰ θεὸν πολιτείας, rectius fortasse, ἀλλὰ τῆς &c.

A. 3. φιλανθρωπίας. i. misericordiæ.

Homilia VIII.

P. 59. e. 2. *legendum conjicio:* ἀλλὰ τούτῳ τῷ προσχήματι.

P. 60. d. 2. Eodem jure quo supra p. 44. lin. 19. & sequentibus aliquot verba ὁριστικὰ in ὑποτακτικὰ mutata fuere, etiam hîc βούλονται & βλάπτονται in βούλωνται & βλάπτωνται mutanda sunt. * *Sic legimus.*

E. 7. deesse puto τούτων, post ῥημάτων. Eadem præterea linea, pro, τὸ γὰρ εἰπεῖν, lego, τῷ γὰρ εἰπεῖν.

P. 61. a. 10. διὰ τῆς ἐπαγωγῆς. i. διὰ τῶν ἐπαγομένων.

Ib. κατὰ ποῖον λογισμόν. i. quo sensu.

Homilia IX.

P. 65. 4. Deesse videtur αὐτὰ post παραχθῆναι.

B. 11. pro ἀποθολῶσαν, malim ἀποθολωθῆναι.

C. 10. vel pro πότε, lego πῶς, vel duplicem ἐρώτησιν facio, unam post ποιῆσαι, alteram post κακά. Deinde cum doctiss. præceptore meo sentio verbum aliquod post κακὰ desiderari, nimirum, κατέχει, aut ἀποπλάζει, aut εἰσκωμάζει, *aut tale aliquod.*

P. 66. b. 10. τῶν τότε κινηθέντων, similis est usus verbi κινοῦμαι supra hom. 4. τῶν τότε κινηθέντων. i. τῶν τότε λεχθέντων, εἰρημένων, & κινημένοις. i. λεγομένοις, προβαλλομένοις.

P. 67. a. 10. suspecta est mihi dictio παχύτητος: pro qua tamen nescio quid reponam, ni forte καινότητος, cogitet vero lector, an non παχύτης hîc, pro pluralitate, ut sic dicam, possit accipi. Non enim locum mihi hîc habere videtur συγκατάβασις illa ῥημάτων, de qua toties fit mentio postea.

C. 4. Suspicor aliquid deesse post ἡ πρόνοια, veluti, ἀξιαβεῖς ἡμᾶς διατηρεῖ, aut tale quid.

D. 3. ἀλογώτεροι καὶ κτηνώδεις. i. εὐπειθέστεροι, καὶ εὐμεταχείριστοι: rectu faciliores & cicures, ut jumenta illa, quibus quotidie utimur. Sic enim accipienda sunt vocabula ista, ut constet oppositio inter ἀλογώτεροι, & θηριωδέστεροι.

D. 5. pro τῷ λογισμῷ, malim, τῷ λόγῳ, sc. τῷ ὀρθῷ λόγῳ.

E. 4. lego: καὶ πόσης ἂν εἴη τοῦτο καταγνώσεως ἄξιον;

P. 68. a. 8. pro δυνατὸν, rectius, ut mihi videtur, δύνασθαι.

P. 71. b. 2. ἐναύλους ἔχειν, in memoria recentes habere. homil. 61. in Matth. p. 391. de servo illo crudeli, qui conservum suum in carcerem conjecit: Ἐξελθὼν γὰρ αὐτὸς, οὐδὲ μετὰ χρόνον πολὺν, ἀλλ' εὐθέως ἔναυλον ἔχων τὴν εὐεργεσίαν, εἰς κακίαν ἀπεχρήσατο τῇ δωρεᾷ i. cum adhuc recens esset beneficii a Domino accepti memoria.

Homilia. X.

P. 72. d. 8. pro οὐδὲ χρεία ἡμῖν ἦν· rectius fortasse, οὐδὲ χρεία ἡμῖν ἔστιν. Ἐστι enim melius respondet verbis præcedentibus.

E. 9. lego: ἐν ταύτῃ μᾶλλον. Sic p. 74. c. 6. ἐν τῇ τ. π. ε. π. τ. σπουδὴν ἀπεδείκνυσθαι.

P. 73. c. 2. deesse videtur particula δὲ post τάχα. * *V. notam ibi.*

P. 74. a. 1. Quid si sic, particula una transposita? ἀλλὰ καὶ ἐγκαλύπτεσθαι καθάπερ οἱ προσκεκρουκότες, καὶ οὕτως. e. τ. *Ibid.* legatur: καὶ καθάπερ οἱ προσκεκρουκότες τῷ θεῷ, ut hoc non addatur, necessario certe debet intelligi. αἰσχυνόμεθα enim & ἐγκαλυπτόμεθα, quando in conspectum hominum venire non audemus: ἑαυτοὺς autem ταλανίζομεν, quando Deum nobis iratum sentimus. Tanto plus est ergo ταλανίζειν ἑαυτὸν, quam αἰσχύνεσθαι & ἐγκαλύπτεσθαι, quanto magis est formidandum, Deum quam homines offendere: Deo quam hominibus displicere.

P. 75. c. 1. τὴν τιμὴν ἀποδεικνύμενος τὴν περὶ τοῦ μέλλοντος διαπλάττεσθαι. Supra p. 67. a. 30. σκοπῶν τὴν τιμὴν, εἰς τὸν μέλλοντα δημιουργεῖσθαι.

P. 76. b. 2. conjicio legendum: καὶ ἵνα μηδεμίαν καταλίπῃ ἀπολογίας πρόφασιν τοῖς ἀναισχύντως μάχεσθαι βουλομένοις, &c. τὸ ἀναίσχυντον enim πρόσκειται, radit aures meas.

B. 11. Deesse arbitror τοῦτο post δὲ. καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο.

P. 77. c. 11. verba omnia inter δεσπότης & εἰπών notis parentheticis includenda puto, quo nimirum participiorum

concursu & ἐπαλληλίᾳ aures minus offendantur. Aliter. Multo commodior esset lectio, si hic conciperetur: περιλαβὼν ὁ ἀγαθὸς δεσπότης παραμυθεῖται αὐτὸν, ὡς εἰπεῖν, καὶ δείκνυσιν ὡς καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ ἄλογα πάντα πολλὴν ἔξει τὴν ἀφθονίαν, τῆς γῆς τῷ προστάγματι τοῦ δεσπότου πρὸς τὴν διατροφὴν τούτων ὑπηρετουμένης. Εἰπὼν γάρ· ὑμῖν ἔσται εἰς βρῶσιν. εὐθέως &c.

P. 78. a. 3. fort. τὰ πάντα.

D. 7. Lege, ψηφίζηται, καὶ λέγῃ, quia præcedit ὅταν. Vide supra p. 60. d. 2.

E. 5. verisimile est, τι, aut τινα, deesse post ψηφιζομένους.

P. 80. b. 3. legendumne sit, ἅπασαν, an ἁπάσης, ignoro; hoc est, spatio hebdomadæ totius, unum diem consecrare, an hebdomadæ spatio, sive circuitu unum totum diem consecrare.

E. 7. οἱ ἀπολειφθέντες. i. absentes.

P. 81. a. 3. διαβιβάσαντες. i. διαπορθμεύσαντες, ut supra aliquoties locutus est.

B. 10. Nescio an desit, ἀεὶ, ante, ἐν χάριτος μέρει. Cæterum ne semper beneficii loco hæc à vobis docendi sint.

A. 9. Deesse videtur, λέγω, ante μετὰ τὴν τῆς τροφῆς ἀπ.

Homilia XI.

P. 82. d. 5. fort. ἵνα τοῦτο μάθητε.

E. 7. διαναπαύει. Exigere videatur τὸ ἑαυτῆς sequens & τὸ ἀνιεῖσα, ut hac linea post διαναπαύει, addatur ἡ νύξ.

P. 83. a. 4. παρασκευάζει, sc. ἡ νυκτερινὴ ἀνάπαυσις, vel ὁ θεός.

A. 8. pro ἐπιστάντος legendum proculdubio, ἀποστάντος. ἀποστάντος τοῦ θέρους; i. abscedente æstate, sive, ubi æstas jam abscessit. Non enim æstati venienti occurrit autumnus, sed discedenti succedit, hocque divina providentia ideo fit, ne subita migratione ab intensissimis æstatis caloribus ad intensissima hyemis frigora, corpora humana damnum aliquod patiantur. De hac ipsa re pulcherrime, ut omnia, Theodoretus de providentia lib. 1. οὐ διχῇ τὸν ἐνιαύσιον κύκλον ἐμέρισεν ὁ ποιητὴς, οὔτε θέρος ἡμῖν ἁπλῶς δέδωκε καὶ χειμῶνα, οὐδ' ἀπὸ τῶν ἄκρων ἀμέσως ἐπὶ τὰ ἄκρα μεταβαίνομεν, ἀλλὰ τὸ ἔαρ καὶ τὸ μετόπωρον μέσην λαχόντα τὴν κρᾶσιν, τοῦ κρυμοῦ καὶ τοῦ φλογμοῦ μέσα γίνεται, καὶ τὸν ἄκρως ὑγρὸν καὶ ψυχρὸν χειμῶνα, οὐ τὸ ἄκρως ξηρὸν καὶ θερμὸν διαδέχεται θέρος, ἀλλὰ τὸ ἔαρ &c. Huc faciunt quæ sequuntur: διὰ τοῦτο ἐγγυμνάζεσθαι παρασκευάζει [sc. ὁ θεὸς] πρὸ μὲν τοῦ χειμῶνος τῷ μετοπώρῳ, πρὸ δὲ τοῦ θέρους τῷ ἔαρι. Sunt enim ver, & autumnus, quasi μικρὰ μυστήρια æstatis & hyemis.

C. 1. fort. ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

P. 83. e. 9. ἔξεστιν ὑμῖν συνετοῖς οὖσι &c. Sic Terentius: *dictum sapienti sat est.*

P. 84. a. 7. Delendum videtur κατὰ, ante τὸ αὐτό.

C. 10. Pro posteriore οὕτως, quid si, πλούσιοι?

P. 85. a. 7. Nihil muto: sed tamen primo aspectu putaret quis pro ἐπιτεινομένην, ἐπιτείνοντα, legendum. * *Nos legimus* ἐκτεινομένην.

P. 86. b. minus impedita esset oratio, si hæc tollerentur: ἵνα παρασκευάζῃ αὐτοῦ τὸν λογισμόν.

E. 8. fort. ὁ τοιοῦτος καὶ τηλικοῦτος. Nam τοσοῦτος & τηλικοῦτος parum aut nihil videntur differre.

P. 87. e. 10 pro ἐπιμένειν ὑπομένειν malim. Præterea paulo ante pro κἂν, scribendum videtur, ἐὰν, vel ἄν. Sic enim priora cum posterioribus melius cohærebunt.

D. 1. fort. καὶ οὐκ ἀνεχόμενος, ordo etiam verborum sic corrigendus videtur: ἀλλὰ δυσχεραίνων μετὰ τὸ ἐπιθεῖναι [αὐτὸ] τὸν ἰατρὸν καὶ οὐκ ἀνεχόμενος τῆς ἀλγηδόνος, πολλάκις ἀποῤῥίπτει τοῦτο. Est enim mutuus respectus inter μυριάκις ἐπιθεῖναι, & πολλάκις ἀποῤῥίπτειν.

P. 88. a. 9. Deleo εἰς.

C. 4. Deleo παρὰ ante τοῦ μακαρίου.

P. 90. a. 11. Nemo ex eruditioribus tibi succenseret si ἄγον in ἄγειν mutâsses, tametsi refragantibus exemplaribus omnibus. * *Savilium alloquitur. Nos legimus* ἀναγαγεῖν. *Vide notam ibi.*

Homilia XII.

P. 91. b. 10. καὶ τὴν ἡδονὴν τῆς ἁγίας ἑορτῆς ἡμῖν ἀκρωτηριάζοντας intelligit eos, ni fallor, qui festum Paschatis cum Judæis 14. luna celebrabant, non autem cum reliquis Christianis, die Dominica, sive die resurrectionis Christi. Vide Euseb. eccl. hist. l. 5. cap. 26. &c.

E. 5. fort. τῶν εἰς δύναμιν τὴν ἡμετέραν ἡκόντων.

P. 93. b. 2. i. ὑπηρετοῦσα, ut sæpe alibi.

P. 94. d. 2. ὅτι οὐκ ἦν ἐνέργεια πυρὸς τὸ ὁρώμενον. i. & ne quis existimaret id quod videbatur non fuisse verum ignem urendique potentia præditum: hoc est, speciem, &, ut vulgo loquuntur, apparentiam potius ignis, quam ignem fuisse. Per τὸ ὁρώμενον intelligo id quod ignis specie se oculis astantium ingerebat: quod verum fuisse ignem affirmat hîc Chrysostomus.

Pag. 95. b. 7. τὴν οὐσίαν. i. τὴν φύσιν.

P. 97. c 6 lego sensu ipso suadente: ἐκεῖνος ὁ πλασθεὶς ἀπὸ τοῦ χοὸς δεξάμενος διὰ τὸ ἐμφύσημα τὴν πνοὴν τῆς ζωῆς, &c. vel, δεξάμενος τὸ ἐμφύσημα καὶ διὰ τοῦ ἐμφυσήματος τὴν πνοὴν τ. ζ.

D. 9. lego ὅπερ αὐτῷ γέγονεν εἰς ψυχὴν ζῶσαν (καὶ ἐγένετο εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Non enim dicit Scriptura τὸ ἐμφύσημα γεγονέναι εἰς πνοὴν, sed spiritum insufflatum γεγονέναι εἰς ψυχὴν ζῶσαν. ego igitur utrobique lego, εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Et priore quidem loco hæc accipio, ut prolata à Chrysostomo, posteriore, ut citata e Mose.

P. 98 b. 8. μετὰ τό. Neutra lectio displicet, neque A. Dounæi (qui putabat legendum μετὰ τοῦ) neque ista. Magis tamen ista placet, quia Græci patres, & in his Chrysostomus, de animo, tanquam de re per se subsistente, solent loqui, & ita quidem, ac si homo esset ἡ ψυχὴ, corpus autem non homo, sed hominis; unde illud: ἄνθρωπός ἐστιν οὐ τοῦτο τὸ ὁρώμενον, & *Basil.* πρόσεχε σεαυτῷ, τουτέστι, μήτε τοῖς σοῖς, μήτε τοῖς περὶ σὲ, ἀλλὰ σεαυτῷ μόνῳ πρόσεχε. ἄλλο γάρ ἐσμεν ἡμεῖς αὐτοὶ, καὶ ἄλλο τὰ ἡμέτερα, καὶ ἄλλο τὰ περὶ ἡμᾶς. ἡμεῖς μὲν οὖν ἐσμεν ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νοῦς· ἡμέτερον δὲ τὸ σῶμα· περὶ ἡμᾶς δὲ χρήματα &c. Vide infra aliquot in locis. Ab hac proculdubio opinione (quæ Platonicam philosophiam redolet) manavit hæc locutio, μετὰ τὸ συμπεπλέχθαι. Animus per se est vegetus & agilis: sed ubi cum corpore se commiscuit, multum amittit de agilitate sua, ni acriter se intendat.

C. 4. διὰ τὸν πολὺν τῆς ἀρετῆς αὐχμόν. i. propterea quod hominum virtute præditorum magna est penuria: quod pauci sunt boni: quod magna bonorum est raritas, αὐχμὸς hic est σπάνις. Infra homil. 24. διὰ ταῦτα ἀλγῶ καὶ ὀδυνῶμαι, ὁρῶν τῆς μὲν ἀρετῆς τοσαύτην ἐν ἡμῖν τὴν σπάνιν· Fieri potest, ut fallar, sed falli certe me non puto. Vide infra pag. 211. e. 8. ἐν τοσούτῳ ἀρετῆς αὐχμῷ. i. in tanta virtutis penuriâ.

Homilia XIII.

P. 99. b. 8. δαπανῶσι. i. ἐσθίουσι. Judith. 11. 12. καὶ πάντα ὅσα διεστείλατο αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐν τοῖς νόμοις αὐτοῦ μὴ φαγεῖν διέγνωσαν δαπανῆσαι. 2. Machab. 11. 31. χρῆσθαι τοὺς Ἰουδαίους τοῖς ἑαυτῶν δαπανήμασι καὶ νόμοις, καθὰ τὸ πρότερον τοῖς δαπανήμασι. i ταῖς τροφαῖς, Hesych δαπάνη τροφή. Observatum hoc idem est & eruditissimo Casaubono nostro (noster enim jam est non usu solum, sed nexu, &, ut spero, semper erit) comment. in Theophrasti charact. cap. περὶ ἀκαιρίας. Vide infra pag. 456. d. 2.

C. 5. ἐπεὶ καὶ γηπόνος. Sic supra initio homilia 9. οἱ φιλόπονοι τῶν γηπόνων, &c.

P. 100. b. 6. legendum conjicio: ὁ μακάριος Μωϋσῆς διάφορον τὸν τρόπον τῆς δημιουργίας λέγων, ὅτι εἶπεν &c valde confirmant hanc lectionem quæ sequuntur. Pace doctiss. præceptoris mei (*Dounæi, qui putabat legendum* ὥστε πλέον) dixerim affirmativam hîc lectionem ferri nullo modo posse. Ratio nostra, fateor, non videt quomodo ex terra & pulvere fiat caro: at hoc non obstat quo minus secundum naturam id fiat. Nam si nihil esset secundum naturam, nisi quod ratio comprehendit, perexiguis sane finibus τὰ κατὰ φύσιν circumscriberentur. Quam multa enim sunt arcana naturæ, rationi prorsus ἀνέφικτα? Basil. epistola quadam ad Eunomium docet plurima esse in minutuli animalculi formicæ natura, ad quæ ratio humana nullo modo possit aspirare. εἰ δὲ, inquit, τοῦ βραχυτάτου μύρμηκος οὔπω περιέλαβες τῇ γνώσει τὴν φύσιν, πῶς τὴν ἀκατάληπτον τοῦ θεοῦ δύναμιν μεγαλαυχεῖς φαντάζεσθαι; Chrysost. supra, hoc est hom. 12. non negat carnem secundum naturam fieri e terra, Deus enim est author naturæ, sive potius *natura naturans*, ut loquuntur, & ille hominis carni hanc naturam dedit, ut e terra ortum suum & originem haberet. Hanc ob causam à Chrysost. sæpissime vocatur

Deus, τῆς φύσεως δημιουργὸς. & τῆς φύσεως δεσπότης, & τῆς φύσεως κύριος καὶ δημιουργός, Vide illustrissimum locum infra pag. 405. sed monet ne admirabilia Dei opera ad rationis καὶ τῶν οἰκείων λογισμῶν trutinam expendamus. Ratio enim respuet hoc tanquam incredibile, & dicet, non σῶμα, sed πλίνθον, aut ὄστρακον e terra debere fieri. Quod autem ad hunc locum attinet, ne nomen τῆς φύσεως cuiquam scrupulum injiciat, audiat quæ sequuntur. Isocrates Dionysio: οὐκ ἤμειψας μετὰ τῆς τύχης τὴν φύσιν. ἔτι τὸ θύλακον ἔχεις δερμάτινον, θνητὴν γὰρ ἔχεις ἐκ προοιμίου τὴν σύστασιν. Theodoret. eccl. hist. lib. 5. cap 18. χρὴ μέντοι εἰδέναι τὴν φύσιν, καὶ τὸ ταύτης θνητόν τε καὶ διαρρέον, καὶ τὸν πρόγονον χοῦν, ἐξ οὗ γεγόναμεν, καὶ εἰς ὃν ἀπορρέομεν, καὶ μὴ τῷ ἄνθει τῆς ἀλουργίδος ἀποβουκολούμενον, ἀγνοεῖν τοῦ καλυπτομένου σώματος τὴν ἀσθένειαν. ὁμοφυῶν ἄρχεις. ὦ βασιλεῦ, καὶ μὲν δὴ καὶ ὁμοδούλων. Chrysost. ipse hom. 9. in Joh. βασιλεὺς μὲν ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ δημιουργισμένος ἡμῖν πηλοῦ τοὺς ὁμοδούλους, καὶ τῆς αὐτῆς αὐτῷ κοινωνοῦντας φύσεως, οὐκ ἀξιοῖ, &c. Item hac ipsa hom. pag. sequent. linea 2. & 3. καὶ τοῦτον αὐτὸν τὸν χοῦν τὸν ἀπὸ τῆς γῆς τῷ οἰκείῳ προστάγματι εἰς σώματος φύσιν μετέστησεν. Vide infra homil. 17. in fine. Sententia ergo Chrysostomi hoc loco hæc est: Mosem tam accurate descripsisse, quemadmodum homo fictus & formatus esset e terra, ne cristas ille tolleret, & naturæ suæ ac originis oblitus, magnificentius quam par esset, de se sentiret. Consentiunt hæc plane cum iis quæ supra dixit, homil. 12. τέως οὐ μικρὰ ἡμῖν ἐντεῦθεν τίκτεται, ἐὰν νήφειν βουλώμεθα, ταπεινοφροσύνης διδασκαλία. Pluribus hæc disputavi, propter summam præceptoris mei autoritatem & singulare in hoc doctrinæ genere judicium, a quo propterea sine validissimis rationibus non fuit æquum ut dissentirem.

P. 101. b. 5. καὶ σῶμα περιτιθέναι τῷ θεῷ, ut illi nimirum faciunt, qui dicunt animam e Dei esse substantia. Vide Theodoreti quæst. 23. in Genes. Aliter ex conjectura, & collatione Chrysostomi cum Theodoreto: εἰ γὰρ μέλλοιμεν, vel μέλλοιεν, διὰ τὸ λέγειν τὴν γραφὴν, Ενεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ θεοῦ φάσκειν εἶναι τὰς ψυχὰς, ἀνάγκη καὶ σῶμα περιτιθέναι τῷ θεῷ, ἀνάγκη δὲ καὶ χεῖρας &c.

P. 103. a. 10. καὶ πολλὰ ἕτερα τῶν εἰρημένων &c. Ordo οὐ παρῃτήσαντό τινες εἰπεῖν, μὴ ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι τὸν παράδεισον; παρεγγυῶντες καὶ πολλὰ ἕτερα τῶν εἰρημένων, μὴ, ὡς γέγραπται, φρονεῖν, præcipientes & alia multa ex iis quæ dicta sunt, non, ut scriptum est, sive literaliter, ut loquuntur, intelligere. φρονεῖν. i. νοεῖν, ἐκλαμβάνειν.

Homilia XIV.

P. 106. e. b. οὐκ ἐπειδὴ τοσοῦτόν ἐστι μόνον γλυκύτερα, vel deleo τοσοῦτον, vel pro γλυκύτερα, lego, γλυκέα. Sic enim melius conveniet cum τοσοῦτον, ut paulo supra, τοσοῦτον ἐπιθύμητα. Sed potest esse comparativum pro positivo. Igitur nihil muto. * *Nos aliam lectionem sequimur.*

P. 107. c. 3. pro ἐπιθυμίαν, nescio an legendum sit, εὐθυμίαν, & pro σφοδροτέραν, ἀσφαλεστέραν.

P. 110. c. 7. ἐνδιαιτώμενος τῇ τοῦ παραδείσου διαγωγῇ. Malim, τῇ τοῦ παραδείσου ἡδονῇ, aut tale quid. Nam ἐνδιαιτᾶσθαι διαγωγῇ durum mihi videtur.

P. 113. a. 10 ὑπόμνησιν ἔχωμεν καὶ τῆς τιμῆς. Conjunctio καὶ, quæ hîc distributioni inservit, præcedere debet verbum, ut mea est opinio, non sequi, idque hoc modo: οὕτως [vel, καὶ οὕτως] αὐτὰς ἐκύρωσεν ὁ θεὸς, ἵνα καὶ διηνεκῆ ὑπόμνησιν ἔχωμεν τῆς τιμῆς, &c. καὶ τῆς ἀφαιρέσεως αὐτῷ τὴν αἰτίαν ἐπιγράφωμεν. Duas ob causas rata esse voluit Deus nomina ab Adamo cæteris animalibus imposita. i. ut perpetuo admoneremur de honore, quem initio habuit Adamus, & deinde, ut adempti honoris causam illi ascriberemus. Transpositio particulæ καὶ hanc distributionem, ac proinde loci istius sententiam, plane corrumpit.

B. 7. ἐπιθεῖναι. Nihil mutandum censeo, ὁ νοῦς, qui potuit congruas appellationes unicuique animalium imponere, & sine confusione ordinis nec mansuetorum animalium nomina feris indere, nec ferarum cicuribus, sed omnibus ea, quæ apta essent & congruerent illis, quomodo non omni sapientia & intelligentia repletus fuerat? posterius ἐπιθεῖναι, ut & ἀπαρέμφατα sequentia, ἀφορίσαι & δοῦναι, cohærent omnia cum, ὁ δυνηθεὶς, ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. Apertius aliquanto sic. Qui potuit feris indere appellationes, quæ mansuetis animalibus non congruerent: & mansuetis rursus, quæ non convenirent feris, &c.

Homilia XV.

P. 115. a. 2. fort. ὅπερ ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων οὐκ ἔνι ἰδεῖν. Videre non licet.

P. 117. c. 5. ἀπεχθῶς ἔχῃ διακεῖσθαι. Nihil muto, nec mutandum censeo. Notanda autem phrasis, ἔχω διακεῖσθαι, pro μέλλω διακεῖσθαι, non Chrysostomo solum, sed aliis tam Græcis quam Latinis, frequentata. Chrysost. noster hom. 10. in Matth. pag. novæ editionis Savil. 64. lin. 4. καὶ μὴ μόνον αὐτὸν λέγειν, ἀλλὰ καὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ διατρίβειν ἔμελλε, καὶ τὸν τοῦ κηρύγματος τρόπον, ὃν διδάξαι παραγινόμενος εἶχε. εἶχε διδάξαι. i. ἔμελλε. Luc. 12. v. 50. βάπτισμα δὲ ἔχω βαπτισθῆναι. i. *baptizandus sum baptismate*, futurum est, ut baptizer: habeo baptizari, ut recte vetus Interpres. Sic 4. Esdræ 4. 45. habet venire, poni videtur, ἀντὶ τοῦ, μέλλει ἔρχεσθαι: ἐλεύσεται. Et in symbolo Athanasii Latinus interpres, ἀναστήσονται reddit, resurgere habent. Lactantius elegantiss. scriptor, hoc loquendi genere delectatus fuisse videtur. Sæpe enim utitur. Institut. lib. 4. cap. 12. *Ecce*, inquit, *in nubibus cæli, ut filius hominis veniens: Non dixit, ut filius Dei, sed filius hominis, ut ostenderet, quod carne indui haberet in terra, &c.* i. ἔμελλε σαρκωθῆναι, carne induendus esset. Idem, ejusdem lib. cap. 30. *Ante omnia scire nos convenit, & ipsum & legatos ejus prædixisse, quod plurimæ sectæ & hæreses haberent existere, quæ concordiam sancti corporis rumperent: haberent exsistere*: i. exorituræ essent. Idem, ejusdem cap. 20. *Id autem quod per Christum dari haberet, consummatum fore.* Dari haberet. i. Dandum esset. Ad eundem modum hîc Chrysostomus: ἵνα μὴ ἀπεχθῶς ἔχῃ διακεῖσθαι. i. ἵνα μὴ μέλλῃ ἀπεχθῶς διακεῖσθαι, ne futurum esset ut infenso esset animo: τὸ διακεῖσθαι, enim ita conjungitur cum adverbio ἀπεχθῶς, ut a verbo ἔχῃ futuri temporis vel potentialis modi accipiat significationem. Non est ergo ἔχῃ cum ἀπεχθῶς, sed cum διακεῖσθαι connectendum ἔχῃ διακεῖσθαι. Si Græca lingua sivisset, usus fuisset Chrysost. aoristo subjunctivo verbi διάκειμαι, quemadmodum dixit ἐργάσηται & μισήσῃ: sed quia hoc non potuit, coactus est periphrasin quærere.

P. 118. c. 7. τὸ εὑρεῖν, ante οὐ καταλαμβάνομεν, redundare videtur, nisi, οὐ καταλαμβάνομεν, pro ἀδυνατοῦμεν, sumi possit.

Homilia XVI.

P. 128. a. 4. ἐκπέσῃ καὶ τῶν ἤδη παρασχεθέντων, vere hîc locum habet Græcum prov. ἡ κάμηλος ἐπιθυμήσασα κεράτων, καὶ τὰ ὦτα προσαπώλεσε, Sed antequam pergam, monendus est aliquid lector de serie & ἀκολουθίᾳ orationis, ab illo, ἰδοῦσα γάρ, φησι, pag. præcedenti. l. 8. usque ad, καὶ ἔλαβε &c. hujus p. a. 4. Ut ergo omnia bene inter se cohæreant, sic lego: ἰδοῦσα γάρ, φησιν, ὅτι κ. τ. ξ. εἰς. β. κ. ὁ. τ. ο. α. ἰ. κ. ω. τ. κ. τουτέστι, λογισαμένη πρὸς ἑαυτὴν ἴσως, & ita deinceps, usque ad εἶδες παρασχεθέντων a quo loco ad finem parenthesin facio, nisi quis malit παρενθετικῶς legere etiam quæ præcedunt omnia, incipiendo a λογισαμένη, quod certe valde mihi placet. Dixerat Chrysost. Evam misera experientia didicisse, quam exitiosum esset consilium illud quod dederat ipsi diabolus. Hoc ut ostendat profert verba Mosis, tam illa quæ describunt consensum Evæ, quam illa quæ complectuntur actum ipsum comedendi: & pœnam mox sequentem. Sed quis non videt posteriora verba Mosis de actu & pœna, ad institutum Chrysostomi maxime pertinere, ita ut iis omissis, rationalis particula γὰρ, post ἰδοῦσα, plane otiosa futura sit? Ego itaque, ut connexio ista verborum melius appareret, commodissimum putavi, ut post κατανοῆσαι δηλονότι insereretur. Quæ sequuntur enim continuo, nihil aliud sunt, quàm verborum Mosis paraphrasis quædam. Præterea totum illum quasi Isthmum, qui verba Mosis dirimit, notis parentheticis, ne interrumperetur reliquæ orationis series, distinguendum monui, atque sic nihil erit, ut mihi quidem videtur, quod quemquam remoretur aut offendat. Uno verbo, finge, deletis omnibus quæ inter Mosis verba interjiciuntur, sic continua nec interrupta serie scriptum fuisse. Ἰδοῦσα γάρ, φησιν, ὅτι καλὸν τὸ ξύλον εἰς βρῶσιν,

βρῶσιν, ϗ ὅτι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀρεστὸν ἰδεῖν, καὶ ὡραῖον τοῦ κατανοῆσαι, ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ καρποῦ &c.

B. 6. vel delendum puto ϗ ante τοσαύτην, vel participium ἀπατηθεῖσα, mutandum in verbum ἠπατήθης. Porro b. 2. Grammaticus aliquis expectaret ut pro ἐτολμήσας, τολμῆσαι scriberetur, quia præcedit ὡς μὴ ἀρκεσθῆναι. Similis est prorsus orationis forma infra Hom. 18. Sed in scriptis magnorum virorum non sunt omnia nimis rigide ad Grammaticos canones exigenda.

Homilia XVII.

P. 134. c. 8. lego: σφοδρὸν τοῦτον κατήγορον, τὸ συνειδὸς, ἐπικείμενον, ϗ μαστίζοντα ἡμῶν ϗ καταξαίνοντα τὴν καρδίαν &c. (al. ϗ μαστίζοντα ἡμῶν τὴν διάνοιαν. ϗ κ. τ. κ.) Potest etiam τὸ συνειδὸς omitti sine ullo sententiæ detrimento: vitiosam autem esse lectionem vulgarem, vel hinc clarissime appareat, quod τὸ συνειδὸς μαστίζει, non μαστίζεται, ni forte cui libeat, τὸ συνειδὸς bifariam hîc accipere, nimirum tum active, tum passive: active, pro tortore, passive, pro eo quod torquetur & cruciatur. Sed cum in omnibus aliis præterea locis active sumatur, non puto hoc loco passive accipiendum. Juvenalis:

——Cur tamen hos tu
Evasisse putes, quos diri conscia facti
Mens habet attonitos, & surdo verbere cædit,
Occultum quatiente animo tortore flagellum?

Al. σφοδρὸν τοῦτον κατήγορον, τὸ συνειδὸς λέγω ἐπικείμενον &c. Conferatur hæc linea cum p. seq. a. b. & res erit liquida τὸ συνειδὸς hîc aut expungendum, tamquam inde transumtum, aut saltem active accipiendum.

P. 138. d. 8. ἐλεεινὰ τὰ ῥήματα, &c. De sensu hujus loci nequeo mihi satisfacere, nisi addatur aliquid quo ostendatur verba hæc non revera ἐλεεινὰ fuisse. i. miseratione digna, sed tantum δοκήσει, & opinione. Nam, ut sequitur infra, videbantur quidem ἀπολογίαν τινὰ ἔχειν, sed revera indigna erant quæ veniam aliquam & favorem obtinerent. Ego igitur sic lego: ἐλεεινὰ, ὡς δοκεῖ, τὰ ῥήματα, &c. vide infra hom. 19. Sensus tamen hic potest esse: stolide respondisse Adamum, atque ita stolide, ut propter stultitiam miserandus videretur.

Homilia XVIII.

P. 150 b. 5. fort. οἵων τε ϗ ἡλίκων, nisi sic dicatur, ὅσων τε ϗ ἡλίκων Græce, quemadmodum Latine quot & quantis.

P. 151. a. 9. pro ἑστίᾳ λαμπρᾷ, malim, ἐσθῆτι λαμπρᾷ. Loquitur enim de ornamentis puerorum, inter quæ ædes ipsæ locum non habent. Porro sequitur mox τῆς ἐσθῆτος γυμνώσας.

P. 154 b. 8. post τὸν ἄρτον σου, addenda puto quæ continenter sequuntur in contextu Mosis: ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς τὴν γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθης. Nam nisi hæc addantur, merito requirat lector quid sit ἐν τῇ ἀποφάσει, quod cum verbis, ἐξ ἧς ἐλήφθη, congruat (nam horum causâ locum illum citari certissimum est) & deinde, cur proxime dicatur: τὸ αὐτὸ τοίνυν ϗ νῦν λέγει?

C. 4. ὑπόθεσις. Alia fortasse vox huic loco melius convenerit, ut σημεῖον, τεκμήριον, &c. sed nihil statuo. Al. φιλανθρωπίας ἦν, vel, φιλανθρωπίας αὐτοῦ ἦν, deleta voce ὑπόθεσις. *Puto retinendum*, ὑπόθεσις, *verbum & Chrysostomo familiarissimum, &* πολυσημότατον. *H. Savilius.*

P. 157. b. 10. τῶν εὐπαθεστέρων. *Basil.* πρὸς τοὺς νέους, pag. 230. ϗ τοῦ Πυθαγόρου μεμνῆσθαι, ὃς τῶν συνόντων τινὰ καταμαθὼν γυμνασίοις τε ϗ σιτίοις ἑαυτὸν εὖ μάλα κατασαρκοῦντα, οὗτος, ἔφη, οὐ παύσῃ χαλεπώτερον σεαυτῷ κατασκευάζων τὸ δεσμωτήριον; διὸ δὴ ϗ Πλάτωνά φασι τὴν ἐκ σώματος βλάβην προϊδόμενον, τὸ νοσῶδες χωρίον τῆς Ἀττικῆς τὴν ἀκαδημίαν καταλαβεῖν ἐξεπίτηδες, ἵνα τὴν ἄγαν εὐπάθειαν τοῦ σώματος, οἷον ἀμπέλου εἰς τὰ περιττὰ φορὰν περικόπτοι. εὐπάθεια igitur est εὐεξία, & τῶν εὐπαθεστέρων, τῶν μᾶλλον εὐεκτούντων. Sic Hesych. εὐπαθοῦντες, εὔρρωστοι. Psal. 91. ϗ εὐπαθοῦντες ἔσονται. Ad quem locum Græca Scholia (sicut annotatur in Bibliis Rom.) εὐπαθεῖν, τουτέστι, σφριγᾷν ϗ ἀκμάζειν. Basil. hom. εἰς τό· πρόσεχε σεαυτῷ, p. 139. σώματος μὲν γὰρ εὐπαθοῦντος, ϗ πολυσαρκίᾳ βαρυνομένου.

C. 10. legendum conjicio: ἀλλ' ὅρα μοι, ἀγαπητέ· ὁ οἴκοθεν ἔχων ἀφορμὰς &c. vox enim οἴκοθεν apprime convenit cum iis quæ sequuntur: οὔτε γὰρ ἐκεῖνός τινα ἔσχε τὸν διδάσκοντα, οὔτε οὗτος, &c. Al. ἀλλ' ὅρα μοι, ἀγαπητὲ, ὁ τοσαῦτα εὐεργετηθεὶς, ϗ ἐντεῦθεν ἔχων ἀφορμὰς, &c.

Homilia XX.

P. 178. c. 2. deleo ϗ ante καθ' ἑκάστην. Hortatur enim ut quotidie scrutentur seipsos, videantque quid ex hac, quid ex illa concione lucri reportarint. Quare, sive in quem finem? ὥστε καρποῦσθαί τι πλέον ἐκ τῶν παρ' αὐτοῦ λεγομένων. Ut hoc modo ex iis, quæ dicat, plus fructus & utilitatis percipiant. Ex auditoribus enim ii proficiunt maxime, qui quantum profecerint, à seipsis accurate exigunt. Ordo itaque est: Βούλομαι ἐκεῖνο τὴν ὑμετέραν ἀγάπην παρακαλέσαι, διερευνᾶσθαι καθ' ἡμέραν ἑαυτοὺς &c. ὥστε καρποῦσθαι &c. Potest etiam hic locus sic ordinari, etiamsi ϗ retineatur. Igitur nihil muto. ϗ διερευνᾶσθαι, ϗ μὴ μόνον δέχεσθαι, ἀλλὰ ϗ ἐναποτίθεσθαι. Volo vestram charitatem, ut majorem ex dictis nostris fructum capiatis, & quotidie vos ipsos scrutari, sive explorare &c. & non solum &c.

Homilia XXI.

P. 182. b. 7. fort. ἀρχὴν νέαν τινὰ, ἢ, δευτέραν τινὰ, & lin. 10. οὕτως ἄρχεται πάλιν. Cæterum si minus ista placent, finge non scripta fuisse.

C. 4. Nescio an pro ὡς, legendum sit, οἷς. Nam οἷς melius respondet τοῖς αὐτοῖς, quam ὡς, & fallere potuit librarium ὡς proxime sequens.

P. 184. a. 9. Legendum conjicio: οὐδὲν τοιοῦτον ἐπεσημήνατο, ἀλλ' ἄνωθεν προμηνύων αὐτοῦ τὴν ἐπὶ τὴν κακίαν ὁρμὴν, τοῦτο παρεσιώπησε. ϗ εἰκότως.

P. 185. a. b. fort. ταχείας ἀξιοῦται τῆς παραμυθίας; ϗ παραμυθίας ἀξιουμένη πλείονα τ. ε. ε &c. videtur enim aliquid deesse. Et tamen non diffiteor me in hoc & similibus locis operæ meæ sine culpâ potuisse parcere.

P. 187. c. 10. πολυπραγμονεῖν, ἀλλὰ πιστεύειν. Theodor. quæst. 45. in Genesin, de translatione item Enochi: οὐ δεῖ ζητεῖν τὰ σεσιγημένα· στέργειν δὲ προσήκει τὰ γεγραμμένα.

E. 7. καὶ ἔζησε Λάμεχ ἔτη ἑκατὸν ὀγδοήκοντα. In hac numeratione dissentit Chrysost. & ab Hebraico contextu, & a Græcis Bibliis Romæ excusis. Hebraicus ênim contextus addit duos annos ad centum & octoginta: Græca vero Biblia, octo.

Homilia XXII.

P. 198. b. 9. fort. οὐκ αὐτὴν τὴν οὐσίαν (πῶς γὰρ οἷόν τε ἀσώματον οὐσίαν ἰδεῖν;) ἀλλὰ μετασχηματισθεῖσαν τὴν ἐνέργειαν, μικροῦ δεῖν, &c. μετασχηματισθεῖσαν τὴν ἐνέργειαν, vocat (aut saltem vocare mihi videtur) actum angeli in visibili specie apparentis. Si hæc vera sunt, ut certe vera esse credo, valde laborat hic locus ab interpunctione.

P. 197. c. 9. Malo conjungere ταῖς ἡνίαις cum κατασέλλειν, quam cum ἐνδούς. Al. τὰς ἡνίας ἐνδούς: ex conjectura. Sicut auriga, qui non novit habenis equos ferocientes compescere, cedendo, & equos currum trahentes, & seipsum perdit ac præcipitat. ἐνδούς. sc. τοῖς ἀτάκτοις σκιρτήμασι τῶν ἵππων: furori & ferociæ equorum, non autem ταῖς ἡνίαις, habenis. Sic in ἀποδόσει: ταῖς ἀτάκτοις ἐπιθυμίαις ἐνδοῦσα. ἄτακτοι enim ἐπιθυμίαι sunt, ut ἄτακτα σκιρτήματα, & ἡ προαίρεσις, ut αἱ ἡνίαι.

Homilia XXIII.

P. 205. c. 10. legendum suspicor: ϗ καίπερ πελάγιος σαλεύων: i. & quamvis marinis jactatus fluctibus tamquam in portu sedens, sic virtutis clavum gubernans &c.

P. 207. b. 8. multo plenior esset lectio, si sic conciperetur: διδάσκει ἡμᾶς ϗ τῆς ἀρετῆς τὴν ἰσχὺν, ϗ τὸν ἐν τοσούτῳ πλήθει δυνηθέντα τὴν ἀρετὴν ἀκέραιον διασῶσαι θαυμάζει. Addo θαυμάζει, quia quæ proxime sequuntur, talem lectionem præsupponunt & ab ea veluti pendent. Alioquin addi posset, ἀνακηρύττει, aut verbum aliquod non dissimile.

C. 2. lego: ἡ θεία γραφή φησι· Νῶε δὲ εὗρε χάριν ἐναντίον κυρίου τοῦ θεοῦ. θαυμαστὸν γὰρ ὅτι μεταξὺ ὢν τοσούτων τῶν διὰ τὴν κακίαν μελλόντων τῆς ἀγανακτήσεως (vel, κινδύνου) πει-

ρᾶσθαι. οὗτος μόνος διὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ κλυδωνίου ἐκτὸς εἶναι ἠξιώθη. Νῶε δὲ εὗρε &c.

P. 210. e. 12. ὅλοι τῆς σαρκὸς &c. Sic Horat. satyr. 9. lib. 1. totus in illis. Heliod. lib. 1. μὴ γίνου τῆς ὀργῆς ὅλος, & lib. 2. οὕτως ἄρα ὅλος τῶν φροντισμάτων ἦν.

P. 212. d. 2. Levi immutatione lectionem sine dubio vitiosam sic emendo: διὰ τοῦτο ϗ ἐξ ἀρχῆς ἰδὼν τὰ ὑπ᾽ αὐτοῦ δημιουργηθέντα: sc. quæ prius creaverat. Hominem enim tunc non vidit, utpote nondum creatum.

Homilia XXIV.

P. 218. a. 7. Pro ἐνίκων, legendum arbitror, ἐφιλονείκουν ὑπερβάλλεσθαι, certabant superare. Sic enim superius locutus est & falsum est νέους νενικηκέναι τοὺς προβεβηκότας, quia, ut continenter sequitur, οἱ γέροντες τῶν νέων οὐκ ἔλαττον ἐμάνησαν.

P. 219. e. 2. Delendum puto particulam, ὅτι. Non enim bene sonat: ἐδίδαξεν, ὅτι ὠνόμασε. rectius igitur multo ἐπεὶ οὖν ἐδίδαξε, &c. ϗ ὠνόμασε &c. sine ὅτι. Hæc etsi compendiose propono, nihil tamen deleo, præterquam ὅτι.

P. 221. c. 7. pro καταπῆξαι, legendum conjicio, κατεπεῖξαι.

D. 8. Malim, καταστήσῃς.

e. 3. Valde probabili conjectura lectionem hujus lineæ sic emendo: τὸ μέγεθος· καταφθερῶ, φησι, πᾶσαν σάρκα. Hanc emendationem sensus ipse flagitat, & verba quæ proxima lin. sequuntur. Paulopost videtur deesse, οἱ λογικοί, inter προέδριαν & προδεδώκασι, vel post προδεδώκασι.

P. 224. d. 10. μετὰ δὲ ταύτης ϗ ὁ λογισμὸς ὑπηγόρευσε. Ægre mihi persuaserit quispiam locum hunc non esse mutilum & mendosum. Ratio enim non dictat asinum esse immundum, & vaccam mundam, cum iisdem plane & vacca & asinus alimentis utantur, sed contrarium potius suadet. Unde est ergo, inquit Chrysost. quod alia munda videantur, alia immunda? Ex arcano quodam instinctu naturæ, quo fit ut alia aversemur, delectemur aliis. Hanc esse puto mentem Chrysostomi, tametsi sententiam ejus & opinionem non probo. Quid ergo si sic legamus: οὐχὶ δὲ ἀπὸ τῆς ἐν τῇ γραφῇ, πάντα γὰρ καθαρὰ ἡ γραφὴ ἐδίδαξε, μετὰ δὲ ταύτης &c. Pro hac lectione faciunt hæc quæ sequuntur: ἀφ᾽ ἑαυτῆς κινουμένη, & οὐκ ὄντα, ἀλλὰ νομιζόμενα, & ea quæ dicuntur de diversorum locorum diverso usu, & postremo quæstio quæ proponitur de asini immunditie.

P. 225. d. 4. εἰ τὴν αἰτίαν μάθοιτε. Eamdem septenarii numeri rationem reddit Theodoretus quæst 50. in Genesin: τὰς μὲν τρεῖς συζυγίας [φυλαχθῆναι προσέταξεν] εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ γένους· τὸ δὲ ἓν τὸ περιττὸν εἰς θυσίαν.

P. 226. a. 5. καταστοιχειουμένων, fort. καταστοχαζομένων. i. conjecturis suis depravantium scripturam.

P. 227. e. 6. verba sic disponenda censeo: ἔχουσι, ϗ μὴ βουλομένοις μήτε τῷ ὀφθαλμῷ ἀποτειχίζειν τὴν ἐπιβλαβῆ θέαν, μήτε καθαρὰν τὴν γλῶτταν διατηρεῖν ἀπὸ ὅρκων, ϗ μὴ ἀνεχομένοις μήτε ὀργὴν ἀφεῖναι τῷ πλησίον, tum addo: μήτε ὅταν ἀδικηθῶσι γενναίως φέρειν, τοῦ δεσπότου ϗ θεοῦ ἡμῶν &c. Nisi enim aliquid addatur, & verba etiam aliter digerantur, non erit, ut membra orationis apte inter se cohæreant, sed aliud proponetur, aliud probabitur, & mandatum Christi de ferendis patienter injuriis, adversus illos adducetur, qui oculos a mulieribus formosis lascivius spectandis non cohibent. At quam hæc ἀπροσδιόνυσα?

P. 228. d. 6. τὰ πρόσκαιρα τῶν μελλόντων, vel pro πρόσκαιρα, παρόντα legendum censeo, vel pro μελλόντων μενόντων.

P. 229. c. 9. lego, ἡμέρας, ἐννοείτω τὴν γέενναν, ϗ τοῦ ἐντεῦθεν ἐκπηδῶντος πυρὸς τήν τε φοβερότητα, ϗ τὴν καυστικὴν δύναμιν, ἀναλογιζέσθω τῆς φρικτῆς ταύτης τραπέζης τὴν ἀπόλαυσιν, ϗ οἵαν ἀπαιτεῖ &c. Vides, ut mihi religio nulla sit, addere, detrahere, mutare quadrata rotundis, dummodo sensus commodus & consentaneus efficiatur. Non quivis sic auderet. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει.

Homilia XXV.

P. 231. a. 1. ἀλλ᾽ ἐπειδὴ &c. Longum hyperbatum. Pendet enim oratio ab hoc usque loco ad hæc verba: διὰ τοῦτό φησι· Νῶε δὲ ἦν ἐτῶν χ. vel saltem ad, διὸ ϗ ὁ δεσπότης.

Ibid. videtur esse hiatus inter γραφὴ & ἤδη, quem sic pro tempore explere conor: ἐπὶ πόσον χρόνον διήρκεσεν αὐτοῖς παραινῶν. Tum progredior: ἤδη εἰποῦσα, ὅτι Νῶε ἦν ἐτῶν πεντακοσίων, deleta particula δέ. Neque enim est in contextu Mosis, nec aliquid hîc habet quod agat. Aliter & ut brevius, minoreque cum mutatione, ita opinor rectius: τὰ ἔτη αὐτοῦ, hic addo duntaxat, τὰ & αὐτοῦ, & pro ἤδη non magno negotio scribo, ἔτη. Nam necesse omnino mihi videtur, ut accusativus aliquis, aut loco accusativi aliquid, verbum ἐδίδαξε sequatur.

P. 234. a. b. πῶς διαφόρως μεθοδεύει. i. quam vario artificio tractet: quam vario artificio aggrediatur. Sic infra σκόπει πῶς ϗ τούτων τὴν νόσον ἐμεθόδευσε, vide quali artificio & horum morbum aggressus sit, tractarit, verbum μεθοδεύω, apud Chrysost. aliquot habet usus observatione dignos, veluti hoc loco & sæpe infra.

P. 242. d. 6. Suspecta mihi est dictio στεφανοῦται, pro qua substituendum censuerim, κατορθοῦται, hoc modo: ἀλλ᾽ εἰ ϗ ἡ γνώμη νικῶσα τὴν φύσιν, διὰ τὴν τοῦ δεσπότου ἀγάπην [marginalem enim lectionem præfero] τοῦτο κατορθοῦται, οὐδὲν &c. Sic supra p. 86. ϗ ὅπερ ἡ φύσις οὐκ ἐδέχετο, ἐπὶ γὰρ θανάτῳ πάντες ὑποκείμεθα, τοῦτο ἡ φιλονεικία τῆς προαιρέσεως αὐτοῦ κατώρθου.

Homilia XXVI.

P. 243. d. 5. pro κολάζῃ, legendum suspicor, εὐεργετῇ, aut non dissimilis significationis verbum aliquod. Non enim ejusdem, sed diversæ atque adeo contrariæ notionis verba hîc ponenda, declarant ϗ ταῦτα, κἀκεῖνα, quæ proxima linea sequuntur.

P. 245. c. 1. τῶν πρωτείων, fort. τῶν πρώτων. Hoc enim melius convenit cum ἐξαιρέτων.

P. 246. e. 9. Deleo μὴ, ante τῇ ἀσθενείᾳ. Et eorum quæ dicuntur crassitiem nostræ naturæ imbecillitati imputemus. Sic supra aliquoties. Infra Hom. 27. τῇ σαυτοῦ ἀσθενείᾳ τῶν ῥημάτων συγκατάβασιν λογισάμενος.

P. 248. d. 10. deleo τὴν οἰκείαν ante ἐπέχει. Proculdubio enim redundat.

E. 8. ἡ τῶν ὑδάτων φύσις, lego, ἡ τῶν ὑδάτων ῥύσις. i. φορά.

P. 249. d. 1. παρ᾽ αὐτοῦ ἰδεῖν. lxx. ὀπίσω αὐτοῦ ἰδεῖν.

P. 251. e. 8. pro διηγούμενοι, quid si διηγησάμενοι, quia loquitur de tempore præterito?

P. 252. d. 1. deesse videtur κατὰ ante τὴν πρώτην.

P. 253. e. 3. τὰ καθ᾽ ἡμᾶς παραχωροῦντες. Legendum conjicio, τὰ καθ᾽ ἡμᾶς ἔχειν (vel τυγχάνειν) συγχωροῦντες, i. ἐῶντες, ἀφιέντες, vel est, παραχωροῦντες, pro συγχωροῦντες. Utcumque vero sit, desidero verbum ante vel post participium. Sic igitur, inquit, res omnes nostras prout acciderint se habere sinentes, nos in hoc unum omni studio incumbamus, ut Deo assidue pro omnibus agamus gratias.

Homilia XXVII.

P. 256. a. 4. deesse videtur aliquid, ante vel post, ἐναγαγεῖν, nimirum, εἰς ταύτης ζῆλον: aut tale quid.

B. 1. ἵνα συντεμὼν εἴπω. Theodoretus de providentia lib. 10. ἐπειδὴ δὲ εἰς τούτους ἐξέβημεν τοὺς λόγους, φέρε ϗ περὶ τῆς τοῦ σωτῆρος ἡμῶν ἐνανθρωπήσεως μικρὰ διεξέλθωμεν, ὃ κεφάλαιόν ἐστι μέγιστον τῆς τοῦ θεοῦ περὶ τοὺς ἀνθρώπους κηδεμονίας. οὐδὲ γὰρ οὕτως &c. Nemesius περὶ φύσεως ἀνθρώπου, cap. 42. χριστιανοὺς δὲ ϗ ταῦτα μὲν ἅπαντα διδάσκει πρόνοιαν εἶναι· μάλιστα δὲ τὸ θειότατον, ϗ διὰ ὑπερβολὴν φιλανθρωπίας ἀπιστότατον ἔργον τῆς προνοίας, ἡ δι᾽ ἡμᾶς ἐνσωμάτωσις τοῦ θεοῦ. Ibidem: καθάπερ γὰρ τῆς θαλάττης τὰ κύματα &c. Vide infra Hom. 37. Sic Virg. de generibus vitium Georg. lib. 2.

Sed neque quammultæ species, nec nomina quæ sint,
Est numerus: neque enim numero comprendere refert:
Quem qui scire velit, Libyci velit æquoris idem
Discere quam multæ Zephyro turbentur arenæ:
Aut, ubi navigiis violentior incidit Eurus,
Nosse quot Ionii veniant ad littora fluctus.

Similitudinem autem istam in παρενθέσεως formam redigendam arbitror.

P. 258. c. 6. ϗ θεοὺς ἑαυτοῖς ἐπιφημίζειν. i. & deos sibi asciscere. Theophylact. in Joh. 8. pag. 468. ϗ ἐὰν ἐγὼ ἐλευθερώσω, τότε τῇ ἀληθεῖ ἐλευθερίᾳ τιμηθήσεσθε; ὡς νῦν γε ψευδῆ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐπιφημίζετε: vobis assumitis, tribuitis. Paulopost ϗ ὅτι, subaudiendum, ἵνα μάθῃς. ϗ ἵνα μάθῃς ὅτι. Sic infra, subauditur οὕτω: οὐχ οὕτω τοῖς παρ᾽ ἡμῶν. Sed quivis hæc facile supplere potest. Igitur nihil muto nec hîc, nec illic.

P. 259. b. 9. pro ὀσφρανθῶμαι, ſcribendum fortaſſe γευσθῶμαι.

P. 263. a. 5. Probabile eſt, βαρὺ καὶ, ante γεῶδες, πλεονάζειν.

B. 5. fort. ſcribendum διορισάμενος pro διορισόμενος, quia præteriti ſignificatio melius huic loco quadrat.

C. 4. ἀποπληρεσῦντα. Mihi videtur eſſe prolepſis implicita, qualem fere reperio apud Athenagoram initio legationis ſuæ pro Chriſtianis: ἡ ὑμετέρα, μεγάλοι βασιλέων, οἰκουμένη, ἄλλος ἄλλοις ἔθεσι χρῶνται καὶ νόμοις. Sic Jeremiæ c. 5. v. 8. ἵπποι θηλυμανεῖς ἐγενήθησαν, ἕκαστος ἐπὶ τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον αὐτοῦ ἐχρεμέτιζον.

P. 264. a. 3. οὐδὲ γὰρ ὀλίγος &c. Mendoſam eſſe hanc lectionem & ſenſus ipſe evincit, & verba hæc quæ ſequuntur, p. 11. ἐν ταῖς ὀλίγαις ἡμέραις ταύταις. Non dubito igitur quin tali aliquo modo legere oporteat: οὐδὲ γὰρ ὅτι ὀλίγος ἐστὶν ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς ὁ ὑπολειπόμενος, διὰ τοῦτο ἀδύνατον τὰ ἡμαρτημένα ἀπονίψασθαι. εἰ βουληθείημεν μικρὸν ἀνανῆψαι. Non niſi paucos jejunii dies fuiſſe reliquos, luce meridiana clarius eſt, & totus orationis contextus hoc confirmat. Neceſſe eſt ergo Chryſoſtomum aliquid dixiſſe ejuſmodi, quod auditores metuentes, ne non ſatis haberent ad abluenda peccata temporis, erigeret, & a metu inani illo revocaret.

P. 268. c. 7. καὶ ὅσωπερ ἂν ἐπιδειξώμεθα. Rectius fortaſſe ſic: καὶ ὅσηνπερ ἂν ἐπιδειξώμεθα σπουδὴν τοῦτο ποιοῦντες. i. ἐννοοῦντες; vel ſic: καὶ ὅσῳπερ ἄν. ε. ἀπ. τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ ἐννοῆντες, οὐδὲ ἐπὶ τὸ πολλοστὸν φθάσαι &c. Hoc enim vult Chryſoſt. Tantam eſſe multitudinem Dei erga nos beneficiorum, ut nulla quantumvis accurata cogitatione, vel ad milleſimam eorum partem pervenire valeamus. Tum beneficiorum partitionem facit, in τὰ ἤδη παρασχεθέντα· τὰ καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς ἡμᾶς γινόμενα, καὶ τὰ ταμιευόμενα ἡμῖν, ſed hac lege, εἰ βουληθείημεν, &c.

HOMILIA XXVIII.

P. 272. a. 5. διαιωνίζον. Hic majore confidentia utor, & dico plane, pro διαιωνίζον, legendum, συνδιαιωνίζον. Alioquin enim dativus, συστάσει, erit ſine rectore. Nam διὰ, quod ſciam, non regit dativum.

P. 273. d. 1. pro ἐνάγειν, legendum fort. ἐναγωνίους ποιεῖν.

P. 274. c. 4. ἀλλὰ τὴν ὀρθὴν τῶν πραγμάτων ἔχουσι κρίσιν. Chryſoſt. una ex homiliis in Lazarum: τούτῳ διεσήκαμεν τῶν ἀπίστων, τῷ κρίσεις ἑτέρας περὶ τῶν πραγμάτων ἔχειν.

P. 277. b. 8. οὓς πατριάρχας ἐπιγράφεσθε, quos patriarcharum titulo inſignitis: quos patriarchas nominatis. Infra Hom. 38. ἀλλ' ὅμως καὶ δεσπότην ὀφείλει ἐπιγράφεσθαι τὴν Σάῤῥαν.

HOMILIA XXIX.

P. 282. b. 4. καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς εὗρε τὴν οἰνοποσίαν. Lego, καὶ ὅτι οὐκ ἐξ ἀκρασίας, ἄκουε &c. Vitio Librarii dupliciter peccatum eſt. Primum, ἀκρασίας mutatum in ἁπλῶς, & deinde addita quædam e lin. 13. Hæc eſt mea conjectura: & ſine conjecturis, quem tandem exitum e Mæandris iſtiuſmodi reperiemus? Aliter: Nam ſemel conjeciſſe non eſt ſatis: καὶ ὅτι οὐκ ἀκρατῶς ἐπετήδευσε τὴν οἰνοποσίαν, ἄκουε &c. cum ἐπετήδευσε poteſt etiam conjungi ἁπλῶς. * *Lege notam noſtram ibi, ubi corrigas velim ſic*, expertus vini naturam.

P. 285. e. 8. ἑνὸς μόνου γίνονται. Laertius Thalete: μετὰ δὲ τὰ πολιτικὰ τῆς φυσικῆς ἐγένετο θεωρίας. i. περὶ τὴν φυσικὴν θεωρίαν κατεγίνετο. Nullo enim modo aſſentior eruditiſſ. viro H. Stephano, qui pro, ἐγένετο, ἐγεύετο, ſcribendum ibi monet. Cæterum, ut ſupra alicubi in ſimili loco monui, deeſſe hîc videtur τούτου. ἑνὸς μόνου γίνονται τούτου.

P. 287. b. 4. ἀληθῶς γὰρ ἡ μέθη αὐθαίρετός ἐστι δαίμων. Baſil. κατὰ μεθυόντων pag. 194. ὁ δαιμονῶν, ἐλεεινός· ὁ δὲ μεθύων τὰ αὐτὰ πάσχων, οὐδὲ τοῦ ἐλεεῖσθαι ἄξιος, αὐθαιρέτῳ δαίμονι προσπαλαίων.

P. 288. b. 11. ὅσον τὸ ἑαυτῷ ἧκον, malim, ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, ſine ἧκον, vel, τὸ ἐφ' ἑαυτὸν ἧκον, ſine ὅσον. Infra. Hom. 47. πῶς τὸ ἧκον εἰς αὐτὸν ἱερεὺς τοῦ παιδὸς ἐγένετο. Hom. 64. in fine, περὶ τοὺς ἀνελόντας αὐτὸν, τόγε εἰς αὐτοὺς ἧκον.

P. 291. a. 11. malo, διὰ τοὺς ἀνθρώπους, vel, διὰ τῶν ἀνθρώπων τινὰς, quia poſtea ſequitur, διὰ σὲ αὐτὸς εὐλογεῖται, & pauloposſt διὰ ἡμᾶς. Nota præterea εὐχαριστεῖται & εὐλογεῖται cum ὅταν.

P. 292. d. 6. ἑτέραν δουλείας εὗρε τρόπον. Dubium eſt utrum dicat Chryſoſt. ſervitutis quoddam genus eſſe regnare, an ſub regno eſſe. Magis tamen puto de ſubditis hæc intelligenda, quam de rege ipſo, tametſi ab Antigono rege non inſcite olim dictum fuerit, teſte Æliano, τὴν βασιλείαν ἔνδοξον εἶναι δουλείαν.

HOMILIA XXX.

P. 293. d. 4. pro ἰσίων, neſcio an ſcribendum potius ſit, ὁλκάδων, quia continuo ſequitur, καὶ τῶν φορτίων εἰς ὕψος ἐγκειμένων. ἐγκειμένων, ſc. τῇ ὁλκάδι, ſive, ταῖς ὁλκάσι. Haud tamen alteram lectionem prorſus rejicio, quia, ut docet Euſtathius in Iliad. α. pag. Froben. edit. 98. lin. 6. εἰς μὲν τὸν λιμένα πλησίσιοι καταβαίνουσιν οἱ πλέοντες, εἰς δὲ τὸν ὅρμον ἐρετμοῖς καθιστῶσι τὴν νῆα. πλησίσιοι, i. πεπληρωμένων τῶν ἱσίων. Receptam igitur lectionem hîc retineo. Cæterum pro ἐγκειμένων, quid ſi συγκειμένων, i. νενημένων, σωρευομένων, legatur? Hæc ſcribo tentandi tantum explorandique cauſa, non autem quod conjecturis hiſce magnopere confidam, aut dignas eas putem, quibus quis immoretur.

P. 295. a. 5. lego, παραθῶμεν, καὶ ἐκ τῶν ῥηθέντων παρὰ τοῦ μακαρίου Μωϋσέως ἑστιάσωμεν ὑμῶν τὴν ἀγάπην, αὐτὰ τὰ πρόσφατον ἀνεγνωσμένα, &c. Non recte enim dicitur, ἀναγνωσθέντων παρὰ Μωϋσέως: & ex collatione ſimilium locorum in præcedentibus homiliis magis patebit, non fruſtra hæc a me annotata.

P. 296. e. 9. Primum ſuſpecta eſt mihi dictio βάλλεσθαι, quæ potius convenit ταῖς βλασφημίαις & κατηγορίαις, & deinde poſt, μετὰ τὴν τῆς ζωῆς μετάστασιν, probabile eſt aliquid deeſſe, veluti hæc: παῤῥησίαν ἔχειν, pro, βάλλεσθαι, quid ſi ἐπαίρεσθαι?

P. 299. a. 10. Senſu ſuadente ſic lego: εἰ βραχύ τι ὁμονοίας τοιαύτης ἀπολαύοντες, vel, εἰ ἐπ' ὀλίγον χρόνον ὁμον· &c.

P. 301. d. 4. lego, γράφων Ἐφεσίοις ἔλεγε· προσευχόμενοι ἐν παντὶ καιρῷ ἐν πνεύματι. μὴ γλώσσῃ μόνον, φησὶν, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀγρυπνίας διηνεκοῦς, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ, &c. Nam qui μετ' ἀγρυπνίας διηνεκοῦς precatur, non poteſt dici lingua ſolum precari.

HOMILIA XXXI.

P. 304. d. 2. καὶ τὸν Ναχὼρ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ. Hæc non habentur apud LXX. Interpretes, ut nec in contextu Hebræo.

P. 309. c. 10. malim, πρὸς τὸ τοῦ ἐπιτάττοντος μέγεθος ἀπιδών. Nam fides non rem mandatam, ſed auctorem mandati reſpicit. Præterea rei mandatæ magnitudo plus valere potuerat ad deterrendum eum, quam incitandum. Al. ἀλλὰ πρὸς τὸ τοῦ ἐπιτάττοντος μᾶλλον, ἢ πρὸς τὸ τῶν &c. Puto enim τὸ μᾶλλον e priore linea, ubi otioſum eſt, huc transferendum.

P. 310. a. 7. τίς με περιστελεῖ. i. Quis funus meum curabit? Tobit. 12. 13. ὅπως ἀπελθὼν περιστείλῃς τὸν νεκρὸν, ut mortuum componeres, funuſque ejus curares. Hoc enim eſt, περιστέλλειν Græce, ut Latine apud Horat. *componere*.

P. 314. e. 9. προβαλλόμεθα. Aliquid dicit, qui προβαλλόμεθα vult, propter ἐπιδεικνύμεθα, quod præcedit: ſed plus, qui προβαλλόμεθα, propter ἐφέλκεται & ἐπιδεικνύμεθα, quæ in eadem mox periodo ſequuntur. Plena enim diſtinctio inter αἰτίας & καὶ delenda eſt, ejuſque loco ponenda ſubdiſtinctio.

P. 315. a 4. καὶ τὰ μηδέποτε τέλος λαβεῖν δυνάμενα &c. Non nego Chryſoſtomum labi potuiſſe, in extemporali præſertim ſermone, qualem hunc magna ex parte fuiſſe puto: ſed magis credo; & ſi fallor, honeſte fallor; non Chryſoſtomi lapſum hunc fuiſſe, ſed potius librariorum, qui aliquid omiſerint, aut mutarint. Omitti potuit poſt, δυνάμενα, aliquid, quod Latino verbo, *poſtponere*, reſponderet. nimirum ὕστερα τίθεσθαι, aut tale quid. Rurſus fieri potuit ut incuria librariorum, pro τῶν δυναμένων, τὰ δυνάμενα, & pro τὰ ἀφιστάμενα, τῶν ἀφισταμένων, ſcriberetur. Utcumque vero ſit, ſcimus quid voluerit Chryſoſt. dicere, atque hoc non moroſo lectori eſt ſatis.

HOMILIA XXXII.

P. 318. c. 2. καταχθῶμεν. i. καταλῦσαι. Sed mendo hic locus vacare non videtur. Quocirca ſic legendum cenſuerim, οὐδὲ οὕτω καταχθείη, vel, καταχθῇ, ἔχοιτα.

vel, οὐδὲ καταγώγιον, ὅπου καταχθῆναι συνήθειαν ἔχοντα.

P. 321. c. 4. τὴν φύσιν ἐλεγχομένην. Perquam eleganter ἡ φύσις ἐλέγχεσθαι dicitur, quando vincitur & succumbit, nec suo more progredi sinitur. Non absimilem usum habet verbum ἐλέγχομαι, in his loquutionibus, quas subjiciam. Sap. 1. 5. ἅγιον γὰρ πνεῦμα παιδείας φεύξεται δόλον, καὶ ἀπαναστήσεται ἀπὸ λογισμῶν ἀσυνέτων, καὶ ἐλεγχθήσεται ἐπελθούσης ἀδικίας. i. & superveniente iniquitate, quasi victa abibit, vel discedet, non morabitur diutius. Sic accipiendum esse hoc loco, patet e verbis præcedentibus. Chrysost. hom. 1. ad populum Antiochenum: καὶ τὴν φιλοσοφίαν τῆς ψυχῆς οὐκ ἤλεγξεν ἡ τοῦ σώματος ἀῤῥωστία. i. non vicit, non fugavit. Idem hom. 51. in Matth. τοιοῦτον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις· πολλάκις τὰ μεγάλα κατορθοῦσα, ἐν τοῖς ἐλάττοσιν ἐλέγχεται. i. vincitur. Item hom. 59. in Matth. κἂν πόλεμος καταλάβῃ, κἂν λιμὸς, κἂν ἕτερον ὁτιοῦν, πάντα ἐλέγχεται τὰ τῆς εὐγενείας φυσήματα. ἐλέγχεται, i. οἴχεται. Sumtum videtur ex eo, quod οἱ ἐλεγχθέντες, postquam victi & convicti sunt, discedere solent & subducere se e conspectu τῶν ἐλεγξάντων. Infra Hom. 40 ἵνα μὴ ἐλέγχηται ἡμῶν ἡ ἀσθένεια, ne vincatur. Chrysost. in Psal. μά. Edit. Savil. pag. 609. lin. 25. & 26. ἀλλ' οὔτε τὸ μῆκος, οὔτε ἡ δυσκολία τὴν ὑμετέραν ἤλεγξε προθυμίαν.

P. 324. b. 3. ἔργον με ποιήσῃς. i. πάρεργον, παρανάλωμα, ut sæpe loquitur Theodorus Prodromus tetrastichis suis. Tetrasticho in Nadab & Abiud: θείου πυρὸς πάρεργον, εἰπέ μοι, βλέπων. i. *Dic mihi, videns illos ab igne calesti absumtos.* Idem tetrasticho εἰς Ἰαὴλ· ὦ γάλα πικρὸν, ᾧ μεθυσθεὶς Σισάρα τῆς Ἰαὴλ πάρεργον οἰκτρὸν εὑρέθη. i. *a Jael miserandum in modum occisus fuit.* Item tetrasticho εἰς Ὀφνεὶ καὶ Φινεές. τοὶ μιαροὶ πατρὸς ἱερωτάτου, Ὀφνεὶ πονηρὲ, Φινεὲς κακεργάτα, ἀνθ' ὧν συλᾶτε τῶν θυσιῶν τὰ κρέα ἔργον μιᾶς γένησθε πικρᾶς ἡμέρας, i. *una acerba dies vos ambos interemit, sive confecit.* Observa autem hîc, τὸ ἔργον, eodem modo accipi, quo, πάρεργον, prius.

Homilia XXXIII.

P. 332. a. 2. Hoc loco res ipsa clamat nonnulla desiderari, tam ante ὅπερ, quam ante πρὸς τὴν ὑποδοχήν. Igitur totum locum sic interpolandum censeo, ab ὑποδεχομένοις, ad τοῦτο γὰρ, ὑποδεχομένοις. ὥστε μήτε ἡμᾶς ὀκνηροὺς εἶναι προσήκει πρὸς τὴν ἀπόδοσιν· ὅπερ καὶ παρῄνεσεν ὁ μακάριος Παῦλος, λέγων, μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε, εἰ μὴ τὸ ἀλλήλους ἀγαπᾷν· δείκνυς ἐπὶ τῆς ἀγάπης, ὅτι τοῦτο τὸ χρέος ἀεὶ μὲν καταβάλλεσθαι λέγεται, μηδέποτε δὲ παύεται· μήτε ὑμᾶς ἀμελεῖν δεῖ, ἀλλ' ἔρχεσθαι πρὸς τὴν ὑποδοχὴν παρασκευαζομένους. τοῦτο γὰρ, &c. Hac conjectura si nihil aliud consecutus sum, at me ipsum saltem e loco satis molesto extricavi.

P. 334. e. 7. post διαπληκτίζεσθαι, addendum est aliquid, quod non minus cum sequentibus, quam cum præcedentibus conveniat. Igitur quod Interpres addidit, mihi non satisfacit, quia etsi sic consulitur priori parti sententiæ, tamen posterior ejus pars nihilo inde emendatior aut plenior efficitur. Quod si sic legamus, uti jam ego præibo, nulla erit lacuna, nulla ἀνακολουθία, sed priora cum posterioribus optime cohærebunt. Sic igitur: διαπληκτίζεσθαι, διὰ τοὺς αὐτοῖς διαφέροντας, οὐ μόνον λέγει· ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀνὰ μέσον τῶν ποιμένων μου, καὶ ἀνὰ μέσον τῶν ποιμένων σου. ἡ γὰρ ἐκείνων, φησὶ, φιλονεικία &c. v. 10. & 11. generatim proposuerat verba Abrahami ad Lotum: μὴ ἔστω μάχη &c. Cum autem duobus illa membris constent, quorum prius est de dominis ipsis, secundum de famulis: seorsim deinceps, ut mos ejus est, utrumque membrum exequitur: primum v. 12. & secundum, quia desideratur; desiderari autem ipsa consecutio orationis ostendit; ego adjeci.

Homilia XXXIV.

P. 341. b. 11. ὕπουλον ἕλκος sic sanare conor: καὶ μετὰ πολλοῦ τοῦ πόθου καὶ ζέσεως τῆς προθυμίας προσίωσι; accedet; τὰ τῆς αἰτήσεως φιλοτιμεῖται &c. i. largius & uberius concedit. Nemo enim mihi unquam persuadebit hæc verba, τὰ τῆς αἰτήσεως φιλοτιμεῖται, ad precantem referenda esse. Quid sit τὰ τῆς αἰτήσεως φιλοτιμεῖσθαι, Chrysost. ipse paulo post explicat, nimirum: μετὰ πολλῆς τῆς δαψιλείας δωρεῖσθαι. Hoc modo sibi constat Chrysost. nec eamdem loquendi formulam ad diversos, imo contrarios usus transferre cogitur, καὶ πρὸ τῆς αἰτήσεως ἀνακηρύττει, hoc est, Non solum dat largiter quæ petimus, sed etiam antequam petimus, laudat atque prædicat. Hoc ita esse liquet ex exemplo quod sequitur: πρότερον ἀνακηρύξας, τότε ἐφιλοτιμήσατο.

D. 1. 34. lego, καὶ εἰδὼς ὅτι ὁ τῷ ἐλάττονι τῶν πρωτείων παραχωρήσας, μειζόνων ἐπιτεύξεται. Vel, ὁ τῶν πρωτείων τῷ ἐλάττονι &c.

P. 344. c. 4. pro παραγίνεται, non dubito quin legendum sit, παραλείπεται. Sic l. 6. ἐννόει δέ μοι ἐκ τῆς παρατάσεως τοῦ ἐν μέσῳ χρόνου.

P. 345. e. 1. verba sic digerenda & emendanda censeo: ᾠκοδόμησε τῷ κυρίῳ, καὶ καθ' ἕκαστον τόπον ἔνθα κατεσκήνου, εὑρήσεις αὐτὸν τοῦτο πρὸ πάντων ἐπιμελούμενον, καὶ θυσιαστήριον οἰκοδομοῦντα, καὶ τὰς εὐχὰς ἀναφέροντα, καὶ ἀποστολικὸν νόμον πληροῦντα, τὸν κελεύοντα, ἐν παντὶ τόπῳ εὔχεσθαι, ἐπαίροντας ὁσίους χεῖρας. ἐπειδὴ γὰρ τὴν σκηνὴν ἐπήξατο ἐν τῷ ὄρει κατ' ἀνατολὰς Βεθὴλ, εὐθέως κἀκεῖ θυσιαστήριον ᾠκοδόμησε τῷ κυρίῳ. καὶ πάλιν, ἐπειδὴ ὤφθη αὐτῷ ὁ κύριος, καὶ ἐπηγγείλατο δώσειν τὴν γῆν τῷ σπέρματι αὐτοῦ, εὐθέως ὑπὲρ τῆς γεγενημένης αὐτῷ ἐπαγγελίας τὰς εὐχαριστίας ἀνέφερε τῷ δεσπότῃ. εἶδες εὐχάριστον γνώμην, εἶδες ψυχὴν ἐπτερωμένην &c. Luxata verba esse nemo, opinor, negabit, & nonnihil præterea hic desiderari. Ego igitur sensum, & seriem historiæ secutus, tentavi utrique malo remedium adhibere, dedique, quoad potui, operam, ut & transposita in sedes suas restituerentur, & revocarentur amissa. Cur hoc aut illud fecerim, non opus est ut sigillatim rationem reddam. Apud æquum enim & prudentem lectorem res ipsa me facile defendet, nec difficile est, cur alia addita sint, alia aliter collocata, perspicere.

Homilia XXXV.

P. 354. c. 7. inter μεταξὺ & ὁμόνοιαν deesse videtur αὐτῶν.

D. 6. ἵνα ἡμᾶς ἀναμνήσῃ, &c. hiatum sic expleo, περάτῃ. τῷ περάτῃ, φησὶν, ἵνα ἡμᾶς ἀναμνήσῃ, ὅτι ἀπὸ τῆς Χαλδαίας ἐπανῆλθεν. ἐπειδὴ γὰρ &c. Al, ὅτι ἀπὸ τῆς Χαλδαίας ἐπὶ τὴν Παλαιστίνην ἦλθεν &c.

P. 359. e. 1. lego τοσούτων τῶν ἐπαγγελιῶν τὸ μέγεθος παρὰ τοῦ θεοῦ ἐδέξατο. Præterea lin. 19. pro δι' ἧς, legendum fort. διὰ ταύτης. Tum ab εἴσεσθε ad δωρεῶν parenthesin facio.

Homilia XXXVI.

P. 363. a. 8. post ἀνέστησεν, requiritur aliquid quod sequentia cum antecedentibus connectat, veluti hoc: καὶ οὐκ αὐτὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ.

Homilia XXXVII.

P. 373. c. 1. τὴν ἐπιβουλήν. Sæpius, τὴν εἴσοδον, cum verbo, ἀποτειχίσωμεν conjungitur. Paulopost pro ἀνόνητα ἐπιχειρήσει, malim, ἀνήνυτα, vel, ἀνηνύτοις. Nam τὸ ἐπιχειρεῖν, neutrum casum dedignatur.

P. 374. d. 3. post ἐσόμενον, addenda puto Mosis hæc: ὅτι κληρονομήσω, φησὶν, αὐτήν. Tum lego, εἰ καὶ προλαβὼν, φησιν, &c. deleta particula ὅτι. Paulopost pro οὐ νῦν, lego καὶ νῦν οὐκ &c.

P. 375. d. 3. legendum proculdubio: τῶν ἀσωμάτων τι ἰδεῖν οὐχ οἷόν τε τοῖς σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς, διὰ τῶν αἰσθητῶν τούτων τὴν οἰκείαν &c.

D. 10 pro σὲ, necessario legendum est σοί.

P. 378. c. 4. Recte, ut mihi videtur, ἐκ τῶν περὶ τῶν ἐκγόνων προειρημένων. Deinde extrema linea pro ὥστε, lego ὅτι, ut sensus sit: Deum omnia Abrahamo tam accurate patefecisse, ne fides ejus ulla ex parte labasceret, sed ex iis, quæ de ipso; lin. enim 1. lego περὶ αὐτοῦ, pro, πρὸς αὐτὸν; dicta fuere, consideret, omnino eventura quæ spectarent ad posteros, & ex iis rursus, quæ de posteris fuere prædicta, firmiter crederet impletum iri necessario, quæ ad seipsum pertinerent.

Homilia XXXVIII.

P. 386. b. 2. ut priora cum posterioribus cohæreant, sic lego: οὐχ ὡς τὸ θαῦμα ἐδείκνυτο μέγα, οὕτως ἡ τοῦ δικαίου, &c.

P. 390. c. 1. Ego credo Chrysost. dixisse φειδομένως προσφερέσθωσαν. φειδομένως προσφέρεσθαί τινι, est clementer

&

& indulgenter cum aliquo agere: clementem & facilem se alicui præbere: verisimile autem est festinantem librarium e truncatis duabus dictionibus unam effecisse. Porro, pro τοσαύτην, legendum puto, τοιαύτῃ, & pro καθεσάναι (vel ut alii scribunt, καθεσᾶναι) quid si καθισάναι? Non ignoro tamen, καθεσᾶναι, ἀντὶ τοῦ, ὑπάρχειν, non male huic loco convenire: sed quia Chrysost. paulo infra dicit Abrahamum hoc unice curasse, ὥστε τὴν λύπην ἐκποδὼν ποιῆσαι, præferendum puto verbum activæ significationis.

P. 392. c. 1. legendum puto: ἐντεῦθεν μανθάνομεν, sicut legitur infra pag. seq.

C. 5. hiatum esse suspicor, quem sic pro tempore expleo: διάγουσα, μετὰ τὴν τοσαύτην εὐημερίαν καὶ τὸ εἰς τὸ αὐτῇ τῇ δεσποίνῃ πρέπον ἀξίωμα ἀνενεχθῆναι, ἐταπεινώθη λοιπὸν καὶ διὰ τοῦτο. Nisi hæc aut similia addantur, merito requirat Lector, quid sit hîc, quod, quæ sit afflictionum utilitas, doceat & declaret. Al. διάγουσα, ἐπαιδεύθη λοιπὸν μετὰ τ. τ. εὐ. καὶ τὸ εἰς τὸ αὐτῇ τῇ δ. π. α. α. μὴ μέγα φρονεῖν, ἀλλὰ συσέλλεσθαι, καὶ ταπεινοῦσθαι, καὶ διὰ τοῦτο, &c. Al. διάγουσα, καὶ μετὰ τ. τ. εὐ. κ. τ. εἰς τ. α. τ. δ. π. α. ἀνενεχθῆναι, ἐταπεινώθη, διὰ τοῦτο &c. Hanc lectionem reliquis antepono.

Homilia XXXIX.

P. 402. d. 1. Recte, pro τοῦ γάλακτος, τῷ γάλακτι: nisi legendum potius sit, ἐχόμενοι, pro, τρεφόμενοι. Nam ἐχόμενοι, melius respondet participiis præcedentibus, παρακαθήμενοι, & προσηλωμένοι.

P. 403. b. 5. deesse videtur καὶ γὰρ, inter παραπίπτουσιν & διά. Ἵνα σήσῃ &c. ut finem statueret legis observationi.

Homilia XL.

P. 406. c. 9. δεξάμενος, deesse videtur, ἔσῃ· δεξάμενος ἔσῃ, vel, ἔσῃ δεξάμενος. i. δέξῃ, per periphrasin satis usitatam. Καὶ μετὰ τούτου &c. Et insuper etiam, accipies id, quod Israëlis causa à me es precatus: vel, accipies etiam consolationem de rebus Israëlis.

P. 407. e. 5. μηδὲ τῇ ἀσιτίᾳ &c. Lectio proculdubio mendosa, quæ tamen nullo negotio corrigi potest, si primum hæc verba, μηδὲ τῇ ἀσιτίᾳ ἀεὶ κατατείνων, deleantur, & deinde addatur, ἵνα μὴ, ante ἀσθενέσερον, & postremo his verbis, ἵνα μὴ ἀσθενέσερον ἐργάσηται, locus detur post τῇ ἀσιτίᾳ· οὔτε ἀεὶ καλατείνει τῇ ἀσιτίᾳ, ἵνα μὴ ἀσθενέσερον ἐργάσηται, οὔτε ἀεὶ &c. Mox, παρατάττεται, pulchre, ut mihi videtur, transfertur hoc verbum a militia ad medecinam. Nam ut dux aliquis aut imperator bellum gerit cum hostibus, ita & medicus cum morbis: & ut imperator non semper eodem modo aciem instruit, sed nunc hoc, nunc illo, prout maxime expedire videtur: ita & medicus nunc his medendi rationibus utitur, nunc illis, nec semper unam eamdemque pugnandi contra morbum rationem observat. Vide Chrysost. in Psal. 6. pag. 549. lin. 39. 40. & 41. Edit. Savil. Paulopost, γυμνασίας ἕνεκεν Sic Simplicius in Epictetum dicit, res adversas aut καμνόντων esse ἰατρείας, aut ὑγιαινόντων γυμνασίας.

P. 408 c. 11. pro ἐναφίενται, legendum fortasse ἐναπομένειν ἀφίενται. Vide p. præcedent.

E. 4. εἰς τί τοῦτο &c. Sirach. cap. 39. v. 22. οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, τί τοῦτο ἐστίν; εἰς τί τοῦτο; &c.

Homilia XLI.

P. 411. b. 9. ἐπιστρέφουσι. Suspecta est mihi hæc vox, pro qua quid si legatur, ἐπιπλήττουσι, aut tale quid? Sensus autem postulat ut virgarum & plagarum fiat mentio. Nam & paulo post dicit eamdem rem repetens: πολλάκις τὰς πληγὰς ἐπανατείνεται τοῖς παισίν. Igitur tametsi licentius, & a recepta lectione longius abeundo id fecero, tamen non male mihi mentem Chrysostomi expressurus videor, si pro ἐπιστρέφουσι, ῥάβδοις κολάζουσι, substituero. *Huic emendationi non assentior: est enim ἐπιστρέφουσιν hoc loco, animadvertunt, castigant, & sic sæpe utitur Chrysostomus. H. S. * Vera lectio est ἀποστρέφονται, quam maxima pars manuscriptorum habent.*

Homilia XLII.

P. 424. c. 5. deesse videtur ἐννοῆσαι post ἐκείνης ἡμέρας.

Sic linea proxime sequente desidero, θεὸς post ἄλλο. Præterea, aut valde fallor, aut p. seq. b. 5. post ἀκολουθίαν, inseri debent hæc omnia e contextu Mosaïco: ἐξαναστάντες δέ, φησιν, ἐκεῖθεν οἱ ἄνδρες κατέβλεψαν ἐπὶ πρόσωπον Σοδόμων καὶ Γομόῤῥας. Ἀβραὰμ δὲ συνεπορεύετο μετ᾽ αὐτῶν συμπροπέμπων αὐτούς. ὁ δὲ κύριος εἶπεν· οὐ μὴ κρύψω ἐγὼ ἀπὸ Ἀβραὰμ τοῦ παιδός μου, ἃ ἐγὼ ποιῶ. Tum addo: ὅρα δεσπότου φιλανθρωπίαν, ὅσῃ συγκαταβάσει κέχρηται, ὁμοῦ καὶ τὸ εἰς τὸν δίκαιον τιμῶν δεικνύς, καὶ ἐκκαλύψαι βουλόμενος τὴν ἀρετὴν τὴν ἐναποκειμένην αὐτοῦ τῇ ψυχῇ. μετὰ γὰρ τὴν δ. φ. ε. ἐ. τ. π. ἣ. π. τ. ε. κ. ἀ. τ. π. τὸ δαψιλὲς τῆς γνώμης δεξάμενος. παραχρῆμα τ. φ. τ. ἀ. ἐχαρίσατο, καὶ μαθὼν τίς τε εἴη ὁ π. καὶ π. ἡ. τ. δ. μ. ἐ. ἐ. τ. σ. κ. ὁ. ἡ. ὁ. π. συμπροπέμπων, φησίν, αὐτούς. ἄνδρας δὲ τοὺς ἀγγέλους φησὶν &c. Si hoc modo legamus, nulla erit ἀνακολουθία, nulla sententiarum confusio, sed aliud ex alio apte & legitime consequetur. Primum enim proponuntur verba Mosis tamquam materia subjecta: deinde suo more observari jubet Chrysost. quanta sit Dei φιλανθρωπία: postea his verbis: μετὰ γὰρ &c. ostendit, Abrahami φιλοξενίαν causam fuisse cur Deo tam benigno & propitio uteretur. Quod nisi ordinem hunc sequamur, & ὅρα p. 425. c. 1. frustra adhibebitur, & particula γάρ, b. 5. erit otiosa, & participium δεξάμενος, b. 8. non habebit substantivum, nisi extrinsecus petitum, quicum cohæreat.

P. 425. e. 5. post παραδραμεῖν, desidero hæc: ὅτι λέγει τοῦ παιδός μου· vel, ὅτι λέγει, Ἀβραὰμ τοῦ παιδός μου.

P. 427. e. 5. lego τὸ πλῆθος, οὐχὶ δὲ τοὺς Γραμματέας &c. Nam Γραμματεῖς & Φαρισαῖοι erant in summo honore, & judicum nonnunquam locum tenebant: Chrysost. autem hæc affert, ut doceat præceptum de non temere judicando, non solum ad magistratus ac judices, sed etiam ad privatos quoscumque pertinere, quales fuerunt quos tum Christus alloquebatur.

Homilia XLIII.

Pag. 435. a. 8. Deesse videtur participium βαίνων, ante καὶ αὐτός. Præterea inserendam puto particulam γὰρ inter καὶ & κατ᾽ ἴχνος, & plenam distinctionem ponendam post ἀπῄγχετο.

P. 439. e. 4. ᾐδοῦντο. Nescio an recte & ex usu Græcæ linguæ dicatur, αἰδεῖσθαι τόλμαν. Igitur cogitari velim, an non ᾐδοῦντο & ᾐσχύνοντο sedes invicem permutare debeant, ita ut priore loco ponatur ᾐσχύνοντο, posteriore ᾐδοῦντο, nimirum post τὸν δίκαιον, e. 6.

Homilia XLIV.

P. 447. c. 5. inter φιλανθρωπίας & ὁδηγούμενοι, deesse puto, τῇ τοῦ πνεύματος χάριτι, aut tale aliquid: vel, τῷ πνεύματι. Dicit enim paulo inferius, τὰ παρὰ τοῦ πνεύματος δι᾽ ἡμῶν ὑμῖν πεμφθέντα λόγια.

P. 454. b. 5. ὥσπερ γὰρ ἐπὶ τοῦ πρωτοπλάστου, καθάπερ &c. Hæc & similia arguunt Chrysostomum in homiliis suis multa ex tempore fudisse, quæ si quis corrigere velit, operam sumet inanem & inutilem, & de Chrysostomo pessime merebitur. Quis enim non malit nativam ejus faciem intueri, quam fucis & pigmentis quantumvis speciosis oblitam?

Homilia XLV.

P. 458. c. 4. sensu flagitante, sic lego: ὅρα πῶς ὑπὸ δύο τυραννικωτάτων παθῶν ἐπολιορκεῖτο ἡ τοῦ δικαίου ψυχή· τοῦ φόβου τῆς προδοσίας τῆς γυναικός, καὶ τοῦ φόβου τοῦ θανάτου. ἀλλὰ καίτοι σφόδρα χαλεπὸν ὄντα τὸν πρότερον φόβον, τὸν τῆς προδοσίας τῆς γυναικός, ἐξωθεῖτο ὁ τοῦ θανάτου φόβος.

P. 460. d. 5. μετὰ τοῦ δικαίου. i. δικαίως. Isocrates: μηδεὶς ὑμῶν ὀῤῥωδείτω, μετὰ τοῦ δικαίου ποιούμενος τοὺς κινδύνους.

P. 464. d. 5. ἡ τῆς ἐπαγγελίας ὑπόσχεσις· ὑπόσχεσις hîc videtur sumi pro *repromissi*, ut loquuntur, sive pro *impletione* promissi. Alioqui non video, quemadmodum non sit hîc ταυτολογία Chrysostomo indigna. Atque idem dico de simili loco supra.

Homilia XLVI.

P. 470. e. 7. καὶ τὰς βώλους. Sic καταχρηστικῶς vocare videtur lapides, quia nascuntur e terra, & quia nihil

aliud quodammodo sunt, quam glebæ quædam & terræ portiunculæ impenetrabili duritie præditæ. Aristoph. vespis: ὦ μοι δείλαιος, πόθεν ποτ' ἐμπέπτωκέ μοι τὸ βώλιον; Ad quem locum Scholiastes: τὸ βώλιον, ἡ βῶλος ὑποκοριστικῶς. ἐν ὅσῳ δὲ ἕλκει, ἐκ τῆς σέγης ἔπεσε κατ' αὐτῆς μικρὸς λίθος. Si igitur βώλιον est μικρὸς λίθος, certe & βῶλος erit λίθος.

P. 471. e. 9. ὁ φθόνος ἐκείνην πρότερον διαφθείρει τὴν τεκοῦσαν αὐτὸν ψυχήν. Præclare cum hoc Chrysostomi concinit vetus ille versiculus: ὁ φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελέεσσι δαμάζει.

HOMILIA XLVIII.

P. 480. c. 11. τὸν νεκρὸν, pro, τὴν νεκρὰν, Attice opinor. Attici enim, ut ab Eustathio, Corintho & aliis annotatum est, masculina pro fœmininis aliquoties usurpant.

P. 490. e. 5. χιλίδων πληρῶσαι συγχωρεῖς, &c. vel pro πληρῶσαι, πληρωθῆναι legendum puto, vel accusativum aliquem adjiciendum post συγχωρεῖς, veluti, μιαροὺς ἀνθρώπους: vel, τοὺς ἀπὸ τῆς σκηνῆς: ut infra loquitur, Homil. 56. aut tale quid.

HOMILIA L.

P. 498. a. 5. καὶ τὴν ἔκπτωσιν. Desideratur fort. ὑπομένωμεν, aut tale aliquod verbum. Nam ægre quis mihi persuaserit repetendum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τὸ μετ', cum alio casu. Potius dicerem, pro τὴν ἔκπτωσιν, τοῦ ἐκπεσεῖν, substituendum. b. 1. Assentior præceptori meo (A. Dounæo) legenti, χρήματα pro χρημάτων, sed tamen ne sic quidem arbitror menda omnia sublata. Quocirca deleo præterea εἶν, tamquam transsumptum e priore parte versus, & pro καὶ, lego, καταφρονήσῃ τῶν πενήτων.

HOMILIA LI.

P. 502. e. 11. τοῦ πατριάρχου &c. Planior esset syntaxis, si sic legeretur, ὁ πατριάρχης καίπερ διὰ τὴν παθικὴν φιλοσοφίαν ἤδη χέσιν τινὰ καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἔχων, ἀκούσας παρ' ἐμοῦ &c.

HOMILIA LII.

P. 510. a. 11. sic lego: ἠξίωσατο τὸν πατριάρχην τῷ καταξιῶσαι θεὸν ἑαυτὸν καλεῖν Αβραὰμ (καὶ γὰρ ὁ τῆς οἰκουμένης δεσπότης καὶ δημιουργὸς ἑνὸς ἀνθρώπου φάσκει εἶναι θεὸς, οὐ συγκλείων μέχρι τοῦ πατριάρχου τὴν οἰκείαν δεσποτείαν, ἀλλὰ τὴν πολλὴν περὶ αὐτὸν εὔνοιαν δεικνὺς) νῦν οὕτω, φησὶν, αὐτὸν &c. vel, καὶ οὕτω, φησὶν, &c. vel, οὕτω φησὶ sine καὶ aut νῦν.

HOMILIA LIII.

P. 517. a. 9. τί τοῦτο ὅτι. Hîc pro ὅτι, legendum puto ὅ τι, quia Græca Biblia habent, τί τοῦτο ὅ, &c.

P. 518. d. 1. fort. ὡς αὐτῇ τῶν πραγμάτων τῇ πείρᾳ αἴσθησιν αὐτῆς λαβεῖν, vel, ὡς αὐτῆς τῶν πραγμάτων τῇ πείρᾳ αἴσθησιν λαβεῖν.

HOMILIA LIV.

P. 522. e. 7. legendum conjicio, τὴν δὲ γαστέρα πέρα τοῦ δέοντος βαρύνομεν, μονονουχὶ αὐτὴν διαρρηγνύντες, καὶ πολλὴν διὰ ταύτης τῷ ταλαιπώρῳ τούτῳ σώματι τὴν λύμην κατασκευάζοντες; τοῦτο μὲν γὰρ διὰ τῆς ἀμετρίας καὶ τῆς πολλῆς ἀδηφαγίας ἄχρηστα ἡμῖν παρασκευάζομεν μυρία πράγματα κατασκευάζοντες, τὴν δὲ ψυχὴν &c. Deesse verbum post γαστέρα perspicuum est: pro μόνην, reponendum μονονουχὶ αὐτὴν, plusquam est verisimile: post τοῦτο μὲν e. 9. ut addatur, γὰρ, ipsa orationis consecutio requirit: ante ἡμῖν, desiderari, ἄχρηστον, sensus evincit: & postremo pro his verbis, μυρία πράγματα κατασκευάζειν (nisi hæc verba videntur potius delenda tamquam aliunde huc delata) legendum esse, μυρία τραγήματα κατασκευάζοντες, & locum illis deberi, post, παρασκευάζομεν, est certe admodum probabile.

P. 524. d. 10. Suspecta est mihi librorum lectio, nec, ut opinor, injuria. Quid si ergo sic interpoletur? καὶ τὸν ἐν μέσῳ χρόνον ἰσχύσειν τι πλέον, καὶ οὕτω παραμυθήσεσθαι τὸ πάθος, ὡς καὶ τὴν &c. vel, ἰσχῦσαί τι πλέον, καὶ οὕτω παραμυθήσασθαι τὸ πάθος &c. Sed futura magis placent, etiamsi non ignorem aorista pro futuris interdum sumi, & præterea additio particularum οὕτω & ὡς ita videtur necessaria, ut sine illis non bene conventurum sit verbis neutris, λωφῆσαι & ῥᾴζεσθαι, cum verbo activæ significationis παραμυθήσασθαι. λωφῆσαι. i. παύσασθαι.

P. 528. a. 4. lego, καὶ ἐν τοῖς νῦν αὐτῷ μάλιστα προκειμένοις: vel plenius, καὶ ἐν τοῖς νῦν αὐτῷ μάλιστα προκειμένοις κινδύνοις. Ne desperet de futuris, & in præsentibus periculis se præsidio illi fore profitetur. Hanc lectionem confirmant sequentia & Latinus interpres.

HOMILIA LV.

P. 531. a. 8. θαρσήσας πάλιν. Hoc vult, ni fallor, Chrysostomus: Jacobum non solum in tristiore fortuna fuisse constantem ac patientem, sed etiam in lætiore humilem ac moderatum. Nec in metu, inquit, nec in spe nimius fuit ac immodicus. Ante acceptas à Deo promissiones non fuit metu nimium dejectus: post acceptas à Deo promissiones non fuit spe & audacia nimium elatus, sed in utraque fortuna exemplum fuit tum patientiæ, tum moderationis. Ut hæc sententia melius elucescat, non erit, opinor, abs re, si post φιλοσοφίας αὐτοῦ subaudiatur, ἐν τοῖς δεινοῖς, sive ἐν τοῖς κινδύνοις, & deinde etiam εὐγνωμοσύνης, inter διδασκαλίαν & παρεῖχεν.

HOMILIA LVI.

P. 541. a. 11. ἡ συνήθεια. fort. ἡ συνθήκη. Matrimonium enim consensu contrahitur, ut docent Jurisconsulti.

HOMILIA LVII.

P. 553. a. 11. Addendum videtur post, Ραχὴλ, καὶ Λείαν. Græca enim Biblia habent, καὶ ἀποκριθεῖσαι Ραχὴλ καὶ Λεία. * *Vide notam nostram ibi.*

P. 554. d. 10. αἱ γὰρ παρὰ τῶν ἀπίστων, &c. Chrysost. hom. 91. in Matth. ἡ ἀλήθεια παρὰ τῶν ἐναντίων ἀνακηρυττομένη διαλάμπει. Basil. εἰς τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ γέννησιν, pag. 233. αἱ παρὰ τῶν ἐχθρῶν μαρτυρίαι ἀξιοπιστότεραί εἰσιν. Lactant. de vera Sapientia cap. 12. *Satis firmum testimonium est ad probandam veritatem, quod ab ipsis perhibetur inimicis.*

P. 555. b. 2. περιϊστατούμενος. Ex tribus illis lectionibus, quas Regii codd habent, ego tertiam præfero, nimirum, περιστοιχιζόμενος. Atque sic legendum videtur supra, hom. 32. sicut præceptoris mei annotationes in illum locum monent.

HOMILIA LVIII.

P. 568. a. 1. ὁ δὲ καρτερεῖν αἰτεῖ. Quia καρτερεῖν huic loco, ut mihi videtur, non belle admodum convenit: vide an non legendum sit potius, κατὰ μικρὸν ὁδοιπορεῖν. * *καρτερεῖν, abest a nostra edit.*

HOMILIA LIX.

P. 570. c. 10. πρὸς τὴν διανομὴν τῶν παίδων. Si, pro παίδων, παισὶ, legimus, regi debebit Dativus ab ἀρκέσαι, non a διανομὴν, atque ita futurum est ut διανομὴ hîc accipiatur de distributione à filiis, non inter filios facienda, contra mentem, credo, authoris. Quocirca legere malim, πρὸς τὴν διανομὴν τῶν παίδων. i. qui possent filiis suis, si inter illos distribuerentur, satis esse. Est sermo compendiosus.

D. 9. fort. οὗτος μὲν κἂν παῖδα προβαλλόμενος διατελῇ (vel δικανικῶς ἢ προβαλλόμενος) ταῦτα ἀφοσιοῦται εἰκῇ καὶ μάτην. Atque hîc quidem, etiamsi puerum nunquam non in ore habeat, frustra & nequicquam tralatitiis hisce excusationibus utitur: sive frustra & nequicquam hæc criminis utcumque à se depellendi causa dicit.

HOMILIA LX.

P. 577. e. ult. Suspecta est mihi dictio συντείνοντες, pro quâ, quid si legamus, ὄντες, deleta particula εἰς, ante πλῆθος? Arbitror præterea vocabula nonnulla intercidisse, ut plena & integra lectio sit: ἐκεῖνοι δὲ καὶ πλῆθος πολὺ ὄντες, καὶ εἰς τὸ καταδιῶξαι ὀπίσω αὐτῶν ἑαυτοὺς συντείνοντες καὶ &c. & omni contentione id agentes, ut ipsos persequerentur. Triplici de causa formidabiles erant: & quod ingens eorum esset numerus, & quod toto impetu festinarent ad bellum, & quod essent unanimes. Ex tribus hisce si unum aliquod dematur, minor erit formidinis

causa. Nam nec multitudo metuenda, si sit languida & iners, nec paucorum aut inter se dissentientium fervor egregii aliquid præstare potest.

Homilia LXI.

P. 584. b. 1. Proculdubio deest commodum aliquod participium post ἅτε δὴ, tam hîc, quam infra d. 7. quemadmodum igitur supra, τῷ ἅτε δὴ subjungitur participium ὢν, sic hîc etiam idem, aut tale aliquod subjungendum censeo, veluti sic: ἅτε δὴ κομιδῇ νέος τὴν ἡλικίαν ὢν, καθάπερ &c. Similiter d. 7. ἅτε δὴ ἀφελὴς τὸν τρόπον ὤν. Possunt, non nego, aptiora participia excogitari, sed mihi exemplum præbuisse satis est. Porro plenior esset oratio, si τῷ προσφέρεται, b. 2. αὐτοῖς præfigeretur.

P. 586. b. 2. Ni fallor, est hîc lacuna sic fortasse explenda: φικὴν χέσιν εἰς νοῦν ἢ διάνοιαν ἀναλαβόντας τὴν φύσιν αὐτὴν αἰδεῖσθαι, ἢ οἰκτίζειν &c.

Homilia LXII.

P. 592. c. 1. pro κατ' αὐτὸν, ego puto legendum αὐτῷ, deleta particula κατά.

P. 598. e. 9. lego ἠγωνίσατο, ἢ μετὰ τὴν τοσαύτην ἀνδρείαν ἀπήγετο εἰς τὸ δεσμωτήριον· ἢ σιγῇ πάντα ὑπέμεινε, διὰ τοῦτο ἢ μεγάλων ἀπολαύει τῶν ἀμοιβῶν. ἴσε γὰρ ὅπως &c.

Homilia LXIII.

P. 605. b. 1. Deesse videtur, αὐτῶ, post ὀνειράτων.

P. 606. a. 5. Pro ἑρμηνεύει, legendum videtur ἑρμηνεύεται.

P. 607. b. 8. Haud scio an desit χωρεῖν, aut tale quid, post πράγματα.

Homilia LXIV.

P. 609. a. 7. ἵνα τῇ ὄψει παραβάλλωσιν ἅπαντα. Nondum assequor quid hæc verba sibi velint, nisi hic forte sit sensus: *Hæc ideo evenisse, ut oculati essent testes dignitatis Josephi, & ipso aspectu quam vera essent, quæ somniis olim portendebantur, deprehenderent.* Sed vereor ut verba talem interpretationem admittant. Fac vero scriptum fuisse, καταμάθωσι, pro, παραβάλλωσι, & tunc expedita erunt omnia. Nihil similius quam β. & μ. in nonnullis manu exaratis exemplaribus & præpositiones in α. κατὰ, μετὰ, παρὰ, facillime inter se permutari, ita ut alia pro alia sæpenumero accipiatur, notius est quam ut probari debeat. Jam, ut error errorem trahit, postquam peccatum est in priore & majore parte dictionis, nulla religio fuit deinceps, pro θ, λ, scribere, atque sic pro καταμάθωσι, παραβάλλωσι nobis prodiit. Habes debilem apologiam, pro debili conjectura.

P. 613. a. 3. pro μέχρι γὰρ ὅτε, legendum puto, μέχρι γὰρ ὅτου, id est, μέχρις οὗ.

P. 619. e. 2. deesse videtur νῦν inter αὐτὸν & κατέξανίστασθαι. ὁ νοῦς: Si præsente Josepho, non potuit Ruben sibi temperare, quin fratres suos increparet, multo magis nunc, absente Josepho, verisimile erat cum iram non cohibiturum: videndum præterea an non ἢ delendum sit ante ἐπιςὰς, & ponendum ante ἔλεγον.

Homilia LXV.

P. 627. a. 6. Desiderari puto ἂν, vel ἐὰν ante ἀνθρώπω. Quod nisi tale aliquid addatur, legere malim lin. sequente, θεασάμενοι, quam θεασοίμεθα. τὸ εἰ enim, ut sensus ipse docet, cum σπουδάζομεν, non cum θεασοίμεθα, conjungendum est. Sed plane mihi persuadeo particulam ἂν, a prima syllaba in ἀνθρώπῳ per incuriam librarii absorptam fuisse. Si, inquit, quos videmus magnatibus charos omni officiorum genere complectimur, sperantes nos hoc modo a magnatibus ipsis gratiam inituros: multo certe magis Deus officia servis suis exhibita non negliget, sed abunde compensabit. Si sequimur priorem lectionem, comparationis membrum posterius plane excludetur, nec habebit πολλῷ μᾶλλον lin. 5. quo referatur. Ut igitur clausula sequente πολλῷ μᾶλλον b. 2. refertur ad εἰ a. 6. sic hac clausula, necesse est ut πολλῷ μᾶλλον b. 2. ad εἰ a. 6. respectum & relationem habeat.

Homilia LXVI.

P. 634. a. 10. περιπείρουσι, περιπείρουσι non videtur mutandum in aliud verbum: potius addendum puto aliquid ad supplendum defectum hoc modo, εἰς προφανῆ κίνδυνον ἑαυτοὺς ἐμβάλλουσι ἢ περιπείρουσιν ὀδύναις πολλαῖς, τὸν φορτὸν &c. Est enim aliquid omissum & ante, & post περιπείρουσι. Ante περιπείρουσι desideratur verbum aliquod idoneum, quod cum præcedentibus apte conveniat, nimirum ἐμβάλλουσι, ut supra εἰς πρόδηλον ἑαυτὰ κίνδυνον ἐμβάλλει: & deinde copulativa particula, quæ duo verba conjungat: post περιπείρουσι desideratur aliquid quod transitum verbi excipiat, nimirum, ὀδύναις πολλαῖς e. 1. Tim. 6. v. 10. καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύναις πολλαῖς.

Homilia LXVII.

P. 639. a. 1. Deesse videtur αὐτῶ, post φαιδρόν. Sic linea sequente addendum videtur διὰ τοῦ ante λευκοὶ οἱ ὀδόντες. Nihil tamen addo, quia quæ desunt, facile, ut in oratione compendiosa, suppleri possunt.

NOTÆ SAVILII AD SERMONES in Genesim.

PAG. 645. Hanc orationem descriptam ex mss. Regio Lutetiæ emendavimus ex optimæ notæ Augustano. Habita est Antiochiæ præsente, ut apparet ad finem, episcopo Flaviano. Habent autem hæ octo orationes in principium Geneseos multa tam ῥήματα, quam νοήματα communia cum homiliis ejusdem Patris in Genesin. Ac ne longe abeamus, pleraque quæ in hac prima oratione continentur, iisdem fere verbis perscripta reperiuntur in secunda homilia in Genesin. Tertia hujus tomi oratio convenit cum nona in Genesin: & sic ferme in cæteris. Exstat latine hæc oratio tom. 1. Col. 439. edit. Paris. 1588. reperitur autem hæc oratio Græce una cum quinque sequentibus, eo ordine, quo nos hic digessimus, in Codice mss. Cæsareo, num. 26.

E. 6. προεδρείοις, magis ex usu προεδρίαις. * *Omnia exemplaria* προεδρίοις *habent.*

P. 651. b. 2. Hanc orationem & tres sequentes melioris notæ & γνησίας omnes, damus ex Bibliotheca Augustana descriptas, & ex Cæsarea accurate emendatas.

P. 655. 1. Hæc oratio, quod supra diximus, eadem fere tam sensu quam verbis cum 9. in Genesim.

P. 670. c. 3. Codicem excusum Lutetiæ a Morellio castigavimus ex mss. in Bibliotheca Bavarica: exstat etiam hæc oratio in Bibliotheca Cæsarea numero 26. idem argumentum tractatur homil. 16. in Genesim, & similis huic ac plane germanæ conclusionis alibi in hoc Nostro videor meminisse. γνησίαν esse non dubito: sed utrum ita ab ipso auctore scripta, an ex pluribus hinc inde particulis in unum corpus ab aliquo studioso coagmentata fuerit, id vero est, quod summam difficultatem parit in discernendis hujus auctoris germanis operibus.

P. 674. a. 1. Descripta est ex Regia Bibliotheca Lutetiæ. Non est, opinor, opus id denuo monere, quod sæpenumero antea fecimus, multa hic esse quæ iisdem prope verbis reperiuntur in homiliis in Genesin. * *Cæteræ omnes Savilii notulæ loca quædam editionis Anglicanæ respiciunt, quæ vel jam in editione Parisina restituta fuerant, vel a nobis ad fidem mss. emendata sunt.*

P. 683. c. 3. Hanc orationem ex Bibliotheca Cæsarea descriptam emendavimus ex Bibliotheca Regia Lutetiæ.

P. 687. Hanc orationem, γνησίαν omnino, & a catalogo agnitam Augustano, excusam ante annos 80. Basileæ, castigavimus ex Cod. mss. in Bibliotheca Bavarica.

P. 688. c. 3. διαμαρτύρομαι. Alii διαμαρτυροῦμαι in futuro. Rom. editio, διαμαρτύρωμαι.

NOTÆ SAVILII AD SERMONES in Annam.

P. 699. Homiliam hanc, nec Græce quod sciam, nec latine adhuc vulgatam, agnoscit catalogus Augustanus

num. 5. Eam nos exhibemus ex mſ. in Biblioth. Collegii novi Oxonii, emendatam & variis lectionibus illuſtratam ex codice mſ. ab eruditiſſ. Ducæo noſtris librariis liberaliter communicato ante aliquot annos Lutetiæ. Titulus eſt in Ducæi codice. περὶ τῆς Ἄννης λόγος ά. καὶ περὶ νηστείας καὶ προνοίας. Nos eum retinuimus, quem in mſ. Oxonienſi reperimus, haud ignari quantâ licentiâ ludunt librarii in orationum titulis. Habita eſt Antiochiæ, cum in hac oratione, patris, id eſt, ut opinor, Flaviani mentionem faciat, ubi etiam reliquas in Annam dictas proclive eſt credere.

P. 710. a. 2. τοῦτο γὰρ μάλιστα τὸ πάθος ἐκείναις ἐνοχλεῖ ταῖς ἡλικίαις. Manifeſte aliquid deeſt: quî enim σωφροσύνη dici poterit πάθος, aut ἐκείναις ἡλικίαις ἐνοχλεῖν? Hanc lacunam peringenioſe explet doctiſſimus Haleſius ex conſimili loco in oratione proxime ſequente ad hunc modum, σεμνότητος. καὶ πάσης μὲν κακίας ἀπάγωμεν τοὺς νέους, μάλιστα δὲ ἀσελγείας. τοῦτο γὰρ &c. * *Crediderim potius* ἀποσιώπησιν *eſſe, & poſtquam* σωφροσύνην *memoravit Chryſoſtomus, ipſum ſtatim de vitio illi oppoſito agere.*

P. 711. b. 2. Hanc etiam homiliam agnoſcit catalogus Auguſtanus numero 6. vertit Eraſmus ex Codice mutilato in medio. Nos eam damus ex optimo mſ. in Collegio novo Oxonii, caſtigatam ex alio mſ. Gabrielis archiep. Philadelphiæ, qui Venetiis jam vivit, eamque nobis liberaliſſimo animo communicavit, quamvis ſine truncatam.

P. 721. c. 5. Hanc etiam orationem agnoſcit catalogus Auguſtanus num. 7. vertit Eraſmus. Vide tom. 1. Col. 484. editionis Pariſienſis 1588. Eam damus ex mſ. in Biblioth. Collegii novi Oxon. neque aliud nobis præterea ſuppetebat exemplar. Exſtat tamen aliud in Biblioth. Vaticana menſa 8. Cod. 26. uti olim erant diſpoſiti libri.

P. 729. d. 8. Apparet ex verbis Chryſoſtomi tum in hac oratione, tum in proxime ſequenti, aliam prius ab ipſo habitam orationem in prima Cantici verba, ἐξερεύξατο ἡ καρδία μου λόγον ἀγαθόν, quam nuſquam reperio. Codex etiam Vaticanus, cujus ſupra meminimus, & catalogus Auguſtanus non plures agnoſcunt in Annam, quam quinque, eaſdem plane cum noſtris, & eodem ordine diſpoſitas. Florilegus hanc quintam memorat, & nos hanc quintam memoravimus, quod a noſtro Joanne conſtaret aliam ante hanc eſſe habitam, ut dixi in prima verba Cantici. Porro hanc orationem ut & ſequentem agnoſcit catalogus Auguſtanus 8. & 9. Hujus unicum nobis obtigit exemplar ex Biblioth. Collegii novi Oxon.

NOTÆ HENRICI SAVILII AD HOMILIAS in Davidem & Saülem.

P. 748. a. 1. Hanc orationem ab Eraſmo cum cæteris ejuſdem argumenti latine verſam reperire non ſumus quiti (ſic) Græce in hiſce Europæ partibus. Deſcripta eſt autem ex mſ. Peræ Conſtantinopoli a Samuele Sladio τῷ μακαρίτῃ, & emendata ex alio mſ. Χαλκῇ νήσῳ τῆς Χαλκηδόνος invento. Reperitur in catalogo Auguſtano num. 11.

P. 759. Deſcripta eſt hæc ſecunda oratio in David & Saul ex mſ. Gabrielis Archiepiſcopi Philadelphiæ Venetiis, bono cum primis & emendato, quo ſolo nixi ſumus. Verſa ab Eraſmo exſtat tom. 1. Col. 503. edit. Pariſ. 1588. Hanc orationem & ſequentem agnoſcit catalogus Auguſtanus num. 12. & 13 poſt excuſam hanc orationem acceſſit aliud apographum a Samuele Sladio deſcriptum Peræ Conſtantinopoli.

P. 760. d. 2. πολλοὶ τῶν ἐχθρῶν. Quid ſi πολλοὶ τοὺς ἐχθρούς; Interpres Eraſmus neutrum videtur agnoſcere.

P. 768. d. 1. Hanc orationem damus ex unico mſ. ex Biblioth. Collegii novi Oxon. quem tamen ita accurate ſcriptum oſtendimus, ut alio vix opus eſſe videatur exemplari, rara certe librariorum felicitate.

NOTA JOANNIS BOISII ad ſermones in Geneſim.

PAG. 645. c. 8. Ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα παραπέμποντες τῶν ὑμετέρων ἀκοῶν τὴν ἡμερότητα. Baſil. homil. εἰς τὸ, πρόσεχε σεαυτῷ. ἐπειδὰν ποτε λάβηται φωνῆς σημαντικῆς ἡ ἔννοια ἡμῶν, ὥσπερ πορθμείῳ τινὶ τῷ λόγῳ ἐποχουμένη, διαπερῶσα τὸν ἀέρα, ἐκ τοῦ φθεγγομένου μεταβαίνει πρὸς τὸν ἀκούοντα. κἂν μὲν εὕρῃ γαλήνην βαθεῖαν καὶ ἡσυχίαν, ὥσπερ λιμέσιν εὐδίοις καὶ ἀχειμάστοις ταῖς ἀκοαῖς τῶν μανθανόντων λόγος ἐγκαθορμίζεται. ἐὰν δὲ οἷον ζάλη τις τραχεῖα ὁ παρὰ τῶν ἀκουόντων θόρυβος ἀντιπνεύσῃ, ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι διαλυθεὶς ἐναυάγησε. Vide ergo annon hic legendum ſit: ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα παραπέμποντες, ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου στόματος εἰς τῶν ὑμετέρων &c. Nam ut navis a portu in portum fertur, ſic oratio ab ore loquentis ad aures auditorum. * *Cateræ & quidem paucula Joannis Boiſii notæ vel leves admodum ſunt, vel loca jam reſtaurata reſpiciunt.*

INDEX LOCORUM SCRIPTURÆ SACRÆ.

GENESIS.

Geneſeos totam ſeriem habes in 67. homiliis. Loca ejus diſperſa ſolum notamus.

2. 16. *De omni ligno quod eſt in paradiſo &c.* 4. *a.*
12. 13. *Benedicentibus tibi benedicam &c.* 760. *b.*

EXODI.

Cap. 3. ℣. 6. *Ego ſum Deus Abraham, Deus Iſaac &c.* 397. *c.* 485. *a.* 735.
4. 22. *Primogenitus filius meus Iſrael.* 195. *c.*
14. *Quid clamas ad me* 714. *e.*
19. 18. *Tenebræ, & caligo erat & mons fumigabat.* 375. *d.*
20. 12. *Honora patrem tuum &c.* 287. *a.* 663. *b.*
23. 1. *Auditionem vanam non ſuſcipies.* 122. *c.* 427. *e.*
2. *Non eris cum pluribus in malitia.* 194. *a.*
32. 6. *Sedit populus manducare & bibere &c.* 4. *c.*
32. *Si quidem dimittis ei peccatum, dimitte &c.* 282. *e.*

NUMERORUM.

Cap. 12. ℣. 3. *Et Moſes erat mitiſſimus hominum &c.* 340. *d.*

DEUTERONOMII.

Cap. 6. ℣. 7. *In lecto cubantes & exſurgentes, mementote Domini.* 81. *c.*
8. 10. *Cum comederis & biberis, & ſatiatus fueris, memento &c.* 81. *d.*
23. 19. *Non fœneraberis fratri tuo & proximo tuo* 413. *b.*
24. 16. *Non morientur patres pro filiis &c.* 289. *d.*
32. 15. *Et comedit & bibit & impinguatus eſt &c.* 4. *c.*
19. *Mihi vindictam, ego retribuam.* 552. *c.*
33. 20. *Nullus videbit Deum & vivet.* *e.*

JOSUE.

10. 12. *Stet ſol & luna.* 777. *d.*

REGUM PRIMI.

Cap. I. ℣. 5. Et non dedit ei Dom. filium secundum &c. 705. e.
8. Quid est tibi quia ploras &c. multa. 707.
11. Si respiciens respexeris super humiliationem &c. multa. 708. 714.
15. Digere vinum tuum abs te &c. multa. 718. & seqq.
26. In me, Domine, vivit anima tua, ego sum mulier &c. multa. 726.
2. 1. Confirmatum est cor meum in Dom. &c. multa. p. 741. & seqq.
5. Donec sterilis peperit septem. 168. c. 713. d.
20. Reddat tibi Dominus semen alterum &c. 727. a.
30. Eos qui me glorificant glorificabo. 50. b.
17. 32. Ne concidat cor Domini mei in ipso, quoniam &c. 750. c.
33. Non poteris ire, quoniam puer es: ille vero &c. 750. b. 766. c.
45. Tu venis ad me in diis tuis, ego autem &c. 777. d.
18. 5. Erat David prudens in omnibus viis suis &c. 752. a.
7. Vicit Saul in millibus, David autem &c. 471. d. & multa. 751. a.
11. David psallebat manu sua quotidie, & hasta in manu Saul. 752. c.
25. An leve est in oculis vestris me facere generum regis &c. 753. c.
24. 4. Erat ibi spelunca & ingressus est Saul &c. multa. 754. b.
7. Non inferam manum meam in Christum Domini. 716. e.
9. Egressus est autem post illum & David &c. 761. c. 763. e. 764. 765.
13. Ecce lacinia chlamydis &c. 776. c.
18. Justior tu me es, quoniam tu retribuisti &c. 780. e.
20. Si inveniet aliquis inimicum suum in angustia &c. multa. 781. d. e.

REGUM SECUNDI.

Cap. I. ℣. 21. Montes Gelboe, nec cadat super vos &c. 767. d.
24. Saul & Jonathas amabiles &c. 767. e.
16. 11. Quid mihi tecum, fili Sarviæ &c. 716. c.

REGUM TERTII.

Cap. 17. ℣. 9. Surge & vade in Sarepta Sidon. 432. e.
19. 34. Protegam civitatem hanc propter me, & propter David. 431. c.

JOB.

Cap. I. ℣. 8. Num advertisti famulum meum Job &c. 212. b.
9. Non gratis colit te Job &c. 667. a.
2. 10. Cur loquuta es ut una de stultis mulieribus, si bona &c. 717. e.
3. 23. Mors requies viro. 399. c. 696. d.
7. 17. Quid est homo quod reputas eum? &c. 689. a.
10. 8. Manus tuæ fecerunt me & plasmaverunt me. 100. c.
29. 15. Et eram pes claudis, oculus cæcis &c. 634. c.
31. 16. Si autem egressus est quis de domo mea sinu vacuo &c. 634. c.

PSALMORUM.

Cap. I. ℣. 1. Beatus vir qui non ambulavit in consilio impiorum &c. multa. 725. d.
4. 1. In tribulatione dilatasti me. 595. e.
6. 6. In inferno quis confitebitur tibi. 33. d. 436. c. Laboravi in gemitu meo &c. 303. d.
8. 6. Minuisti eum paulo minus ab angelis. 124. b.
13. 3. Venenum aspidum sub labiis eorum. 211. c.

18. 5. Et ipse tamquam sponsus egrediens &c. 43. c.
11. Desiderabilia super aurum &c. 106. d.
21. 1. Deus Deus meus &c. 348. b. 735.
17. Foderunt manus meas, & pedes meos. 75. e.
19. Diviserunt vestimenta mea sibi. 75. c.
33. 22. Mors peccatorum mala. 629. e.
35. 9. Inebriabuntur ab ubertate &c. 285. a.
36. 27. Declina a malo & fac bonum. 71. b.
37. 12. Amici mei & proximi mei adversum me &c. multa. 280. c.
38. 13. Quia peregrinus sum in terra & advena. 624. c.
41. 4. Factæ sunt mihi panes lacrymæ &c. 303. d.
6. Quare tristis es anima mea &c. 279. c.
48. 8. Frater non redimit, redimet homo. 436. c.
17. Ne timueris cum dives factus fuerit homo &c. 206. a. 280. a.
21. Comparatus est jumentis insipient. &c. 56. a. 93. c.
49. 20. Sedens adversus fratrem tuum loquebaris &c. 112. d.
50. 19. Sacrificium Deo spiritus contribulatus &c. 70. c.
54. 23. Jacta in Dominum curam tuam &c. 280. a.
57. 5. Sicut aspidis surdæ & obturantis aures suas. 211. d.
62. 1. Deus Deus meus ad te mane vigilo. 621.
77. 34. Cum occideret eos tunc inquirebant eum &c 71. b.
81. 6. Ego dixi, dii estis. 195. c.
83. 11. Elegi abjectus esse in domo Dei mei, magis &c. 233. c.
90. 2. Dicam Deo, protector meus es. 735. b.
100. 5. Detrahentem secreto proximo suo &c. 122. d. 428. a.
103. 2. Quis loquetur potentias Domini &c. 100. c.
4. Qui facit angelos suos spiritus &c. 195. c. 441. e.
23. Egredietur homo ad opus suum &c. 82. e.
24. Quam magnificata sunt opera tua, Domine &c. 27. d. 701. d.
32. Qui tangit montes, & fumigant. 375. d.
34. Jucundum sit Deo eloquium meum. 301. e.
105. 30. Stetit Phinees, & placavit. 516. e.
108. 4. Ipsi detrahebant mihi, ego autem orabam. 280. b.
111. 9. Dispersit dedit pauperibus &c. 297. a. 537. d.
115. 18. Preciosa in conspectu Domini mors sanctorum ejus. 629. e.
118. 62. Media nocte surgebam &c. 303. b.
103. Quam dulcia faucibus meis &c. 682. e.
105. Lucerna pedibus meis &c. 684. b.
164. Septies in die laudavi te &c. 736. c.
125. 5. Qui seminant in lacrymis &c. multa. 329. b. 711. d.
126. 1. Nisi Dom. ædificaverit domum &c. 295. b.
131. 1. Memento Dom. David, & omnis mans. &c 340. d.
135. 6. Qui fundavit terram super aquas. 93. e.
138. 13. Suscepisti me de utero matris meæ. 543. d.
139. 4. Venenum aspidum sub labiis eorum. 95. c. 295. c.
140. 3. Pone Dom. custodiam ori meo &c. 122. b.
141. 8. Quia in te speravi, Domine. 280. e.
147. 1. Lauda Jerusalem Dominum, lauda &c. 684. d.
9. Non fecit taliter omni nationi &c. 685. c.
148. 1. Laudate Dom. de cælis, laudate &c. 647. b.
4. Laudate eum cæli cælorum. 25. d.

PROVERBIORUM.

Cap. I. ℣. 9. Coronam gratiarum accipies cap. tuo. 645. b.
6. 23. Lucerna mandatum legis &c. 684. b.
34. Plenus enim zeli furor viri ejus &c. 323. b. 458.
9. 9. Da sapienti occasionem, & sapientior erit. 84. a. 208. b. 747.
15. 1. Responsio submissa avertit iras. 779. c.
13. Corde lætante viret facies. 1. a.
17. Melius est convivium olerum cum caritate &c. 556. d.
18. 3. Impius cum in prof. malorum ceciderit contemnit. 199. b.
17. Justus sui ipsius accusator est in princ. sermonis 167. b. 173. c.
19. 17. Qui miseretur pauperi, fœneratur Deo. 21. b.
26. 21. Vir iracundus, non honestus est. 278. d.
27. 6. Fideliora sunt amicorum vulnera &c. 662. e.

28. 14. *Beatus qui propter pietatem metuit omnia* 301. *e.* 538. *b.*
31. 6. *Date vinum iis qui in tristitia &c.* 282. *c.*

CANTICI CANTICORUM.

CAP. 8. ℣. 6. *Durus ut infernus zelus.* 323. *b.*

SAPIENTIÆ.

CAP. 2. ℣. 24. *Invidia autem diaboli mors intravit &c.* 4. *b.* 129. *a,* 195. *d.* 472.
9. 14. *Cogitationes enim mortalium timidæ &c.* 649. *a.*
13. 5. *Ex magnitudine & pulcritudine creaturarum universi conditor &c.* 27. *c.*
14. 3. *Qui dedit in mari viam, & in aqua &c.* 83. *d.*

ECCLESIASTICI.

CAP. 3. ℣. 9. *Quasi Dominis servi, iis qui te gennerunt.* 663. *a.*
12. *Ne glorieris in ignominia patris sui.* 285. *d.* 661. *a.*
33. *Ignem ardentem exstinguit aqua, peccatum vero eleemosyna.* 315. *e.*
4. 25. *Est confusio quæ inducit peccatum &c.* 71. *e.* 207. *e.*
6. 36. *Si videris virum prudentem, mane surge ad eum &c.* 351. *d.*
7. 29. *Quid enim retribues illis quomodo illi tibi.* 663. *a.*
16. 4. *Melior est unus faciens voluntatem Domini, quam &c.* 194. *c.* 397. *d.*
17. 25. *Quid sole lucidius, & hoc deficit.* 44. *d.*
18. 16. *Melior sermo, quam munus.* 422. *b.*
25. 12. *Beatus qui loquitur in aures audientium.* 23. *b.* 413. *d.*
26. *Parva est qualibet malitia, si ad mulieris &c.* 733. *a.*
33. *A muliere initium peccati &c.* 733. *a.*
28. 18. *Sermo mollis confringet ossa.* 779. *d.*
29. 28. *Principium vitæ hominis panis & aqua &c.* 284. *e.*
32. 3. *Coronam gratiarum accipies in capite tuo.* 424. *b.*
33. 32. *Omnem malitiam docuit otium.* 108. *e.*

HESAIÆ.

CAP. 1. ℣. 2. *Filios genui & exaltavi.* 195. *c.*
13. *Thymiama in abominationem mihi est.* 259. *b.*
16. *Lavamini, mundi estote &c.* 646. *c.*
18. *Venite, disputemus, dicit Dominus.* 646. *b.*
4. 6. *Omnis gloria hominis sicut flos fœni.* 274. *b.*
5. 8. *Væ qui conjungunt domum ad domum &c.* 203. *a.* 481. *d.*
6. 1. *Vidi Dom. sedentem super solium &c.* 653. *b.*
2. *Vidi Cherubim stantia a dextris Dei.* 60. *a.*
9. 20. *Legem in auxilium dedit.* 684. *b.*
6. *Admirabilis consiliarius, potens, Deus fortis &c.* 656. *c.*
10. 2. *Veni, & non erat homo; vocavi, &c.* 688. *c.*
15. 3. *Gigantes veniunt ut furorem meum placent.* 199. *a.*
22. 4. *Nolite contendere, ut me consolemini &c.* 282. *d.*
40. 6. *Omnis caro fœnum, & omnis gloria hominis &c.* 274. *b.* 733. *e.*
43. 26. *Dic tu prior iniquitates tuas, ut justificeris.* 175. *a.* 646. *d.*
50. 2. *Veni & non erat homo &c.* 211. 2.
52. 5. *Væ vobis, quia propter vos nomen meum blasphematur.* 49. *e.*
56. 10. *Canes muti, non valentes latrare.* 95. *c.*
58. 5. *Non hoc jejunium elegi, dicit Dom. &c.* multa. 63. *a.*
9. *Adhuc loquente te dicam, ecce adsum.* 264. *b.*
65. 24. *Adhuc loquente te, ecce adsum.* 341. *b.* 449. *e.*
66. 2. *Ad quem respiciam nisi ad humilem &c.* 70. *e.*

JEREMIÆ.

CAP. 2. ℣. 13. *Duo mala fecit populus meus &c.* 676. *e.*
3. 7. *Et dixi postquam ipsa scortata est &c.* 449. *c.*
5. 1. *Discurrite & videte si est unus qui faciat judicium &c.* 211. *b.*
8. *Equi emissarii facti sunt, unusquisque. &c.* 95. *c.* 211. *c.*
6. 10. *Cui loquar & testificabor? incircumcisa.* 688. *c.*
7. 1. *Ne ores pro populo hoc &c.* 449. *b.*
17. *Non vides quid ipsi faciunt &c.* 449. *c.*
8. 4. *Num qui cadit, non resurgit &c.* 279. *c.* 450.
9. 8. *Heu mihi Dom. delebis tu reliquias Israel.* 282.
10. 11. *Dii qui cælum & terram non fecerunt, pereant.* 357. *d.*
15. 19. *Qui educit preciosum a vili, quasi os meum erit.* 19. *b.*
17. 5. *Maledictus homo qui spem ponit in homine.* 547. *d.*
18. 7. *Ad summam loquar super gentes, & super &c.* 233. *c.*
23. 23. *Deus appropinquans ego sum, & non &c.* 723. *b.*
31. 29. *Comederunt uvas acerbas &c.* 289. *c.*

BARUCH.

CAP. 3. ℣. 22. *Non est audita in Chanaan hæc sapientia &c.* multa. 685. *b. c.*

EZECHIELIS.

CAP. 9. ℣. 8. *Heu mihi, Domine, delebis tu &c.* 236. *a.*
14. 20. *Si steterint Noe, & Job, & Daniel &c.* 436. *c.*
16. 5. *Pater tuus Amorrhæus &c.* 291. *a.*
48. *Hæc iniquitas Sodomorum, quod in satietate &c.* 4. *c.*
20. *Non morientur patres pro filiis &c.* 239. *d.*
23. *Nolo mortem peccatoris, sed &c.* 18. *d.* 41. *c.* 160. *a.* 190. *a.* 279. *c.* 286. 449. *e.*

DANIELIS.

CAP. 2. ℣. 28. *Non est magorum, Gazarenorum &c.* 666. *d.*
3. 14. *Si vere Sidrac, Misac, & Abdenago &c.* 666. *c.*
92. *Servi Dei excelsi, egredimini.* 504. *d.*
13. 56. *Semen Chanaan, & non Juda.* 291. *a.*

OSEÆ.

CAP. 12. ℣. 10. *Ego visiones multiplicavi, & in manibus &c.* 318. *a.* 565. *e.*

AMOS.

CAP. 6. ℣. 3. *Væ iis qui veniunt ad diem malum dormientes &c.* 6. *b.*
5. *Reputarunt hæc quasi stantia &c.* 693. *d.*
7. 3. *Pœniteat te, Domine, super hoc.* 282. *d.*
8. 11. *Dabo vobis non famem panis, neque sitim &c.* 523. *a.*

JONÆ.

CAP. 3. ℣. 4. *Adhuc tres dies, & Ninive subvertetur.* 226. *c.*
7. *Quis scit si forte pœniteat Deus &c.* 226. *d.*
10. *Quia vidit Deus quod discessit unusquisque a via sua mala.* 229. *a.*

MICHÆÆ.

CAP. 6. ℣. 8. *Quid bonum & quid Dominus req. &c.* 676. *e.*

HABACUC.

CAP. 1. ℣. 3. *Quare ostendisti mihi labores & molestias.* 282. *d.*
13. *Tacebis dum impius devorat justum &c.* 661. *e.*
14. *Facies homines sicut pisces maris &c.* 236. *a.*

AGGÆI.

CAP. 1. ℣. 44. *Vos quidem habitatis in domibus laqueatis &c.* 727. *e.*

ZACHARIÆ.

CAP. 7. ℣. 5. *Ecce anni septuaginta numquid jejunavistis &c.* 29. *d.*

MATTHÆI.

CAP. 3. ℣. 7. *Serpentes, progenies viperarum, quis vobis &c.* 95. *d.* 211. *d.* 311. *a.*
17. *Hic est filius meus dilectus &c.* 478. *c.*
4. 4. *Non in solo pane vivit homo &c.* 7. *d.* 191. *c.*
17. *Cœpit prædicare & dicere pœnitentiam &c.* 681. *b.*
5. 6. *Beati qui esuriunt & sitiunt justitiam &c.* 22. *c.* 217. *a.*
8. *Beati puri corde, quoniam ipsi &c.* 372. *b.* 581. *b.*
16. *Luceat lux vestra coram hominibus, ut &c.* 13. *a.* 50. *a.* 254. *d.* 650. *a.*
20. *Nisi abundaverit justitia &c.* 227. *d.*
22. *Qui irascitur fratri suo sine causa &c.* 278. *d.*
28. *Qui inspicit mulierem &c.* 41. *e.* 122. *a.* 197. *d.* 259. *e.* 769. *d.*
31. *Dico enim vobis, omnis qui dimiserit uxorem &c.* 246. *b.*
34. *Dictum est antiquis, non pejerabis. &c.* 122. *c.*
40. *Et qui tecum judicio contendere &c.* 227. *e.*
44. *Diligite inimicos vestros &c.* 619. *e.*
45. *Si hoc feceritis similes eritis Patri vestro, qui in cælis est, qui solem &c.* multa. 267. *c.* 529. 656.
46. *Nam si diligitis eos qui vos diligunt &c.* 86. *a.* 512. *e.*
6. 11. *Panem nostrum quotidianum &c.* 530. *a.*
17. *Quando jejunas unge caput &c.* 305. *e.*
24. *Remittite hominibus debita &c.* 772. *e.*
33. *Quærite primum regnum Dei. &c.* 228. *c.* 529. 673.
7. 1. *Nolite judicare, ut non judicemini.* 427. *e.*
6. *Ne mittatis margaritas vestras ante porcos &c.* 125. *d.*
22. *Non omnis qui dicit mihi, Domine, Domine, &c.* 2. *d.* 654.
24. *Omnis qui audit hos sermones, & facit &c.* 13. *b.* 40. *b.*
10. 8. *Gratis accepistis, gratis date.* 358. *e.*
9. *Ne possideatis aurum, vel argentum, vel &c.* 529. *b.*
10. *Dignus est operarius alimento suo.* 359. *b.*
23. *Quando persequentur vos, fugite &c.* 507. *e.*
28. *Ne timueritis ab eis qui occidunt corpus &c.* 262. *c.* 324. *a.*
41. *Qui susceperit prophetam in nom. Prophetæ &c.* 433. *a.* 626. 717.
42. *Si quis potum dederit calicem aquæ frigidæ.* 259. *e.*
11. 21. *Væ tibi Chorazim, væ tibi Bethsaida &c.* 233. *a.*
28. *Venite qui laboratis & onerati &c.* 697. *b.*
29. *Discite a me quia mitis sum & hum. &c.* 70. *e.*
12. 27. *Si ego in Beelzebul ejicio dæmonia &c.* 695. *e.*
41. *Viri Ninivitæ exsurgent in judicio &c.* 231. *d.*
13. 43. *Justi fulgebunt sicut sol in regno &c.* 107. *b.*
57. *Non est propheta sine honore, nisi in patria sua.* 321. *d.*
15. 22. *Dom. miserere mei, quia filia &c.* 450. *e.*
28. *O mulier, magna est fides tua &c.* 341. *c.*
16. 26. *Quid prodest homini si totum mundum &c.* 315. *c.*
17. 20. *Hoc genus dæmoniorum non egreditur nisi &c.* 300. *e.*
18. 5. *Qui susceperit unum ex his minimis &c.* 415. *d.*
20. *Ubi duo vel tres congregati sunt &c.* 671. *c.* 740. *b.*
27. *Patientiam habe in me &c.* 264. *e.*
34. *Sic & pater vester cælestis faciet vobis &c.* 266. *d.*
19. 29. *Quisquis reliquerit vel patrem vel matrem &c.* 406. *d.* 692. *e.*
21. 13. *Domus patris mei domus precationis est &c.* 728. *a.*
22. 30. *In resurrectione enim neque nubunt &c.* 196. *b.*
40. *In his enim duobus mandatis &c.* 335. *b.*
23. 2. *Super cathedram Moysi sederunt scribæ &c.* 717. *b.*
8. *Ne vocetis magistrum super terram.* 550. *a.*
25. 13. *Vigilate, quia nescitis diem neque horam.* 498. *a.*
15. *Paterfamilias quidam peregre proficiscens &c.* 412. *a.*
23. *Euge serve bone & fidelis super pauca &c.* 343. *a.* 675.
26. *Serve nequam, oportebat te pecuniam meam &c.* 317. *a.*
34. *Venite benedicti patris mei, in hæreditatem accipite &c.* 19. *a.* 33. *c.* 109. *b.* 342. 346. 421. *e.* 498. *b.* 627. *b.* 668. *b.*
41. *Discedite a me maledicti in ignem &c.* 141. *e.*

LUCÆ.

CAP. 1. ℣. 34. *Quomodo erit mihi istud, quia virum non cognosco.* 493. *d.*
6. 26. *Væ vobis quando benedixerint vobis.* 209. *c.*
10. 19. *Calcate super serpentes.* 143. *e.* 667. *e.*
19. *Ecce dedi vobis potestatem calcandi super serpentes &c.* 425. *a.* 472.
12. 20. *Stulte ista nocte abs te animam &c.* 481. *e.*
43. *Beatus servus ille, quem cum venerit &c.* 382. *b.*
47. *Servus qui scit voluntatem Domini &c.* 40. *a.*
14. 11. *Qui se humiliat, exaltabitur.* 338. *d.*
16. 9. *Facite vobis amicos ex mammona iniquitatis &c.* 21. *d.*
22. *Hiatus magnus est inter nos & vos.* 376. *d.*
17. 10. *Cum omnia feceritis, dicite, servi inutiles &c.* 31. *d.* 186. *a.* 306.
18. 11. *Gratias tibi ago, D. quia non sum sicut cæteri &c.* 775. *b.*
13. *Propitius esto mihi peccatori.* 775. *c.*
28. *Magister, erant apud nos septem fratres &c.* multa. 155. *c.*
23. 42. *Memento mei in regno tuo.* 679. *e.*
43. *Hodie mecum eris in paradiso.* 681. *e.*

JOANNIS.

CAP. 1. ℣. 1. *In principio erat verbum &c.* 16. *d.*
3. *Omnia per ipsum facta sunt &c.* 7. *d.* 647. *c.*
29. *Ecce agnus Dei, qui tollit peccatum mundi.* 679. *b.*
3. 4. *Nisi quis natus fuerit ex aqua &c.* 681. *d.*
16. *Sic Deus dilexit mundum &c.* 256. *c. d.*
18. *Qui non credit in filium, jam judicatus est.* 682. *a.*
4. 14. *Aqua quam ego dabo erit &c.* 447. *b.*
5. 14. *Qui credit in Filium, transivit &c.* 682. *b.*
17. *Pater meus usque modo operatur, & ego operor.* 80. *c.*
39. *Scrutamini Scripturas.* 216. *d.* 372. *d.*
44. *Quomodo vos potestis credere &c.* 228. *b.*
46. *Si crederetis Moysi, crederetis utique & mihi.* 59. *d.* 652. *e.*
7. 38. *Si quis sitit, veniat ad me &c.* 14. *c.*
8. 39. *Si filii Abrahæ essetis, opera Abrahæ &c.* 311. *a.*
56. *Abraham pater vester exsultavit ut videret &c.* 478. *b.*
10. 12. *Potestatem habeo ponendi animam meam &c.* 633. *b.*
29. *Ex manu Dei nullus rapere potest.* 693. *e.*
11. 11. *Lazarus amicus noster dormit.* 290. *c.*
51. *Hoc autem a semetipso non dixit, sed cum esset pontifex &c.* 188. *c.*
12. 3. *Cum exaltatus fuero omnes traham &c.* 348. *c.*
13. 35. *In hoc cognoscent omnes, quod discipuli &c.* 690. *d.*
15. 1. *Ego sum vitis vera, & pater &c.* 638. *d.*
22. *Si non venissem & loquutus fuissem &c.* 317. *a.*
16. 21. *Mulier quando parit tristitiam habet.* 145. *c.*
33. *In mundo afflictionem habebitis, sed confidite.* 330. *b.* 606. *d.*

ACTUUM.

CAP. 3. ℣. 12. *Quid nos intuemini, quasi nostra poten-*

ita &c. 277. a.
4. 16. Quid faciemus hominibus istis? 208. d.
32. Erat omnium cor unum & anima una. 336. a.
5. 29. Obedire oportet Deo magis quam hom. 278. e.
7. 2. Deus gloriæ visus est patri nostro Abraham &c. 308. b. 363. a.
8. 28. Surge & vade ad viam quæ descendit &c. 350. e.
9. 15. Vas electionis est mihi. 307. b.
13. 22. Inveni David filium Jesse virum secundum cor meum. 749. a.
14. 20. Et cum docuissent multos, reversi sunt Lystram &c. 330. a.
21. Per multas afflictiones oportet &c. 606. d.
22. Cum orassent & jejunassent, commendaverunt &c. 301. a.
16. 25. Paulus & Silas media nocte orantes &c. 304. a.
17. 24. Deus qui fecit mundum & omnia quæ in eo sunt 10. c. 647. c.
29. Non debemus existimare auro vel argento &c. 61. d. 654. b.
20. 7. Discessurus in crastino Paulus a Troade &c. 72. a.
27. 22. Bono animo estote viri. Amissio enim animæ nullius &c. multa. 223. a.

EPISTOLARUM PAULI.

Ad Rom. c. 1. ℣. 25. Et venerati sunt colueruntque creaturam &c. 44. a.
26. Invisibilia ejus ex creatione mundi &c. 11. c. 47. b.
32. Qui cum Dei justitiam nossent, quod qui talia faciunt &c. 759. e.
2. 1. Tu autem cur judicas fratrem tuum. 427. e.
4. An divitias bonitatis ejus & patientiæ &c. 233. d.
6. Qui reddet unicuique juxta opera &c. 437. a.
12. Quicumque enim sine lege peccaverunt &c. 150. c. 170. a.
13. Non enim auditores legis justi sunt &c. 2. c. 480. a.
17. Ecce tu judæus cognominaris &c. 684. d.
21. Tu qui doces alium teipsum non doces. 62. e.
29. Cujus laus non ex hominibus sed ex Deo. 307. a.
3. 1. Quid ergo amplius Judæo est. &c. 685. c.
4. 3. Credidit Abraham Deo &c. 258. e. 402. d. 607. b.
11. Et signum dedit circumcisionis. 258. d. 402. e.
5. 3. Non solum autem; sed & gloriamur &c. 743. a.
4. Afflictio patientiam operatur, patientia &c. 605. d.
15. Non sicut delictum, ita & donum. 678. e.
20. Ubi abundavit delictum, superabundavit gratia. 678. e.
8. 8. Qui autem in carne sunt, Deo placere non possunt. 219. d.
18. Non sunt condignæ passiones hujus temp. &c. 242. c.
21. Ipsa creatura liberabitur a servitute &c. 201. c.
24. Quod enim videt quis, quid sperat. 370. c.
26. Quid enim precemur ut oportet, nescimus. 302. c.
32. Qui proprio filio suo non pepercit &c. 346. c. 348. 478. c.
35. Quis nos separabit a caritate Christi. 334. a.
39. Certus sum quod neque angeli, neque principatus &c. multa. 742. e.
11. 33. O altitudo divitiarum, & sapientiæ &c. 28. a.
12. 10. Honore invicem prævenientes. 338. d.
12. Precationi instantes. 714. c.
18. Pacem sectemini cum omnibus &c. 456. a.
19. Date locum iræ. 508. a.
13. 2. Quoniam quisquis resistit potestati &c. 758. a.
3. Si autem vis non timere potestatem. &c. 661. c.
4. Carnis curam ne agatis ad concupiscentias. 74. c.
8. Nemini quidquam debeatis, nisi ut diligatis &c. 232. a.
14. 6. Et qui manducat, Domino manducat &c. 73. d.
16. 20. Deus conteret Satanam sub pedibus vestris. 668. e.
I. ad Corinth. c. 2. ℣. 9. Quæ oculus non vidit, & auris non audivit &c. 257. a. 650. e. 681. a.
4. 5. Nolite ante tempus judicare, donec &c. 741. c.
5. 11. Ebriosi regnum Dei non possidebunt. 3. d.
6. 19. Membra vestra corpus Christi sunt &c. 727. d.
7. 5. Ne fraudetis invicem, nisi in precatione. 301. a.
12. Si quis uxorem habet infidelem &c. multa. 246. a.
13. Si qua mulier virum habet infidelem &c. 665. c.
16. Unde namque scis mulier an virum &c. 146. e.
21. Servus vocatus es, non sit tibi curæ. 666. a.
31. Præterit figura hujus mundi. 360. c. 436. a.
8. 6. Unus Deus pater ex quo omnia &c. 108. a.
11. Et peribit infirmus frater in tua scientia &c. 441. e
13. Si cibus offendit fratrem meum nunquam &c. multa. 50. b.
9. 27. Castigo corpus meum & in ser. &c. 104. d.
10. 11. Hæc scripta sunt ad correptionem nostram &c. 713. e.
12. Qui stare sibi videtur, videat, ne cadat. 279. c.
13. Fidelis autem Deus qui non sinet vos tentari. 247. e.
23. Omnia mihi licent, sed non &c. 50. d.
32. Absque offendiculo estote. 49. c.
11. 3. Caput mulieris vir; erunt enim duo in carnem unam. 630. d.
7. Vir non debet velare caput &c. 61. c. 653. e.
8. Non est enim vir ex muliere, sed &c. 119. c.
12. 2. Scitis quando gentes eratis, ad idola muta &c. 557. d.
8. Alii quidem per spiritum datur sermo sapientiæ &c. 722. a.
15. 9. Minimus sum Apostolorum, & non sum dignus 307. c.
31. Quotidie morior per vestram gloriationem. 87. a. 242. e.
33. Corrumpunt bonos mores colloquia prava. 34. b. 127.
53. Oportet corruptibile hoc induere incorruptionem &c. 371. a. 680. e.
II. ad Corinth. c. 2. ℣. 8. Confirmate in illum caritatem, ne forte &c. 690. c.
15. Bonus odor Christi sumus &c. 258. a.
4. 16. Quanto externus noster homo corrumpitur &c. 5. d. 73. c.
17. Nam momentanea levitas afflictionis nostræ, mire supra modum &c. 238. e.
18. Quæ enim videntur temporalia sunt &c. 243. a. 360. c. 607. a.
5. 14. Caritas Christi detinet nos, judicantes &c. multa. 347. b.
20. Ut reportet unusquisque ea quæ per corpus fiunt &c. 437. a.
6. 16. Inhabitabo in vobis & inambulabo. 727. d.
8. 14. Abundantia tua aliorum inopiam suppleat. 180. e.
11. 21. In quo quis audet, per insipientiam &c. multa. 88. d.
24. In mortibus frequenter: a Judæis quinquies &c. multa. 89. d. 534. d.
12. 8. Ter Dominum rogavi &c. multa. 302. b.
13. 3. Num experimentum quæritis ejus qui &c. 581. b.
Ad Galat. c. 2. ℣. 20. Vivo autem, jam non ego, sed vivit &c. 64. c. 347. c. e. 581. c.
3. 13. Christus nos redimit a maledicto legis. 19. c.
5. 2. Si circumcidimini, Christus nihil vobis proderit. 403. b.
10. Ego confido de vobis quod nihil aliud sentietis &c. 764. d.
22. Caritas, gaudium, pax, longanimitas &c. 31. c.
24. Qui autem Christi sunt carnem suam crucifixerunt &c. 347. d.
6. 1. Considerans teipsum, ne & tu tenteris. 441. d. 688.
Ad Ephes. c. 2. ℣. 6. Conresuscitavit & consedere fecit &c. 652. c.
4. 31. Omnis ira & indignatio & clamor auferatur. 521. b.
5. 4. Omnis vociferatio & furor & blasphemia &c. 122. b.
23. Caput mulieris vir. 111. b.
25. Viri diligite uxores. 660. b.
6. 12. Non est nobis colluctatio adversus sanguinem &c. multa. 19. e. 455. d.
18. Orantes in omni tempore, orate & in spiritu. 301. d.

Ad Philippenf. c. 1. ℣. 23. *Diffolvi & cum Christo esse melius.* 459. *a.*
2. 3. *Alii alios vobis ipsis superiores existimate.* 778. *d.*
4. *Ne quæ vestra sunt considerantes singuli, sed quæ &c.* 50. *d.*
8. *Factus obediens usque ad mortem.* 348. *d.*
Ad Colossenf. c. 1. ℣. 16. *Quia in ipso creata sunt omnia, quæ in cælo &c.* 10. *d.* 647. *c.*
24. *Nunc gaudeo in passionibus &c.* 329. *e.* 743. *a.*
2. 11. *In quo circumcisi estis circumcisione non manuf.* 403. *b.*
3. 5. *Mortificamus membra nostra quæ sunt &c.* 31. *c.* *Fugite avaritiam, quæ est idolorum cultus.* 729. *c.*
I. ad Thessalon. c. 2. ℣. 4. *Cujus gloria non ex hominibus, sed &c.* 39. *a.*
19. *Quæ nostra spes, vel gaudium, vel corona.* 58. *a.*
3. 8. *Tunc nos vivimus, si vos statis in Domino.* 49. *a.*
4. 15. *Ipse Dominus descendet de cælo.* 606. *a.*
5. 11. *Ut possitis unus alterum ædificare.* 58. *a.*
17. *Indesinenter orate.* 714. *c.*
II. ad Thessalon. c. 1. ℣. 11. *De dormientibus nolo vos ignorare &c.* 290. *c.*
I. ad Timoth. c. 1. ℣. 9. *Justo lex non est posita.* 662. *a. b.*
2. 4. *Qui vult omnes homines salvos fieri &c.* 18. *d.* 90. *e.* 286.
8. *In omni loco levantes sanctas manus.* 304. *b.* 320. *c.*
9. *Non in tortis crinibus, aut auro &c.* 191. *e.* 381. *b.* 419. *a.*
11. *Mulier in silentio discat, cum omni &c.* 859. *e.*
14. *Mulier autem seducta in prævaricatione fuit.* 704. *d.* 733.
15. *permanserint in fide & dilectione &c.* 705. *a.*
8. *Si quis suorum & maxime domesticorum curam &c.* 729. *c.*
6. 2. *Qui autem fideles habent dominos &c.* 290. *c.*
5. 8. *Habentes victum & amictum illis contenti erimus.* 152. *c.* 381. *b.*
10. *Radix omnium malorum est avaritia.* 173. *d.*
II. ad Timoth. c. 1. ℣. 5. *Quæ habitavit in avia tua Loïde &c.* 695. *d.*
2. 25. *Ut in mansuetudine erudiantur adversarii si forte &c.* 60. *e.*
3. 12. *Qui volunt pie vivere in Christo Jesu &c.* 606. *e.*
4. 2. *Insta opportune, importune, argue &c.* 72. *a.* 688. *c.*
Ad Titum c. 1. ℣. 16. *Profitentur se nosse Deum, sed factis negant.* 729. *c.*
Ad Hebræos c. 1. ℣. 1. *Multifariam multisque modis &c.* multa. 685. *e.*
2. 16. *Non enim Angelos assumsit, sed semen &c.* 586. *e.*
7. 3. *Sine patre, sine matre, sine genealogia &c.* 357. *a.*
11. 1. *Fides est sperandarum substantia rerum &c.* 370. *b.*
4. *Fide uberiorem hostiam obtulit Abel.* 258. *e.*
7. *Fide oraculo admonitus Noe, de iis &c.* 237. *e.*
8. *Fide vocatus Abram obedivit.* 379. *c.*
9. *Per fidem peregrinus fuit Abraham &c.* 481. *b.*
13. *Juxta fidem mortui sunt hi omnes accepta &c.* 629. *b.* 682. *d.* 694. *c.*
14. *Qui autem talia loquuntur &c.* 736. *b.*
16. *Ideo non confunditur Deus, ut vocetur &c.* 493. *a.* 694. *d.* 735.
17. *Fide obtulit Isaac Abraham &c.* 491. *d.*
21. *Fide Jacob moriens singulos filios Joseph &c.* 630. *e.*
22. *Fide Joseph moriens, de egressione filiorum Israël, &c.* 643. *c.*
37. *Obambulaverunt in melotis, in pellibus &c.* 397. *d.* 431.
12. 14. *Pacem sectemini cum omnibus &c.* 372. *a.*
13. 2. *Hospitalitatis ne obliviscamini, per hanc &c.* 415. *d.* 446. *d.*

JACOBI.

Cap. 2. ℣. 26. *Fides sine operibus mortua est.* 13. *a.*

PETRI.

I. Epist. c. 3. ℣. 15. *Ut parati sitis omni poscenti vos rationem &c.* 26. *d.*
II. Epist. c. 2. ℣. 22. *Homo qui convertitur a peccato &c.* 40. *a.*

INDEX RERUM
TOMI QUARTI.

A

ABEL pastor ovium. 156. c. de primogenitis ovium obtulit. 157. b. Abel ubique celebratur, Cain ab omnibus maledictus habetur. 169. d. e.
Abimelech rex Gerarorum Saram rapuit. 460.
Abnegationis modi varii. 729. c.
Abraham ab Abar hoc est trans. 696. c.
Abraham primo dictus Abram. 691. c.
Abram Abraham vocatus a Deo, qui adjecta litera multorum filiorum patrem indicavit. 403. a.
Abrahæ parentes impii erant & idololatræ. 695. b. ex divina sapientia nomen ipsi indiderunt. 696. a.
Abraham jam senex patriam deserit, & sedes mutat. 212. c. cur Lotum susceperit comitem peregrinationis. 312. a. de tempore adventus ejus in Chananæam difficultas solvitur. 308.
Abraham cur solitudinem præferret civitati. 333. c. ejus modica supellex. 457. c.
Abraham in Ægyptum descendit, ut Ægypti doctor esset. 321. d. mortem timebat. 458. 459. Abrahæ metus quantus in Ægypto. 324. Abraham locuples ex Ægypto rediit. 328. c. 333. doctor omnibus apud quos peregrinabatur. 313. c.
Abrahæ lenitas erga Lotum. 334. Abraham cur trecentos vernaculos secum assumsit. 355. e. Abrahæ pietas : decimas dat de spoliis. 367.
Abraham precatur pro Sodomis. 428. 429. 430. fuit spectator Sodomitici incendii. 448. d.
Abraham quantum hospitalitatem coleret. 415. 416.
Abrahæ sterilitas. 405. a.
Abrahæ virtutem paulatim exercebat Deus. 344. b.
Abraham nonaginta novem annorum quando circumcisus est. 409. a.
Abraham solus cum solo Deo loquitur. 425. d.
Abraham tentatus a Deo quomodo. 474. a. Isaacum ducit immolandum. 475. Abrahæ fortitudo & Isaaci obsequentia. 477. a. Abrahæ sacrificium, figura crucis. 478. b.
Abrahami servus magnam probitatem exhibet. 484. *& seqq.*
Abraham prophetavit. 475. d. 476. c.
Abraham ob modestiam beneficiis afficitur. 365. d.
Abrahæ fides. 379. c. fiducia in Deum. 484. b. c. Abrahæ obedientia. 309. 310. 468. c. 692. c. philosophia & insignis modestia. 335. c. 336.
Abrahami humilitas. 307. e. 338. e. 398. a.
Abrahæ pietas. 345. e. affectus & pietas erga Deum. 320. c. d. mansuetudo & lenitas. 336. d. prudentia. 475. c.
Abraham virtutes omnes possedit. 423. a. idque ante gratiæ tempus. c. spiritualia quærebat. 694. b. discipulis Christi par. 692. d.
Abraham divitias contemnit. 358. a. *& seqq.*
Abraham adamas fortis, Dei athleta. 389. d.
Abrahamo Deus promiserat Palæstinam, ille spectabat cœlum. 694. e.
Abrahæ vita, catena aurea. 362. c. ejus obsequentia. 363. c. ærumnæ. 364. 365. Dei erga eum providentia. 365. a. 366.
Abraham illum honorem habuit, ut Deus sese Deum Abraham diceret. 397.
Abrahæ anni computantur. 396. b. *& seqq.*
Abram transitorem significat & Syrorum lingua, trans, ultra. 692. b.
Abram quid significet Hebraïce. 398. c. *vide notam.* 398.
Accusatio sui, fit remissio criminis. 775. d.
Ada uxor Lamechi. 172. c.
Adagium : pleni ventres, esurientes non noverunt. 668. d.
Adagium, hæc cæcis perspicua sunt. 18. c.
Adam ab Ædem, quod est, terra. 696. c.
Adam sine ullo merito quanta beneficia accepit. 110. c. refutantur qui dicunt, cur Deus mandatum illi dederit, quod sciebat ab illo violandum esse. 111. b. c.
Adami sopor quis. 117. b. c. cur immissus, *ibid.* Adam & Eva ante prævaricationem immortales erant. 131. a. b. ante peccatum caste & continenter vivebant. 155. b. Adam & Eva cur non erubescerent. 120. c.
Adam sine pavore nomen feris indidit. 657. a. Adami sapientia. 112. c. quanta in imponendo brutis nomina. d.
Adam prophetica gratia afflatus dixit *hoc nunc os &c.* 119. 120.
Adam sibi auctor malorum. 120. c. ejus felicitas in paradiso. 121. a.
Adami & Evæ erubescentia ob nuditatem unde orta. 129. d. e. quam insipienter se occultarent a Deo. 135. c. d.
Adamus ante peccatum multa sapientia repletus. 672. a. ex eo probatur quod brutis nomina imposuerit. 672. c. item ex iis quæ Evæ dixit, *ibid.* cognitionem boni & mali habuit ante peccatum. 673. a. id probatur ex mandato, quod accepit. 673. a. b. 677. a.
Adamus an scientiam boni & mali habuerit, antequam comederet de ligno. 113. b. 130. d. 671. d. eam habuisse ab ortu probatur. 671. d.
Adam lapsus ob ignaviam suam. 686. a. cur non statim atque de ligno comedit, mortuus est. 148. c. Adami ab uxore seducti crimen. 129. Adami miserabilis ad Deum responsio. 138. d. Adam mulieris doctor esse debuerat, non discipulus. 139. b. c. Adam se purgat, & culpam in mulierem rejicit. 140. Adam ejectus ex paradiso. 152. cur ex adverso paradisi positus. 154. c.
Adam totum mandatum violavit, Deus non totum ipsi honorem abstulit. 657. c. ejus pœnæ indulgentia admixta. 147. b.
Adamus laboriosam vitam invexit. 668. b.
Adolescentia non est virtutis impedimentum. 583. b.
Adulteri a templo arcebantur. 770. b.
Ægyptii crocodilos, canes & simias colebant ut Deos. 647.
Ægyptiorum lascivus animus. 323. c.
Ærumnæ pro Christo toleratæ sunt gratia, corona, merces. 743. a. b. in ærumnis homo Dei providentiam exspectet. 706. a. Ærumnarum quantum lucrum. 392. c.
Affectus maxime requiritur in oratione. 737. c.
Afflictio signum providentiæ divinæ. 329. d. Afflictiones fortiter ferendæ. 606. d.
Agar prægnans Saram contemnit. 388. c. d.
Agar cum Ismaele servatur a Deo. 469.
Agonothetæ fiebant pueri admodum juvenes. 728. c.
Ἀγῶνος pacta & conditiones in tabulis positæ. 489. b. c.
Amici vox jucunda. 777. a.
Amicis utiliores inimici. 774. c.
Amor Dei commendatur. 278. c.
Amor divinæ doctrinæ spiritualis sanitatis signum. 114. d.
Amor inimicorum, redemtio maxima peccatorum. 30. a. superat pene naturam humanam. 757. a. magnum & arduum præceptum. 30. a. sed in supremum culmen educit. 30. c. magnam erga Deum fiduciam indit. *Ibid.*
Angeli incorporei. 195. e. cur humana figura appareant. 565. d.
Angelos non cum filiabus hominum commixtos esse probatur. 195. c. d. *vide notam.*
Angelorum & archangelorum est ministrare, non participem esse consilii. 653. b. Angelorum non est consilium dare, sed accipere & ministerium implere. 60. a.
Angeli vi educunt Lot ex Sodomis. 444. e.
Angeli nusquam vocantur filii Dei. 195. c. *vide notam ibi.*
Animæ nihil comparandum. 315. c. Anima corpore præstantior. 19. d. cur post corpus creata. 102. b.
Animam hominis ex Dei substantia esse quidam dicebant : ii confutantur. 101. a.
Animam hominis quidam dicebant in vilissimorum brutorum substantiam transire : ii confutantur. 101. a.
Anima pro toto homine aliquando accipitur. 625. a. Anima natura sua immortalis. 681. a. incorporea. 102. b. anima bruti in sanguine ejus. 102. b.
Animæ incorporeæ sapientia. 113. c.
Animæ nostræ nobilitas non labefactanda. 98. a. b.
Anima opus habet spirituali cibo. 29. b. Animæ cibi spirituales numquam marcescunt. 192. d. e.
Anima fervida nullo impedimento a virtutis exercitio removetur. 437. c. d.
Anima curanda ut corpus. 190. d. e. 191. Anima quomodo curanda. 191. d. e. Animæ indumentum eleemosyna. 191. d. e. ornatus ejus preces, lacrymæ, peccatorum confessio. 191. d. Animæ fortis officia quæ. 207. d.
Animæ quam corporis morbis facilius medemur. 424. c.
Anima semel captiva & subjecta peccato, monita non audit. 161. d.
Animarum pastores negligentes increpantur. 558. d.
Animæ decorem Deus quærit. 683. a.
Anima adolescentium, domus Dei esse debet. 727. d.
Animæ sanctorum priusquam cadant resurgunt. 756. e.
Anima quotidiana admonitione indiget. 81. e.
Animalia cur alia bina, alia septena in arcam inducta. 225.
Annæ matris Samuelis historia. 705. c.
Annæ sacrificium comparatur cum sacerdotis sacrificio. 726. a. Anna facta sacerdotissa. 726. a.
Annæ patientia. 715. 726. c. d. Anna contumeliam fert libenter. 718. c.
Annæ fides. 720. d.
Anna per multos annos tulit ærumnam,

712. c.
Annæ fervor & pietas. 708. c. d. ejus animi moderatio. 709. b. c.
Annæ anima quam pulcra. 732. e.
Anna per calamitatem illustrior facta. 724. e.
Annæ virtutes præclaræ. 743. b. c. Anna pratum virtutum. 721. d. Annæ oratio. 707. e. volavit in cælum. 721. e. explicatur. 133. c. Annæ in precibus assiduitas & vigilantia. 713. d.
Anna preces, fidem, lacrymas offerens, optatum consequuta est. 722. d. Ad naturæ dominum confugit. 712. a.
Annæ amor erga Deum. 706. c.
Anna utero gestabat prophetam & sacerdotem. 713. a.
Anna multos peperit filios. 713. c.
Anna simul mater & pater Samuelis. 712. d. docet quo pacto sint liberi educandi. 722. c. non doluit a Samuele sejuncta. 724. c.
Anna gemino stimulo amoris erga Samuelem flagrabat, altero naturæ, altero gratiæ. 723. e.
Anna celebratur ubique gentium. 734. a. b. itemque in oppidis, in agris, in domibus, in castris, in navibus, in officinis. 734. a. b.
Anni centum viginti qui memorantur in historia Noæ non intelligendi de termino vitæ hominum; sed de spatio dato ad resipiscentiam. 199. a. *vide notam.* p. 198.
Anni a visione Abrahæ, usque ad egressum ex Ægypto. 376. 377. *vide notam.*
Anomœi substantiam unigeniti & dignitatem Spiritus sancti imminuere tentabant. 28. b.
Anthropomorphitæ confutantur. 60. c. 61.
Antiochenorum fervens audiendi studium. 99. a. b.
Antiocheni Chrysostomi dictis commoti pœnitentia ducuntur. 42. c. lacrymantur. 768. a.
Antiochenorum frequentia in concionibus Chrysostomi. 456. b.
Antiocheni templi Christianorum admirabile tectum. 42. b.
Antiochenos objurgat Chrysostomus ob ignaviam & nequitiam. 228.
Antiocheni libenter Circum petebant. 730. d. eos circensia spectacula frequentantes objurgat Chrysostomus. 769. 770. 771. Ad circenses ludos etiam in quadragesima occurrebant, quos ideo vituperat Chrysostomus. 39. d.
Apostoli undecim piscatores, illiterati, Christi leges ubique plantarunt. 276. c. d. multa passi. *Ibid.*
Apostoli cur flagellati gauderent. 208. d.
Ararat montes. 249. a.
Arca cur longo tempore facta. 220. b. c. d.
Arcus in nubibus a Deo datus Iris dictus. 272. a.
Arguendum est, sed non semper. 688. c.
Ariani non parem Filii cum Patre dignitatem admittebant. 62. a.
Ariani confutantur. 60. b.
Asinus immundus censebatur tempore Chrysostomi. 225. a.
Aspectus impudici quam vitandi. 769. d.
Assur ex Cham ortus. *Vide notam.* 293.
Astris omnia quidam insulse adscribebant. 36. c.
Avaritia insatiabilis ebrietas. 202. d. 203.
Avaritiæ flamma. 482. a.
Avaritia impugnatur. 380. b.
Avari & raptores notantur. 480. e.
Auditorum paucitas ne contristet concionatorem. 741. a.
Auditorum benevolentia necessaria concionanti. 456. e.
Aunan filius Judæ malus coram Domino occiditur a Deo. 591. d.
Aures custodiendæ, quomodo. 29. c.
Auxilium Deus non negat facienti quod in se est. 423. e. 424.
Auxilium supernum petendum, humanum non quærendum. 547. d.
Auxilio Dei nobis semper opus est. 743. c. sine auxilio divino nihil prorsus recte agere possumus, etsi millies enitamur. 569. b.
Auxilio superno muniti in nullo lædimur. 555. d.

B

BABYLONIÆ & Palæstinæ limes est Euphrates. 692. c.
Balaam coactus futura prædixit. 698. a.
Baptismus nos a cæteris gentibus segregat. 403. c.
Baptismi circumcisio. 410. a.
Baptismi donum omnium peccatorum remissionem affert. 256. d.
Beatus prædicandus, non qui inimicum ulciscitur, sed qui inimico parcit. 763.
Benedictionis fructus sunt filii Annæ. 727. b.
Benedictio Dei in scripturis memorata quæ. 53. d. e.
Benedictio Dei post diluvium, amplior illa quæ initio mundi. 261. 262.
Benedictiones patrum in Ecclesia. 740. b.
Beneficentiæ ratio a Deo non reposcenda. 743. d.
Beneficia Dei quomodo se habeant. 255. 735. a. Beneficiorum Dei monumenta in scriptura. 566. d. Beneficiorum memores esse oportet. 742. d.
Beneficium pro maleficio reddere quam magnum. 749. d.
Beneficia cordatos plus emendant quam supplicia. 70. c.
Beneficia inimicis præstita, sunt peccatorum remissio. 983. c.
Beneficia Davidis in Saulem. 749. c.
Beneficum & servatorem suum Davidem Saul occidere tentat. 752. d. e.
Benevolentia Davidis erga Saülem. 751. b.
Benevolus Davidis erga suos animus. 765. b.
Benjamini ortus. 579. c.
Blasphemandi causam præbentes grandis pœna manet. 50. a.
Bonum quid est? obedientia. Malum quid est? inobedientia. 676. e.
Bona nobis a Deo præparata omnem intellectum superant. 256. a.
Bona inexspectata jucundiora. 620. d.
Bonorum operum lætitia. 732
Buxeum habere colorem, quid sit. 649. b. *Vide notam.*

C

CÆLESTIS vitæ felicitas. 728. d.
Cælum cur perfectum productum sit; terra vero informis facta, paulatim exornata sit. 12. b. 649. c. d.
Cælum cataractas non habet. 235. a.
Cæli multi non erant secundum Chrysostomum. 25. d. 26. *vide notam.*
Cælum in plurali ab Hebræis enunciatur. 26. c.
Caïn agricola. 156. c. tristitia affectus quomodo. 158. e. primus ex invido homicida. 584. d.
Cain scientiam mali habuit antequam fratrem occideret. 677. e. post cædem patratam indignatur ac mentitur. 677. b.
Cain primus mortuum Adamo exhibuit. 177. c.
Caini feritas & sanguinarius animus. 163. Caini peccatum majus peccato Adami. 165. d.
Caïn obvia quæque sine delectu obtulit. 157. c.
Cain semper gemens & tremens in exemplum cæterorum. 166. c.
Caini intempestiva confessio. 166. d. 167.
Cain supplicio patris non melior factus. 245. a.
Cain ubique maledictus habetur, Abel ubique celebratur. 169. d. e. Caïnum immortalia tormenta exceperunt. 170. a. in Caïno septem ultiones quæ. 163. c. 169.
Cain cur habitaverit e regione Edem. 171. c.
Cain putatur uxorem duxisse sororem suam. 172. a.
Calumniam patientes non despicit Deus. 552. b.
Canes colebantur ut dii ab Ægyptiis. 647. a.
Caritas erga proximum sincera quæ. 690. e. caritate vincere proximum debemus. 31. a.
Caro carnales viros in scriptura significat. 197. b.
Carnium esus post diluvium cœpit. 262. a. 270. b.
Castitas maxime ornat juvenes. 710. c.
Castitati puerorum advigilandum. 710. a.
Catechumenos Chrysostomus instituit. 91. c.
Celebritatum externarum ratio. 740. c. d.
Centesimæ fœnus quid 21. b *vide notam ibi. Centesima centum mensibus sortem æquabat.* & p. 650. d.
Centuplum quid. 21. b. c.
Certaminum & palæstræ modus. 651. e. 652. a.
Cham cur filius Noæ junior dicatur. 288. d. Cham peccante, cur filius Chanaan maledicitur. 275. b. Chami peccatum omni venia indignum. 661. a. Cham servus fratrum effectus ob improbitatem. 290. a. 660. d.
Cham libidinis accusatus. 275. a. Chami salacitas. 292. c. nequitia & impudentia. 285. c.
Chanaan cur maledicitur patre Cham peccante. 275. b. 288. e. 289. Chanaan peccante cur ad totum genus pœna transiit. 664. e. 665.
Chananææ historia in exemplum allata. 386. c. 387.
Chananæa mulier alienigena accessit ad medicum animarum. 450. e. ejus fides mirabilis. 387. c. d. 451. constantia. 341. c.
Cherubim cum flammeo gladio paradisum custodiens. Cur gladius ille versatilis dicitur. 155. a.
Chorearchæ sive Chorearum præfecti fiebant pueri admodum juvenes. 728. c.
Christus olim in figura apparebat; sed postea vere incarnatus est. 565. e. 566 a.
Christi adventus causa. 256. d. Christus ex virgine natus obumbrante Spiritu sancto. 494. Christi œconomia tota propter nostram salutem. 215. d. e.
Christus ex semine Judæ. 592. c. nonnisi pro salute humani generis factus homo. 19. b. Crucem suscepit ut nos a maledicto liberaret. 19. b. longe plura bona intulit quam diabolus mala. 679. c.
Christi doctrina ubique terrarum effusa. 276. b. Christus vitam promisit unde fugit dolor. 668. b. Christo soli vivendum. 347. c. 348.
Christus similitudines rerum sensibilium usurpabat. 107. a. jejunium quadraginta dierum celebravit. 5. a. cur quadraginta tantum diebus jejunaverit. 5. b.
Christiani officia. 71. a. b.
Christiani non suam solum, sed & aliorum salutem curent. 13. d. 19. b. Christiani proximos monere debent. 730. a. b.
Christiani erga omnes humani esse debent. 266. c. d.
Christiani vita consonare debet cum fidei dogmatibus. 13. a. nihil prosunt ei dogmata, si vitam negligat. 105. a.
Christiani quidam improbi gentilium conversioni obstaculo erant. 56. c.
Christianis licet inter gentes versari, quomodo. 410. a.
Christianus quotidie debet in virtute & morum emendatione proficere. 86. e. 87.
Christiani domus quasi Ecclesia esse debet. 12. d. 673. d. 674. c.
Christianorum mensa quænam sit oportet. 682. e. 683. a.
Christianus quo signo internoscatur 690. d. Christiani veri nulli visibilium sunt affixi, omnia ipsis umbra & somnium reputantur. 57. b. Christiano per totam vitam certandum est. 32. d.
Christianus de lucro & de damno proximorum rationem daturus. 57. c.
Christiani debent scripturas sacras legere ipsasque meditari. 190.
Christianis majora promissa sunt, quam Abrahamo. 370. e.
Christianorum priscorum concordia. 336. a.
Chrysostomus dolet quod sine fructu concionetur. 40. d.
Chrysostomus Flagrat amore Pauli. 88. a.
Chrysostomus auditores suos ad pœnitentiam deducit. 42. c.
Chrysostomus auditores suos ad lacrymas usque movet. 768. a.
Chrysostomi solicitudo erga omnes. 66. e.
Chrysostomus Antiochenos objurgat, quod ad lucernas quæ accendebantur versi a concione audienda averterentur. 662. c.
Chrysostomi auditores avidi doctrinæ plau-

sibus illum excipiunt. 23. a. b. 268. b. 674. c.
Chrysostomus plausus rejicit. 2. b. 523. d.
Chrysostomus objurgat Antiochenos ob ignaviam & nequitiam. 228.
Chrysostomus vult eos qui spectatores circensium fuerant a sacro conventu arcere. 768. e. queritur Antiochenos ludorum equestrium spectaculo nimis deditos esse. 410. c. objurgat Antiochenos circensia spectacula frequentantes. 769. 770. 771.
Chrysostomi solicitudo de profectu auditorum. 269. c. 317.
Chrysostomus gaudet de profectu. 304. e. queritur de paucitate auditorum. 739. d. lætatur ob frequentiam. 22. b.
Chrysostomus auditores minatur, se ecclesiasticas pœnas inducturum, nisi a circensibus abstineant. 42. d.
Chrysostomus repetit dicta concionis præcedentis in gratiam eorum qui abfuerant. 687. b.
Chrysostomi humilitas. 99. a. 651. e.
Chrysostomus Flaviano præsente concionatur. 683. d.
Chrysostomus magnam seriem homiliarum ab se habitarum commemorat. 331.
Chrysostomus multas conciones ab se habitas memorat. 701.
Chrysostomus homiliam habuit de muliere Samaritana. 447. a. b. Circa diem festum Paschæ quo tempore celebrandum esset, concionatus erat. 91. d. Catechumenos instituit. 91. c. semel in hebdomada conciones habebat cum de Anna ageret. 730. b. homiliam habuit contra Judæos qui discipulos Domini incusabant. 569. d.
Chrysostomi conciones contra gentiles. 701. b.
Chrysostomus circa diem Paschæ concionatus. 91. d.
Chrysostomus homiliam habuit in Publicanum & in Matthæum. 521. e.
Circenses ludi quam turpi a spectacula admixta haberent. 40. c. d. Circensium ludorum damnum. 731. c. Circum libenter petebant Antiocheni. 730. d. in circensibus mulieres erant ad inescandos viros adornatæ. 769. e. a Circensibus avocat Chrysostomus. 49. a. Circenses ludi ex se quidpiam mali habent. 42. a. Circensium ludorum spectaculum vituperatur. 39. d. 40.
Circumcisio data signi gratia. 400. c. Cur data Judæis. 401. Judæos a cæteris gentibus segregabat. 403. c.
Circumcisio merum signum erat. 258. 409. d. nihil perficere potest ad animæ salutem. 258. c. nihil animæ confert boni. 402. b.
Citharœdi post epulas introducti. 686. b.
Cogitationes quomodo domandæ. 656. a. b.
Columba quomodo repererit olivæ ramum. 250.
Compunctio animi ad peccata delenda requiritur. 175. e.
Concionator etsi auditorem non flectat, non fraudatur mercede sua. 411. d. eo quod non ei credatur, ne abstineat a concionando. 22. a. etiamsi nemo attendat debet semina jacere. 739. d.
Concionatoris officium circa morbos animæ. 748. a. b. Concionatorem ne contristet auditorum paucitas. 741. a.
Conciones Chrysostomi contra Gentiles. 701. b.
Conciones etiam post cibum adeundæ. 71. e. quantum profanis conventibus meliores. 670. e.
Concionem qui cum voluptate audit se ad opera exhibenda paratum ostendit. 674. c.
Conciones spiritualis mensa. 169. b. nihil prosunt sine bonis operibus. 85. d. 86. 87.
Concionum materiæ. 671. b.
Concionum quis fructus esse debet. 178. c.
Concordia virum inter & uxorem commendatur. 324. c.
Concordia conjugalis quantum bonum. 459. e. 460.
Concordia omnium bonorum radix. 460 a.
Concupiscentia quantorum malorum causa. 572. d. e. 573. mala bestia 442. b. etiam in Ecclesiæ cœtu adrepit. 770. a.
Confessio non solum per fidem, sed etiam per opera. 729. c.
Confessio peccatorum. 33. d. 70. e. 74. a. 86. e. 264. c. 294. a. 450. b.
Confessio peccatorum. 175. b. est abolitio delictorum. *ibid.* c. 176. quomodo fiat. 737. e. vulnera medico ostendenda. 301. b.
Confitendum est. 175. c. Confessionem peccatorum Deus expetit. 164. a. b. Confessione & pœnitentia purganda peccata. 770. b.
Conjugium verum quodnam. 325. a. in conjugio concordia magna optanda. 541. a.
Conjugum officia. 390. b.
Conscientiæ incorruptum judicium. 34. c. Conscientia magistra humanæ naturæ. 512. c. Conscientia unus ex doctoribus nostris. 522. 703. c.
Conscientia examinanda quomodo. 84. d. 582. b.
Conscientia bona sinceram voluptatem parit. 740. d. Conscientia bona festum maximum. 740. c.
Conscientiæ accusatio. 164. d. Conscientia damnat conscium peccati. 610. d. incorruptus judex. 134. c. quem nemo lavere potest. *ibid.* nec permittit ut peccati obliviscamur. 134.
Consuetudo recepta non purgat a peccato. 540. d.
Contentiones & rixæ vitandæ. 334. e.
Contritio cordis ad peccata delenda requiritur. 175. e.
Contumeliis affici an sit intolerabile. 774. c.
Contumeliæ quomodo ferendæ. 718. c. Contumelia si juste afficeris, erratum corrige; si injuste, fer patienter. 774. c.
Convitia occasio sunt adipiscendæ gloriæ. 716. c.
Convivium quod a precatione cœptum in precationem desinit, nunquam deficiet. 719. b.
Cornu in scriptura potentiam, gloriam, claritatem significat. 733. d.
Coronæ dantur pro ratione operum. 437. a.
Corona justitiæ ei qui parcit inimicis. 762. a.
Corpus natura sua mortale. 681. a.
Corporis forma quam fluxa. 274. a.
Corpus pro toto homine aliquando accipitur. 625. a.
Crapula mortem parit. 4. b. nihil lucri, sed ingens damnum affert. 3. c. captivam facit animam. 6. a. multos morbos gignit. 74. b. gula damnatur. 372. e.
Creationis narratio cum multo ordine facta. 52. b.
Creator ex creaturis cognoscitur. 10. b.
Creaturas adorare quam stultum sit. 47. b. c.
Creatura est unus ex doctoribus nostris. 703. c.
Creaturarum nulla sine utilitate facta. 53. a. 54.
Criminis remissio ex accusatione sui. 775. d.
Crocodili colebantur ut dii ab Ægyptiis. 647. a.
Crucis lignum omnia mala sustulit 678. e.
Crucis lignum plura invexit bona, quam a principio fuerant invecta mala. 679. b.
Crucis lignum quantum differat a ligno scientiæ boni & mali. 132. d.
Crucis figura est sacrificium Abrahæ. 478. b.
Crucem & sepulturam Christi Jacob prædicit. 638. b.
Cupiditates superat is qui scripturam animo versat. 759. a.
Cupiditati imperare magnum, aliorum cupiditatem sedare majus. 755. c.
Cupiditas habendi damnabilis. 203. c.

D

DÆMON non audet eos qui in spiritualibus occupantur adoriri. 373. c.
Dæmon subjectus homini. 472. d. cum videt animam de rebus divinis solicitam, ab illa resilit. 114. a. in vigilantes non prævalet, sed in desides. 21. a.
Dæmon ipse non potest nos ad iram concitare, si philosophari velimus. 776. b.
Daniel a leonibus Dei metu servatus. 555. b. intrepidus inter leones. 238. non metuebat feras. 667. b. multos eripuit a morte. 436. d.
Danielis jejunium. 4. e.
Davidis cum Goliath monomachia. 470. 471.
Davidis vox prostravit alienigenam. 777. c.
David reipublicæ servator. 750. d.
Davidis virtus ex Samuelis ad illum responsione perspicitur. 776. b.
David fugit a facie Saülis. 753. d. e. ex insidiis Saülis tripla quadruplaque martyrii corona redimitus. 774. a. Davidi nihil nocuit Saülis odium. 773. d.
David Saülem in se peccantem quodammodo excusat. 764. e. Davidis major victoria cum Saülem servavit, quam cum Goliath occidit. 761. c. David Saülem occidere volentes coercuit. 760. d. Saüli corporis custos fuit. *ibid.* Davidis Saüli parcentis tanta gloria, quanta trium puerorum. 762. b. David immolans iram sacrificium Deo offert. 761. b.
David Sauli parcit inimico sibi. 716. d. honorifice appellat inimicum. 758. b. Davidis mansuetudo erga filium Saülis. 782. c. 783. beneficia in Saulem. 749. e.
David ob servatum Saülem magna præmia recepit. 763. e. David a Saüle filiorum tutor relinquitur. 782. c. Davidis luctus ob mortem Saulis. 767. a.
David in calamitate quam in solio mirabilior. 716. a.
David eo magis spectandus quod in lege veteri difficilior esset virtus quam in nova. 772. e. legem ipsam mansuetudine superabat. 756. c. imo & legem Apostolicam. 778. a.
Davidis benevolus erga suos animus. 763. b.
David non effertur ob prosperum successum. 752. a. ejus magnanimitas. 750. 766. a. ejus mansuetudo d. unius Dei voluntatem spectabat. 766. e.
David accensus Dei desiderio. 735. b. Davidis patientia & tolerantia. 715. d. 775. a. modestia. 753. b. in Davidis labiis Dei gratia residebat. 761. a.
David infinitis dignus coronis. 751. e. Dei suffragio laudatus. 749. b. David exemplar humanitatis. 749. a. virtutis specimen. 772. a. ab omnibus imitandus. 758. d. e.
David rex media nocte surgebat. 303. b. ejus lacrymæ. *ibid.* omnia quæ gesserat divino muneri. 764. a.
Deborra nutrix Rebeccæ cur cum Jacobo ageret. 576. b.
Decimas se daturum vovet Jacob. 529. e. 531. c.
Deliciæ morbos pariunt. 744. e.
Denominationes ex quibusdam casibus acceptæ. 678. a.
Desidia grave malum. 110. a. ea facit ut facilia videantur difficilia. *ibid.*
Desperandum numquam est. 279. c.
Deus & Dominus in scriptura parem habent significationem. 108. a. b. c.
Deus, simplex, incompositus figura carens. 101. c. Dei ineffabilis essentia. 19. c. Deus non habet formam humanam. Confutantur ii qui illud dicerent. 653. e. Dei essentia non potest humana mente efformari. 654. b. c. Dei sapientia quanta. 561. a.
Dei potentia unde demonstratur. 702. a. est incomprehensibilis. 237. c. ineffabilis. 15. e. immensa & mirabilis. 94. b. c. quanta. 604. d.
Deus ubique adorandus. 320. c. optimus architectus. 118. e. omnia novit antequam fiant. 17. a. Cur dicatur, *& vidit Deus lucem, quod esset bona*. 17. a.
Deus non ideo interrogat quod ignoret. 164. e. quomodo videt quidpiam. 27. b. Deo indignum est ascendere & descendere. 578. e. Deus descendisse dicitur ut videret turrim, ut doceamur non judicandum esse ex auditu. 298. b. De Deo, cogitante, secum reputante, pœnitente, verba in scriptura, non sunt ad literam accipienda. 200. Deus corporeis oculis non videtur. 397. a.
Deus nullum habet corpus. 60. 61. quomodo dicatur ambulare. 134. b.
Dei nutui omnia cedunt. 465. 466. Deo non potest imponi. 767. a.
Deum condigne nec homines nec Cherubim & Seraphim celebrare possunt. 254. b.
Deus & Dominus dicuntur de Patre & Filio. 118. b.
Dei opera cum intelligentia & ratione facta

ta, ut probatur exemplis multis. 83. ea digne laudare non potest homo. 35. d.
Dei sapientia in rebus creandis. 43. b. creatoris magnitudo ex rebus creatis conspicitur. 645. d. Deo omnia possibilia. 465. a. Deus verbo simplici omnia produxit. 66. b. Dei ineffabilis potentia in creando elucet. 24. d.
Deus propter hominem omnia creavit. 46. c. cur non omnia produxerit uno die. 17. e. 18. cur cælum perfectum produxerit, terram autem paulatim condiderit. 649. c. d.
Dei opificia non curiosius investiganda. 53. d. Deus cur dixerit, *Faciamus hominem*, non, Fiat homo. 652. b. Deus nos creavit ut salvos faciat. 18. d. e. quomodo requieverit die septimo. 80. c. ad imaginem Dei creari quid. 183. a.
Deus quomodo Adamo & Evæ vestes pelliceas fecerit. 151. d. Dei misericordia erga Adamum & Evam. 140. e. a Deo immissa pœna Adamo admonitio potius est, quam punitio. 142. c. Deus Abelis oblationem acceptam habuit, non item Caini. 157. e. 158. Dei pactum cum Noe. 271. a. ejus erga Abrahamum benevolentia maxima. 311. c. quomodo ab Abraham visus est. 317. e. 318. quomodo videri possit. *ibid.*
Deus est omnium Deus: cur dicatur, Deus Abraham &c. 510. b. 735. c. Dei benignitas erga Abraham. 426. a. b. ejus munificentia erga eundem. 342. b. c.
Dei providentia erga Josephum. 598. d.
Deus hominem in mundum, quasi in regiam omnibus rebus instructam induxit. 55. c.
Dei egregii artificis sapientia. 36. a. Deus verbo & præcepto omnia condidit. 16. a. 36. c. Dei opera nostratum cogitationum imbecillitatem superant. 9. d. 96. c. d. Dei opera omnia valde bona. 78.
Deus secundum voluntatem suam creaturas moderatur. 35. a. quomodo requiescere dicitur. 79. d. e.
Deus ipse per prophetarum linguam loquitur. 16. b. 115. c.
Dei gratia in Davidis labiis residebat. 761. a. Deus agonothetes Davidis. 754. d.
Dei præcepto cuncta obediunt. 276. a.
Dei ineffabilis indulgentia erga Caïnum. 159. b.
Deus a principio quo pacto homines instituerit. 701. c. Dei ineffabilis benignitas erga genus nostrum. 55. a. 77. 99. e. 100. 243.
Deus fons clementiæ beneficia nobis confert, etiam nescies. 253. b. c. per literas agit cum hominibus. 646. Dei patientia. 137. c. Dei erga homines indulgentia. 136. c. d. e. Dei ingens misericordia. 149. 234. c. 298. 300.
Dei clementia. 429. tolerantia ineffabilis. 430. a.
Deus non spectat suam dignitatem, sed nostram infirmitatem. 502. a. Deus quantam humani generis rationem habeat. 182. c.
Dei quanta bonitas & providentia. 273. a.
Dei providentia erga hominem. 77. c. liberalitas quanta. 110. e.
Deus hominem quantum honoraverit. 200. d.
Dei benevolentia viis diversis acquiritur. 73. a
Deus transformat naturam ut vult. 241. b. quantam salutis humanæ curam gerat. 256. nihil ita curat ut animarum salutem. 18. d.
Deus potest illa dare quæ supra naturam sunt. 395. c.
Dei gratia efficit ut omnia bene succedant. 599. c.
Deus necessitatem non imponit. 161. c.
Deus gratiarum actionem exigit a nobis. 509. b.
Dei est res desperatas restituere. 328. a.
Deus desiderantem animam bonis cumulat. 22. d.
Deus quantam suorum curam gerat. 463. 554. c.
Deus omnia facit propter nostram utilitatem. 109. a & salutem. 342. e.
Deus etiam peccatoribus benignus, quanto magis justis. 273. a.
Dei dispensationes non curiose inquirendæ. 208. a.
Deus interdum per indignos futura prædicit. 188. b.
Deus solus timendus. 597. b.
Dei auxilio munito viro nihil fortius. 470.
Deus cur permittat bonos cum malis vivere. 34. b.
Deus nihil sic requirit, ut gratum animum. 253. a.
Dei decretum nihil impedit. 605. b.
Deus hominem eum solum vocat qui virtutem colit. 211. b.
Dei amor commendatur. 278. c.
Deus non deserit eos quos sinit affligi. 319. a. petitiones non statim implet, quare. 386. c. impedimenta interponi sinit, ut suam magis declaret virtutem. 585. d.
Deus per adversarios efficit ut fides crescat. 276. b. propositum animi spectat. 158. c. minando prædicit ne inducat mala. 226. b.
Deus nec ad gratiam, nec per odium judicat. 749. b.
Dei unius voluntas spectanda. 766. e.
Dei beneficia quomodo se habeant. 735. a. Deus nobiscum certat beneficiis. 344. a. animum attendit magis quam opera. 259. c. non minus suppliciis, quam beneficiis suam ostendit providentiam. 153. e.
Deus non despicit eos, qui calumniam patiuntur. 552. b. Deus non semper in adversis nos manere sinit. 407. d. neque semper in prosperis. *ibid.* nihil supra vires nostras exigit. 72. c.
Deus parva magnis remunerat. 252. 341. a. Dei promissio fide dignior, quam ipsa possessio. 531. e. Deus liberalitate sua nostras petitiones transcendit. 622. Deus sese purgat apud homines. 646. b. c.
Deus scit quid nobis expediat, nos ignoramus. 302.
Dei præsidio niti quantum sit. 577.
Deus non cooperatur mendacio. 516. c.
Deus solet admonere antequam puniat. 298. e.
Deus proborum causa patienter fert peccatores. 430. e. propter justos etiam alios servat. 222. c.
Deus post minas differt pœnam. 197. d. pœnas infert peccatis minores. 278. b.
Dei prædictiones nequeunt impediri. 587. d. Deus prædicit pœnas, ne inferat. 234. b. Deus cum pœnas immittit, beneficio afficit. 244. b.
Deus peccatum contra se facilius remittit, quam peccatum contra proximum. 245. d.
Deus medicus noster est & pater. 163. c. eo quem Deus juvat nihil fortius. 507. d.
Deum habentibus amicum, omnia facilia erunt. 561. b.
Deus cooperari nos vult auxilio suo. 516. a.
Deum ad ultionem invocare, quam indignum Christiano. 757. c.
Deus cur hostes nobis tradat. 755. e.
Deo juvante, omnia feliciter succedunt. 533. a.
Dei offensa magis timenda quam ulla gehenna. 742. d.
Dei servos elementa reverentur. 95. a.
Dei cultus non talis apud nos qualis apud Judæos. 738. a. b.
Deus cur nos sinat affligi. 342. d.
Deus glorificatur per recta dogmata & per bonum vitæ institutum. 650. a.
Deum ut placemus, non multo egemus tempore. 264. a.
Deum colit qui colit servos Dei. 461. a.
Deos Labani furatur Rachel. 553. d. 556. d.
Diabolus primo homini invidet. 4. b.
Diabolus statim a primo condito homine insidias ipsi paravit. 136. a.
Diabolus non arguendus, sed noster ignarus animus. 215. a. Diabolus in mundo relictus, ut nos cautiores simus. *ibid.*
Diaboli tela quæ? 20. d.
Diabolus sub serpentis figura mentitus est Evæ. 676. c. d.
Diabolus gaudet cum nos per iracundiam inter nos pugnamus. 761. c. fugit cum videt nos sobrios & vigiles. 51. b.
Diabolus mala bestia. 305. b.
Dies septimus a Deo benedictus. 80. a. etiam alii dies benedicti. *ibid.*
Dignitates quam fluxæ. 274. b.
Diluvium vocatur requies. 399. b. *vide notam.* p. 398. ante diluvium corruptio quanta hominum. 220.
Diluvium cur per quadraginta dies. 227. in diluvio, cur bruta cum hominibus perierint. 221. e.
Diluvium malitiam resecuit. 696. e. in diluvio cur bruta cum hominibus perierint. 240. b. c.
Diluvium mors fuit, mors vero quies. 696. d.
Dionymi ii qui sunt duplici nomine appellati. 692. a.
Disciplina cælesti imbuendi juvenes. 728. c.
Discordia malum ingens. 354. c.
Dives mortuus largius vermi pabulum. 746. e.
Diviti quam pauperi minus suavis somnus. 745. b.
Divites in deliciis viventes sæpe miseriores mendicis. 745. e.
Divitiæ spirituales eo magis augentur, quo magis impenduntur. 331. e. 332. a.
Divitiæ fugitivæ. 274. a. Divitiæ supervacuæ in pauperes effundendæ. 530. d. non in superfluis impendendæ. 487. e.
Divitiæ præsentes despiciendæ ut futuras assequamur. 360. a.
Divitiæ veræ quæ. 633. d. Divitiæ otium pariunt. 744. b. Divitiæ in manibus pauperum tutæ. 434. c.
Divitiæ non per se malæ, nisi malus eorum sit usus. 634. b. c.
Divitiæ spirituales certæ, stabiles, quas nemo surripere potest. 85. terrenæ vero fluxæ & instabiles. 85. a. b. imo & noxiæ. *Ibid.*
Divitiarum amor arx & colophon malorum. 178. e.
Divitiarum contemtus. 497. d. e.
Divitiarum vanitas. 571. d.
Doctores duo nobis a principio dati, creatura & conscientia. 703. c.
Doctor ex discipulorum profectu lætus. 58. a.
Doctorum admonitiones cum scripturarum lectione. 523. b.
Doctrinæ desiderium indicium est spiritualis profectus. 317. c.
Doctrina sancta quanto studio adeunda. 217. a.
Doctrinam in concione acceptam unusquisque debet aliis impertire. 675. 676.
Dogmata spiritualia communia omnibus proponuntur. 281. e.
Dogmata divina quantum humanis antecellant. 372. e.
Dogmatum veritati bona opera adjici debent. 654. d.
Dominus & Deus dicuntur de Patre & Filio. 118. b.
Dominus ad mensam vocatur cum ex mensa eleemosyna datur. 686. d.
Domus Christiani ceu Ecclesia esse debet. 673. d. 674. c.
Dona Dei numquam negligenda. 497. d.
Doni non magnitudo, sed dantis animus spectatur. 341. b.

E

EBRIETAS nihil lucri, sed magnum damnum affert. 3. c. Ebrietas meretrix & turpitudinis mater. 700. e. dæmon voluntarius. 287. b. Ebrii dæmoniacis similes, *ibid.*
Ebrietas gravissimum malum. 72. c. 284. b. in sacra scripr. non semper temulentiam, sed aliquando satietatem significat. 284. e. 285.
Ebrietas captivam facit animam. 6. a.
Ecclesia est officina medicinæ spiritualis. 2. c. medicorum officina. 316. c. mercatus spiritualis. *Ibid.*
Ecclesiæ frequentandæ. 739. a.
Ecclesiæ corpus per membrorum conjunctionem nutritur. 691. a.
Ecclesiæ conventus quam festivi, quam læti. 670. d. e.
Ecstasis quid. 375. c.
Educatio liberorum mulieri maxime convenit. 705. b.
Elcanæ amor erga Annam uxorem. 707. c.
Eleemosyna commendatur. 33. c. 179. c. d. 301. 668. c. 669. 683. b.
Eleemosyna plusquam alia omnia exstinguit peccatum. 343. d. Eleemosyna eroganda. 433. e. 434. magis quam ullum

aliud nos eximere potest a gehenna. 315. e.
Eleemosynæ vis magna. 536. a. b. Eleemosyna usuræ genus admirandum. 21. b. lucrum quantum. 650. d. e.
Eleemosyna vestimentum animæ. 191. d. ejusque ornatus. 192.
Eleemosynæ æquatur patientiæ meritum. 773. e.
Eleemosynæ magnitudo unde pendatur. 536. e. quanta bona conciliet. 537. est sementis mirabilis. *ibid.*
Elementa servos Dei reverentur. 95. a.
Eli prudentia. 720. c. Eli cur suspicatus sit Annam fuisse ebriam. 718. e.
Eli nimia lenitate filios coarguit. 576. d. e.
Elias melote indutus ditior Achabo rege. 431. e.
Enoch ob pietatem translatus. 187. b. quo ipsum transtulerit Deus non possumus scire, *Ibid.*
Enoch cur translatus. 222. c.
Enos laudatur. 185. b. speravit in nomine Domini. 177. e.
Ephraïm & Manasse adoptati. 631. b.
Equestrium ludorum spectaculum vituperatur. 39. d.
Er filius Judæ malus coram Domino, occiditur a Deo. 591. d.
Esaïas quomodo viderit Deum sedentem. 318. a.
Esau ingratus animus. 497. c. quomodo benedicatur. 520. b.
Esau progenies. 580. c.
Esau victus & placatus humilitate Jacobi fratris sui. 567. c.
Eva vitam significat. 150. a.
Eva cur non metuerit serpentem. 68. d. spe vana inflata serpenti credidit. 118. a diabolo decepta sub forma serpentis. 124. d. e. 125. Evæ imprudentia, *ibid.* 126. 127. ad Deum se purgat & culpam in serpentem rejicit. 140.
Eva Adamo subjicitur in pœnam peccati. 145. d. e. Evæ immissa a Deo pœna. 144. solatio admixta. 144. d. Evam pœna inflicta meliorem reddidit. 156. a.
Evæ luctus de occiso Abele. 177. b.
Eva laudatur de imposito Seth nomine. 184. d.
Eunuchus reginæ Æthiopum laudatur a studio & lectione scripturarum. 350. 351.
Euphrates limes Palæstinæ & Babyloniæ. 692. c.
Examen conscientiæ. 29. c. 84. d. 229. b. 582. b.
Exempli boni quantus fructus. 57. a.
Exemplum malum etiam Gentilibus & Judæis nocebat, quomodo. 49. c.
Ezechias supinus in lecto cubans orabat. 738. e.

F

FACULTATES nostræ tunc maxime nostræ sunt quando non nobis, sed pauperibus eas possidemus. 650. b.
Fama humana non magni facienda. 39. a.
Famæ alienæ parcendum. 428. b.
Fecunditas mulierum a Deo est. 543.
Fecunditas mulieris ex Deo. 706. d.
Felicitas vitæ cælestis. 728. d.
Feræ & reptilia quare creata. 54. b.
Festum agere semper possumus. 740. d. e.
Festum maximum conscientia bona. 740. c.
Festorum ornatus veri. 740. b.
Festa martyrum. 701 a.
Fidei definitio. 370. b.
Fidei oculi non sentiunt visibilia. 228. c. quam acute videant. 274. c.
Fides oculis mentis utitur. 607. a.
Fides & fiducia Abrahæ. 383. d.
Filii pii quandoque ex impiis patribus. 695. d. Filii pravi abdicabantur a parentibus. 704.
Filiorum educatio curanda. 576. c.
Filii parentes cur honorare debeant. 663. a. quod præmium exhibiti honoris, *ibid.*
Filios appellat scriptura omnem generationem. 518. b.
Filiis quæ divitiæ congregandæ. 729. b.
Filii Seth filii Dei, Filii Cain, filii hominum vocantur. 196. c.
Filio Dei dictum est, *Faciamus hominem*, non vero angelis. 653. c.
Firmamentum quid sit vix cognosci potest. 25. a.
Flaviani episcopi Antiocheni laudes. 650. a. ejus hospitalitas erga eos qui pro veritate pellebantur. 650. b. Flaviano præsente concionatur Chrysostomus. 683. d. Flavianus cum multis pastoribus, (forte episcopis) Chrysostomum concionantem audit. 683. d. Flaviani reditus Constantipoli. 701. a.
Fratrum seu proximi cura suscipienda. 441. b. in fratrem qui peccat in Christum peccat. 50. c. Fratrum vel minimus non contemnendus. 50. e.
Funera divitum & pauperum quæ & qualia. 746. c. d. e. Funeris modus apud Ægyptios. 640. e.

G

GEMMÆ ex profundo maris educebantur. 65. d. Gemmarum vanitas & inutilitas. 655. c.
Genealogiæ modus optimus. 214. a.
Generatio filiorum imago resurrectionis. 156. b.
Genesis cur vocatur liber generationis cæli & terræ. 92. b. c.
Gentiles quidam dicebant materiam præexistere. 11. a. Gentilium creaturas adorantium stultitia. 47. b. c. 646. a. Gentilium amentia in animalium rerumque vilium cultu. 56. a.
Genua flectenda ad orandum. 739. a.
Gerarenorum in Isaacum invidia. 506. e.
Gigantes in scriptura quinam. 199. a.
Gloria a Deo vera gloria est. 733. e.
Gloria vana damnabilis. 203. c. quantum malum. 38. a. ex bonis operibus cavenda. 305. e. 306. d. Gloria inani nihil turpius ei qui honore præveniri vult. 778. b.
Gloria humana virtutem sequitur. 38. d.
Gloriam Domini non a nobis tantum, sed & ab aliis elicere oportet. 50. b.
Gratia non unum peccatum, sed multa sustulit. 679. b. facilia reddit ea quæ sunt difficilia. 525. d. Gratia Spiritus varia & multiplex. 722. b. Gratia requirit eos qui ipsam largiter suscipiant. 123. d.
Gratia Spiritus templa facit, ut ubique nobis precandi facultas sit. 738. a.
Gratia Dei adamante solidiores efficit. 23. d. Gratia superna fomitem concupiscentiæ restinguit. 455. c. Gratia Dei efficit ut omnia bene succedant. 599. c. Gratia quærit eos qui se suscipiant. 66. a. post gratiam Dei studio nostro bene agere possumus. 214. e.
Gratiæ divinæ auxilium præveniens. 522. a. Gratia Dei non adjuti, nihil boni agere possumus. 241. d. e. Gratia naturam vincit. 724. d.
Gratiæ mensa varia & multiformis. 722. a.
Gratia Spiritûs liberalis est in omnes sese effundens. 448. a. in Gratiæ lege omnia perfectiora. 749. c.
Gratia divina comitatur Josephum. 595. a.
Gratia Dei. *Vide*, Auxilium Dei.
Gratiarum actio in tentationibus quantum bonum. 605. d. Gratiarum actionem Deus exigit a nobis. 509. b.
Gratiæ agendæ Deo pro beneficiis. 70. b. 253. c. 254. 255. post cibum sumtum. 719. c.
Gratia Dei in Davidis labiis residebat. 761. a.
Gula & crapula damnantur. 72. b. 379. e. gulædamna. 380.
Gymnasiarchi, sive gymnasiorum præfecti fiebant pueri admodum juvenes. 728. c.

H

HÆRETICI qui negabant incarnationem confutantur. 566.
Hebdomada ante Pascha cur vocetur magna. 294. b. c. in hebdomada magna jussu imperatorum justitium indictum. 294. d.
Heber primum mundi servavit idioma. 300. c.
Hebræorum lingua scriptum fuit initio vetus testamentum. 25. e. 26.
Heli. Vide Eli.
Heva. V. Eva.
Homicidii radix invidia. 524. a.
Homo semper feris formidabilis. 656. d. non omnino ipsis dominatur quia a dominatu excidit. 656 e. a principio omnino ipsis dominabatur. *ibid.* & 657. dominatur feris quomodo. 67. b. & *seqq.* Homo ratione dominii ad imaginem Dei factus. *ibid.* quomodo similis Deo efficiatur. *Ibid.*
Homo factus ex terra & aqua, reformatur ex aqua & Spiritu. 681. d. Hominem Deus quantum honoraverit. 200. d. propter hominem omnia fiunt. 119. a.
Homo quo pacto ad imaginem & similitudinem Dei factus. 59. & *seqq.*
Homo animal admirabile omni creatura præstantius. 652. c. præstantior toto mundo: cur post omnes creaturas producatur. 652. d. in mundum, quasi in regiam omnibus rebus instructam inductus. 55. c. Homo dignissimum animal pro quo alia omnia facta sunt, *ibid.*
Homines filii Dei vocantur in scripturis. 195. c. 196. d. ad hominis usum omnia creata sunt. 46. c.
Homo in quo feris præstet. 671. e. 672.
Homo cur post elementa creatus. 59. d. ut rex civitatem ingressurus, jam ornatam. *ibid.*
Hominem cur obnoxium morbis Deus esse voluerit. 703. a.
Homo nescit ut oportet frui bonis. 154. d. quomodo similis Deo possit fieri. 656. a. potest, si velit, fieri mansuetus & lenis. 656. c. Homo non est qui non movetur misericordiâ erga proximum. 688. b.
Homo quomodo imago & similitudo Dei dicatur. 653. e. 654.
Hominem qui seipsum non lædit, nec amicus, nec inimicus, nec diabolus lædere possunt. 776. a.
Homo qui laboravit pro futuris bonis, necessario coronas & præmia consequitur. 694. a.
Homini peccanti Deus reliquit solatium jumentorum. 69. 658. a.
Homo magna peccatorum sarcina onustus, non potest intrare per angustam portam. 203. e.
Homo spiritualis quis. 689. c. Homine peccante etiam cum illo bruta pœnam sustinuerunt. 201. b. Homini antequam fieret honorem indidit Deus. 658. d. Hominis in honorem omnia facta. 248 a. Homini utilis est timor bestiarum. 657. c.
Homo cur imbecillior multis creaturis. 702. Homini lapso Deus usum jumentorum reliquit. 69. c. Homo ad malum declinans, feras imitatur. 162. b. Hominum genus inconstans & mutabile. 38 b. Hominum corruptio ante diluvium. 200. Homines mali graviter ferunt aliorum felicitatem. 196. a. Hominum fama non magni facienda. 39. a.
Homines plerumque ex suo animo de aliis judicant. 765. c. Homo libertate arbitrii donatus. 161. c. Homo non potest imaginem Dei in mente efformare. 654. b. c. Homines cordatos magis alliciunt beneficia quam pœnæ ad præcepta servanda. 273. a. Hominum interitus quies vocatur, quomodo. 188. d. e. 189.
Honore afficit Deus subditos suos quomodo. 658. e. Honore nos invicem prævenire debemus. 778. b.
Horæ majores vel minores pro longitudine dierum. 294. a.
Hospites sumus in terra. 694. d.
Hospitalitatis merces. 432. e. Hospitalitas commendatur. 446. c. d. Hospitalitatis bonum. 415. 416. 417. Hospitalitatis præmium. 420. e. 421. d. 422. a.
Hospitalitas commendatur. 433. Hospitalitatis bonum. 432. a. Hospitalitatis merces Loto data. 443. a. Hospitalitas. Labani. 487.
Humana natura majora semper appetit. 295. d.
Humanæ res nondum recte advenerunt, & avolarunt. 6. d.
Humanitate nihil potentius. 779. d.
Humanitas commendatur. 393. d.
Humanitatis exemplar David. 749. a.
Humilis nunquam ira commovetur, nunquam proximo succenset. 70. e.
Humilitas commendatur. 338. e. vera quæ 339. a. b. basis & fundamentum bonorum operum. 359. c.

J

Jacob supplantationem sonat. 519. d. Jacob benedictionem subripuit fratri ex Dei nutu. 515. & seqq. Jacobi pius & gratus erga Deum animus. 579. ærumnæ variæ. 624. d. e. obedientia & pietas. 575. b.
Jacob quantum Rachelem amaverit. 533. c. d. Racheli de sterilitate querenti prudenter respondet. 545. b.
Jacobi philosophia seu vita aspera. 526. e. fortitudo animi. 553. c. mansuetudo. 549. b. 551. b.
Jacob petit a Deo ut suas promissiones impleat. 563. Fratrem suum Esau placare studet. 564. cum angelo luctatur. 564. Jacob adorat Esau fratrem suum. 567. a. humilitate vicit fratrem suum 567. c.
Jacob Israel nominatus. 691. e.
Jacobi anima grata & pia memorque beneficiorum Domini. 632. c.
Jacob deos alienos sustulit de familia sua. 575. c. d.
Jacob quantum Josephum amaret. 614. b.
Jacob vovet se decimas daturum. 529. c.
Jacob ægre dimittit Benjaminum, ut in Ægyptum pergat. 612. Jacobi lætitia cum audivit Josephi incolumitatem. 620. d.
Jacob cæcus, oculis mentis videbat. 631. c. Jacobi benedictiones in filios. 636. & seqq. Jacob prædicit crucem & sepulturam Christi. 638. b. Jacobi mors cum miraculo conjuncta. 640. d. Jacob cur voluerit in patria sepeliri. 629. c.
Jacobus & Joannes filii tonitrui. 691. e.
Japheti benedictio a patre. 291.
Japheti & Semi probitas & honestas. 285. e. 286.
Idola recte muta dicuntur. 557. d.
Jejunium verum declinare a malis, & ad bona transire. 73. e. 122. a.
Jejunium temperantiæ parens. 670. d. est fons omnis philosophiæ. 670. d. animarum tranquillitas, senum decor, adolescentium pædagogus, continentium magister. 8. a. b.
Jejunium jucundum volentibus philosophari, 645. a. veri comparatur, ibid. cur jucundum jejunium. 645. b. quasi festum habendum est. 2. b. jejunii bona. ibid. nihil prodest sine aliis bonis operibus. 73. b. 85. 86.
Jejunium, portus animarum nostrarum. 3. e. animæ alimentum est, quomodo. 5. d. leviorem reddit mentem, ibid. in jejunio confessio emittenda, & eleemosyna eroganda. 63. d. jejunii tempore, majus virtutis studium habendum. 230. c.
Jejunii preconia. 73. c.
Jejunium subsidio precationis eget. 301. a. Jejunii præclara facinora. 4. d. motus animi sedat. 645. b. quasi medicina habendum. 3. a. b. Jejunii bona quanta. 700. a. non prodest improbis. 29. e.
Jejunium quadraginta dierum Moyses & Helias servarunt. 4. d. e. quadraginta dierum ipse Christus celebravit. 5. a.
Jejunium quadraginta dierum erat tempore Chrysostomi. 699. b. Jejunii memoria utilis. 699. b. 700.
Jejunium primo homini præceptum. 41.
Jejunio Ninivitæ Deum placarunt. 4. e.
Jejunium Danielis. 4. e.
Ignis e mensa sacra egrediens. 229. quid. Vide notam.
Ignominiam non effugit is qui pœnam effugit. 734. c.
Immisericordes in somnis vexantur. 670. a.
Imperatoriæ literæ quanta cum reverentia acciperentur & legerentur. 107. d. 447. d. Vide notam ibi.
Imperatorum tituli in libellis supplicibus. 708. a.
Imperatores jejunabant in quadragesima. 8. c.
Imperatores in medio hippodromi sedebant. 39. a.
Improbi primæ ætatis ex catalogo scripturarum expuncti. 182. d.
Improborum consuetudo multum nocet. 34. a.
Improbos non homines appellat scriptura. 210. e.
Incarnationis veritas declaratur. 566. a.
Increpandum est sed non semper. 688. c.
Infideles etiam prophetant. 398. d. 490. b.
Inimicis quantumvis scelestis parcendum. 772. c.
Inimicis præstita beneficia, sunt peccatorum remissio. 783. c. Inimicorum amor redemtio maxima peccatorum. 30. a. Inimicos beneficiis placare possumus. 773. c. sibi conciliare magna virtus. 567. d.
Inimici non odiosis nominibus appellandi. 758. d. Inimicum honorifice appellat David. 758. b.
Inimico parcere, nihil tutius; inimicum ulcisci, nihil periculosius. 762. e.
Inimici utiliores amicis. 774. e. 775.
Inimici vox invisa. 777. a.
Inimico in manus incidenti parcendum. 756. a.
Inimicum vitæ insidiantem patienter ferre æquatur martyrio. 774. a.
Initiati hæc verba dicebant: *Dimitte nobis, sicut & nos dimittimus*. 268. a.
Injuriæ & irrisiones quomodo ferendæ. 207. e. Injuriam qui facit lacrymis dignior quam qui patitur. 780. e. Injuriam dimittere minus est quam hostem sibi conciliare. 779. b. c. Injuriarum remissio magna nobis beneficia parit. 267.
Injuriarum recordatio quantum malum. 748. d. e. Injuriarum oblivionem docet Chrysostomus. 768. a.
Intercessio & invocatio sanctorum. 449. b. 450. c.
Invidia quantum malum. 584. a. Invidiæ morbus & ejus effectus. 471. d. e. 472.
Invidia radix homicidii. 524. a. nihil cum ratione operatur. 507. a. felicitatem aliorum suam putat infelicitatem. 507. a.
Invocatio & intercessio sanctorum. 449. b.
Joannem Baptistam imitari possumus. 98. c.
Joannes decollatus. 630. a.
Joannes Chrysost. vide Chrysostomus.
Joannes tonitrui filius. 10. d. Evang. sublimiorem doctrinam tradit, quare. 16. c. d. creaturas omnes commemoravit initio Evangelii. 647. c.
Joannes Evang. & Paulus perfectiora quam Moyses tradidere. 10. 11.
Job vere homo. 212. a. b.
Job multis salutis auctor fuit. 436. d.
Jobi uxor a diabolo immissa ut gravius tentaret illum. 717. e.
Jobel Pater habitantium in tabernaculis pastorum. 172. c.
Jonathas filius Saul diligebat David vehementer. 752. b.
Joseph cur dicatur, *vir assequens*. 595. c. cur invidiosus dicatur. 639. c. Josephi candor. 585. a. ejus somnia. ibid.
Joseph venditus Ismaelitis. 588. c.
Joseph figura Christi. 586. d. 587. divinam gratiam comitem habebat. 595. a.
Joseph pulcher ab uxore heri sui tentatus. 596. ejus castitas, ibid. & seqq. Josephi continentia comparatur cum Babylonica fornace. 455. c.
Josephi religio & pietas. 608. a. Josephi virtus admirabilis. 619. c.
Joseph in carcerem conjectus præfectum carceris sibi conciliavit. 600. c.
Joseph interpres somniorum. 602. d. 604. & seqq.
Joseph in mercedem patientiæ ad regia palatia ascendit. 608. a.
Joseph Psomthomphanec, id est occultorum cognitor dictus. 606. a.
Joseph obliviscitur injurias. 602. a. Josephi clementia erga fratres. 642. b. qui ipsum non agnoverunt. 609. & peccatum suum agnoscunt. 611. a. b.
Joseph prævidet redituros Hebræos in terram promissionis. 642. e.
Josephi anni in Scriptura enumerati. 643. a.
Iræ exardescentis pravus effectus. 521. 777. b.
Iram sedare in nostra est potestate. 780. a. ex ira Davidis, quam ille sedavit, ejus virtutem cognoscimus. 765. e.
Iris arcus in nubibus. 272. a.
Isaaci ortus. 465.
Isaac cur offerri voluerit Deus. 491. e. Isaaci immolandi mansuetudo & obsequentia. 477. a.
Isaaci patientia. 508. e.
Isaaci putei ex quibusdam casibus denominati. 678. a.
Isaac precatur pro conjuge sterili. 492.
Isaac viginti annis orando perseverat. 495. a. Isaac prohibetur a Deo ne in Ægyptum eat. 501.
Isaias. vide Esaias.
Ismael ejectus a Sara. 487. 488. servatur a Deo. 469.
Israel significat, videns Deum. 565. a.
Jubal demonstravit psalterium & citharam. 172. c.
Judæ benedictio Christum præsignat. 637. c.
Judæi confutantur dicentes illud, *faciamus hominem* ad angelum dictum esse. 59. e. 653. a. Judæi dicebant vesperam esse initium sequentis diei. 37. c.
Judæi Mosi se credere dicunt, sed mentiuntur. 651. e.
Judæi in umbra degebant. 581. e.
Judæi umbræ assident, & lucernæ addicti sunt. 37. c. 91. c.
Judæi insani circumcisionem servant. 401. c.
Judæi se filios esse Abrahæ gloriabantur. 311. a.
Judicium non ex auditu reddendum. 298. b. Judicium hominum non curandum. 4. a.
Judicia Domini semper in mente versanda. 202. e.
Jurandi mos ponendo manum subter femur, vel subter lumbum. 482. e. 483. a. *vide notam*. p. 482.
Juramenta fugienda. 122. c. 701. b. de juramentis multas conciones habuerat Chrysostomus. 748. b. c.
Jurare nec in re justa nec in injusta licet. 122. c.
Justitiam qui esuriunt, quæ cupiunt assequuntur. 217. b.
Justitium indictum in hebdomada sancta. 294. d.
Justi veteris legis juxta fidem mortui. 694. c.
Justi omnes in hac vita quasi peregrinantes sunt. 624. c.
Justus absque festo festum agit. 740. d.
Justus dicitur is qui omnem virtutem complectitur. 212. e.
Justorum obedientiam quomodo exercet Deus. 527. e.
Justorum virtus thesauro similis. 362. b.
Justorum vita probos mores docet. 526. d.
Justo nec lex nec princeps positus est. 662. a.
Juvenes maxime ornat castitas. 710. c.
Juvenes a spectaculis arcendi quare. 710. b.
Juvenes quantam perniciem ex theatris contrahebant. 731.
Juvenes imbuendi disciplina cælesti. 728. c.
Juvenes uxoribus jungendi antequam in luxuria implicentur. 574. c.
Juventus ad malum proclivis. 571. b.
Juventus malum quando rectæ rationis freno caret. 572. b.

K

Κύβοι seu tesserarum lusus. 48. a.

L

Labani Deos furatur Rachel. 553. d. Laban idolorum cultui deditus, tamen moderatus. 540. c.
Labium unum sermonem unum significat. 295. c.
Labores minuit spes bonorum. 635. d.
Lacrymæ rigant plantam orationis. 721. d.
Lacrymæ ex gaudio. 623. c.
Lacrymæ in precando quam acceptæ Deo. 733. a.
Lamech ex genere Caïn filius Mathusalæ. 172. c. confitetur peccatum suum. 173. 174.
Lamech pater Noæ futura prævidit. 188. a. b. non justus, nec Deo probatus, nomen filio prophetice imposuit. 696. b.
Lampades sive lucernæ in Ecclesia accendebantur. 662. c.
Lapides preciosi nullam inducunt utilitatem. 106 c.
Lapidum preciosorum vanitas. 655. c.
Lapides & ligna dii appellati a Gentilibus. 56. b.
Latro cur in paradisum introductus. 679. c. uno verbo prolato, sola fide exhibita in paradisum ante Apostolos insiliit. Ibid.
Latro quomodo ingressus in regnum cælorum. 682. d.
Latro pendens in cruce oratione regnum

cælorum impetravit. 738. e. ingressus est in paradisum non cum corpore. 680. c.
Laudare delinquentes longe plus est quam delinquere. 760. a. Laudare virtute præditos prodest. 759. d. e. Laudare improbos, supplicium parit. 759. e.
Laus hominum quam fluxa. 38. b. Laudes hominum non curandæ. 209. c. Laudari Christianus ab omnibus nequit. *ibid.* c.
Lazari exemplum inhumanis proponitur. 670. b.
Lectio scripturæ sacræ thesauro comparatur. 14. a. Lectio scripturarum ingens bonum. 349. c. 450. quantam consolationem afferat. 279. d. e. 280. Lectione sacra nihil jucundius. 682. d. 636. b.
Leones cicures reddebant antiqui. 656. b. c. & per forum ducebant, *ibid.* 68. a.
Leones arte cicures & mansueti reddebantur tempore Chrysostomi. 773. b.
Lex data est ut umbra: non peccata tollit, sed demonstrat. 594. a.
Lex lucerna, lux & vita. 684. c. quanta bona attulerit. 684. e. 685. a. in lege veteri virtus difficilior. 772. c.
Lex fons sapientiæ. 685. b. spiritualis ac divina erat. 685. c.
Lex an sit causa peccati. 684. b. in subsidium data est. 684. b. Lex per ipsum Deum data. 685. e. 686. a. Lex non accusanda. 684. b.
Lex nova: in lege nova majus philosophiæ studium, majora certamina. 6. a. in lege gratiæ omnia perfectiora. 749. c.
Leges sunt ipsorum principum principes. 662. a. Leges laudamus cum nobis conscii criminis non sumus. 664. a.
Libelli supplices imperatoribus oblati. 708. a.
Liberalitas Dei in homines. 121. d.
Liberalitas in pauperes exhibenda. 20. b.
Liberorum & domesticorum cuique est ratio reddenda. 673 c.
Liberum arbitrium. 140. c. homini inditum 194. d. vel coronamur vel damnamur secundum animi propositum. 171. a.
Liberum arbitrium virtutem & vitium parit. 695. e.
Liberum arbitrium nobis dedit Deus 174. d.
Liberi arbitrii major vis quam naturæ. 604. a.
Libertas arbitrii homini data. 161. e.
Lignum scientiæ boni & mali cur sic dictum. 129. & seqq. 676. & seqq.
Lignum vitæ cur sic appellatum. 153. c.
Lignum vitæ in paradiso. 104. c.
Lingua diligenter custodienda. 20. b. quomodo custodienda. 29. 6.
Literæ imperatoriæ quanta cum reverentia acciperentur & legerentur. 446. d.
Lot cur ab Abraham susceptus comes peregrinationis. 312. a. Lot juvenis separatur ab Abrahamo. 337. c. d. Sodoma petit, non advertens incolarum nequitiam. 338. a.
Lotum cur in Sodomis Deus habitare voluerit. 439. Loto nihil profuit Sodomorum habitationem deligere. 354. b.
Lot cur in captivitatem abductus. 355. a.
Loti hospitalitas. 435.
Lot vi eductus ex Sodomis ab Angelis. 444. e.
Loti virtus quanta. 437. c.
Loti uxor in statuam salis versa. 446. b. 448.
Lot excusatur ab ebrietate neque Lot neque filiæ ejus damnandæ. 453. d. e. 454.
Loti filiæ excusantur a concubitu cum patre. 453.
Lucernæ sive lampades in Ecclesia accendebantur. 662. c.
Luctus Davidis ob mortem Saülis. 767. c.
Ludimagistri prius elementa docent, quam syllabas. 748. d.
Lunæ & solis utilitas. 45. a. b.
Luxus in vestibus tempore Chrysostomi. 152. b. 320. b. Luxus mulierum quantus tempore Chrysostomi. 419. a.
Luxus vestium damnatur maxime in mulieribus. 381.

M

MAGISTRATUS quasi pædagogi sunt. 661. d. cur in mundo sint constituti, *ibid.*
Malum quid est? inobedientia. 676. e.
Mala melius novimus postquam ea perpetravimus. 677. c.
Malorum consuetudo nihil nocet sobriis & virtutis studiosis. 193. d. e.
Manichæus Deum creatorem esse negabat. 649. a. dicebat materiam præexistere. 11. a.
Manichæi dicunt materiam non factam fuisse. 648. a. veritatem mendacii accusant. 648. a. materiam quasi non factam adorabant. 645. e.
Manichæi canes muti & rabidi speciem præ se ferebant modestiæ. 680. b. negabant resurrectionem. 680. b. Manichæi ex his verbis, *hodie mecum eris in paradiso*, inferebant jam factam esse retributionem, & supervacuam fore resurrectionem, ii refutantur. 680. b.
Mansuetudo vera quæ. 508. b. quantum bonum. 720. c.
Mansuetudo commendatur. 339. e. 340. b. 393. d. Mansuetudine nihil validius. 548. b. Mansuetudinis robur. 511. a. Mansuetudine nihil violentius. 568. d.
Marcion dicebat materiam præexistere. 11. a. Deum creatorem esse negabat. 649. a.
Martyres cur beatos vocamus. 743. a.
Martyrum festivitates. 701. a.
Matrem non tam partus, quam educatio efficit. 704. e. 705. a.
Medici multa ex feris & reptilibus ad medicinam colligunt. 54. e.
Melchi regnum significat. 356. e.
Melchisedec rex justitiæ. 356. e. quomodo sine genealogia. 357. a. quomodo sacerdos. 356. e. typus Christi. 757. a.
Melchisedeci sacrificium figura Christi. 367. b.
Memoriæ sui relinquendæ ratio optima a piis operibus petita. 297. d.
Memoriæ æternæ cupiditas apud homines. 296. c. d.
Mensæ sacræ participes esse non licebat quibusdam. 769. b. ad mensam quomodo vocandus Dominus. 682. e.
Mensa Christianorum quænam sit oportet. 682. e. 683. a. Mensa sit justitia referta, & eleemosynæ fructibus abundans. 686. d.
Mensæ spiritualis a corporali discrimen. 674. a.
Metempsychosis rejicitur. 101. a.
Meum & tuum litium & contentionis occasio. 336. a.
Misericordia Dei 298. e. ineffabilis. 149. b. Misericordiam Dei. in vita præsenti semper possumus consequi. 436. b. Misericordia erga peccatores. 689. e.
Monachi sæculo renunciarunt. 189. e.
Monumenta ab hominibus ad memoriam æternam structa. 296. c. d. 297.
Morbus animi facilius curatur quam corporis. 424. e.
Morbi divites potius invadunt quam pauperes. 745. d.
Morbi hominibus cur immissi. 703. a.
Mores quomodo emendandi. 85. e. 86.
Mors pallida æquo pulsat pede pauperum tabernas, regumque turres. 746. b.
Mors divitum avarorum, quam funesta. 204. a. b.
Mors quo sensu quies est malis. 697. a.
Mortis nostræ diem cur nobis incertum voluerit esse Deus. 498. c.
Mors Christi immortalitatem nobis donavit. 459. a.
Mors sanctorum preciosa, mors peccatorum pessima. 629. d. e.
Mors liberat a certaminibus & vinculis. 368. e.
Mori in peregrino loco miserum non est. 629. c.
Mortem olim terribilem nunc Christiani despiciunt. 458. c.
Mors Christianorum est somnus; consummatio & quies. 641. e.
Moyses magnus propheta. 24. b. Spiritu sancto inspirante loquebatur (auctor Pentateuchi). *ibid.* & 491. b. c. in quo differat ab aliis Prophetis. 9. b. illi futura prædixerunt, hic Deo instigante præterita narravit. *ibid.*
Moses docuit prima elementa. 10. e.
Moyses in Genesi nihil superfluum admiscet. 15. a.
Moyses cur de Angelis & Archangelis non loquatur. 646. e. 547. quomodo precatus est Deum. 714. e.
Mulæ argento fulgentibus cervicibus tempore Chrysostomi. 490. b.
Mulier adjutrix viri quomodo. 112. a. b. ante inobedientiam par viro, post inobedientiam subdita. 659. a. b. c. d.
Mulieres cur Eva peccante damnatæ. 664. d. 665.
Mulier quomodo adjutrix viri. 116. viro non inferior. 116. d. Mulieris officium quodnam. 660. a.
Mulier subjecta viro quare. 660. a. b. Mulierem quo sensu Paulus docere non permittat. 665. c. Mulier fidelis docere debet virum infidelem. 665. d. e.
Mulier docere non permittitur quare. 660. a. Mulieri maxime convenit educatio liberorum. 705. b.
Mulier gloria viri est. 654. b. Mulier non dicitur ad imaginem & similitudinem Dei facta quare. 654. a. b.
Mulieris ad virum conversio quæ. 659. e. Mulieris servitus non molesta esse debet. 660. b. c.
Mulieres aspicere quam periculosum. 41. d. e.
Mulier particeps imperii. 76. d. quo pacto virum servare possit. 665. c.
Mulier alio modo adjuvat hominem quam jumenta. 659. b.
Mulierum fecunditas a Deo est. 543.
Mundus non ex præexistente materia factus. 16. a.
Mundi hujus res non fortuito factæ. 18. a. b.
Mundi hujus ordo nunquam turbatus. 17. c.
Mysteriorum mensa tremenda. 229. c.
Mysterium Eucharistiæ præsignatur. 638. e.

N

NAID vertitur commotio. 171. d.
Naturam corrigere quam arduum: id solus Deus potest. 722. d. Naturæ conditor transformat naturam ut vult. 241. b.
Naturæ dona nihil prosunt, nisi mores boni accedant. 637. b.
Naturales res quam captu difficiles. 648. b. earum rationem non intelligimus, quanto minus divina. 648. d.
Necessitas non imponitur a Deo. 161. e.
Nemrod gigas venator coram Domino, quomodo. 292. c. d. homo tyrannus & arrogans. 293. a.
Nia Syrorum voce quies est. 696. c.
Ninivitæ per pœnitentiam & confessionem veniam impetrarunt. 226. c. d. jejunio Deum placarunt. 4. e.
Ninivitæ qui magnam & veram pœnitentiam egerunt, non multo eguerunt tempore. 264. b.
Nobilitas vera, virtus est. 214. a. b.
Noe quietem significat, 188. d. Hebraica voce. 399. a.
Noe hebraice significat, ἀνάπαυσις, auctor est quietis vel cessationis. 696. c.
Noe bene operando cæteros monebat ut desisterent ab iniquitate. 189. b. c. d. Noe cur dicitur perfectus in generatione sua. 213. a. b. soli Deo, non hominibus gratus. 209. b. Noe malis exemptis non a virtute abducebatur. 194. b. c. Noe quasi scintilla in medio mari non exstincta. 194 c.
Noæ virtus. 237. d. e. 252.
Noe fermentum mundi. 251. e Noe vere homo. 212. a. justus. *ibid.* e. Noe justus testimonio ipsius Dei. 224. b.
Noe cur servatus. 202. a.
Noe vir admirandus. 206. d. quomodo invenit gratiam coram Domino. 207. & seqq
Noæ mira sapientia. 200. c.
Noe restituit quod Adam abstulerat. 238. b.
Noæ patientia in arca. 236. 237. 239 & seqq. 247.
Noæ post egressum ex arca sacrificantis gratus animus. 257. d. Noæ sacrificium Deus acceptum habet. 258. a.
Noe post diluvium nullos suscepit filios. 292. b.
Noe vitem non invenit, sed modum conficiendi vini. 283. b. c. per ignorantiam inebriatur. 282. licet inebriatus sit a peccato excusatur. 660. d. e. Noe ab ebrietate excusandus. 287. c. d. e. 288.

Noe

Noe benedicitur a Deo ut Adam. 251. b.
Noeman soror Thobelis. 172. e.
Nomina ex quibusdam casibus imposita. 678. a. Nomina filiis quæ imponenda. Nominibus sanctorum appellandi liberi. 500. d.
Nuptiæ non in causa sunt quominus homines Deo placeant. 186. c.
Nuptiæ sine lampadibus. 541. e.
Nuptiarum pompæ Satanicæ tempore Chrysostomi: eæ a S. doctore reprimuntur & damnantur. 490. d. e. 539.

O.

OBLATIO: in oblationibus quid observandum. 159. d.
Obsecrandum est, sed non semper. 688. c.
Oculi fidei perspicaciores corporeis. 633. b.
Oculi, qui faciam mensam intuentur, a spectaculis turpibus arcendi. 770. e.
Oculorum aspectus non per se malus. 197. b.
Odium ex animo eliminandum. 73. a.
Offensa Dei magis timenda quam ulla gehenna. 742. d.
Olympicorum certaminum mos. 760. b.
Ominum vanitas. 321. b.
Opera bona quæ. 402. b. c. opera doctrinam præcedere debent. 62. c. d. fidem sequi debent. 203. a.
Opes effundendæ in usus pauperum. 180. a.
Opulenti viri post epulas citharœdos & tibicines introducebant. 688. b.
Orare ubique possumus. 738. c.
Orationes crebras & breves fieri jussit Paulus. 714. c.
Oratio affectum maxime requirit. 737. c. ante & post mensam. 719. b. In quocumque loco potest emitti. 715. a.
Oratio *in conspectu Dei*, illa dicitur, in qua mens non circumvagatur. 713. e.
Oratio in principio mensæ prohibet ebrietatem. 719. d.
Orationi nihil par est. 711. c.
Orationis plantam rigant lacrymæ. 721. d.
Orationes ex dolore fusæ ut plurimum efficaces. 708. b.
Oratio etiam post convivia utilis. 719. a.
Oratio Annæ tremendis concepta verbis. 707. c.
Oratio, *vide* precatio.
Ornatus verus quis. 419. b.

P

PALÆSTINÆ & Babyloniæ limes est Euphrates. 692. c.
Pancratiastæ παγκρατιάζοντες qui in quinque certaminibus vicerunt. 762. a. *vide notam.*
Paradisum quomodo plantavit Deus in Edem. 102. d. e.
Paradisus an cura hominis egeret. 108. e. Paradisi flumina nolebant quidam esse flumina: ii confutantur. 104. d.
Paradisi vita quam jucunda. 110. b. Paradisi nomine quid intelligendum. 681. e. pro regno cælorum accipitur. 682. a.
Paradisum dicebant quidam non esse in terra: ii confutantur. 103. a. b.
Parcere multo majus, quam perdere. 763. c.
Parricidæ cur lapidati. 663. d.
Parricida hostis omnium. 664. a.
Pascha, circa Paschæ festum quidam errabant, quibus concionatus est Chrysostomus. 91. d.
Pastorum animarum officium. 559. a.
Pastores animarum negligentes increpantur. 558. d.
Patri & Filio eædem voces adscribuntur. 109. d.
Pater filium accusans testis erat sufficiens in veteri lege. 663. c.
Pater debet esse doctor filii sui. 703. d. e.
Patres liberos suos debent educare Deo. 722. c.
Patres pro liberis puniri optant. 289. b.
Patientia quantum bonum. 328. d. Patientiæ meritum æquatur eleemosynæ. 773. e.
Patriam relinquere quantum sit. 309. a.
Paucitas auditorum ne contristet concionatorem. 741. a.
Paulus ad pedes Gamalielis eruditus. 402. d.
Paulus cur aliquando Saulus vocatur. 691. c. quomodo Athenienses alloquutus est. 647. b. Pauli in prædicatione constantia, fortitudo, tolerantia. 88. 89. 90.
Pauli concionem non interpellavit Eutychi mors. 662. d. Paulus ad cælos usque sublimis, corpore circumdatus, & cum in corporeis virtutibus certans, in terra ambulans & animi studio cælum peragrans. 27. e. 28.
Paulus quasi alatus per totum orbem currens. 204. d. corpus tamen suum castigabat. *Ibid.* supinus jacens orabat. 738. d.
Paulus viperæ morsu non periit, quia peccato vacuus erat. 667. c.
Paulus Galatas peccantes quodammodo excusat. 764. d.
Paulus magister orbis eos qui secum navigabant servavit. 222. e. 223. a.
Paulus doctor orbis omnia ut umbram & somnium habebat. 581. c.
Paulus capite truncatus. 630. a.
Paulus tantus vir nesciebat quid sibi prodesset. 302. b. Pauli amore flagrat Chrysostomus. 88. a. ejus encomia, *ibid.*
Paulus sua gesta memorans, sine jactantia fuit. 89. 90. leniter corripiendum esse proximum docet. 688. e.
Paulus admirabilis orbis doctor. 320. c. jussit orationes frequentes & breves fieri. 714. c. gaudebat de ærumnis. 743. a. fervidus Christi amator. 347. a.
Paulus putabat omni gehenna graviorem esse Dei offensam. 742. e.
Paulus gentium doctor, quantas ærumnas passus sit. 238. e. 242. imitandus proponitur. 90. c. Pauli prudentia. 360. d. Paulum imitari possumus. 98. c.
Paulus a visibilibus doctrinam incipit. 10. c. ut se auditorum infirmitati attemperet. *ibid.*
Paulus & Joannes evang. perfectiora quam Moyses tradidere. 10. 11.
Paulus ignitus caritate in Deum. 534. a. comparatur cum Jacob. e. Paulus anima ad cælum pertingens. 307.
Pauli laudes. 86. e. 87.
Paulus, cælestis anima, doctor gentium, lingua orbis. 20. b. eximius doctor. 233. d.
Pauperi quam diviti suavior somnus. 745. b.
Pauperes quasi benefici respiciendi. 343. a.
Pauperes ex divitum conspectu magis dolent. 705. d.
Pauperes sub vesperam magis clamant 668. d.
Pauperes divitibus præponendi. 746. e. 747. an plusquam pauper dives habeat. 741. c.
Pauperes tamquam Christus respiciendi. 498. c. d.
Paupertas non excusat ab ecclesia frequentanda. 730. c. non semper excusat ab eleemosyna eroganda. 651. a. non damno est ei qui internas habet divitias. 729. a.
Paupertatis necessitas. 744. a. sine paupertate omnis vitæ constitutio tolleretur, *ibid.* Paupertas artes invenit, *ibid.*
Peccare non tam grave est quam post delictum non parere sacerdotibus. 769. c.
Peccantem in nos feramus, peccantem in Deum puniamus. 245. e. 246.
Peccatoris miseria. 175. a.
Peccatores se occultare volunt. 135. d.
Peccator potest agere bonum si velit. 221. d.
Peccator qui monentem se contemnit, vulnus adauget. 769. b.
Peccatum cum consummatum est suæ absurditatis ostendit excessum. 620. c. Peccatum erubescentiam dedit Adamo. 120. d.
Peccatum magna turpitudo. 73. e.
Peccatum antequam fiat nos obtenebrat, postquam factum est suam fœditatem ostendit. 174. e.
Peccatum alterum servitutis modum invexit. 660. c. d.
Peccata nostra inimici melius vident quam nos. 774. e. ob peccata unius cur alii puniantur. 664. e. 665.
Peccatorum remissio sunt beneficia inimicis præstita. 783. e.
Peccata confiteri oportet, & vulnera medico ostendere. 301. b.
Peccata proximi non amare judicanda. 688. a.
Peccati primi parentis damna sarcire possumus si volumus. 668. b. in peccata qui recidunt, canibus in scriptura comparati. 40. a.
Peccatum inæqualitatem conditionum advexit. 289. e. quot servitutis modos in hominem induxerit. 659. a.
Peccata purganda confessione & pœnitentia. 770. b. brevi tempore corrigi possunt. 228. e. 229.
Peccato nihil pejus. 135. b. Peccatum id effecit ut principes haberemus. 662. b. Adamo dignitatem abstulit. 657. b.
Peccatum omne cum servitute conjunctum est. 665. a.
Peccata minora non negligenter prætereunda. 582. a. quænam magis veniam merentur. 688. a.
Peccatum, quantum malum. 201. e.
Peccatorum remissio brevi tempore potest impetrari. 535. e.
Peccatum opprobrium inurit. 177. d.
Pecuniæ amor innumera gignit mala. 65. d. Pecuniæ virtuti obstant. 634. a.
Pecuniis qui inhiant deteriores sunt ebriis. 315. a. Pecuniis nihil vitæ humanæ perniciosius. 655. c. d.
Pentecostes festum magno populi concursu celebratum. 732. c. Post Pentecosten habet Chrysost. sermonem de Anna. 732.
Pentecoste prætereunte festum non præteriit. 740.
Perseverantia quantum bonum. 328. d.
Petephræ sacerdotis Heliopoleos filiam ducit Joseph. 606. a.
Petrus antea Simon dictus. 691. e. Petri claudo sanato gratus animus. 277. a. qui Christum negaverat quantæ constantiæ postea fuerit. d. e. Petrus contrario quam Christus modo crucifixus. 630. a.
Phalec partitionem significat. 200. b.
Pharaonis somnia. 603. d.
Pharaoni immissa plaga, quod Saram abstulisset. 326. c. d. 327.
Phares diffectionem & partitionem significat. 593. d.
Pharisæus publicano minor factus, per linguam suam, quasi per fenestram, omnes divitias suas effudit. 38. a. profuit publicano. 775. b.
Philippum qui baptizavit Eunuchum putat Chrysostomus fuisse Apostolum. 351. c.
Philosophia secundum Deum quænam. 107. c. Philosophia pro simplicitate morum. 542. e.
Philosophos gentilium carpit Chrysostomus. 179. b.
Planctus funeris cur magnus in veteri testamento. 640. c.
Plausus & laudes in concionibus Chrysostomi. 2. b. 541. e. 674. Plausus rejicit Chrysostomus. 523. d.
Pœnæ a Deo illatæ cum clementia conjunctæ. 246. d.
Pœna gravior iis qui post, quam iis qui ante legem peccaverunt infligitur. 150. d.
Pœnæ nobis utiles quomodo. 657. c. d.
Pœnam effugere, non est effugere ignominiam. 734. c.
Pœnæ majores & minores in futuro sæculo. 232. e. 233. præsenti pœna peccantibus illata, minuitur æterna. 233. b.
Pœnitentes Ecclesiæ septis exclusi. 769. b.
Pœnitentia ante inflictam pœnam utilis. 166. e. post hanc vitam nihil profutura est. 167. a.
Præcepta Dei mutuo consonant. 51. d.
Præfectus, id est, primas, præpotens, optimus. 351. a.
Præmia tum apud Deum certiora, cum ab hominibus negantur. 781. e.
Præstigiatores vitandi. 496. b. c.
Precando per alios non tantum perficimus, quam per nos ipsos. 451. b.
Precantem assidue & ut decet, impossibile est in peccatum incidere. 736. d.
Precandum cum perseverantia. 492. c. 495. c. assidue. 714. a. non in multitudine verborum, *ibid.*
Precandi verus modus. 713. d.
Precationi nihil par est. 711. c. Precationi nihil æquale: ea ex impossibilibus possibilia, ex tortuosis recta facit. 736. c.
Precatio & gratiarum actio, Spiritus sancti gratiam attrahunt, abigunt dæmonas. 719. c.
Precationes sæcularibus negotiis interponendæ. 737. b.
Precatio spes nostra. 741. d.
Precationes crebras & breves fieri jussit Pau-

lus. 714. e.
Precatio magnum bonum 301. e. frequenter repetenda. 737. a. in omnibus adhibenda. 720. e.
Precatio Annæ. 707. e.
Precatio, *vide* oratio.
Preces Deo offerendæ. 303. 304.
Preces cum lacrymis quam acceptæ Deo. 733. a.
Precum Ecclesiæ vis. 651. c. d.
Preces omnia levia & facilia reddunt. 280. b.
Primogenituræ summus honor apud veteres. 499. e.
Principes revereri oportet. 757. c.
Principum principes sunt leges. 662. a.
Promissio a Deo facta Jacobo. 578.
Promissiones Dei certissimæ. 693. a.
Promissa dona sequuntur ejus naturam qui promisit. 694. a.
Prophetæ de nondum factis ut de factis loquuntur. 75. d. 76.
Prophetæ & sancti de aliorum malis dolebant. 282. c. d. e. 283.
Providentia divina. 518. e.
Providentia Dei erga Jacobum. 554. a.
Proximi res curiosius inquirere quam periculosum. 671. a.
Proximi salus curanda. 690. c.
Proximi peccata non detegenda. 286. d.
Proximos a malis prohibere debemus cum possumus. 335. b.
Pseudo-apostolorum fallacia. 88. c. 89.
Psomthomphanech Joseph, id est occultorum cognitor. 606. a.
Ptolemæus quidam rex multos libros coegit. 26. a. quosdam Judæorum Jerosolymitanorum accivit, qui scripturæ libros verterent in linguam Græcam, *ibid.* is erat idolorum cultor, *ibid.* b.
Publicano profuit Pharisæus. 775. b.
Puerorum institutio qualis esse debeat. 728.
Puerorum castitati advigilandum. 710. a.
Pulcritudo corporis non ex se causa interitus. 324. d.
Puteus juramenti unde nomen acceperit. 678. a.
Putei Isaaci ex quibusdam casibus denominati. 678. a.
Putipharis uxoris impudentia & nequitia. 598.

Q

Quadragesimæ finis. 293. c.
Quadragesima remedium animarum nostrarum. 1. b. a Domino statuta est, *ibid.*
Quadragesimæ tempus aptum concionibus. 8. a.
Quadragesima stationi, diversorio, littori & portui comparatur. 84. die dominico & Sabbato quadragesimæ veteres non jejunabant. 84.
Quadragesimæ etiam tempore ad circenses ludos accurrebant Antiocheni, quos vituperat Chrysostomus. 39. d.
Quadragesimæ dimidium. 121. d. in Quadragesima Imperatores jejunabant. 8. c.
Quadraginta dierum jejunium Moyses, Helias, & præsertim Christus celebravit. 5. a.
Quadringenti anni servitutis in Ægypto a quo principio ducendi. 377. c. *vide notam.*

R

Rachel furatur deos Labani. 553. d. Rachelis solertia. 557. c. Rachelis mors. 579. c.
Rachel quomodo adoravit Josephum. 630. d.
Rapina. A rapinis & a fraude abstinendum. 335. c.
Ratio humana Dei opera assequi non potest. 55. e. potest omnia vitia domare quomodo. 87. e.
Rebeccæ continentia & modestia. 486. a.
Rebecca Jacobo favens divino ministrabat oraculo. 515. c. Rebeccæ consilium simile Christi consilio. 525. b.
Regnum verum quodnam. 213. d.
Regnum cælorum, non regnum paradisi promisit nobis Deus. 681. b.
Remissio criminis ex accusatione sui. 775. d.
Remissio peccatorum brevi tempore potest impetrari. 535. e.
Remissio peccatorum sunt beneficia inimicis præstita. 783. c.
Reptilia & feræ quare creata. 54. b. quæ utilitas ex illis oriatur. *ibid.* e.
Resurrectio carnis qualis. 703. b. Resurrectionem promissa præmia sequuntur. 371. a.
Resurrectionem corporum fore probatur. 680. e.
Rei non ex auditu solo condemnandi. 427. d.
Reges in solium evecti iis qui ante se offenderant pepercerunt. 756. a.
Ruben magno crimini obnoxius. 579. d.

S

Sacerdotes colendi. 626. c.
Sacerdotum officium, monere peccantes. 769. c.
Sacerdos non aspernendus: multo dignior est honore quam reges. 716. e. 717. a. non judicandi sunt. 717. a. etiamsi pravis sint moribus audiendi sunt. 717. b.
Sacerdotium quale temporibus Abel, Noe & Abraham. 356. e.
Sacrificium Abrahæ figura crucis. 478. b.
Sacrificium maximum Dei beneficiorum recordari. 69. e. ipsique gratias agere. 70. b.
Sacrificium Dei offert David immolans iram. 761. b.
Sacrificium Annæ comparatur cum sacerdotis sacrificio. 726.
Sæculum futurum. In sæculo futuro nullus peccator liberari potest a supplicio. 436. e.
Salem pacem significat. 356. e.
Salus, in salute vel in salutari Dei lætari quid sit. 742. c. Salus aliorum curanda. 690. c. Salutem proximi curare debent Christiani. 18. d.
Salutatio sæpe amicitias solvit. 778. c.
Salutationis initium semper a nobis oriatur. 778. c.
Samuel significat *audiens Deum.* 709. d.
Samuelis mater simul & pater fuit Anna. 711. d. Samuel fructus orationis. 721. e. Samuel a matre divulsus non moleste tulit. 724. c.
Samuel in templum transplantatus. 725. c. Samuelis fama & splendor in dies augetur. 725. b.
Sanctificationi pax conjungitur. 372. a.
Sancti quo sensu hospites in hoc mundo. 736. a. b.
Sanctorum animæ priusquam cadant resurgunt. 756. e.
Sanctorum exempla imitanda nobis proponit scriptura. 548. c.
Sanctorum non solum bona opera, sed & peccata proponenda. 279. b.
Sanctorum invocatio & intercessio. 449. b.
Sanguinis animalium esus cur prohibitus. 262. b. 263.
Sarra primo dicta Sara. 691. e.
Saræ virtus. 419. c. fortitudo. 321. a. Saræ sterilitas. 405. a. 421. a.
Sara laudatur. 383. e. vocatur a Deo Sarra. 404. d. *Vide notam ibi.* Sara rapta ab Abimeleco rege Gerarorum. 460. 461. Saræ amor erga Abrahamum. 459. d.
Saül Christus Dei, id est unctus in regem. 758. a.
Saul Davidi insidias parat. 753. a. b. Saül Davidem occidere tentat. 751. c. d. Saüle deterior nullus inimicus. 771. c.
Saülis odium in Davidem. 758. c. Saülis in Davidem injusta suspicio & invidia. 750. a. b. Saülis odium Davidi nihil nocuit. 773. d.
Saül Davidis mansuetudine placatus. 776. e.
Saül in manus Davidis incidit, & illæsus abit. 754. c. d. Davidis mansuetudine fractus lacrymas fundit. 778. d.
Saül unde sciebat Davidem esse regnaturum. 782. a. hostem Davidem filiorum suorum tutorem reliquit. 782. c.
Saulus priscum nomen Pauli. 691. c.
Scripturæ sacræ literæ sunt a Deo nobis missæ. 9. a.
Scriptura divina nihil supervacaneum habet. 562. b. Se ad nostram infirmitatem attemperat. 17. b. thesaurus inexhaustus. 14. b. c. 58. d.
Scripturæ vel in parva dictione immensas divitias complectuntur. 123. c.
Scripturæ sacræ diligentia. 77. e. 234. 532. c. Scriptura sacra aromatibus comparata. 100. a.
Scriptura sacra prato comparatur. 434. e. ad captum nostrum se attemperat. 154. e.
Scriptura sacra in calamitatibus antidotum. 280. e. nihil temere positum habet. 75. d.
Scriptura sacra nihil sine aliqua ratione scriptum vel inutile habet. 274. 275. b.
Scriptura thesaurus spiritualis. 580. d.
Scriptura sacra ad utilitatem nostram humanis utitur verbis. 103. c.
Scripturæ divinæ, ne una quidem syllaba prætereunda. 115. c.
Scripturæ, utpote a divino Spiritu profectæ ingentem continent thesaurum. 180. e. in illa nec syllaba nec apex inutilis. *ibid.* 181. e. 425. e.
Scripturæ sacræ virtus. 372. d.
Scriptura cum aurifodinis comparatur. 312. a.
Scripturæ diligentia in notandis annis. 623. a.
Scriptura sacra lapidibus preciosis comparatur. 106. b. 655. c. in scriptura sacra nihil redundans. 79. b. nihil otiose positum. 394. d.
Scriptura magna verborum attemperatione utitur. 137. c.
Scriptura sacra spiritualium similitudines petit a sensibilibus. 106. e. 107.
Scripturæ nunquam sibi repugnant. 308. c.
Scripturæ sacræ historias qui animo versat, non potest a cupiditatibus superari. 759. a.
Scriptura sacra quomodo tractanda. 65. b. c.
Scripturæ sacræ lectio. 190. a. ingens bonum. 349. c. 350. Scripturarum lectio cum doctorum admonitionibus. 523. b. quantam consolationem afferat. 279. d. e. 280.
Scripturæ legendæ omne tempus bonum. 352. a. Scriptura sacra non obiter legenda. 216. d. Scripturæ sacræ lectio thesauro comparatur. 14. a.
Scripturæ sacræ mos qualis. 92. c.
Scriptura sacra non in Ecclesia solum, sed etiam domi legenda. 281. a. Scripturæ sacræ historiæ in colloquiis adhibendæ. 759. a.
Scripturarum meditatio quantum pariat lucrum. 655. e.
Scripturam cur noluerit Deus esse claram. 316. b.
Scriptura sacra veteris testamenti Hebræorum linguâ initio scripta fuit. 25. e. 26.
Sedec justitiam significat. 356. e.
Sella uxor Lamechi. 172. c.
Sethi ortus. 177. a.
Semi benedictio a Patre. 291. a.
Semi & Japheti probitas & honestas. 285. e. 286.
Semei Davidi maledicit. 715. e.
Senectus bona quæ. 376. e.
Senes circensibus addicti inhonestiores. 731. a.
Sepulcrorum effossores. 746.
Sepulcra splendida non immortalem pariunt memoriam. 734. a.
Serpens quare puniatur, licet a diabolo in ministerium usurpatus. 141. d. serpentis maledictio. 142. 143. Serpentis Evam alloquentis astutia. 125. a. & *seqq.* 26. Serpens qui Evam decepit non erat ratione præditus; sed illo usus est diabolus. 124. d. e.
Servitus nomen tantum est. 290. c. Servitutis modos quot induxerit peccatum. 659. a. 661. b. Servitus non naturam sequitur, sed peccatum. 666. a.
Servi ab heris appellationem sumunt. 735. d. Servus est qui peccatum operatur. 290. c. Servos Dei elementa reverentur. 95. a.
Signum & symbolum promissorum a promittentibus dabatur. 375. a.
Simiæ colebantur ut dii Ab Ægyptiis. 647. a.
Simultates sedandæ quomodo. 753. e. 754.
Sodomitarum crapula. 4. c.
Sodomitarum exsecranda nequitia. 338. b. 439. e. 440.
Sodomorum clamor qualis. 427. a. b. peccatum quale. 427. Sodomorum incendium. 445.
Somnus suavior pauperi quam diviti. 745. b.
Solis elegans descriptio. 43. c. Sol pro deo

habitus fuit a gentilibus. 44. a. Sol cur post tertium diem conditus. 44. a. b. confutantur Gentiles, qui solem adorabant. 44. d. e.
Solis & Lunæ utilitas. 45. a. b.
Spectacula turpia in connubiis tumultum turbationemque invehunt. 771. b.
Spectatores circensium a sacro conventu arcere vult Chrysostomus. 768. e.
Spes futurorum certior rebus præsentibus. 693. a. Spes boni futuri mala levat præsentia. 144. e. Spes bonorum labores minuit. 635. d.
Spes non pudefacit. 694. a.
Sphæroter quid sit. 358. c. *vide notam.*
Spiraculum vitæ a Deo inspiratum, quid sit. 97. c. d.
Spiritualia quomodo adeunda. 72. b.
Spiritualia distributione magis crescunt. 193. a.
Spiritualis homo quis. 689. c.
Spiritus Dei quomodo superferebatur super aquas. 15. d.
Spiritus sanctus per Moysem loquebatur. 170. d.
Spiritus sanctus prophetarum linguam movebat. 16. c. ad nostram infirmitatem sermonem temperabat. 16. c.
Spiritus gratia templa facit, ut ubique orandi facultas sit. 738. a.
Sponsalium mos vetus. 444. a.
Statuæ non immortalem pariunt memoriam. 734. a.
Stellarum in cælo pulcritudo. 45. d. utilitas. 46. b.
Stephanus martyrii corona redimitus. 630. a.
Sterilitas quantum malum. 706. c. quam gravis mulieribus. 712. b. d.
Sterilitas & orbitas liberorum ab uno Deo proficiscitur. 384. d.
Superbia bona opera pessumdat. 420.
Symeonem in vincula conjicit Josephus frater. 661. d. e.
Syrorum lingua. 26. c.

T

TABITHA propter eleemosynam revixit. 536. b.
Talentorum evangelicorum rationes. 675.
Talorum ludus. 48. a.
Temperantia ad sanitatem conducit. 74. b.
Templum licet procul positum adire oportet. 738. a.
Templa Dei facit gratia Spiritus, ut ubique precandi facultas sit. 738. a.
Tentatorem habemus inimicum. 689. e.
Terra nutrix, mater, patria nostra est & commune sepulcrum. 12. b. 66. c.
Terra fundata super aquas. 93. 94. 96.
Terram non ex subjecta materia factam fuisse probatur. 11. d. Terra ex non existentibus facta. 648. b.
Terra cur informis creata, cælum vero perfectum creatum sit. 12. b. c. Terra cur paulatim condita sit; cælum vero statim perfectum. 649. c. d.
Tesserarum lusus. 48. a.
Testamenti novi ac veteris concordia. 659. e. affinitas. 647. e.
Thallophori fiebant pueri admodum juvenes. 728. c.
Thamar nurus Judæ non damnanda quia dispensationi ministravit. 592. b.
Thasium vinum celeberrimum. 744. d. *vide notam.*
Theatralium spectaculorum turpitudo. 770. e.
Theatrorum spectaculis adesse Christiano non convenit. 729. 730.
Thobel malleator æris & ferri. 172. d.
Tibicines post epulas introducti. 686. b.
Timotheus pius impio patre natus. 695. d.
Tolerantia convitiorum occasio meriti. 715. d.
Tres pueri in fornace. 666. magis liberi quam Nabuchodonosor. 667. a. in igne Dei nutu servati. 555. e. in camino quasi in prato & in horto versabantur. 328. b.
Trium puerorum historia eleganter descripta. 94. c. d.
Turpitudo theatralium spectaculorum. 770. e.
Turris ædificatio, quantæ nequitiæ. 296.

V

VALENTINUS dicebat materiam præexistere. 11. a. Deum creatorem esse negabat. 649. a.
Vana gloria quantum malum. 38. a.
Vana gloria, *vide* gloria.
Vasa sacra non a quovis tangenda. 724. a.
Venia peccatorum brevi tempore potest impetrari. 535. e.
Vespera non est finis diei. 28. d. Vesperam initium esse sequentis diei dicebant Judæi. 37. c.
Vestium luxus cohibetur. 151. d. 152.
Viæ diversæ quibus Dei benevolentia acquiritur. 73. a.
Vidua Sareptana hospitalis. 432. a. b.
Vigilantia nobis magna opus est. 19. e.
Vigilantia facit ut difficilia videantur facilia. 110. a.
Vindictæ cupiditas ex animo eliminanda. 73. a.
Vinum ad mensuram bibere non malum, sed ebrietati se dedere. 72. c.
Vinum infirmis utile. 744. d.
Vinum in Mysteriis. 284. b.
Vir Deum diligens nec effertur animo nec gloriatur. 717. a.
Virginitas multis laudibus effertur. 712. c. ab initio palmam principatus obtinuit. 155. b. Virginitatis dignitas. 155. c.
Virginis partus probatur per sterilium fecunditatem. 493. c. 494.
Virtus & vitium non naturæ, sed liberi arbitrii. 695. e. Virtutis robur & malitiæ infirmitas. 589. b. Virtus infestata fit clarior. 590. d.
Virtus, quantum bonum. 201. Virtutis potentia. 511. a. Virtuti nihil par, nihil potentius. 633. d.
Virtus, immortalis, invicta, non cedens hujus vitæ varietatibus. 205. d. 206. Virtuti nihil par est. 64. b. ejus dotes. 64.
Virtus non in natura sed in voluntate hominis sita. 314. a. Virtus omnibus dominatur & prævalet. 596. a.
Virtus vera quæ. 440. c. Virtutem qui sectatur liber est, & superior regibus. 667. a.
Virtus justorum thesauro similis. 362. b.
Virtutem gloria humana sequitur. 38. d.
Virtus vera est quæ conjunctam habet humilitatem. 359. c. Virtus etiam in mediis urbibus servari potest. 435. d. e.
Virtus quanta res. 407. a. virtute præditi prosunt posteris. 454. e. Virtutis studiosi non labores, sed præmia sibi proponunt. 371. c. Virtutum viaticum ad vitam futuram. 33. b.
Virtutis scientia in natura hominis insita 257. d. e. Virtutum studiosis mille coronarum materia. 50. a. Virtutum gaza magna diligentia custodienda. 33. a. Virtute præditos laudare prodest. 759. d. e.
Virtus latens mercedem habet. 306. a. Virtus magna est curare ut proximus ædificetur. 50. d. Virtutem qui sectantur non metuunt feras. 667. b.
Virtus ex ærumnis fit illustrior. 182. c.
Virtus patiendo vincit. 505. a.
Virtus admirabilis Josephi. 619. e.
Vita non est propter cibum & potum, sed cibus & potus propter vitam. 204. c.
Vitæ hujus res quam incertæ. 693. c. rotæ comparantur, *ibid.* priusquam recte appareant, avolant. 693. d. mira celeritate recedunt, *ibid.*
Vita non differt ab amnium fluentis. 105. d. quam brevis. 300. e. Vita præsens fallax, umbra, somnium. 360. c. mare magnum & spatiosum. 690. b. non tam certa est, quam futura. 693. a.
Vita isthæc serendi tempus. 343. c. Vita præsens quasi palæstra. 650. b.
Vitæ virtutis studiosæ nihil comparari potest. 254. d.
Vita Christiani consonare debet cum fidei dogmatibus. 13. a.
Vita pura basis & fundamentum virtutis. 581. b.
Vitæ sanctorum nobis utiles. 491. c.
Vitæ cælestis felicitas. 728. d.
Vitis cur in hanc vitam inducta 284. a.
Vitium non in natura sed in voluntate hominis situm. 285. c. 314. a. Vitii voluptas momentanea. 732. a.
Umbræ a veritate discrimen. 478. c. d.
Voluntas, in voluntate hominis situm est vel bonum vel malum adire. 194. d.
Voluptas brevis & temporaria. 6. c. Voluptas vitii momentanea. 732. a.
Voluptatem veram qui sectatur, fugiat juveniles concupiscentias. 732. c.
Vox inimici invisa, amici jucunda. 777. a.
Vox sanguinis clamat, quomodo. 165.
Vox Davidis prostravit alienigenam. 777. c.
Usura cur prohibita. 413. b.
Uxor adjutrix viri, quomodo. 393. e.
Uxores viris parere debent. 146. d.
Uxores ducere plures priscis temporibus licebat. 542. c.

Z

ZARA figura Ecclesiæ. 593. e. significat orientem, *ibid.*
Zelotypiæ malum. 390. c. definit in insipientiam. 544. d. e.
Zelotypia quam intolerabilis. 458. d.
Zelotypiæ insania quanta. 323. b.
Zelus sine venia furor est. 688. a.

FINIS.

Errata quarti tomi.

PAg. 12. d. παρακαλήσαντες, *lege*, παρακαλέσαντες.
p. 79. 4. vaticinia, *lege* ratiocinia.
p. 150. e. 5. *dele* Adam.
p. 282. *in nota*, experta vini natura, *lege* expertus vini naturam.
p. 315. a. 12. illi tanto magis, *lege*, illi quanto magis.
p. 357. a. 3. genealogia, *lege* sine genealogia.
p. 425. *in nota marginali*, cur Deo, *lege*, cum Deo.
p. 548. in margine, *mansuetudine.*
p. 699. *l.* 14. *lege* secundi & tertii & *l.* 15. quarti & quinti.
p. 707. hoe, *l.* hoc.
p. 717. d. *notam marginalem* Gravior tentatio per orationem *dele.*
p. 745. e. 4. συζῶντες, *lege*, συζῶντες.

I. CHRYSOST
OPERA

TOM IV

colorchecker CLASSIC
calibrite
mm